

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 08160721 4

ORATORUM ATTICORUM

VOLUMEN II

PARISIIS. — EXCUEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ORATORES ATTICI

LYCURGUS, ÆSCHINES, HYPERIDES, DINARCHUS, GORGIÆ
LESBONACTIS, HERODIS, ALCIDAMANTIS DECLAMATIONES

FRAGMENTA ORATORUM ATTICORUM

GORGIÆ LEONTINI, ANTIPHONTIS, LYSIÆ, ISOCRATIS, ISÆI, LYCURGI
HYPERIDIS, DINARCHI, DEMADIS, ALIORUMQUE SEXAGINTA

GRÆCE CUM TRANSLATIONE REFACTA

A CAROLO MULLERO

ACCEDUNT SCHOLIA IN ORATIONES ISOCRATIS, ÆSCHINIS, DEMOSTHENIS
ET INDEX NOMINUM ET RERUM ABSOLUTISSIMUS

QUEM COLLEGIT **J. HUNZIKER**

VOLUMEN SECUNDUM

PARISIIS

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT

INSTITUTI IMPERIALIS FRANCIÆ TYPOGRAPHO

VIA JACOB, 56

M DCCC LVIII

399

NEW-YORK
LIBRARY

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

ΚΑΤΑ ΛΕΩΚΡΑΤΟΥΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μετά τὰ ἐν Χαιρωνείᾳ δεινὰ ψήφισμα ποιεῖ ὁ τῶν Ἀθηναίων
ἄσπις ὥστε μήτε τινὰ ἔξω γενέσθαι τῆς πόλεως μήτε μὴν
ἐπιέσθαι παῖδας καὶ γυναῖκας. Λεωκράτης οὖν τις ἐξελ-
θεὶς τῆς πόλεως, καὶ ἀρπικόμενος ἐν Ῥόδῳ καὶ πάλιν ἐν Με-
γάρῳ, ἦλθεν ἐν Ἀθήναις· καὶ παρρησιαζομένου αὐτοῦ
κατηγορίαν ποιεῖται ὁ Λυκούργος αὐτοῦ ὡς προδότου. Ἡ
δὲ στάσις ἔρος ἀντενομάζων· ὁμολογεῖ γὰρ καὶ Λεωκράτης
ἀπολιπεῖν τὴν πόλιν, οὐ μένει προδιδόναι. Ἄλλοι στο-
χασμὸν ἀπὸ γνώμης, ὡς τοῦ μὲν ἐξελθεῖν ὁμολογουμένου,
ἀμφισβηλομένης δὲ τῆς προαιρέσεως, ποίᾳ γνώμῃ ἐξῆλθεν,
εἴτ' ἐπὶ προδοσίᾳ εἴτ' ἐπὶ ἐμπορίᾳ. Ἄλλοι δὲ ἀντίστασιν λέ-
γει γὰρ οὐκ ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἐπὶ ἐμ-
πορίᾳ. Ἔοικε δὲ ἡ τοῦ λόγου ὑπόθεσις τῇ τοῦ κατὰ Αὐτο-
λίπου.

Δικαίαν, ὧ Ἀθηναῖοι, καὶ εὐσεβῆ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν
καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας Λεωκρά-
τους τοῦ κρινομένου ποιήσομαι. Εὐχομαι γὰρ τῇ
Ἀθηνᾷ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς καὶ τοῖς ἥρωσι τοῖς κατὰ
τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἰδρυμένοις, εἰ μὲν εἰσήγγελα
Λεωκράτην δικαίως καὶ κρίνω τὸν προδόντα αὐτῶν
καὶ τοὺς νεώς καὶ τὰ ἔδη καὶ τὰ τεμένη καὶ τὰς ἐν τοῖς
145 νόμοις θυσίας τὰς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων παραδε-
δομένας, (2) ἐμὲ μὲν ἄξιον ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ τῶν
Λεωκράτους ἀδικημάτων κατήγορον ποιῆσαι, 3 καὶ τῷ
ῥήμῳ καὶ τῇ πόλει συμφέρει, ἡμᾶς δὲ ὡς ὑπὲρ πατέ-
ρων καὶ παιδῶν καὶ γυναικῶν καὶ πατρίδος καὶ ἱερῶν
βουλευομένους, καὶ ἔχοντας ὑπὸ τῇ ψήφῳ τὸν προδότην
ἐπάντων τούτων, ἀπαραίτητος δικαστὰς καὶ νῦν καὶ
εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον γενέσθαι τοῖς τὰ τοιαῦτα καὶ τη-
λικαῦτα παρανομοῦσιν· εἰ δὲ μήτε τὸν προδόντα τὴν
πατρίδα μήτε τὸν ἐγκαταλιπόντα τὴν πόλιν καὶ τὰ
ἱερά εἰς τούτου τὸν ἀγῶνα καθίστημι, σωθῆναι αὐτὸν
ἐκ τοῦ κινδύνου καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ὑφ' ἡμῶν τῶν
δικαστῶν.

3. Ἐβουλόμην δ' ἐν, ὧ ἄνδρες, ὥσπερ ὠφελιμὸν
ἔστι τῇ πόλει εἶναι τοὺς κρίνοντας ἐν ταύτῃ τοὺς πα-
10 ρανομοῦντας, οὕτω καὶ φιλόανθρωπον αὐτὸ παρὰ τοῖς
πολλοῖς βεβηλῆσθαι· νῦν δὲ περιστήκεν εἰς τοῦτο, ὥστε
τὸν ἴδιον κινδυνεύοντα καὶ ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀπεχθανό-
μενον οὐ φιλόπολιν ἀλλὰ φιλοπράγμονα δοκεῖν εἶναι,
οὐ δικαίως οὐδὲ συμφερόντως τῇ πόλει. Τρία γάρ
ἔστι τὰ μέγιστα, 4 διαφυλάττει καὶ διασώζει τὴν δη-
μοκρατίαν καὶ τὴν τῆς πόλεως εὐδαιμονίαν, (4) πρῶ-
τον μὲν ἡ τῶν νόμων τάξις, δεύτερον δ' ἡ τῶν δικα-
15 στῶν ψῆφος, τρίτον δ' ἡ τοῦτοῖς τὰδικήματα παραδι-

ORATORÉS. — T. II.

CONTRA LEOCRATEM.

ARGUMENTUM.

(136 — 138)

Post tolerata Chazronæ pericula decretum facit Atheniensium
populus, ut nemo ex urbe alio se conferret neque aut liberos
aut uxores in alium locum traduceret. Leocrates igitur quis-
piam urbe egressus, Rhodum accessit, dein Megara perve-
nit, tandem Athenas rediit : atque quum istic cum fiducia
ageret, accusationem adversus eum ceteri proditores Lycur-
gus instituit. Status est appellationum conflictio : fatetur
enim Leocrates se reliquisse quidem urbem, sed haudquaquam
prodidisse tamen. Alii dicunt conjecturam esse a consilio,
ceteri ejus qui profectum quidem se ex urbe haud infitietur, de
cujus tamen instituto haud satis constat, qua mentis senten-
tia sit egressus, proditionisne an negotiationis causa. Alii
intentionem dicunt : affirmat enim se non proditionis, sed
negotiationis causa reliquisse urbem. Est autem idem hujus
orationis argumentum cum ea, quam adversus Autolycum
scripsit.

Justum, Athenienses, et pium et pro nostra et deorum
causa exordium accusationis Leocratis rei sum facturus.
Precor enim Minervam reliquosque deos et heroes, per urbem
passim et regionem constitutos, ut, si ad iudicium vocave-
rim juste Leocratem, accusemque eum prodidisse et delu-
bra et status deorum immortalium et lucos nec non legibus
instituta sacra a vestris majoribus tradita, (2) me dignum
hodierno die Leocratis scelerum accusatorem faciant, quod
et populo et urbi est commodum, vos autem ceteri pro pa-
rentibus et liberis et uxoribus et patria et sacris delibera-
ntes, habentes item sub iudicio proditorem horum omnium,
faxint inexorabiles iudices et nunc et in reliquum tempus
adeo graviter et flagitiose delinquentibus : sin vero neque
eum patriam prodidisse neque deseruisse urbem et sacra
hoc certamine evicero, servatum iri ipsum a periculo et a
diis et vobis iudicibus efflagito.

3. Optarim autem, viri, quemadmodum utile est urbi
esse accusatores eorum, qui scelerate in ea agunt, sic et
humanum apud plerosque existimatum fuisset : jam vero
eo res rediit, ut per sese periculum subiens ac pro pu-
blicis rebus odio expositus non patriæ amans, sed curiosus
esse videatur, neque jure neque civitatis aliquo emolu-
mento. Tria enim sunt maxima, quæ custodiunt atque
conservant statum popularem urbisque felicitatem : (4) pri-
mum quidem legum præcepta, secundum iudicum calcu-
lus, tertium vero his iudicibus agnoscere concedens de-
licta iudicium. Lex enim solet quæ non deceat agere,

δοῦσα κρίσις. Ὁ μὲν γὰρ νόμος πάφικε προλέγειν ἂ μὴ δεῖ πράττειν, ὁ δὲ κατηγορὸς μνηύειν τοὺς ἐνόχους τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίοις καθεστῶτας, ὁ δὲ δικαστὴς κολάζειν τοὺς ὑπ' ἀφορτέρων τούτων ἀποδειχθέντας αὐτῶ, ὥστ' οὐθ' ὁ νόμος οὐθ' ἡ τῶν δικαστῶν ψήφος ἀνευ τοῦ παραδώσοντος αὐτοῖς τοὺς ἀδικούντας ἰσχύει.

(5) Ἐγὼ δὲ, ὡς Ἀθηναῖοι, εἰδὼς Λεωκράτην φυγόντα 20 μὲν τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος κινδύνους, ἐγκαταλιπόντα δὲ τοὺς αὐτοῦ πολίτας, προδεδωκότα δὲ πᾶσαν τὴν ὑμετέραν δύναμιν, ἅπασι δὲ τοῖς γεγραμμένοις ἐνοχον ὄντα, ταύτην τὴν εἰσαγγελίαν ἐποίησάμην, οὔτε δι' ἔχθραν οὐδεμίαν οὔτε διὰ φιλονεικίαν οὐδ' ἤντινον τοῦτον τὸν ἀγῶνα προλούμενος, ἀλλ' ἀσχερὸν εἶναι νομίσας τοῦτον περιορᾶν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλοντα καὶ τῶν κοινῶν ἱερῶν μετέχοντα, τῆς τε πατρίδος ὄνειδος καὶ 30 πάντων ὑμῶν γεγεννημένον. (6) Πολίτου γὰρ ἐστὶ δικαίου μὴ διὰ τὰς ἰδίας ἔχθρας εἰς τὰς κοινὰς κρίσεις καθιστάναί τοὺς τὴν πόλιν μηδὲν ἀδικούντας, ἀλλὰ τοὺς εἰς τὴν πατρίδα τὴν παρανομοῦντας ἰδίους ἔχθρους εἶναι νομίζειν, καὶ τὰ κοινὰ τῶν ἀδικημάτων κοινὰς καὶ τὰς προφάσεις ἔχειν τῆς πρὸς αὐτοὺς διαφοράς.

7. Ἄπαντας μὲν οὖν γρηὶ νομίζειν μεγάλους εἶναι τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, μάλιστα δὲ τοῦτον ὑπὲρ οὗ 30 νῦν μέλλετε τὴν ψήφον φέρειν. Ὅταν μὲν γὰρ τὰς τῶν παρανόμων γραφὰς δικάζητε, τοῦτο μόνον ἐπανορθοῦτε καὶ ταύτην τὴν πρᾶξιν κωλύετε, καθ' ὅσον ἂν τὸ ψήφισμα μέλλη βλάπτειν τὴν πόλιν· ὁ δὲ νῦν ἐνεστηκὼς ἀγὼν οὐ μικρὸν τι μέρος συνέχει τῶν τῆς πολιεύς οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἀλλ' ὑπὲρ ὅλης τῆς πατρίδος καὶ κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμηστον καταλείψει τοῖς ἐπιτιμωμένοις τὴν κρίσιν. (8) Οὕτω γὰρ 35 ἐστὶ δεινὸν τὸ γεγεννημένον ἀδικημάτων καὶ τριλοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος, ὥστε μήτε κατηγορίαν ἐνδέχεσθαι εὐρεῖν ἀξίαν μηδὲ ἐν τοῖς νόμοις ὄρισθαι τιμωρίαν ἀξίαν τῶν ἀμαρτημάτων. Τί γὰρ γρηὶ παθεῖν τὸν ἐκλιπόντα μὲν τὴν πατρίδα, μὴ βοηθήσαντα δὲ τοῖς πατρώοις ἱεροῖς, ἐγκαταλιπόντα δὲ τὰς τῶν προγόνων θήκας, ἅπασαν δὲ τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις παραδόντα; Τὸ 40 μὲν γὰρ μέγιστον καὶ ἔσχατον τῶν τιμημάτων, θάνατος, ἀναγκαῖον μὲν ἐκ τῶν νόμων ἐπιτίμιον, ἑλαττον δὲ τῶν Λεωκράτους ἀδικημάτων καθέστηκε. (9) Παρεῖσθαι δὲ τὴν ὑπὲρ τῶν τοιούτων τιμωρίαν συμβέβηκεν, ὡς ἄνδρες, οὐ διὰ βραθυμίαν τῶν τότε νομοθετούντων, ἀλλὰ διὰ τὸ μήτ' ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθαι τοιούτων μηδὲν μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον 149 εἶναι. Διὸ καὶ μάλιστα, ὡς ἄνδρες, δεῖ ὑμᾶς γενέσθαι μὴ μόνον τοῦ νῦν ἀδικήματος δικαστὰς ἀλλὰ καὶ νομοθέτας. Ὅσα μὲν γὰρ τῶν ἀδικημάτων νόμος τις διώριξε, βῆδρον τούτω κανόνι χρωμένους κολάζειν τοὺς παρανομοῦντας· ὅσα δὲ μὴ σφόδρα περιελήφθη ἐν ὄνοματι προσαγορεύσας, μεῖζον δὲ τούτων τις ἡδίκηκεν, ἅπασι δὲ ὁμοίως ἐνοχὸς ἐστίν, ἀναγκαῖον τὴν 6 ὑμετέραν κρίσιν καταλείπεσθαι παράδειγμα τοῖς ἐπιτιμωμένοις. (10) Εὖ δ' ἴστε, ὡς ἄνδρες, ὅτι ὡ μόνον

edocere, accusator autem denuntiare eos qui sint legum censuræ obnoxii, iudex denique punire ab utrisque hisce demonstratos; quare neque lex neque iudicium suffragium, nisi ipse injuste agentes tradantur, quicquam valet.

(5) Ego vero, Athenienses, compertum habens Leocratem fugisse pericula quæ pro patriæ defensione toleraret, deseruisse suos cives, prodidisse quoque omnem vestram potentiam, omniumque lege expressarum poenarum reum, hanc ad iudices ejus accusationem institui, neque inimicitia ulla neque contentione quadam adductus hoc certamen suscepi, verum turpe existimans hunc sine foro inferre sese ac communium sacrorum participem esse, qui sit patriæ dedecus omniumque vestrum turpitudinis. (6) Justus enim est civis non ob privatas inimicitias ad publica judicia deferre eos qui nulla in re urbem injuria affecerint, verum eos qui in patriam quidquam committunt, suos hostes esse reputare, ac si publica crimina sunt, publice etiam profiteri causas, cur ab iis dissideamus.

7. Operæ pretium est itaque vos arbitrari universas publicas actiones esse ingentes, potissimum vero hanc super qua nunc calculum estis vestrum laturi. Etenim, quando de decretis quæ vetustis legibus repugnant causas judicatis, hoc tantummodo corrigitis idque solum cavetis, quatenus istud decretum offendat urbem: at quod nunc præ manibus est certamen haud exiguum quandam partem reipublicæ continet nec ad modicum temporis curriculum, sed pro tota patriâ perque omne ævum nunquam non memorandum relinquet posteris iudicium. (8) Adeo enim durum est patrum scelus, tam grande commissum facinus, ut neque accusationem liceat invenire dignam, neque legibus definita sit ultio sceleri respondens. Quo enim supplicii genere afficiendus est qui patriam deseruit, neque opem tulit patriis sacris, majorumque suorum reliquit tumulos, universam autem urbem subjugatam hostibus prodidit? Siquidem maximum et novissimum suppliciorum mors, necessaria quidem est ex legibus mulcta, Leocratis autem facinoribus improbis par non exstat. (9) Prætermitti autem super ejusmodi criminibus poenam contigit, iudices, non per socordiam eorum qui tum sancivere leges, sed quod prioribus temporibus nihil ejusmodi acciderit et quia non putarint tale quiddam futuris temporibus eveniturum. Proinde quammaxime, viri, operæ pretium est vos esse non solum præsentis flagitii iudices, verum etiam legislatores. Quæcumque enim scelera lege quâpiam definita sunt, facile est secundum hanc regulam auctores eorum punire: quæcumque autem legislator accuratius non definiens comprehendit uno nomine appellans generatim, in his si quis majora quam legibus explicantur designavit, omnibusque legibus ex æquo obnoxius est, necessarium est vestrum iudicium relinqui exemplum posteris. (10) Bene

τούτων νῦν καλᾶσθε καταψηρισμένοι, ἀλλὰ καὶ τοὺς νεωτέρους ἅπαντας ἐπ' ἀρετὴν προτρέφετε. Δύο γάρ ἐστι τὰ παιδεύοντα τοὺς νέους, ἢ τε τῶν ἀδικούντων τιμωρία καὶ ἢ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς διδομένη δωρεὰ πρὸς ἑκάτερον δὲ τούτων ἀποβλέποντας τὴν μὲν
10 διὰ τὸν φόβον φεύγουσι, τῆς δὲ διὰ τὴν δόξαν ἐπιθυμοῦσι. Διὸ δεῖ, ὡς ἄνδρες, προσέχειν τούτῳ τῶ ἀγῶνι καὶ μηδὲν περὶ κλεινός ποιήσασθαι τοῦ δικαίου.

11. Ποιήσασθαι δὲ καὶ γὰρ τὴν κατηγορίαν δικαίαν, οὔτε ψευδομένης οὐδὲν οὔτ' ἔξω τοῦ πράγματος λέγων. Οἱ μὲν γὰρ πλείστοι τῶν εἰς ὑμᾶς εἰσιόντων πάντων ἀτοπώτατον ποιοῦσιν· ἢ γὰρ συμβουλεύουσιν ἐνταῦθα περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἢ κατηγοροῦσι καὶ διαβάλλουσι πάντα μᾶλλον ἢ περὶ οὐ μείλιτε τὴν ψῆφον φέρειν. Ἔστι δ' οὐδέτερον τούτων χαλεπόν, οὐδ' ὑπὲρ ὧν μὴ βουλευέσθε γνώμην ἀποφῆνασθαι, οὐδ' ὑπὲρ ὧν μηδαίς ἀπολογησεται κατηγορίαν εὐρεῖν. (12) Ἄλλ' οὐ δικαίον ὑμᾶς μὲν ἀξιῶν δικαίαν τὴν ψῆφον φέρειν, αὐτοῖς δὲ μὴ δικαίαν τὴν κατηγορίαν ποιῆσθαι. Τούτων δὲ αἴτιοι ὑμεῖς ἐστέ, ὡς ἄνδρες· τὴν γὰρ ἐξουσίαν τούτῃν δεδώκατε τοῖς ἐνθάδε εἰσιούσι, καὶ ταῦτα κάλλιστον ἔχοντες τῶν Ἑλλήνων παραδειγμάτων τὸ ἐν Ἀρείῳ
20 πάγῳ συνέδριον, ὃ τοσοῦτον διαφέρει τῶν ἄλλων δικαστηρίων, ὥστε καὶ παρ' αὐτοῖς ἠμολογεῖσθαι τοῖς ἀλισκομένοις δικαίαν ποιῆσθαι τὴν κρίσιν. (13) Πρὸς δὲ δεῖ καὶ ὑμᾶς ἀποβλέποντας μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἔξω τοῦ πράγματος λέγουσιν οὕτω γὰρ ἔσται τοῖς τε κρινομένοις ἀνευ διαβολῆς ὁ ἀγὼν καὶ τοῖς διώκουσιν ἥμισυ σκοραγεῖν καὶ ὑμῖν εὐροκοτέτην τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν. Ἄδύνατον γὰρ ἔστιν ἀνευ τοῦ ἀλόγου, μὴ δικαίως δεδι-
25 ἐκαμένους δικαίαν θέσθαι τὴν ψῆφον.

14. Δεῖ δ' ὡς ἄνδρες, μηδὲ ταῦτα λαθεῖν ὑμᾶς, ὅτι οὐχ ἑμῶς ἐστὶν ὁ ἀγὼν περὶ τούτου καὶ τῶν ἄλλων ἰσχυρῶν. Περὶ μὲν γὰρ ἀγῶντος ἀνθρώπου τοῖς Ἑλλήσιν ἐν ὑμῖν αὐτοῖς ἰδοκεῖτ' ἂν ἢ καλῶς ἢ καὶ φαύλως ἐψηφίσθαι· περὶ δὲ τούτου ὅ τε ἂν βουλευέσθε, παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν ἔσται λόγος. Ἐπιφανῆς τε γὰρ ἐστὶ διὰ τὸν ἑπὶ τὸν εἰπλουν τὸν εἰς Ῥόδον καὶ τὴν ἀπαγγελίαν ἦν
30 ἐποίησατο καθ' ὑμῶν πρὸς τε τὴν πόλιν τὴν τῶν Ῥοδίων καὶ τῶν ἐμπόρων τοῖς ἐπιθυμοῦσιν ἐκεῖ, (14) οἱ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιπλέοντας δι' ἔργασίαν ἀπήγγελλον ἕμα περὶ τῆς πόλεως ἢ Λεωκράτους ἀκρήσασαν· οἱ ἴσασι τὰ πῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων ἔργα ἐναντιώτατα τοῖς τούτῳ διαπεπραγμένοις ὄντα. Ὅστε περὶ πολλοῦ ποιη-
35 τῶν ἐστὶν ὀρθῶς βουλευέσθαι περὶ αὐτοῦ. Εὐ γὰρ ἔσται, ὡς Ἀθηναῖοι, ὅτι ὅς πλείστον διαφέρειτε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τῶ πρὸς τε τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς δούλως καὶ πρὸς τὴν πατρίδα φιλοτίμως ἔχειν, τούτων κλειστόν ἀμελεῖν δόξοιτ' ἂν, εἰ τὴν παρ' ὑμῶν οὕτως διαφύγοι τιμωρίαν.

15. Δέομαι δ' ὑμῶν, ὡς Ἀθηναῖοι, ἀκούσαι μου τῆς κατηγορίας διὰ τέλος, καὶ μὴ ἀρῆσθαι ἐὰν ἀρῶμαι ἐπὶ τῶν τῆ πόλει τότε συμβάντων, ἀλλὰ τοῖς αἰτίοις ὀργίζεσθαι καὶ δι' οὗς ἀναγκάζομαι νῦν μεμνησθαι περὶ

autem novitias, viri, quod non hunc solum nunc punietis sententia vestra condemnantes, verum etiam ju-
niores omnes ad virtutem adhortabimini. Duo enim sunt quæ erudiunt juvenes, nempe injuste agentium supplicium et quæ bonis viris datur gratia : ad utrumque autem horum respicientes, hoc quidem propter metum defugiunt, illam vero propter gloriam concupiscunt. Quocirca opus est vos, viri, advertere mentem huic certamini neque quicquam anteferre justo.

11. Faciam autem et ego accusationem justam, neque comminiscens quidquam neque extra rem dicens. Plurimi autem eorum qui ad vos adeunt oratores omnium absurdissimum faciunt : aut enim deliberant hic de publicis rebus, aut accusant et calumniantur omnia potius quam de eo agunt de quo sententiam dicturi estis. Atqui neutrum horum difficile est, neque de iis sententiam exponere, de quo vos iudices non deliberatis, neque eorum, quorum nemo defensionem suscipiet, accusationem invenire. (12) At non est æquum vos quidem contendere justum calculum ferre, istos autem haud justam accusationem facere. Harum autem rerum vos auctores estis, viri : potestatem enim dedistis huc ingressis oratoribus hanc, quum tamen pulcherrimum Græcorum exemplum vobis in promptu sit Areopagi concilium, quod in tantum ab aliis discrepat dicasteriis, ut et apud ipsos condemnatos constet justum exhiberi iudicium. (13) Ad quod respicientes vos operæ pretium est haud permittere ut quidquam a causa alienum patroni causarum dicant. Ita enim futurum est ut reis citra calumniam certamen peragatur actoribusque minime scophantis esse liceat vosque fidelissimum firmissimumque calculum feratis. Fieri enim non potest (ne dicam absurdum esse), ut non juste edocti, justum feratis suffragium.

14. Opus est autem, iudices, neque hoc latere vos, quod non sit idem certamen de hoc aliisque ex vulgo reis. De incognito enim Græcis homine domi inter vos ipsos aut bene aut male sententiam tulisse videremini : de hoc vero quicquid consuleritis omnium Græcorum ore feretur. Celebris enim est nominis tum ob professionem suam qua hinc in Rhodum insulam enavigavit, tum propter nuntium quem de vobis fecit et ad urbem Rhodiorum et ad mercatores qui illic sunt advenæ, (15) qui universum terrarum orbem circumnavigantes quæstus causa disseminantur de urbe simul quæ ex Leocrate audiverunt ; qui majorum vestrorum facta noverunt longa contraria hæc quæ ab hoc transacta sunt. Plurimi ergo faciendum est recte de eo statuere. Probe enim vobis exploratum est, Athenienses, quod quanto amplius differatis ab aliis hominibus, eo quod erga deos religiose, erga parentes pie, erga patriam vos honeste geratis, tanto negligentiores videamini, si vestrum hic evaserit supplicium.

16. Quæso autem vos, Athenienses, ut accusationem hanc meam ad finem usque patienti animo audiat, nec ægre feratis si exordium sumam ab iis rebus quæ tum urbi contigerunt, sed auctoribus earum potius indignemini et iis

αὐτῶν. Γεγεννημένης γὰρ τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης καὶ
 συνδραμόντων ἀπάντων ὑμῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐνηφρί-
 σατο ὁ δῆμος παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν
 εἰς τὰ τεῖχη κατακομίζειν, τοὺς δὲ στρατηγούς τάττειν
 εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων τῶν οἰ-
 κούντων Ἀθήνησι, καθ' ὃ τὶ ἂν αὐτοῖς δοκῆ. (17)
 Λεωκράτης δὲ τούτων οὐδενὸς φροντίσας, συσκευασά-
 μενος ἃ εἶχε χρήματα μετὰ τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τὸν λέμβον
 κατεκόμισε, τῆς νεῦς ἦδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης,
 150 καὶ περὶ δεῖλην ὄψιαν αὐτὸς μετὰ τῆς ἑταίρας Εἰρηνί-
 δος κατὰ μέσον τὴν ἀκτὴν διὰ τῆς πυλίδος ἐξελθὼν
 πρὸς τὴν ναῦν προσέπλευσε καὶ ὄψατο φεύγων, οὔτε
 τοὺς λιμένας τῆς πόλεως ἑλαῶν, ἐξ ὧν ἀνήγετο, οὔτε
 τὰ τεῖχη τῆς πατρίδος αἰσχυρόμενος, ὧν τὴν φυλακὴν
 ἐρημον τὸ καθ' αὐτὸν μέρος κατέλειπεν· οὐδὲ τὴν ἀκρό-
 5 πολιν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος καὶ τῆς Ἀθη-
 νῆς τῆς σωτέρας ἀφορῶν καὶ προδιδοῦς ἐφοδῆθη, οὐδ'
 αὐτίκα σώσοντας ἑαυτὸν ἐκ τῶν κινδύνων ἐπικαλέσε-
 ται. (18) Καταθεις δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον, ὥσπερ
 τῆ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος, ἀπήγ-
 γελλεν ὡς τὸ μὲν ἄστυ τῆς πόλεως ἑλωκὸς καταλιποί,
 τὸν δὲ Πειραιεῖα πολιορκούμενον, αὐτὸς δὲ μόνος διασω-
 10 θεις ἦκοι· καὶ οὐκ ἠσχύνθη τὴν τῆς πατρίδος ἀτυχίαν
 αὐτοῦ σωτηρίαν προσαγορεύσας. Οὕτω δὲ σφόδρα ταῦτ'
 ἐπίστευσαν οἱ Ῥόδιοι, ὥστε τριῖναι πληρώσαντες τὰ
 πλοῖα κατήγον, καὶ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ναυκλήρων οἱ
 παρεσκευασμένοι δεῦρο πλεῖν αὐτοῦ τὸν σίτον ἐξείλοντο
 καὶ τᾶλλα χρήματα διὰ τούτων. (19) Καὶ ὅτι ταῦτ'
 ἀληθῆ λέγω, ἀναγνώσεται ὑμῖν τὰς μαρτυρίας ἀπάν-
 15 των, πρῶτον μὲν τὰς τῶν γειτόνων καὶ τῶν ἐν τῷ τόπῳ
 τούτῳ κατοικούντων, οἱ τοῦτον ἴσασιν ἐν τῷ πολέμῳ
 φυγόντα καὶ ἐκπλεύσαντα Ἀθήνηθεν, ἔπειτα τῶν πα-
 ραγενομένων εἰς Ῥόδον, ὅτε Λεωκράτης ταῦτ' ἀπήγ-
 γελλε, μετὰ δὲ ταῦτα τὴν Φυρκίνου μαρτυρίαν, ἣν καὶ
 ὑμῶν [ἴσασιν] οἱ πολλοὶ κατηγοροῦντα τούτου ἐν τῷ
 δήμῳ ὡς καὶ μεγάλα καὶ βλάβους εἶη τὴν πεντηχοστὴν
 μετέχων αὐτοῖς.

20 Πρὸ δὲ τοῦ ἀναβαίνειν τοὺς μάρτυρας βραχέα
 βούλομαι διαλεχθῆναι ὑμῖν. Οὐ γὰρ ἀγνοεῖτε, ὦ ἄνδρες,
 οὔτε τὰς παρασκευὰς τῶν κρινόμενων οὔτε τὰς δεήσεις
 τῶν ἐξαιτουμένων, ἀλλ' ἀκριβοῦς ἐπίστασθε ὅτι χρημά-
 των ἕνεκα καὶ χάριτος πολλοὶ ἐπεισθήσαν τῶν μαρτύ-
 ρων ἢ ἀμνημονεῖν ἢ μὴ ἔλθεῖν ἢ ἑτέραν πρόφασιν εὐ-
 ρεῖν. Ἀξιοῦτε οὖν τοὺς μάρτυρας ἀναβαίνειν μὴδὲ ὀκνεῖν
 μὴδὲ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τὰς χάριτας ὑμῶν καὶ τῆς
 25 πόλεως, ἀλλ' ἀποδιδοῦναι τῆ πατρίδι τὰληθῆ καὶ τὰ δί-
 καια, μὴδὲ λείπειν τὴν τάξιν ταύτην καὶ μιμεῖσθαι Λεω-
 κράτην, ἢ λαβόντας τὰ ἱερὰ κατὰ τὸν νόμον ἐξομῶσα-
 σθαι. Ἐὰν δὲ μηδέτερον τούτων ποιῶσιν, ὑπερ ὑμῶν καὶ
 τῶν νόμων καὶ τῆς δημοκρατίας κλητεύσωμεν αὐτούς.
 Λέγε τὰς μαρτυρίας.

propter quos cogor hæc ipsa in memoriam revocare. Com-
 misso enim apud Cheroneam prælio factoque omnium ve-
 strum ad concionem concursu, decrevit populus liberos et
 uxores ex agris intra moenia transferre, imperatores autem
 ordinare ad excubias quosvis Atheniensium aliorumque de-
 morantium Athenis, quatenus ipsis videretur. (17) Leocrates
 autem, horum nihil plane curans, omnes quas habebat
 facultates convasatas cum famulis suis domesticis in lem-
 bum transtulit, navi jam circa litus stationem relictura,
 atque circa crepusculum vespertinum ipse cum amica Ire-
 nide juxta medium litus per portulam egressus ad navim
 adnavigavit ablitque fugiens, neque portus urbis misertus,
 e quibus in altum abducebatur, neque moenia patriæ reve-
 ritus, quorum custodiam desertam pro virili sua parte reli-
 quit, neque arcem ac delubrum Jovis Servatoris et Minervæ
 Servatricis respiciens et prodens exterritus est, quos actu-
 tum e periculis sibi servatores invocabit. (18) Deductus
 autem et perveniens in insulam Rhodum, seu patriæ suæ
 ingentem felicitatem oblatam prædicans, renuntiavit quod
 arcem civitatis captam reliquerit, Pirææi obsessum emporium,
 se solum conservatum evasisse affirmans : nec
 erubuit patriæ infortunium suam salutem appellare. Adeo
 autem valde hæc crediderunt Rhodii, ut instructis trire-
 mibus navigia aliorum in portum suum vi deducerent, at-
 que mercatores et naucleri instructi huc navigare, suum
 frumentum vi amiserint ceterasque res propter ipsum hunc.
 (19) Et quod hæc vera dicam, leget vobis testimonia
 omnium, primum quidem vicinorum et in loco hoc com-
 morantium, qui hunc noverunt in bello fuga sibi consulen-
 tem Athenis enavigasse, deinde eorum qui Rhodi erant,
 quando Leocrates hæc renuntiabat; post hæc audietis Phyrci-
 cini testimonium, quem et vestrum [noverunt] plerique ac-
 cusasse hunc apud populum, quod socius Leocratis in con-
 ducenda quinquagesima, fraude ejus ingens passus esset
 damnum.

20. Priusquam autem ascendant huc testes, paucis cu-
 pio dissertare vobiscum. Non sunt clam vobis, iudices,
 neque clandestinæ machinationes judicandorum neque pre-
 ces exorantium, denique accurate nostis quod pecunia
 vel gratia plerique testium persuaderi sibi patientur, ut
 aut immemores esse præterdant aut non veniant ad judi-
 cium aut aliam excusationem inveniant. Jubete proinde
 testes ascendere neque resides esse in patefacienda veritate
 neque pluris facere favorem et beneficia quam vos et
 urbem hanc ipsam, sed reddere patriæ ea quæ vera et justa
 sunt, neque relinquere ordinem hunc ita ut imitentur Leo-
 cratem, aut aram tangentes eos secundum legem testimo-
 nium ejurare. Sin neutrum horum fecerint pro vobis legi-
 busque et republ., vocabimus eos in judicium. Recita testi-
 monia.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

21. Μιστὰ ταῦτα τοίνυν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο καὶ ἀφικνεῖτο Ἀθήνηθεν πλοία εἰς τὴν Ῥόδον καὶ φανερόν ἦν ὅτι οὐδὲν δεινὸν ἐγγόνει περὶ τὴν πόλιν, φοβηθεὶς ἐκπλεῖ πάλιν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἀφικνεῖται εἰς Μέγαρον· καὶ ὥκει ἐν Μεγάροις πλείω ἢ πάντε ἐστὶ προστατὴν ἔχων Μεγαρία, οὐδὲ τὰ θρία τῆς χώρας αἰσχυρόμενος, ἀλλ' ἐκ γειτόνων τῆς ἐκθρασύσεως αὐτὸν πατρίδος μετοικῶν. (22) Καὶ οὕτως αὐτοῦ καταγνώκει ἀίδιον φυγὴν, ὥστε μεταπεμφόμενος ἐνταῦθεν Ἀμύνταν τὸν 25 τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ἔχοντα τὴν πρεσβυτέραν καὶ τῶν φίλων Ἀντιγένην Ξυπεταιῶνα, καὶ δεηθεὶς τοῦ κηδεστοῦ πρίασθαι παρ' αὐτοῦ τὰνδράποδα καὶ τὴν οἰκίαν, ἀποδόσθαι ταλάντου, καὶ ἀπὸ τούτου προσέταξε τοῖς τε χρήσταις ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα καὶ τοὺς ἐράνους διενεγκεῖν, τὸ δὲ λοιπὸν αὐτῷ ἀποδοῦναι. (23) Διοικήσας δὲ ταῦτα πάντα ὁ Ἀμύντας αὐτὸς πάλιν ἀποδίδοται τὰνδράποδα πάντε καὶ τριάκοντα μῶν Τιμοχάραι Ἀχαρνεῖ τῷ τὴν νεωτέραν ἔχοντι τούτου ἀδελφῆν· ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι ὁ Τιμοχάρης, συνθήκας 40 ποιησάμενος καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μίαν μῶν τόκον ἔφερε τῷ Ἀμύντῃ. Ἴνα δὲ μὴ λόγον οἴησθε εἶναι, ἀλλ' εἰδῆτε τὴν ἀλήθειαν, ἀναγνώσεται καὶ τούτων ἡμῖν τὰς μαρτυρίας. Εἰ μὲν οὖν ζῶν ἐτύγχανεν ὁ Ἀμύντας, ἔκεινον ἂν αὐτὸν παρεγόμεν· νυνὶ δὲ ἡμῖν καλῶ τοὺς 151 συνειδότες. Καὶ μοι λέγε ταύτην τὴν μαρτυρίαν, ὡς ἐπρίατο παρὰ Λεωκράτους ἐν Μεγάροις τὰ ἀνδράποδα Ἀμύντας καὶ τὴν οἰκίαν.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

24. Ἀκούσατε δὲ καὶ ὡς ἀπέλαβε τετταράκοντα μνᾶς παρὰ Ἀμύντου Φιλόμηλος Χολαργεύς καὶ Μενέλαος δὲ πρεσβύσας πρὸς βασιλέα.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

5 Λαβὲ δὲ μοι καὶ τὴν Τιμοχάρους τοῦ πριαμένου τὰνδράποδα παρ' Ἀμύντου πάντε καὶ τριάκοντα μῶν, καὶ τὰς σωθῆσας.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ΣΥΝΘΗΚΑΙ.

25. Τῶν μὲν μαρτύρων ἀκηκόατε, ὦ ἄνδρες· εἴσιον. δ' ἐστὶν ἐφ' ὅς μὲλλον λέγειν ἀνανακτῆσαι καὶ μισῆσαι τούτον Λεωκράτην. Οὐ γὰρ ἐξήρασε τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ καὶ τὰ χρήματα μόνον ὑπεκθέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πατρία, ἃ τοῖς ἡμετέροις νομίμοις καὶ πατρίοις 10 ἔθεσιν οἱ πρόγονοι παρέδωσαν αὐτῷ ἰδρυσάμενος, ταῦτα μεταπέμψατο εἰς Μέγαρον καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τῆς χώρας, οὐδὲ τὴν ἐπωνυμίαν τῶν πατρῶων ἱερῶν φοβηθεὶς, ὅτι ἐκ τῆς πατρίδος αὐτὰ κινήσας συμπεύγειν αὐτῷ, ἐκλείποντα τοὺς νεῶς καὶ τὴν χώραν ἦν κατεῖχον, ἤξιωσε, καὶ ἰδρυσασθαι ἐπὶ ξένης καὶ ἀλλοτρίας, καὶ εἶναι ὀδνεῖα τῇ χώρῃ καὶ τοῖς νομίμοις τοῖς κατὰ τὴν Μεγαρέων

TESTIMONIA.

21. Contigit post hæc, iudices, ut naves Athenis appellerent Rhodum; patefacto igitur quod nihil periculi aut horrendi obvenisset urbi, perterrefactus rursus e Rhodo solvens Megara adiit, habitavitque Megaris ultra quinque annorum patronum habens Megarenssem, neque confinia regionis reveritus, verum apud vicinos patrie quæ eum aluerat educaveratque peregrinus manens. (22) Atque adeo ipse se ad perpetuam condemnabat fugam, ut accerseret hinc Amyntam qui sororem suam grandiore natu habebat, et amicorum Antigenem Xypetensem, precalatusque affinem suum ut ab se emeret mancipia domumque, venderet talento, de eo mandaret creditoribus persolvi debita, et amicis stipem collatitiam refundi, quod vero superesset sibi reddendum juberet. (23) Persecutus hæc omnia Amyntas ipse rursus dividit mancipia triginta quinque minis Timochari Acharnensi qui minorem hujus natu sororem uxorem tenebat: quum autem non haberet quod daret argentum Timochares, ex pacto, quod scriptum apud Lysiclem deposuit, minam pro furnore solvebat Amyntæ. Ne autem existimetis verba esse sola quæ proloquor, sed veritatem esse scialis, legentur et horum vobis testimonia. Quodsi adhuc viveret Amyntas, illum ipsum vobis exhiberem: nunc vero accerso rei conscios. Recita proinde mihi hoc testimonium, quomodo nimirum emerit ab Leocrate Megaris mancipia Amyntas et ædes.

TESTIMONIUM.

24. Audite etiam qui acceperit quadraginta minas ab Amynta Philomelus Cholargensis et Menelaus is qui legatione ad regem functus est.

TESTIMONIUM.

Cape etiam testimonium Timocharis qui redemit mancipia ab Amynta triginta quinque minis; pacta etiam cape (quæ cum Amynta fecit).

TESTIMONIUM. PACTA.

25. Testes quidem audivistis, iudices: est autem æquum vos succensere Leocrati atque eum odisse ob ea quæ jam dicturus sum. Haud enim satis ei fuit corpus suum facultatesque subducere, verum etiam sacra patria, quæ vestris legitimis et patriis consuetudinibus majores ipsi tradiderunt, hæc ipsa Megara accivit eque regione evexit, neque appellationem patriorum sacrorum metuens quicquam quod ex patria ea movens fugæ suæ consortia esse, relictis delubro et regione hac quam obtinebant, compulsi, in extero et alieno solo ea collocans, ut essent peregrina regioni et le-

πόλιν εἰθισμένοις. (26) Καὶ οἱ μὲν πατέρες ὑμῶν τὴν Ἀθηνᾶν ὡς τὴν χώραν εἰληχυῖαν, δμῶνυμον αὐτῇ τὴν πατρίδα προσηγόρευον Ἀθήνας, ἵν' οἱ τιμῶντες τὴν θεὸν τὴν δμῶνυμον αὐτῇ πόλιν μὴ ἐγκαταλίπωσι· Λεωκράτης δὲ οὔτε νομίμων οὔτε πατρῶων οὔτε ἱερῶν φροντίσας τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐξαγώγιμον ὑμῖν καὶ τὴν παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν ἐποίησε. Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, ἀλλ' οἰκῶν
 20 ἐν Μεγάρους, οἷς παρ' ὑμῶν ἐξεκομίσαστο χρήμασιν ἀφορμῇ χρώμενος, ἐκ τῆς Ἡπείρου παρὰ Κλεοπάτρας εἰς Λευκάδα ἐσιτήγει καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κόρινθον. (27) Καίτοι, ὦ ἄνδρες, καὶ περὶ τούτων οἱ ὑμέτεροι νόμοι τὰς ἐσχάτας τιμωρίας δρίζουσιν, ἅν τις Ἀθηναίων ἄλλοσέ ποι σιτηγήσῃ ἢ ὡς ὑμᾶς. Ἐπειτα τὸν προδόντα μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, σιτηγήσαντα δὲ παρὰ τοὺς νόμους, μὴ φροντίσαντα δὲ μήτε ἱερῶν μήτε πατρίδος μήτε νόμων, τοῦτον ἔχοντες ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ψήφῳ οὐκ ἀποκτενεῖτε καὶ παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ποιήσετε; Πάντων ἀρα ἀνθρώπων βραθυμότατοι ἔσεσθε καὶ ἤκιστα ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ὀργιζόμενοι.

28. Καὶ ταῦτα δέ, ὦ ἄνδρες, ἐμοῦ θεωρήσατε, ὡς διακαίαν τὴν ἐξέτασιν ποιουμένου περὶ τούτων. Οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν ὑμᾶς ὑπερ τηλικούτων ἀδικημάτων εἰκάζοντας ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν εἰδότες ψηφίζεσθαι, καὶ τοὺς
 30 μάρτυρας μὴ δώσοντας ἔλεγχον μαρτυρεῖν ἀλλὰ δεδωκότας. Παρεκαλεσάμενος γὰρ αὐτοὺς πρόκλησιν ὑπερ τούτων ἀπάντων γράψας καὶ ἀξιῶν βασανίζειν τοὺς τούτου οἰκέτας. Καὶ μοι λέγε ταύτην.

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ.

29. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες, τῆς προκλήσεως. Ἄμα τοῖνυν ταύτην Λεωκράτης οὐκ ἐδέχτο καὶ κατεμαρτύρει αὐτοῦ ὅτι προδότης τῆς πατρίδος ἐστίν· ὁ γὰρ τὸν
 35 παρὰ τῶν συνειδότην ἔλεγχον φυγῶν ὠμολόγηκεν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰσηγγελμένα. Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ὅτι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων πολὺ δοκεῖ δικαιοτάτων καὶ δημοτικώτατων εἶναι, θταν οἰκέται ἢ θεράπαιναι συνειδῶσιν ἃ δεῖ, τούτους ἐλέγχειν καὶ βασανίζειν, καὶ τοῖς ἔργοις μᾶλλον ἢ τοῖς λόγοις πιστεύειν, ἀλλως τε καὶ περὶ πραγμάτων κοινῶν καὶ μεγάλων καὶ συμφερόντων τῇ πόλει; (30) Ἐγὼ τοῖνυν τοσοῦτον ἀφίστηκα τοῦ ἀδίκως
 40 τὴν εἰσαγγελίαν κατὰ Λεωκράτους παύσασθαι, ὅσον ἐγὼ μὲν ἐβουλόμην τοῖς ἰδίῳ κινδύνοις ἐν τοῖς Λεωκράτους οἰκέταις καὶ θεραπαῖναις βασανισθεῖσι τὸν ἔλεγχον γενέσθαι, οὔτω δὲ διὰ τὸ συνειδέναί ἑαυτῶν οὐχ ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἔφυγε. Καίτοι, ὦ ἄνδρες, πολὺ θάπτον οἱ Λεωκράτους οἰκέται καὶ θεράπαιναι τῶν λεγομένων ἂν τι ἠρνήθησαν ἢ τὰ μὴ ὄντα τοῦ αὐτῶν δεσπότης καταψεύσαντο.

31. Χωρὶς τοῖνυν τούτων Λεωκράτης ἀναβοήσεται αὐτίκα ὡς ἰδιώτης ἂν καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ ῥήτορος καὶ συκοφάντου δεινότητος ἀναρπαζόμενος. Ἐγὼ δὲ ἠγοῦμαι πάντας ὑμᾶς εἰδέναί ὅτι τῶν μὲν δεινῶν καὶ συκοφαντεῖν ἐπιχειρούντων ἔργον ἐστὶν ἄμα τοῦτο

gibus Megarensium urbi consuetis. (26) Patres sane vestri urbem Athenas deo quæ regionem hanc obtinuit, Athenæ cognominem fecerunt, ut venerantes deam idem nominis obtinentem cum urbe illam ipsam non relinquere: Leocrates vero neque patrum rituum neque sacrorum curam gerens, quantum in se fuit, a vobis deorum auxilium eduxit avexitque. Neque satis fuit ei tot tantisque urbem hanc injuriis afficere, verum demorans Megaris, pecuniis quas a vobis asportavit fretus, ex Epiro a Cleopatra in Leucadem frumentum vexit indeque Corinthum. (27) Quamquam leges vestræ, iudices, extrema supplicia decernant in ejusmodi delictum, si quis Atheniensium alio quam ad vos frumenta divendenda transvehat. Proinde eum qui tempore belli proditor fuit, qui frumentum alio præter leges vestras transtulit, qui non habuit rationem neque sacrorum neque patriæ, neque legum, hunc habentes vestræ sententiæ subjectum non occiditis, nec exemplum reliquis hominibus facietis? Omnium itaque hominum ignavissimi eritis et minime ob gravissima scelera irascentes.

28. Verùm hoc quoque, iudices, considerate quam justam de his omnibus ego explorationem fecerim. Non enim arbitror vos decere super adeo grandibus delictis dividentes, sed veritatem contuentes sententiam ferre, atque testes esse non qui daturi sunt testimonium, sed qui dederunt. Provocavi enim eos, libellum de vocandis ad quæstionem super his omnibus scribens, par esse censens examinare tormentis hujus servos. Recita mihi hunc libellum.

LIBELLUS DE PROVOCANDIS TESTIBUS.

29. Auditis igitur, iudices, provocationem. Hanc vero Leocrates haud recipiebat eoque testabatur de sese quod patriæ esset proditor: quum enim consociorum denuntiationem fugit, confessus esse vera esse quorum causa in iudicio est vocatus. Quis enim vestrum ignorat, omnium multo justissimum admodumque populare esse in rebus controversis fieri inquisitionem in servos et servas conscias, ita ut vincantur quod consciverint, eoque facto rebus ipsis potius quam orationibus adhibere fidem, de rebus præcipue communibus et arduis et conferentibus urbi? (30) Ego itaque tantum absum ab eo ut injustam accusationem adversus Leocratem instituerim, ut ego quidem meo ipsius periculo privato in Leocratis servis et ancillis tormentis examinatis probationem esse voluerim, hic vero, quia sibi ipse mali conscius fuit, haud sustinuerit hoc, sed defugerit. At vero, iudices, multo citius Leocratis servi et ancillæ eorum quæ allegantur quicquam infitiatii fuisse quam ea quæ non essent contra dominum mentiti.

31. Ad hæc Leocrates vociferabitur actutum, quod ex pers eloquentiæ ipse ab oratoris et calumniatoris vehementia et versutia percellatur. Ego autem puto omnibus vobis constare, facundia pollentes et calumniari solentes hoc simul

προαιρείσθαι καὶ ζητεῖν τὰ χωρία ταῦτα ἐν οἷς τοὺς παραλογισμοὺς κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων ποιήσονται, τῶν δὲ δικαίως τὰς κρίσεις ἐπισταμένων καὶ τοὺς ἐνόχους ταῖς ἀραῖς ἀκριβῶς ἀποδεικνύτων τάναντία φαίνεσθαι τοῦτους κοιῶντας, ὅσπερ ἡμεῖς. (32) Οὕτως δὲ διαλογίζεσθε περὶ τούτων παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. Τίνας ἀδύνατον ἦν τῇ δεινότητι καὶ ταῖς παρασκευαῖς ταῖς τοῦ λόγου παραγαγεῖν; Κατὰ φύσιν τοῖων βασιανζόμενοι πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν περὶ πάντων τῶν ἀδικημάτων

10 ἐμείλλον φράσειν οἱ οἰκᾶται καὶ αἱ θεράπαινοι. Ἄλλὰ τοῦτους ὁ Λεωκράτης παραδόναι ἐβουλεῖτο, καὶ ταῦτα οὐκ ἄλλοτριῶς ἀλλ' αὐτοῦ ὄντας. (33) Τίνας δὲ δυνατόν εἶναι δοκεῖ τοῖς λόγοις ψυχαγωγῆσαι καὶ τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς δακρυοῖς εἰς ἕωρον προαγαγεῖσθαι; τοὺς δικαστάς. Ἐνταῦθα Λεωκράτης ὁ προδότης τῆς πατρίδος ἐλήλυθεν, οὐδὲν ἕτερον ἢ φοβούμενος μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας οἱ τ' ἐξελεγχόντες τῶν

15 ἔργων καὶ ὁ ἐξελεγχόμενος γένηται. Τί γὰρ εἶδει προδόσεων ἢ λόγων ἢ σκηψέως; ἀπλοῦν τὸ δίκαιον, ῥᾶδιον τὸ ἀληθές, βραχὺς ὁ ἐλεγχος. (34) Εἰ μὲν ἂν ἂν λογεί τὰ ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ ἀληθῆ καὶ ὅσια εἶναι, τί οὐ τῆς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίας τυγχάνει; εἰ δὲ μὴ φησὶ ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, τί οὐ παραδέδωκε τοὺς οἰκᾶτας καὶ τὰς θεραπείνας; Προσῆκει γὰρ τὸν ὑπὲρ προδοσίας

20 κινδυνεύοντα καὶ παραδόνοντα βασανίζειν καὶ μηδένα τῶν ἀκριβεστάτων ἐλέγχων φεῖγειν. (35) Ἄλλ' οὐδὲν τοῦτων ἐκράξεν, ἀλλὰ καταμαμαρτυρηκὼς ἑαυτοῦ ὅτι προδότης ἐστὶ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν νόμων, ἀξιώσασθαι ἡμᾶς ἐναντία ταῖς αὐτοῦ ἡμολογίαις καὶ μαρτυρίαις ψηφίσασθαι. Καὶ πῶς δίκαιόν ἐστι τὸν τῆν ἐξουσίαν τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ ἐξ ἄλλων τε πολλῶν καὶ ἐκ τοῦ μὴ δεῖσθαι τὰ δίκαια περιηρημένον, τοῦτον

25 ἔπασσι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἡμολογουμένων ἀδικημάτων ἐπατατῆσαι;

sibi permittere, ut eos querant locos quibus fallacias contra adversarios intendere possint; eos vero, qui juste judicia instituant obnoxiosque diris manifesto demonstrent, contraria prorsus atque illos facere deprehendi, sicuti nos. (32) Sic autem cogitate de his apud vosmetipsos: quosnam nemo potuisset vehementia apparatusque orationis seducere? [Famulos.] Natura igitur tormentis examinati omnem veritatem de omnibus flagitiis dicturi erant servi et ancilla: sed hos Leocrates tradere devitavit, idque non alienos, sed suos. (33) Quos autem fieri posse videtur ut verborum artificii demulceas, animique ipsorum mollitiem lacrimis ad misericordiam adducas? Judices. In hunc utique locum Leocrates patriae proditor pervenit, nihil aliud metuens quam ne ex eadem domo et redarguentes rebus ipsis et redargutus convictusve ipse prodeat. Quid enim opus erat praetextibus aut verbis aut consideratione? Simplex est iustitia, facilis res est veritas, brevis redargutio. (34) Si fateatur ea, quorum causa accusatur, vera esse et sancta, cur non juxta legum sententiam supplicio afficitur? sin hac vera case infitietur, cur non tradidit servos et ancillas? Decet enim proditionis insimulatum mancipia ad questionem subeundam tradere, ac nullam accuratissimarum investigationum subterfugere. (35) Sed nihil horum egit; enimvero testimonium in se ipsum perhibens, quod sit patriae proditor et religionis et legum, contendit ut vos contraria suis et confessionibus ac testimoniis decernatis. At qui justum est ut eum, qui defendendi se facultatem et aliis rebus multis et eo quod non acceperit justas condiciones sibi praeciderit, sinatis vobis ipsis super apertis sceleribus imponere?

36. De provocatione igitur, qua mancipia ad questionem tradi iussi, et de crimine, utpote omnibus manifesto, satis puto, iudices, vos edoctos esse. Quibus autem temporibus et quantis periculis expositam urbem prodiderit, revocare vobis ad memoriam volo. Cape mihi, scribe, decretum Hyperidis, et recita.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

DECRETUM.

37. Ἀκούετε τοῦ ψηφίσματος, ὧ ἄνδρες, ὅτι τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ ἡρηματιούσαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιῶς ἐν τοῖς ὅλοις ἔδοξε, καὶ πράττειν δισσκευασμένην ὅ τι ἂν δοκῇ τῶν δήμων συμφέρον εἶναι. Καίτοι, ὧ ἄνδρες, εἰ οἱ ἀπειμῆνοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐν τῇ τῶν στρατιωτῶν τάξει διέτριβον, ἄρ' ἡμῖν δοκοῦσι μικροὶ καὶ οἱ τυχόντες φόβοι

35 τότε τὴν πόλιν κατασεῖν; (38) ἐν οἷς Λεωκράτης οὐτοὶ καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς πόλεως ἀποδράς ὄχετο καὶ τὰ χρήματα τὰ ὑπάρχοντα ἐξεκόμισε καὶ ἱερὰ τὰ πατρῷα μετεπέμψατο, καὶ εἰς τοσοῦτον προδοσίας ἦλθεν ὥστε

37. Auditis decretum, iudices, quod senatum quincentorum descendere in Piraeum, ut statueret de custodia Piraei, placuit armatum et instructum transigere quod videretur populo conducere. At vero, iudices, si rade donati, ut pro urbe consultarent, in militum ordine perseverarunt, num vobis exigui et vulgares metus videntur tum urbem occupasse? (38) In quibus Leocrates hic et ipse ex urbe fugiens abiit omnesque facultates exportavit sacraque patria abduxit, atque ad tantum proditionis crimen pervenit, ut secundum ipsius quidem institutum de-

κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἔρημοι μὲν ἦσαν οἱ ναοί, ἔρημοι δὲ αἱ φυλακαὶ τῶν τειχῶν, ἐξελλείπτο δὲ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα. (39) Καίτοι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὧ ἄνδρες, τίς οὐκ ἂν τὴν πόλιν ἤλεθεν, οὐ μόνον πολίτης ἀλλὰ καὶ ξένος ἐν τοῖς ἐμπροσθεν
 10 ἡμισαθῆναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον αὐτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν, ἤνικα ἡ μὲν ἦττα καὶ τὸ γεγονός πάθος τῷ [δήμῳ] προσηγγέλλετο, ὀρθὴ δὲ ἦν ἡ πόλις ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν, αἱ δ' ἐλπίδες τῆς σωτηρίας τῷ δήμῳ ἐν τοῖς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονόσι καθεισθη-
 15 σκεσάν, (40) ὄραν δ' ἦν ἐπὶ μὲν τῶν θυρῶν γυναῖκας ἐλευθερίας περιφρόδους καταπτηχυίας καὶ πυθανομένας εἰ ζῶσι, τὰς μὲν ὑπὲρ ἀνδρός, τὰς δ' ὑπὲρ πατρός, τὰς δ' ὑπὲρ ἀδελφῶν, ἀναξίως αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ὀρωμένας, τῶν δ' ἀνδρῶν τοὺς τοῖς σώμασιν ἀπειρηκότητας καὶ ταῖς ἡλικίαις πρεσβυτέρους καὶ ὑπὸ τῶν νόμων
 5 τοῦ στρατεύεσθαι ἀφαιμένους ἰδεῖν ἦν καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ γῆρας ὀδῶ περιφθειρομένους, διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπροσθημένους; (41) Πολλῶν δὲ καὶ δειῶν κατὰ τὴν πόλιν γινομένων, καὶ πάντων τῶν πολιτῶν τὰ μέγιστα ἡτυχηκότων, μάλιστα ἂν τις ἤλγησε καὶ ἐδάκρυσεν ἐπὶ ταῖς τῆς πόλεως συμφοραῖς, ἤνικ' ὄραν ἦν τὸν δῆμον ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθερούς, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους, τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους ὅς
 10 πρότερον ἐπὶ τῷ αὐτόχθον εἶναι καὶ ἐλεύθερος εἰσέμυνετο. (42) Τοσαύτη δὲ ἡ πόλις ἐκέχρητο μεταβολῇ, ὥστε πρότερον μὲν ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι, ἐν δὲ τοῖς τότε χρόνοις ἀγαπᾶν ἐὰν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἀσφαλῶς δύνηται κινδυνεύσαι, καὶ πρότερον μὲν πολλῆς χώρας τῶν βαρβάρων ἐπάρχειν, τότε δὲ πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας κινδυνεύειν καὶ τὸν δῆμον ὃν πρότερον Λακεδαιμόνιοι
 15 καὶ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντες Ἑλληνας βοήθην ἐπεκαλοῦντο, οὗτος ἐδεῖτο τῶν ἐξ Ἄνδρου καὶ Κέου καὶ Τροιζήνος καὶ Ἐπιδάουρου ἐπικουρίαν αὐτῷ μεταπέμψασθαι. (43) Ὡστε, ὧ ἄνδρες, τὸν ἐν τοῖς τοιοῦτοις φόβοις καὶ τληκίτοις κινδύνους καὶ τοσαύτη αἰσχρὴ ἐγκαταλιπόντα τὴν πόλιν, καὶ μῆτε ὄπλα θέμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος μῆτε τὸ σῶμα
 20 παρασχόντα τάξαι τοῖς στρατηγῶσι, ἀλλὰ φυγόντα καὶ προδόντα τὴν τοῦ δήμου σωτηρίαν, τίς ἂν ἡ δικαστῆς φιλόπολις καὶ εὐσεβεῖν βουλόμενος ψήφῳ ἀπολύσειεν, ἢ ῥήτωρ κληθεὶς τῷ προδότη τῆς πόλεως βοηθήσειε, τὸν οὐδὲ συμπενεθῆσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς τολμήσαντα, οὐδὲ συμβεβλημένον οὐδὲν εἰς τὴν τῆς πόλεως καὶ τοῦ δήμου σωτηρίαν; (44) Καίτοι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους οὐκ ἔστιν ἤτις ἡλικία οὐ παρέσχετο
 25 ἑαυτὴν εἰς τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, ὅτε ἡ μὲν χώρα τὰ δένδρα συνεβάλλετο, οἱ δὲ τετελευτηκότες τὰς θήκας, οἱ δὲ ναοὶ τὰ ὄπλα. Ἐπεμελοῦντο γὰρ οἱ μὲν τῆς τῶν τειχῶν κατασκευῆς, οἱ δὲ τῆς τῶν τάφρων, οἱ δὲ τῆς χαρακώσεως οὐδεὶς δ' ἦν ἀργός τῶν ἐν τῇ πόλει. Ἐρ' ὧν οὐδενὸς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ παρέσχετο

serta fuissent templa ab sacris, desertas fuissent etiam custodias murorum, relicta autem esset civitas et regio. (39) Attamen illis temporibus, viri, quis non urbis miser-
 tus fuisset, non solum civis, verum etiam peregrinus qui prioribus temporibus ad nos advenerit? Quis vero erat adeo osor vel populi vel Atheniensium, qui potuisset se ipsum inordinatum sustinere videre, quando victoria: amissio et quod contigerat malum [populo] annuntia-
 batur, arrepta autem metu erat civitas propter eas quæ acciderant calamitates, spes autem salutis populo in iis qui ultra quinquaginta annos nati erant collocata erat; (40) quum videre erat ad portas uxores liberas trepidas et consternatas percontantesque num viverent, alias quidem de marito, alias de patre, alias de fratribus, contra dignitatem tam ipsarum quam urbis ita conspectas, viros autem, qui corporibus ad bellum idonei non erant et ætate grandævi et per leges a militia dimissi, videre erat per totam urbem tunc in ipso senectutis limine misere oberrantes et duplicibus pallis, quæ sibilis astrictæ erant, indutos? (41) Quum autem pleraque tristitia et horrenda fierent in urbe civesque omnes summa infelicitate premerentur, maxime tum quis doluisset ubertimque fudisset lacrimas super tantis urbis calamitatibus, quando videre erat populum decernentem servos debere esse liberos, peregrinos Athenienses, ignominia notatos fama integros: qui antea eo quod liberi et solo, quod incolabant, innati essent, gloriabantur. (42) In tantam autem permutationem est urbs adacta, ut quum prius pro reliquorum Græcorum salute dimicaret, contenti jam essent, si pro sua ipsorum salute tuto dimicare possent; et qui antehac magnæ barbarorum regioni dominarentur, tunc temporis adversus Macedonas pro sua terra periculis involverentur: et quem antehac populum Lacedæmonii, Peloponnesii, Asiamque incolentes Græci auxilio advocarant, hic jam opus haberet ex Andro, Ceo, Troæze et Epidauro auxilia sibi accersere. (43) Proinde, iudices, eum qui in ejusmodi terroribus, in tantis periculis tantaque turpitudine urbem dereliquerit, neque sese pro patria armaverit neque corpus suum præbuerit ad aciem imperatoribus, sed transfugerit atque populi salutem prodiderit, quisnam iudex urbis amans aut pius esse volens sententia sua absolverit, aut quisnam orator huc accitus proditori urbis opem tulerit? qui neque super tantis patriæ calamitatibus una lugere ausus fuerit, neque quicquam contulerit ad urbis et populi salutem? (44) At vero illis temporibus nulla erat ætas quæ non exhibuerit se ipsam ad urbis salutem tuendam, quando regio hæc arbores contulit, mortui vero sepulcra, templa autem arma. Curam enim gerebant alii quidem mœnium constructionis, alii fossarum, alii valli: neque quisquam ex omnibus qui in urbe erant otiosus torpense inveniebatur. At horum operum nulli corpus suum præbuit admoendum Leocrates. (45) Quæ vos

τάξει Λεωκράτης. (45) Ὃν εἰκὸς ὄμῃς ἀναμνησθέν-
 20 τας τὸν μηδὲ ξυνεγενεῖν μηδ' ἐπ' ἐκφορὰν ἄλλεῖν
 ἀξιώσαντα τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ δήμου σω-
 τηρίας ἐν Χαιρωνείᾳ τελευτήσαντων θανάτῳ ζημιῶσαι,
 ἵς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος ἀτάρων ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν
 γεγενημένων ὧν οὗτος οὐδὲ τὰς θήκας παριῶν ἡσχύνθη
 ὀγδοὺ ἔπει τὴν πατρίδα αὐτῶν προσαγορεύων.

46. Περίδων, ὃ ἀνδρες, μικρῶ κλειῶ βούλομαι διελ-
 25 θεῖν, καὶ ὑμῶν ἀκούσαι δέομαι καὶ μὴ νομίζειν ἄλλο-
 τρίς εἶναι τοὺς τοιούτους [λόγους] τῶν δημοσίων ἀγών-
 ων· αἱ γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν εὐλογία τὸν ἐλεγχον
 σαφῆ κατὰ τῶν τάναντία ἐπιτηδεύοντων ποιῶσιν. Ἐτι δὲ
 καὶ δίκαιον τὸν ἔπαινον, ὅς μόνος ἄθλον τῶν κινδύνων τοῖς
 ἀγαθοῖς ἀνδράσι ἐστὶ, τοῦτον, ἐπειδὴ κἀκεῖνοι εἰς τὴν
 κοινὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀνήλω-
 σαν, ἐν τοῖς δημοσίοις καὶ κοινοῖς ἀγῶσι τῆς πόλεως μὴ
 παραλιπεῖν.

(47) Ἐκείνοι γὰρ τοῖς πολεμίοις ἀπήντη-
 σαν ἐπὶ τοῖς ὄρεισι τῆς Βοιωτίας ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων
 40 ἐλευθερίας μαχομένοι, οὐκ ἐπὶ τοῖς τεύχεσι τὰς ἐπιβὰς
 τῆς σωτηρίας ἔχοντες, οὐδὲ τὴν χώραν κακῶς ποιεῖν
 προέμενοι τοῖς ἔχθοις, ἀλλὰ τὴν μὲν αὐτῶν ἀνδρείαν
 ἀσφαλεστέραν φυλακὴν εἶναι νομίζοντες τῶν λιθίνων πε-
 ριβάλων, τὴν δὲ θρέψασαν αὐτοὺς αἰσχυνόμενοι περιορᾶν
 πορθομένην.

(48) Εἰκότως ὥσπερ γὰρ πρὸς τοὺς φύ-
 σει γεννησάντας καὶ τοὺς ποιητοὺς τῶν πατέρων οὐχ
 50 ὁμοίως ἔχουσιν ἅπαντες ταῖς εὐνοίαις, οὕτω καὶ πρὸς
 τὰς χώρας τὰς μὴ φύσει προσηκούσας ἀλλ' ὕστερον ἐπι-
 κτήτους γενομένας καταδείξετον διάκεινται. Τοιού-
 ταις δὲ γνώμαις χρῆσάμενοι, καὶ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι
 εἰς ἴσου τῶν κινδύνων μετασχόντες, οὐχ ὁμοίως τῆς τύ-
 χης ἔκωνώθησαν· τῆς γὰρ ἀρετῆς οὐ ζῶντες ἀπολαύου-
 σιν, ἀλλὰ τελευτήσαντες τὴν δόξαν καταλελοιπασιν,

οὐχ ἠττηθέντες, ἀλλ' ἀποθανόντες ἐνθα παρετάχθησαν
 5 ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀμύνοντες. (49) Εἰ δὲ δεῖ καὶ πα-
 ραδοξότατον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δὲ, ἐκείνοι νικῶντες ἀπέ-
 θανον. Ἐὰ γὰρ ἄθλα τοῦ πολέμου τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδρά-
 σιν ἐστὶν ἐλευθερία καὶ ἀρετὴ ταῦτα δὲ ἀμρότερα τοῖς
 τελευτήσαντι ὑπάρχει. Ἐπειτα δὲ οὐδ' οἷόν τ' ἐστὶν
 εἰπεῖν ἠττηθῆναι τοὺς ταῖς διανοίαις μὴ πτῆξαντας τὸν

10 τῶν ἐπιόντων φόβον. Μόνους γὰρ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις
 καλῶς ἀποθνήσκοντας οὐδ' ἂν εἰς ἠττηθῆναι δικαίως φή-
 σαι· τὴν γὰρ δουλείαν φεύγοντες εὐκλεῆ θάνατον αἰ-
 ροῦνται. (50) Ἐδήλωσε δὲ ἡ τούτων τῶν ἀνδρῶν ἀρετὴ
 μόνον γὰρ τῶν ἀπάντων τὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν
 ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι εἶχον. Ἀμα γὰρ οὕτω τε τὸν
 βίον μετέλλαξαν καὶ τὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς δουλείαν με-
 τέπεισαν συνετάφη γὰρ τοῖς τούτων σώμασι ἡ τῶν ἁλ-
 15 λων Ἑλλήνων ἐλευθερία. Ὅθεν καὶ φανερόν πᾶσιν
 ἐποίησαν οὐκ ἰδίᾳ πολεμοῦντες, ἀλλ' ὑπὲρ κοινῆς ἐλευ-
 θερίας προκινδυνεύοντες. Ὡστε, ὦ ἀνδρες, οὐκ ἂν αἰ-
 σχυνθεῖην εἰπὼν στέφανον τῆς πατρίδος εἶναι τὰς ἐκεί-
 νων ψυχὰς. (51) Καὶ δι' ἃ οὐκ ἀλόγως ἐπιτηδεύον, ἐπί-
 στασε, ὦ Ἀθηναῖοι, μόνον τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἀγαθοὺς
 ἀνδρας τιμᾶν· εὐρήσατε δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἐν ταῖς

recordantes eum, qui neque conferre neque venire dignatus
 sit ad eos efferendos qui pro libertate populique salute in
 Chæronea occubuerunt, morte mulciare par est, tanquam,
 quod ad ipsum attinet, insepulti viri illi relictii sint; quo-
 rum hic neque tumulos præteriens erubuit octavo demum
 anno ipsorum patriam suam appellare.

46. De quibus, iudices, paullo plura narrare constitui,
 vosque audire precor nec alienos putare tales sermones a pu-
 blicis contentionibus; siquidem bonorum virorum præconia
 manifestum indicium de iis qui contraria molluntur faciunt.
 Præterea justum est laudem, quæ una præmium periculo-
 rum est bonis viris, hanc ipsam, quandoquidem et illi in
 communem salutem urbis animas suas effuderunt, in publi-
 cis et communibus certaminibus urbis haud prætermite-
 46. De quibus, iudices, paullo plura narrare constitui,
 vosque audire precor nec alienos putare tales sermones a pu-
 blicis contentionibus; siquidem bonorum virorum præconia
 manifestum indicium de iis qui contraria molluntur faciunt.
 Præterea justum est laudem, quæ una præmium periculo-
 rum est bonis viris, hanc ipsam, quandoquidem et illi in
 communem salutem urbis animas suas effuderunt, in publi-
 cis et communibus certaminibus urbis haud prætermite-
 46. De quibus, iudices, paullo plura narrare constitui,
 vosque audire precor nec alienos putare tales sermones a pu-
 blicis contentionibus; siquidem bonorum virorum præconia
 manifestum indicium de iis qui contraria molluntur faciunt.
 Præterea justum est laudem, quæ una præmium periculo-
 rum est bonis viris, hanc ipsam, quandoquidem et illi in
 communem salutem urbis animas suas effuderunt, in publi-
 cis et communibus certaminibus urbis haud prætermite-

tere. (47) Nam illi hostibus occurrerunt apud confinia
 Bœotiae pro Græcorum libertate pugnaturi, non in mœnibus
 spem salutis habentes, neque terram populandam proden-
 tes hostibus, sed suam fortitudinem propriam tutiorem
 esse munitionem putantes lapideis propugnaculis, meri-
 toque pudefacti solum quod se educarit cernere vastari.
 (48) Jure: quemadmodum enim erga naturales parentes
 et adoptativos non omnes æque sunt benevoli, ad hunc
 modum erga regiones, quæ natura nos non attingunt,
 sed post acquisitæ sunt, minus affecti sunt homines.
 Ejusmodi sententiis impulsæ, cum optimis viris ex æquo
 periculorum consortes facti, non pari ratione participes
 sunt facti: fortunæ: virtute namque non fruuntur cum vi-
 ventibus, sed mortui gloriam reliquerunt, haud victi, sed
 mortui ubi in acie collocati fuere pro libertate dimicantes.

(49) Quodam omnium longe mirabilissimum, attamen ve-
 rum dicere oporteat, illi vincentes mortui sunt. Præmia
 enim belli bonis viris sunt libertas et virtus: hæc sane ambo
 defunctis vita præsto sunt. Neque fieri potest ut illi
 dicantur victi esse qui mentibus suis non trepidaverint ob
 imminentium malorum pavorem. Solos enim eos qui in
 bellis honeste moriuntur, nemo victos esse jure dix-
 49. Quodam omnium longe mirabilissimum, attamen ve-
 rum dicere oporteat, illi vincentes mortui sunt. Præmia
 enim belli bonis viris sunt libertas et virtus: hæc sane ambo
 defunctis vita præsto sunt. Neque fieri potest ut illi
 dicantur victi esse qui mentibus suis non trepidaverint ob
 imminentium malorum pavorem. Solos enim eos qui in
 bellis honeste moriuntur, nemo victos esse jure dix-
 49. Quodam omnium longe mirabilissimum, attamen ve-
 rum dicere oporteat, illi vincentes mortui sunt. Præmia
 enim belli bonis viris sunt libertas et virtus: hæc sane ambo
 defunctis vita præsto sunt. Neque fieri potest ut illi
 dicantur victi esse qui mentibus suis non trepidaverint ob
 imminentium malorum pavorem. Solos enim eos qui in
 bellis honeste moriuntur, nemo victos esse jure dix-
 49. Quodam omnium longe mirabilissimum, attamen ve-
 rum dicere oporteat, illi vincentes mortui sunt. Præmia
 enim belli bonis viris sunt libertas et virtus: hæc sane ambo
 defunctis vita præsto sunt. Neque fieri potest ut illi
 dicantur victi esse qui mentibus suis non trepidaverint ob
 imminentium malorum pavorem. Solos enim eos qui in
 bellis honeste moriuntur, nemo victos esse jure dix-

erit: nam servitutem fugientes celebrem mortem seligunt.
 (50) Declaravit porro istud horum virorum virtus: soli
 enim omnium Græciæ libertatem suis in corporibus habe-
 bant. Una enim illi vitam permutarunt resque Græcorum
 ad servitutem deciderunt: simul enim sepulta est cum ho-
 rum corporibus reliquorum Græcorum libertas. Unde et
 perspicuum omnibus fecerunt se non privatim fecisse bel-
 lum, sed pro publica libertate tuenda sese præ aliis peri-
 cula subissæ. Quocirca haud puduerit me, iudices, dicere
 coronam patriæ esse illorum animas. (51) Quapropter
 ex iis quæ recte illi gesserunt scitis, Athenienses, soli
 ex Græcis bonos viros honoribus afficere: inveniatis enim
 apud alios quidem in foro gladiatorum statuas positas, apud

ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, καρ' ὑμῖν δὲ στρατη-
 20 γοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς τὸν τύραννον ἀποκτείναντας. Καί
 τοιοῦτους μὲν ἀνδρας οὐδ' ἔξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος ὀλί-
 γους εἰρᾶν βράδιον, τοὺς δὲ τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νε-
 νικηκότας εὐπετῶς πολλαχόθεν ἔστι γεγονότας ἰδεῖν.
 Ὡσπερ τοίνυν τοῖς εὐεργέταις μεγίστας τιμὰς ἀπονέμε-
 τε, οὕτω δίκαιον καὶ τοὺς τὴν πατρίδα κατασχύνοντας
 καὶ προδιδόντας ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις κολάζειν.

25 52. Σκέψασθε δέ, ὦ ἄνδρες, ὅτι οὐδ' ἐν ὑμῖν ἔστιν
 ἀποψηφίσασθαι Λεωκράτους τουτοῦ τὰ δίκαια ποιῶσι.
 Τὸ γὰρ ἀδίκημα τοῦτο κεκριμένον ἔστι καὶ καταγνωσμέ-
 νον. Ἡ μὲν γὰρ Ἄρειω πάγῃ βουλὴ (καὶ μηδεὶς
 μοι θαυροθήσῃ) ταύτην γὰρ ἠπολαμύδανω μεγίστην τότε
 γενέσθαι τῇ πόλει σωτηρίαν) τοὺς φυγόντας τὴν πα-
 τρίδα καὶ ἐγκαταλιπόντας τότε τοῖς πολεμίοις λαβοῦσα
 ἀπέκτεινε. Καίτοι, ὦ ἄνδρες, μὴ νομίζετε τοὺς τὰ τῶν

30 ἄλλων φονικὰ ἀδικήματα δούλωτα δικάζοντας αὐτοὺς
 ἂν εἰς τίνα τῶν πολιτῶν τοιοῦτόν τι παρανομήσαι.
 (52) Ἀλλὰ μὴν Ἀυτολύκου μὲν ὑμεῖς καταψηφίσασθε, μέ-
 ναντος μὲν αὐτοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις, ἔχοντος δ' αἰτίαν
 τοὺς υἱεῖς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι, καὶ ἐτιμωρήσα-
 σθε. Καίτοι εἰ τὸν τοὺς ἀχρήστους εἰς τὸν πόλεμον
 ὑπεκθέσθαι αἰτίαν ἔχοντα ἐτιμωρήσασθε, τί δεῖ πάσχειν

35 ὅστις ἀνὴρ ὧν οὐκ ἀπέδωκε τὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι; Ἔτι
 δὲ ὁ δῆμος, δεῖνον ἡγησάμενος εἶναι τὸ γινόμενον, ἐψη-
 φίσαστο ἐνόχους εἶναι τῇ προδοσίᾳ τοὺς φύγοντας τὸν
 ἕπαρ τῆς πατρίδος κίνδυνον, ἀξίους εἶναι νομῶν τῆς
 ἐσχάτης τιμωρίας. (54) Ἄ δὴ κατέγνωσται μὲν παρὰ
 τῶν δικαιοτάτων συνδριῶν, καταψηφίσται δὲ ὑφ' ὑμῶν
 τῶν δικάζειν λαχόντων, ἠμολογῆται δὲ παρὰ τῶν δήμῳ
 τῆς μεγίστης ἀξία εἶναι τιμωρίας, τούτους ὑμεῖς ἐναντία

40 ψηφισάτε; πάντων ἀρ' ἀνθρώπων ἴσατε ἀγνωμονίστα-
 τοι, καὶ ἁλαχίστους ἔχετε τοὺς ἕπαρ ὑμῶν αὐτῶν κινδυ-
 νεύοντας.

55. Ὡς μὲν οὖν ἐνόχος ἔστι τοῖς εἰσηγγελμένοις ἀπα-
 σιν, ὦ ἄνδρες, Λεωκράτης, φανερόν ἐστι πυνθάνομαι
 δὲ αὐτὸν ἐπιχειρήσειν ὑμᾶς ἐξαπατᾶν λέγοντα ὡς ἔμπο-
 ρος ἐξέπλευσε καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἐργασίαν ἀπεδήμη-
 σεν εἰς Ῥόδον. Ἐάν οὖν ταῦτα λέγῃ, ἐνθυμείσθε ὅ βρα-
 δίως λήψετε αὐτὸν ψευδόμενον. Πρῶτον μὲν γὰρ
 155 οὐκ ἐκ τῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν κυλίδα ἐμβαίνουν οἱ κατ'
 ἔμποριαν πλέοντες, ἀλλ' ἐκ τοῦ λιμένος, ὑπὸ πάντων
 τῶν φίλων δρώμενοι καὶ ἀποσταλλόμενοι· ἔπειτα οὐ
 μετὰ τῆς ἑταιρίας καὶ τῶν θεραπεινῶν, ἀλλὰ μόνος μετὰ
 παιδὸς τοῦ διακονούντος. (56) Πρὸς δὲ τούτοις τί προσ-
 6 ἦκεν ἐν Μεγάρῳ τὸν Ἀθηναῖον ὡς ἔμπορον πέντε ἔτη
 κατοικεῖν καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πατρίᾳ μετακομίζεσθαι καὶ
 τὴν οἰκίαν τὴν ἐνθάδε πωλεῖν, εἰ μὴ κατεγνώκει τε αὐ-
 τοῦ προδεδωκέναι τὴν πατρίδα καὶ μεγάλα πάντας
 ἠδικηκέναι; Ὅ καὶ πάντων γένοιτ' ἂν ἀτοπώτατον, εἰ
 περὶ ὧν αὐτὸς προσεδόξα τεύξεσθαι τιμωρίας, ταῦθ'
 ὑμεῖς ἀπολύσατε κύριοι γενομένοις τῆς ψήφου. Χωρὶς
 δὲ τούτων οὐχ ἡγῶμαι δεῖν ἀποδέχεσθαι ταύτην τὴν
 10 ἀπολογίαν. (57) Πῶς γὰρ οὐ δεῖνον τοὺς μὲν ἐπὶ ἔμπο-

vos autem imperatorum hominum et qui tyrannum occide-
 rint. Ejusmodi autem viros ne ex universa quidem Græcia
 facile est invenire paucos; eos autem, qui ludos aut cer-
 tamina in quibus pro corona certant vicerint, ex plerisque
 locis in proclivi est novisse. Ut igitur benefactoribus maxi-
 mos honores tribuitis, sic justum est ut eos, qui patriam
 contumelia afficiunt eamque prodant, extremis suppliciis
 puniatis.

52. Considerate autem, iudices, jam non amplius in
 vestra potestate situm esse Leocratem hunc suffragis ve-
 stris absolvere, si quidem justa facturi estis. Scelus enim
 hoc jam judicatum est condemnatumque. Nam senatus
 in Areopago (neque mihi quisquam hic obstrepat; con-
 ciliium enim Areopagiticum maxime tum fuisse urbi salu-
 tare judico) transfugas patriam tunc deserentes ac hostibus
 dedentes arreptos occidit. Nec existimetis, Athenienses
 eos, qui reliquorum scelera quibus eadem committere sanc-
 tissime judicant, in quendam civium adeo iniquire agere.

(52) At vero Autolycum quidem vos condemnastis, quum
 ipse quidem in periculis perstitisset, habuerit autem crimi-
 nationem, quod filios et uxorem clam alio transportarit,
 eumque supplicio affecistis. Quodsi vero eum qui insimula-
 batur, quod clam exposuisset inutiles ad bellum, suppli-
 cio affecistis, quid illum pati convenit qui, quom vir sit,
 non fuerit patriæ suæ gratus pro educationis beneficiis?
 Præterea gravem ratus esse rem populus decrevit reos esse
 proditionis si qui pro patria subire periculum detractasset;
 dignos tales extremo supplicio censens. (54) Quæ igitur
 conclusa sunt apud justissimum concilium, et decreta sunt
 a vobis sorte delectis ad sententiam ferendam, quæ denique
 constat apud populum maximo digna esse supplicio, hincene
 vos contraria decernetis? Omnium, si istud faciatis, futuri
 estis insipientissimi, paucissimosque habebitis qui pro vobis
 sese periculis sint objecturi.

55. Quod itaque reus sit omnium quorum insimulatus
 est Leocrates, Athenienses, perspicuum existit. Audio
 autem ipsum datorum operam ut vobis imponat dicendo
 quod mercator enavigaverit atque propter hanc negotiationem
 Rhodum commigrarit. Si igitur hæc dixerit, cogitate
 quomodo facile ipsum in mendaciis deprehendatis. Primum
 enim non ex litore per portulam inscendunt navim qui ad
 mercatum navigant, sed ex portu, ab omnibus amicis visi et
 amandati: deinde non cum scorto et ancillis, sed solus
 cum puero administro. (56) Præterea quid opus erat
 Megaris Atheniensem ceu mercatorem quinquennium demo-
 rari et sacra patria eo transferre domumque hic sitam
 vendere, nisi agnovisset se prodidisse patriam et magna
 omnes injuria affecisse? Omnium proinde absurdissimum
 fuerit, si scelorum, quorum poenam ipse exspectavit,
 vos nunc absolvetis eum, quum sitis domini iudicii. In
 super non puto oportere ut admittatis hanc defensionem.
 (57) Qui enim non est horrendum eos, qui ad mercatum

ρία ἀποδημοῦντας σπύδειν ἐπὶ τὴν τῆς πόλεως βοήθειαν, τούτων δὲ μόνον ἐν τοῖς τότε καιροῖς καὶ κατ' ἐργασίαν ἐκπλεῖν, ἤνικα οὐδ' ἂν εἰς προσκτήσασθαι οὐδὲν ἂν ἐζήτησεν, ἀλλὰ τὰ ὑπάρχοντα μόνον διαφυλάξει; Ἡδέως δ' ἂν αὐτοῦ πυθοίμην, τίνα ἐμπορίαν εἰσάγων χρησιμώτερος ἐγένετο ἂν τῇ πόλει τοῦ παρασχεῖν τὸ σῶμα τάξει τοῖς στρατηγοῖς καὶ τοὺς ἐπιόντας ἀμύνασθαι μεθ' ἡμῶν μαχομένους. Ἐγὼ μὲν οὐδεμίαν ὁρῶ τηλικαύτην οὔσαν βοήθειαν. (58) Ἄξιον δὲ ἐστὶν οὐ μόνον αὐτῷ διὰ τὴν πρᾶξιν ὀργίζεσθαι ταύτην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν λόγον τούτου φανερώς γὰρ ψεύδεσθαι τετόλημην. Οὔτε γὰρ πρότερον οὐδὲ πώποτε ἐγένετο ἐπὶ ταύτης τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐκάτητο χαλκοτύπους, οὔτε τότε ἐκπλεύσας οὐδὲν εἰσήγαγεν ἐκ Μεγάρων, ἐξ 25 ἔτη συνεχῶς ἀποδημήσας. Ἐτι δὲ καὶ τῆς πενητηκοστῆς μετέχων ἐτόγγαγεν, ἣν οὐκ ἂν καταλιπὼν κατ' ἐμπορίαν ἀπαδήμει. Ὄστ' ἂν μὲν τι περὶ τούτων λέγη, οὐδ' ἡμεῖς ἐκτρέψειν αὐτῷ νομίζω.

59. Ἡξει δ' ἴσως ἐπ' ἐκείνον τὸν λόγον φερόμενος, ὃν αὐτῷ συμβεβουλεύκασι τινες τῶν συνηγῶρων, ὡς οὐκ ἐνοχός ἐστι τῇ προδοσίᾳ· οὔτε γὰρ νεωρίων κύριος οὔτε πωλῶν οὔτε στρατοπέδων οὐδ' ὄλων τῶν τῆς πόλεως οὐδὲνός. Ἐγὼ δ' ἠγοῦμαι τοὺς μὲν τούτων κυρίους μέρους ἂν τι προδοῦναι τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, τούτων δ' ἄλλην ἐκδοτὸν ποιῆσαι τὴν πόλιν. Ἐτι δ' οἱ μὲν τοὺς ζῶντας μόνον ἀδικοῦσι προδιδόντες, οὗτος δὲ καὶ τοὺς τετελευτηκότας καὶ τὰ ἐν τῇ γῶρᾳ ἱερὰ τῶν πατρῶων νομίμων ἀποστερῶν. (60) Καὶ ὑπὸ μὲν ἐκείνων προδοθεῖσαν οικεῖσθαι ἂν συνέβαινε δούλην οὔσαν τὴν πόλιν, ὃν δὲ τρόπον οὗτος ἐξέλιπεν, ἀοίκητον ἂν γενέσθαι. Ἐτι δὲ ἐκ μὲν 30 τοῦ κακῶς πράττειν τὰς πόλεις μεταβολῆς τυχεῖν ἐπὶ τὸ βέλτιον εἰκός ἐστιν, ἐκ δὲ τοῦ παντάπασι γενέσθαι ἀνάστατον καὶ τῶν κοινῶν ἐλπίδων στερηθῆναι. Ὄσπερ γὰρ ἀνθρώπων ζῶντι μὲν ἐλπίς ἐκ τοῦ κακῶς πρᾶξι μὲταπεσεῖν, τελευτήσαντι δὲ συναναίρειται πάντα δι' ὅν ἂν τις εὐδαιμονήσειεν, οὕτω καὶ περὶ τὰς πόλεις συμβαίνει πέρως ἔχειν τὴν ἀτυχίαν ὅταν ἀνάστατοι γέωνται. (61) Εἰ γὰρ δεῖ τὴν ἀλήθειαν εἰπεῖν, πόλεώς ἐστὶ θάνατος ἀνάστατον γενέσθαι. Τεκμήριον δὲ μεγίστον ἡμῶν γὰρ ἡ πόλις τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τῶν τυράνων κατεδουλώθη, τὸ δ' ὕστερον ὑπὸ τῶν τριάκοντα, καὶ ὑπὸ Λακεδαιμονίων τὰ τεῖχη καθρέθη· καὶ ἐκ τούτων ἄμφοτέρων ἠλευθερώθημεν καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐδαιμονίας ἤξιώθημεν προστάται γενέσθαι. (62) Ἄλλ' οὐχ ὅσα πώποτε ἀνάστατοι γεγονᾶσι. Τοῦτο 40 μὲν γὰρ, εἰ καὶ παλαιότερον εἰπεῖν ἐστὶ, τὴν Τροίαν τίς οὐκ ἀκήκοεν, ὅτι μεγίστη γεγεννημένη τῶν τότε πόλεων καὶ πάσης ἐπάρχασα τῆς Ἀσίας, ὡς ἀπαξ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατεσκάφη, τὸν αἰῶνα ἀοικήτός ἐστι; τοῦτο δὲ Μεσσηνῶν πεντακκοσίοις ἔτεσιν ὕστερον ἐκ τῶν τυχόντων ἀνθρώπων συνοικισθεῖσαν;

63. Ἴσως οὖν τῶν συνηγῶρων αὐτῷ τολμήσει τις εἰπεῖν, μικρὸν τὸ πρᾶγμα πωλῶν, ὡς οὐδὲν ἂν παρ' ἑνα 15 ἀνθρώπων ἐγένετο τούτων· καὶ οὐκ αἰσχύνονται τοιαύτην

in peregrino consistunt solo, accelerare reditum ad patriæ auxilium, hunc autem solum istis temporibus pro quaestua transmittere maria, quando ne unus quidem quicquam lucrari quaesivit, sed parva tantummodo tueri? Lubens vero audirem, quam negotiationem adducens dicat esse urbi commodiorem fieri potuisse quam si corpus in urbis salutem imperatoribus ordinandum præbuisset invadentesque in patriam arcuisset vobiscum pugnans. Ego quidem nullum tantum auxilium esse video. (58) Dignum autem est ut ipsi non solum ob hoc facinus succenseatis, sed etiam propter hunc sermonem: palam enim mentiri ausus est. Neque enim prius unquam se huic quaestui deditit, sed possederat fabros ærarios; neque tum solvens quicquam huc Megaris advexit, sex annos integros peregrinatus. Ad hæc quinquagesimæ vectigalis consors erat, qua haud relicta mercaturæ causa apud externos agere voluisset. Quare si quid de his dixerit, neque vos ipsi permisuros reor.

59. Sed fortasse ad illam rationem citato cursu perveniet, quam ipsi quidam patronorum suaserunt, quo non sit reus proditiōis: neque enim se navalium esse dominium neque portarum neque exercituum neque ullius functionis quæ ad urbem pertinet. Atqui horum dominos censeo non nisi partem quandam potentie vestræ prodituros fuisse, hunc autem totam dedititiam facere civitatem. Ad hæc alii quidem proditores viventes tantummodo injuria afficiunt, hic autem et vita defunctos et hujus regionis sacra patrie legibus et jure privans. (60) Atque si ab illis prodita fuisset civitas, inhabitari saltem contingeret etiam in servitutem redactam; relicta vero, sicut ab hoc deserta est, fieret solitudo. Porro civitates ex infelicitate ad meliorem statum transferri probabile est, sin prorsus vastetur urbs, eandem communibus etiam spebus privari verisimile est. Ut enim homini viventi spes est ab infelicitate se tandem liberatum iri, defuncto autem cum vita simul auferuntur omnia per quæ quisquam felix esse queat; sic etiam civitatibus accidit ut extrema malorum assequantur etiam eversæ fuerint. (61) Si enim verum dicere oporteat, eversio civitatis mors est. Argumento autem maximo esse poterit, quod nos ipsi experti sumus: nostra enim urbs olim a tyrannis, deinde a triginta viris in servitutem est redacta, muri autem a Lacedæmonis sunt diruti: et ab his tamen amobus malis sumus liberati, Græcorumque salutis digni judicati sumus præsides fieri. (62) Sed ejusmodi fortuna non obtigit unquam iis urbibus quotquot eversæ fuerunt. Vetustius equidem est quod dicturus sum, ad rem tamen præsentem facit: Trojam quis non audivit maximam tum urbium fuisse totique dominatam esse Asiæ? hæc ipsa tamen ut semel diruta fuit, perpetuo habitatoribus vacat. Idem confirmat, quod Messene quingentis demum post annis ex vulgaribus hominibus adeoque colluvie sit restaurata.

63. At fortasse patronorum ejus aliquis audebit dicere, rem ipsam extenuans, quod nihil horum fieri potuit unius culpa hominis; nec pudet illos ejusmodi defensionem fa-

ἀπολογίαν ποιούμενοι πρὸς ὑμᾶς, ἐφ' ἧ δικάσιως ἂν ἀποθάνοιεν. Εἰ μὲν γὰρ ὁμολογοῦσι τὴν πατρίδα αὐτὸν ἐκλιπεῖν, τοῦτο συγχωρήσαντες ὑμᾶς εἰτώσαν διαγνώσκειν περὶ τοῦ μεγέθους· εἰ δ' ὄλιως μὴδὲν τούτων πεποιθῆκεν, οὐ μανία δὴ που τοῦτο λέγειν ἕως οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον; (64) Ἐγώ μιν δ' ἔγωγε, ὦ ἄνδρες, τούναντιόν τούτοις, παρὰ τοῦτον εἶναι τῇ πόλει τὴν σωτηρίαν ἢ γὰρ πόλις οὐκ εἶται κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκάστου μοῖραν φυλαττομένη· ὅταν οὖν ταύτην ἐφ' ἑνός τις παρίδῃ, λέληθεν ἑαυτὸν ἐφ' ἀπάντων τοῦτο πεποιηκώς. Καίτοι βράδιόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες, πρὸς τὰς τῶν ἀρχαίων νομοθεσιῶν διανοίας ἀποβλέψαντας τὴν ἀλήθειαν εὔρειν. (65) Ἐκεῖνοι γὰρ οὐ τῶ μὲν ἑκατὸν τάλαντα κλέψαντι θάνατον ἔταξαν, τῶ δὲ δέκα δραχμὰς ἔλαττον ἐπιτίμιον· οὐδὲ τὸν μὲν μεγάλα ἱεροσυλῆσαντα ἀπέκτεινον, τὸν δὲ μικρὰ ἔλάττονι τιμωρίᾳ ἐκόλαζον· οὐδὲ τὸν μὲν οὐκ ἐκτείναντα ἀργυρίῳ ἐζημίουν, τὸν δὲ ἐλευθερον εἶργον τῶν νόμων· ἀλλ' ὁμοίως ἐπὶ πᾶσι καὶ τοῖς ἐλαχίστοις παρανομήμασι θάνατον ὄρισαν εἶναι τὴν ζημίαν. (66) Οὐ γὰρ πρὸς τὸ ἴδιον ἑκαστος αὐτῶν ἀπέβλεπε τοῦ γεγεννημένου πράγματος, οὐδ' ἐντεῦθεν τὸ μέγεθος τῶν ἁμαρτημάτων ἐλάμβανον, ἀλλ' αὐτὸ ἐσκόπουσαν τοῦτο, εἰ πέφυκε τὸ ἀδίκημα τοῦτο ἐπὶ πλείον ἐλθὼν μέγα βλάπτειν τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ γὰρ ἀποπον ἄλλως πως περὶ τούτου ἐξετάζειν. Φέρε γὰρ, ὦ ἄνδρες, εἰ τις ἕνα νόμον εἰς τὸ Μητρώον ἐλθὼν ἐξαλείψειεν, εἴτ' ἀπολογοῖτο ὡς οὐδὲν παρὰ τοῦτον τῇ πόλει ἐστίν, ἄρ' οὐκ ἂν ἀπεκτείναντ' αὐτόν; Ἐγὼ μὲν οἶμαι δικάσιως, εἴπερ 20 ἐμέλλετε καὶ τοὺς ἄλλους σῶζειν. (67) Τὸν αὐτὸν τοῖνον τρόπον κολαστέον ἐστὶ τοῦτον, εἰ μέλλετε τοὺς ἄλλους πολιτάς βελτίους ποιῆσειν καὶ οὐ τοῦτο λογιεῖσθε εἰ εἷς ἐστὶ μόνος ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' εἰς τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγούμαι τὸ μὴ πολλοὺς τοιοῦτους γενέσθαι ἡμέτερον εὐτύχημα εἶναι, τοῦτον μόνου διὰ τοῦτο μέζονος τιμωρίας ἄξιον εἶναι τυχεῖν, ὅτι μόνος τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐ κοινῆν ἀλλ' ἰδίαν τὴν σωτηρίαν ἐζήτησεν.

26 68. Ἄγανακτῶ δὲ μάλιστα, ὦ ἄνδρες, ἐπειδὴν ἀκούσω τῶν μετὰ τούτου τινὸς λέγοντος ὡς οὐκ ἐστὶ τοῦτο προδιδόναι, εἰ τις ὄχητο ἐκ τῆς πόλεως· καὶ γὰρ οἱ πρόγονοί ποθ' ἡμῶν τὴν πόλιν καταλιπόντες, ὅτε πρὸς Ξέρξην ἐπολέμουν, εἰς Σαλαμίνα διέβησαν. Καὶ οὗτος ἐστὶν ἀνόητος καὶ παντάπασιν ὑμῶν καταπεφρονηκώς, ὅσπερ τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων πρὸς τὸ αἰσχιστον συμβαλεῖν 30 ἤξιωσε. (69) Ποῦ γὰρ οὐ περιβόητος ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἢ ἀρετὴ γέγονε; τίς δ' οὗτος ἢ φθονερός ἐστὶν ἢ παντάπασιν ἀφιλότιμος, ὅς οὐκ ἂν εὐξαιτο τῶν ἐκείνους πεπραγμένων μετασχεῖν; Οὐ γὰρ τὴν πόλιν ἐξέλιπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μετήλλαξαν, πρὸς τὸν ἐπιόντα κίνδυνον καλῶς βουλευσάμενοι. (70) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορινθῖος καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικῶν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἐμελλον 28 πορτῆσθαι· ἐγκαταλειπόμενοι δὲ οἱ πρόγονοι ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων βία καὶ τοὺς ἄλλους ἠλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μετὰ αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρ-

cere apud vos, ob quam jure mori deberent. Si enim confiteantur patriam eum deseruisse, hoc permisso vos sistant de sceleris magnitudine judicare : sin nihil horum fecit, nonne insaniam jam est dicere, nihil urbi accidisse? (64) Existimo autem ego, judices, contrarium, dissentiens a patris istius, nempe ab illo uno homine salutem urbis perpendisse. Siquidem urbs habitatur secundum propriam uniuscujusque provinciam custodita : quum igitur hanc quispian in uno neglexerit, ignorat sese in omnibus istuc fecisse. Profecto facile est, judices, ad veterum legislatorum respicientes sententias, veritatem invenire. (65) Non enim illi centum talenta suffuratum morte mulctarunt, decem vero drachmas sublegentem minore poena affecterunt : neque eum qui ampla spolia e delubris deorum immortalium abtulerit, occiderunt, qui vero pauca spoliavit, minore supplicio puniebant ; neque eum, qui servum occidisset, pecunia mulctabant, qui vero liberum, arcebant locis jurisque, a quibus homicidæ excluduntur : verum in iis omnibus, etiam minimis, delictis mortem decreverunt esse mulctam. (66) Non enim ad propriam naturam patrii facinoris unusquisque respiciebat, neque exinde metiebatur magnitudinem scelerum, verum istuc considerabant, quatenus ita comparatum esset facinus, ut si incrementum caperet, magno humanum genus damno affecturum esset. Etenim absurdum est alio modo de hoc examen facere. Agite enim, viri, si quis unam legem Metroum ingressus deleverit, deinde contenderit, nihil per hanc expunctam legem urbi mali evenire, nonne occideretis eum? Ego sane vos hoc jure facere censerem, si quidem ceteras leges conservare velitis. (67) Ad eundem modum hic puniendus est, si reliquos cives meliores reddituri estis. Neque hoc considerabitis, num unus tantummodo hic sit homo qui talia perpetraverit, verum ipsum facinus, quale sit, spectabitis. Ego enim existimo ejusmodi homines non multos esse vestram felicitatem esse, atque hunc propterea majore supplicio dignum, quod solus ex reliquis civibus non publicam, sed privatam salutem quaesiverit.

68. Supra modum autem commoveor, viri, si audiam quendam eorum qui ab hujus partibus stant dicere, quod hoc non sit prodero, si quis ex urbe abierit : etenim majores quoque nostri, aiunt, urbe relicta, quando adversus Xerxem gerebant bellum, Salamina transmigrarunt. Adeoque veanus est omninoque vestri contemnens, ut pulcherrimum factum istuc ad turpissimum conferre non erubescat. (69) Ubi enim celebrata illorum virorum virtus non fuit? quis adeo aut invidus est aut a virtutis et honoris amore alienus, qui non optarit rerum ab illis ipsis gestarum consors esse? Non enim urbem deseruerunt, sed locum permutarunt, ut imminens periculum effugerent, præclaro et honesto usi consilio. (70) Nam Eteonicus quidem Lacedaemonius et Adimantus Corinthius Aeginetarumque classis subnoctem salutem sibi quaesituri erant fuga : deserti vero majores nostri ab omnibus Græcis etiam reliquos vel invitos liberarunt, cogentes eos apud Salamina secum adversum barbaros navali proelio decertare. Soli autem majores nostri

δύρου ναυμαχεῖν. Μόνοι δὲ ἀμφοτέρων περιγεγόνασι, καὶ τῶν πολεμίων καὶ τῶν συμμάχων, ὡς ἑκατέρων προσῆκε, τοὺς μὲν εὐεργετοῦντες, τοὺς δὲ μαχομένοι νικῶντες. Ἄρα γε ὅμοιον τῷ φεύγοντι τὴν πατρίδα τετάρων ἡμερῶν πλοῦν εἰς Ῥόδον; (71) Ἦ που ταχέως ἂν ἠνέσχετό τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ' οὐκ ἂν κατέλευσαν τὸν καταισχύοντα τὴν αὐτῶν ἀριστείαν. Οὕτω γοῦν ἐφίλον τὴν πατρίδα πάντες, ὥστε τὸν παρὰ Ζέρου πρεσβευτὴν Ἀλεξάνδρον, φίλον ὄντα αὐτοῖς πρότερον, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ ἤτησε, μικροῦ δεῖν κατέλευσαν. Ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἤξιον λαμβάνειν, ἢ που τὸν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις οὐ μεγάλας ἂν ζημίας ἐκόλασαν. (72) Τοιούτων τοιαύταις χρώμενοι γνώμαις ἐνεθήκοντα μὲν ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνες κατέστησαν, Φοινίκην δὲ καὶ Κιλικίαν ἐπόρθησαν, ἐπ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, ἑκατὸν δὲ τριήρεις τῶν βαρβάρων αἰγυμάλωτους ἔλαβον, ἄπασαν δὲ τὴν Ἀσίαν κακῶς ποιοῦντες περιέπλευσαν, καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς νίκης, οὐ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον ἀγαπήσαντες ἔστησαν, (73) ἀλλ' ὄρους τοῖς βαρβάρους κήξαντες τοὺς εἰς τὴν λευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τούτους κωλύοντες ὑπερβαίνειν, συνθήκας ἐποίησαντο μακρῶς μὲν πλοῖον μὴ πλεῖν ἐντὸς Κυανέων καὶ Φασηλίδος, τοὺς δ' Ἑλληνας αὐτονόμους εἶναι, μὴ μόνον τοὺς τὴν Εὐρώπην ἀλλὰ καὶ τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας. (74) Καίτοι ὁμοίως ἂν, εἰ τῇ Λεωκράτους διανοίᾳ χρῆσάμενοι πάντες ἐφυγον, τοῦτων ἂν τι γενέσθαι τῶν καλῶν ἔργων, ἢ ταύτην ἂν ἐτι τὴν χώραν κατοικεῖν ἤμας; Ἄρη τοίνυν, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖτε καὶ τιμᾶτε, οὕτω καὶ τοὺς κακοὺς μισεῖν τε καὶ κολάζειν, ἄλλως τε καὶ Λεωκράτην, ὃς οὔτε ἔδεισεν οὔτε ἠσχύνθη ἡμᾶς.

75. Καίτοι ἡμεῖς τίνα τρόπον νενομίκατε περὶ τούτων, καὶ πῶς ἔχετε ταῖς διανοίαις, θεωρήσατε. Ἄξιον γὰρ ὅμοιος καίπερ πρὸς εἰδότας διαθεῖν' ἐγκώμιον γὰρ νῆ τὴν Ἀθηνᾶν εἰσι τῆς πόλεως οἱ παλαιοὶ νόμοι καὶ τὰ ἔθη τῶν ἐξ ἀρχῆς ταῦτα κατασκευασάντων, οἷς ἂν προσέχητε, τὰ δίκαια ποιήσετε καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις σεμνοὶ καὶ ἄξιοι τῆς πόλεως δοῦναι. (76) Ἔμιν γὰρ ἔστιν ὄρκος, ὃν ὁμνύουσι πάντες οἱ πολῖται, ἐπιειδῶν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφῶσι καὶ ἐφηβοὶ γέγονται, μήτε τὰ ἱερὰ ὄπλα καταισχυνοῦν μήτε τὴν τάξιν λείπειν, ἀμυνεῖν δὲ τῇ πατρίδι καὶ ἀμείνω παραδώσειν. Ὅν εἰ μὲν ὁμώμοκε Λεωκράτης, φανερώς ἐπὶ ὠρχηκε, καὶ οὐ μόνον ἡμᾶς ἠδίκηκεν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ θεῖον ἠσέθησαν εἰ δὲ μὴ ὁμώμοκεν, εὐθὺς δὴλός ἐστι παρασκευασάμενος οὐδὲν ποιήσειν τῶν δεόντων, ἀνθ' ὧν δικαίως ἂν αὐτὸν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν τιμωρήσαιτε. (77) Βούλομαι δὲ ἡμᾶς ἀκοῦσαι τοῦ ὄρκου. Λέγε, γραμματεῦ.

ΟΡΚΟΣ.

[Οὐ καταισχυνῶ ὄπλα τὰ ἱερὰ, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην ὅτω ἂν στοιχίσω· ἀμυ-

utroque superabant, et hostes et socios, ut utroque superare decuit, socios beneficiis, hostes virtute. Similene est ergo majorum nostrorum factum fugienti patriam navigantique Rhodum quattuor dierum spatio? (71) *Ægre eorum aliquis sustinisset ejusmodi opus, sed statim lapidibus obruissent eum qui pudefaceret ipsorum præclarissimam operam. Adeo autem patriam diligebant omnes, ut ab Xerxe missum legatum Alexandrum, prius ipse amicum, quod terram et aquam petisisset, propemodum lapidibus obruissent. Quodsi tum de verbo supplicium sumendum censuerunt, nonne re ipsa tradentem urbem hostibus magnis penis affecissent?* (72) *Proinde talibus usi consiliis per nonaginta quidem annos Græcorum duces fuerunt, Phœnicen autem et Ciliciam populati sunt, ad Eurymedontem pedestri et navali proelio decertantes vicerunt, centum triremes barbarorum ceperunt, universam Asiam affligentes circumnavigarunt, et quod summum est victoriae, non tropæum Salamine statuere contenti,* (73) *sed terminos barbaris figentes qui ad Græciæ libertatem pertinerent hosque prohibentes transgredi, foedus pepigerunt, ut longa quidem nave non navigarent intra Cyaneas insulas et Phaselidem amnem, Græci autem sui juris essent, si etiam qui Asiam incolerent, non solum qui Europam.* (74) *At vero arbitrâmini, si omnes Leocratis isius imbuti mente fugissent, horum aliquod factum egregiorum operum esse, aut hanc vos adhuc regionem inhabitare? Operæ pretium est ergo, judices, quemadmodum bonos commendatis et honore afficitis, sic et ignavos odisset et punire; maxime vero Leocratem, qui neque metuit neque vos est reveritus.*

75. Sane de his rebus qualiter statueritis, qualesque sint sententiæ vestræ, contemplamini. Dignum vero est eas etiam apud gnaros earundem percensere. *Præconium enim, ita mihi Minerva faveat, urbis sunt veteres leges et consuetudines eorum qui hæc primum constituerunt; quibus si advertatis animum, justa facietis omnibusque hominibus honesti dignique urbe judicabimini esse.* (76) *Vobis enim est jusjurandum, quod jurant omnes cives quando ephēbi facti in album inscribuntur, quo cavetur ne sacra arma pudefaciant neque stationem in acie deserant, patriam autem defendant et meliorem reddant. Quodsi illo se jurejurando obstrinxit Leocrates, palam factus est perjurus, atque in deos impius fuit, non solum vos injuria affecit: si autem non juravit, statim aperte indicat se ita paratum esse ut nihil faciat eorum quæ convenient bonis viris, quocirca jure de eo tum vos tum deos vindicatori ultionem sumetis.* (77) *Cupio autem vos audire jusjurandum. Recita, scribe.*

JUSJURANDUM.

[Non dedecorabo arma sacra, nec astantem, quisquis fuerit, commilitonem deseram; pugnabo

νῷ δὲ καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὀσίων καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν τὴν πατρίδα δὲ οὐκ ἐλάσσω παραδώσω, πλείω δὲ καὶ ἀρείω, ὅσῃ ἂν παραδέξωμαι· καὶ εὐηκοήσω τῶν αἰεὶ κρινόντων· καὶ ταῖς θεσμοῖς τοῖς ἰδρυμένοις πείσομαι καὶ οὔσυνας ἂν ἄλλους τὸ πλῆθος ἰδρῦσθαι ὁμοφρόνως· καὶ ἂν τις ἀναιρῇ τοὺς θεσμούς ἢ μὴ πειθῆται, οὐκ ἐπιτρέψω, ἀμυνῶ δὲ καὶ μόνος καὶ μετὰ πάντων· καὶ ἱερὰ τὰ πάτρια τιμήσω. Ἱστορες θεοὶ τούτων, Ἄγλαυρος, Ἐνυάλιος, Ἄρης, Ζεὺς, Θάλλω, Δυξῶ, Ἡγεμόνη.]

Καλὸς γε, ὦ ἄνδρες, καὶ ὅσως ὁ ἄρκος. Παρὰ 25 τοῦτον τοίνυν ἅπαντα πεποίηκε Λεωκράτης. Καίτοι πῶς ἂν ἄνθρωπος γένοιτο ἀνοσιώτερος ἢ μάλλον προδότης τῆς πατρίδος; τίνα δ' ἂν τρόπον ἔπλα καταισχύνει τις μάλλον, ἢ εἰ λαβεῖν μὴ θέλει καὶ τοὺς πολέμιους ἀμύνασαι; πῶς δ' οὐ καὶ τὸν παραστάτην καὶ τὴν τάξιν λείπειν ὁ μηδὲ τάξει τὸ σῶμα παρασχῶν; 30 Ποῦ δ' ὑπὲρ ὀσίων καὶ ἱερῶν ἤμυνεν ἂν ὁ μηδὲνα κίνδυνον ὑπομείνας; τίνα δ' ἂν τὴν πατρίδα παρέδωκε μείζονα; τὸ γὰρ τούτου μέρος ἐκλελειμμένη τοῖς πολέμοις υποχειρίως ἐστίν. Ἐἴτα τοῦτον οὐκ ἀποκτενεῖτε τὸν ἀπάσαις ταῖς ἀδικίαις ἔνοχον ὄντα; Τίνας οὖν τιμωρήσεσθε; τοὺς ἐν τῷ τούτων ἡμαρτηκότας; Ῥάδιον ἐστὶν παρ' ἡμῖν ἄρα μεγάλα ἀδικεῖν, εἰ φανεῖσθε ἐπὶ τοῖς μικροῖς μάλλον ὀργιζόμενοι.

79. Καὶ μήν, ὦ ἄνδρες, καὶ τοῦθ' ἡμῖς δεῖ μαθεῖν, 35 ὅτι τὸ συνέχον τὴν δημοκρατίαν ἄρκος ἐστί. Τρία γάρ ἐστιν ἐξ ὧν ἡ πολιτεία συνέστηκεν, ὁ ἄρχων, ὁ δικαστής, ὁ ἰδιώτης. Τούτων τοίνυν ἕκαστος ταύτην πίστιν δίδωσιν. Εἰκότως· τοὺς μὲν γὰρ ἀνθρώπους πολλοὶ ἤδη ἔξαπατήσαντες καὶ διαλαθόντες οὐ μόνον τῶν παρόντων κινδύνων ἀπελύθησαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἀθῶοι τῶν ἀδικημάτων τούτων εἰσὶ· τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιорκήσας 40 τις λάθοι οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰ μὴ αὐτός, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιорκήσαντος μεγάλοις ἀτυχήμασι περιπίπτει. (80) Διόπερ, ὦ ἄνδρες δικασταί, ταύτην πίστιν ἔδωσαν αὐτοῖς ἐν Πλαταιαῖς πάντες οἱ Ἕλληνες, ὅτε ἔμελλον παραταξάμενοι μάχεσθαι πρὸς τὴν Ξέρξου δύναμιν, οὐ παρ' αὐτῶν εὐρόντες, ἀλλὰ μιμησάμενοι τὸν παρ' ἡμῖν εἰθισμένον ἄρκον. Ὅν ἀξίον ἐστὶν ἀκοῦσαι· καὶ γὰρ παλαιῶν ὄντων τῶν τότε πεπραγμένων ὁμοῦ ἰσχυρῶς 158 ἐστὶν ἐν τοῖς γεγραμμένοις ἰδεῖν τὴν ἐκαίῳ ἀρετῆν. Καὶ μοι ἀναγίνωσκε αὐτόν.

ΟΡΚΟΣ.

81. Οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας, οὐδ' ἐγκαταλείψω τοὺς ἡγεμόνας οὔτε ζῶντας οὔτε ἀποθανόντας, ἀλλὰ

pro sacris et publicis et solus et cum multis; patriam haud minorem tradam, sed majorem fortiorumque quam accepero; atque obediā semper iudicibus; atque legibus ritibusque parebo et constitutis et in posterum a populo constituendis unanimiter; ac si quis tollere voluerit leges aut non parere his, non permittam, sed tuebor eas et solus et cum omnibus; atque colam sacra patria. Testes horum dii sint, Aglaurus, Enyalius, Mars, Jupiter, Thallo, Auxo, Hegemone.]

Honestum sane, iudices, et sanctum est hoc iusjurandum. Ergo praeter id omnia fecit Leocrates. Atqui qui quisquam poterit impurior aut magis esse patriae proditor? qua vero ratione arma quisquam majori ignominia affecerit, quam si accipere ea hostesque iis propellere noluit? Quo autem astitem suum et aciem non dereliquerit, qui non exhibuit corpus suum imperatori in aciem ordinandum? (78) Quo modo vero pro sanctis et sacris pugnaverit, qui nihil periculi sustinuit? cui autem patriam suam tradiderit majorem factam? quantum enim ad ipsum attinet, destituta sub hostium potestate venit. Hunc ergo non occidetis omnium injuriarum reum? Ecquos igitur punietis? qui unum quoddam ex his multis quorum iste reus est commisit? Facile ergo erit apud vos in magnis delinquere, si ob minora delicta magis irasci videamini.

79. Hoc insuper vos discernere opus est, viri, quod firmiter status reipublicae popularis est iusjurandum. Tria enim sunt per quae respublica consistit, princeps, iudex, et privatus. Horum igitur quilibet iurejurando se obstringens fidem dat. Merito: hominibus enim qui imposuerunt multi jam latuere nec a praesentibus solum periculis deliberrati sunt, verum etiam per reliquum vitae tempus poenas scelerum istorum haud dederunt; deos autem neque pejerans aliquis fefellerit neque poenam ab ipsis impendentem aut supplicium evaserit, at si non ipse, liberi eius tamen et omne genus pejerantis in magna discrimina et infelicitatem incidit. (80) Proinde, iudices, hanc fidem invicem sibi dederunt apud Plataeas Graeci universi, quando proelio pugnaturi erant contra Xerxis vim, non ab sese invenientes, sed imitantes consuetum apud vos iusjurandum. Quod auditu dignum est: etenim quum antiqua sint tunc temporis facta, aliquo tamen modo scriptis e literis illorum virtutem intelligere licet. Lege ergo mihi ipsum.

IUSJURANDUM.

81. Haud anteferam vitam libertati; neque duces deseram neque viventes neque mortuos, sed socios qui in proelio occubuerint omnes tu-

τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τελευτήσαντας τῶν συμμάχων ἅπαντας θάψω. Καὶ κρατήσας τῷ πολέμῳ τοὺς βαρβάρους τῶν μὲν μαχεσαμένων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος πόλεωσιν οὐδεμίαν ἀνάστατον ποιήσω, τὰς δὲ τὰ τοῦ βαρβάρου προελομένας ἀπάσας δεκατεύσω καὶ τῶν ἱερῶν τῶν ἐμπρησθέντων καὶ καταβληθέντων ὑπὸ τῶν βαρβάρων οὐδὲν ἀνοικοδομήσω παντάπασιν, ἀλλ' ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγινομένοις ἰάσω καταλείπεσθαι τῆς τῶν βαρβάρων ἀσεβείας.

82. Οὕτω τοίνυν, ὦ ἄνδρες, σφόδρα ἐνέμειναν ἐν τούτῳ πάντες, ὥστε καὶ τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίαν μεθ' ἑαυτῶν ἔσχον βοηθόν, καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἀγαθῶν γενομένων πρὸς τὸν κίνδυνον μάλιστα ἡ πόλις ὑμῶν εὐδοκίμησεν. Ὁ καὶ πάντων ἂν εἴη δεινότερον, τοὺς μὲν προγόνους ἡμῶν ἀποθνήσκαιν τολμῆν ὥστε μὴ τὴν πόλιν ἀδοξεῖν, ἡμᾶς δὲ μὴ κολάζειν τοὺς κατασχόναντας αὐτήν, ἀλλὰ περιορᾶν τὴν κοινήν καὶ μετὰ πολλῶν πόνων συνειλεγμένην εὐκλειαν, ταύτην διὰ τὴν τῶν τοιοῦτων ἀνδρῶν πονηρίαν καταλυομένην.

83. Καίτοι, ὦ ἄνδρες, μόνοις ὑμῖν τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἔστιν οὐδὲν τούτων περιδεῖν. Βούλομαι δὲ μικρὰ τῶν καλαιῶν ὑμῖν διελεῖν, ὅς παραδείγμασι χρώμενοι καὶ περὶ τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων βέλτιον βουλευσέσθε. Τοῦτο γὰρ ἔχει μέγιστον ἡ πόλις ὑμῶν ἀγαθόν, ὅτι τῶν καλῶν ἔργων παράδειγμα τοῖς Ἑλλήσι γέγονεν ἔσον γὰρ τῷ χρόνῳ πασῶν ἔστιν ἀρχαιοτάτη, τοσοῦτον οἱ πρόγονοι ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀρετῇ διενηγόσαν. (84) Ἐπὶ Κόδρου γὰρ βασιλεύοντος Πελοποννησίου γενομένης ἀφορίας κατὰ τὴν χώραν αὐτῶν ἔδοξε στρατεύειν ἐπὶ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ ἡμῶν τοὺς προγόνους ἐξαναστήσαντας κατανεύμασθαι τὴν χώραν. Καὶ πρῶτον μὲν εἰς Δελφοὺς ἀποστείλαντες τὸν θεὸν ἐπιρώτων εἰ ἐπιλήψονται τὰς Ἀθήνας ἀνελόντος δὲ τοῦ θεοῦ αὐτοῖς ὅτι τὴν πόλιν αἰρήσουσιν, ἐὰν μὴ τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων Κόδρον ἀποκτείνωσιν, ἐστράτευσον ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. (85) Κλεομάντις δὲ τῶν Δελφῶν τις πυθόμενος τὸ χρηστήριον δι' ἀπορρήτων ἐξήγγελλε τοῖς Ἀθηναίοις οὕτως οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ὡς εἶποι, καὶ τοὺς ἔξωθεν ἀνθρώπους εὐνοῖας ἔχοντες διετέλουν. Ἐμβαλόντων δὲ τῶν Πελοποννησίων εἰς τὴν Ἀττικὴν τί ποιῶσιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἄνδρες δικασταί; οὐ καταλιπόντες τὴν χώραν ὥσπερ Λεωκράτης ὄργοντο, οὐδ' ἐκδοσαν τὴν θρεψαμένην καὶ τὰ ἱερὰ τοῖς πολεμίοις παρέδοσαν, ἀλλ' ὀλίγοι ὄντες κατακλισθέντες ἐπολιορκούντο καὶ διακατέρουσιν εἰς τὴν πατρίδα. (86) Καὶ οὕτως ἦσαν, ὦ ἄνδρες, γενναῖοι οἱ τότε βασιλεύοντες, ὥστε προηρούντο ἀποθνήσκαιν ὑπὲρ τῆς τῶν ἀρχομένων δουτηρίας μᾶλλον ἢ ζῶντες ἐτέραν μεταλλάξαι χώραν. Φασὶ γοῦν τὸν Κόδρον παραγγελλαντα τοῖς Ἀθηναίοις προσέ-

mulo condam. Ac si vicero praelio barbaros victoriamque obtinero, earum urbium quæ pro Græcia dimicant nullam evertam; eas vero quæ pro barbaro stare maluerunt omnes declinabo : templorumque a barbaris incensorum ac dejectorum nullum denuo exstruam omnino, sed monumentum posteris sinam relinqui barbarorum impietatis.

82. Adeo ergo ferventi studio, iudices, in hoc permanse- runt omnes, ut et deorum benevolentiam secum habuerint adjutricem : atque, quum omnes Græci viri boni fuerint ad istud periculum, urbs tamen vestra sit maxime probata. Unde istuc omnium fuerit acerbissimum, majores vestros mori ausos esse, ut ne urbs ingloria sit, vos autem non punire audere eos qui dedecore hanc ipsam afficiant, sed adeo negligentes esse ut publicam multisque laboribus collectam celebritatem hanc per tallum hominum scelus dis- solvi sinatis.

83. Enimvero, iudices, solis vobis Græcorum non licet quicquam horum posthabere. Volo autem pauca de veteribus vobis commemorare, ut eorum exemplis freti et de his et de is aliis rectius deliberetis. Istud enim urbs vestra maximum bonum habet, quod egregiorum facinorum Græcis exemplum fuerit. Quanto enim tempore omnium est vetustissima, tanto majores nostri aliis hominibus virtute præstiterunt. (84) Temporibus Codri regis Peloponnesiis sterilitate frugum laborantibus, placuit ipsis bellum facere contra urbem nostram ac majoribus nostris sedibus suis pulsatis, distribuere regionem. Ac primum quidem Delphos legatione missa Apollinem interrogabant, num essent occupaturi Athenas : datoque oraculo, quod urbem essent capturi, si regem Atheniensium Codrum non interficerent, belligerabant adversus Athenas. (85) Cleomantis autem Delphorum quispiam audiens oraculum secreto Atheniensibus enuntiabat. Adeo majores nostri etiam externos benevolos sibi continuo habebant. Impressionem itaque facientibus Peloponnesis in Atticam, quid faciunt progenitores nostri, iudices? Non relicta terra, ut Leocrates, abierunt, nec eam quæ se aluisset dederunt nec delubra hostibus tradiderunt, sed, pauci quum essent, conclusi obsidebantur perseverabantque pro patria. (86) Adeoque fuere strenui qui tunc fuere reges, ut præferrent mori potius pro subditorum salute quam superstites in aliam commigrare terram. Aiunt itaque Codrum demandasse Atheniensibus, ut obser-

26 γειν ὅταν τελευταίῃσ' τὸν βίον, λαβόντα πτωγικὴν στο-
λὴν ὅπως ἂν ἀπατήσῃ τοὺς πολεμίους, κατὰ τὰς πύλας
ὑποδύνατα φρύγανα συλλέγειν πρὸ τῆς πόλεως, προσελ-
θόντων δ' αὐτῶν δυοῖν ἀνδρῶν ἐκ τοῦ στρατοπέδου καὶ
τὰ κατὰ τὴν πόλιν πυνθανομένων τὸν ἕτερον αὐτῶν
ἀπακτεῖναι τῷ ὄρεπῶν προσπεισόντα· (87) τὸν δὲ περι-
λελειμμένον, παροξυνθέντα τῷ Κόδρῳ καὶ νομίσαντα
40 πτωχὸν εἶναι, σπασάμενον τὸ ξίφος ἀπακτεῖναι τὸν
Κόδρον. Τούτων δὲ γενομένων οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κή-
ρυκα πέμφαντες ἤξιον δοῦναι τὸν βασιλεῖα θάψαι, λέ-
γοντες αὐτοῖς ἄπασαν τὴν ἀλήθειαν· οἱ δὲ Πελοποννησί-
οι τοῦτον μὲν ἀπέδωσαν, γρόντες δὲ ὡς οὐκ ἐστὶ δυνατὸν
αὐτοῖς τὴν χώραν κατασχέειν, ἀπεχώρησαν. Τῶν δὲ
Κλεομάντει τῷ Δελφῶ ἡ πόλις αὐτῶν τε καὶ ἐγχοίους ἐν
Πρυτανείῳ αἰδίων σίτησιν ἔδωσαν. (88) Ὅρατε, ὁμοίως
15 θ' Ἰφιφίλου τὴν πατρίδα Λεωκράτει οἱ τότε βασιλεύοντες,
οἱ γὰρ προηρόντο τοὺς πολεμίους ἐξακατώντες ἀποδη-
σκειν ἵπὲρ αὐτῆς καὶ τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς
σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Τοιγαροῦν μονώτατοι
ἑπώνυμοι τῆς χώρας εἰσὶν, ἰσοθῶν τιμῶν τετυχηκότες.
Εἰκότως ἵπὲρ ἧς γὰρ οὕτω σφόδρα ἐσπούδαζον, δικαίως
5 ταύτην καὶ θευνώτεος ἐκληρονομοῦν. (89) Ἄλλὰ Λεω-
κράτης οὔτε ζῶν οὔτε τεθνεὸς δικαίως ἂν αὐτῆς με-
τάσχοι, μονώτατος δ' ἂν προσηκόντως ἐξορισθεῖ τῆς
χώρας ἣν ἐγκαταλιπὼν τοῖς πολεμίοις ὄχρητο· οὐδὲ γὰρ
καλὸν τὴν αὐτὴν καλύπτειν τοὺς τῇ ἀρετῇ διαφέροντας
καὶ τὸν χείριστον πάντων ἀνθρώπων.

86. Καίτοι γὰρ ἐπεχειρήσεν εἰπεῖν, ὃ καὶ νῦν ἴσως
ἔρει πρὸς ὑμᾶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ὑπομείναι τὸν ἀγῶνα
10 τοῦτον συνειδὼς ἑαυτῷ τοιοῦτόν τι διαπεπραγμένῳ·
ὥσπερ οὐ πάντας καὶ τοὺς κλέπτοντας καὶ ἱεροσυλῶν-
τας τοῦτω τῷ τεκμηρίῳ χρομένοους. Οὐ γὰρ τοῦ πράγμα-
τός ἐστι σημεῖον, ὡς οὐ πεποιθήσασιν, ἀλλὰ τῆς ἀναι-
δεΐας ἦν ἔχουσι. Οὐ γὰρ τοῦτο δεῖ λέγειν, ἀλλ' ὡς οὐκ
ἔξέπλευσεν οὐδὲ τὴν πόλιν ἐγκατέλιπεν οὐδ' ἐν Μεγά-
ροις κατήκησεν ταῦτά ἐστι τεκμήρια τοῦ πράγματος.
15 (91) Ἐπεὶ γὰρ τὸ ἐλθεῖν τοῦτον, οἶμαι θεὸν τινα αὐτὸν ἐπ'
αὐτὴν ἀγαγεῖν τὴν τιμωρίαν, ἵν' ἐπειδὴ τὸν εὐκλεῖ ἄν-
δρον ἐφυγε, τοῦ ἀκλεοῦς καὶ ἀδόξου θανάτου τύχοι,
καὶ οὗς προῦδωκε, τοῦτοις ὑποχείριον αὐτὸν καταστή-
σειεν. Ἐτέρωθι μὲν γὰρ ἀτυχῶν οὕτω δῆλον εἶ διὰ ταῦτα
δίχην δίδουσι· ἐνταῦθα δὲ παρ' οἷς προῦδωκε, φανερόν
ἐστιν θεῖ τῶν αὐτοῦ παρανομημάτων ὑπέχει ταύτην τὴν
τιμωρίαν. (92) Οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν πρότερον ποιοῦσιν ἢ
20 τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι· καί
μοι δοκοῦσι τῶν ἀρχαίων τινὲς ποιητῶν ὥσπερ χρη-
σμοὺς γράψαντες τοῖς ἐπιγενομένοις τάδε τὰ ἱαμβεῖα κα-
ταλιπεῖν·

Ὅταν γὰρ ὄργη δαιμόνων βλάβητι τινά,
τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον, ἐξαφαιρεῖται φρεσὶν
τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν, εἰς δὲ τὴν χεῖρω τρέπει
25 γνώμην, ἵν' εἰδῆ μηδὲν ὦν ἀμαρτάνει.

(93) Ἦς γὰρ οὐ μέμνηται τῶν πρεσβυτέρων ἢ τῶν νεω-

varcat quando vita defunctus esset, acceptoque porro
mendici habitu ut hostes falleret, per portas egressum sar-
menta collegisse ante urbem; quosque duo viri e castris ad
eum accessissent scrutantes quid in urbe ageretur, alterum
eorum in ipsum incidens falce interemisit, (87) relictum
alterum, exacerbatum adversus Codrum quem putaret
mendicum esse, stricto enee occidisse Codrum. Hisce trans-
actis, Athenienses, misso praecone petebant sibi regem
suum dari ad sepulturam, exponentes ipsis omnem verita-
tem: Peloponnesii vero eum dederunt, et cognito jam non
amplius fieri posse ut regionem obtinerent, discesserunt.
Cleomanti autem Delpho civitas et ipsi et soboli ejus perpe-
tuum ex publico cibum in Prytaneo dederunt. (88) Videte,
num aequa ratione patriam cum Leocrate dilexerint viri
tum sceptris potiti, qui statuerunt hostibus imponentes pro
ipsa emori suamque animam pro publica salute permutare.
Quare soli eponymi regionis nostrae sunt, aequales cum
diis nacti honores. Idque merito: cuius enim saluti ad-
enixe studuerunt, hanc non injuria etiam vita defuncti he-
reditarunt. (89) At vero Leocrates neque mortuus merito
ejus consors fuerit, sed solus ex omnibus jure exterminari
queat ejicive e terra hac quam hostibus relinquens discessit;
neque enim honestum est eandem contegere virtute eximios
et ignavissimum omnium mortalium.

90. Verum tentavit dicere, quod etiamnum fortasse ad
vos dicet, quod nunquam hoc certamen forense sustinere
ausus esset, si talis sibi sceleris fuisset conscius: quasi non
omnes fures templorumque despoliatores idem argumen-
tum obtenderent. Nec enim rei est signum, quod non fece-
rint, sed impudentiae quam habent. Non enim hoc, verum
illud est dicendum Leocrati, quod hinc non enavigarit neque
urbem deseruerit neque Megaris habitavit: haec sunt indi-
cia rei. (91) Nam quod huc venerit, opinor, deorum ali-
quem eum ad ipsam poenam adduxisse, ut, postquam cele-
bre periculum effugerit, incelebrem ingloriamque mortem
assequatur, et quos prodidit, iis se subjectum constituat.
Nam alibi calamitatibus fractas non satis liqueret an propter
ea quae in hanc urbem commisit poenam lueret; hic autem
apud eos quos prodidit planum est, quod scelerum suorum
hoc sustineat supplicium. (92) Dii enim nihil prius faciunt,
quam quod pravorum hominum mentem detorquent: ac
mihi quidem videntur priscorum nonnulli poetarum, vel-
uti oracula scribentes, posteris hos iambos reliquisse:

Quum enim ira deorum aliquem lasserit,
illud primum, ex sensibus auferunt
animum bonum, mentemque ad deteriolem partem
applicant, ut nihil eorum quae peccaverit intelligat.

(93) Quis enim non meminit e natu grandioribus aut e

τέρων οὐκ ἀκήκοε Καλλίστρατον, οὗ θάνατον ἡ πόλις κατέγνω, τοῦτον φυγόντα, καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀκούσαντα ὅτι ἂν ἔλθῃ Ἀθήνας τεύξεται τῶν νόμων, ἀρχόμενον καὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν τῶν δώδεκα θεῶν καταφυγόντα καὶ οὐδὲν ἤττον ὑπὸ τῆς πολέως ἀποθανόντα; 30 δικαίως τὸ γὰρ πῶν νόμων τοῖς ἡδικοῦσιν τυχεῖν τιμωρία ἐστίν. Ὁ δὲ γε θεὸς ὀρθῶς ἀπέδωκε τοῖς ἡδικημένοις κολάσας τὸν αἴτιον· δεινὸν γὰρ ἂν εἴη εἰ ταῦτά σμείζαι τοῖς εὐσεβέσι καὶ τοῖς κακούργοις φαίνονται.

91. Ἠγοῦμαι δ' ἐγώγε, ὦ ἄνδρες, τὴν τῶν θεῶν ἐπιμείλειαν πάσας μὲν τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις ἐπισκοπεῖν, μάλιστα δὲ τὴν περὶ τοὺς γονέας καὶ τοὺς τετελευτηκότας καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐσέβειαν. Εἰκότως παρ' ὧν 35 γὰρ τὴν ἀρχὴν τοῦ ζῆν εἰλήφαμεν καὶ πλεῖστα ἀγαθὰ πεπόνθαμεν, εἰς τούτους μὴ ὅτι ἁμαρτεῖν ἀλλ' ὅτι μὴ εὐεργετοῦντας τὸν αὐτῶν βίον καταναλώσαι μέγιστον ἀσέβημά ἐστι. (98) Λέγεται γοῦν ἐν Σικελίᾳ (εἰ γὰρ καὶ μυθωδέστερόν ἐστιν, ἀλλ' ἀρμόσει καὶ ὑμῖν ἅπασιν τοῖς νεότεροις ἀκούσαι) ἐκ τῆς Αἴτης ῥάακα πυρὸς γεγένεσθαι· τοῦτον δὲ βρεῖν φασι ἐπὶ τὴν ἄλλην χώραν καὶ 40 ὅῃ καὶ πρὸς πόλιν τινὰ τῶν ἐκεῖ κατοικουμένων. Τούτους μὲν οὖν ἄλλους δρᾶν πρὸς φυγὴν, τὴν αὐτῶν σωτηρίαν ζητοῦντας, ἕνα δὲ τινὰ τῶν νεωτέρων, ὄρωντα τὸν πατέρα προσδύταρον ὄντα καὶ οὐχὶ δυνάμενον ἀποχωρεῖν ἀλλὰ ἐγκαταλαμβάνομενον, ἀράμενον φέρειν. (99) Φορτίου δ' οἶμαι προσγενομένου καὶ αὐτὸς ἐγκατελήφθη. Ὅθεν δὴ καὶ ἄξιον θεωρῆσαι τὸ θεῖον, ὅτι τοῖς ἀνδράσι 100 τοῖς ἀγαθοῖς εὐμενῶς ἔχει. Λέγεται γὰρ κύκλω τὸν τόπον ἐκεῖνον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ καὶ σωθῆναι τούτους μόρους, ἀπ' ὧν καὶ τὸ χωρίον ἐπὶ καὶ νῦν προσαγορεύεσθαι τῶν εὐσεβῶν χωρὸν· τοὺς δὲ ταχέϊαν τὴν ἀποχώρησιν ποιησαμένους καὶ τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς ἅπαντας ἐγκαταλιπόντας ἀπολέσθαι. (97) Ἴστε καὶ ὑμᾶς δεῖν τὴν παρὰ θεῶν ἔχοντας μαρτυρίαν διγνωμότως τοῦτον κολάζειν 5 τὸν ἅπασιν τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ἔνοχον ὄντα κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος. Τούτους μὲν γὰρ θεοὺς τὰς πατρῶν τιμὰς ἀπεστέρηκε, τοὺς δὲ γονεῖς τοῖς πολεμίοις ἐγκατέλειπε, τοὺς δὲ τετελευτηκότας τῶν νομίμων οὐκ εἴασε τυχεῖν.

98. Καίτοι σκέψασθε, ὦ ἄνδρες· οὐ γὰρ ἀποστήσομαι τῶν παλαιῶν ἐφ' οἷς γὰρ ἐκεῖνοι ποιοῦντες ἐπιλοτιμούντο, ταῦτα δικαίως ἂν ὑμεῖς ἀκούσαντες ἀποδέχοισθε. 10 Φασὶ γὰρ Εὐμόλπον τὸν Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης μετὰ Θρακῶν ἔλθειν τῆς χώρας ταύτης ἀμφισβητοῦντα, τυχεῖν δὲ κατ' ἐκείνους τοῦ ἐχρόνου βασιλευόντα Ἐρεχθέα, γυναῖκα ἔχοντα Πραξίθεαν τὴν Κηφισοῦ θυγατέρα. (99) Μεγάλου δὲ στρατοπέδου μέλλοντος αὐτοῖς εἰσβάλλειν εἰς τὴν χώραν, εἰς Δελφοῦς ἰὼν ἠρώτα τὸν θεὸν τί ποιῶν ἂν νίκην λάβοι παρὰ τῶν πολεμίων. Χρήσαντος δ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, τὴν θυγατέρα εἰ θύσειε πρὸ τοῦ συμ- 15 βλεῖν τῷ στρατοπέδῳ, κρατήσιν τῶν πολεμίων, ὃ δὲ τῷ θεῷ πειθόμενος τοῦτ' ἔπραξε καὶ τοὺς ἐπίστρατευομένους ἐκ τῆς χώρας ἐξέβαλε. (100) Διὸ καὶ δικαίως ἂν τις Εὐριπίδην ἐπαινέσειεν, ὅτι τὰ τε ἀλλ' ὧν ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ τοῦτον τὸν μῦθον προειλετο ποιήσας, ἡγού-

natu minoribus non audivit Callistratum, quem civitas capitis condemnaverat, quum fugisset et ex Apolline Delphis audisset, quodsi rediret Athenas, conseci utrumque se leges, reversum ad aram duodecim deorum confugientem, nihilominus tamen urbis censura morti adjudicatum? Idque haud injuria: leges enim eos qui injuste egerunt consequi, est supplicio ipsos affici. Deus enim recte reddidit hoc injuriam passis, ut punirent auctorem injuriae: esset enim grave et indignum, si eadem et piis et sceleratis a deo constarentur.

94. Existimo, autem, viri, deorum providentiam omnes humanas actiones intueri, potissimum vero erga parentes et vita defunctos ergaque ipsos pietatem. Idque haud immerito: a quibus enim principium vitae accepimus plurimisque beneficiis aucti sumus, adversum hos non solum peccare, verum beneficium compensando non vitam suam impendere, summa est impietas. (95) Fertur in Sicilia (tametsi paullo fabulosius sit, conveniet tamen vobis natu minoribus audire) ex Aetna fluxus ignis erupisse: hunc autem fluxisse aiunt tum ad aliam terram atque ad urbem quandam ex iis quae istic habitantur. Alios igitur celeriter arripuisse fugam, ut ita salutem suam quaerent: unum autem quandam ex junioribus, quum cerneret patrem suum grandævum adeo ut non posset discedere jamjamque corripiendum flamma, tollentem humeris asportasse. (96) Onere autem, ut opinor, ingravescente cum patre istic filius praene correptus est. Unde jam etiam par est intueri animo numen, quod viris bonis clementiam suam impertit. Ferunt enim undique locum istum ignem circumfluxisse atque conservatos esse hos solos, a quibus locus iste hodieque appellatur Piorum locus: reliquos autem qui celerem discessum fecerant suis parentibus relictis, omnes periisse. (97) Proinde et vos hanc a diis sententiam habentes oportet unanimi sententia istum punire, omnibus maximis sceleribus quantum in ipso est obnoxium. Nam deos patriis honoribus suis privavit, parentes vero hostibus reliquit, vita defunctos justa sua non permisit assequi.

98. Ad haec considerate, judices; haud enim a majoribus desistam: ob quae enim illi inmemabilia facta gloriabantur, haec vos audientes non immerito recipere debetis. Aiunt enim Eumolpum Neptuni et Chionea filium cum Thracibus venisse de regione hac contententem; fuisse autem illis temporibus regem Erechthea, conjugemque habuisse Praxilheam Cephisi filiam. (99) Ingenti autem exercitu irruptionem facturo in regionem, Delphos profectus Erechtheus sciscitabatur deum, quid sibi opus sit facto ut victoriam ab hostibus reportet. Respondente autem ipsi deo, si filiam sacrificaret priusquam cum exercitu hostili conflictaretur, victoriam eum de hostibus obtenturum, deo morem gerens imperatum peregit eosque qui bellum inferebant ex hac terra ejecit. (100) Propterea etiam jure quibusdam Euripidem poetam laudaverit, quod et in ceteris poeta praclarus et hanc fabulam elegerit facere, pulcherrim-

μενος κάλλιστον ἂν γενέσθαι τοῖς πολίταις παράδειγμα
 τὰς ἐκείνων πράξεις, πρὸς ἃς ἀποβλέποντας καὶ θεω-
 ροῦντας συνεθίζεσθαι ταῖς ψυχαῖς τὸ τὴν πατρίδα φιλεῖν.
 20 Ἄξιον δέ, ὡς ἄνδρες δικασταί, καὶ τῶν λαμβείων ἀκοῦ-
 σαι ἃ πεποιήκε λέγουσαν τὴν μητέρα τῆς παιδός· ὄψε-
 σθε γὰρ ἐν αὐτοῖς μεγαλοφυγίαν καὶ γενναϊότητα ἀξίαν
 καὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ γενέσθαι Κηφισοῦ θυγατέρα.

Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
 25 ἥδιον ἐν βροτοῖσιν· οἱ δὲ δρῶσι μὲν,
 χρόνῳ δὲ δρῶσι, [δρῶσι] δυσγενέστερον.
 Ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν·
 λογιζομαι δὲ πολλά, πρῶτα μὲν πόλιν
 οὐκ ἂν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν·
 ἢ πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
 30 αὐτόχθονες δ' ἔφμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
 πεσῶν ὁμοίαις διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
 ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι·
 ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεως οἰκίζει πόλιν,
 ἀριμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεῖς,
 35 λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ.
 Ἐπειτα τέχνα τοῦδ' ἕκατι τίετομεν,
 ὡς θεῶν τε βωμούς πατρίδα τε βυώμεθα.
 Πόλεως δ' ἀπάσης τοῦνομ' ἐν, πολλοὶ δὲ νιν
 ναῖουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με χρὴ,
 40 ἔξῃν πρὸ πάντων μίαν ὑπὲρ δοῦναι θανεῖν;
 Εἰ περ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοῦλάσσονος
 τὸ μείζον, οὐμὸς οἶκος οὐ πλείον σθένει
 πταισῆς ἀπάσης πόλεως οὐδ' ἴσον φέρει.
 Εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντι θηλέων στάχυς
 161 ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
 οὐκ ἂν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορός,
 θάνατον προταρβοῦσ'· ἀλλ' ἔμοιγ' ἔστω τέχνα,
 ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσι πρέποι,
 6 μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.
 Τὰ μητέρων δὲ δάκρυ', ὅταν πέμπῃ τέχνα,
 πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὀρμωμένους.
 Μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
 ζῆν παῖδας εἰλοντο καὶ παρήνεσαν κακά.
 10 Ἐκ αἱ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μετὰ
 τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὐκλειάν τ' ἴσην·
 τῇ μὴ δὲ παιδί στέφανος εἰς μιᾶ μόνῃ
 πόλεως θανούση τῆσδ' ὑπερδοθήσεται.
 Ἐκαὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σὲ δύο θ' ὁμοσπόρω
 σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
 15 Ἴην οὐκ ἐμὴν πλὴν ἴφσει δώσω κόρην
 ὄψαι πρὸ γαίας· εἰ γὰρ αἰρεθήσεται
 πόλις, τί παιδῶν τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
 Οὐκοῦν ἅπαντα τοῦν γ' ἐμοὶ σωθήσεται·
 20 ἀρξουσιν ἄλλοι, τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
 Ἐκεῖνο δ' οὐ τὸ πλείστον ἐν κοινῷ μέρος,
 οὐκ ἔσθ' ἐκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἄνερ,
 προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ·
 οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος

mum civibus exemplum esse ratus majorum res gestas,
 quas respicientes et contuentes assuefaciant animas suas ut
 patriam amore complectantur. Par est autem, iudices, iam-
 bos audire, quos fingit matrem dicere de filia : videbitis
 enim in ipsis magnanimitatem et ingenuitatem dignam et
 urbe et filia Cephisi.

Beneficium si quis generose praestat,
 id gratissimum est mortalibus : qui vero praestant,
 sed tarde praestant, [praestant] minus generose.
 Ego autem dabo meam filiam immolandam ;
 multa autem in animo reputo : primum civitatem
 nos non posse aliam hac praestantiorum habere,
 cui primum populus non aliunde inductus est,
 sed indigenae sumus : ceterae autem civitates,
 velut calculorum variis transpositionibus conditae,
 aliae ab aliis sunt introductae.
 Quicumque autem ab alia civitate migrans aliam incolit,
 ille, tanquam junctura in ligno mala,
 verbis quidem est civis, re non item.
 Deinde liberos idcirco parimus,
 ut deorum aras et patriam tutemur. [multi eam
 Civitatis autem totius nomen quidem unum est, sed
 habitant : hos perdere quomodo fas sit,
 quum possim unam moriendam pro omnibus dare?
 Si enim numerum novi et a minore (internoscere possum)
 majus, unius meae familiae calamitas non magis valet
 quam calamitas totius civitatis, imo nec aequat.
 Quodsi fuisset in aedibus loco muliebris stirps
 masculia, et civitatem hostilis occuparet flamma,
 an non ego eam emitterem ad belli discrimen,
 praeter metu mortis? immo. Mihi enim talis contingit proles,
 quae et bella gerat et inter masculos excellat,
 non vanae in urbe figurae.
 Matrum autem lacrimae, quom dimittunt liberos,
 multos effeminarunt ad bellum proficiscentes.
 Odi mulieres, quae honesto posthabito
 liberos cupiunt et turpia probant.
 Quin et in bello cadentes una cum multis
 commune sepulcrum obtinent laudemque parem :
 sed meae filiae corona una uni soli
 pro hac urbe mortuae dabitur,
 eaque et matrem et te (Erechtheu) duasque sorores
 servabit. Ecquid horum amplecti non pulchrum sit?
 Filiam non nisi natalibus meam dabo
 immolandam pro patria. Nam si capta fuerit
 urbs, quemnam liberorum meorum fructum percipiam?
 Omnia igitur, quantum quidem in me est, servabuntur :
 regnet alii, hanc ego servabo civitatem.
 Illud quod ad communem salutem maxime pertinet,
 non fiet me consentiente, marite, ut
 majorum antiqua instituta aliquis evertat ;
 neque committam ut pro olea aureoque Gorgonis capite

25 τρίαῖναν ὄρθην στήσαν ἐν πόλεως βάθροις
 Εὐμόλπος οὐδὲ Θρηξ̄ ἀναστέφει λῆως
 στεφάνοισι, Παλλάς δ' οὐδαμοῦ τιμῆσεται.
 Χρησθ' ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχύμασιν,
 30 σώζεσθε, νικᾶτ'· ἀντί γὰρ ψυχῆς μῖζ
 οὐκ ἐστ' ὄπως ὑμῖν ἐγὼ οὐ σώσω πόλιν.
 Ὡ πατρίς, εἴθε πάντες οἱ ναῖουσί σε
 οὕτω φιλοῖεν ὡς ἐγώ· καὶ βραδίως
 οἰκοῖμεν ἂν σε, κούδὲν ἂν πάχοις κακόν.

101. Ταῦτα, ὦ ἄνδρες, τοὺς πατέρας ἡμῶν ἐπαί-
 25 δευε. Φύσει γὰρ οὐσῶν φιλοτέκνων πασῶν τῶν γυναικῶν
 ταύτην ἐποίησε τὴν πατρίδα μᾶλλον τῶν παίδων φι-
 λούσαν, ἐνδεικνύμενος ὅτι ἐπερ αἱ γυναῖκες τοῦτο τολ-
 μήσουσι ποιῆν, τοὺς γε ἄνδρας ἀνυπέρβλητόν τινα δεῖ
 τὴν εὐνοίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔχειν, μηδὲ φεύγειν αὐ-
 τὴν ἐγκαταλιπόντας μηδὲ καταισχύειν πρὸς ἅπαντας
 τοὺς Ἑλληνας ὡς περ Λεωκράτης.

102. Βούλομαι δ' ὑμῖν καὶ τὸν Ὀμηρον παρασχέ-
 40 σθαι ἐπαίνων. Οὕτω γὰρ ὑπέλαβον ὑμῶν οἱ πατέρες
 σπουδαῖον εἶναι ποιητὴν, ὥστε νόμον ἔθεντο καθ' ἑκά-
 στην πενταετηρίδα τῶν Παναθηναίων μόνου τῶν ἄλλων
 ποιητῶν βασιμδεῖσθαι τὰ ἔπη, ἐπίδειξιν ποιούμενοι πρὸς
 τοὺς Ἑλληνας ὅτι τὰ κάλλιστα τῶν ἔργων προηροῦντο.
 Εἰκότως· οἱ μὲν γὰρ νόμοι διὰ τὴν συντομίαν οὐ διδά-
 σκουσιν ἀλλ' ἐπιτάττουσιν ἢ δεῖ ποιῆν, οἱ δὲ ποιηταὶ
 μιμούμενοι τὸν ἀνθρώπινον βίον, τὰ κάλλιστα τῶν ἔρ-
 162 γων ἐκλεξάμενοι, μετὰ λόγου καὶ ἀποδείξεως τοὺς
 ἀνθρώπους συμπεῖθουσιν. (101) Ἐκτωρ γὰρ τοῖς Τρωσὶ
 παρακλυεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος τάδε εἶρηκεν·

Ἄλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶ διαμπερές· ὅς δέ κεν ὑμέων
 βλήμενος ἤε τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 5 τεθνάτω· οὐ οἱ αἰετὴς ἀμυνομένω περὶ πάτρης
 τεθνάμεν· ἀλλ' ἀλογός τε σῆη καὶ νήπια τέκνα,
 καὶ κληῖρος καὶ οἶκος ἀκήρατος, εἰ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

104. Τούτων τῶν ἐπῶν ἀκούοντες, ὦ ἄνδρες, οἱ πρόγο-
 10 νοι ὑμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἔργων ζηλοῦντες οὕτως
 ἔσχον πρὸς ἀρετὴν, ὅσπερ οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς αὐτῶν
 πατρίδος ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος ὡς κοινῆς ἤθε-
 λον ἀποθνήσκειν. Οἱ γοῦν ἐν Μαραθῶνι παραταξάμενοι
 τοῖς βαρβάροις τὸν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἀσίας στόλον ἐκρά-
 τησαν, τοῖς ἰδίους κινδύνοις κοινήν ἄδειαν ἄπασιν τοῖς
 Ἑλλησιν κτωμένοι, οὐκ ἐπὶ τῇ δόξῃ μὲν ἄγαν φρονούντες,
 ἀλλ' ἐπὶ τῷ ταύτης ἄξια πράττειν, τῶν μὲν Ἑλλήνων
 15 προσάτας, τῶν δὲ βαρβάρων δεσπότας ἑαυτοὺς καθι-
 στάντες· οὐ γὰρ λόγῳ τὴν ἀρετὴν ἐπετήθειον, ἀλλ' ἔργῳ
 πᾶσιν ἐπεδείκνυοντο. (102) Τοιγαροῦν οὕτως ἦσαν ἄνδρες
 σπουδαῖοι καὶ κοινῆ καὶ ἰδίᾳ οἱ τότε τὴν πόλιν οἰκοῦν-
 τες, ὥστε τοῖς ἀνδρειοτάτοις Λακεδαιμονίοις ἐν τοῖς
 ἔμπροσθεν χρόνοις πολέμοισι πρὸς Μεσσηνίους ἀνείλεν
 ὁ θεὸς παρ' ἡμῶν ἡγεμόνα λαθεῖν καὶ νικήσειν τοὺς
 ἐναντίους. Καίτοι εἰ τῶν ἀπ' Ἡρακλείους γεγεννημένων,

tridentem erectum in urbis fundamialibus
 Eumolpus aut Thracicus cingat populus
 coronis, Pallas autem non honoretur.
 Utimini, cives, meis puerperis,
 salvi estote, vincite: nihil una anima impediēt
 quominus hanc urbem ego vobis sospitem praestem.
 O patria, utinam omnes qui te incolunt
 ita te amarent uti ego! Feliciter
 te incolemus, et nihil acciperet mali.

101. Haec, iudices, docuit patres vestros. Quum enim
 natura sint amantes sobolis omnes matres, hanc finxit
 patriam majori amore prosectam quam liberos, indicans
 per hoc, quodsi mulieres hoc audeant facere, viros oportere
 inexasperabili quadam benevolentia erga patriam
 inflammatos esse, neque fugiendo ipsam derelinquere neque
 dedecorare apud omnes Graecos, perinde atque fecit Leo-
 crates.

102. Volo autem vobis Homerum quoque cum laude
 poetæ allegare. Adeo enim putarunt patres nostri honestum
 esse poetam, ut legem sanxerint, per singula quinquenna-
 lia Panathenæorum festa solius hujus præ aliis omnibus
 poetæ carmina esse recitanda, Græcis ita argumentum
 præbentes se rerum præclarissimæ gestarum expositionem
 ceteris anteferre. Idque merito: leges enim ob brevitatem
 suam non docent sed imperant quæ fieri oporteat; poeta
 autem imitantes humanam vitam, præclarissimas res eligen-
 tes, cum ratione et demonstratione mortalibus persuadent.
 (103) Hector namque, Trojanis mandans ut pro patria di-
 micent, hæc dixit,

Verum pugnate ad naves conferti. Qui autem vestrum
 vulneratus vel percussus mortem et fatum assecutus fuerit,
 moriatur. Non ei indecorum pugnantem pro patria
 mori; sed uxor salva et liberi in posterum,
 et domus et patrimonium integrum, si Achivi
 abeant cum navibus dilectam in patriam terram.

104. Haec carmina audientes, iudices, majores vestri
 taliaque opera æmulantes tantopere studuerunt virtuti,
 ut non solum pro sua ipsi patria, verum etiam universa
 Græcia ceu communi, voluerint mori. Ad Marathonem
 itaque opposcentes sese barbaris totius Asiæ exercitum
 vicerunt, propriis periculis communem securitatem omni-
 bus Græcis comparantes, non ob nominis sui celebritatem
 sese attollentes, sed quod res gloria sua dignas peragerent,
 Græcorum quidem præsides, barbarorum autem dominos
 sese constituente: non enim verbo virtuti studebant, sed
 opere cunctis demonstrabant. (105) Proinde adeo fuerunt
 viri honestati dediti et publice et privatim urbem tum in-
 colentes, ut fortissimis Lacedæmoniis prioribus temporibus
 bellum gerentibus adversum Messenios oraculum deus edi-
 derit, quo jussisset ut a nobis duces acciperent, victoriam
 ita de hostibus relaturi. Atqui, si iis qui ab Hercule
 oriundi apud Spartanos regiam semper tenent dignitatem,

20 οὐ αἰ βασιλεύουσιν ἐν Σπάρτῃ, τοὺς παρ' ὑμῶν ἡγε-
μόνας ἀμείνους ὁ θεὸς ἔκρινε, πῶς οὐκ ἀνυπέρβλητον
χρῆ τὴν ἑκείνων ἀρετὴν νομίζει; (106) Τίς γὰρ οὐκ οἶδε
τῶν Ἑλλήνων ὅτι Τυρταῖον στρατηγὸν ἔλαβον παρὰ
τῆς πόλεως, μεθ' οὗ καὶ τῶν πολεμιῶν ἐκράτησαν καὶ
τὴν περὶ τοὺς νέους ἐπιμέλειαν συνετάξαντο, οὐ μόνον
εἰς τὸν παρόντα κίνδυνον ἀλλ' εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα
βουλευσάμενοι καλῶς. Κατέλιπε γὰρ αὐτοῖς ἐλεγεία
25 ποιήσας, ὧν ἀκούοντες παιδεύονται πρὸς ἀνδρείαν·
(107) καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδένα λόγον ἔχον-
τες περὶ τοῦτου οὗτο σφόδρα ἐσπουδάκασιν, ὥστε νόμον
ἔθεντο, ὅταν ἐν τοῖς ὅπλοις ἐκστρατεύουσι ἴωσι, καλεῖν
ἐπὶ τὴν τοῦ βασιλέως σκηνὴν ἀκουσόμενοι τῶν Τυρ-
ταίου ποιημάτων ἅπαντας, νομίζοντες οὕτως ἂν αὐτοὺς
μάλιστα πρὸ τῆς πατρίδος ἐθέλειν ἀποθνήσκειν. Χρήσι-
30 μόν δ' ἐστὶ καὶ τούτων ἀκούσαι τῶν ἐλεγείων, ἵν' ἐπί-
στηθεὶ ὅλα ποιοῦντες εὐδοκίμουν παρ' ἑκείνοις.

Τεθνάμεντι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον·
ἦν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ κίονας ἀγροῦς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
35 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
καισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὐς κεν ἔκγται
χρησιμοσύνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῆ πένθη,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
40 πᾶσα δ' ἀτιμὴ καὶ κακότης ἔπεται.

Ἐἴθ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμὶ ὄρη
γίγνεται, οὐδ' αἰδῶς εἰσπίσω τελέθει.

Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.

163 Ὡ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ δακίμων ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
5 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραίους.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κείσθαι πρόσθε νέων ἀνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη παλιόν τε γένειον,
10 θυμὸν ἀποπνεῖοντ' ἀκίμων ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλης ἐν χερσὶν ἔχοντα
(αἰσχρὰ τὰδ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
καὶ χροῖα γυμνωθέντα. Νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἥδης ἀγλαὸν ἄνθος ἔξη·
15 ἀνδράσι μὲν θηγάς ἰδεῖν, ἐρατοῖς δὲ γυναῖξιν
ζωῆς ἴων, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἄλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χειλοῖς ὀδοῦσι δακῶν.

(108) Καλὰ γε, ὦ ἄνδρες, καὶ χρήσιμα τοῖς βουλομέ-
νοις προσέειπεν. Οὕτω ταῖνον ἔχων πρὸς ἀνδρείαν οἱ
τούτων ἀκούοντες, ὥστε πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν περὶ τῆς
ἡγεμονίας ἀμφισβητεῖν. Εἰκότως· τὰ γὰρ κάλλιστα τῶν

eos qui a vobis propagati essent duces præstantiores deus
judicavit, quomodo non inxsuperabilem majorum nostro-
rum virtutem oportet existimare? (106) Quis enim ignorat
Græcorum, quod Tyrtæum imperatorem acceperint ab
hac urbe, cujus ope et hostes exsuperarunt atque juven-
tutis suæ cûram informationemque instituerunt, non so-
lum ad præsens periculum, verum in omne ævum recte
deliberantes. Reliquit enim ipsis elegos quos audientes
eruduntur ad fortitudinem : (107) atque aliorum vatium
nullam rationem habentes, hunc tantosunt studio prosecuti,
ut legem tulerint, ut si quando in armis bellum facturi es-
sent Lacedæmonii, ad tentorium regis omnes vocarentur, ut
Tyrtæi poemata audirent, existimantes eos ita maxime
accendi ut pro patria minime gravarentur mori. Commodum
autem fuerit et hæc elegiaca vos audire, ut sciatis qualia
carmina pangentes poetæ probati fuerint apud illos.

Gloria magna viri est, qui primas ante phalangas
occubuit, patriæ nomine bella gerens.

At miserum est, aliquis patria quum pulsus et agris
mendicans victum quaerit ubique suum,
et cara cum matre, sene et genitore vagatur,
uxorem juvenem et pignora parva trahens.

Namque odiosus erit quæcumque migrarit in urbem,
ut qui pauperiem pergrave gestet onus,
et genus infamat, et formæ turpat honorem,
denique et anxietas et dolor omnis adest.

Atque viri tandem per tot discrimina tracti
quis pudor aut quæ animum tangere cura potest.

Hac nos pro patria et natalis moriamur in armis,
nec vitam metuat perdere quæcumque suam.

O juvenes, prope conferti Mavortis obite
prælia, nec turpi vertite terga metu ;
audaces quin este animis et pectore forti,
infer pugandum nec sit obire grave :
at queis jam nec membra vigent, et quassa pedum vis,
in bello pudeat deseruisse senes.

Infame hoc et turpe nimis, juvenum ante catervas
in primis senior si cadat agminibus,
canos jamque gerens barbæ capitisque capillos,
exhalans animam pulveream per humum,
atque tegens manibus respersa cruore pudenda
cernenda iratis non nisi luminibus.

Omnia contra decent juvenem quæcumque videntur,
Flore juventutis dum splendet viridia.

Ille viris spectandus adest gratulus puellis,
Pulchra adhuc primis cersus in agminibus.
Progrediens aliquis maneat pede firmus utroque
in terra, stricte dente labella premens.

(108) Pulchra sunt hæc, iudices, commodaque volentibus
huc animum attendere. Adeo ergo ad fortitudinem anima-
bantur hæc carmina audientes, ut cum urbe nostra de im-
perio contenderent. Idque haud immerito : res enim pul-

ἔργων ἀμφοτέροις ἦν κατεργασμένα. Οἱ μὲν γὰρ πρό-
 γονοὶ τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν οἱ πρότεροι τῆς Ἀττικῆς
 ἐπέβησαν, καὶ καταφανῆ ἐποίησαν τὴν ἀνδρείαν τοῦ
 25 πλούτου καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ πλῆθους περιγινομένην·
 Λακεδαιμόνιοι δ' ἐν Θερμοπύλαις παρατάξασθαι ταῖς
 μὲν τύχαις οὐχ ὁμοίως ἐχρήσαντο, τῇ δ' ἀνδρείᾳ πολὺ
 πάντων διήνεγκαν. (108) Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ἥρῳις μαρ-
 τύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα
 ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἑλληνας, ἐκείνοις μὲν,

Ὡ ξεῖν', ἀγγεῖλον Λακεδαιμονίοις ὅτι τῆδε
 κείμεθα τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις,

30 τοῖς δὲ ὑμετέροις προγόνοις,

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
 χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

110. Ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ μνημονεύεσθαι καλὰ
 καὶ τοῖς πράξεσιν ἔπαινος καὶ τῇ πόλει δόξα ἀείμνη-
 στος. Ἄλλ' οὐχ ὁ Λεωκράτης πεποιήκεν, ἀλλ' ἐκὼν τὴν
 35 ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος συνηθροισμένην τῇ πόλει δόξαν
 κητήσκει. Ἐὰν μὲν οὖν ἀποκτείνετε αὐτόν, δόξετε
 πᾶσι τοῖς Ἑλλησι καὶ ἡμεῖς τὰ τοιαῦτα τῶν ἔργων μι-
 σεῖν· εἰ δὲ μή, καὶ τοὺς προγόνους τῆς παλαιᾶς δόξης
 ἀποστερήσετε καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας μεγάλα βλάψετε.
 Οἱ γὰρ ἐκείνους μὴ θαυμάζοντες τοῦτον πειράσονται
 μιμεῖσθαι, νομίζοντες ἐκεῖνα μὲν παρὰ τοῖς πολέμοις
 40 εὐδοκίμειν, παρὰ δ' ὑμῖν ἀνάιδεαν καὶ προδοσίαν καὶ
 δειλίαν κεκρίσθαι κάλλιστον.

111. Εἰ μὴ δύνασθε ὑπὲρ ἐμοῦ διδαχθῆναι ὃν τρόπον
 45 δὲ πρὸς τοὺς τοιούτους ἔχειν, σκέψασθε ἐκείνους τίνα
 τρόπον ἐλάβανον παρ' αὐτῶν τὴν τιμωρίαν· ὥσπερ
 γὰρ τὰ καλὰ τῶν ἔργων ἠπίσταντο ἐπιτηδεύειν, οὕτω
 καὶ τὰ πονηρὰ προηρόντο κολάζειν. Ἐκεῖνοι γὰρ, ὦ
 ἄνδρες, θεωρήσατε ὡς ὠργίζοντο τοῖς προδόταις καὶ
 κοινῶς ἐχθροῦς ἐνόμιζον εἶναι τῆς πόλεως. (112) Φρυ-
 164 νίχου γὰρ ἀποσφαγέντος νύκτωρ παρὰ τὴν κρήνην
 τὴν ἐν τοῖς οἰσίοις ὑπὸ Ἀπολλοδώρου καὶ Θρασυδούλου,
 καὶ τούτων ληφθέντων καὶ εἰς τὸ δεσμοτήριον ἀποτε-
 θέντων ὑπὸ τῶν τοῦ Φρυνίχου φίλων, αἰσθανόμενος
 ὁ δῆμος τὸ γεγονός τοὺς τε εἰρχθέντας ἐξῆγε καὶ βασιάνων
 5 γενομένων ἀνέκρινε, καὶ ζητῶν τὸ πρᾶγμα εὔρε τὸν
 μὲν Φρυνίχον προδιδόντα τὴν πόλιν, τοὺς δ' ἀποκτεί-
 ναντας αὐτὸν ἀδίκως εἰρχθέντας· (113) καὶ ψηφίζεται
 ὁ δῆμος Κριτίου εἰπόντος τὸν μὲν νεκρὸν κρίνειν προ-
 δοσίας, κὰν δόξη προδότης ὢν ἐν τῇ χώρᾳ τεθάφθαι,
 τὰ τε ὅσα αὐτοῦ ἀνορούσαι καὶ ἐξορίσαι ἔξω τῆς
 Ἀττικῆς, ὅπως ἂν μὴ κέχηται ἐν τῇ χώρᾳ μηδὲ τὰ
 ὅσα τοῦ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν προδιδόντος.
 (114) Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἐὰν ἀπολογῶνται τινες περὶ
 10 τοῦ τετελευτηκότος, ἐὰν ἄλλῳ ὁ τεθνηκώς, ἐνόχους εἶναι
 καὶ τούτους τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις· οὕτως οὐδὲ βηθεῖν
 τοῖς τοὺς ἄλλους ἐγκαταλείπουσιν ἡγοῦντο δίκαιον εἶ-
 ναι, ἀλλ' ὁμοίως ἂν προδοῦναι τὴν πόλιν καὶ τὸν δια-
 σκῶντα τὸν προδότην. Τοιγαροῦν οὕτω μισοῦντες

cherrimæ ab utrisque peractæ erant. Siquidem majores no-
 stri barbarus vicerunt, eos qui primi in Atticam invaserunt,
 ac planum fecerunt fortitudinem divitiis, virtutem autem
 multitudini præstare : Lacedæmonii autem apud Thermo-
 pylas opposentes sese Persis, fortuna quidem dissimili usi
 sunt, fortitudine autem longe omnibus præstantiores fuere.
 (109) Quare in tumulis eorum testimonia licet videre quæ
 de virtute ipsorum sunt perscripta eaque vera ad omnes
 Græcos ; ac de illis quidem hæc :

Hospes, nuntia Lacedæmonis quod hic
 jaceamus eorum parentes institutis ;

de vestris autem majoribus :

Pro Græcis pugnantes Athenienses Marathone
 Medorum auro ornatorum profligarunt potentiam.

110. Hæc ad memoriam revocare, Athenienses, jucun-
 dum est ; nam iis qui hæc gesserunt laudem tribuunt atque
 urbi gloriam sempiternam præbent. Verum Leocrates æ-
 cundum hæc sese haudquam gessit, sed sponte sua ex
 omni ævo collectam urbi gloriam dedecoravit. Si ipsum
 itaque occideritis, videbitis cunctis Græcis etiam vos
 ejusmodi opera odisse : sin minus, etiam progenitores ve-
 tere gloria orbabitur reliquosque cives plurimum offendetis.
 Qui enim illos non demirantur, hunc tentabunt imitari,
 existimantes illa quidem apud hostes probari, apud vos
 autem impudentiam et proditorem et ignaviam judicari
 pulcherrimum quiddam esse.

111. Quodsi a me doceri non possitis quomodo debeatis
 vos erga adeo sceleratos gerere, considerate illos majores
 nostros quomodo sumperint de facinorosis supplicium : ut
 enim honesta opera noverunt provehere, sic et prava vo-
 lebant puniri. Illi enim videte, judices, quam fuerint
 indignati proditoribus et publicos putaverint esse hostes
 civitatis. (112) Phrynicho enim noctu jugulato apud fon-
 tem qui ad salices est, ab Apollodoro et Thrasymbulo, hisque
 captis et in carcerem repositis a Phrynichi amicis, sentiens
 populus id quod factum esset, mancipatos carceribus eduxit,
 et quæstione per tormenta habita, accuratius rem exami-
 nans invenit Phrynichum quidem patriam fuisse prodit-
 urum, eos autem qui ipsum interfecissent injuste custodiae
 intrusos ; (113) fecitque decretum populus Critia dicente,
 quo statuit mortuum accusandum proditionis, ac si appa-
 reat, quum proditor esset, eum in Attica esse sepultum,
 ossa ejus effodienda exterminandaque extra terram Atti-
 cam, ut ne in ea regione recubent ne ossa quidem ejus qui
 regionem et urbem prodiderit. (114) Deceverunt etiam,
 quodsi qui cæsum illum defenderint, si mortuus fuerit
 convictus, eisdem eos penis obnoxios esse debere : adeo
 ne opitulari quidem eis qui alios deseruissent arbitrabantur
 justum esse, sed æqua ratione prodere urbem eum qui pro-
 ditorem conservare studeret. Quapropter hunc in modum

τοὺς ἀδικούντας καὶ τοιαῦτα κατ' αὐτῶν ψηφίζονται ἀσφαλῶς ἐκ τῶν κινδύνων ἀπληλάττοντο. Λαβὲ δὲ αὐτοῖς τὸ ψήφισμα, γραμματεῦ, καὶ ἀνάγνωθι.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

- 16 115. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες, τούτου τοῦ ψηφίσματος. Ἐπειτα ἐκείνοι μὲν τὰ τοῦ προδότου δοτᾶ ἀνορύξαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐξώρισαν, καὶ τοὺς ἀπολογουμένους ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀρίσταρχον καὶ Ἀλεξικλέα ἀπέκτειναν καὶ οὐδ' ἐν τῇ χώρᾳ ταφῆναι ἐπέτραψαν· ἡμεῖς δ' αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ προδεδωκὸς τὴν πόλιν ζῶν καὶ ὑποχείριον ἔχοντες τῇ ψήφῳ ἀτιμώρητον ἔασατε; (116) καὶ τοσοῦτον ἐσεσθέ γε τῶν προγόνων χεῖρους, ὅσον ἐκείνοι μὲν τοὺς λόγῳ μόνον τῷ προδότη βοηθήσαντας ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις μετέλθον, ἡμεῖς δὲ αὐτὸν τὸν ἔργῳ καὶ οὐ λόγῳ τὸν ὄντιον ἐγκαταλίποντα ὡς οὐδὲν ἀδικούντα ἀψήσατε; Μὴ δὲ οἷτα, ὦ ἄνδρες δικασταί· ἡμῖν οὗτοι πάτριον, ἀναξίως ὡμῶν αὐτῶν ψηφίζεσθαι. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐν τι τοιοῦτον γεγονός ἦν ψήφισμα, εἴτεν ἄν τις εἰπεῖν ὡς δι' ὄργην μᾶλλον ἢ δι' ἀλήθειαν ἐποιήσαντο· εἴταν
- 23 ὁδὲ παρὰ πάντων ὁμοίως εἰληφότες ὡς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν, πῶς οὐκ εὐδελον εἶναι φύσει πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις ἔργοις ἐπολέμου; (117) Ἰππάρχον γὰρ τὸν Τιμάρχου οὐχ ὑπομείναντα τὴν περὶ τῆς προδοσίας ἐν τῷ δήμῳ χρισίν, ἀλλ' ἔρημον τὸν ἀγῶνα ἔασαντα, θανάτῳ τοῦτον ζημιώσαντες, ἐπειδὴ τῆς ἀδικίας οὐκ ἔλαβον τὸ σῶμα ἄμεινον, τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες καὶ ποιήσαντες στήλην
- 30 ἐψηφίσαντο εἰς ταύτην ἀναγράψειν τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας· καὶ αὐτὸς ὁ Ἰππάρχος ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ προδοταί. (118) Καὶ μοι λαβὲ πρῶτον μὲν τὸ ψήφισμα καθ' ὃ ἢ εἰκόνην τοῦ Ἰππάρχου τοῦ προδότου ἐξ ἀκροπόλεως καθήρηθι, ἔπειτα τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα καὶ τοὺς ὑστερον προσαναγραφέντας προδότας εἰς ταύτην τὴν στήλην, καὶ ἀναγίνωσκε, γραμματεῦ.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΥΠΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΣΤΗΛΗΣ.

- 35 119. Τί δοκοῦσιν ἡμῖν, ὦ ἄνδρες; ἄρα γε ὁμοίως ἡμῖν περὶ τῶν ἀδικούντων γινώσκεις, καὶ οὐκ, ἐπειδὴ καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἐδύναντο ὑποχείριον τοῦ προδότου λαβεῖν, τὸ μνημεῖον τοῦ προδότου ἀνελόντες ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλασαν; οὐχ ὅπως τὸν χαλκοῦν ἀνδριάντα συγχωνεύσειαν, ἀλλ' ἵνα τοῖς ἐπιγινομένοις
- 40 παράδειγμα εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ὡς εἶχον πρὸς τοὺς προδότας καταλίποιν.
120. Λαβὲ δ' αὐτοῖς καὶ τὸ ἕτερον ψήφισμα περὶ τῶν εἰς Δεκείλειαν μεταστάντων, ὅτε ὁ δῆμος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐπολιορκεῖτο, ὅπως εἰδῶσιν ὅτι περὶ τῶν προδοτῶν οἱ πρόγονοι ὁμοίως καὶ ἀκολούθους ἀλλήλαις τὰς τιμωρίας ἐποιῶντο. Ἀναγίνωσκε, γραμματεῦ.

odio prosequentes flagitiosos talesque adversum eos penas decernentes tuto e periculis liberabantur. Accipe autem ipsis decretum, scriba, et recita.

DECRETUM.

115. Auditis, iudices, hoc decretum. Igitur illi quidem proditoris ossa effodientes ex Attica ejecerunt, atque eos qui ipsum defenderant, Aristarchum et Alexiclem, occiderunt, neque eos in terra hac sepeliri permiserunt: vos autem ipsum corpus, quod urbem prodidit, vivum iudicioque vestro subjectum habentes impunitum dimittitis? (116) ac tanto eritis majoribus vestris inferiores, ut illi quidem eos, qui verbo tantum proditori tulissent opem, ultimis supplicii sint adorti, vos autem ipsum, qui non sermone, sed opere populum deseruit, ceu nihil sceleris admiserit, dimittatis? Minime, iudices; vobis non patrium indigna vobis ipsis statnere. Etenim si unum aliquid ejusmodi decretum factum fuisset, posset aliquis dicere, quod ob iram potius quam veritatem fecissent: quando vero de omnibus idem supplicium sumpserint, quomodo non est perspicuum, quod omnibus talibus facinoribus naturaliter restiterint eaque perpetuo impugnarint? (117) Siquidem Hipparchum Timarchi filium non exspectantem proditoris apud populum iudicium, sed certamen illud deserentem, morte mulcantes, postquam sceleris reum corpus in potestate non habebant, imaginem ejus ex arce detrahentes et conflantes erigentesque columnam decreverunt in hanc perscribere calumniatores et proditores; atque ipse Hipparchus in hanc columnam perscriptus est, ceterique proditores. (118) Ac mihi cape primum quidem decretum, per quod imago Hipparchi proditoris ex arce detracta est, deinde quod in columnam est perscriptum, et proditores, quorum nomina postea adjecta sunt; atque recita, scriba.

DECRETUM ET INSCRIPTA COLUMNÆ.

119. Quid videntur vobis, iudices, majores vestri? ane eadem vobiscum de sceleratis cognoscere? nonne postquam corpus proditoris non potuerunt in sua habere potestate, statuam proditoris apprehensam ac detractam quibus potuerunt supplicii affecerunt? non ut aream statuam conflarent, sed ut posteris exemplum in reliquum tempus quoniam in proditores animo essent relinquerent.

120. Accipe porro et alterum decretum de iis qui Deceleam migraverant, quando populus a Lacedæmonii obsideretur, ut sciant, de proditoribus majores nostros pares et consentaneas sibi penas fecisse. Recita, scriba.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

165 121. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες, καὶ τούτου τοῦ ψήφισματος, ὅτι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ μεταστάντων εἰς Δεκέλειαν κατέγνωσαν, καὶ ἐψηφίσαντο, ἔάν τις αὐτῶν ἐπανιῶν ἀλίσκεται, ἀπαγαγεῖν Ἀθηναίων τὸν βουλόμενον πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, παραλαβόντας δὲ παραδοῦναι τῷ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος. Ἐπειτα ἐκείνοι μὲν τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ μεταστάντας οὕτως ἐκόλαζον, ὑμεῖς δὲ τὸν 5 εἰς ἑτῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας ἐν τῷ πολέμῳ φυγόντα εἰς Ῥόδον καὶ προδόντα τὸν δῆμον οὐκ ἀποκτενεῖτε; πῶς οὖν δοξετε ἀπόγονοι εἶναι ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν;

122. Ἄξιον τοίνυν ἀκοῦσαι καὶ τοῦ περὶ τοῦ ἐν Σαλαμῖνι τελευτήσαντος γενομένου ψήφισματος, ὃν ἡ βουλὴ, ὅτι λόγῳ μόνῳ ἐνεχειρεῖ προδιδόναι τὴν πόλιν, περιελομένη τοὺς στεφάνους αὐτοχειρὶ ἀπέκτεινεν.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Γενναῖόν γε, ὦ ἄνδρες, τὸ ψήφισμα καὶ ἄξιον τῶν 10 ὑμετέρων προγόνων. Δικαίως συγγενεῖς γὰρ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐκέκτηντο.

123. Τί οὖν, ὦ ἄνδρες; ἄρα γε ὑμῖν δοκεῖ βουλομένου μμεῖσθαι τοὺς προγόνους πάτριον εἶναι Λεωκράτην μὴ ἀποκτεῖναι; Ὅποτε γὰρ ἐκείνοι ἀνάστατον τὴν πόλιν οὖσαν τὸν λόγῳ μόνῳ προδιδόντα οὕτως ἀπέκτειναν, τί ὑμᾶς προσήκει τὸν ἔργῳ καὶ οὐ λόγῳ τὴν οἰκουμένην ἐκλιπόντα ποιῆσαι; ἀρ' οὐχ ὑπερβαλέσθαι 15 ἐκείνους ταῖς τιμωραῖς; καὶ ὅτ' ἐκείνοι τοὺς ἐπιχειρήσαντας τῆς παρὰ τοῦ δήμου σωτηρίας ἀποστερεῖν οὕτως ἐκόλασαν, τί ὑμᾶς προσήκει τὸν αὐτὴν τοῦ δήμου τὴν σωτηρίαν προδόντα ποιῆσαι; καὶ ὅτε ὑπὲρ τῆς δόξης ἐκείνοι τοὺς αἰτίους οὕτως ἐτιμωροῦντο, τί ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος προσήκει ποιεῖν;

124. Ἰκανὰ μὲν οὖν καὶ ταῦτα τὴν τῶν προγόνων γνῶναι διάνοιξιν, ὡς εἶχον πρὸς τοὺς παρανομούντας 20 εἰς τὴν πόλιν· οὐ μὴν ἀλλ' ἐτι βούλομαι τῆς στήλης ἀκοῦσαι ὑμᾶς τῆς ἐν τῷ βουλευτηρίῳ περὶ τῶν προδωτῶν καὶ τῶν τὸν δῆμον καταλυόντων· τὸ γὰρ μετὰ πολλῶν παραδειγμάτων διδάσκειν ῥαδίαν ὑμῖν τὴν κρίσιν καθίστησι. Μετὰ γὰρ τοὺς τριάκοντα οἱ πατέρες ὑμῶν πεπονθότες ὑπὸ τῶν πολιτῶν οἷα οὐδεὶς πώποτε τῶν Ἑλλήνων, καὶ μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν κατακληθῆσθαι, ἀπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων 25 ἐνέγραψαν, πεπειραμένοι καὶ εἰδότες τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐρῶδους τῶν τὸν δῆμον προδιδόντων. (125) Ἐψηφίσαντο γὰρ καὶ ὤμοσαν, ἔάν τις τυραννίδι ἐπιβῆται ἢ τὴν πόλιν προδιδῶ ἢ τὸν δῆμον καταλύῃ, τὸν αἰσθανόμενον καθαρὸν εἶναι ἀποκτείναντα, καὶ κρεῖττον ἐδοξεν αὐτοῖς τοὺς τὴν αἰτίαν ἔχοντας τεθνάναι μᾶλλον ἢ πειραθέντας μετὰ ἀληθείας αὐτοὺς δουλεύειν ἀρχὴν γὰρ οὕτως ὦντο δεῖν ζῆν τοὺς πολίτας, ὥστε μὴδ' εἰς 30 ὑποψίαν ἔλθειν μηδένα τούτων τῶν ἀδικημάτων. Καὶ μοι λαβέ τὸ ψήφισμα.

DECRETUM.

121. Auditis, iudices, et hoc decretum, quo tempore belli transmigrantes Deceleam condemnarunt, decreveruntque, ut si quis ipsorum reversus deprehendatur, abducat cui liberit Atheniensium ad thesmothetas, qui assumptum illum tradant praefecto fossae. Proinde illi eos, qui discedentes ne Atticam quidem dittonem reliquerant, hunc ad modum puniebant, vos autem eum, qui ex urbe et regione tempore belli transfugerit in insulam Rhodum atque prodiderit populum, non occiditis? Quo pacto igitur videbimini orti esse ab illis viris?

122. Dignum est praeterea audire quod de eo qui in Salamine obiit factum est decretum, quem, quia solo sermone tentarit prodere urbem, senatus depositis coronis sua manu occidit.

DECRETUM.

Praclarum est decretum, iudices, dignumque vestris majoribus. Ac recte quidem: cognatam enim non solum animorum fortitudinem, verum etiam studium et ardorem ulciscendi facinorosorum flagitia habebant.

123. Quid igitur, iudices? videturne vobis imitari volentibus majores ex patriae more esse Leocratem non occidere? Quando enim illi devastatae urbis solo verbo proditorum ea ratione occiderunt, quid vos convenit facere ei qui re et non verbo ab habitata defecit? nonne nos superare illos supplicio decet? et quum illi conatos salute ab populo impetranda patriam privare ita puniverunt, quid vos decet illi facere qui ipsam populi salutem prodidit? et quando illi pro celebritate famae suae tuenda reos ita supplicio afficiebant, quid vos pro patria facere decet?

124. Sufficerent haec quidem ad cognoscendum quonam animo majores nostri in eos fuerint qui in urbem deliquerint. Cupio tamen adhuc ut columnam audiat, quae in curia est erecta de proditoribus populum dissolventibus: nam multis vos exemplis informari facilem vobis iudicationem constituit. Post triginta enim tyrannorum tempestatem patres vestri a civibus ea passi qualia nemo unquam Graecorum a suis passus est, et aegre ad suam urbem et statum reipubl. reversi, omnes vias scelerum obstruxerunt, quum experti essent acciscere principia et aditus vel exordia eorum qui populum prodituri sunt. (125) Decreverunt enim edito juramento, si quis tyrannidem affectaret aut urbem prodederet aut popularem statum subverteret, ut is, qui istud perciperet atque reum flagitii occideret, a caede purus esset. Satius enim visum est eis, ut qui suspicione tenerentur, morerentur potius, quam ut experti revera ad servitutem redigerentur: omnino enim putabant oportere ita vivere cives, ut ne in suspicionem quidem quisquam horum scelerum perveniret. Ac mihi recipe decretum.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

126. Ταῦτα, ὧ ἀνδρες, ἔγραψαν εἰς τὴν στήλην, καὶ ταύτην ἔστησαν εἰς τὸ βουλευτήριον ὑπόμνημα τοῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν συνιοῦσι καὶ βουλευομένοις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὡς δεῖ πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἔχειν. Καὶ διὰ τοῦτο ἂν τις αἰσθηται μόνον μέλλοντας αὐτοὺς τούτων τι ποιεῖν, ἀποκτείνειν συνώμοσαν. Εἰκότως τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἀδικημάτων ὑστέρας δεῖ τετάχθαι τὰς τιμωρίας, προσδοξίας δὲ καὶ δήμου καταλύσεως προτέρας. Ἐὶ γὰρ προσέθετε τούτων τὸν καιρὸν ἐν ᾧ μέλλουσιν ἐκείνῳ κατὰ τῆς πατρίδος φαῦλόν τι πράττειν, οὐκ ἔστιν ὑμῖν μετὰ ταῦτα δίκην παρ' αὐτῶν ἀδικούντων λαβεῖν· κρείττους γὰρ ἤδη γίνονται τῆς παρὰ τῶν ἀδικουμένων τιμωρίας.

127. Ἐνθυμείσθε τοῖνον, ὧ ἀνδρες, τῆς προνοίας ταύτης καὶ τῶν ἔργων ἀξίως, καὶ μὴ ἐπιλανθάνεσθε ἐν τῇ ψήφῳ οἶων ἀνδρῶν ἐγκοῖοί ἐστε, ἀλλὰ παρακλεύεσθε ὑμῖν αὐτοῖς ὅπως ἅμοια ἐκείνους καὶ ἀκόλουθα ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἡμέρᾳ ἐψηφισμένοι ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἐξίητε. Ὑπομνήματα δ' ἔχετε καὶ παραδείγματα τῆς ἐκείνων τιμωρίας τὰ ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀδικούντων ψηφίσμασιν ὠρισμένα· διομωμοκάτε δ' ἐν τῷ ψηφίσματι τῷ Δημοφάντου κτείνειν τὸν τὴν πατρίδα προδιδόντα καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ χειρὶ καὶ ψήφῳ. Μὴ γὰρ οἴεσθε τῶν μὲν οὐσιῶν ἄς ἂν οἱ πρόγονοι καταλίπωσι κληρονόμοι εἶναι, τῶν δὲ ὄρκων καὶ τῆς πίστεως ἠνωδόντες οἱ πατέρες ὑμῶν ἄμνηρον τοῖς θεοῖς τῆς κοινῆς εὐδαιμονίας τῆς πόλεως μετεῖχον, ταύτης δὲ μὴ κληρονομεῖν.

128. Οὐ μόνον τοῖνον ἡ πόλις ὑμῶν οὕτως ἔσχε πρὸς τοὺς προδιδόντας, ἀλλὰ καὶ Λακεδαιμόνιοι. Καὶ μὴ μοι ἀγθεσθῆτε, ὧ ἀνδρες, εἰ πολλάκις μέμνημαι τῶν ἀνδρῶν τούτων· καλὸν γὰρ ἐστὶ πόλεως εὐνομουμένης περὶ τῶν δικαίων παραδείγματα λαμβάνειν· ἀσφαλέστερον γὰρ ἕκαστος ὑμῶν τὴν δικαίαν καὶ τὴν εὐορκον ψήφον θήσεται. Πausanίαν γὰρ τὸν βασιλέα αὐτῶν προδιδόντα τῷ Πέρσῃ τὴν Ἑλλάδα λαβόντες, ἐπειδὴ ἔφθασε καταφυγῶν εἰς τὸ τῆς Χαλκιοῦκου ἱερόν, τὴν θύραν ἀποικοδομήσαντες καὶ τὴν ὄροφν ἀποσκευάσαντες καὶ κύκλῳ περιστρατοπεδεύσαντες οὐ πρότερον ἀπέπληθον πρὶν ἢ τῷ λιμῷ ἀπέκτειναν, καὶ πᾶσιν ἐπίσημον ἐποίησαν τὴν τιμωρίαν, ὅτι οὐδ' αἱ παρὰ τῶν θεῶν ἐπικουρίαι τοῖς προδόταις βοηθοῦσιν. (129) Εἰκότως οὐδὲν γὰρ πρότερον ἀδικούσιν ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβοῦσι, τῶν πατρῶων νομίμων αὐτοὺς ἀποστεροῦντες. Μέγιστον δὲ τῶν ἐκεῖ γεγενημένων τεκμήριόν ἐστὶν ὃ μέλλω λέγειν· νόμον γὰρ ἔθεντο περὶ ἀπάντων τῶν μὴ θέλοντων ὑπὲρ τῆς πατρίδος κινδυνεύειν διαρρήδην λέγοντα ἀποθνήσκειν, εἰς αὐτὸ τοῦτο τὴν τιμωρίαν τάξαντες εἰς ὃ μάλιστα φοβούμενοι τυγχάνουσι, καὶ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου σωτηρίαν ὑπεύθυνον κινδύνῳ ἐποίησαν μετ' ἀσχύνης. Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι οὐ λόγον ἀναπόδεικτον εἴρηκα, ἀλλὰ μετ' ἀληθείας παραδείγματα, φέρε αὐτοῖς τὸν νόμον.

DECRETUM.

126. Hæc, viri, scripserunt in columnam, hancque collocarunt in curia monumentum in singulos dies convenientibus atque consultantibus pro patria senatoribus, quo admonerentur quomodo sese erga tales gerere deberent. Ac propterea, si quis sensisset tantum nonnullos horum quicquam facturos, occidere talem debere eos conjurarunt. Idque non immerito; aliorum enim delictorum oportet posteriora esse supplicia, conditionis autem populiq̄ dissolutionis priora. Nam si remisistis id tempus quod sunt illi pravi quiddam adversus patriam acturi, non est quod deinceps pœnam ab ipsis sceleratis samalis: superiores enim redduntur quam ut ab iis quos læserunt supplicio affici possint.

127. Cogitate igitur in animo, iudices, digne hac providentia et operibus, nec tradite oblivioni in sententia vestra qualium virorum soboles sitis, verum adhortamini vos ipsos ut similia illis et consentanea hodierno die decernentes e foro egrediamini. Habetis autem et exempla pœnarum a majoribus vestris irrogatarum, illa quæ sunt decretis super delinquentibus definita: dejerastis porro in decreto per Demophantum facto vos occisuros eum qui patriam proderet et verbo et opere et manu et iudicio. Neque enim existimetis facultatum quidem, quas majores vestri reliquerint, vos heredes esse; sacramentorum autem et fide quam dantes patres nostri pro pignore diis immortalibus publicæ urbis felicitatis erant participes, hujus non esse heredes.

128. Non modo autem urbs vestra sic affecta fuit erga proditores, verum etiam Lacedæmonii. Neque mihi succensebitis, iudices, si sæpius horum virorum mentionem fecero: honestum est enim urbis legibus bene constitutæ de iis quæ justa sunt exempla sumere. Tullius enim hoc pacto quilibet vestræ justam et religiosam sententiam dixerit. Pausaniam enim regem suum prodentem Persæ Græciam capientes, ad templum Minervæ ubi confugisset, januam obstruentes et culmen destruentes circumque circa obsidentes non prius abierunt quam fame enecassent, omnibusque supplicium hoc perspicuum fecissent documentum, unde pateret neque deorum auxilia proditoribus quidquam prodesset. (129) Et merito: nihil enim citius delinquent quam in deos sunt impii, patriis ritibus et cæremoniis eos privantes. Maximum autem rerum ab ipsis statutarum indicium est quod dicturus sum: legem enim tulerunt de omnibus nolentibus pro patria subire periculum, palam demandantem ut moriantur; ad illud ipsum pœnam statuentes, quod maxime metuunt, atque salutem, quam fugientes bellum quaerunt transfugæ, periculo cum probro subjecerunt. Ut autem sciatis me sermonem indemonstrabilem laud dixisse, sed exempla veritate confirmata, age recita ipsis legem.

ΝΟΜΟΣ.

130. Ἐνθυμείσθε δὴ ὡς καλὸς ὁ νόμος, ὦ ἄνδρες, καὶ σύμφορος οὐ μόνον ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. Ὁ γὰρ παρὰ τῶν πολιτῶν φόβος ἰσχυρὸς ὧν ἀναγκάσει τοὺς πρὸς τοὺς πολεμίους κινδύνους ὑπομένειν· τίς γὰρ ὁρῶν θανάτῳ ζημιούμενον τὸν προδότην ἐν τοῖς κινδύνοις ἐκλείψει τὴν πατρίδα; ἢ τίς παρὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως φιλοψυχῆσει εἰδὼς ὑποκειμένην αὐτῷ τιμωρίαν; Οὐδεμίαν γὰρ ἄλλην δεῖ ζημίαν εἶναι τῆς δειλίας ἢ θάνατον· ἐξότες γὰρ ὅτι δυοῖν κινδύνοι 28 οὐδὲ ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἐστίας ἀμύνεσθαι τολμήτας, ἀλλὰ μᾶλλον αἰρήσονται τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους ἢ τὸν πρὸς τοὺς νόμους καὶ τοὺς πολίτας.

131. Τοσοῦτῳ δ' ἂν δικαιότερον οὗτος ἀποθάνοι τῶν ἐκ τῶν στρατοπέδων φευγόντων, ὅσον οἱ μὲν εἰς τὴν πόλιν ἤκουσιν ὡς ὑπὲρ ταύτης μαχοῦμενοι ἢ κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν συνατυγοῦντες, οὗτοσι δ' ἐκ τῆς πατρίδος ἐφυγεν ἰδίᾳ τὴν σωτηρίαν ποριζόμενος, 30 οὐδὲ ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἐστίας ἀμύνεσθαι τολμήτας, ἀλλὰ μόνος οὗτος τῶν πάντων ἀνθρώπων καὶ τὰ τῆς φύσεως οἰκεία καὶ ἀναγκαῖα προδέδωκεν, ἀ καὶ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις μέγιστα καὶ σπουδαιότατα διείληπται. (132) Τὰ γούν ζῶα τὰ πετεινὰ ἀ μάλιστα πέφυκε πρὸς τάχος, ἐστὶν ἰδεῖν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν νεοτιᾶς ἐθέλοντα ἀποθνήσκειν· ὅθεν καὶ τῶν ποιητῶν τινες εἰρήκασιν,

32 Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις, ἣν πλάσῃ δόμον, ἄλλῃ νεοσσὸς ἤξλωσεν ἐντεκεῖν.

Ἄλλὰ Λεωκράτης τοσοῦτον ὑπερβέβληκε δειλίᾳ, ὥστε τὴν πατρίδα τοῖς πολεμίοις ἐγκατέλιπε. (133) Τοιγαρῶν οὐδεμία πόλις αὐτὸν εἶσαε παρ' αὐτῇ μετοικεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ἀνδρορόνων ἤλαυεν. Εἰκότως· οἱ 40 μὲν γὰρ φόνου φεύγοντες εἰς ἑτέραν πόλιν μεταστάντες οὐκ ἔχουσιν ἔχθρους τοὺς ὑποδεξαμένους, τοῦτον δὲ τίς ἂν ὑποδέξαιτο πόλις; Ὅς γὰρ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβόηθησε, ταχύ γε ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κινδυνόν τινα ὑπομείνειε. Κακοὶ γὰρ καὶ πολῖται καὶ ξένοι καὶ ἰδίᾳ φίλοι οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων εἰσίν, οἱ τῶν μὲν ἀγαθῶν τῶν τῆς πόλεως μεθεξοῦσιν, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχαῖαι οὐδὲ βοθηθείας ἀξιώσουσι. (134) Καίτοι τὸν ὑπὸ τῶν 167 μὴδὲν ἀδικουμένων μισούμενον καὶ ἐξελαυνόμενον τί δεῖ παθεῖν ὑπ' ἡμῶν τῶν τὰ δεινότατα πεπονθότων; ἄρ' οὐ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας τυγχάνει; Καὶ μὴν, ὦ ἄνδρες, τῶν ἥωποτε προδοτῶν δικαιοτάτ' ἂν Λεωκράτης, εἰ τίς μείζων εἴη τιμωρία θανάτου, ταύτην ὑπόσχοι. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι προδοτὰι μέλλοντες ἀδικεῖν, ὅταν συλληφῶσι, τιμωρίαν ὑπέχουσιν· οὗτος δὲ μόνος διαπραγμάνος 5 περ ἐπέχειρησε, τὴν πόλιν ἐγκαταλιπὼν κρίνεται.

135. Θαυμάζω δὲ καὶ τῶν συνηγορεῖν αὐτῷ μελλόντων, διὰ τί ποτε τοῦτον ἀξιώσουσιν ἀποφυγεῖν. Πότερον διὰ τὴν πρὸς αὐτοῦς φιλίαν; Ἄλλ' ἔμοιγε δοκοῦσι δικαίως οὐκ ἂν χάριτος τυχεῖν, ἀλλ' ἀποθανεῖν, ὅτι

LEX.

130. Expendite autem, quam bona sit lex, viri, et utilis non modo illis, verum etiam aliis hominibus. Metus enim civium quum magnam vim habeat, coget eos adversum hostes pericula sustinere. Quis enim cernens morte damnatum proditorem in periculis patriam deseret? aut quis praeter commoditatem urbis vitam suam patriae salutis anteferet, praesertim quum sciat sibi propositam poenam? Nullam enim aliam timiditatis poenam esse decet quam mortem: compertum enim habentes, quod duobus propositis discriminiibus necessarium sit alterius esse consortem, multo potius eligent id quod contra hostes quam quod contra leges ac cives.

131. Tanto autem rectius morietur iste quam qui ex exercitibus fugiunt, quanto illi quidem ad urbem veniunt ceu pro ea praeliaturi aut publice cum aliis civibus passuri infelicitatem; atqui hic ex patria aufugit privatim salutem sibi comparans, ne proprio quidem pro lare certare ausus, sed solus e cunctis mortalibus et naturae peculiaribus et necessaria prodidit, quae vacantibus etiam ratione belluis maxima sunt et gravissima. (132) Sic alites quae maxime ad celeritatem habiles sunt, videre est pro suis pullis sponte mori: unde et poetarum quidam dixere,

Neque silvestris ales, si nidum finxerit, in alio pullos progignere velit.

At Leocrates adeo modum transiit metu, ut patriam hostibus reliquerit. (133) Quare nulla civitas ei permisit apud se inquilinum esse aut habitare, sed magis etiam quam homicidas expulit. Idque non injuria: caedis enim rei in aliam urbem migrantes non habent hostes eos a qui recipiuntur, hunc autem quae civitas susceperit? Qui enim suae patriae non tulit opem, aegre pro aliena quicquam periculi sustinuerit. Nam mali et cives et hospites et privatim amici tales homines sunt, qui bonorum urbis consortes esse volunt, in adverso autem rerum statu ne auxilio quidem esse dignabuntur. (134) At vero eum qui ab illis, quibus tamen nihil nocuit, odio habetur ejiciturque, quid opus est pati a vobis maxima ab eo injuria affectis? nonne extremum supplicium eum assequi decet? Ex omnibus porro, viri, qui unquam fuere proditoribus justissime Leocrates, si qua major esset morte poena, hanc sustineret. Alii enim proditores injuriam illaturi, priusquam reapse intulerint, si capti fuerint, poenam sustinent: hic autem solus peractis quae instituit, quum urbem deseruerit, accusatur apud iudices.

135. Admiror autem patrocinatorum ipsi; quare hunc dignum censeant evadere. Anne ob amicitiam quam cum ipsis contraxit? At eam ob rem videntur mihi jure non gratiam assequi, sed morti potius item adjudicandi, quod ejus

χρῆσθαι τούτῳ τομῶσι. Πρὶν μὲν γὰρ τοῦτο πρᾶξι
10 Λεωκράτην ἀδῆλον ἦν ὁποῖοί τινες ὄντες ἐτύγγανον,
νῦν δὲ πᾶσι φανερόν ἑστι τοῖς αὐτοῖς ἤθεσι χροῦμενοι
τὴν πρὸς τοῦτον φιλιαν διαφυλάττουσιν, ὥστε πολλὸ
πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν αὐτοῖς ἐστὶν ἀπολογητέον ἢ τοῦ-
τον παρ' ὑμῶν ἐξαιτητέον.

136. Ἡγοῦμαι δ' ἐγῶγε καὶ τὸν πατέρα αὐτῶ τὸν
τετελευτηκότα, εἰ τις ἄρα ἐστὶν αἰσθησις τοῖς ἐκεῖ περὶ
τῶν ἐνθάδε γινομένων, ἀπάντων ἂν χαλεπώτατον
γενέσθαι δικαστήν, οὗ τὴν χαλκῆν εἰκόνα ἐκδοτον κα-
15 τέλιπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ σωτήρος
ἱεροσυλῆσαι καὶ αἰκίσασθαι, καὶ ἦν ἐκείνος ἐστῆσε
μνημεῖον τῆς αὐτοῦ μετριότητος, ταύτην αὐτὸς ἐπο-
νειδίστον ἐποίησε· τοιοῦτου γὰρ υἱοῦ πατὴρ προσαγο-
ρεῦεται. (137) Διὸ καὶ πολλοὶ μοι προσεληλύθασιν,
ὡ ἄνδρες, ἐρωτῶντες διὰ τί οὐκ ἐνέγραψα τοῦτο εἰς τὴν
εἰσαγγελίαν, προδεδωκέναι τὴν εἰκόνα τὴν τοῦ πατρὸς,
τὴν ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ σωτήρος ἀνακειμένην. Ἐγὼ
20 δέ, ὡ ἄνδρες, οὐκ ἠγνόουν τοῦτο τὸ ἀδίχημα ἄξιον τῆς
μεγίστης τιμωρίας, ἀλλ' οὐχ ἠγούμην δεῖν περὶ προ-
δοσίας, τοῦτον κρίνων ὄνομα Διὸς σωτήρος ἐπιγράψαι
πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν.

138. Ἐκπέπληγμα δὲ μάλιστα ἐπὶ τοῖς μήτε γένοι
μήτε φιλιᾷ μηδὲν προσήκουσι, μισθοῦ δὲ συναπολο-
γούμενοις ἀεὶ τοῖς κρινόμενοις, εἰ λελήθασιν ὑμᾶς τῆς
ἐσχάτης ὀργῆς δικαίως ἂν τυγχάνοντες. Τὸ γὰρ ὑπὲρ
25 τῶν ἀδικημάτων ἀπολογεῖσθαι τεκμηρίον ἐστὶν ὅτι καὶ
τῶν πεπραγμένων οἱ τοιοῦτοῖ ἂν μετάσχοιεν. Οὐ γὰρ
δεῖ καθ' ὑμῶν γεγενῆσθαι δεινόν, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν καὶ
τῶν νόμων καὶ τῆς δημοκρατίας.

139. Καίτοι τινὲς αὐτῶν οὐκέτι τοῖς λόγοις ὑμᾶς πα-
ρακρούσασθαι ζητοῦσιν, ἀλλ' ἤδη ταῖς αὐτῶν λειτουρ-
γίαις ἐξαιτεῖσθαι τοὺς κρινόμενους ἀξιώσουσιν· ἐφ'
οἷς ἐγῶγε καὶ μάλιστα ἀναγκαστῶ. Εἰς γὰρ τὸν ἴδιον
30 οἶκον αὐτὰς περιποιησάμενοι κοινὰς χάριτας ὑμᾶς
ἀπαιτοῦσιν. Οὐ γὰρ εἰ τις ἵπποτετρόφην ἢ κεχορή-
γηκε λαμπρῶς ἢ τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων τι δεδαπά-
νηκεν, ἀξίος ἐστὶ παρ' ὑμῶν τοιαύτης χάριτος (ἐπὶ
τούτοις γὰρ αὐτὸς μόνος στεφανοῦται, τοὺς ἄλλους
οὐδὲν ὠφελῶν), ἀλλ' εἰ τις τετριτάρχηκε λαμπρῶς
ἢ τείχη τῆ πατρίδι περιέβαλεν ἢ πρὸς τὴν κοινὴν σω-
τηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησε· (140) ταῦτα γὰρ ἐστὶ
35 κοινῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπάντων, καὶ ἐν ἐν τούτοις ἐστὶν
ἰδεῖν τὴν ἀρετὴν τῶν ἐπιδεδωκότων, ἐν ἐκείνοις δὲ τὴν
εὐπορίαν μόνον τῶν δεδαπανηκότων. Ἡγοῦμαι δ' ἐγῶγε
οὐδένα οὕτω μεγάλα τὴν πόλιν εὐηργετηκέναι, ὥστ'
ἐξαιρετον ἀξιοῦν λαμβάνειν χάριν τὴν κατὰ τῶν προ-
διδόντων τιμωρίαν, οὐδ' οὕτως ἀνόητον, ὥστε φιλοτι-
μῆσθαι μὲν πρὸς τὴν πόλιν, τούτῳ δὲ βοηθεῖν ὅς αὐτοῦ
40 πρῶτον τὰς φιλοτιμίας ἠφάνισεν· εἰ μὴ νῆ Δία μὴ
ταῦτὰ τῆ πατρίδι καὶ τούτοις ἐστὶ συμφέροντα.

141. Ἐχρῆν μὲν οὖν, ὡ ἄνδρες, εἰ καὶ περὶ οὐδενὸς
ἄλλου νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισα-
μένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς δικάζειν, ἀλλ' οὖν γε περὶ

familiaritate uti audeant. Priusquam enim Leocrates id
committeret, qualesnam essent laud constabat; nunc vero
omnibus perspicuum quod iisdem moribus imbuti amicitiam
cum illo conservent; quare multo potius pro sese
primum est illis ratio reddenda quam hunc a vobis dimit-
tendum exorent.

136. Arbitror porro ego et patrem ipsi fato suo perfun-
ctum — si quis sensus inest defunctis earum rerum quæ
hic sunt — omnium severissimum fore iudicem, cujus
æream imaginem hostibus expositam reliquit, ut eam in
templo Jovis Servatoris deprædarentur contumelioseque
tractarent, et quam ipse statuit monumentum moderationis
suæ, hanc ille ignominiosam reddidit: talis enim filii pa-
ter appellatur. (137) Hanc ob rem multi etiam accesserunt
me, iudices, interrogantes cur istuc non inscripserim
accusationi, quod nimirum prodiderit imaginem patris sui,
in Jovis Servatoris delubro consecratam. Ego vero, viri,
haud ignorabam hoc delictum ejus dignum maximo sup-
plicio, sed non putabam oportere, quum ipsum proditionis
nomine iudicio sistam, nomen Jovis Servatoris inscribere
accusationi.

138. Obstupui autem vehementer super iis, qui neque
genere neque amicitia reis conjuncti sunt, pro mercede au-
tem conducti defensionem parare cuivis solent, si ignoretis
vos extrema erga ipsos indignatione justissime commoveri.
Nam, quod pro sceleribus defensionem instituunt, argu-
mentum est, quod et perpetratorum scelerum illi ipsi socii
esse velint. Non enim contra vos arte dicendi uti decet,
sed pro vobis et legibus et statu reipubl. populari.

139. At vero nonnulli non orationum artificii vos de-
cipere quærunt, sed ob sumptuosa munera, quæ in republica
ediderint, reos in ipsorum gratiam dimitti volunt: ob quæ
illis ego plurimum succenseo. Nam quum eorum officiorum
fructum privatim domum retulerint, publicas gratias a
vobis repossunt. Non enim, si quis equos aluit ut sum-
ptum fecit in ludos scenicos præclare aut in alia non dissi-
milia quicquam impendit, dignus est tali tantaque a vobis
gratia ornari — ob ejusmodi enim ministeria sua solus
ipse coronatur, aliis nihil commodans —, sed, si quisquam
triremum præfecturam splendide administravit aut mœnia
patriæ firmavit aut in publicam salutem a suis facultatibus
quicquam liberaliter contulit: (140) hæc enim in commune
vestri omnium emolumentum vergunt, atque in his videre
est virtutem eorum qui impertierunt, in illis autem copiam
tantummodo qua in faciendis sumptibus exuberarunt. Ar-
bitror autem neminem adeo ingenti beneficio urbem affe-
cisse, ut hanc eximiam petat accipere gratiam a vobis,
scilicet ut pœna proditoribus remittatur, neque quemquam
adeo esse dementem ut gloriam urbis ambiat, simulque huius
opem ferat qui ipsius primum celebrem ambitionem et glo-
riam obscuravit: nisi medius fidius non eadem et patriæ
et hisce sint utilia.

141. Oportebat itaque, viri, tametsi in nulla alia causa
lege sancitum sit liberos et uxores apud sese constituentes
iudices ipsos ita sententiam ferre, de proditione tamen judi-

προδοσίας κρίνοντας οὕτως θσιον εἶναι τοῦτο πράττειν, ὅπως ὁπόσοι τοῦ κινδύνου μετείχον, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄντες καὶ δρώμενοι καὶ ἀναμιμνήσκοντες ὅτι τοῦ κοινῆς παρὰ 168 πᾶσιν ἐλέου οὐκ ἠξιώθησαν, πικροτέρας τὰς γνώσεις κατὰ τοῦ ἀδικούντος παρασκευάζωσιν. Ἐπειδὴ δ' οὐ νόμιμον οὐδ' εἰθισμένον ἐστίν, ἀλλ' ἀναγκαῖον ὑμᾶς ὑπὲρ ἐκείνων δικάζειν, τιμωρησάμενοι οὖν Λεωκράτην καὶ ἀποκτείναντες αὐτόν, ἀπαγγείλατε τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν πασι καὶ γυναίξιν ὅτι ὑποχείριον λαβόντες τὸν 5 προδότην αὐτῶν ἐτιμωρήσασθε. (142) Καὶ γὰρ δεινὸν καὶ σφέλιον, ὅταν νομίζῃ δεῖν Λεωκράτης ἴσον ἔχειν ὁ φυγὼν ἐν τῇ τῶν μεινάντων πόλει καὶ ὁ μὴ κινδυνεύσας ἐν τῇ τῶν παραταξαμένων καὶ ὁ μὴ διαφυλάξας ἐν τῇ τῶν σωσάντων· ἀλλ' ἦκει ἱερῶν θυσιῶν ἀγορᾶς νόμων πολιτείας μεθεῖων, ὑπὲρ ὧν τοῦ μὴ καταλυθῆναι 10 γίλοι τοῖν ὑμετέρων πολιτῶν ἐν Χαιρωνείᾳ ἐτελεύτησαν καὶ δημοσίᾳ αὐτοὺς ἡ πόλις ἐθαψαν· ὧν οὗτος οὐδὲ τὰ ἐλεγεία τὰ ἐπιγεγραμμένα τοῖς μνημείοις ἐπανίων εἰς τὴν πόλιν ἤδεσθη, ἀλλ' οὕτως ἀναιδῶς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν πενθησάντων τὰς ἐκείνων συμφορὰς ἠγείτα δεινὰ ναστρέφασθαι. (143) Καὶ αὐτίκα μάλ' ὑμᾶς ἀξιώσει ἀκούειν αὐτοῦ ἀπολογουμένου κατὰ τοὺς νόμους· ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε αὐτόν ποίους; οὐς ἐγκαταλιπὼν ὄχητο. Καὶ 15 ἔξαι αὐτὸν οἰκεῖν ἐν τοῖς τείχεσι τῆς πατρίδος· ποίους; ἢ μόνος τῶν πολιτῶν οὐ συνδιεφύλαξε. Καὶ ἐπικαλέσεται τοὺς θεοὺς σώσοντας αὐτὸν ἐκ τῶν κινδύνων· τίνας; οὐκ ὧν τοὺς νεῶς καὶ τὰ ἔδη καὶ τὰ τεμένη προὔδωκεν; Καὶ δεῖσται καὶ ἱκετεύσει ἔλεῃσαι αὐτὸν· τίων; οὐκ οἷς τὸν αὐτὸν ἔρανον εἰς τὴν σωτηρίαν εἰσενεγαεῖν οὐκ ἐτόλμησεν; Ῥοοῖους ἱκετεύετω· τὴν γὰρ ἀσφάλειαν ἐν τῇ ἐκείνων πόλει μᾶλλον ἢ ἐν τῇ ἐκτου 20 πατρίδι ἐνόμισεν εἶναι. (144) Ποία δὲ ἡλικία δικαίως ἀν τοῦτον ἐλέγσειε; πότερον ἢ τῶν πρεσβυτέρων; ἀλλ' οὐδὲ γηροτροφηθῆναι οὐδ' ἐν ἐλευθέρῳ ἐδάφει τῆς πατρίδος αὐτοῖς ταφῆναι τὸ καθ' αὐτὸν μέρος παρέδωκεν. Ἀλλ' ἢ τῶν νεωτέρων; καὶ τίς ἀν ἀναμνησθεὶς τῶν ἡλικιωτῶν τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ ἐαυτοῖς συμπαρταξαμένων καὶ τῶν κινδύνων τῶν αὐτῶν μετασχόντων σώσειε τὸν τὴς ἐκείνων θήκας προδεδωκότα, καὶ τῇ αὐτῇ ψήφῳ 25 τῶν μὲν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τελευτησάντων παρανοίας καταγνοίη, τὸν δ' ἐγκαταλιπόντα τὴν πατρίδα ὡς εὖ φρονούντα ἀθῶον ἀφήσει; (146) Ἐξουσίαν ἄρα δώσατε τῷ βουλομένῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τὸν δῆμον καὶ ὑμᾶς κακῶς ποιεῖν. Οὐ γὰρ μόνον νῦν οἱ φεύγοντες κατέρχονται, ὅταν ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν καὶ φυγῇ αὐτὸς ἐκτου καταγνοὺς καὶ οἰκίχσας ὦν Μεγάρους ἐπὶ προστάτῳ 30 του κλείω πέντ' ἢ ἕξ ἔτη ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ἐν τῇ πόλει ἀναστρέφεται, ἀλλὰ καὶ ὁ μηλόδοτος τὴν Ἀττικὴν εἶναι φανερᾶ τῇ ψήφῳ καταψηφισάμενος, οὗτος ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ σύνοικος ὑμῶν γενήσεται.

146. Βούλομαι δ' ἐτι βραχέα πρὸς ὑμᾶς εἰπὼν καταβῆναι καὶ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου παρασχόμενος ὁ περὶ εὐσεβείας ἐποίησατο· χρῆσιμον γὰρ ὑμῖν ἐστί τοῖς μέλλουσι τὴν ψῆφον φέρειν. Καί μοι λέγε αὐτό.

cantes, pium esse et sanctum hoc facere, ut quotquot periculi consortes fuerint, ante conspectum constituti et visi vobisque ad memoriam revocantes quod publica apud omnes misericordias digni habiti non fuissent, acerbiores in delinquentem iudicium sententias redderent. Quandoquidem: autem non est legibus constitutum neque consuetum ut istud fiat, sed necessarium est ut vos pro illis iudicio fungamini, supplicio itaque simulatque affeceritis Leocratem atque occideritis ipsum, demuntiate vestris propriis liberis atque uxoribus, quod deprehensum atque captum proditorem ipsorum affeceritis supplicio. (142) Ac sane horrendum est et miserum, si existimet Leocrates eundem debere habere et locum et honorem transfugam cum iis qui in urbe remanserint, et eum qui non subierit pericula cum iis qui sese hosti opposuerunt, et eum qui non conservavit urbem cum iis qui tutati sint; sed venit jam sacrorum, fori, legum, reipublicæ status futurus socius, pro quibus omnibus ne dissiparentur mille vestrorum civium in Chæronea sunt desiderati ac publice eos civitas sepulturæ mandavit. Quorum iste ne elegiaca quidem carnium inscripta monumentis eorum reversus in urbem reveritus est, sed adeo impudenter adhuc ante ora illorum, qui horum calamitates luxere, putat oportere sese versari. (143) Ac valde vos rogabit actutum, ut audiat ipsum defensionem sui facturum juxta leges. Vos autem quaerite ex ipso, qualesnam? Quas solus deserens abiit. Rogabit ut sinatis ipsum morari in moenibus patriæ; in quibusnam? In iis quæ cum civibus non asseravit. Et invocabit deos servaturos ipsum e periculis? quosnam? nonne quorum delubra et sedes et lucos prodidit? Et precabitur et supplicabit, ut misericordiam sibi impertiant! Quibus vero supplicabit? nonne iis, cum quibus symbolam ad salutem conferre noluerit? Rhodiis supplicet: securitatem enim in ipsorum urbe potius quam in sua ipsius patria esse censuit. (144) Qualis autem ætas hujus jure misereatur? nature grandiorum? At neque ut in senio suo alerentur neque in libero patriæ solo tumularentur quantum in ipso fuit concessit. At natu minorum? Ecquis revocatis ad memoriam æqualibus, qui in Chæronea secum hostibus se apposuerunt atque eadem pericula participarunt, servaverit hunc qui sepulcra eorum prodiderit, atque eodem iudicio eos, qui pro libertate oppetierunt mortem, dementia condemnaverit, deserentem vero patriam, ceu bene affectum recteque sentientem, innocentem dimittet? (145) Potestatem ergo dabitis volenti et opere tum populo tum vobis malefaciendi. Non enim transfuga solum nunc redibunt, quando is qui patriam deseruit ac quum ipse se suo suffragio exilio mulctasset, Megaris habitavit sub patrono constitutus ultra quinque aut sex annos, in terra hac et urbe versetur; verum etiam qui solitudinem percoribus relinquendam Atticam esse aperto suo suffragio voluit, hic in hac regione vicinus noster nobis cohabitabit.

146. Dehinc ubi pauca quedam ad vos dixerō, descendere volo, atque ubi decretum populi quod de pietate fecit exhibuero: commodum enim id vobis est sententiam laturis. Recita ergo mihi id decretum.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

- 36 Ἐγὼ τοίνυν μνηῶν τὸν ἀφανίζοντα ταῦτα πάντα πρὸς ὑμᾶς τοὺς κυρίους ὄντας κολάσαι, ὑμέτερον δέ ἐστι καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν τιμωρήσασθαι Λεωκράτην. Ἐὰ γὰρ ἀδικήματα, ἕως μὲν ἂν ᾗ ἀκριτα, παρὰ τοῖς πράξασιν ἐστίν, ἐπειδὴν δὲ κρίσις γένηται, παρὰ τοῖς μὴ δικαίως ἐπεξελοῦσιν. Εὐ δέ ἴστε, ὧ ἄνδρες, ὅτι νῦν κρύβδην ψηφίζομενος ἕκαστος ὑμῶν φανεράν ποιήσει τὴν αὐτοῦ διάνοιαν τοῖς θεοῖς. (147) Ἡγοῦμαι δέ, ὧ ἄνδρες, ὑπὲρ ἀπάντων τῶν μεγίστων καὶ δεινοτάτων ἀδικημάτων μίαν ὑμᾶς ψήφον ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ φέρειν, οἷς ἅπασιν ἔνοχον ὄντα Λεωκράτην ἐστὶν ἰδεῖν, προδοσίας μὲν ὅτι τὴν πόλιν ἐγκαταλιπὼν τοῖς πολέμοις ὑποχείριον ἐποίησε, δήμου δὲ καταλύσεως ὅτι οὐχ ὑπέμεινε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κίνδυνον, ἀσεβείας δ' ὅτι τοῦ τὰ τεμένη τέμνεσθαι καὶ τοὺς νεῶς
- 169 κατασκάπτεισθαι τὸ καθ' ἑαυτὸν γέγονεν αἴσιος, τοικῶν δὲ κακίωσεως τὰ μνημεῖα αὐτῶν ἀφανίζων καὶ τῶν νομίμων ἀποστερῶν, λιποταξίου δὲ καὶ ἀστρατείας οὐ παρασχῶν τὸ σῆμα τάξει τοῖς στρατηγοῖς. (148) Ἐπειτα τούτου τις ἀποψηφίεται καὶ συγγνώμην ἔξει τῶν κατὰ προαίρεσιν ἀδικημάτων; καὶ τοσοῦτόν ἐστιν
- 5 ἀνόητος ὥστε τοῦτον σώζων τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν προέσθαι τοῖς ἐγκαταλιπεῖν βουλομένοις, καὶ τοῦτον ἐλεήσας αὐτὸς ἀνέλεητος ὑπὸ τῶν πολέμων ἀπολέσθαι προαιρήσεται, καὶ τῷ προδοτῇ τῆς πατρίδος χάριν θέμενος ὑπεύθυνος εἶναι τῇ παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίᾳ;
149. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τῇ πατρίδι βοηθῶν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς νόμοις ἀποδέδοκα τὸν ἀγῶνα ὀρθῶς καὶ δικαίως, οὔτε τὸν ἄλλον τούτου βίον διαβαλὼν οὔτ' ἔξω
- 10 τοῦ πράγματος οὐδὲν κατηγορήσας ὑμῶν δ' ἕκαστον χρῆ νομίζειν τὸν Λεωκράτους ἀποψηφίζομενον θάνατον τῆς πατρίδος καὶ ἀνδραποδισμὸν καταψηφίζεσθαι, καὶ δυοῖν καδίσκοιν κειμένοιν τὸν μὲν προδοσίας, τὸν δὲ σωτηρίας εἶναι, καὶ τὰς ψήφους φέρεσθαι τὰς μὲν ὑπὲρ ἀναστάσεως τῆς πατρίδος, τὰς δὲ ὑπὲρ ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐν τῇ πόλει εὐδαιμονίας. (150) Ἐὰν μὲν Λεωκράτην ἀπολύσητε, προδιδοῖαν τὴν πόλιν καὶ τὰ ἱερά καὶ τὰς ναῦς ψηφισθεῖτε· ἐὰν δὲ τοῦτον ἀποκτείνητε, διαφυλάττειν καὶ σώζειν τὴν πατρίδα καὶ τὰς προσόδους καὶ τὴν εὐδαιμονίαν παρακαλέυσεσθε. Νομίζοντες οὖν, ὧ Ἀθηναῖοι, ἱκετεύειν ὑμῶν τὴν χώραν καὶ τὰ δένδρα, δεῖσθαι τοὺς λιμένας καὶ τὰ νεώρια καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἀξιοῖν δὲ καὶ τοὺς νεῶς καὶ τὰ ἱερά βοηθεῖν αὐτοῖς, παράδειγμα ποιήσατε Λεωκράτην, ἀναμνησθέντες
- 20 τῶν κατηγορουμένων, ὅτι οὐ πλέον ἰσχύει παρ' ὑμῖν ἔλεος οὐδὲ δάκρυα τῆς ὑπὲρ τῶν νόμων καὶ τοῦ δήμου σωτηρίας.

DECRETUM.

Ego igitur ad vos defero qui estis domini iudicii, ut istum qui hæc omnia delevit punialis; vestrum autem est et vestro nomine ac deorum supplicio afficere Leocratem. Delicta enim, dum non iudicata fuerint, apud auctores suos manent; simulac vero de iis iudicium factum fuerit, apud eos manent qui non jure illa ipsa ulciscuntur. Bene autem novistis, iudices, quod quamvis clanculum unusquisque vestrum suffragium laturus sit, perspicuam tamen sententiam suam faciet diis. (147) Arbitror autem, viri, de omnibus maximis et gravissimis delictis unam vos sententiam hodierno die laturos esse, quibus omnibus Leocratem esse obnoxium licet videre, de proditione quidem quod deserens urbem hostibus subjecerit, de populi autem dissolutione quia non sustinuit pro libertate periculum, de impietate quia ut luci desecarentur delubra que suffoderentur quantum in ipso fuit auctor exstitit, de parentum autem afflictione quod monumenta ipsorum obscuravit et legitimis ea privavit ceremoniis, de desertione aciei et ignavia in militia quippe qui corpus suum non obtulerit ordinandum imperatoribus. (148) Quis ergo ab his absolvet istum? quis ignoscet flagitiis hisce e proposito commissis? æquis adeo est mentis expers, ut hunc servans salutem suam prodat desertoribus patriæ? et ut hujus misertus ipse misericordiam nullam impetrans ab hostibus perire velit, proditorique patriæ gratificans obnoxium fieri divinæ vindictæ?

149. Ego itaque et patriæ opem ferens et legis certamen hoc exhibui recte et jure, neque reliquam istius vitam calumniis neque extra rem quicquam accusans: vestrum autem unumquemlibet oportet reputare eum qui Leocratem a morte liberat suffragio suo, patriam morti et servituti adjudicare, ac duabus suffragiorum urnis propositis, alteram quidem proditionis, alteram salutis causa calculos recipere, hos quidem pro desertione patriæ, illos vero pro securitate et felicitate urbis. (150) Si Leocratem absolveritis, proditionem urbis et sacrorum et navium decreto vestro sancietis: sin hunc occideritis, ad custodiendam conservandamque patriam et vectigalia et felicitatem adhortabimini. Arbitrantes igitur, Athenienses, supplicare vobis regionem et arbores, orare portus, navalia et moenia urbis, contendere denique etiam templa et delubra deorum ut sibi opitulemini, in exemplum aliis statuite Leocratem, recordati ea quæ accusavimus, et quod non pluris valeat apud vos misericordia neque lacrimæ, quam in qua leges et populus conservantur. salus.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

I.

ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

(17—27)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀθηναῖοι πολεμήσαντες πρὸς Φίλιππον τὸν Ὀλυνθιακὸν πόλεμον, ὕστερον δόξαν αὐτοῖς εἰρήνην ἐποιήσαντο πρὸς Φίλιππον, καὶ συμμαχίαν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐγγύτοις ψηφισάμενοι ἐπεμψάν πρὸς αὐτὸν δέκα πρέσβεις τοὺς ἀποληφθόμηνους παρ' αὐτοῦ τοὺς ὄρκους, ἐν οἷς ἦσαν Δημοσθένης τε καὶ Αἰσχίνης. Ἐκωνηκούσης δὲ τῆς πρεσβείας γράρονται παραπρεσβείας Αἰσχίνην Δημοσθένης τε ὁ ῥήτωρ καὶ Τίμαρχος Ἀριζέλου Σφήττιος, διάσημος ὢν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ δημογῶρῶν καὶ πλέον ἢ ἑκατὸν ψηφίσματα γεγραφώς. Ἐτύχηκε δὲ νεωστὶ γεγραφώς ψηφίσμα βουλευῶν, τὸν ἐκφέροντα δῖλα πρὸς Φίλιππον θανάτῳ ζημιούσθαι. Ἀποτεθείσης οὖν τῆς γραφῆς, πρὶν τὸν ἀγῶνα εἰσελθεῖν, ἐγράψατο Αἰσχίνης τὸν Τίμαρχον ὡς δημηγοροῦντα παρὰ τοὺς νόμους· οὐκ ἔξειναι γὰρ αὐτῷ δημηγορεῖν ἡταιρηκότι. Ἔνοιο μὲν οὖν φασιν ὡς ἀπήγατο ὁ Τίμαρχος, τὴν κρίσιν οὐχ ὑπομείνας, οἱ δὲ οὐτι μὲν ἠτιμώθη, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Οὕτω δὲ περὶ τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, ὥστε ἀπὸ τῆς κρίσεως ταύτης τοὺς πόρους τὸ λοιπὸν ἐκάλεον Τίμαρχους. Τὸ δὲ προσιμὸν ἐστὶ τραγικώτερον· ἐν αὐτῷ δὲ διασυστήσας ἑαυτὸν μέτριον, ἵνα εὖνοιαν ἐπισπάσθῃται, καὶ τὸν Τίμαρχον διαβαλῶν, καὶ περὶ τῆς πολιτείας εἰκῶν, μεταβαίνει ἐπὶ κεφάλαια οὐ τῆς ὑποθέσεως ἴδια, ἀλλὰ κοινὰ κατὰ πάντων τῶν ἑταιρήσεως κρινομένων. Ἔστι δὲ τάδε· εἰ καλῶς καὶ ἀκριβῶς τοὺς νόμους ἔθεντο οἱ παλαιοὶ τοὺς περὶ τῶν παιδῶν εὐσομίας καὶ μερῶν καὶ τῶν ἄλλων ἡλικιῶν· εἰ ὀρθῶς ἀπέειπον τοῖς ἡταιρηκόσι μὴ δημηγορεῖν, καὶ ἔξῃς εἰ παρὰ τοὺς νόμους δημηγορεῖ Τίμαρχος ἡταιρηκός· ἐν ᾧ, εἰ ἐνοχος τῇ γραφῇ ἑταιρήσας· εἰ παρὰ Μισγόλα ἡταιρήσῃ μισθοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα ὄντι δαινῶ· εἰ παρὰ Ἀντικλέ· εἰ ἐν τῷ κυβευτηρίῳ διατρίβων καὶ κυβεύων ἀνελήφθη ὑπὸ Πιτταλάκου, δημοσίου δούλου τῆς πόλεως, καὶ παρ' αὐτῷ διέτριψε ἑταιρῶν· εἰ παρὰ Ἠγησάνδρῳ τῷ Τιμομάχου ταμίᾳ διέτριψε χρόνον ἑταιρῶν.

ἈΛΛΩΣ. Τούτων τὸν λόγον ὁ Αἰσχίνης γέγραφε δοκιμασίαν κατὰ Τίμαρχου. Ἦν δὲ ὁ Τίμαρχος τῶν ἐπὶ τὸ βῆμα προσόντων, καὶ αὐτὸν τὸν Αἰσχίνην σεσουκοφαντικῶς. Νόμοι δὲ εἰσι περὶ τῶν βητόρων κείμενοι, οὐστὶνας χρῆ εἰργεσθαι τοῦ λέγειν, ὅταν τοὺς τὰ πατρῶα κατεδηδοκῶτας, τοὺς ἡταιρηκῶτας· εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, ἔξειναι τὸν βουλόμενον αὐτοῖς δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι, ὥστε δοκιμάζεσθαι εἰ ἐπιτήδειοι εἰσι λέγειν. Δύο δὲ ἐγκαλῶν Τίμαρχῳ Αἰσχίνης, καὶ οὐτι ἡταιρήσει καὶ οὐτι τὰ πατρῶα κατεδήδοκε, περὶ ἑταιρήσεως ἐπιγράφεται ὁ λόγος, ὅτι τὸ πλέον τῆς κατηγορίας διὰ ταύτην ἐστὶ. Φαίνεται δὲ νενικηκῶς τὸν ἀγῶνα, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Δοκοῦσι δὲ μοι οἱ λόγοι μετὰ τὰς εἰκὰς γράφεσθαι.

1 Οὐδένα πώποτε τῶν πολιτῶν, ὧ Ἀθηναῖοι, οὐτε γραφῆν γραψάμενος οὐτ' ἐν εὐθύναις λυπήσας, ἀλλ' ὡς ἔγωγε νομίζω μέτριον ἑμαυτὸν πρὸς ἕκαστα τούτων παρεσχικώς, ὄρων δὲ τὴν τε πόλιν μεγάλα βλαπτο-

I.

CONTRA TIMARCHUM.

ARGUMENTUM.

Quum Athenensibus post bellum Olynthiacum visum esset pacrum cum Philippo facere, societate ipsi et posteris ejus decreta, decem ad eum legatos, inter quos Aeschines et Demosthenes fuerunt, exigendi iurajurandi gratia miserunt. Reversa legatione, Demosthenes orator, et Timarchus Arizeli F. Sphettius, vir in republica illustris, et conciones habere solitus, quique supra centum decreta scripserat, Aeschinem perperam obita legationis reum facit. Recens autem senatusconsultum promulgat, ut is qui ad Philippum arma veheret, capite plecteretur. Actione porro ad praetorem relata, antequam in iudicium ventum esset, Aeschines Timarchum accusavit, ut qui contra legum edictum conciones haberet: neque enim fas esse ei habere conciones, quum pudicitiam prostituerit. Itaque alii dicunt, Timarchum laqueo sibi necem conscivisse, non exspectato iudicio: alii, condemnantum atque infamiam notatum esse, ut Demosthenes in oratione Falsae legationis. Res autem haec ita celebrata est, ut ab hoc iudicio homines impudicos Timarchos appellarent. Exordium vehementius est, in quo et sua modestia commendata, captandae benevolentiae causa, et Timarcho in odium adducto, et disputatione de republica absoluta, transit ad capita, non propria causae, sed communia in omnes eos, qui prostituta pudicitiae accusantur. Sunt autem haec: an veteres recte et accurate leges de modestia puerorum et adolescentum ceterarumque aetatum tulerint: an effeminatis recte interdixerint concionibus: et, an Timarchus, qui pudicitiam prostituerit, contra legum interdictum concionetur: in quo illud etiam inest, utrum Timarchus impudicitiae crimen in sese, ut accusetur, admisit: item, an apud Misgolum in hoc genere exercitatum, quæstum corpore fecerit: an apud Anticlem in ganeo versans, et alea ludens, receptus sit a Pittalaco ministro publico: et apud illum, atque etiam apud Hegasandrum Timomachi quaestorem, pro scorto ad tempus se gesserit.

ALITER. Censoria est haec Aeschinis in Timarchum oratio, hominem oratorem et calumniatorem suum. Sunt autem latae leges de oratoribus, qui sint a concionibus repellendi: velut ille, qui patrimonium profuderunt: qui pudicitiam prostituerunt: qui nisi iis legibus paruerint, cuius licere iudicio in eorum mores inquirere. utrum sint tales, ut ad populum verba facere possint. Quum autem dierum rerum Aeschines Timarchum criminaretur, et pudicitiae prostituta, et absumpti per luxum patrimonii, oratio de impudicitia inscribitur, quod major ejus pars in eo crimine tractanda consumitur. Vicit autem causam hanc, ut ex affirmatione veterum constat. Orationes vero post actas causas mihi esse scriptae videntur.

Ego, iudices, nulli civium unquam vel in iudicio periculum creavi, vel in referendis rationibus molestus fui, sed, ut mihi persuadeo, moderate me in rebus huiusmodi gessi: verum quum et rempublicam graviter a Timarcho

5 μένην ὑπὸ Τιμάρχου τουτουὶ δημηγοροῦντος παρὰ τοὺς νόμους καὶ αὐτὸς ἰδίᾳ συκοφαντούμενος (ὄν δὲ τρόπον, ἐπιδείξω προϊόντος τοῦ λόγου), (2) ἐν τι τῶν αἰσχίστων ἡγρησάμενη εἶναι μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἑμαυτῷ, εἰδὼς δ' αὐτὸν ἔνοχον ὄντα οἷς ὀλίγω πρότερον ἤκούσατε ἀναγινώσκοντος τοῦ γραμματέως, ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνί. Καὶ
10 ὡς εἶκεν, ὡς Ἀθηναῖοι, οἱ εἰωθότες λόγοι λέγεσθαι ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν οὐκ εἰσὶ ψευδεῖς· αἱ γὰρ ἴδιαι ἔχθραι πολλὰ πάντων κοινῶν ἐπανορθοῦνται. (3) Τοῦ μὲν οὖν δλου ἀγῶνος φανήσεται οὐθ' ἡ πόλις αἰτία οὔσα Τιμάρχου οὐθ' οἱ νόμοι οὐθ' ὑμεῖς οὐτ' ἐγώ, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος αὐτῷ. Οἱ μὲν γὰρ νόμοι προεῖπον αὐτῷ αἰσχρῶς βεβιωκότι μὴ δημηγορεῖν, ἐπίταγμα, ὡς γε δὴ ἐγὼ κρίνω, οὐ χαλεπὸν ἐπιτάξαντες, ἀλλὰ καὶ πάντῃ βῆδιον·
15 ἐμὲ δ' ἐξῆν αὐτῷ, εἰ ἐσωφρόνει, μὴ συκοφαντεῖν. Περὶ μὲν οὖν τούτων μετρίως ἐλπίζω μοι προειρηθῆσαι.

4. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἅ μελλω ἐν πρώτοις λέγειν φανέσθαι καὶ ἑτέρον ἕξτερον ἀκηκοότες· ἀλλὰ μοι δοκεῖ καιρὸς εἶναι καὶ ἐμὲ νῦν πρὸς ὑμᾶς τῷ αὐτῷ λόγῳ τούτῳ χρῆσασθαι. Ὁμολογοῦνται γὰρ τρεῖς εἶναι πολιτεῖαι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, τυραννίς καὶ ὀλιγαρχία
20 καὶ δημοκρατία· διοικούνται δ' αἱ μὲν τυραννίδες καὶ ὀλιγαρχίαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεστηκότων, αἱ δὲ πόλεις αἱ δημοκρατούμεναι τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. (6) Εὔδ' ἴστε, ὡς Ἀθηναῖοι, ὅτι τὰ μὲν τῶν δημοκρατουμένων σώματα καὶ τὴν πολιτείαν οἱ νόμοι σώζουσι, τὰ δὲ τῶν τυράννων καὶ ὀλιγαρχικῶν ἀπιστία καὶ ἡ μετὰ τῶν θπλων φρουρά. Φυλακτέον δὴ τοῖς μὲν ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς τὴν ἀνίσον πολιτείαν πολιτευομένοις τοὺς ἐν
25 χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας, ὑμῖν δὲ τοῖς τὴν ἴσῃν καὶ ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι τοὺς παρὰ τοὺς νόμους ἢ λέγοντας ἢ βεβιωκότας· ἐντεῦθεν γὰρ ἰσχύσετε, ὅταν εὐνομήσῃτε καὶ μὴ καταλύσῃτε ὑπὸ τῶν παρανομούντων καὶ ἀσελγῶς βιούντων. (6) Προσθήκειν δὲ ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ συμφέροντας νόμους τῇ πόλει θησόμεθα, ἐπειδὴν δὲ νομοθετήσωμεν, τοῖς
30 νόμοις τοῖς κειμένοις πείθεσθαι, τοὺς δὲ μὴ πειθομένους κολάζειν, εἰ δεῖ τὰ τῆς πόλεως καλῶς ἔχειν. Σκέψασθε γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι, ὅσην πρόνοιαν περὶ σωφροσύνης ἐποιήσατο ὁ Σόλων ἐκείνους, ὁ παλαιὸς νομοθέτης, καὶ ὁ Δράκων καὶ οἱ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους νομοθέται. (7) Πρῶτον μὲν γὰρ ἐνομοθέτησαν περὶ τῆς σωφροσύνης τῶν παιδίων τῶν ἡμετέρων, καὶ διαρρηδὴν ἀπέδειξαν
2 ἀχρῆ τὸν παῖδα τὸν ἐλευθερον ἐπιτηδεύειν καὶ ὡς δεῖ αὐτὸν τραφῆναι, ἔπειτα δεύτερον περὶ τῶν μαιρακίων, τρίτον δ' ἐφεξῆς περὶ τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, οὐ μόνον περὶ τῶν ἰσίωντων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν βητόρων. Καὶ τούτους τοὺς νόμους ἀναγράφαντες ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέστησαν φύλακας. (8) Βούλομαι δὴ καὶ ἐγὼ νυνὶ πρὸς ὑμᾶς τὸν αὐτὸν τρόπον χρῆσασθαι τῷ
3 λόγῳ ὅνπερ τοῖς νόμοις ὁ νομοθέτης· πρῶτον μὲν γὰρ διέξειμι πρὸς ὑμᾶς τοὺς νόμους οἱ κείνται περὶ τῆς εὐ-

lardi, contra leges habente conciones, viderem, et privatim ab eo calumniis agitarer (quo autem pacto, in orationis progres-u ostendam): (2) turpissimum facinus fore duxi, si nec universæ civitati, nec legibus, nec vobis, nec mihi ipsi opitularer. Quum autem iis eum teneri legibus scirem, quæ paullo ante scriba recitante audivistis, hoc eum censorio iudicio reum feci. Omnino enim, Athenienses, ea quæ in publicis causis dici solent de privatis inimicitiiis, non vana sunt; nam per eas multa republicæ incommoda depelluntur. (3) Neque vero totius hujus actionis culpam vel civitati, vel legibus, vel vobis, vel mihi Timarchus ascribere potest, sed sibimet ipsi tantum. Leges enim ei denunciarunt, quum flagitiose vixisset, ne conciones haberet; atque id ei edixerunt quod meo iudicio ferre graviter non potest, sed id quod omnibus facile est: licuit etiam ei non lacessere me per calumniam, si sapuisset. Ac de his satis me præfatum esse arbitror.

4. Non autem ignoro, Athenienses, ea quæ principio dicturus sum, ex aliis etiam ante vos audisse: sed tamen res postulare videtur, ut eadem et ipse utar oratione. Constat inter omnes, tres esse formas rerumpublicarum, principatum unius, potestatem paucorum, et populare imperium. Ac duo priora genera eorum arbitrato reguntur, qui rerum potiuntur: liberæ autem civitates, usitatis legibus. (5) Satis autem scitis, Athenienses, populi vitam et libertatem conservari legibus, principum et paucorum, diffidentia et armorum præsidia. Paucis igitur, atque iis qui republica inæquali utuntur, ii sunt cavendi, qui manu et vi respublicas evertunt: vos autem decet, qui æqualem et legibus fundatam rempublicam habetis, in eos qui contra quas leges jubent, aut dixerint aut vixerint, animadvertere. Nam vires in eo vestræ sunt, si leges tueamini, neque libertatis periculum adeatis a legum violatoribus et turpis vitæ hominibus. (6) Equidem illud existimo in sancendis legibus spectandum esse nobis, ut æ justæ atque e republica sint: ubi autem eas sciverimus, legibus sanctis ut pareamus, et contumaces puniamus, si modo rempublicam incolumem et florentem esse volumus. Considerate, Athenienses, quantum modestiæ rationem habuerit Solo antiquus ille, et Draco, ceterique illius ætatis legumlatores. (7) Primum enim leges de liberorum nostrorum disciplina tulerunt, planeque demonstrarunt, quæ puer ingenuus studia sequi debeat, utque sit educandus: secundo loco de adolescentibus, ac deinceps de reliquis ætatibus; neque vero ad plebeios duntaxat homines, sed etiam ad oratores hæc pertinere voluerunt. Et has leges in litteras relatas apud vos deposuerunt, earumque custodias vos præfecerunt. (8) Quem igitur legum ordinem est secutus legislator, eundem et ipse præscribam orationi meæ. Primum enim eas leges exponam vobis, quæ de puerorum vestrorum, deinde eas quæ de adolescentum, postremo eas quæ de reliquarum

κοσμίαις τῶν παίδων τῶν ὑμετέρων, ἔπειτα δεύτερον τοὺς περὶ τῶν μειρακίων, τρίτον δ' ἐφεξῆς τοὺς περὶ τῶν ἄλλων ἡλικιῶν. Οὕτω γὰρ ἂν μοι μάλιστα ὑπολαμβάνω τοὺς λόγους εὐμαθεῖς γενέσθαι. Ἄμα δὲ καὶ βούλομαι, ὡς Ἄθηναῖοι, προδιεξελεῖν πρῶτον πρὸς ὑμᾶς ὡς ἔχουσιν οἱ νόμοι, πάλιν δὲ μετὰ τοῦτο ἀντεξετάσαι τοὺς τρόπους τοὺς Τιμάρχου· εὐρήσετε γὰρ αὐτὸν ἐναντίας ἅπασι τοῖς νόμοις βεβιωκότα.

9. Ὁ γὰρ νομοθέτης πρῶτον μὲν τοῖς διδασκάλοις, οἷς ἐξ ἀνάγκης παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας, οἷς ἔστιν ὁ μὲν βίος ἀπὸ τοῦ σωφρονεῖν, ἡ δ' ἀπορία ἐκ τῶν ἐναντιῶν, ὅμοις ἀπίστῶν φαίνεται, καὶ διαρρηθῆναι ἀποδείκνυσιν πρῶτον μὲν ἦν ὄραν προσήκει ἵνα τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον εἰς τὸ διδασκαλεῖον, ἔπειτα μετὰ πόνων παίδων εἰσιέναι καὶ πηνίκα ἀπιέναι, (10) καὶ τοὺς διδασκάλους τὰ διδασκαλεῖα καὶ τοὺς παιδοτρόβας τὰς καλαιστέρας ἀνοίγειν μὲν ἀπαγορεύει μὴ πρότερον πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, κλείειν δὲ προστάττει πρὸ ἡλίου δεδυκότος, τὰς ἐρημίας καὶ τὸ σκότος ἐν πλείεσθι ὑποψία ποιούμενος· καὶ τοὺς νεανίσκους τοὺς εἰσφοιτῶντας οὐστυνας δεῖ εἶναι καὶ ἄστυνας ἡλικίας ἔχοντας, καὶ ἀρχὴν ἦτις ἔσται ἡ τούτων ἐπιμελησομένη, καὶ περὶ παιδαγωγῶν ἐπιμελείας καὶ περὶ Μουσειῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις καὶ περὶ Ἑρμαίων ἐν ταῖς καλαίστραις, καὶ τὸ τελευταῖον περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παίδων καὶ τῶν χορῶν τῶν ἐγκυκλίων· (11) κελεύει γὰρ τὸν χορηγὸν τὸν μέλλοντα τὴν οὐσίαν τὴν ἑαυτοῦ ἀναλίσκεν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότα τοῦτο πράττειν, ἵν' ἤδη ἐν τῇ σωφρονεστάτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ὄν, οὕτως ἐντυγχάνῃ τοῖς ὑμετέροις παισίν. Ἀναγνώσεται οὖν ἡμῖν τούτους τοὺς νόμους ὁ γραμματεὺς, ἵν' εἰδῆτε ὅτι ὁ νομοθέτης ἡγήσατο τὸν καλῶς τραφέντα παῖδα ἀνδρα γενόμενον χρήσιμον ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὅταν δ' ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εὐθύς πονηρὰν ἀρχὴν λάβῃ τῆς παιδείας, ἐκ τῶν κακῶς τετραμμένων παίδων παραπλησίους ἡγήσατο πολίτας ἔσεσθαι Τιμάρχῳ τούτῳι.

20 Λέγε δ' αὐτοῖς τοὺς νόμους τούτους.

12. NOMOI. [Οἱ δὲ τῶν παίδων διδασκαλοὶ ἀνοιγέτωσαν μὲν τὰ διδασκαλεῖα μὴ πρότερον ἡλίου ἀνιόντος, κλείετωσαν δὲ πρὸ ἡλίου δύοντος. Καὶ μὴ ἐξέστω τοῖς ὑπὲρ τῆν τῶν παίδων ἡλικίαν οὖσιν εἰσιέναι τῶν παίδων ἔνδον ὄντων, ἐὰν μὴ υἱὸς διδασκάλου ἢ ἀδελφὸς ἢ θυγατρὸς ἀνὴρ· ἐὰν δὲ τις παρὰ ταῦτ' εἰσῆ, θανάτῳ ζημιούσθω. Καὶ οἱ γυμνασιάρχαι τοῖς Ἑρμαίους μὴ ἐάτωσαν συγκαθίεναι μηδένα τῶν ἐν ἡλικίᾳ τρώπῳ μηδενί· ἐὰν δὲ ἐπιτρέπη καὶ μὴ ἐξείργῃ τοῦ γυμνασίου, ἔνοχος ἔστω ὁ γυμνασιάρχης τῷ τῆς ἐλευθέρων φθορᾶς νόμῳ. Οἱ δὲ χορηγοὶ οἱ καθιστάμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου ἔστωσαν τὴν ἡλικίαν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη.]

ætatum disciplina sunt lata. Sic enim orationem mean arbitror maxime perspicuam fore. Simul etiam disseram, Athenienses, quid edicant leges, et rursus post hoc Timarchi mores cum iis conferam. Eum enim egisse vitam legibus omnibus contrariam reperietis.

9. Legislator primum ludimagistris, quorum fidei liberos nostros necessario committimus, quorumque vita in temperantia sita est, inopia vero in contrariis rebus, tamen diffidit : ac plane definit, qua hora puerum ingenuum in ludum ire deceat, deinde, cum quot pueris ingredi, et quando abire : (10) ac praeceptores ludos, paedotribas aperire palastras vetat ante solis ortum, et claudere jubet ante occasum, ut qui solitudinem et tenebras maxime suspectas habeat : edicit item, adollescentulos ea loca frequentantes, quales esse oporteat, et qua ætate, et qui magistratus eorum habere curam debeat : et de paedagogorum diligentia, et de Museis ludorum, et de Hermæis palastrarum, denique de congressibus puerorum choreisque. (11) Jubet enim ædilem, qui suis sumptibus vestris servire commodis studeat, id facere, ubi quadragesimum ætatis annum excesserit, ut in sobria et severa jam ætate positus liberos vestros accedat. Has igitur leges scriba vobis recitabit, ut sciatis, existimasse legislatorem, puerum recte educatum, virili ætate utilem fore civitati : si autem hominis ingenium malum disciplinae initium cepit, male institutos pueros in viros evasuros Timarcho similes censuisse. Recita leges has.

12. LEGES. [Puerorum magistri ludos ante solis ortum ne aperiunt, et ante occasum iterum claudunt. Neque fas esto iis qui puerilem ætatem excesserunt eo ingredi, dum pueri sunt intus, præter filium magistri aut fratrem aut generum : his exceptis si quis fuerit ingressus, capite mulctator. Et gymnasiarchæ Mercurialibus nullo modo ququam adultum ingredi cum pueris sinunt : si non permiserit neque gymnasio excluderit, teneatur gymnasiarcha lege de corruptela ingenuorum puerorum. Choragi autem qui a populo constituuntur annum ætatis quadragesimum excessisse debent.]

13. Μετὰ ταῦτα τοίνυν, ὧ Ἀθηναῖοι, νομοθετῆ περι
 40 ἀδίκημάτων μεγάλων μὲν, γινομένων δ' αἶμαι ἐν τῇ
 πόλει· ἐκ γὰρ τοῦ πρᾶττεσθαι τινα δὴν οὐ προσήκειν,
 ἐκ τούτου τοὺς νόμους ἔθηκαν οἱ παλαιοί. Διαρρήδην
 γοῦν λέγει ὁ νόμος, ἐάν τινα ἐκμισθώσῃ ἑταιρεῖν πατῆρ
 ἢ ἀδελφός ἢ θεῖος ἢ ἐπίτροπος ἢ ὄλωκ τῶν κυρίων τις,
 κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ ἔξ γραφᾶς ἑταιρήσεως
 εἶναι, κατὰ δὲ τοῦ μισθώσαντος καὶ τοῦ μισθωσαμένου,
 τοῦ μὲν ὅτι ἐξεμισθώσῃ, τοῦ δὲ ὅτι, φησὶν, ἐμισθώσατο.
 3 Καὶ ἴσα τὰ ἐπιτίμια ἐκατέρω πεποίηκε, καὶ μὴ ἐπά-
 ναγκας εἶναι τῷ παιδί ἠδῆσαντι τρέφειν τὸν πατέρα
 μηδὲ οἴκησιν παρέχειν, ὅς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν·
 ἀποθανόντα δὲ αὐτὸν θαπτεῖται καὶ τᾶλλα ποιεῖται τὰ
 νομιζόμενα. (14) Σκέψασθε δὴ ὅς καλῶς, ὧ Ἀθηναῖοι·
 ζῶντος μὲν αὐτοῦ ἀφαιρεῖται τὴν ὄνησιν τῆς παιδοποιίας,
 ὡσπερ ἐκεῖνος τοῦ παιδὸς τὴν παρρησίαν, τελευτήσαντα
 6 δὲ αὐτὸν, ἡνίκα ὁ μὲν εὐεργετούμενος οὐκ αἰσθάνεται
 ὧν εὖ πάσχει, τιμᾶται δὲ ὁ νόμος καὶ τὸ θεῖον, θάπτειν
 ἤδη καλεῖται καὶ τᾶλλα ποιεῖν τὰ νομιζόμενα. Καὶ τίνα
 ἕτερον νόμον ἔθηκε φύλακα τῶν ἡμετέρων παιδῶν; τὸν
 τῆς προαγωγείας, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας ἐάν
 τις ἐλεύθερον παιδα ἢ γυναῖκα προαγωγέη. (15) Καὶ
 ποῖον ἄλλον; τὸν τῆς ὑβρεως, ὅς ἐνὶ κεφαλαίῳ ἀπαντα
 10 τὰ τοιαῦτα συλλαβῶν ἔχει· ἐν ᾧ διαρρήδην γέγραπται,
 ἐάν τις ὑβρίζῃ εἰς παιδα (ὑβρίζει δὲ δὴ που ὁ μισθού-
 μενος) ἢ ἀνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ τῶν ἐλευθέρων τινὰ ἢ τῶν
 δούλων, ἢ ἐάν παράνομόν τι ποιῆσιν εἰς τούτων τινὰ, γρα-
 φᾶς ὑβρεως εἶναι πεποίηκε καὶ τίμημα ἐπέθηκεν ὁ τι
 χρῆ παθεῖν ἢ ἀποκτεῖναι. Λέγει τὸν νόμον.

16. ΝΟΜΟΣ. [Ἄν τις Ἀθηναίων ἐλεύθερον
 15 παιδα ὑβρίσῃ, γραφέσθω ὁ κύριος τοῦ παιδὸς
 πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, τίμημα ἐπιγραψάμενος.
 ἢ ἂν τὸ δικαστήριον καταψηφισθῇ, παραδοθεὶς
 τοῖς ἑνδεκα τεθνάτω αὐθημερόν. Ἐάν δὲ εἰς ἀρ-
 γύριον καταψηφισθῇ, ἀποτίσάτω ἐν ἑνδεκα ἡμέ-
 ραις μετὰ τὴν δίκην, ἐάν μὴ παραχρῆμα δύνηται
 ἀποτίνειν· ἕως δὲ τοῦ ἀποτίσαι εἰρχθήτω. ἔνοχοι
 δὲ ἔστωσαν ταῖσδε ταῖς αἰτίαις καὶ οἱ εἰς τὰ
 οἰκετικὰ σώματα ἐξαμαρτάνοντες.]

20 17. Ἴσως ἂν οὖν τις θαυμάσειεν ἑξαιφνης ἀκούσας,
 τί δὴ ποτ' ἐν τῷ νόμῳ τῷ τῆς ὑβρεως προσεγράφη τοῦτο
 τὸ ῥῆμα, τὸ τῶν δούλων. Τοῦτο δὲ ἐάν σκοπήτε, ὧ
 Ἀθηναῖοι, εὐρήσετε ὅτι τοῦτο πάντων ἀριστα ἔχει· οὐ
 γὰρ περὶ τῶν οἰκετῶν ἐσπούδακεν ὁ νομοθέτης, ἀλλὰ
 βουλόμενος ἡμᾶς εἶσαι πολὺ ἀπέχειν τῆς τῶν ἐλευθέ-
 ρων ὑβρεως προσέγραψε μὴδ' εἰς τοὺς δούλους ὑβρίζειν.
 Ὅλωκ δὲ ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τὸν εἰς ὀντινοῦν ὑβριστήν,
 25 τοῦτον οὐκ ἐπιτίθειον εἶναι ἡγήσατο συμπολιτεύε-
 σθαι. (18) Κάκεινο δὲ μοι συνδιαμνημονεύσατε,
 ὧ Ἀθηναῖοι, ὅτι ἐνταῦθ' ὁ νομοθέτης οὕτω διαλέγεται

13. Post hæc, iudices, edicit de injuriis, magnis illis
 quidem, sed tamen fieri scilicet in urbe nostra solitis. Nam
 ea de causa leges a majoribus sanctæ sunt, quod quadam
 contra quam deceat committuntur. Lex certe quidem
 aperte ait : si pater aut frater aut patruus aut tutor aut
 denique is cujus est auctoritas aliquem mercede prostituat,
 non licere puerum accusare, sed tam eum qui elocarit
 quam qui conduxerit, illum quod elocarit, hunc, inquit,
 quod conduxerit, et parem in utrumque pœnam statuit.
 Neque necessitatem imponit puero ubi adoleverit patrem
 alendi aut domicilio excipiendi, si fuerit ab eo ad turpem
 quæstum elocatus, defunctum tamen sepelire jubet ac ce-
 tera parentalia obire ut moris est. (14) Considerate, Athe-
 nienses, quam recte : viventi ei eripit fructum procreationis
 liberorum, quemadmodum ipse puero dicendi libertatem :
 defunctum tamen, quum is quidem qui beneficium accipit,
 non jam sentit commodum quo afficitur, legi vero et numini
 honos habetur, sepelire jubet, et cetera de more præstare.
 Jam quamnam aliam legem tulit, nostrorum liberorum
 custodem? Legem de lenocinio, maximis pœnis ascriptis, si
 quis ingenui pueri aut mulieris lenonem agat. (15) Et quam
 aliam? Legem contumeliæ, quæ uno capite quæ sunt hujus
 generis omnia complectitur; in qua plane scriptum habetur,
 si quis puero contumeliam fecerit — facit autem utique
 contumeliam qui conducit, — aut viro, aut mulieri, sive in-
 genuo sive servo, aut aliquid legibus interdictum in horum
 aliquem commiserit, in eum contumeliæ actionem dat
 lex, pœnamque definit quid is pati debeat, aut solvere.
 Recita legem.

16. LEX. [Si quis Atheniensis puero ingenuo
 contumeliam fecerit, is in cujus potestate puer
 est illum ad thesmothetas deferat, litis æstimatione
 in libello ascripta. Quodsi morte judicium eum
 condemnarit, undecimviris traditus eadem die
 perimatur : sin ei multa pecuniaria irrogata fue-
 rit, intra dies undecim post judicium solvat, si
 statim solvere non potuerit; donec vero solverit,
 in carcere teneatur. Iisdem porro criminibus te-
 neantur etiam qui servilia corpora violarint.]

17. Fortassis autem aliquis statim miretur, qua de causa
 legi contumeliæ etiam servorum nomen sit ascriptum. Id
 vero si considerabit, Athenienses, omnium rectissimum esse
 invenietis. Neque enim servi tantæ curæ fuerunt legislatori,
 sed quia nos consuefacere voluit, ut a contumelia ingenuo-
 rum magnopere nobis temperaremus, ascripsit, ne servis
 quidem contumeliam esse faciendam. Denique qui in li-
 bera civitate quemcunque contumelia afficeret, eum
 ad civilem consuetudinem minime idoneum judicavit.
 (18) Atque illud una mecum, Athenienses, memineritis ve-
 lim, legislatorem hic nondum loqui cum puero, sed cum

αὐτῶ τῷ σώματι τοῦ παιδός, ἀλλὰ τοῖς περὶ τὸν παῖδα, πατρί, ἀδελφῶν, ἐπιτρόπῳ, διδασκάλους καὶ θλῶς τοῖς κυρίως· ἐπειδὴν δ' ἐγγραφῆ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον καὶ τοὺς νόμους γνῶ καὶ εἰδῆ τοὺς τῆς πόλεως καὶ ἥδη δύνηται διαλογίζεσθαι τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ, οὐκέτι ἐτέρῳ διαλέγεται, ἀλλ' ἥδη αὐτῷ. Καὶ πῶς λέγει; (18) Ἄν τις Ἀθηναίων, φησί, ἐταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, ὅτι οἶμαι στεφανηφόρος ἡ ἀρχή, μὴδ' ἱεροσύνην ἱεράσασθαι, ὅς οὐδὲ καθαρῶ διαλέγεται τῷ στόματι, μὴδὲ συνδικῆσαι, φησί, τῷ δημασίῳ· μὴδὲ ἀρχέτω ἀρχὴν μηδεμίαν μὴδέποτε, μήτ' ἐνδημιον μήτε ὑπερόριον, μήτε κληρωτὴν μήτε χειροτονητὴν· μὴδὲ κηρυκευσάτω, μὴδὲ πρεσβευσάτω, μὴδὲ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέτω, μὴδὲ μισθωθείς συκοφανταίτω, (20) μὴδὲ γνώμην εἰπάτω μὴδέποτε μήτε ἐν τῇ βουλῇ μήτε ἐν τῷ δήμῳ, μὴδ' ἂν δεινότετος ἢ λέγειν. Ἐὰν δὲ τις παρὰ ταῦτα πράττη, γραφὰς ἐταιρήσεως πεποιήκει καὶ τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπέθηκεν. Ἄγε αὐτοῖς καὶ τοῦτον τὸν νόμον, ἵν' εἰδῶσθε οἷων νόμων ἡμῖν καίμων, ὡς καλῶν καὶ σωφρόνων, τετόλημκε Τιμαρχος δημηγορεῖν ὁ τοιοῦτος τὸν τρόπον οἷον ὑμεῖς ἐπίστασθε.

ΝΟΜΟΣ.

21. [Ἐὰν τις Ἀθηναῖος ἐταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι μὴδ' ἱεράσασθαι μὴδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ, μὴδὲ ἀρχὴν ἀρχέτω μὴδεμίαν, μήτε ἐνδημιον μήτε ὑπερόριον, μήτε κληρωτὴν μήτε χειροτονητὴν, μὴδ' ἐπὶ κηρυκίαν ἀποστελλέσθω, μὴδὲ γνώμην λεγέτω, μὴδ' εἰς τὰ δημοτελεῖ ἱερὰ εἰσίστω, μὴδ' ἐν ταῖς κοιναῖς στεφανηφορίαις στεφανούσθω, μὴδ' ἐντός τῆς ἀγορᾶς τῶν περιρραντηρίων πορευέσθω. Ἐὰν δὲ τις ταῦτα ποιῆ, καταγνωσθέντος αὐτοῦ ἐταιρεῖν θανάτῳ ζημιούσθω.]

22. Τοῦτον μὲν τὸν νόμον εἶπε περὶ τῶν μειρακίων τῶν προχείρων εἰς τὰ ἑαυτῶν σώματα ἐξαμαρτανόντων· ὅς δὲ ὀλίγῳ πρότερον ὑμῖν ἀνέγνω, περὶ τῶν παίδων· ὅς δὲ νυνὶ μέλλω λέγειν, περὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων. Ἀπαλλαγείς γάρ τῶν νόμων τούτων, ἐσκέψατο τίνα χρῆ τρόπον συλλεγομένους ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν βουλευέσθαι περὶ τῶν σκουδαιοτάτων πραγμάτων. Καὶ πόθεν ἀρχεται; νόμοι, φησί, περὶ εὐκοσμίας. Ἀπὸ σωφροσύνης πρώτον ἤρξατο, ὡς ἔκου κλειστή εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἀριστα τὴν πόλιν οἰκισμένην. (23) Καὶ πῶς δὲ κελεύει τοὺς προέδρους γρηματίζειν; ἐπειδὴν τὸ καθάρσιον περινεχθῆ καὶ ὁ κῆρυξ τὰς πατρίους εὐχὰς εὐξῆται, προχειροτονεῖν κελεύει τοὺς προέδρους περὶ ἱερῶν τῶν πατρίων καὶ κῆρυξ καὶ πρεσβείαις καὶ δόσιον, καὶ μετὰ ταῦτα ἱεροῦτῃ ὁ κῆρυξ· Ἐἰ ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ

ORATORES. — T. II.

pueri necessariis, patre, fratribus, tutore, magistis, denique iis in quorum is potestate est : ubi autem in album civitatis inscriptus fuerit, et leges civitatis didicerit ac cognorit, et jam inter honesta et turpia discernere potuerit, non jam cum aliis agit, sed cum ipso. Quomodo autem dicit? (19) Si quis, inquit, Atheniensium corpore quaestum fecerit, ei non liceat in novem archontum numerum cooptari — eo fortasse quod coronam gestat is magistratus — : neque sacerdotio fungatur — ut qui ne ore quidem puro loquatur — : neque cum populo judicet : neque ullum magistratum unquam administrato, vel domi vel peregre, sive sortitione, sive suffragio mandari solitum : neque facialem neque legatum agat, neque legatione functos accuset, aut calumnie tur mercede conductus : (20) neque unquam sententiam dicat, vel in senatu, vel apud populum, tametsi eloquentissimus fuerit Atheniensium. Qui secus fecerit, eum impudicitiae accusandi lex potestatem dedit, pœnasque gravissimas statuit. Recita et hanc legem, ut sciat, quum tam pulcras et honestas leges habeamus, Timarchum fuisse ausum verba facere pro concione, quum iis moribus sit, quibus eum vos esse nostis.

LEX.

21. [Si quis Atheniensis se prostituerit, ei ne liceat in novem archontes cooptari, nec rem divinam facere, non cum populo judicare, nec ullo fungi magistratu sive domi sive peregre sive sortito sive suffragio mandari solito, neque facialis mittatur, neque sententiam dicat, neque in publica fana ingrediatur, neque in festis solennibus de more coronam gestet, neque intra fori spatium aqua lustrali circumscriptum progrediatur : si quis autem hæc fecerit, impudicitiae condemnatus, morte mulctetur.]

22. Hanc legem in adolescentulos tulit, qui facile in sua corpora nefas admittunt : quas autem paulo ante recitavi, esse ad pueros pertinent : quas nunc dicturus sum, ad ceteros Athenienses. Absolūtis enim his legibus, consideravit, quo pacto nos in concionem convenire, ac de rebus gravioribus deliberare deceat. Unde autem auspicatur? Leges, inquit, de disciplina. A modestia primum auspicatur : quasi, ubi optima disciplina sit, ibi civitatem maxime florere sit necesse. (23) Et quo pacto jubet præsides de publicis negotiis agere? Ubi lustralia circumgestata fuerint, et præco patria vota peregerit, in primis ad concionem referre jubet præsides de patriis sacris et caduceatoribus et legatis et publicis negotiis : deinde rogat præco, Quis eorum

πεντήκοντα ἔτη γεγονότων; » Ἐπειδὴν δὲ οὗτοι πάντες εἰπωσι, τότε ἤδη κελύει λέγειν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων τὸν βουλόμενον, οὗς ἔξεστιν. (26) Σκέψασθε δὴ ὡς καλῶς, ὡς Ἀθηναῖοι. Οὐκ ἠγνόει, οἴμαι, ὁ νομοθέτης ὅτι οἱ πρεσβύτεροι τῶ μὲν εὖ φρονεῖν ἀκμαῖζουσιν, ἡ δὲ τόλμα ἤδη αὐτοὺς ἀρχεται ἐπιλείπειν διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων. Βουλόμενος δὴ συνεθίσαι τοὺς ἀρίστα φρονούντας, τούτους ἐπάναγκας περὶ τῶν πραγμάτων λέγειν, ἐπειδὴ ὀνόματι αὐτῶν ἕνα ἕκαστον ἀπορεῖ προσεῖπειν, τὴν ἐπωνυμίαν τῆς ὅλης ἡλικίας ὑπολαβῶν παρακαλεῖ ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προτρέπει δημηγορεῖν. Ἄμα δὲ τοὺς νεωτέρους διδάσκει αἰσχύνεσθαι τοὺς πρεσβυτέρους καὶ πάνθ' ὑστέρους πράττειν καὶ τιμᾶν τὸ γῆρας, εἰς δὲ πάντες ἀφιζόμεθα, ἐὰν ἄρα διαγενόμεθα. (26) Καὶ οὕτως ἦσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι ἐκαίνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς καὶ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστίδης ὁ τὴν ἀνόμιον ἐπωνυμίαν ἔχων Τιμάρχῳ τούτῳ, ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος, ὥστε δὲ νυνὶ πάντες ἐν εἰδῇ πράττομεν, τὸ τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντες λέγειν, τότε τοῦτο θρασυ τὴ ἰδοῦμαι εἶναι καὶ εὐλαβοῦντο αὐτὸ πράττειν. Μέγα δὲ πάντοιοι σημείον ἔργῳ ὑμῖν οἴμαι ἐπιδείξειν· εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι πάντες ἐκτεπλευκάτε εἰς Σαλαμίνα καὶ τεθέασθε τὴν Σόλωνος εἰκόνα, καὶ αὐτοὶ μαρτυρήσαιτ' ἂν ὅτι ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Σαλαμινίῳ ἀνάκειται ὁ Σόλων ἐντὸς τὴν χεῖρα ἔχων. Τοῦτ' ἔστιν, ὡς Ἀθηναῖοι, ὑπόμνημα καὶ μίμημα τοῦ Σόλωνος σχήματος, ὃν τρόπον ἔχων αὐτὸς διελέγετο τῶ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. (26) Σκέψασθε δὲ, ὡς Ἀθηναῖοι, ὅσον διαφέρει ὁ Σόλων Τιμάρχου καὶ οἱ ἄνδρες ἐκαίνοι ὧν ὀλίγω πρότερον ἐν τῷ λόγῳ ἐπαμνήσθην. Ἐκαίνοι μὲν γε ἡσχύνοντο ἔξω τὴν χεῖρα ἔχοντες λέγειν, Τιμάρχος δὲ οὕτω οὐ πάλα ἀλλὰ πρόψην ποτὲ ῥίψας θοιμάτιον γυμνὸς ἐπακραταίεζεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οὕτω κακῶς καὶ αἰσχροῦς διακείμενος τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης καὶ βδελυρίας, ὥστε τοὺς γε εὖ φρονούντας ἐγκαλύψασθαι, αἰσχυνθέντας ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰ τοιούτοις συμβούλοις χρῴμεθα. (27) Ἄ συνιδῶν ὁ νομοθέτης διαρρήδην ἀπέδειξεν ὅς χρὴ δημηγορεῖν καὶ ὅς οὐ δεῖ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. Καὶ οὐκ ἀπαλαύνει ἀπὸ τοῦ βήματος εἰ τις μὴ προγόνων ἔστι τῶν ἐστρατηγηκότων, οὐδὲ γε εἰ τέλην τινὰ ἐργάζεται ἐπικουρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ· ἀλλὰ τοὺς καὶ μάλιστα ἀσπάζεται, καὶ διὰ τοῦτο

40 πολλὰκις ἐπερωτᾷ τῆ ἀγορεύειν βούλεται. (28) Τίνας δ' οὐκ ἦστο δεῖν λέγειν; τοὺς αἰσχροῦς βεβιωκότας; τοὺς οὐκ ἐξ ἀδημηγορεῖν. Καὶ ποῦ τοῦτο ἐηλοῖ; δοκιμασία, φησὶ, ῥητόρων. Ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτω ἢ τὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ παρέγων οἰκισιν, τοῦτον οὐκ ἐξ λέγειν. Νῆ Δία καλῶς γε, ὡς ἐγὼ φημι. Διὰ τί; ὅτι εἰ τις, ὅς ἐξ ἴσου δεῖ τιμᾶν τοῖς θεοῖς, εἰς τούτους ἔστι φαῦλος, τί ποτε, ὅ φησὶν, ὑπ' αὐτοῦ πείσσονται οἱ ἀλλότριοι καὶ ἡ πόλις ὅλη; (28) Καὶ τίσι δεύτερον ἀπέπειε μὴ λέγειν; ἢ τὰς στρατείας, φησὶ, μὴ ἐστρατευμένος ὄσαι ἂν αὐτῶ προσεχθῶσιν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκῶς, δίκαια λέγων.

qu' annum ætatis quinquagesimum excesserint verba facere vult? Ubi autem hi omnes dixerint, tum demum jubet ceterorum Atheniensium quemvis ex iis quibus liceat, dicere (24) Considerate, Athenienses, quam recte. Non ignorabat nimirum legislator, in natu majoribus vigere prudentiam, audaciam autem incipere jam deficere in eis, ob usum rerum. Volens igitur prudentissimos quosque consuefacere, ut sententiam necessario sibi dicendam putarent : quum uniuscujusque nominatim appellandi facultatem non haberet, communi totius ætatis cognomine usurpato, ad suggestum eos vocal, et ad habendas conciones adhortatur : eademque opera etiam adolescentes reverentiam erga seniores adhibendam esse docet, eisque priorem in rebus omnibus locum concedendum, et honorem senectuti habendum, ut ad quam perventuri simus omnes, nisi nos fata interceperint. (25) Itaque veteres illi oratores, Pericles, Themistocles, Aristides, qui dissimile Timarcho cognomen habet, quippe qui justus appelletur, adeo modesti fuerunt, ut, quod nunc de more omnes facimus, ut prolata manu dicamus, id tum audaciæ tribuerint, et verecundati sint. Cujus ego consuetudinis me re ipsa magnum vobis argumentum ostensurum arbitror. Satis enim scio, vos omnes trajecisse Salaminem, et Solonis spectasse statuum : itaque ipsi testari potestis, Solonem in foro Salaminiorum positum esse manu intra vestem condita. Illud est monumentum, Athenienses, et simulacrum gestus Solonis, quo pacto cum populo Atheniensium sermonem habuerit. (26) Considerate autem, Athenienses, quantum inter Solonem et Timarchum intersit, et eos viros quorum paulo ante mentionem feci. Illos enim puduit extenta manu verba facere : iste autem non olim sed nuper aliquando abjecta veste nudus toto corpore pugilem agebat in concione : et quidem corpore ob ebrietatem et petulantiam ita male turpiterque affecto, ut homines cordati oculos velarent, verecundantes reipublicæ vicem, quæ talibus consultoribus uteretur. (27) Quibus rebus legislator perspectis, plane demonstravit, quibus conciones sicut habendæ, et quibus apud populum verba faciendæ non sint. Neque vero a suggestu repellit quemquam qui viro prætorio natus non est, aut qui artem aliquam exeret victus parandi causa : sed hos vel maxime amplectitur, eaque de causa sæpe interrogat, quis dicere velit? (28) Quos vero a dicendo repulit? Qui turpem vitam egerunt, eos concionari non sinit. Atque ubi id declarat? In capite De oratorum exploratione. Si quis, inquit, publice verba facere velit, qui patrem aut matrem verberat, aut non alit, aut eis domum non præbet, hunc verba facere non sinit. Idque recte melhercule, mea quidem sententia. Cur? Quodsi quis erga eos officio non fungitur, qui pari cum diis immortalibus honore sunt afficiendi : is quo pacto alios homines tractabit et totam civitatem? (29) Quibus secundo loco habendis concionibus interdixit? Si quis, inquit, imperatas sibi expeditiones non obierit, aut clypeum abjecerit.

Τί δή ποτε; ἀνθρώπει, τῇ πόλει ὑπέρ ἧς τὰ ὄπλα μὴ τίθεσαι ἢ διὰ δειλίαν μὴ δυνατὸς εἶ ἐπαμῦναι, μηδὲ συμβουλεύειν ἀξίου. Τρίτον τίσι διαλέγεται; ἢ πεπορευμένους, φησίν, ἢ ἠταιρηκῶς· τὸν γὰρ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ἕβραι πεπρακῶτα καὶ τὰ κοινὰ τὰ τῆς πόλεως βραδίως ἠγήσατο ἀποδώσεισαι. (30) Τέταρτον τίσι διαλέγεται; ἢ τὰ πατρώα, φησί, κατεδεδωκὸς ἢ ὧν ἂν κληρονόμος γένηται· τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς οἰχίσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παρακλησίως ἠγήσατο διαθήσειν, καὶ οὐκ ἐδῶκεν οἶόν τ' εἶναι τῶ νομοθέτῃ τὸν αὐτὸν ἀνθρώπον ἰδίαν μὲν εἶναι πονηρὸν δημοσίᾳ δὲ χρηστόν, οὐδ' ὤφετο δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα ἦκειν ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἀλλ' οὐ τοῦ βίου. (31) Καὶ παρὰ μὲν ἀνδρὸς καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, κἂν πάνυ κακῶς καὶ ἀπλῶς ῥηθῇ, χρήσιμα τὰ λεγόμενα ἠγήσατο εἶναι τοῖς ἀκούουσι· παρὰ δὲ ἀνθρώπου βδελυροῦ καὶ καταγαλάστος μὲν κεχρημένου τῶ ἑαυτοῦ σώματι, αἰσχροῦ δὲ τὴν πατρώων οὐσίαν κατεδεδωκὸς, οὐδ' ἂν εὖ πάνυ λεγθῇ συνοίσειν ἠγήσατο τοῖς ἀκούουσι. (32) Τούτους οὖν ἐξείργει ἀπὸ τοῦ βήματος, τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. Ἐάν τις παρὰ ταῦτα μὴ μόνον λέγῃ, ἀλλὰ καὶ συκοφαντῇ καὶ ἀσελγαίνῃ καὶ μηκέτι τοιοῦτον ἀνθρώπον δύνηται φέρειν ἢ πόλις, δοκιμασίαν μὲν, φησίν, ἐπαγγελιάτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος, οἷς ἔξεστιν, ὑμᾶς δ' ἦδη κελεύει περὶ τούτων ἐν τῶ δικαστηρίῳ διαγινώσκειν· καὶ νῦν ἐγὼ κατὰ τοῦτον τὸν νόμον ἦκω πρὸς ὑμᾶς.

33. Ταῦτα μὲν οὖν πάλαι νενομοθέτηται· ὑμεῖς δ' ἐτι προσέθετε καινὸν νόμον μετὰ τὸ καλὸν παγκρατίον ὁ οὐτός ἐπακρατίασεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὑπεραισχυθέντες ἐπὶ τῶ πράγματι, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀποκληροῦν φάλην ἐπὶ τὸ βῆμα ἧτις προεδρεύσει. Καὶ τί προσέταξεν ὁ τιθεὶς τὸν νόμον; καθῆσθαι κελεύει τοὺς φυλάτας βοηθοῦντας τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ, ὥς, εἰ μὴ βοηθείαν ποθεν μεταπεμφόμεθα ἐπὶ τοὺς οὕτω βεβιωκότας, οὐδὲ βουλεύεσθαι δυναστομένους ἡμᾶς περὶ τῶν σπουδαιοτάτων πραγμάτων. (34) Ἔστι δ' οὐδὲν ὀφελος, ὡ Ἀθηναῖοι, ζητεῖν τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους ἀπελάθειν ἀπὸ τοῦ βήματος ταῖς κραυγαῖς· οὐ γὰρ αἰσχύνονται· ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις τούτους ἀπεθίξιν χροῖ· μόως γὰρ ἂν οὕτως ἀνεκτοὶ γένοιτο.

Ἀναγνώσεται οὖν ὑμῖν τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῆς εὐκοσμίας κειμένους τῶν ῥητόρων καὶ τὸν περὶ τῆς προεδρείας τῶν φυλῶν νόμον, ἐν Τίμαρχος ὁμοίᾳ καὶ ἔταροι τοιοῦτοι ῥήτορες συνελθόντες γαγραμμένοι εἰσὶ μὴ ἐπιτηδίοις εἶναι, ἐν' ἐξῆ πράττειν αὐτοῖς καὶ λέγειν καὶ ζῆν ὡς αὐτοὶ βούλονται.

NOMOI.

35. [Τῶν ῥητόρων ἐάν τις λέγῃ ἐν βουλῇ ἢ ἐν δήμῳ περὶ τοῦ εἰσφερομένου μὴ χωρὶς περὶ ἐκάστου, ἢ δις περὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς τῆς αὐτῆς, ἢ λοιδορεῖται, ἢ κακῶς ἀγορεύῃ τινά,

Recte. Cur tandem? Homo, ei civitati, pro qua arma non sumis, cuique ob ignaviam opem ferre non potes, ne consilium quidem dare velis. Tertio cum quibus agit? Si quis, inquit, meretricium quæstum fecerit aut pudicitiam prostituerit. Nam qui suum corpus ad ignominiam venderit, enim etiam reipublicæ negotia facile vendituro putavit. (30) Quarto loco, cum quibus agit? Si quis patrimonium, aut hereditaria bona, per luxum absumperit. Nam qui suam familiam male administravit, eodem modo rempublicam etiam curaturum censuit. Neque fieri posse existimavit legislator, ut idem homo et privatim esset improbus, et publice bonus: aut decere, ut orator suggestum conscenderet, qui orationis habendæ prius quam degendæ vitæ rationem duxisset. (31) Nam viri boni orationem quamvis nudam, quamvis simplicem, auditoribus profuturam; hominis autem improbi, qui et corpus suum risui exposuerit, et patrimonium turpiter devoravit, quantumvis ornatum, non e re fore auditorum. (32) Hos ergo repellit a suggestu: hi concionibus interdicunt. Quodsi quis contra hæc non tantum verba faciat, sed et calumniatorem agat, et petulanter sese gerat, ut eum civitas diutius ferre non possit: in eum, inquit, civium quilibet, cui fas est, censoriam actionem instituat: vosque jubet de eo jam pro tribunali decernere. Ego itaque nunc ex hac lege venio ad vos.

33. Et hæc quidem olim sancita sunt, vos vero adjecistis novam legem, post bellam istius pro concione luctam. Summo enim ob istud facinus pudore affecti, legem talis, in singulis concionibus sortito decernendam esse tribum, quæ præsideat circa suggestum. Et quid legis auctor jussit? Sedere tribules et defendere leges atque rempublicam: quod nisi allicunde auxilia contra homines his moribus præditos accersiverimus, ne deliberandi quidem gravissimis de rebus facultatem simus habituri. (34) Inanis autem opera sumitur, Athenienses, si tales homines clamoribus a suggestu depellere studeatis, — neque enim eos pudet —, sed supplicii eorum consuetudo est coercenda: nam ita demum ferri possunt.

Recitabuntur igitur vobis leges de oratorum disciplina latæ, et ea quæ de præside tribu agit: quam Timarchus et alii hujusmodi oratores per conspersionem, quasi e re publica non esset, abrogare studuerunt, ut eis suo arbitratu et facere et dicere omnia, et vivere liceret.

LEGES.

35. [Si quis oratorum in senatu, aut pro concione, vel non seorsum de re proposita, vel bis de eadem re apud eosdem dixerit, sive conviciando, sive maledicendo alicui, sive pede suppiendo,

ἡ ὑποκορή, ἡ χρηματιζόντων μεταξὺ ἀνεστη-
κῶς λέγη περί του μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἡ πα-
36 ρακελεύεται ἡ ἄλλη τὸν ἐπιστάτην, ἀφειμένης
τῆς ἐκκλησίας ἢ τῆς βουλῆς κυριευέωσαν οἱ
πρόεδροι μέχρι πενήκοντα δραχμῶν καθ' ἕκα-
στον ἀδίκημα ἐπιγράφει τοῖς πράκτορσιν. Εἰ
δὲ πλεονος ἀξίος ἐστὶ ζημίας, ἐπιβαλόντες μέ-
χρι πενήκοντα δραχμῶν εἰσφερέτωσαν εἰς τὴν
βουλήν ἢ εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν. Ὅταν
δ' ἐξίωσι κλήσεις, κρινάτωσαν καὶ ἐὰν κατα-
60 γνωσθῇ αὐτοῦ κρύβδην ψηφίζομένων, ἐγγραψάτω-
σαν οἱ πρόεδροι τοῖς πράκτορσιν.]

36. Τῶν μὲν οὖν νόμων ἀκηχάτε, ὡς Ἀθηναῖοι, καὶ
εὔ οἷδ' ὅτι δοκοῦσιν ὑμῖν καλῶς ἔχειν. Τούτους μέντοι
τοὺς νόμους εἶναι χρησίμους ἢ ἀχρήστους ἐφ' ὑμῖν ἐστὶν
ἐὰν μὲν γὰρ κολάζητε τοὺς ἀδικούντας, ἴσονται ὑμῖν οἱ
νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, ἐὰν δ' ἀφίητε, καλοὶ μόνον,
κύριοι δὲ οὐκέτι.

6 37. Βούλομαι δ', ὥσπερ ἐπεθέμην ἀρχόμενος τοῦ λό-
γου, ἐπειδὴ περί τῶν νόμων εἴρηκα, πάλιν τὸ μετὰ
τούτου ἀντετάσσει τοὺς τρόπους τοῦς Τιμάρχου, ἵν' εἰ-
δῆτε ὅσον διαφέρουσι τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων. Δέομαι
δ' ὑμῶν, ὡς Ἀθηναῖοι, συγγνώμην μοι ἔχειν, ἐὰν ἀναγ-
καζόμενος λέγειν περί ἐπιτηδευμάτων φύσει μὲν μὴ
6 καλῶν, τούτω δὲ πεπραγμένων, ἐξαγῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν
δ' ἐστὶν ὁμοιον τοῖς ἔργοις τοῖς Τιμάρχου. (38) Οὐδὲ
γὰρ ἂν δικαίως ἐμοὶ ἐπιτιμήσατε, εἰ τι σαφῶς εἴποιμι
διδάσκειν βουλόμενος, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τούτω, εἰ
αἰσχροῦς οὕτω τυγχάνει βεβιωκῶς ὥστε τὸν τὰ τούτω
πεπραγμένα διεξιόντα ἀδύνατον εἶναι εἰπεῖν ὡς αὐτὸς
βούλεται, ἐὰν μὴ τι καὶ τῶν τοιούτων φθέγγεται ῥη-
10 μάτων. Εὐλαθήσομαι δ' αὐτὸ ποιεῖν ὡς ἂν δύνωμαι
μάλιστα.

38. Σκέψασθε δὲ, ὡς Ἀθηναῖοι, ὡς μετρίως μέλλω
προσφέρεισθαι Τιμάρχῳ τούτω. Ἐγὼ γὰρ ὅσα μὲν παῖς
ἂν εἰς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἠμάρτηκεν ἀφίημι, καὶ ἔστω
ταῦτα ἄκυρα ὥσπερ τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα καὶ τὰ πρὸ
Εὐκλείδου ἢ εἰ τις ἄλλη πώποτε τοιαύτη γέγονε προθε-
σμία· ἀ δὲ ἤδη φρονῶν καὶ μεράκιον ἂν καὶ τοὺς νό-
18 μους ἐπιστάμενος τοὺς τῆς πόλεως διαπέπρακται, περί
τούτων ἔγωγε τὰς κατηγορίας ποιήσομαι καὶ ὑμᾶς ἐπ'
αὐτοῖς ἀξίως σπουδαίξεν.

40. Οὗτος γὰρ πρῶτον μὲν πάντων, ἐπειδὴ ἀπηλλάγη
ἐκ παίδων, ἐκάθητο ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ τοῦ Εὐθυδικοῦ ἰα-
τρείου, προφάσει μὲν τῆς τέχνης μαθητής, τῇ δ' ἀλη-
θείᾳ πωλεῖν αὐτὸν προηρημένος, ὡς αὐτὸ τοῦργον ἔδει-
ξεν. Ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν ἄλλων ξένων
ἢ τῶν πολιτῶν τῶν ἡμετέρων κατ' ἐκείνους τοὺς χρό-
20 νους ἐχρήσαντο τῷ σώματι Τιμάρχου, ἐκὼν καὶ τού-
τους ὑπερβήσομαι, ἵνα μὴ μέ τις εἴπῃ ὡς ἄρα λίαν
ἀκριβολογοῦμαι πάντα· ὧν δ' ἐν ταῖς οἰκίαις γέγονε

vel inter decernendum assurgens importune lo-
cutus fuerit de rebus a suggestu alienis, vel ali-
quem concitarit, vel praefectum traxerit, dimissa
concione aut senatu, ejus mulctandi potestas esto
penes praesides usque ad L drachmas in singula
delicta mulctam imponendi et in tabulas exacto-
ribus tradendas inscribendi. Quodsi graviozem
meruisse poenam videbitur, indicta mulcta usque
ad L drachmas, deferunt ad senatum aut ad pri-
mam concionem in curia. Ubi autem citationes
recensuerint, judicant; quod si condemnatus
fuerit, clam suffragia ferentibus senatoribus, praesides mulctam in tabulas exactorum referunt.]

36. Leges audivistis, Athenienses: neque dubito quin
eae vobis probandae esse videantur. Ceterum utrum eae le-
ges ratae irritae sint, id penes vos est. Nam si quidem in-
jurious homines punieritis, leges vobis et bonae et ratae
erunt: sin absolveritis, bonae illae quidem erunt, ratae non
erunt.

37. Volo autem, quemadmodum orationis initio propo-
sui, postquam dixi de legibus, jam tandem Timarchi mores
cum eis conferre: ut sciatis quantum ii discrepent a vestris
legibus. A vobis vero peto, Athenienses, ut veniam mihi
detis, si quid fuero dicere coactus de studiis, non quidem
natura honestis, sed ab isto tamen usurpatis, atque verbum
aliquod mihi exciderit factis Timarchi simile. (38) Neque
enim jure me reprehendetis, si quid plane dixero, quo vos
edoceam: sed multo magis istum, qui adeo flagitiose vixit,
ut qui facta ejus commemorat, suo arbitratu dicere non
possit, nisi verba etiam quaedam hujusmodi proferat. Dabo
tamen operam, ut quam modestissime id faciam.

39. Velim autem consideretis, Athenienses, quanta aequi-
tate sim acturus cum Timarcho. Nam quae delicta puer
adhuc in suum corpus admisit, omitto, eaque nihil valeant,
ut ea quae sub triginta tyrannorum dominatu, aut ante praer-
tutam Euclidis acta sunt, aut si quod aliud hujusmodi praer-
finitum tempus exstitit: quae vero jam sui compos, quae
adolescens, quae legum civitatis gnarus admisit, ea demum
accusabo, eaque vobis uti curae sint, oro.

40. Iste primum omnium pueritiam egressus sedit in Pi-
raeo, in Euthydici medici taberna, per speciem discendae
artis, quum, si res ipsa spectetur, se venditare instituisset,
ut eventus declaravit. Qui porro mercatores, aut alii ho-
spites, aut nostri cives illis temporibus Timarchi corpore
fuerint abusi, hoc quoque ultro praeteribo: ne quis fortasse
dicat, me accuratius omnia persequi: quorum autem in

καταισχύνειν τὸ σῶμα τὸ αὐτοῦ καὶ τὴν πόλιν, μισαρ-
 νῶν ἐπ' αὐτῷ τοῦτω δ' ἀπαγορεύει ὁ νόμος μὴ πράττειν
 ἢ μὴ δημηγορεῖν, περὶ τούτων ποιήσομαι τοὺς λόγους.
 (41) Μισγόλας ἔστι τις Ναυκρατίου, ὃς Ἀθηναῖος, Κολ-
 λυταῦς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς κἀγαθός, καὶ οὐδαμῆ
 25 ἐν τις αὐτὸν μέμψαιτο, περὶ δὲ τὸ πρᾶγμα τοῦτο δαι-
 μονίως ἐσπουδακὸς καὶ αἰεὶ τινας ἔχειν εἰωθὸς περὶ αὐ-
 τὸν κιθαρωδοῦς ἢ κιθαριστάς. Ταῦτι δὲ λέγω οὐ τοῦ
 φορτικῷ ἕνεκα, ἀλλ' ἐν' αὐτὸν γνωρίστης ὅστις ἔστιν.
 Οὗτος αἰσθόμενος ὧν ἕνεκα τὰς διατριβὰς ἐποίειτο Τί-
 μαρχος οὕτως ἐπὶ τοῦ ἰατρείου, ἀργύριόν τι προαναλώ-
 σασ ἀνέστησεν αὐτὸν καὶ ἔσχε παρ' αὐτῷ, εὐσαρκον
 ὄντα καὶ νέον καὶ βδελυρὸν καὶ ἐπιτήδειον πρὸς τὸ
 30 πρᾶγμα ὃ προηρεῖτο ἐκείνος μὲν πράττειν, οὗτος δὲ πά-
 σχειν. (42) Καὶ ταῦτα ποιεῖν οὐκ ὤκνησεν ἀλλ' ὑπέστη
 Τίμαρχος οὕτως οὐδενὸς ὧν τῶν μετρίων ἰνδεδής· πολλὴν
 γὰρ πάνυ κατέλιπεν ὁ πατὴρ αὐτῷ οὐσίαν, ἣν οὗτος κα-
 τεῖδῃδακεν, ὡς ἐγὼ προϊόντος ἐπιδείξω τοῦ λόγου· ἀλλ'
 ἔπραξε ταῦτα δουλεύων ταῖς αἰσχίσταις ἡδοναῖς, ὀφο-
 ραγίαις καὶ πολυτελείαις δαίπνων καὶ αὐλητρίσι καὶ
 ἑταίραις καὶ κύβοις καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅφ' ὧν οὐδενὸς δεῖ
 35 κρατεῖσθαι τὸν γενναῖον καὶ ἐλευθέρου. Καὶ οὐκ ἠσχύνθη
 ὁ μιὰρὸς οὗτος ἐκλιπῶν μὲν τὴν πατρῶαν οἰκίαν, δικαι-
 τώμενος δὲ παρὰ Μισγόλα οὔτε πατρικῶ ὄντι φιλοῦσθ'
 ἢλικιωτῆ οὔτε παρ' ἐπιτρόπῳ, ἀλλὰ παρ' ἄλλοτρίῳ καὶ
 πρεσβυτέρῳ αὐτοῦ, καὶ παρ' ἀκολάστῳ περὶ ταῦτα
 ὥραϊος ὧν. (43) Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καταγέλαστα
 πέπρακται Τίμαρχῳ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἐν δὲ
 40 ὃ καὶ διηγῆσασθαι ἡμῖν βούλομαι. Ἦν μὲν Διονυσίων
 τῶν ἐν ἄστει ἢ ποιμητῆ, ἐπόμπειον δ' ἐν τῷ αὐτῷ ὃ τε
 Μισγόλας ὁ τοῦτον ἀνειληφὸς καὶ Φαῖδρος Καλλίου
 Σφήττιος. Συνθεμένου δ' αὐτοῖς συμπομπέειν Τιμά-
 ρου τουτοῦ, οἱ μὲν περὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν διέτρι-
 βον, οὗτος δὲ οὐκ ἐπανήκε. Παρωξυμένους δὲ πρὸς τὸ
 πρᾶγμα ὁ Μισγόλας ζήτησιν αὐτοῦ ἐποίειτο μετὰ τοῦ
 Φαῖδρου, ἐξαγγελθέντος δ' αὐτοῖς εὐρίσκουσι τοῦτον ἐν
 7 συνοικίᾳ μετὰ ξένων τινῶν συναριστῶντα. Διαπειλησα-
 μένου δὲ τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαῖδρου τοῖς ξένοις καὶ
 κελυόντων ἤδη ἀκολουθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅτι μει-
 ράχιον ἐλευθέρου διέφθειραν, φοβηθέντες οἱ ξένοι ὄχοντο
 φεύγοντες, καταλιπόντες τὰ παρεσκευασμένα. (44) Καὶ
 ταῦθ' ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, ἅπαντες ὅσοι κατ' ἐκείνους
 8 τοὺς χρόνους ἐγίνωσκον Μισγόλαν καὶ Τίμαρχον, ἴσασιν.
 Ἦ δὲ καὶ πάνυ χαίρω ὅτι μοι γέγονεν ἡ δίκη πρὸς ἀν-
 θρωπον οὐκ ἠγνομημένον ὅφ' ἡμῶν, οὐδ' ἀπ' ἄλλου γι-
 νωσκόμενον οὐδενὸς ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐπιτηδέυματος
 περὶ ὃ καὶ τὴν ψῆφον μελέτε φέρειν. Περὶ μὲν γὰρ
 τῶν ἄγνωσμένων σαφεῖς ἴσως προσήκει τὰς ἀποδείξεις
 ποιῆσθαι τὸν κατηγοροῦν, περὶ δὲ τῶν ὁμολογουμένων οὐ
 λίαν ἔγωγε μέγα ἔργον εἶναι νομίζω τὸ κατηγορεῖν ἀνα-
 10 μνήσαι γὰρ μόνον προσήκει τοὺς ἀκούοντας. (45) Ἐγὼ
 τοίνυν καίπερ ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος, ἐπειδὴ ἐν
 δικαστηρίῳ ἔσμεν, γέγραφα μαρτυρίαν Μισγόλα ἀληθῆ
 μὲν οὐκ ἀπαίδευτον δέ, ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν πίθω. Αὐτὸ

ædibus cum sui corporis et civitatis probro vixerit, quos-
 tus ob eam rem faciendi causa, quam rem lex aut vitare
 aut concionibus abstinere et : his de rebus verba faciam.
 (41) Est quidam Collytensis Misgolas, Naucratis filius, Athe-
 nienses, vir cetera sane bonus nec ullo nomine reprehendendus,
 ceterum istius rei impotenter studiosus, quique continenter
 secum habere solet aliquos citharodos aut citharistas. Hæc dico
 non arguendi luxus causa, sed ut noverritis quis sit. Is ubi
 animadvertit, quibus de causis Timarchus in taberna medica
 versaretur, quum nonnihil nummorum insumpisset, inde
 hominem abduxit ad se, ut et habito corpore et adolescentem
 et petulantem et aptum ad eam rem, quam et ipse perpetrare
 et iste tolerare instituerat. (42) Neque vero id recusavit
 Timarchus, sed recepit, quum nulla re mediocri egeret
 (permagnas enim operæ ei pater reliquerat, quas iste decoxit,
 ut ego vobis in progressu orationis ostendam), sed ista fecit,
 ut turpissimis voluptatibus obsequeretur, delictis ciborum
 et sumptuosis cœnis et tibicinis et meretricibus, et tesseri
 ceterisque rebus, quarum nulla vinci debet generosum et
 liberale ingenium. Neque nefarium istum in flore ætatis
 suæ puduit, sed alienus et ipso natu grandior, et in ejusmodi
 rebus incontinens. (43) Timarchus igitur quum alia
 deridenda fecit illis temporibus, tum unum quiddam, quod
 vobis narrabo. Agebatur urbanorum Bacchanalium celebritas.
 Una porro festum celebrabant Misgolas, istius hospes, et
 Phædrus Calliæ F. Sphettius. Quum autem Timarchus
 promississet, se una cum iis festum acturum : illi dum ceteris
 rebus apparandis occupantur, iste non revertitur. Quam
 rem iniquo animo ferens Misgolas, una cum Phædro eum
 inquit : factoque indicio, deprehendunt in ædibus cum
 hospitibus quibusdam prandentem. Interminato autem
 Misgola et Phædro hospitibus, et jubente statim eos
 ambulare in carcerem, quod adolescentem ingentium
 corruptissent : hospites perterriti, fugam arripuerunt,
 relictis epulis. (44) Hæc vero a me dici, norunt omnes,
 qui iis temporibus Misgola et Timarchum noverunt :
 unde gaudeo mihi rem esse cum homine vobis non
 ignoto, neque ex alia re ulla noto, nisi ex eo flagitio,
 de quo pronuntiatum estis. Nam ignotas res accusatori
 fortassis perspicue sunt demonstrande : in confessis
 autem equidem non magni operis esse puto accusare ;
 nam excitanda duntaxat est auditorum memoria. (45) Sed
 tamen ego, quum de re constet, quando in prætorio sumus,
 testimonium Misgolæ perscripsi : verum illud quidem,
 non tamen incivile, ut mihi persuadeo. Nam ipsius rei, quam
 cum isto

μὲν γὰρ τοῦνομα τοῦ ἔργου ὁ ἔπραττε πρὸς ταῦτον οὐκ ἐγγράφω, οὐδ' ἄλλο γέγραφα οὐδὲν ὁ ἐπιζήμιόν ἐστιν ἐκ τῶν νόμων τῷ τάληθῃ μαρτυρήσαντι· ἃ δὲ ἐστὶν ὑμῖν ἀκούουσι γνώριμα, ἀκίνδυνα δὲ καὶ μὴ τῷ μαρτυροῦντι αἰσχρά, ταῦτα γέγραφα. (46) Ἐὰν μὲν οὖν ἐθελήσῃ ὁ Μισγόλας δεῦρο παρελθὼν τάληθῃ μαρτυρῆσαι, τὰ δίκαια ποιήσει· ἐὰν δὲ προαιρήται ἐκκλητευθῆναι μᾶλλον ἢ τάληθῃ μαρτυρεῖν, ὑμεῖς τὸ δλον πρᾶγμα σύνοιτέ. Εἰ γὰρ ὁ μὲν πράξας αἰσχυνεῖται καὶ προαιρήσεται χιλίας μᾶλλον δραχμάς ἀποτίσαι τῷ δημοσίῳ, ὥστε μὴ δεῖξαι τὸ πρόσωπον τοῦ ἑαυτοῦ ὑμῖν, ὁ δὲ πεπονθὼς δημιουργήσῃ, σορὸς ὁ νομοθέτης ὁ τοὺς οὐτω βδελυροῦντι ἐξείργων ἀπὸ τοῦ βήματος. (47) Ἐὰν δ' ἄρα ὑπακούσῃ μὲν, τράπηται δὲ ἐπὶ τὸ ἀναιδέστατον, ἐπὶ τὸ ἐξόμνυσθαι τὰς ἀληθείας, ὡς Τιμάρχῳ μὲν χάριτας ἀποδιδούς, ἑτέροις δ' ἐπίδειξιν ποιούμενος ὡς εὐ ἐπίσταται τὰ τοιαῦτα συγκρούπειν, πρῶτον μὲν εἰς ἑαυτὸν ἐξαμαρτήσεται ἐπιτοκῶν, ἔπειτα οὐδὲν αὐτῷ ἔσται πλέον.

Ἐτέραν γὰρ ἐγὼ γέγραφα μαρτυρίαν τοῖς εἰδόσι Τιμάρχον τουτονὶ ἐκλιπόντα τὴν πατρῴαν οἰκίαν καὶ διαιτώμενον παρὰ Μισγόλα, πρᾶγμα (οἶμαι) χαλεπὸν ἐξεργάζεσθαι ἐπιχειρῶν· οὔτε γὰρ ἐμὲ δεῖ τοὺς ἑμαυτοῦ φίλους μάρτυρας παρασχέσθαι οὔτε τοὺς τούτων ἔχθρους οὐδὲ τοὺς μηδετέρους ἡμῶν γινώσκοντας, ἀλλὰ τοὺς τούτων φίλους. (48) Ἄν δ' ἄρα καὶ τούτους πείσωσι μὴ μαρτυρεῖν (ὡς οὐκ οἶμαι γὰρ εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οὐχ ἅπαντας), ἐκείνῳ γε οὐδέποτε δυνήσονται, ἀφελέσθαι τὴν ἀλήθειαν οὐδὲ τὴν ἐν τῇ πόλει περὶ Τιμάρχου φήμην, ἣν οὐκ ἐγὼ τούτῳ παρασκευάσα, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ἑαυτῷ. Οὐτως γὰρ καθαρὸν χρὴ τὸν βίον εἶναι τοῦ σώφρονος ἀνδρὸς ὥστε μὴ ἐπιδέχεσθαι δοξάν αιτίας πονηρᾶς.

49. Βούλομαι δὲ κάκεινο προσιπεῖν, ἐὰν ἄρα ὑπακούσῃ ὁ Μισγόλας τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν. Εἶσι φύσεις ἀνθρώπων πολλὴ διαφέρουσαι ὁρῆθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· ἐνιοὶ μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται, ἕτεροι δὲ πολλὴν ἀριθμὸν χρόνου γεροντέας παντάπασι νέοι. Τούτων δ' ἐστὶ τῶν ἀνδρῶν ὁ Μισγόλας. Τυγχάνει μὲν γὰρ ἡλικιωτῆς ὢν ἐμὸς καὶ συνέφηθος, καὶ ἐστὶν ἡμῖν τουτὶ πέμπτος καὶ τετταροκοστὸν ἔτος· καὶ ἐγὼ μὲν τοσαυτασί πολιῶς ἔχω, ἃς ὑμεῖς ὁρᾶτε, ἀλλ' οὐκ ἐκείνος. Διὰ τί οὖν ταῦτα προλέγω; ἵνα μὴ ἐξαίφνης αὐτὸν ἰδόντες θαυμάσητε καὶ τοιοῦτόν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβητε « ὦ Ἡράκλεις, ἀλλ' οὗτός γε τούτου οὐ πολλὸ διαφέρει. » Ἄμα μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐστὶ τοιαύτη τοῦ ἀνθρώπου, ἅμα δὲ ἤδη μετρακίω ὄντι αὐτῷ ἐπλησίαζεν.

50. Ἴνα δὲ μὴ διατριβῶ, πρῶτον μὲν κάλει μοι τοὺς εἰδότας Τιμάρχον τουτονὶ διαιτώμενον ἐν τῇ Μισγόλα οἰκίᾳ, ἔπειτα τὴν Φαίδρου μαρτυρίαν ἀναγίνωσκε. Καὶ τελευταίαν δὲ μοι λαβὴ τὴν αὐτοῦ Μισγόλα μαρτυρίαν, ἵνα καὶ τοὺς θεοὺς δεδιώς καὶ τοὺς συνειδότες αἰσχυνόμενος καὶ τοὺς ἄλλους πολιτὰς καὶ ἡμᾶς τοὺς δικαστὰς ἐθελήσῃ τάληθῃ μαρτυρεῖν.

patravit, nomen non inscribo, neque scripsi quicquam aliud ob quod poena a legibus metuenda sit vera testificato : sed quae et vobis auditoris nota, et testificanti tuta sunt, ea scripsi. (46) Quodsi igitur volet Misgolas huc progressus verum testificari, recte faciet : sin se citatione adigi, quam verum profiteri maluerit, tota res in conspectu vobis erit. Nam si is qui patravit, verecundetur, et reipublicae mille drachmas pendere maluerit, quam vestra ora intueri, is vero qui passus est, concionari audeat : sapienter fecit legislator, qui tales a suggestu repulerit. (47) Sin sese stiterit quidem, sed ad rem omnium impudentissimam se converterit, ad ejurandum veritatem, ut qui et Timarcho gratiam referat, et apud alios ostendet quam solerter hujusmodi facinora contegere possit : primum perjurio erga semetipsum delinquet, deinde nihil ea re proficiet. Nam aliud ego dictavi testimonium iis qui sciunt Timarchum relictis paternis aedibus apud Misgolum habitasse. Ac video profecto, quam arduam rem aggrediar. Neque enim vel amici mei, vel ipsorum inimici, testes producendi sunt, neque ii etiam qui neutros nostrum norunt : sed amici istorum. (48) Si vero iis etiam persuaserint ne testificentur, — quod non existimo, aut certe non omnibus persuasuros existimo —, eo tamen nunquam evertent veritatem, aut sparsam in urbe de Timarcho famam, cujus non ego isti sum auctor, sed ipse sibi. Vitam enim viri temperantis adeo puram esse decet, ut in eam nullius flagitii cadat suspicio.

49. Verum illud etiam praefari volo, si forte Misgolas vobis et legibus paruerit. Ea sunt naturarum humanarum discrimina, ut aetas ex aspectu satis dijudicari non possit. Quidam enim adolescenterum provecetate aetatis et senectutis speciem praese ferunt : alii multos annos nati, omnino juvenes videntur. Quorum unus est Misgolas. Est enim aequalis meus, unaque meum adolevit : atque annum nunc agimus quintum et quadragesimum. Ac ego quidem tot canos habeo, quot videtis : ille vero non item. Quamobrem igitur hoc praedico? Ne vel ex primo statim ejus aspectu miremini, et tale quippiam in mentem vobis veniat : « mehercule iste (Misgolas) ab illo non multum differt. » Nam partim naturae hominis talis est, partim cum eo jam adolescenta consuevit.

50. Ne vero moram faciam, voca mihi primum eos qui sciunt Timarchum versari solitum in Misgola aedibus : deinde Phaedri testimonium lege : postremo ipsius Misgola testimonium sumito : ut et deorum immortalium metu, et consociorum ceterorumque civium et vestrum, qui pro tribunali sedetis, pudore verum perhibere testimonium velit.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

[Μισγόλας Νικίου Πειραιεύς μαρτυρεῖ. Ἐμοὶ ἐγένετο ἐν τῇ συνηθείᾳ Τίμαρχος ὁ ἐπὶ τοῦ Εὐθυδικίου ἰατροῦ ποτὲ καθεζόμενος, καὶ κατὰ τὴν γυνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν πολυωρῶν εἰς τὴν νῦν οὐ διέλιπον.]

51. Εἰ μὲν τοίνυν, ὦ Ἀθηναῖοι, Τίμαρχος οὕτοσι διέμεινε παρὰ τῷ Μισγόλᾳ καὶ μηκέτι ὡς ἄλλον ἦκε, μετρώτερον ἂν διεπέπρακτο, εἰ δὴ τι τῶν τοιούτων ἐστὶ μέτριον, καὶ ἔγωγε οὐκ ἂν ὠκνήσα αὐτὸν οὐδὲν αἰτιάσθαι ἢ ἔπερ ὁ νομοθέτης παρρησιάζεται, ἡταιρηκέαι μόνον ὁ γὰρ πρὸς ἓνα τοῦτο πράττων, ἐπὶ μισθῷ δὲ τὴν κρᾶξιν ποιούμενος, αὐτῷ μοι δοκεῖ τούτω ἔνοχος εἶναι. (52) Ἐὰν δ' ὑμᾶς ἀναμνήσας ἐπιδείξω, ὑπερβαίνων τούσδε τοὺς ἀγρίους, Κηδωνίδην καὶ Αὐτοκλείδην καὶ Θέρσανδρον, ἀλλ' ἐπιδείξω αὐτοὺς λέγων ὧν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀνευλημμένους γέγονε, καὶ μὴ μόνον παρὰ τῷ Μισγόλᾳ μεμισθαρνηκότα αὐτὸν ἐπὶ τῷ σώματι, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτέρῳ καὶ πάλιν παρ' ἄλλῳ, καὶ παρὰ τούτου ὡς ἔτερον ἐπιλυθότα, οὐκέτι δὴπου φαίνεται μόνον ἡταιρηκῶς, ἀλλὰ καὶ (μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ οἶδ' ὅπως δυνήσομαι περιπλέκειν ὅλην τὴν ἡμέραν) καὶ πεπορευμένους ὁ γὰρ εἰκὴ τούτω καὶ πρὸς πολλοὺς πράττων καὶ μισθοῦ αὐτῷ μοι τούτω δοκεῖ ἔνοχος εἶναι.

53. Ἐπειδὴ τοίνυν ὁ Μισγόλας τῇ τε δαπάνῃ ἀπάειπε καὶ τούτων ἐξέπεμψε παρ' ἑαυτοῦ, μετὰ τούτων ἀναλαμβάνει αὐτὸν Ἀντικλῆς Καλλίου Εὐωνυμεύς. Οὗτος μὲν οὐκ ἀπεστὶν ἐν Σάμῳ μετὰ τῶν κληρούχων· ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτα ἔρω. Ὡς γὰρ ἀπηλλάγη παρὰ τοῦ Ἀντικλέους καὶ τοῦ Μισγόλα Τίμαρχος οὗτος, οὐκ ἐνουθέτησεν ἑαυτὸν οὐδὲ βελτιόνων διατριβῶν ἤψατο, ἀλλὰ διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρούνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσιν· ἤδη γὰρ οἴμαι τινας ὑμῶν ἐωρακεῖναι ἃ λέγω, εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' ἀηχοῖνά γε. (54) Τῶν δὲ ἐκ τῆς διατριβῆς ταύτης ἐστὶ τις Πιττάλακος, ἄνθρωπος δημόσιος οἰκέτης τῆς πόλεως. Οὗτος εὐπορῶν ἀργυρίου καὶ ἰδὼν τούτων ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ ἀνέλαθεν αὐτὸν καὶ εἶχε παρ' ἑαυτοῦ. Καὶ ταῦτ' οὐκ ἐδυσχέρανεν ὁ μαρὰς οὕτοσι, μέλλων ἑαυτὸν κατασιγῶνεν πρὸς ἄνθρωπον δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως· ἀλλ' εἰ λήψεται χρονηγὸν τῇ βδελυρίᾳ τῇ ἑαυτοῦ, τοῦτο μόνον ἐσκέφατο, τῶν δὲ καλῶν ἢ τῶν αἰσχρῶν οὐδέμίαν πώποτε πρόνοιαν ἐποίησατο. (55) Καὶ τοιαῦτα ἀμαρτήματα καὶ τοιαύτας ὑβρεὶς ἐγὼ ἀκήρως γεγῶναι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἰς τὸ σῶμα τοῦ Τιμαρχου, οἷας ἐγὼ μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον οὐκ ἂν τολμήσαιμι πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἃ γὰρ οὗτος ἔργω πράττων οὐκ ἠσχύνετο, ταῦτ' ἐγὼ λόγῳ σαφῶς ἐν ὑμῖν εἰπὼν οὐκ ἂν ἐδεξάμην εἶναι. Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἐν οἷς οὗτος ἦν παρὰ τῷ Πιττάλακῳ, καταπλεῖ δειροῦ ἐξ Ἑλλησπόντου Ἡγήσανδρος ὁ τούτων ἀνευλη-

TESTIMONIUM.

[Misgolas Niciae filius Piræensis testatur : Timarchum sibi fuisse familiarem, qui aliquando in Euthydici medici taberna sederit, seque pro notitia quæ cum eo intercesserit nunquam ejus summam habere curam destitisse.]

51. Quodsi Timarchus, Atheniensis, apud Misgolum mansisset, neque ad alium se contulisset, rectius sibi consulisset, — si quicquam tamen hujusmodi rectum esse potest —, neque ego quicquam aliud ei objecissem, quam quod legislator aperte dicit, eum pudicitiam duntaxat prostituisse. Nam qui id cum uno perpetrat, ac mercedis ergo facit, eo ipso teneri mihi videtur. (52) Sin refricata vestra memoria, omissis istis agrestibus viris, Cedonide, Autoclide, Thersandro, demonstraro singulos commemorans quorum in aedes fuerit receptus : unde constet eum non solum apud Misgolum corpus suum mercede prostituisse, sed apud alium etiam, et rursus apud alium, atque ab illo ad alium venisse : non modo jam eum prostituisse pudicitiam apparebit, sed — nescio medius fidius quomodo rem per ambages efferam totum diem — pro scorto subagitatum esse. Qui enim petulantiter hoc, et apud multos, et mercede facit, is eo ipso teneri mihi videtur.

53. Postquam igitur Misgolas, sumptibus exhaustus, istum a se dimisit, Anticles Calliae filius Euonymensis recipit. Ac is quidem Sami abest cum colonis. Ea igitur quæ secuta sunt, referam. Timarchus ut ab Anticle et Misgola recessit, non ipse in sese descendit, nec meliorem vitæ rationem est amplexus : sed in aleatorum circulis totos dies versatus, ubi tabula ponitur, et coturnices ac galli gallinacei committuntur, et alea luditur. Vestrum enim aliquos ea vidisse arbitror, quæ dico, aut saltem audivisse. (54) Est autem ex ejus loci cœtu homo quidam Pittalacus, servus publicus nostræ urbis : qui quum argento abessaret, istum in ea palæstra visum, ad se recepit, et domi habuit. Neque vero inspurus iste conditionem illam repudiavit, quum se probo affecturus esset apud hominem servum publicum : sed illud solum spectavit, an præbitorem petulantis suæ inventurus esset, nulla unquam honestatis aut turpitudinis habita ratione. (55) Talia porro delicta et tales contumelias audiui ego ab illo homine in istius corpus esse factas, quas ego, Ita me Jupiter Opt. Max. juvet, narrare apud vos non audeo. Quibus enim iste re ipsa committendis non erubuit, iis ego aperte duntaxat a me nominatis, vivere recusarim. Sub eadem tempora, quibus apud Pittalacum iste fuit, Hegesander ex Hellesponto huc appellit, qui istum ad

23 φώς, περί οὗ παλαι εὖ οἶδ' ὅτι θαυμάζετε διότι οὐ μέμνημαι· οὕτως ἑναργές ἐστιν θ' ἐρῶ. (56) Οὗτος ὁ Ἡγησάνδρος ἀφικνεῖται, ὃν ὑμεῖς ἴσατε κάλλιον ἢ ἐγώ. Ἐτυχε δὲ τότε συμπλεύσας εἰς Ἑλλησποντον ταμίαις Τιμομάχῳ τῷ Ἀχαρνεῖ τῷ στρατηγήσαντι, καὶ ἤκε δεῦρο ἀπολελαυκός, ὡς λέγεται, τῆς ἐκείνου εὐθραίας, ἔχων οὐκ ἐλάττους ἢ ὀγδοήκοντα μᾶξ ἀργυρίου· καὶ τρόπον τινα

40 οὐχ ἤκιστα αἰτίας ἐγένετο οὗτος Τιμομάχῳ τῆς συμφορᾶς. (57) Ἄν δ' ἐν τοιαύτῃ ἀφρονίᾳ καὶ φοιτῶν ὡς τὸν Πιττάλακον συγκυβευτὴν ὄντα, καὶ τοῦτον ἐκεῖ πρῶτον ἰδῶν, ἤσθη τε καὶ ἐπαθύμησε καὶ ἐβουλήθη ὡς αὐτὸν ἀναλαβεῖν, καὶ πως ἴσως ἠγγήατο εἶναι αὐτὸν ἐγγὺς τῆς αὐτοῦ φύσεως. Πρῶτον μὲν οὖν τῷ Πιττάλακῳ διελέχθη δεόμενος παραδοῦναι τοῦτον· ὡς δ' οὐκ ἐπειθεν αὐτόν, αὐτῷ τούτῳ προσβάλλει, καὶ οὐ πολλὴν

9 ἀνήλωσε χρόνον, ἀλλ' εὐθὺς ἐπιπέθει· καὶ γὰρ εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δεινὴ ἢ κακία καὶ ἀπιστία, ὥστε καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων εἰκότως ἂν μισοῖτο. (58) Ὡς δ' ἀπήλλακτο μὲν παρὰ τοῦ Πιττάλακου, ἀνέλιπτο δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡγησάνδρου, ὠδυνᾶτο (οἶμαι) ὁ Πιττάλακος τοσοῦτον ἀργύριον μάτην, ὡς φέτο, ἀνηλωκός, καὶ ἐζηλοῦσται τὰ

5 γινόμενα καὶ ἐφοῖτα ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ὅτι δὲ αὐτοῖς ἠνώχλει, σκέψασθε μεγάλην ῥώμην Ἡγησάνδρου καὶ Τιμαρχῶν. (59) μεθυσθέντες γὰρ ποτε καὶ αὐτοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ὧν οὐ βούλομαι τὰ ὀνόματα λέγειν, εἰσπηδήσαντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν οὗ ὧκε ὁ Πιττάλακος, πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διαρρίπτουν εἰς τὴν ὁδόν, ἀστραγάλους τε τινὰς διασείστους καὶ φιμούς καὶ

10 κυβευτικά ἕτερα ὄργανα, καὶ τοὺς ὄρνυγας καὶ τοὺς ἀλεκτρούνας οὓς ἠγάπα ὁ τρισκακοδαίμων ἄνθρωπος, ἀπέκτειναν, τὸ δὲ τελευταῖον δῆσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν τὸν Πιττάλακον ἐμαστίζον τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς οὕτω πολλὴν χρόνον ὥστε καὶ τοὺς γείτονας αἰσθίσουσι τῆς κραυγῆς. (60) Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὑπεραγανακτήσας τῷ πράγματι ὁ Πιττάλακος ἔρχεται γυμνός εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ καθίζει ἐπὶ τὸν βωμὸν τὸν τῆς μητρὸς

15 τῶν θεῶν. Ὁ γλοῦ δὲ συνδραμόντος, οἷον εἴωθε γίνεσθαι, φοβηθέντες δ' τε Ἡγησάνδρος καὶ ὁ Τιμαρχος μὴ ἀνακηρυχθῆ αὐτῶν ἢ βδελυρία εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν (ἐπῆει δὲ ἐκκλησία), θέουσι πρὸς τὸν βωμὸν καὶ αὐτοὶ καὶ τῶν συγκυβευτῶν τινες, (61) καὶ περιστάνας ἐδέοντο τοῦ Πιττάλακου ἀναστῆναι, λέγοντες ὅτι τὸ ὄλον πρᾶγμα παροινία γέγονεν. Καὶ αὐτὸς δὲ οὗτος, οὐδέπω μὰ Δία

20 ὥσπερ νῦν ἀργαλιός ὦν τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἔτι χρήσιμος, ὑπογενεαίμων τὸν ἄνθρωπον καὶ πάντα φάσκων πράξειν ἢ ἂν ἐκείνῳ συνδοκῆ. Πέρασ κείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὸν ἄνθρωπον ὡς τευζόμενόν τινα τῶν δικαίων. Ὡς δ' ἀπῆλθεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, οὐκέτι προσεῖχον αὐτῷ τὸν νοῦν. (62) Βαρῆος δὲ φέρων τὴν ὕβριν αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος δίκην ἐκατέρω αὐτῶν λαγγάνει. Ὅτι δ'

25 δ' ἐδικάζετο (σκέψασθε μεγάλην ῥώμην Ἡγησάνδρου), ἄνθρωπον οὐδὲν αὐτὸν ἡδικηκότα ἀλλὰ τούναντίον ἡδικημένον, οὐδὲν προσήκοντα αὐτῷ ἀλλὰ δημόσιον οἰκίαν τῆς πόλεως, ἦγεν εἰς δουλείαν φάσκων ἑαυτοῦ εἶναι

se recepit : cujus satis scio mirari vos cur non dudum mentionem fecerim : adeo evidens est id quod dicam. (56) Is igitur Hegesander rediit : quem vos nostis melius quam ego. Navigarat autem tum pro quaestore cum Timomacho Acharnensi, viro praetorio : et venit huc locupletatus, ut aiunt, illius simplicitate : nec minus quam octoginta argenti minas attulit ; et quodammodo non minima illi causa calamitatis fuerat. (57) Tantis igitur opibus affluens, et Pittaisci in ludenda alea sodalis aedes frequentans, isto statim viso gavius est : eumque expetivit, et ad se recipere voluit, ut quem ab ingenio suo non abhorreere existimaret. Primum igitur ad Pittalacum verba fecit, orans, ut eum sibi traderet. Quo recusante, istum ipsum aggreditur : neque vero longa oratione erat opus : persuadet statim. Nam ad istam rem conficiendam magnas vires habet improbitas et perfidia ; quamobrem vel ob haec ipsa dignus est odio. (58) Ut autem a Pittalaco discesserat et ad Hegesandrum se contulerat, aegre ferebat scilicet Pittalaco, se tantum in istum argenti frustra, ut putabat, insumpsisse : et ea quae gerebantur ferebat ut rivales solent, et itabat ad aedes illius. Quia vero eis molestus erat, spectatae quantum fuerit robor Hegesandri et Timarchi. (59) Nam aliquando inebriati et ipsi, cum collusorum nonnullis, et aliis, quorum nomina non dicam, noctu in aedes, in quibus habitabat Pittalacus, impetu facto, primum vascula contriverunt, et projecerunt in viam talos agitabiles et pyrgos et alia instrumenta aleatoria ; et coturnices atque gallos, quos adamabat miserrimus ille homo, occiderunt. Tandem ad columnam alligatum ipsum Pittalacum maximis quae ab hominibus infligi possent flagris ceciderunt, idque tam longo tempore, ut vicini etiam clamorem exaudirent. (60) Postridie Pittalacus id facinus indignissime ferens, nudus in forum venit, et in ara Matris deorum sedet : quum autem, ut fit, turba hominum concurrisset, metuentes Hegesander et Timarchus, ne sua petulantia per totam urbem proclamaretur, — instabat autem concio, — et ipsi et collusorum quidam accurrunt ad aram, (61) ac circumstantes orant Pittalacum ut surgat, quum dicerent, totam rem per ebrietatem factam esse : atque iste profecto nondum hirtio et aspero vultu, ut nunc, sed adhuc utilis, hominem barba prehendit, et illius arbitratu se omnia facturum promittit ; tandem persuadent homini, ut ab ara surgat, ut cui aliquid aequi praestare vellent. Ut autem e foro discesserat, non jam eum curabant. (62) Homo igitur injuriam eorum graviter ferens, diem utrique dicit. Quod autem in jus vocasset — videte magnum robor Hegesandri — hominem a quo nulla sibi orta fuerat injuria, imo contra, quem ipse injuria laeserat, eumque non ad se attinentem, sed servum publicum civitatis, abduxit in servitutem, suum

δοῦλον. Ἐν παντί δὲ κακῶ γενόμενος ὁ Πιττάλακος προσπίπτει ἀνδρὶ καὶ μάλα χρηστῶ. Ἔστι τις Γλαύκων Χολαργεύς· οὗτος αὐτὸν ἀφαιρεῖται εἰς ἐλευθερίαν.
 30 (63) Τὸ δὲ μετὰ τοῦτο δικῶν λήξεις ἐποίησαντο. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐπέτρεψαν διαγυῖναι τὸ πρᾶγμα Διοπίθει τῷ Σουνιεῖ, δημότῃ τε ὄντι τοῦ Ἡγησάνδρου καὶ ἤδη ποτὲ καὶ χρησαμένῳ, ὅς ᾗν ἐν ἡλικίᾳ· παραλαβὼν δὲ τὸ πρᾶγμα ὁ Διοπίθης ἀνεβάλλετο χαριζόμενος τούτοις χρόνοις ἐκ χρόνων. (64) Ὡς δὲ παρῆν ἐπὶ τὸ βῆμα τὸ ὑμέτερον ὁ Ἡγησάνδρος, ὅτε καὶ προσεπυλάμηναι Ἀριστοφῶντι τῷ Ἀζηνιεῖ, πρὶν αὐτῷ τὴν
 35 αὐτὴν ταύτην ἡπειλήσεν ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἦν περὶ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα, καὶ ἐπειδὴ Κρωδύλος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐδημηγόρει καὶ θλῶς ἀπετολμῶν ὑμῖν πρῶτοι οὗτοι περὶ τῶν Ἑλληνικῶν συμβουλεύειν, ἐνταῦθα δὴ καταμεμψόμενος ἑαυτὸν ὁ Πιττάλακος, καὶ ἐλογισάμενος τις ὂν πρὸς οὐστίας ἐπολέμηναι, εὐ ἐβουλεύσατο (δεῖ γὰρ τάλῃθι λέγειν) ἡσυχίαν ἔχειν, καὶ ἡγάπησεν
 40 εἰ τι μὴ προσλάβοι καινὸν κακόν. Ἐνταῦθα δὴ τὴν καλὴν ταύτην νίκην νενοικήως ὁ Ἡγησάνδρος ἀκονιστὶ εἶχε παρ' ἑαυτῷ Τιμάρχῳ τουτονί. (65) Καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ λέγω, πάντες ἴστε· τίς γὰρ ὑμῶν οὐ πάποτε εἰς τοῦτον ἀφίκεται καὶ τὰς δαπάνας τὰς τούτων οὐ θεωρῶνκεν; ἢ τίς οὐ τοῖς τούτων κώμοις καὶ μοιχεῖαις περιτυγῶν οὐκ ἠχθέσθη ὑπὲρ τῆς πόλεως; ὁμοῦ δ' ἐπειδὴ ἐν δικαστηρίῳ ἔσμεν, καλεῖ μοι Γλαύκωνα Χολαργέα
 10 τὸν ἀφελόμενον εἰς ἐλευθερίαν τὸν Πιττάλακον, καὶ τὰς ἐτέρας μαρτυρίας ἀναγίνωσκε.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

66. [Μαρτυρεῖ Γλαύκων Τιμαίου Χολαργεύς. Ἐγὼ ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ Ἡγησάνδρου Πιττάλακον ἀφειλόμην εἰς ἐλευθερίαν. Χρόνῳ δ' ὕστερον ἔλθων πρὸς ἐμέ Πιττάλακος ἔφη βούλεσθαι διαλυθῆναι τὰ πρὸς Ἡγησάνδρον, καὶ προπέμψαι αὐτῷ ἄρασθαι ἦν τε αὐτὸς ἐνεκαλέσατο Ἡγησάνδρον καὶ Τιμάρχον καὶ ἦν Ἡγησάνδρος τῆς δουλείας αὐτόν καὶ διελύθησαν ὡσαύτως.]

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Ἀμφισθένης μαρτυρεῖ. Ἐγὼ ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ Ἡγησάνδρου Πιττάλακον ἀφειλόμην εἰς ἐλευθερίαν, καὶ τὰ ἐξῆς.]

67. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἡγησάνδρον. 10 Γέγραφα δ' αὐτῷ μαρτυρίαν κοσμιωτέραν μὲν ἢ κατ' ἐκείνον, μικρῶ δὲ σαφεστέραν ἢ τῷ Μισγόλῳ. Οὐκ ἀγῶν δ' ὅτι ἀπομαίεται καὶ ἐπιορκήσει. Διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν; ἔν' ὑμῖν ἐπιειξέω οἷους ἀπεργάζεται ἀνθρώπου τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο, ὡς καταφρονούντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερρῶντας δὲ τοὺς νό-

esse servum asserens. Pittalacus igitur malis undique oppressus ad genua accidit homini perquam bono. Est quidam Hucorion Cholargensis. Is eum asserit in libertatem. (63) Post hoc sortitiones judiciorum fecerunt. Sed progressu temporis cognitorem sumpserunt Diopitthem Suniensem, popularem Hegesandri, et per aetatem illius consuetudine usum. Diopithes suscepta re differt negotium, aliud ex alio tempus reis condonans. (64) Ut autem Hegesander vestrum suggestum conscenderat, — quo tempore Aristophontem quoque Azeniensem oppugnabat, priusquam is ei actionem illam minatus esset apud populum, qua ego Timarchum reum feci —, Crobylus item frater ejus conciones habebat, denique impuri isti primi apud vos ausi fuerunt de rebus Græciæ consilia vobis dare: tum demum Pittalacus, repudiato suo consilio, et ratione inita, quis et ipse esset, et cum quibus bellum gereret, recte sibi consuluit — vera enim dicenda sunt — et quiescere statuit, bene secum agi putans, si nihil novi mali sibi daretur. Hic demum Hegesander pulchram istam victoriam adeptus, Timarchum apud se nulla cum molestia habuit. (65) Et hæc vere a me dici, scitis omnes. Nam quis vestrum est, qui unquam in forum cupedinarium venerit nec sumptus istorum spectarit? aut quis, quum in istorum comessationes incidisset atque adulteria, republicæ vicem non doluit? Tamen, quando in foro sumus, voca mihi Glauconem Cholargensem, qui Pittalacum asseruit in libertatem: et reliqua testimonia lege.

TESTIMONIUM.

66. [Testatur Glauco Timæi F. Cholargensis. Ego Pittalacum asserui in libertatem, quum ab Hegesandro ad servitutem abduceretur. Aliquanto post me convenit Pittalacus seque dixit transigere velle cum Hegesandro, et misisse ad eum de tollendis actionibus, tam ea qua ipse reum fecisset Hegesandrum et Timarchum, quam illa qua se Hegesander de servitute, eodemque modo transigisse.]

TESTIMONIUM.

Amphisthenes testatur. Ego Pittalacum in libertatem asserui quum ab Hegesandro ad servitutem peteretur. Et reliqua.]

67. Igitur et ipsum Hegesandrum vocabo vobis. Scripsi autem ei testimonium modestius quam mores ejus postulent, sed paulo tamen evidentius quam Misgolas. Neque vero nescio ejuratum esse, et pejeratum. Cur igitur eum cito ad dicendum testimonium? Ut vobis demonstrum, quales soleat homines reddere istud studium, quam et contemptores deorum, et despectores legum, et prorsus

μους, ὀλιγώρως δὲ ἔχοντας πρὸς ἄπασιν αἰσχύνην.
(88) Κάλει μοι τὸν Ἡγήσανδρον.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

15 [Ἡγήσανδρος Διφίλου Στεირεὺς μαρτυρεῖ. Ὅτε κατέπελευσα ἐξ Ἑλλησπόντου, κατέλαβον παρὰ Πιτταλάκῳ τῷ κυβευτῇ διατρίβοντα τὸν Τιμαρχον τὸν Ἀριζήλου, καὶ ἐξ ἐκείνης τῆς γνώσεως ἐχρησάμην Τιμάρχῳ ὀμιλῶν τῇ αὐτῇ ἄρσει ἢ καὶ τὸ πρότερον Λαοδάμαντι.]

69. Οὐκ ἠγούουν ὅτι ὑπερόψεται τὸν θρονον, ὃ Ἄθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ προεῖπον ὑμῖν. Κάκεινο δέ μοι πρόδηλόν ἐστιν, ὅτι ἐπειδὴ νῦν οὐκ ἐθέλει μαρτυρεῖν, αὐτίκα πάρεσιν ἐν τῇ ἀπολογίᾳ. Καὶ οὐδὲν μὰ Δία θαυμαστόν· ἀναβήσεται γὰρ ὑμῖν δεῦρο πιστεύων τῷ ἑαυτοῦ βίῳ, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ μισοπόνηρος καὶ τὸν Λαοδάμαντα ὅστις ἦν οὐ γινώσκων, ἐρ' ὃ ὑμεῖς ἐθορυβήσατε τῆς μαρτυρίας ἀναγινωσκομένης. (70) Ἄρα γε προσχθήσομαι τι σαφέστερον εἰπεῖν ἢ κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ φύσιν; εἶπατέ μοι πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὡ Ἄθηναῖοι, ὅστις αὐτὸν κατήσχυνε πρὸς Ἡγήσανδρον, οὐ δοκεῖ ὑμῖν πρὸς τὸν πόρνον πεπορευῆσθαι; ἢ τίνας αὐτοῦ οὐκ οἰόμεθα ὑπερβολὰς ποιῆσθαι βδελυρίας παροινούντας καὶ μονουμένους; οὐκ οἴεσθε τὸν Ἡγήσανδρον ἀπολογούμενον τὰς πρὸς τὸν Λαοδάμαντα πράξεις τὰς περιβήσους, ἃς ὑμεῖς ἄπαντες σύνιστε, ὑπερήφανα τὰ ἐπιτάγματα ἐπιτάττειν, ὡς ταῖς τούτου ὑπερβολαῖς αὐτὸν δόξοντα μέτρια διαπεπράχθαι; (71) Ἄλλ' ὅμως ὄψεσθε ὅτι καὶ μάλα πιστοφῶς καὶ ῥητορικῶς αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κρωβύλος αὐτίκα μάλα δεῦρο ἀνακηδήσαντες ταῦτα μὲν εἶναι πολλῆς ἀβελτερίας φήσουσιν ἃ ἐγὼ λέγω, ἀξιώσουσι δέ μοι μάρτυρας παρασχεῖσθαι διαρρήδην μαρτυρούντας ἃ που ἐπραττεν, ὅπως ἐποίει, ἢ τίς εἶδεν, ἢ τίς ἦν ὁ τρόπος, πρᾶγμα (οἶμαι) ἀναιδῆς λέγοντες. (72) Οὐ γὰρ ἐγωγε ὑπολαμβάνω οὕτως ὑμᾶς ἐπιλήσμονας εἶναι, ὥστε ἀμνημονεῖν οἷον ὀλίγῳ πρότερον ἠκούσατε ἀναγινωσκομένων τῶν νόμων, ἐν οἷς γέγραπται, ἐάν τις μισθώσῃται τινα Ἀθηναίων ἐπὶ ταύτῃ τὴν πράξιν ἢ ἐάν τις ἑαυτὸν μισθώσῃ, ἔνοχον εἶναι τοῖς μεγίστοις καὶ τοῖς ἴσοις ἐπιτιμίοις. Τίς οὖν οὕτω ταλαίπωρός ἐστιν ἄνθρωπος, ὅστις ἀν ἐβελήσσει σαφῶς τοιαύτην μαρτυρίαν μαρτυρῆσαι, ἐξ ἧς ὑπάρχει αὐτῷ, ἐάν τάληθῆ μαρτυρήσῃ, ἐπιδεικνύναι ἔνοχον ὄντα ἑαυτὸν τοῖς ἐσχάτοις ἐπιτιμίοις; (73) Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν ἐστι τὸν πεπονητότα ἁμολογεῖν. Ἄλλὰ διὰ τοῦτο κρίνεται, ὅτι ταῦτα πράξας παρὰ τοὺς νόμους ἐδημηγόρει. Βούλεσθε οὖν τὸ θλον πρᾶγμα ἀφῶμεν καὶ μὴ ζητῶμεν; Νῆ τὸν Ποσειδῶ κακῶς ἄρα τὴν πόλιν οἰκῆσομεν, εἰ ἂν αὐτοὶ ἔργῳ ἴσμεν γινόμενα, ταῦτα ἐάν μὴ τὴν δεῦρο παραλθῶν σαφῶς ἄμα καὶ ἀναισχύντως 11 μαρτυρήσῃ, διὰ τοῦτο ἐπιλησόμεθα.

74. Σκέψασθε δὲ καὶ ἐκ παραδειγμάτων· ἀνάγκη δ' ἴσως ἔσται παραπλήσια παραδείγματα εἶναι τοῖς

omnis verecundiæ negligentes. (68) Voca mihi Hegesandrum.

TESTIMONIUM.

[Hegesander Diphili filius Stiriensis testatur. Quum ex Hellesponto sum reversus, deprehendi apud Pittalacum aleatorem agentem Timarchum Arizell filium, atque ex illa notitia Timarcho usus sum, eadem cum eo ver-atus ratione qua prius etiam cum Laodamante.]

69. Non ignorabam eum neglecturum esse jusjurandum, Athenienses, sed praedixi vobis. Quin illud etiam praevideo, quum nunc testimonium dicere nolit, statim in defensione proditurum: idque profecto minime mirum. Ascendet autem huc, vita antea fretus, quippe vir bonus, et malorum osor, et ignarus qui fuerit Laodamas, ob quem vos inter legendum testimonium tumultum excitastis. (70) Nunquid audebo evidentius, quam pro natura mea, dicere? Dicite mihi, per Jovem deosque reliquos quaeso, Athenienses: qui sese dedecore affecit apud Hegesandrum, non videtur vobis scortatus esse cum scorto? Aut quid insignis improbitatis eos putemus praetermisisse, in ebrietate et solitudine? Nonne creditis Hegesandrum ad elevandam infamiam decantatae illius et vobis omnibus nota: patientiae, quam ipse Laodamanti praestitisset, res omnem impudentiam excedentes Timarcho imperasse; ut praesumpta hujus turpitudine ipse non immodeste se gessisse videatur? (71) Sed tamen videbitis ipsum, et fratrem ejus Crobylum, perquam accurate et oratorie statim huc prosilire ac dicere, quae ego dicam, ea magnae esse stultitiae: ac postulatos, ut testes producant, qui aperte dicant, ubi egerit, quomodo fecerit, aut quis viderit, aut quae ratio fuerit: impudenti utentes oratione. (72) Neque enim ego vos tam obliviosos esse arbitror, ut non memineritis legum, quas recitari paulo ante audistis, in quibus scriptum est: si quis aliquem Atheniensium ad id negotium conduxerit, aut si quis sese elocarit, teneri maximis et paribus poenis. Quis ergo adeo miser est, qui perspicue velit tale perhibere testimonium, unde, si verum dixerit, ostendat se extremum supplicium commeruisse? (73) Itaque illud est reliquum, ut qui passus est confiteatur. Verum ob hoc accusatur, quod his admissis contra leges conclones habeat. Vultis igitur, ut totam rem omittamus, nec inquiramus scilicet? Egregie profecto urbs administrabitur, si quae ipsi re ipsa fieri scimus, ea nisi quis nobis huc progressus, simul evidenter et impudenter suo testimonio confirmarit, propterea obliviscemur.

74. Idque vel exemplis intelligite. Est autem necessarium scilicet, exempla esse consimilia Timarchi moribus.

τρόπος τῆς Τιμαρχοῦ. Ὅρατε τουτουσί τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθεζομένους, τοὺς ὁμολογουμένως τὴν πρᾶξιν πράττοντας. Οὗτοι μέντοι ἔσαν πρὸς τῇ ἀνάγκῃ τῆς γίνονται, ὁμοῦ πρό γε τῆς αἰσχύνῃς προσβάλλονταί τι καὶ συγχελοῦσι τὰς θύρας. Εἰ δὴ τίς ὑμῶν ἔροιο τοὺς ὀδῶ πορευομένους τί νῦν ὅστος ὁ ἄνθρωπος πράττει, εὐθὺς ἂν εἰκοίτε τοῦ ἔργου τοῦνομα, οὐχ ὀρῶντας τὸν εἰσεληλυθότα ὅστις ἦν, ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου συνειδότες καὶ τὸ πρᾶγμα γνωρίζοντες. (78) Οὐκοῦν τὸν αὐτὸν τρόπον προσήκει ὑμᾶς περὶ Τιμαρχοῦ ἐξετάζειν, καὶ μὴ σκοπεῖν εἰ τις εἶδεν, ἀλλ' εἰ πέπρακται τούτῳ ἢ πράξι. Ἐπεὶ πρὸς θεῶν τί δεῖ λέγειν, Τιμαρχε, ἢ τί σὺ ἂν εἰπὸς αὐτὸς περὶ ἐτέρου ἀνθρώπου ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ κρινομένου; ἢ τί χρὴ λέγειν ἔσαν μαιράκιον νέον καταλιπὼν τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις νυκτερεύῃ, τὴν ὄψιν ἐτέρων διαφέρον, καὶ πολυτελῆ δειπνα δειπνῆ ἀσύμβολον, καὶ αὐλητρίδας ἔχη καὶ ἐταίρας πολυτελεστάτας, καὶ κυβαύῃ, καὶ μηδὲν ἐκτίνῃ αὐτὸς ἀλλ' ἕτερος ὑπὲρ αὐτοῦ; (79) Ἐτι ταῦτα μαντείας προσδοῖται; οὐκ εὐδῆλον ἔστι πᾶσα ἀνάγκη τὸν τὰ τηλικαῦτα ἐπιτάγματα πᾶσι ἐπιτάττοντα καὶ αὐτὸν ἀντὶ τούτων ἡδονὰς τινὰς παρασκευάζειν τοῖς τὸ ἀργύριον προαναλίσκουσιν; Οὐ γὰρ ἔχω μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον τίνα τρόπον εὐφημότερον μνησθῆ τῶν σοὶ καταγελάστως πεπραγμένων ἔργων.

77. Θεωρήσατε δ', εἰ βούλεσθε, τὸ πρᾶγμα καὶ ἐκ πολιτικῶν τινων παραδειγμάτων, καὶ μέλιτα ἐκ τούτων ἂ νυνὶ μετὰ χεῖρας ἔχετε. Γεγόναισι διαφηφισαί ἐν τοῖς δήμοις, καὶ ἕκαστος ὑμῶν ψῆφον δέδωκε περὶ τοῦ σώματος, ὅστις Ἀθηναῖος ὄντως ἐστὶ καὶ ὅστις μὴ. Καὶ ἐρωγε, ἐπειδὴν προσίω πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἀγωνιζομένων, ὄρω ὅτι δεῖ τὸ αὐτὸ κατ' ὑμῖν ἰσχύει. (78) Ἐπειδὴν γὰρ εἶπε ὁ κατηγορὸς ἄνδρες δικασταί, τουτουσί κατεψηφίσαντο οἱ δημόται ὁμόσαντες, οὐδενὸς ἀνθρώπων οὔτε κατηγορήσαντος οὔτε μαρτυρήσαντος, ἀλλ' αὐτοὶ συνειδότες, » εὐθὺς θεωρεῖτε ἡμεῖς ὡς σὺ μετὸν τῷ κρινομένῳ τῆς πόλεως· οὐδὲν γὰρ (οἶμαι) δοκεῖ προσδοῖσθαι ὑμῖν λόγου οὐδὲ μαρτυρίας ὅσα τις σαφῶς εἶδεν αὐτός. (79) Φέρε δὴ πρὸς τοῦ Διός, εἰ ὡσπερ περὶ τοῦ γένους, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου ἰδέσθε δοῦναι ψῆφον Τιμαρχον, εἴτ' ἐνοχὸς ἐστὶν εἴτε μὴ, ἐκρίνετο δὲ τὸ πρᾶγμα ἐν τῷ δικαστηρίῳ, εἰσήγετο δ' εἰς ὑμᾶς ὡσπερ νόμι, μὴ ἐξῆν δ' ἐκ τοῦ νόμου ἢ ψηφίσματος μήτε ἐμοὶ κατηγορεῖν μήτε τούτῳ ἀπολογεῖσθαι, ὁ δὲ κήρυξ δ' νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοὶ ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα, » τῶν ψῆφων ἢ τετραπημένῃ, ἔτω δοκεῖτε πεποιθεῖσθαι Τιμαρχον, ἢ δὲ πλήρης, ἔτω μὴ, » τί ἂν ἐψηφίσασθε; ἀκριβοῦς εὐ οἶδ' ὅτι κατέγνωσ' ἂν αὐτοῦ. (80) Εἰ δὴ τίς με ἔροιο ὑμῶν « σὺ δὲ τί οἶσθα εἰ ἡμεῖς ἂν τούτου κατεψηφισάμεθα; » εἰποῦμαι ἂν « δότι ἐπαρρησιάσωσθέ μοι καὶ διαίλεσθε. » καὶ ὅποτε καὶ ποῦ ἕκαστος, ἐγὼ δὲ ὑμᾶς ὑπομνήσω. Ὅταν οὕτω ἀναβῇ

Vidētis eos qui in prostibulis sedent, et scelus istud admittunt, ut infatias ire non possint. Tamen isti, quum ei necessitati est parendum, dedecus id velamento quodam tegunt, et foris occcludunt. Quodsi quis vestrum illac transeunt percontetur, quid homo ille tunc agat, statim dicatis nomen illius facinoris : quanquam non videritis quis fuerit ingressus, sed quæstum sciatis ab illo homine institutum, et rem intelligatis. (75) Eodem igitur modo vos decet in Timarchum etiam inquirere : nec illud considerare, an aliquis viderit, sed an res ab eo perpetrata sit. Nam quid per deos, Timarche, dicendum est? aut quid ipse tu diceret de alio homine, qui eodem crimine accusaretur? aut quid dicendum est, quum homo adolescens, paternis ædibus relictis, in aliena domo pernoctat, aliis vultu præstans; quum sumptuosis cœnis fruitur sine suo sumptu; quum et tibicinas habet atque meretrices sumptuosissimas; quum alea ludit, nec ipse quicquam solvit, sed alius pro eo? (76) Numquid adhuc ista divinationem requirunt? non planum est, aliter fieri non posse, quin is qui tot res aliquibus imperet, et ipse pro his voluptates aliquas lis suppeditet, qui argentum in antecessum ei erogant? Neque enim, ita me Jupiter amet, qua alia ratione modestius turpium facinororum tuorum mentionem faciam, invenio.

77. Estimate autem rem, si vultis, e civilibus exemplis; iisque potissimum quas nunc in manibus habetis. Suffragia lata sunt in municipis : et de unoquoque nostrum in suffragia itum est, sitne vere suffragium Atheniensis, an non sit. Atque ego quum accedo ad iudicium, et reos audio, idem apud vos semper valere video. (78) Nam quum dicit accusator : « Judices, hunc populares condemnarunt iurati, nimine accusante aut testimonium in eum dicente, sed ex sua ipsorum conscientia, » statim vos conclamatis, quod quasi reus non habet jus civitatis. Neque enim vobis opus esse videtur verbis aut testimoniis, iis in rebus, quas quis ipse evidenter novit. (79) Age vero, si quemadmodum de genere, sic de acta vita Timarchi suffragium ferendum fuisset, utrum teneretur necne : et res in vestro iudicio disceptata, vobisque proposita fuisset, ut nunc ; non licuisset autem per legem aut decretum vel mihi accusare, vel isti causam dicere : sed præco, qui nunc mihi astat, vos legitimo illo præconio hortatus esset : « perforato calculo suam sententiam declaret is cui videtur scortum egisse Timarchus, integro autem cui non » : quidnam pronuntiassetis? Satis scio, vos illum fuisse condemnaturos. (80) Quodsi me quis vestrum roget, unde ego sciam utrum vos istum condemnaturi fueritis : dixerim, eo quod libere et aperte verbis de hoc erga me verba feceritis : quando et ubi quisque id fecerit, ego vos commonefaciam. Quum

ἐπὶ τὸ βῆμα ἐν τῷ δήμῳ, καὶ ὅτε ἐβούλευσε κέρυσιν, ὅταν μνησθῆι τειχῶν ἐπισκευῆς ἢ πύργου ἢ ὅς ἀπήγατό ποῦ τις, εὐθὺς ἐβόητε καὶ ἐγέλατε καὶ αὐτοὶ ἐλέγετε τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἔργων ὧν σίνιστε αὐτῶν. (81) Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ εἶασι, τὰ δὲ ἐν αὐτῇ τῇ ἐκκλησίᾳ γενόμενα, ὅτε ἐγὼ τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα, ταῦθ' ὑμᾶς ἀναμνησάσαι βούλομαι. Τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοσι ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ τοῦτου, ὃ οὗτος εἰρήκει περὶ τῶν οἰκίσεων τῶν ἐν τῇ Πνυκί, ἦν μὲν ὁ τὸν λόγον 12 λέγων ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν Αὐτολύκος, καλῶς νῆ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ σεμνῶς καὶ εὐξίας ἐκείνου τοῦ συνεδρίου βεδιωκῶς· (82) ἐπειδὴ δὲ ποῦ προϊόντος τοῦ λόγου εἶπεν ὅτι τὸ εἰσήγημα τὸ Τιμάρχου ἀποδοκιμάζει ἢ βουλή, « καὶ περὶ τῆς ἐρημίας ταύτης καὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐν τῇ Πνυκί μὴ θαυμάσητε, ὃ Ἀθηναῖοι, εἰ Τιμάρχος ἐμπειροτέρως ἔχει τῆς βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου, » ἀνεθορυβήσατε ὑμεῖς ἐνταῦθα καὶ ἴφατε τὸν Αὐτόλκω ἀληθῆ λέγειν· εἶναι γὰρ αὐτὸν ἐμπειροὺς τούτων. (83) Ἄγνοήσατε δ' ὑμῶν τὸν θόρυβον ὁ Αὐτόλκω, μάλᾳ σκυθρωπάσας καὶ διαλιπὼν εἶπεν « ἡμεῖς τοι, ὃ Ἀθηναῖοι, οἱ Ἀρεοπαγῖται οὔτε κατηγοροῦμεν Τιμάρχου οὔτε ἀπολογοῦμεθα (οὐ γὰρ ἡμῖν πατέρων ἴστιν), ἔχομεν δὲ τοιαύτην τινὰ συγγνώμην 10 Τιμάρχῳ· οὗτος ἴσως » ἔφη « ὥθη ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ταύτῃ μικρὸν ὑμῶν ἐκάστη ἀνάλωμα γίνεσθαι· » καὶ πάλιν ἐπὶ τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῷ μικρῷ ἀναλώματι μελιζων ἀπήγατο παρ' ὑμῶν μετὰ γέλωτος θόρυβος. (84) Ὡς δ' ἐπειμνήσθη τῶν οἰκαπέδων καὶ τῶν λάκκων, οὐδ' ἀναλαθεῖν αὐτοὺς ἠδύνασθε. Ἐνθα δὴ καὶ παρέρχεται Πύρρανδρος ἐπιτιμησῶν ὑμῖν, καὶ ῥητο τὸν δῆμον εἰ οὐκ αἰσχύνοντο 16 γελῶντες παρουσίας τῆς βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου. Ὑμεῖς δ' ἐβέβαλετε αὐτὸν ὑπολαβόντες· ἴσμεν, ὃ Πύρρανδρε, ὅτι οὐ δεῖ γελᾶν τούτων ἐναντίον· ἀλλ' οὕτως ἰσχυρὸν ἔστιν ἡ ἀλήθεια ὥστε πάντων ἐπικρατεῖ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν. » (85) Ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν μαρτυρίαν μαρτυρησῶναι ὑμῖν ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἦν ἀλῶναι ψευδομαρτυρίων οὐ καλῶς ἔχει. Οὐκοῦν ἀποπον ἂν εἴη, ὃ Ἀθηναῖοι, εἰ μηδὲν μὲν ἐμοῦ 20 λέγοντος αὐτοὶ βοῶντες τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἔργων ὧν σίνιστε τούτω, ἐμοῦ δὲ λέγοντος ἐπιλέλησθε, καὶ μὴ γενομένης μὲν κρίσεως περὶ τοῦ πράγματος ἦλω ἂν, γεγονότος δὲ ἐλέγχου ἀποφεύξεσθε.

86. Ἐπεὶ δὲ ἐμνήσθη τῶν διαψηφίσεων καὶ τῶν Δημοφίλων πολιτευμάτων, βούλομαι καὶ ἄλλο τι παράδειγμα περὶ τούτων εἰπεῖν. Ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρότερόν τι τοιαύτου πολιτεύματα ἐπολιτεύσατο. 25 Ἡτινάσασθαι τινος εἶναι οἷον ἀρα ἐνεχέριον συνδικάζειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰλλα δικαστήρια, ὥσπερ καὶ νυνὶ Νικόστρατος· καὶ περὶ τούτων κρίσεις αἱ μὲν ἐγένοντο πάλαι, αἱ δὲ νῦν ἐνεστῆσιν ἔτι. (87) Φέρε δὴ πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν, εἰ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐτραπόντου ἀπολογίαν ἦνπερ Τιμάρχος νυνὶ καὶ οἱ συναγορεύοντες αὐτῶν, καὶ ἤξιον διαρρήδην μαρτυρεῖν περὶ τῆς αἰτίας ἢ τοὺς

iste apud populum suggestum conscenderet, quum in senatu anno superiore esset, quum mentionem faceret moenium aut turrium reficiendorum, vel ut aliquis quopiam abductus esset : tum statim ridebatis, et clamabatis, et ipsi dicebatis cognomina rerum, quarum ei estis conscii. (81) Ac multa quidem vetera omittam : quas vero in ipsa concione acta sunt, quum ego Timarcho iudicium hoc denuntiavi, ea vobis in memoriam revocabo. Nam quum senatus Areopagiticus populum ex istius decreto accederet, quod iste fecerat de domiciliis in Pnyce : orationem nomine senatus Areopagilici habebat Autolycus, qui, ita me dii ament, bene honesteque et pro ejus concilii dignitate vixerat : (82) sed ubi tandem in orationis progressu dixit, senatum Timarchi sententiam improbare : « Et quod hanc solitudinem et locum in Pnyce attinet, ne miremini, inquit, Athenienses, si Timarchus in his peritia senatum superat » : ibi vos plausum excitastis, et Autolycum vera loqui dixistis; esse enim eum locorum illorum peritum. (83) Autolycus autem plausu vestro non intellecto, severo admodum vultu post intervallum dixit : « Nos Areopagite, Athenienses, Timarchum nec accusamus, nec defendimus, — neque enim patrium id nobis est, — sed hanc veniam Timarcho damus. Is fortassis, inquit, putavit in hoc silentio parvum a nostram unoquoque sumptum fieri. » Rursus ob silentium et parvum sumptum, major vester eum excepit cum risu plausus. (84) Ut vero mentionem fecit arearum et canalium, risu pene emortui estis. Ibi Pyrrhander prodit vos objurgaturus : et rogat populum, an non puderet ridere presentate senatu Areopagitico. Vos autem repudiato eo respondistis : « Scimus, Pyrrhander, coram his non esse ridendum : sed res adeo fortis est veritas, ut omnes humanas cogitationes vincat. » (85) Hoc ego testimonium vobis esse perhibitum existimo a populo Atheniensi, quod mendacii coargui nefas est. Absurdum igitur fuerit, Athenienses, si, me nihil dicente, ipsi proclamatis cognomentum facinorum, quorum isti estis conscii, me vero dicente oblitus estis; et si, quum de ea re iudicium non haberetur, condemnatus esset, nunc vero, quum iudicio de eadem inquiratur, absolvetur.

86. Quoniam autem populi recensionem sive Demophilii institutum modo memoraui, aliud etiam his de rebus exemplum adducam. Idem enim hic vir prius etiam hujusmodi quippiam gessit. Conquestus est, esse quosdam qui instituerent corrumpere concionem, ceteraque judicia, quemadmodum etiam nunc Nicostratus; et his de rebus judicia quaedam olim facta sunt, quaedam etiam nunc fiunt. (87) Agite vero, per deos immortales, si eadem qua nunc Timarchus ejusque patroni defensione usi fuissent, ac postulassent, ut aut aliquis perspicue testificaretur de crimine, aut iudices non cre-

δικαστὰς μὴ πιστεύειν, ἅπανα δὴπου ἀνάγκη ἦν ἐκ
 30 τοῦ λόγου τούτου μαρτυρεῖν τὸν μὲν ὡς ἐδέκαζε, τὸν δὲ
 ὡς ἐδεκάζετο, προκειμένης ἑκατέρω ζημίας ἐκ τοῦ νό-
 μου θανάτου, ὥσπερ ἐνθάδ' ἐάν τις μισθώσῃται τινα
 Ἀθηναίων ἐφ' ὕβρει, καὶ πάλιν ἐάν τις Ἀθηναίων ἐπι-
 τῆ τοῦ σώματος ἀισχύνη ἐκὼν μισθαρήνῃ. (88) Ἔστιν
 οὖν ὅστις ἐμαρτύρησεν, ἢ κατήγορος ἢ ἐνεχείρησε
 τοιαύτην τὴν ἀπόδειξιν ποιῆσθαι τοῦ πράγματος; οὐ
 ὄητα. Τί οὖν; ἀπέφυγον οἱ κρινόμενοι; μὰ τὸν Ἡρα-
 35 κλέα, ἐπεὶ θανάτῳ ἐζημιώθησαν, πολὺ νῆ τὸν Δία καὶ
 τὸν Ἀπόλλω ἕλαττον ἀμάρτυρα ἡμαρτηκότας τουτοῦ
 τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκείνῳ μὲν γὰρ οἱ ταλαίπωροι οὐ δυνά-
 μνοι γῆρας ἄμα καὶ πέναν ὑπενεχεῖν, τὰ μέγιστα
 τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν, ταύταις ἐχρήσαντο ταῖς συμ-
 φοραῖς, οὗτος δ' οὐκ ἐθέλων τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέ-
 χειν.

88. Εἰ μὲν τοίνυν ἦν ὁ ἀγὼν οὕτως ἐν πόλει ἐκ-
 40 κλήτῳ, ὑμᾶς ἂν ἐγὼ γε ἤξιωσα μάρτυράς μοι γενέσθαι,
 τοὺς ἀρίστα εἰδότες ὅτι ἀληθῆ λέγω· εἰ δ' ὁ μὲν ἀγὼν
 ἔστιν Ἀθήνησιν, οἱ δ' αὐτοὶ δικασταὶ μοι καὶ μάρτυ-
 ρές ἐστε τῶν λόγων, ἐμοὶ μὲν ἀναμιμνήσκων προσήκει,
 ὑμᾶς δὲ μοι μὴ ἀπιστεῖν. Καὶ γὰρ μοι δοκεῖ Τίμαρχος
 οὕτως οὐχ ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον, ὡς Ἀθηναῖοι, ἐσπουδαμέ-
 ναι, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῶν ταῦτα διαπρα-
 γμάντων αὐτῶ. (89) Εἰ γὰρ ἡ μὲν πρᾶξις αὕτη ἔσται,
 13 ὥσπερ εἴθε γίνεσθαι, λάθρα καὶ ἐν ἑρημίᾳ καὶ ἐν
 ἰδίᾳ οἰκίᾳ, ὁ δὲ ἀρίστα μὲν εἰδὼς, καταισχύνας δὲ
 τινα τῶν πολιτῶν, ἐὰν τἀληθῆ μαρτυρήσῃ, ἔνοχος
 ἔσται τοῖς μεγίστοις ἐπιτιμίαις, ὁ δὲ κρινόμενος κατα-
 μαρτυρημένος ὑπὸ τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τῆς
 ἀληθείας ἀζώσκει μὴ ἐξ ὧν γινώσκειται, ἀλλ' ἐκ τῶν
 μαρτυριῶν κρίνεσθαι, ἀνήρηται ὁ νόμος καὶ ἡ ἀλήθεια,
 6 καὶ δέδεικται φανερὰ ὁδὸς δι' ἧς οἱ τὰ μέγιστα κακουρ-
 γοῦντες ἀποφεύξονται. (91) Τίς γὰρ ἢ τῶν λωποδύτων
 ἢ τῶν κλεπτῶν ἢ τῶν μοιχῶν ἢ τῶν ἀνδροφόνων ἢ τῶν
 τὰ μέγιστα μὲν ἀδικούντων, λάθρα δὲ τοῦτο πραττόντων
 δώσει δίκην; καὶ γὰρ τούτων οἱ μὲν ἐπ' αὐτοπόρῳ
 ἀλόντες, ἐὰν μὲν δυμολογῶσι, παραχρῆμα θανάτῳ
 ζημιῶνται, οἱ δὲ λαθόντες καὶ ἔξαρνοι γενομένοι
 10 κρίνονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις· εὐρίσκειται γὰρ ἡ ἀλή-
 θεια ἐκ τῶν εἰκόντων.

91. Χρήσασθε δὴ παραδείγματι τῆ βουλῆ τῆ ἐξ
 Ἀρείου πάγου, τῷ ἀκριβεστάτῳ συνεδρίῳ τῶν ἐν τῇ
 πόλει. Πολλοὺς γὰρ ἤδη ἐγὼ γένοιτο ἐναγχοῦς τεθεώρηκα ἐν
 τῷ βουλευτηρίῳ τούτῳ εὐ πάντων εἰπόντας καὶ μάρτυρας
 πορισμένους ἀλόντας· ἤδη δὲ τινὰς πάντων κακῶς δια-
 λεχθέντας καὶ πρᾶγμα ἀμάρτυρον ἔχοντας οἶδα νική-
 15 σοντας. Οὐ γὰρ ἐκ τοῦ λόγου μόνον οὐδ' ἐκ τῶν μαρτυ-
 ρῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτοὶ ἴσασιν καὶ ἐξητάσασιν, τὴν ψῆφον
 φέρουσι. Τοιγάρτοι διατελεῖ τοῦτο τὸ συνέδριον εὐδοκι-
 μῶν ἐν τῇ πόλει. (93) Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ὡς Ἀθη-
 ναῖοι, καὶ ὑμεῖς τὴν κρίσιν ταύτην ποιήσασθε, καὶ
 πρῶτον μὲν μηδὲν ἡμῖν ἔστω πιστότερον ὧν αὐτοὶ
 οἴσονται καὶ πέποισθε περὶ Τίμαρχου τούτου. ἔπειτα τὸ

derent, ea ratione omnino scilicet necessarium fuisset, illum
 testari se corrupisse, alium, se corruptum esse, quum in
 utrumque poena capitis legibus sancitam sit : quemadmo-
 dum hic, si quis aliquem Atheniensem ad contumeliam
 conduxerit, ac vicissim si quis Atheniensis ultro ad dedecus
 mercede se prostituerit. (88) Est vero aut testis qui testi-
 ficatus sit, aut accusator qui factum eo pacto demonstrare
 instituerit? Nullus utique. Quid ergo? absoluti sunt rei?
 Non mehercule, sed capite poenas dederunt : quum quidem
 eorum peccatum sit longe minus istius flagitii. Nam illi
 miseri, quum non possent paupertatem simul et senectutem
 tolerare, quæ gravissima in rebus humanis mala sunt, in
 eas calamitates inciderunt : iste eo quod suam petulan-
 tiam noluit coercere.

89. Quodsi causa hæc in alia urbe ageretur, vos ego
 testes citassem, ut qui optime sciretis, me dicere verum :
 sed quum Athenis agatur, atque iidem meæ sitis et iudices
 et testes orationis, meum est vos admonere, vestrum cre-
 dere. Timarchus etenim mihi videtur, iudices, non suum
 dumtaxat negotium agere, sed ceterorum etiam, qui eadem
 cum ipso facinora commiserunt. (90) Nam si scelus ipsum,
 ut solet, clam committetur atque in solitudine et in sodi-
 bus privatis, qui autem optime novit, atque civium aliquem
 probro afficit, si verum testimonium dixerit, in maximis
 periculis versabitur ; reus autem, suæ vitæ ac veritatis op-
 pressus testimonio, postulabit ut de se iudicium fiat, non
 ex sui notitia, sed ex testimoniis : tolletur et lex et veritas,
 et evidens monstrata erit via, qua homines maximis con-
 stricti facinoribus elabantur. (91) Quis enim aut grassator,
 aut fur, aut adulter, aut homicida, aut gravissimorum
 scelerum patror, modo occulte faciat, dabit poenas? In-
 ter hos enim, ii qui in ipso facinore deprehenduntur, et
 fatentur, statim occiduntur : qui autem clam fecerunt, et
 insidiando sunt, in iudicium adducuntur. Veritas enim
 conjecturis quibusdam verisimilibus indagatur.

92. In quo uti potestis exemplo senatus Areopagitic, quo
 nullum est in urbe diligentius concilium. Multos enim
 ego vidi nuper in ea curia, quum optime dixissent, et testes
 produxissent, succubuisse : atque etiam aliquos, causa
 male perorata et nullis testibus confirmata, vicisse. Ne-
 que enim ex oratione dumtaxat, neque ex testibus, sed ex
 sua conscientia et indagazione suffragium ferunt. Itaque
 hoc concilium in urbe semper est cum auctoritate. (93) Ad
 eundem igitur modum et vos, Athenienses, in hac facite
 controversia ; ac primum nihil vobis sit credibilius eo quod
 ipsi scitis ac persuasum habetis de hoc Timarcho : deinde

20 πρᾶγμα θεωρεῖτε μὴ ἐκ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου. Οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ λόγοι λεγόμενοι περὶ Τιμαρχοῦ καὶ τῶν τούτου ἐπιτηδευμάτων διὰ τὴν ἀληθειαν ἐλέγοντο, οἱ δ' ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ βηθησόμενοι διὰ τὴν κρίσιν τῆς ὑμετέρας ἀπάτης ἔνεκα. Ἀπόδοτε οὖν τὴν ψῆφον τῷ πλείονι χρόνῳ καὶ τῇ ἀληθείᾳ καὶ οἷς αὐτοὶ ὑμεῖς σύνιστε.

94. Καίτοι λογογράφος γέ τις φησιν, ὁ μηχανώμενος 25 αὐτοῖς τὴν ἀπολογία, ἐναντία με λέγειν ἑμαυτῷ. Οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ εἶναι αὐτῷ δυνατὸν τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πεπορευῆσθαι καὶ τὰ πατρῶα κατεδήλοκέναι· τὸ μὲν γὰρ ἡμαρτηκέναι τι περὶ τοῦ σώμα παιδὸς εἶναι φησι, τὸ δὲ τὰ πατρῶα κατεδήλοκέναι ἄνδρος. Ἔτι δὲ τοὺς κατασχύνοντας αὐτοὺς μισθοῦ φησι πράττεσθαι τοῦ

30 πειούμενος κατὰ τὴν ἀγοράν, εἰ δ' αὐτοὺς πεπόρευται τε καὶ τὰ πατρῶα κατεδήλοκεν. (98) Εἰ δέ τις ἄγνοσὶ ταῦθ' ὅπως ἔχει, ἐγὼ σαφέστερον αὐτὰ πειράσομαι διορίσαι τῷ λόγῳ. Ἔως μὲν γὰρ ἀντήρκει ἡ τῆς ἐπικλήρου οὐσία, ἣν ὁ Ἡγήσανδρος δὲ τούτου ἔχων ἔγρημε, καὶ τὸ ἀργύριον ὃ ἦλθεν ἔχων ἐκ τῆς μετὰ Τιμομάχου ἀποδημίας, ἦσαν ἐπὶ πολλῆς ἀσελγείας καὶ ἀφθονίας· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπωλώλει καὶ κατακεκῦβευτο καὶ κατοκλο-

35 φάγητο, οὐτοσὶ δ' ἔξωρος ἐγένετο, εἰδίδου δ' εἰκότως οὐδεὶς ἐτι οὐδέν, ἡ δὲ βδελυρὰ φύσις καὶ ἀνόσιος ἡ τοῦτου ἀεὶ τῶν αὐτῶν ἐπεθύμει καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἀκρασίας ἔτερον ἐφ' ἑτέρῳ ἐπίταγμα ἐπέταττε καὶ ἀπεφίετο εἰς τὸ καθ' ἡμέραν ἔθος, ἐνταῦθα δὲ ἐτραπέτο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῶαν οὐσίαν. (96) Καὶ οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ' εἰ οἴοντ' ἔστιν εἰπεῖν, καὶ κατέπιεν.

40 Καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο, οὐδ' ἐδύνατ' ἀναμένειν τὸ πλεόν οὐδὲ τὸ λυσιτελοῦν, ἀλλὰ τοῦ ἤδη εἰρσικοντος ἀπέδιδετο· οὕτως ἠπειγέτο σφῆδρα πρὸς τὰς ἡδονάς. (97) Τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ οὐσίαν ἀφ' ἧς ἕτερος μὲν ἂν καὶ ἐλειτούργει, οὗτος δὲ οὐδ' αὐτῷ διαφυλάττει ἐδυνήθη. Οἰκίαν μὲν γὰρ ὄπισθεν τῆς πόλεως, ἔσχατιαν δὲ Σφηττοῖ, Ἄλωπεκῆσι δ' ἕτερον χωρίον, χωρὶς δὲ οἰκέτας δημιουργοῦς

14 τῆς σκυτοτομικῆς τέχνης ἐννέα ἢ δέκα, ὧν ἕκαστος τούτῳ δὲ ὀβολοῦς ἀποφορὰν ἔφερε τῆς ἡμέρας, ὃ δ' ἡγεμῶν τοῦ ἐργαστηρίου τριώβολον· ἐτι δὲ πρὸς τούτοις γυναῖκα ἐμόρνια ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρουσαν, καὶ ἄνδρα ποικιλτήν, καὶ ὀφελοντάς τινας αὐτῷ ἀργύριον, καὶ

5 ἐπιπλά. (98) Ὅτι δὲ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, ἐνταῦθα μέντοι νῆ Δία σαφῶς πάνυ καὶ διαρρήδην ἐγὼ μαρτυροῦντας ὑμῖν τοὺς μάρτυρας παρέξομαι· οὐδεὶς γὰρ κίνδυνος, ὅσπερ ἐκεῖ, οὐδ' ἀισχύνῃ πρόσσεστιν οὐδεμία τῷ τάληθῇ μαρτυροῦντι. Ἦν μὲν γὰρ οἰκίαν τὴν ἐν ἄστει ἀπέδοθ' οὗτος Νausικράτει τῷ κωμικῷ ὑποκριτῇ, ἕτερον δ' αὐτὴν ἐπρίατο παρὰ τοῦ Νausικράτους εἴκοσι μνοῖν

10 Κλεαίνετος δὲ χοροδιδάσκαλος· τὴν δ' ἔσχατιαν ἐπρίατο παρ' αὐτοῦ Μνησίθεος δὲ Μυρρινούσιος, τόπον μὲν πολλῶν, δαινῶς δ' ἐξηγριωμένον ὑπὸ τούτου· (99) τὸ

rem astimate non ex praesenti, sed ex praeterito tempore. Nam qui sermones superiori tempore fiebant de Timarcho ejusque studiis, eo quod veri essent, fiebant : qui autem hoc die dicentur, propter hoc discrimen, vestri decipiendi gratia fiunt. Appendite ergo calculum longiori tempori et veritati et conscientiae vestrae.

94. Enimvero scriptor quidam orationum, qui defensionem eis concinnat, me ipsum pugnare necum asserit. Neque enim ei posse fieri videtur, ut idem homo et quæstum corpore fecerit et decoxerit. Nam peccatum aliquod in suum corpus admisisse, id pueri esse ait ; patrimonium autem per luxum absumpsisse, viri. Præterea eos qui semetipsos probris afficiant, ob eam rem exigere mercedes asserit. Proinde admirabundus circuit in foro, portenti esse simile dictitans, si idem et quaestum corpore fecerit, et decoxerit. (95) Quæ si quis est qui nesciat quomodo se habeant, ego dabo operam ut verbis ea definiam planius. Nam dum opes orbe, quam Hegesander Timarchi maritus duxerat, sumptus tolerare poterant, et ea pecunia quam ex Timomachea peregrinatione retulerat : luxuriosissime lautissimeque vivebant. Sed quum et illa perissent, alea et cupiditiis exhausta, et iste jam exoletus esset, nemoque jam, ut fieri solet, quicquam ei largiretur ; ingenium autem ejus importunum et nefarium eadem subinde postularet, et pro inexplebili intemperantia sibi aliud atque aliud imperaret, quod pro quotidiana consuetudine absumeretur :

tum demum ad paternas facultates devorandas se convertit. (96) Neque vero avorando solum, sed, si dici fas est, etiam potando exhausit. Neque enim justo quamque possessionem pretio distraxit, neque auctionatus est, aut utilitatis rationem ducere potuit, sed tanti vendidit, quantum in præsentia offerebatur. Tanto impetu ad voluptates ferebatur. (97) Nam eas illi pater facultates reliquerat, unde alius etiam reipublicæ contulisset : eas vero iste ne conservare quidem potuit. Videlicet domum pone acropolin sitam, fundum Spletium, aliud prædium Alopecense : præterea servos sutoriæ artis peritos novem aut decem, quorum quisque binos isti obolos in dies singulos pendebat, opificii vero magister ternos : ad hæc mulierem bysi texendæ peritam, et subtilia opera in forum afferre solitam, et hominem phrygionem, et æs quod nonnulli ei debebant, supellectilem denique. (98) Et hæc ut vere a me dici constet, nunc eos producam, qui plane atque aperte testificantur. Neque enim hic ullum periculum aut dedecus, ut illic, verum testimonium perhibenti accedet. Nam urbanas ædes Nausicrati comico histriani vendidit ; post autem eas a Nausicrate xx minis emit Cleænetus, chori magister : fundum emit ab eo Mneatheus Myrrhinusius, amplum illum quidem, sed istius culpa prorsus tribulis et sentibus obsitum :

ὁ Ἄλωπεκῆσι χωρίον, ὃ ἦν ἀποθεν τοῦ τείγους ἑνδεκά
ἢ δωδεκά στάδια, ἱκετεύουσης καὶ ἀντιβουλοῦσης τῆς
μητρός (ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι) εἶσαι καὶ μὴ ἀποδόσαι,
ἀλλ' εἰ μὴ τι ἄλλο, ἐνταφῆναι ὑπολιπεῖν αὐτῇ, οὐδὲ
τοῦτου τοῦ χωρίου ἀπέσχετο, ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἀπέδοτο
15 δισχιλίων δραχμῶν. Καὶ τῶν θεραπεινῶν καὶ τῶν
οἰκετῶν οὐδένα κατέλιπεν, ἀλλ' ἅπαντα πέπρακε. Καὶ
ταῦθ' ὅτι οὐ ψεύδομαι, ἐγὼ μὲν ὡς κατέλιπεν αὐτῆ ὁ πα-
τήρ μαρτυρίας παρέξομαι, οὗτος δ' εἰ μὴ φήσει πεπρα-
κέναι, τὰ σώματα τῶν οἰκετῶν ἐμφανῆ παρέχέσθω.
(100) Ὡς δὲ καὶ ἀργυρίου τισιν ἐδάνεισεν, ὃ κομισάμε-
νος οὗτος ἀνήλωκε, μάρτυρα παρέξομαι Μεταγένην
ἑμὴν τὸν Σφήτιον, ὃς ὤφειλθε μὲν ἐκείνῳ πλείους
20 ἢ τριάκοντα μνᾶς, ὃ δ' ἦν ὑπόλοιπον τελευτήσαντος
τοῦ πατρός, τούτῳ ἀπέδωκεν ἑπτὰ μνᾶς Τιμάρχῳ.
Καὶ μοι κάλει Μεταγένην τὸν Σφήτιον. Πασῶν δὲ
πρώτην ἀνάγνωθι τὴν Νουσικράτους μαρτυρίαν τοῦ τὴν
οἰκίαν κριαμένου· καὶ τὰς ἄλλας ἀπάσας λαβὴ περὶ ὧν
ἐμνήσθην ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

101. Ὡς τοίνυν ἐκέκτητο ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀργυρίου
25 οὐκ ὀλίγον, ὃ οὗτος ἠφάνισε, τοῦθ' ἑμὶν ἐπιδείξω. Φο-
βηθεὶς γὰρ τὰς λειτουργίας ἀπέδοτο ἃ ἦν αὐτῷ κτή-
ματα, ἄνευ τῶν ἀρτίως εἰρημένων χωρίων Κηφισιαῖσιν
ἕτερον, ἀγρὸν Ἀμφιτροπῆσιν, ἐργαστήρια δύο ἐν τοῖς
ἀργυρείοις, ἐν μὲν ἐν Αὐλώνι, ἕτερον δ' ἐπὶ Θρασύλλῳ.
Ὅθεν δὲ ταῦτ' ἠυπόρησεν, ἐγὼ ἔρω. (102) Ἦσαν οὗτοι
τρεις ἀδελφοί, Εὐπόλεμος τε ὁ παιδοτρέτης καὶ Ἀρίζη-
λος ὁ τούτου πατήρ καὶ Ἀρίγνωτος, ὃς ἔτι καὶ νῦν
30 ἔστι, πρεσβύτες διαφθαρμένους ὀφθαλμούς. Τούτων
πρώτος ἐτελεύτησεν Εὐπόλεμος, ἀνεμήτου τῆς οὐσίας
οὐσης, δεύτερος δ' Ἀρίζηλος ὁ Τιμάρχου πατήρ· ὅτε
δ' ἔζη, πᾶσαν τὴν οὐσίαν διεχειρίζε διὰ τὴν ἀσθένειαν
καὶ τὴν συμφορὰν τὴν περὶ τὰ ὄμματα τοῦ Ἀριγνώ-
του καὶ διὰ τὸ τετελευτηκέναι τὸν Εὐπόλεμον, καὶ τι
καὶ εἰς τροφὴν συνταξάμενος ἐδίδου τῷ Ἀριγνώτῳ.
(103) Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Ἀρίζηλος ἐτελεύτησεν ὁ Τιμάρ-
35 χου τουτοῦ πατήρ, τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ἕως
καὶ ἦν οὗτος, ἅπαντα τὰ μέτρια ἐγίνετο παρὰ τῶν
ἐπιτρόπων τῷ Ἀριγνώτῳ· ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφη Τιμάρ-
χος οὗτος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον καὶ κύριος
ἐγένετο τῆς οὐσίας, παρωσάμενος ἀνδρὰ πρεσβύτεν καὶ
ἠγχιγῶτα, θεῖον ἑαυτοῦ, τὴν τε οὐσίαν ἠφάνισε καὶ
τῶν ἐπιτηδείων οὐδὲν ἐδίδου τῷ Ἀριγνώτῳ, ἀλλὰ πε-
40 ρμιθεὶς ἐκ τοσαύτης οὐσίας ἐν τοῖς ἀδυνάτοις μισθοφο-
ροῦντα. (104) Καὶ τὸ τελευτάειον, ὃ καὶ δεινότερον,
ἀπολειφθέντος τοῦ πρεσβύτου τῆς γινομένης τοῖς ἀδυνά-
τοις δοκιμασίας, ἱκετηρίαν θέντος εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ
τοῦ μισθοῦ, βουλευτὴς ὧν καὶ προεδρεύων ἐκείνην τὴν
ἡμέραν, οὐκ ἤξιώσεν αὐτῷ συνεπεῖν, ἀλλὰ περιεῖδεν
ἀπολέσαντα τὸν τῆς πρυτανείας μισθόν. Ὅτι δ' ἀληθῆ
λέγω, κάλει μοι καὶ Ἀρίγνωτον τὸν Σφήτιον καὶ τὴν
μαρτυρίαν ἀναγίνωσκε.

(99) Alopeccense porro prædium quod a matribus xī aut
xii stadia distat, supplicante et obtestante matre ut reti-
meret, neque venderet, et, si non in aliud, saltem ad se-
pulturam suam reservaret, ne ab eo quidem prædio absti-
nuit : sed id quoque duobus drachmarum millibus vendidit.
Neque ancillarum aut servorum ullum retinuit, sed omnes
venundedit. Quæ non fingi a me ex eo intelligitur, quod
testimoniis declarabitur, hæc ei a patre relicta fuisse : quæ
si se vendidisse negat, corpora servorum in conspectum
producat. (100) Eundem etiam isti æs alienum reliquisse,
idque ab isto absumptum esse, Metagenis Sphettii testimo-
nio probabo : qui quidem illi amplius xxx minas debuerat ;
id vero quod reliquum fuerat, defuncto patre, Timarcho
reddidit, septem minas. Accerse mihi Metagenem Sphet-
tium. Sed primum omnium lege Nusicratidis testimonium,
qui ædes emit, et cetera cape omnia, quorum in oratione
mentionem feci.

TESTIMONIA.

101. Jam patrem ejus argenti non parum possedisse,
quod iste dissipavit, hoc vobis demonstrabo. Veritus enim
munera publica, possessiones quas habuit vendidit, præter
prædia supra commemorata : videlicet aliud prædium Ce-
phisiense, agrum Amphitropensem et officinas duas in ar-
gentifodinis : alteram in Aulone, alteram ad Thrasyllum.
Eas possessiones autem unde sit consecutus exponam.
(102) Tres fuerunt fratres : Eupolemus lanista, Arizelus
istius pater, et Arignotus, etiam nunc superstes, senex,
orbis oculis. Horum primus obiit Eupolemus, non diviso
patrimonio : secundus Arizelus, Timarchi pater. Qui, dum
vivebat, omnes facultates tractabat propter Arignoti mor-
bum et oculorum calamitatem atque obitum Eupolemi,
certamque Arignoto pecuniam, quam ei pro victu ordina-
rat, pensabat. (103) Ut autem Arizelus etiam, Timarchi
pater, obierat : primis quidem temporibus, dum iste puer
adhuc erat, Arignoto a tutoribus æqua omnia præstaban-
tur; posteaquam vero in album civitatis inscriptus erat Ti-
marchus, atque opes in suam redegerat potestatem, repulso
homine sene et calamitoso, eoque patruo suo, facultates
ipse disperdidit et ad victum necessaria tum Arignoto non
suppeditavit : sed tantis opibus privatum nomen inter invali-
dos dare passus est. (104) Denique, id quod est omnium gra-
vissimum, quum senex invalidorum explorationi non inter-
fuisset atque senatui pro mercede impetranda supplicasset,
iste quum et senator et præses eo die esset, illi patrocinari
noluit, sed amittere eum stipem, quam prytanis invalidis
erogare solent, passus est. Quæ ut vere me dicere constet,
voca Arignotum, ejusque testimonium recita.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

15 106. Ἄλλ' ἴσως ἂν τις εἴποι ὡς ἀποδόμενος τὴν πα-
τρώαν οἰκίαν ἑτέραν ἄλλοθὶ που τοῦ ἀστεος ἐκτίσατο,
ἀντὶ δὲ τῆς ἰσχυρίας καὶ τοῦ χωρίου τοῦ Ἄλωπεκῆσι
καὶ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν ἄλλων εἰς τάργυρεῖά τι
κατεσκευάσατο, ὥσπερ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ πρότερον.
Ἄλλ' οὐκ ἔστι τούτω λοιπὸν οὐδέν, οὐκ οἰκία, οὐ συν-
5 οικία, οὐ χωρίον, οὐκ οἰκίεται, οὐ δάνεισμα, οὐκ ἄλλ'
οὐδὲν ἀφ' ὧν ἄνθρωποι μὴ κακοῦργοι ζῶσιν. Ἄλλὰ
τούτῳ ἀντὶ τῶν πατρῶων περίεστι βδελυρία, συκοφαν-
τία, θράσος, τρυφή, δειλία, ἀναίδεια, τὸ μὴ ἐπίστα-
σθαι ἐρυθρῆν ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς· ἐξ ὧν ἂν ὁ κάκιστος καὶ
ἀλυσιτελέστατος πολίτης γένοιτο.

106. Οὐ τοίνυν μόνον τὰ πατρῶα κατεδήδοκεν, ἀλλὰ
καὶ τὰ κοινὰ τὰ ἑμέτερα, ὅσων πρόποτε κύριος γέγονεν.
10 Οὗτος γὰρ ταύτην τὴν ἡλικίαν ἔχων ἦν ὑμῖς ὄρατε,
οὐκ ἔστιν ἦντινα πρόποτ' οὐκ ἤρξεν ἀρχὴν, οὐδεμίαν
λαχῶν οὐδὲ χειροτονηθείς, ἀλλὰ πάσας παρὰ τοὺς
νόμους πριάμενος. Ἐν τὰς μὲν πλείστας παρήσω,
οὐεὶν δ' ἢ τριῶν μόνον μνησθήσομαι. (107) Λογιστῆς
γὰρ γενόμενος πλείστα μὲν τὴν πόλιν ἐβλαψε δῶρα
λαμβάνων παρὰ τῶν οὐ δικαίως ἀρξάντων, μάλιστα
15 δ' ἐσυκοφάντησε τῶν ὑπευθύνων τοὺς μηδὲν ἡδικοῦ-
τας. Ἦρξε δ' ἐν Ἀνδρῶν πριάμενος τριάκοντα μνῶν
τὴν ἀρχὴν, δανεισάμενος ἐπ' ἑνεία ὀβολοῖς τὴν μνῆν,
εὐπορίαν τῇ βδελυρίᾳ τῇ ἑαυτοῦ τοὺς συμμάχους τοὺς
ἑμετέρους ποιοῦμενος· καὶ τοσαύτην ἀσελγείαν ἐπεδεί-
ξατο εἰς ἐλευθέρων ἀνθρώπων γυναίκας, ἡλικίην οὐδεὶς
πρόποτ' ἕτερος. Ἐν οὐδένα ἐγὼ παρακαλῶ δεῦρο τὴν
ἑαυτοῦ συμφορὰν, ἦν εἴλετο σιγᾶν, εἰς πολλοὺς ἐμπαρ-
20 τυρῆσαι· ἀλλ' ὑμῖν τοῦτο καταλείπω σκοπεῖν. (108) Τί
δὲ προσδοκᾶτε; τὸν Ἀθηναίων ὕβριστὴν οὐκ εἰς τοὺς
ἄλλους μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ, νόμον
ὄντων, ὑμῶν ὄντων, ἐχθρῶν ἐφεστηκότων, τοῦτον
αὐτὸν λαβόντα ἀδειαν καὶ ἐξουσίαν καὶ ἀρχὴν τίς ἂν
ἐλπίζεεν ἀπολειπίνειαι τι τῶν ἀσελγιστάτων ἔργων;
Ἦδη νῆ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω πολλὰκις ἐνεθυμήθη
25 τὴν εὐτυχίαν τὴν τῆς ἑμετέρας πόλεως κατὰ πᾶλλα μὲν
καὶ ἄλλα, οὐχ ἥμισυ δὲ καὶ κατὰ ταῦτα, ὅτι κατ'
ἐκείνους τοὺς χρόνους οὐδεὶς ἐγένετο τῆς Ἀνδρῶν πό-
λεως ὠνητής.

109. Ἄλλ' ἴσως καθ' αὐτὸν μὲν ἀρχῶν φαῦλος ἦν,
μετὰ πλείων δὲ ἐπιεικής. Πόθεν; οὗτος, ὦ Ἀθηναῖοι,
βουλευτής ἐγένετο ἐπὶ ἀρχοντος Νικοφήμεου. Ἄπαντα
ἂν οὖν διεξελθεῖν ἂν ἐν τούτῳ τῶ ἑνιαυτῷ ἐκακούργησε,
πρὸς μικρὸν μέρος τῆς ἡμέρας οὐκ ἀξίον ἐπιχειρεῖν·
30 ἂ δ' ἐστὶν ἔγγυτάτω τῆς αἰτίας καθ' ἣν ἡ παρούσα κρί-
σις ἐστὶ, ταῦτ' ἐρῶ διὰ βραχέων. (110) Ἐπὶ τοίνυν τοῦ
αὐτοῦ ἀρχοντος ὅθ' οὗτος ἐβούλευε, ταμίης ἦν τῶν τῆς
θεοῦ Ἡγήσανδρος οὗτος ὁ Κρωβύλου ἀδελφός, ἐκλεπτον
δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρους χιλίας δρα-
χμάς. Αἰσθόμενος δὲ τὸ πρᾶγμα ἀνὴρ ἐπιεικής Πάμ-
φίλος ὁ Ἀχεροῦσιος, προσπαρούσας τι τούτῳ καὶ παρο-

TESTIMONIUM.

105. At vero, dicit quispiam, eum, paternis aedibus ven-
ditis, quasdam alias in urbe comparasse : ac pro fundo et
Alopecensi praedio et opificibus ac ceteris, in argentifodinas
aliquid contulisse, ut et patrem ejus olim. Atqui nihil ei
restat, non domus, non insula, non fundus, non servi, non
aes alienum, non aliud quicquam, unde homines non ma-
lefici vivunt. Sed isti loco patrimonii superest improbitas,
calumnia, confidentia, deliciae, ignavia, impudentia, eru-
bescendi ob turpitudinem incititia : quibus e rebus civis pes-
simus et nequissimus confari queat.

106. Neque vero patrimonium dumtaxat absumpsit, sed
etiam publica vestra, quibus unquam potitus fuit. Nam is
quum ea sit aetate, quam vos videtis, nullus magistratus est
omnium, quem non gesserit, non illum quidem sorte obla-
tum, aut suffragio mandatam, sed omnes pretio contra leges
redemptos. Quorum ego plurimis omissis, duorum dum-
taxat aut trium faciam mentionem. (107) Logista factus,
plurimum reipublicae nocuit, quum muneribus ab iis acci-
piendis, qui rem male gesserant, tum iis maxime calu-
mniandis, qui rationes referebant, et nihil peccarant. Im-
peravit etiam Andri, imperio triginta minis redempto, ac
novenis obolis in minam pecunia mutuo sumpta : ut ve-
strorum sociorum opibus suam improbitatem expleret.
Tantumque petulantiam in hominum ingenuorum uxores
ostentavit, quantam nemo alius unquam : quorum ego ne-
minem huc voco ad suam calamitatem, quam silentio te-
gere statuit, publice testandam : sed id vobis relinquo
cogitandum. (108) Quid vero expectatis? Qui se Athe-
nis insolenter gerit, non in alios dumtaxat, sed et in suum
ipsius corpus, quum leges sint, quum vos videatis, quum ini-
mici ei immineant : eum licentiam nactum et auctoritatem
atque imperium, quis speret ullum praetermississe spurcissi-
mum facinus? Ac mihi profecto saepe subit felicitatem
nostrae urbis mirari, quum ob alia multa, tum ob illud
maxime, quod eo tempore nullus urbis Andriorum emptor
exstitit.

109. Sed fortassis ubi solus erat magistratus fuit improbus,
cum collegis autem moderatus. Unde? Iste, Athenienses,
senator factus est praetore Nicophemo. Attamen omnia
ejus facinora illo anno edita, exigua diei parte velle recen-
sere, absurdum fuerit : quae autem crimini hujus iudicii
maxime sunt affinia, ea exponam breviter. (110) Eodem
igitur archonte, quum iste senator esset, Minervae quaestor
fuit Hegesander, Crobyli frater. Furabatur autem clam et
communi consilio et concordia conjunctissimos sodalibus
digna mille drachmas civitati. Qua re vir bonus, Pamphilus
Acherdusius, cui cum isto simultatis aliquid intercedebat,

35 ζυνθείς, ἐκκλησίας οὔσης εἶπεν ἀναστάς « ὦ Ἄθηναῖοι, κλέπτουσι ὑμῶν ἀνὴρ καὶ γυνὴ κοινῇ χιλίας δραχμάς. »
 (111) Θαυμασάντων δ' ὑμῶν πῶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ καὶ τίς δ' λόγος, εἶπε μικρὸν διαλιπὼν « ἀγνοεῖτε » ἔφη « ὅ τι λέγω; ὁ μὲν ἀνὴρ ἐστὶν Ἡγήσανδρος ἐκεῖνος νυνί, » ἔφη, « πρότερον δ' ἦν καὶ αὐτὸς Λεωδάμαντος γυνή· ἡ δὲ γυνὴ Τιμαρχος οὗτοςί. Ὁν δὲ τρόπον κλέπεται τὸ ἀργύριον, ἐγὼ ἐρῶ. » Μετὰ ταῦτα ἤδη διεξήει περὶ
 40 τοῦ πράγματος καὶ μάλα εἰδότης καὶ σαφῶς. Διδάξας δὲ ταῦτα « τί οὖν ἐστίν, » ἔφη, « ὦ Ἄθηναῖοι, ὁ συμβουλευῶς ὑμῖν; ἐάν μὲν ἡ βουλὴ καταγνοῦσα τουτοὶ ἀδικεῖν καὶ ἐκφυλορορήσασα δικαστηρίῳ παραδῶ, δότε τὴν δωρεάν αὐτοῖς, ἐάν δὲ μὴ κολάσασαι, μὴ δώτε, ἀλλ' εἰς ἐκείνην αὐτοῖς τὴν ἡμέραν ἀπομνημονεύσατε. » (112) Μετὰ ταῦτα ὡς ἐπανῆλθεν ἡ βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐξεφυλορορήσασα μὲν αὐτόν, ἐν δὲ τῇ ψήφῳ καταδέξατο.
 16 Ὅτι δ' οὐ παρέδωκε δικαστηρίῳ οὐδ' ἐξήλασεν ἐκ τοῦ βουλευτηρίου, ἀγνοεῖται μὲν λέγων, ἀνάγκη δ' ἐστὶν εἰπεῖν οἱ τῆς δωρεᾶς ἀπετύγχανε. Μὴ τοίνυν φανήτε, ὦ Ἄθηναῖοι, τῇ μὲν βουλῇ χαλεπήναντες καὶ πεντακοσίους ἀνδράς τῶν πολιτῶν ἀστεφανώτους ποιήσαντες, οἱ τοῦτον οὐκ ἐτιμωρήσατο, αὐτοὶ δὲ ἀψῆτε, καὶ τὸν
 8 τῇ βουλῇ μὴ συνενεγκόντα βήτορα, τοῦτον τῷ δήμῳ μὴ περιποιήσατε.

113. Ἀλλὰ περὶ μὲν τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς ἐστὶ τοιοῦτος, περὶ δὲ τὰς χειροτονητὰς βελτίων. Καὶ τίς ὑμῶν οὐκ οἶδεν ὡς περιθρητῶς ἐξηλέγηθη κλέπτῃς ὢν; Περὶ φθίς γὰρ ὑπ' ὑμῶν ἐξεταστὴς τῶν ἐν Ἐρετρίας ζήνων, μόνος τῶν ἐξεταστῶν ὠμολόγει λαβεῖν ἀργύριον, καὶ οὐ περὶ τοῦ πράγματος ἀπελογεῖτο, ἀλλ' εὐθύς περὶ τοῦ τιμήματος ἰκέτευεν ὁμολογῶν ἀδικεῖν. Ὑμεῖς δὲ τοῖς
 10 μὲν ἐξάνοις ἐτιμῆσατε ταλάντου ἑκάστῳ, τούτῳ δὲ τρεῖς κτὰ μνῶν. Οἱ δὲ νόμοι κελεύουσι τῶν κλεπτῶν τοὺς μὲν ὁμολογούντας θανάτῳ ζημιῶσθαι, τοὺς δ' ἀρνημένους κρίνεσθαι. (114) Τοιγάρτοι οὕτως ὑμῶν κατεπρόντησεν, ὥστ' εὐθύς ἐπὶ ταῖς ἐν τοῖς δήμοις διαψηφίσεισι δις χιλίας δραχμάς ἔλαβε. Φήσας γὰρ Φιλωτάδην τὸν Κυδαθηναίαν, ἕνα τῶν πολιτῶν, ἀπελεύθερον εἶναι ἑαυτοῦ καὶ πείσας ἀποψηφίσασθαι τοὺς δημότας,
 15 ἐπιστὰς τῇ κατηγορίᾳ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου καὶ λαβῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα τὰ ἱερά καὶ ὁμοίας μὴ λαβεῖν ὥρα μὴδὲ λήψεσθαι, καὶ ἐπομάσας τοὺς ὀρκίους θεοὺς καὶ τὴν ἐξώλειαν αὐτῷ ἐπαρασάμενος, (115) εἰληφὸς ἠλέγηθη παρὰ Λευκωνίδου τοῦ Φιλωτάδου κηδεστοῦ διὰ Φιλῆμονος τοῦ ὑποκριτοῦ εἰκοσι μνᾶς, ἃς ἐν εὐλίῳ χρόνῳ πρὸς Φιλοξένην ἀνήλωσε τὴν ἑταίραν,
 20 καὶ προδῶκε τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ὄρκον ἐπιώρκησεν. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι Φιλῆμονα τὸν δότα τὸ ἀργύριον Τιμαρχῶ καὶ Λευκωνίδην τὸν Φιλωτάδου κηδεστήν, καὶ τῶν συνθηκῶν ἀνάγνωθι τὰ ἀντίγραφα, καὶ ἃς τὴν πρᾶσιν ἐποιήσατο τοῦ ἀγῶνος.

animadverta, commotus in concione surrexit, ac dixit : « Athenienses, furantur vobis communiter maritus et uxor mille drachmas. » (111) Vobis autem admiratis, quo pacto maritus et uxor, et quid ea sibi vellet oratio, paullo post : « Ignoratis quid dicam? Maritus nunc est, inquit, Hegesander ille, qui uxor olim et ipse fuit Leodamantis : uxor, Timarchus. Quo autem pacto pecunia surripiatur, ego dicam. » Ac deinde rem exponebat valde dilucide, ut qui optime compertam haberet. His commemoratis, « Quid ergo, inquit, consilii do vobis? Si senatus istum injuriæ condemnatum et frondium suffragio ordine motum iudicio tradiderit, præmium de more senatoribus datote : si vero non punierint, ne datote, sed illo die, quo de corona decernenda agetur, hoc illis in animum revocetis. » (112) Post senatus in curiam reversum frondium quidem suffragio istum ejecit, re ad calculorum suffragationem deducta eum recepit. Quia vero nec iudicio tradiderat, nec e curia eiecerat (equidem cum dolore dico, sed dico necessario), præmio caruit. Nolite igitur committere, Athenienses, quum senatui succensueritis, et quingentis civibus coronas ademeritis propter istum non punitum, ut eundem ipsi non puniatis, et oratorem qui senatui non profuit, populo conservetis.

113. At in magistratibus sorte obvenientibus est talis : in iis autem qui electione creantur, melior. Ecquis vero vestrum ignorat, quanta cum infamia peculatus sit convictus? Missus enim a vobis ad inquirendum de peregrinis in Eretria, solus collegarum se argentum accepisse fatebatur : neque causam dicebat, sed statim injuriam confitens, multam graviolem deprecabatur. Vos autem eorum cuique qui infitias ierant multam talento aestimastis, isti triginta minis : quum leges iubeant furem consistentem capite plecti, negantem in iudicium adduci. (114) Proinde ita vos contempsit, ut in disquisitione, in qua de singulorum demotarum jure civitatis suffragia ferebantur, bis mille drachmas acceperit. Nam quum Philotadem Cydathenæensem, hominem civem, libertum esse suum asseruisset, ac popularibus persuasisset, ut eum repudiarent : demandata a demotis Timarcho accusatione coram iudicibus instituenda, sacrisque in manus acceptis, datoque jurejurando testatus, se dona nec cepisse neque capturum esse, deos jurisjurandi præsidēs obtestatus, et exitium sibi ipsi imprecatus, (115) nihilominus convictus est a Leuconide Philotadis affine per Philemonem histronem viginti minas accepisse (quas exiguo tempore in Philoxenam meretricem impendit), et a causa prosequenda per prævaricationem destitit et pejeravit. Ac ut vera dicere me constet, voca mihi Philemonem, qui argentum Timarcho dedit, et Leuconidem Philotadis affinem, et pactionis exemplum recita, ut videant quo pacto causam vendiderit.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. ΣΥΝΘΗΚΑΙ.

116. Περὶ μὲν οὖν τοὺς πολίτας καὶ τοὺς οἰκείους
 25 ὄσος γεγένηται, καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν ὡς αἰσχρῶς
 ἀνήλωκε, καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὡς
 ὑπερεώρακε, σύνιστε μὲν καὶ πρὶν ἐμὲ λέγειν, ἰκανῶς
 δ' ὑμᾶς ὑπομιμνήσκει καὶ ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος· οὗτος
 δέ μοι τῆς κατηγορίας εἶδη λέλειπται, ἐφ' οἷς ἐμαυ-
 τόν τ' εἰπεῖν εὐχομαι τοῖς θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις ὑπὲρ
 τῆς πόλεως ὡς προήρημαι, ὑμᾶς τε βουλομένην ἂν οἷς
 ἐγὼ μέλλω λέγειν προσέχριν τὸν νοῦν καὶ παρακολου-
 30 θεῖν εὐμαθῶς. (117) Ἔστι δ' ὁ μὲν πρῶτός μοι λόγος
 προδιήγησις τῆς ἀπολογίας ἧς ἀκούω μέλλειν γίνεσθαι,
 ἵνα μὴ τοῦτο ἐμοῦ παραλιπόντος ὁ τὰς τῶν λόγων τέ-
 χνας κατεπαγγελλόμενος τοὺς νέους διδάσκειν ἀπάτη
 τινὲ παραλογισάμενος ὑμᾶς ἀφέληται τὸ τῆς πόλεως
 συμφέρον. Ὁ δὲ δευτέρός ἐστὶ μοι λόγος παράκλησις
 τῶν πολιτῶν πρὸς ἀρετὴν. Ὅρῳ δὲ πολλοὺς μὲν τῶν
 35 νεωτέρων προσεστηκότας πρὸς τῷ δικαστηρίῳ, πολλοὺς
 δὲ τῶν πρεσβυτέρων, οὐκ ὀλίγους δὲ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλ-
 λάδος συνελεγμένους ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν· (118) οὓς μὴ
 νομίσητ' ἐμὲ θεωρήσαντας ἔχειν, ἀλλὰ πολλὸν μᾶλλον
 ὑμᾶς εἰσομένους εἰ μὴ μόνον εὖ νομοθετεῖν ἐπίστασθε,
 ἀλλὰ καὶ κρίνειν τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ καλὰ δύνασθε,
 καὶ εἰ τιμᾶν ἐπίστασθε τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδράς, καὶ εἰ
 θέλετε κολάζειν τοὺς ὀνειδῆ τὸν ἑαυτῶν βίον τῇ πόλει
 40 παρασκευάζοντας. Αἰξὼ δὲ πρῶτον πρὸς ὑμᾶς περὶ
 τῆς ἀπολογίας.

119. Ὁ γὰρ περιττός ἐν τοῖς λόγοις Δημοσθένης
 ἢ τοὺς νόμους φησὶν ὑμᾶς ἐξαλείφειν δεῖν, ἢ τοῖς ἐμοῖς
 λόγοις οὐκ εἶναι προσεκτέον. Ἀποθαυμάζει γὰρ εἰ μὴ
 πάντες μεμνήμεθα ὅτι καθ' ἕναστος ἐνιαυτὸν ἢ βουλή
 πωλεῖ τὸ πορνικὸν τέλος· καὶ τοὺς πριαμένους τὸ
 τέλος οὐκ εἰκάζειν, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰδέναι τοὺς ταύτη
 17 χρωμένους τῇ ἐργασίᾳ. Ὅποτε δὴ οὖν τετόλημκα ἀν-
 τιγράφασθαι πεπορνευμένῳ Τιμάρχῳ μὴ ἐξείναι δη-
 μιγορεῖν, ἀπαιτεῖν φησὶ τὴν πρᾶξιν αὐτῆν οὐκ αἰτίαν
 κατηγοροῦ, ἀλλὰ μαρτυρίαν τελῶν τοῦ παρὰ Τιμάρ-
 χου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. (120) Ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦτ',
 ὡς Ἀθηναῖοι, σκέψασθε ἂν ἀπλοῦν καὶ ἐλευθέριον δόξω
 20 λόγον ὑμῖν λέγειν. Αἰσχύνομαι γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως
 εἰ Τιμάρχος, ὁ τοῦ δήμου σύμβουλος καὶ τὰς εἰς τὴν
 Ἑλλάδα τολμῶν πρεσβείας πρεσβεύειν, μὴ τὸ πρᾶγμα
 θλον ἀποτρέψασθαι ἐπιχειρήσει, ἀλλὰ τοὺς τόπους ἐπε-
 ρωτήσῃ ὅπου ἐκαθέζετο, καὶ τοὺς τελῶνας, εἰ πώποτε
 παρ' αὐτοῦ τὸ πορνικὸν τέλος εἰλήφασιν. (121) Ταύτης
 μὲν οὖν τῆς ἀπολογίας ὑμῶν ἕνεκα παραχωρησάτω·
 ἕτερον δ' ἐγὼ σοι λόγον ὑποβαλῶ καλὸν καὶ δίκαιον,
 10 ὃ ἢ χρῆσι εἰ μηδὲν αἰσχρὸν σαυτῷ συνοίσθα. Τόλημσον
 γὰρ εἰς τοὺς δικαστὰς βλέψας εἰπεῖν ἢ προσήκει ἀνδρὶ
 σώφρονι τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν, « ἀνδρὲς Ἀθηναῖοι, τέ-
 θραμμαι μὲν ἐκ παιδός καὶ μειρακίου παρ' ὑμῖν, οὐκ
 ἀφανεῖς δὲ διατριβὰς διατριβῶ, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
 μεθ' ὑμῶν ὁρώμεσι. (122) Οἴμαι δ' ἂν, εἰ πρὸς ἄλλους

TESTIMONIA. PACTIO.

116. Qualis igitur in cives et cognatos suos fuerit, et
 patrimonium quam turpiter absumpserit, et ut suum corpus
 afflicti probbris non recusarit, id quidem scivistis, prius etiam
 quam ego dixissem : sed et mea vos oratio, quantum satis
 est, commonefecit. Reliqua porro mihi duo sunt accusationis
 genera : de quibus ut et ego ita dicere queam pro republica,
 ut institui, deos immortales precor ; et vos ea quæ dicturus
 sum, attente atque intelligenter audire vellem. (117) Con-
 tinet autem prior orationis meæ pars prænarrationem de-
 fensionis, quam institutum iri audio : ne ea prætermissa,
 is qui se dicendi artem adolescentes edocturum pollicetur,
 fraude aliqua injecta, id vobis eripiat quod est e republica.
 Altera vero pars orationis continet cohortationem civium ad
 virtutem. Multos enim et adolescentes et senes astare ju-
 dicio video ; neque paucos etiam e reliqua Græcia ad audien-
 dum convenisse : (118) quos adesce non mei, sed vestri po-
 tius spectandi causa, putare debetis : ut intelligant, an non
 modo bonas leges sancire sciatis, sed etiam, quæ honesta,
 quæ inhonesta sint, rite dijudicare queatis ; et an honorem
 habere sciatis viris bonis ; et an velitis eos punire, qui sic
 vitam instituerunt, ut ea in reipublicæ ignominiam redun-
 daret. Dicam autem primum apud vos de defensione.

119. Nam eloquentiæ copis affluens Demosthenes ait,
 vobis aut delendas esse leges, aut non dandum esse locum
 orationi meæ : Admiratur enim, si vos omnes non memi-
 neritis, senatum quotannis vendere vectigal meretricium :
 ejusque vectigalis redemptores non conjectare, sed com-
 pertum habere, qui faciant eum quæstum. Postquam igitur
 ego ausus sim ad prætorem referre, Timarcho non li-
 cere conciones habere, ut qui pudicitiam prostituerit :
 postulare hoc negotium non crimen accusatoris, sed testi-
 monium redemptoris, qui vectigal istud a Timarcho colle-
 gerit. (120) Ego vero, Athenienses, considerate, an ad
 hæc simpliciter liberaliterque sim responsurus. Nam me
 civitatis pudebit, si Timarchus, qui populo sit a consiliis,
 qui legationes in Græcia obire audeat, non totam rem a se
 amovere studuerit, sed de locis interrogarit, ubi sederit,
 et publicanos, an se unquam meretricium vectigal exegerint.
 (121) Hac igitur defensione vestra causa cedat. Ego
 vero aliam rationem tibi suggeram, honestam et æquam,
 qua utaris, si nullius tibi turpitudinis es conscius. Audete
 judices intuens ea dicere, quæ dicenda sunt viro modeste
 ætatis flore uso : « Athenienses, ego a pueritia et adolescentia
 sum apud vos educatus : neque vero studiis obscuris occu-
 por, sed vobiscum conspicio in concionibus. (122) Arhi-

τινάς ἦν ὁ λόγος μοι περὶ τῆς αἰτίας ἧς κρίνομαι, ταῖς
 15 ὑμετέρας μαρτυρίας ῥαδίως ἀν ἀπολύσασθαι τοὺς τοῦ
 κατηγοροῦ λόγους. Μὴ γὰρ ὅτι εἰ πέπρακται μοί τι
 τούτων, ἀλλ' εἰ δοκῶ ὑμῖν παραπλησίως βεβιωκέναι
 ταῖς λεγομέναις ὑπὸ τούτου αἰτίας, ἀβίωτον εἶναι ἡγού-
 μενος ἑμαυτῷ τὸν λοιπὸν βίον, παραδίδωμι τὴν εἰς
 20 ἑμυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας, οὐδ' ἤκω παραιτησόμενος ὑμᾶς, ἀλλὰ κατα-
 γρήσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιούτος εἶναι. » (121) Αὕτη
 μὲν ἐστίν, ὦ Τίμαρχε, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος
 ἀπολογία καὶ πεπιστευκότος τῷ βίῳ καὶ καταφρονούντος
 εικότως ἀπάσης βλασφημίας· ἃ δὲ πείθει σε Δημοσθένης
 λέγειν, οὐκ ἀνδρὸς ἐστίν ἐλευθέρου, ἀλλὰ πόρνου περὶ τῶν
 τῶπων διαφερομένου. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὰς ἐπωνυμίας
 τῶν οἰκήσεων καταφεύγεις, κατ' οἴκημα τὸ πρᾶγμα
 25 ἐξετάζεσθαι ἀξίων, ὅπου ἐκαθέζου, ἃ μέλλω λέγειν
 ἀκούσας εἰσαυθίς οὐ χρήσει τοιούτῳ λόγῳ, ἐὰν σωφρο-
 νῆς. Οὐ γὰρ τὰ οἰκῆματα οὐδ' αἱ οἰκίσεις τὰς ἐπω-
 νυμίας τοῖς ἐνοικίησαι παρέχουσιν, ἀλλ' οἱ ἐνοικίη-
 σαντες τὰς τῶν ἰδίων ἐπιτηδευμάτων ἐπωνυμίας τοῖς
 τόποις παρασκευάζουσιν. (124) Ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ
 μισθωσάμενοι μίαν οἰκίαν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικί-
 ας καλοῦμεν, ὅπου δ' εἰς ἐνοικίαι, οἰκίαν. Ἐὰν δ' εἰς
 30 ἐν ὀήπου τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργαστηρίων
 ἱατρὸς εἰσοικίηται, ἱατρεῖον καλεῖται· ἐὰν δ' ὁ μὲν
 ἐροικίηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον γαλκεὺς
 εἰσοικίηται, γαλκεῖον ἐκλήθη· ἐὰν δὲ κναφεὺς, κνα-
 φεῖον, ἐὰν δὲ τέκτων, τεκτονεῖον· ἐὰν δὲ πορνοδοσκὸς
 καὶ πόρνη, ἀπὸ τῆς ἐργασίας εὐθὺς ἐκλήθη πορνεῖον.
 Ὅποτε σὺ πολλὰ πορνεῖα τῇ τῆς πράξεως εὐχερεια πε-
 ποίηκας. Μὴ οὖν ὅπου ποτὲ ἐπραττες ἐρώτα, ἀλλ' ὡς

35 τοῦτο οὐ πεποίηκας ἀπολογοῦ.
 126. Ἡξεῖ δ', ὡς εἶκοι, καὶ ἕτερος λόγος τις ὑπὸ τοῦ
 αὐτοῦ σοφιστοῦ συγκαίμενος. Λέγει γὰρ ὡς οὐδὲν ἐστίν
 ἀδωώτερον φήμης, ἀγοραῖα τεκμήρια καὶ παντελοῦς
 ἀκολουθα τῷ αὐτοῦ βίῳ παρεχόμενος. Πρῶτον μὲν
 γὰρ τὴν ἐν Κολωνῶ συνοικίαν τὴν Δήμιονος καλούμενην
 40 φησὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν· οὐ γὰρ εἶναι Δήμιονος·
 ἔπειτα τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον οὐκ Ἀν-
 δοκίδου, ἀλλ' Αἰγιδίδος φυλῆς εἶναι ἀνάθημα. (128) Πα-
 ραφέρει δ' αὐτὸν ἐν σκώματός μερεῖ, (ὡς ἦδὺς ἀνὴρ
 καὶ περὶ τὰς ἰδίας διατριβὰς γελοῖος) « εἰ μὴ καὶ ἐμὲ
 δεῖ » φησὶν « ὑπακούειν τοῖς ὄχλοις καὶ Δημοσθένην κα-
 λούμενον, ἀλλὰ Βάταλον, ὅτι ταύτην ἐξ ὑποκορίσματος
 45 τίθη· τὴν ἐπωνυμίαν ἔχω. » Εἰ δὲ Τίμαρχος ὠραῖος
 ἐγένετο καὶ σκώπτεται τῇ τοῦ πράγματος διαβολῇ καὶ
 18 μὴ τοῖς αὐτοῦ ἐργοῖς, οὐ δῆπου διὰ τοῦτ' αὐτὸν φησὶ
 δεῖν συμφορᾷ περιπεσεῖν. (127) Ἐγὼ δὲ, ὦ Δημοσθένης,
 περὶ μὲν τῶν ἀναθημάτων καὶ τῶν οἰκῶν καὶ τῶν κτη-
 μάτων καὶ πάντων ὄλων τῶν ἀφάνων πολλοὺς καὶ παν-
 τοδαποὺς καὶ οὐδέποτε τοὺς αὐτοὺς ἀκούω λόγους λεγο-
 μένους· οὐ γὰρ εἰσὶν ἐν αὐτοῖς οὔτε καλά οὔτε αἰσχυρὰ
 5 πράξεις, ἀλλ' ὁ προσαψάμενος αὐτῶν καὶ παρατυγόν,
 ὅστις ἀν ἧ, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς αὐτοῦ δόξης λόγον

tror autem, si id crimen, cujus arguor, apud alios mihi
 defendendum esset, vestris testimonis me accusatoris ora-
 tionem facile fuisse refutaturum. Neque enim tum dumtaxat,
 si reapse quid istorum egi, sed si videor solummodo
 vobis egisse vitam ab istis criminibus non abhorrentem :
 vitam posthac acerbam mihi existimans, non recuso quominus
 civitas de me supplicium sumat, ut se apud Græcos
 excusare queat : neque ad vos deprecandi causa venio, imo
 corpore meo pro libitu vestro ultimini, si me talem existi-
 matis. » (123) Hæc, Timarche, defensio fuerit viri boni et
 modesti et vita anteaacta freti et omnia maledicta non sine
 ratione contemnentis : quæ vero dicendi Demosthenes tibi
 auctor est, ea non sunt hominis ingenui, sed scorti de
 locis contendentis. Quoniam autem ad cognomenta domi-
 ciliarum confugis, et rem ostiatim coargui postulas, ubi
 sederis : auditis iis quæ dicturus eam, eandem orationem si
 sapis non repeles. Neque enim domicilia aut habitationes
 cognomenta faciunt habitatoribus, sed habitatores suorum
 studiorum cognomenta locis induunt. (124) Ubi enim com-
 ples una domo conducta, eam in partes discretam sepa-
 ratim obtinent, συνοικίαν dicimus : sed in qua unus degit,
 οἰκίαν appellamus. Quodsi in earum tabernarum quæ in viis
 sunt quapiam medicus habitavit, medici officina vocatur :
 ubi is emigrarit, ac faber ærarius immigrarit, fabri ærarii
 officina nominatur : sin fullo, fullonia ; sin lignarius faber,
 fabrica lignaria ; sin leno et lupar, ab eo quæstu lupanar
 appellatur. Tu igitur, qui in isto genere tam fueris ex-
 peditus et facilis, multa lupanaria effecisti. Ne igitur, ubi-
 nam feceris, interroga ; sed hoc te fecisse nega.

125. Afferetur porro alia quoque oratio ab eodem rhetore
 composita. Ait enim fama nihil esse iniquius, circumfo-
 ranea argumenta et vitæ suæ omnino consentanea proferens.
 Primum ædes in Colono, quæ Demonis dicantur, falsam
 habere cognomen : neque enim esse Demonis. Deinde
 Mercurium, qui Andocidis vocetur, non esse Andocidis, sed
 Ægeidis tribus donarium. (126) Intereret etiam se ridi-
 culū gratia, quippe homo suavis, et in privatis congressibus
 factus : « Nisi me quoque, inquit, moveri oportet turba-
 dictione, ut qui non Demosthenes nominer, sed Batalus,
 quod id cognomen per nutricis blanditias tributum mihi
 fuit. » Quodsi vero Timarchus formosus fuit, atque ob ipsius
 formæ crimen, et non propter facinora sua, male audit :
 non ideo profecto eum plecti oportet. (127) Ego vero,
 Demosthenes, de donariis et ædibus et possessionibus, omni-
 bus denique rebus mutis, multas ac varias, neque un-
 quam inter se consentientes orationes haberi audio. Neque
 enim eis ipsis insunt vel honestæ vel turpes actiones, sed
 is qui eas attigerit, quique illo accesserit, pro suæ famæ
 magnitudine famam illis excitat : de vita autem hominum

παράγει· περί δὲ τῶν ἀνθρώπων βίον καὶ τὸν λόγον καὶ τὰς πράξεις ἀφειδῆς τις ἀπὸ ταυτομάτου κλανῆται φήμη κατὰ τὴν πόλιν, καὶ διαγγέλλει τοῖς πολλοῖς τὰς ἰδίας πράξεις, πολλὰ δὲ καὶ μαντεύεται περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. (128) Καὶ οὕτως ἐναργῆς ἐστὶ καὶ οὐ κεπλασμένον δὲ λέγω, ὡσθ' εὐρήσετε καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τοὺς προγόνους φήμης ὡς θεοῦ μεγίστης βομῶν ἰδρυμένους, καὶ τὸν Ὀμηρον πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδι λέγοντα πρὸ τοῦ τι τῶν μελλόντων γενέσθαι « φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλλε, » καὶ πάλιν τὸν Εὐριπίδην ἀποφαινόμενον τὴν θεὸν ταύτην οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανίζειν δυναμένην, ὁποῖοί τινας ἂν τυγχάνωσιν ὄντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς τετελευτηκότας, ὅταν λέγῃ,

15 Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἀν μυχῷ δείκνυσι γῆς.

(129) Ὁ δ' Ἡσίοδος καὶ διαρρήδην θεὸν αὐτὴν ἀποδείκνυσι, πάνυ σαφῶς φράζων τοῖς βουλομένοις συνίναί· λέγει γάρ,

Φήμη δ' οὐτις κέμπαν ἀπόλλυται, ἦντινα λαοὶ
πολλοὶ φημῆωσι· θεὸς νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

20 Καὶ τούτων τῶν ποιημάτων τοὺς μὲν εὐσχημόνους βεβιωκότας εὐρήσετε ἐπαινετάς ὄντας· πάντες γάρ οἱ δημοσίᾳ φιλότιμοι παρὰ τῆς ἀγαθῆς φήμης ἡγούνται τὴν δόξαν κομμεῖσθαι· οἷς δ' αἰσχρὸς ἐστὶν ὁ βίος, οὐ τιμῶσι τὴν θεὸν ταύτην· κατηγοροῦν γάρ αὐτὴν ἀθάνατον ἔχειν ἡγούνται. (130) Ἀναμνήσθητε οὖν, ὦ ἄνδρες, τίνι κέχρησθε φήμη περὶ Τιμαρχοῦ. Οὐχ ἅμα τοῦνομα λέγεται καὶ τὸ ἐρώτημα εὐθὺς ἐρωτᾶτε « ποῖος Τιμαρχος; ὁ πόρνος; » Ἐπειτα εἰ μὲν μάρτυρας παρεχόμεν περὶ τίνος, ἐπιστεύετε ἂν μοι, εἰ δὲ τὴν θεὸν μάρτυρα παρέχομαι, οὐ πιστεύετε; ἢ οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκῆψασθαι. (131) Ἐπεὶ καὶ περὶ τῆς Δημοσθένους ἐικωνυμίας, οὐ κακῶς ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτῆς, ὁ Βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρίας καὶ κιναιδίᾳς ἐνεγάμενος τοῦνομα. Εἰ γάρ τις σου

25 τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελάμενος καὶ τοὺς μαλακοὺς χιτωνίσκους, ἐν οἷς τοὺς κατὰ τῶν φίλων λόγους γράφεις, περιενέγκας δοίῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν δικαστῶν, οἶμαι ἂν αὐτούς, εἰ τις μὴ προειπὼν τοῦτο ποιήσειεν, ἀπορῆσαι εἴτε ἀνδρὸς εἴτε γυναικὸς εὐλόγησιν ἐσθῆτα. 132. Ἀναθήσεται δ' ἐν τῇ ἀπολογίᾳ καὶ τῶν στρατηγῶν τις, ὡς ἀκούω, ὑπτιάζων καὶ κατασκοπούμενος 30 ἐπυτόν, ὡς ἐν παλαιστραῖς καὶ διατριβαῖς γεγυῖος δὲ ἐπιχειρήσει διασύρειν τὴν ἑλπὴν ἐνστασιν τοῦ ἀγῶνος, οὐ κρίσιν ἐξευρηκέαμα με φάσκων, ἀλλὰ δεινῆς ἀπαειδυσίας ἀρχῆν, παραφέρον πῶτον μὲν τοὺς εὐεργάτας τοὺς ὑμετέρους, Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογαίτονα, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους πίστιν καὶ τὸ πρᾶγμα ὡς συνήνεγκε τῇ πόλει διεξιῶν. (133) οὐκ ἀφέξεται δ', ὡς φασιν, οὐδὲ τῶν 40 Ὀμήρου ποιημάτων οὐδὲ τῶν ὀνομάτων τῶν ἡρωϊκῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν λεγομένην γενέσθαι φιλιαν δι' ἔρωτα Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως ἠμνήσει, καὶ τὸ κάλλος, ὡσπερ οὐ πάσαι μακαρίζομενον, ἂν τύχῃ σωφροσύνης, νῦν ἔγκωμιάζεται. Εἰ γάρ τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν,

et oratione et actionibus, vera qua dam et minime fallax ultro fama per urbem oberrat, et vulgo actiones privatorum nuntiat : multa etiam de rebus futuris vaticinatur.

(128) Atque id quod dico, adeo est evidens et non commentitium, ut videatis nostram civitatem et majores nostros aram Famae, ut maximae deae, consecrassae : et Homerum in Iliade saepe dicere, antequam aliquid eveniat quod futurum est, « Fama in castra venit. » Euripidem item pronuntiare, deam hanc non viventes tantum posse ostendere quales sint, sed etiam defunctos, ubi ait :

Bonam vel imis Tartari recessibus
vetat latere Fama.

(129) Hesiodus autem plane deam illam esse demonstrat, idque perspicuis verbis, si quis intelligere velit. Ait enim :

Quam populi sermo celebrat creber, irrita numquam
Fama cadit penitus : dea quaedam quum sit et ipsa.

Et haec poemata laudari ab iis omnibus qui honeste vixerunt reperietis; omnes enim honoris publici appetentes, gloriam se a bona fama consecuturos arbitrantur : quorum autem vita turpis est, ii non honorant hanc deam, ut quam immortalem habituri sint accusatricem. (130) Recordamini ergo qualem de Timarcho famam audiat. Nonne statim auditio nomine rogatis, « Quis Timarchus? num ille impudicus? » Jam si de re aliqua testes produxissem, crederetis mihi : at ubi deam produxero testem, non credetis? in quam vel solam falsi testimonii actio non competit. (131) Nam quod etiam ad Demosthenis cognomentum attinet, non male certe quidem is, haud sane a nutrice, verum a fama Batalus appellatur : nomen id ex mollitie et habitu cinadico assecutus. Si quis enim tibi elegantes istas laenas avulsas, et molles tuniculas, in quibus illas in amicos orationes scribis, in orbem circumferat singulisque iudicibus in manus tradat, equidem arbitror eos, nisi praemoniti fuerint, dubituros, virine an mulieris vestem accepissent.

132. In causae porro defensione ascendet etiam imperator quidam, ut audio, resupinato vultu sese respectans, ut in palaestris et elegantiorum in congressibus versatus : qui constitutionem totius causae convellere nitetur, ne non iudicium dictasse, sed magnae inscitiae principium apportasse dicens : ac primum commemorabit viros de vobis bene meritos, Harmodium et Aristogitonem, eorumque fidem mutuam, et consecutas ex ea reipublicae utilitates : (133) neque etiam, ut aiunt, Homeri versibus abstinere, aut heroicis nominibus, sed et Achillis et Patrocli ortam ex amore amicitiam, ut fertur, celebrabit, et formam, quasi vero ea non olim in felicitatis numero poni solita sit, si quidem cum molestia conjuncta erat, nunc laudabit. Nam si calumnia

ταύτην τινές διαβάλλοντες συμφορὰν τοῖς ἔχουσι καταστήσουσιν, οὐ ταῦτά κοινῇ ψηφισέσθαι φησιν ὑμᾶς καὶ ἰδίᾳ εὐχεσθαι. (134) Ἄποπον γὰρ εἶναι δοκεῖν αὐτῶν, εἰ τοὺς μὲν υἱεῖς τοὺς μηδέπω γεγονότας ἀπαντες εὐχέσθε οἱ μέλλοντες παιδοποιεῖσθαι καλοὺς κάγαθούς τὰς ἰδέας φῦναι καὶ τῆς πόλεως ἀξίους, τοὺς δ' ἤδη γεγονότας, ἐφ' οἷς προσήκει σεμνύνεσθαι τὴν πόλιν, ἐὰν κάλλει καὶ ὄρα διενεγκόντες ἐκπλήξωσί τινας καὶ περιμά-
 5 γητοι ἐξ ἔρωτος γένωνται, τούτους, ὡς ἔοικεν, Αἰσχίνῃ πεισθέντες ἀτιμώσετε. (136) Κἀνταῦθα δὴ τινα καταδρομῆν, ὡς ἀκούω, μέλλει ποιεῖσθαι περὶ ἐμοῦ, ἐπερωτῶν εἰ οὐκ αἰσχύνομαι αὐτὸς μὲν ἐν τοῖς γυμνασίοις ὀγληρὸς ὢν καὶ κλειστῶν ἔραστῆς γεγονώς, τὸ δὲ πρᾶγμα εἰς ὄνειδος καὶ κινδύνους καθιστάς. Καὶ τὸ τελευταῖον, ὡς ἀπαγγέλλουσί τινές μοι, εἰς γέλωτα καὶ λῆ-
 10 ῥον τινα προτρεπέμενος ὑμᾶς, ἐπιδείξεσθαι μοῦ φησιν ὅσα πεποήκα ἐρωτικά εἰς τινας ποιήματα, καὶ λοιδοριῶν καὶ πληγῶν τινῶν ἐκ τοῦ πράγματος, αἱ περὶ ἐμὲ γεγένηται, μαρτυρίας φησὶ παρέξεσθαι. (136) Ἐγὼ δὲ οὔτε ἔρωτα δίκαιον ψέγω, οὔτε τοὺς κάλλει διαφέροντάς φημι πεπορνεῦσθαι, οὐτ' αὐτὸς ἐξανοῦμαι μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικὸς καὶ ἐτι καὶ νῦν εἶναι, τὰς τε ἐκ τοῦ πράγματος γινομένας πρὸς ἑτέρους φιλονεικίας καὶ
 15 μάχας οὐκ ἀρνοῦμαι μὴ οὐχὶ συμβεβηκέναι μοι. Περὶ δὲ τῶν ποιημάτων ὧν φασιν οὗτοί με πεποιημέναι, τὰ μὲν ὁμολογῶ, τὰ δὲ ἐξανοῦμαι μὴ τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον ὃν οὗτοι διαφθείροντες παρέχονται. (137) Ὅριζομαι δ' εἶναι τὸ μὲν ἔρᾶν τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων φιλανθρώπου πάθος καὶ εὐγνώμονος ψυχῆς, τὸ δὲ δαεργαίνειν ἀργυρίου τινὰ μισθοῦμενον ὑβριστοῦ καὶ ἀπαι-
 20 ζήτους ἀνδρὸς ἔργον εἶναι ἡγοῦμαι· καὶ τὸ μὲν ἀδιαζήτους ἔρᾶσθαι φημί καλὸν εἶναι, τὸ δ' ἐπαρβέντα μισθῷ πεπορνεῦσθαι αἰσχρὸν. Ὅσον δ' ἐκάτερον τούτων ἀπ' ἀλλήλων διέστηκε καὶ ὡς πολὺ διαφέρει, ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὑμᾶς πειράσομαι λόγοις διδάσκειν. (138) Οἱ γὰρ πατέρες ἡμῶν ὅθ' ὑπὲρ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν ἐκ φύσεως ἀναγκαίων κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐνομοθέτουσιν, ἃ τοῖς ἐλευθέροις ἡγοῦντο εἶναι πρακτέα, ταῦτα τοῖς δούλοις ἀπέπειπον μὴ ποιεῖν. « Δούλον » φησὶν ὁ νόμος
 25 « μὴ γυμνάζεσθαι μηδὲ ξηραλοιφεῖν ἐν ταῖς παλαιόταις » καὶ οὐκέτι προσέγραψε « τὸν δ' ἐλεύθερον ἀλείφεσθαι καὶ γυμνάζεσθαι. » Ὅπότ' ἂν οἱ νομοθέται τὸ καλὸν τὸ ἐκ τῶν γυμνασίων κατιδόντες ἀπέπειπον τοῖς δούλοις μὴ μετέχειν, τούτῳ αὐτῷ ἡγοῦντο, ὅτι ἐκείνους ἐκόλουσιν, τοὺς ἐλευθέρους προτρέπειν ἐπὶ τὰ γυμνάσια. (139) Πάλιν δ' αὐτὸς οὗτος εἶπε νομοθέτης « δούλον ἐλευθέρου
 30 πικρὸς μῆτ' ἔρᾶν μῆτ' ἐπακολουθεῖν, ἢ τύπτεσθαι τῇ δημοσίᾳ μάστιγι πενήτηντα πληγᾶς. » Ἄλλ' οὐ τὸν ἐλεύθερον ἐκόλουσεν ἔρᾶν καὶ ὁμιλεῖν καὶ ἀκολουθεῖν, οὐδὲ βλάβην τῷ παιδί, ἀλλὰ μαρτυρίαν σωφροσύνης ἐτήσατο συμβαίνειν. Ἀκύρου δ' οἶμαι καὶ ἀδυνάτου ἐτι ὄντος κρῖναι τὸν ὄντως εὖνον καὶ μὴ, τὸν ἔρῶντα σωφρονίζει, καὶ τοὺς τῆς φιλίας λόγους εἰς τὴν φρονοῦσαν καὶ πρεσβυτέραν ἡλικίαν ἀναβάλλεται· τὸ δ' ἐπα-

quorundam effecerit, ut corporis decor aliquibus calamitati sit, non ea vos publice decreturos dicet, quæ privatim exoptetis. (134) Absurdum enim videri sibi, quum omnes vos liberis operam daturi vota faciatis, ut filii nondum nati forma præstantes, et civitate digni evadant : eos qui jam nati sunt, quos rempublicam laudi sibi ducere conveniat, si formæ elegantia præstantes, aliquos in sui admirationem convertant, et contentione quadam amoris expetantur, a vobis Æschini obsecutis ignominia notari. (135) Et hoc in loco, ut audio, me quoque perstringet, rogitans, an me non pudeat, quum ipse in gymnasiis frequens, et plurimorum amore captus fuerim, eam rem efficiam ignominiosam et periculosam. Postremo, ut quidam mihi nuntiant, vos ad risum et nugas cohortans, se vobis monstraturum dicet, quam multa in quosdam amatoria poemata fecerim : ac testes pro ducturum pollicebitur de conviciis ac verberibus ob eam rem mihi factis. (136) Ego vero nec honestum amorem reprehendo, neque homines forma præstantes impudicitia arguo, nec ipse infitias eo, me propensum ad amores et fuisse et etiam nunc esse, neque etiam emulationes et pugnas cum aliis, ex ea re oriri solitas, et mihi accidisse nego. De poematis autem quæ me fecisse dicunt, eorum quædam agnosco, quædam ita esse, ut ab istis corrupta proferuntur, non concedo. (137) Amorem porro honestorum et modestorum, humani affectus et liberalis animi esse statuo : sed pecunia redimendi aliquem petulantiam, viri injurii et incerti munus esse arbitror. Atque etiam citra corruptelam amari, honestum esse affirmo ; sed mercede adductum se prostituere, turpe. Quantum autem inter horum utrumque intersit, quantoque opere differant, post vos edocere conabor. (138) Patres enim vestri, quum de vitæ ratione, et de malis bonisque, quæ naturæ afferret necessitas, leges conderent, quæ ingenuis affectanda esse censuerunt, hæc servis interdixerunt. Servus, inquit lex, ne exerceatur nec sicce ungatur in palæstris. » Neque vero ascripsit etiam : « Ingenuus autem ungatur et exerceatur. » Nam ubi legumliatores perspecta exercitationum honestate, ab earum usu servos repulerunt, eadem lege putarunt, qua illos prohiberent, se ingenuos exhortari ad exercitationes. (139) Rursus idem legislator edixit, ne servus ingenuum puerum vel amet vel assectetur, aut publico flagello quinquaginta plagis afficiatur. Ingenuo autem non interdixit, ne vel amaret, vel colloqueretur, vel assectaretur : neque id puero incommodare, sed integritatis testimonium perhibere putavit. Nam quum puer nondum sit eo iudicio præditus, ut verum amatorem a falso possit discernere, ipsum amatorem castigat, et amicitia dijudicationem ætati prudentiori et graviori asservat :

23 κολουθῆν καὶ ἐφορᾶν φρουρᾶν καὶ φυλακὴν σωφροσύνης ἡγήσατο εἶναι μαγίστην. (140) Τοιγάρτοι τοὺς τῆς πόλεως μὲν εὐεργέτας, ταῖς δ' ἀρεταῖς ὑπερηννοχότας, Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογαίτονα, ὁ σώφρων καὶ ἐννομος, εἴτε ἔρωτα εἴτε τρόπον αὐτὸν γρη̄ προσεπιπνί, τοιοῦτους ἐπαίδευσεν ὥστε τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ἐκείνων ἔργα καταδειαστέρους δοκεῖν εἶναι ἐν τοῖς ἔγκωμιόις τῶν ἐκείνους πεπραγμένων.

20 141. Ἐπειδὴ δὲ Ἀχιλλεύς καὶ Πατρόκλου μέμνησθε καὶ Ὀμήρου καὶ ἑτέρων ποιητῶν, ὡς τῶν μὲν δικαστῶν ἀνηκόων παιδείας ὄντων, ἡμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες προσποιεῖσθε εἶναι καὶ περιφρονοῦντας ἱστορία τὸν δῆμον, ἐν̄ εἶδητε ὅτι καὶ ἡμεῖς τι ἤδη ἠκούσαμεν καὶ ἐμάθομεν, λήξομεν τι καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων. Ἐπειδὴ γὰρ ἐπιχειροῦσι φιλοσόφων ἀνδρῶν μεινῆσθαι καὶ καταπύγειν ἐπὶ τοὺς εἰρημένους ἐν τῷ μέτρῳ λόγους, 20 θεωρήσατε ἀποβλέψαντες, ὡς Ἀθηναῖοι, εἰς τοὺς δημολογουμένους ἀγαθοὺς καὶ χρηστοὺς ποιητάς, ὅσον κερυρίσθαι ἐνόμισαν τοὺς σώφρονας καὶ τῶν ὁμοίων ἐρώντας καὶ τοὺς ἀκρατεῖς ὧν οὐ γρη̄ καὶ τοὺς ἕβριστάς. (142) Λέξω δὲ πρῶτον μὲν περὶ Ὀμήρου, ὃν ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις καὶ σοφωτάτοις τῶν ποιητῶν εἶναι τάττομεν. Ἐκείνους γὰρ πολλαχοῦ μνημνόμενος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλεύς, τὸν μὲν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπινομίαν αὐτῶν τῆς φίλης ἀποκρύπτει, ἠγούμενος τὰς τῆς εὐνοίας ὑπερβολὰς καταφανεῖς εἶναι τοῖς πεπαιδευμένοις τῶν ἀκρατῶν. (143) Λέγει γὰρ που Ἀχιλλεύς ὀδυρόμενος τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον, ὡς ἐν τι τοῦτο τῶν λυπηροτάτων ἀναμνησκόμενος, ὅτι τὴν ὑπόσχασιν τὴν πρὸς τὸν πατέρα τὸν Πατρόκλου Μενεΐτιον ἄκων ἐφύσατο ἐπαγγεῖλασθαι γὰρ εἰς Ἰοῦντα σῶν ἀπάξειν, εἰ συμπέμψω αὐτὸν εἰς τὴν Τροίαν καὶ παρακαταθεῖτο αὐτῷ ἢ καταφανεῖς ἔστιν ὡς δι' ἔρωτα τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ παρέλαβεν. (144) Ἔστι δὲ τὰ ἔπη ἃ ἐγὼ νῦν ὑμῖν μίλλω λέγειν·

10 Ὡ πόποι, ἦ β' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ
θερσύνων ἦρωα Μενεΐτιον ἐν μεγάροισιν.
Φῆν δὲ οἱ εἰς Ἰπτόντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
ἴλιον ἐκπέρσαντα λαχόντα τε λήϊδος αἴσαν.
Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρῶσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
ἄμωρ γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαστὴν ἐρεῦθειν.

20 111. Ὁὐ τοίνυν ἐνταῦθα μόνον σχετλιάζων φαίνεται, ἀλλ' αὖτις αὐτὸν ἰσχυρῶς ἐπένοθησεν, ὥστε περὰ Θέτιδος τῆς αὐτοῦ μητρὸς προσκούσας ὅτι μὴ μετελθῶν μὲν εὐλὴ ἐβρωῖς, ἀλλ' εἰσὰς ἀτιμώρητον τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον, ἐπανελλήν οικαδὲ γηραιὸς ἐν τῇ αὐτοῦ πατρὶδι ἀπρωϊνεῖται, τιμωρησάμενος δὲ διὰ τῶν μὲν μέλλω σὺν βίῳ τελευτᾶν, εἴλατο τὴν τοῦ τελευτήτος 20 πείραν μὴ μὴν ἢ τὴν σιωπῆριαν. Ὁὐτις δὲ μεγαλοψύχως ἠπαίρει τὴν φωνὴν τὸν ἐκείνου τιμωρησάσθαι, ὥστε πᾶντιν αὐτὸν παραμυθουμένων, καὶ καλυόντων λούσθηται καὶ σίτον προσενέγκασθαι, ἀπόμνησι μὴδὲν τούτων πρὸς ἐν πρὶν ἂν τὴν τοῦ Ἰκτορος κεφαλὴν ἐπὶ τὸν

assecutionem porro et inspectionem, modestie custodiam esse maximam existimavit. (140) Proinde viros de republica bene meritos et virtute præstantissimos, Harmodium atque Aristogitonem, modestus ille ac legitimus, sive amor sive mos est appellandus, sic erudit, ut qui eorum facta celebrant, laudes rerum ab illis gestarum non assequi videantur.

141. Quando autem Achillis et Patrocli meministis, atque Homeri aliorumque poetarum, quasi iudices nullis disciplinis sint eruditi, vos autem gravitatem quandam affectatis et populo majorem eruditionem : ut videatis nos quoque jam aliquid audivisse ac didicisse, hisce de rebus et ipsi aliquid disseremus. Postquam enim eruditorum hominum facere mentionem et ad expositas versu sententias confugere institunt, videte, Athenienses, poetis omnium consensu præstantibus et bonis consideratis, quantum interesse existimant inter modestos ac sui similibus amantes, et inter immodestos, qui ea desiderant quæ non decet, ac contumeliosos. (142) Primum autem de Homero dicam, quem in antiquissimis et sapientissimis poetis numeramus. Qui quum multis locis Patrocli et Achillis meminert, amorem et cognomentum amicitie illorum dissimulat, quum insignem illam benevolentiam eruditus auditoribus esse conspicuam existimet. (143) Quodam enim loco Achilles Patrocli necem deplorans, ut rem earum rerum quæ sibi acciderint omnium acerbissimam : dum recordatur, se invitum sefellisse fidem Menetio Patrocli patri datam cui promississet, se Patroclum Opuntem salvum reducturum, si eum secum ad Trojam ablegasset et fidei suæ commississet : unde apparet eum amoris causa illius curam suscepisse. (144) Eos autem versus dicit, quos ego nunc recitabo :

Heu quam stulta meæ venit sententia menti,
quo spondere die potui tibi, clare Menetii,
incolumem illustremque ad Opuntia moenia natum
eversa Troja, spoliis insignibus auctum,
victorem! Sed non deus omnibus omnia vota
indulget : siquidem sic impia fata tulerunt,
nos eadem ut tegeret tellus, utriusque cruore
sparsa ruberet humus.

(145) Neque vero hic duntaxat lamentatur, sed eum adeo vehementer luget, ut quum a Thetide matre audisset, se, si hostes non persequeretur, sed inultam Patrocli necem pateretur, domum reversum, senem in sua patria obiturum; an ultus esset, celeriter vitam cum morte commutaturum : illdem erga mortuum suum prætulit incolumitati; tantaque animi magnitudine ad ulciscendum illius interfectorem properarit, ut omnibus eum consolantibus, et lavare ac cibum capere jubentibus, abjurarit se quicquam illorum facturum, priusquam caput Hectoris ad Patrocli sepulcrum attulisset.

τοῦ Πατρόκλου τάφον ἐνέγκῃ. (146) Καθεύδοντας δ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πυρᾷ, ὡς φησιν ὁ ποιητής, εἰδωλον
 10 ἐρίσταιται τὸ Πατρόκλου, καὶ τοιοῦτον ἐπεμνήσθη καὶ
 τοιαῦτα ἐπέσκηψε τῷ Ἀχιλλεῖ, ἐφ' οἷς καὶ θαυρῶσαι
 καὶ ζῆλωσαι τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν φιλίαν ἀξίον αὐτῶν
 ἔστιν. Ἐπισκῆπτει μὲν γὰρ αὐτῷ, προειπὼν ὅτι οὐδὲ
 ἐκίνας ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, εἰ πως
 εἴη δυνατόν, προδιοικήσασθαι ὅπως τὸν αὐτὸν τρόπον,
 ὡσπερ καὶ ἐτρέφθησαν καὶ εἰδῶσαν ἐν τῷ αὐτῷ, οὕτω
 20 καὶ τελευτησάντων αὐτῶν τὰ ὀστέα ἐν τῇ αὐτῇ σορῷ
 κείσεται. (147) ὀδυρόμενος δὲ καὶ τὰς διατριβὰς διεξιὼν
 ἄς μετ' ἀλλήλων ζῶντες διέτριβον, λέγει ὅτι « οὐκέτι
 περὶ τῶν μεγίστων, ὡσπερ τὸ πρότερον, καθιζόμενοι
 μετ' ἀλλήλων μόνου ἀποθην τῶν ἄλλων φίλων βουλευσόμεθα,
 « τὴν πίστιν (οἶμαι) καὶ τὴν εὐνοίαν ποθεινοτάτην
 ἠγούμενος εἶναι. Ἴνα δὲ καὶ διὰ τοῦ μέτρου τὰς γνώμας
 ἀκούσῃτε τοῦ ποιητοῦ, ἀναγνώσεται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς
 40 τὰ ἔπη τὰ περὶ τούτων, ἃ Ὀμηρος πεποίηκε.

(148) Λέγει πρῶτον τὰ περὶ τῆς Ἑκτορος τιμωρίας.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν, φίλ' ἑταῖρε, σεῦ ὕστερος εἴμ' ὑπὸ γαλαν,
 οὐ σε πρὶν κτερεῶ πρὶν γ' Ἑκτορος ἐνόβωδ' ἐνάσαι
 ταίγεα καὶ κεφαλῆν, μεγαθύμου σείο φονῆρα.
 (149) Ἀναγίνωσθε δὴ ἃ περὶ τοῦ βροτάφους αὐτοῦς γε-
 21 νῆσθαι λέγει ἐν τῷ ὕπνῳ ὁ Πάτροκλος, καὶ περὶ τῶν
 διατριβῶν ἄς συνδιέτριβον ἀλλήλοισ.

Οὐ γὰρ ἐτι ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
 βουλὰς εἰρήμενοι βουλευόμεν' ἄλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 ἀμφέρανε συνηρῆ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ'
 5 καὶ ἔε σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιεικῆ! Ἀχιλλεῦ,
 ταίγει ὑπο Τρώων εὐηγεμένω ἀπολείσθαι,
 μαρνάμενον θηλοῖς Ἑλένης ἕνεκ' ἠκυόμοιο.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλειο σῆσιν'
 μὴ ἐμὲ σὼν ἀπάνευθε τιθῆμεναι ὄσσε', Ἀχιλλεῦ,
 10 ἄλλ' ἵνα κέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κεκαύθη,
 χρυσίῳ ἐν ἀμφοροεῖ, τὸν τοι πόρε πότνιζ μῆτηρ.
 Ὡς ὁμοῦ ἐτρέφεμεν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 οὐτὲ με τυτθὸν ἰόντα Μενότιος ἐξ Ὀκείαντος
 ἤγαγεν ὑμετέροισ' ἄνδρ' ἀνδροκασίης ὑπο λυγρῆς,
 15 ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 νῆπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χαλωθεῖς,
 ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν Ἰκπότη Πηλεΐς
 ἔτραπέ τ' ἐνδυπέας καὶ οὐκ θεράποντ' ἐνόμησεν'
 ἄς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμη σορῷ ἀμφικαλύπτου.

(150) Ὡς τοίνυν ἐξῆν ἂν αὐτῷ σωθῆναι μὴ τιμωρησα-
 μένω τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον, ἀνάγκωδι ἃ λέγει
 ἡ Θέτις.

Ἰκέμορος δὴ μοι τέκος ἔσσει, οἳ ἀγορεύεις·
 αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοίμος.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 αὐτίκα τειναιῆν, ἔπει οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἑταίρω
 κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, ὁ μοι πολὺ φίλτατος ἔσκεν.

151. Ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἤττον σφοδρῶς τῶν ποιητῶν Εὐ-
 ριπίδης, ἐν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὸ
 σωφρονικῶς εἶρην, ἐν εὐχῆς μέρει τὸν ἔρωτα ποιούμενος
 λέγει πού,

Ὁ δ' εἰς τὸ σάφρον ἐπ' ἀρετῆν τ' ἄγων ἔρωα
 30 ζῆλωτὸς ἀνθρώποισιν ἄν εἶην ἐγώ.

(146) Ei porro in rogo dormienti, ut ait poeta, simulacrum
 Patrocli obversatum, hujusmodi rerum memoriam refriat
 et ea mandat Achilli, quæ nobis lacrimas excutere pos-
 sint, et efficere ut virtutem eorum atque amicitiam admi-
 remur. Nam eum jubet, præfatus in primis illum etiam
 non longe a morte abesse, si quo modo fieri possit, dare
 operam, ac providere, ut quemadmodum una sint educati
 et versati, sic eorum etiam defunctorum ossa eodem in lo-
 culo reponantur. (147) Præterea lamentans, et actam una
 vitam recensens, ait, se posthac maximis de rebus, ut soliti
 prius fuerint, in eodem consensu, seorsum a ceteris non esse
 deliberaturos: fidem, opinor, et benevolentiam, rem summi
 esse desiderii existimans. Ut autem poetæ sententias versi-
 bus inclusas audiat, recitabit vobis scriba versus quos his
 de rebus fecit Homerus. (148) Eos primum narra, quos
 de Hectoris supplicio fecit.

Nunc postquam, Patrocle, tuæ sum postera vite
 tempora sortitus, non ante ego debita solvam
 funeri justa tuo, quam huc Hectoris arua superbi
 et caput attulero.

(149) Recita ergo ea quæ Patroclus in somnis illi dicit de
 communi sepultura, et de vitæ actæ una consuetudine:

Non dabitur tecum posthac de rebus agendis
 consulere, ut nuper viventes fecimus ambo;
 sed me letiferi cohibet vis ferrea fati,
 quod mihi nascenti sævæ staturæ sorores.
 Hoc quod te quoque, Achille, manet, sub moribus altis
 Laomedontæ parvo post tempore Trojæ.
 Hoc quoque te repetens iterumque iterumque precabor,
 ne procul a nostris tua mandes ossa reponi
 ossibus: et quoniam primos simul egimus annos,
 quum puerum pater ex Opoente Menœtus olim
 me tulit ad vestros studio properante penates,
 tempore quo infelix nata Amphidamante perent
 ludendo invitus: tum me domus inclyta Pelei
 suscepit, cura et tecum nutritiv eadem:
 nunc etiam nostra ossa una cadantur in urna
 conjuncta aureola, sed quæ capere utraq; possit.
 Quam tibi (nam meminî) dono dedit inclyta mater.

(150) Licuisse porro ei esse incolumi, nisi Patrocli necem
 ultus esset, ea legito quæ Thetis ait:

Cito moriturus mihi, fili, es, quum talia dicas:
 ilico enim tibi deinde post Hectorem fatum paratum est.
 Illam autem vicissim affatus est pedibus velox Achilles:
 illico moriar, quandoquidem non eram socio, [mus erat.
 dum interficeretur, auxiliaturus, qui mihi omnium carissî-

151. Jam qui nulli poetarum sapientia cedit Euripides,
 in rebus honestissimis amorem modestum numerans, quo-
 dam eum loco votis exoptans, sic ait:

Amor modestus, et virtutis assecla,
 est exoptendus, isque contingat mihi.

35 ακολουθεῖν καὶ ἔφορᾶν φρουρᾶν καὶ φυλακὴν σωφροσύνης ἠγήσατο εἶναι μεγίστην. (140) Τοιγάρτοι τοὺς τῆς πόλεως μὲν εὐεργέτας, ταῖς δ' ἀρεταῖς ὑπερνηνοχότας, Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ὁ σώφρων καὶ ἔννομος, εἴτε ἔρωτα εἴτε τρόπον αὐτὸν γρη' προσειπεῖν, τοιοῦτους ἐπαίδευσεν ὥστε τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ἐκείνων ἔργα καταδεστέρους δοκεῖν εἶναι ἐν τοῖς ἔγκωμοις τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων.

40 141. Ἐπειδὴ δὲ Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου μέμνησθε καὶ Ὀμήρου καὶ ἑτέρων ποιητῶν, ὡς τῶν μὲν δικαστῶν ἀνηκόων παιδείας ὄντων, ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες προσποιεῖσθε εἶναι καὶ περιφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον, ἴν' εἰδῆτε ὅτι καὶ ἡμεῖς τι ἤδη ἠκούσαμεν καὶ ἐμάθομεν, λέξομέν τι καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων. Ἐπειδὴ γὰρ ἐπιχειροῦσι φιλοσόφων ἀνδρῶν μνηστῆσαι καὶ καταφρῦειν ἐπὶ τοὺς εἰρημένους ἐν τῷ μέτρῳ λόγους, 20 θεωρήσατε ἀποβλέψαντες, ὡς Ἀθηναῖοι, εἰς τοὺς ὁμολογουμένως ἀγαθοὺς καὶ χρηστοὺς ποιητάς, ὅσον κεχωρῖσθαι ἐνόμισαν τοὺς σώφρονας καὶ τῶν ὁμοίων ἐρώντας καὶ τοὺς ἀκαρτεῖς ὧν οὐ γρη' καὶ τοὺς ὑβριστάς. (142) Λέξω δὲ πρῶτον μὲν περὶ Ὀμήρου, ὃν ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις καὶ σοφωτάτοις τῶν ποιητῶν εἶναι τάττομεν. Ἐκεῖνος γὰρ πολλαχοῦ μνημνέμενος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, τὸν μὲν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας ἀποκρύπτεται, ἠγούμενος τὰς τῆς εὐνοίας ὑπερβολὰς καταφανεῖς εἶναι τοῖς πεπαιδευμένοις τῶν ἀκροατῶν. (143) Λέγει γάρ που Ἀχιλλεὺς ὀδυρόμενος τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον, ὡς ἐν τι τοῦτο τῶν λυπηροτάτων ἀναμνησκόμενος, ὅτι τὴν ὑπόσχασιν τὴν πρὸς 10 τὸν πατέρα τὸν Πατρόκλου Μενεΐτιον ἄκων ἐψεύσατο· ἐπαγγεῖλασθαι γὰρ εἰς Ὀποῦντα σὼν ἀπάξειν, εἰ συμπέμφειν αὐτὸν εἰς τὴν Τροίαν καὶ παρακαταθεῖτο αὐτῷ· ᾧ καταφανής ἐστιν ὡς δι' ἔρωτα τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ παρέλαβεν. (144) Ἔστι δὲ τὰ ἔπη ἃ ἐγὼ νῦν ὑμῖν μέλλω λέγειν

Ὡ πόποι, ἦ β' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἡματι κείνῳ
 35 θαρσύνων ἦρωα Μενεΐτιον ἐν μεγάροισιν.
 Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα λαχόντα τε λήϊδος αἴσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρῆσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦθειν.

20 (145) Οὐ τοίνυν ἐνταῦθα μόνον σχετλιάζων φαίνεται, ἀλλ' οὕτως αὐτὸν ἱσχυρῶς ἐπένησεν, ὥστε παρὰ Θέτιδος τῆς αὐτοῦ μητρὸς προακούσας ὅτι μὴ μετελθὼν μὲν τοὺς ἔχθρους, ἀλλ' ἕασας ἀτιμώρητον τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον, ἐπανελθὼν οἴκαδε γηραιὸς ἐν τῇ αὐτοῦ πατρίδι ἀποθνεῖται, τιμωρησάμενος δὲ διὰ ταχέων μέλλω τὸν βίον τελευτᾶν, εἴλετο τὴν τοῦ τεθνεῶτος 25 πίστιν μέλλον ἢ τὴν σωτηρίαν. Οὕτω δὲ μεγαλοψύχως ἠπείγετο τὸν φονεὴ τὸν ἐκείνου τιμωρησάσθαι, ὥστε πάντων αὐτὸν παραμυθούμενος, καὶ κελευόντων λούσασθαι καὶ σίτον προσενέγκασθαι, ἀπομνησι μηδὲν τούτων πράττειν πρὶν ἂν τὴν τοῦ Ἐκτοροῦ κεφαλὴν ἐπὶ τὸν

assecationem porro et inspectionem, modestiæ custodiam esse maximam existimavit. (140) Proinde viros de republica bene meritos et virtute præstantissimos, Harmodium atque Aristogitonem, modestus ille ac legitimus, sive amor sive mos est appellandus, sic erudit, ut qui eorum facta celebrant, laudes rerum ab illis gestarum non assequi videantur.

141. Quando autem Achillis et Patrocli meministis, atque Homeri aliorumque poetarum, quasi iudices nullis disciplinis sint eruditi, vos autem gravitatem quandam affectatis et populo majorem eruditionem : ut videatis nos quoque jam aliquid audivisse ac didicisse, hisce de rebus et ipsi aliquid disseremus. Postquam enim eruditorum hominum facere mentionem et ad expositas versu sententias confugere instituunt, videte, Athenienses, poetis omnium consensu præstantibus et bonis consideratis, quantum interesse existimant inter modestos ac sui similibus amantes, et inter immodestos, qui ea desiderant quæ non decet, ac contumeliosos. (142) Primum autem de Homero dicam, quem in antiquissimis et sapientissimis poetis numeramus. Qui quum multis locis Patrocli et Achillis meminerit, amorem et cognomentum amicitiae illorum dissimulat, quum insignem illam benevolentiam eruditis auditoribus esse conspicuam existimet. (143) Quodam enim loco Achilles Patrocli necem deplorans, ut rem earum rerum quæ sibi acciderint omnium acerbissimam : dum recordatur, se iuvitum fefellisse fidem Menælio Patrocli patri datam cui promississet, se Patroclum Opuntem salvum reducturum, si eum secum ad Trojam ablegasset et fidei suæ commisisset : unde apparet eum amoris causa illius curam suscepisse. (144) Eos autem versus dicit, quos ego nunc recitabo :

Heu quam stulta meæ venit sententia menti,
 quo spondere die potui tibi, clare Menæti,
 incolumem illustremque ad Opuntia mœnia natum
 eversa Troja, spoliis insignibus auctum,
 victorem ! Sed non deus omnibus omnia vota
 indulget : siquidem sic impia fata tulerunt,
 nos eadem ut tegeter tellus, utriusque cruore
 sparsa rubret humus.

(145) Neque vero hic dumtaxat lamentatur, sed eum adeo vehementer luget, ut quum a Thetide matre audisset, se, si hostes non persequeretur, sed inultam Patrocli necem pateretur, domum reversum, senem in sua patria obiturum ; sin ultus esset, celeriter vitam cum morte commutaturum : fidem erga mortuum suæ prætulit incolumitati ; tantaque animi magnitudine ad ulciscendum illius interfectorem properavit, ut omnibus eum consolantibus, et lavare ac cibum capere jubentibus, abjuraret se quicquam illorum facturum, priusquam caput Hectoris ad Patrocli sepulcrum attulisset.

τοῦ Πατρόκλου τάφον ἐνέγκῃ. (146) Καθεύδοντας δ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πυρᾷ, ὅς φησιν ὁ ποιητής, εἰδωλον 30 ἐφίσταται τὸ Πατρόκλου, καὶ τοιούτων ἐπεμνήσθη καὶ τοιαῦτα ἐπέσκηψε τῷ Ἀχιλλεῖ, ἐφ' οἷς καὶ διακρῦσαι καὶ ζηλωσαι τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν φιλίαν ἄξιον αὐτῶν ἔστιν. Ἐπισκῆπτει μὲν γὰρ αὐτῶ, προειπῶν ὅτι οὐδὲ ἐκείνος ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, εἰ πως εἴη δυνατόν, προδιοικήσασθαι ὅπως τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ καὶ ἐτρέφθησαν καὶ εἰδῶσαν ἐν τῷ αὐτῷ, οὕτω καὶ τελευτησάντων αὐτῶν τὰ ὁσπ' ἐν τῇ αὐτῇ σορῶν 35 κείσεται· (147) ὀδυρόμενος δὲ καὶ τὰς διατριβὰς διεξιών ἄς μετ' ἀλλήλων ζῶντες διέτριβον, λέγει ὅτι « οὐκέτι περὶ τῶν μεγίστων, ὥσπερ τὸ πρότερον, καθεζόμενοι μετ' ἀλλήλων μόνοι ἀποδεν τῶν ἄλλων φίλων βουλευσόμεθα, » τὴν πίστιν (οἶμαι) καὶ τὴν εὐνοίαν ποθεινοτάτην ἠγούμενος εἶναι. Ἴνα δὲ καὶ διὰ τοῦ μέτρου τὰς γνώμας ἀκούσῃτε τοῦ ποιητοῦ, ἀναγνώσεται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς τὰ ἔπη τὰ περὶ τούτων, ἃ Ὀμηρος πεποίηκε.

40 (148) Λέγε πρῶτον τὰ περὶ τῆς Ἐκτορος τιμωρίας.

Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν, φίλ' ἑταῖρε, σὺ ὅστερος ἔμ' ὑπὸ γαστῆρ, οὐ σε πρὶν κτερεῖν πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνέικαι τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φωνῆς.

(149) Ἀναγίνωσκε δὴ ἃ περὶ τοῦ ὁμοτάφους αὐτοῦ γε- 21 νέσθαι λέγει ἐν τῷ ὕπνω ὁ Πάτροκλος, καὶ περὶ τῶν διατριβῶν ἄς συνδιέτριβον ἀλλήλοις.

Οὐ γὰρ ἐτι ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων βουλὰς εἰόμενοι βουλευσόμεν· ἄλλ' ἐμὲ μὲν Κίρ ἀμφράντι στυγερῇ, ἥπερ λέγει γενιόμενόν περ- 5 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ, ταίχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολείσθαι, μαρνήμενον θεοῖς Ἑλένης ἔνεκ' ἠυκόμοιο. Ἄλλο δὲ τοι ἔρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν· 10 μὴ ἑμῖα σὸν ἀπάνευθε τίθήμεναι ὅσπ' Ἀχιλλεῦ, ἀλλ' ἴνα κέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαστ' κεισέθῃ, χρυσῆν ἐν ἀμφοροεῖ, τόν τοι πόρε πότινα μήτηρ. Ὡς ὁμοῦ ἐτρέφεμέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν, εἴτε με τυτθὸν ἴοντα Μενότιος ἐξ Ὀκονέτος ἤγαγεν ὑμετέρῳδ', ἀνδροκασίης ὑπο λυγρῆς, 15 ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος, νῆπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χαλωθεῖς, ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς ἐτρέπετ' ἐνδυκίως καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν ὡς δὲ καὶ ὁσπ' ἐν τῷ ὕπνῳ ἀμφικαλύπτοι.

20 (150) Ὡς τοίνυν ἐξῆν ἂν αὐτῷ σωθῆναι μὴ τιμωρησα- μένω τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον, ἀναγνώθι ἃ λέγει ἢ θέτις.

Ἄκυμνος δὴ μοι τέκος ἔσσαι, ὄ' ἀγορεύεις· αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότιμος ἑτοῖμος. Τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποδάργης δῖος Ἀχιλλεὺς· 25 Λύτεια θεναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταῖρον κτεινόμενον ἑκαμύηναι, ὅ μοι πολὺ φίλατος ἔσκεν.

151. Ὁ τοίνυν οὐδένοδ' ἦττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐ- ριπίδης, ἐν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὸ σωφρόνως ἔρᾶν, ἐν εὐχῆς μέρει τὸν ἔρωτα ποιοῦμενος λέγει πού,

30 Ὁ δ' εἰς τὸ σαφρον ἐκ' ἀρετῆν τ' ἀγωνέρας ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν· ὦν εἶην ἐγώ.

(146) Ei porro in rogo dormienti, ut ait poeta, simulacrum Patrocli obversatum, hujusmodi rerum memoriam refricat et ea mandat Achilli, quæ nobis lacrimas excutere possint, et efficere ut virtutem eorum atque amicitiam admiremur. Nam eum jubet, præfatus in primis illum etiam non longe a morte abesse, si quo modo fieri possit, dare operam, ac providere, ut quemadmodum una sint educati et versati, sic eorum etiam defunctorum ossa eodem in loco reponantur. (147) Præterea lamentans, et actam una vitam recensens, ait, se posthac maximis de rebus, ut soliti prius fuerint, in eodem consensu, seorsum a ceteris non esse deliberaturos: fidem, opinor, et benevolentiam, rem summi esse desiderii existimans. Ut autem poetæ sententias versibus inclusas audiat, recitabit vobis scriba versus quos his de rebus fecit Homerus. (148) Eos primum narra, quos de Hectoris supplicio fecit.

Nunc postquam, Patrocle, tuæ sum postera vitæ tempora sortitus, non ante ego debita solvam funeri justa tuo, quam huc Hectoris arua superbi et caput attulero.

(149) Recita ergo ea quæ Patroclus in somnis illi dicit de communi sepultura, et de vitæ actæ una consuetudine:

Non dabitur tecum posthac de rebus agendis consulere, ut nuper viventes fecimus ambo; sed me letiferi cohibet vis ferrea fati, quod mihi nascenti sævæ statuere sorores. Hoc quod te quoque, Achille, manet, sub moribus altis Laomedontæ parvo post tempore Trojæ. Hoc quoque te repetens iterumque iterumque precabor, ne procul a nostris tua mandes ossa reponi ossibus: et quoniam primos simul egimus annos, quum puerum pater ex Opoente Menætius olim me tulit ad vestros studio properante penates, tempore quo infelix natus Amphidamante perenni ludendo invitus: tum me domus inclyta Pelei suscepit, cura et tecum nutritiv eadem: nunc etiam nostra ossa una condantur in urna conjuncta aureola, sed quæ capere utraq; possit. Quam tibi (nam meminî) dono dedit inclyta mater.

(150) Licuisse porro ei esse incolumi, nisi Patrocli necem ultus esset, ea legito quæ Thetis ait:

Cito moriturus mihi, fili, es, quum talia dicas: illico enim tibi deinde post Hectorem fatum paratum est. Illam autem vicissim affatus est pedibus velox Achilles: illico moriar, quandoquidem non eram socio. [mus erat, dum interficeretur, auxiliaturus, qui mihi omnium carissi-

151. Jam qui nulli poetarum sapientia cedit Euripides, in rebus honestissimis amore modestum numerans, quodam eum loco votis exoptans, sic ait:

Amor modestus, et virtutis assecia, est expectendus, isque coutingat mihi.

(152) Πάλιν τοίνυν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται, ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς ἀπολογούμενος, καὶ ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ εἶ υποψίας μηδ' ἐκ διαβολῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιῆσθαι.

35 Ἦδη δὲ πολλῶν ἤρεθην λόγων κριτής, καὶ πόλλ' ἀμιλλήθηντα μαρτύρων ὑπο, τάναντί' ἔργων συμφορὰς μᾶζ' ἐπί. Κάγῳ μὲν οὕτω, χῶστις ἐστ' ἀνὴρ σοφός, λογιζομαι τάληθές, εἰς ἀνδρὸς φύσιν σκοπῶν διαίταν θ' ἦντιν' ἐμπορεύεται·
40 ὅστις δ' ὀμιλῶν ἤδεται κακοῖς ἀνὴρ, οὐ πώποτε ἠρώτησα, γιγνώσκων ὅτι τοιοῦτός ἐστιν οἷς περ ἤδεται ξυνών.

(153) Σκέψασθε δ', ὧ Ἀθηναῖοι, τὰς γνώμας ἀς ἀποφάνεται ὁ ποιητής. Ἦδη πολλῶν πραγμάτων φησὶ γεγενησθαι κριτής, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς δικασταί· καὶ τὰς κρίσεις οὐκ ἐκ τῶν μαρτυριῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιτηδεύματων καὶ τῶν ὀμιλιῶν φησὶ ποιῆσθαι, ἐκεῖσε ἀποδλέπων, πῶς τὸν καθ' ἡμέραν βίον ζῆ ὁ κρινόμενος καὶ ὄντινα τρόπον εἰσικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσοντα, καὶ τίσι χαιρεί πλησιάζων· καὶ τελευτῶν οὐκ ὄκνησεν ἀποφῆσασθαι τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι ὅς περ ἤδεται ξυνών. Οὐκοῦν δίκαιον καὶ περὶ Τιμάρχου τοῖς αὐτοῖς ὕμῃς Εὐριπίδῃ χρῆσασθαι λογισμοῖς. (154) Πῶς διψήκε τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν; κατεδήδοκε τὰ πατρῶα καὶ τὰ τῶν φίλων, μεμισθαρνηκῶς τῷ σώματι καὶ δωροδοκῶν δημοσίᾳ πάντ' ἠφάνικεν, ὥστε μηδὲν ἄλλ' ἢ τὰς αἰσχύνας αὐτῷ περιεῖναι. Χαιρεί δὲ τῷ ξυνών; Ἡγησάνδρῳ. Ὁ δ' Ἡγησάνδρος ἐκ τίνων ἐστὶν ἐπιτηδεύματων; ἐκ τούτων εἰς
10 ὧν αὐτὸν πράξαντα οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσι μὴ δημηγορεῖν. Ἐγὼ δὲ τί λέγω κατὰ Τιμάρχου, καὶ τίνα ποτ' ἐστὶν ἢ ἀντιγέγραμμαι; μὴ δημηγορεῖν Τιμάρχον πεπορνευμένον καὶ τὴν πατρῶαν οὐσίαν κατεδήδοκῶτα. Ὑμεῖς δὲ τί ὀμωμόκατε; ὑπὲρ αὐτῶν ψηφιεῖσθαι ὧν ἂν ἡ δίκῃς ᾖ.

155. Ἴνα δὲ μὴ μακρολογῶ περὶ τῶν ποιητῶν διεξιῶν, ἀνδρῶν ἐρῶ πρεσβυτέρων καὶ γνωρίμων ὑμῖν ὀνόματα καὶ μειρακίων καὶ παιδῶν, ὧν τοῖς μὲν διὰ τὴν εὐπρέπειαν πολλοὶ γεγόνασιν ἔρασταί, ἐνίοις δὲ τῶν ἐν ἡλικίᾳ ἔτι καὶ νῦν εἰσίν, ὧν οὐδεὶς πώποτε εἰς τὰς αὐτὰς αἰτίας ἀφίκεται Τιμάρχῳ· καὶ πάλιν ὑμῖν ἀντιδιέξιμι ἀνθρώπων πεπορνευμένων αἰσχρῶς καὶ φανερῶς ὀνόματα, ἵνα ὑμεῖς ἀναμνησθέντες κατανεύμητε εἰς τὴν προσήκουσαν τᾶξιν Τιμάρχον. (156) Πρῶτον δὲ λέξω τὰ τῶν ἐλευθέρων καὶ καλῶς βεβιωκότων ὀνόματα. Γιγνώσκετε, ὧ Ἀθηναῖοι, Κρίτωνα τὸν Ἀστυόχου καὶ Περικλείδην τὸν Περιθιόδην καὶ Πολεμαγένην καὶ Πανταλέοντα τὸν Κλεαγόρου καὶ Τιμησίθεον τὸν Δρομῆα, καλλίστους οὐ μόνον τῶν πολιτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων γεγενημένους καὶ πλείστον καὶ σωφρονεστάτων τυγχόντας ἔραστῶν· ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς πώποτε αὐτοὺς ἔψεξε. (157) Πάλιν ἐκ τῶν μειρακίων καὶ τῶν ἐν παισὶν ἔτι καὶ νῦν ὄντων πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφιδοῦν τὸν Ἴρι-

(152) Rursus idem poeta in Phœnice, de calumnia qua delatus Phœnix fuerat apud patrem, pronuntiat, defendens eum et homines consuefaciens, ne ex suspicionibus aut criminationibus, sed ex ante acta vita iudicium faciant :

Jam sæpe lectus acris litis arbiter, quum multa concurrissent dicta testium, statui diversum, causa adductus unica. Et ego quidem sic (ratio ut ipsa postulat) inquiri vera, mores intuens viri, et quotidianæ vitæ consuetudinem. Namque improborum cui placet sodalitas, is qui sicut vir, non rogo : sciens satis, sodalium illum convenire moribus.

(153) Considerate sententias, Athenienses, quas poeta profert. Ait se jam multarum rerum fuisse disceptatorem, ut et vos nunc iudices : seque assertit iudicia non e testimoniis, sed e studiis et familiaritatibus fecisse : illuc respicientem quæ fuisset reo quotidianæ vitæ consuetudo, et ut suam familiam gubernasset, quasi eodem modo et rempublicam esset administraturus; et quorum commercio gavisus esset; denique pronuntiare non dubitat, talem eum esse, quales ii sint, quorum consuetudine delectetur. Æquum igitur est, vos de Timarcho etiam iisdem cum Euripide uti rationibus. (154) Quomodo suam rem familiarem curavit? Patrimonium et suum et amicorum per luxum absumpsit, prostituta mercede pudicitia, acceptisque ob rem iudicandam muneribus omnia strenue confecit, ut nihil ei sit reliquum præter dedecus. Cujus autem consuetudine delectatur? Hegesandri. Hegesandri porro studia quæ sunt? Ea, propter quæ legibus a concionibus habendis repellitur. Ego vero de Timarcho quid dico? et quamnam ad prætorem retuli? Ne conciones habeat Timarchus, pudicitia prostituta, et per luxum absumpto patrimonio. Vos quid jurastis? De iis rebus pronuntiaturos, quæ in accusatione præscriptæ sint.

155. Ne vero poetarum auctoritate inculcanda sim prolixior, virorum dicam seniorum notorumque vobis nomina, adolescentum item et puerorum, quorum alii ob formæ venustatem multos habuerunt amatores, alii per ætatem nunc etiam habent : quorum nemini unquam eadem quæ Timarchum crimina sunt objecta. Visissimque vobis commemorabo nomina hominum, qui libidini turpiter aperteque indulserunt : ut vos eorum recordati, Timarchum in convenientem ei ordinem reponatis. (156) Primum autem commemorabo ingenuorum nomina, qui ætatem honeste exegerunt. Nostis, Athenienses, Critonem Astyocho, et Periclidem Perithædam, et Polemagensem, et Pantaleontem Cleagoræ F., et Timesitheum cursorem, qui non civium dumtaxat. sed et Græcorum omnium fornosissimi fuerunt, atque amatores plurimos et modestissimos habuerunt : tamen nemo unquam eos vituperavit. (157) Rursus ex adolescentibus et iis qui etiam nunc inter pueros censentur, primum

κράτους, υἷον δὲ Τιτίου τοῦ Ῥαμουσίου, δμῶνυμον
 25 δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τιμάρχου· ὅς εὐπρεπῆς ὢν ἰδεῖν
 τοσοῦτον ἀπέχει τῶν αἰσχυρῶν, ὥστε πρῶτον ἐν τοῖς κατ'
 ἄρτους Διονυσίοις κωμωδῶν ὄντων ἐν Κολλυτῶ, καὶ
 Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς
 τὸν χορὸν ἀνάπαυστον ἐν ᾧ ἦν εἶναι τινὰς πόρους με-
 γάλους Τιμαρχώδεις, οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μει-
 ράκιον, ἀλλ' εἰς σὲ πάντας· οὕτω κληρονόμος εἶ τοῦ ἐπι-
 τηδέυματος. Πάλιν Ἀντικλέα τὸν σταδιοδρόμον καὶ
 30 Φειδίαν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μίλησιου. Ἐπι δὲ εἰπεῖν ἔχων
 πολλοὺς παύσομαι, ἵνα μὴ δοκῶ τὸν ἔπαινον θεραπείᾳ
 τινὶ κατ' αὐτῶν ποιεῖσθαι. (158) Περὶ δὲ τῶν δημοτρό-
 πων τῶν Τιμάρχου, φεύγων τὰς ἀπερχθείας, ὧν ἤχιστά
 μοι μελεῖ μνησθῆσομαι. Τίς γὰρ ἡμῶν τὸν ὄφρανον κα-
 λούμενον Διόφρανον οὐκ οἶδεν, ὅς τὸν ξένον πρὸς τὸν
 ἄρχοντα ἀπήγαγεν ᾧ παρήδρευεν Ἀριστοφῶν ὁ Ἄζη-
 35 νύς, ἐπαιτιασάμενος τέτταρας δραχμάς αὐτὸν ὑπὲρ
 τῆς πράξεως ταύτης ἀπεστερηκέναι, καὶ τοὺς νόμους
 λέγων οἱ κελεύουσι τὸν ἄρχοντα τῶν ὄφραων ἐπιμελεῖ-
 σθαι, τοὺς ὑπὲρ τῆς σωφροσύνης κειμένους αὐτὸς ὑπερ-
 βεδικῶς; ἢ τίς τῶν πολιτῶν οὐκ ἐδυσχέρασε Κηφισό-
 δωρον τὸν τοῦ Μόλωνος καλούμενον, καλλίστην ὄραν
 ὄρεως ἀκλειστάτα διεφθαρκότα; ἢ Μνησίθεον τὸν τοῦ
 40 μαγείρου καλούμενον; ἢ πολλοὺς ἑτέρους, ὧν ἔκων ἐπι-
 λανθάνομαι; (159) Οὐ γὰρ ἐπεξελεθὲν αὐτῶν ἕκαστον
 κατ' ὄνομα πικρῶς βούλομαι, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν τοιού-
 των ἔργων ἀπορεῖν ἂν εὐζαίμην ἐν τῷ λόγῳ διὰ τὴν πρὸς
 τὴν πόλιν εὐνοίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἑκατέρων προελομένοι
 τινὰς διεξεληλύθαμεν, χωρὶς μὲν τοὺς διὰ σωφροσύνην
 ἐρωμένους, χωρὶς δὲ τοὺς εἰς ἑαυτοὺς ἔξαμαρτάνοντας,
 ἡμεῖς ἤδη τοῦτ' ἐρωτηθέντες ἀποκρίνασθε πρὸς ἐμὲ, εἰς
 25 ὁποτέραν τάξιν Τιμαρχὸν κατανέμετε, πότερα εἰς τοὺς
 ἐρωμένους ἢ εἰς τοὺς πεπορευμένους. Οὐκοῦν μὴ κα-
 ταλιπὸν ἦν εἶλου συμμορίαν αὐτομολήσης εἰς τὰς τῶν
 ἐλευθέρων διατριβάς.
 160. Ἐὰν δ' ἐπιχειρῶσι λέγειν ὡς οὐχ ἡταιρηκεν
 ὅστις μὴ κατὰ συγγραφὰς ἐμισθώθη, καὶ γραμματεῖον
 καὶ μάρτυρας ἀξιώσῃ με τούτων παρασχέσθαι, πρῶτον
 5 μὲν τοὺς περὶ τῆς ἐταιρήσεως νόμους μέμνησθε, ἐν οἷς
 οὐδαμοῦ μείναν ὁ νομοθέτης περὶ συνθηκῶν πεποιήται.
 Οὐ γὰρ εἰ κατὰ γραμματεῖόν τις ἑαυτὸν κατήσχυε,
 τοῦτ' ἐξήτασεν, ἀλλὰ πανταλῶς, ὅπως ἂν ἡ πρᾶξις γέ-
 νηται, τὸν πράξαντα κελεύει μὴ μετέχειν τῶν τῆς πό-
 λεως κοινῶν. Εἰκότως ὅστις γὰρ νέος ὢν ἀπέστη δι'
 αἰσχυρὰς ἡδονὰς τῆς εἰς τὰ καλὰ φιλοτιμίας, τοῦτον οὐχ
 ᾗβηθ' δεῖν πρεσβύτερον γινόμενον ὁ τοῦ νόμου εἰσφέ-
 10 ρων ἐπίτιμον εἶναι. (161) Ἐπειτα καὶ τὴν εὐήθειαν
 τοῦ λόγου τούτου βράδιόν ἐστιν ἐξετάσαι. Πάντες γὰρ ἂν
 τοῦθ' ὁμολογήσαιμεν, ὅτι τὰς συνθήκας τὰς πρὸς ἀλλή-
 λους ἀπιστίας ἐνεκα ποιούμεθα, ἵνα ὁ μὴ παραβὰς τὰ
 γεγραμμένα δίκην λάθῃ τῇ ψήφῳ παρὰ τοῦ παραβάν-
 τος. Οὐκοῦν εἴπερ τὸ πρᾶγμα δίκης προσδεῖται, τοῖς
 κατὰ γραμματεῖον ἡταιρηκόσιν, ἂν ἀδικῶνται, ἢ τῶν
 νόμων ὡς οὗτοί φασιν ἐπικουρία καταλείπεται. Καὶ τίς

Iphicratis ex fratre nepotem, Tisias Rhamusii F., Timarcho
 nunc reo cognominem, qui quum sit decorus aspectu, tan-
 tum abest a turpitudine, ut nuper, quum in suburbanis Bac-
 chanalibus comœdiæ in Colyto agerentur, et Parmeno com-
 icus histrio dixisset ad cœtum versum anapaesticum : esse
 quosdam magnos catamitos, Timarcho similes : nemo id in
 adolescentem, sed in te omnes dici putarint. Adeo illius stu-
 dii crevisti hereditatem. Anticlem porro cursorem, et Phi-
 diam Milesii fratrem. Quum autem multos adhuc haberem
 commemorandos, desinam, ne de industria gratiam illorum
 videar aucupari. (158) Jam quod illos attinet qui sunt
 Timarcho similes, quum inimicitias fugiam, eorum solum-
 modo, quorum iras minime curo, faciam mentionem. Quis
 enim vestrum Diophantum, qui orbus appellatur, non novit?
 qui hospitem ad prætorem traxit, cujus assessor fuit Aristo-
 pho Azeniensis, conquestus se quattuor ab illo drachmis ob
 rem istam promissis, fraudari : et leges recitavit, quæ præ-
 torem pupillorum curam gerere jubent, neglectis iis, quæ
 modestiæ tuendæ causa latae sunt. Eum ergo quis non ode-
 rat? quis civium non adversabatur Cephisodorum, qui Mo-
 lonis F. nominabatur, quod pulcherrimi aspectus elegan-
 tiam summis probris contaminarat? aut Maesithem, qui co-
 qui filius dicitur, aut multos alios, quorum ultro obliviscor?
 (159) Neque enim eorum quemlibet acerbè et nominatim
 recensere volo ; sed multo magis optarim, in oratione me-
 talium factorum inopia laborare, pro mea erga urbem be-
 nevolentia. Sed quia utrorumque quosdam delectu habito
 commemoravimus, seorsum eos qui ob modestiam diligen-
 tur, eos item seorsum, qui semetipsos violant : vos jam ad
 quæstionem hanc respondeatis mihi velim, in utro Timar-
 chum ordine collocetis? eorumne qui diliguntur, an qui pro
 scortis subiguntur? Ne igitur ea quam delegisti classe relicta,
 pro transfuga in cœtus ingenuorum irrumpito.
 160. Quodsi dicere instituerint, non in scortorum nu-
 mero habendum esse, qui non ex syngrapha fuerit mercede
 elocatus, ac postularint, ut tabulas et testes exhibeam :
 vos primum meminertis legum de impudicitia, in quibus
 nullam pactionum mentionem fecit legislator. Neque enim
 an aliquis ex syngrapha se coinquinavit, id spectavit; sed
 omnino, quocunque modo res acta fuerit, eum qui fecerit,
 administratione reipublicæ abstinere jussit. Idque merito.
 Nam qui adolescens ob turpes voluptates gloriam honestatis
 neglexisset, eum non censuit legis auctor, ætate prove-
 ctiore ullum oportere honorem consequi. (161) Deinde ratio-
 nis istius ineptias facile est ostendere. Omnes enim fatemur,
 nos pactiones inter nos ex diffidentia facere : ut qui eas ser-
 varit, judicio pœnas de eo sumat, qui fidem fregerit. Igitur
 si impudicorum actio judicium ex syngrapha postulat, si inju-
 riis afficiantur : earum legum quas isti proferunt, præsidium
 eis est reliquum. Ecquæ autem utriusque possit esse oratio?

15 ἂν ὁ λόγος ἐκατέρου φανεῖται; μὴ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον, ἀλλὰ γινόμενον τὸ πρᾶγμα νομισαθ' ὄρᾶν. (162) Ἔστω γὰρ ὁ μὲν μισθωσάμενος δίκαιος εἰς τὸ πρᾶγμα, ὁ δὲ μισθωθεὶς ἀδίκος καὶ μὴ βέβαιος, ἢ πάλιν τοῦναντίον ὁ μὲν μισθωθεὶς μέτριος καὶ ποιῶν τὰ ὁμολογημένα, ὁ δὲ τὴν ἡλικίαν προλαβὼν καὶ μισθωσάμενος ἐψεύσθω καὶ δικαστὰς ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπολάβετε καθῆσθαι. Οὐκοῦν
20 ὁ πρεσβύτερος, ἀποδοθέντος τοῦ ὕδατος αὐτῷ καὶ λόγου, κατηγορῶν μετὰ σπουδῆς, βλέπων δηλονότι πρὸς ὑμᾶς, λέξει (163) « ἐμισθωσάμην, ὦ Ἀθηναῖοι, Τίμαρχον ἔταιρεῖν ἔμαυτῷ κατὰ τὸ γραμματεῖον τὸ παρὰ Δημοσθένει καίμενον, » (οὐδὲν γὰρ κωλύει οὕτως εἰρησθαι) « εἰ δ' οὐ ποιεῖ μοι τὰ ὁμολογημένα. » Καὶ ταῦτ' ἤδη διεξείσι δηλονότι πρὸς τοὺς δικαστὰς λέγων ἃ χρὴ τὸν τοιοῦτον ποιεῖν. Ἔπειτα οὐ καταλευσθήσεται
25 ὁ μισθούμενος τὸν Ἀθηναῖον παρὰ τοὺς νόμους, καὶ προσοφλῶν ἄπεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου οὐ τὴν ἐπιωδελίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἕβριν; (164) Ἄλλ' οὐχ οὗτος, ἀλλ' ὁ μισθωθεὶς δικάζεται. Λεγέτω δὴ παρελθὼν ὁ σοφὸς Βάταλος ὑπὲρ αὐτοῦ, ἴν' εἰδῶμεν τί ποτ' ἐρεῖ. « Ἄνδρες δικασταί, ἐμισθώσατό με ἔταιρεῖν αὐτῷ ἀργυρίου ὀστισσηποῦτον » (οὐδὲν γὰρ διαφέρει οὕτως εἰρησθαι) « κἀγὼ μὲν ἅπαντα καὶ πεποίηκα καὶ ἔτι καὶ
30 νῦν ποιῶ κατὰ τὸ γραμματεῖον, ἃ χρὴ ποιεῖν τὸν ἔταιροῦντα· οὗτος δὲ ἑπερβαίνει τὰς συνθήκας. » Ἔπειτ' οὐ πολλὴ κραυγὴ παρὰ τῶν δικαστῶν αὐτῷ ἀπαντήσεται; Ἰίς γὰρ οὐκ ἐρεῖ « ἔπειτα ἐμβάλλεις εἰς τὴν ἀγορὰν ἃ στεφανοῖ ἢ πράττεις τι τῶν αὐτῶν ἡμῖν; » οὐκοῦν οὐδὲν ὄφελος τῆς συγγραφῆς. (165) Πόθεν οὖν ἴσχυε καὶ σύνθεσις γεγένηται λέγειν ὡς κατὰ γραμματεῖον ἤδη τινὲς ἠταίρησαν, ἤδη ἔρω. Ἄνῃρ εἰς τῶν πολιτῶν (τὸ
35 δ' ὄνομα οὐ λέξω· τὰς γὰρ ἀπεχθείας φεύγω) οὐδὲν προϊδόμενος ὧν ὀλίγη προτέρον ἐγὼ διεξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, λέγεται κατὰ συνθήκας ἠταιρηκέναι τὰς παρ' Ἀντικλείῃ κειμένας, οὐκ ὧν ἰδιώτης, ἀλλὰ πρὸς τὰ κοινὰ προσιῶν καὶ λοιδορίας περιπίπτων εἰς συνθήθειαν ἐποίησε τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστήναι, καὶ διὰ τοῦτο ἐρωτώσι τινες εἰ κατὰ γραμματεῖον ἢ πράξις γεγένηται. Ὅ δὲ νομοθέτης οὐχ ὅπως τὸ πρᾶγμα γεγένηται
40 ἐφρόντισεν, ἀλλ' ἔαν δπωσοῦν μισθωσις γένηται, κατέγνωκε τοῦ πράξαντος αἰσχύνην.

166. Ἄλλ' ὅμως οὕτω σαφῶς τούτων διωρισμένων πολλαὶ παρεμβολαὶ λόγων ὑπὸ Δημοσθένους εὐρεθήσονται. Καὶ ταῖς μὲν ὑπὲρ τοῦ πράγματος κακοθηλαίαις λεγομέναις ἦστον ἂν τις ἀγανακτῆσειεν· ἃ δὲ ἔξωθεν ἐπεισάξεται λυμαινόμενος τὰ τῆς πόλεως δίκαια, ἐπὶ τούτοις ἀξίον ἐστὶν ὀργισθῆναι. Πολὺς μὲν γὰρ ὁ Φίλιππος
24 ἔσται, ἀναμιχθήσεται δὲ καὶ τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα Ἀλεξάνδρου. Καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἀμυσσός τις οὗτος καὶ ἀπαίδευτος ἀνθρώπος ἐστὶ. (167) Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὸν Φίλιππον τῷ λόγῳ πλημμελεῖν ἀμαθὲς μὲν καὶ ἄκαιρον, ἔλαττον δ' οὐ μέλλω λέγειν ἀμάρτημα· ὁμολογουμένως γὰρ εἰς ἄνδρα, καίπερ οὐκ ὧν αὐτὸς ἄνῃρ,
β τὰς βλασφημίας ποιήσεται· ὅταν δὲ ταῖς εἰς τὸν παῖδα

Putate enim vos, rem non a me narrari, sed a vobis aspicri. (162) Esto enim conductor æquus in contractu, conductus autem iniquus et inconstans: aut contra conductus æquus et stans conventis, alter natu grandior et conductor fallax. Vos ipsos autem pro tribunali sedere fingite. Itaque natu major, dato sibi tempore dicendique potestate, seriam accusationem instituet, vos nimirum intuens: (163) « Conduxi, Athenienses, Timarchum, ut meum scortum esset, ex tabula, quæ sita est apud Demosthenem, — nihil enim prohibet ita dici — neque vero illestat pactis, » eaque jam exponit scilicet ac iudicibus narrat, quæ tali homini facienda sint. Nonne vero is qui Atheniensem contra leges conduxerit, lapidibus obruetur, atque e iudicio discedet, non sexta dumtaxat æstimatæ litis parte condemnatus, sed et ob contumeliam punitus? (164) Verum non ille, sed conductus litem intendat, et sapiens iste Batalus causam illius agat: ut sciamus quid dicturus sit. « Conduxit me, iudices, ad libidinem pecunia sua, quicumque sit, — nihil enim interest, si ita dicatur — ac ego omnia et feci, et adhuc facio, ut tabulæ jubent, quæ scorto facienda sunt; iste autem fidem frangit. » Nonne vero magnum clamorem tollent iudices? Quis enim non dicet: « Et adhuc in forum prodiit? aut coronam gestat? aut aliquid eorum egit quæ nos agimus? » Itaque nulla est syngraphæ utilitas. (165) Unde autem inoleverit consuetudo illa, ut dicatur, quosdam ex tabulis sui fecisse copiam, jam explicabo. Quidam civium — nomen taceo, vitandæ offensionis causa — nulla earum rerum habita ratione, quas paulo ante apud vos commemoravi, fertur contra pactiorem, apud Anticlem sitam, se prostituisse: et is quidem non homo plebeius, sed rempublicam administrans; qui quum diceretis incesi soleat, effecit, ut hæc oratio de more usurparetur in urbe: eaque de causa quidam interrogent, an res ex syngrapha sit peracta? Legislator autem non curavit, quo pacto res facta sit: sed si ullo pacto locatio intercesserit, eum condemnavit, qui delectus in sese admisit.

166. Quæ quamvis tam aperte constituta sint, tamen a Demosthene multæ verborum cavillationes interponuntur. Ac hæc quidem imposturæ, quas rei natura postulat, æquiore animo ferri possunt: quas vero extrinsecus infarciet, ad jura civitatis corrumpenda, hæc demum dignæ sunt iracundia. (167) Frequens enim erit Philippi mentio: admiscebitur etiam nomen pueri Alexandri. Nam præter cetera mala, iste a musis alienus et rudis homo est. Nam oratione Philippum perstringere, est illud quidem inscitia et importunitatis: minus tamen delictum eo quod dicturus sum. Nam licet ei in virum convicia jacere, quum ipse vir non sit: quum vero excogitatis in puerum translationi-

πεπραγματευμέναις μεταφοραῖς ὀνομάτων αἰσχράς ὑποψίας παρεμβάλλη, καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖ. (168) Ὡς γὰρ τὰς ἐμὰς εὐθύνας βλάπτων, ἄς ὑπὲρ τῆς προσβείας μέλλω διδόναι, φησὶ με, ὅτ' αὐτὸς πρότερον πρὸς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς Ἀλεξάνδρου διεξήκει ὡς ἐν τῷ πότῳ ἡμῶν κιθαρίζοι καὶ λέγοι βήσεις τινὰς καὶ ἀντικρούσεις πρὸς ἕτερον παῖδα, καὶ περὶ τούτων ἃ ὅη ποτε αὐτὸς ἐτύγχανε γινώσκων πρὸς τὴν βουλὴν ἀπερήματο, οὐχ ὡς συμπρεσβευτὴν, ἀλλ' ὡς συγγενῆ τοῖς εἰς τὸν παῖδα σκώμμασιν ἀνανακτῆσαι. (169) Ἐγὼ δ' Ἀλεξάνδρῳ μὲν εἰκότως διὰ τὴν ἑλικίαν οὐ διελέγημι, Φίλιππον δὲ νῦν μὲν διὰ τὴν λόγων εὐφημίαν ἐπαίνω, ἐὰν δ' ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἔργοις γένηται ὅσος νῦν ἔστιν ἐν τοῖς ἐπαγγελμασιν, ἀσφαλῆ καὶ βράδιον τὸν κατ' αὐτοῦ ποιήσει ἐπαῖνον. Ἐπειτίμησα δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ Δημοσθένει οὐ τὸν παῖδα ἐκθεραπεύων, ἀλλ' ἐὰν τὰ τοιαῦτα ἀποδέξησθε, ὁμοίαν νομίζων τὴν πόλιν φανήσεσθε τῇ τοῦ λέγοντος ἀκοσμία.

170. Ὀλοὺς δ' ὡς Ἀθηναῖοι, τὰς ἐξῴθεν τοῦ πράγματος ἀπολογίας μὴ προσδέξεσθε, πρῶτον μὲν τῶν ὄρκων ἔνεκεν οὐκ ὠμόσαστε, δεῦτερον δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ παρακρουσθῆναι ὑπὸ ἀνθρώπου τεχνίτου λόγων. Μικρὸν δ' ἄνωθεν ἀρξομαι διδάσκειν ὑμᾶς. Δημοσθένης γὰρ ἐπειδὴ τὴν πατρῶν οὐσίαν ἀνάλωσε, περιήκει περὶ τὴν πόλιν θηρεύων νέους πλουσίους ὄρφανούς, ὧν οἱ μὲν πατέρες τετελευτήκεσαν, αἱ δὲ μητέρες διώκουν τὴν οὐσίαν. Πολλοὺς δ' ὑπερβάς ἐνὸς τῶν δεινὰ πεπονθότων ὑπὸ τούτου μνηστήσομαι. (171) Κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ οὐκ εὐνομουμένην, ἧς ἡγεμὼν μὲν ἦν γυνὴ μέγα φρονούσα καὶ νοῦν οὐκ ἔχουσα, νεανίσκος δὲ ὄρφανός ἡμιμᾶνης διεχειρίζε τὴν οὐσίαν, Ἀριστάρχος ὁ τοῦ Μόσχου, τούτου προσποιησάμενος ἔραστής εἶναι καὶ τὸ μεираκίον εἰς τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην προσκαλεσάμενος, ἐπιδὼν κενὸν ἐμπλήσας ὡς αὐτίκα δὴ μάλαι τῶν ῥητόρων πρωτεύοντα, κατάλογον ἀποφαίνων, (172) τοιούτων εἰσηγητῆς αὐτῷ καὶ διδάσκαλος ἔργων ἐγένετο, ἐξ ὧν ἐκείνος μὲν φεύγει τὴν πατρίδα, οὗτος δ' αὐτοῦ τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια προλαβὼν τρία τάλαντα ἀπεστέρηκε, Νικόδημος δ' ὁ Ἀφιδναῖος ὑπ' Ἀριστάρχου τετελεύτηκε βιαίῳ θανάτῳ, ἔκκοπεῖς ὁ δεῖλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἀπομηθεῖς ἢ ἐπαρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν. (173) Ἐπειθ' ὑμεῖς, ὡς Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνετε, ὅτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκῶς, ἐνα τῶν τριάκοντα τῶν τῶν δίκων καταλοσάντων, Δημοσθένης δ' ὑμῖν ἐταίρους ἐξαιτῆσεται ὁ τηλικαύτας τιμωρίας λαμβάνων παρὰ τῶν ἰδιωτῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων ὑπὲρ τῆς ἰσηγορίας; ὅς παρακεκλημένοι τινὲς τῶν μαθητῶν ἤκουσιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν· κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐργολαβῶν ἐρ' ὑμᾶς, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ὑμετέρων ἀκρόασιν, (174) καὶ πρᾶσθησιν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ, ἐκπεπληγῆσθαι δὲ τῷ κατηγορῷ καὶ περοβῆσθαι περὶ αὐτοῦ, τοσοῦτους

bus verborum, turpes suspiciones iniecerit, ridiculam faciet civitatem. (168) Quasi enim rationes obitate legationis, quas redditurus sum, læsurus ait : quum ipse nuper apud senatum de puero Alexandro dixisset, eum in computatione nostra citharam pulsasse, et dicta quaedam recitasse, et cum alio puero esse æmulatum : quumque de his quid sentiret, apud senatum exposuisset, doluisse me, non ut legationis collegam, sed ut pueri cognatum, ob illa dicteria. (169) Ego vero cum Alexandro non collocutus sum ob etatem illius, Philippum autem nunc ob orationis commoditatem laudo : qui si re ipsa sic erga vos se gesserit ut nunc benigne pollicetur, tutam et facilem efficiet laudandi sui rationem. Objurgavi autem Demosthenem in curia, non pueri demerendi causa, sed, quod existimabam, vos si talia probaretis, similem fore de civitate atque de dicentis immodestia opinionem.

170. In universum denique, Athenienses, a re alienas defensiones repudiatote, primum ob jusjurandum quod dedistis, deinde ne fallamini ab homine artifice. Sed paulo altius incipiam docere vos. Demosthenes, quum patrimonio absumpsisset, per totam urbem circumibat, ut pupillos adolescentos divites venaretur : quorum patribus defunctis, matres familiam gubernabant. Multis autem prateritis, unius mentionem faciam, cum quo inique actum est. (171) Quum enim locupletem domum conspexisset, quæ non recte gubernaretur, ut cujus dux esset mulier, superba illa quidem, sed minime cordata, adolescens autem pupillus vesanus, opum administrator, Aristarchus Moschi filius hujus se amatorem esse simulavit : ad eamque amicitiam adolescentem invitavit, et vana spe inflavit, pollicens eum sicuti alii ex discipulis suis brevi oratorum principem futurum. (172) Talium autem ei operum auctor et magister factus est, ob quæ et ille patria exulat, et iste tribus eum talentis exilii viatico spoliavit : et Nicodemus Aphidnaus violenta morte ab Aristarcho occubuit miser exsecris etiam oculis ambobus, et lingua præcisa, qua libere locutus fuerat, legibus fretus et vobis. (173) Et vos, Athenienses, Socratem sapientem illum occidistis, quod Critiam instituisset, unum xxx virorum, qui populum oppreserunt : Demosthenis autem precibus, qui ab hominibus indoctis et popularibus propter dicendi libertatem tantas pœnas sumit, condonabitur alios? Ad quem audiendum, rogatu ejus, quidam adolescentes veniunt. Pollicetur enim eis, quæstu in vestram fraudem instituto, ut ego audio, se occultis artificibus mutaturum et causam et auscultationem vestram, (174) atque effecturum, ubi ipse prodierit, ut et reus bono animo sit, et accusator percussatur, et de se ipso sit in metu : et tot ac tantos tumultus a iudicibus evo-

δὲ καὶ τηλικούτους ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν
 θορύβους παρεμβάλλων τὰς ἑμὰς δημηγορίας καὶ ψέγων
 τὴν εἰρήνην τὴν δι' ἐμοῦ καὶ Φιλοκράτους γεγεννημένην,
 ὥστ' οὐδὲ ἀπαντήσεσθαι με ἐπὶ τῷ δικαστηρίῳ ἀπολο-
 γησόμενον εἶταν τὰς τῆς πρεσβείας εὐθύνας διδῶ, ἀλλ'
 ἀγαπήσειν ἐὰν μετρίῳ τιμῆματι περιπέσω καὶ μὴ θα-
 25 νάτω ζημιῶμαι. (175) Μηδενὶ δὴ τρόπῳ καθ' ὑμῶν
 αὐτῶν γέλωτα τῷ σοφιστῇ καὶ διατριβῇ παράσχητε,
 ἀλλ' ὑπολάβετε ὄραν εἰσεληλυθότα ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου
 οἰκάδε, καὶ σεμνυόμενον ἐν τῇ τῶν μειρακίων διατριβῇ,
 καὶ διεξιόντα ὡς εὖ τὸ πρᾶγμα ὑφείλετο τῶν δικαστῶν·
 « ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰ-
 5 τῶν ἐπίστυχα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον καὶ Φίλιππον
 καὶ Φωκίεας, καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκρωμένους,
 ὥστ' ὁ μὲν φεύγων κατηγόρει, ὁ δὲ κατηγορῶν ἐκρίνετο,
 οἱ δὲ δικασταί, ὧν μὲν ἦσαν δικασταί, ἐπελάθοντο,
 ὧν δ' οὐκ ἦσαν κριταί, περὶ τούτων ἤκουον. » (176) Ὑμέ-
 τερον δ' ἔργον ἐστὶ πρὸς ταῦτα ἀντιτετάχθαι, καὶ
 πανταχῇ παρακολουθοῦντας μηδ' αὐτῇ παρεκκλίνειν
 αὐτὸν ἔξω μὴδὲ τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγους δισχυ-
 10 ρίζεσθαι· ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἵπποδρομίαις εἰς τὸν τοῦ
 πράγματος αὐτὸν δρόμον εἰσελαύνετε. Κὰν ταῦτα
 ποιῆτε, οὐ καταφρονηθήσεσθε, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν
 ἔχετε γνώμην νομοθετοῦντες καὶ δικάζοντες· εἰ δὲ μὴ,
 δοῦτε μελλόντων μὲν γίνεσθαι τῶν ἀδικημάτων
 προαισθάνεσθαι καὶ ὀργίζεσθαι, γεγονότων δὲ οὐκέτι
 φροντίζειν.

177. Ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰρηθῆσαι, ἐὰν μὲν κολάζητε
 τοὺς ἀδικούοντας, ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι,
 15 ἐὰν δ' ἀφίητε, καλοὶ μὲν, κύριοι δ' οὐκέτι. Ὡς δ' ἔνεκα
 ταῦτα λέγω, οὐκ ὀκνήσω πρὸς ὑμᾶς παρρησιάσασθαι.
 Ἔσται δ' ὁ λόγος ἐπὶ παραδείγματος. Διὰ τί οἴεσθε,
 ὦ Ἀθηναῖοι, τοὺς νόμους μὲν καλῶς κεῖσθαι, τὰ δὲ
 ψήφισματα εἶναι τῆς πόλεως καταδέεστερα καὶ τὰς κρί-
 σεις ἐνίοτε τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἔχειν ἐπιπλήξεις;
 Ἔγωγε τὰς τούτων αἰτίας ἐπιδείξω. (178) Ὅτι τοὺς μὲν
 20 νόμους τίθεσθε ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις, οὔτε κέρους ἔνεκα
 ἀδίκου οὔτε χάριτος οὔτε ἔθους, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ μόνον
 τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον ἀποβλέποντες· ἐπιδέξιοι
 δ' οἶμαι φύντες ἑτέρων μᾶλλον εἰκότως καλλίστους νό-
 μους τίθεσθε. Ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστη-
 ρίοις πολλάκις ἀφήμενοι τῶν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λόγων
 ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ἄγεσθε, καὶ
 πάντων ἀδικώτατον ἔθος εἰς τοὺς ἀγῶνας παραδέχεσθε·
 25 ἔπειτα γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν
 κατηγορούντων. (179) Ἐπειδὴν δ' ἀπὸ τῆς ἀπολογίας
 ἀποσπασθῆτε καὶ τὰς ψυχὰς ἐφ' ἑτέρων γένησθε, εἰς
 λήθην ἐκπεσόντες τῆς κατηγορίας, ἐξέρχεσθ' ἐκ τῶν
 δικαστηρίων οὐδὲ παρ' ἑτέρου δικῆν εἰληφότες, οὔτε
 πρὸς τοῦ κατηγόρου (ψῆφος γὰρ κατ' αὐτοῦ οὐ δίδοται)
 οὔτε παρὰ τοῦ ἀπολογουμένου (ταῖς γὰρ ἄλλοτρίαις
 αἰτίαις ἀποτριψόμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα
 30 ἐκπέφυγεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου)· οἱ δὲ νόμοι καταλύον-
 ται, καὶ ἡ δημοκρατία διαφθείρεται, καὶ τὸ εἶθος ἐπι-

caturum, meis concionibus inserendis, et pace per me et
 Philocratem facta reprehendenda, ut ne in iudicium quidem
 venturus sim ad mei defensionem, quum obitae legationis
 rationes reddendae mihi erunt : sed mediocrem mulctam
 aequi bonique facturus, modo ne capitis condemner.
 (175) Nullo igitur pacto, iudices, contra vos ipsos isti rhe-
 tori risum et ludum praeberitis : sed putate videre vos
 e foro domum reversum, et gloriantem in adolescentulorum
 cœtu, et commemorantem, quam commode iudicibus cau-
 sam extorserit. Nam abduxisse eos a criminibus Timarcho
 objectis, et magna vi ad accusatorem et Philippum et Pho-
 censes traduxisse; et eum metum auditoribus injecisse, ut
 et reus accusaret, et accusator causam diceret : et iudices,
 cujus rei essent iudices, oblitii essent, ea vero audirent,
 quorum iudices non essent. (176) Vestrum autem officium
 est ut istis vos artibus opponatis, ut ubique istum assecte-
 mini, neque usquam aberrare patiamini, aut rationibus
 alienis a causa niti : sed, quemadmodum in decursionibus,
 in ipsum negotii cursum compellatis. Quae si feceritis, non
 contemnemini, sed iisdem animis eritis in sententiis dicen-
 dis, quibus estis in legibus ferendis : sin minus, existima-
 bunt, vos, quum committenda erunt maleficia, praesentire
 atque irasci, ubi commissa fuerint, nihil ea curare.

177. Ac ut summatim dicam, si puniveritis maleficos,
 leges vestrae et honestae erunt et ratae : sin absolveritis, ho-
 nestae dumtaxat, non item ratae. Quibus autem de causis
 haec dicam, non dubitabo libere apud vos exponere, idque
 adducto exemplo. Cur putatis, Athenienses, leges vos
 habere bonas, decreta vero deteriora, et sententias iudi-
 ciorum aliquando reprehendi? Ego causas ostendam.
 (178) Quod leges sancitis, omnis aequitatis habita ratione,
 non injusti lucri causa, non ex inimicitiiis, sed in ipsam
 justitiam dumtaxat et utilitatem influentes; quum autem
 dexteritate ingeniorum aliis antecellatis, non mirum est,
 vos pulcherrimas sancire leges : in concionibus autem et iu-
 diciis, saepe neglectis ipsorum negotiorum rationibus, ab
 impostoribus et ostentatoribus in fraudem illicimini, con-
 suetudine in controversias omnium injustissima introducta.
 Permittitis enim, ut ii qui causas dicunt, recriminentur
 eos, a quibus accusantur. (179) Itaque avulsi a defensione,
 animisque ad alia traductis, in accusationis oblivionem im-
 pulsus, ex praetoris disceditis, de neutro pronis sumptis :
 neque de accusatore (calculus enim contra eum non da-
 tur), neque de reo (aliis enim criminandis, objecta sibi
 crimina propulsando effugit e iudicio) : leges autem abro-
 gantur, et respublica interit, et consuetudo haec late vaga-

πολὺ προβαίνει· εὐχερῶς γὰρ ἐνίοτε λόγον ἀνευ χρηστοῦ βίου προσδέγεσθε.

180. Ἄλλ' οὐ Λακεδαιμόνιοι· καλὸν δ' ἐστὶ καὶ τὰς ξενικὰς ἀρετὰς μιμεῖσθαι. Δημηγοροῦντος γάρ τινος ἐν τῇ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκκλησίᾳ, ἀνδρὸς βεβιωκό-
 15 τος μὲν αἰσχρῶς, λέγειν δ' εἰς ὑπερβολὴν δυνατοῦ, καὶ τῶν Λακεδαιμονίων (ὡς φασὶ) κατὰ τὴν ἐκείνου γνώ-
 μην ψηφίεσθαι μελλόντων, παρελθὼν τις τῶν γερόντων, ὡς ἐκείνοι καὶ αἰσχύνονται καὶ δεδίασι, καὶ τὴν
 20 τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἀρχὴν μεγίστην εἶναι νομίζουσι, καθιστάσι δ' αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐκ παιδὸς εἰς γῆρας σωφρόνων, τούτων εἰς (ὡς λέγεται) παρελθὼν ἰσχυρῶς ἐπέκληξε τοῖς Λακεδαιμονίοις, καί τι τοιοῦτον κατ' αὐτὸν ἐβλασφήμησεν, ὡς οὐ πολλὸν χρόνον τὴν Σπάρτην
 25 ἀπόρθητον οἰκήσουσι τοιοῦτοις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συμβούλοις γρώμενοι. (181) Ἄμα δὲ παρακάλεσας ἄλλον τινὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀνδρα λέγειν μὲν οὐκ εὐφρα, τὰ δὲ κατὰ πολέμον λαμπρὸν καὶ πρὸς δικαιοσύνην καὶ ἐγκράτειαν διαφέροντα, ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς αὐτὰς εἰπεῖν γνώμας οὕτως ὅπως ἂν δύνηται, ἃς εἶπεν ὁ πρότερος
 30 ἄνθρωπος, « ἐν' » ἔφη « οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεγαμένου ψηφίσονται, τὰς δὲ τῶν ἀποδεδιαικώτων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων φωνὰς μηδὲ τοῖς ὡς προσδέχονται. » Ταῦθ' ὁ γέρον ὁ ἐκ παιδὸς σεσωφρονηκῶς παρήνεσε τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. Ταχύ γ' ἂν Τίμαρχον ἢ τὸν κίναidon Δημοσθένην εἶπαι πολιτεύεσθαι.

182. Ἴνα δὲ μὴ δοκῶ Λακεδαιμονίους θεραπεύειν, καὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων μνησθήσομαι. Οὕτω γὰρ ἔσαν πρὸς τὰς αἰσχύναις χαλεποὶ καὶ περὶ πλείστου τῶν τέκνων τὴν σωφροσύνην ἐποιοῦντο, ὥστ' ἀνὴρ εἰς τῶν πολιτῶν, εὐρῶν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου, ἐγκατακόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν, ὅφ' οὐ προδήλως ἐμελλεν ἀπολειθεῖν διὰ λιμῶν συγκαθεργμένη. Καὶ ἔτι καὶ νῦν τῆς οἰκίας ταύτης ἔσθηκε τὰ οἰκόπεδα ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἄστει, καὶ ὁ τόπος οὗτος καλεῖται Παρ' ἵππων καὶ κόραν. (183) Ὁ δὲ Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος γέγραπεν ἀρχαίως καὶ σεμνῶς περὶ τῆς τῶν γυναικῶν εὐκοσμίας. Τὴν γὰρ γυναῖκα ἐφ' ἣ ἂν ἀλῶ μοιχὸς οὐκ ἔᾶ κοσμεῖσθαι οὐδὲ εἰς τὰ δημοτελῆ ἱερὰ εἰσιέναι, ἵνα μὴ τὰς ἀναμαρτήτους τῶν γυναικῶν ἀναμιγνυμένη διαφθείρῃ· ἐὰν δ' εἰσὶ ἢ κοσμηται, τὸν ἐντυχόντα κελεῖται καταρρηγνύειν τὰ ἱμάτια καὶ τὸν κόσμον ἀφαιρῆσθαι καὶ τύπτειν, εἰργόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπηρον ποιῆσαι, ἀτιμῶν τὴν τοιαύτην γυναῖκα καὶ τὸν βίον ἀδύωτον αὐτῇ παρασκευάζων. (184) Καὶ τοὺς προαγογούς γράφεισθαι κελεῖται, κἂν ἔλῳσι, θανάτω ζημιούσιν, ὅτι τῶν ἐξαμαρτάνει ἐπιθυμούντων ἀνοούτων καὶ αἰσχυνομένων ἀλλήλοις ἐντυχάνειν αὐτοῦ τὴν αὐτῶν ἀνάιδειαν παρασχόντας ἐπὶ μισθῷ τὸ πρᾶγμα εἰς διάπαιραν καὶ λόγον κατέστησαν.

185. Ἐπειθ' οἱ μὲν πατέρες ὑμῶν οὕτω περὶ τῶν αἰσχυρῶν καὶ καλῶν διεγίνωσκον, ὑμεῖς δὲ Τίμαρχον τὸν τὰς αἰσχίσι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐνοχον ἀφήσετε; τὸν ἀν-

tur. Facile enim sæpenumero absque vita honesta probatis orationem.

180. Lacedæmonii vero non ita faciunt: honestum autem est, etiam exterorum virtutes imitari. Nam quum quidam apud illos concionem habuisset, vir ut vitæ flagitiosæ, ita summæ eloquentiæ, atque Lacedæmonii, ut aiunt, in ejus sententiam ituri essent, senum quidam prodit, quos illi et verentur et metuunt: est enim moris eorum, summum magistratum illius ætatis cognomento honestare; deliguntur autem homines, qui a pueritia usque ad senectutem modeste vixerunt: horum igitur unus prodiisse fertur, et acriter objurgasse Lacedæmonios, ac tale quoddam in eos maledictum jecisse, non diu Spartam fore ab hostili violentia incolumem, si talibus in concione suasoribus uterentur. (181) Eademque opera accersisse alium quendam Lacedæmonium, virum haud sane disertum, sed rebus bello gestis illustrem, justitiæque et continentia præstantem: ac jussisse, ut easdem sententias, quas prior ille orator dixisset, pro sua virili utcumque repeteret: ut, inquit, Lacedæmonii de viri boni sententia decernant, ignavorum autem atque improborum hominum ne vocem quidem auribus admittant. Hæc senex ille, a puero temperanter acta ætate, suis civibus consuluit. Qui num Timarchum aut cinædum Demosthenem rempublicam administrare passus esset?

182. Ne vero Lacedæmonis assentari videar, majorum etiam nostrorum mentionem faciam. Hi enim tam iniquis animis probra ferebant, suorumque liberorum modestiam tanti faciebant, ut civium quidam, deprehenso filiæ suæ stupro, quum puella formam suam usque ad nuptias non diligenter custodisset, eam una cum equo in desertam domum incluserit, a quo in illo carcere citra dubitationem fame efferato interitura esset. Ac solum illius domus etiam nunc in vestra urbe exstat, et locus ille Ad equum et puellam appellatur. (183) Solon autem, legumlatorum celeberrimus, scripsit more antiquorum et graviter de disciplina matronarum. Mulierem enim, apud quam adulter fuerit deprehensus, ornari non sinit, nec in fana publica ingredi, ne suo interventu integras matronas corrumpat: quodsi intraverit aut sese ornaverit, quemvis dilacerare ejus vestimenta et ornatum diripere jubet, et eam verberare, hactenus tamen, ne vel occidat, vel mutilet: sic talem mulierem omni dignitate privat, et vitam ei acerbam reddit ac morte duriorum. (184) Lenones item accusari jubet, et convictos capite plecti: propterea quod mercede locata sua impudentia iis, qui quidem delinquere cupiunt, et tamen inter se colloqui dubitant ac verentur, efficere solent, ut periculum faciant et colloquantur.

185. Patres igitur nostri sic de turpibus rebus et honestis statuerunt: vos autem Timarchum turpissimis studiis obnoxium absolvetis? Qui quum vir sit, et masculo corpore,

δρα μὲν καὶ ἄρρενα τὸ σῶμα, γυναικεῖα δὲ ἁμαρτήματα ἡμαρτηκότα; τίς οὖν ὑμῶν γυναῖκα λαβὼν ἀδικοῦσαν τιμωρήσεται; ἢ τίς οὐκ ἀπαίδευτος εἶναι δόξει τῇ μὲν
 25 σιν ἑαυτὸν ὑβρίσαντι συμβούλω χρώμενος; (186) τίνα δ' ἔχων ἕκαστος ὑμῶν γνώμην ἐπάνεισιν οἴκαδε ἐκ τοῦ δικαστηρίου; οὔτε γὰρ ὁ κρινόμενος ἀφανής, ἀλλὰ γνώριμος, οὐθ' ὁ νόμος ὁ περὶ τῆς τῶν βητόρων δοκιμασίας φαῦλος, ἀλλὰ κάλλιστος, τό τ' ἐρέσθαι τοῖς παισὶ καὶ τοῖς μειρακίοις τοὺς ἑαυτῶν οἰκείους ὅπως τὸ πρᾶγμα κέκριται πρόχειρον. (187) Τί οὖν δὴ λέξετε οἱ τῆς ψή-
 30 φου νυνὶ γεγονότες κύριοι, ὅταν οἱ ὑμέτεροι παῖδες ὑμῶν ἔρωνται εἰ κατεδικάσατε ἢ ἀπεψηφίσασθε; οὐχ ἅμα Τίμαρχον ἀπολῦσαι ὁμολογήσετε καὶ τὴν κοινὴν παιδείαν ἀνατρέψετε; τί δ' ὄφελος παιδαγωγούς τρέφειν ἢ παιδοτρίβδας καὶ διδασκάλους τοῖς παισὶν ἐφιστάναι, ὅταν οἱ τὴν τῶν νόμων παρακαταθήκην ἔχοντες πρὸς τὰς αἰσχύνας κατακάμπωνται;

188. Θαυμάζω δ' ὑμῶν, ὧ Ἄθηναῖοι, κάκεῖνο, εἰ τοὺς
 35 μὲν πορνοδοσκούς μισεῖτε, τοὺς δ' ἐκόντας πεπορνευμένους ἀφίσετε· καὶ (ὡς ἔοικεν) ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνήρ ἱερωσύνη μὲν οὐδενὸς θεῶν κληρώσεται, ὡς οὐκ ὦν ἐκ τῶν νόμων καθαρὸς τὸ σῶμα, γράψει δ' ἐν τοῖς ψηφίσμασιν εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως ταῖς Σεμναῖς θεαῖς. Ἔῖτα τί θαυμάζομεν τὴν κοινὴν ἀπραξίαν, τοιούτων βητόρων ἐπὶ τὰς τοῦ δήμου γνώμας ἐπιγραφομένων; καὶ τὸν αἰσχρῶς οἶκο βεβιωκότα ἔξω τῆς πόλεως πρε-
 40 σβευτὴν πέμψομεν, καὶ τούτῳ περὶ τῶν μεγίστων διαπιστεῦσομεν; τί δ' οὐκ ἂν ἀποδοίτο ὁ τὴν τοῦ σώματος ὑβριν πεπρακώς; τίνα δ' ἂν οὗτος ἐλεήσειεν ὁ αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας;

189. Τίτι δ' ὑμῶν οὐκ εὐγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; Ὡς περὶ γὰρ τοὺς γυμναζομένους, κἂν μὴ παρῶμεν ἐν τοῖς γυμνασίοις, εἰς τὰς εὐεξίας αὐτῶν ἀποβλέποντες γινώσκομεν, οὕτω τοὺς πεπορνευμένους, κἂν
 27 μὴ παρῶμεν αὐτῶν τοῖς ἔργοις, ἐκ τῆς ἀναιδείας καὶ τοῦ θράσους καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων γινώσκομεν. Ὁ γὰρ περὶ τῶν μεγίστων τοὺς νόμους καὶ τὴν σωφροσύνην ὑπεριδὼν ἔχει τινὰ ἔξιν τῆς ψυχῆς, ἢ διάδηλος ἐκ τῆς ἀκοσμίας τοῦ τρόπου γίνεται.

190. Πλείστους δ' ἂν εὕροιτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πόλεις ἀνατετροφότας καὶ ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς
 5 αὐτοὺς περιπεπωκότας. Μὴ γὰρ οἴεσθε, ὧ Ἄθηναῖοι, τὰς τῶν ἀδικημάτων ἀρχὰς ἀπὸ θεῶν, ἀλλ' οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων ἀσελγείας γίνεσθαι, μῆδὲ τοὺς ἡσθηκότας καθάρει ἐν ταῖς τραγωδίαις Ποινὰς ἐλαύνειν καὶ κολάζειν ὁσιν ἡμῖν αἰσῶν. (191) ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ καὶ τὸ μὴδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λησιήρια, ταῦτ' εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει, ταῦτά ἐστιν ἐκάστη Ποινή, ταῦτα παρακελεύεται σφάτ-
 10 τειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλείπει τὸν δῆμον. Οὐ γὰρ τὴν αἰσχύνην οὐδ' ἀκείνονται λογίζονται, ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες εὐφρανθήσονται, τοῦτοις κεκλήθηται. Ἐξαιρεῖτ' οὖν, ὧ Ἄθηναῖοι, τὰς

mulieria in se probra admisit. Quis ergo vestrum uxorem in scelere deprehensam ulciscetur? aut quis non rudis estimabitur, si ei succenseat, quæ secundum naturam deliquerit: quum ejus consiliis ausculet, qui scelere, a quo natura abhorret, se contaminari? Quo porro animo quis vestrum e prætorio domum revertetur? Neque enim reus obscurus est, sed notissimus: neque lex de oratorum exploratione mala, sed pulcherrima: jam pueri etiam et adolescentuli statim necessarios suos cupide interrogare solent, quo pacto causa sit dijudicata. (187) Quid ergo dicetis, qui nunc cum potestate ferendæ sententiæ estis, ubi vos liberi vestri rogarint, utrum eum condemnaveritis, an vero absolveritis? nonne eadem opera vos Timarchum absolvisse fatebimini, et publicam disciplinam evertetis? Quæ porro utilitas erit alendi pædagogos, aut artis gymnasticæ aliarumque rerum magistros præficiendi pueris, ubi ii, quorum fidei leges commissæ sunt, in probrorum criminibus conivent?

188. Illud etiam in vobis miror, Athenienses, si lenones odistis, eos autem qui pudicitiam ultro prostituerunt, absolvetis. Igitur idem iste vir nullius dei sacerdotium sortietur, ut qui non puro corpore sit, quemadmodum leges jubent: in decretis autem, vota pro republica faciet sanctis deabus. Quid ergo miramur publice nihil rite regi, quum istiusmodi oratorum nomina plebiscitis inscribantur; quum eum qui domi turpiter vixit, legatum extra urbem mittamus, eique de rebus maximis fidem habeamus? Quid autem non venderet is, qui corporis dedecus pecunia addidit? cujus ille miserebitur, qui sui ipsius misertus non est?

189. Cui porro vestrum non satis nota est Timarchi improbitas? Ut enim pugiles, tametsi in gymnasiis non adfuerimus, considerato habitu eorum cognoscimus: sic profligatæ libidinis homines, tametsi facinoribus eorum non interfuerimus, ex impudentia atque audacia et quotidianæ vitæ consuetudine agnoscimus. Qui enim maximis in rebus leges et modestiam despexit, habitum quandam animo suo impressit, qui ex immodestia morum elucet.

190. Invenietis etiam plurimos ex isto hominum genere, qui et urbes everterint, et in maximas ipsi calamitates inciderint. Neque enim putetis, Athenienses, facinorum initia a diis, non ab hominum petulantia proficisci, aut impios homines, ut in tragediis a Furis agitari facibus ardentibus et puniri: (191) sed temerariæ corporis voluptates, et inexplebilis cupiditatis sitis, hæc demum sunt quæ compleant prædonum receptacula: hæc in myoparones piraticos impellunt: hæc unumquemque cruciant: hæc inducunt ad cives occidendos, ad tyrannos custodiendos, ad rempublicam opprimendam. Neque enim aut ipsius dedecus, aut suppliciorum atrocitatem considerant, sed spe successuum deliniti ruunt in facinus. Excindite igitur, excindite,

τοιαύτας φύσεις, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετῆν προτρέψασθε.

192. Εὖ δ' ἐπίστασθε (καὶ μοι σφόδρα τὸ μέλλον βρῆσέσθαι διαμνημονεύετε)· εἰ μὲν δώσει τῶν ἐπιτη-
 15 δευμάτων Τιμαρχος δικτὴν, ἀρχὴν εὐκοσμίας ἐν τῇ
 πόλει κατασκευάσετε· εἰ δ' ἀποφεύξεται, κρείττων ἦν
 ὁ ἀγὼν μὴ γεγενημένος. Πρὶν μὲν γὰρ εἰς κρίσιν
 Τιμαρχον καταστῆναι φόβον τισὶ παρῆχεν ὁ νόμος καὶ
 τὸ τῶν δικαστηρίων ὄνομα· εἰ δ' ὁ πρωτεύων βέλυσται
 καὶ γνωριμώτατος εἰσελθὼν περιγενήσεται, πολλοὺς
 ἀμαρτάνειν ἐπαρεῖ, καὶ τελευταῖον οὐχ ὁ λόγος, ἀλλ' ὁ και-
 20 ρος ὑμᾶς ἐξοργίζει. (193) Μὴ οὖν εἰς ἀθρόους, ἀλλ' εἰς
 ἓνα ἀποσκήψατε, καὶ τὴν παρασκευὴν καὶ τοὺς συνη-
 γόρους αὐτῶν παρατηρεῖτε· ὧν οὐδενὸς ἐγὼ ὀνομαστί
 μνησθήσομαι, ἵνα μὴ ταύτην ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιή-
 σωται, ὡς οὐκ ἂν παρῆλλον εἰ μὴ τις αὐτῶν ὀνομαστί
 ἐμνήσθη. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποιήσω· ἀφελὼν τὰ ὀνόματα,
 διεξιὼν δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν καὶ τὰ σώματα γνώ-
 ριμα καταστήσω. Ἔσται δ' αὐτὸς ἐαυτῶ ἕκαστος
 25 αἴτιος, ἐὰν δεῦρο ἀναβῆ καὶ ἀναισχυντῆ. (194) Τοῦτω
 γὰρ πάρεσιον ἐκ τριῶν εἰδῶν συνηγοροί, οἱ μὲν ταῖς
 κατ' ἡμέραν δαπάναις ἀνηλωκότες τὰς πατρῴας οὐσίας,
 οἱ δὲ ταῖς ἡλικίας καὶ τοῖς ἐαυτῶν σώμασιν οὐ καλῶς
 κεχρημένοι καὶ δεδιότες οὐ περὶ Τιμάρχου, ἀλλὰ περὶ
 ἐαυτῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, μὴ ποτε εἰς κρίσιν
 καταστῶσιν· ἕτεροι δ' ἐκ τῶν ἀκολάστων καὶ τῶν τοῖς
 τοιαύτοις κεχρημένοι ἀφρόνων, ἵνα ταῖς βοηθείαις
 30 αὐτῶν πιστεύοντες βῆδὸν τινεὶ ἐξαμαρτάνωσιν. (195) Ὡν
 πρὶν τῆς συνηγορίας ἀκούσαι τοὺς βίους ἀναμιμνήσκεσθε,
 καὶ τοὺς μὲν εἰς τὰ σώματα ἡμαρτηκότας μὴ ὑμῖν ἐνο-
 χλεῖν, ἀλλὰ παύσασθαι δημηγοροῦντας κελεύετε (οὐδὲ
 γὰρ ὁ νόμος τοὺς ἰδιωτεύοντας, ἀλλὰ τοὺς πολιτευομέ-
 νους ἐξετάζει)· τοὺς δὲ τὰ πατρῴα κατεδηδοκότας ἐργά-
 ζεσθαι καὶ ἐτέρωθεν κτᾶσθαι τὸν βίον κελεύετε· τοὺς
 35 οἱ τῶν νέων, ὅσοι βραδίως ἀλίσκονται, θηρευτὰς ὄντας
 εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς μετοίκους τρέπεσθαι κελεύετε,
 ἵνα μὴ τ' ἐκείνοι τῆς προαιρέσεως ἀποστερῶνται μὴθ'
 ὑμεῖς βλάβησθε.

196. Τὰ μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ δίκαια πάντα ἀπειλή-
 φατε· ἐδίδαξα τοὺς νόμους, ἐξήτασα τὸν βίον τοῦ κρινο-
 μένου. Νῦν μὲν οὖν ὑμεῖς ἐστέ τῶν ἐμῶν λόγων κριταί,
 αὐτίκα δ' ὑμέτερος ἐγὼ θεατής· ἐν γὰρ ταῖς ὑμετέρας
 γνώμας ἢ πράξεις καταλείπεται.

Athenienses, talia ingenia, et indolem adolescentum ad virtutis admirationem excitate.

192. Unum autem quiddam satis scitote (atque id quod dicturus sum, in memoria reponite) : si facinorum suorum penas Timarchus dederit, disciplinam civitatis erigetis : sin fuerit absolutus, praestitisset causam hanc in iudicium non venisse. Nam priusquam Timarchus in iudicium adduceretur, terrorem aliquibus incussit lex et nomen iudiciorum : si autem princeps improbitatis et nobilissimus, in iudicium adductus evaserit indemnis, multos ad peccandum incitabit, ac tandem vestram iracundiam non oratio, sed tempus ipsum commovebit. (193) Ne vero eam in multos, sed in unum exserite, eorumque (Timarchi et consortium) apparatus et advocatos cavete : de quorum ego nemine dicam nominatim, ne hoc orationis suae principium sumant, se prodituros non fuisse, nisi nominatim compellati fuissent. Illud autem factam : nominibus dissimulatis, sed eorum studiis commemoratis, etiam personas reddam notas. Igitur quisque sibi ipse causa erit si huc ascenderit et frontem perfruerit. (194) Adsunt isti tria advocatorum genera : alii, qui luxu quotidiano patrimonium sua exhausterunt : alii, qui flore ætatis et corporibus suis non recte usi sunt, nec de Timarcho sollicitantur, sed de semetipsis suisque studiis, ne quando in iudicium adducantur : alii homines libidine perdit, quique istiusmodi hominibus ad satietatem sunt abusi, ut eorum auxiliis freti facilius quidam delinquant. (195) Quorum defensionem antequam audiat, qualem vitam egerint, recordamini. Ac eos quidem, qui sua corpora dedecorarunt, non vobis obturbare, sed concionibus abstinere jubete (neque enim lex hæc in homines privatos, sed in eos qui publicis negotiis se immiscerent, inquit : eos porro qui decocerunt, rem facere et aliunde victum quaeritare jubete : qui vero adolescentulos venantur, qui facile se in fraudem sinunt illici, ad peregrinos et inquilinos converti jubete, ut nec ipsi suam cupiditatem non expleant, et vos nihil detrimenti capiat.

196. Quæ igitur a me præstari fuit æquum, ea præstita sunt omnia ; exposui leges, vitam rei excussi. Nunc vos estis meæ iudices orationis ; statim autem ego vester spectator ero ; tota enim res jam a vestris pendet voluntatibus.

II.

28 ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀθηναῖοι Φιλίππῳ πολεμήσαντες ὑστερον ἐπειθήσαν ὑπὸ Ἀριστοδήμου καὶ Νεοπτολέμου καὶ Κτησιφώντος εἰρήνην πρὸς αὐτὸν ποιήσασθαι, καὶ ἐπέμφαν δύο πρεσβείας, τὴν μὲν προτέραν περὶ τῆς εἰρήνης, τὴν δευτέραν δὲ ἀποληψομένην τοὺς ὅρκους, ἐν αἷς ἀμφοτέραις ἦσαν πρεσβευταὶ Δημοσθένης καὶ Λισχίνης. Ὡς οὖν ἐπανάηκον ἐκ τῆς ὑστερας πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὅρκους, ἐγράψαντο παραπρεσβείας Λισχίνην Δημοσθένης τε καὶ Τίμαρχος. Τὸν μὲν οὖν Τίμαρχον πρὸ τοῦ τῆς παραπρεσβείας ἀγῶνος γραψάμενος Λισχίνης ἑταιρήσεως ἠτίμωσε, πρὸς δὲ Δημοσθένην ἀπολογεῖται. Ἔνιοι μὲν οὖν φασὶ γεγραφεῖναι μὲν τοὺς λόγους ἀμφοτέρους, οὐ μόντοι γε εἰρησθαι· οἱ δὲ καὶ εἰρησθῆναι φασὶ, καὶ κεινδυνευκέειαν τὸν Λισχίνην τριάκοντα ψήφοις ἀλῶναι, ὅμως μόντοι ἀποφωγεῖν Εὐδούλου αὐτῷ τοῦ δημαγωγοῦ συναγωγασμένους, οὐ μόντοι παρὰ πᾶσιν ἀπογνωσθῆναι αὐτοῦ τὸ φιλιππίζειν, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ παραδηλοῖ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ στεφάνου. Ἐν μὲν οὖν τῷ πρώτῳ προοιμίῳ κατ' ἀρχὴν εἰς εὐνοίαν παρακαλεῖ τοὺς δικαστάς, τὸν ἀντιδίκον καὶ τὴν κατηγορίαν διαβάλλων, καὶ τοῦ κινδύνου τὸ μέγεθος, καὶ ὡς ψευδῶς συκοφαντεῖται. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ νοήματι πρᾶγμα εἰρημένον ἐν τῇ κατηγορίᾳ διαβάλλει, καὶ πιστοῦται ἀξιοπιστῶς, ὡς καὶ αὐτῶν εἰδῶτων ὅτι ψευδὸς ἐστὶ. Καὶ τοῦτο δὲ εἰς διαβολὴν τοῦ ἀντιδίκου· καὶ τὰ ἐξῆς ὁμοίως εἰς εὐνοίαν αὐτοῦ καὶ διαβολὴν τοῦ ἀντιδίκου.

Δέομαι ὑμῶν, ὧ Ἀθηναῖοι, ἐβελῆσαι μετ' εὐνοίας ἀκούσασθαι μου λέγοντος, ὑπολογιζομένους τὸ τε μέγεθος τοῦ κινδύνου καὶ τὸ πλῆθος τῶν αἰτιῶν πρὸς αἷς ἀπολογησασθῆναι με δεῖ, καὶ τὰς τέχνας καὶ τὰς κατασκευὰς τοῦ κατηγοροῦ καὶ τὴν ὠμότητά, δε ἐτόλμησε παρακελεύεσθαι πρὸς ἀνδρας ὁμομοχότας τῶν ἀντιδίκων ὁμοίως ἀμφοτέρων ἀκούσεσθαι τὴν τοῦ κινδυνεύοντος φωνὴν μὴ ὑπομένειν. (2) Καὶ ταῦτ' εἶπεν οὐ δι' ὀργήν· οὐδεὶς γὰρ τῶν ψευδομένων τοῖς ἀδίκως διαβαλλομένοις ὀργίζεται, οὐδ' οἱ τᾶλθθῆ λέγοντες κωλύουσι λόγου τυχεῖν τὸν φεύγοντα· οὐ γὰρ πρότερον κατηγορὸς παρὰ τοῖς ἀκούουσιν ἰσχύει, πρὶν ἂν δ φεύγων ἀπολογίας τυχῶν ἀδυνατήσῃ τὰς προειρημένας αἰτίας ἀπολύσασθαι. (3) Ἄλλ' οἷμαι Δημοσθένης οὐ χαιρεὶ δικαίους λόγοις, οὐδ' οὕτω παρεσκευάσθαι, ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται καὶ κατηγορήκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑπόψιν ταύτην· τὸν γὰρ ἐπὶ ταῖς δωροδοκίαις προτροπέμενον τοὺς δικαστὰς ὀργίζεσθαι αὐτὸν χρὴ τῶν τοιούτων ἔργων πολὺ ἀφραστᾶναι. (4) Ἐμοὶ δ' ὧ Ἀθηναῖοι, συμβέβηκε τῆς Δημοσθένους ἀκούοντι κατηγορίας μῆτε δεῖσαι πώποθ' οὕτως ὡς ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ, μῆτ' ἀγανακτῆσαι μάλλον ἢ νῦν, μῆτ' εἰς ὑπερβολὴν ὁμοίως ἡσθῆναι. Ἐφροδῆθην μὲν γάρ, καὶ ἔτι καὶ νῦν θεοροῦσθαι, μῆ τινες ὑμῶν ἀγνοήσωσι με ψυχαγωγηθέντες τοῖς ἐπιβεβουλευμένοις καὶ κακοῦθεσι τούτοις ἀντιθέτοις· ἐξέστην δ' ἑμαυτοῦ καὶ τὴν αἰτίαν βαρῶς ἤνεγκα, θθ' ὕβριν καὶ παροινίαν

II.

ORATIO DE MALE GESTA LEGATIONE.

ARGUMENTUM.

Gesto bello cum Philippo, Aristodemus tandem, Neoptolemus et Ctesipho auctores fuerunt Atheniensibus pacis cum eo faciendæ. Itaque bis legatos miserunt, principio propter pacem, deinde ad exigendum jusjurandum. Inter quos utroque tempore Demosthenes et Eschines fuerunt. Ut igitur ex posteriore legatione ad jusjurandum exigendum missa reversi fuerunt, Eschinem Demosthenes et Timarchus perperam obitæ legationis accusarunt. Ac Timarchum quidem, antequam in iudicium veniret ea causa, Eschines prostituta pudicitia convictum, infamia notavit: contra Demosthenem autem se defendit. Sunt qui dicant, utrumque has orationes scripsisse, sed non habuisse: sunt qui etiam habitas esse affirmant, et Eschinem triginta dumtaxat calculorum præsidio evasisse, atque absolutum esse Eubuli opera, viri in republica magnæ auctoritatis, non tamen ab omnibus liberatum ea auspicio, quasi cum Philippo faceret, ut et ipse in exordio inuit, et Demosthenes in oratione De corona. In primi exordii initio benevolentiam captat iudicum, adversario et accusatione criminanda, et magnitudine periculi ac falsitate calumniæ conquerenda. In altera sententia, partem quandam accusationis perstringit, et magna gravitate confirmat eam ipsa etiam iudicum conscientia esse falsam. Quod et ipsi ad criminationem adversarii pertinet. Referuntur et cetera delinceps tum ad benevolentiam ipsi comparandam, tum ad odium adversario confandam.

I. Oro vos, Athenienses, ut me dicentem benevole audire velitis, considerata et periculi magnitudine, et multitudine criminum, quæ refutanda mihi sunt, et accusatoris artibus, insidiis atque crudelitate: qui non dubitarit eos viros exhortari, qui sacramento adacti sunt se æquis animis utrumque adversarium audituros, ut rei ne vocem quidem tolerant. (2) Idque dixit, non per iracundiam: nemo enim mentiens lis irascitur, qui iniquo crimine petuntur, et qui vera dicunt, il dicendæ causæ potestatem non adimunt reo, neque enim accusatio prius apud auditores valet, quam reus defensionis facultate concessa, objecta crimina refellere non potuerit; (3) sed illud in causa est, quod Demosthenes veris orationibus non delectatur, neque ita se paravit, sed vestram iracundiam inflammare voluit, meque acceptorum munerum accusavit, homo ad eam suspicionem inferendam ineptus. Nam qui iudices hortatur ut largitionum corruptelis irascantur, eum oportet ipsum ab ejusmodi factis plurimum abhorrere. (4) Sic autem accidit, Athenienses, ut audita Demosthenis accusatione, neque unquam sic ut hoc die pertimuerim, nec magis indignatus sim quam nunc, neque etiam pari lætitia exsultarim. Timui enim, idque nunc etiam me turbat, ne qui vestrum me ignorent, deliniti insidiosis istis et malitiosis contrapositis. Et extra me ipsum raptus sum, crimenque graviter tuli, quum me contumeliæ et proter-

20 εἰς γυναικα ἐλευθέραν καὶ τὸ γένος Ὀλυθθίαν κατηγορεῖ μου· ἤσθην δὲ ὅτι αὐτὸν ἐπὶ τῆς αἰτίας ὄντα ταύτης ἐξεβάλετα, καὶ τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ μοι χάριν ἀπειληθέναι νομιζῶ. (6) Ὑμᾶς μὲν οὖν ἐπαινῶ καὶ διαφερόντος ἀγαπῶ, ὅτι τῷ βίῳ μᾶλλον τῷ τῶν κρινόμενων πιστεύετε ἢ ταῖς παρὰ τῶν ἐχθρῶν αἰτίαις· αὐτὸς δ' οὐκ ἂν ἀποσταίην τῆς πρὸς ταῦτ' ἀπολογίας.

25 Εἰ γὰρ τις ἢ τῶν ἔξωθεν περιεστηκότων κέπειται (σχεδὸν δ' οἱ πλείστοι τῶν πολιτῶν πάρεσις) ἢ τῶν δικαζόντων ὑμῶν, ὡς ἐγὼ τοιοῦτον τι διαπέπραγμαί μὴ μόνον εἰς ἐλευθερον σῶμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τυχόν, ἀβίωτον εἶναι μοι τὸν λοιπὸν βίον νομιζῶ· κἂν μὴ προοίσεως τῆς ἀπολογίας ἐλέγξω καὶ τὴν αἰτίαν οὖσαν ψευδῆ καὶ τὸν τολμήσαντ' εἰπεῖν ἀνόσιον καὶ συκοφάντην, κἂν τᾶλλα πάντα μηδὲν ἀδικῶν φαίνομαι, θανάτου τιμῶμαι. (8) Παράδοξος δέ μοι κἀκεῖνος ὁ λόγος ἐφάνη καὶ δεινῶς ἀδικος, ὅθ' ὑμᾶς ἐπήρωτα εἰ ὄντ' ἐστὶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Φιλοκράτους μὲν θάνατον καταψηφίσασθαι, ὅτι καταγνοὺς ἀδικεῖν ἑαυτοῦ τὴν κρίσιν οὐχ ὑπέμεινεν, ἐμοῦ δ' ἀπογῶναι. Ἐγὼ δ' ἐπ' αὐτῷ τούτῳ δικαίως ἂν ὑπολαμβάνω μάλιστα σωθῆσθαι· εἰ γὰρ ὁ καταγνοὺς ἑαυτοῦ καὶ μὴ παρῶν ἀδικεῖ, ὁ δὲ ἀπογνοὺς καὶ τὸ σῶμα τοῖς νόμοις καὶ τοῖς πολιταῖς παραδὸς οὐκ ἀδικεῖ.

7. Περὶ δὲ τῆς ἄλλης κατηγορίας δίομαι ὑμῶν, ὧ ἄνδρες, εἴην τι παραλίπω καὶ μὴ μνησθῶ, ἐπερωτᾶν με καὶ δηλοῦν ὅ τι ἂν ποθῆτε ἀκούσαι, μηδὲν προκατεγνωκότας ὡς ἀδικῶ, ἀλλ' ἴση τῇ εὐνοίᾳ ἀκούοντας.

10 Ἄπορῶ δ' ὁπόθεν χρῆ πρώτον ἀρξασθαι διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς κατηγορίας. Σκέψασθε δ' ἂν ὑμῖν εἰκός τι πρᾶγμα πάσχειν δοξῶ. (8) Εἰμὶ μὲν γὰρ ὁ κινδυνύων ἐγὼ νυνὶ περὶ τοῦ σώματος, τῆς δὲ κατηγορίας τὴν πλείστην κεκοίηται Φιλοκράτους καὶ Φρύωνος καὶ τῶν ἄλλων συμπερέσειων καὶ Φιλίππου καὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῶν Εὐβούλου πολιτευμάτων, ἐν ἅπασι δὲ τούτοις ἐγὼ τέταγμαί.

15 Μόνος δ' ἐν τῷ λόγῳ φαίνεται κηδεμῶν τῆς πόλεως Δημοσθένης, οἱ δ' ἄλλοι προδότες διατελέεσκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων, καὶ λοιδορίας ψευδεῖς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορούμενος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. (9) Ὃν δ' οὕτως ἀτιμάζει, πάλιν ἐκ μεταβολῆς, ὅπου τύχοι, ὥσπερ Ἀλικιδίῳ ἢ Θεμιστοκλεῖ κρινῶν, οἱ πλείστον τῶν Ἑλλήνων δοξῆ διήνεγκαν, ἀνηρηκῆναι μὲν αἰτιῶνται

20 με τὰς ἐν Φωκαεῦσι πόλεις, ἀπηλλοτριωκῆναι δ' ἀπ' ὑμῶν τὸν ἐπὶ Θρακῆς τόπον, ἐκβεβληκῆναι δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς Κερσοβλέπτην, ἄνδρα φίλον καὶ σύμμαχον τῆς πόλεως. (10) Ἐνεχείρησε δ' ἀπεικάζειν με Διονυσίῳ τῷ Σικελίας τυράννῳ, καὶ μετὰ σπουδῆς καὶ κραυγῆς πολλῆς παρεκλεύσαθ' ὑμῖν τὸ θηρίον φυλάσσειν, καὶ τὸ τῆς ἱερείας ἐνύπνιον τῆς ἐν Σικελίᾳ διηγῆσατο. Οὕτω

25 δ' ἔνοο τὸ πρᾶγμα ἐξάρας, ἐφθόνησέ μοι ταῖς διαβολαῖς τὰς αἰτίας ἀνατιθεῖς τῶν πεπραγμένων οὐ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, ἀλλὰ τοῖς ὅκλοις τοῖς Φιλίππου. (11) Πρὸς δὲ τῷσαύτην τολμῶν καὶ τερατείαν ἀνθρώπου γαλεπὸν καὶ δικαμνημονεῦσαι τὰ λεχθέντα καθ' ἕκαστα καὶ λέ-

vitis in mulierem ingenuam et genere Olynthiam admixsae accusaret. Delectatus autem sum, quum eum id crimen tractantem eiecistis; quo facto, vitæ modeste actæ gratiam mihi persolutam esse existimo. (5) Vos igitur laudo, et singulari amore prosequor, qui vitæ reorum magis credatis, quam criminationibus inimicorum; ipse tamen hac defensione non cedam. Nam sive foris circumstantis coronæ — fere autem maxima pars civium adest —, sive vestrum qui pro tribunali sedetis cuiquam persuasum est, me tale aliquid commisisse non tantum in hominem ingenuum, sed vel in quemlibet, reliquum vitæ mihi tempus acerbum puto. Quod nisi in defensionis progressu, et crimen illud esse falsum demonstraro, et qui id asserre ausus fuit, nefarium calumniatorem, etiam cetera omni crimine vacaro, mori non recuso. (6) Mira illa etiam mihi visa est oratio et supra modum injusta, quum vos percontaretur, num fieri posset ut in eadem civitate Philocrates capitis condemnaretur, quod facinorum conscientia perterritus, iudicio se non stitisset; ego vero absolverer. At ego ob id ipsum maxime conservandum esse me arbitror. Nam si is qui ipse sese condemnavit atque e medio excessit, peccat, is nimirum qui sese absolvit et corpus suum legibus et civibus tradit, non peccat.

7. De reliqua accusatione vos oro, Athenienses, si quid prætermisero et silentio præteriero, ut me sciscitemini, et significetis quid ex me audire velitis, meque sine præiudicio ullius delicti, sed pari benevolentia audiat. Dubito autem unde mihi primum sit ordiendum, ob accusationis confusionem. Cuius dubitationis an causam habeam, sic considerate. (8) Ego nunc in capitis discrimen sum adductus: accusationis autem maxima pars consumpta est criminando Philocrate, Phrynone et reliquis legatis, Philippo item et pace et Eubuli actis. Atque iis omnibus ego sum insertus. Solum autem in tota oratione de republica sollicitum esse apparet Demosthenem: ceteri omnes sunt proditores. Nunquam enim nos probris afficere destitit, et falsa maledicta jacere, non in me dumtaxat, sed etiam in ceteros. (9) Quem vero sic deprimit, rursus mutata sententia, quasi Alcibiadem aut Themistoclem accensaret, quorum summa fuit inter Græcos auctoritas, criminator, ut qui et Phocenses civitates everterim, et Thraciæ locum a vobis alienarim, et Cersobleptem etiam regno eiecero, virum amicum et foederatum civitatis: (10) quin et Dionysio Sicilia tyranno me comparare instituit, et a bellua vos magna severitate et clamore multo est hortatus ut vobis caveretis, et Sicilia sacrificulæ somnium recitavit. Quum autem rem tantopere exaggerasset, in ipsis criminibus, quorum me incusat, mihi invidit, et causam rerum gestarum ascripsit non meis verbis, sed Philippi armis. (11) Contra igitur tantam audaciam et præstigias hominis, difficile est vel meminisse singula, et cum periculo dicere contra

γειν μετά κινδύνου πρὸς ἀπροσδοκίτου διαβολᾶς. Ἡ δ' ἡγοῦμαι σαφεστάτους μοι τοὺς λόγους εἶσθαι καὶ γνωρίμους ὑμῖν καὶ δικαίους, ἐντεῦθεν ἄρξομαι, 30 ἀπὸ τῶν περὶ τῆς εἰρήνης λόγων καὶ τῆς αἰρέσεως τῆς πρεσβείας· οὕτω γὰρ μάλιστα μνησσομαι καὶ εἰπεῖν δυνήσομαι, καὶ ὑμεῖς μαθήσεσθε.

12. Ἄπαντας γὰρ ὑμᾶς ὀνομαζομαι τοῦτό γε αὐτὸ μνημονεύειν, ὅθ' οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ τῶν Εὐβοέων, ἐπειδὴ περὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς εἰρήνης τῷ δήμῳ διελέχθησαν, εἶπον ὅτι καὶ Φίλιππος αὐτοὺς καλεῖσθαι ὑμῖν ἀπαγγεῖλαι ὅτι βούλεται διαλύσασθαι πρὸς ὑμᾶς καὶ τὴν εἰρήνην ἄγειν. Οὐ πολλῷ δ' ὕστερον χρόνῳ Φρύνων 35 δ' Ῥαμνούσιοις ἐάλω ὑπὸ ληστών ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς Ὀλυμπιακαῖς, ὡς αὐτὸς ἠτιχάτο· ἐπειδὴ δ' ἐπανήλθε δεῦρο λυτρωθείς, εἶδετο ὑμῶν πρεσβευτὴν αὐτῷ πρὸς Φίλιππον εἶσθαι, ἐν εἰ πως δύναίτο ἀπολάβοι τὰ λύτρα. Πισθέντες δ' ὑμᾶς προσέλασθε αὐτῷ Κτησιφῶντα πρεσβευτήν. (12) Ἐπειδὴ δὲ ἐπανήλθε δεῦρ' ἀπὸ τῆς πρεσβείας ὁ Κτησιφῶν, ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς ὑπὲρ ὧν 40 ἐπέμψθη, καὶ πρὸς τοῦτους ὅτι φαίη Φίλιππος ἄκων μὲν πολεμῆσαι πρὸς ὑμᾶς, βούλεσθαι δὲ καὶ νῦν ἀπαλλαγῆναι τοῦ πολέμου. Εἰπόντος δὲ ταῦτα τοῦ Κτησιφῶντος καὶ πολλήν τινα ἐξαγγελίαντος πρὸς τοῦτους φιλανθρωπίαν, καὶ τοῦ δήμου σφόδρα ἀποδεξαμένου καὶ τὸν Κτησιφῶντα ἐπαινεσάντος, ἀντειπόντος δ' οὐδενός, ἐνταῦθα ἤδη δίδωσι ψήφισμα Φιλοκράτης ὁ Ἀγνούσιος, καὶ ὁ δῆμος ἅπας ὁμογνημονῶν ἐχειροτόνησεν, 30 ἐξείναι Φίλιππῳ δεῦρο κήρυκα καὶ πρέσβεις πέμπειν ὑπὲρ εἰρήνης. Πρῶτερον μὲν γὰρ καὶ αὐτὸ τοῦτ' ἐκωλύετο ὑπὸ πίων, οἷς ἦν τοῦτ' ἐπιμελές, ὡς αὐτὸ τὸ πρῶγμα εἶδειν. (14) Γράφονται δ' οὗτοι παρανόμων τὸ ψήφισμα, Λυκίων ἐπὶ τὴν γραφὴν ἐπιγραφάμενοι, καὶ τίμημα ἑκατὸν τάλαντα. Καὶ μετὰ ταῦτ' εἰσήει 4 ἡ γραφὴ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀρρώστους δ' ἔχων ὁ Φιλοκράτης ἐκάλεσεν αὐτῷ συνήγορον τὸν Δημοσθένην, ἀλλ' οὐκ ἐμέ. Παρελθὼν δ' ὁ μισοφιλιππος Δημοσθένης κατέτριψε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀπολογούμενος· καὶ τὸ τελευταῖον ἀποφεύγει ὁ Φιλοκράτης, ὁ δὲ γραφάμενος τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ μεταλαμβάνει. Καὶ ταῦθ' ὑμεῖς ἅπαντες ἴστε. (15) Ὑπὸ δὲ τοῖς αὐτοῖς καιροῖς Ὀλυνθος ἦλθε, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν, ὧν ἦν Ἰατροκλῆς ὁ Ἐργοχάρους 10 ἀδελφός καὶ Εὐκράτος ὁ Στρομβίχου υἱός. Ὑπὲρ δὲ τούτων ἰκετηρίαν θέντες οἱ οἰκτεῖοι ἐδέοντο ὑμῶν ἐπιμείλειαν ποιήσασθαι. Παρελθόντες δ' αὐτοῖς συνηγόρου Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐκ Αἰσχίνης. Καὶ πέμπουσι πρεσβευτὴν Ἀριστόδημον τὸν ὑποκριτὴν πρὸς Φίλιππον, διὰ τὴν γῶσιν καὶ φιλανθρωπίαν τῆς τέχνης. (16) Ὡς δ' ἐπανήκων ἀπὸ τῆς πρεσβείας ὁ Ἀριστόδημος διὰ τινὰς ἀσβολίας οὐ προσήει πρὸς τὴν βουλὴν, ἀλλ' ἐφθασεν αὐτὸν Ἰατροκλῆς ἔλθων ἐκ Μακεδονίας ἀραθεὶς ὑπὸ Φιλίππου ἀνευ λύτρων, γενόμενος αἰγμάλωτος, ἐνταῦθ' ἠγανάκτου πολλοὶ ὅτι τὴν πρεσβείαν οὐκ ἀπήγγειλεν ὁ Ἀριστόδημος, τοὺς αὐτοὺς λό-

inexpectatas calumnias. Sed tamen qua ratione meam orationem dilucidissimam vobisque notam et æquam fore arbitrator, inde auspicabor : videlicet ab oratione de pace et delectu legationis. Sic enim ego maxime et meminero, et dicere potero, et vos rem cognoscetis.

12. Vos omnes illud ipsum meminisse arbitrator, legatos Eubœensium, quum de pace a sese cum populo facienda egissent, dixisse, etiam Philippum nuntiarı jussisse vobis, se velle transigere vobiscum et pacem agere. Non multo autem post, Phrynonem Rhannusium a prædonibus esse captum in Olympiis inductis, ut ipse querebatur : eumque, quum huc redisset redemptus, orasse vos, ut sibi legatum ad Philippum decerneretis, an forte pecuniam suam recuperare posset. Vos obsecuti, legatum ei decrevistis Ctesiphontem. (13) Is huc a legatione reversus, ea vobis reuntiavit, ob quæ fuerat missus, prætereaque dixisse Philippum, se et invitum vobiscum gessisse bellum, et nunc eo velle liberari. Quæ quum dixisset Ctesiphon, et magnopere humanitatem regis prædicasset, populus item eam rem valde probasset, ac Ctesiphontem collaudasset, nemo autem adversatus esset : ibi demum decretum facit Philocrates Hægæusius, et populus uno animo decernit, licere Philippo præconem huc mittere et legatos de pace. Prius enim id ipsum etiam a nonnullis prohibebatur, quibus ea res studio erat, ut res ipsa declaravit. (14) Isti autem id decretum ut contra leges factum accusant, Lycino accusatore inscripto, et multa centum talentis æstimata. Deinde causa in foro agebatur. Philocrates, quum adversa valetudine laboraret, Demosthenem sibi patronum advocavit, non me. Progressus Philippi osor Demosthenes, in defensione totum diem contrivit. Denique Philocrates absolvitur, accusator autem quintam suffragiorum partem non accepit. Et hæc vos omnes scitis. (15) Sub eadem tempora Olynthus capta est, in eaque multi nostrorum civium sunt comprehensi. Quorum fuit Iatrocles Ergocharis frater, et Eucratius Strombichi filius. Horum cognati vos rogarunt supplices, ut curam eorum susciperetis. Iis Demosthenes et Philocrates patrocinati sunt, non Æschines. Et legatum ad Philippum mittunt Aristodemum histriõnem, ob notitiam et artis gratiam. (16) Ut autem a legatione reversus Aristodemus, propter occupationes quasdam non accedebat senatum, sed Iatrocles eum antevertit, profectus ex Macedonia, ubi captivus fuerat, et sine pretio dimissus a Philippo, ibi multi indignabantur, quod Aristodemus legationem non

γους ἀκούοντες τοῦ Ἰατροκλέους παρὰ τοῦ Φιλίππου.
 (17) Τελευταῖον δ' εἰς τὴν βουλὴν εἰσελθὼν Δημοκράτης
 20 ὁ Ἀφιδναῖος ἐπεισε τὴν βουλὴν ἀνακαλεῖσθαι τὸν
 Ἀριστοδήμον· εἷς δὲ τῶν βουλευτῶν ἦν Δημοσθένης
 ὁ ἐμὸς κατηγορός. Παραβῶν δ' Ἀριστοδήμος πολλὴν
 τινα εὐνοίαν ἀπήγγειλε τοῦ Φιλίππου πρὸς τὴν πόλιν,
 καὶ προσέθηκεν ὅτι καὶ σύμμαχος βούλοιο τῇ πόλει
 γενέσθαι. Καὶ ταῦτ' οὐκ ἐν τῇ βουλῇ μόνον εἶπεν,
 ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ δήμῳ. Κάνταυθ' οὐδὲν ἀντίειπε Δη-
 25 μοςθένης, ἀλλὰ καὶ στεφανῶσαι τὸν Ἀριστοδήμον ἔγρα-
 ψε. (18) Ῥηθέντων δὲ τούτων ἐν τῷ δήμῳ ψήφισμα
 ἔγραψεν ὁ Φιλοκράτης ἐλέσθαι πρέσβεις ἑμῆς πρὸς Φι-
 λίππον, ἀνδρας δέκα, ὅτινες διαλέξονται Φιλίππῳ περὶ
 εἰρήνης καὶ τῶν κοινῆ συμφερόντων Ἀθηναίους καὶ Φι-
 λίππῳ. Χειροτονουμένων δὲ τῶν δέκα πρέσβων ἐγὼ
 μὲν προεβλήθην ὑπὸ Νausικλέους, Δημοσθένης δ' ὑπ'
 αὐτοῦ Φιλοκράτους ὁ νυνὶ Φιλοκράτους κατηγορῶν.
 (19) Οὕτω δ' ἦν πρόθυμος εἰς τὰ πράγματα, ὥστε ἐν τῇ
 30 βουλῇ γράφει, ἵνα ἀξίμιος ὢν ἡμῖν συμπεσβασῆ
 ὁ Ἀριστοδήμος, ἐλέσθαι πρέσβεις ἐπὶ τὰς πόλεις ἐν αἷς
 εἶει τὸν Ἀριστοδήμον ἀγωνίζεσθαι, ὅτινες ὑπὲρ αὐτοῦ
 παραιτήσονται τὰς ζημίας. Καὶ οἱ ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ,
 λαβὲ μοι τὰ ψηφίσματα, καὶ τὴν ἐκμαρτυρίαν ἀνάγνωθι
 τὴν Ἀριστοδήμου, καὶ καλεῖ πρὸς οὐδ' ἐξεμαρτύρησεν,
 ἵν' εἰδῶσιν οἱ δικασταὶ τίς ἦν Φιλοκράτους ἑταῖρος καὶ
 35 τίς ὁ τὰς διαρῆς Ἀριστοδήμῳ φάσκων πείσειν δοῦναι
 τὸν δῆμον.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ. ΕΚΜΑΡΤΥΡΙΑ. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

30. Ἡ μὲν τοίνυν ἐξ ἀρχῆς ἐνστασις τῶν ὄλων πρα-
 γμάτων ἐγένετο οὐ δι' ἐμοῦ, ἀλλὰ διὰ Δημοσθένους καὶ
 Φιλοκράτους· ἐν δὲ τῇ πρεσβείᾳ συσσιτεῖν ἡμῖν ἐσπού-
 35 δασεν, οὐκ ἐμὲ πείσας, ἀλλὰ τοὺς μετ' ἐμοῦ, Ἀγλαο-
 κρόντα τὸν Τενέδιον, ὃν ἐκ τῶν συμμάχων εἰλεσθε,
 καὶ Ἰατροκλεία. Ἐν δὲ τῇ πορείᾳ παρακαλεῖσθαι μέ-
 40 ρησιν αὐτῶ ὅπως τὸ θηρίον κοινῆ φυλάξομεν, τὸν Φι-
 λοκράτην, πρῆγμα λόγων πεπλάσμενον· πῶς γὰρ ἂν
 ἐγὼ Δημοσθένην ἐπὶ Φιλοκράτην παρεκάλουν, ὃν ἤδειν
 συνεκόντα μὲν Φιλοκράτει· ὅτ' ἦν ἡ τῶν παρανόμων
 γραφῆ, προβληθέντα δ' εἰς τὴν πρεσβείαν ὑπὸ Φιλο-
 45 κράτους; (21) Πρὸς δὲ τούτοις οὐκ ἐν τοιούτοις ἤμεν
 λόγοις οἱ συμπεσβείες, ἀλλ' ὅλην τὴν πορείαν ἠναγκα-
 50 ζόμεθα ὑπομένειν Δημοσθένην ἀφόρητον ὄντα καὶ βα-
 ρύν ἄνθρωπον· ὅς διασκοπούμεν ἡμῶν ὅτι χρεὶ λέγειν
 καὶ κίματος εἰπόντος ὅτι φοβοῖτο μὴ δικαιολογούμενος
 περιμένειν ἡμῶν ὁ Φιλίππος, πηγὰς τε δὴ λόγων
 ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο, καὶ περὶ τῶν δικαίων τῶν
 ὑπὲρ Ἀμφίπολεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου τοιαῦτα
 55 εἶπεν ἐρη, ὥστε ἀπορράφειν τὸ Φιλίππου στόμα ὀλο-
 σχοῖν ἄθρόχῳ, καὶ πείσειν Ἀθηναίους μὲν καταδέ-
 ξασθαι Λεωσθένην, Φιλίππον δ' Ἀθηναίους Ἀμφίπολιν
 ἀποδοῦναι. (22) Ἴνα δὲ μὴ μακρολογῶ τὴν τούτου διεξ-
 60 ὠν ὑπερφηρανίαν, ὡς τάχιστα ἤκομεν εἰς Μακεδονίαν,
 συνετάξαμεν ἡμῶς αὐτοῦς, ὅταν προσώκομεν Φιλίππῳ,

renuntiasset, quum eadem de Philippo ab Iatrocle referri
 audirent. (17) Postremo senatum ingressus Democrates
 Aphidnaeus, senatui auctor est Aristodemi revocandi. Fuit
 autem tum senator Demosthenes, accusator meus. Pro-
 gressus Aristodemus magnopere praedicavit Philippi bene-
 volentiam, quam erga nostram urbem haberet, et adjecit,
 Philippum etiam societatem cum republica coire velle.
 Neque in curia dumtaxat haec, sed et pro concione dixit.
 Atque ibi nihil contra dixit Demosthenes, sed et coronam
 Aristodemo decrevit. (18) His apud populum dictis, decrevit
 Philocrates, decem legatos a vobis esse creandos, qui cum
 Philippo de pace agerent, et iis de rebus quae ex equo Athe-
 niensium et Philippi interessent. Decretis decem legatis, ego
 designatus sum a Nausicle, Demosthenes a Philocrate,
 quem nunc accusat. (19) Ea porro alacritate rem geren-
 dam suscepit, ut in senatu scriberet, quo citra suum detri-
 mentum nobiscum iret Aristodemus, legatos creandos esse in
 eas urbes, in quibus Aristodemo fabulis agendis certandum
 esset, qui multas pro eo deprecarentur. Quae ut vera esse
 constet, sume decreta, et scriptum Aristodemi testimonium
 recita, et eos voca, qui absentem eum testificantem coram
 audierunt, ut sciant iudices, quis fuerit Philocratis amicus,
 quis item qui polliceretur se munera Aristodemo impetra-
 turum esse a populo.

DECRETA. EXTESTIMONIUM. TESTIMONIA.

30. Prima igitur totius rei institutio, non a me, sed
 a Demosthene et Philocrate est profecta. In legatione
 porro mensa eadem nobiscum uti studuit, idque non a me
 obtinuit, sed a meis convictoribus, ab Aglaocreonte Te-
 nedio, quem a sociis delegeratis, et ab Iatrocle. Jam
 in itinere ait me sibi auctorem fuisse belluae communiter
 cavendae, nimirum Philocratis : commentum referens.
 Quo pacto enim ego Demosthenem contra Philocratem con-
 citassem, quem scirem et patrocinatum esse Philocrati
 in violatarum legum actione, et legatum a Philocrate de-
 signatum? (21) Praeterea non in hujusmodi dumtaxat
 verbis nos legati, sed in toto itinere tolerare coacti sumus
 Demosthenem, hominem intolerabilem et molestum. Nam
 quum nos legati meditaremur, quid nobis dicendum esset,
 et Cimo dixisset, vereri se, ne Philippus jure suo de-
 fendendo nos superaret, iste se fontes eloquentiae uber-
 rimos habere pollicebatur, ac de jure Amphipolis bellique
 principio talia dicturum dicebat, ut os Philippi grandi sic-
 coque junco consueret, ac persuasurum, ut et Athenienses
 Leosthenem recipere, et Philippus Amphipolim Athe-
 niensibus restitueret. (22) Ne vero longus sim istius ar-
 rogantia recensenda, quum primum in Macedoniam venis-
 semus, constituimus inter nos, quam Philippum accessuri

τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν καὶ τοὺς λοιποὺς καθ' ἡλικίαν· ἐτύχχανε δ' ἡμῶν νεώτατος ὢν, ὡς ἔφη, Δη-
 10 μωσθένης. Ἐπειδὴ δὲ εἰσελήθημεν, — καὶ τούτοις
 ἤδη μοι σφόδρα προσέχετε τὸν νοῦν· ἐντεῦθεν γὰρ κατό-
 ψεσθε ἀνθρώπου φθόνον ὑπερβάλλοντα καὶ δεινὴν δειλίαν
 ἔμα καὶ κακοῦθειαν, καὶ τοιαύτας ἐπιβουλὰς κατ' ἀν-
 δρῶν συσσίτων καὶ συμπρέσβειων, ἃς οὐδ' ἂν κατὰ τῶν
 ἐχθίστων τις εἰκῆ ποιήσαιτο. Τοὺς γὰρ τῆς πόλεως
 ἄλλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δή φησι
 15 ποιείσθαι, οὐκ ἂν ἐπιχώριος (εἰρήσεται γὰρ) οὐδ' ἐγ-
 γενής. (23) Ἡμεῖς δέ, οἷς ἱερά καὶ τάφοι προγόνων
 ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πατρίδι καὶ διατριβαὶ καὶ συνήθειαί
 μεθ' ὑμῶν ἐλευθέριοι καὶ γάμοι κατὰ τοὺς νόμους καὶ
 κηδεύονται καὶ τέκνα, Ἀθήνησι μὲν ἤμεν ἄξιοι τῆς ὑμε-
 τέρας πίστεως (οὐ γὰρ ἂν ποτε ἡμᾶς εἰλεσθε), ἔλθόντες
 δ' εἰς Μακεδονίαν ἐξαίφνης ἐγεγόμεθα προδοταί. Ὁ δὲ
 20 οὐδὲν ἄπρατον ἔχων μέρος τοῦ σώματος, οὐδ' ἔθεν τὴν
 φωνὴν προίεται, ὡς ἂν Ἀρισταίδης ὁ τοὺς φόρους τάζας
 τοῖς Ἑλλήσιν, ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος, δυσχεραίνει
 καὶ καταπτύει δωροδοχίας. (24) Ἀκούσατε δὴ τοὺς τε
 ἡμετέρους λόγους, ὅς εἰπομεν ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ πάλιν
 ὅς τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως εἴρηκε, Δημωσθένης,
 ἢν' ἐφεξῆς καὶ κατὰ μικρὸν πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγο-
 ρημένων ἀπολογησώμαι. Ἐπειαὺ δ' εἰς ὑπερβολὴν
 25 πάντας ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες, ὅτι σιγῇ καὶ δικαίως ἡμῶν
 ἀκούετε· ὥστε εἴαν τι μὴ λύσω τῶν κατηγορημένων,
 οὐκ ὑμᾶς, ἀλλ' ἑμαυτὸν αἰτιάσομαι.
 25. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις ὑπὲρ
 τῆς πρεσβείας εἰρήχεσαν καὶ καθῆκον εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος,
 τὰ μὲν καθ' ἕκαστα τῶν ἐκατ' ῥηθέντων ὑπ' ἐμοῦ καὶ
 τοὺς πρὸς ταῦτα λεγθέντας ὑπὸ Φιλίππου λόγους ἐν τῷ
 δήμῳ σαφῶς ἀπήγγειλα πρὸς ἅπαντας Ἀθηναίους, νυνὶ
 30 δὲ πειράσομαι διὰ κεφαλαίων ὑμᾶς ὑπομνησκαίειν.
 (26) Πρῶτον μὲν γὰρ πρὸς αὐτὸν διεξῆλθον τὴν πατρικὴν
 εὐνοίαν καὶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑμεῖς ἐπήρξατε Ἀμύντῃ
 τῷ Φιλίππου πατρὶ, οὐδὲν παραλείπων, ἀλλ' ἐφεξῆς
 ἅπαντα ὑπομνησκων, δεύτερον δὲ ὦν αὐτὸς ἦν μάρ-
 τυς εἰ παθῶν. Ἀμύντου μὲν γὰρ νεωστὶ τετελευτηκό-
 τος καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ πρεσβυτάτου τῶν ἀδελφῶν,
 Περδικίου δὲ καὶ Φιλίππου παιδῶν ὄντων, Εὐρυδίχης
 35 δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν προδεδομένης ὑπὸ τῶν δοκούντων
 αὐτοῖς εἶναι φίλων, (27) Πausανίου δ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν
 αὐτῶν κατέντας, φυγάδος μὲν ὄντος, τῷ καιρῷ
 δ' ἰσχύοντος, πολλῶν δ' αὐτῷ συμπρατόντων, ἔχοντος
 δὲ Ἑλληνικὴν δύναμιν, εἰληφότας δὲ Ἀνθεμούνα καὶ
 Θέρμαν καὶ Στρέψαν καὶ ἄλλ' ἅττα χωρία, Μακεδόνων
 δὲ οὐκ ὁμονοούντων, ἀλλὰ τῶν πλείστων τὰ Πausανίου
 40 φρονούντων, ἐπὶ τῶν καιρῶν τούτων ἐχειροτόνησαν
 Ἀθηναῖοι στρατηγὸν ἐπ' Ἀμφίπολιν Ἰφικράτην, Ἀμφι-
 πολιτῶν αὐτῶν ἔχόντων τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν τότε
 καρπούμενων. (28) Ἀφικομένου δ' εἰς τοὺς τόπους
 Ἰφικράτους μετ' ὀλίγων τῶ πρώτων νεῶν, ἐπὶ κατασκοπῇ
 μᾶλλον τῶν πραγμάτων ἢ πολιορκίᾳ τῆς πόλεως, ἐν-
 σαυθ', ἔφην ἐγώ, μετεπέμψατο αὐτὸν Εὐρυδίχη ἡ μή-

essemus, ut natu maximi primi verba facerent, et reliqui
 pro ætate. Erat autem nostrum natu minimus, ut aiebat,
 Demosthenes. Ut intro vocati sumus — hæc diligenter ve-
 lim vos animadvertere. Hinc enim perspicietis hominis
 invidiam immensam, ingentem timiditatem simul et mali-
 tiam, et tales insidias contra ejsudem et mensæ et legationis
 socios, quales non facile quisquam vel contra inimicissimos
 compararet. Nam quum salem civitatis et mensam publicam
 maximi se facere dicat, non est ex nostro solo (dicetur
 enim) neque nostri generis. (23) Nos vero, qui sacra et
 monumenta majorum habemus in patria, et commercia
 atque familiaritates vobiscum liberales, et legitima connubia,
 et affines et liberos, Athenis quidem fuimus digni, quibus
 fides a vobis haberetur (alioquin enim nos non legassetis),
 in Macedoniam autem profecti, subito sumus facti prodi-
 tores. Ipse vero, qui nullam partem corporis non venalem
 habet, ne eam quidem unde vocem emittit, quasi Aristides
 easet qui tributa Græciæ ordinavit, et justas cognominatur,
 aversatur et despuat largitiones. (24) Audite igitur eas ora-
 tiones, quas nos habuimus pro vobis ac vicissim eas, quas
 magnum reipublicæ munimentum Demosthenes recitavit,
 ut ordine ac pedetentim singula capita accusationis dissolvam.
 Laudo autem supra modum omnes vos, iudices,
 quod cum silentio, et ut æquum est, nos auditis. Itaque
 si quod crimen non refellero, me ipsum, non vos culpabo.

25. Quum igitur natu majores pro legatione verba fecissent,
 ad nos pervenit series orationis. Ea porro singula quæ illic
 a me dicta sunt, et vicissim quæ a Philippo sunt responsa,
 pro concione perspicue renuntiavi apud universos Athenien-
 ses; nunc per capita dumtaxat vobis in memoriam ea re-
 vocare conabor. (26) Primum apud eum commemoravi
 paternam benevolentiam, et beneficia quæ in Amyntam
 patrem Philippi contulissetis, nihil prætermittens, sed or-
 dine omnia commemorans: et deinde merita, quorum ipse
 testis erat. Nam Amynta recens defuncto, et Alexandro
 fratrum natu maximo, Perdica et Philippo pueris, Eurydice
 autem matre eorum ab iis quos amicos sibi esse putabat
 destituta, (27) et Pausania in imperium eorum invadente,
 qui quamvis exul, tamen propter tempora multum poterat,
 ut qui et multorum studia haberet, et Græcis copiis
 munitus esset, et Anthemuntem, Thermam, Strepsam et
 alia quædam oppida cepisset, Macedonibus non consentien-
 tibus, sed plerisque Pausaniæ faventibus: his igitur tem-
 poribus Athenienses Iphicratem ad Amphipolim misisse
 cum imperio, quum ipsi Amphipolitæ urbem tenerent et
 agri fructus perciperent. (28) Quum igitur in ea loca venisset
 Iphicrates, principio cum paucis navibus exploranda-
 rum rerum causa magis quam obsidendæ urbis, tum, in-
 quam, eum accersivit mater tua Eurydice (et ut ii dicunt qui

τηρ ἢ σὴ, καὶ ὡς γε δὴ λέγουσιν οἱ παρόντες πάντες, 32 Περδίκκαν μὲν τὸν ἀδελφὸν τὸν σὸν καταστήσασα εἰς τὰς χεῖρας τὰς Ἴφικράτους, σὲ δὲ εἰς τὰ γόνυτα τὰ ἐκείνου θείσα παιδίον ὄντα, εἶπεν ὅτι « Ἀμύντας ὁ πατήρ τῶν παιδῶν τούτων ὄτ' ἐξ ἡ υἱὸν ἐποίησάτ' σε, τῇ δὲ Ἀθηναίων πόλει οἰκειῶς ἐχρήσατο, ὥστε συμβαίνει σοι καὶ ἰδίᾳ τῶν παιδῶν τούτων γεγενῆσθαι ἀδελφῶ καὶ δημοσίᾳ φίλῳ ἡμῖν εἶναι. » (29) Καὶ μετὰ ταῦτα ἤδη δέξαν ἰσχυρὰν ἐποίειτο καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς καὶ ὄλωσ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας. Ἀκούσας δὲ ταῦτα Ἴφικράτης ἐξήλασε Παισαυρίαν ἐκ Μακεδονίας καὶ τὴν δυναστείαν ἡμῖν ἔσωσε. Καὶ μετὰ ταῦτα εἶπον περὶ Πτολεμαίου, ὃς ἦν ἐπίτροπος καθεστηκώς τῶν πραγμάτων, ὡς ἀγάριστον καὶ δεῖνον ἔργον διεπράξατο, διδάσκων ὅτι πρῶτον μὲν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως ἀντέπραττε τῇ πόλει καὶ πρὸς Θεβαίους διαφερομένην Ἀθηναίων συμμαχίαν ἐποίησάτο, καὶ πάλιν ὡς Περδίκκας εἰς τὴν ἀρχὴν καταστάς ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως ἐπολέμησε τῇ πόλει. (30) Καὶ τὴν ὑμετέραν ἠδικημένων δημοκρίτων φιλιανθροπῖαν διεξήκει, λέγων ὅτι κρατούντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν Καλλισθέου ἡγουμένου ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποίησασθε, ἀεὶ τινος προσδοκῶντες τῶν δικαίων τυφίσεσθαι. Καὶ τὴν διαβολὴν ταύτην ἐπειρώμενην διαλύειν, διδάσκων ὅτι Καλλισθένην ὁ δῆμος ἀπέκτεινεν οὐ διὰ τὰς πρὸς Περδίκκαν ἀνοχὰς, ἀλλὰ δι' ἑτέρας αἰτίας. Καὶ πάλιν οὐκ ὄκνων κατ' αὐτοῦ λέγειν, ἐπιτιμῶν ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐποίησάτο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου. (31) Καὶ πάντων ὧν εἶποιμι μάρτυρας τὰς ἐκείνων ἐπιστολάς παρεχόμενη καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου καὶ τὰς Καλλισθέου ἀνοχὰς. Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐξ ἀρχῆς κτήσεως τῆς χώρας καὶ τῶν καλουμένων Ἑννέα ὀδῶν καὶ περὶ τῶν Θεσείων παιδῶν, ὧν Ἀκάμας λέγεται σερτὴν ἐπὶ τῇ γυναικὶ λαβεῖν τὴν χώραν ταύτην, τότε μὲν ἤμωσ τε λέγειν καὶ ἐρρήθη ὡς ἐνδέχετο ἀκριβέστατα, νυνὶ δὲ ἴσως ἀνάγκη συντέμνειν τοὺς λόγους· ἃ δὲ ἐκ τῶν σημείων οὐκ ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν γεγενῆμενα, τούτων ἐπιμνήσθη. (32) Συμμαχίας γὰρ Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων συνελθούσης, εἷς ὧν τούτων Ἀμύντας ὁ Φιλίππου πατήρ καὶ κίμων συνέδρων καὶ τῆς καθ' αὐτὸν ψήφου κύριος ὧν ἐψηφίσάτο Ἀμφίπολιν τὴν Ἀθηναίων συνεξαίρειν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἀθηναίοις. Καὶ τούτων τὸ κοινὸν δόγμα τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ψηφισαμένους ἐκ τῶν δημοσίων γραμμάτων μάρτυρας παρεσχόμενη. (33) Ὡς δὲ Ἀμύντας ἀπέστη ὁ Φιλίππου πατήρ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων, οὐ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ψήφῳ, τούτων, ἔφη ἐγώ, σὲ τὸν ἐξ ἐκείνου γεγενημένον οὐκ ἔστι δίκαιον ἀντιποιεῖσθαι. Εἰ δ' ἀντιποιῆ κατὰ πόλεμον λαβῶν εἰκότως ἔχειν, εἰ μὲν πρὸς ἡμᾶς πολεμήσας δοριάλωτον τὴν πόλιν εἶλες, κυρίως ἔχεις τῷ πολέμῳ νόμῳ κτησάμενος· εἰ δ' Ἀμφιπολίτας ἀφείλω τὴν Ἀθηναίων πόλιν, οὐ τὰ ἐκείνων ἔχεις, ἀλλὰ τὴν Ἀθηναίων γῶραν.

4. Ῥηθέντων δὲ τούτων καὶ ἐτέρων λόγων, ἤδη

affuerunt omnes) Perdicca fratre tuo in manus Iphicratis tradito, te autem, qui puer esses adhuc, in genua illius imposito, dixit : « Amyntas, pater horum puerorum, dum vixit, et te adoptavit, et urbe Atheniensium familiariter usus est ; unde fit ut et privatim horum puerorum sis frater, et publice nobis amicus. » (29) His dictis, vehementer eum obtestata est, tum pro vobis, tum pro se, tum pro regno, denique pro incolumitate. Quibus Iphicrates auditis Pausaniam Macedonia expulit, et vobis imperium conservavit. Post hæc locutus sum de Ptolemæo, cujus auctoritati summa rerum commissa fuerat, quam is ingræte et improbe se gessisset, docens primum, eum de Amphipoli adversatum fuisse nostræ urbi, et cum Thebanis, Atheniensium hostibus, fœdus icisse. Ac rursus, ut Perdickas suscepto regno, de Amphipoli bellum gessisset cum nostra urbe, (30) et vestram quanquam injuriis affectorum humanitatem narrans, commemorabam, ut quamvis Perdicca bello superiores, Callisthene Atheniensium duce, inducias tamen cum eo fecissetis, subinde sperantes, vos tandem æqui aliquid impetraturos. Et calumniam illam refellere studebam, docens, Callisthenem a populo non propter inducias fuisse interfectum cum Perdicca factas, sed ob alias causas. Ac rursus contra ipsam Philippum dicere non dubitabam, increpans quod belli contra urbem nostram gerendi successor existisset. (31) Atque omnium eorum quæ referebam, testes proferebam litteras illorum, et plebiscita, et Callisthenis inducias. Ac de prima regionis illius acquisitione et Novemviarum quæ vocabantur, et de Thesei filiis, quorum Acamas doti accepisse fertur eam provinciam, hæc et tunc dici conveniebat, et dicta sunt quam fieri potuit accuratissime, nunc autem fortassis opus est verba conferre in compendium. Quæ vero signa non in antiquis fabulis posita erant, sed nostra ætate facta, eorum mentionem faciam. (32) Referebam ut, congressa Lacedæmoniorum ceterorumque Græcorum societate, eorum unus Amyntas, pater Philippi, misso assessore, sui que suffragii libero arbitrio præditus, decrevisset, Amphipolim, Atheniensium urbem, esse Atheniensibus reliquorum Græcorum auxiliis expugnandam et restituendam. Et hoc commune Græcorum decretum, eosque qui decrevisset, e publicis monumentis testata proferebam. (33) Jam quibus rebus Amyntas, tuus pater, coram Græcis omnibus cessit, non oratione dumtaxat, sed etiam suffragio, eas, aiebam, te ex illo natum tibi vindicare, non est æquum. Sin ut bello captam, jure te habere censes, si quidem bello adversus nos gesto nobis vi eripuisses urbem, sine controversia teneres eam, quippe jure belli partam : sed si Amphipolitiam urbem Atheniensium eripuisti, non ea quæ illorum fuerunt, habes, sed regionem Atheniensium.

34. His et aliis orationibus habitis, legationis vices jam

καθῆκεν εἰς Δημοσθένην τὸ τῆς πρεσβείας μέρος, καὶ πάντες προσεῖχον ὡς ὑπερβολὰς τινὰς δυνάμειος ἀκούσμενοι λόγων· καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν τὸν Φίλιππον, ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν, καὶ πρὸς τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ ἐξηγγέθη ἡ τῶν ἐπαγγελιῶν ὑπερβολή. Οὕτω δὲ 40 ἀπάντων διακειμένων πρὸς τὴν ἀκρόασιν, φθέγγεται τὸ θηρίον τοῦτο προσιμιον σκοτεινόν τι καὶ τεθηκὸς δειλίᾳ, καὶ μικρὸν προαγαθὸν ἀνω τῶν πραγμάτων ἐξαίφνης εἰσίγησε καὶ διηγορήθη, τελευταῖον δὲ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ λόγου. (35) Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Φίλιππος ὡς δέικαιτο, θαρρεῖν τε παρεκλεύετο καὶ μὴ νομίζειν, ὡς περ ἐν τοῖς θεάτροις, δὴν τοῦτο οἰεσθαι τι κτενωθέναι, ἀλλ' 33 ἡσυχῇ καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμιμνήσκασθαι καὶ λέγειν ὡς προσέλιτο. Ὁ δ' ὡς ἔπαξ ἐταράχθη καὶ τῶν γεγραμμένων διεσάλη, οὐδ' ἀναλαβεῖν αὐτὸν ἠδυνήθη, ἀλλὰ καὶ πάλιν λέγειν ἐπιχειρήσας ταῦτον ἔπαθεν. Ὡς δ' ἦν σιωπῇ, μεταστῆναι ἡμᾶς ὁ κῆρυξ ἐκέλευεν.

36. Ἐπειδὴ δ' ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐγεγόμεθα, σφόδρα 5 πᾶν σκυθρωπάσας ὁ χρηστὸς οὗτος Δημοσθένης ἀπολωλεκέναι με ἔφη τὴν πάλιν καὶ τοὺς συμμάχους. Ἐκπλαγέντος δὲ οὐκ ἔμοῦ μόνου, ἀλλὰ καὶ τῶν συμπρέσβειων ἀπάντων, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένων δι' ἦν ταῦτ' εἶπεν, ἤρετό με εἰ τῶν Ἀθήνησι πραγμάτων ἐπιλάλησμαι, καὶ τὸν δῆμον καταπεποιημένον καὶ σφόδρα ἐπιθυμῶντα τῆς εἰρήνης εἰ μὴ μέμνημαι. (37) « Ἡ μέγα φρονεῖς » ἔφη « ἐπὶ ταῖς ἐφηρημέναις μὲν 10 πενήτηντα ναυσίαι, οὐδέποτε δὲ πληρωθησομέναις; οὕτω γὰρ ἠρόθικας Φίλιππον καὶ τοιαῦτα εἰρηκας, ἐξ ὧν οὐκ εἰρήνη γένοιτ' ἂν ἐκ πολέμου, ἀλλ' ἐξ εἰρήνης πόλεμος ἀκήρυκτος. » Ἀρχομένου δὲ μου πρὸς ταῦτα ἀντιλέγειν, ἐκάλουν ἡμᾶς οἱ ὑπηρέται οἱ τοῦ Φιλίππου. (38) Ὡς δ' ἤλθομεν καὶ ἐκαθεζόμεθα, ἐξ ἀρχῆς πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημίων ἐνεργεῖται τι λέγειν ὁ Φίλιππος, 15 πλείστην δὲ ἐκόσμητο ἐποιήσατο διατριβὴν πρὸς τοὺς ἡμῶν λόγους (ἴσως γὰρ οὐδὲν τῶν ἐνότων εἶπειν, ὅς γε οἶμαι, παρέλιπον) καὶ πολλάκις μου τοῦνομα ἐν τοῖς λόγοις ὠνόμαζε· πρὸς δὲ Δημοσθένην τὸν οὕτω καταγελάστικα ἀπαλλάσσαντα οὐδ' ὑπὲρ ἑνὸς οἶμαι διελέχθη. (39) Τοῦτο δὲ ἦν ἄρα ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτω. Ἐπειδὴ δὲ κατέστρεψεν εἰς φιλανθρωπίαν τοὺς λόγους Φίλιππος, καὶ τὸ σκυφάντημα ἢ προεῖρηται κατ' ἔμοῦ πρὸς τοὺς 20 συμπρέσβεις οὗτος, ὅς ἐσομένου πολέμου καὶ διαφορᾶς αἰτίου, διέπιπτεν αὐτῶ, ἐνταῦθα ἤδη καὶ παντελῶς ἐξιστάμενος αὐτοῦ καταφανῆς ἦν, ὥστε καὶ κληθέντων ἡμῶν ἐπὶ ξένια δεινῶς ἀσχημονεῖν.

40. Ἀφορμώντων δ' ἡμῶν οὐκ ἄρα ἐκ τῆς πρεσβείας, ἐξαίφνης κατὰ τὴν ὁδὸν παραδόξως καὶ φιλανθρωπῶς πρὸς ἕκαστον διελέγετο. Ὁ τι μὲν οὖν ἦν ποθ' ὁ κέρ- 25 κωψ ἢ τὸ καλούμενον παιπάλημα ἢ τὸ παλιμβολον ἢ τὰ τοιαῦτα ῥήματα, οὐκ ἔστιν πρότερον· νῦν δ' ἐξηγητὴν τοῦτον λαβὼν τῆς ἀπάσης κακοσθεῖας μεμάθηκα. (41) Διαλαμβάνων γὰρ ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει τῶ μὲν ἔρανον συστήσειν ἐπηγγέλλετο καὶ βοηθήσειν τοῖς ἰδίοις, τὸν δὲ εἰς στρατηγίαν καταστήσειν· ἔμοι δὲ πα-

Demothenis erant: atque omnes intenti ora tenebant, ut invictam excellentis eloquentiae vim audituri. Nam et ipsi Philippo — ut post audire licuit, — et amicis ejus enuntiata fuerat pollicitationum ejus magnitudo. Sic autem affectis omnibus ad auscultationem, sonat bellas ista exordium tenebrososum et praeter metu exanime, et quum in rerum commemoratione paululum altius processisset, subito obtulit, inops consilii: tandem excidit oratione. (35) Philippus autem quum vidisset ut affectus esset, eum et bono animo esse jussit, et non existimare, ut in theatris, sic sibi propterea mali aliquid accidisse; sed per otium ac paulatim redire in memoriam, et pro suo instituto verba facere. At iste ut semel fuerat conturbatus, et a scriptis aberrarat, ad sese redire non potuit, sed et rursus dicere aggresso idem accidit. Ut autem silentium erat, accedere nos praeco jussit.

36. Deinde quum nos legati soli essemus, bonus iste Demosthenes vultu admodum tetrico, perdidisse me urbem et socios aiebat. Perculso autem non me tantum, sed et ceteris legatis omnibus, ac causam sciscitantibus, cur id dixisset, me rogabat, an oblitus essem, ut se res Athenis haberent, et ut populus esset defatigatus, et quantopere pacem expeteret, non meminissem. (37) « An vero animos, inquit, tibi faciunt t. triremes, decretae illae quidem, sed nunquam complenda? Sic enim irritasti Philippum, et ea fecisti verba, unde non bellum in pacem mutetur, sed pax in bellum infestissimum. » Incipiente autem me haec refutare, accersebant nos ministri Philippi. (38) Ut venimus, et denuo consedimus, Philippus ad singula quae dicta fuerant, respondere aliquid parabat, neque vero mirum fuit, eum in mea oratione diutissime fuisse immoratum — fortassis enim nihil quod dici poterat, ut arbitror, praetermiseram —, et saepe nominatim me compellavit, contra Demosthegem autem, qui tam ridicule discesserat, ne ulla quidem de re disseruit scilicet. (39) Quae summa isti crux et molestia fuit. Ut autem Philippi oratio tandem in fine ad humanitatem conversa est, et istae calumniam, qua me prius apud collegas onerarat, quasi belli et dissidii auctor futurus essem, amiserat, ibi vero palam apparebat eum nec animi jam esse compotem; adeo ut ad hospitium nobis invitatis, ineptissime se gereret.

40. Quum autem a legatione jam nos ad reditum pararemus, subito in itinere, praeter opinionem nostram, humaniter cum singulis colloquebatur. Quid igitur esset Cercops, aut Vertumnus, aut Chamaeleo, aut si quid aliud est ejusmodi nominum, prius ignorabam: nunc istum totius malitiae naetus interpretem, didici. (41) Nam unoquoque nostrum seducto, alii collectam se constituturum pollicebatur et de suo laturum esse opem, alium ad imperium evectu-

ρακολουθῶν, καὶ τὴν φύσιν μακαρίζων καὶ τοὺς λόγους
 ὡς εἶπον ἐγκωμιάζων, πολλὸς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ
 30 ἐπαχθής. Συνδαιπνοῦντων δ' ἡμῶν ἀπάντων ἐν Λαρίσσει,
 εἰς αὐτὸν μὲν ἔσχωπτε καὶ τὴν ἀπορίαν τὴν ἐν τῷ
 λόγῳ συμβῆσαν ἑαυτῶ, τὸν δὲ Φίλιππον τῶν ὑπὸ τὸν
 ἥλιον ἀνθρώπων ἔφη πάντων εἶναι δεινότετον. (41) Συν-
 ακοφνηαμένου δὲ καίμου τι τοιοῦτον, ὡς καὶ μνημονο-
 κῶς εἶποι πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν βηθέντα, Κτησιφῶντος
 δὲ, ὅσπερ ἦν ἡμῶν πρεσβύτατος, ὑπερβολὴν τινα ἑαυ-
 τοῦ παλαιότητος καὶ πλήθους ἐτῶν εἰπόντος, καὶ
 35 προσθέντος ὡς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ καὶ βίῳ οὐ πώποθ'
 οὕτως ἦδὲν οὐδ' ἐπαφρόδιτον ἀνθρώπον ἑωρακῆς εἶη,
 (42) ἀνακροτήσας δὲ Σίσυφος εἶδε τὰς χεῖρας « Ταῦτα
 μέντοι » ἔφη « ὦ Κτησιφῶν, οὐτ' ἐν σὺ πρὸς τὸν δῆμιον
 εἶποις, οὐτ' ἐν οὗτος » ἡμῶν δὲ λέγων « τολμήσειεν
 εἰπεῖν πρὸς Ἀθηναίους ὡς ἦν Φίλιππος δεινὸς εἰπεῖν καὶ
 μνημονικός. » Ἀναισθητῶς δὲ ἡμῶν ἐχόντων καὶ τὴν
 ἐπιβουλὴν οὐ προορωμένων ἦν αὐτίκα ἀκούσεσθε, εἰς
 40 συνθήκην τινὰ ἡμᾶς κατέκλεισεν ὑπὲρ τοῦ ταύτ' εἶρεῖν
 πρὸς ἡμᾶς. Ἐμοῦ δὲ καὶ δέησιν ἰσχυρὰν ἰδεθήη μὴ
 παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ὡς ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως τι καὶ
 Δημοσθένης εἶποι.

44. Μέχρι μὲν οὖν τούτων οἱ συμπρέσβεις εἰσὶ μοι
 μάρτυρες, ὡς προπηλακίζων ὄτος καὶ διαβάλλων ἐν
 τῇ κατηγορίᾳ διατετέλεκε τῶν δ' ἐπὶ τοῦ βήματος
 παρ' ἡμῶν λόγων ἡμεῖς ἀκηκόατε, ὥστε οὐκ ἐνέσται μοι
 34 ψεύδεσθαι. Δόξαι δὲ ἡμῶν προσεπιπονήσαι ἀκούοντας
 καὶ τὴν λοιπὴν διήγησιν. Ὅτι μὲν γὰρ ἕκαστος ἡμῶν
 ποθεῖ τὰ περὶ Κερσοβλέπτην ἀκούειν καὶ τὰς περὶ
 Φωκέων αἰτίας, σαφῶς οἶδα, καὶ πρὸς ταῦτα σπεύδω,
 ἀλλ' ἐὰν μὴ τὰ πρὸ τούτων ἀκούσητε, οὐδ' ἐμῆνοις
 βουαῖς παρακολουθήσετε· ἐὰν δ' ἐμοὶ τῶ κινδυνεύοντι
 5 εἰπεῖν δεῖτε ὡς βούλομαι, καὶ σῶσαι με, εἰ μὴδὲν
 ἀδικῶ, δυνήσεσθε, ἱκανὰς εἰληφότες ἀφορμάς, καὶ θεά-
 σασθαι ἐκ τῶν ὁμολογουμένων καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα.

45. Ὡς γὰρ δεῦρ ἤλθομεν καὶ πρὸς τὴν βουλὴν ἐπὶ
 ἀραλαίων τὴν πρεσβείαν ἀπηγγελαμεν καὶ τὴν ἐπι-
 στολὴν ἀπέδομεν τὴν παρὰ Φιλίππου, ἐπαινέτης ἦν
 ἡμῶν Δημοσθένης πρὸς τοὺς βουλευόντας, καὶ τὴν
 Ἔστιαν ἐπέμμοσε τὴν βουλαίαν συγχάριεν τῇ πόλει
 10 ὅτι τοιούτους ἀνδρας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξέπεμψεν, οἱ
 καὶ τοῖς λόγοις καὶ τῇ πίστει ἦσαν ἀξιοὶ τῆς πόλεως.
 (46) Ὑπὲρ ἐμοῦ δὲ εἶπέ τι τοιοῦτον, ὡς οὐ ψευσαίμην
 τὰς τῶν ἐλομένων με ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐλπίδας. Τέλος
 δὲ πάντων ἔγραψεν ἡμᾶς στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ
 ἕκαστον ἀνοίας ἐνεκα τῆς εἰς τὸν δῆμιον καὶ καλέσαι
 ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς αὐρίων. Ὅτι δ' οὐδὲν
 15 ψεύδος εἰρηκα πρὸς ἡμᾶς, λαβέτω μοι τὸ ψήφισμα
 ἢ ὁ γραμματεὺς καὶ τὰς τῶν συμπρέσβειων μαρτυρίας
 ἀναγνώτω.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

47. Ἐπειδὴ τοίνυν ἀπηγγέλομεν τὴν πρεσβείαν ἐν
 τῷ δήμῳ, εἶπε παρελθὼν πρῶτος ἡμῶν διὰ τὴν ἡλι-

rum; me vero assectans, et ingenii mei felicitatem prædi-
 cans, atque habitam orationem celebrans, multus erat me
 laudando et molestus. Quum autem nos omnes Larissæ
 concenaremus, se ipsum ludebat, ac dicendi qua usus erat
 inopiam: Philippum autem eorum qui sub sole essent elo-
 quentissimum esse aserebat. (42) Ut autem et ego tale
 aliquid pronuntiarum, quam memoriter nostris orationibus
 respondisset, et quum Ctesipho, qui nostrum erat natu maxi-
 mus, insignem senectutem suam et annorum multitudinem
 narrasset, atque adjecisset se tanto temporis spatio nullum
 hominem adeo suavem et festivum vidisse, (43) Sisyplus
 iste cum plausu manuum, « Hæc quidem, inquit, Ctesipho,
 neque tu, neque iste — me autem dicebat — ad populum
 dicere audebit, fuisse Philippum eloquentem, et memoria
 valuisse. » Nos autem qui illa non intelligeremus, neque
 insidias prospiceremus, quas statim audietis, pactione
 quadam conclusit, ut apud vos hæc diceremus; me vehe-
 menter etiam obtestatus est, ne præmitterem quin di-
 cerem, etiam Demosthenem aliquid dixisse de Amphipoli.

44. Hactenus igitur testes mihi sunt legationis collegæ,
 quos per totam orationem exagitare non destitit: orationes
 autem, quæ pro suggestu apud vos habitæ sunt, ipsi audi-
 vistic. Quare mihi mentiri non licebit. Oro autem vos,
 ut id laboris capiat, ut et reliquam audiat narrationem.
 Nam quæque vestrum de Cersoblepte et Phocensi crimine
 audire cupere, satis scio, et ad illa festino. Verum nisi ea
 quæ antecedunt audiveritis, illa etiam minus percipietis:
 sin periclitanti mihi arbitrata meo dicendi potestatem de-
 deritis, et conservare me, si innocens sum, poteritis satis
 edocti, et ex his quæ in confesso sunt etiam controversa
 perspicietis.

45. Ut enim huc reversi, apud senatum capita legationis
 exposuimus, et literas Philippi reddidimus, laudator noster
 fuit Demosthenes apud senatores, et per aram curialem ju-
 ravit, se gratulari civitati, quæ tales legatos misisset, qui
 et eloquentia et fide se republica dignos præbuisent:
 (46) de me autem hujusmodi quippiam dixit, me spem eo-
 rum, qui me legatum crearent, non sefellisse. Postremo
 omnium scripsit, nostram unanquamque sacræ oleæ corona
 ornandum esse, ob benevolentiam erga populum, et ad
 cœnam in curiam in crastinum invitandum. Ut autem
 constet me nihil falsi dixisse apud vos, capiat scriba de-
 cretum, et collegarum testimonia recitet.

SECRETUM TESTIMONIA.

47. Postquam igitur legationis acta apud populum ex-
 posuimus, Ctesipho primus inter nos, propter artem,

κίχν Κτησιφῶν ἄλλους τέ τινας λόγους καὶ τοὺς πρὸς Δημοσθένην αὐτῷ συγκειμένους ὑμῖν ἔρειν, περὶ τε
 20 τῆς ἐντελεύσεως τῆς Φιλίππου καὶ τῆς ιδέας αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν τοῖς πόσις ἐπιδειξίοντος. Καὶ μετὰ τοῦτον Φιλοκράτους εἰπόντος μικρὰ καὶ Δερκύλου παρήλθον ἐγώ. (48) Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἄλλην διεξήλθον πρεσβείαν, ἀπήνησα καὶ πρὸς τὸν λόγον ἐν ἐν τοῖς συμπρέσβεσι διωμολογησάμην, εἰπὼν ὅτι καὶ μνημονικῶς καὶ δυνατῶς ὁ Φίλιππος εἶπαι· καὶ τὴν δέησιν οὐκ ἐπelaθόμεν τὴν Δημοσθένους, ὅτι ταχθεὶς λέγειν, ἐάν τι παραλί-
 25 ποιμεν ἡμεῖς, ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως. (49) Ἐφ' ἅπασιν δ' ἡμῖν ἀνίσταται τελευταῖος Δημοσθένης, καὶ τερατευσάμενος ὥσπερ εἴθε τῷ σχήματι καὶ τρίψας τὴν κεφαλὴν, ὁρῶν ἐπισημαίνόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους, ἀμφοτέρων ἔφη θαυμάζειν, καὶ τῶν ἀκούοντων καὶ τῶν πρεσβευσάντων, ὅταν παρέντες τὸν χρόνον, οἱ μὲν τὸν τοῦ βουλευσάσθαι, οἱ δὲ τὸν τοῦ συμβουλεύειν, ἀποδιαιτρίδωσι τὴν ὑπερόριον λαλίαν
 30 ἀγαπῶντες ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασιν· οὐδὲν γὰρ εἶναι βῆρον ἢ πρεσβείαν ἀπαγγεῖλαι. (50) « Βούλομαι δ' ὑμῖν » ἔφη « καὶ ἐπιδειξίαι ὡς δεῖ τὸ πρῶγμα γίνεσθαι· » ἔμα δ' ἐκέλευεν ἀναγνωσθῆναι τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου· ἀναγνωσθέντος δὲ εἶπεν ὅτι « κατὰ τοῦτο ἐξεπέμφθημεν, καὶ ταῦτα ἐπράττομεν ἃ ἐνταυθοὶ γέγραπται. Λαβὲ δὴ μοι καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἤκοιμεν παρὰ Φιλίππου
 35 φέροντες. » Ἐπειδὴ δὲ ἀνεγνώσθη, « Ἀπέχετε » ἔφη « τὴν ἀπόκρισιν, καὶ λοιπὸν ὑμῖν ἔστι βουλευσάσθαι. » (51) Θορυβησάντων δ' ἐπ' αὐτῷ τῶν μὲν ὡς δεινός τις εἶη καὶ σύντομος, τῶν δὲ πλειόνων ὡς πονηρὸς καὶ φθονερός, « Καὶ σκέψασθε δέ » ἔφη « ὡς συντόμως καὶ τᾶλλα πάντα ἀπαγγεῖλω. Ἐδόκει δεινός εἶναι λέγειν Αἰσχίνῃ Φιλίππος, ἀλλ' οὐκ ἐμοί· ἀλλ' εἰ τις αὐτοῦ τὴν τύχην περιελὼν ἐτέρῳ περιθεῖη, οὐκ ἂν πολὺ τι
 40 καταδεῖξαι εἶη. (52) Ἐδόκει Κτησιφῶντι τὴν δῆσον λαμπρὸν εἶναι· ἐμοί δ' οὐ γέριων Ἀριστόδημος ὁ ὑποκριτής » (ὅς παρῆν ἡμῖν καὶ συνεπρέσβευε). « Μνημονικόν τις αὐτὸν φησὶν εἶναι· καὶ γὰρ ἕτεροι. Συμπεῖν δεινός ἦν Φιλοκράτης ὁ μεθ' ἡμῶν δεινότερος. Λόγον τίς φησὶν ἐμοὶ καταλιπεῖν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως· ἀλλ' οὐτ' ἂν ὑμῖν ὁ ρήτωρ οὕτως οὐτ' ἂν ἐμοὶ λόγου μεταδοίη. (53) Ταῦτα μὲν οὖν λῆρός ἐστιν, » ἔφη « ἐγὼ δὲ ψήφισμα γράψω
 35 καὶ τῷ κήρυκι σπεισάσθαι τῷ παρὰ Φιλίππου ἤκοντι καὶ τοῖς μέλλουσι παρ' αὐτοῦ δεῦρο ἵναί τε πρέσβεσι, καὶ τοὺς πρυτάνεις, ἐπειδὴν ἤκωσιν οἱ πρέσβεσις, ἐκκλησίαν ἐπὶ δύο ἡμέρας ποιεῖν μὴ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ περὶ συμμαχίας· καὶ τοὺς πρέσβεσις ἡμᾶς, εἰ δοκοῦμεν
 40 ἀξιοὶ εἶναι, ἐπαινέσαι καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς αὐρίον. » (54) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, λαβὲ μοι τὰ ψήφισματα, ἵνα εἰδῆτε, ὧ ἄνδρες, καὶ τὴν ἀνωμαλίαν αὐτοῦ καὶ τὸν φθόνον καὶ τὴν τῶν πραγμάτων μετὰ Φιλοκράτους κοινωσίαν καὶ τὸ ἦθος, ὡς ἐπίβουλον καὶ ἄπιστον. Καλεῖ δέ μοι καὶ τοὺς συμπρέσβεσις, καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν ἀνάγνωθι καὶ τὰ ψήφισματα τῆ τοῦ Δημοσθένους.

quum alia dixit, tum ea quæ dicturos esse nos cum Demosthene pepigeramus, de affabilitate Philippi, et forma ejus, et dexteritate in computationibus. Post hunc, quum Philocrates et Dercyllus pauca dixissent, ego prodii. (48) Recitatis autem ceteris legationis actis, ad eam etiam commemorationem, quæ cum collegis mihi convenerat, quum accessissem, dixi Philippum memoriter et eloquenter respondiase. Neque oblitus precum Demosthenis adjeci, ei partes dicendi de Amphipoli attributas fuisse, si quid nos prætermissemus. (49) Post omnes nos postremus surgit Demosthenes, et vultu, ut solet, præstigiis factis, atque capite perfrecto, quum populum videret gestu dare signum, et meam approbasse orationem, utrosque se mirari dixit, tum qui audirent, tum qui legationem obliissent, quod omissio tempore illi deliberandi, hi in medium consulendi, moram facerent, nugis peregrinis contenti in rebus domesticis; nihil enim esse facilius, quam legationem recensere. (50) « Demonstrabo autem, inquit, vobis, quæ ratio hujus rei esse debeat », ac simul recitari jussit plebiscitum. Quo recitato, dixit, « Nos ex hoc ablegati sumus, et quæ hic scripta sunt, ea egimus. Cape ergo etiam literas, quas a Philippo afferimus. » Quibus lectis, « Habetis, inquit, responsum, restat ut deliberetis. » (51) Excitato autem tumultu, ab aliis, quod brevis et acutus, a pluribus, quod improbus atque invidus videretur, « Videte porro, inquit, quanto compendio et cetera omnia sin renuntiaturus. Visus est memoria valere, et eloquentia Philippus Eschini. Mihi vero non item. Nam si quis fortunam ei ademptam alteri tribueret, is non multo esset illo inferior. (52) Visus est Ctesiphonti splendido esse vultu. Mihi vero illo non deterior Aristodemus histrio, qui nostræ legationi interfuit. Memoria eum pollere, ait aliquis. Sunt et alii. Egregius compotor fuit? At Philocrates, qui nobiscum fuit, longe illum superat. Dicendi de Amphipoli se mihi reliquisse locum ait aliquis. At nec vobis orator iste dicendi locum daret, nec mihi. (53) Verum istæ nugæ sunt, inquit, ego vero decretum scribam, et cum caduceatore a Philippo misso inducias faciam, et cum mittendis huc legatis: curiones porro jubebo, ubi legati venerint, eis bidui concionem convocare, qua deliberetur, non de pace tantum, sed etiam de societate, et nos legatos, si digni videmur, laudare, et vocare ad cœnam in curiam in crastinum. » (54) Ut autem me vera dicere constet, cape decreta: ut videatis inconstantiam ejus, et malignitatem, et actionum cum Philocrate societatem, et mores insidiosos ac perfidos. Voca ergo mihi legatos, etrumque testimonia recita, et decreta Demosthenis.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

10 55. Οὐ τοίνυν μόνον ταῦτα ἔγραψεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ βουλῇ θῆκαν εἰς τὰ Διονυσία καταναίμαι τοῖς πρέσβεσιν, ἐπειδὴν ἤκωσι, τοῖς Φιλίππου. Λέγε καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἀνάγνωθι δὴ καὶ τὴν τῶν συμπρέσβων μάρτυριαν, ἐν εἰδῆτε, ὡς Ἄθηναῖοι, ὅτι Δημοσθένης οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰπεῖν δύναται, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς συσσίτους καὶ δημοσπόνδους μελετᾷ.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

56. Τὴν μὲν τοίνυν κοινωνίαν τῶν περὶ τῆς εἰρήνης πράξεων οὐκ ἐμὴν καὶ Φιλοκράτους, ἀλλὰ Δημοσθένους καὶ Φιλοκράτους εὕρισκετε, καὶ τὰς πίστει τῶν εἰρημένων ἱκανὰς ὑμῖν δῖμα παρεσχῆσθαι. Τῶν μὲν γὰρ ἀπηγγελλμένων ὑμῖς ἐστέ μοι μάρτυρες, τῶν δ' ἐν Μακεδονίᾳ βηθέντων καὶ τῶν κατὰ τὴν πορείαν ἡμῖν συμβάντων τοὺς συμπρέσβεις ὑμῖν μάρτυρας παρεσχόμεν. Τῆς δὲ ὑπὸ Δημοσθένους ἀρτίως εἰρημένης κατηγορίας ἀκούσατε καὶ μὲνησθε, ἥς τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο ἀπὸ τῆς δημηγορίας ἣν εἶπον ἐγὼ περὶ τῆς εἰρήνης. (57) Πάντα δὲ ἐν τῷ μέρει τούτῳ τῆς κατηγορίας ἐφασμένους ἐπὶ τῷ καιρῷ τούτῳ δεινῶς ἰσχυεῖσθε. Τούς γὰρ λόγους τούτους ἐναντίον φησὶ τῶν πρέσβων λέγεσθαι, ὅς ἐπαμψαν πρὸς ὑμᾶς οἱ Ἕλληνες μεταπεμφθέντας ὑπὸ τοῦ δήμου, ἵνα κοινῇ καὶ πολεμοῖεν, εἰ 25 δέοι, Φιλίππῳ μετὰ Ἀθηναίων, καὶ τῆς εἰρήνης, εἰ τούτο εἶναι δοκοῖη συμφέρον, μετέχουιν. Σκέψασθε δὴ πράγματος μεγάλην κλοπὴν καὶ δεινὴν ἀναίσχυντιαν ἀνθρώπου. (58) Τῶν γὰρ πρέσβων ὅς ἐξεπέμψατε εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ πολέμου πρὸς Φίλιππον ὑμῖν ἐνεστηκότος, οἱ μὲν χρόνοι τῆς αἰρέσεως θεεξεπέμψθησαν καὶ τὰ τῶν πρεσβευσάντων ὀνόματα ἐν τοῖς δημοσίοις ἀναγέγραπται γράμμασι, τὰ δὲ σώματα αὐτῶν 30 ἴσθιν οὐκ ἐν Μακεδονίᾳ, ἀλλ' Ἀθήνῃσι· ταῖς δὲ ξενικαῖς πρεσβείαις ἢ βουλῇ τὰς εἰς τὸν δῆμον προσόδους προβουλεύει· οὗτος δὲ φησὶν ἐφρατάναι τὰς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρεσβείας. (59) Παρελθὼν τοίνυν, Δημοσθένης, ἐπὶ τὸ βῆμα τούτῳ ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ εἰπέ πόλεως ἥστινος βούλει Ἑλληνίδος τούνομα, εἴ ἥς ἀφίχθαι τότε φῆς τοὺς πρέσβεις· καὶ τὰ προβουλευματα αὐτῶν ἐκ τοῦ 35 βουλευτηρίου δὸς ἀναγνῶναι, καὶ τοὺς Ἀθηναίων κάλει πρέσβεις, ὅς ἐξέπεμψαν ἐπὶ τὰς πόλεις, μάρτυρας. Κἂν παρῆναι καὶ μὴ ἀποδημεῖν, ὅτε ἡ πόλις τὴν εἰρήνην ἐποιεῖτο, μαρτυρήσωσιν, ἢ τὰς πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν προσόδους καὶ τὰ ψήφισματα ἂν παράσχη ἐν ᾧ σὺ φῆς ὄντα χρόνῳ, καταβαίνω καὶ θανάτου τιμῶμαι.

60. Ἀνάγνωθι δὴ καὶ τὸ τῶν συμμάχων δόγμα, τί λέγει, ἐν ᾧ διαρρήδην γέγραπται, ἐπειδὴ βουλεύεται

DECRETA.

55. Neque vero hæc dumtaxat scripsit, sed post etiam in senatu dixit, spectandi locum Bacchanalibus assignandum esse Philippi legatis, ubi venerint. Recita etiam hoc decretum.

DECRETUM.

Recita etiam legatorum testimonium, ut videatis, Athenienses, Demosthenem non posse verba facere pro republica, sed declamitare contra sodales convivii et libaminum.

TESTIMONIUM.

56. Communionem igitur pacificationis non meam et Philocratis, sed Demosthenis et Philocratis fuisse reperietis : et argumenta eorum quæ dixi me fide digna reor attulisse. Nam eorum quæ renuntiavi, vos mihi testes estis ; quæ in Macedonia dicta sunt, atque in itinere nobis acciderunt, collegarum testimonio vobis demonstravi ; accusationem autem modo a Demosthene allatam audistis, et meministis, cujus initium sumpsit a concione, quam de pace habui. (57) Quum autem in ea parte accusationis ementitus fuerit omnia, in eo articulo prorsus se accleratam gessit. Ea enim verba coram legatis ait esse facta, quos Græci ad vos misissent, a populo accersiti, ut communiter et bellum gererent contra Philippum, si esset opus, cum Atheniensibus ; et pacis, si id expedire videretur, essent participes. Considerate igitur, quantam rem homo surripuerit, quantaque sit impudentia. (58) Nam eo tempore legati creati sunt quos in Græciam ablegastis, quo bellum vobis adhuc cum Philippo intercedebat ; ac tempora, quibus designabantur, et legatorum nomina quidem in publica relata sunt monumenta, eorum autem corpora non sunt in Macedonia, sed Athenis ; et senatus de adducendis ad populum peregrinis legationibus decernit. Iste autem ait, affuisse Græcicas legationes. (59) Igitur conscenso hoc suggesto, Demosthenes, dum meæ sunt dicendi partes, cujusvis Græcicæ urbis nomen profer, ex qua tum legatos advenisse dicis, de iisque senatusconsulta e curia dato legenda, et Atheniensium legatos citato testes, quos populus ablegavit ad invitandas civitates : qui si se affuisse, non autem peregre affuisse testificati fuerint, si accessum eorum ad senatum et decreta exhibueris, eo facta tempore, quo tu ais : descendo, et capitis ipse me condemno.

60. Lege et sociorum decretum, quid in eo dicatur. In quo aperte scriptum est : quum deliberet populus Athenien-

40 ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον, οἱ δὲ πρέσβεις οὕτω πάρευσαν ὅς ἐξέπεμψεν ὁ δῆμος εἰς τὴν Ἑλλάδα παρακαλῶν τὰς πόλεις ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, δεδόχθαι τοῖς συμμάχοις, ἐπειδὴν ἐπιδημήσωσιν οἱ πρέσβεις καὶ τὰς πρεσβείας ἀπαγγείλωσιν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς συμμάχοις, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τὸν νόμον, ἐν δὲ ταύταις βουλευσασθαι περὶ τῆς εἰρήνης Ἀθηναίους· ὅ τι 36δ' ἂν βουλευσῆται ὁ δῆμος, τοῦτ' εἶναι κοινὸν δόγμα τῶν συμμάχων. Ἀνάγνωθι δὴ μοι τὸ τῶν συνέδρων δόγμα.

ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΕΔΡΩΝ.

61. Παρανάγνωθι δὴ μοι καὶ τὸ τοῦ Δημοσθένους ψήφισμα, ἐν ᾧ καλεῖται τοὺς πρυτάνεις μετὰ τὰ Διονύσια τὰ ἐν ἄστει καὶ τὴν ἐν Διονύσου ἐκκλησίαν προγράψαι δύο ἐκκλησίας, τὴν μὲν τῇ ὀγδόῃ ἐπὶ δέκα, τὴν δὲ τῇ ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα, ὀρίζων τὸν χρόνον καὶ προῦφαιρῶν τὰς ἐκκλησίας πρὶν ἐπιδημῆσαι τοὺς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρέσβεις. Καὶ τὸ μὲν τῶν συμμάχων δόγμα καλεῖται, ᾧ συνειπεῖν καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης μόνον ὑμᾶς βουλευσασθαι, Δημοσθένης δὲ καὶ περὶ συμμαχίας καλεῖται. Ἀγε δὲ αὐτοὺς τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

62. Τῶν μὲν ψηφισμάτων ἀμφοτέρων ἤκούσατε, 10 ὧ Ἀθηναῖοι· ὅψ' ὧν ἐξελέγχεται Δημοσθένης τὰς ἀποδημούσας πρεσβείας ἐπιδημῆσαι φάσκων, καὶ βουλομένων ὑμῶν ἀπορᾶσθαι τὸ τῶν συμμάχων ἄκυρον πεποιηκὸς δόγμα. Οἱ μὲν γὰρ ἀπεφάναντο ἀναμείναι τὴν πόλιν τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβείας, Δημοσθένης δὲ οὐ λόγῳ μόνον κακῶλυσε περιμείναι, ὁ πάντων αἰσχιστὰ καὶ τάχιστα μετατιθέμενος, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ψηφισματι, 15 προστάξας ἤδη βεβουλεύσθαι.

63. Εἰρήκε δὲ ὡς ἐν τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν δημηγορήσαντος Φιλοκράτους ὑστερον ἀναβὰς ἐγὼ κατεμυψάμην ἦν εἰσηγεῖτο ἐκεῖνος εἰρήνην, αἰσχρὰν καὶ τῆς πόλεως ἀναξίαν εἶναι φάσκων, τῇ δ' ὑστεραία πάλιν ἡμέρᾳ ὡς συναγορεύοιμι τῷ Φιλοκράτει, καὶ τὴν ἐκκλησίαν εὐημερήσας ὀχρόμην φέρων, πείθων ὑμᾶς μὴ προσέχειν τοῖς τὰς μάχας καὶ τὰ τῶν προγόνων 20 λέγουσι τρόπαια, μηδὲ τοῖς Ἑλλήσι βοηθεῖν. (61) Ὅτι δ' οὐ ψευδῆ μόνον κατηγόρηκεν, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατα γενέσθαι, μίαν μὲν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ Δημοσθένης μαρτυρίαν μαρτυρήσει, ἔτεράν δὲ πάντας Ἀθηναῖοι καὶ ὑμεῖς ἀναμιμνησκόμενοι, τρίτην δὲ ἡ τῆς αἰτίας ἀπιθανότης, τετάρτην δὲ ἀνήρ ἀξιόλογος, εἷς τῶν πολιτευομένων, Ἀμύντωρ, ᾧ τὸ ψήφισμα ἐπεδείξατο Δημοσθένης καὶ ἀνεκoinούτο εἰ δὴ τῷ γραμματεῖ, οὐχ ὑπαναντίον, ἀλλὰ ταῦτον γεγραφὼς Φιλοκράτει. (62) Καὶ μοι λαβὴ τὸ ψήφισμα καὶ ἀνάγνωθι τὸ Δημοσθένους, ἐν ᾧ φαίνεται γεγραφὼς τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευεῖν τὸν βουλούμενον, τῇ δ' ὑστεραία τοὺς

sis de pace Philippica, legati autem nondum domum redierint, quos ablegarit populus in Græciam, qui urbes ad tuendam Græcorum libertatem exhortentur: visum esse sociis, ubi redierint legati, et acta sua renuntiarint Atheniensibus, eorumque sociis, ut curiones duas conciones secundum leges indicant, atque in iis de pace deliberent Athenienses: quicquid autem populus decreverit, id fore commune sociorum decretum. Recita ergo decretum assessorum.

DECRETUM ASSESSORUM.

61. Confer cum hoc etiam Demosthenis decretum, quo iubet curiones, post urbana Bacchanalia et concionem in Bacchi sede haberi solitam, indicere duas conciones, alteram die duodevicesimo, alteram undevicesimo, desinens tempus, et conciones præcipiens, ante legatorum ad Græcos missorum reditum. Ac sociorum quidem decretum jubet, quod me quoque defendisse fateor, vos de pace dumtaxat deliberare; Demosthenes autem, etiam de societate jubet. Recita decretum.

DECRETUM.

62. Decretum utrumque audivistis, Athenienses, unde convincitur, Demosthenem affirmare, legationes eas quæ absterunt, affuisse, et quom vos audire velletis, irritum fecisse decretum sociorum. Nam illi quidem pronunciarunt, Græcicas legationes esse urbi expectandas: Demosthenes autem non verbis tantum obstitit, quominus expectarentur, mentem omnium turpissime ac celerrime immutare solitus, sed re ipsa et decreto, quippe qui statim deliberari jusserit.

63. Dixit autem, me priorē concione, quum verba fecisset Philocrates, post eum suggestu consensu reprehendisse pacem, cujus auctor ille fuerit; eamque turpem et civitate indignam iudicasse: postridie autem suffragatum Philocrati, et concionem magno applausu in sententiam meam perduxisse, quum suaderem vobis, ne auscultaretis iis, qui prælia et triumphos majorum commemorarent, neve Græcis auxiliaremini. (64) Id vero crimen non tantum esse falsum, sed etiam fieri sic non potuisse, primum ipsius Demosthenis, deinde omnium Atheniensium atque vestro, si vos admonemini, testimonio, tum ipsius calumnie absurditate, et quarto loco testimonio ostenditur viri magnæ in republica auctoritatis, Amyntoris, cui Demosthenes decretum ostendit, quemque consuluit, utrum id daret scribæ: quum quidem non contrarium, sed idem quod Philocrates scripsisset. (65) Cape Demosthenis decretum, et recita: in quo eum priorē concione scripsisse constat, licere cuivis in medium consulere, posteriorē autem populum a præsidibus

προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προ-
τιθέναι· ἐν ἧ μέ φησιν αὐτοὺς Φιλοκράτει συνεπιπεῖν.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

31 66. Οὐκοῦν τὰ μὲν ψηφίσματα, ὡς εἰ ἀρχῆς ἐγράφη, μένει, οἱ δὲ τῶν συκοφαντῶν λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ' ἡμέραν καιροὺς λέγονται. Ποιοὶ δέ μου τὴν δημογορίαν ὁ μὲν κατηγορὸς διαιρετήν, τὸ ψήφισμα δὲ καὶ τάληθές μίαν· λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑστέραν ἐκκλησίαν, τῶν προέδρων κωλύοντων οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν. Τί δὲ καὶ βουλόμενος, ἐπερ ταῦτὰ Φιλοκράτει προσιλόμην, κατηγοροῦν μὲν πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀκρατάς τῆ 32 προτεραία, μίαν δὲ νύκτα διαλιπῶν συνηγόρου; πότερα ὡς αὐτὸς εὐδοξήσων ἢ ὡς ἐκείνων ἀφελήσων; ἀλλ' οὐκ ἐνῆν ἀμφοτέρα εἰσενέγκασθαι, ἀλλ' ὑπὸ πάντων μὲν μισοῖσθαι, περαινῆν δὲ μηδέν.

67. Κάλει δέ μοι καὶ Ἀμύντορα Ἐργίεα, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἀνάγνωθι. Ὁ δὲ τρόπον γέγραπται, προδιελθεῖν ὑμῖν βούλομαι. Μαρτυρεῖ Ἀμύντωρ Αἰσχίνῃ, ὅτε 40 ἐβουλεύετο ὁ δῆμος περὶ τῆς συμμαχίας τῆς πρὸς Φίλιππον κατὰ τὸ Δημοσθένους ψήφισμα ἐν τῇ ὑστέρᾳ τῶν πρὸ ἐκκλησιῶν, ὅτε οὐκ εἰῆν δημογορεῖν, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς εἰρήνης καὶ συμμαχίας ψηφίσματα ἐπιψηφί- 41 ζετο, (66) ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ Δημοσθένην ἐπιδειξάσθαι παρακαθήμενον ψήφισμα γεγραμμένον ἑαυτῷ, ἐφ' ᾧ ἐπεγέγραπτο τὸ Δημοσθένους ὄνομα, καὶ ἀνακο- 42 νῶσθαι αὐτὸν αὐτῷ εἰ δῶ ἐπιψηφίσει τοῖς προέδροις, καὶ εἶναι, ἐφ' οἷς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συμμαχίαν ἐγράφε ποιῆσθαι, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐφ' οἷσπερ καὶ Φιλοκράτης ἐγεγράφει. Κάλει δέ μοι Ἀμύντορα Ἐργίεα· καὶ ἐκκλητέυς, ἐὰν μὴ θέλῃ δευρὶ παρεῖναι.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

68. Τῆς μὲν μαρτυρίας ἀκρόατε, ὧ ἄνδρες· σκο- 5 πτεῖτε δὴ πότερα ὑμῖν δοκεῖ Δημοσθένους ἐμοῦ κατηγορημέναι ἢ τῶν ἀντιῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὀνόματι. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὴν δημογορίαν μου διαβάλλει καὶ τοὺς εἰρημῶν λόγους ἐπὶ τὰ χεῖρα διεξέρχεται, οὐτ' ἂν ἀποδραῖην οὐτ' ἂν τῶν τότε εἰρημῶν οὐδὲν ἀρνησαίμην, οὐτ' αἰσγύνομαι ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ φιλοτιμοῦμαι. (70) Βούλομαι δ' ὑμῶς καὶ τοὺς καιροὺς ὑπομῆσαι 10 ἐν οἷς ἐβουλεύεσθε. Τὴν μὲν γὰρ ἀρχὴν ἐποιήσαμεθα τοῦ πολέμου ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως, συνέβαινε δ' ἡμῶν τὸν στρατηγὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἐβδομήκοντα μὲν καὶ πάντα πόλεις συμμαχίδας ἀποβελθάνειν, ἅς ἐκτήσατο Τιμόθεος ὁ Κόνωνος καὶ κατέστησεν εἰς τὸ συνέδριον (προήρημαι γὰρ παρρησιάσασθαι καὶ ἐλευθέρως ἅμα καὶ τληθῆ εἰπὼν σώζεσθαι· ἐὰν δὲ ἄλλως πως γινώσκητε, 15 καταγρήσασθέ μοι· οὐ γὰρ ἂν ὑποστειλαίμην), (71) ἑκατὸν δὲ καὶ πενήκοντα τριήρεις λαθόντα ἐκ τῶν νεωρίων μὴ κατακακομικάνειν (καὶ ταῦτα ὑμῖν ἐν τοῖς ἀγῶσιν αἰεὶ τοῖς Χάρητος οἱ κατηγοροὶ δεικνύουσι), χιλία δὲ καὶ πεντακόσια τάλαντα οὐκ εἰς στρατιώτας, ἀλλ' εἰς ἡγεμόνων ἀλαζονείας ἀνηλωκάνειν, Δηιάρην τε καὶ

in suffragia mittendum, et non dicendi potestatem esse dan-
dam, quo tempore ipse me ait Philocrati esse suffragatum.

DECRETUM.

66. Itaque decreta ut principio scripta sunt, ita manent; calumniatorum autem verba in dies pro tempore mutantur. Facit autem concionem meam accusator geminam; decretum et veritas, unam. Quum enim posteriore concione dicendi potestas data non esset, sed praesides prohiberent, verba facere non licuit. Quid vero mihi voluissem, si Philocratis sectam sequebar, eo pridie apud eodem auditores accusando, et post intervallum noctis unius defendendo? Utrum ut ipsi mihi accederet auctoritas? an ut illi commodum aliquod per me compararetur? Verum non licuit neque hoc neque illud consequi: sed illud restabat, ut et omnium voluntates a me alienarem, et nihil promoverem.

67. Voca mihi Amyntorem Erchiensem, et ejus testimonium recita. Quo autem pacto id scriptum sit, in primis exponam vobis. Testimonium perhibet Amyntor Aeschini, quam populus de societate cum Philippo in eunda de sententia Demosthenis in posteriore duarum concionum deliberaret, ac verba facere non liceret, sed decreta de pace et societate facta comprobanda aut improbanda essent, (68) in ea concione Demosthenem assidentem sibi ostendisse scriptum decretum, cui nomen Demosthenis praescriptum esset, ac consuluisse, an daret scribere, ut praesidibus offerret: in quo scripsisset, pacem et societatem iisdem conditionibus esse faciendam, quibus Philocrates scripserat. Voca mihi Amyntorem Erchiensem, et citato, nisi huc prodire voluerit.

TESTIMONIUM.

69. Testimonium quidem audivistis, Athenienses. Considerate igitur, utrum videatur vobis Demosthenes me accusasse, an contra sub meo nomine semetipsum. (24) Quoniam autem concionem quoque meam criminaur, et habitas a me orationes male narrando depravat: ego nec defugio eorum quae tum dixi, neque negarim quicquam; quorum adeo me non pudet, ut ea laudi quoque mihi ducam. (70) Revocabo autem vobis in memoriam temporum conditionem, quibus deliberabatis. Beltum principio suscepimus pro Amphipoli. Res autem eo redierat: noster imperator foederatas urbes quinque et septuaginta amiserat, quibus Timotheus Cononis filius potitus erat, quasque nostro concilio adjunxerat (decevi enim nihil dissimulare, et libere simul vereque loquendo conservari; sin aliter senseritis, agite de me pro lubitu: neque enim tergiversabor): (71) et quum centum quinquaginta trirèmes e navalibus accepisset, eas non (non nisi 48?) reduxerat (atque haec vobis accusatores in Charetis periculis subinde ostendunt), et mille quingenta talenta non in milites, sed in ducum insolentiam insumpta erant, in Deiaem, Deipyrum,

Δηίπυρον και Πολυφόντην, δραπέτας ανθρώπους, ἐκ τῆς Ἑλλάδος συνελεγμένους, και χωρὶς εἰς τοὺς περὶ 20 τὸ βῆμα και τὴν ἐκκλησίαν μισθοφόρους, οἱ τοὺς μὲν ταλαιπώρους νησιώτας καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐξήκοντα τάλαντα εἰσέπραττον σύνταξι, κατήγον δὲ τὰ πλοῖα και τοὺς Ἑλληνας ἐκ τῆς κοινῆς θαλάττης. (72) Ἀντι δὲ ἀξιώματος και τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἡ πόλις ἡμῶν Μυωνήσου και τῆς τῶν ληστῶν δόξης ἀνεπίμπλοτο· Φίλιππος δὲ ὀρμηθεὶς ἐκ Μακεδονίας οὐκέθ' ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως πρὸς ἡμᾶς ἡγωνίζετο, ἀλλ' ἤδη περὶ Λήμνου και Ἰμβρου και Σκύρου, τῶν ἡμετέρων κτημάτων· ἐξέλιπον δὲ Χερρόνησον ἡμῶν οἱ πολῖται, τὴν οὖσαν ὠμολογημένως Ἀθηναίων· πλείους δὲ ἐκκλησίας συγκλήτους ἡναγκάσεθε ἐκκλησιάζειν 26 μετὰ φόβου και θορόβου ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων. (73) Οὗτω δ' ἦν σφαλερὰ και ἐπικίνδυνα τὰ πράγματα, ὥστε ἡναγκάσθη γράψαι ψήφισμα Κηφισοφῶν 30 ὁ Παιανιεύς, εἷς τῶν φίλων και ἐταίρων τῶν Χάρητος, ἐκπλεῖν τὴν ταχίστην Ἀντιοχὸν τὸν ἐπὶ τῶν ὑπηρετικῶν και ζητεῖν τὸν στρατηγὸν τὸν ἐπὶ τῇ δυνάμει τεταγμένον, κὰν ἐντύχη που, φράζειν ὅτι θαυμάζει ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων εἰ Φίλιππος μὲν ἐπὶ Χερρόνησον τὴν Ἀθηναίων πορεύεται, Ἀθηναῖοι δὲ οὐδὲ τὸν στρατηγὸν ἴσασιν οὐδὲ τὴν δυνάμει ἦν ἐξέπεμψαν, ὅπου ἐστιν. 36 Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀκούσατε τοῦ ψήφισματος και ἀναμνήσθητε τοῦ πολέμου, και τὴν εἰρήνην τοὺς τῶν πολέμων ἡγεμόνας, ἀλλὰ μὴ τοὺς πρέσβεις ἀπαιτεῖτε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

74. Οἱ μὲν καιροὶ τῆς πόλεως τοιοῦτο ἦσαν, ἐν οἷς οἱ περὶ τῆς εἰρήνης ἐγένοντο λόγοι· ἀνιστάμενοι δὲ οἱ συντεταγμένοι ῥήτορες περὶ μὲν τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως οὐδὲν ἐνεγείρουσαν λέγειν, ἀποβλέπειν δὲ εἰς τὰ προπύ- 40 λαία τῆς ἀκροπόλεως ἐκέλευον ἡμᾶς και τῆς ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Πέρσῃ ναυμαχίας μεμνησθαι και τῶν τάφων τῶν προγόνων και τῶν τροπαίων. (76) Ἐγὼ δὲ ἀπάντων μὲν τούτων ἔφην δεῖν μεμνησθαι, μιμῆσθαι μὲντοι τὰς τῶν προγόνων εὐβουλίας, τὰ δὲ ἀμαρτήματα αὐτῶν και τὴν ἀκαιρον φιλονεικίαν φυλάττεσθαι, τὴν μὲν ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς Πέρσας πείσομαχίαν και τοὺς 38 ἀγῶνας τοὺς περὶ Σαλαμῖνα και τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην και τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν και τὴν Τολμίδου ζηλοῦν στρατηγίαν κελύων, δε χιλίους ἐπιλέκτους ἔχων Ἀθηναίων διὰ μέσης Πελοποννήσου πολεμίας οὐσης ἀδωῆς διεξῆει, (76) τὴν δ' εἰς Σικελίαν στρατείαν φυλάττεσθαι, ἦν ἐξέπεμψαν Λεοντίνοις βοηθήσαντες, τῶν 6 πολεμίων ἐμβεβληκότων εἰς τὴν χώραν ἡμῶν και Δεκελείας ἐπιτετειρισμένης, και τὴν τελευταίαν ἀβουλίαν φυλάττεσθαι, ὅθ' ἡττημένοι τῷ πολέμῳ, προκαλουμένων αὐτοὺς Λακεδαιμονίων εἰρήνην ἀγειν ἔχοντας πρὸς τῇ Ἀττικῇ Λῆμνον και Ἰμβρον και Σκύρον και δημοκρατούμενους κατὰ τοὺς νόμους, τούτων μὲν οὐδὲν ἠθελον ποιεῖν, πολεμεῖν δὲ προσηροῦντο οὐ δυνάμενοι, Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδιχα

Polyphontem, fugitivos homines ex Græcia collectos, ac seorsum in mercenarios istos, qui in suggesto et concionibus versantur, qui a miseris insularibus quotannis sexaginta talenta exigebant tributii nomine, qui naves et Græcos in communi mari deprædabantur. (72) Nostra vero urbs loco auctoritatis et principatus Græcorum, eandem opinionem quam Myonnesus et piratæ consecuta erat. Philippus porro e Macedonia progressus, non ut hactenus de Amphipoli nobiscum pugnabat, sed jam de Lemno et Imbro et Scyro, nostris possessionibus : et Chersonesum cives nostri deserere, quæ citra controversiam est Atheniensium. Cogebamini autem ut plures conciones extraordinarias cum tumultu et metu haberetis, quam statas ac legitimas. (73) Res porro ita labefactatæ ac periculosæ erant, ut Cephisopho Pæaniensis, amicus et familiaris Charetis, decretum scribere cogeretur, ut Antiochus actuarius navigiis præfectus, quam primum solveret, imperatorem quæsitus, cui commissus esset exercitus : quodsi in eum incidisset, ei narraret, mirari populum Atheniensem, Philippum Chersonesum, quæ sit Atheniensium, invadere; Athenienses autem nescire, nec dux nec copias quas miserint, ubi sint. Ut autem vera me loqui intelligatis, decretum audite et belli recordamini, et pacem a belli ducibus, non a legatis repetitote.

DECRETUM.

74. Ac tempora quidem civitatis, quibus de pace verba fiebant, erant hujusmodi. Oratores autem isti factiosi, quum ad dicendum surgebant, de civitatis quidem incolumitate nihil in medium afferebant, sed vos arcis vestibulum intueri jubebant, et Salaminis pugnae contra Persas, et sepulcra majorum nostrorum et triumphorum meminisse. (75) Ego vero horum sane omnium recordandum esse dicebam, sed tamen prudentiam majorum esse imitandam, peccata vero et intempestivam contentionem vitandam; pedestre prælium ad Platæas contra Persas, et contentiones de Salamine, et Marathoniam pugnam, et navale prælium ad Artemisium, et Tolmidæ imperium jubebam imitari, qui quum haberet mille delectos Athenienses, infestis armis secure per mediam Peloponnesum pervasisset; (76) expeditionem autem Siciliensem cavendam esse, qua Leontinis auxilia misissent, quum hostes in nostrum agrum impetum fecissent et Decelea contra nos munita esset, postremum item temeritatem illam cavendam, quum bello victi, postulantibus Lacedæmonis ut pacem agerent, et præter Atticam etiam Lemnum, Imbrum et Scyrum tenerent, et constituta legibus libertate uterentur, horum nihil admittere voluerunt, sed bellum quod gerere non poterant, prætulere: quum quidem Cleopho Iyrarum faber, quem

10 ἐμνημόνεον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης καὶ διε-
φθαρκῶς νομῆ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπειλεῖ
μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἰ τις τῆς εἰρήνης μνησθήσεται·
(77) τελευτῶντες δὲ εἰς τοῦτο τὴν πόλιν προήγαγον ὥστε
ἀγκυρῶς τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι ἀποστάτας πάντων
καὶ τὰ τεῖχη καθελόντας καὶ παραδεξαμένους φρουρὰν
καὶ Λακεδαιμονίων ἀρμωστήν καὶ τῆς δημοκρατίας τοῖς
15 τριάκοντα ἀφεμένους, οἱ χιλίους καὶ πεντακοσίους ἀφρί-
τουσ τῶν πολιτῶν ἀπέκτειναν. Τὴν μὲν τοιαύτην ἀβου-
λίαν ὁμολογῶ παραγγέλλειν φυλάττεσθαι, τὰ δ' ὀλίγω
πρότερον εἰρημένα μιμῆσθαι. Οὐ γὰρ παρὰ τῶν ἄλ-
λοτριῶν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πάντων οἰκειοτάτου ταῦτα
ἐκυθανόμεν. (78) Ἀτρώμητος γὰρ ὁ πατήρ ὁ ἡμέτε-
ρος (ὅν σὺ λοιδορεῖς οὐτ' εἰδῶς οὐτ' ἐπίδων τῆς αὐτοῦ
ἡλικίας ὅστις ἦν, καὶ ταῦτα, ὧς Δημόσθενης, ἐκ τῶν νο-
μῶν Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρός γένος ὦν) ἔφυγε μὲν ἐπὶ
20 τῶν τριάκοντα, συγκατήγαγε δὲ τὸν δῆμον καὶ ὁ τῆς
μητρός τῆς ἡμετέρας ἀδελφός, θεῖος δὲ ἡμέτερος, Κλεό-
βουλος ὁ Γλαύκου τοῦ Ἀχαρνέως υἱὸς μετὰ Δημαινί-
του τοῦ Βουζύγου συγκατεναυμάχησε Χίλωναν τὸν Λα-
κεδαιμονίων ναύαρχον ὥστε οἰκεία μοι καὶ συνήθη τὰ
τῆς πόλεως ἀτυχήματα εἶναι τοῖς ὡσὶν ἀκούειν.

25 79. Ἐπιτιμᾶς δέ μοι καὶ τὴν ἐν τοῖς μυρίοις ἐν Ἀρ-
καδίᾳ δημογορίαν καὶ πρεσβείαν, καὶ μεταδεδίησθαι
με φῆς αὐτὸς ὦν ἀνδραποδιῶδης καὶ μόνον οὐκ ἐστιγμέ-
νος αὐτόμολος. Ἐγὼ δ' ἐν μὲν τῷ πολέμῳ συνίστην,
καθ' ἔσπον ἦν δυνατός, Ἀρκάδας καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλ-
ληνας ἐπὶ Φιλίππων οὐδενὸς δ' ἀνθρώπων ἐπικουροῦν-
τος τῇ πόλει, ἀλλὰ τῶν μὲν περιορώτων ὅτι συμβή-
σεται, τῶν δὲ συνεπιστρατεύοντων, τῶν δ' ἐν τῇ πόλει
30 ῥητόρων χορηγῶν ταῖς καθ' ἡμέραν δαπάναις τὸν πό-
λεμον ποιουμένων, ὁμολογῶ συμβουλευσαὶ τῷ δήμῳ
ὁμολογῶσθαι πρὸς Φιλίππων καὶ τὴν εἰρήνην συνθέσθαι,
ἦν σὺ νομίζεις νῦν αἰσχρὰν οὐδέ πώποθ' ἀψάμενος
ὄπλων, ἐγὼ δὲ ταύτην εἶναι φημι πολλῶ καλλίω τοῦ
πολέμου. (80) Χρὴ δὲ, ὧς Ἀθηναῖοι, τοὺς μὲν πρέσβεις
θεωρεῖν πρὸς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐπρέσβευον, τοὺς δὲ
35 στρατηγούς πρὸς τὰς δυνάμεις ὧν ἡγούντο. Καὶ γὰρ
τὰς εἰκόνας ἴστατε καὶ τὰς προεδρίας καὶ τοὺς στεφά-
νους καὶ τὰς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεις δίδοτε οὐ τοῖς τὴν
εἰρήνην ἀπαγγελλασιν, ἀλλὰ τοῖς τὴν μάχην νικήσασιν.
Εἰ δ' ἔσονται τῶν πολέμων αἱ μὲν εὐθύναι τῶν πρέ-
σβεων, αἱ δὲ δωρεαὶ τῶν στρατηγῶν, ἀσπόνδους καὶ ἀκη-
ρύκτους τοὺς πολέμους ποιήσετε· οὐδεὶς γὰρ ἐθελήσει
πρεσβεύειν.

40 81. Περὶ δὲ Κερσοβλέπτου καὶ Φωκίων καὶ τῶν ἄλλων
ἃ πρὸς τούτοις διαβέβλημαι, ὑπόλοιπον εἰπεῖν. Ἐγὼ γάρ,
ὧς Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ καὶ ἐν τῇ ὑστερᾳ πρεσβείᾳ,
ἃ μὲν εἶδον, ὡς εἶδον, ὑμῖν ἀπήγγελλον, ἃ δ' ἤκουον,
ὡς ἤκουσα. Τίνα οὖν ἦν ἐκάτερα τούτων, ἃ τε εἶδον
ἃ τε ἤκουσα περὶ Κερσοβλέπτου; Εἶδον μὲν ἐγὼ καὶ οἱ
συμπρέσβεις ἅπαντες δημεύοντα τὸν υἱὸν τὸν Κερσο-
39 βλέπτου παρὰ Φιλίππων καὶ ἔτι καὶ νῦν τοῦθ' ὀυτως ἔχει.
(82) Συνέβαινε δ' ὅτε τὴν προτέραν ἐπρεσβεύομεν πρε-

multi compedibus vinctum meminerant, per fraudem ac
turpiter in civium album inscriptus, populo largitionibus
corrupto, se gladio collum ei præcisurum munitaretur, qui
pacis mentionem fecisset : (77) tandem eo rem illi perduxerunt,
ut cupide pacem amplecterentur, cedentes omnibus
possessionibus, moenibus dejectis, præsidio recepto et præ-
fecto Lacedæmonio, et populi auctoritate ad triginta tyrannos
translata, qui mille quingentos cives indicta causa occide-
runt. Talem temeritatem esse cavendam monuisse me pro-
fiteor, ea vero quæ paulo ante dixi, esse imitanda. Neque
enim ab alienis illa, sed ab omnium conjunctissimo audie-
bam. (78) Nam Atrometus pater noster (cui tu maledicis,
quum eum ignores, neque videris quisnam sua ætate fuerit,
idque, Demosthenes, quum maternum tuum genus a vaga-
bundis Scythis originem trahat) sub triginta tyrannia profu-
git, et unus ex iis fuit qui populum restituerunt. Et matris
nostræ frater, avunculus noster, Cleobulus, Glauci Achar-
nensis filius, cum Demænelo Buzyarum genere Chilonem
Lacedæmonium navali prælio vicit. Itaque domesticum
mihi est et usitatum, urbis adversos casus auribus accipere.

79. Objicis mihi præterea concionem in Arcadia apud
decies mille viros habitam, et legationem illam, neque un-
mutatum esse dicis, quum sis ipse mancipii similis, et
tantum non notis compunctus transfuga. Ego vero in bello,
quantum fieri potuit, Arcadas et ceteros Græcos contra
Philippum concitavi; quum autem mortalium nemo repu-
blicæ opem ferret, sed alii eventum otiose exspectarent,
alii nos oppugnarent, urbani autem oratores ex bello quo-
tidiano suo luxui sumptus suppeditarent, populo me suasisse
fateor, ut cum Philippo reconciliaretur, et pacem jungeret,
quam tu nunc turpem existimas, quum arma nunquam at-
tigeris. Ego vero eam longe honestiorem bello esse affirmo.
(80) Sunt autem, Athenienses, legati spectandi ex eo tem-
pore, quo legationem obiverunt; duces e copiis, quibus
cum imperio præfuerunt. Etenim et statuas erigitis, et prin-
cipem locum assignatis, et coronas, et victum in curia da-
tis, non iis qui pacem renuntiarint, sed iis qui hostes prælio
superarint. Quodsi bellorum rationes a legatis reposcentur,
præmia ducibus tribuentur, efficietis ut nulla unquam
bella vel humaniter gerantur, vel placide componantur:
nemo enim legatus ire volet.

81. Nunc reliquum est ut de Cersoblepte et Phocensi-
bus, ac ceteris objectis mihi criminibus dicam. Ego, Athe-
nienses, et in priorē et in posteriore legatione, quæ vidi, ut
vidi, quæ audivi, ut audivi, renuntiavi. Quæ igitur hæc
utraque fuerunt, quæ et vidi et audivi de Cersoblepte? Vidi
ego, et legati omnes, Cersobleptis filium obeldem Philippo
datum : idque etiam nunc ita se habet. (82) Accidit autem,
dum priorē legatione fungebamur, ut ego cum collegis huc

σβείαν ἐμοὶ μετὰ τῶν συμπρέσβειων ἀπίναίαι δαῦρο, Φιλίππου δ' ἐπὶ Θράκην ἐξίναίαι, πρὸς δ' ἡμᾶς ὁμολογησέσθαι, ὥς ἂν ὑμεῖς περὶ τῆς εἰρήνης βουλευσῆσθε, μὴ ἐπιθέσθαι μετ' ὅλων Χερρονήσου. Ἐν ἐκείνῃ μὲν οὖν τῇ ἡμέρᾳ ἢ ὑμεῖς ἐψηφίσασθε τὴν εἰρήνην, οὐδαμῶς μάλιστα ἐγένετο περὶ Κερσοβλέπτου· ἤδη δὲ ἡμῶν χειροτονημένων ἐπὶ τοὺς ὄρκους, οὕτως δὲ ἀπαρακώτων ἐπὶ τὴν ὑστέραν πρεσβείαν, ἐκκλησία γίνεται, ἐν ἧ Ἀθημοσθένης ὁ νυνὶ κατηγορῶν ἐμοῦ λαγχάνει προεδρεύειν. (82) Ἐν δὲ ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ Κριτόβουλος ὁ Λαμψακήνης εἶπε παραλθῶν ὅτι πέμψει μεν αὐτὸν Κερσοβλέπτου, ἀξιοὶ δὲ ἀποδοῦναι τοὺς ὄρκους τοῖς Φιλίππου πρέσβεισι καὶ συναναγραφῆται Κερσοβλέπτῃ ἐν τοῖς ὑμετέροις συμμαχίαις. Ῥηθέντων δὲ τῶν λόγων τούτων, Ἀλεξίμαχος ὁ Πήληξ δίδωσιν ἀναγνῶναι ψήφισμα τοῖς προέδροις, ἐν ᾧ ἐγγράφτω ἀποδοῦναι τοὺς ὄρκους Φιλίππου μετὰ τῶν ἄλλων συμμαχῶν τὸν ἔχοντα παρὰ Κερσοβλέπτου. (83) Ἀναγνωσθέντος δὲ τοῦ ψήφισματος· (καὶ ταῦτα οἶμαι πάντας ὑμᾶς μνημονεύειν), ἀναστάς ἐκ τῶν προέδρων Ἀθημοσθένης οὐκ ἔφη τὸ ψήφισμα ἐπιψηφισθῆναι, οὐδὲ λύσιν τὴν πρὸς Φιλίππου εἰρήνην, οὐδὲ γινώσκειν τῶν συμμαχῶν τοὺς συναφαπτομένους ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδοισι τῶν ἱερῶν· ἀποδοθῆναι γὰρ περὶ τούτων ἕτεραν ἐκκλησίαν. Βούωντων δὲ ὑμῶν καὶ τοὺς προέδρους ἐπὶ τὸ βῆμα καλούντων, οὕτως ἀκοντος αὐτοῦ τὸ ψήφισμα ἐψηφίσθη. (84) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα Ἀλεξίμαχον καὶ τοὺς συμπροέδρους Ἀθημοσθένους, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἀνάγνωθι.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Ὁ μὲν τοίνυν ἐπιδακρύσας ἀρτίως ἐνταυθοὶ Ἀθημοσθένης μνησθεὶς Κερσοβλέπτου φαίνεται τῆς συμμαχίας ἐκλείων αὐτόν. Ὡς δ' ἡ παρούσα ἐκκλησία διελύθη, ἐξώρκιζον τοὺς συμμαχοὺς οἱ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις ἐν τῷ στρατηγίῳ τῶ ὑμετέρῳ. (85) Τετόλμηκε δὲ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν ὁ κατηγορὸς ὡς ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐγὼ Κριτόβουλον ἀπήλασα τὸν πρεσβευτὴν τὸν παρὰ Κερσοβλέπτου, παρόντων μὲν τῶν συμμαχῶν, ἐψηφισμένου δὲ τοῦ δήμου, παρακαθημένων δὲ τῶν στρατηγῶν· πόθεν τοσαύτην ῥώμην λαβῶν; ἢ πῶς ἂν τὸ πρᾶγμα ἐσιγήθη; εἰ δ' ἄρα ἐγὼ ἐτόλμων τοῦτο ποιεῖν, ἐπέτρεψας ἂν, ὡς Ἀθημοσθένης, καὶ οὐκ ἐνέπλησας βοῆς καὶ κραυγῆς τὴν ἀγοράν, ὁρῶν με (ὡς ἔφη ἀρτίως) ὠθοῦντα ἀπὸ τῶν ἱερῶν τὸν πρεσβευτὴν; Καλεῖται δὲ μοι τοὺς στρατηγούς ὁ κῆρυξ καὶ τοὺς συνέδρους τῶν συμμαχῶν, καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν ἀκούσατε.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

87. Οὐκ οὖν δεινόν, ὡς Ἀθηναῖοι, εἰ τις κατ' ἀνδρὸς πολίτου, οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου (τοῦτο γὰρ προσδιορθῶμαι), τολμᾷ τηλικαῦτα καταφρονοῦσθαι, κινδυνεύοντος ὑπὲρ τοῦ σώματος; ἢ πῶς οὐκ εὐκότως οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν ταῖς φονικαῖς δίκαις ἐπὶ Παλλαδίῳ κα-

redireto, Philippus autem in Thraciam egredieretur, qui nobiscum pepigisset, dum vos de pace deliberaretis, se Chersonesum armis non invasurum. Illo igitur die, quo vos pacem decrevistis, nulla facta est mentio Cersobleptis. Jam vero nobis ad exigendum jusjurandum delectis, nondum vero ad posteriorem legationem profectis, concio fit, in qua Demostheni, qui nunc me accusat, obviam ut praesideret. (83) In ea concione Critobulus Lampacenus progressus dixit se missum esse a Cersoblepte, qui peteret ut jusjurandum Philippi legatis daretur, et Cersobleptes inter vestros socios inscriberetur. Hac oratione habita, Aleximachus Pelex decretum praesidibus legendum dat, in quo scriptum erat, ut is qui a Cersoblepte venisset, jusjurandum Philippo cum ceteris sociis daret. (84) Recidato decreto (et hoc vos omnes arbitror meminisse), surrexit Demosthenes a praesidibus, aeque de hoc decreto sententias rogaturum esse negavit, neque factam cum Philippo pacem irritam redditurum, neque agnoscere socios, qui tanquam in libationibus, manus sacris admoverent: huic enim negotio aliam concionem datum iri. Clamantibus autem vobis, et praesides ad suggestum vocantibus, sic invito isto comprobatum est decretum. (85) Quae ut vere a me dici constet, voca mihi Aleximachum, qui decretum scripsit, et collegas Demosthenis, ac testimonium recita.

TESTIMONIUM.

Is igitur, qui modo hic ad Cersobleptis mentionem illacrimavit, societate illum exclusit. Ut vero ea concio dimissa fuit, federatos Philippi legati jurejurando in vestro praetorio obstrinxerunt. (86) Ausus autem est ad vos dicere accusator, me Critobulum, Cersobleptis legatum, a sacris repulisse, quum et socii adessent, et populus scivisset, et duces assiderent. Unde tantas vires accepi? aut quo pacto res tacita est? Quodsi istud ego facinus non reformidarem, tu passus esses, Demosthenes? non vociferationibus et clamoribus forum complesses, quum videres me, ut modo aiebas, a sacris legatum repellere? Accersat mihi duces praeco, et sociorum assessores, ut eorum testimonia audiat.

TESTIMONIA.

87. Nonne intolerabile est, Athenienses, si quis contra hominem civem, non suum, sed vestrum (hanc enim correctionem addo), tanta non veretur mendacia comminisci, quibus in capitis discrimen adducatur? Maximam igitur approbationem meretur is mos, cujus in capitalibus ad Pal-

τίθειαν τέμνοντας τὰ τόμια τοὺς νικῶντας τῇ ψήφῳ ἐξοικίζεσθαι (καὶ τοῦτο ὑμῖν πάτριόν ἐστι καὶ νῦν) τλήθῃ καὶ τὰ δίκαια ψηφίζεσθαι τῶν δικαστῶν ὅσοι τὴν ψῆφον ἤνεγκαν αὐτῷ, καὶ ψεῦδος μηδὲν εἰρηκέναι, εἰ δὲ μὴ, ἐξώλῃ τε αὐτὸν εἶναι ἐπαρῆσθαι καὶ τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ, τοῖς δὲ δικασταῖς εὐχεσθαι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶναι; (88) Καὶ μάλα ὀρθῶς καὶ πολιτικῶς, ὡς Ἀθηναῖοι· εἰ γὰρ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἑαυτὸν ἀναπλῆσαι φόνου δικαίου βούλοιοτο, ἢ που ἀδίκου γε φυλάξειτ' ἂν τὴν ψυχὴν ἢ τὴν οὐσίαν ἢ τὴν ἐπιτιμίαν τινὸς ἀπελόμενος, εἰ ὅν αὐτοὺς ἀνηρήκασι τινες, οἱ δὲ καὶ δημοσίᾳ ἐτελεύτησαν. Ἄρ' οὖν, ὡς Ἀθηναῖοι, δόξῃτ' ἂν μοι συγκρινόμεν, εἰ κίναιδον αὐτὸν προσεπιπῶν καὶ μὴ καθαρεύοντα τῷ σώματι, μὴδ' ὄθεν τὴν φωνὴν ἀφήσιν, ἐπειτα τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ κατηγορημάτων τοῦ περὶ Κερσοβλέπτου ἐπ' αὐτοφῶρῳ δεῖξαιμι ψεῦδος ὄν;

89. Καλλίστον γὰρ (οἷμα) πρᾶγμα καὶ χρησιμώτατον τοῖς διαβαλλομένοις παρ' ὑμῖν γίνεται· καὶ γὰρ τοὺς χρόνους καὶ τὰ ψηφίσματα καὶ τοὺς ἐπιψηφισάντας ἐν τοῖς δημοσίοις γράμμασι τὸν ἅπαντα χρόνον φυλάττεται. Εἰρηκε δὲ οὐτοσί πρὸς ὑμᾶς παρὰ τοῦτο διαφθάρηται τὰ Κερσοβλέπτου πράγματα, ὅτι τῆς πρεσβείας ὧν ἤγεμαὶ ἐγὼ καὶ κατανημερικῶς παρ' ὑμῖν, αὐτοῦ κελεύοντος εἰς Θράκην ἡμᾶς ἵναί τε Κερσοβλέπτου καλοῦμένου καὶ διαμαρτύρασθαι Φιλίππῳ ταῦτα μὴ ποιεῖν, οὐκ ἤθελῃσα, ἀλλ' ἔκαθήμην ἐν Ὀρεῖ, καὶ οἱ συμπρέσβεις, προξενίας κατασκευαζόμενοι. (90) Ἀκούσατε δὲ τῆς Χάρητος ἐπιστολῆς, ἣν ἐπέστειλε τότε τῷ δήμῳ, ὅτι Κερσοβλέπτης ἀπολώλεκε τὴν ἀρχὴν καὶ Ἰερόν ὄρος καταβλήψε Φιλίππος Ἰλαφθελιδίου μνηδὸς ἕκτη φθίνοντος· Δημοσθένης δ' ἐν τῷ δήμῳ προήδρευε τούτου τοῦ μνηδὸς, εἰς ὧν τῶν πρεσβέων, ἐβδόμη φθίνοντος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

91. Οὐ μόνον τοίνυν διετρίψαμεν τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῷ μνηδὸς, ἀλλὰ μουνυχίωνος ἐξωρμήσαμεν. Καὶ τούτου τὴν βουλὴν μάρτυρα ὑμῖν παρέξομαι· ἐστὶ γὰρ αὐτῆς ψήφισμα, ὃ κελεύει ἀπείναι τοὺς πρέσβεις ἐπὶ τοὺς θρακοὺς. Καὶ μοι λέγε τὸ τῆς βουλῆς ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Παρανάρησθαι δὴ καὶ τὸν χρόνον ὅστις ἦν.

ΧΡΟΝΟΣ.

92. Ἀκούσατε ὅτι μουνυχίωνος ἐψηφίσθη τρίτῃ ἰσταμένου. Ὁ δὲ Κερσοβλέπτης πόσας πρότερον ἡμέρας ἀπέλεσε τὴν ἀρχὴν πρὶν ἐμὲ ἀπείναι; ὡς φησι Χάρης ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ ἐπιστολή, τοῦ προτέρου μνηδὸς, εἰ περ Ἰλαφθελιδίου ἐστὶ μουνυχίωνος πρότερος. Ἐδυνάμην οὖν ἐγὼ σῶσαι Κερσοβλέπτην, ὅς πρὶν ἐμὲ ἐξορμηδὸν ὀλοθεῖν ἀπολώλει; Ἐπειτα ὀλεσθὲ τι τούτων ἀληθὲς εἰρηκέναι ἢ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πραγμάτων ἢ περὶ τῶν ἐν Θετταλίᾳ, ὅς τοῦ βουλευτηρίου καὶ τῶν δημοσίων

ladum causis patres nostri auctores fuerunt : quæ victis secundis, eos qui suffragio superiores sunt, iurejurando obstringunt (idque vobis etiam nunc patrum est) eos iudices vere justeque pronuntiasse, qui suffragium pro se tulerint, et nullum dixisse mendacium : quod ni ita fit, sibi et familiæ suæ exitium imprecantur ; iudicibus autem optima quæque et faustissima optant. (88) Idque rectissime, ac civiliter, Athenienses. Nam si nemo vestrum est, qui justas cædis in se piaculum admittere vellet, quanto magis injustam cavebitis, crepta alicui vita, aut re familiari, aut dignitate? ob quas res alii sibi manes attulerunt, alii publice perierunt. Non igitur veniam mihi dabit, Athenienses, si eum cinædum appellaro, et hominem polluto corpore, ea etiam parte unde vocem edit, ac deinde reliquam accusationis partem de Cersoblepte evidenter falsam esse ostendero?

89. Iis enim, qui vocantur in crimina, res apud vos contingit mea opinione pulcherrima et utilissima. Etenim tempora, et decreta, et nomina eorum qui in suffragia miserunt, in publicis monumentis perpetuo asservatis. Dixit autem iste, eam esse causam, cur Cersobleptis res perierint, quod ego legationis dux, et secunda aura vestra usus, se nos in Thraciam ire iubente, quum Cersobleptes obsideretur, et cum contestatione Philippo interdicere ne ista faceret, moluerim, sed Orei sederim, ceterique legati, hospitia nobis conciliantes. (90) Audite igitur Charetis literas, quas misit ad populum, quibus continetur, Cersobleptem imperium amisisse, et Sacrum montem a Philippo occupatum esse die vicesimo quinto Elaphebolionis mensis : Demosthenes autem præses pro concione fuit ejusdem mensis die vicesimo quarto.

LITERÆ.

91. Neque vero reliquos dumtaxat hujus mensis dies morati, sed Munychione demum profecti sumus : cujus rei testem vobis senatum exhibebo. Senatusconsultum enim est, quod legatos ad exigendum jusjurandum abire jubet. Recita mihi senatusconsultum.

SENATUSCONSULTUM.

Etiam tempus recita, quodnam id fuerit.

TEMPUS.

92. Auditis, hoc fuisse decretum die tertio Munychionis. Cersobleptes autem quot diebus ante imperium amiserat, quam ego discederem? Ut Chares imperator et literæ indicant, priore mense, si modo Elaphebolion Munychione prior est. Ergone Cersobleptem ego conservare potui, qui ante me domo egressum perierat? Et putatis istum aliquid dixisse veri de rebus, sive in Macedonia, sive in Thessalia actis, qui contra curiam, contra publica monumenta, contra

γραμμάτων και τοῦ χρόνου και τῶν ἐκκλησιῶν κατα-
 26 ψεύδεται; (93) Καὶ τὸν Κερσοβλέπτην Ἀθηναῖον μὲν
 ἑκσποκτὸν ἐποικίαι πρόδροσ ὦν, ἐν ᾧρεῶν δ' ἡλείαι; και
 νῦν μὲν δωροδοκίας κατηγορεῖς, πρότερον δ' ὑπέμεινας
 τὴν ἐπιβολὴν τῆς βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου οὐκ ἐπαξί-
 ῶν τῆ τοῦ τραύματος γραφῆ, ἣν ἐγράφω Δημομῆλην
 τὸν Παιανία ἀνεψιὸν ὄντα, ἐπιτεμῶν τὴν σαυτοῦ κε-
 φαλήν; και σιμονολογεῖς ἡμῖν ὡς οὐκ εἰδῶσι τοῦτοις ὅτι
 Δημοσθένους υἱὸς εἶ νόθος τοῦ μαχαιροποιῦ;

30 94. Ἐπεχείρησας δ' εἰπεῖν ὡς και τὴν ἐπὶ τοῦς Ἀμ-
 φικτύονας πρεσβείαν ἐξομοσάμενος παρεπρέσβευσα, και
 ψήφισμα τὸ μὲν ἀνέγνωσ, τὸ δὲ ὑπερέβης. Ἐγὼ δ' αἰρε-
 θεῖς πρεσβευτῆς ἐπὶ τοῦς Ἀμφικτύονας, ἀρρώστως
 δ' ἔχων και μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀπαγγέλλων ἀφ'
 ἧς ἤκον πρεσβείας πρὸς ὑμᾶς, τὴν μὲν πρεσβείαν οὐκ
 ἐξομοσάμην, ἀλλ' ὑπεσχόμην πρεσβεύσειν, ἐὰν ᾧ δυνα-
 35 τός, πρὸς δὲ τὴν βουλήν ἀπίόντων τῶν συμπρέσβεων,
 τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ και τὸν ἀδελφιδοῦν και τὸν
 ἱατρὸν Ἰεμψα, (96) οὐκ ἐξομοσάμενος (οὐδὲ γὰρ ὁ νό-
 μος ἐᾷ τὰς ἐκ τοῦ δήμου χειροτονίας ἐν τῇ βουλῇ ἐξό-
 μυσθαι), ἀλλὰ τὴν ἀρρωστίαν μου δηλώσοντας. Ἐπειδὴ
 δὲ οἱ συμπρέσβεις πυθόμενοι τὰ περὶ τοῦς Φωκίας
 συμβάντα ἀνέστρεψαν, γενομένης ἐκκλησίας ἤδη παρὼν
 και δυνάμενος τῶ σώματι, προσαναγκάζοντος τοῦ δή-
 40 μου μηδὲν ἤττον πρεσβεύειν ἡμᾶς τοῦς ἐξ ἀρχῆς αἰρε-
 θέντας ἀπαντας, ἀψευδεῖν πρὸς Ἀθηναίους ὅμην δεῖν.
 (96) Καὶ ταύτης τῆς πρεσβείας οὐ κατηγορεῖς μου δι-
 δόντος τὰς εὐθύνας, ἀλλ' ἐπὶ ταύτην ἤκεις τὴν ἐπὶ τοῦς
 δροκους, ὑπερ ἧς ἐγὼ σαφῶς και δικαίως ἀπολογήσομαι.
 Σοὶ μὲν γὰρ ἀρμόττει και πᾶσι τοῖς ψευδομένοις μετα-
 φέρειν τοῦς χρόνους, ἐμοὶ δ' ἐφεξῆς λέγειν, ἀναλαβόντι
 41 τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἀπὸ τῆς πορείας τῆς ἐπὶ τοῦς δρ-
 κους.

97. Πρῶτον μὲν γὰρ δέκα πρέσβεων ὄντων, ἐνδεκά-
 τω δὲ τοῦ συμπροσβέντος ἡμῖν ἀπὸ τῶν συμμάχων,
 οὐδεὶς αὐτῶ συσσιτεῖν, ὅτ' ἐξήκειμεν ἐπὶ τὴν ὑστέραν
 πρεσβείαν, ἤθελεν, οὐδὲ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὅπου δυνατὸν ἦν,
 εἰς ταῦτὸ πανδοκεῖον καταλύειν, δρῶντες αὐτὸν ἐν τῇ
 5 προτέρᾳ πρεσβείᾳ πᾶσιν αὐτοῖς ἐπιβουλευκότα.
 (98) Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐπὶ Θράκης ὁδοῦ οὐκ ἐγένετο
 μνεῖα· οὔτε γὰρ τὸ ψήφισμα τοῦθ' ἡμῖν προσέτατταν,
 ἀλλ' ἀπολαβεῖν μόνον τοῦς δροκους και ἀλλ' ἄττα, οὔτ'
 ἐλθόντας πράττειν οὐδὲν ἐνεδέχεται, περὶ Κερσοβλέπτην
 ἤδη γεγεννημένον ὦν ἀρτίως ἠκούσατε, οὐθ' οὔτος οὐδὲν
 ἀληθές εἶπεν, ἀλλὰ ψεύδεται και κατηγορεῖν οὐδὲν ἀληθές
 ἔχων τερατεύεται. (99) Συνηκολούθου δ' αὐτῶ ἀνθρω-
 ποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες· ἐν δὲ τῶ ἐτέρῳ τού-
 των, ὡς αὐτὸς ἔφη, τάλαντον ἐνήην ἀργυρίου. Ὅστε τοῦς
 συμπρέσβεις ἀναμιμνήσκεισθαι τὰς ἀρχαίας ἐπωνυμίας
 αὐτοῦ· ἐν καισὶ μὲν γὰρ ὦν ἐκλήθη δι' αἰσχουργίαν
 τινὰ και κιναιδίαν Βάταλος, ἐκ παιδῶν δὲ ἀπαλλαττώ-
 μενος και δεκατάλαντους δικας ἐκάστω τῶν ἐπιτρόπων
 λαγγάνων Ἀργᾶς ἐκλήθη, ἀνὴρ δὲ γενόμενος προσεί-
 ληψε τὴν τῶν πονηρῶν κοινὴν ἐπωνυμίαν, συκοφάντης.

tempus, contra populi conventus mentiat? (93) Tu Cersobleptem Athenis foderi excludebas, quum praeses esses: ejusdem Orei te miserescerat? Nunc me corruptelae accusas: prius autem multam ab Areopagitico senatu inflictam tolerasti, non persecutus vulneris actionem, qua reum feceras Demomelem Praenianem, consobrinum tuum, quum ipse tuum caput incidisses? Tamen verba fundis apud nos magna, quasi hi ignorent, te filium adulterinum esse Demosthenis gladiatorum fabri?

94. Praeterea dicere ausus es, me legatione Amphictyonica ejurata, officio non esse functum: ac decretum aliud recitasti, aliud transiisti. Ego vero legatus ad Amphictyones creatus, quamvis infirma valetudine, magna tamen cum alacritate, eam, unde redieram, legationem apud vos renuntiavi, legationem autem non ejuravi, sed promisi me obiturum, si ullo modo possem: quum autem collegae abeederent, ad senatum fratrem meum ejusque filium et medicum misi, (95) non meo nomine ejuratos — neque enim lex sinit, populi suffragiis decreta munera in senatu ejurare —, sed infirmitatem meam indicaturos. Quum autem collegae mei, Phocensi exilio audito, revertissent, habita concione, jam praesens, et corpore confirmato, quum populus nihilominus nos omnes qui primum delecti fueramus ad obeundam legationem adigeret, non danda esse verba Atheniensibus existimavi. (96) At illam quidem legationem, me rationes referente, non accusabas, hanc autem invadis, qua ad jusjurandum profectus sum: quam ego perspicue et jure optimo defendam. Nam tibi quidem et mentientibus omnibus est accommodatum, transferre tempora; mihi vero, ordine disserere, orationis initio repetito a professione, et legatione propter exigendum jusjurandum suscepta.

97. Primum quum legati essent decem, atque undecimus accederet, is quem federati nobiscum miserant, nemo cum isto cibum capere, quum secunda legatione exiremus, voluit, neque in itinere, ubi vitari potuit, in eadem caupona divertere, quippe qui viderent, eum priore legatione omnibus insidiatum esse. (98) De itinere porro in Thraciam suscipiendo, nulla facta est mentio — neque enim decreto id nobis injungebatur, sed id duntaxat, ut jusjurandum exigeremus, ac alia quaeramus —, nec si suscepissemus, proficere quidquam potueramus, quum ita Cersobleptis res sese haberent, ut modo audivisti, neque iste quicquam veri dixit, sed mentitur, et quia verum nullum crimen objicere potest, praestigias agit. (99) Sequebantur autem eum homines duo, sarcinas lectulorum ferentes, in quarum altera, ut ipse aiebat, talentum argenti inerat. Itaque collegae veterum ejus cognominum recordabantur. Nam puer dum esset, ob flagitium quoddam aut mollitiem Bataius est vocatus, quum pueritiam excessisset, et in suos tutores denotum talentum actiones instituisset, Argas est appellatus, vir porro factus, commune omnium improborum cognomen assumpsit, ut calumniator vocaretur. (100) Ibat

(100) Ἐπορεύετο δὲ λυσόμενος τοὺς αἰχμαλώτους, ὡς ἔφη καὶ πρὸς ὑμᾶς ἀρτίως εἰρηκεν, εἰδὸς μὲν Φιλίππον ἐν τῷ πολέμῳ οὐδένα πώποτε Ἀθηναίων λύτρα πραξάμενον, ἀκούων δὲ τῶν ἐκείνου φιλῶν ἀπάντων ὅτι καὶ τοὺς λοιπούς, ἐὰν εἰρήνη γένηται, ἀφήσει, πολλῶν δ' ἠτυχησάντων τάλαντον φέρων, ἐνὸς ἀνδρός, οὐδὲ τοῦτου τοῦ λίαν εὐπόρου, ἱκανὰ λύτρα. (101) Ὡς δ' ἦμεν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ συνήλθομεν εἰς ταῦτόν καὶ Φιλίππον ἐκ Θρακίας παρόντα κατεῖλθαμεν, ἀνεγκώσθη μὲν τὸ ψήφισμα καθ' ὃ ἐπροσεβύσαμεν, καὶ τὰ προστεταγμένα ἡμῖν πρὸς τῶν τοῦς ὄρκους ἀπολαβεῖν συνηριθμούμεθα· ὡς δὲ οὐδὲς ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἐμέμενον, ἀλλὰ περὶ πραγμάτων ἐλαττόνων τὴν διατριβὴν ἐποιούοντο, εἶπον ἐγὼ λόγους οὓς ἀναγκαῖόν ἐστι πρὸς ὑμᾶς ῥηθῆναι. (102) Καὶ πρὸς τῶν θεῶν, ὧ Ἀθηναῖοι, ὥσπερ καὶ τῆς κατηγορίας ἤκούσατε ὡς αὐτὸς ὁ κατηγορὸς ἐβούλετο εἰπεῖν, οὕτω καὶ τῆς ἀπολογίας εὐτάκτως ἀκούσατε, καὶ τὸν αὐτόν μοι τρόπον διαμείνατε ὅνπερ ἐξ ἀρχῆς ἐν τοῖς προειρημένοις ἤδη λόγους ἠκροῦσθε. Ὅπερ γὰρ καὶ ἀρτίως ὑπεθέμην, ὧ Ἀθηναῖοι, εἶπον συνειλεγμένων τῶν πρέσβειων ὅτι μοι δοκοῖσαν τὸ μέγιστον πρόσταγμα τοῦ δήμου δεινῶς ἀγνοεῖν. (103) « Τὸ μὲν γὰρ τοὺς ὄρκους ἀπολαβεῖν καὶ περὶ τῶν ἄλλων διαλεχθῆναι καὶ περὶ τῶν αἰχμαλώτων εἰπεῖν, κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἐπέμψεν ἢ πόλις περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντ' ἂν πράχθηναι νομίζω· τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν ὄρων ὀρθῶς βουλευσασθαι ὅσα καθ' ἡμᾶς ἐστὶν ἢ Φιλίππον, τοῦτο ἤδη ἔργον ἐστὶ πρέσβειων φρονίμων. Λέγω δὲ » ἔφη ἐγὼ « περὶ τῆς εἰς Πύλας στρατείας, ἣν ὄρατε οὖσαν ἐν παρασκευῇ. Ὅτι δὲ οὐ κακῶς στοχάζομαι περὶ τοῦ πράγματός, μεγάλα τούτων ὑμῖν σημεῖα δεῖξω. (104) Πάρεσι μὲν γὰρ Θεβαίων, ἤκουσι δὲ Λακεδαιμονίων πρέσβεις, ἀρίμιστα δ' ἡμεῖς ἔχοντες τοῦ δήμου ψήφισμα, ἐν ᾧ γέγραπται « πράττειν δὲ τοὺς πρέσβεις καὶ ἀλλ' ὅ τι ἂν δύνωνται ἀγαθόν » ἅπαντες δὲ οἱ Ἕλληνας πρὸς τὸ μέλλον εἰσέσθαι βλέπουσιν. Εἰ μὲν οὖν ἤγειτο ὁ δήμος αὐτῷ καλῶς ἔχειν ἐξενεγκεῖν μετὰ παρρησίας πρὸς Φιλίππον, Θεβαίων μὲν περιελεῖν τὴν ἕβριν, Βοιωτῶν δὲ ἀναστῆσαι τὰ τεῖχη, ταῦτ' ἂν ἠξίωσεν ἐν τῷ ψήφισματι· νῦν δὲ αὐτοῖς μὲν κατέλιπον τὴν εἰς τὸ ἀφανὲς ἀναφορὰν, ἂν μὴ τι πειθῶσιν, ἐν ἡμῖν δὲ ἀποκινδυνεύειν ὥθησαν δεῖν. (105) Δεῖ δὲ τοὺς πρὸς τὰ κοινὰ φιλοτιμουμένους μὴ κατέχειν μὲν ἑτέρων χώραν πρέσβειων, οὓς ἔφη πέμπειν ἀνθ' ἡμῶν Ἀθηναίους, αὐτοὺς δὲ τὰς πρὸς Θεβαίους ἀπεχθείας φεύγειν, ὧν εἷς ὢν Ἐπαμινώνδας, οὗ ὑποπτήξας τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα, εἶπε διαρρήδην ἐν τῷ πλῆθει τῶν Θεβαίων ὡς δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προκύλεια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας. » (106) Ταῦτα δ' ἐμοῦ μεταξὺ λέγοντος ἀναδοῦν καμμέγεθες Δημοσθένης, ὡς ἴσασι πάντες οἱ συμπρέσβεις ἡμῶν· καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις καχοῖς βοιωτάζει. Ἦν δ' οὐν παρ' αὐτοῦ τοιαυτὴ τὰ λεγόμενα· « Ἄνθρωπος οὗτος ἀραχῆς καὶ τόλμης ἐστὶ μέστος· ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μαλακὸς εἶναι καὶ τὰ δεινὰ

autem captivos, ut aiebat, redempturus, ut modo apud vos etiam dixit, quum sciret, Philippum a nemine Atheniensi captivo pretium unquam postulasse, et ex ejus amicis omnibus audiret, eum etiam reliquos, pace facta, dimissurum; et quum multi ea calamitate conflictati essent, ferebat talentum quo vix unus vir, nec is admodum locuples, redimi potuisset. (101) Ut autem in Macedoniam venimus, ac congressi sumus, et Philippum ex Thracia reversum deprehendimus, recitata est decretum, ex quo legati missi eramus, et quæ in mandatis acceperamus de jurejurando exigendo, enumeravimus. Quum autem maximarum rerum mentionem fecisset nemo, sed de rebus minoribus egissent omnes, orationem ego habui, quam necesse est apud vos exponi. (102) Obtestor autem vos, Athenienses, quemadmodum accusationem audivistis, ut ipse accusator verba facere voluit, ita etiam defensionem audiat ordine eademque attentione operam mihi detis, qua superiora audivistis. Dixi enim, ut modo posui, Athenienses, in conventu legatorum, eos mihi visos esse præcipuum populi jussu omnino ignorare. (103) « Nam jusjurandum exigere, et ceteris de rebus agere, et de captivis eloqui, etiam si ministros urbe mississet, data eis auctoritate, illi videntur mihi rem omnem fuisse confecturi: summæ autem rerum recte consulere, quatenus eæ ad nos aut Philippum attinent, id vero cordatorum legatorum munus est. Dico autem, inquam, de expeditione, quam in Pylas apparari videtis, atque ostendam vobis magna signa, unde intelligatis, me ea de re non male conjectare. (104) Nam et Thebanorum legati adsunt, et Lacedæmoniorum adventant, et nos ex plebiscito advenimus, in quo scriptum est, Legati autem quicquid præterea boni possunt, agunto. Omnes porro Græci exspectatione eventus sunt suspensi. Quodsi populus se decere censuisset, libere in decreto promulgare, ut Philippus Thebanorum insolentiam compesceret, et Bœotias civitates instauret, hæc in decreto petiisset: nunc id sibi reliquit, ut rem ad incertum eventum referre possit, si legati non persuaserint, nostro autem periculo rem explorandam censuit. (105) Decet igitur eos, qui suam industriam reipublicæ probatam cupiunt, non eorum legatorum occupare locum, quos Atheniensibus nostro loco mittere licuisset; nos ipsos autem vitare offensionem Thebanorum. Quorum unus Epaminondas imperator, non perterritus auctoritate Atheniensium, apud Thebanos dixit, Atheniensis arcis propylæa transferenda esse ad Cadmeæ frontispicium. » (106) Hæc me dicente, maxima voce exclamat Demosthenes, ut sciunt omnes collegæ: nam præter cetera mala, etiam Bœotias favet. Hæc vero ab isto afferebantur: « Homo iste est tumultus et audacia plenus. Ego vero me fateor esse mollem, et pericula, etiam dum longe absunt, per-

πόρρωθεν δεδιέναι, ἀπαγορεύω μέντοι μὴ συνταράττειν
 ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλας τὰς πόλεις, τὸ μὴ πολυπραγμανεῖν
 ἡμᾶς τοὺς πρέσβεις μηδὲν, τοῦτ' ἀγαθὸν ὑπολαμβάνων
 εἶναι. (107) Πορεύεται Φίλιππος εἰς Πύλας, ἐγὼ δὲ
 10 ἐγκαλύπτομαι. Οὐδεὶς με τῶν θπλων ἔνεκα τῶν Φιλίπ-
 που κρινεῖ, ἀλλ' ἂν εἶπω τι μὴ δέον ἢ πράξω τι τῶν μὴ
 προσεταγμένων. » Πέρασ δὲ τοῦ πράγματος ἐψηφί-
 σαντο οἱ συμπρέσβεις, κατ' ἄνδρα ἑπερωτώμενος
 ἕκαστος ἡμῶν, ὅ τι νομίζει συμφέρειν, τοῦτο λέγειν.
 « Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τοὺς συμπρέσβεις καὶ τὴν
 μαρτυρίαν αὐτῶν λέγε.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

15 108. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὧ Ἀθηναῖοι, συνελέχθησαν μὲν
 εἰς Πέλλαν αἱ πρέσβειαι, παρῆν δὲ ὁ Φίλιππος καὶ
 τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις ὁ κῆρυξ ἐκάλει, πρῶτον μὲν
 παρῆμιεν οὐ καθ' ἡλικίαν ὥσπερ ἐν τῇ προτέρᾳ πρε-
 σβείᾳ, ὁ παρά τισιν εὐδοκίμει καὶ κόσμος εἶναι τῆς
 πόλεως ἐφαίνεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν Δημοσθένους ἀναι-
 σχυρίαν. Φάσκων γὰρ νεώτατος εἶναι πάντων, τὴν
 τάξιν τοῦ πρῶτος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη παραλιπεῖν,
 20 οὐδ' ἐπιτρέψειν τινὶ (αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ) προκατα-
 λαβόντα τὰ Φιλίππου ὧτα τοῖς ἄλλοις λόγον μὴ κατα-
 λιπεῖν. (109) Ἀρξάμενος δὲ τοῦ λέγειν, διαβολὴν τινα
 ὑπαικῶν κατὰ τῶν συμπρέσβων, ὡς οὐχ ἅπαντες
 ὑπὲρ τῶν αὐτῶν οὐδ' ὅμοιοι ταῖς δόξαις ἤκομεν, διεζήει
 τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὑπερηγμένας εἰς Φίλιππον αὐτῷ,
 πρῶτην μὲν τὴν ἐν τῷ ψήφισματι τοῦ Φιλοκράτους
 25 συνηγορίαν, ὅτε ἐφευγε παρανόμων, ἐξεῖναι γράψας
 Φιλίππῳ πρέσβεις πρὸς Ἀθηναίους ὑπὲρ εἰρήνης πέμ-
 πειν· δεύτερον δὲ ὑπανάγνω τὸ ψήφισμα ὃ γεγραφοῖς
 αὐτὸς ἦν, σπέισασθαι τῷ κῆρυκι καὶ τῇ παρὰ Φιλίπ-
 που πρέσβείᾳ, τρίτον δὲ τὸ περὶ τοῦ βουλευσασθαι τὸν
 δῆμον ὑπὲρ εἰρήνης ἐν ταχταῖς ἡμέραις. (110) Καὶ
 προσέθηκέ τι τοιαῦτον ἐνθύμημα τῷ λόγῳ, ὅτι πρῶτος
 30 ἐπιστομίσαι τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλείοντας, οὐ τοῖς λό-
 γοις, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις. Ἐπειθ' ἕτερον ἐπήγετο ψή-
 φισμα, τὸ καὶ περὶ συμμαχίας βουλευσασθαι τὸν δῆ-
 μον, καὶ μετὰ ταῦτ' ἤδη τὸ περὶ τῆς προεδρίας τῆς
 εἰς τὰ Διονύσια τοῖς πρέσβεισι τοῖς Φιλίππου ψήφισμα.
 (111) Καὶ προσέθηκε τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ καὶ
 προσκεφαλαίων θέσιν καὶ φυλακὰς τινὰς καὶ ἀγρυπνίας
 διὰ τοὺς φθονοῦντας καὶ βουλομένους εἰς τὴν αὐτοῦ φι-
 λοτιμίαν ἔβρισαι, καὶ τὰ γε δὴ καταγέλαστα παντε-
 35 λῶς, ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, ὡς ἐξένισε
 τοὺς πρέσβεις τοὺς Φιλίππου, ὡς ἐμισθώσατ' αὐτοῖς,
 θε' ἀπήσαν, ὀρικὰ ζεύγη καὶ συμπάρῃει ἐφ' ἵππου,
 οὐ καταδὺς εἰς τὸ σκότος ὥσπερ ἕτεροὶ τινες, ἀλλὰ
 φανερώς ἐπιδεικνύμενος τὴν τῶν πραγμάτων θεραπείαν.
 (112) Ἐκεῖνα δὲ δὴ καὶ σφόδρα διωρθούτο· « Οὐκ εἶπον
 ὡς καλὸς εἶ· γυνὴ γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶ κάλλιστον· οὐδ' ὡς
 40 δεινὸς συμπεῖν, σπογγίᾳς τὸν ἔπαινον ὑπολαμβάνων
 τοῦτον εἶναι· οὐδ' ὡς μνημονικὸς εἶ, σοφιστοῦ τὴ
 τοιαῦτα νομίζων ἐργολαβοῦντος ἐγκώμια εἶναι. » Ἴνα

timeocere. Cavendum dico, ne nos urbes inter se committa-
 mus : atque id e re nostra esse puto, ne quid nos legati temere
 moveamus. (107) Proficiscitur Philippus ad Pylas? Ego me
 abscondo. Nemo me propter arma Philippi in iudicium ad-
 ducet, sed si quid dixerō, quod non oportet, aut si quid
 egero, quod in mandatis non accepi. » Ut rem finiam, decre-
 verunt collegæ, ut viritim quisque sententiam rogatus, quod
 e republica esse putaret, id diceret. Hæc ut a me vere dici
 constet, voca mihi collegas, eorumque recita testimonium.

TESTIMONIUM.

108. Postquam igitur legationes Pellam convenerant, ac
 Philippus aderat, et præco legatos Atheniensium vocabat,
 primum processimus, non observata ætate, ut in priore
 legatione, quod apud quosdam celebrabatur et ornamen-
 tum civitatis putabatur, sed pro Demosthenis impudentia.
 Nam quum se omnium natu minimum esse profiteretur,
 primas dicendi partes se nemiai concessurum affirmabat,
 neque commissurum, ut quidam (me innuens), Philippi
 auribus occupatis, dicendi vices aliis præriperet. (109) Ut
 autem exorsus est, cum quadam collegarum criminatione,
 quos neque omnes iisdem de rebus, neque consentientibus
 animis adesse significabat, sua officia Philippo præstita
 commemorabat : primum, ut Philocratis decreto sui-
 fragatus esset, violatarum legum accusati, quum is scripsis-
 set, licere Philippo legatos de pace Athenas mittere;
 deinde recitavit decretum quod ipse scripserat, pacem fa-
 ciendam cum caduceatore et legatis a Philippo missis;
 denique illud, ut populus intra certos dies de pace delibera-
 ret. (110) Ac talem verbis suis significationem interjecit,
 se primum iis, qui pacem excluderent, os obturasse, non
 verbis, sed temporibus. Deinde aliud decretum adduxit,
 quo scripsisset, deliberandum esse populo de ineunda so-
 cietate. Post aliud decretum de Philippi legatis, princi-
 pem eis locum dandum Bacchanalibus. (111) Et adjecit,
 quantæ sibi curæ illi fuissent, ut cervicalia apponi curas-
 set, suamque custodiam et vigiliis commemoravit, propter
 invidos, qui splendorem suum contumeliis afficere cupivis-
 sent. Adjecit illa etiam maxime ridenda, quorum colle-
 gas ita pudebat, ut faciem obtegerent : ut Philippi legatos
 hospitio excepisset, ut eis discessuris bigas mulorum con-
 duxisset, et equo eos comitatus esset, non in tenebras de-
 mersus, ut alii quidam, sed aperte ostendisset observan-
 tiam et studium suum. (112) Illa vero demum vehementer
 etiam corripibat, se non dixisse Philippum esse formosum;
 nihil enim esse muliere formosius : neque potando eum
 valere; quod eam laudem spongias esse existimaret : ne-
 que memoria pollere; quod eam putaret rhetoris merce-
 narii esse commendationem. Ne longum faciam, ejusmodi

ὁ μὴ μακρολογῶ, τοιαύτ' ἦν ἃ ἔλεγε παρόντων τῶν πρέσβειν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' οἷς γέλωντες οὐχ οἱ τυχόντες ἐγένοντο. (113) Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐπάυσαστο καὶ σωπῆ ἐγένετο, ἠναγκαζόμεν ἐγὼ λέγειν μετὰ τοιαύτην ἀπαιδεύσειαν καὶ καλαχεῖας 43 αἰσχροῦς ὑπερβολῆν. Καὶ μικρὰ προεῖπον ἐξ ἀνάγκης πρὸς τὴν προειρημένην κατὰ τῶν συμπέρσειων ὑπ' αὐτοῦ διαβολῆν, λέγων ὅτι πέμψειαν ἡμεῖς Ἀθηναῖοι πρέσβεις οὐκ ἀπολογησομένους ἐν Μακεδονίᾳ περὶ ἡμῶν αὐτῶν, ἀλλ' οἰκοθεν ἐκ τοῦ βίου δεδοκιμασμένους ἀγίου τῆς πόλεως εἶναι. (114) Βραγέα δ' ὑπὲρ τῶν 5 ὄρκων προεῖπὼν ἐφ' οὓς ἤκομεν ἀποληψόμενοι, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἃ προσετάξατε ἡμεῖς διεξήειν· ὁ γὰρ περιττὸν κἂν τοῖς λόγοις διενεῶς Δημοσθένους οὐδενὸς τῶν ἀναγκῶν ἐμνήσθη· καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς εἰς Πύλας στρατείας εἶπον καὶ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ περὶ Δελφῶν καὶ περὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ μάλιστα μὲν Φίλιππον ἤξιον μὴ μεθ' ὀπλων, ἀλλὰ μετὰ ψήφου καὶ κρίσεως τάκτ' καθιστάναι, εἰ δ' ἄρα μὴ δυνατόν εἴη (τοῦτο 10 δ' ἦν πρόδηλον· τὸ γὰρ στρατόπεδον παρῆν καὶ συνήροιστο), εἶπον ὅτι τὸν μέλλοντα ὑπὲρ Ἑλληνικῶν ἱερῶν βουλευέσθαι πολλὴν προσήκει πρόνοιαν ὑπὲρ εὐσεβείας ἔχειν καὶ τοῖς περὶ τῶν πατρῶν ἐγγειροῦσι διδάσκειν προσέχειν τὸν νοῦν. (115) Ἄμα δ' ἐξ ἀρχῆς διεξῆλθον τὴν κτίσιν τοῦ ἱεροῦ καὶ τὴν πρώτην σύνοδον γενομένην τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ τοὺς ὄρκους αὐτῶν ἀνέγνων, ἐν οἷς ἔνορχον ἦν τοῖς ἀρχαίοις μηδεμίαν 15 πόλιν τῶν Ἀμφικτυονίδων ἀνάστατον ποιήσειν μηδ' ὀδῶτων ναυματικῶν εἰρήσειν μήτ' ἐν πολέμῳ μήτ' ἐν εἰρήνῃ, ἐὰν δὲ τις ταῦτα παραβῆ, στρατεῦσαι ἐπὶ τούτων καὶ τὰς πόλεις ἀναστήσειν, καὶ ἐάν τις ἢ σὺλξ τὰ τοῦ θεοῦ ἢ συνεῖδῃ τι ἢ βουλευῆ τι κατὰ τῶν ἱερῶν, τιμωρήσειν καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ φωνῇ καὶ πάσῃ δυνάμει· καὶ προστῆν τῶ ὄρκῳ ἀρὰ ἰσχυρά. (116) Τούτων δὲ ἀναγνωσθέντων ἀπεφηνάμεν ὅτι ἔμοι δοκεῖ δίκαιον εἶναι 20 μὴ περιορᾶν κατεσκαμμένας τὰς ἐν Βωιωτικῆς πόλεις. Ὅτι δ' ἦσαν Ἀμφικτυονίδες καὶ ἔνορχοι, κατηριθμησάμεν ἔθνη δώδεκα τὰ μετέχοντα τοῦ ἱεροῦ, Θετταλοῦς, Βωιωτοῦς (οὐ Θηβαίους μόνους), Δωριέας, Ἴωνας, Περραιβοῦς, Μάγνητας, [Δολοπακας], Λοκρούς, Οἰταιούς, Φθιώτας, Μαλιεῖς, Φωκείας. Καὶ τούτων ἴδειν ἕκαστον ἔθνος ἰσόψηφον γινόμενον, τὸ μέγιστον 25 τῶν ἑλάττωι, τὸν ἕκοντα ἐκ Δωριῶν καὶ Κυτινίου ἴσον δυνάμενον Λακεδαιμονίους (δύο γὰρ ψήφους ἕκαστον εἶρει ἔθνος), πάλιν ἐκ τῶν Ἴωνων τὸν Ἐρετριεῖα καὶ Πριηνεῖα τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τοὺς ἄλλους κατὰ ταῦτα. (117) Τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τῆς στρατείας ταύτης ὁσαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμεν εἶναι· συλλεγμένων δὲ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς τὸ ἱερὸν καὶ τυχόντων σωτηρίας καὶ ψήφου τοὺς αἰτίους τῆς ἐξ ἀρχῆς καταλήψεως τοῦ ἱεροῦ 30 ὁσας ἤξιον τυχεῖν, μὴ τὰς πατρίδας αὐτῶν, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς χειρουργήσαντας καὶ βουλευσάντας, τὰς δὲ πόλεις παρεγούσας εἰς κρίσιν τοὺς ἀδικήσαντας ἀζημίους εἶναι. « Εἰ δ' ἐπεξελθὼν δυνάμει βασιλεύσεις τὰ Θη-

erant ea quæ dicebat, presentibus legatis, ut breviter complectar, totius Græciæ, unde risus maximus concitabatur. (113) Ut autem aliquando finierat, factoque silentio, ego post tantam rusticitatem et tam insignem adulationem dicere cogebar, necessario pauca præfatus sum de calumnia collegis facta: missos esse nos ab Atheniensibus legatos, non ut in Macedonia causam ipsi diceremus, sed domi iudicio de nobis facto, quod digni essemus civitate. (114) Pauca item de iurejurando sum præfatus, cujus exigendi gratia venissemus, ceterasque res, quas nobis mandaveratis, exposui — nam copiosus et eloquentia præstans Demosthenes nullius rei necessarium memineral —, itaque et de expeditione ad Pylas feci mentionem, et de sacris, et de Delphis et Amphictyonibus; in primis autem a Philippo petii, ut res eas non vi et armis, sed suffragio et iudicio constitueret. Quodsi fieri non posset — ut dubium non erat, quum exercitus convenisset, atque in prociactu staret —, dicebam, ei, qui de sacris Græcanicis deliberaturus esset, magnam religionis curam esse suscipiendam, et iis, qui de patriis ritibus docere vellent, auscultandum. (115) Eademque opera a primordio commemorabam, ut templum ædificatum esset, ut Amphictyones principio convenissent, eorumque iusjurandum recitabam, quo veteres obstricti essent, se nullam urbem Amphictyoniam eversuros, neque aqua profluente prohibitueros, sive pace sive bello; quodsi quis contra fecisset, ei se bellum illaturus, et urbes eorum excisuros. Si quis vero Apollinem vel spoliaret, vel conscius esset illius injuriæ, vel consilium daret contra templum, eum se ulturos et pede et manu et voce et omnibus viribus. Annexam etiam esse iurijurando atrocem execrationem. (116) His recitatis, pronuntiam iustum videri mihi, ne Bœotias urbes eversas jacere pateremur, ut quæ et Amphictyonice essent, et iurejurando comprehensæ. Enumerabam porro gentes duodecim, quæ templi participes essent, Thessalos, Bœotios (non Thebanos solos), Dorienses, Ionas, Perrhæbos, Magnetes, [Dolopes,] Locrenses, Cæteos, Phthiotas, Mallenses, Phocenses: et harum gentium unamquamque demonstrabam par suffragij sui habere, maximam idem quod minimam, eum qui venisset Dorio et Cytinio, tantum valere quantum Lacedæmonios (binum enim quamque gentem suffragium ferre); ex Ionibus item Eretriensem et Priensem, quantum Athenienses, ac ceteros eodem modo. (117) Principium igitur expeditionis illius pronuntiam oportere iustum esse. Ubi ergo Amphictyones in templo convenissent, ac securitatem et suffragium adepti essent, eos qui auctores fuissent templi principio occupandi, in iudicium adducendos censebam, non patrias eorum, sed eos ipsos qui manum admovissent et consilium dedissent, urbes autem, quæ facturos exhibuissent, indemnes esse oportere. « Sin armis rem exsecutus, injurias Thebanorum confirmabis, ab iis

επίων ἀδικήματα, παρ' ὧν μὲν βροθεὶς οὐκ ἀπολήψῃ χάριν (οὐ γὰρ ἂν δύναιο αὐτοὺς τηλικαῦτα εὐεργετῆσαι ἤλικα Ἀθηναῖοι πρότερον, ὧν οὐ μέμνηται), οὐς δ' ἐγκαταλείψεις, ἀδικήσας χρῆσι ἐχθροῖς μείζουσιν, ἀλλ' οὐ φίλοις.»

25 118. Ἴνα δὲ μὴ διατρίβω τοὺς ἐκεῖ λόγους ρηθέντας νῦν πρὸς ὑμᾶς ἀκριβοῦς διεξιῶν, ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων εἰπὼν παύσομαι. Ἡ μὲν τύχη καὶ Φίλιππος ἦσαν τῶν ἔργων κύριοι, ἐγὼ δὲ τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας καὶ τῶν λόγων. Παρ' ἐμοῦ μὲν οὖν ἐρρήθη τὰ δίκαια καὶ τὰ συμμέρονα ὑμῖν, ἀπέβη δὲ οὐχ ὡς ἡμεῖς τῷ γόμῃ, ἀλλ' ὡς Φίλιππος ἔπραξε. Πότερον οὖν ὁ μὴ δὲν
40 προθυμηθεὶς ἐργασασθαι ἀγαθὸν δίκαιός ἐστιν εὐδοξεῖν, ἢ ὁ μὴ δὲν ὧν ἦν δυνατὸς ἐλλείπων; Ἐν δὲ τῷ παρόντι νυνὶ πολλὰ διὰ τὸν καιρὸν παραλείπω.

119. Εἶπε δὲ ὡς ἐψευδολόγουν φάσκων ὀλίγων ἡμερῶν τὰς Θήβας ἴσασθαι ταπεινάς, καὶ τοὺς Εὐβοεῖς ὡς ἐφόδου προάγων εἰς ἐλπίδας τινὰς ὑμᾶς. Ὁ δὲ ποιεῖ, καταμάθετε, ὧ Ἀθηναῖοι. Ἐγὼ γὰρ παρὰ Φίλιππον μὲν ὧν ἤξιωσα, πρὸς δ' ὑμᾶς ἤκων ἀπήγγελλον
44 ἑπὶ τὰς Θήβας Βοιωτῶν δίκαιον ἡγοίμην εἶναι καὶ μὴ τὴν Βοιωτῶν Θήβας. Τοῦτο οὐκ ἀπαγγεῖλαι, ἀλλ' ὑποσχέσθαι μὲ φησιν. (120) Ἐλεγον δὲ πρὸς ὑμᾶς ὅτι Κλεοχάρης ὁ Χαλκιδεὺς θαυμάζειν ἡμῶν καὶ Φιλίππου φαίη τὴν ἐξαιφνης ἡμόνοιαν, ὡς καὶ τὸ προστεταγμένον ἡμῖν, πράττειν ἀγαθὸν ὅτι ἂν δυνώμεθα, ἐν τῷ ψηφί-
5 σματι· τοὺς γὰρ μικροπολίτας, ὥσπερ αὐτοὺς, φοβεῖν τὰ τῶν μείζονων ἀπόρρητα. Ταῦτα οὐ διηγῆσασθαί μὲ φησιν, ἀλλ' ἐπηγγέλλεται τὴν Εὐβοίαν παραδώσειν. Ἐγὼ δὲ ὑπελήφην δεῖν τὴν πόλιν τὴν ὑπὲρ τῶν ὄλων μέλλουσαν βουλεύεσθαι μηδενὸς λόγου Ἑλληνικοῦ ἀνήκοον εἶναι.

121. Διέβαλλε δὲ κακείνων διαιρούμενος τὸν λόγον, ὡς ἀπαγγέλλειν τῆς βουλόμενος ὑπ' ἐμοῦ καὶ Φιλοκράτους κωλυθείη. Ἐγὼ δ' ὑμᾶς ἡδέως ἂν ἐροίμην
40 εἰ τις πώποτε Ἀθηναίων πρεσβευτῆς ἐκπεμφθεὶς ἐφ' οἷς πεπρέσθεισε κευώλυται πρὸς τὸν δῆμον ἀπαγγέλλειν, καὶ ταῦτα παθῶν καὶ ἀτιμασθεὶς ὑπὸ τῶν συμπρέσθων τούτους ἔγραψεν ἐπαινέσαι καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον. Δημοσθένης τοίνυν ἤκων ἀπὸ τῆς ὑστεράς πρεσβείας, ἐν ἧ φησι τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἀνατραπῆναι, οὐκ ἐν τῷ ψηφίσματι μόνον ἡμᾶς ἐπῆνει, (122) ἀλλ' ἀπαγγεί-
45 λαντος πρὸς τὸν δῆμον ἐμοῦ τοὺς περὶ τῶν Ἀμφικτυόνων λόγους καὶ Βοιωτῶν, οὐχ ὥσπερ νῦν συντέμνοντος οὐδ' ἐπειγομένου, ἀλλ' ὡς ἐδυνάμην κατὰ ῥῆμα ἀκριβέστατα, καὶ τοῦ δήμου σφόδρα ἀποδεχομένου, παρακληθεὶς ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων συμπρέσθων, καὶ διερωτώμενος εἰ τῆς βουλόμενος ὑπὸ τῶν ἀπαγγέλλων πρὸς Ἀθηναίους ἄπερ πρὸς Φίλιππον εἶπον, πάντων μαρτυροῦντων καὶ ἐπαινούντων με τῶν συμπρέσθων ἐπα-
50 ναστὰς ἐπὶ πᾶσιν οὐκ ἔφη με, ὥσπερ ἐκεῖ εἶπον, οὕτως ἐν τῷ παρόντι λέγειν, ἀλλ' ἐκεῖ διπλασίως ἀμεινον. Καὶ τούτων ὑμεῖς οἱ τὴν ψῆφον μέλλοντες φέρειν ἐστὲ μοι μάρτυρας. (123) Καίτοι τίς ἂν αὐτῷ καλλίων και-

quos juveris gratiae non referentur (neque enim tanta in eos possis conferre beneficia, quanta olim contulerunt Athenienses, quorum illi immemores sunt); quos vero deserueris, eos injuria affectos hostes potius majores, quam amicos habebis.»

118. Ne vero sermonibus illic habitis accurate apud vos commemorandis immerer, ubi summam de omnibus dixero, desinam. Penes fortunam et Philippum rerum gerendarum fuit auctoritas; penes me, benevolentia; erga vos et orationis habenda potestas. Ea porro a me dicta sunt, quae dici fuit aequum, quaeque e re vestra fuerunt: eventus autem is consecutus est, qui non optatis nostris, sed Philippi actis respondit. Utrum igitur aequius est auctoritate florere, eumne, qui ne studuit quidem commo-
dare quicquam, an eum, qui nihil quod potuit praetermisit? Nunc autem, propter tempora, multa praetermitto.

119. Dixit autem, mentitum esse me, quum profiterer intra paucos dies Thebas fore humiles; et me Eubœensibus terrorem incussisse, quum vos spe aliqua producerem. Quid autem faciat, cognoscite, Athenienses. Ego dum apud Philippum essem, petii, quum ad vos reverterer, renuntiavi, censere me, esse aequum ut Thebae essent Bœotiarum, non, ut Bœotia Thebarum esset. Hoc iste me non renuntiasse, sed promississe ait. (120) Dixi autem apud vos, Cleocharem Chalcidensem dixisse, mirari se vestram et Philippi subitam concordiam, atque illam etiam mandatorum nostrorum ex decreto clausulam, agendum esse nobis quicquid praeterea possimus boni. Nam qui parvorum, ut ipsi, oppidorum essent cives, iis terrori esse arca majorum civitatum. Haec iste me non renuntiasse ait, sed promississe, Philippum vobis Eubœam traditurum. Ego vero in ea eram opinione, urbem de summa rerum deliberaturam, nullam non a Graecis habitam orationem audire oportere.

121. Illam etiam orationem insidiosae distinctione calumniatus est, se, vera renuntiaturum, a me et Philocrate esse prohibitum. Ego vero vos rogatos volo, an unquam quisquam Atheniensium legatus prohibitus fuerit, quominus acta sua populo renuntiaret, idque per collegas, et ab iisdem contumeliis affectus, tamen scripserit, eos laudandos et ad cenam invitandos. Demoethenes autem a posteriore legatione reversus, qua statum Graeciae queritur eversum, non decreto dumtaxat nos laudavit, (122) sed quum apud populum renuntiassem habitam de Amphictyonibus orationem, deque Bœotiis, non per compendium et festinationem, ut nunc, sed quam accuratissime potui, totidem verbis, eamque populus vehementer approbasset, advocatus a me et collegis, et accurate rogatus de singulis, utrum vera et eadem renuntiares apud Athenienses, quae apud Philippum dixissem, omnibus legatis attestantibus et me collaudantibus, surrexit post omnes, et dixit, me non, quemadmodum in praesentia dicerem, tunc etiam dixisse, sed illic duplo melius. Horum vos, qui suffragia feretis, testimonium mihi perhibebitis. (123) Enimvero quae pulchrior ei dari potuit occasio redar-

ρός ἐγένετο ἢ τότε' ἐξελέγειν αὐτός, εἴ τι τὴν πόλιν ἐξηπάτων, Φῆς γάρ με ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρεσβείᾳ λαθεῖν σαυτὸν συνεστῆκότα ἐπὶ τῆν πόλιν, ἐν δὲ τῇ ὑστερᾷ αἰσθῆσθαι, ἐν ᾗ συναγορευόν μοι φαίνῃ. Κάκει-
 25 νης μὲν ἄμα κατηγορῶν οὐ φῆς κατηγορεῖν, τῆς δ' ἐπὶ τοὺς ὄρκους κατηγορεῖς. Καίτοι εἰ τὴν εἰρήνην ψέγεις, οὐ καὶ τὴν συμμαχίαν ἔγραψας· καὶ Φίλιππος εἴ τι τὴν πόλιν ἐξηπάτα, διὰ τοῦτο ἐψεύδατο, ὅπως τῆς εἰρήνης ἤπερ συνέφερον αὐτῶ τύχοι. Οὐκοῦν ἢ μὲν προτέρα πρεσβεία τὸν καιρὸν τοῦτον εἶχεν, ἢ δ' ὑστερᾷ ἐπὶ πεπραγμένους ἐγένετο.

124. Τίνες οὖν ἦσαν αἱ ἀπάται; ταῦτα γὰρ τοῦ γόη-
 30 τοι ἀνθρώπου ἐξ ὧν εἰρηκε λογίσασθε. Εἰσπλεῖν μέφθῃ ἐν μονοζύλω πλοῖω κατὰ τὸν Λυδίαν ποταμὸν τῆς νυκτὸς ὡς Φίλιππον, καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν δεῦρο ἔλθοσαν Φιλίππῳ γράψαι. Ὁ μὲν γὰρ Λεωσθένης, ὁ φεύγων ἐνθένδε διὰ τοὺς συκοφάντας, οὐ δυνατὸς ἦν ἐπιδειξίως ἐπιστολὴν γράψαι, ὃν οὐκ ὀκνοῦσί τινες ἀποφαινεσθαι μετὰ Καλλίστρατον τὸν Ἀφιδναῖον τῶν ἄλλων μάλιστα εἰπεῖν δύνασθαι· (124) οὐδ' αὐτὸς ὁ Φί-
 35 λιππος, πρὸς ὅν ἀντιπεῖν Δημοσθένης ὑπὲρ ῥῶν οὐκ ἠδυνήθη· οὐδ' ὁ Βυζάντιος Πύθων, ἄνθρωπος περὶ τὸ γράφειν λόγους μέγα φρονῶν· ἀλλ' ὡς οἴκει, τὸ πρᾶγμα ἑμοῦ προσαδεῖτο. Καὶ λέγεις μὲν ὅτι Φιλίππῳ μεθ' ἡμέραν πολλάκις μόνος μόνω διελεγόμεν, αἰτιᾷ δὲ εἰσπλεῖν με νύκτωρ κατὰ τὸν ποταμὸν· οὕτω νυκτερινῆς ἐπιστολῆς τὸ πρᾶγμα ἔδειτο. (125) Ὅτι δ' οὐδὲν ἀληθὲς λέγεις, ἤκουσι μὲν μαρτυρήσοντες μεθ' ὧν συνεῖπτον,
 40 Ἀγλαοκρέων ὁ Τενέδιος καὶ Ἰατροκλῆς ὁ Πασιφώντος, μεθ' ὧν ἐξῆς ἅπαντα τὸν χρόνον τὰς νύκτας ἀνεπαύομεν, οἱ συνίσασιν ἑμοὶ μηδεμίαν πώποτε ἀπ' αὐτῶν νύκτα ἀπογενομένω, μηδὲ μέρος νυκτὸς· ἀγωνομεν δὲ καὶ τοὺς οἰκέτας καὶ παραδιδόμεν εἰς βάσανον. Καὶ τὸν μὲν λόγον, εἰ συγχωρήσει ὁ κατήγορος, καταλύω· παρέσται δὲ ἡδὴ ὁ δῆμιος καὶ βασανιεὶ ἐναντίον ἡμῶν, ἂν κελύητε. Ἐνδέχεται δὲ τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέ-
 45 ρας ταῦτα πρᾶξαι· πρὸς ἕνδεκα γὰρ ἀμφορέας ἐν διαμεμετρημένῃ τῇ ἡμέρᾳ κρίνομαι. (127) Κἂν φῶσιν ἀποικιότων με τουτωνὶ πώποτε τῶν συσσίτων βασανιζόμενοι γεγονέναι, μὴ φείσησθέ μου, ὡς Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἀναστάντες ἀποκτείνετε. Ἐὰν δ' ἐξελεγχθῆς ψευδόμενος, Δημοσθένης, τοιαύτην δίκην δός· ὁμολόγησον ἀνδρόγυνος εἶναι καὶ μὴ ἐλεύθερος ἐναντίον τουτων. Κάκει μοι τοὺς οἰκέτας δεῦρο ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ τὴν τῶν συμπρέσβων ἀναγίνωσκε μαρτυρίαν.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ.

128. Ἐπειδὴ τοίνυν οὐ δέχεται τὴν πρόκλησιν οὐδ' ἂν φθῃ ἐν βασάνοις ἀνδραπόδων γενέσθαι, λαβέ μοι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ὁ Φίλιππος ἐπέμφε. Δῆλον γὰρ ὅτι μεγάλα τὴν πόλιν παραλογίζεται, δι' ἣν ἡγρυνποῦ-
 10 μὲν γράποντες.

guendi mei, quam tum statim, si qua in re urbem decipiebam? Ais, prima legatione te non animadvertisse meam contra rempublicam conspirationem, sed in posteriore intellexisse, in qua te patrocinari mihi constat. Et quum illam interim accusas, accusationem tamen dissimulas: hanc vero accusas, qua jusjurandum exegimus. Atqui si pacem vituperas, tu etiam societatem decrevistis. Et Philippus, si qua in re urbem decipiebat, propterea mentiebatur, ut eam consequeretur pacem, quæ e re sua esset. Hæc igitur ratio prioris legationis fuit: posterior autem, rebus jam confectis facta est.

124. Quæ igitur in ea fraudes fuerunt? nam quantus iste sit impostor, ex ejus oratione colligitur. Ait, me noctu per Lydiam amnem celoce ad Philippum trajecisse, et literas quæ huc misse sunt, Philippo scripsisse. Nimirum Leosthenes, qui propter calumniatores urbe exulat, non satis habuit dexteritatis ad scribendas literas; quamvis sint qui dicant, eum post Callistratum Aphidnaeum omnium esse eloquentissimum; (125) neque ipse Philippus contra quem vos Demosthenes defendere non potuit; neque Byzantius Pytho, homo qui scribendi artem laudi sibi ducit: sed mea scilicet opera ad rem conficiendam opus erat. Alias dicis, me sæpe interdiu solum cum solo Philippo esse collocutum; alias criminaris, me noctu fluvium trajecisse: usque adeo nocturnis literis fuit opus.

(126) Te autem nihil dicere veri, adsunt qui testentur, ii cum quibus victu communi sum usus, Aglaocreo Tenedius, et Iatrocles Pasiphontis filius, cum quibus omni tempore continenter singulis noctibus dormivi, qui conscii sunt, me nullam unquam noctem aut noctis partem a se abuisse. Adducimus etiam famulos, et ad questionem damus, ac orationem, si concesserit accusator, omitto. Adesto autem carnifex jam, et coram vobis torqueat, si jusseritis. Satis adhuc diei reliquum est ad hæc peragenda: nam distributo diei tempore, ad undecim aquæ amphoras accusator. (127) Quodsi in questione dixerint, me unquam ab his convictoribus ullam noctem abuisse, ne parcitote mihi, Athenienses, sed surgite, neque occiditote. Sin tu, Demosthenes, mendacii convictus fueris, has dato penas: confitere coram his, et semivirum esse, et non ingenuum. Accerse mihi servos huc ad tribunal, et collegarum recita testimonium.

TESTIMONIUM. PROVOCATIO.

128. Quando autem provocationem repudiat, neque se commissurum ait, ut ipse pendeat e mancipiorum questione: cape has literas, quas Philippus misit. Nimirum fieri non potest quin magnis in rebus civitatem decipiant literæ, ob quas scribendas nobis lucubrandum fuit.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

139. Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, ὅτι « τοὺς ἄρχοντας ἀπέδωκα » φησὶ « τοῖς ὑμετέροις πρέσβεισι, » καὶ τῶν συμμάχων τῶν ἑαυτοῦ τοὺς παραγενομένους κατ' ὄνομα γέγραφε, καὶ αὐτοῦ; καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν, τοὺς δ' ὑπερῆσαντας τῶν συμμάχων ἀποστελεῖν φησὶ πρὸς ὑμᾶς. Ταῦτ' οὖν οὐκ ἂν οἴεσθε δύνασθαι γράφαι Φίλιππον μεθ' ἡμέραν ἄνευ ἐμοῦ;

15 130. Ἄλλ' ἔμοιγε νῆ τοὺς θεοὺς οὐτοσί δοκεῖ τοῦτο μόνον λογίζεσθαι, ὅπως μεταξὺ λέγων εὐδοκιμήσει· εἰ δὲ μικρὸν ἐπισχῶν δοῖσι πονηρότατος τῶν Ἑλλήνων εἶναι, οὐδὲ μικρὸν φροντίζει. Τί γὰρ ἂν τις τοιοῦτω πιστεύσειεν ἀνθρώπῳ, ὃς ἐγκεχειρήκε λέγειν ὡς Φίλιππος οὐ τοῖς αὐτοῦ στρατηγήμασιν, ἀλλὰ ταῖς ἐμαῖς δημογραφίαις εἰσω Πυλῶν παρήλας; Καὶ λογισμὸν τινα ἡμερῶν συνηριθμεῖτο πρὸς ὑμᾶς ἐν αἷς ἐγὼ μὲν ἀπήγ-

20 γελλον τὴν πρεσβεῖαν, οἱ δὲ Φαλαίκοι τοῦ Φωκίων τυράννου δρομοκλήρυκες τάνθενδε ἐκέῖσε διήγγελλον, πιστεύσαντες δὲ οἱ Φωκεῖς ἐμοὶ εἰσω Πυλῶν αὐτὸν παρεδέξαντο καὶ τὰς πόλεις τὰς αὐτῶν παράδοσαν. (131) Ταῦτα μὲν οὖν ὁ κατήγορος μεμηχάνηται, τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διεφθάρη πράγματα πρῶτον μὲν διὰ τὴν τύχην, ἢ πάντων ἐστὶ κυρία, ἔπειτα διὰ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ τὸν δεκαετῆ πόλεμον. Τὸ γὰρ αὐτὸ

25 ἡϋῆσέ τε τῶν ἐν Φωκεῦσι τυράννων τὰ πράγματα καὶ καθέλιε· κατέστησαν μὲν γὰρ εἰς τὴν ἀρχὴν τολμήσαντες τῶν ἱερῶν χρημάτων ἄψασθαι καὶ διὰ ξένων εἰς πολιτείας μετέστησαν, κατελύθησαν δ' ἀπορία χρημάτων, ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα. (132) Τρίτον δ' αὐτοὺς καθέλιεν ἢ τοῖς ἀπορουμένοις στρατοπέδοις συνήθως παρακαλοῦσα στάσις, τέταρτον δ' ἡ Φαλαίκοι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι πραγμάτων

30 ἄγνοια. Ἡ μὲν γὰρ Θετταλῶν καὶ Φιλίππου στρατεία πρόδηλος ἦν, οὐ πολλῶν δὲ χρόνῳ πρότερον πρὶν ἢ τὴν πρὸς ἡμᾶς εἰρήνην γενέσθαι πρέσβεις πρὸς ὑμᾶς ἦλθον ἐκ Φωκίων, βοηθεῖν αὐτοῖς κελύοντες καὶ ἐπαγγελλόμενοι παραδώσειν Ἄλπονον καὶ Θρόνιον καὶ Νίκαιαν, τὰ τῶν παρόδων τῶν εἰς Πύλας χωρία κύρια. (133) Ψηφισαμένοι δ' ὑμῶν παραδοῦναι Προξένῳ τῇ στρατηγῷ

35 τοὺς Φωκεῖς ταῦτα τὰ χωρία καὶ πενήτηκοντα πληροῦν τριήρεις καὶ τοὺς μέγρι τριάκοντα ἔτη γεγονότας ἐξέναι, ἀντὶ τοῦ παραδοῦναι τὰ χωρία Προξένῳ ἔδωσαν οἱ τύραννοι τοὺς πρέσβεις τοὺς ἐπαγγελλομένους ὑμῖν παραδώσειν τὰ φυλακτήρια, καὶ τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυστηρώτιδας σπονδὰς ἐπαγγέλλουσι μόνοι τῶν Ἑλλήνων Φωκεῖς οὐκ ἐσπέισαντο. Καὶ πάλιν Ἀρχιδάμου τοῦ Λάκωνος παραλαμβάνειν ὄντος ἐτοίμου τὰ

40 χωρία καὶ φυλάττειν, οὐκ ἐπέισθησαν, ἀλλ' ἀπεκρίναντο αὐτῷ τὰ τῆς Σπάρτης δεῖνὰ δεδιέναι καὶ μὴ τὰ παρ' αὐτοῖς. (134) Κάνταῦθα οὕτω διελέυσθε Φιλίππον, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ περὶ τε τῆς εἰρήνης ἐβουλεύεσθε καὶ τῆς ἐπιστολῆς ἠκούετε τῆς Προξένου ὅτι Φωκεῖς οὐ παραδεδώκασιν αὐτῷ τὰ χωρία, καὶ οἱ τὰ μυστήρια

LITERÆ.

129. Audite, Athenienses : « Dedi, ait, jusjurandum vestris legatis; » et socios suos qui adfuerint, nominatim quum ipsos, tum urbes eorum inscripsit, eos vero socios qui non adfuerint, pollicetur se ad vos missurum esse. Hæc ergo putatis Philippum non interdiu scribere potuisse sine me?

130. Sed ita me dii ament, isti non aliud curæ esse apparet, nisi ut interim dum verba facit, eloquentiæ gloriam consequatur; an vero paullo post omnium Græcorum improbius sit perhibendus, pro nihilo putat. Quid enim tali homini quisquam credat, qui dicere non veritus est, Philippum non suis artibus imperatoris, sed meis concionibus intra Pylas penetrasse? Atque etiam numerum dierum iniiit apud vos, intra quos ego legationem renuntiarum, et Phalæci, Phocensium tyranni, præcones cursorii decreta nostra illuc renuntiarint, et Phocenses me freti illum intra Pylas receperint, atque urbes suas ei tradiderint. (131) Et hæc quidem commentus est accusator, res autem Phocensium interierunt, primum per fortunam, quæ omnibus dominatur; deinde propter spatium temporis et decennale bellum — eadem enim res Phocensium tyrannorum opes et auxilium et destruxit; nam imperium susceperunt, quum ausi essent sacram pecuniam invadere, et peregrinorum militum opera republicas mutassent; tandem interierunt inopia pecuniæ, quum eam omnem in stipendia militum insuississent —; (132) tertio loco eos everit seditio, quæ exercitus penuria laborantes comitari solet; quarto loco Phalæci futurarum rerum ignoratio. Nam Thessalorum quidem et Philippi expeditio in conspectu erat, non multo autem ante quam pax vobiscum iniretur, legati Phocensium ad vos venerant, auxilia petentes, et vobis se tradituros pollicentes Alponum, Thronium et Nicæam, quæ loca qui obtinent transitu Pyllarum potiuntur. (133) Quum vero vos decrevissetis, ea loca Proxeno duci vestro a Phocensibus tradenda esse, et quinquaginta triremes complendas, et iis qui intra trigessimum ætatis annum essent in aciem exeundum, tyranni ea loca Proxeno adeo non tradiderunt, ut legatos, qui se arces illas vobis tradituros promiserant, in vincula conjecerint, et cum fecialibus, qui mysteriorum Eleusiniarum inducias per Græciæ urbes annuntiabant, soli Græcorum Phocenses pacisci recusaverint. Deinde quum Archidamus Laco paratus esset loca illa accipere ac tueri, non assenserunt, sed ei responderunt, se Spartæ pericula timere et non sua ipsorum. (134) Eo autem tempore nondum inter vos et Philippum convenerat, sed eodem die et de pace delibebatis, et Proxeni literas audiebatis, quibus significabatur, Phocenses loca illa non tradidisse, et ii qui mysteria

ἐπαγγέλλοντες μόνους τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπέφηναν
 46 Φωκέας οὐ δεδευμένους τὰς σπονδάς, ἀλλὰ καὶ τοὺς
 δεῦρο ἐληλυθότας πρέσβεις δεδουκένους. Ὅτι δὲ ἀληθῆ
 λέγω, καλεῖ μοι τοὺς σπονδοφόρους καὶ τοὺς παρὰ
 Προξένου τοῦ στρατηγοῦ πρεσβεύσαντας εἰς Φωκέας,
 Καλλικράτην καὶ Μεταγένην. Καὶ τῆς ἐπιστολῆς ἀκού-
 σατε τῆς Προξένου.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

135. Ἀκούετε, ὦ Ἀθηναῖοι, τῶν χρόνων παραναγινο-
 5 σκομμένοι ἐκ τῶν δημοσίων γραμμῶν καὶ τῶν μαρ-
 τύρων ἡμῖν προσδιαμαρτυρησάντων, ὅτι πρὶν ἐμὲ
 χειροτονηθῆναι πρεσβευτὴν Φάλαϊκος ὁ τῶν Φωκέων
 τύραννος ἡμῖν μὲν καὶ Λακεδαιμονίοις ἠπίσται, Φι-
 λίπῳ δ' ἐπίστευεν.

136. Ἄλλ' οὗτος μόνος τὸ συμβησόμενον ἤγνοι; ἡμεῖς
 δὲ αὐτοὶ δημοσίᾳ πῶς διεκίσεθε; οὐ πάντες προσεδο-
 κάτε Φιλίππον ταπεινώσειν Θεβαίους ὄρωντα αὐτῶν
 10 τῶν θρασυτήτων, καὶ τὸ μὴ βούλεσθαι δύναμιν ἀνθρώ-
 πων ἀπίστων ἐπασκῆσαι; Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐ μὲθ'
 ἡμῶν τὰναντία Θεβαίοις ἐπρέσβευον, καὶ τελευτῶντες
 προσέκρουον φανερώς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ διηπειλοῦν
 τοῖς τῶν Θεβαίων πρέσβεις; αὐτοὶ δὲ οὐκ ἠπόρουσαν
 καὶ ἐροῦντο οἱ τῶν Θεβαίων πρέσβεις; Θετταλοὶ δὲ
 οὐ κατεγέλων τῶν ἄλλων, ὑπὲρ αὐτῶν φάσκοντες τὴν
 15 στρατείαν εἶναι; (137) τῶν δ' ἐταίρων τινὲς τῶν Φιλίπ-
 που οὐ διαρρήθην πρὸς τινὰς ἡμῶν ἐλεγον ὅτι τὰς ἐν
 Βουιωτῆσι πόλεις κατοικεῖ Φιλίππος; Θεβαῖοι δ' οὐκ
 ἐξηλύθεσαν κἀνδοῦμαι, ἀπιστοῦντας τοῖς πράγμασιν;
 ἡμῖν δὲ ταῦθ' ὄρων οὐκ ἐπεμψεν ἐπιστολὴν ὁ Φιλίππος
 ἐξίναί τι πάσῃ τῇ δυνάμει βοηθήσοντας τοῖς δικαίοις;
 οἱ δὲ τῶν πολεμικῶν καὶ τῆν εἰρήνην ἀνανδρίαν καλοῦν-
 20 τες οὐ διεκώλυσαν ἡμᾶς ἐξέλθειν, εἰρήνης καὶ συμμα-
 χίας ἡμῖν γεγεννημένης, δεδιέναι φάσκοντες μὴ τοὺς
 στρατιώτας ἡμῶν δημόρους λάβῃ Φιλίππος; (138) Πότε-
 ρον οὖν ἐγὼ τοὺς προγόνους ἐκώλυσα τὸν δῆμον μιμῆ-
 σθαι, ἢ σὺ καὶ οἱ μετὰ σοῦ συνεστηκότες ἐπὶ τὰ κοινά;
 καὶ πότερον ἦν ἀσφαλεστέρα καὶ καλλίων Ἀθηναίοις
 ἢ ἔξοδος ἡνίκα ἤμαζον ἐν τῇ μανίᾳ Φωκεῖς, ἐπολέμου
 25 δὲ Φιλίππῳ, εἶχον δὲ Ἀλπιωνοὺς καὶ Νικαίαν οὕτω
 παραδότους Φαλαίκοι Μακεδόσι, τὰς σπονδάς δὲ, οἷς
 ἐμῆλομεν βοηθεῖν, τὰς μυστηριώτικας οὐκ ἐδέχοντο,
 Θεβαῖοι δ' ὅπισθεν κατελείπομεν, μεταπεμπομένους
 μὲν Φιλίππου, ὄρων δ' ἡμῖν καὶ συμμαχίας γεγεννη-
 30 μένης, Θετταλῶν δὲ καὶ τῶν ἄλλων Ἀμφικτυόνων
 στρατευόντων; (139) Οὐ πολλῶν καλλίων οὕτως ἦν ὁ καιρὸς
 ἐκεῖνος, ἐν ᾧ διὰ τὴν σὴν ἀνανδρίαν καὶ ἄμα φθόνον
 ἐκνευγώγησαν ἐκ τῶν ἀγρῶν Ἀθηναῖοι, πρεσβεύοντες
 ἡμῶν τὴν τρίτην ἡδὴ πρεσβείαν ἐπὶ τὸ κοινόν τῶν Ἀμ-
 35 φικτυόνων, ἐφ' ἣν τολμᾶς με λέγειν ὡς οὐ χειροτονηθεὶς
 ἤρχομαι, ἐχθρὸς δ' ὢν οὕτω καὶ τήμερον ἠθέληκός με εἰσ-
 ἀγγεῖλαι παραπρεσβεύεσθαι; οὐ γὰρ δὴ φθονεῖς γέ μοι
 τῶν εἰς τὸ σῶμα τιμημάτων. (140) Τοιγάρτοι Θεβαίων
 μὲν παρακαθημένων καὶ δεομένων, τῆς δ' ἡμετέρας πό-

annuntiaverant, indicabant, solos inter ceteros Græcos
 Phocenses sedus non admisisse, sed etiam legatos, qui
 huc profecti essent, in vincula coniecisse. Quæ ut vero
 a me dici constet, accerse sociales, et Callicratem ac Me-
 tagenem, quos Proxenus dux ad Phocenses legatos misit.
 Audite item literas Proxeni.

TESTIMONIA. LITERÆ.

135. Auditis, Athenienses, una etiam tempora recitari
 ex publicis monumentis, testes quoque dixisse, priusquam
 ego legatus crearer, Phalarcum, Phocensium tyrannum,
 nobis et Lacedæmonis diffisum, Philippo credidisse.

136. Numquid vero iste solus, quid eventurum esset,
 ignorabat? Imo vos ipsi publice quomodo affecti fuistis?
 nonne omnes expectabatis, fore ut Philippus Thebanos
 opprimeret, quippe quorum et audaciam videret, et per-
 fidiorum hominum potentiam augeri mollet. Nonne Lacedæ-
 monii legati una cum vestris, Thebanis refragabantur, ac
 tandem aperto odio eos in Macedonia lacescebant, et lega-
 tis illorum minitabantur? nonne vero ipsi æstuabant, et
 de sese pertimuerant legati Thebanorum? nonne Thessali
 ceteros deridebant, et sua causa illam expeditionem sus-
 ceptam esse jactabant? (137) nonne vero quidam amico-
 rum Philippii aperte ad vestrum quosdam dicebant, Phi-
 lippum Bæotias urbes instauraturum esse? nonne Thebani
 omnes suas copias eduxerunt, diffisi rebus suis? Nonne
 Philippus ea quum videret, vos per literas cum omnibus co-
 piis exire jubebat, pro æquitatis defensione? Nonne vero
 isti qui nunc bellicosi sunt et pacem ignaviam vocant, vos
 prohibuerunt ne exiretis, quamvis pax et societas facta
 es et, se vereri dicentes ne Philippus milites vestros obidea
 caperet? (138) Utrum igitur ego populum prohibui majores
 imitari, an tu, et il qui tecum contra rempublicam con-
 spirarunt? Ultra porro expeditio tutior fuit et honestior
 Atheniensibus? eane, quum Phocensium summa audacia
 erat, quum Philippo resisterent, quum Alponum et Niceam
 tenerent, nec dum ea loca Phalarcum Macedonibus tradidisset:
 quum inducias mysteriorum ei, quibus suppetias ituri era-
 mus, repudiassent; quum Thebanos a tergo reliquissemus;
 quum a Philippo accerseremur, jurejurando et societate
 cum eo nobis intercedente; quum Thessali et ceteri Am-
 phictyones militarent? (139) Nonne hæc occasio longe fuit
 honestior illa, qua propter et ignaviam et invidentiam tuam
 Athenienses res suas ex agris in urbem convexerunt,
 quum ego jam tertiam legationem obirem apud concilium
 Amphictyonum, quam tu me obivisse non delectum, dicere
 non dubitas: et tamen quum inimicus mihi sis, hactenus
 nunquam ausus es me falsæ hujus legationis accusare? ne-
 que enim scilicet mihi multas invides, quæ corpore sunt
 luendæ. (140) Itaque quum Thebani (Philippo in Pylæa)
 assiderent, eumque orarent (ut Phocenses delere vellet),
 quum nostra urbs propter te metu vano perturbata esset,

λεως διὰ σέ τεθοροθυμένης καὶ τῶν Ἀθηναίων ὀπλιτῶν οὐ παρόντων, Θετταλῶν δὲ Θηβαίους προσθεμένων διὰ τὴν ὑμετέραν ἀβουλίαν καὶ τὴν πρὸς Φωκίας ἔχθραν, ἢ προὔπηρχε Θετταλοῖς ἐκ παλαιῶν χρόνων ὅτε αὐτῶν τοὺς βιήρους λαβόντες Φωκεῖς κατηλόγησαν, Φαλαίκου δὲ πρὶν ἐμὲ ἐλθεῖν καὶ Στέφανον καὶ Δερκύλον καὶ τοὺς Ἀμφικτύονας πρέσβεις ἀπεληλυθότος ὑποσπόνδου, (141) Ὀρχομενίων δὲ περιφρόνων ὄντων καὶ σπονδὰς τοῖς σώμασιν αἰτησάντων ὥστε ἀπελθεῖν ἐκ τῆς Βοιωτίας, 40 παρεστηκότων μὲν τῶν Θηβαίων πρέσβεων, ὑπολειπομένης δ' ἔχθρας φανερᾶς Φιλίππῳ πρὸς Θηβαίους καὶ Θετταλοῦς, τότε ἀπόλωντο αἱ πράξεις οὐ δι' ἐμέ, ἀλλὰ διὰ τὴν σὴν προδοσίαν καὶ τὴν πρὸς Θηβαίους προξενίαν. Μεγάλα δ' οἶμαι τούτων ἐγὼ σημεῖα ἐπιδείξειν. (142) Εἰ γάρ τι τούτων ἀληθὲς ἦν ὧν σὺ λέγεις, κατηγόρου ἂν μου Βοιωτοὶ καὶ Φωκεῖον οἱ φεύγοντες, ὧν τοὺς μὲν ἐξεβλήθειν, τοὺς δ' ἐκόλωσα καταλθεῖν· νῦν 47 δ' οὐχὶ τὰ συμβάντα λογιζόμενοι, ἀλλὰ τὴν εὐνοίαν τὴν ἐμὴν ἀποδεχόμενοι, συλλεγέστες οἱ φεύγοντες Βοιωτῶν ἤρηται μοι συνηγόρους, ἤκουσι δ' ἀπὸ τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων πρέσβεις, οὓς ἐγὼ τὴν τρίτην πρεσβείαν ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτύονας πρεσβεύων ἕωσα Οἰταίων ἐγχειρούτων λέγειν ὡς δεῖ τοὺς ἡβώντας ὠθεῖν κατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ παρήγαγον εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ὥστε 5 ἀπολογίας τυχεῖν. Ὁ μὲν γὰρ Φάλαικος ὑπόσπονδος ἀφείτο, οἱ δὲ ἀνάτιοι ἀποθνήσκειν ἐμελλον, συναγορεύοντος δ' ἐμοῦ διεσώθησαν. (143) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι Μνάσωνα τὸν Φωκίαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς τῶν Βοιωτῶν φυγῆς ἡρημένους. Ἀνάβηθι δεῦρο, Λίπαρε καὶ Πύθων, καὶ τὴν αὐτὴν 10 ἀπόδοτέ μοι χάριν εἰς τὴν τοῦ σώματος σωτηρίαν ἢν περ ἐγὼ ὑμῖν.

ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ ΒΟΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ.

Πῶς οὖν οὐκ ἂν δεῖνὰ πάθοιμι, εἰ κατηγοροῦντος μὲν Δημοσθένους τοῦ Θηβαίου προξένου καὶ πονηροτάτου τῶν Ἑλλήνων, συναγορευόντων δὲ μοι Φωκέων καὶ Βοιωτῶν ἀλοῖην;

144. Ἐτόλμησε δ' εἰπεῖν ὡς ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω. Φησὶ γάρ με εἰπεῖν, ὅτ' ἔκρινον Τίμαρχον, ὅτι πάντες κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς πορνείας φήμην 16 παρειλήφασι, τὸν δ' Ἡσίοδον ποιητὴν ἀγαθὸν ὄντα λέγειν,

Φήμη δ' οὐτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἦν τινα λαοὶ πολλοὶ φημίζωσι· θεὸς γὰρ τίς ἴσθι καὶ αὐτῆ·

τὴν δ' αὐτὴν ταύτην θεὸν ἔχειν νῦν κατηγοροῦσαν ἐμοῦ· πάντας γὰρ λέγειν ὡς γρήματα ἔγω παρὰ Φιλίππου. (145) Εὖ δ' ἴστε, ὧ Ἀθηναῖοι, ὅτι πλεῖστον δια- 20 φέρι φήμη καὶ συκοφαντία. Φήμη μὲν γὰρ οὐ κοινωνεῖ διαβολῇ, διαβολῇ δὲ ἀδελφόν ἐστὶ καὶ συκοφαντία. Διοριῶ δ' αὐτῶν ἐκάτερον σαφῶς. Φήμη μὲν ἐστίν, ὅταν τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν αὐτόματον ἐκ μηδεμιᾶς προράσεως λέγη τινὰ ὡς γεγενημένην πράξιν· συκοφαντία δ' ἐστίν, ὅταν ἴσθι τὸς πολλοὺς εἰς ἀνήρ αιτίαν

quum Atheniensium legiones non adessent, quum Thessali se cum Thebanis conjunxissent, propter vestram cunctationem atque odium Phocensium, quod ab antiquis temporibus in eos gerebant, quod Phocenses eorum obsides acceptos fustibus ad mortem cecidissent, quum Phalæcus ante meum, Stephani, Dercyli ceterorumque legatorum, qui ad Amphictyonas missi erant, adventum per inducias dimissus esset, (141) quum Orchomenii metu perterriti, salute corporibus suis pacta, polliciti essent, se Bœotia excessuros, quum Thebanorum legati astarent, quum aperte inimicitiae Philippi erga Thebanos et Thessalos restarent: tum res perierunt, non propter me, sed per tuam proditionem et amicitiam cum Thebanis. Harum ego rerum me magna argumenta prolaturum arbitrator. (142) Nam si quid eorum quæ tu dicis, verum esset, Bœotii et Phocensium exules me accusarent, quorum alios eiecissem, alios ab exilio revocari prohibuissem. Nunc non eventum considerato, sed studio meo comprobato, Bœotiorum exulum concilium advocatos mihi creavit. Adsunt et e Phocensium urbibus legati, quos ego tertia ad Amphictyonas legatione conservavi, quum Cœtæi censerent, puberes de rupe precipitandos esse, atque ad Amphictyonas adduxi, ut eis dicendi pro se potestas daretur. Nam Phalæcus tyrannus certis conditionibus dimissus erat, hominibus autem insontibus exitium imminabat, qui me patrocinante sunt conservati. (143) Ut autem vera me dicere constet, voca mihi Mnasonem Phocensem, ejusque legationis collegas, et eos qui a Bœotio exilio sunt delecti. Ascendite huc, Lipare et Pytho, eandemque ad vitæ incolumitatem mihi gratiam referete, quàm ego vobis contuli.

ADVOCATIO BŒOTIORUM ET PHOCENSIIUM.

Non vero inique mecum ageretur, si accusante me Demosthene, Thebanorum procuratore, ac Græcorum improbissimo, Phocensibus autem et Bœotiis mihi patrocinantibus, condemnarer?

144. Ausus porro est dicere, meis ipeius verbis me convinci. Ait enim me dixisse, quum Timarchum accusarem, omnes impudicitiae famam de eo accepisse; Hesiodum autem præstantem poetam dicere,

Quam populi sermo celebrat creber, Irrita nunquam Fama cadit penitus, dea quædam quum sit et ipsa.

Eandem igitur deam nunc venire me accusatum; omnes enim dicere, me pecuniam accepisse a Philippo. (145) Satis autem scitis, Athenienses, inter famam et calumniam plurimum interesse. Fama enim cum criminatione nihil habet commune: criminatio vero et calumnia germanæ sunt sorores. Quarum utramque perspicue definiam. Fama est, quum multitudo civium ultro, nulla de causa, de re aliqua loquitur, quasi facta sit: calumnia vero est, quum unus vir apud multos crimine conjecto, tam in concionibus

ἐμβάλων ἐν τα ταῖς ἐκκλησίαις ἀπάσαις πρὸς τε τὴν
 25 βουλὴν διαβάλλη τινά. Καὶ τῇ μὲν φήμῃ δημοσίᾳ
 ὄνομεν ὡς θεῶ, τῶν δὲ συκοφαντῶν ὡς κακούργων
 δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα. Μὴ οὖν σύναγε εἰς ταύ-
 τὸν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίτοις.

146. Ἐπὶ πολλοῖς μὲν οὖν ἔγωγε τῶν κατηγορημέ-
 των ἠγανάκτησα, μάλιστα δὲ ἡνίκα ἠτιᾶτό με εἶναι
 30 προδότην· ἅμα γὰρ ταῖς αἰτίαις ταύταις φανῆναι με
 δεῖ θρωῶδη καὶ τὴν ψυχὴν ἄστοργον καὶ πολλοῖς ἐτέ-
 ροις ἁμαρτήμασι πρότερον ἔνοχον. Τοῦ μὲν οὖν ἐμοῦ
 βίου καὶ τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης ὑμᾶς δοκιμαστὰς
 ἱκανοὺς εἶναι νομίζω· ἃ δ' ἐστὶ τοῖς μὲν πολλοῖς ἀσύν-
 35 οπτα τοῖς δὲ χρηστοῖς τὰς ψυχὰς μέγιστα, τούτων
 ὑμῖν τὰ κλισία καὶ καλῶς ἔχοντα ἐκ τῶν ἐμῶν ὄρεῖν
 ἀναβιδῶμαι, ἔν' εἰδῆτε τὰς ἐμὰς παρακαταθήκας, ἃς
 οἶκο καταλιπὼν εἰς Μακεδονίαν ἐπέσβευσα. (147) Σὺ
 μὲν γάρ, ὦ Δημόσθενες, ταῦτα ἐπλάσω ἐπ' ἐμέ, ἐγὼ
 40 δ' ὡς ἐπαιδευθὴν καὶ δικαίως ἐξηγήσομαι. Οὐτοσί
 μὲν μοι ἐστὶ πατήρ Ἀτρομέτης, σχεδὸν πρεσβύτατος
 τῶν πολιτῶν· ἔτη γὰρ ἤδη βεβίωκεν ἐνετήκοντα καὶ
 τέτταρα, καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ νέω μὲν ὄντι, πρὶν
 τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι διὰ τὸν πόλεμον, ἀθλίει τῷ σώ-
 45 ματι, ἐκπαιδύσθαι δὲ ὑπὸ τῶν τριάκοντα στρατεύεσθαι
 μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀριστεύειν δ' ἐν τοῖς κινδύνοις, εἶναι
 δ' ἐκ φρατρίας τὸ γένος ἢ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἐτεοβου-
 50 τάδος μετέχει, ὅθεν ἢ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πολιάδος ἐστὶν
 ἱέρεια, συγκαταγείναι δὲ τὸν δῆμον, ὥσπερ καὶ ὀλίγω
 πρότερον εἶπον. (148) Ἐλευθέρου δὲ μοι συμβέβηκεν
 εἶναι καὶ τοὺς πρὸς μητρὸς ἅπαντας, ἢ νῦν ἐμοὶ πρὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται φοβομένη περὶ τῆς ἐμῆς
 σωτηρίας καὶ διηπορημένη. Καίτοι, ὦ Δημόσθενες,
 ἢ μὲν ἐμὴ μήτηρ ἔφυγε μετὰ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς εἰς Κό-
 55 ρινθον καὶ μετέσχε τῶν πολιτικῶν κακῶν· σὺ δὲ
 ἀμφοιστῶν ἀνὴρ εἶναι (οὐ γὰρ ἂν τολμήσαιμι εἰπεῖν
 ὡς ἀνὴρ εἶ) ἐνεγράφη· λειποτατίου καὶ τὸν γραψάμενον,
 Νικῶδημον τὸν Ἀφιδναῖον, χρήμασι πείσας ἐσώθης,
 60 ὃν ὕστερον μετὰ Ἀριστάρχου συναπέκτεινας καὶ οὐ
 καθαρὸς ὢν τὰς χεῖρας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλεις.
 (149) Φιλοχάρης δ' οὐτοσί δ' πρεσβύτατος ἀδελφὸς ἡμῶν,
 65 οὐκ ἀγενεῖς διατριβὰς (ὡς σὺ βλασφημεῖς) ἔχων, ἀλλ'
 ἐν γυμνασίοις διατριβῶν καὶ μετὰ Ἰφικράτους συνηστρα-
 τευμένος καὶ συνεχῶς ἔτος ἤδη τοῦτι τρίτον στρατηγῶν
 ἦκε δευτέρω ὑμῶν ἐμὲ σώσαι. Ἀφώβητος δ' οὐτοσί
 70 ὁ νεώτατος ἀδελφὸς ἡμῶν, πεπρεσβευκῶς μὲν ὑπὲρ
 ὑμῶν ἀξίως τῆς πόλεως πρὸς τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα,
 καλῶς δὲ καὶ δικαίως τῶν ὑμετέρων προσόδων ἐπιμε-
 ληθεὶς ὅτε αὐτὸν ἐπὶ τὴν κοινὴν διοίκησιν εἰσεσε, καὶ
 75 πεπαιδοποιημένος κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλ' οὐ Κνωσίωιν
 τῇ αὐτῷ γυναῖκα παρακατακλίνων ὥσπερ σὺ, πάρσει
 κατατρωνῶν τῶν σῶν λοιδοριῶν· τὸ γὰρ ψευδὲς ὄνειδος
 οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. (150) Ἐτολμησας
 80 δὲ καὶ κατὰ τῶν κηδεστῶν ἐμῶν εἰπεῖν· οὕτως ἀναίδης
 καὶ πόρρωθεν ἀγάριστος εἶ, ὃς Φιλόδημον τὸν Φίλωνος
 πατέρα καὶ Ἐπικράτους οὐκ ἀγαπᾷς οὐδὲ προσκυνεῖς,

omnibus, quam apud senatum, aliquem criminatur. Ac
 Famæ quidem sacra publice facimus, ut deæ: de calumnia-
 toribus autem, tanquam maleficis publice conqueri licet.
 Noli igitur conjungere turpissima cum honestissimis.

146. Ego vero, quum alla multa in accusatione iniquo
 animo tuli, tum vero illud, quum me proditionis insimula-
 vit. Nam una cum his criminibus ostendendum est, me
 esse ferum atque impium, et multis aliis criminibus olim
 constrictum. Sed ego vos meæ vitæ ac quotidianæ con-
 147. Hic pater meus est Atrometus, fere natu inaximus omnium
 civium: annos enim jam vixit quattuor et nonaginta. Acci-
 dit autem ut adolescens, ante rem familiarem bello amis-
 sam, pugilem ageret, post a triginta tyrannis ejectus, in
 Asia militaret, atque in proeliis victoriam cum laudis insi-
 gnibus consequeretur. Ejus porro genus est ex ea curia,
 quæ aras cum Eteobutadis communes habet, unde Minervæ
 urbanæ sacrificula deligitur. Ad hæc, ut paulo prius
 dixi, populi in patriam reducendi adjutor fuit. (148) Præ-
 terea materni cognati mei omnes ingenui sunt, quæ mihi
 nunc ob oculos versatur, sollicita de salute mea, et inops
 consilii. Enimvero, Demosthenes, mater mea cum suo
 marito Corinthum abiit exulatum, et publicorum malo-
 rum particeps fuit. Tu autem, qui te virum profiteris
 — valde enim dubito an vir sis appellandus — inscriptus
 es ut ordinum desertor, et accusatore Nicodemo Aphidnaeo
 pecunia placato evasisti, cujus postea Aristarcho adjutor
 fuisti occidendi, et quum manus cæde inquinatas habeas,
 in forum irrumpis. (149) Philochares porro frater meus
 natu maximus, qui non degeneri studio occupatur, ut tu
 conviciaris, sed in gymnasiis versatur, et cum Iphicrate
 militavit, et tertium jam annum continenter est cum impe-
 150. Hic autem pater tuus est Epicrates, quem tu non diligas et adores, cujus opera in

12 δι' ὃν εἰς τοὺς δῆμότας ἐνεγράψας, ὡς ἴσασιν οἱ πρε-
 σβύτατοι Παιανίδων. Ἐκπέπληγμαί δέ εἰ σὺ λαοδρασίην
 Φίλωνα τυλμῆς, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἐπιεικεστάτοις
 Ἀθηναίοις, οἱ δὲ οὐρα ἐισελήλυθασι δικάζοντες ἕνεκα τοῦ
 βελτίστου τῆς πόλεως καὶ μᾶλλον προσέχουσι τοῖς
 βίους ἡμῶν ἢ τοῖς λόγοις. (151) Πότερα γὰρ ἂν προσ-
 δοχῆς αὐτοὺς εὐξασθαι, μυρίους ὀπλίτας ἐμοῖους Φί-
 λωνι γενέσθαι, καὶ τὰ σώματα οὕτω διακειμένους καὶ
 20 τὴν ψυχὴν οὕτω σιγῆρας, ἢ τρισμυρίου κιναιδούς
 οὓους περ σὺ; Καὶ τὴν Ἐπικράτους εὐαγωγίαν τοῦ
 Φίλωνος ἀδελφοῦ ἐπαναγίεις εἰς ὄνειδον. Καὶ τίς αὐτὸν
 εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα ἢ μεθ' ἡμέραν, ὡς σὺ φῆς,
 ἐν τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἢ νύκτωρ; οὐ γὰρ ἂν
 τοῦτο γ' εἴποις, ὡς ἔλαθεν οὐ γὰρ ἠγνοεῖτο. (152) Ἐμοὶ
 δέ, ὡς Ἀθηναῖοι, ἐκ τῆς Φιλοδήμου θυγατρὸς καὶ Φίλω-
 νος ἀδελφῆς καὶ Ἐπικράτους τρεῖς παῖδες εἰσι, μία μὲν
 26 θυγάτηρ, δύο δὲ υἱεῖς· οὓς ἐγὼ ἔχω μετὰ τῶν ἄλλων
 κομίζων ἐνός ἐρωτήματος ἕνεκα καὶ τεκμηρίου πρὸς
 τοὺς δικαστάς, ὧ νῦν ἤδη χρῆσομαι. Ἐρωτῶ γάρ,
 ὡς Ἀθηναῖοι, εἰ δοκῶ ἂν οὖν πρὸς τῇ πατρίδι καὶ τῇ
 τῶν φίλων συνθηαί καὶ ἱερῶν καὶ τάφων πατρίων με-
 τούσια τούτους τοὺς πάντων ἀνθρώπων ἐμοὶ φιλτάτους
 προδοῦναι Φιλίππῳ, καὶ περὶ πλείονος τὴν ἐκείνου
 30 φιλίαν τῆς τούτων σωτηρίας ποιήσασθαι. Πίστιά κρατῆ-
 ροῦ θεία ἤδονη; ἢ εἰ πώποτε ἀσχημον ἕνεκα χρημάτων
 πράξας; οὐ γὰρ ἡ Μακεδονία κακοὺς ἢ χρηστοὺς ποιεῖ,
 ἀλλ' ἡ φύσις· οὐδ' ἐσμέν ἕτεροι τινες ἔχοντες ἀπὸ τῆς
 πρεσβείας, ἀλλ' οὓους ἐξεπέμψατε.

153. Συμπέπληγμαί δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ καθ' ὑπερβολὴν
 ἀνθρώπων γόητι καὶ πονηρῷ, δε σὺδ' ἂν ἄκων ἀληθές
 οὐδὲν εἴποι. Ἥγαίται δ' ἔταν τι ψεύδεται τῶν λόγων
 46 δρκος κατὰ τῶν ἀναισχύρων ὀφθαλμῶν, κᾶτα οὐ γε-
 νημένα οὐ μόνον ὡς ἐστὶ λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν
 ἐν ἣ φησὶ γενέσθαι· καὶ προστίθησιν ἅμα τινὲς ὄνομα
 πλασάμενος, δε ἔτυχε παρών, μιμούμενος τοὺς τάλθηθ
 λέγοντας. Ἐν δὲ εὐτυχοῦμεν οἱ μὴδὲν ἀδικούντες, δε
 πρὸς τῇ τερατείᾳ τοῦ τρόπου καὶ τῇ τῶν ὀνομάτων
 συνθέσει νοῦν οὐκ ἔχει. Σκέψασθε γὰρ ἀπροσύννη
 50 ἅμα καὶ ἀπαιδευσίαν ἀνθρώπου, δε τοιοῦτον ἔπλασε τὸ
 περὶ τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεύδος κατ' ἐμοῦ, ἐφ'
 ὧ μεταξὺ μὲν λέγων ὑφ' ἡμῶν ἐξερρίφη· τὸν γὰρ
 πλείστον ἀρεστηκότα τῶν τοιοῦτων πρὸς τοὺς εἰδότας
 διέβαλλε. (154) Σκέψασθε δὲ ὡς πόρρωθεν ἐπὶ τὴν
 αἰτίαν ταύτην παρεσκευάσθη. Ἔστι γὰρ τις ἐπιδημῶν
 Ἀριστοφάνης Ὀλύνθιος· τούτῳ συσταθεὶς ὑπὸ τινων
 καὶ πυθόμενος ὡς εἰπεῖν δύναται, ὑπερεκθεραπεύσας
 αὐτὸν καὶ προσαγαγόμενος ἐπειδὴν ἐμοῦ τὰ ψευδῆ κα-
 40 ταμαρτυρεῖν πρὸς ὑμᾶς, κᾶν παρελθὼν ἐθέλησῃ σχε-
 τλιάσαι καὶ λέγειν ὡς εἰς οἰκίαν αὐτοῦ γυναῖκα καὶ
 αἰμυδάλτων γεγεννημένην πεπαρώνηκα, πεντακοσίας
 μὲν ἤδη δραχμὰς ὑπισχνάτο αὐτῷ δώσειν, πεντακο-
 σίας δ' ἑτέρας, ἐπειδὴν καταμαρτυρήσῃ. (156) Ὁ δ' αὐτῷ
 ἀπεκρίνατο, ὡς αὐτὸς διηγείτο, δε τῆς μὲν φυγῆς καὶ
 56 τῆς παρούσης ἀπορίας αὐτῷ οὐ κακῶς ἀλλ' ὡς οἴοντες

municipes et imperitiam, et e Pseudeis non maxime
 muniturum. Neque stupor quodam officio, si in Phaeis
 conviciari audes, idque apud modestiores Athenienses,
 qui hoc ingremi sunt, publici boni causa jus dntari, vi-
 tasque nostras spectant magis quam orationes. 151. Quam
 enim eos censes optare, ut decem milia milium existant,
 qui sint similes Phalonia, et corporibus sic affecti, et ani-
 mis ita modesti; an vero trices mille canes, qualis tu es?
 Atque etiam Epicratidis tractabilitatem, fratris Phalonia,
 loco probri commemorat. Et quis cum unquam vidit in-
 decore se gerentem vel interitum, ut tu sis, in celebritate
 Bacchamalium, vel noctis? neque enim dicere potes, cum
 latuisse. Neque enim ignotus fuit. (1.2) Mibi vero,
 Athenienses, ex Philodemis filia, Phalonia et Epicratidis sorore.
 tres nati sunt liberi, una filia, et filii duo. Quos ego cum
 ceteris afferro, unius interrogationis erga, et argumenti apud
 100 iudices, quo nunc utar. Ego enim vos, Athenien-
 sine et sacris, et patriorum monumentorum communi-
 bus omnium mortalium mihi carissimos prodidisse Philippo,
 et plaris fecisse illius amicitiam quam salutem horum. Quomodo
 victus voluptate? Aut quod unquam doctus pernoctare
 causa in me suscepi? Neque enim Macedonia bonos aut
 malos facit, sed suum quocumque ingenium. Neque alii
 sumus a legatione reversi, sed tales, quales nos ablegastis.

153. Sed implicatus sum in republica cum metrico praed-
 stigatore, et insigni praedito improbitate, qui me invidus quidem
 veri quicquam dicat. Quom autem mentitur, primum
 orationis locum tenet iurandum quod per impudens
 suos oculos pejerat. Deinde vero quae facta non sunt, non
 modo facta esse dicit, sed et diem quo facta esse ait, adjicit,
 et fictitium alicujus nomen adjungit qui interfuerit, ut eos qui
 vera loquuntur imitetur. Sed una res nobis insonitibus est
 praesidio, quod in istis morum praestigis et compositione fabu-
 larium mentem non habet. Nam quanta sit hominis recordi-
 105 dadium simul et inscitia, ex eo astimate, quod ejusmodi mendacium
 contra me de Olynthia muliere commentus est,
 ut inter dicendum a vobis ejiceretur. Eum enim, qui ab
 ejusmodi crimine remotissimus esset, apud eos qui vitam
 autem quam longe ante ad crimen istud se paravit. (154) Videte
 quidam frequentare nostram urbem solitus Aristophanes
 Olynthius. Is quum isti a quibusdam esset com-
 110 mendatus, atque illud etiam adjectum esset, dicendi
 esse peritum, hominem omni sequiorum genere de-
 mereri studuit, atque adducere, ut falso me apud vos testi-
 monio opprimeret. Quodsi progressus miserabili gestu,
 ei se quingentas drachmas daturum pollicebatur, statim
 115 alias quingentas post dictum falsum testimonium. (155) Ille
 autem ei respondit, ut ipse narrabat, esse, quod ad exi-
 lium attineret atque inopiam qua urgeretur,

στα στοχάζοιτο, τοῦ δὲ τρόπου πλείστον εἶη διη-
ρητικός· οὐδὲν γὰρ ἂν τοιοῦτον πράξει. Ὅτι δὲ
ῥῆθ' λέγω, αὐτὸν Ἀριστοφάνην μαρτυροῦντα παρέξο-
ι. Κάλει μοι Ἀριστοφάνην Ὀλύμπιον, καὶ τὴν μαρ-
τῆαν ἀναγίνωσκε, καὶ τοὺς ἀκροῦστας αὐτοῦ καὶ
ὡς ἐμὲ ἀγγείλαντας, Δερκύλον Αὐτοκλέους Ἄγνου-
ν καὶ Ἀριστείδην Εὐφιλῆτου Κηφισία.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

156. Τῶν μὲν μαρτύρων διοικουμένων καὶ μαρτυ-
ρῶν ἀκούετε· τὰς δ' ἀνοσίους ταύτας τέγνας, ἃς
πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται καὶ χέχρηται νυνὶ
σ' ἐμοῦ, ἄρα μέμνησθε, ὡς ἐπιδακρύσας καὶ τὴν
λλᾶδα κατοδυράμενος καὶ Σάτυρον τὸν κωμικὸν
παρὶ τὴν προσεπαινεύσας, ὅτι ξένους τινὰς αὐτοῦ αἰ-
μαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελοργίῳ
ἢ δεδεμένους παρὰ τὸν πότον ἐξητήσατο παρὰ τοῦ
κλίππου, (157) ταυθ' ὑποθείς ἐπέειπεν ἐντεινάμενος
αὐτῇ τὴν ὀξείαν καὶ ἀνόσιον φωνήν, ὡς δεινὸν εἶη εἰ
μὲν τοὺς Καρίωνας καὶ Ξανθίας ὑποκρινόμενος οὕτως
ἡγεῖς καὶ μεγαλόψυχος γένοιτο, ἐγὼ δ' ὁ τῆς μεγίστης
ὄλεως σύμβουλος, ὁ τοὺς μυρίους Ἀρχαδῶν νοουστῶν,
ἰ κατίσχοιμι τὴν ὕβριν, ἀλλὰ παραθερμανθεῖς, ὄμ-
μας εἰστία Ξενοδόκος τῶν ἐταίρων τις τῶν Φιλίππου,
λοιοι τῶν τριγῶν καὶ λαβῶν ῥυτῆρα μαστιγοῖν
ἐμαλώτοιον γυναῖκα. (158) Οὐκ οὖν εἰ ὑμεῖς αὐτῷ ἐπι-
πέυσσατε ἢ Ἀριστοφάνη μου συγκατεψεύσατο, ἐπ'-
ἰσχυραῖς αἰτίαις ἀδίκως ἀπωλόμην ἂν. Ἐάσατε οὖν
ἐπὶ τὸν τοιοῦτον αὐτοῦ προστρόπαιον (μὴ γὰρ δὴ τῆς
πόλεως) ὥστε ἐν ὑμῖν ἀναστρέφουσι· καὶ τὴν μὲν
καλῶσιαν καθαίρατε, ἐν δὲ τοῖς ψηφίσμασι διὰ τούτου
τὰς εὐχὰς ποιήσασθε καὶ στρατιᾶν ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν
ἐπέμψετε; Καὶ μὴν ὁ γε Ἡσίοδος λέγει

Πολλὰ μοι ἔμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήρα,
ὃς κεν ἄλτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάσται.

159. Ἐν δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν ἐτι βούλο-
μαι. Εἰ γὰρ πού τις ἐστι κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν
μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην,
θανάτου τιμῶμαι. Ἄλλ' ὅμαι πολλὰ καὶ χαλεπὰ
παρακολουθεῖ τῷ κρινομένῳ, καὶ μετακαλεῖ τὴν ψυχὴν
ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὁ κίνδυνος ἐπὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας
λόγους, καὶ διαλογομένον παρίστησι μὴ τι παραλίπη
τῶν κατηγορημένων. Ὅστε ἄμα μὲν ὑμᾶς ἄμα δὲ
ἐμυτὸν εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατηγορημένων ἀγαγεῖν
βούλομαι. (160) Σκοπεῖτε γὰρ δὴ καθ' ἕκαστον, ὃ
ἠθῆκαι, ποῖον ἐγὼ ψήφισμα γράψας κρινομαι, ἢ ποῖον
νόμον λύσας, ἢ ποῖον γενέσθαι κωλύσας, ἢ τίνας ὑπὲρ
τῆς πόλεως συνθήκας ποιησάμενος, ἢ τί τῶν δεδογμέ-
νων περὶ τῆς εἰρήνης ἀπαλείψας, ἢ τί τῶν μὴ δοξάν-
των ὑμῖν προσγράψας. (161) Οὐκ ἤρεσκέτισαι τῶν
ῥητόρων ἢ εἰρήνη· ἐπειτα οὐ τότε ἀντιλέγειν αὐτοὺς
ἐμῶν, ἀλλὰ μὴ νῦν ἐμὲ κρίνειν; Ἐπλούτουν τινὲς ἐκ
τοῦ πολέμου ἀπὸ τῶν ὑμετέρων εἰσφορῶν καὶ τῶν δη-

sed quam sagacissima conjectura esse usum, verum ab ingenio
suo longissime aberrasse. Nihil enim ejusmodi se commis-
surum. Ut autem vera me dicere constet, ipsum Aristo-
phanem testem producam. Accerse Aristophanem Olyn-
thium, ejusque testimonium recita, eos item qui hoc ex illo
audiverunt, mihique nunciarunt, Dercylum Autoclis filium,
Hagnasium, et Aristidem Euphiletii filium Cephisiensem.

TESTIMONIA.

156. Testes jurantes et testificantes auditis, nefarias au-
tem istas verborum artes, quas iste adolescentibus polli-
cetur, quibusque nunc contra me est abusus, nunquid
meministis, ut obortæ sint ei lacrimæ, ut Græciam deplo-
rarit, ut Satyrum comicum histrionem laudarit, quod
hospites quosdam suos captivos fodientes in Philippi vinea
et vinctos, in compotatione a Philippo impetrasset : (157) et
hoc fundamento jacto, adjecerit, contenta acuta ista et ne-
faria voce, quam acerbum sit, quum is qui Cariones et
Xanthias representet, adeo generosum et magnanimum se
præbuerit, me qui sim urbi maximæ a consillis, qui illos
decies mille Arcadas admoneam, petulantiam meam non
coercuisse, sed vini calore evecutum, quum nos quidam ex
Philippi amicis Xenodocus convivio exceperisset, capillis
traxisse et loris arreptis captivam mulierem flagellasse?
(158) Igitur si vos ei credidissetis, et Aristophanes una cum
eo me per mendacium oppressisset, ob turpe crimen injuste
perissem. Sinetis igitur eum qui tale sit sibi ipsi piaculum
(absit enim ut vobis sit), sinetis, inquam, versari inter vos?
Ac concionem quidem lustrabitis, in decretis autem vota
per istum facietis, et exercitum sive pedestrem sive navalem
ablegabitis? Atqui Hesiodus ait :

Sæpe viri gens tota luit scelus unius atrox,
Qui præcis agit male sani pectoris æstu.

159. Unum adhuc superioribus adjiciam. Nam si qua
est in rebus humanis improbitas, cujus ego non princi-
pem esse Demosthenem demonstraro, mori non recuso.
Sed multis reus difficultatibus conflictatur, et animum ab
ira periculum ad salutis revocat defensionem, ac dispicere
jubet, ne ullum accusationis caput prætermiserit. Itaque
simul et vobis et mihi objecta crimina in memoriam revo-
cabo. (160) Considerate igitur singula, Athenienses, quo
decreto ego scripto accuser, aut qua lege abrogata, aut qua
impedita quominus perferretur, aut quibus pactionibus pro
republica factis, aut quibus decretis de pace deletis, aut
quibus quæ vobis probata non fuerunt, ascriptis? (161) Non
placebat pax quibusdam oratorum. Nonne vero tum refragari,
non nunc me acensare debebant? Ditabantur qui-
dam bello de vestris tributis et publicis vectigalibus : quo-

15 δι' ὃν εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφη, ὡς ἴσασι οἱ πρε-
σβύτατοι Παιανιέων. Ἐκπέπληγμαί δὲ εἰ σὺ λοιδορεῖν
Φίλωνα τολμᾷς, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἐπιεικεστάτοις
Ἀθηναίων, οἱ δέυρο εἰσεληλύθαι δικάσοντας ἕνεκα τοῦ
βελτίστου τῆς πόλεως καὶ μᾶλλον προσέχουσι τοῖς
βίοις ἡμῶν ἢ τοῖς λόγοις. (151) Πότερα γὰρ ἂν προσ-
δοκᾷς αὐτοὺς εὐξασθαι, μυρίους ὄπλιτας ὁμοίους Φί-
λωνι γενέσθαι, καὶ τὰ σώματα οὕτω διακσιμένους καὶ
20 τὴν ψυχὴν οὕτω σφραγας, ἢ τρισμυρίους κιναιδούς
οἴους περ σὺ; Καὶ τὴν Ἐπικράτους εὐαγωγίαν τοῦ
Φίλωνος ἀδελφοῦ ἐπανάγεις εἰς ὄνειδον. Καὶ τίς αὐτὸν
εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα ἢ μεθ' ἡμέραν, ὡς σὺ φῆς,
ἐν τῇ πομπῇ τῶν Διουσιῶν, ἢ νύκτωρ; οὐ γὰρ ἂν
τοῦτό γ' εἶποις, ὡς ἔλαθεν· οὐ γὰρ ἤγνοεῖτο. (152) Ἐμοὶ
δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐκ τῆς Φιλοδημίου θυγατρὸς καὶ Φίλω-
νος ἀδελφῆς καὶ Ἐπικράτους τρεῖς παῖδες εἰσι, μία μὲν
25 θυγάτηρ, δύο δὲ υἱεῖς· οὐκ ἐγὼ ἤκω μετὰ τῶν ἄλλων
κοιμῶν ἐνὸς ἐρωτήματος ἕνεκα καὶ τεκμηρίου πρὸς
τοὺς δικαστάς, ὧς νῦν ἤδη χρῆσομαι. Ἐρωτῶ γάρ,
ὦ Ἀθηναῖοι, εἰ δοκῶ ἂν ὑμῖν πρὸς τῇ πατρίδι καὶ τῇ
τῶν φίλων συνηθείᾳ καὶ ἱερῶν καὶ τάφων πατρῶων με-
τουσίᾳ τούτους τοὺς πάντων ἀνθρώπων ἐμοὶ φιλάτους
προδοῦναι Φιλιππῶν, καὶ περὶ πλείονος τὴν ἐκείνου
φιλίαν τῆς τούτων σωτηρίας ποιήσασθαι. Ποία κρατη-
30 θεία ἤδονῃ; ἢ τί πώποτε ἀσχημον ἕνεκα χρημάτων
πράξας; οὐ γὰρ ἡ Μακεδονία κακοῦς ἢ χρηστοὺς ποιεῖ,
ἀλλ' ἡ φύσις· οὐδ' ἐσμὲν ἕτεροί τινες ἤκοντες ἀπὸ τῆς
πρεσβείας, ἀλλ' οἴους ἐξεπέμψατε.

153. Συμπέπληγμαί δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ καθ' ὑπερβολὴν
ἀνθρώπῳ γόγηται καὶ πονηρῶ, δε οὐδ' ἂν ἄκων ἀληθὲς
οὐδὲν εἶποι. Ἡγεῖται δ' ἔστιν τι ψεύδεται τῶν λόγων
ἄρκος κατὰ τῶν ἀναισχύντων ὀφθαλμῶν, κατὰ οὐ γε-
45 γεννημένα οὐ μόνον ὡς ἔστι λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν
ἐν ἣ φησὶ γενέσθαι· καὶ προστίθῃσιν ἅμα τινὸς ὄνομα
πλασάμενος, δε εὐτυχε παρών, μιμούμενος τοὺς τάληθῆ
λέγοντας. Ἐν δὲ εὐτυχοῦμεν οἱ μὴδὲν ἀδικοῦντες, ὅτι
πρὸς τῇ τερατείᾳ τοῦ τρόπου καὶ τῇ τῶν ὀνομάτων
συνθέσει νοῦν οὐκ ἔχει. Σκέψασθε γὰρ ἀφροσύνην
ἅμα καὶ ἀπαιδευσίαν ἀνθρώπου, δε τοιοῦτον ἐπλασε τὸ
περὶ τὴν Ὀλυθίαν γυναῖκα ψεύδος κατ' ἐμοῦ, ἐφ'
40 ὧ μεταξὺ μὲν λέγων ὑφ' ὑμῶν ἐξερρίφη· τὸν γὰρ
πλείστον ἀφροσύνη τῶν τοιοῦτων πρὸς τοὺς εἰδότες
διέβαλλε. (154) Σκέψασθε δὲ ὡς πόρρωθεν ἐπὶ τὴν
αἰτίαν ταύτην παρεσκευάζετο. Ἔστι γὰρ τις ἐπιδημῶν
Ἀριστοφάνης Ὀλύθιος· τούτῳ συσταθεὶς ὑπὸ τινων
καὶ πυθόμενος ὡς εἰπεῖν δύναται, ὑπερεκθεραπεύσας
αὐτὸν καὶ προσαγαγόμενος ἐπειθεν ἐμοῦ τὰ ψευδῆ κα-
49 ταμαρτυρεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ παρελθὼν ἐβελήσῃ σχε-
τλιάσαι καὶ λέγειν ὡς εἰς οἰκίαν αὐτοῦ γυναῖκα καὶ
αἰγμάλωτον γεγεννημένην πεπαρώνηκα, πεντακοσίας
μὲν ἤδη δραχμὰς ὑπισχεῖτο αὐτῷ δώσειν, πεντακο-
σίας δ' ἑτέρας, ἐπειδὴν καταμαρτυρήσῃ. (155) Ὁ δ' αὐτῷ
ἀπεκρίνατο, ὡς αὐτὸς διηγείτο, ὅτι τῆς μὲν φυγῆς καὶ
5 τῆς παρουσίας ἀπορίας αὐτῷ οὐ κακῶς ἀλλ' ὡς οἴοντε

municipes es inscriptus, ut e Paeanialibus natu maximi
meminerunt. Itaque stupore quodam afficior, si tu Philoni
conviciari audes, idque apud modestissimos Atheniensium,
qui huc ingressi sunt, publici boni causa jus dicturi, vi-
tasque nostras spectant magis quam orationes. (151) Utrum
enim eos censes optare, ut decem millia militum existant,
qui sint similes Philonis, et corporibus sic affecti, et ani-
mis ita modesti; an vero tricies mille cinædi, qualis tu es?
Atque etiam Epicratis tractabilitatem, fratris Philonis,
loco probri commemoras. Et quis eum unquam vidit in-
decore se gerentem vel interdū, ut tu ais, in celebritate
Bacchanalium, vel noctu? neque enim dicere potes, eum
latuisse. Neque enim ignotus fuit. (152) Mihi vero,
Athenienses, ex Philodemi filia, Philonis et Epicratis sorore,
tres nati sunt liberi, una filia, et filii duo. Quos ego cum
ceteris afferro, unus interrogationis ergo, et argumenti apud
judices, quo nunc utar. Rogo enim vos, Athenienses,
num videar vobis una cum patria et amicorum consuetu-
dine et sacris, et patriorum monumentorum communione,
hos omnium mortalium mihi carissimos prodidisse Philippo,
et pluris fecisse illius amicitiam quam salutem horum. Qua
victus voluptate? Aut quod unquam delatus pecuniae
causa in me suscepi? Neque enim Macedonia bonos aut
malos facit, sed suum quemque ingenium. Neque alii
sumus a legatione reversi, sed tales, quales nos ablegastis.

153. Sed implicatus sum in republica cum mirifico præ-
stigiatore, et insigni prædito improbitate, qui ne invitus qui-
dem veri quicquam dicat. Quum autem mentitur, primum
orationis locum tenet jurandum quod per impudentes
suos oculos pejerat. Deinde vero quæ facta non sunt, non
modo facta esse dicit, sed et diem quo facta esse ait, adjicit,
et fictitium alicujus nomen adjungit qui interfuerit, ut eos qui
vera loquuntur imitetur. Sed una res nobis insontibus est
præsidio, quod in istis morum prestigis et compositione fa-
bularum mentem non habet. Nam quanta sit hominis recordi-
dia simul et inscitia, ex eo æstimat, quod ejusmodi men-
daciū contra me de Olynthia muliere commentus est,
ut inter dicendum a vobis ejiceretur. Eum enim, qui ab
ejusmodi crimine remotissimus esset, apud eos qui vitam
illius perspectam habent, criminabatur. (154) Videte
autem quam longe ante ad crimen istud se paravit. Est
quidam frequentare nostram urbem solitus Aristophanes
Olynthius. Is quum isti a quibusdam esset com-
mendatus, atque illud etiam adjectum esset, dicendi
esse peritum, hominem omni obsequiorum genere de-
mereri studuit, atque adducere, ut falso me apud vos testi-
monio opprimeret. Quodsi progressus miserabili gestu,
dicere vellet, me mulieri suæ captivæ insultasse, statim
ei se quingentas drachmas daturum pollicebatur, atque
alias quingentas post dictum falsum testimonium. (155) Ille
autem ei respondit, ut ipse narrabat, eum, quod ad exi-
lium attineret atque inopiam qua urgeretur, non mala,

ἀριστα στοχάζοιτο, τοῦ δὲ τρόπου πλείστον εἴη δι-
μαρτηκῆς· οὐδὲν γὰρ ἂν τοιοῦτον πράξει. Ὅτι δὲ
ἀληθῆ λέγω, αὐτὸν Ἀριστοφάνην μαρτυροῦντα παρέξο-
μαι. Κάλει μοι Ἀριστοφάνην Ὀλύμπιον, καὶ τὴν μαρ-
τυρίαν ἀναγίνωσκε, καὶ τοὺς ἀκηρότας αὐτοῦ καὶ
πρὸς ἐμέ ἀγγείλαντας, Δερκύλον Αὐτοκλείους Ἄγνου-
σιον καὶ Ἀριστείδην Εὐφιλήτου Κηφισία.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

10 156. Τῶν μὲν μαρτύρων διομνυμένων καὶ μαρτυ-
ροῦντων ἀκούετε· τὰς δ' ἀνοσίους ταύτας τέχνας, ἃς
οὕτως πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται καὶ χέρηται νυνὶ
κατ' ἐμοῦ, ἄρα μέμνησθε, ὡς ἐπιδακρύσας καὶ τὴν
Ἑλλάδα κατοδουράμενος καὶ Σάτυρον τὸν κωμικὸν
ὑποκριτὴν προσεπαίνεσας, ὅτι ξένους τινὰς αὐτοῦ αἰ-
γμαλότους σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελοργίῳ
καὶ δεδεμένους παρὰ τὸν πότον ἐξητήσατο παρὰ τοῦ
15 Φιλίππου, (157) ταῦθ' ὑποθεὶς ἐπέειπεν ἐντεινάμενος
ταύτην τὴν ὁξείαν καὶ ἀνόσιον φωνὴν, ὡς δεινὸν εἴη εἰ
ὁ μὲν τοὺς Καρίωνας καὶ Ξανθίας ὑποκριτόμενος οὕτως
εὐγενῆς καὶ μεγαλόψυχος γένοιτο, ἐγὼ δ' ὁ τῆς μεγίστης
πόλεως σύμβουλος, ὁ τοὺς μυρίους Ἀρχαδῶν νουθετῶν,
ὡ κατὰ σομὴν τὴν ὕβριν, ἀλλὰ παραθερμανθεὶς, οὐ'
ἤμας εἰστία Ξενοδόκος τῶν ἐταίρων τις τῶν Φιλίππου,
20 εἰκαμι τῶν τριχῶν καὶ λαδῶν βρυτήρα μαστιγοῖν
αἰγμάλωτον γυναῖκα. (158) Οὐκοῦν εἰ ὑμεῖς αὐτῶ ἐπι-
στεύσατε ἢ Ἀριστοφάνης μου συγκατεφύεσατο, ἐπ'
πισπραῖς αἰτίαις ἀδίκως ἀπωλόμην ἄν. Ἔρασατε οὖν
ἐντὸν τὸν τοιοῦτον αὐτοῦ προστρόπαιον (μὴ γὰρ δὴ τῆς
πόλεως) ὅσπερ ἐν ἡμῖν ἀναστρέφεσθαι· καὶ τὴν μὲν
ἐκαλοῦσαν καθαίρετε, ἐν δὲ τοῖς ψήφισμασι διὰ τούτου
τὰς εὐχὰς ποιήσεσθε καὶ στρατιάν ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν
25 ἐπέμψετε; Καὶ μὴν ὅ γε Ἡσιόδος λέγει

Ἥλλαι τοι ἔμπασσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα,
ὅς κεν ἄλτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται.

159. Ἐν δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν ἐτι βούλο-
μαι. Εἰ γὰρ πού τις ἐστί κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν
μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην,
30 ἢ θανάτου τιμῶμαι. Ἄλλ' οἴμαι πολλὰ καὶ χαλεπὰ
παρακολουθεῖ τῷ κρινομένῳ, καὶ μετακαλεῖ τὴν ψυχὴν
ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὁ κίνδυνος ἐπὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας
λόγους, καὶ διαλογισμὸν παρίστησι μὴ τι παραλίπη
τῶν κατηγορημένων. Ὅσπερ ἄμα μὲν ὑμᾶς ἄμα δὲ
ἐμῶν εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατηγορημένων ἀγαγεῖν
βούλομαι. (160) Σκοπεῖτε γὰρ δὴ καθ' ἕκαστον, ὃ
15 Ἀθηναῖοι, ποῖον ἐγὼ ψήφισμα γράψας κρινομαι, ἢ ποῖον
νόμον λύσας, ἢ ποῖον γενέσθαι κωλύσας, ἢ τίνας ὑπὲρ
τῆς πόλεως συνθήκας ποιησάμενος, ἢ τί τῶν δεδομέ-
νων περὶ τῆς εἰρήνης ἀπαλείψας, ἢ τί τῶν μὴ δοξάν-
των ἡμῖν προσγράψας. (161) Οὐχ ἤρασε τίσι τῶν
ῥητόρων ἡ εἰρήνη· ἐπειτα οὐ τότε ἀντιλέγειν αὐτοὺς
ἔβρι, ἀλλὰ μὴ νῦν ἐμὲ κρίνειν; Ἐπλούτουσιν τινὲς ἐκ
τοῦ πολέμου ἀπὸ τῶν ὑμετέρων εἰσφορῶν καὶ τῶν δη-

sed quam sagacissima conjectura esse usum, verum ab ingenio
suo longissime aberrasse. Nihil enim ejusmodi se commis-
surum. Ut autem vera me dicere constet, ipsum Aristo-
phanem testem producam. Accerse Aristophanem Olyn-
thium, ejusque testimonium recita, eos item qui hoc ex illo
audiverunt, mihi que nunciarunt, Dercylum Autoclis filium,
Hagnesium, et Aristidem Euphiletii filium Cephisiensem.

TESTIMONIA.

156. Testes jurantes et testificantes auditis, nefarias au-
tem istas verborum artes, quas iste adolescentibus polli-
cetur, quibusque nunc contra me est abusus, numquid
meministis, ut obortæ sint ei lacrimæ, ut Græciam deplor-
arit, ut Satyrum comicum histronem laudarit, quod
hospites quosdam suos captivos fodientes in Philippi vinea
et vinctos, in compotatione a Philippo impetrasset : (157) et
hoc fundamento jacto, adjecerit, contenta acuta ista et ne-
faria voce, quam acerbum sit, quum is qui Cariones et
Xanthias repræsentet, adeo generosum et magnanimum se
præbuerit, me qui sim urbi maximæ a consiliis, qui illos
decies mille Arcadas admoneam, petulantiam meam non
coercuisse, sed vini calore evectum, quum nos quidam ex
Philippi amicis Xenodocus convivio excepisset, capillis
traxisse et loris arreptis captivam mulierem flagellasse?
(158) Igitur si vos ei credidissetis, et Aristophanes una cum
eo me per mendacium oppressisset, ob turpe crimen injuste
perissem. Sinetis igitur eum qui tale sit sibi ipsi piaculum
(absit enim ut vobis sit), sinetis, inquam, versari inter vos?
Ac concionem quidem lustrabitis, in decretis autem vota
per istum facietis, et exercitum sive pedestrem sive navalem
ablegabit? Atqui Hesiodus ait :

Sæpe viri gens tota luit scelus unius atrox,
Qui præcepit agitur male sani pectoris æstu.

159. Unum adhuc superioribus adjiciam. Nam si qua
est in rebus humanis improbitas, cujus ego non princi-
pem esse Demosthenem demonstraro, mori non recuso.
Sed multis reus difficultatibus conflictatur, et animum ab
ira periculum ad salutis revocat defensionem, ac dispicere
jubet, ne ullum accusationis caput prætermiserit. Itaque
simul et vobis et mihi objecta crimina in memoriam revo-
cabo. (160) Considerate igitur singula, Athenienses, quo
decreto ego scripto accuser, aut qua lege abrogata, aut qua
impedita quominus perferretur, aut quibus pactionibus pro
republica factis, aut quibus decretis de pace deletis, aut
quibus quæ vobis probata non fuerunt, ascriptis? (161) Non
placebat pax quibusdam oratorum. Nonne vero tum refragari,
non nunc me accusare debent? Ditabantur qui-
dam bello de vestris tributis et publicis vectigalibus.

μοσίων προσόδων, νῦν δὲ πέπαινανται· εἰρήνη γὰρ ἀρ-
 40 γίαν οὐ τρέχει· ἔπειτα οἱ μὲν οὐκ ἀδικούμενοι ἀλλ'
 ἀδικούντες τὴν πόλιν τιμωρήσονται τὸν προστάντα τῆς
 εἰρήνης, οἱ δ' ὠφελούμενοι τοὺς χρησίμους εἰς τὰ κοινὰ
 γενομένους ἐγκαταλείψετε; (162) Συνῆδον γὰρ τοὺς
 παιᾶνας Φιλίππῳ κατεσκαμμένων τῶν ἐν Φωκεῦσι
 πόλεων, ὡς φησὶν ὁ κατήγορος. Καὶ ποῶν τεκμηρίω
 δύναται' ἂν τις σαφῶς τοῦτο ἐπιδείξει; Ἐκλήθην μὲν γὰρ
 50 ἐπὶ τὰ ξένα μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ἦσαν δ' οἱ κλητοὶ
 καὶ συνδειπνούντες σὺν ταῖς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρε-
 σβείαις οὐκ ἐλάττους ἢ διακόσιοι. Ἐν δὲ τούτοις, ὡς
 ἔοικεν, ἐγὼ διαφανῆς ἦν οὐχ ὑποσιγῶν ἀλλὰ συνάδων,
 ὡς φησὶ Δημοσθένης οὐτ' αὐτὸς παρὼν οὔτε τῶν ἐκεῖ
 παρόντων οὐδένα παρασκόμμενος μάρτυρα. (163) Καὶ
 τῷ γε δῆλος ἦν, εἰ μὴ γε ὥσπερ ἐν τοῖς χοροῖς προῆδον;
 5 Οὐκοῦν εἰ μὲν εἰσίων, ψευδῆ μου κατηγορεῖς· εἰ δὲ
 ὀρθῆς ἦμιν τῆς πατριδος οὐσῆς καὶ τῶν πολιτῶν κοινῇ
 μηδὲν ἀτυχοῦντων συνῆδον μετὰ τῶν ἄλλων τὸν παιᾶνα,
 ἡνίκα ὁ θεὸς μὲν ἐτιμᾶτο, Ἀθηναῖοι δὲ μηδὲν ἠδόξουν,
 εὐσεβούν ἀλλ' οὐκ ἠδίκουν, καὶ δικαίως ἂν σωζοίμην.
 Ἐπειτα ἐγὼ μὲν διὰ ταῦτα ἀνηλέητός τις εἰμι ἀνθρω-
 πος, σὺ δὲ εὐσεθὴς ὁ τῶν ὑσπόνδων κατήγορος;

10 161. Ὠνειδίσας δὲ μοι καὶ πολιτείας ἐμπληξίαν, εἰ
 πεπρασθευκάς πρὸς Φίλιππον πρότερον παρεκάλουν
 ἐπ' ἐκεῖνον τοὺς Ἑλληνας. Καίτοι ταύτην, εἰ βούλει,
 τὴν κατηγορίαν καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων δημοσίᾳ
 κατηγορήσεις. Ἐπολεμεῖτε Λακεδαιμονίοις, καὶ μετὰ
 τὴν ἐν Λεύκτροις συμφορὰν τοῖς αὐτοῖς ἐβσηθεῖτε·
 καταγγάγετε εἰς τὴν πατρίδα φεύγοντας Θηβαίους, καὶ
 πάλιν τούτοις ἐμάχεσθε ἐν Μαντινείᾳ· ἐπολεμήσατε
 15 Ἐρετριεῦσι καὶ Θεμισίωνι, καὶ πάλιν ἐσώσατε. Καὶ
 μυρίαὶ ἄλλοις ἤδη τῶν Ἑλλήνων ὅτῳ κέρησθε· τοῖς
 γὰρ καιροὶς συμπεριφέρεισθαι ἀνάγκη πρὸς τὸ κρά-
 τιστον καὶ τὸν ἀνδρα καὶ τὴν πόλιν. (164) Τὸν δὲ ἀγα-
 θὸν σύμβουλον τί χρὴ ποιεῖν; οὐ τῇ πόλει πρὸς τὸ παρὸν
 τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν; Τὸν δὲ πονηρὸν κατήγορον
 τί χρὴ λέγειν; οὐ τοὺς καιροὺς ἀποκρυπτόμενον τῆς
 20 πράξεως κατηγορεῖν; Τὸν δὲ ἐκ φύσεως προδότην πῶς
 χρὴ θεωρεῖν; ἄρα γε οὐχ ὡς σὺ τοῖς ἐντυγχάνουσι καὶ
 πιστεύουσι κέρησαι, λόγους εἰς δικαστήρια γράζοντα
 μισθοῦ τούτους ἐκφέρειν τοῖς ἀντιδίκαις; ἔγραψας λόγον
 Φορμίωνι τῷ τραπεζίτῃ γρήματα λαβῶν· τοῦτον ἐξέ-
 νεγκας Ἀπολλοδώρῳ τῷ περὶ τοῦ σώματος κρίνοντι
 Φορμίωνᾳ. (166) Εἰσῆλθες εἰς εὐδαιμονοῦσαν οἰκίαν
 τὴν Ἀριστάρχου τοῦ Μόσχου· ταύτην ἀπόλεσας.
 25 Προῦλαβες τρεῖς τάλαντα παρ' Ἀριστάρχου φεύγοντος·
 τοῦτον τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια ἀπεσπέρησας, οὐκ αἰσχυν-
 θεις τὴν φήμην ἣν προσποιήσω, ζηλωτῆς εἶναι τῆς
 ἡλικίας τοῦ μετραχίου. Οὐ γὰρ δὴ τῇ γε ἀληθείᾳ· οὐ
 γὰρ προσδέχεται δίκαιος ἔρωσ πονηρίαν. Ταῦτ' ἐστὶν
 ὁ προδότης καὶ τὰ τούτοις ὁμοῖα.

167. Ἐμνήσθη δὲ που περὶ τῆς στρατείας, καὶ τὸν
 30 καλὸν στρατιωτὴν ἐμὲ ὀνόμασεν. Ἐγὼ δὲ οὐχ ἔνεκα
 τῆς τούτου βλασφημίας, ἀλλὰ τοῦ παρόντος κινδύνου

rum messis nunc desit. Pax enim otium non alit. Si ergo
 qui non læduntur, sed lædunt rempublicam, pacis inter-
 pretem mulctabunt; vos vero qui fructum percipitis, eos
 qui utilem reipublicæ operam navarunt, deseretis? (162) Una
 cum Philippo pæanes cecini, eversis Phocensium ur-
 bibus, ut ait accusator. Quo autem id argumento per-
 spicue poterit demonstrare? Sum enim cum ceteris
 nostris legatis ad hospitium invitatus; fuerunt autem vocati,
 et concenati sunt cum legationibus Græcorum non pau-
 ciores ducentis. Inter quos ego scilicet conspicuus fui,
 non subticens, sed concinens, ut ait Demosthenes: qui
 nec ipse ibi adfuit, nec eorum qui interfuerunt ullum
 testem produxit. (163) Et quis me nosse potuit, nisi forte,
 ut in cœtibus, præcinui? Itaque si tacui, falso me accu-
 sas: sin patria nostra incolumi, et civibus nulla calamitate
 publica conflictantibus, pæanem cum ceteris legatis con-
 cinui, quum et deo honos haberetur, et Athenienses nulla
 ignominia afficerentur, pie feci, non injuste, et jure con-
 servabor. Et ego propter hæc immisericors homo sum: tu
 vero pius, qui sis eorum, qui iisdem tecum et libationibus
 et epulis usi sunt, accusator?

164. Atque etiam inconstantiam in gerenda republica
 mihi objecisti, quod quum prius Græcos contra Philippum
 concitassem, legatus ad eum iverim. Enimvero idem cri-
 men publice omnibus Atheniensibus objicies. Bellum ges-
 sistis cum Lacedæmonis: eosdem post Leucetricam cala-
 mitatem defendistis. Thebanos exulantes in patriam
 restitulistis: et rursus eosdem ad Mantineam oppugnastis.
 Oppugnastis Eretrienses et Themisonem: atque eosdem
 conservastis. Et Græcos infinitos eodem modo tractastis.
 Nam temporì servire, et optima quæque amplecti publice
 et privatim, omnes necesse habent. (165) Quid autem
 bono senatori est agendum? nonne reipublicæ pro re nata,
 ea quæ utilissima sint, suadenda? Improbo porro accusatori
 quid est dicendum? nonne temporibus dissimulatis res
 gestæ accusandæ? Unde porro homo ad proditionem natus,
 est spectandus? non ita, ut tu iis usus es qui tibi familiares
 fuerunt, et fidem habuerunt; qui ob mercedem orationes
 ad judicia scribat, easque prodat adversariis? Orationem
 scripisti Phormioni mensario, pecunia accepta: eandem
 Apollodoro tradidisti, qui Phormionem capitis accusabat.
 (166) Ingressus es in florentem Aristarchi domum, Mo-
 schi filii; eam perdidisti. Præcepisti tria talenta ab Aristar-
 cho qui exulat: eum exillii viatico spoliasti, famam nihil
 veritus, quum te mirari formam adolescentis simulasses.
 Neque enim vere miratus es: neque enim verus amor im-
 probitatem admittit. Ex his similibusque rebus æstimandus
 est proditor.

167. Quodam etiam loco militiæ mentionem fecit, meque
 egregium illum militem appellavit; ego vero non propter
 illius convicium, sed discriminis hujus habita ratione, sine

προνούμενος και περί τούτων ἀνεπίφθονοι λέγειν εἶναι μοι νομίζω· ποῦ γάρ ἢ πότε αὐτῶν ἢ πρὸς τίνας, παρὰ τῶν τῆδε τὴν ἡμέραν, μνηστήσομαι; ἐκ παιδῶν μὲν γὰρ ἀπαλλαγείς περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δὴ ἔτη, και τούτων ὑμῖν τοὺς συνεφθόσους και τοὺς ἀρχοντας ἡμῶν μάρτυρας παρέξομαι· (168) πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλοῦσθαι μένην, και συμπαραπέμπων μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν και τῶν Ἀλκιβιάδου ξένων τὴν εἰς Φλιοῦντα παραπομπήν, κινδύου συμβάντος ἡμῖν περὶ τὴν Νεμεάδα καλουμένην χαράδρην οὕτως ἠγωνισάμην ὥστε ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων ἐπαινέσθαι· και τὰς ἄλλας τὰς ἐκ διαδοχῆς ἐξόδους τὰς ἐν τοῖς ἐπωνόμοις και τοῖς μέρεσιν ἐξῆλθον, (169) και τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην συνεμαρσάμην οὐκ αἰσχυρὸς οὐδ' ἀναξίως τῆς πόλεως, και τὰς εἰς Εὐβοίαν στρατείας ἐστρατεύσάμην, και τὴν ἐν Ταμύναις μάχην ἐν τοῖς ἐπιλέτοις οὕτως ἐκινδύνευσσα, ὥστε κακῆι στεφνωθῆναι και δεῦρο ἤκων κάλιν ὑπὸ τοῦ δήμου, τὴν τε νίκην τῆς πόλεως ἀπαγγείλας, και Τεμενίδου τοῦ τῆς Πανδιονίδος ταξίαρχου και συμπρεσβεύσαντος ἀπὸ στρατοπέδου μοι δευρὶ και τὰ περὶ τὸν γενόμενον κίνδυνον, ὅσος ἦν, ἀπαγγείλαντος. (170) Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, λαβέ μοι τοῦτο τὸ ψήφισμα, και κάλει τὸν Τεμενίδην και τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας και Φωκίωνα τὸν στρατηγόν, μήπω συνήγορον, ἂν μὴ τούτοις συνδοκῆ, ἀλλ' ὑπεύθυνον τῷ συκοφάντη μάρτυρα, ἐκν ψεύδεται.

ἘΠΙΛΕΤΟΙΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

171. Ἀπαγγείλας τοίνυν πρῶτος τὴν τῆς πόλεως νίκην ὑμῖν και τὴν τῶν παιδῶν τῶν ὑμετέρων κατορθώσιν, πρώτην ταύτην ὑμῶν ἀπαιτῶ χάριν, τὴν τοῦ σώματος σωτηρίαν, οὐ μισόδημος ὢν, ὡς φησὶν ὁ κατήγορος, ἀλλὰ μισοσπόνδρος, οὐ τοὺς Δημοσθένους ὑμῶν οὐκ ἰὼν προγόνους μιμνήσθαι (οὐ γὰρ εἰσὶν), ἀλλὰ τῶν κελῶν τῆ πόλει βουλευμάτων ζηλωτὰς εἶναι παρακαλῶν. Νῦν δ' αὐτὰ πόρρωθεν ἀρξάμενος μικρῶ δέμιμι σαφέστερον. (172) Πρῶτον ἢ πόλις ἡμῶν εὐδόξησε μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν πρὸς τὸν Πέρσην, και τῶν τευχῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπτωκότων, εἰρήνης δ' ὑπαρχούσης πρὸς Λακεδαιμονίους, διέμεινε ἡμῖν τὸ τῆς δημοκρατίας πολίτευμα. Συνταραχθέντες δὲ ἐπὶ τῶν και καταστάντες πρὸς Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον, πολλὰ και παθόντες κακὰ και ποιήσαντες, Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος προκρηκευσαμένου πρὸς Λακεδαιμονίους, ὄντος προξένου, σπονδὰς τοῦ πολέμου πενηκονταετείς ἐποιησάμεθα, ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακάδεκα. (173) Ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐτεχίσσαμεν τὸν Πειραιᾶ και τὸ βόρειον τεῖχος ὠκοδομήσαμεν, ἑκατὸν δὲ τριήρεις πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις ἐναυπηγῆσάμεθα, τριακοσίους δ' ἱππέας προσκατεσκευασάμεθα, και τριακοσίους Σκύθας ἐπριάμεθα, και τὴν δημοκρατίαν βεβαίως ἔχομεν. Παρμπροσόντων δ' εἰς τὴν πολιτείαν ἡμῶν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων και τοῖς

invidia de his etiam a me dici et posse et debere existimo. Ubi enim, aut quando eorum, aut apud quos, hac die prætermissa, faciam mentionem? Quum igitur pueritiam excessissem, custos nostræ ditionis fui per biennium, cujus rei æquales et collegæ mihi apud vos testimonium perhibebunt. (168) Prima autem militia mihi fuit in partibus quam vocant, et cum æqualibus atque Alcibiadis mercenariis Philuntum subsidii ferendi causa missus, quum circa Nemeam fossam proelium committeretur, sic decertavi, ut a ducibus laudarer: ceteris etiam expeditionibus quæ per vices mittebantur, ordinariis et extraordinariis interfui, (169) et ad Mantineam depugnaui, non turpiter, aut cum dedecore civitatis. In Eubœa item militavi, et Tamynæa pugna inter delectos ita me gessi, ut et ibi a ducibus corona ornarer, et huc reversus iterum a populo, quum et victoriam publice renunciasset, et Temenides Pandionis tribus centurio, qui a castris legatus huc mecum profectus erat, qualem in prælio me præbuissem, indicasset. (170) Quæ ut vere a me dici constet, cape decretum hoc, et Temeniden voca et eos commilitones qui mecum pro republica militarunt, et Phocionem imperatorem nondum advocatum, nisi iudicibus visum fuerit, sed testem calumniatori obnoxium, si mentitus fuerit.

DECRETUM. TESTIMONIA.

171. Quum igitur primus urbis victoriam vobis renunciarim, et liberorum vestrorum successus, primam hanc a vobis gratiam repeto, ut vitam meam tueamini, quum non sim populo inimicus, ut accusator ait, sed improbis infestus, quippe qui vetem vos Demosthenis majores imitari (nulli enim sunt), sed cohorter, ut honestorum consiliorum æmulatores sitis. Quæ altius repetita paulo dilucidius explanabo. (172) Primum nostra urbs gloriam consecuta est post navale contra Persam proelium ad Salaminem gestum, quum mœnibus a barbaris dirutis, et pace cum Lacedæmoniis constituta, libertatem civitatis retinuissem. Post a quibusdam concitati, belloque contra Lacedæmonios suscepto, multis malis et datis et acceptis, intercessionem Cimonis, Miltiadis filii, cui hospitium erat cum Lacedæmoniis, factus annorum quinquaginta percussimus, eoque tredecim annos sumus usi. (173) Hoc tempore Piræeum muro cinximus, et septentrionalem murum exstruximus, et præter eas, quas ante habueramus, centum triremes ædificavimus, et trecentos equites nostris copiis adjunximus, trecentos item Scythas sagittarios mercati sumus, et populare imperium constanter retinuissem. Quum autem in rempublicam nostram homines non ingenui nec moderati ir-

τρόποις οὐ μετρίων πάλιν πρὸς Αἰγινήτας εἰς πόλεμον κατέστημεν, (174) κἀνταῦθα οὐκ ὀλίγα βλαβέντες τῆς μὲν εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν, Ἄνδοκίδην δ' ἐκπέμψαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμπρέσβεις εἰρήνην ἔτη τριάκοντα ἠγάγομεν, ἣ τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἤρεν· χίλια μὲν γὰρ τάλαντα ἀνηνέγκαμεν νομισματος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἑκατὸν δὲ τριήρεις ἐτέρας ἐναυπηγησάμεθα καὶ νεωσοίκους ὠκοδομήσαμεν, γιλιούς δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας κατεστήσαμεν· καὶ τοξότας ἐτέρους τοσοῦτους, καὶ τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ νότιον ἐταγίσθη, καὶ τὸν δῆμον οὐδεὶς ἐνεχείρησε καταλύσαι. (175) Πάλιν δὲ εἰς πόλεμον διὰ Μεγαρέας πεισθέντες καταστῆναι, καὶ τὴν χώραν τμηθῆναι πρόεμενοι καὶ πολλῶν ἀγαθῶν στέρηθέντες εἰρήνης ἐδεήθημεν, καὶ ἐποιησάμεθα διὰ Νικίου τοῦ Νικηράτου. Καὶ πάλιν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἑπτακισχίλια τάλαντα ἀνηνέγκαμεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν διὰ τὴν εἰρήνην ταύτην, τριήρεις δ' ἑκτησάμεθα πλοίμους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἑλάττους ἢ τριακοσίας, φόρος δ' ἡμῖν κατ' ἐνιαυτὸν προσῆει πλεόν ἢ χίλια καὶ διακόσια τάλαντα, καὶ Χερρόνησον καὶ Νάξον καὶ τὴν Εὐβοίαν ἐφύομεν, πλείστας δ' ἀποικίας ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀπεστείλαμεν. (176) Καὶ τοσαῦτ' ἔχοντες ἀγαθὰ πόλεμον δι' Ἀργείους πρὸς Λακεδαιμονίους ἐξηνέγκαμεν, πεισθέντες ὑπ' Ἀργείων, καὶ τελευτῶντες ἐκ τῆς τῶν βητόρων ἀψιμαχίας εἰς φρουρὰν τῆς πόλεως καὶ τοὺς τετρακοσίους καὶ τοὺς ἀσεβεῖς τριάκοντα ἐνεπέσομεν, οὐκ εἰρήνην ποιησάμενοι, ἀλλ' ἐκ προσταγμάτων ἠναγκασμένοι. Πάλιν δὲ σωφρόνως πολιτευθέντες, καὶ τοῦ δήμου κατελθόντος ἀπὸ Φυλῆς, Ἀρχίνου καὶ Θρασυβούλου προστάντων τοῦ δήμου καὶ τὸ μὴ μνηστικαεῖν πρὸς ἀλλήλους ἔνορχον ἡμῖν καταστησάντων, ὅθεν σοφοτάτην πάντες τὴν πόλιν ἠγήσαντο εἶναι, (177) κἀνταῦθα ἀναφύντος τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐσχίσματος ἀνθρώποι παρῆγγραπτοὶ γεγενημένοι πολῖται, καὶ τὸ νοσοῦν τῆς πόλεως αἰεὶ προσαγόμενοι καὶ πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι, ἐν μὲν εἰρήνῃ τὰ δεινὰ τῶν λόγων προορώμενοι καὶ τὰς ψυχὰς τὰς φιλοτιμίας καὶ λίαν δόξιας ἐρεθίζοντες, ἐν δὲ τοῖς πολέμοις ὄπλων οὐχ ἀπτόμενοι, ἐξετασταὶ δὲ καὶ ἀποστολεῖς γινόμενοι, παιδοποιούμενοι δὲ ἐξ ἑταιρῶν, ἀτιμοὶ δ' ἐκ συκοφαντίας, εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τὴν πόλιν καθιστάσι, τὸ μὲν τῆς δημοκρατίας ὄνομα οὐ τοῖς ἤθεσις ἀλλὰ τῇ κολακείᾳ θεραπεύοντες, καταλύοντες δὲ τὴν εἰρήνην, ἣ ἡ δημοκρατία σώζεται, συναγωνιζόμενοι δὲ τοῖς πολέμοις, ἐξ ὧν ὁ δῆμος καταλύεται. (178) Οὗτοι νῦν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἤκουσι, καὶ παρὶ μὲν τὸν Φιλίππον τὴν εἰρήνην πρᾶσθαι καὶ προλαβεῖν ἡμῶν ἐν ταῖς συνθήκαις ἀπαντα, ἣν δ' αὐτὸς εὖρεν εἰρήνην αὐτῷ συμφέρουσαν, ταύτην παραβεθεῖν καί ναι. Ἐμὲ δ' οὐχ ὡς πρεσβευτὴν κρίνουσιν, ἀλλ' ὡς ἐγγυητὴν Φιλίππου καὶ τῆς εἰρήνης· καὶ τὸν τῶν λόγων κύριον τὰς τῶν ἔργων προσδοκίας ἀπαιτοῦσι. Τὸν αὐτὸν δὲ ἐν μὲν τοῖς ψηφίσμασι ἐπαινέτην δεῖκνυμι, ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ κατηγορῶ κέχρημαι. Δέξα-

ruissent, rursus Æginetis bellum intulimus : (174) in eoque non mediocribus affecti damnis, pacem expetivimus, Andocide cum collegis misso ad Lacedæmonios, et pacem triginta annos servavimus, quæ magnifice populam extulit. Nam mille talenta signatæ pecuniæ in arcem retulimus, et centum alias triremes fabricati sumus, et navalia exstruximus, et equites mille ducentos comparavimus, et alios totidem sagittarios; erectus item est longus murus australis, neque quisquam statum popularem evertere est aggressus. (175) Rursus quum persuasum nobis esset, ut bellum adversus Megarensea susciperemus, agros nostros vastari passi, multis bonis amissis, pacem petivimus, atque fecimus per Niciam Nicerati filium. Sic iterum hoc tempore septem millia talentum ob pacis istius commoda in arcem retulimus, et triremes expeditas atque integras non pauciores trecentis comparavimus, item tributii nomine quotannis mille ducenta talenta et amplius nobis fuere pensata; tenuimus Chersonesum, Naxum, Eubœam, plurimasque colonias iis temporibus deduximus. (176) Et quum tot bonis afflueremus, propter Argivos bellum intulimus Lacedæmonis, Argivis obsecuti, donec tandem per oratorum velitationes eo devenimus, ut præsidium urbi imponeretur, et quadringenti, ac post impii triginta tyranni, rerum potirentur, pace non ultro facta, sed vi nobis imperata. Rursus bene moderata republica usi sumus populo e Phyle reducto, Archino et Thrasybulo populi partes defendentibus, oblivione injuriarum jurejurando sancita, unde omnes civitatem nostram sapientissimam judicarunt; (177) tunc populo recreato, atque iterum viribus aucto, cives adulterini, et fraude in album civitatis relati, subinde laborantem urbis partem sibi conciliarunt, et bellum ex bello severunt. Nam in pace verba pericula amplificabant, et præmonebant, atque animos liberales et nimis celeres exstimulabant, in bellis autem arma non attingebant, quamvis et censors essent, et classium præfecti, qui quidem liberos e scortis suscipiebant, et ob calumniandi studium infames erant. Hi igitur nostram urbem in extrema pericula conjiciunt, quum popularis imperii nomen non moribus, sed assentatione colant, et pacem turbent, qua popularis status conservatur, atque iis navent operam, qui populum bellis opprimunt : (178) hi nunc conglobati me invadunt, ac Philippum pacem emisse dictitant, atque in pactionibus omnia nobis præripuisse; quam autem pacem commentus est sibi conducibilem, eam violasse. Me vero sic accusant, non ut legatum, sed ut Philippi atque ipsius pacis sponso-rem : et quum verborum tantum potestas penes me fuerit, rerum speratarum præstationem a me repossunt. Jam eundem hominem in decretis laudatorem meum ostendo,

τος δ' αὐτὸς πρεσβεύσας μόνος τὰς εὐθύνας δίδωμι.
 (179) Κάμοι μὲν οἱ συνδεησόμενοι πάρεσιν ὑμῶν πατῆρ
 μὲν, οὐ τὰς τοῦ γήρωος ἐλπίδας μὴ ἀφέλησθε, ἀδελ-
 φοὶ δέ, οἱ διαζυγέντες ἐμῷ ζῆν οὐκ ἂν προέλοιτο,
 κηδεσται δέ, καὶ ταυτὶ μὲν τὰ μικρὰ παῖδιά καὶ τοὺς
 κινδύνους οὐπω συνιέντα, ἔλεινά δ', εἴ τι συμβῆσεται
 ἡμῖν παθεῖν. Ὑπὲρ ὧν ἐγὼ δέομαι καὶ ἱκετεύω πολλὴν
 πρόνοιαν ποιήσασθαι, καὶ μὴ τοῖς ἐχθροῖς αὐτοὺς
 μὲν ἄνδρῳ καὶ γυναικίῳ ἀνθρώπῳ τὴν ὀργὴν
 παραδῶναι. (180) Παρακαλῶ δέ καὶ ἱκετεύω σῶσαι
 με πρῶτον μὲν τοὺς θεοὺς, δεύτερον δ' ἡμᾶς τοὺς τῆς
 ψήφου κυρίους, οἷς ἐγὼ πρὸς ἕκαστον τῶν κατηγορη-
 μένων εἰς μνήμην εἶναι τὴν ἐμὴν ἀπολελόγημαι· καὶ
 δέομαι σῶσαι με καὶ μὴ τῷ λογογράφῳ καὶ Σκυθῆ
 παραδῶναι, ἄσσοι μὲν ὑμῶν πατέρες εἰσὶ παίδων
 ἢ νεωτέρους ἀδελφούς περὶ πολλοῦ ποιεῖσθε, ἀνακη-
 σθέντες ὅτι τὴν τῆς σωφροσύνης παρακλήσιν διὰ τῆς
 περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως αὐτοὺς παρακ-
 ληκα, (181) τοὺς δ' ἄλλους ἅπαντας, οἷς ἐμαυτὸν
 εὖλυτον παρῆσθαι, τὴν μὲν τύχην ἰδιωτικῶν ὧν καὶ
 τοῖς μετρίοις ὑμῶν ὁμοῖος, ἐν δὲ τοῖς πολιτικοῖς ἀγῶσι
 μόνος τῶν ἄλλων ἐπ' ἡμᾶς οὐ συνεστηκώς· αἰτῶ παρ'
 ὑμῶν τὴν σωτηρίαν, μετὰ πάσης εὐνοίας τῇ πόλει
 κεραισθευκῶς καὶ μόνος ὑπομείνας τὸν τῶν συκοφαν-
 τῶν θυρόβον, ὃν ἤδη πολλοὶ τῶν τὰς ψυχὰς ἐν τοῖς
 πολέμοις λαμπρῶν οὐχ ὑπέστησαν. Οὐ γὰρ ὁ θάνατος
 δεινόν, ἀλλ' ἡ περὶ τὴν τελευτὴν ὕβρις φοβερά. (182) Πῶς
 δὲ οὐκ οἰκτρὸν βλέπειν ἐχθροῦ πρόσωπον ἐπεγγελοῦν-
 τας, καὶ τοῖς ὡσι τῶν ὄνειδῶν ἀκούσαι; Ἄλλ' ὁμοῖος τε-
 πόμαται· ἀέδοται τὸ σῶμα τῷ κινδύνῳ. Παρ' ὑμῖν
 ἐτάχθη, ἐν ταῖς ὑμετέροις διατριβαῖς βεβίωκα. Οὐδεὶς
 ὑμῶν διὰ τὰς ἐμὰς εἰδονὰς κάκιον οἰκεῖ, οὐδὲ ἐστέρη-
 ται τῆς πατρίδος κατηγοροῦ τυγῶν ἐν τοῖς δήμοις,
 ὅς ἦσαν αἱ διαψήφισεις, οὐδ' ὑπεύθυνος ὧν ἀρχῆς
 ἐκινδύνευσεν.

183. Μικρὰ δ' εἰπὼν ἤδη καταβαίνω. Ἐγὼ γάρ,
 ὡς Ἀθηναῖοι, τοῦ μὲν μηδὲν ἀδικεῖν ἡμᾶς κύριος ἦν, τοῦ
 δὲ μὴ εἶναι αἰτίαν ἢ τύχην, ἢ συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ
 συκοφάντη βαρβάρῳ, ὃς οὔτε ἱερῶν οὔτε σπονδῶν
 οὔτε τραπέζης φροντίσας, ἀλλὰ τοὺς εἰς τὸν μέλλοντα
 αὐτῷ χρόνον ἀντεροῦντας ἐκροβῶν, ἤκει ψευδῆ συντά-
 ζας καθ' ἡμῶν κατηγορίαν. Ἐὰν οὖν ἐβελήσῃτε σῶσαι
 τοὺς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὑμετέρας ἀδείας συναγωνι-
 στάς, πολλοὺς βοηθοὺς λήψεται τὸ τῆς πόλεως συμφέρον
 καὶ κινδυνεύειν ὑπὲρ ὑμῶν ἐτοιμοὺς.

184. Παρακαλῶ δὲ Εὐβουλον μὲν ἐκ τῶν πολιτικῶν
 καὶ σωφρόνων ἀνδρῶν συνήγορον, Φωκίωνα δ' ἐκ τῶν
 στρατηγῶν, ἔμα δὲ καὶ δικαιοσύνην διεννοηχότα πάν-
 των, ἐκ δὲ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡλικιωτῶν τῶν ἐμαυτοῦ
 Ναισυλέα καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὁστίσιν ἐγὼ
 κέρημαι καὶ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδεύματων μετέσχηκα.
 Ὅ μὲν οὖν ἐμὸς λόγος εἴρηται, τὸ δὲ σῶμα τοῦμὸν ἤδη
 παραδίδωσιν ἡμῖν καὶ ἐγὼ καὶ ὁ νόμος.

et in iudicio accusatorem reperio. Et quum decimus ipse
 legatus fuerim, solus rationes reddo. (179) Adsunt mihi
 quidem qui una mecum vos deprecantur, pater meus, cui
 spem senectutis ne eripatis : et fratres, qui a me se juncti
 vitam sibi acerbam putabunt : affines item et hi puelli qui-
 dem, qui pericula nondum intelligunt, sed miserabiles
 tamen sunt futuri, si quid nobis acciderit. Pro quibus
 ego vos oro atque obtestor, ut eos etiam atque etiam com-
 mendatos habeatis, neque inimicis et effeminati ac mulie-
 rosi hominis iracundiae tradatis. (180) Oro porro, et sup-
 plex peto, primum a diis immortalibus, uti me conservent,
 secundo loco a vobis, qui ferendi suffragi jus habetis, apud
 quos ego singula crimina quantum quidem meminisse po-
 tui, refutavi. Conservate igitur me, neque orationum
 scriptori et improbo Scythae me tradite. Et qui vestrum
 patres sunt liberorum, aut qui fratres natu minores magni
 facitis, recordamini, me immortalem ad modestiam adhor-
 tationem accusatione Timarchi reliquisse : (181) a ceteris
 autem omnibus, erga quos me comem praebui, quum fortuna
 sim plebeius et mediocrium similis, in civilibus autem cer-
 taminibus solus inter reliquos contra vos non conspirarim,
 peto salutem, summa erga rempublicam benevolentia le-
 gatione functus, et solus calumniatorum tumultum perpe-
 sus, quem multi jam, qui in bellis egregia facinora edidere,
 non sustinuerunt. Neque enim terribilis est interitus, sed
 contumelia in morte est metuenda. (182) Quanta vero mi-
 seria est, inimici insultantis vultum intueri, et ejus probra
 auribus accipere? Sed tamen in discrimen ventum est, vita
 mea est periculis exposita. Apud vos sum educatus, in
 vestris congressibus sum versatus, cum nemine vestrum
 propter meas voluptates pejus agitur, neque patria quis-
 quam privatus est me accusatore, quum in pagis civium
 recensiones fierent, neque ob gestum magistratum in peri-
 culum venit.

183. Sed ubi pauca dixerō, descendam. Illud, Athe-
 nienses, in potestate mea fuit, ut nulla vos afficerem inju-
 ria : ne vero in crimen venirem, id penes fortunam fuit,
 quae me cum homine calumniatore, eoque barbaro, con-
 flicari coegit, qui, neque sacrorum, neque libationum,
 nec mensae communis habita ratione, sed iis qui in poste-
 rum adversari ei possent terrore injecto, adest, falsa contra
 nos accusatione concinnata. Quodsi eos conservare vo-
 lueritis, qui pacem vestramque securitatem defenderunt,
 multi erunt, qui reipublicae commoda tueri velint, et ala-
 criter pro vobis decertare.

184. Peto autem ut advocatus mihi esse dignetur, e vi-
 ris modestis et in republica versatis Eubulus, ex impera-
 toris Phocio, qui praeterea etiam justitia omnibus antecellit,
 ex amicis et aequalibus meis Nausicles, ceterique omnes,
 quibus ego familiariter usus, atque in iisdem studiis versa-
 tus sum. Ac mea quidem oratio jam absoluta est : corpus
 autem meum vobis et a me traditur et a lege.

III

ΚΑΤΑ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Κτησιφῶν ἔγραψε ψήφισμα στεφανῶσαι Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανίεα χρυσῶ στεφάνῳ καὶ ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίαις τραγῳδῶν, ὅτι διατελεῖ τὰ ἀριστεὰ καὶ λέγων καὶ πράττων τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. Τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγράφητο Αἰσχίνης παρανόμων, καὶ εἰσάγει κεφάλαια γενικὰ τρία, ἐν μὲν ὅτι ὑπεύθυνον ὄντα τὸν Δημοσθένην ἐστεφάνωσε τοῦ νόμου κελεύοντος μὴ ἐξεῖναι ὑπεύθυνον ἄρχοντα στεφανοῦν, περὶ οὐσίας· δεύτερον δὲ ὅτι ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνεκήρυξε τὸν στέφανον ἀπαγορευόντος τοῦ νόμου μηδένα στεφανοῦν ἐν τῷ θεάτρῳ, περὶ ποιότητος· τρίτον καὶ τελευταῖον, ὅτι καὶ τὰ ψευδῆ ἔγραψεν ἐν τῷ ψηφίσματι· οὐκ εἶναι γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν τὸν Δημοσθένην, οὐδὲ ἀξίον τοῦ στεφάνου. Καὶ τοῦτο εἰς τὸ παράνομον ἀνακτεῖν, ἐπειδὴ καὶ νόμος ἐστὶν ὁ καλύων τὰ ψευδῆ γράζειν ἐν τοῖς ψηφίσμασιν· ἔστι δὲ περὶ ποιότητος. Ὑποφοράς δὲ λαμβάνει τρεῖς· πρὸς μὲν τὸ πρῶτον δισσιῶς ἐροῦντος Δημοσθένους, ὅτι οὐκ ἦν ἄρχων οὐδὲ ἔστιν ἀρχὴ ἢ τῶν ταχῶν οἰκοδομῆ ἀλλὰ διακοναί τις καὶ ἐπιμελεία, εἰ δὲ καὶ ἀρχή, τῷ γε ἐπιδεδωκέναι ἐκ τῶν ἰδίων καὶ μηδὲν εἰληπέναι ἐκ τῆς πόλεως οὐκ ἦν ὑπεύθυνος, περὶ ποιότητος ἀμφοτέρω· πρὸς δὲ τοῦτο ὁ Αἰσχίνης εἰσάγει στοχαστικὸν κεφάλαιον, οὐ μέντοι κατασκευάζει· εἰ δὲ μὴ παρ' ἐαυτοῦ ἐπέδωκεν, ἀλλ' εἶχε παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τοῦτο δέκα τάλαντα, περὶ οὐσίας. Πρὸς δὲ τὸ δεύτερον κεφάλαιον παρεχομένου Δημοσθένους νόμον ἕτερον, κελεύοντα ἀνακηρύττειν ἐν τῷ θεάτρῳ ἂν ψηφισθῆται ὁ δῆμος, Αἰσχίνης οὐ περὶ τῶν πολιτικῶν αὐτὸν εἶναι φησὶν ἀλλὰ περὶ τῶν γενικῶν στεφάνων, περὶ οὐσίας. Πρὸς δὲ τὸ τρίτον πολλὰ κατὰ μέρος. Οἴεται δὲ τὸν Δημοσθένην εἰς τέσσαρας καρούς διηρηκέναι τὴν ἀπολογία, τὰ πράγματα καθ' ἑκάστα εἰς τούτους μερίσαντα. Πρῶτον μὲν οὐν φησὶν εἶναι καιρὸν τοῦ πολέμου τοῦ πρώτου τοῦ πρὸς Φίλιππον περὶ Ἀμοινοπόλεως γενομένου, δεύτερον δὲ τὸν τῆς εἰρήνης, τρίτον δὲ τὸν τοῦ πολέμου τοῦ δευτέρου καὶ τῆς περὶ Χαιρωνείας ἤττης, τέταρτον δὲ τὸν παρόντα καιρὸν τὸν περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον πολιτευμάτων. Ἐν μὲν οὖν τῷ πρώτῳ αἴτιον αὐτὸν φησὶν γεγονέναι τῆς εἰρήνης, αἰσχρὰς οὐσίας καὶ ἀδόξου, καὶ τοῦ μὴ μετὰ κοινού τῶν Ἑλλήνων συνεδρίου τὴν πόλιν αὐτὴν πεποιθῆσθαι· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ὅτι τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον αὐτὸς παρεσκεύασεν· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, ὅτι τοῦ ἱεροῦ πολέμου καὶ τῶν περὶ Φωκέας συμβάντων αἴτιος ἐγένετο, καὶ τῆς ἤττης τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ, πείσας μετὰ Θεβαίων ἀραμένους τὸν πόλεμον πρὸς Φίλιππον παρατάξασθαι· ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ, ὅτι κατὰ τὸν πρὸς Ἀλέξανδρον οὐκ ἐπολιτεύσατο. Μετὰ ταῦτα καὶ τοῦ βίου παντός τοῦ Δημοσθένους κατηγορεῖ, καὶ δὴ καὶ Κτησιφῶντος ἐν ὀλίγοις, ἐν οἷς ἀξιοῖ αὐτὸν ὑπερ' αὐτοῦ τὸν Κτησιφῶντα ἀπολογεῖσθαι. Τὰ μὲν οὖν κεφάλαια ταῦτ' ἐστίν. Ἐνίκαι δὲ τὸν ἀγῶνα Δημοσθένης.

Μέμονται μέντοι τινὲς τὸν Αἰσχίνην ὅτι οὐκ ἐνδιέτριψε ἐν τῷ παρανόμῳ, ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτείας κατηγορεῖ τοῦ Δημοσθένους, καλῶς πεπολιτευμένου τοῦ ἀνδρός. Αὐτὸς δὲ τούναντιον τοῦτ' ἄλλοις ἰσχυρίζεται, λέγων οὕτως, « ἔστι δ' ὀλοιοικον μέρος τῆς κατηγορίας ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάζω· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ πρόφασις δι' ἣν αὐτὸν ἀξιοῖ στεφανοῦσθαι. » Μηποτε δὲ ἀριστεὰ τοῦτο ἔπραξεν· ἐπειδὴ γὰρ εἶχε δοξάν μεγάλην παρὰ πᾶσι καὶ ὑπόληψιν ὁ Δημοσθένης ὡς λαμπρότατα πεπολιτευμένος, εἰκότως ᾤθη ψυχροῦς καὶ οὐδενὸς ἀξίους φανήσεσθαι τῶς περὶ τῶν παρανόμων λόγους, εἰ μὴ δοξάν, αὐτοῖς ἐπιποιήσει τὴν ἐναντίαν, ὡς ἄρα ὁ Δημο-

III.

CONTRA CTESIPHONTEM.

ARGUMENTUM.

Scitum fecit Ctesiphon, ut Demosthenes Demosthenis f. Pzaniensis corona aurea donaretur, eaque donatio in theatro palam fieret diebus Bacchanalium tragedis, propterea quod ea quæ e re essent populi Atheniensis et dicere et facere semper persisterit. Scitum illud Æschines ut contra leges factum in iudicium vocavit, et tria accusationis capita summa profert, unum, quod Demosthenem rationibus nondum relatis corona donandum decreverit, quum lege cautum sit ne quis magistratus corona donaretur priusquam rationes retulisset, et hoc caput ad essentiam causæ pertinet: alterum, quod coronæ præconium in theatro fieri iusserit, quum lex vetet quemquam in theatro coronari, et hoc ad quæstionis qualitatem spectat: tertium et postremum, quod falsa in decreto scripserit: non enim esse bonum virum Demosthenem, neque corona dignum. Hoc quoque est ad crimen de decretis contra leges factis referendum, quum exstet lex quæ falsa scribere prohibeat in decretis: pertinet autem ad qualitatem. Adversarii vero tres objectiones anticipat: nam ad primum caput bifariam respondebit Demosthenes, se non fuisse in magistratu, nec murorum refectionem esse magistratum, sed ministerium quoddam et curatorem: et ut magistratus sit, tamen quum de suo sit largitus et e publico nihil accepit, non sibi referendas esse rationes: utrumque pertinet ad qualitatem. Contra hoc autem Æschines conjecturale caput opponit, quamvis id non confirmet: si non de suo largitus esset, sed decem talenta ad operis sumptum a senatu accepit: respicit hoc essentiam quæstionis. Adversus alterum caput quum Demosthenes aliam proferat legem quæ coronam in theatro promulgare jubeat, si iusserit populus, eam Æschines non ad civicas, sed ad hospitales coronas spectare contendit: refertur ad essentiam. Ad tertium multa singularitatem reperit. Existimat autem Demosthenem in quattuor tempora defensionem suam partitum esse, singulasque actiones suas in ea distribuisse. Primum porro tempus id ait esse quo bellum primum cum Philippo de Amphipoli gestum fuerit, alterum factæ pacis, tertium secundum belli et cladis Chæronensis, quartum denique tempus præsens, earum scilicet rerum quæ ipsis cum Alexandro intercedant. Primo igitur tempore pacis fuisse auctorem dicit, turpis et infamis, atque obstitisse quominus eam una cum communi Græcorum concessa sanciret civitas: secundo, bellum Philippicum ab eo esse conlatum: tertio, sacri belli et casus Phocensium causam fuisse, quin et cladis Chæronensis, quum persuasisset civibus, ut susceperet contra Philippum bello, cum Thebanis socia arma jungerent: postremo, quod Alexandri tempore remp. deseruit. His absolutis totam Demosthenis vitam criminatur, in paucis etiam Ctesiphontis, ubi postulat ut pro se ipse causam dicat. Æschinem quidem culpant nonnulli, quod criminali de decretis legibus adversis non fuerit immoratus, sed et acta Demosthenis exagitarit, quum is remp. præclare administrasset. Hic contra hac in re quam maxime nititur. *Superest mihi, inquit, pars accusationis, in qua plurimum studii colloco: ea vero est causa, cur illum Ctesiphon corona donandum censuerit.* Videant autem isti an non rectissime sit factum. Quum enim magna apud omnes esset Demosthenis auctoritas atque existimatio, ut qui splendidissime remp. administrasset, non injuria putavit disputationem de decretis illicitis frigidam fore et inanem, nisi contrariam opinionem auditoribus

σθένης κακόνους ἐστὶ τῆ δῆμῳ καὶ αἰσχροῦς καὶ ἐπιμέμπτους πεπαιδευται. Διὰ τοῦτο ἐσπούδασι περὶ τοῦτο μάλιστα, καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς κατηγορίας τὸ πλείστον ἐνδιέτριψε. Μιμῆται δ' ἂν τις τὸ προοίμιον ὡς τραγικὸν καὶ περιττὸν καὶ ἐπιλόγηθ' ἄλλοι δοικῶς.

Ἡ στάσις τοῦ λόγου ἐστὶ πραγματικῆ ἔγγραφος, ὥσπερ καὶ ἡ τοῦ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου. Τὰ δὲ κεφάλαια δηλονότι τῆς πραγματικῆς περιέχει ἄπερ καὶ ἐκεῖ, ὅλον τὸ νόμιμον τεμνόμενον εἰς τρεῖς νόμους, τὸ δὲ δίκαιον εἰς τέσσαρας καιροῦς. Ὅρα δὲ πῶς ἐπιλογικῶς ἤρξατο ἀπὸ συνηγῶρων ἐκβολῆς, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης.

Γινεῖς εἶπον οὐκ οὐκ ἔχει κατασκευὴν τὸ προοίμιον· οὐκ οὐδὲ συμπέρασμα δεῖ ζητεῖν. Ἄλλ' οὐκ ἐστὶν ἀκατάσκευον· ἔστι γὰρ αὐτὸ κατασκευὴ « ὑπὲρ τοῦ τὰ μέτρια καὶ τὰ συνήθη μὴ γίνεσθαι ἐν τῇ πόλει. » Εἰ γὰρ ἡ αἰτία τῆς προτάσεως ἐστὶν ἡ κατασκευὴ, διὰ δὲ τὸ τὰ μέτρια μὴ γίνεσθαι ἐν τῇ πόλει αἱ δεήσεις, κατασκευὴ ἂν εἴη. Ἔχει δὲ καὶ συμπέρασμα, « ἐγὼ δὲ πεπιστευκῶς ἦκα » ἕως τοῦ « μείζον τῶν νόμων καὶ τῶν δικαίων. »

Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ Ἄθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν, ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατὰ τὴν ἀγορὰν δεήσεις, αἷς κέχρηται τινες ὑπὲρ τοῦ τὰ μέτρια καὶ τὰ συνήθη μὴ γίνεσθαι ἐν τῇ πόλει· ἐγὼ δὲ πεπιστευκῶς ἦκα πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δευτέρου δὲ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν, ἠγούμενος οὐδεμίαν παρασκευὴν ἰσχύειν παρ' ὑμῖν μείζον τῶν νόμων καὶ τῶν δικαίων. (2) Ἐβουλόμην μὲν οὖν, ὦ Ἄθηναῖοι, καὶ τὴν βουλὴν τοὺς πειναχοσίους καὶ τὰς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ἐφραστηκῶτων ὀρθῶς διοικεῖσθαι, καὶ τοὺς νόμους οὐδ' ἐνομοθέτησεν ὁ Σόλων περὶ τῆς τῶν ῥητόρων εὐκοσμίας ἰσχύειν, ἵνα ἐξῆ πρῶτον μὲν τῶν πρεσβυτάτων τῶν πολιτῶν, ὥσπερ οἱ νόμοι κελύουσι, σωφρονοῦς ἐπὶ τὸ βῆμα παρελθόντι ἄνευ ὀριθοῦ καὶ ταραχῆς ἐξ ἐμπειρίας τὰ βέλτιστα τῇ πόλει συμβουλεύειν, δεύτερον δ' ἦδη καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν τὸν βουλόμενον ἀπ' ἡλικίας χωρὶς καὶ ἐν μέτρῳ περὶ ἐκείνου γνώμην ἀποφαίνεσθαι· οὕτω γὰρ ἂν μοι δοκεῖ ἢ τε πόλις ἀρίστα διοικεῖσθαι ἢ τε κρίσεις ἐλάττω γίνεσθαι. (3) Ἐπειδὴ δὲ πάντα τὰ πρότερον ὁμολογημένα καλῶς ἔχειν νυνὶ καταλείπεται, καὶ γράφουσι τὲ τινες βραδῶς παρανόμους γνώμας, καὶ ταῦτα ἑτέροι τινες τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσι οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθελόμενοι, ἂν δὲ τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν ὄντως λάχῃ κληρούμενος προεδρεύειν καὶ τὰς βυετέρας χριφτονίας ὀρθῶς ἀναγορεύῃ, τοῦτον οἱ τὴν πολιτείαν κληρὸν οὐκέτι ἀλλ' ἰδίαν αὐτῶν ἠγούμενοι ἀπειλοῦσιν εἰσαγγέλλειν, καταδουλούμενοι τοὺς ἰδιώτας καὶ δυναστείας ἑαυτοῖς περιποιούντες, (4) καὶ τὰς κρίσεις τὰς μὲν ἐκ τῶν νόμων καταλείψασιν, τὰς δ' ἐκ τῶν ψηφισμάτων μετ' ὀργῆς κρίνουσι, σείσθηται μὲν τὸ κάλλιστον καὶ σωφρονέστατον κέρυγμα τῶν ἐν τῇ πόλει· τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πενήτηκοντα ἐπιγεγονότων καὶ πάλιν ἐν μέρει τῶν ἄλλων Ἀθηναίων· τίς δὲ τῶν ῥητόρων εὐκοσμίας οὐκέτι κρατεῖν δύναται οὐδ' οἱ νόμοι οὐδ' οἱ πρυτάνεις οὐδ' οἱ πρόεδροι οὐδ' ἡ προεδρεύουσα φυλή, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. (5) Τούτων δ' ἐχόντων οὕτως, καὶ τῶν καιρῶν ὄντων τῇ

incuteret, Demosthenem malevolo esse in populum animo et in rebus publicis turpem se et reprehensione dignum ostendisse. Quocirca in hanc accusationis partem summo studio incubuit, et in ea diutissime est immoratus. In culpa fortasse ponet aliquis exordium, ut tragicum et inflatus et ad perorationem propius accedens.

Status orationis est negotialis scripto constans, ut et orationis Pro corona: capita vero status negotialis, sicuti in illa, habet legitimum quod in tres leges, et justum quod in quattuor tempora dividitur. Observabis autem ut instar perorationis sit exorsus a rejectione advocatorum, quemadmodum et Demosthenes.

Quidam dixerunt, non habere confirmationem exordium, itaque ne conclusionem quidem esse querendam. Verum confirmatione non caret: quæ inest verbis: *ne ea quæ æqua et usitata sunt in civitate fiant.* Nam si ratio propositionis confirmationem efficit, ratio autem est quorundam deprecationes ne ea quæ æqua sunt et usitata in civitate fiant, adest utique confirmatio. Quin et conclusionem habet, *ego vero fretus adsum, usque ad illud, plus apud vos quam leges atque jura valiturum.*

Quantus istic apparatus sit, Athenienses, quantaque acies instructa, quibus denique in foro precibus sint usi quidam, ne ea quæ et æqua et usitata sunt, in civitate fiant, videtis. Ego vero diis primum immortalibus, deinde legibus ac vobis fretus adsum, nullum existimans apparatus plus apud vos quam leges atque jura valiturum.

(2) Vellem quidem, Athenienses, ut et quingentorum senatus et conciones publicæ a præfectis suis recte administrarentur; vellem leges, quas Solon de oratorum disciplina tulit, valerent, ut ei primum qui ex civibus esset ætate provector, sicut leges jubent, in suggestum pudenter ascendenti, sine strepitu ac tumultu ex usu rerum optima reipublicæ consilia dare liceret; deinde ut jam cuivis civium, pro sua cuiusque ætate, possum et per vices singulis de rebus sententiæ dicende potestas esset. Sic enim mihi videtur et civitas optime regi posse, et contentiones forenses rarissimæ futuræ. (3) Quum autem cuncta, quæ olim consensu omnium erant præstantissima, nunc abrogata sint, nonnulli sententiæ legibus contrarias non dubitent perscribere, easque alii populi suffragiis permittant, non justissima ratione proedrorum munus sortito adepti, sed facta coitione consecuti; si quis autem ex reliquis senatoribus munus illud revera sortitus sit et suffragia vestra rite pronuntiaverit, huic isti, qui remp. non jam communem sed privatim suam existimant, delationem nominis minitentur, redacta in servitute plebe et dominationem sibi vindicantes, (4) adeo ut judiciorum rationes quæ legibus constitutæ sunt abrogant, quæque plebiscitis sancitæ sunt, eas pro lubitu tractent: silet præconium illud omnium quæ in urbe sunt et pulcerrimum et modestissimum, Quis quinquagenario major concionem habere vult, deinde per vices qui alii Athenienses? — sed oratorum immodestiam jam neque leges neque prytanes neque proedri neque præsidens tribus, decima pars civitatis, possunt coercere. (5) Quum igitur hæc ita se habeant, ac talia reip. obtine-

πολει τοιούτων ὁποίους τινὰς αὐτοὺς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε εἶναι, ἐν ὑπολείπεται μέρος τῆς πολιτείας, εἰ τι 30 κἀγὼ τυγχάνω γινώσκων, αἱ τῶν παρανόμων γραφαί. Εἰ δὲ καὶ ταύτας καταλύσετε ἢ τοῖς καταλύουσιν ἐπιτρέψετε, προλέγω ὑμῖν ὅτι λήσετε κατὰ μικρὸν τῆς πολιτείας τισὶ παραχωρήσαντες. (6) Εὐ γὰρ ἴστε, ὡς Ἀθηναῖοι, ὅτι τρεῖς εἰσι πολιτεῖαι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, τυραννὶς καὶ ὀλιγαρχία καὶ δημοκρατία, διοικοῦνται δ' αἱ μὲν τυραννίδες καὶ ὀλιγαρχίαι τοῖς τρῶσι τῶν ἐφρονηκότων, αἱ δὲ πόλεις αἱ δημοκρατο- 35 μенаι τοῖς νόμοις τοῖς κειμένους. Μηδεὶς οὖν ὑμῶν τοῦτ' ἀγνοεῖτω, ἀλλὰ σαφῶς ἕκαστος ἐπιστάσθω, ὅτι ὅταν εἰσὴ εἰς δικαστήριον γραφὴν παρανόμων δικάσω, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ μέλλει τὴν ψῆφον φέρειν περὶ τῆς ἑαυτοῦ παρρησίας. Διόπερ καὶ ὁ νομοθέτης τοῦτο πρῶτον ἔταξεν ἐν τῶν δικαστῶν ὄρκω, « ψηφιοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους », ἐκείνῳ γὰρ εὐ εἰδῶς, ὅτι ὅταν διατηρηθῶσιν οἱ νόμοι τῇ πόλει, σώζεται καὶ ἡ δημο- 40 κρατία. (7) Ἄ χρηθὶ διαμνημονεύοντας ὑμᾶς μισεῖν τοὺς τὰ παράνομα γράφοντας, καὶ μηδὲν ἠγεῖσθαι μικρὸν εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, ἀλλ' ἕκαστον ὑπερμύθετες, καὶ τοῦτ' ὑμῶν τὸ δίκαιον μηδένα ἀνθρώπων ἐξαιρεῖσθαι, μήτε τὰς τῶν στρατηγῶν συνηγορίας, οἱ ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον συνεργοῦντές τισι τῶν βητόρων λυμαινόμενοι τὴν πολιτείαν, μήτε τὰς τῶν ξένων δεήσεις, οὐδ' ἀναδιδαζόμενοί τινες ἐκφεύγουσιν ἐκ τῶν 45 δικαστηρίων, παράνομον πολιτείαν πολιτευόμενοι· ἀλλ' ὥσπερ ἂν ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυνθεὶ τὴν τάξιν λιπεῖν ἢ ἂν ταχθῆ ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτω καὶ νῦν αἰσχύνητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν ἢν τέταρτος ὑπὸ τῶν νόμων φύλακας τῆς δημοκρατίας τήνδε τὴν ἡμέραν. (8) Κακεῖνο δὲ χρηθὶ διαμνημονεύειν, ὅτι νῦν ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες οἱ μὲν πάρεσι καὶ ἐπακούουσι τῆσδε τῆς κρίσεως, οἱ δὲ ἀπεισὶν ἐπὶ τῶν ἰδίων ἔργων οὐδ' αἰσχυρόμενοι, καὶ τῶν ὄρκων οὐδ' ὠμόσατε μεμνημένοι καὶ τῶν νόμων, ἐὰν ἐξελέγξωμεν Κτησιφῶντα καὶ παράνομα γράψαντα καὶ ψευδῆ καὶ ἀσύμφορα τῇ πόλει, λύετε, ὡς Ἀθηναῖοι, τὰς παρανόμους γνώμας, βεβαιούτε τῇ πόλει τὴν δημοκρατίαν, κολάζετε τοὺς ὑπεναντίως τῶ νόμῳ καὶ τῇ πόλει καὶ τῷ συμφέροντι τῷ ὑμετέρῳ πολιτευο- 55 μένους. Κἂν ταύτην ἔχοντας τὴν διάνοιαν ἀκούσητε τῶν μελλόντων βηθήσασθαι λόγων, εὐ οἶδ' ὅτι δίκαια καὶ εὖορκα καὶ συμφέροντα ὑμῖν αὐτοῖς ψηφίσητε καὶ πάσῃ τῇ πόλει.

9. Περὶ μὲν οὖν τῆς ὄλης κατηγορίας μετρίως μοι 5 ἐπιζῶ προειρηθῆσαι· περὶ δὲ αὐτῶν τῶν νόμων οἱ κείνται περὶ τῶν ὑπευθύνων, παρ' οὐδ' τὸ ψήφισμα τοῦτο τυγχάνει γεγραφῶς Κτησιφῶν, διὰ βραχέων εἰπεῖν βούλομαι. Ἐν γὰρ τοῖς ἐμπροσθεν χρόνοις ἀρχόντες τινες τὰς μεγίστας ἀρχὰς καὶ τὰς προσόδους διοικοῦντες, καὶ δωροδοκοῦντες περὶ ἕκαστα τούτων, προσλαμβάνοντες τοὺς τε ἐκ τοῦ βουλευτηρίου ῥήτορας καὶ τοὺς ἐκ τοῦ 10 δήμου, πόρρωθεν προκατελάμβανον τὰς εὐθύνas ἐπαίνους

runt tempora, qualia vos esse ipsi intelligitis, una adhuc pars civilis rationis reliqua est, si quid modo ego intelligo, judiciorum de decretis contra leges factis vindicatio. Quodsi haec quoque tolletis vel iis qui tollere conantur permittetis, praedico vobis fore ut paulatim universam reip. statam certis hominibus imprudentes concedatis. (6) Probe enim nostis, Athenienses, tria esse apud omnes homines reip. administrandae genera: unius, paucorum, et populi principatum. Ac regnum quidem paucorumque dominatus eorum qui praesunt administrantur arbitrio; liberae vero civitates legibus obtemperant. Neminem igitur vestrum hoc lateat; sed plane sciat unusquisque, se, eo ipso die quo forum iudiciale ingreditur actionem de decretis contra leges factis disceptaturus, de sua etiam ipsius dicendi libertate latorum esse sententiam. Idcirco et legislator primum hoc posuit in iudicium iurejurando, « Sententiam feram secundum leges; » illud nimirum pro comperto habuit, conservatis reip. legibus, salvum simul esse imperium populare. (7) Quae quidem vos memoria tenentes oportet eos qui decreta scribunt legibus contraria odisse, neque ullum huiusmodi crimen leve, sed gravissimum esse unumquodque arbitrari, denique hoc jus neminem mortalium vobis pati eripere, repudiatis et imperatorum atrocibus, qui jamdudum oratoribus quibusdam adjutores adsciti remp. labefactant, et hostipitum deprecationibus, quibus aliqui subornatis e iudiciis effugiunt, quum legibus contrariam sequantur reipublicae gerendae rationem: sed quemadmodum quemque vestrum puderet stationem in bello sibi assignatam deserere, ita etiam nunc pudeat ab eo loco migrare, in quo a legibus, dominationis popularis custodes, hodierno die collocati estis. (8) Illud etiam memoria est tenendum, universos cives reip. statum atque regimen vestrae nunc fidei commississe, quorum alii hodiernam intersunt causae, alii vero absunt suis occupati negotiis: quos reveriti, et iurjurandi, quo obstricti estis, legumque memores, si Ctesiphontem convixerimus et legibus contrarium falsumque et civitati incommo- dum decretum conscripsisse, evertite, Athenienses, iniqua proposita, dominationem popularem civitati stabilite, de iis qui in genera rep. neque legibus neque civitati neque communi omnium vestrum utilitati consulunt, poenas desumite. Quodsi his animis ea quae dicturus sum audieritis, certe scio vos et justam religiosamque et vobis reipublicaeque perutilem sententiam esse laturos.

9. Ac de universa quidem accnsatione satis multa me praefatum esse confido: de legibus autem, quae ad eos pertinent qui rationibus referendis sunt obnoxii, contra quas decretum hoc scripsit Ctesiphon, paucis jam mihi esse dicendum videtur. Superioribus igitur temporibus, nonnulli summis in repub. magistratibus functi et vectigalibus praefecti curandis, quique in eorum singulis sordidum quaestum facerent, adjungendis sibi tum a senatu tum a plebe oratoribus, rationum referendarum iudicia laudibus et praeconiis

καὶ κηρύττασιν, ὥστ' ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων εἰς τὴν μεγίστην μὲν ἀπορίαν ἀφικνεῖσθαι τοὺς κατηγοροῦντες, πολλὸ δὲ ἔστι μᾶλλον τοὺς δικαστάς. (10) Πολλοὶ γὰρ πᾶν τῶν ὑπευθύνων ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπται τῶν δημοσίων χρημάτων ὄντες ἐξελεγχόμενοι διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων· εἰκότως ἤσχύνοντο γὰρ οἷμαι οἱ δικασταί, εἰ φανήσεται ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, τυχὸν δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἑνιαυτῷ, πρόφην μὲν ποτε ἀναγορευόμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὅτι στεφανοῦται ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης ὑπὸ τοῦ δήμου χρυσοῦ στεφάνῳ, ὁ δὲ αὐτὸς ἀνὴρ μικρὸν ἐπισηχὼν ἔξισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνas ὠφληκῶς ὥστε ἠναγκαζόντο τὴν ψῆφον φέρειν οἱ δικασταὶ αὐτὸν περὶ τοῦ παρόντος ἀδικήματος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰσχύνης τοῦ δήμου. (11) Κατιδὼν δὲ τις ταῦτα νομοθέτης τίθησι νόμον καὶ μέλα καλῶς ἔχοντα, τὸν διαρρήδην ἀπαγορεύοντα τοὺς ὑπευθύνους μὴ στεφανοῦν. Καὶ ταῦτα οὕτως εὐπροκατελιγμένος τοῦ νομοθέτου, εὐρηγεται κρείττονες λόγοι τῶν νόμων, οὐς εἰ μὴ τις ὑμῖν ἔραϊ, λήσετε ἔξακατηθέντες. Τούτων γὰρ τινες τῶν τοὺς ὑπευθύνους στεφανούντων παρὰ τοὺς νόμους οἱ μὲν φῶσι μέτριοι εἶναι, εἰ δὲ τις ἐστὶ μέτριος τῶν τὰ παράνομα γραφόντων· ἀλλ' οὐδὲν προβάλλονται γέ τι πρὸς τῆς αἰσχύνης. Προσεγγράφουσι γὰρ πρὸς τὰ ψήφισματα στεφανοῦν τὸν ὑπεύθυνον ἐπειδὴν λόγον καὶ εὐθύνas τῆς ἀρχῆς δῶ. (12) Καὶ ἡ μὲν πόλις τὸ ἴσον ἀδικημα ἀδικεῖται (προκαταλαμβάνονται γὰρ ἑταίριοι καὶ στεφάνοις αἱ εὐθύναι), ὁ δὲ τὸ ψήφισμα γραφῶν ἐνδίκνυται τοῖς ἀκούουσιν ὅτι γέγραφε μὲν παράνομα, αἰσχύνηται δὲ ἐφ' οἷς ἠμάρτηκε. Κτησιφῶν δὲ, ὁ ἄθηναῖος, ὑπερπηδήσας τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ὑπευθύνων κεῖμενον, καὶ τὴν πρόσφασιν ἦν ἐγὼ ἀρτίως προεῖπον ὑμῖν ἀναλῶν, πρὶν λόγον, πρὶν εὐθύνas δοῦναι, γέγραφε μεταξὺ Δημοσθένην ἀρχοντα στεφανοῦν.

13. Λέγουσι δὲ, ὃ ἄθηναῖος, καὶ ἕτερον λόγον ὑπενατίον τῷ ἀρτίως εἰρημένῳ, ὡς ἄρα ὅσα τις αἰρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ ἀλλ' ἐπιμελειὰ τις καὶ διακονία· ἀρχὰς δὲ φήσουσιν εἰναίνας εἶναι ἅς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν ἐν τῷ Θησειῳ, καίνας ἅς ὁ δῆμος εἴωθε χειροτονεῖν ἐν ἀρχαιραῖαις, στρατηγούς καὶ ἑκπάρχους καὶ τὰς μετὰ τούτων ἀρχάς, τὰς δ' ἄλλας ταύτας πραγματείας προστεταγμένας κατὰ ψήφισμα. (14) Ἐγὼ δὲ πρὸς τοὺς λόγους τοὺς τούτων νόμον ὑμέτερον παρέξομαι, ὃν ὑμεῖς ἐνομοθετήσατε λύσειν ἡγούμενοι τὰς τοιαύτας προφάσεις, ἐν ᾗ διαρρήδην γέγραπται, « τὰς χειροτονητάς » φησιν « ἀρχάς » ἀπάσας ἐνὶ περιλαβῶν ὀνόματι ὁ νομοθέτης, καὶ προσεικὸν ἀρχὰς ἀπάσας εἶναι ἅς ὁ δῆμος χειροτονεῖ, « καὶ τοὺς ἐπιστάτας » φησὶ « τῶν δημοσίων ἔργων » (ἐστὶ δὲ ὁ Δημοσθένης ταχοποιός, ἐπιστάτης τοῦ μεγίστου τῶν ἔργων) « καὶ πάντας ὅσοι διαχειρίζουσι τι τῶν τῆς πόλεως πλείον ἢ τριάκονθ' ἡμέρας, καὶ ὅσοι λαμβάνουσι ἡγεμονίας δικαστηρίων » (οἱ δὲ τῶν ἔργων

ex longinquo antevertebant, ita ut in rationibus magistratum reddendis accusatores, mulloque etiam magis iudices, in maximas redacti essent angustias. (10) Multi enim eorum qui rationes reddere tenebantur, quom apertissime peculatus arguerentur, e iudiciis tamen evaserunt. Neque id sane mirum. Pudebat scilicet iudices, in eadem urbe, fortassis etiam eodem anno, virum eundem, de quo nuper ludis publicis predicaretur, eum virtutis ergo et justitiae aurea corona a populo donari, mox e iudicio videri exeuntem furti causa repetundarum damnatum. Itaque sententiam ferre iudices cogebantur, non quam objectum crimen postularet, sed qua civium pudori consuleretur. (11) Haec quum legislator quidam animadvertisset, legem tulit eamque praeclaram, quam diserte vetat, ne qui rationes nondum retulerunt corona donentur. Quae quum a legislatore tam prudenter sint provisae, inventa tamen quaedam sunt accipias verborum legibus superiora, quorum nisi quis certiores vos faciat, imprudentes decipiuntur. Eorum enim, qui aliquos ante relatas rationes corona donandos contra leges censent, nonnulli natura sunt modesti, si quis modo eorum modestus esse potest qui decreta scribunt legibus adversa : sed tamen velamentum quoddam dedecori praetendunt. Decretis enim adscribunt, coronandum esse hominem, postquam gesti magistratus rationes reddiderit. (12) Ac civitas quidem pari utrobique injuria afficitur ; nam rationes referendae laudibus et coronis praeventuntur : is autem qui decretum scribit significat auditoribus se quidem contra leges id scripsisse, delicti autem ipsum pudere. Ctesiphon vero, Athenienses, et legem transgressus quae ad rationes relatores pertinet, eumque, quem modo vobis exposui, praetextum rejiciens, scito jussit Demosthenem, etiam tum magistratum gerentem, priusquam rationes retulerit, corona donari.

13. Aliam porro, Athenienses, afferent orationem ab ea quae modo exposita est diversam, si quid aliquis electus ex plebiscito gerat, id non magistratum esse, sed curationem quandam et ministerium : magistratus autem illos esse dicent, quos Theothetae in Thesei fano sortito distribuant, eos item, quos populus in comitiis suffragio creare solet, ut imperatores, ut equitum magistros ceterosque id genus magistratus, reliqua vero omnia negotia esse dumtaxat ex plebiscito mandata. (14) Ego vero istorum orationi legem vestram opponam, quam eo consilio tulistis, ut hujusmodi commenta praecidantur. In qua diserte scriptum est : *Magistratus*, inquit legislator, *qui populi suffragio creantur* (uno omnes vocabulo complexus, cunctosque eos edicens esse magistratus, quos populus suffragio creat), *et publicis operibus praefectos* (est autem Demosthenes, curator quum esset muris reficiendis, maximo praefectus operi), *et omnes, quotquot aliquid quod civitatis sit tractant ultra triginta dies, et quicumque jurisdictionem acceperint*

50 ἐπιστάται πάντες ἡγεμονία χρῶνται δικαστηρίου), (16) τί τούτους κελεύει ποιεῖν; οὐ διακοπεῖν ἀλλ' ἄρχειν δοκιμασθέντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἐπειδὴ καὶ αἱ κληρωταὶ ἄρχαι οὐκ ἀδοκίμαστοι ἀλλὰ δοκιμασθεῖσαι ἄρχουσι, καὶ λόγον καὶ εὐθύνας ἐγγράφειν πρὸς τὸν γραμματεῖα καὶ τοὺς λογιστάς, καθάπερ καὶ τὰς ἄλλας ἄρχας, κελεύει. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τοὺς νόμους αὐτοὺς ὑμῖν ἀναγνώσεται.

ΝΟΜΟΙ.

16. Ὅταν τοίνυν, ὦ Ἄθηναῖοι, ὁ μὲν νομοθέτης ἄρχὰς ὀνομάξῃ, οὗτοι δὲ προσαγορεύουσι πραγματείας καὶ ἐπιμελείας, ὑμέτερον ἔργον ἐστὶν ἀπομνημονεύειν καὶ ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀνάδειξαν καὶ υποβάλλειν αὐτοῖς ὅτι οὐ προσδέχεσθε κακοῦργον 10 σοφιστὴν οἴομενον ῥήμασι τοὺς νόμους ἀναιρῆσειν, ἀλλ' ὅσω ἂν τις ἄμεινον λέγῃ παράνομα γεγραφώς, τοσοῦτω μείζονος ὀργῆς τεύξεσθαι. Χρῆ γάρ, ὦ Ἄθηναῖοι, τὸ αὐτὸ φθέγγεσθαι τὸν ῥήτορα καὶ τὸν νόμον· ὅταν δὲ ἑτέραν μὲν φωνὴν ἀφῆτῃ ὁ νόμος ἑτέραν δὲ ὁ ῥήτωρ, τῷ τοῦ νόμου δικαίῳ χρῆ διδόναι τὴν ψῆφον, οὐ τῇ τοῦ λέγοντος ἀναισχυντίᾳ.

17. Πρὸς δὲ δὴ τὸν ἀφικτον λόγον, ὅν φησι Δημο- 15 σθένης, βραχέα βούλομαι προειπεῖν. Ἀλέξει γὰρ οὗτος « τευχιοποιός εἰμι· ἠμολογῶ· ἀλλ' ἐπιδέδωκα τῇ πόλει μνᾶς ἑκατὸν καὶ τὸ ἔργον μείζον ἐξείργασται. Τίνος οὖν εἰμι ὑπεύθυνος, εἰ μὴ τίς ἐστὶν εὐνοίας εὐθύνη; » Πρὸς δὴ ταύτην τὴν πρόφασιν ἀκούσατέ μου λέγοντος καὶ δίκαια καὶ συμφέροντα. Ἐν γὰρ ταύτῃ τῇ πόλει οὕτως ἀρχαῖα οὐσῆ καὶ τηλικαύτῃ τὸ μέγεθος οὐδαίς ἐστὶν ἀνυπεύθυνος τῶν καὶ δπωσοῦν πρὸς τὰ κοινὰ 20 προσεληλυθότων. (18) Διδάξω δ' ὑμᾶς πρῶτον ἐπὶ τῶν παραδόξων· ὅλον τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας ὑπευθύνους εἶναι κελεύει ὁ νόμος, καὶ συλλήθδην ἅπαντας καὶ γω- ρις ἑκάστους κατὰ σῶμα, τοὺς τὰ γέρα μόνα λαμβά- νοντας καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχο- μένους, καὶ οὐ μόνον ἰδίᾳ ἀλλὰ καὶ κοινῇ τὰ γένη, Εὐμολπίδας καὶ Κήρυκας καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. (19) Πάλιν τοὺς τριηράρχους ὑπευθύνους εἶναι κελεύει 25 ὁ νόμος οὐ τὰ κοινὰ διαχειρισάντας οὐδ' ἀπὸ τῶν ὑμε- τέρων προσόδων πολλὰ μὲν ὑφαιρουμένους βραχέα δὲ κατατιθέντας, ἐπιδιδόναι δὲ φάσκοντας, ἀποδιδόντας δὲ ὑμῖν τὰ ὑμέτερα, ἀλλ' ἠμολογουμένως τὰς πατρώας οὐσίας εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀνηλικότατος φιλοτιμίαν. Οὐ τοίνυν μόνοι οἱ τριηράρχοι, ἀλλὰ καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἐν τῇ πόλει συνεδρίων ὑπὸ τῶν τῶν δικαστηρίων ἔρχεται 30 ψῆφον. (20) Πρῶτον μὲν γὰρ τὴν βουλήν τὴν ἐν Ἄρειῳ πάγῳ ἐγγράφειν πρὸς τοὺς λογιστάς ὁ νόμος κελεύει λόγον καὶ εὐθύνας διδόναι, καὶ τὸν ἐκεῖ σκυθρωπὸν καὶ τῶν μεγίστων κύριον ἀγεῖ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ψῆφον. Οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλή ἢ ἐξ Ἄρειου πάγου; οὐδὲ γὰρ πάτριον αὐτοῖς ἐστίν. Οὐκ ἄρα φιλοτιμοῦν- ται; πάνυ γε, ἀλλ' οὐκ ἀγαπῶσιν ἕάν τις παρ' αὐτοῖς μὴ ἀδικῆ, ἀλλ' ἕάν τις ἐξαμαρτάνῃ κολάζουσιν οἱ δὲ

(omnes autem operibus praefecti jurisdictionem exercent) : (16) quid hos jubet facere? non obire ministerium, sed magistratu fungi postquam in foro judiciali approbati sint, siquidem ne il quidem quibus sortito magistratus obvenere, nisi spectati prius et approbati sint, magistratum gerunt; jubet etiam eos, quemadmodum ceteros magistratus, apud scribam et ratiociniorum praefectos in tabulas referre rationes. Haec ut a me vere dici constet, ipse vobis leges recitabuntur.

LEGES.

16. Quum igitur, Athenienses, quos legislator magistratus appellat, isti negotia et curationes nominarint, vestrum est hanc legem recordari et eorum opponere impudentiae, sub- jicere eis denique, neutiquam vobis acceptum fore mali- tiosum cavillatorem, qui se verborum captionibus leges eversurum putet, sed quo quisque lingua melior sit qui legibus contraria scribit, eo graviores iram vestram sen- surum. Oportet enim, Athenienses, idem loqui legem et oratorem; ubi vero aliam vocem lex, aliam orator mit- tat, secundum legis aequitatem ferenda sententia est, non dicentis impudentiam.

17. Jam de illa, quam Demosthenes inexpugnabilem ait, ratione pauca praemittam. Dicit enim iste, *ego muris refi- ciendis curator sum, fateor; sed minas centum largitus sum civitati, atque opus inde amplius multo effeci. Cujus igitur rei mihi ratio referenda est, nisi forte et benevolentiae sit ratio aliqua referenda?* Adversus eum autem praetextum audite me paucis, quam aequa et vobis utilis sim dicturus. In hac enim tanta et tam veteri repu- blica, nemo est eorum qui ad remp. quomodocumque ac- cesserint qui referendarum rationum iudicio sit solutus. (18) Idque vos is edocebo primum quae plerisque mira videantur. Cujusmodi est, quod sacerdotes nrares feminasque lex rationibus reddendis subjicit, et generatim omnes et unum- quemque sigillatim, qui dumtaxat honorarium aliquod acci- piunt et vota pro vobis diis faciunt: idque non privatim tantum, sed communiter etiam totas familias, Eumolpidas, Cerycas et reliquos omnes. (19) Rursus trierarchos ra- tionem reddere lex jubet, qui neque publica tractarunt, neque e vectigalibus vestris multum suffragati, exiguum vero quiddam numerantes, largiri se de suo dicunt, quum vestra vobis restituant, sed qui citra controversiam patrimonii sua vestri studio insumperunt. Neque vero trierarchi soli, sed maxima omnium quae in civitate sunt concilia, iudicium suffragium subeunt. (20) Primum enim Areopagiticum sen- natum jubet lex rationes suas apud praefectos ratiociniorum referre, illosque maximarum et gravissimarum causarum arbitros vestro subjicit suffragio. Nunquamne ergo coronabi- tur senatus Areopagiticus? Non; neque enim hoc illi patrium aut usitatum est. Non ducuntur studio honoris. Ducuntur sane, verum non satis habent, si quis apud ipsos nemini faciat injuriam, sed si quis deliquerit, casti- gant: vestri autem oratores licentia efferuntur. Praeter-

καίτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. Πάλιν τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίου ὑπεύθυνον πεποίηκεν ὁ νομοθέτης, (21) καὶ οὕτως ἰσχυρῶς ἀπιστεῖ τοῖς ὑπευθύνοις, ὥστ' εὐθὺς ἀργόμενος τῶν νόμων λέγει, « ἀρχὴν ὑπεύθυνον » φησὶ « μὴ ἀποδημῆιν. » Ὡς Ἡράκλειος, ὑπολάβοι ἂν τις, ὅτι ἤρξα, μὴ ἀποδημῆσω; Ἰνα γε μὴ προλαβῶν γράμματα τῆς πόλεως ἢ πράξεις δρασημῶ χρησῆ. Πάλιν ὑπεύθυνον οὐκ ἐπὶ τὴν οὐσίαν καθιεροῦν οὐδὲ ἀνάθημα ἀναθεῖναι οὐδ' ἐκποίητον γενέσθαι οὐδὲ διαθεῖσθαι τὰ ἐαυτοῦ οὐδ' ἄλλα πολλά· ἐνὶ δὲ λόγῳ ἐνεχυράζει τὰς οὐσίας ὁ νομοθέτης τὰς τῶν ὑπευθύνων, ἕως ἂν λόγον ἀποδώσι τῇ πόλει. (22) Naί, ἀλλ' ἔστι τις ἀνθρώπος ὃς οὐτ' εἰληφεν οὐδὲν τῶν δημοσίων οὐτ' ἀνήλωκε, προσήθε δὲ πρὸς τι τῶν κοινῶν. Καὶ τοῦτον ἀποφείρειν κελεύει λόγον πρὸς τοὺς λογιστάς. Καὶ πῶς ὃ γε μηδὲν λαβὼν μηδ' ἀναλώσας ἀποδοῖ λόγον τῇ πόλει; αὐτὸς ὑποβάλλει καὶ διδάσκει ὁ νόμος ἂ χρεὶ γράφειν κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι « οὐτ' ἔλαβον οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως οὐτ' ἀνήλωσα. » Ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀνεξέταστον καὶ ἀζήτητον οὐδὲν ἔστι τῶν ἐν τῇ πόλει. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, αὐτῶν ἀκούσατε τῶν νόμων.

NOMOI.

21. Ὅταν τοίνυν μάλιστα θρασύνηται Δημοσθένης λέγων ὡς διὰ τὴν ἐπίδοσιν οὐκ ἔστιν ὑπεύθυνος, ἐκείνο αὐτῷ ὑποβάλλετε « οὐκ οὖν ἐχρῆν σε, ὦ Δημοσθένης, ἔπειτα τὸν τῶν λογιστῶν κήρυκα κηρῦξαι τὸ πάτριον καὶ ἔνομον κήρυγμα τοῦτο, τίς βούλεται κατηγορεῖν; ἔισον ἀμπισθητήσαι σοι τὸν βουλόμενον τῶν πολιτῶν ὡς οὐκ ἐπέδωκας, ἀλλ' ἀπὸ πολλῶν ὧν ἔχεις εἰς τὴν τῶν τειχῶν οἰκοδομίαν μικρὰ κατέθηκας, δέκα τάλαντα εἰς ταῦτα ἐκ τῆς πόλεως εἰληφούς. Μὴ ἀρπαξὲ τὴν φιλοτιμίαν, μηδὲ ἔξαιρου τῶν δικαστῶν τὰς ψήφους ἐκ τῶν χειρῶν, μηδ' ἐμπροσθεν τῶν νόμων ἀλλ' ὕστερος πολιτείου. Ταῦτα γὰρ ὀρθοὶ τὴν δημοκρατίαν. »

22. Πρὸς μὲν οὖν τὰς κενὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προσαρτῶνται, μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι· ὅτι δὲ ὄντως ἦν ὑπεύθυνος ὁ Δημοσθένης ὅδ' οὗτος εἰσήνεγκε τὸ ψήφισμα, ἀρχῶν μὲν τὴν ἐπὶ τῶν θεωρικῶν ἀρχὴν, ἀρχῶν δὲ τὴν τῶν τοιχοποιῶν, οὐδετέρας δὲ πῶ τῶν ἀρχῶν τούτων λόγον ἡμῖν οὐδ' εὐθύνας δεδωκότας, ταῦτ' ἤδη περάσομαι ἡμῶς διδάσκειν ἐκ τῶν δημοσίων γραμμῶν. Καὶ μοι ἀνάγνωθι ἐπὶ τίνος ἀρχοντος καὶ ποίου μηρὸς καὶ ἐν τίνι ἡμέρᾳ καὶ ἐν ποίᾳ ἐκκλησίᾳ ἔχειροτονήθη Δημοσθένης τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπὶ τῶν θεωρικῶν.

ΔΙΑΔΟΧΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ.

Οἰαῦν εἰ μηδὲν ἔτι περαιτέρω τούτου δεῖξαιμι, δικαίως ἂν ἀλίσκοιτο Κτησιφῶν· αἰρεῖ γὰρ αὐτὸν ἢ ἡ κατηγορία ἢ ἡ ἐμὴ ἀλλὰ τὰ δημοσία γράμματα.

23. Πρώτερον μὲν τοίνυν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀντιγραφούς ἦν γεροιστηδὸς τῇ πόλει, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπολογίζετο τὰς προσόδους τῶν δήμων· διὰ δὲ τὴν πρὸς τὴν βουλῶν γενομένην πίστιν ἡμῖν αἰ ἐπὶ τὸ θεωρικόν.

senatum Quingentorum legislator referendis rationibus fecit obnoxium, (21) atque iis qui rationes nondum retulerunt usque adeo diffidit, ut statim legum initio dicat: *Magistratus rationibus non relatis ne peregre proficiscitor*. *Dil boni!* exclamet aliquis, eone quod magistratum gessi, non peregre proficiscar? Scilicet ne intercepta pecunia publica aut negotiis mala fide gestis in fugam te conjicias. Rursus eum qui rationes debet neque facultates suas consecrare sinit, neque donaria templis suspendere, neque adoptari, neque testamentum facere, aliave permulta. Uno ut dicam verbo, eorum, qui hoc iudicio tenentur, bona legislator in pignus arripit, donec civitati rationem retulerint. (22) Esto, sed est qui ex pecunia publica neque sumpsit quicquam neque insumpsit, ad aliquam tamen reip. accessit partem. Etiam hunc jubet lex rationes referre apud præfectos rationibus. Quo pacto tandem, qui nec sumpsit nec insumpsit quicquam, rationem reddet civitati? Lex ipsa subjicit ac declarat quæ scribenda sint. Jubet enim hoc ipsum tabellis inscribere, *se nec sumpsisse quicquam e publico nec insumpsisse*. Omnino autem eorum, quæ in hac civitate sunt, nihil est, de quo non reddenda sit ratio, de quo non sit quaerendum, quod non sit explorandum. Quæ ut a me vere dici pernoecatis, ipsas audite leges.

LEGES.

23. Quum igitur in hoc maxime se jactabit Demosthenes, dicetque se propter largitionem suam rationibus reddendis non esse obnoxium, illud statim ei opponite, *Nonne te, Demosthenes, sinere oportebat ratiocinatorum præconem patrium illud et legitimum præconium usurpare, quis accusare vult? Sinito disceptare tecum quemvis civium, an nihil sis largitus, sed de multis, quæ accepta habes in murorum refectionem, pauca impenderis, quum decem talenta eo nomine a civitate accepisses: ne tibi liberalitatis laudem rapito, neque calculus e iudicum manibus extorqueto, neque leges antecedere sed sequi velis in rep. gerenda. Hæc enim dominationem erigunt popularem.*

24. Itaque adversus fuitiles, quos fingent isti, prætextus hæcenus a nobis dictum sit. *Revera autem referendis rationibus obnoxium fuisse Demosthenem, ubi scitum istud Ctesiphon rogavit, quum pecunie theatri et murorum simul refectioni præpositus esset, neutriusque magistratus rationem reddidisset, ego jam vos ex tabulis publicis conabor edocere. Recita ergo mihi, quo præfere, quo mense, quo die, et in qua concione Demosthenes theatralis pecunie curator sit electus.*

SUPPUTATIO DIERUM.

Itaque si nihil amplius probaverim, jure tamen optimo damnaretur Ctesiphon. Neque enim eum accusatio mea, sed acta publica coarguant.

25. Erat enim quidem, Athenienses, custos a civitate delectus, qui in singulis tribuum imperis rationes vectigalium populo referebat: propter eam autem quam apud vos Euhulus consecutus est auctoritatem, ii quibus theatralis pecunie

χειροτονημένοι ἤρχον μὲν πρὶν ἢ τὸν Ἡγήμονος νόμον γενέσθαι τὴν τοῦ ἀντιγραφείως ἀρχήν, ἤρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδακτῶν, καὶ νεώριον καὶ σκευοθήκην ὠκοδόμου, ἦσαν δὲ καὶ ὀδοποιοὶ καὶ σχεδὸν τὴν θλην διοίκησιν εἶχον τῆς πόλεως. (26) Καὶ οὐ κατογοῦν αὐτῶν οὐδ' ἐπιτιμῶν λέγω, ἀλλ' ἐκείνο ὑμῖν ἐνδείξασθαι βούλομαι, ὅτι ὁ μὲν νομοθέτης, εἰάν τις μιάς ἀρχῆς τῆς ἐλαχίστης

30 ὑπεύθυνος ἦ, τοῦτον οὐκ ἔξ πρὶν ἂν λόγους καὶ εὐθύνας δῶ στεφανοῦν, ὁ δὲ Κτησιφῶν Δημοσθένην τὸν συλλήβδην ἀπάσας τὰς Ἀθήνησιν ἀρχὰς ἀρχοντα οὐκ ὠκνησε γράφαι στεφανοῦσαι.

27. Ὡς τοίνυν καὶ τὴν τῶν τειχοποιῶν ἀρχὴν ἤρχεν δὸ' οὗτος τὸ ψήφισμα ἔγραψε, καὶ τὰ δημόσια χρήματα διεχειρίζε καὶ ἐπιβολὰς ἐπέβαλλε καθάπερ οἱ ἄλλοι ἀρχοντες, καὶ δικαστηρίων ἡγεμονίας ἐλάμβανε, τούτων ὑμῖν αὐτὸν Δημοσθένην καὶ Κτησιφῶντα μάρτυρας

35 παρέξομαι. Ἐπὶ γὰρ Χαιριώνδου ἀρχοντος θαργηλιῶνος μηνὸς δευτέρου φθίνοντος ἐκκλησίας οὐσης ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένης ἀγορᾶν ποιῆσαι τῶν φυλῶν σκίροφοριῶνος δευτέρου ἰσαμένου καὶ τρίτου, καὶ ἐπέταξεν ἐν τῷ ψήφισματι ἐκάστη τῶν φυλῶν ἐλεῖσθαι τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἔργων ἐπὶ τὰ τεῖχη καὶ ταμίας, καὶ

40 μάλιστα ὁρθῶς, ἵν' ἡ πόλις ἔχοι ὑπεύθυνα σώματα, παρ' ὧν ἔμαλλε τῶν ἀνηλωμένων λόγον ἀπολήψεσθαι. Καὶ μοι λέγε τὰ ψήφισματα.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

28. Ναί, ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθείως λέγων ὡς οὐτ' ἔλαχε τειχοποιὸς οὐτ' ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ δήμου. Καὶ περὶ τούτου Δημοσθένης μὲν καὶ Κτησιφῶν πολλὴν ποιήσονται λόγον· ὁ δὲ γὰρ νόμος βραχύς καὶ σαφής καὶ ταχὺ λύων τὰς τούτων τέχνας.

58 Μικρὰ δὲ ὑμῖν ὑπὲρ αὐτῶν πρῶτον προειπεῖν βούλομαι. (29) Ἔστι γάρ, ὧ' Ἀθηναῖοι, τῶν περὶ τὰς ἀρχὰς εἶδη τρία, ὧν ἐν μὲν καὶ φανερώτατον οἱ κληρωτοὶ καὶ οἱ χειροτονητοὶ ἀρχοντες, δεύτερον δὲ ὅσοι τι διεχειρίζουσι τῶν τῆς πόλεως ὑπὲρ τριάκοντα ἡμέρας καὶ οἱ τῶν δημοσίων ἔργων ἐπιστάται· τρίτον δ' ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται, καὶ εἴ τις ἄλλος αἰρετοὶ ἡγεμονίας δικαστηρίων λαμβάνουσι, καὶ τούτους ἀρχεῖν δοκιμασθέντας. (30) Ἐπειδὴν δ' ἀπέλη τις τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονημένους καὶ τοὺς κληρωτοὺς ἀρχοντας, καταλείπεται, οὐδ' αἱ φυλαὶ καὶ αἱ τριττύες καὶ οἱ δῆμοι ἐξ ἑαυτῶν αἰροῦνται τὰ δημόσια χρήματα διεχειρίζειν, τούτους αἰρετοὺς ἀρχοντας εἶναι. Τοῦτο δὲ γίνεται ὅταν, ὅσπερ νῦν,

10 ἐπιταχθῆ τι ταῖς φυλαῖς, ἢ τάφρους ἐξεργάζεσθαι ἢ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων μαθήσεσθε.

ΝΟΜΟΙ.

31. Ἀναμνήσθητε δὴ τοὺς προειρημένους λόγους, ὅτι ὁ μὲν νομοθέτης τοὺς ἐκ τῶν φυλῶν ἀρχεῖν κελεύει δοκιμασθέντας ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἡ δὲ Πανδιονὶς φυλὴ ἀρχοντα καὶ τειχοποιῶν ἀπέδειξε Δημοσθένην, ὅς ἐκ τῆς

cunia suffragio mandata erat, fungebantur quidem, ante legem illam Hegemonia, et custodis magistratu, et quatorum numeribus, quin et navale et armatum aedificabant, et refectionem curabant viarum, denique totius fere civitatis administrationem obierunt. (26) Neque haec dico, quo eos aut incusum aut reprehendam, sed illud vobis ostensum volo, latorem legis, si quis unius vel infimi magistratus rationes referre debeat, molle eum, priusquam rationes illas reddiderit, coronam donari: Ctesiphon autem Demostheni, qui ad summam omnes Athenarum magistratus una gerebat, coronam decernere non dubitavit.

27. Jam muris eum reficiendis curatorem fuisse, quum iste hoc plebicitum scripsit, et publicam tractasse pecuniam, et irrogasse multas, quemadmodum et alii magistratus, et fori judicialis principatum obtinuisse, harum eorum testes vobis ipsum Demosthenem et Ctesiphontem citabo. Nam Chæronda prætor, mensis Thargelionis die xxix, quum concio haberetur, scitum fecit Demosthenes, ut convocarentur tribus diebus secundo et tertio Scirophorionis; eodemque scito præscripsit, ut ex unaquaque tribu deligantur mœnium reficiendorum curatores et quæstores. Prudenter sane, nimirum ut certos homines haberet civitas inquisitioni obnoxios, a quibus esset sumptuum factorum rationem repetitura. Recita mihi decreta.

DECRETA.

28. Esto, verum huic statim e contrario replicabit, sibi nec sorte, nec suffragio populi mœnium instaurationem obtinisse. Et de hoc quidem Demosthenes et Ctesiphon orationem bene longam habituri sunt; lex autem brevis et perspicua est, quæque cito istorum dissolvit fallacias. Pauca tamen in primis hac de re præfabor. (29) Tria sunt, Athenienses, magistratuum genera: ex quibus unum omnibusque notissimum est eorum qui sorte aut populi suffragio creantur: alterum, qui aliquid quod ad civitatem pertinet ultra triginta dies tractant, quique publicis operibus sunt præfecti: tertium verbis legis expressum est, et si qui alii delecti in foro aliquo judiciali præfecturam susceperint, si quoque postquam spectabunt fuerint magistratu fungantur. (30) Jam si dematur magistratus, qui populi suffragio et qui sorte sunt creati, superest ut ii, quos tribus et trientes tribuum et municipia ex suis deligunt ad pecuniam publicam tractandam, sint delecti magistratus: id autem fit, quando, uti nunc, tribus aliquid mandatam fuerit, sive sint fossæ egerendæ sive triremes fabricandæ. Quæ vere a me dicta, ex ipsis legibus cognoscetis.

LEGES.

31. In memoriam igitur revocate, quæ modo diximus latorem legis jubere eos, qui ex tribubus delecti sint, postquam in judiciali foro probarentur magistratu fungi: aliquid tribus Pandionia Demosthenem magistratum et mœnium

δοικήσεως εἰς ταῦτα ἔχει μικροῦ δεῖν δέκα τάλαντα, 15 ἕτερος δ' ἀπαγορεύει νόμος ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν, ἡμεῖς δὲ ὁμοιωμάκατε κατὰ τοὺς νόμους ψηφισθῆαι, ὁ δὲ ῥήτωρ γέγραφε τὸν ὑπεύθυνον στεφανοῦν μὴ προσθεῖς « ἐπειδὴν ὄν λόγον καὶ εὐθύνας », ἐγὼ δὲ ἐξελίγω τὸ παράνομον μάρτυρας ἅμα τοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα καὶ τοὺς ἀντιδικοὺς παρεχόμενος. Πῶς οὖν ἂν τις περιφανέστερον ἐπιδείξειεν ἀνθρώπον παρανομώτατα γεγραφότα;

20 21. Ὡς τοίνυν καὶ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου παρανόμως ἐν τῷ ψηφίσματι καλεῖται γίνεσθαι, καὶ τοῦθ' ἡμᾶς διδάξω. Ὁ γὰρ νόμος διαρρήδην καλεῖται, ἂν μὲν τινα στεφανοῖ ἢ βουλή, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνακηρύττεσθαι, ἂν δὲ ὁ δῆμος, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἄλλοι δὲ μηδαμοῦ. Καὶ μοι λέγε τὸν νόμον.

ΝΟΜΟΣ.

22. Οὗτος ὁ νόμος, ὃ Ἄθηναῖοι, καὶ μάλα καλῶς 23 ἔχει. Οὐ γὰρ (αἵμαι) ἔπειτα δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα σημύνεσθαι πρὸς τοὺς ἔξωθεν, ἀλλ' ἀγαπᾶν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τιμώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασιν. Ὁ μὲν οὖν νομοθέτης οὕτως· ὁ δὲ Κτησιφῶν πῶς; ἀναγίνωσκε τὸ ψηφίσμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

24. Ἀκούετε, ὦ Ἄθηναῖοι, ὅτι ὁ μὲν νομοθέτης καλεῖται 25 ἐν τῷ δήμῳ ἐν Πυκνῇ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνακηρύττει τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον, ἄλλοι δὲ μηδαμοῦ, Κτησιφῶν δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ, οὐ τοὺς νόμους μόνον ὑπερβάς ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον μετανεγκῶν, οὐδὲ ἐκκλησιαζόμενον Ἄθηναίων ἀλλὰ τραγητῶν ἀγωνιζομένων καίων, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐν' ἡμῖν συνευδῶσιν ὡς ἄνδρα τιμῶμεν.

26. Οὕτω τοίνυν περιφανῶς παράνομα γεγραφώς, παρατηθεὶς μετὰ Δημοσθένους ἐποίησε τέχνας τοῖς νόμοις· ἃς ἐγὼ δηλώσω καὶ προεῶ ἡμῖν, ἵνα μὴ λάθητε 27 ἐξαπατηθέντες. Οὗτοι γὰρ, ὡς μὲν οὐκ ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον μὴ κηρύττειν ἔξω τῆς ἐκκλησίας, οὐκ ἔξουσι λέγειν, οἴσουςι δὲ εἰς τὴν ἀπολογία τὸν Διονυσιακὸν νόμον, καὶ χρῆσονται τοῦ νόμου μέρει τιμὴ κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ἡμῶν, 28 (α) καὶ παρέξονται νόμον οὐδὲν προσήκοντα τῇ γραφῇ τῆδε, καὶ λήξουσιν ὡς εἰσι τῇ πόλει δύο νόμοι καίμενοι περὶ τῶν κηρυγμάτων, εἰς μὲν δὲ νῦν ἐγὼ παρέχομαι 29 διαρρήδην ἀπαγορεύων τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον μὴ κηρύττεσθαι ἔξω τῆς ἐκκλησίας, ἕτερον δ' εἶναι νόμον φήσουςι ἐναντίον τοῦτ'· τὸν δευδοκᾶτα ἔξουσιαν ποιῆσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἂν ψηφισθῆαι ὁ δῆμος· κατὰ δὲ τοῦτον τὸν νόμον φήσουςι γεγραφέναι τὸν Κτησιφῶντα.

(β) Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς ταύτων τέχνας παρέχομαι συνήγορος τοὺς νόμους τοὺς ἡμετέρους, ὅπερ διατελώ 59 σκουδαίω κατὰ πᾶσαν τὴν κατηγορίαν. Εἰ γὰρ τοῦτό ἐστιν ἀληθές καὶ τοιοῦτον ἔθος παραδέδωκεν ἡμῶν εἰς

instauratorem delegit, quin ad eam rem paulo minus decem talentis ex ærario habet: jam vero alia lex vetat magistratum ante rationes relatas coronari; vos autem jurejurando adacti estis sententiam ferre secundum leges: at orator iste decrevit, hominem rationibus reddendis obnoxium esse coronandum, neque illud adjecit *posteaquam rationes reddiderit*: ego vero crimen plebisciti contra leges facti tum legum, tum decretorum, tum adversariorum testimonio evinco. Quo tandem pacto apertius quisquam demonstrare possit hominem legibus inimicissima scripsisse?

32. Porro et coronæ prædicationem eum in scito suo jubere contra leges fieri, id quoque vos edocebo. Lex enim diserte jubet, si quem corona donet senatus, ut in curia prædicetur, sin populus, in concione, alibi vero nusquam. Recita mihi legem.

LEX.

33. Præclara sane lex ista est, Athenienses. Neque enim, opinor, censuit legislator oratorem decere se apud externos magnifice jactare, sed satis habere, si in urbe a populo ornatur, neque in præconiis questum aucupari. Atque ita quidem lator legis: Ctesiphon autem quomodo? Recita decretum.

DECRETUM.

34. Auditis, Athenienses, jubere legislatorem, ut qui a populo corona donetur, de eo apud populum in Pnyce concione habita præconium fiat, alibi vero nusquam: at Ctesiphon in theatro, non legibus modo spretis, sed etiam loco commutato, non Atheniensibus ad concionem convocatis, sed novis tragediis fabulis agentibus, non coram populo, sed spectantibus Græcis, ut nobis consilii sint, quali nos viro honorem habeamus.

35. Quum igitur tam aperte legibus contraria scripserit, conjunctis cum Demosthene viribus technas quasdam legibus intendet, quas ego vobis indicabo et prædicam, ne imprudentes in errorem inducamini. Negare enim isti non poterunt, quin leges vetent, ne is quem populus coronet, extra concionem prædicetur: adducent vero qua se defendant legem Dionysiacam, ejusque partem quandam citabunt, quo auribus vestris abutantur, (36) legem denique præferent nihil ad hoc judicium pertinentem, dicentque duas esse in civitate de præconiis receptas leges, unam, quam ego nunc præfero, diserte vetantem ne quem populus corona donet extra concionem prædicetur; alteram autem dicent esse huic contrariam, quæ coronæ prædicationem in theatro tragediis fabulis agentibus fieri permittit, modo id sciverit populus. Ex hæc igitur lege dicent decretum tulisse Ctesiphontem.

(37) Ego vero adversus istorum captiones leges vestras patronas advocabo, quod mihi per totam quidem accusationem summo studio est. Nam si hoc verum est, si talis in rem publicam vestram consuetudo irrepit, ut leges irritæ inter

τὴν πολιτείαν ὡστ' ἀκύρους νόμους ἐν τοῖς κυρίοις ἀναγεγράφθαι καὶ δύο περὶ μιᾶς πράξεως ὑπεναντίως ἀλλήλοισι, τί ἐν ταύτῃ εἴποι τις εἶναι τὴν πολιτείαν, ἐν ἧ ταυτὰ προστάττουσιν οἱ νόμοι ποιεῖν καὶ μὴ ποιεῖν; (38) Ἄλλ' οὐκ ἔχει ταῦθ' οὕτως· μήθ' ὕεις ποτε εἰς τοσαύτην ἀταξίαν τῶν νόμων προβαίητε, οὔτε ἡμέληται περὶ τῶν τοιούτων τῷ νομοθέτῃ τῷ τὴν δημοκρατίαν καταστήσαντι, ἀλλὰ διαρρηθὴν προστέτακται τοῖς θεσμοθέταις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δῆμῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἰ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίως ἑτέρῳ νόμῳ ἢ ἀκύρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἰ ποῦ εἰσι νόμοι πλείους ἐνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως; (39) κἂν τι τοιοῦτον εὐρίσκωσιν, ἀναγεγραφτάς ἐν σανίσι ἐκτιθέναι κελεύει πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων, τοὺς δὲ πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐπιγράφοντας νομοθέταις, τὸν δ' ἐπιστάτην τῶν προέδρων διαχειροτονίαν δίδόναι τῷ δήμῳ, καὶ τοὺς μὲν ἀναίρειν τῶν νόμων τοὺς δὲ καταλείπειν, ὅπως ἂν εἰς ἧ νόμος καὶ μὴ πλείους περὶ ἑκάστης πράξεως. Καὶ μοι λέγε τοὺς νόμους.

NOMOI.

40. Εἰ τοίνυν, ὦ Ἄθηναῖοι, ἀληθῆς ἦν ὁ παρὰ τούτων λόγος καὶ ἦσαν δύο κείμενοι νόμοι περὶ τῶν κηρυγμάτων, ἐξ ἀνάγκης (οἶμαι) τῶν μὲν θεσμοθετῶν ἐξευρόντων, τῶν δὲ πρυτάνεων ἀποδόντων τοῖς νομοθέταις, ἀνήρητ' ἂν ὁ ἕτερος τῶν νόμων, ἦτοι ὁ τὴν ἐξουσίαν δεδωκώς ἀνειπεῖν ἢ ὁ ἀπαγορεύων· ὁπότε δὲ μὴδὲν τούτων γεγένηται, φανερῶς δὴ που ἐξελέγχονται οὐ μόνον ψευδῆ λέγοντες ἀλλὰ καὶ παντελῶς ἀδύνατα γενέσθαι. (41) Ὅθεν δὲ δὴ τὸ ψεῦδος τοῦτο ἐπιφέρουσιν, ἐγὼ διδάσκω ὑμᾶς, προσιπῶν ὧν ἕνεκα οἱ νόμοι ἐτέθησαν οἱ περὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ κηρυγμάτων. Γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἀστεί τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τινες, οὐ πείσαντες τὸν δῆμον, οἱ μὲν ὅτι στεφανοῦνται ὑπὸ τῶν φυλετῶν, ἕτεροι δ' ὑπὸ τῶν δημοτῶν· ἄλλοι δὲ τινες ὑποκηρυζάμενοι τοὺς αὐτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, μάρτυρας τῆς ἀπελευθερίας τοὺς Ἑλλήνας ποιοῦμενοι. (42) Ὅ δ' ἦν ἐπιφθονώτατον, προξενίας τινὲς εὐρημένοι ἐν ταῖς ἐξω πόλεσι διεπράττοντο ἀναγορεύεσθαι ὅτι στεφανοὶ αὐτοὺς ὁ δῆμος, εἰ οὕτω τύχοι, ὁ τῶν Ῥοδίων ἢ Χίων ἢ καὶ ἄλλης τινὸς πόλεως ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας. Καὶ ταῦτ' ἔπραττον οὐχ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῆς ὑμετέρας στεφανοῦμενοι ἢ ὑπὸ τοῦ δήμου, πείσαντες ὑμᾶς καὶ μετὰ ψηφίσματος, πολλὴν χάριν καταθέμενοι, ἀλλ' αὐτοὶ προελόμενοι ἀνευ δόγματος ὑμετέρου. (43) Ἐκ δὲ τούτου τοῦ τρόπου συνέβαινε τοὺς μὲν θεατὰς καὶ τοὺς χορηγούς καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐνοχλεῖσθαι, τοὺς δὲ ἀνακέρυττομένους ἐν τῷ θεάτρῳ μεῖζοσι τιμᾶσθαι τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανομένων. Τοῖς μὲν γὰρ ἀπεδέδεικτο τόπος ἡ ἐκκλησία, ἐν ἧ γρῆν στεφανοῦσθαι, καὶ ἀπερηγοῦτο ἄλλοθι μηδαμοῦ κηρύττεσθαι, οἱ δὲ ἀνηγορεύοντο ἐνώπιον ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων· κἀκεῖνοι μὲν μετὰ ψηφίσματος, πείσαντες

ratas sint adscriptæ, et binæ de eadem re inter se pugnant, qualem tandem eam dicat aliquis esse rempublicam, in qua leges eadem facere et non facere jubeant? (38) Verum ista non ita se habent; et absit ut vos unquam ad talem legum confusionem prolabamini, neque hæc sunt a legislatore qui populare imperium constituit neglecta, quin diserte imperatum est thesmothetis ut leges quotannis in populo corrigant, quum diligenter inquisiverint, et considerent, utrum lex alteri legi contraria obtineat, aut irrita inter ratas, aut sicubi plus quam una sit de qualibet re perscripta: (39) quodsi quid hujusmodi deprehenderint, jubet eas in tabulis descriptas pro decem heroum statusis proponi, prytanes vero concionem habere, programmati suo titulum nomothetis inscribentes, tum præsidum præfectum populum in suffragia mittere, et leges alias abrogare, alias retinere, ut una sit lex, non plures, de unaquaque re. Recita mihi leges.

LEGES.

40. Si igitur vera essent, Athenienses, quæ ab iis dicuntur, duæque de præconiis leges exstitissent, aliter, opinor, fieri non potuisset, quin a thesmothetis deprehensæ fuissent, et a prytanibus nomothetarum judicio traditæ, et sic altera ex legibus tolleretur, vel ea quæ præconium fieri extra concionem permetteret, vel ea quæ vetaret. Quum autem nihil tale factum sit, aperte nimirum constat, eos non tantum quæ vera non sint affirmare, sed etiam quæ ne fieri quidem ullo modo possint. (41) Verum unde hoc mendacium eruerint, ego vos docebo, si prius quæ ob causas leges de præconiis theatralibus latæ sint exposuero. Quum ludi tragici urbani fierent, alii, re a populo non impetrata, prædicandum curabant se corona donari a tribulibus, alii a popularibus, nonnulli etiam silentio per præconem facto servos suos libertate donabant, Græcosque manumissionis illius testes adhibebant: (42) et quod omnium erat invidiosissimum, quidam apud externas civitates hospitia consecuti perfererunt ut præconium fieret, se a populo, puta fortasse Rhodio vel Chio vel alio quocumque, virtutis ergo et fortitudinis, corona donari. Atque hæc non ita agebant, quomodo ii qui a senatu vestro vel a populo coronantur, re a vobis impetrata et cum plebiscito, postquam magnam a vobis iniverint gratiam, sed ipsi sibi honorem præcipientes absque decreto vestro. (43) Ea porro ratione fiebat, ut spectatores et ludorum præfecti et histriones interturbarentur, qui autem in theatro prædicabantur majorem honorem consequerentur, quam ii quibus coronam donavit populus. His enim locus erat certus constitutus, concio scilicet, in qua essent coronandi, atque interdictum erat ne usquam alibi proclamarentur; de illis vero coram universis Græcis erat prædicatum: ac hi quidem cum decreto, vobis annuentibus, illi

ἡμᾶς, οὗτοι δ' ἄνευ ψηφίσματος. (44) Συνιδὼν δὲ τις ταῦτα νομοθέτης τίθησι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνούντα τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένου νόμῳ, οὔτε λύσας ἐκείνον (οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκκλησία ἠγορχεῖτο, ἀλλὰ τὸ ἡέκτρον) οὔτ' ἐναντίον τοῖς πρότερον κειμένοις νόμοις θθεῖς (οὐ γὰρ ἔξεστιν), ἀλλὰ περὶ τῶν ἄνευ ψηφίσματος ὑμετέρου στεφανουμένων ὑπὸ τῶν φυλετῶν καὶ ὁμηοτῶν καὶ περὶ τῶν οὐκ οἰκίας ἀπελευθερούντων καὶ περὶ τῶν ξενικῶν στεφάνων, καὶ διαρρηθῆν ἀπαγορεύει μήτ' οἰκέτην ἀπελευθεροῦν ἐν τῷ θεάτρῳ μήθ' ὑπὸ τῶν φυλετῶν ἢ δημοτῶν ἀναγορεύεσθαι στεφανουμένον, μήθ' ὑπ' ἄλλου (φῆσι) μηδενός, ἢ ἄτιμον εἶναι τὸν κήρυκα. (45) Ὅταν οὖν ἀποδείξῃ τοῖς μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς στεφανουμένοις εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένοις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοῖς δ' ὑπὸ τῶν δημοτῶν στεφανουμένοις καὶ φυλετῶν ἀπέπειθι μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανεῖων στεφάνους καὶ κηρύγματα ψευδοῦ φιλοτιμίαν κτᾶται, προσαπέπειθι δὲ ἐν τῷ νόμῳ μηδ' ὑπὸ ἄλλου μηδενός ἀνακηρύττεσθαι, ἀπούσης βουλῆς καὶ δήμου καὶ φυλετῶν καὶ δημοτῶν, — ὅταν δὲ τις ταῦτα ἀφέλῃ, τί τὸ καταλειπόμενόν ἐστι πλὴν οἱ ξενικοὶ στέφανοι; (46) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, μέγα σημεῖον ἡμῖν τούτου ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ἐπίδειξω. Αὐτὸν γὰρ τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ τῷ ἐν ἄσσει ἀναρρηθῆ, ἱερὸν εἶναι τῆς Ἀθηναῶν κελεύει ὁ νόμος, ἀεζόμενος τὸν στεφανουμένον. Καίτοι τίς ἂν ἡμῶν τολμήσειε τοσαύτην ἀνελευθερίαν καταγῶναι τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων; μὴ γὰρ ὅτι πόλις, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἰδιώτης οὐδὲ εἰς οὕτως ἀγενεῖς γένοιτο, ὥστε δν αὐτὸς ἔδωκε στέφανον ἅμα ἀνακηρύττειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι καὶ καθιεροῦν. Ἄλλ', οἴμαι, διὰ τὸ ξενικὸν εἶναι τὸν στέφανον καὶ ἡ καθιέρωσις γίνεται, ἵνα μηδεὶς ἄλλοτριαν εἰσάγειν περὶ πλείονος ποιούμενος τῆς πατρίδος χειρῶν γίνηται τὴν ψυχῆν. (47) Ἄλλ' οὐκ ἐκείνον τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ στέφανον ἀναρρηθέντα οὐδεὶς καθιεροῖ, ἀλλ' ἔξεστι κεκτῆσθαι, ἵνα μὴ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξ ἐκείνου, ἔχοντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸ ὑπόμνημα, μηδέποτε κακοὶ τὴν ψυχὴν εἰς τὸν δῆμον γίνωνται. Καὶ διὰ τοῦτο προσέειπεν ὁ νομοθέτης μὴ κηρύττεσθαι τὸν ἄλλότριον στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἔαν μὴ ψηφίσῃται ὁ δῆμος, οὔτ' ἢ ἡ πόλις ἢ βουλομένη τινὰ τῶν ὑμετέρων στεφανοῦν πρέσβεις πέμψασα δεηθῆ τοῦ δήμου, ἵνα κηρυττόμενος μείζω χάριν εἰδῆ τῶν στεφανούντων ἡμῖν, ὅτι κηρῶσαι ἐπετρέψατε. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων αὐτῶν ἀκούσατε.

NOMOI.

48. Ἐπειδὴν τοίνυν ἔξαπατῶντες ἡμᾶς λέγωσιν ὡς προσγέγραπται ἐν τῷ νόμῳ ἔξεῖναι στεφανοῦν, ἔαν ψηφίσῃται ὁ δῆμος, ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποδάλλειν. Ναί, εἰ γέ σέ τις ἄλλη πόλις στεφανοῖ· εἰ δὲ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, ἀποδείδεικαί σοι τόπος ὅπου δεῖ τοῦτο γενέσθαι, ἀπέρηται σοι ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ

autem absque decreto. (44) Hæc quum legislator quidam animadvertisset, legem rogat nihil cum lege de iis qui a populo coronantur commune habentem, neque ea abrogata (non enim concio turbabatur, sed theatrum), neque lege suasa prius receptis legibus adversa (non enim fas est), sed de iis illam tulit, qui sine vestro decreto corona donarentur a tribullibus aut popularibus, de iis qui servos suos manumitterent, de coronis denique hospitalibus. Ac diserte vetat, ne quis in theatro servum manumittat, neve de iis præconium fiat, quos tribules aut populares aut alii quivis corona donent, alioqui infamia notari jubet præconem. (45) Quum igitur iis, qui a senatu coronantur, curiam designarit in qua prædicentur, iis qui a populo, concionem, de iis autem qui a tribullibus aut popularibus honestantur, præconium fieri vetnerit in ludis tragicis, ne quis coronas et præconia tanquam stipem corrogans falsa meritorum fama perfruat, vetuerit insuper in lege ne ab ullo alio prædicetur, exclusis senatu et populo et tribullibus et popularibus: hæc, inquam, ubi demperis, quid reliquum est præter hospiales coronas? (46) Quæ vere a me dici, magno vobis argumento ex ipsis deprompto legibus ostendam. Ipsam enim auream coronam, quæ in theatro urbano promulgetur, Minervæ sacram lex esse jubet, ademptam ei qui coronatur. Enimvero quis vestræ tantæ illiberalitatis damnare ausit populum Atheniensem? Non modo enim civitas, sed ne privatus quidem quisquam tam parum esset generosus, ut, quam ipse donaverat coronam, eodem tempore promulget auferatque et devoveat. Sed eo nimirum quod hospitalis est corona, etiam fit consecratio, ut ne cuius animus, dum alienam benevolentiam pluris quam patriam faciat, corrumpatur. (47) At non eam quæ in concione prædicatur coronam quisquam consecrat, sed libere possidere licet, ut non is tantum qui acceptit, verum etiam ipsius posterum monumentum illud domi asservantes nunquam animos habeant a populo alienos. Hac etiam de causa adscriptis legislator, ne extera corona in theatro a præcone promulgetur, nisi populus sciverit, ut ea civitas, quæ vestræ aliquem corona donare velit, missis legatis, id a populo petat, adeoque is de quo prædicetur majorem gratiam vobis habeat, quam iis qui coronam dederunt, quod eam promulgari permiseritis. Ac me vera dicere, ex ipsis legibus accipite.

LEGES.

48. Quum igitur vos decepturi dicent, adscriptum esse legi licere aliquem corona donare, si populus sciverit, facite vobis in mentem veniat subjicere, Ita sane, si qua (e alia civitas coronari; sin populus Atheniensis, designatus tibi locus est, ubi id fieri oporteat. Interdictum tibi est, ne extra concionem prædiceris. Nam ea verba « alibi

τὴν πολιτείαν ὡστ' ἀκύρους νόμους ἐν τοῖς κυρίοις ἀναγεγράφθαι καὶ δύο περὶ μιᾶς πράξεως ὑπεναντίως ἀλλήλοισι, τί ἂν ἐτι ταύτην εἴποι τις εἶναι τὴν πολιτείαν, ἐν ἧ ταῦτ' ἀποστέτασται οἱ νόμοι ποιεῖν καὶ μὴ ποιεῖν; (38) Ἄλλ' οὐκ ἔχει ταῦθ' οὕτως· μὴθ' ὑμεῖς ποτε εἰς τοσαύτην ἀταξίαν τῶν νόμων προβαίητε, οὔτε ἡμέληται περὶ τῶν τοιούτων τῷ νομοθέτῃ τῷ τὴν δημοκρατίαν καταστήσαντι, ἀλλὰ διαρρηθὴν προστέτακται τοῖς θεσμοθέταις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δήμῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἰ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίως ἐτέρῳ νόμῳ ἢ ἀκύρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἰ ποῦ εἰσι νόμοι πλείους ἐνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἐκάστης πράξεως· (39) κἀν τι τοιοῦτον εὐρίσκωσιν, ἀναγεγραφότας ἐν σάνισιν ἐκτιθέναι κελεύει πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων, τοὺς δὲ πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐπιγράφοντας νομοθέταις, τὸν δ' ἐπιστάτην τῶν προέδρων διαχειροτονίαν δίδοναι τῷ δήμῳ, καὶ τοὺς μὲν ἀναίρειν τῶν νόμων τοὺς δὲ καταλείπειν, ὅπως ἂν εἰς ἧ νόμος καὶ μὴ πλείους περὶ ἐκάστης πράξεως. Καὶ μοι λέγε τοὺς νόμους.

NOMOI.

40. Εἰ τοίνυν, ὦ Ἄθηναῖοι, ἀληθῆς ἦν ὁ παρὰ τούτων λόγος καὶ ἦσαν δύο καίμενοι νόμοι περὶ τῶν κηρυγμάτων, ἐξ ἀνάγκης (οἶμαι) τῶν μὲν θεσμοθετῶν ἐξευρόντων, τῶν δὲ πρυτάνεων ἀποδόντων τοῖς νομοθέταις, ἀνήρητ' ἂν ὁ ἕτερος τῶν νόμων, ἦτοι ὁ τὴν ἐξουσίαν δεδωκώς ἀνειπεῖν ἢ ὁ ἀπαγορεύων· ὁπότε δὲ μὴδὲν τούτων γεγένηται, φανερῶς δὴ ποῦ ἐξελέγχονται οὐ μόνον ψευδῆ λέγοντες ἀλλὰ καὶ παντελῶς ἀδύνατα γενέσθαι. (41) Ὅθεν δὲ δὴ τὸ ψεῦδος τοῦτο ἐπιφέρουσιν, ἐγὼ διδάσκω ὑμᾶς, προσιπῶν ὧν ἕνεκα οἱ νόμοι ἐτέθησαν οἱ περὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ κηρυγμάτων. Γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἀστεί τραγῳδῶν ἀνεκέρυττον τινες, οὐ πείσαντες τὸν δῆμον, οἱ μὲν οἱ στεφανοῦνται ὑπὸ τῶν φυλετῶν, ἕτεροι δ' ὑπὸ τῶν δημοτῶν· ἄλλοι δὲ τινες ὑποκηρυζάμενοι τοὺς αὐτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, μάρτυρας τῆς ἀπελευθερίας τοὺς Ἕλληνας ποιοῦμενοι. (42) Ὅ δ' ἦν ἐπιφθονώτατον, προξενίας τινὲς εὐρημένοι ἐν ταῖς ἐξω πόλει διεπράττοντο ἀναγορεύεσθαι ὅτι στεφανοὶ αὐτοὺς ὁ δῆμος, εἰ οὐτω τύχοι, ὁ τῶν Ῥοδίων ἢ Χίων ἢ καὶ ἄλλης τινὸς πόλεως ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας. Καὶ ταῦτ' ἐπραττον οὐχ ὡςπερ οἱ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῆς ὑμετέρας στεφανοῦμενοι ἢ ὑπὸ τοῦ δήμου, πείσαντες ὑμᾶς καὶ μετὰ ψηφίσματος, πολλὴν χάριν καταθέμενοι, ἀλλ' αὐτοὶ προελάμενοι ἀνευ δόγματος ὑμετέρου. (43) Ἐκ δὲ τούτου τοῦ τρόπου συνέβαινε τοὺς μὲν θεατὰς καὶ τοὺς χορηγούς καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐνοχλεῖσθαι, τοὺς δὲ ἀνακέρυττομένους ἐν τῷ θεάτρῳ μεῖζοσι τιμᾶσθαι τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανομένων. Τοῖς μὲν γὰρ ἀπεδέδεικτο τόπος ἡ ἐκκλησία, ἐν ἧ χρῆν στεφανοῦσθαι, καὶ ἀπειρητο ἄλλοθι μηδαμοῦ κηρύττεσθαι, οἱ δὲ ἀνηγορεύοντο ἐνώπιον ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων· κἀκεῖνοι μὲν μετὰ ψηφίσματος, πείσαντες

ratas sint adscriptæ, et binæ de eadem re inter se pugnant, qualem tandem eam dicat aliquis esse rempublicam, in qua leges eadem facere et non facere jubeant? (38) Verum ista non ita se habent; et absit ut vos unquam ad talem legum confusionem prolabamini, neque hæc sunt a legislatore qui populare imperium constituit neglecta, quin diserte imperatum est thesmothetis ut leges quotannis in populo corrigant, quum diligenter inquisiverint, et considerent, utrum lex alteri legi contraria oblineat, aut irrita inter ratas, aut sicubi plus quam una sit de qualibet re perscripta: (39) quodsi quid hujusmodi deprehenderint, jubet eas in tabulis descriptas pro decem heroum statusis proponi, prytanes vero concionem habere, programmati suo titulum nomothetis inscribentes, tum præsidum præfectum populum in suffragia mittere, et leges alias abrogare, alias retinere, ut una sit lex, non plures, de unaquaque re. Recita mihi leges.

LEGES.

40. Si igitur vera essent, Athenienses, quæ ab iis dicuntur, duæque de præconiis leges exstitissent, aliter, opinor, fieri non potuisset, quin a thesmothetis deprehensæ fuissent, et a prytanibus nomothetarum judicio traditæ, et sic altera ex legibus tolleretur, vel ea quæ præconium fieri extra concionem permetteret, vel ea quæ vetaret. Quum autem nihil tale factum sit, aperte mirum constat, eos non tantum quas vera non sint affirmare, sed etiam quæ ne fieri quidem ullo modo possint. (41) Verum unde hoc mendacium eruerint, ego vos docebo, si prius quas ob causas leges de præconiis theatralibus latæ sint exposuero. Quum ludi tragici urbani fierent, alii, re a populo non impetrata, prædicandum curabant se corona donari a tribulibus, alii a popularibus, nonnulli etiam silentio per præconem facto servos suos libertate donabant, Græcosque manumissionis illius testes adhibebant: (42) et quod omnium erat invidiosissimum, quidam apud exteras civitates hospitia consecuti perfererant ut præconium fieret, se a populo, puta fortasse Rhodio vel Chio vel alio quocumque, virtutis ergo et fortitudinis, corona donari. Atque hæc non ita agebant, quomodo ii qui a senatu vestro vel a populo coronantur, re a vobis impetrata et cum plebiscito, postquam magnam a vobis iniverint gratiam, sed ipsi sibi honorem præcipientes absque decreto vestro. (43) Ea porro ratione fiebat, ut spectatores et ludorum præfecti et histriones interturbarentur, qui autem in theatro prædicabantur majorem honorem consequerentur, quam ii quibus coronam donavit populus. His enim locus erat certus constitutus, concio scilicet, in qua essent coronandi, atque interdictum erat ne usquam alibi proclamarentur; de illis vero coram universis Græcis erat prædicatum: ac hi quidem cum decreto, vobis assensibus, illi

ὑμᾶς, οὗτοι δ' ἄνευ ψηφίσματος. (44) Συνιδὸν δὴ τις ταῦτα νομοθέτης τίθησι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένων νόμῳ, οὔτε λύσας ἐκείνον (οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκκλησία ἠνοχλεῖτο, ἀλλὰ τὸ ἕκτρον) οὔτ' ἐναντίον τοῖς πρότερον κειμένοις νόμοις τιθεῖς (οὐ γὰρ ἔξεστιν), ἀλλὰ περὶ τῶν ἄνευ ψηφίσματος ὑμετέρου στεφανουμένων ὑπὸ τῶν φυλετῶν καὶ δημοτῶν καὶ περὶ τῶν οὐκ ἐκείνας ἀπαλευθεροῦντων καὶ περὶ τῶν ξενικῶν στεφάνων, καὶ διαρρηθῆν ἀπαγορεύει μὴτ' οὐκ ἐκείτην ἀπαλευθεροῦν ἐν τῷ θεάτρῳ μὴθ' ὑπὸ τῶν φυλετῶν ἢ δημοτῶν ἀναγορεύεσθαι στεφανουμένον, μὴθ' ὑπ' ἄλλου (φρσι) μηδενός, ἢ ἀτιμον εἶναι τὸν κήρυκα. (45) Ὅταν οὖν ἀποδείξῃ τοῖς μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς στεφανουμένοις εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένοις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοῖς δ' ὑπὸ τῶν δημοτῶν στεφανουμένοις καὶ φυλετῶν ἀπειπῆ μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανεῖων στεφάνους καὶ κηρύγματα ψευδοῦ φιλοτιμίαν κτᾶται, προσαπειπῆ δὲ ἐν τῷ νόμῳ μὴδ' ὑπὸ ἄλλου μηδενός ἀνακηρύττεσθαι, ἀπούσης βουλῆς καὶ δήμου καὶ φυλετῶν καὶ δημοτῶν, — θσαν δὲ τις ταῦτα ἀφελῆ, τί τὸ καταλειπόμενόν ἐστι πλὴν οἱ ξενικοὶ στέφανοι; (46) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, μέγα σημεῖον ὑμῖν τούτου ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ἐπιδείξω. Αὐτὸν γὰρ τὸν χρυσῶν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ τῷ ἐν ἄσται ἀναρρηθῆ, ἱερὸν εἶναι τῆς Ἀθηνᾶς κελεύει ὁ νόμος, ἀελομένον τὸν στεφανουμένον. Καίτοι τίς ἂν ὑμῶν τολμήσειε τοσαύτην ἀνελευθερίαν καταγῶναι τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων; μὴ γὰρ θσι πόλις, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἰδιώτης οὐδὲ εἰς οὕτως ἀγενής γένοιτο, ὥστε ὃν αὐτὸς ἔδωκε στέφανον ἅμα ἀνακηρύττειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι καὶ καθιεροῦν. Ἄλλ', ὅμαι, διὰ τὸ ξενικὸν εἶναι τὸν στέφανον καὶ ἡ καθιερωσις γίνεται, ἵνα μηδεὶς ἀλλοτρίων εὐνοίαν περὶ πλείονος ποιούμενος τῆς πατρίδος γέμων γίνεται τὴν ψυχῆν. (47) Ἄλλ' οὐκ ἐκείνον τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ στέφανον ἀναρρηθῆντα οὐδεὶς καθιεροῖ, ἀλλ' ἔξεστι κεκτῆσθαι, ἵνα μὴ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξ ἐκείνου, ἔχοντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸ ὑπόμνημα, μηδέποτε κακοὶ τὴν ψυχῆν εἰς τὸν δῆμον γίνωνται. Καὶ διὰ τοῦτο προσέθηκεν ὁ νομοθέτης μὴ κηρύττεσθαι τὸν ἀλλότριον στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἔαν μὴ ψηφίσηται ὁ δῆμος, ἵν' ἢ ἡ πόλις ἢ βουλομένη τινα τῶν ὑμετέρων στεφανοῦν πέριθεὶς πέμψασα δεηθῆ τοῦ δήμου, ἵνα κηρυττόμενος μείζω χάριν εἶδῃ τῶν στεφανούντων ὑμῖν, ὅτι κηρῶσαι ἐπετρέψατε. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων αὐτῶν ἀκούσατε.

NOMOI.

48. Ἐπειδὸν τοίνυν ἔξαπατῶντες ὑμᾶς λέγωσιν ὡς προσγέγραπται ἐν τῷ νόμῳ ἔξεῖναι στεφανοῦν, ἔαν ψηφίσηται ὁ δῆμος, ἀπονημονεύετε αὐτοῖς ὑποβάλλειν. Ναί, εἰ γέ σέ τις ἄλλη πόλις στεφανοῖ· εἰ δὲ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, ἀποδέδεται σοι τόπος ὅπου δεῖ τῷτο γενέσθαι, ἀπειρηται σοι ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ

autem absque decreto. (44) Hæc quum legislator quidam animadvertisset, legem rogat nihil cum lege de iis qui a populo coronantur commune habentem, neque ea abrogata (non enim concio turbabatur, sed theatrum), neque lege suasa prius receptis legibus adversa (non enim fas est), sed de iis illam tulit, qui sine vestro decreto corona donarentur a tribulibus aut popularibus, de iis qui servos suos manumitterent, de coronis denique hospitalibus. Ac diserte vetat, ne quis in theatro servum manumittat, neve de iis præconium fiat, quos tribules aut populares aut alii quivis corona donent, alioqui infamia notari jubet præconem. (45) Quum igitur iis, qui a senatu coronantur, curiam designarit in qua prædicentur, iis qui a populo, concionem, de iis autem qui a tribulibus aut popularibus honestantur, præconium fieri vetuerit in ludis tragicis, ne quis coronas et præconia tanquam stipem corrogans falsa meritorum fama perfruat, vetuerit insuper in lege ne ab ullo alio prædicetur, exclusis senatu et populo et tribulibus et popularibus: hæc, inquam, tibi demperis, quid reliquum est præter hospiales coronas? (46) Quæ vere a me dici, magno vobis argumento ex ipsis deprompto legibus ostendam. Ipsam enim auream coronam, quæ in theatro urbano promulgetur, Minervæ sacram lex esse jubet, adeptam ei qui coronatur. Enimvero quis vestrum tantæ illiberalitatis damnare ausit populum Atheniensem? Non modo enim civitas, sed ne privatus quidem quisquam tam parum esset generosus, ut, quam ipse donaverat coronam, eodem tempore promulget auferatque et devoveat. Sed eo nimirum quod hospitalis est corona, etiam fit consecratio, ut ne cuius animus, dum alienam benevolentiam pluris quam patriam faciat, corrumpatur. (47) At non eam que in concione prædicatur coronam quisquam consecrat, sed libere possidere licet, ut non is tantum qui accipit, verum etiam ipsius posteri monumentum illud domi asservantes nunquam animos habeant a populo alienos. Hac etiam de causa adscriptis legislator, ne extera corona in theatro a præcone promulgetur, nisi populus sciverit, ut ea civitas, quæ vestrum aliquem corona donare velit, missis legatis, id a populo petat, adeoque is de quo prædicetur majorem gratiam vobis habeat, quam iis qui coronam dederunt, quod eam promulgari permiseritis. Ac me vera dicere, ex iipsis legibus accipite.

LEGES.

48. Quum igitur vos decepturi dicent, adscriptum esse legi licere aliquem corona donare, si populus sciverit, facite vobis in mentem veniat subijcere, *Ita sane, si qua (e alia civitas coronarit; sin populus Atheniensis, designatus tibi locus est, ubi id fieri oporteat. Interdictum tibi est, ne extra concionem prædiceris. Nam ea verba «alibi*

κρυπτεσθαι. τὸ γὰρ « ἄλλοθι δὲ μηδαμοῦ » ὅ τι ἔστιν ἄλλοθι τὴν ἡμέραν λέγει· οὐ γὰρ ἀποδείξεις ὡς ἔνομα γέγραπας.

49. Ἔστι δὲ ὑπολοιστὸν μοι μέρος τῆς κατηγορίας, 30 ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάσω· τοῦτο δὲ ἔστιν ἡ πρόφασις δι' ἣν αὐτὸν ἀξιοῖ στεφανοῦσθαι. Λέγει γὰρ οὕτως ἐν τῷ ψηφίσματι, « καὶ τὸν κήρυκα ἀναγορεύειν ἐν τῷ θεάτρῳ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὅτι στεφανοῖ αὐτὸν ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας » καὶ τὸ μέγιστον « ὅτι διατελεῖ λέγων καὶ πράττων τὰ ἀρίστα τῷ δήμῳ. » (50) Ἀπλοῦς δὲ παντάπασιν ὁ μετὰ ταῦτα ἡμῖν λόγος γίνεται, καὶ ὑμῖν ἀκούσασαι κρῖναι 35 εὐμαθῆς· δεῖ γὰρ δὴ πού τὸν μὲν κατηγοροῦντα ἐμὲ τοῦθ' ὑμῖν ἐπιδεικνύναι, ὡς εἰσιν οἱ κατὰ Δημοσθένους ἐπαινοὶ ψευδεῖς καὶ ὡς οὐτ' ἤρξατο λέγειν τὰ βέλτιστα οὔτε νῦν διατελεῖ πράττων τὰ συμφέροντα τῷ δήμῳ. Κὰν τοῦτ' ἐπίδειξω, δικαίως δὴ πού τὴν γραφὴν ἀλώσεται Κτησιφῶν· ἀπαντες γὰρ ἀπαγορεύουσι οἱ νόμοι μηδὲνα ψευδῆ γράμματα ἐγγράφειν ἐν τοῖς δημοσίοις ψηφίσμασι. Τῷ δ' ἀπολογουμένῳ τοῦναντίον τούτου 40 δεικτέον ἔστιν· ὑμεῖς δ' ἡμῖν ἔσεσθε τῶν λόγων κριταί. Ἔχει δ' οὕτως.

51. Ἐγὼ τὸν μὲν βίον τὸν Δημοσθένους ἐξετάζειν μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι. Τί γὰρ δεῖ νῦν ταῦτα λέγειν, ἢ τὰ περὶ τὴν τοῦ τραύματος γραφὴν αὐτῷ συμβεβηκότα, ὅτ' ἐγράψατο εἰς Ἄρειον πάγον Δημομέλην τὸν Παιανίεα ἀνεψιὸν ὄντα ἑαυτῷ, καὶ τὴν τῆς κεφαλῆς ἐπιτομήν· ἢ τὰ περὶ τὴν Κηφισοδότου 61 στρατηγίαν καὶ τὸν τῶν νεῶν ἔκπλου τὸν εἰς Ἑλλησποντον, (52) ὅτε εἷς ὢν τῶν τριηράρχων Δημοσθένης καὶ περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τῆς νεῶς καὶ συσσιτῶν καὶ συνθῶν καὶ συσπέδων, καὶ τούτων ἀξιώθεις διὰ τὸ πατρικὸς αὐτῷ φίλος εἶναι, οὐκ ὤκνησεν ἀπ' εἰσαγγελίας αὐτοῦ κρινόμενου περὶ θανάτου κατήγορος γενέσθαι· καὶ ταῦτα ἤδη τὰ περὶ Μειδίαν καὶ τοὺς 5 κονόυλους οὗς ἔλαβεν ἐν τῇ ἀρχήστρα χορηγὸς ὢν, καὶ ὡς ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἅμα τήν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν καὶ τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν, ἣν ἐν Διονύσου καταχειροτόνησε Μειδίῳ. (53) Ταῦτα μὲν οὖν μοι δοκῶ καὶ ἄλλα τὰ τούτοις ὅμοια ὑπερβήσεσθαι, οὐ 10 προδιδοὺς ὑμᾶς οὐδὲ τὸν ἀγῶνα καταχαριζόμενος, ἀλλ' ἐκεῖνο φοβούμενος μή μοι παρ' ὑμῶν ἀπαντήσῃ, τὸ δοκεῖν μὲν ἀληθῆ λέγειν, ἀρχαῖα δὲ καὶ λίαν ὁμολογούμενα. Καίτοι, ὡς Κτησιφῶν, ἔσω τὰ μέγιστα τῶν αἰσχυρῶν οὕτως ἔστι πιστὰ καὶ γνώριμα τοῖς ἀκούουσιν, ὥστε τὸν κατήγορον μὴ δοκεῖν ψευδῆ λέγειν ἀλλὰ 15 παλαιὰ καὶ λίαν προωμολογημένα, πότῃ αὐτὸν δεῖ χρυσοῦ στεφάνῳ στεφανοῦσθαι ἢ ψέγεσθαι; καὶ σὲ τὸν ψευδῆ καὶ παρόνομα τολμῶντα γράφειν πότῃρα χρῆ καταφρονεῖν τῶν δικαστηρίων ἢ δικᾶν τῇ πόλει διδόναι; (54) Περὶ δὲ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων πειράσομαι σαφέστερον εἰπεῖν. Καὶ γὰρ πυνθάνομαι μέλλειν Δημοσθένην, ἐπειδὴν αὐτοῖς ὁ λόγος ἀποδοθῆ, καταριθμείσθαι πρὸς ὑμᾶς ὡς ἄρα τῇ πόλει τέτταρες ἤδη

nusquam autem » quid sibi velint, totum diem dicas licet : nunquam certe ostendes te decretum scripsisse legibus consentaneum.

49. Restat nunc mihi accusationis pars, in qua plurimum studii colloco. Ea porro est causa, propter quam istum corona dignum arbitratur Ctesiphon. Ita enim in decreto scribit : *et praeconem in theatro coram Graecis pronuntiare, Demosthenem a populo Atheniensium corona donari virtutis ergo ac fortitudinis, et quod est omnium maximum, quia illa et dicere et facere non desistat quae populo sunt utilissima.* (50) Jam vero simplex omnino in posterum mihi erit oratio, vobisque audientibus intellectu ac iudicatu facillima. Me enim qui accuso scilicet ostendere oportet, falsas esse laudes quae Demostheni tribuuntur, eumque neque optima dicere unquam coepisse, neque jam in iis agendis quae civitati prosunt perseverare. Quod si haec evicero, jure nimirum causa cadet Ctesiphon : omnia enim leges vetant, ne quis in decretis publicis falsa perscribat scripta. Reo autem hujus contrarium est ostendendum. Vos nobis eritis eorum quae utrimque dicentur iudices. Atque ita quidem se res habet.

51. Enimvero totam Demosthenis vitam excutere longioris ego orationis opus esse arbitrator. Quid enim nunc ista commemorem, quae illi in actione vulneris acciderunt, quum in Areopagum citavit Demosthenem Praenianensem, consobrinum suum, utque ipse sibi caput incidere? quid ea quae in Cephalaodoti praefectura, classe in Hellespontum profecta, contigerunt, (52) quo tempore Demosthenes, quum unus esset ex trierarchis, et sua nave ducem circumveheret, una cum eo vesceretur, sacrificaret, libaret, eumque honorem propterea quod paternus ei amicus erat consequeretur, non dubitavit tamen, quum is haec majestatis reus in iudicium capitis esset adductus, accusatorem sese ejus profiteri? quid ea quae ipsi cum Midia intercesserunt, et colaphos, quos in orchestra choro praefectus accepit, utque et injuriam sibi factam et populi simul iudicium damnatorum, in templo Bacchi contra Midiam pronuntiatum, triginta minis vendiderit? (53) Haec igitur atque alia his similia recte mihi videor esse silentio praeterituros, non quod aut vos prodere, aut causam hanc indulgenter velim remittere, sed quod verear ne mihi statim ita occurratis, me vera quidem dicere videri, sed antiqua jam et usquequaque confessa. Atqui, Ctesiphon, cujus summa flagitia ab auditoribus ita cognita sunt et comperta, ut accusator non falsa dicere, sed vetera et pervulgata videatur, utrum eum aurea corona donari, an vituperari convenit? Te vero, qui et falsa et legibus contraria scribere ausus sis, utrum iudiciorum auctoritatem contemnere oportet, an civitati poenas dare? (54) De publicis autem criminibus planius loqui conabor. Siquidem audio Demosthenem, quum ad eos dicendi vices redierint, quattuor apud vos tempora praeterita enumeraturum, quibus ipse rempublicam administravit.

γεγένηται καιροὶ ἐν οἷς αὐτὸς πεπολίτευται· ὧν ἕνα μὲν καὶ πρῶτον, ὡς ἔγωγε ἀκούω, καταλογίζεται ἔκείνῳ τὸν χρόνον ἐν ᾧ πρὸς Φίλιππον ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως ἐπολεμοῦμεν· τοῦτον δ' ἀφορίζεται τῇ γενομένῃ εἰρήνῃ καὶ συμμαχίᾳ, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἄγνούσιος ἔγραψε καὶ αὐτὸς ὄτος μετ' ἐκείνου, ὡς ἐγὼ δεῖξω. (55) Δεύτερον δέ φησι γενέσθαι τὸν ἥγονον χρόνον τὴν εἰρήνην, ὁλονότι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ᾗ καταλύσας τὴν ὑπάρχουσαν εἰρήνην τῇ πόλει ὁ αὐτὸς οὗτος ῥήτωρ ἔγραψε τὸν πόλεμον· τρίτον δὲ τὸν ἐπολεμοῦμεν χρόνον μέχρι τῆς ἀτυχίας τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ, τέταρτον δὲ τὸν νῦν παρόντα καιρὸν. Ταῦτα δὲ καταριθμησάμενος, ὡς ἀκούω, μέλλει με παρακαλεῖν καὶ ἔπρωτῶν ὁποῖοι αὐτῶν τῶν τεττάρων αὐτοῦ καιρῶν κατηγορῶ καὶ τότε αὐτὸν οὐ τὰ βέλτιστά φημι τῇ δήμῳ πεπολίτευσθαι· κἂν μὴ θέλω ἀποκρίνασθαι ἀλλ' ἐγκαλύπτωμαι καὶ ἀποδιδράσκω, ἐκκαλύψει μὲ φησι προσελθὼν καὶ ἄρειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάσειν ἀποκρίνασθαι. (56) Ἴν' οὖν μὴ ὄτος ἰσχυρίζεται ὑμεῖς τε προειδίητε, ἐγὼ ἀποκρίνομαι ἐναντίον σοι τῶν δικαστῶν, Δημοσθένης, καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὅσοι δὴ ἔξωθεν περιστάσει καὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἐπιμελῆς γέγονεν ὑπακούειν τῆσδε τῆς κρίσεως (ὄρω δὲ οὐκ ὀλίγους παρόντας, ἀλλ' ὅσους οὐδεὶς πώποτε μέμνηται πρὸς ἀγῶνα δημόσιον παραγενομένους) — ἀποκρίνομαι ὅτι ἀπάντων τῶν τεττάρων καιρῶν κατηγορῶ σοι, ὅς σὺ διαίρη, (57) κἂν ὅς τε θεοὶ θέλωσι καὶ οἱ δικασταὶ ἐξ Ἰσοῦ ἡμῶν ἀκούσῃσι κτῆν δύνωμαι ἀποκηνημονεύσαι ἃ σοι σύννοδα, πάντῃ προσδοκῶ ἐπιδειξέιν τοῖς δικασταῖς τῆς μὲν σωτηρίας τῇ πόλει τοὺς θεοὺς αἰτίους γεγεννημένους καὶ τοὺς φιλανθρώπων καὶ μετριῶν τοῖς τῆς πόλεως πράγμασι χρησαμένους, τῶν δὲ ἀτυχμάτων ἀπάντων Δημοσθένην αἴτιον γεγεννημένον. Καὶ χρῆσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ ἣν τοῦτον πυνθάνομαι ποιῆσθαι μέλλειν, λέξω δὲ πρῶτον περὶ τοῦ πρώτου καιροῦ καὶ δεύτερον περὶ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτον περὶ τοῦ ἄφελος καὶ τέταρτον περὶ τῶν νῦν καθεστηκότων πραγμάτων. Καὶ δὴ ἐπαγάγω ἑμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, ἣν σὺ καὶ Φιλοκράτης ἔγράφατε.

58. Ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετ' ἂν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὴν πρότερον ἐκείνην εἰρήνην ποιῆσασθαι μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων, εἰ τινες ὑμᾶς εἴασαν περιμεῖναι τὰς προσβίβας ἃς ἦτε ἐκπεπομφότες κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον, — μετασχεῖν Ἑλληνικοῦ συνεδρίου καὶ προέοντος τοῦ χρόνου παρ' ἐκόντων τῶν Ἑλλήνων ἀπολαβεῖν τὴν ἡγεμονίαν· καὶ τούτων ἀπασταρῆθητε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας, ἃς ἐδωροδότησαν συστάντες ἐπὶ τὸ δημόσιον τὸ ὑμέτερον. (59) Εἰ δὲ τίσιν ὑμῶν ἐξαίφνης ἀκούσασιν ἀπιστότερος προσπέπτωκεν ὁ τοιοῦτος λόγος, ἐκείνους τὴν ὑπόλοιπον ποιήσαθε ἀκρόασις, ὥσπερ ἔστιν περὶ χρημάτων ἀνηλωμένων διὰ πολλοῦ χρόνου καθεζόμεθα ἐπὶ τοὺς λαγισμοὺς. Ἐρχόμεθα δὴ ποῦ ψευδεῖς οἰκοθεν ἐνίοτε

Quorum unum quidem, ut ego accepi, idque omnium primum recenset, quo de Amphipoli bellum cum Philippo gerebamus; id autem tempus definit pace illa et societate facta, quam decreto sanxit Philocrates Hagnsius, et iste ipse cum eo conjunctus, uti ego ostendam. (55) Secundum fuisse tempus ait, quo pacem habebamus, nimirum ad eum usque diem, quo pace qua utebatur civitas dirempta idem iste orator bellum decrevit. Tertium vero quum bellum gessimus, usque ad infelicem illum in Cheronea conflictum. Quartum denique in quo nunc versamur. His igitur enumeratis, me, ut audio, appellaturus est et rogaturus, utrius horum quatuor temporum eum incusam, et quando eum quæ populo utilissima sint in republica administranda gessimus negem: quodsi respondere nolim, sed oculos obduxero et aufugiam, ait se accessurum, ac integumentum meum revulsurum, abreptum denique ad suggestum, vi me coacturum ut respondeam. (56) Ut igitur nec iste ita viribus confidat, et vos præmoneamini, ego tibi respondeo coram iudicibus, Demosthenes, reliquisque civibus, qui foris circumstant, et coram Græcis quibus curæ fuit huic iudicio interesse (video autem non paucos adstare, sed tot quot nemo unquam meminit ad ullam causam publicam convenisse) — respondeo, me omnium eorum quatuor temporum, quæ tu distinguis, te incusare. (57) Quodsi dii voluerint, si iudices paribus nos animis audierint, si demum ipse, quæ te admisisse scio, memoria consequi potuero, omnino me iudicibus ostensurum confido, salutem civitati deos primum immortales attulisse, deinde eos qui republicæ negotia prudenter humaniterque gesserunt, calamitatum vero omnium unum Demosthenem auctorem exstitisse. Et hunc quidem orationis ordinem persequi instituo, quo eum usurum esse accepi, dicamque primum de primo tempore, deinde de secundo, tum de eo quod ordine proximum est, postremo de hoc rerum statu in quo nunc versamur. Ad eam igitur me pacem refero, quam tu et Philocrates decrevistis.

58. Vobis enim Hecisset, Athenienses, priorem illam pacem una cum communi Græcorum concilio facere, si certi homines vos essent passi legatos operiri, quibus eo tempore in Græciam missis omnes cohortabamini, ut adversus Philippum communi Græcorum concilio interesset, Hecisset et processu temporis ultro vobis delatum a Græcis imperium obtinuisse. Hæc erepta vobis sunt per Demosthenem et Philocratem eorumque turpes corruptelas, quibus inducti contra vestram rempublicam conjurarunt. (59) Quodsi vestrum nonnullis raptim hæc et derepente audientibus paulo incredibilior hæc accidat oratio, ad ea quæ consequuntur ita animos attendite, quemadmodum quum de insumptis pecuniis post longum temporis intervallum ad rationes reposcendas sedemus: nonnquam utique falsas domo de rationibus opiniones afferimus, verum ubi est in summam

δοξας έχοντες κατά τῶν λογισμῶν· ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴν
 10 ὁ λογισμὸς συγκεφαλαιωθῆ, οὐδαίς ὑμῶν ἐστίν οὕτω
 δύσκολος τὴν φύσιν, ὅστις οὐκ ἀπέργεται τοῦθ' ὁμολο-
 γήσας καὶ ἐπινεύσας ἀληθῆς εἶναι ὅ τι ἂν αὐτὸς ὁ λο-
 γισμὸς αἰρή. (60) Οὕτω καὶ νῦν τὴν ἀκρόασιν ποιή-
 σασθε. Εἰ τινες ὑμῶν ἐκ τῶν ἐμπροσθεν χρόνων ἤκουσιν
 οἰκοθεν τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, ὡς ἄρα ὁ Δημο-
 σθένης οὐδὲν πρόποτε εἰρήην ἐπὲρ Φιλίππου συστάς
 μετὰ Φιλοκράτους, — ὅστις οὕτω διάκειται, μήτ'
 15 ἀπογνώτω μηδὲν μήτε καταγνώτω πρὶν ἂν ἀκούσῃ· οὐ
 γὰρ δίκαιον· ἀλλ' ἐὰν ἐμοῦ διὰ βραχέων ἀκούσητε
 ὑπομνησκοντος τοὺς καιροὺς καὶ τὸ ψήφισμα παρεχο-
 μένου ὁ μετὰ Φιλοκράτους ἔγραψε Δημοσθένης, ἐὰν
 αὐτὸς ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ τὸν
 Δημοσθένην πλείω μὲν γεγραφότα ψηφίσματα Φιλο-
 κράτους περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς εἰρήνης καὶ συμμαχίας,
 (61) καθ' ὑπερβολὴν δὲ αἰσχύνῃς κεκολακευκότα Φί-
 20 λιππον καὶ τοὺς παρ' ἐκείνου πρέσβεις, αἴτιον δὲ γεγο-
 νότα τῷ δήμῳ τοῦ μὴ μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλ-
 λήνων ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, ἐκδοτον δὲ Φιλίππῳ
 πεποιηκότα Κερσοδέπτῃ τὸν Θράκης βασιλεία, ἄνδρα
 φίλον καὶ σύμμαχον τῇ πόλει, — ἐὰν ταῦθ' ὑμῖν
 σαφῶς ἐπιδείξω, δεήσει μοι ὑμῶν μετρίαν δέξιν· ἐπι-
 νεύσατέ μοι πρὸς θεῶν τὸν πρώτων τῶν τεττάρων
 25 καιρῶν μὴ καλῶς αὐτὸν πεπολιτεύσθαι. Λέξω δὲ ὅθεν
 μάλιστα παρακολουθήσετε.

62. Ἐγραψε Φιλοκράτης ἐξείναι Φιλίππῳ δαῦρο
 κήρυκα καὶ πρέσβεις πέμπειν περὶ εἰρήνης· τοῦτο τὸ
 ψήφισμα ἐγράφη παρανόμων. Ἦκον οἱ τῆς κρίσεως
 χρόνοι· κατηγορεῖ μὲν Λυκίνος ὁ γραψάμενος, ἀπελο-
 γεῖτο δὲ Φιλοκράτης, συναπελογοῖτο δὲ καὶ Δημοσθέ-
 30 νης· ἀπέφυγε Φιλοκράτης. Μετὰ ταῦτα ἐπήει χρόνος
 Θεμιστοκλῆς ἄρχων· ἐνταῦθ' εἰσέρχεται βουλευτὴς εἰς
 τὸ βουλευτήριον Δημοσθένης, οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλα-
 χῶν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος, ἵν' εἰς ὑποδοχὴν
 ἅπαντα καὶ λέγοι καὶ πράττοι Φιλοκράτει, ὡς αὐτὸ
 εἰδείτε τὸ ἔργον. (63) Νικᾷ γὰρ ἕτερον ψήφισμα Φιλο-
 κράτης, ἐν ᾧ κελεύει ἐλθεῖν δέκα πρέσβεις, οἵτινες
 ἀφικόμενοι πρὸς Φιλίππον ἀξιώσουσιν αὐτὸν δαῦρο
 35 πρέσβεις αὐτοκράτορας πέμπειν ἐπὲρ τῆς εἰρήνης.
 Τούτων εἷς ἦν Δημοσθένης. Κάκειθεν ἐπανήκων ἐπαι-
 νέτης ἦν τῆς εἰρήνης, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις πρέσβεσιν
 ἀπήγγελλε, καὶ μόνος τῶν ἄλλων βουλευτῶν ἔγραψε
 στείσασθαι τῷ κήρυκι τῷ ἀπὸ τοῦ Φιλίππου καὶ τοῖς
 πρέσβεσιν, ἀκόλουθα γράφων Φιλοκράτει· ὁ μὲν γε
 τὴν ἐξουσίαν δέδωκε τοῦ δαῦρο κήρυκα καὶ πρέσβεις
 40 πέμπεσθαι, ὁ δὲ τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται. (64) Ταῦτα δὲ
 μετὰ ταῦτα ἦδη μοι σφόδρα προσέχετε τὸν νοῦν.
 Ἐπράττετο γὰρ οὐ πρὸς τοὺς ἄλλους πρέσβεις τοὺς πολλὰ
 συκοφαντηθέντας ὑστερον ἐκ μεταβολῆς ὑπὸ Δημοσθέ-
 νους, ἀλλὰ πρὸς Φιλοκράτην καὶ Δημοσθένην (εἰκότως·
 τοὺς ἅμα μὲν πρεσβύοντας, ἅμα δὲ τὰ ψηφίσματα
 γράφοντας), πρῶτον μὲν ὅπως μὴ περιμείνητε τοὺς
 πρέσβεις οὓς ἤτε ἐκπεπομπότες παρακαλοῦντες ἐπι-

collecta fuerint, nemo nostrum adeo profecto est inge-
 nio, quin illud discedens fateatur et annuat esse verum,
 quodcumque ipsa rationum subductio evicerit. (60) Ita
 etiam nunc animos attendite. Si quis vestrum talem opi-
 nionem jamdudum comprehensam domo detulit, nihil un-
 quam Demosthenem, coitione facta cum Philocrate, pro
 Philippo dixisse, qui eo, inquam, animo est, is neque ab-
 solvat neque condemnet, priusquam audierit; neque enim
 id æquum est: at si me paucis auscultaretis et tempora
 commemorantem et decretum, quod Philocrate socio
 scripsit Demosthenes, proferentem, si ipsa veritatis ratiocina-
 tio Demosthenem implicatum coarguerit plura Philocrate
 decreta de prima illa pace et societate conscripsisse, (61) per
 summum porro dedecus Philippo ejusque legatis adulatum
 esse, in causa præterea fuisse quominus respublica consen-
 tiente Græcorum concilio pacem faceret, postremo Cer-
 sobleptem regem Thraciæ, amicum atque socium nostræ
 civitatis, Philippo tradidisse: hæc si vobis luculenter
 ostendero, rem æquissimam a vobis petam, fateamini mihi,
 per deos immortales, Demosthenem hoc tempore, quod e
 quattuor primum est, rempublicam non bene administrasse.
 Inde autem ordiar, unde facillime subsequi possitis.

62. Decrevit Philocrates, ut caduceatores huc et legatos
 de pace ac societate mittendi copia daretur Philippo. Sci-
 tum hoc, tanquam legibus adversum, in jus vocatur. Venit
 judicii dies. Accusabat Lycinus qui dicam scripserat,
 causam dicebat Philocrates, patronus erat Demosthenes.
 Absolutus est Philocrates. Post hæc subibat tempus, quo
 Archon erat Themistocles. Tum in curiam senator venit
 Demosthenes, neque sorte neque subsortito munus illud
 consecutus, sed coitione facta nundinatus, ut omnibus et
 dictis et factis Philocrati subserviret, quomodo res ipsa
 declaravit. (63) Pervincit enim alterum decretum Philo-
 crates, quo jubet decem legatos deligi, qui a Philippum
 profecti postulent ab eo, ut legatos de pace plena potestate
 instructos huc mandaret. Ex his unus erat Demosthenes.
 Qui illinc reversus laudator pacis fuit, eademque atque re-
 liqui legati renuntiavit, solus autem ex senatoribus decrevit,
 ut cum Philippi caduceatore et legatis foedus feriremus,
 plane iis consentanea scribens quæ decreverat Philocrates:
 ille enim potestatem dedit ut caduceatores huc et legati
 mitterentur, hic cum legatis foedus icit. (64) Jam vero
 ad ea quæ sequuntur vehementer quæso animos attendite.
 Acta enim sunt non jam apud ceteros legatos a Demosthene
 postea mutatione facta per calumniam multum exagitata,
 sed seorsum apud Philocratem et Demosthenem (neque id
 mirum, quippe qui una legationem oberant, una decreta
 fecerant), primum, ut legatos, qui a vobis missi Græcos in
 Philippum concitabant, non exspectaretis, ne communiter

Φίλιππον, ἵνα μὴ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀλλ' ἰδίᾳ ποιήσῃτε τὴν εἰρήνην. (65) δεύτερον δ' ἔπος μὴ μόνον τὴν εἰρήνην ἀλλὰ καὶ συμμαχίαν εἶναι ψηφισθεὶς πρὸς Φίλιππον, ἐν' εἰ τινες προσέχουσι τῷ πλήθει τῶν ἡμετέρων, εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἐμπέσειεν ἀθυμίαν, ὄρῳντες ἡμᾶς αὐτοὺς μὲν παρακαλοῦντας ἐπὶ τὸν πόλεμον, οἰκοὶ δὲ μὴ μόνον εἰρήνην ἀλλὰ καὶ συμμαχίαν ἐψηφισμένους κτεισθῆναι· τρίτον δὲ ἔπος Κερσοβλέπτης ὁ Θράκης βασιλεὺς μὴ ἔσται ἐνορκος, μηδὲ μετίσται τῆς συμμαχίας καὶ τῆς εἰρήνης αὐτῶν. Παρηγγέλλεται δ' ἐπ' αὐτὸν ἡδὲ στρατῆρα. (66) Καὶ ταῦθ' ὁ μὲν ἐξωνούμενος οὐκ ἠδίκει (πρὸ γὰρ τῶν ὄρκων καὶ τῶν συνθηκῶν ἀνεμίσητον ἦν αὐτῷ πράττειν τὰ συμφέροντα), οἱ δ' ἐποδομένοι καὶ κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ μεγάλης ὀργῆς ἦσαν ἄξιοι· ὁ γὰρ μισαλέξανδρος νυνὶ φάσκων εἶναι καὶ τότε μισοφιλιππος Δημοσθένης, ὁ τὴν ξενίαν ἐμοὶ προσέφρων τὴν Ἀλεξάνδρου, γράφει ψήφισμα, τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως ὑπαιρουόμενος, (67) ἐκκλησίαν ποιεῖν τοὺς πρυτάνεις τῇ ὀγδόῃ ἰσταμένου τοῦ Ἐλαφβολῶνος μηνός, ὅτ' ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἰθυσία καὶ ὁ προαγών, ἐν τῇ ἰερᾷ ἡμέρᾳ, ὁ πρότερον οὐδεὶς μίμηται γενόμενον, τίνα πρόφασιν ποιησάμενος; ἢ, φησὶν, ἐὰν ἡδὲ παρῶσιν οἱ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις, βουλευσῆται ὁ δῆμος ὡς τάχιστα περὶ τῶν πρὸς Φίλιππον, τοῖς οὐκ παρούσι πρέσβεσι προκαταλαμβάνων τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς χρόνους ἡμῶν ὑποτεινόμενος καὶ τὸ πρᾶγμα κατασπυδῶν, ἵνα μὴ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐπανελθόντων τῶν ἡμετέρων πρέσβειν ἀλλὰ μόνον ποιήσῃτε τὴν εἰρήνην. (68) Μετὰ δὲ ταῦτα, ὧ Ἀθηναῖοι, ἦχον οἱ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις· οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀπεδήμουν παρακαλοῦντες τοὺς Ἑλληνας ἐπὶ Φίλιππον. Ἐνταῦθ' ἕτερον ψήφισμα νικᾷ Δημοσθένης, ἐν ᾧ γράφει μὴ μόνον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀλλὰ καὶ συμμαχίας ἡμᾶς βουλευσασθαι, μὴ περιμεινῆναι τοὺς πρέσβεις τοὺς ἡμετέρους ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια τὰ ἐν ἄστει, τῇ ὀγδόῃ καὶ ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀκούσατε τῶν ψηφισμάτων.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

65. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὧ Ἀθηναῖοι, παρελήλυθε τὰ Διονύσια, ἐγένοντο δὲ αἱ ἐκκλησίαι, ἐν δὲ τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν ἀνεγνώσθη δόγμα κοινὸν τῶν συμμαχῶν, — οὗ τὰ κεφάλαια διὰ βραχέων ἐγὼ προερῶ. Πρῶτον μὲν γὰρ ἔγραψαν ὑπὲρ εἰρήνης ἡμᾶς μόνον βουλευσασθαι, τὸ δὲ τῆς συμμαχίας ὄνομα ὑπερέβησαν, οὐκ ἐπιλαλησμένοι, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρήνην ἀναγκαιοτέραν ἢ καλλίω ὑπολαμβάνοντας εἶναι· ἔπειτα ἀπήντησαν ὀρθῶς ἰασόμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα, (70) καὶ προσέγραψαν ἐν τῷ δόγματι ἐξείναι τῷ βουλευμένῳ τῶν Ἑλλήνων ἐν τρισὶ μηνσὶν εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι μετ' Ἀθηναίων καὶ μετέχειν τῶν ὄρκων καὶ τῶν συνθηκῶν, δύο μέγιστα προκαταλαμβάνοντες, πρῶτον μὲν τὸν χρόνον τὸν τῆς τριμήνου ταῖς 66 τῶν Ἑλλήνων πρεσβελαίαι ἱκανὸν γενέσθαι παρασκευά-

cum ceteris Græcis sed privatam cum eo pacem faciatis : (65) deinde ut non pacem tantum sed etiam societatem cum Philippo acisceretis, ut, si qui forte populo Atheniensi auscultaverant, ad summam adigantur desperationem, quum viderent vos sibi quidem belli suscipiendi hortatores esse, domi vero non modo pacem cum eo sed et societatem ineundam decrevisse : postremo ne rex Thraciæ Cersobleptes fœdere contineretur, neve pacis ac societatis esset particeps. Jam autem expeditio in eum erat indicta. (66) Atque is quidem qui hæc redimebat nihil fecit iniqui (nam priusquam sacramenta et fœdera confirmarentur, non erat ei vitio dandum, si suis commodis serviret); qui vero præsidia civitatis vendebant et cum eo communicabant, si demum magna digni erant iracundia. Nam qui se nunc Alexandri tunc Philippi osorem fuisse dicitur Demosthenes, qui hospitium Alexandri mihi exprobrat, decreto jubet, reipublicæ temporibus interceptis, (67) ut prytanes concionem habeant octavo die mensis Elaphebolionis, quum Æsculapio sacra fierent et præludia agerentur, in die festo scilicet, id quod nemo ante factum esse meminit. Quamnam causam prætendens? Scilicet, ut simul atque advenerint a Philippo legati, populus quam maturime consultet de rebus ad Philippum pertinentibus; sic eis qui nondum aderant legatis concionem præoccupavit, et tempora vestra interceptis; rem denique acceleravit, ne cum ceteris Græcis, vestris legatis jam reversis, sed soli pacem faceretis. (68) Post hæc, Athenienses, advenerunt a Philippo legati, vestri autem aberant Græcos contra Philippum concitantes. Hic alterum etiam Demosthenes expugnat plebiscitum, quo decernit, ut vos non de pace solum verum etiam de societate consilium capiatis, non expectatis legatis vestris, sed statim post Dionysia urbana decimo octavo et nono mensis die. Ut autem me vera dicere intelligatis, audite decreta.

DECRETA.

69. Quum igitur, Athenienses, præterierant Dionysia, et habitæ sunt conciones, et in priore recitatum est commune sociorum decretum — sed ejus summa ego capita breviter prædicam. Primum itaque decrevere ut de pace tantum consultaretis, societatis autem nomen præterierunt, non quod oblitii essent, sed quod ipsam etiam pacem necessariam magis quam honestam esse existimarent. Definde prudenti remedio Demosthenis sordibus occurrerunt, (70) atque decreto adscripserunt, ut cuilibet Græcorum liceret intra tres menses in eandem columnam cum Atheniensibus referri, eadem sacramenti et fœderum communione contineri, duas res maximas ea ratione ante occupantes, primum quidem spatium trimestre quod Græcorum legationibus satis esset sumpserunt, deinde Græcorum benevolentiam

ζουτες, ἔπειτα τὴν τῶν Ἑλλήνων εὐνοίαν τῇ πόλει μετὰ κοινοῦ συνεδρίου κτώμενοι, ἵν' εἰ παραβαίνοντο αἱ συνθήκαι, μὴ μόνου μηδ' ἀπαράσκευου πολυμήσαιμεν, ἀ νῦν ἡμῖν παθεῖν συνέδη διὰ Δημοσθένην. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἐξ αὐτοῦ τοῦ δόγματος ἀκούσαντες μαθήσασθε.

ΔΟΓΜΑ ΣΥΜΜΑΧΩΝ.

71. Τούτῳ τῷ δόγματι συνεπειεῖν ἁελογοῦ, καὶ πάν-
 40 τες οἱ ἐν τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν δημηγοροῦντες· καὶ ὁ δῆμος ἀπῆλθε τοιαύτην τινὰ δοξάν εἰληφώς, ὡς ἔσται μὲν ἡ εἰρήνη, περὶ δὲ συμμαχίας οὐκ ἄμεινον εἶη διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων παράκλησιν βουλευσασθαι, ἔσται δὲ κοινῇ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων. Νῦξ ἐν μέσῳ, καὶ παρῆμεν τῇ ὑστεραῖα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐνταῦθα δὲ προκαταλαμβάνων Δημοσθένης τὸ βῆμα, οὐδενὶ τῶν ἄλλων παραλιπῶν λόγον, οὐδὲν σφελος ἔφη
 6: τῶν χθὲς εἰρημένων εἶναι λόγων, εἰ ταῦθ' οἱ Φιλίππου μὴ συμπεισθήσονται πρέσβεις, οὐδὲ γινώσκων ἔφη τὴν εἰρήνην ἀπούσης συμμαχίας. (72) Οὐ γὰρ ἔφη δεῖν (καὶ γὰρ τὸ βῆμα μέμνημαι ὡς εἶπε, διὰ τὴν ἀηδίαν τοῦ λέγοντος ἄμα καὶ τοῦ ὀνόματος) ἀπορρηξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν, οὐδὲ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμέ-
 8: νειν μελλήματα, ἀλλ' ἡ πολεμεῖν αὐτοὺς ἡ τὴν εἰρήνην ἰδίᾳ ποιεῖσθαι. Καὶ τελευτῶν ἐπὶ τὸ βῆμα παρακαλέσας Ἀντίπατρον ἐρώτημά τι ἥρωτα, προειπὼν μὲν ἀ ἐρήσειται, προδιδάξας δὲ ἀ χρῆ κατὰ τῆς πόλεως ἀποκρίνασθαι. Καὶ τέλος ταῦτ' ἐνίκα, τῷ μὲν λόγῳ προβιασμένου Δημοσθένους, τὸ δὲ ψήφισμα γράψαντος Φιλοκράτους. (73) Ὁ δὲ ἦν ὑπολιπὼν αὐτοῖς, Κερσοβλέπτην καὶ τὸν ἐπὶ Θράκης τόπον ἔκδοτον ποιῆσαι, καὶ τοῦτ'
 10: ἐπραξαν ἔκτη φθίνοντος τοῦ Ἐλαφηβολίωνος, πρὶν ἐπὶ τὴν ὑστέραν ἀπαρῆν πρεσβείαν τὴν ἐπὶ τοὺς ὄρκους Δημοσθένην· ὁ γὰρ μισαλέξανδρος καὶ μισοφιλιππος ὑμῖν οὐτοσὶ ρήτωρ δις ἐπρέσβευσεν ἐν Μακεδονίᾳ, ἐξὸν μηδὲ ἀπαξ, ὁ νυνὶ κελεύων τῶν Μακεδόνων καταπτύειν. Εἰς δὲ τὴν ἐκκλησίαν, τὴν τῇ ἕκτη λέγω, καθεζόμενος βουλευτὴς ὢν ἐκ παρασκευῆς, ἔκδοτον Κερσοβλέπτην
 15: μετὰ Φιλοκράτους ἐποίησε. (74) Λανθάνει γὰρ ὁ μὲν Φιλοκράτης ἐν ψήφισματι μετὰ τῶν ἄλλων γραμμάτων παρεγγράψας, ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, ἐν ᾧ γέγραπται· ἀποδοῦναι τοὺς ὄρκους τοῖς πρέσβεισι τοῖς παρὰ Φιλίππου ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τοὺς συνέδρους τῶν συμμαχῶν. Παρὰ δὲ Κερσοβλέπτου συνέδρος οὐκ ἐκάθητο· γράψας δὲ τοὺς συνεδρεύοντας ἠμύναι, τὸν Κερσοβλέπτην οὐ συνεδρεύοντα ἐξέκλεισε τῶν ὄρκων.
 20: (75) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀνάγνωθί μοι τίς ἦν ὁ ταῦτα γράψας καὶ τίς ὁ ταῦτα ἐπιψηφίσας πρόεδρος.

ΨΗΦΙΣΜΑ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ.

Καλόν, ὦ Ἀθηναῖοι, καλὸν ἡ τῶν δημοσίων γραμμάτων φυλακὴ· ἀκίνητον γὰρ ἔστι καὶ οὐ συμμεταπίπτει τοῖς αὐτομολοῦσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἀλλ' ἀπέδωκε τῷ δήμῳ, ὁπότεν βούληται, σκονιδεῖν τοὺς πάλαι μὲν

civitati nostræ una cum communi Græciæ consensu conciliarunt, ut, si forte violarentur fœdera, nos neque soli neque imparati bellum gereremus, quæ nunc nobis culpa Demosthenis acciderunt. Me autem vera dicere, ipso decreto audito, perdiscetis.

DECRETUM SOCIORUM.

71. Huic me decreto assensum esse fateor, assensi sunt et omnes oratores qui in priore illa concione verba fecerunt. Ac populus cum hac utique opinione discessit, pacem quidem futuram esse, de societate vero consultius fore, quum jam ad communem consensum Græcos convocaret, non nunc expedire, sed communiter cum Græcis universis. Nox expedit; postridie in concionem convenimus. Tum vero Demosthenes, suggestu occupato, nemini aliorum dicendi loco relicto, nihil quicquam aiebat ea quæ heri dicta sint verba profutura, nisi iis Philippi legati assentirentur, neque se satis scire professus est quomodo pax fieri possit absque societate. (72) Non enim oportet, inquit (ipsum enim quod usurpavit verbum memoria teneo, propter asperitatem et ejus qui dicebat et vocabuli), disrumpere societatem a pace, neque Græcorum expectare cunctationem, sed vel nosmetipsos bellum gerere vel pacem privatim facere. Et tandem, Antipatro ad suggestum advocato, quædam ex eo requirebat, quem multo ante certiore fecerat quid esset rogaturus, simulque præmonuisset quænam ille adversus rempublicam responderet. Postremo hæc vicerunt, quum primum Demosthenes dicendo quasi vim adhibuisset, deinde Philocrates plebis dicitur scripisset. (73) Jam vero quod cis restabat, ut Cersobleptem et Thraciæ loca Philippo dederent, id quoque vigesimo quinto Etaphebolionis confecerunt, priusquam posteriorem illam legationem, jurisjurandi exigendi causa, Demosthenes obiret: nam vester ille et Alexandro et Philippo infensus orator bis legatus profectus est in Macedoniam, quum ne semel quidem proficisci licuisset, is qui nunc consputare jubet Macedonas. Veruntamen in concione, quæ vigesimo quinto die habita est, senator quum esset, facta coitione in eum ordinem cooptatus, Cersobleptem socio et adjutore Philocrate hosti deditit. (74) Clam enim hoc quoque inter cetera decreto suo inscripsit Philocrates, populi vero suffragiis permisit Demosthenes, ut eo ipso die Philippi legati jusjurandum darent sociorum consensores. A Cersoblepte porro qui in concilio sederet aderat nemo: quum igitur scripisset ut ii qui assidebant jurarent, Cersobleptem, a quo nullus aderat consessor, jurejurando exclusit. (75) Ut autem vera me dixisse constet, recita mihi, quis hæc scripserit, quis item proedrus hæc in suffragia miserit.

DECRETUM. PROEDRUS.

Præclara, Athenienses, præclara profecto res est actorum publicorum custodia. Immotæ enim manet, neque una cum iis qui in republica administranda transfugas agunt ir mutatur, sed populo, ubicumque voluerit, potestatem

πονηρός, ἐκ μεταβολῆς δ' ἀξιούντας εἶναι χρηστούς.

76. Ὑπόλοιπον δέ μοί ἐστιν τὴν κολακίαν αὐτοῦ διεξελθεῖν. Δημοσθένης γὰρ ἐνιαυτὸν βουλευσῶς οὐδεμίαν κώποτε φανέεται πρεσβείαν εἰς προεδρίαν καλέσας, ἀλλὰ τότε μόνον καὶ πρῶτον πρέσβεις εἰς προεδρίαν ἐκάλεσε καὶ προσκεφάλαια ἔθηκε καὶ φοινικιάδας περιεπίτασε καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἤγειτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττωσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην καὶ κολακίαν. Καὶ οὗ ἀπήσσαν, ἐμισθώσατο αὐτοῖς τρία ζεύγη ὄρεκά καὶ προὔπεμψεν εἰς Θήβας, καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιῶν. Ἴνα δ' ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως μένω, λαβέ μοι τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τῆς προεδρίας.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

77. Οὗτος τοίνυν, ὦ Ἀθηναῖοι, ὁ τηλικούτος τὸ μέγεθος κολαξὶ κρῶτος διὰ τῶν κατασκόπων τῶν παρὰ Χαριδήμου πυθόμενος τὴν Φιλίππου τελευτήν, τῶν μὲν θεῶν συμπλάσας ἑαυτῷ ἐνύπνιον καταψεύσατο, ὡς οὐ παρὰ Χαριδήμου τὸ πρῶγμα πεπυθμένος ἀλλὰ παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, οὐς μεθ' ἡμέραν ἐπιουριῶν νύκτωρ φησὶν ἑαυτῷ διαλέγεσθαι καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι προλέγειν, ἔβδόμην δ' ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκίαις, πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἐβουόμην καὶ παρενόμην, τὴν μόνην ὁ δεῖλαιος καὶ πρῶτην αὐτὸν πατέρα προσειπούσαν ἀπολέσας. (78) Καὶ οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω, ἀλλὰ τὸν τρόπον ἐξετάζω. Ὁ γὰρ μισότεκνος καὶ πατὴρ πονηρός οὐκ ἂν ποτε γένοιτο δημαγωγὸς χρηστός, οὐδὲ ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων οὐδέποτε ἡμᾶς περὶ κλειόνος ποιήσεται τοὺς ἄλλοτρίων, οὐδὲ γὰρ ὁ ἴδιος πονηρός οὐκ ἂν γένοιτο δημοσίᾳ χρηστός, οὐδ' ὅστις ἐστὶν οἰκὸς φαῦλος, οὐδέποτε ἦν ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὴν πρεσβείαν καλὸς κάγαθος· οὐ γὰρ τὸν τρόπον ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξεν.

79. Πόθεν οὖν ἐπὶ τὴν μεταβολὴν ἦλθε τῶν πραγμάτων (οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ δεύτερος καιρὸς), καὶ τί ποτ' ἐστὶ τὸ αἴτιον ὅτι Φιλοκράτης μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων Δημοσθένη φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας γεγένηται, Δημοσθένης δὲ ἐπίστη τῶν ἄλλων κατήγορος, καὶ πόθεν ποτ' ἡμᾶς εἰς τὰς ἀτυχίας ὁ μιὰρὸς ἀνθρώπος ἐμβέβληκε, ταῦτ' ἤδη διαφερόντως ἀξιῶν ἐστὶν ἀκούσαι. (80) Ὡς γὰρ τάχιστα εἰσω Πυλῶν Φιλίππος παρῆλθε καὶ τὰς τε ἐν Φωκιεῦσι πόλεις Πυραδόξως ἐναστάτους ἐποίησε, Θεβαίους δὲ, ὡς τότε ἡμῖν ἰδοῦμαι, περαιτέρω τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ ὑμετέρου συμφέροντος ἰσχυροῦς κατασκευάσαντε, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῶν ἀγρῶν φοβηθέντες τὰς ἰσχυραγωγίαις, ἐν ταῖς μεγίσταις δ' ἦσαν αἰτίαι οἱ πρέσβεις οἱ περὶ τῆς εἰρήνης πρεσβεύσαντες, πολλὴ δὲ τῶν ἄλλων διαφερόντως Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης διὰ τὸ μὴ μόνον πρεσβεύειν ἀλλὰ καὶ τὰ ψήφισματα γεγραφεῖναι, (81) συνέβη δ' ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις διαφερέσθαι τι τὸν Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην σχεδὸν ὑπὲρ τούτων ὑπὲρ ὧν καὶ ἡμεῖς αὐτοὺς ὑπο-

facit eos perspicendi, qui quum olim scelerati sint, nunc vice versa virtutis speciem præ se ferunt.

76. Reliquum est ut ipsius adulationem commemorarem. Nam quum per annum, Athenienses, senator fuisset Demosthenes, nullus eum unquam legatos ad principum locum vocasse compertum erit, sed illo dumtaxat tempore et tunc primum Philippi legatos in sedes primas vocavit, et pulvinos apposuit, et stragula punicea circumstravit, et primo diluculo iis in theatrum prævit, ut etiam sibiis exciperetur ob gestum indecorum et fositatem adulationis. Denique quum Thebas abirent, tria conduxit iis mulorum juga, eoque ipse Thebas usque deduxit, ridiculam reddens civitatem nostram. Sed, ut in proposito maneam, cape mihi decretum de primis sedibus.

DECRETUM.

77. Iste igitur, Athenienses, tam insignis assentator, quum per Charidemi exploratores primus omnium de interitu Philippi certior factus esset, divino quodam somnio sibi conficto ementitus est, proinde quasi non a Charidemo, sed a Jove et Minerva nunciium accepisset, quos interdiu perjuris violans noctu secum colloquia habere ait et quæ sint futura prædicere: at septimo die ex quo filia mortem obiverat, priusquam eam luxisset, priusquam ejus funeri justa solvisset, coronatus et alba veste indutus bovem immolabat et instituta patriæ violabat, unica filia, miser, quæ prima eum patrem appellaverat, amissa. (78) Neque vero calamitatem ei exprobro, sed mores hominis perpendo. Nunquam enim, qui liberos odio habet paterque improbus est, bonus erit reipublicæ gubernator; nunquam, qui capita amicis summaque necessitudine sibi conjuncta non diligit, vos pluris faciet alienos; nunquam, qui privatum malus est, publice frugi erit, neque unquam, qui domi nequam fuit, in Macedonia legatus erat integer et eximius: non enim ingenium, sed locum tantum mutavit.

79. Unde igitur ad tam diversum rerum statum pervenerit (hoc enim secundum tempus est) et quæ tandem causa sit, cur Philocrates, iisdem ipsis rebus cum Demosthene publice gestis, læsæ majestatis postulatus et in exilium actus sit, Demosthenes vero etiam aliorum nobis exstitit accusator, denique quonam pacto homo imparissimus in ærumnas hæc omnes nos conjecerit, hæc jam vel in primis operæ pretium est audire. (80) Ut primum Philippus intra Pylas penetravit, urbesque Phocensium præter omnium opinionem delevit, Thebanos autem potentiores quam, ut tum vobis videbatur, tempora et commoda vestra ferebant effectit, quum vos perterriti agris relictis vase egerant, præ ceteris tamen omnibus Philocrates et Demosthenes, quippe qui non solum legationem obierant, sed et decreta conscripserant, (81) et sub hoc porro tempus natum est dissidium aliquod inter Demosthenem et Philocratem iis fere de rebus, de quibus etiam vos eos inter se

πτεύσατε διενεχθῆναι, — τοιαύτης δ' ἐμπιπτούσης ταρα-
 15 χῆς μετὰ τῶν συμφύτων νοσημάτων, αὐτῷ ἤδη τὰ μετὰ
 ταῦτα ἐβουλεύετο, μετὰ δειλίας καὶ τῆς πρὸς Φιλο-
 κράτην ὑπὲρ τῆς θεωροδοκίας ζηλοτυπίας, καὶ ἠγήσατο,
 εἰ τῶν συμπρεσβευόντων καὶ τοῦ Φιλίππου κατήγορος
 ἀναφανείη, τὸν μὲν Φιλοκράτην προδήλως ἀπολείσθαι,
 τοὺς δὲ ἄλλους συμπρέσβεις κινδυνεύειν, αὐτὸς δ' εὐ-
 δοκιμήσειν καὶ προδότης ὢν τῶν φίλων καὶ πονηρὸς
 20 πιστὸς τῷ δήμῳ φανήσεσθαι. (82) Κατιδόντες δ' αὐτὸν
 οἱ τῆ τῆς πόλεως προσπολεμούντες ἡσυχία ἄσμενοι
 παρακάλουν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὸν μόνον ἀνωροδόκητον
 ὀνομάζοντας τῆ πόλει· ὁ δὲ παριὼν ἀρχὰς αὐτοῖς ἐνε-
 δίδου πόλεμου καὶ ταραχῆς. Οὗτός ἐστιν, ὃ Ἄθηναῖοι,
 ὁ πρῶτος ἐξευρὼν Σέρριον τεῖχος καὶ Δορίσκον καὶ
 Ἐργίσκην καὶ Μυρτίσκην καὶ Γάνος καὶ Γανίδα,
 χωρία ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδειμεν πρότερον. Καὶ εἰς
 25 τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' εἰ μὲν μὴ
 πέμποι Φιλίππου πρέσβεις, καταφρονεῖν αὐτὸν ἔφη τῆς
 πόλεως, εἰ δὲ πέμποι, κατασκόπους πέμπειν ἄλλ' οὐ
 πρέσβεις. (83) Εἰ δὲ ἐπιτρέπειν ἐθέλοι πόλει τινὶ ἴσῃ
 καὶ ὁμοίᾳ περὶ τῶν ἐγγλημάτων, οὐκ εἶναι κριτὴν ἴσον
 ἡμῖν ἔφη καὶ Φιλίππῳ. Ἀλόνησον εἰδίδου· ὁ δ' ἀπη-
 γόρευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσι,
 30 περὶ συλλαβῶν διαφερόμενος. Καὶ τὸ τελευταῖον στε-
 φανώσας τοὺς μετὰ Ἀριστοδήμου εἰς Θετταλίαν καὶ
 Μαγνησίαν παρὰ τὰς τῆς εἰρήνης συνθήκας ἐπιστρα-
 τύσαντας τὴν μὲν εἰρήνην διέλυσε, τὴν δὲ συμφορὰν
 καὶ τὸν πόλεμον παρεσκεύασεν.

84. Ναί, ἀλλὰ χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνους τεύχεσιν,
 ὡς αὐτὸς φησὶ, τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε, τῆ τῶν Εὐ-
 βοέων καὶ Θεβαίων συμμαχία. Ἄλλ', ὃ Ἄθηναῖοι, περὶ
 35 ταῦτα τρία μέγιστα ἠδίκησθε καὶ μάλιστα ἠγνοήκατε.
 Σπεύδων δ' εἰπεῖν περὶ τῆς μεγίστης συμμαχίας τῆς
 τῶν Θεβαίων, ἴν' ἐφεξῆς εἴπω, περὶ τῶν Εὐβοέων
 πρῶτον μνησθήσομαι.

85. Ὑμεῖς γάρ, ὃ Ἄθηναῖοι, πολλὰ καὶ μεγάλα ἠδι-
 κημένοι ὑπὸ Μνησάρχου τοῦ Χαλκιδῆως, τοῦ Καλλίου
 καὶ Ταυροσθένης πατρὸς, οὗς οὕτως νυνὶ μισθὸν λαβῶν
 Ἀθηναίους εἶναι τολμᾷ γράφειν, καὶ πάλιν ὑπὸ Θεμί-
 40 σωνος τοῦ Ἐρετριέως, δεῖ ἡμῶν εἰρήνης οὕσης Ὀρωπὸν
 ἀφειλετο, τούτων ἐκόντες ἐπιλαθόμενοι, ἐπειδὴ διέβησαν
 εἰς Εὐβοίαν Θεβαῖοι καταδουλώσασθαι τὰς πόλεις πει-
 ρώμενοι, ἐν πέντε ἡμέραις ἐβουλόθησαν αὐτοῖς καὶ ναυσὶ
 καὶ περικτῆ δύναμει, καὶ πρὶν τριάκονθ' ἡμέρας διελθεῖν
 ὑποσπόνδους Θεβαίους ἀφήκατε, κύριοι τῆς Εὐβοίας
 γενόμενοι, καὶ τὰς τε πόλεις αὐτὰς καὶ τὰς πολιτείας
 66 ἀπίδοτε ὀρθῶς καὶ δικαίως τοῖς παρακαταθεμένοις,
 οὐχ ἠγούμενοι δίκαιον εἶναι τὴν ὀργὴν ἀπονημονεύειν
 ἐν τῷ πιστευθῆναι. (86) Καὶ τηλικαῦθ' ὑφ' ὑμῶν εὖ
 πεπονησθέντες οἱ Χαλκιδῆες οὐ τὰς ὁμοίας ὑμῖν ἀπέδωσαν
 χάριτας, ἀλλ' ἐπειδὴ τάχιστα διέβητε εἰς Εὐβοίαν
 Πλουτάρχῳ βοηθήσαντες, τοὺς μὲν πρῶτους χρόνους
 6 ἀλλ' οὐκ προσεποιούσθ' ἡμῖν εἶναι φίλοι, ἐπειδὴ δὲ τά-
 χιστα εἰς Ταμύνας παρήλαομεν καὶ τὸ Κοτύλαιον ὄνο-

dissentire suspicabamini, — his igitur turbis excitatis, pro
 insitis ei vitis et innatis consilia jam inde inivit, qui
 ipsi suggestit timiditas et Philocraticæ largitionis invidi-
 15 dia, existimavitque, si eorum quibuscum una legatus
 fuerat et Philippi accusatorem se præstiterit, Philocra-
 tem quidem citra dubium periturum, et reliquos legatos in
 discrimen venturos, se vero gloriam consecuturum et,
 amicorum proditor quum esset et improbus, animi tamen
 in populum fidelissimi speciem habiturum. (82) Cujus
 consilia quum perspexissent ii qui tranquillitatem publicam
 oppugnabant, avide eum accersebant in suggestum, hunc
 solum in civitate pecunia incorruptum prædicantes: is
 vero progressus in medium initia eis subministravit belli
 ac tumultus. Hic ille est, Athenienses, qui primus Serrinum
 murum, Doriscum, Ergiscam, Myrtiscam, Ganos et Ga-
 20 nidem invenit, loca quorum ne nomina quidem antea no-
 veramus. Eoque tandem res nostras redegit, ut si quidem
 Philippus legatos non mitteret, contemni ab eo civitatem
 nostram, sin mitteret, exploratores, non legatos, mitti
 diceret; (83) si vellet ille civitati alicui æquæ et in neutram
 partem propensæ controversias disceptandas permittere, ne-
 gabat ullum nobis et Philippo æquum judicem reperiri
 posse. Dabat ille Halonnesum: vetabat hic accipere, si
 dederit, sed non reddiderit, de syllabis scilicet altercatus.
 Postremo, quum Aristodemum sociosque ejus, qui Thes-
 25 saliam et Magnesiam, contra pacis fœdera, invaserant,
 corona donasset, pacem utique diremit, calamitatem nobis
 bellumque suscitavit.

84. Esto, at enim æneis et adamantinis, ut ipse jactat,
 muris regionem nostram munivit, Eubœensium ac Theba-
 norum societate. Imo vero, Athenienses, tres gravissima hac
 in re injurie omnino insciis vobis sunt illatæ. Quanquam
 autem ad miram illam Thebanorum societatem explican-
 30 dam festinem, tamen ut suo quæque loco persequar, Eu-
 bœensium primum mentionem faciam.

85. Multis vos ac magnis, Athenienses, affecti injuriis
 tum a Mnesarcho Chalcidensi, Calliæ et Taurosthenis patre,
 quos iste nunc accepta mercede non dubitat cives Atticos
 decreto nominare, tum a Themisone Eretriensi, qui vobis
 pacis tempore Oropum ademit, horum tamen omnium ul-
 35 tro oblitus, statim ac Thebani in Eubœam trajecissent et
 urbes ejus in servitutem redigere conarentur, intra quinque
 dies Eubœensibus et classe et pedestribus copiis opem tu-
 listis, et priusquam triginta dies præterierant, Thebanos
 accepta fide dimisistis, et Eubœa potius urbesque et repu-
 blicæ statum iis qui hæc vobis commiserant, uti rectum et
 40 justum erat, reddidistis, iniquum esse rati, ubi fides habe-
 retur, iræ meminisse. (86) At vero tantis vestris beneficiis
 affecti Chalcidenses nequaquam parem vobis referabant
 gratiam, sed quum in Eubœam copias trajecistis opem Plu-
 45 tarcho laturi, primis quidem certe temporibus amicitiam
 simulabant, verum statim ut ad Tamynas processimus, et

μαζόμενον ὅρος ὑπερεβάλλομεν, ἐνταῦθα Καλλίας ὁ Χαλκιδικεύς, ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεκωμιάζειν, (87) ὄρων τὸ στρατόπεδον τὸ τῆς πόλεως εἰς τινὰς δυσχωρίας κατακεκλειμένον, ὅθεν μὴ νικήσασι μάχην οὐκ ἦν ἀναχωρήσας οὐδὲ βοθηθεὶς ἑλπίς οὔτ' ἐκ γῆς οὔτ' ἐκ θαλάττης, συναγεῖρας ἐξ ἀπάσης τῆς Εὐβοίας στρατόπεδον καὶ παρὰ Φιλίππου δύναμιν προσμεταπεμφάμενος, ὃ τ' ἀδελφὸς αὐτοῦ Ταυροσθένης, ὁ νυνὶ πάντας δεξιούμενος καὶ προσγελῶν, τοὺς Φωκικοὺς ξένους διαθιβάσας, ἦλθον ἐφ' ἡμᾶς ὡς ἀναίρησοντες. (88) Καὶ εἰ μὴ πρῶτον μὲν θεῶν τι ἔσωσε τὸ στρατόπεδον, ἐπειθ' οἱ στρατιώται οἱ ὑμέτεροι καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς ἀνδρες ἀγαθοὶ ἐγένοντο καὶ παρὰ τὸν ἱππόδρομον ἐν Ταμύναις ἐκ παρατάξεως μάχῃ κρατήσαντες ἀρείσαν ὑποσπόνδους τοὺς πολεμίους, ἐκινδύνευσαν ἂν ἢ πόλις ἀσίστα παθεῖν· οὐ γὰρ τὸ δυστυχῆσαι κατὰ πόλεμον μέγιστόν ἐστι κακόν, ἀλλ' ὅταν τις πρὸς ἀνταγωνιστὰς ἀναξίου αὐτοῦ διακινδυνεύων ἀποτύχῃ, διπλασίαν εἰκὸς εἶναι τὴν συμφορὰν. Ἄλλ' ὁμοίως ὑμεῖς ταυτὰ πεπονθότες πάλιν διελύσασθε πρὸς αὐτούς. (89) Τυχὼν δὲ παρ' ὑμῶν συγγνώμης Καλλίας ὁ Χαλκιδικεύς μικρὸν διαλειπὼν χρόνον πάλιν ἦκε φερόμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, Εὐβοϊκὸν μὲν τῶ λόγῳ συνέδριον εἰς Χαλκίδαν συνάγων, Ἰσχυρὰν δὲ τὴν Εὐβοίαν ἐφ' ὑμᾶς ἔργῳ παρασκευάζων, ἐξαίρετον δ' αὐτῶν τυραννίδα περιποιούμενος. Καὶ ταύτης ἑλπίων συναγωνιστὴν Φίλιππον λήψεσθαι ἀπῆλθεν εἰς Μακεδονίαν καὶ περιήκει μετὰ Φιλίππου, καὶ τὸν ἐταίρον εἰς ὀνομασίαν. (90) Ἀδικήσας δὲ Φίλιππον κακέϊδεν ἀποδράς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θεβαίους. Ἐγκαταλιπὼν δὲ κάκεινους, καὶ πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρύπου παρ' ὃν ὄκει, εἰς μέσον πίπτει τῆς τε Θεβαίων ἔχθρας καὶ τῆς Φιλίππου. Ἀπορῶν δ' ὃ τ' χρῆσασθαι αὐτῶν, καὶ παραγγελλομένης ἐπ' αὐτὸν ἔδη στρατείας, μίαν ἑλπίδα λοιπὴν κατεῖδε σωτηρίας ἐνορκῶν λαθεῖν τὸν Ἀθηναίων ὄψιμον, σύμμαχον ὀνομασθέντα, βοηθήσειν εἰ τις ἐπ' αὐτὸν ἴοι· ὃ πρόδηλον ἦν ἐσόμενον, εἰ μὴ ὑμεῖς κωλύσαιτε. (91) Ταῦτα δὲ διανοηθεὶς ἀποστέλλει εὐεργὸν πρέσβειν Γλαυκῆτην καὶ Ἐμπέδωνα καὶ Διόδορον τὸν δολιχοδρομήσαντα, φέροντας τῶ μὲν δήμῳ ἑλπίδας κενάς, Δημοσθένει δ' ἀργύριον καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν. Τρία δ' ἦν ἅμα ἐξωνεῖτο, πρῶτον μὲν μὴ διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας· οὐδὲν γὰρ ἦν τὸ μέσον, εἰ μνησθεῖς τῶν προτέρων ἀδικημάτων ὄψιμος μὴ προσδέξασθαι τὴν συμμαχίαν, ἀλλ' ὅπῃρην αὐτῶν ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος ἢ τεθνᾶναι ἐγκαταληφθέντι· τηλικαῦται δυνάμεις ἐπ' αὐτὸν ἐπιστράτευον, ἢ τε Φιλίππου καὶ ἢ Θεβαίων. Δεύτερον δ' ἦκον αἱ μισθοὶ τῶν γράψαντι τὴν συμμαχίαν ὑπὲρ τοῦ μὴ συνδεῖσθαι Ἀθήνησι Χαλκιδικῆς, τρίτον δὲ ὅσπερ καὶ τελεῖν συντάξεις. (92) Καὶ τούτων τῶν προαιρέσεων οὐδεμιᾶς ἀπέφυγε Καλλίας, ἀλλ' ὁ μισοτύραννος Δημοσθένης, ὡς αὐτὸς προσποιεῖται, ὃν φησι Κτησιφῶν τὰ βέλτεστα λέγειν, ἀπέδοτο μὲν τοὺς καιροὺς τοὺς τῆς

Cotylæum quem vocant montem superavimus, tum illic Callias ille Chalcidensis, quem Demosthenes accepta mercede collaudabat, (87) quum videret civitatis nostræ exercitum in angustias quasdam conclusum, unde nisi prelio vicisset nullus erat receptui locus, nulla vel terra vel mari auxilii spes, is, inquam, coacto ex omni Eubœa exercitu, copiisque a Philippo accersitis, et simul cum eo frater ejus Taurosthenes, qui nunc omnibus dextram porrigit atque arridet, trajectis Phocensibus mercenariis, in vos impetura fecerunt tanquam funditus delaturi. (88) Quod nisi primum deorum aliquis exercitum servasset, deinde milites vestri, pedites atque equites, se viros fortes præbuisset, et juxta circum equestrem ad Tamynas collatis signis vicissent, hostibus deinde data fide dimissis, omnino periculum fuit ne civitas nostra gravissimum dedecus subiret. Neque enim in bellis adverso Marte pugnare maximum est malum : sed ubi quis cum adversariis se indignis congressus excidat victoria, dubium non est conduplicari calamitatem. Vos tamen, talibus injuriis acceptis, iterum eos in gratiam receptistis. (89) Callias vero Chalcidensis, quum sibi a vobis veniam impetrasset, brevi post tempore ad ingenium remigrabat; quum enim Euboicum concilium verbo Chalcidem convocaret, re vera Eubœam contra vos muniebat, insignem sibi dominationem comparans. Et ejus obtinendæ adiutorem sibi futurum Philippum sperans, abiit in Macedoniam, et cum Philippo passim profectus est, et in familiaribus ejus numerabatur. (90) Verum læso per injuriam Philippo, aufugit inde et Thebanis ultro se in potestatem tradidit. Mox illis quoque relictis, quum plures quam Euripus ille juxta quem habitabat reciprocas fecisset conversiones, medius incidit et in Thebanorum et Philippi inimicitias. Incertus igitur quo se verteret, quum jam milites contra eum scriberentur, unicam sibi spem salutis reliquam esse vidit, si populum Atheniensem, socii nomine appellatum, jurejurando obstrinxerit, eum opem siti laturum, si ab aliquo invaderetur, quod sine dubio erat futurum, nisi vos prohiberetis. (91) Hæc igitur cum animo suo reputans mittit huc legatos Glaucetam, Empedonem et Diodorum illum cursu longo pollentem, qui quidem populo spes inanes, Demostheni et gregalibus ejus nummos afferebant. Tria autem erant quæ simul redimebat : primum, ut ne societatis vestræ spe decideret : nihil enim ei erat medium, si populus superiorum injuriarum memor societatem ejus repudiasset, quin aut Chalcide profugiendum esset aut undique intercepto moriendum; tot et tantæ in eum a Philippo et Thebanis ingruentibus copiis. Secundo autem, stipendia ei delata sunt qui societatem decreverat, ne, Chalcidenses communi concilio Athenis convocato interesse cogerentur : tertio denique, ne tributa penderent. (92) Et Calliam quidem nullius eorum quæ sibi proposuerat spes sefellit, sed ille tyrannis, ut ipse finxit, infensus Demosthenes, quem ait Ctesiphon optima semper dicere, oblatas reipublicæ occasiones vendidit, et in societate de-

τούτων τὴν ἡγεμονίαν ὑμῖν· πραχθήσασθαι δὲ αὐτὰ οὐκ εἰς μακρὰν ἀλλ' εἰς τὴν ἕκτην ἐπὶ δέκα τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός· εἰρησθαι γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ παρηγγελθαι πάντας ἔχειν συνεδρεύοντας Ἀθηναίους εἰς τὴν πανσελήνον. (99) Καὶ γὰρ τοῦτο ἀνθρώπος ἴδιον καὶ οὐ κοινὸν ποιεῖ. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἀλαζόνες ὅταν τι ψεύδωνται, ἀρίστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν, φοβούμενοι τὸν ἐλεγχόν· Δημοσοθένης δ' ὅταν ἀλαζονεύεται, πρῶτον μὲν μεθ' ὅρου ψεύδεται, ἐξώλειαν ἐπαρώμενος ἑαυτῶ, δεύτερον δέ, ἂ εὔ' ἄδεν οὐδέποτε ἐσομένα, τομῆ λέγειν ἀριθμῶν εἰς ὅποι' ἔσται, καὶ ὦν τὰ σώματα οὐχ ἑώρακα, τούτων τὰ ὀνόματα λέγει, κλέπτων τὴν ἀκρόασιν καὶ μιμούμενος τοὺς τάλιπῃ λέγοντας. Διὸ καὶ μάλιστα ἐξίως ἐστὶ μισοῖσθαι, ὅτι πονηρὸς ὦν καὶ τὰ τῶν χρηστῶν σημεῖα διαφθείρει. (100) Ταῦτα δ' εἶπων δίδωσιν ἀναγνώνας ψήφισμα τῶν γραμματεῖ μακρότερον μὲν τῆς Ἰλιάδος, κενώτερον δὲ τῶν λόγων ὡς εἶωθε λέγειν καὶ τοῦ βίου ὃν βεβίωκα, μετὸν δ' ἐλπίδων οὐκ ἐσομένων καὶ στρατοπέδων οὐδέποτε συλλεγησομένων. Ἀπαγαγὼν δ' ὑμᾶς ἐποθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος καὶ ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ἐνταῦθα δὴ συστρέψας γράφει καλεῖται ἐλίσθαι πρέσβεις εἰς Ἐρετρίαν, ὅτινες δεήσονται τῶν Ἐρετρίων (πάνυ γὰρ εἶδει δεθῆναι) μηκέτι δίδοναι τὴν σύνταξιν ὑμῖν τὰ πέντε τάλαντα, ἀλλὰ Καλλιᾶ, καὶ πάλιν ἑτέρους αἰρεῖσθαι εἰς Ὀρεὸν πρὸς τοὺς Ὀρειτάς πρέσβεις, ὅτινες δεήσονται αὐτοῖς τὸν αὐτὸν Ἀθηναίους φίλον καὶ ἐχθρὸν νομίζειν εἶναι. (101) Ἐπειτα ἀναφαίνεται περὶ ἅπαντ' ὦν ἐν τῷ ψήφισματι πρὸς τῷ κλέμματι, γράψας τὰ πέντε τάλαντα τοὺς πρέσβεις ἀξιοῦν τοὺς Ὀρειτάς μὴ ὑμῖν ἀλλὰ Καλλιᾶ δίδοναι. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὰς τριήρεις καὶ τὴν ἀλαζονίαν ἀνάγνοι καὶ τοῦ κλέμματος ἔφαι, δ' ὄρελιον δ' μαρὰς καὶ ἀνόσιος ἀνθρώπος, ὃν φησι Κησιφῶν καὶ ἐν τῷδε τῷ ψήφισματι διατελεῖν λέγοντα καὶ πράττοντα τὰ ἀρίστα τῷ δῆμῳ τῶν Ἀθηναίων.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

102. Οὐκοῦν τὰς μὲν τριήρεις καὶ τὴν πεζὴν στρατιάν καὶ τὴν πανσελήνον καὶ τοὺς συνέδρους λόγῳ ἠκούσατε, τὰς δὲ συντάξεις τῶν συμμάχων, τὰ δέκα τάλαντα, ἔργῳ ἀπολέσατε.

103. Ὑπόλοιπον δὲ μοί ἐστιν εἰπεῖν ὅτι λαβὼν τρία τάλαντα μισθὸν τὴν γνώμην ταύτην ἔγραψε Δημοσοθένης, τάλαντον μὲν ἐκ Χαλκίδος παρὰ Καλλιῶ, τάλαντον δ' ἐξ Ἐρετρίας παρὰ Κλειτάρχου τοῦ τυράννου, τάλαντον δὲ ἐξ Ὀρεοῦ, δι' ὃ καὶ καταφανὴς ἐγένετο, δημοκρατουμένων τῶν Ὀρειτῶν καὶ πάντα πραττόντων μετὰ ψήφισματος. Ἐξανθρωμένοι γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρους διακείμενοι πέμποσι πρὸς αὐτὸν Γνωσίδημον τὸν Χαριγένους υἱὸν τοῦ δυναστεύσαντός ποτε ἐν Ὀρεῶ, δεησόμενον αὐτοῦ τὸ μὲν τάλαντον ἀρῆναι τῇ πόλει, ἐπαγγελλόμενον δ' αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθῆσθαι ἐν Ὀρεῶ. (104) Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο

vero longum fore quum hæc perficerentur, sed ad decimum sextum mensis Anthesterionis; singulis enim civitatibus a se prædictum esse ac denuntiatum, ut omnes Athenas in concilium convenirent ad plenilunium. (99) Etenim hanc sibi homo propriam et non jam omnium communem habet facultatem. Ceteri enim vaniloqui jactatores, quum quid mentiuntur, dant operam ut indefinita quædam et obscura proferant, veriti ne coarguantur; at Demosthenes, si quid arrogantius confingit, primum quidem perjurio mendacium cumulat, exitium sibi imprecans, deinde, quæ certo scit nunquam futura, audet affirmare, ratione etiam inita quando sint eventura definit, et quos ne de facie quidem novit, eorum nomina in ore habet, auribus vestris abusus, eosque qui vera loquuntur imitatus. Quocirca odio vel acerbissimo dignus est, quod improbus quum sit, etiam bonorum virorum indicia corrupit. (100) His igitur dictis, decretum dat scribæ recitandum, Iliade quidem prolixius, verbis autem, quæ loqui solet, et vita, quam egit, inanius, spe denique fallaci et exercitiibus nunquam conventuris cumulat. Quum autem vos a furti suspicione abduxisset, et spe futili suspensos tenuisset, illic vero se totum colligens decretum scribit, quo legatos Eretriam mitti jubet, qui orent Eretrienes (omnino enim orandi erant) ut tributum suum, quinque illa talenta, non vobis posthac, sed Calliæ, pensarent, rursusque alteros legari censet ad Oritas, qui et ipsi peterent, ut eundem sibi atque Athenienses inimicum eundemque inimicum haberent. (101) Deinde apparet eum circa omnia in decreto illo esse furto intentum. Scripsit enim ut legati ab Oritis postulent ne vobis sed Calliæ quinque sua talenta penderent. Ut autem me vera dicere pateat, demptis ex decreto verborum fastu et tiremibus et inani jactatione, recita, et furtum illud attinge, quod fecit impurus ac nefarius homo, quem ait Ctesiphon in hoc etiam decreto assidue et dicere et agere quæ maxime sint populo Atheniensi salutaria.

DECRETUM.

102. Itaque triremes quidem et pedestres copias et plenilunium et consessores verbo audistis, sociorum vero tributa, decem talenta, re amisistis.

103. Reliquum est ut ostendam, Demosthenem trium talentorum mercede accepta decretum hoc tulisse, uno talento ex Chalclide a Calliæ, altero ex Eretria a Clitarcho tyranno, tertio autem ex Oreo; ex quo etiam furta ejus patefacta sunt, quod Oritarum libera civitas est, et nihil illi agunt nisi per plebiscitum. Si enim bello quod cum Philippo gesserant exhausti, et summa inopia laborantes, mittunt ad eum Gnosidemum Charigenis filium, ejus qui quondam Orei principatum tenuit, qui ab eo supplex peteret ut talentum civitati remitteret, promitteret autem acneam ei statuum in Oreo ponendam. (104) At iste Gnosidemo re-

τῶ Γνωσιδῆμῳ διτι ἐλαχίστου χαλκοῦ οὐδὲν δέοιτο, τὸ δὲ τάλαντον διὰ τοῦ Καλλίου εἰσπράττειν. Ἄναγκα-
ζόμενοι δὲ οἱ Ὀρειταὶ καὶ οὐκ εὐποροῦντες ὑπέβισαν
25 αὐτῷ τοῦ τάλαντου τὰς δημοσίας προσόδους, καὶ τό-
κον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκῆματος δραχμὴν
τοῦ μηνὸς τῆς μῆνης, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδωσαν.
Καὶ πάντ' ἐπράχθη μετὰ ψηφίσματος τοῦ δήμου.
(106) Ὅτι δὲ τάληθῆ λέγω, λαβέ μοι τὸ ψήφισμα τῶν
Ὀρειτῶν.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Τούτ' ἐστὶ τὸ ψήφισμα, ὃ Ἀθηναῖοι, αἰσχύνῃ μὲν
τῆς πόλεως, ἔλεγχος δὲ οὐ μικρὸς τῶν Δημοσθένους
30 πολιτευμάτων, φανερὰ δὲ κατηγορία τοῦ Κτησιφώντος·
τὸν γὰρ οὕτως αἰσχρῶς δωροδοκοῦντα οὐκ ἔστιν ἄνδρα
γεγονέναι ἀγαθόν, ἀ τετόλημκεν οὗτος γράψαι ἐν τῷ
ψηφίσματι.

106. Ἐνταῦθ' ἤδη τέτακται καὶ ὁ τρίτος τῶν και-
ρῶν, μᾶλλον δ' ὁ πάντων πικρότατος χρόνος, ἐν ᾧ
Δημοσθένης ἀπώλεσε τὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς πόλεως
πράξεις, ἀσεβήσας μὲν εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς, ἀδι-
35 κων δὲ καὶ οὐδαμῶς ἴσῃν τὴν πρὸς Θηβαίουσιν συμμαχίαν
γράφας. Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς θεοὺς αὐτοῦ
πλημμελημάτων λέγειν.

107. Ἔστι γάρ, ὃ Ἀθηναῖοι, τὸ Κιρραῖον ὠνομα-
σμένον πεδίον καὶ λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιος καὶ ἐπάρατος
ὠνομασμένος. Ταύτην ποτὲ τὴν χώραν κατώκησαν
Κιρραῖοι καὶ Κραγαλῖδαι, γένη παρανομώτατα, οἱ εἰς
τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς καὶ τὰ ἀνάθηματα ἡσέβουν,
40 ἐξημάρτανον δὲ καὶ εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας. Ἄγανα-
κτῆσαντες δ' ἐπὶ τοῖς γενομένοις μάλιστα μὲν, ὡς λέγε-
ται, οἱ πρόγονοι οἱ ὑμέτεροι, ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ἄλλοι
Ἀμφικτύονες μαντεῖαν ἔμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ,
τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μεταλθεῖν.
(108) Καὶ αὐτοῖς ἀναίρει ἡ Πυθία πολεμεῖν Κιρραῖοις
καὶ Κραγαλῖδαῖς πάντ' ἡμᾶτα καὶ πάσας νύκτας, καὶ
τὴν χώραν αὐτῶν ἐκπορθήσαντας καὶ αὐτοὺς ἀνδραπο-
59 δισαμένους ἀναθεῖναι τῷ Ἀπολλωνί τῷ Πυθίῳ καὶ
Ἀρτέμίδι καὶ Ἀθητῷ καὶ Ἀθηνᾷ Προναίᾳ ἐπὶ πάσῃ
ἀεργίᾳ, καὶ ταύτην τὴν χώραν μήτ' αὐτοὺς ἐργάζεσθαι
μήτ' ἄλλον ἔαν. Λαβόντες δὲ τὸν χρῆσμον οἱ Ἀμφι-
κτύονες ἐψηφίσαντο Σόλωνος εἰπόντος Ἀθηναίου τὴν
γνώμην, ἀνδρὸς καὶ νομοθετῆσαι δυνατοῦ καὶ περὶ
6 πᾶσι καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότες, ἐπιστρατεύειν
ἐπὶ τοὺς ἐναγεῖς κατὰ τὴν μαντεῖαν τοῦ θεοῦ· (109) καὶ
συναθροίσαντες δύνκμιν ἱκανὴν τῶν Ἀμφικτύωνων,
ἐξηγδραποδίσαντο τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν λιμένα
ἔκωσαν καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν κατέσκαψαν καὶ τὴν
χώραν αὐτῶν καθετέρωσαν κατὰ τὴν μαντεῖαν· καὶ ἐπὶ
τούτοις ἔρχον ὠμοσαν ἰσχυρὸν μήτ' αὐτοὶ τὴν ἱερὰν
10 γῆν ἐργάσεσθαι μήτ' ἄλλω ἐπιτρέψειν, ἀλλὰ βοθη-
σειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ
[καὶ φωνῇ] καὶ πάσῃ δυνάμει. (110) Καὶ οὐκ ἀπέ-
χρησεν αὐτοῖς τοῦτον μόνον τὸν ἔρκον δμόσαι, ἀλλὰ

spondit, sibi pauxillulo aeris nihil esse opus, talentum vero
per Callium se exacturum. Coacti igitur Oritae, neque unde
sumerent habentes, vectigalia publica talenti nomine ei
oppignerarunt, et pecuniae illius turpiter conciliatae usuram
solverunt Demostheni singulis mensibus unam in minam
drachmam, donec sortem reddidissent. Atque haec acta
sunt cum populi scito. (105) Quod ut vere a me dici
constet, sume hoc Oritarum plebiscitum.

PLEBISCITUM.

Hoc est illud plebiscitum, Athenienses, probrum ac de-
decus nostrae civitatis, rerum a Demosthene publice ge-
starum non leve indicium, perspicua Ctesiphontis criminatio.
Nam qui tam turpiter muneribus se corrumpendum dede-
rit, fieri non potest ut vir bonus sit, quod tamen iste in suo
ausus est decreto perscribere.

106. Hic vero tertium jam collocatum tempus est, vel
potius omnium acerbissima tempestas, qua Demosthenes
et Graecorum et civitatis nostrae rempublicam funditus
evertit, primum quum in templum Delphicum impie deli-
quit, deinde quum injustam et omnino imparem cum The-
banis societatem decrevit. Sed a sceleribus, quae in deos
immortales suscepit, initium ducam.

107. Campus est, Athenienses, quem Cirrhaeum nomi-
nant, portusque qui hodie Sacer et Sceleratus appellatur.
Eam regionem tenuerunt olim Cirrhaei et Cragalidae, gen-
tes a legibus alienissimae, qui et templum Delphicum et quae
in eo erant donaria violarunt, simulque Amphictyonum
concilio injurias intulerunt. Ob haec igitur facta indignati,
quum reliqui Amphictyones, tum vero maxime, ut ferunt,
majores vestri, oraculum dei scitabantur, quibus suppliciis
in istos homines animadvertere oporteret. (108) Respondit
Pythia, uti Cirrhaeos et Cragalidas omni tempore dies
noctesque bello vexarent, direptisque eorum finibus ipsis-
que in servitum abstractis, agros illos Apollini Pythio,
Dianae, Latonae, Minervae Pronae, ut in perpetuum in-
culti essent, consecrarent, eosque neque ipsi colerent ne-
que ab alio coli paterentur. Hoc oraculo accepto, Amphi-
ctyones decreverunt, sententiam dicente Solone Atheniensi,
viro et legum scribendarum peritissimo et in poeticae ac
philosophiae studiis exercitato, ut ex oraculi praescripto
exercitus contra sceleratos duceretur. (109) Justis itaque
ex Amphictyonibus collectis copiis, homines illos in servi-
tutem redegerunt, portum obstruxerunt, urbem funditus
diruerunt, regionem omnem ex oraculo consecraverunt,
quin et religiosissimo se sacramento devinxerunt, neque se
terram sacram culturos neque ab aliis coli passuros, sed
opem deo terraeque sacrae, manibus, pedibus, voce, omni
virium contentione perlaturus. (110) Neque vero satis habue-
runt, jusjurandum hoc sanxisse, sed devotionem insuper et

καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. Γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρχῇ, « εἰ τις τάδε » φησὶ « παραβαίνει ἢ πόλις ἢ ἰδιώτης ἢ ἔθνος, ἑναγῆς « φησιν » ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ 15 Λητοῦς καὶ Ἀθηναῖς Προναίας. » (111) Καὶ ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποῦς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἰουκότα ἀλλὰ τέρατα, μηδὲ βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι, ἦτταν δὲ αὐτοῖς εἶναι πολέμου καὶ δικῶν καὶ ἀγορῶν, καὶ ἐξώλεις εἶναι καὶ αὐτοῦς καὶ οἰκίας καὶ γένος τὸ ἐκείνων « Καὶ μήποτα » φησὶν « ὁσίως θύσαιεν τῷ Ἀπόλλωνι μηδὲ τῇ Ἀρτέμιδι μηδὲ τῇ Λητοῖ μηδ' Ἀθηναῖ Προναίᾳ, μηδὲ 20 ἀνέγνωθι τὴν τοῦ θεοῦ μαντεῖαν. Ἀκούσατε τῆς ἀρχῆς ἀναμνήσθητε τῶν ὄρκων, οὐς ὑμῶν οἱ πρόγονοι μετὰ τῶν Ἀμφικτυόνων συνώμοσαν.

MANTEIA.

[οὐ πρὶν τῆσδε πόλεως ἐρείψετε πύργον ἐλόντες, πρὶν γε θεοῦ τεμένει κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης 25 κῦμα ποτικλυζῆ, κελადοῦν ἱεραῖσιν ἐπ' ἀκταῖς.]

APA. OPKOI.

113. Ταύτης τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν ὄρκων καὶ τῆς μαρτυρίας γενομένης, ἀναγεγραμμένον ἔτι καὶ νῦν, οἱ Λοκροὶ οἱ Ἀμφισσεῖς, μᾶλλον δὲ οἱ προσετιχότες αὐτῶν, ἀνδρες παρανομώτατοι, ἐπειράζοντο τὸ πεδίον, καὶ τὸν λαίμαρον τὸν ἐξάριστον καὶ ἐπάρaton πάλιν ἐτείχισαν καὶ συνώκισαν, καὶ τέλος τοὺς καταπλέοντας ἐξέλεγον, 30 καὶ τῶν ἀρικνουμένων εἰς Δελφοῦς πυλαγόρων ἐνίοους χρήμασι διέφθειραν, ὧν εἷς ἦν Δημοσθένης. (114) Χειροτονηθεὶς γὰρ ὑφ' ὑμῶν πυλαγόρας λαμβάνει χιλίας δραχμὰς παρὰ τῶν Ἀμφισσεῶν ὑπὲρ τοῦ μηδεμίαν μνεῖαν περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς Ἀμφικτυοῖσι ποιήσασθαι. Διωμολογήθη δ' αὐτῷ καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἀποσταλήσεσθαι Ἀθήναζε τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου μναῖς 35 εἰκοσι τῶν ἐξαρίστον καὶ ἐπάρτων χρημάτων, ἐφ' ὅτε βοηθήσειν τοῖς Ἀμφισσεῦσιν Ἀθήνησι κατὰ πάντα τρόπον ὅθεν μᾶλλον ἢ πρότερον συμβέβηκεν αὐτῷ, ὅτου ἂν προσάψεται ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ ἐνάστου ἢ πόλεως δημοκρατουμένης, τούτων ἐκάστους ἀνιάτοις κακοῖς περιβάλλειν.

114. Σκέψασθε δὴ τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην, ὡς περιεγένετο τῆς τῶν Ἀμφισσεῶν ἀσεβείας. Ἐπὶ γὰρ Θεοφράστου ἀρχοντος, ἱερομνήμονος ὄντος Διογῆτου Ἀναφλυστίου, πυλαγόρους ὑμεῖς ἐλεσθε Μειδίαν τε ἐκείνιον τὸν Ἀναγυράσιον, ὃν ἐβουλόμην ἂν 40 πολλῶν ἕνεκα ζῆν, καὶ Θρασυκλέα τὸν Λέκκιον, καὶ τρίτον δὲ μετὰ τούτων ἐμέ. Συνέθη δ' ἡμῖν ἀρτίως μὲν εἰς Δελφοῦς ἀρῆχθαι, παραρῆμα δὲ τὸν ἱερομνήμονα Διογῆτην πυρέττειν τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο συνεπε-

exsecrationem validam adjecerunt. Ita enim in exsecratione scriptum est : Si quis, inquit, hæc violaverit, sive civitas sive quis privatus, sive natio, caput ejus Apollini, Dianæ, Latonæ, Minervæ Pronææ devotum esto : (111) imprecatur iis porro, ut neque ipsis terra fructum ferat, neque conjuges eorum liberos parentibus similes sed portenta emittantur, neque pecudes foetus naturales edant; ut e bello, e judiciis, e foro victi discedant, et internecone delectantur et ipsi et ædes et genus ipsorum; neque unquam, inquit, Apollini aut Dianæ aut Latonæ aut Minervæ Pronææ sancte libanto, neque numinibus illis eorum sacra accepta sunt. (112) Atque ut hæc vera dicere me pateat, recita dei oraculum. Audite exsecrationem; jurisjurandi, quod cum ceteris Amphictyonibus majores vestri juraverunt, memoriam repetite.

ORACULUM.

[Non prius hanc urbis captam delebitis arcem, Quam mea templa mihi fervens maris alluat unda, Litoribusque sacris resonet Neptunia conjunx.]

EXSECRATIO. JUSJURANDUM.

113. Hac exsecratione facta, hoc jurejurando, hoc oraculo dato, quæ omnia in tabulas publicas relata adhuc exstant, Locri Amphissenses, ac potius eorum principes, homines iniquissimi, campum illum excoluerunt, portum sacrum et sceleratum rursus munierunt et habitarunt, ac portoria ab adnavigantibus exegerunt; nonnullos etiam ex Pylagoris qui Delphos proficiscebantur pecunia corruperunt, quo quidem in numero fuit Demosthenes. (114) Nam suffragio creatus a vobis Pylagoras mille drachmas ab Amphissensibus accepit, ne quam eorum apud Amphictyonas mentionem faceret. Pacto etiam promissum erat, ut in posterum viginti minæ ex devota illa et exsecrata pecunia singulis annis Athenas ei mitterentur, ut ibi omni contentione Amphissensibus opitularetur. Unde magis etiam quam unquam alias ei contigit, ut quemcunque vel privatum vel potestate præditum vel liberam civitatem attingeret, eorum singulos insanabilibus serumais implicaret.

115. Sed videte, quæso, quantopere vicerit Amphissensium impietatem divinum numen et fortuna. Archonte Theophrasto, hieromnemone Diogneto Anaphlystio, vos Pylagoras legisit Midiam illum Anagyrasium, quem ego multis de causis velim nunc supersditem, et Thrasyclem Leccium, et me una cum his tertium. Accidit autem quum primum Delphos delati sumus, ut Diognetus hieromnemnon in febrim incidit; eodemque morbo correptus est Midias. Ceteri

πρώκει καὶ τῷ Μειδίᾳ. Οἱ δ' ἄλλοι συνεκάθητο Ἀμφικτύονες. (116) Ἐξηγγέλλετο δ' ἡμῖν παρὰ τῶν βουλομένων εὖνοιαν ἐνδείκνυσθαι τῇ πόλει, ὅτι οἱ Ἀμφισσεῖς ὑποπεπτωκότες τότε καὶ δεινῶς θεραπεύοντες τοὺς Θεβαίους εἰσέφερον δόγμα κατὰ τῆς ὑμετέρας πόλεως, πεντήκοντα ταλάντια ζημιῶσαι τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκε πρὸς τὸν κινὸν νεῶν πρὶν ἐξαράσασθαι, καὶ ἐπεγράψαμεν τὸ προσήκον ἐπίγραμμα « Ἀθηναῖοι ἀπὸ Μήδων καὶ Θεβαίων ὄτε τᾶναντία τοῖς Ἑλλήσιν ἐμάχοντο. » Μεταπειθόμενος δέ με ὁ ἱερομνήμων ἤϊστος εἰσελθεῖν εἰς τὸ συνέδριον καὶ εἰπεῖν τι πρὸς τοὺς Ἀμφικτύονας ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ αὐτὸν οὕτω προηρημένον. (117) Ἀρχομένου δέ μου λέγειν καὶ προθυμωτέρον πως εἰσεληλυθότος εἰς τὸ συνέδριον, τῶν ἄλλων πυλαγῶρων μεθεστηκότων, ἀναβοήσας τις τῶν Ἀμφισσέων, ἀνθρώπος ἀσελγέστατος καὶ (ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο) οὐδεμείας παιδείας μετεσχηκώς, ἴσως δὲ καὶ δαιμονίου τινὸς ἐξαμαρτάνειν αὐτὸν προαγομένου, « ἀρχὴν δέ γε » ἔφη « ὦ ἄνδρες Ἑλληγες, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τούνομα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις, ἀλλ' ὡς ἐναγεῖς ἐξήγετε ἐκ τοῦ ἱεροῦ. » (118) Ἄμα δὲ ἐμέμνητο τῆς τῶν Φωκέων συμμαχίας, ἣν ὁ Κρωθύλος ἐκέλευε ἔγραψε, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ δυσγερῆ κατὰ τῆς πόλεως διεξῆμι λέγων, ἃ ἐγὼ οὔτε τοτ' ἐκαρτέρουν ἀκούων οὔτε νῦν ἡδέως μέμνημαι αὐτῶν. Ἀκούσας δὲ οὕτω παρωξύνθη ὡς οὐδεπόποι' ἐν τῷ ἑμαυτοῦ βίῳ. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους λόγους ὑπερήσομαι ἐπῆλθε δέ μοι ἐπὶ τῆν γνώμην μνησθῆναι τῆς τῶν Ἀμφισσέων περὶ τὴν γῆν τὴν ἱερὰν ἀσεθείας, καὶ αὐτόθεν ἐστηκὸν ἐδείκνυσεν τοῖς Ἀμφικτύοσιν ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδῖον τῷ ἱερῷ καὶ ἔστιν εὐσύνοπτον. (119) « Ὅρατ', » ἔφη ἐγὼ, « ὦ ἄνδρες Ἀμφικτύονες, ἐχειρασμένον τοῦτο τὸ πεδῖον ὑπὸ τῶν Ἀμφισσέων καὶ κεραμεῖα ἐνωκοδομημένα καὶ αὐλία ὄρατε τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν ἐξάγιστον καὶ ἐπάρατον λιμένα τετειγισμένον ἴστε τούτους αὐτοὶ (καὶ οὐδὲν ἐτέρων δεῖσθε μαρτύρων) τὴν πεπραχότα καὶ χρήματα λαμβάνοντας ἐκ τοῦ ἱεροῦ λιμένος. » Ἄμα δὲ ἀναγινώσκειν ἐκέλευον αὐτοῖς τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ, τὸν ὄρκον τῶν προγόνων, τὴν ἄραν τὴν γενομένην, καὶ διωριζόμεν ὅτι (120) « ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τοῦ σώματος καὶ τῶν τέκνων καὶ οἰκίας τῆς ἑμαυτοῦ βοηθῶ κατὰ τὸν ὄρκον καὶ τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ φωνῇ καὶ πᾶσιν οἷς δύναμαι, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ ὑμεῖς δ' ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ἤδη βουλευέσθε. Ἐνῆρξται μὲν τὰ κανῶ, παρεῖσθε δὲ τοῖς βομοῖς τὰ θύματα, μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τὰγαθὰ καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ. (121) Σκοπεῖτε δὲ ποία φωνῇ, ποία ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι τὰς ἰκεσίας ποιήσαθε, τούτους παρέντες ἀτιμωρήτους τοὺς ἐναγεῖς καὶ ταῖς ἀραῖς ἐνόχους. Οὐ γὰρ δι' αἰνιγμάτων ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται ἐν τῇ ἀρχῇ κατὰ τὴν τῶν ἀσεθησάντων, ἃ χρὴ παθεῖν αὐτούς, καὶ

Amphictyones in concessum coibant. (116) *Interea affertur ad nos ab iis qui suam in civitatem vestram benevolentiam declarare cuperent, Amphissenses, subjectos tunc et mirum in modum subeervientes Thebanis, decretum adversus civitatem nostram attulisse, quo populus Atheniensis quinquaginta talentis multaretur, propterea quod novo templo priusquam esset dedicatum aureos clypeos suspendissemus, addita inscriptione quam addi par erat, Athenienses de Medis ac Thebanis, quo tempore adversus Græcos hi pugnarunt.* Hieromnemon autem accersitum me rogabat, ut in concilium ingressus aliquid apud Amphictyonas pro civitate nostra dicerem, quum ipse ultro id in animo haberem. (117) Postquam igitur verba facere cœperam, et quidem paulo cupidius in concilium ingressus eram, quod ceteri Pylagores nostri abessent, exclamans quidam ex Amphissensibus, homo procacissimus et, ut mihi videbatur, omnis doctrinæ liberalis expertus, fortassis etiam a deo aliquo irato in hanc amentiam impulsus, *Omnino, si saperetis, inquit, vos Græci, ne nomen quidem Atheniensium his diebus nominaretis, sed eos tanquam impios et contaminatos templo exturbaretis.* (118) Et simul Phocensium societatem, quam Crobylus ille suaserat, commemorabat, multaque alia acerba et odiosa in civitatem nostram expromebat, ea percensens quæ neque tunc aures meæ sustinere poterant, neque nunc memoria libenter excito. Ceterum his auditis, tanta ego ira exarsi, quanta nunquam alias per totum vitæ meæ cursum. Atque alia quidem quæ tum locutus sum prætermittam: verum in mentem mihi venit Amphissensium in terram sacram impietatis facere mentionem, quam terram eodem e vestigio in quo insistebam Amphictyonibus monstrabam. Nam campus Cirrhæus templo subjacet, indeque facilis est conspectu. (119) *Videtis, inquam, Amphictyones, campum hunc ab Amphissensibus excultum, videtis figlinas et diversoria exstructa. Cernitis oculis sacrum et sceleratum portum illum munitum. Scitis ipsi, neque aliis testibus egelis, istos ex sacro portu vectigalia exigere pecuniamque cogere.* Simul iis dei oraculum, majorum jusjurandum, execrationem factam recitari jubebam, ac distinctis verbis, (120) *Ego, dicebam, pro populo Atheniensi, pro me, pro liberis domoque mea, ex majorum jurisjurandi præscripto, deo terræque sacre, manibus, pedibus, voce, quibuscumque denique rebus possum, opem feram, et civitatem nostram piaculo liberabo: vos vero vobis ipsi jam consulite. Canistrorum cœpta est circumvectatio, admotæ sunt altaribus hostiæ, bona tum publica tum privata a diis immortalibus estis petituri.* (121) *Vobiscum itaque reputate, qua voce, qua mente, quibus oculis, qua fidentia freli supplicationes facietis, si consceleratos et diris devotos homines inultos dimittetis. Non enim obscure sed apertissime in execratione scriptum est, quibus sint afficiendi supplicii tum sa-*

κατὰ τῶν ἐπιτροφάντων, καὶ τελευταῖον ἐν τῇ ἀρχῇ γέγραπται, μηδ' ὁσίως θύσαιεν οἱ μὴ τιμωροῦντες, φησί, τῷ Ἀπολλωνί μηδὲ τῇ Ἀρτέμιδι μηδὲ τῇ Ἀθητοῖ μηδ' Ἀθηναῖ Προναίᾳ, μηδὲ δεξάντο αὐτῶν τὰ ἱερά. »

122. Τοιαῦτα καὶ πρὸς τοῦτους ἕτερα πολλὰ διεξελθόντος ἐμοῦ, ἐπειδὴ ποτὲ ἀπηλλάγην καὶ μετέστην ἐκ τοῦ συνεδρίου, κραυγὴ πολλὴ καὶ θόρυβος ἦν τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ λόγος ἦν οὐκέτι περὶ τῶν ἀσπίδων ἀς ἡμεῖς ἀνέθεμεν, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τῶν Ἀμφισσέων τιμωρίας. Ἦδη δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας οὔσης προελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνείπε, Δελφῶν θεοὶ ἐπὶ δίαιτες ἔδωσι, καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους, ἤκειν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔχοντας ἅμα καὶ διεκίλλας πρὸς τὸ Θύστιον ἐκεῖ καλούμενον καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς κῆρυξ ἀνηγόρευε τοὺς ἱερομνήμονας
71 καὶ πυλαγόρους ἤκειν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον βοηθήσοντας τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ. « ἤτις δ' ἂν μὴ παρῆ πόλις, εἰρήεται τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐναγῆς ἔσται καὶ τῇ ἀρχῇ ἐνοχος. » (123) Τῇ δὲ ὑστέραια ἤκομεν ἔωθεν εἰς τὸν προειρημένον τόπον, καὶ κατέβημεν εἰς τὸ Κιρραῖον πεδίον, καὶ τὸν λιμένα κατασκάφαντες καὶ τὰς οἰκίας ἐμπήσαντες ἀνεχωροῦμεν. Ταῦτα δὲ ἡμῶν πραττόντων οἱ Λοκροὶ οἱ Ἀμφισσεῖς, ἐξήκοντα στάδια ἀποθεν οἰκούντες Δελφῶν, ἤκουον πρὸς ἡμᾶς μὲθ' ὅπλων πανδοχησί· καὶ εἰ μὴ δρόμον μολὶς ἐξεφεύγομεν εἰς Δελφούς, ἐκινδυνεύσαμεν ἂν ἀπολέσθαι. (124) Τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ Κόττυρος ὁ τὰς γνώμας ἐπιψηφίζων ἐκκλησίαν ἐποίει τῶν Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν γὰρ ὀνομάζουσιν, ὅταν μὴ μόνον τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομνήμονας
10 συγκαλέσωσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνθύοντας καὶ χρωμένους τῷ θεῷ. Ἐνταῦθ' ἤδη παλλαὶ μὲν ἐγίνοντο τῶν Ἀμφισσέων κατηγορίαι, πολλὸς δ' ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· τέλος δὲ παντὸς τοῦ λόγου ψηφίζονται ἤκειν τοὺς ἱερομνήμονας πρὸ τῆς ἐπιούσης πυλαίας ἐν ῥητῷ χρόνῳ εἰς Πύλας, ἔχοντας δόγμα καθ' ὃ τὴν γῆν τὴν ἱερὰν καὶ τοὺς Ἀμφικτυόνας ἐξῆμαρτον.
15 Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, ἀναγνώσεται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

125. Τοῦ δόγματος τούτου ἀποδοθέντος ὑφ' ἡμῶν ἐν τῇ βουλῇ καὶ πάλιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ τὰς πράξεις ἡμῶν ἀποδείξαμένου τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως πάσης προαιρουμένης εὐσεβεῖν, καὶ Δημοσθένους ὑπὲρ
20 τοῦ μεσεγγυήματος τοῦ ἐξ Ἀμφισσῆς ἀντιλέγοντος καὶ ἐμοῦ φανεροῦς ἐναντίον ὑμῶν ἐξελέχοντος, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν ἄνθρωπος οὐκ ἠδύνατο σφῆλαι, εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ μεταστησάμενος τοὺς ἰσώτατος ἐκφέρεται προβοῦλευμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, προσλαβὼν τὴν τοῦ γράψαντος ἀπειρίαν (126) τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεπράξατο ἐπιψηφισθῆναι καὶ γενέσθαι δήμου ψήφισμα ἤδη ἐπαναστάσης τῆς ἐκκλησίας, ἀτεληλυθότος ἐμοῦ (οὗ γὰρ ἂν ποτὲ ἐπέ-
25 τρεφεῖ) καὶ τῶν πολλῶν δὲ ἀφαιμένων οὐ τὸ κεφαλαῖον

crilegi, tum si qui impietatem permiserint, ac postrema execrationis clausula est : NE PURE, inquit, LIBANTO APOLLINI, DIANÆ, LATONÆ, MINERVÆ PRONÆ, QUI NON POENAS EXEGERINT, NEQUE HIS EORUM SACRA ACCEPTA SUNTO.

122. Quum hæc et alia hujusmodi multa dixissem, cessat atque e consessu migravi; clamor illico ingens et fremitus inter Amphictyonas coortus est, neque jam de clypeis, quos dicaveramus, sed de pœnis ab Amphissensibus sumendis agebatur. Die igitur jam provecta, præco procedens nuntiauit, ut quotquot ex Delphis biennio pubertatem superassent, tum servi tum liberi, statim ubi diluxerit, cum falcibus et ligonibus ad Thystium quem appellant locum convenirent. Iterum idem præco edixit, ut hieromnemones et Pylagoræ eodem venirent deo et terræ sacra auxilium laturi : si qua vero civitas non affuerit, templo arceretur, scelerata foret et execrationi obnoxia. (123) Postridie mane in prædictum locum convenimus, in campum Cirrhæum descendimus, et effosso portu ædificiisque incensis rediimus. Interea dum hæc agimus, Locri Amphissenses qui sexaginta circiter stadia a Delphis distabant, armati in nos impetum fecerunt universi, et nisi in pedes coniecti vix tandem Delphos pervenissemus, periculum certe fuit ne funditus periremus. (124) Die proximo Cottypus, qui sententias suffragis permittebat, concionem indicit Amphictyonum; concionem autem nominant, quando non solum Pylagoras et hieromnemones convocant, sed eos etiam qui sacra simul faciunt, qui que oraculum dei adeunt. Ibi vero multis accusationibus urgentur Amphissenses, nostra civitas contra magnis laudibus ornatur. Totius autem orationis hic exitus fuit : decernitur ut hieromnemones ante proximum Pylæum consessum constituto tempore in Pylas coirent, unaque decretum afferrent, ex quo essent Amphissenses scelerum suorum in deum inque terram sacrani et Amphictyones pœnas daturi. Ut autem vera me loqui pernoescatis, decretum ipsum vobis scriba recitabit.

DECRETUM.

125. Hoc igitur decreto a nobis tum in senatu renuntiato, tum in concione ad populum prolato, et actionibus nostris a populo comprobatis, et universa civitate ad studium pietatis excitata, quum Demosthenes propter mercedis sponcionem illam Amphissensem contradiceret, a me vero coram vobis manifeste coargueretur, neque jam posset homo in propatulo civitatem decipere, ingressus in curiam et summotis privatis præconsultum senatus scribendum curat et in concionem defert, ejus qui scripserat Imperitia abusus : (126) perfecit porro, ut hoc ipsum senatus consultum in concione suffragis permitteretur utque a populo scisceretur, quum surrexisset jam concio, egoque discessissem (neque enim unquam passus essem), plurimique alii jam abissent;

ἔστι, « τὸν ἱερομνήμονα » φησί « τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς πυλαγόρους τοὺς αἰεὶ πυλαγοροῦντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας καὶ εἰς Δελφοὺς ἐν τοῖς τεταγμένοις χρόνοις ὑπὸ τῶν προγόνων », εὐπραπῶς γε τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῷ ἔργῳ αἰσχροῦς· κωλύει γὰρ εἰς τὸν σύλλογον τὸν ἐν Πύλαις ἀπαντᾶν, ὃς ἐξ ἀνάγκης πρὸ τοῦ καθήκοντος ἐμελλε χρόνου γίνεσθαι. (127) Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ φησί « τὸν ἱερομνήμονα » φησί « τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς πυλαγόρους τοὺς αἰεὶ πυλαγοροῦντας μὴ μετέχειν τοῖς ἐκεῖ συλλεγομένοις μήτε λόγων μήτε ἔργων μήτε δογματίων μήτε πράξεως μηδεμιᾶς. » Τὸ δὲ μὴ μετέχειν τί ἐστι; πότερα τᾶληθές εἴπω ἢ τὸ ἥδιστον ἀκούσαι; τὸ ἀληθές ἐρῶ· τὸ γὰρ αἰεὶ πρὸς ἡδονὴν λεγόμενον οὕτωςαι τὴν πόλιν διατέθεικεν. Οὐκ ἔξ μεμνήσθαι τῶν ὄρκων, οὐς ἡμῶν οἱ πρόγονοι ὤμοσαν, οὐδὲ τῆς ἀρᾶς οὐδὲ τῆς τοῦ θεοῦ μαντείας.

128. Ἡμεῖς μὲν οὖν Ἀθηναῖοι κατεμείναμεν διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα, οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτύονες συνελέγησαν εἰς Πύλας πλὴν μιᾶς πολέως, ἧς ἐγὼ οὐτ' ἂν τοῦνομα εἰποίμι, μὴθ' αἰ συμφορὰ παραπλήσιοι γίνοντο αὐτῆς μὴδὲ τῶν Ἑλλήνων. Καὶ συνελθόντες ἐψηφίσαντο ἐπιστρατεύειν ἐπὶ τοὺς Ἀμφισσείας, καὶ στρατηγὸν εἰλοντο Κόττυφον τὸν Φαρσάλιον τὸν τότε τὰς γνώμας ἐπιψηφίζοντα, οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις οὕτω μακρὰν ἀπόντος· ὃν αὐτίκα μάλα τολμήσει λέγειν Δημοσθένης ὡς ἐγὼ ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας ἐπήγαγον. (129) Καὶ παρελθόντες τῇ πρώτῃ στρατείᾳ καὶ μάλα μετρίως ἐχρήσαντο τοῖς Ἀμφισσέουσιν· ἀντὶ γὰρ τῶν μεγίστων ἀδικημάτων χρήμασιν αὐτοὺς ἐζημίωσαν, καὶ ταῦτ' ἐν βῆτῳ χρόνῳ προεἶπον τῷ θεῷ καταθεῖναι, καὶ τοὺς μὲν ἐναγεῖς καὶ τῶν πεπραγμένων αἰτίους μετεστῆσαντο, τοὺς δὲ δι' εὐσεβείαν φυγόντας κατήγαγον. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὰ χρήματα ἐξέτινον τῷ θεῷ τοὺς τ' ἐναγεῖς κατήγαγον καὶ τοὺς εὐσεβεῖς κατελθόντας διὰ τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξέβαλον, οὕτως ἦδη τὴν δευτέραν στρατείαν ἐπὶ τοὺς Ἀμφισσεῖς ἐποίησαντο, πολλῷ χρόνῳ ὑστερον, ἱπαναηλυθότος Φιλίππου ἐκ τῆς ἐπὶ τοὺς Σκύθας στρατείας, τῶν μὲν θεῶν τὴν ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων, τῆς δὲ Δημοσθένους δωροδοκίας ἐμποδῶν γεγεννημένης.

130. Ἄλλ' οὐ προὔλεγον, οὐ προεσήμαινον ἡμῖν οἱ θεοὶ φυλάσασθαι, μόνον οὐκ ἀνθρώπων φωνὰς προσκτησάμενοι; Οὐδεμίαν τοι πάποτε ἐγῶγε μᾶλλον πόλιν εὐράκα ὑπὸ μὲν τῶν θεῶν σκιζομένην, ὑπὸ δὲ τῶν βητόρων ἐνίων ἀπολλυμένην. Οὐχ ἱκανὸν ἦν τὸ τοῖς μυστηρίοις φανέν σημείον φυλάσασθαι, ἢ τῶν μυστῶν τελευτή; οὐ περὶ τούτων Ἀμεινιάδης μὲν προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφοὺς ἐπερησομένου τὸν θεὸν ὅτι χρὴ πράττειν, Δημοσθένης δὲ ἀντέλεγε φιλιππίζειν τὴν Πυθίαν φάσκων, ἀπαίδευτος ὢν καὶ ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ἡμῶν αὐτῷ ἐξουσίας; (131) οὐ τὸ τελευταῖον ἀθύτων καὶ

cujus quidem sciti caput hoc fuit: Hieromnemon, inquit, Atheniensium et Pylagoræ quotquot in posterum futuri sunt ad Pylas et Delphos proficiscantur iis temporibus quæ a majoribus nostris constituta sunt, verbo quidem honeste, re turpiter et flagitiose: prohibet enim quominus ad consensum illum Pylæum occurrant, qui necessario ante præstitutum tempus erat futurus. (127) Sed aliud ei scito adscriptum est multo et aperlius et acerbius. Atheniensium, inquit, Hieromnemon et Pylagoræ, qui posthac futuri sunt, cum iis qui illuc conveniunt neque verborum neque factorum neque scitorum neque ullius rei habeant commercium. Quorsum autem illud est, Ne habeant commercium? Verumne dicam, an id quod sit auditu jucundissimum? Verum dicam; nam quod ita semper ad voluptatem dictum fuit, id vero civitatem nostram hac redegit. Non sinit vos jurisjurandi meminisse, quod majores vestri juraverunt, non execrationis, non oraculi.

128. Nos igitur Athenienses propter hoc plebiscitum hic mansimus, at vero reliqui Amphictyones ad Pylas convenerunt præter unam civitatem, cujus ego neque nomen proferam, et absit precor ut Græcorum cuiquam similis accidat calamitas! Ibiq; congregati exercitum in Amphissenses ducendum censuerunt, et imperatorem legerunt Cottypum illum Pharsalium, qui tum sententias suffragiis subiciebat; quo tempore non erat in Macedonia Philippus, quin ne in Græcia quidem, sed in Scythia versabatur adeo longe abhinc remotus, quem tamen mox audebit dicere Demosthenes impudenter a me esse in Græcos immissum. (129) Ac prima quidem expeditione victores valde se moderatos in Amphissenses præbuerunt. Pro atrocissimis enim injuriis pecuniis tantum eos mulctarunt, quas præstituto tempore deo persolvi decreverunt, et sceleratos commissorumque facinorum auctores abegerunt, eos vero qui pietatis causa profugerant revocarunt. Sed quum illi neque pecuniam deo persolverent, sceleratos autem restituerent, et pios illos homines ab Amphictyonibus revocatos ejicerent, jam tum alteram in Amphissenses aciem instruxerunt, longo post intervallo, quum ab expeditione Scythica reversus erat Philippus, quumque defendendæ religionis principatum dii immortales nobis detulerant, Demosthenis autem avaritia et sordes impedimento erant.

130. At non prædicebant, non præmonstrabant nobis dii ut caveremus, tantum non humanis vocibus eloquentes? Nullam unquam ego civitatem vidi deorum præsidio insignius custodiri, ab oratoribus rursus quibusdam pessumdari. Non satis ad præmonendum valebat portentum illud mysteriorum diebus visum, mystarum interitus? non ob hæc Amyniades prædixerat ut caveremus, ut certos homines Delphos mitteremus, qui quid facto opus esset oraculum sciscitarentur; Demosthenes vero obstitit, quum Pythiarum Philippo studere prædicaret, vir illiberalis et hac quam ei datis licentia insolenter perfruens et inflatus? (131) Postremæ

ἀκαλλιερῆτων τῶν ἱερῶν ὄντων ἐξέπεμψε τοὺς στρα-
 τώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον; Καίτοι γε πρῶτην
 ἀπειλὴν λέγειν ὅτι παρὰ τοῦτο Φίλιππος οὐκ ἔλθεν
 ἡμῶν ἐπὶ τὴν χώραν, ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ καλὰ τὰ
 ἱερά. Τίνος οὖν ζημίας δέσιος εἶ τυχεῖν, ἢ τῆς Ἑλλά-
 20 δος ἀλιτήριε; Εἰ γὰρ ὁ μὲν κρατῶν οὐκ ἔλθεν εἰς τὴν
 τῶν κρατουμένων χώραν, ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ καλὰ τὰ
 ἱερά, σὺ δ' οὐδὲν προειδώς τῶν μελλόντων ἵσασθαι πρὶν
 καλλιερῆσαι τοὺς στρατιώτας ἐξέπεμψας, πότερον στα-
 φανοῦσθαι σε δεῖ ἐπὶ ταῖς τῆς πόλεως ἀτυχαῖαι ἢ ὑπερ-
 ορίσθαι;

132. Τοιγάρτοι τί τῶν ἀνεπίστων καὶ ἀπροσδοκῆτων
 ἐρ' ἡμῶν οὐ γέγονεν; οὐ γὰρ βίον γε ἡμεῖς ἀνθρώπινον
 βεβιωκαμεν, ἀλλ' εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἰσομένοις
 25 μεθ' ἡμῶν ἐφυμεν. Οὐχ ὁ μὲν τῶν Περσῶν βασιλεύς,
 ὁ τὸν Ἄθω διουρύζας, ὁ τὸν Ἑλλάσποντον ζεύζας, ὁ γῆν
 καὶ ὕδωρ τοὺς Ἑλληνας αἰτῶν, ὁ τομῶν ἐν ταῖς ἐπι-
 στολαῖς γράφειν ὅτι δεσπότης ἐστὶν ἀπάντων ἀνθρώπων
 ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι θουμένου, νῦν οὐ περὶ τοῦ
 κύριος εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώ-
 ματος σωτηρίας; Καὶ τοὺς αὐτοὺς ὀρώμεν τῆς τε δόξης
 30 ταύτης καὶ τῆς ἐπὶ τὸν Πέρσην ἡγεμονίας ἡξιωμένους,
 οἳ καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἠλευθέρωσαν. (132) Θῆβαι
 δέ, Θῆβαι, πόλις ἀστυγείτων, μεθ' ἡμέραν μίαν ἐκ
 μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται, εἰ καὶ δικαίως, περὶ
 τῶν θλων οὐκ ὀρθῶς βουλευσάμενοι, ἀλλὰ τὴν γε θεο-
 βλίδειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην οὐκ ἀνθρωπίνως ἀλλὰ
 35 ὀαιμονίως κτησάμενοι. Λακεδαιμόνιοι δ' οἱ ταλαί-
 ποιροι, προσαψάμενοι μόνον τούτων τῶν πραγμάτων
 ἐξ ἀρχῆς περὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ κατάληψιν, οἱ τῶν Ἑλλή-
 νων ποτὲ ἀξιοῦντες ἡγεμόνες εἶναι, νῦν δμηρεύσοντες
 καὶ τῆς συμφορᾶς ἐπίδειξιν ποιησόμενοι μέλλουσιν ὡς
 Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι, τοῦτο πεισόμενοι καὶ αὐτοὶ
 καὶ ἡ πατρίς ὅτι ἂν ἐκείνῳ δόξῃ, καὶ ἐν τῇ τοῦ κρα-
 τούτος καὶ προηδικημένου μετριότητι κριθήσονται.
 (134) Ἡ δ' ἡμετέρα πόλις, ἡ κοινὴ καταφυγὴ τῶν Ἑλ-
 λήνων, πρὸς ἣν ἀφικνούμενοι πρότερον ἐκ τῆς Ἑλλάδος
 40 αἱ πρεσβεῖται, κατὰ πόλεις ἕκαστοι παρ' ἡμῶν τὴν σω-
 τηρίαν εὔρησόμενοι, νῦν οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων
 ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος
 ἰσάφους. Καὶ ταῦθ' ἡμῖν συμβέβηκεν ἐξ ὅτου Δημα-
 σθένης πρὸς τὴν πολιτείαν προσελήλυθεν. Εὖ γὰρ περὶ
 τῶν τοιούτων Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς ἀποφαίνεται. Λέγει
 γὰρ που, παιδεύων τὰ πλήθη καὶ συμβουλεύων ταῖς
 πόλεις τοὺς πονηροὺς τῶν δημαγωγῶν μὴ προσδέχεσθαι.
 45 (135) Λέξω δὲ κάθ' ἑκάστου διὰ τοῦτο γὰρ οἶμαι ἡμῶν
 παιδᾶς ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν'
 ἀνδρᾶς ὄντες αὐτοῖς χρώμεθα.

Πολλάκι δὲ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα,
 ὅς κεν ἀλιτράνην καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται.
 Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγα πῆμα δῶκε Κρονίων,
 λυμὸν ἄμοῦ καὶ λοιμὸν, ἀποστεινύθουσι δὲ λαοί·
 ἢ τῶν γε στρατῶν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἢ ὅ γε τεύχος,
 ἢ νέας ἐν κόντρᾳ ἀποτίννεται εὐρύσπα Ζεὺς.

nonne hostiis non litatis, non addicentibus, milites ad ma-
 nifestum misit vitæ periculum? Atque is nuper ausus
 est dicere, Philippum idcirco in nostram regionem non in-
 vasisse, quod sacra ei haud pulcre cessissent. Quo igitur
 supplicio dignus es, o Græciæ clades? Si enim ipse victor
 in eorum qui victi erant fines non invasit, quod sacra ei
 non pulcre cessissent, tu autem nescius quid esset omnino
 futurum, priusquam litasses milites emisiati, utrum opor-
 tuit te propter clades civitatis corona donari, an ejici
 atque exterminari?

132. Nam quid insperati, quid inexpectati nostra ætate
 non evenit? Non enim vitam nos humanam viximus, sed ut
 incredibilia de nobis loquantur posteri, in lucem editi sumus.
 Non Persarum rex, qui Athon perfodit Hellespontumque
 junxit, qui terram et aquam Græcos postulavit, qui se in
 literis ausus est mortalium omnium ab ortu solis usque ad
 occasum dominum appellare, jam non de dominatu in alios,
 sed de sui corporis salute dimicant? At eosdem cernimus
 hac gloria et belli adversus Persam principatu dignatos, qui
 etiam templum Delphicum liberarunt. (132) Thebæ vero,
 Thebæ, urbs vicina, uno die ex media Græcia funditus
 abrepta est, ac ni fallor jure, quippe quæ nullum rectum
 consilium de summa rerum agitaverat, veruntamen non
 humano sed divino quodam impulsu in hanc fatuitatem et
 amentiam fuerat protrusa. Jam Lacedæmonii miserrimi,
 qui leviter tantum et initio rebus illis quum templum diri-
 peretur se immiscuerant, qui sibi Græciæ principatum
 quondam arrogabant, nunc ut Macedonibus dent obsides
 suæque calamitatis indicium haud obscurum edant ad
 Alexandrum legationem sunt missuri, pœnas ipsi cum sua
 patria, quascumque illi visum fuerit, daturi, denique et
 victoris et injuria lacesitati iudicio et moderationi sese tra-
 dituri. (134) Civitas vero nostra, commune Græcorum
 perfugium, ad quam legationes olim ex singulis Græciæ
 civitatibus ventitabant, salutem omnes a vobis paraturæ,
 jam non de Græcorum imperio dimicat, sed de patrio ipsi-
 us solo. Et hæc omnia nobis acciderunt mala, ex quo De-
 mosthenes ad rempublicam accessit. Præclare sane de hujus-
 modi viris cecinit poeta Hesiodus. Dicit enim alicubi,
 populos erudiens et civitatibus consulens, ne improbos
 oratores admittant. (135) Atqui carmina ipsa vobis reci-
 tabo. In hunc enim finem arbitror nos, dum pueri sumus,
 poetarum sententias perdiscere, ut iis ætate jam adulta uta-
 mur.

Sæpe viri gens tota luit scelus unius atrox,
 Demens qui peccat, qui res molitur iniquas.
 Juppiter hos contra summo demittit Olympo
 Omne mali genus exitii, pestisque famæque:
 Vel aciem immanem perimit, vel mœnia sternit,
 Vel rapidis naves jactatas obruit undis.

(136) Ἐὰν δὲ περιελόντες τοῦ ποιητοῦ τὸ μέτρον τὰς γνώ-
 10 μαις ἐξετάζητε, οἶμαι ὑμῖν δοξεῖν οὐ ποιήματα Ἡσιόδου
 εἶναι, ἀλλὰ χρησμὸν εἰς τὴν Δημοσθένους πολιτείαν
 καὶ γὰρ ναυτικὴ καὶ πεζὴ στρατιὰ καὶ πόλεις ἀρδὴν
 εἶσιν ἀνηρπασμέναι ἐκ τῆς τούτου πολιτείας.

137. Ἄλλ' οἶμαι, οὔτε Φρυωνῶδας οὔτε Εὐρύδατος
 οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος
 μάγος καὶ γῆρας ἐγένετο, θε, ὡ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες
 καὶ ἄνθρωποι ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τάληθῆ, τολμᾷ
 15 λέγειν βλέπων εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ὑμέτερα, ὡς ἄρα
 Θεβαῖοι τὴν συμμαχίαν ἤμῃ ἐποίησαντο οὐ διὰ τὸν
 καιρὸν, οὐ διὰ τὸν φόβον τὸν περιστάτα αὐτοῦς, οὐ
 διὰ τὴν ὑμετέραν δόξαν, ἀλλὰ διὰ τὰς Δημοσθένους
 δημογορίας. (138) Καίτοι πολλὰς μὲν πρότερον πρε-
 σβείας ἐπρέσβησαν εἰς Θήβας οἱ μάλιστα οικειῶς
 ἐκείνοις διακειμένοι, πρῶτος μὲν Θρασύβουλος ὁ Κολ-
 λυτεύς, ἀνὴρ ἐν Θεβαίαις πισταυθεὶς ὡς οὐδεὶς ἕτερος,
 20 πάλιν Θράσων ὁ Ἐρχιεύς, πρόξενος ὄν Θεβαίους, Λεω-
 δάμας ὁ Ἀχαρνεύς, οὐχ ἤττον Δημοσθένους λέγειν δυ-
 ναίμενος ἀλλ' ἐμοίγε καὶ ἠδίων, (139) Ἀρχέδημος ὁ Πή-
 ληξ, καὶ δυνατὸς εἰπεῖν καὶ πολλὰ κελιδονευκῶς ἐν
 τῇ πολιτείᾳ διὰ Θεβαίους, Ἀριστοφῶν ὁ Ἀζηνιεύς,
 πλεῖστον χρόνον τὴν τοῦ βουλευτικῆς ὑπομείνας αἰτίαν,
 Πύρρανδρος ὁ Ἀναφύστιος, θε ἔτι καὶ νῦν ζῆ. Ἄλλ'
 25 ἡμῶς οὐδεὶς πώποτε αὐτοῦς ἐδυνήθη προτρέψασθαι εἰς
 τὴν ὑμετέραν φιλίαν. Τὸ δ' αἴτιον οἶδα μὲν, λέγειν
 δ' οὐδὲν δέομαι διὰ τὰς ἀτυχίας αὐτῶν. (140) Ἄλλ'
 οἶμαι ἐπειδὴ Φιλίππος αὐτῶν ἀφελόμενος Νίκαιαν
 Θετταλικῆς παρέδωκε, καὶ τὸν πόλεμον ὃν πρότερον
 ἐξήλασεν ἐκ τῆς χώρας τῆς Βοιωτῶν, τοῦτον πάλιν
 τὸν αὐτὸν πόλεμον ἐπήγαγε διὰ τῆς Φωκίδος ἐπ' αὐτάς
 τὰς Θήβας, καὶ τὸ τελευταῖον Ἐλάτειαν καταλαβὼν
 30 ἐχαράκωσε καὶ φρουρὰν εἰσήγαγεν, ἀναυθ' ἤδη, ἐπεὶ
 τὸ δεινὸν αὐτῶν ἤπτετο, μετεπέμψαντο Ἀθηναίους,
 καὶ ὑμεῖς ἐξήλθετε καὶ εἰσήγαγετε εἰς τὰς Θήβας ἐν τοῖς
 ὄπλοις διεσκευασμένοι, καὶ οἱ ἵππεις καὶ οἱ πεζοί, πρὶν
 περὶ συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημο-
 σθένην. (141) Ὅ δ' εἰσάγων ἦν ὑμᾶς εἰς τὰς Θήβας
 κειρὸς καὶ φόβος καὶ χρεῖα συμμαχίας, ἀλλ' οὐ Δη-
 35 μοσθένης, ἐπεὶ περὶ γε ταύτας τὰς πράξεις τρία τὰ
 πάντων μέγιστα Δημοσθένης εἰς ὑμᾶς ἐξημάρτηκε,
 πρῶτον μὲν ὅτι Φιλίππου τῷ μὲν ὀνόματι πολεμοῦντος
 ὑμῖν, τῷ δ' ἔργῳ πολὺ μᾶλλον μισοῦντος Θεβαίους,
 ὡς αὐτὰ τὰ πράγματα δεδήλωκε, καὶ τί δεῖ τὰ κλείω
 λέγειν; ταῦτα μὲν τὰ τηλικαῦτα τὸ μέγεθος ἀπεκρύ-
 φαστο, (142) προσποιεσάμενος δὲ μέλλειν τὴν συμμαχίαν
 γενήσεσθαι οὐ διὰ τοὺς καιροὺς ἀλλὰ διὰ τὰς αὐτοῦ
 40 πρεσβείας, πρῶτον μὲν συνέπεισε τὸν δῆμον μηκέτι
 βουλευέσθαι ἐπὶ τίσιν δεῖ ποιεῖσθαι τὴν συμμαχίαν, ἀλλ'
 ἀγαπᾶν μόνον εἰ γίνεσθαι, τοῦτο δὲ προλαβὼν ἐκδοτὸν
 μὲν τὴν Βοιωτίαν πᾶσαν ἐποίησε Θεβαίους, γράψας
 ἐν τῷ ψηφίσματι, ἐάν τις ἀφιστήται πόλις ἀπὸ Θεβαίων,
 βοηθεῖν Ἀθηναίους Βοιωτοῖς τοῖς ἐν Θήβαις, τοῖς ὀνό-
 μασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα, ὥσπερ

(136) Quodsi detractis poetæ numeris, sententias perpen-
 dantur, puto vobis non Hesiodi carmen, sed oraculum
 de publica Demosthenis administratione visum iri. Istius
 enim in republica gerenda institutus classes, exercitus,
 urbes penitus dissipatæ sunt.

137. Sed neque Phrynondam, arbitror, neque Eurybat-
 tum neque alium quenquam eorum qui olim improbitate
 excelluerunt, talem magum aut præstigitorem extitisse,
 qualis hic noster est, qui, o tellus, o dii immortales, dæ-
 mones atque homines, quicumque vera audire curatis! au-
 det, os vestrum directo contuens, audet affirmare, The-
 banos societatem vobiscum iniisse, non temporum ratione,
 non metu instanti, non vestra existimatione commotos,
 sed Demosthenis concionibus adductos. (138) Atqui mul-
 tas ante istum legationes Thebas obierunt homines, qui-
 bus summa cum illis familiaritas intercessit, primo quidem
 imperator ille Thrasybulus Collytensis, vir apud Thebanos
 fide et auctoritate valens ut nemo alius: deinde Thrason
 Erchiensis, hospes publicus Thebanorum: Leodamas porro
 Acharnensis, dicendi viribus Demostheni non inferior, ac
 mihi quidem multo suavior visus orator: (139) Archede-
 mus Pelex, ipse quoque facundus et qui multa in rep-
 gerenda propter Thebanos pericula adiit: Aristophon
 Azeniensis, qui per diu Bæotorum partibus studuisse insi-
 mulatus est: Pyrrhander denique Anaphlystius orator,
 qui etiam nunc vivit. Sed tamen nemo unquam ex iis
 Thebanos potuit ad vestram amicitiam perducere; causam
 equidem scio, sed propter eorum calamitates non necesse
 est exponere. (140) At enim, opinor, postquam Philippus
 ademptam iis Nicaeam Thessalis tradiderat, bellumque,
 quod olim ex Bæotorum finibus depulerat, nunc denuo
 per Phocidem in ipsas Thebas revexerat, postquam deni-
 que Elateam occupatam vallo munerat, in eamque præ-
 sidium imposuerat, ibi demum illi, instantium malorum
 metu incumbente, Athenienses accersiverunt, et vos
 copias eduxistis et Thebas introitis armati equites peci-
 tesque, priusquam vel unicum syllabam de societate scri-
 psisset Demosthenes. (141) Thebas autem quod intro-
 mittebat vos, tempus fuit, metus, societatis necessitas,
 non Demosthenes, siquidem his in rebus tria vel gravis-
 sima Demosthenes in vos peccavit. Primum, quod quum
 Philippus verbo quidem vobiscum bellum gereret, revera
 multo acriori odio in Thebanos incenderetur, quomodo
 res ipsæ declararunt, et quid pluribus opus est? hæc
 tanta tantique ponderis celavit, (142) et societatem nobis
 cum Thebanis futuram simulans, quæ non ex temporum
 necessitate, sed suis legationibus oriretur, primum populo
 persuasit ne magnopere spectaret quibus conditionibus
 societatem fieri conveniret, sed satis haberet si fieret modo:
 hoc primo autem occupato universam Bœotiam Thebanis
 dedidit, quum in decreto scripsisset, ut, si qua civitas a The-
 banis descisceret, Athenienses Bœotis qui Thebis essent
 opitularentur, verbis, ut solet, res suffragans alioque trans-

4 ἴσθην, ὡς τοὺς Βοιωτοὺς ἔργῳ κακῶς πάσχοντας τὴν
 τῶν ὀνομάτων σύνθεσιν τῶν Δημοσθένους ἀγαπή-
 σοντας, ἀλλ' οὐ μᾶλλον ἐφ' οἷς κακῶς πεπόνθεσαν
 ἀναγκασθέντας· (143) δεύτερον δὲ τῶν εἰς τὸν πόλεμον
 ἀναλωμάτων τὰ μὲν δύο μέρη ὑμῖν ἀνέθηκεν, οἷς ἦσαν
 ἀπαιτέρω οἱ κίνδυνοι, τὸ δὲ τρίτον μέρος Θηβαίους,
 ἡεροδοκῶν ἐφ' ἑκάστοις τούτων, καὶ τὴν ἡγεμονίαν τὴν
 μὲν κατὰ θάλατταν ἐποίησε κοινήν, τὸ δ' ἀνάλωμα
 ἴδιον ὑμέτερον, τὴν δὲ κατὰ γῆν, εἰ μὴ δεῖ ληρεῖν,
 ἄρῃν φέρων ἀνέθηκε Θηβαίους, ὥστε παρὰ τὸν γενό-
 μενον πόλεμον μὴ κύριον γενέσθαι Στρατοκλία τὸν
 ἑμέτερον στρατηγὸν βουλευσασθαι περὶ τῆς τῶν στρα-
 τικῶν σωτηρίας. (144) Καὶ ταῦτ' οὐκ ἐγὼ μὲν κατη-
 γορῶ, ἔτεροι δὲ παραλείπουσιν, ἀλλὰ καὶ γὰρ λέγω καὶ
 6 πάντες ἐπιτιμῶσι καὶ ὑμεῖς σύνιστε καὶ οὐκ ὀργίζεσθε.
 Ἐκείνο γὰρ πεπόνθατε πρὸς Δημοσθένην· συνείδησθ' ἤδη
 τὰ δίκαια τὰ τούτου ἀκούειν, ὥστε οὐ θαυμάζετε.
 Δεῖ ὅτι οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἀναγκατεῖν καὶ τιμωρεῖσθαι, εἰ
 γρη' τὰ λοιπὰ τῇ πόλει καλῶς ἔχειν.

145. Δεύτερον δὲ καὶ πολλὸν τούτου μείζον ἀδίκημα
 ἤδικησεν, ὅτι τὸ βουλευτήριον τὸ τῆς πόλεως καὶ τὴν
 δημοκρατίαν ἀρῶν ἐλαθεν ὑπελόμενος καὶ μετῴνηκεν
 5 εἰς Θήβας εἰς τὴν Καδμείαν, τὴν κοινωνίαν τῶν πρά-
 ξειν τοῖς Βοιωτάρχαις συνθέμενος· καὶ τηλικαύτην
 αὐτοῖς αὐτῶν δυναστείαν κατασκεύασεν, ὥστ' ἤδη παριῶν
 ἐπὶ τὸ βῆμα προσβύσειν μὲν ἐφη ὅποι ἂν αὐτῷ δοκῇ,
 καὶ μὴ ὑμεῖς ἐκπέμπητε, (146) εἰ δὲ τις αὐτῶ τῶν
 στρατηγῶν ἀνταίποι, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας
 καὶ συνθέζων μηδὲν αὐτῶ ἀντιλέγειν διαδικασίαν ἐφη
 10 γράφειν τῷ βῆματι πρὸς τὸ στρατήγιον· πλείω γὰρ
 ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐφη ἀπὸ τοῦ βῆματος πεπονθή-
 ναι ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγίου. Μισθο-
 ζορεῖν δ' ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις, καὶ τὰ στρα-
 τικὰ χρήματα κλέπτων, καὶ τοὺς μυρίους ξένους
 ἐκμισθώσας Ἀμφισσεῦσι πολλὰ διαμαρτυρομένου καὶ
 σκελιζόντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ, προσέμιξε φέ-
 ρων ἀναρπασθέντων τῶν ξένων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευῶ
 15 τῇ πόλει. (147) Τί γὰρ ἂν οἴεσθε Φίλιππον ἐν τοῖς τότε
 καιροῖς εὔξασθαι; οὐ χωρὶς μὲν πρὸς τὴν πολιτικὴν
 δύναμιν χωρὶς δ' ἐν Ἀμφίσσῃ πρὸς τοὺς ξένους διαγω-
 νίσασθαι, ἀθύμους δὲ τοὺς Ἕλληνας λαβεῖν τηλικαύτης
 πληγῆς προγεγενημένης; Καὶ τηλικούτων κακῶν αἴτιος
 γεγενημένος Δημοσθένης οὐκ ἀγαπᾷ εἰ μὴ δίκην δέδωκεν,
 ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῶ στεφάνῳ στεφανωθήσεται ἀγα-
 νακτεῖ· οὐδ' ἵκανόν ἐστιν αὐτῷ ἐναντίον ὑμῶν κηρύτ-
 20 τεσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον ἀναρρηθί-
 σται, τοῦτ' ἀναγκαστεῖ. Οὕτως, ὡς εἶπε, πονηρὰ
 φῶσις μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαδομένη δημοσίας ἀπερ-
 ρᾶζεται συμφοράς.

148. Τρίτον δὲ καὶ τῶν προσηρημένων μέγιστόν ἐστιν
 ὃ μᾶλλον λέγειν. Φίλιππου γὰρ οὐ καταφρονοῦντος
 τῶν Ἑλλήνων, οὐδ' ἀγνοοῦντος (οὐ γὰρ ἦν ἀσύνητος)
 ὅτι περὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἐν ἡμέρας μικρῶ
 25 μέρει διαγωνιέται, καὶ διὰ ταῦτα βουλομένου ποιή-

ferens, quasi vero Bœoti, re ipsa injuriam passi, in callido
 Demosthenis verborum contextu acquiescerent, ac non
 potius damna illa accepta gravissime essent laturi :
 (143) deinde bellicorum sumptuum duas partes vobis ad-
 scripsit, qui longius a periculo aberatis, tertiam Thebanis,
 turpem in his singulis quæstum aucupatus; porro imperium
 maritimum cum illis communicavit, impensam vero proprie
 vestram esse voluit; terrestre, si nugis indulgere nolumus,
 totum prorsus ad Thebanos transtulit, adeo ut in eo quod
 natum est bello Stratocli imperatori vestro facta non sit de
 militum salute consulendi potestas. (144) Neque vero
 hæc ego incuso, alii prætermittunt, sed et ego commemoro
 et omnes reprehendunt, et vos scitis neque irascimini. Sic
 enim in Demosthenem estis animati : insuevistis jam istius
 facinora exaudire, ut nihil amplius miremini. At non ita
 facere vos oportet, sed indignari, sed acerbè punire, siqui-
 dem reliqua civitati bene prospereque vultis procedere.

145. Secundam vero et antedicta multo graviolem inju-
 riam fecit, quum senatum populique majestatem penitus
 furtim submovit et Thebas in Cadmeam traduxit, rebus
 nostris cum Bœotorum principibus pactione facta communi-
 catis; quin vero tantam sibi dominationem comparavit, ut
 jam conscensu suggestu gloriaretur se quo velit legatum pro-
 fecturum, etiamsi vos non mitteretis : (146) quodsi quis
 imperatorum ei contradiceret, quo prætores in servitutem
 redigat eosque assuefaciat ne sibi refragentur, miuaretur se
 suggesti nomine litem intentaturum prætorio; plura enim
 ad vos commoda sua opera e suggesto, quam per imperato-
 res e prætoris pervenisse. In externo autem exercitu,
 quum ex ordinibus non completis quæstum faceret, militare
 stipendium furaretur, et decem illa millia externorum mil-
 litam Amphissensibus mercede accepta locaret, multum
 licet obtestante et in concionibus quiritante me, civitati
 imparatæ, surreptis mercenariis subsidiis, periculum
 summum injecit. (147) Quid enim putatis Philippum tem-
 poribus illis in votis habuisse? non ut seorsum cum urbana
 acie, seorsum cum conductis copiis ad Amphissam decerta-
 ret? Græcos tanta plaga accepta exanimatos opprimeret?
 Et tamen horum omnium malorum opifex Demosthenes
 non satis habet, si pœnas effugerit, sed nisi etiam aurea
 corona donetur, indignum putat : neque ei sufficit præcon-
 nium coram vobis fieri, sed nisi et coram Græcis prædicetur,
 ferendum negat. Ita nimirum prava indoles maguam po-
 testatem adeptæ publicas semper excudit calamitates.

148. Tertia vero et superiorum omnium gravissima est
 injuria, de qua sum dicturus. Quum enim Philippus Græ-
 cos non contemneret, nec ignoraret (neque enim intelli-
 gentia caruit) se de bonis fortunisque omnibus in parvo
 diei spatio esse decertaturum, atque idcirco pacem fa-

σασθαι την ειρήνην και πρεσβείας αποστάλλειν μελλοντος, και των αρχόντων των εν Θήβαις φοβουμένων τον επίοντα κίνδυνον (αϊκότως· ου γαρ βήτωρ αστρατεutos και λιπών την τάξιν αυτούς ενουθέτησεν, άλλ' ο Φωκιικός πολέμος δεκαετής γερονώς αείμνηστον παιδείαν αυτούς επαίδευσεν), (149) τούτων δε έχόντων ούτως αισθόμενος Δημοσθένης, και τους Βοιωτάρχας υπο-
 40 πτεύσας μέλλειν ειρήνην ίδια ποιείσθαι χρυσιον άνευ αυτού παρα Φιλίππου λαβόντας, άδιωτων ήγησάμενος είναι ει τις απολειφθήσεται δωροδοκίας, αναπηδήσας εν τή εκκλησία, ουδενός ανθρώπων λέγοντος ούθ' ως δε ποιείσθαι προς Φιλίππον ειρήνην ούθ' ως ου δεί, άλλ' ως ήετο, τουτο κήρυγμα τι τοις Βοιωτάρχαις προκηρύττων αναφέρειν αυτώ τα μέρη των λημμάτων, (150) διώμνυτο
 75 την Αθηναν (ήν, ως εοικε, Φειδιās ενεργολαβείν ειργάσατο και ενεπιρκαίειν Δημοσθήνει) ή μήν ει τις ερεϊ ως χρη προς Φιλίππον ειρήνην ποιήσασθαι, απαξειν εις το δεσποτηριον επιλαθόμενος των τριχών, απομιμουμενος την Κλεοφώντος πολιτείαν, δε επι του προς Λακαδαίμονιους πολέμου, ως λέγεται, την πόλιν άπό-
 85 λησεν. 'Ος δ' ου προσείχον αυτώ οι αρχοντες οι εν ταϊς Θήβαις, αλλά και τους στρατιώτας τους ήμετέρους παλιν άνεστρεψαν εξεληλυθότας, ίνα βουλευσθητε περι τής ειρήνης, ενταυθα παντάσασιν εκφρων ήγένετο, (161) και παρελθών επι το βήμα προδότας των Έλλη-
 100 νων τους Βοιωτάρχας απέκαλεσε, και γράψειν ήφη ψήφισμα ο τοις πολεμίοις ουδέποτε' αντιθέψας πέμπειν ήμας πρέσβεις εις Θήβας αιτήσοντας Θηβαίους διοδον επι Φιλίππον. 'Υπεραισχυνθέντες δε οι εν Θήβαις αρχοντες μη δόξωσιν ως αληθώς είναι προδοται των Έλληνων, από μεν τής ειρήνης άπετρέποντο, επι δε την παραταξιν όρμησαν.

182. Ένα δη και των αγαθών ανδρών αξίον εστιν επιμνησθηναι, ους ούτος άθύτων και αναλλιερέτων όντων των ιερών εκπέμψας επι τον πρόδηλον κίνδυνον έτόλμησε τοις δραπέταις ποσι και λελοιπόσι την τάξιν αναβάς επι τον τάφον των τετελευτηκότων ήγκωμιάζειν
 15 την εκείνων άρετήν. 'Ω προς μεν τα μεγάλα και σπουδαία πάντων ανθρώπων άρηστοτάτε, προς δε την εν τοις λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατε, επιχειρήσεις αυτίκα μάλα, βλέπων εις τα τούτων πρόσωπα, λέγειν ως δεϊ σε επι ταϊς τής πόλεως συμφοραις στεφανούσθαι; εαν δ' ούτος λέγη, ήμεις υπομενεϊτε, και συναποθαινεϊται τοις τελευτήσασιν, ως εοικε, και ή ήμετέρα
 20 μνήμη; (183) Γένεσθε δη μοι μικρόν χρόνον την διάνοιαν μη εν τώ δικαστηρίω άλλ' εν τώ θεάτρω, και νομίσασθ' δραν προϊόντα τον κήρυκα και την εκ του ψήφισματος άναρρησιν μέλλουσαν γίνεσθαι, και λογίσασθε πότερ' οίεσθε τους οικείους των τελευτησάντων πλειω δάχρυα άφήσειν επι ταϊς τραγωδίαϊς και τοις ήρωικοις πάθει τοις μετά ταυτ' έπεισιούσιν ή επι τή τής πόλεως άγνω-
 25 μούσνγη. (151) Τίς γαρ ουκ αν άλγήσειεν ανθρωπος Έλλην και παιδευθείς ελευθέριω, αναμνησθείς εν τώ θεάτρω εκείνο γε, ει μηδεν έτερον, ότι ταύτη ποτε ή

cere vellet, legatosque missurus esset; quum Thebarum principes imminens jam periculum reformidarent (neque injuria: non enim eos orator militiae rudis ordinisque deseritor monuerat, sed Phocense illud decennale bellum aeternum animis documentum infixerat), (149) quum haec igitur ita se haberent, quumque animadverteret ea Demosthenes, ac suspicaretur Boeotorum principes pacem privatim coituros, auro sine se a Philippo accepto, non sibi vivendum arbitratum, si qua largitionis societate excluderetur, repente in concione prosiliit, et neque dicente quoquam mortali-um, pacem cum Philippo facere oportere, neque negante, sed quia censeret se hoc veluti praeconio Boeotorum principibus denuntiatum esse, ut secum acceptorum munerum partem communicarent: (150) per Minervam jurabat (quam scilicet eo fabricatus est Phidias ut inde quasitum faceret et pejeraret Demosthenes), si quis pacem esse cum Philippo faciendam diceret, se eum capillis arreptum in carcerem abducturum, Cleopontis imitatus in administranda rep-
 rationem, qui bello Lacedaemonio civitatem dicitur perdisse. Sed quum Thebanorum principes ei non attenderent, militesque vestros jam egressos remississent, ut vos de pace consultaretis, ibi vero omnino amens evasit, (151) et consensu suggesti Boeotorum principes Graeciae proditores appellavit, scitumque se facturum dixit is qui nunquam hostem rectis oculis intuitus est, ut vos legatos Thebas mitteretis, qui a Thebanis transitum postularent contra Philippum. Summo igitur pudore affecti Thebanorum principes, ac veriti ne revera Graecorum proditores esse viderentur, a pace divertebant, atque ad aciem instruendam properabant.

152. Hoc loco optimorum virorum meminisse dignum est, quos iste quum sacris non litatis, non annuentibus, in apertum periculum ablegasset, ausus est, fugacibus et ordinis desertoribus pedibus in tumultum mortuorum ascendere, eorumque fortitudinem collaudare. O ad res magnas seriasque agendas hominum omnium futillissime! hoccine mox agere contendes, in ora istorum intuens, debere te propter civitatis calamitates corona honestari? vos, si is dixerit, patiimini, unaque cum iis qui defuncti sunt vestra quoque commoriatur memoria? (153) Adeste mihi paullisper animis, Athenienses, non jam in judicio, sed in theatro; ponite vobis ante oculos praecone prodeuntem praedicationemque ex plebiscito facturum, ac vobiscum considerate, utrum putetis mortuorum propinquos plures lacrimas profusuros ob tragoediarum spectacula et acerbos heroum casus, qui mox in scenam producentur, an ob civitatis iniquitatem et dementia. (154) Quis enim, vir Graecus et liberaliter institutus, non ingemiscat, si nihil aliud, illud saltem in theatro recordatus, hoc quondam die tragaeidis, ut nunc,

ἡμέρα μελλόντων ὡσπερ νυνὶ τῶν τραγωδῶν γίνεσθαι, εἰ εὐνομεῖτο μάλλον ἢ πόλις καὶ βελτίοσι προστάταις ἐγρήτο, προελθὼν δὲ κῆρυξ καὶ παραστησάμενος τοὺς ὄρφανούς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες, νεανίσκους πανοπλία κεχοσμημένους, ἐκέρυττε
 20 τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν, ὅτι τούσδε τοὺς νεανίσκους, ὧν οἱ πατέρες ἐτελεύτησαν ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρας ἀγαθοὶ γενόμενοι, μέχρι μὲν ἤβης ὁ δῆμος ἔτρεφε, νυνὶ δὲ καθοπλίσας τῆς τῆ πανοπλίας ἀφίησιν ἀγαθῆς τύχῃ τρέπεσθαι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, καὶ καλεῖ εἰς προεδρίαν. (156) Τότε μὲν ταῦτ' ἐκέρυτταν, ἀλλ' οὐ νῦν, ἀλλὰ παραστησάμενος
 25 τὸν τῆς ὄρφανίας τοῖς παισὶν αἰτιον τί ποτ' ἀνερεῖ ἢ τί φέγγεται; Καὶ γὰρ ἐὰν αὐτὰ διεξίῃ, τὰ ἐκ τοῦ ψηφίσματος προστάγματα, ἀλλ' οὐ τὸ γ' ἐκ τῆς ἀληθείας αἰσθρὸν σιωπηθῆσεται, ἀλλὰ τάναντία δόξει τῆ τοῦ κήρυκος φωνῆ φέγγεσθαι, ὅτι τόνδε τὸν ἄνδρα, εἰ δὴ καὶ οὗτος ἀνὴρ, στεφανοῖ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀρετῆς ἕνεκα τὸν κάκιστον, καὶ ἀνδραγαθίας ἕνεκα τὸν ἀνανδρον καὶ λελοιπότητα τὴν τάξιν. (156) Μὴ πρὸς τοῦ Διὸς καὶ
 30 τῶν ἄλλων θεῶν, ἔχετεῦσα ὑμᾶς, ὧ Ἀθηναῖοι, μὴ τρόπαιον ἴσατε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήστρᾳ, μηδ' αἰρεῖτε παρανομίας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, μηδ' ὑπομιμησάμετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν τοὺς ταιλαιπώρους Θεβαίους, οὓς φυγόντας διὰ τοῦτον ὑποδέδεχθε τῆ πόλει, ὧν ἱερὰ καὶ τέκνα καὶ τάφους ἀπόλωσεν ἡ Δημοσθένους δωροδοκία καὶ τὸ βασιλικὸν χρυσίον. (157) ἀλλ'
 35 ἴσπευθε τοῖς σώμασιν οὐ παρεγένεσθε, ἀλλὰ ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατ' αὐτῶν εἰς τὰς συμφοράς, καὶ νομίσαθ' ὄραν ἀλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκευάς, ἐμπρήσεις οἰκιῶν, ἀγομένας γυναῖκας καὶ παῖδας εἰς δουλείαν, πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας ἄφ' μεταμανθάνοντας τὴν ἐλευθερίαν, κλαίοντας,
 40 ἵκετεύοντας ὑμᾶς, ὀργιζομένους οὐ τοῖς τιμωροῦμένοις ἀλλὰ τοῖς τούτων αἰτίοις, ἐπισκῆπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτῆριον στεφανοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν τῷ ἀνθρώπῳ φυλάξασθαι. (158) Οὐτὰ πόλις γὰρ οὐτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ὑμεῖς δ', ὧ Ἀθηναῖοι, οὐκ
 45 αἰσγύνεσθε εἰ ἐπὶ μὲν τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμίνα πορθμείοντας νόμον ἔθεσθε, ἐὰν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι, ἵνα μηδεὶς αὐτοσχεδιάξῃ εἰς τὰ τῶν Ἑλλήνων ἄμακτα, τὸν δὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατεροφόρα, τοῦτον ἐάσατε πάλιν ἐπευθύνειν τὰ κοινά;

159. Ἴνα δ' εἶπω καὶ περὶ τοῦ τετάρτου καιροῦ καὶ τῶν νυνὶ καθεστηκότων πραγμάτων, ἐκείνο ὑμᾶς ὑπομνήσαι βούλομαι, ὅτι Δημοσθένης οὐ τὴν ἀπὸ στρατοπέδου μόνον τάξιν ἔλιπεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τῆς πόλεως, τριήρη προσλαβὼν ὑμῶν, καὶ τοὺς Ἑλλήνας ἡγυρολόγησε. Καταγαγούσης δ' αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν τῆς

tragedis, ut nunc, in scenam prodituris, quo tempore melius erat morata civitas et melioribus gubernatoribus utebatur, progressum præconem, productisque pupillis, quorum patres in prælio ceciderant, adolescentulis integra armatura instructis, pulcherrimum et ad virtutem commendandam aptissimum præconium facere consuevisse, hos adolescentes quorum patres in bello fortiter pugnantes occubuerunt, ad pubertatem usque populum aluisse, nunc autem integra hac armatura tectos, faustis ominibus, ut ad res suas revertantur, dimittere, et ad principem in theatro locum vocare. (156) Hæc quidem olium prædicabat, nunc vero non item: producto enim eo qui liberis orbitatis causa fuit, quid prædicabit, quid clamabit? Nam etsi ipsa decreti præscripta recitarit, nunquam tamen obmutescet vera rei turpitudine, sed præconis verbis contraria prorsus eloqui videbitur, populum Atheniensem hunc virum, si quidem iste vir est, corona donare, virtutis ergo nequissimum, fortitudinis ergo timidissimum locique desertorem. (156) Ne quaeso vos, Athenienses, per Jovem reliquosque deos immortales, ne tropæum de vobis ipsis in Liberi patris orchestra statuat: ne populum Atheniensem in conspectu Græcorum amentiae condemnatis! ne miseris Thebanis insanabilium et desperatorum malorum memoriam refricetis, quos huius culpa profugos in urbem vestram excepistis, quorum fana, sepulcra, liberos Demosthenis nundinatio atque aurum regium perdidit! (157) Sed quoniam corporibus non affuistis, animis saltem eorum calamitates intuemini, ponite vobis ante oculos civitatem captam, diruta moenia, aedes incendio vastatas, conjuges liberosque in servitutem abductos, viros ac mulieres graves annis sero libertatem dedicentes, plorantes, supplicantes vobis, irascentes non iis qui a se poenas expetiverunt, sed iis qui harum calamitatum auctores exstiterunt, enixe flagitantes ne vos ullo modo perniciem Græciæ corona donetis, sed ut genium etiam et fortunam quæ hominem istum comitatur caveatis: (158) neque enim aut civitas aut privatus quisquam pulcre unquam discessit, Demosthenis usus consilio. Non pudet vos, Athenienses, in portitores qui Salamina transvehunt hanc legem tulisse, ut si quis eorum navigium in trajectu etiam invitus everterit, ne ei postea liceat esse portitoris, ne quis in hominum Græcorum capitibus temere negligenterque versetur; huic vero, qui et Græciam civitatemque nostram funditus everterit, iterum rempublicam permittere gubernandam?

159. Jam vero ut de quarto etiam tempore et presentium rerum statu dicam, illud vos admonitis velim, Demosthenem non solum in acie locum deseruisse verum etiam civitatis vestrae,.... accepta triremi pecunias a Græcis exigisse. Quum autem inopinata salus eum in urbem reduxisset, primis quidem temporibus tremebundus homo fuit, et se-

ἀπροσδοκίτου σωτηρίας, τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ὑπότρομος ἦν ἄνθρωπος, καὶ παριῶν ἡμιθνής ἐπὶ τὸ βῆμα εἰρηνοφύλακα ὑμᾶς αὐτὸν ἐκέλευε χειροτονεῖν·

20 ὑμεῖς δὲ κατὰ μὲν τοὺς πρώτους χρόνους οὐδ' ἐπὶ τὰ ψήφισματα εἶατε τὸ Δημοσθένους ἐπιγράφειν ὄνομα, ἀλλὰ Ναυσικλεί τούτου προσετάττετε· νυνὶ δ' ἤδη καὶ στεφανοῦσθαι ἐβίσι. (160) Ἐπειδὴ δ' ἐτελεύτησε Φίλιππος, Ἀλέξανδρος δ' εἰς τὴν ἀρχὴν κατέστη, πάλιν αὖ τερατευόμενος ἱερὰ μὲν ἰδρύσατο Πausανίου, εἰς αἰτίαν δὲ εὐαγγελίων θυσίας τὴν βουλήν κατέστησεν, ἔπωνυμίαν δ' Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἐτίθετο, ἀπετολμα

25 δὲ λέγειν ὡς οὐ κινήσεται ἐκ Μακεδονίας· ἀγαπᾶν γὰρ αὐτὸν ἔφη ἐν Πέλλῃ περιπατοῦντα καὶ τὰ σπλάγγχνα φιλάττοντα. Καὶ ταῦτα λέγειν ἔφη οὐκ εἰκάζων, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰδὸς ὅτι αἵματος ἐστὶν ἡ ἀρετὴ ὄνια, αὐτὸς οὐκ ἔχων αἷμα καὶ θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀνανδρίας. (161) Ἦδη δ' ἐψηφισμένων Θετταλῶν ἐπιστρατεύειν ἐπὶ

30 τὴν ὑμετέραν πόλιν, καὶ τοῦ νεανίσκου τὸ πρῶτον παροξυνθέντος· εἰκότως, ἐπειδὴ περὶ Θήβας ἦν τὸ στρατόπεδον, πρεσβευτὴς ὑφ' ὑμῶν χειροτονηθείς, ἀποδράς ἐκ μέσου τοῦ Κιθαιρώνας ἤκεν ὑποστρέφας, οὗτ' ἐν εἰρήνῃ οὗτ' ἐν πολέμῳ χρήσιμον ἑαυτὸν παρέχων. Καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὑμεῖς μὲν τοῦτον οὐ προῦδοτε, οὐδ' εἰσάσατε κριθῆναι ἐν τῷ τῶν Ἑλλήνων συνεδρίῳ, οὗτος δ' ὑμᾶς νῦν προέδωκεν, εἰπερ ἀληθῆ ἐστὶν

35 ἃ λέγεται. (162) Ὡς γὰρ φασιν οἱ Πάραλοι καὶ οἱ πρεσβεύσαντες πρὸς Ἀλέξανδρον (καὶ τὸ πρᾶγμα εἰκότως πιστεύεται), ἔστι τις Ἀριστίων Πλαταϊκός, ὁ τοῦ Ἀριστοβούλου τοῦ φαρμακοπώλου υἱός, εἰ τις ἄρα καὶ ὑμῶν γινώσκει. Οὗτος ποτε ὁ νεανίσκος ἐτέρων τὴν ὄψιν διαφέρων γενόμενος ὥκησε πολλὸν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὁ δὲ πρᾶττων ἡ κάσων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς εὐσχημον

40 ἔμοι λέγειν. Οὗτος, ὡς ἐγὼ ἀκούω, ἠγνοημένος ὅστις ποτ' ἐστὶ καὶ πῶς βεβιωκώς, τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Διὰ τούτου γράμματα πέμψας ὡς Ἀλέξανδρον εἰδειάν τινα εὐρηται καὶ διαλλαγὰς καὶ πολλὴν κολακείαν πεποιήται. (163) Ἐκεῖθεν δὲ θεωρήσατε ὡς ὁμοίον ἐστὶ τὸ πρᾶγμα τῇ αἰτίᾳ. Εἰ γὰρ τὸ τούτων ἐφρόνει Δημοσθένης καὶ πολεμικῶς εἶχεν,

77 ὥσπερ καὶ φησὶ, πρὸς Ἀλέξανδρον, τρεῖς αὐτῷ καιροὶ κάλλιστοι παραγεγόνασιν, ὧν οὐδενὶ φαίνεται κερημένος. Εἷς μὲν ὁ πρῶτος, ὅτ' εἰς τὴν ἀρχὴν οὐ πάλαι καθστηκώς Ἀλέξανδρος ἀπαρασκευῶν αὐτῷ τῶν ἰδίων ὄντων εἰς τὴν Ἀσίαν διέβη, ἤκμαζε δ' ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς καὶ ναυαὶ καὶ χρήμασι καὶ πεζῇ στρατιᾷ,

8 ἄσμενος δ' ἂν ὑμᾶς εἰς τὴν συμμαχίαν προσεδέξατο διὰ τοὺς ἐπιφερομένους αὐτῷ κινδύνους. Εἰπάς τινα ἐνταῦθα λόγον, Δημοσθένης, ἡ ἐγραψάς τι ψήφισμα; βούλει σε θῶ φορηθῆναι καὶ χρήσασθαι τῷ αὐτοῦ τρόπῳ; καίτοι βητορικὴν δουλίαν δημόσιος καιρὸς οὐκ ἀναμένει. (164) Ἄλλ' ἐπειδὴ πάσῃ τῇ δυνάμει Δαρεῖος κατεβέβηκε, ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἦν ἀπειλημένος ἐν Κι-

mimortuus in concionem progressus postulavit ut se pacis custodem crearetis. Vos autem initio ne nomen quidem Demosthenis decretis adscribi permisistis, sed hoc negotium Nausicli mandastis : jam vero iste etiam coronam sibi debere contendit. (160) Mortuo deinde Philippo, et Alexandro ad regni successionem vocato, rursus iste prestigias et portenta moliens, sacella exstruxit Pausaniae, et senatum in sacrificii ob laetum nuncium facti crimen conjecit, Alexandro autem Margitae cognomen indidit, aususque est affirmare, nunquam eum e Macedonia pedem elaturum, satis vero habiturum, si Pellae deambulet et exta inspiceret. Atque haec se dicere praedicabat, non conjectura ductum, sed quod certo sciret, virtutem non nisi sanguine comparari, ipse penitus sanguine destitutus, et Alexandrum non ex Alexandri ingenio, sed suapte ignavia dimensus. (161) Quum vero censuissent jam Thessali civitati nostrae bellum inferendum, et juvenis principio, neque injuria, irritatus esset, quumque castra jam ad Thebas admoventerent, legatus a vobis delectus Demosthenes arrepta fuga e medio Cithaerone reversus est, neque in pace neque in bello utilem se civem reipublicae praebens. Et quod est omnium acerbissimum, vos eum non prodidistis, neque in judicium coram concilio Graecorum adduci permisistis : ille autem vos jam plane prodidit, si quidem vera sunt quae dicuntur. (162) Ut enim alunt Paralii lique qui legati ad Alexandrum profecti sunt (et rei merito sane adhibetur fides), est Aristion quidam Plataicus, Aristobuli pharmacopolae, si quis forte vestrum cognorit, filius. Is aliquando adolescens, quum suis aequalibus forma praestaret, diu in Demosthenis domo diversabatur : quid vero aut fecerit aut passus sit, quum dubium atque incertum sit, tum res mihi nequaquam dictu est honesta. Hic igitur, ut ego audio, quum et quis esset et quomodo antea vixerit nemini esset compertum, in Alexandri gratiam subrepsit, et cum eo familiariter versatur. Per hunc Demosthenes missis ad Alexandrum literis, aliquid tandem securitatis nactus est et gratiae reconciliationem, multisque eum blanditiis demulcivit. (163) Inde autem spectate, quam valde res sit criminationi consentanea. Nam si quid horum revera sentiret Demosthenes, si hostili in Alexandrum, uti jactat, esset animo, tria ei pulcherrima tempora oblata sunt, quorum nullo unquam usus esse apparet. Primum quum in regno non ita pridem constitutus Alexander, suis rebus nondum satis compositis, in Asiam transiret; Persarum autem rex classe, pecunia, peditatu floreret, libenterque vos in societatem recepisset propter ea quae sibi ipsi ingruerant pericula. Num tu orationem tunc unam habuisti, Demosthenes, ullumve decretum conscripsisti? Vis ponam metuisse te tuoque ingenio obsecundasse? Atqui timiditatem oratoriam reip. tempora non exspectant. (164) Sed postquam Darius cum universo exercitu descenderat, Alexander au-

λικία πάντων ἐνδεής, ὡς ἐφησθα σύ, αὐτίκα μάλα
 10 ὁ ἡμελλεν, ὡς ἦν ὁ παρὰ σοῦ λόγος, συμπατηθήσεσθαι
 ὑπὸ τῆς Περσικῆς ἔκποιο, τὴν δὲ σὴν ἀηθίαν ἢ πόλιν
 οὐκ ἐχώρει καὶ τὰς ἐπιστολάς αὐτῆς ἐξηρητημένον ἐκ τῶν
 βακτύλων περιηλαίς, ἐπιδεικνύων τισὶ τὸ ἐμὸν πρόσωπον
 ὡς ἐκπεπληγμένον καὶ ἀθυμοῦντος, καὶ χρυσόκερων
 ἀποκαλῶν καὶ κατεστῆσθαι φάσκων εἰ τι πταῖσμα συμ-
 βῆσεται Ἀλεξάνδρῳ, οὐδ' ἐνταῦθα ἐπραξας οὐδέν, ἀλλ'
 εἰς τινα καιρὸν ἀνεβάλλου καλλίω. (165) Ὑπερβάς
 15 τοῖνυν ἅπαντα ταῦτα, ὑπὲρ τῶν νυκτὶ καθοσθηκότων
 λέξω. Ἀκαδαμειόνοιο μὲν καὶ τὸ ξενικὸν ἐπέτυχον
 μάχη καὶ διεφθειραν τοὺς περὶ Κόρραγον στρατιώτας,
 Ἡλείοιο δ' αὐτοῖς συμμετεβάλλοντο καὶ Ἀχαιοὶ πάντες
 πλὴν Πελληναίων καὶ Ἀρκαδία πᾶσα πλὴν Μεγάλης
 πόλεως, αὐτὴ δὲ ἐπολιορκεῖτο καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέ-
 ραν ἐπίδοξος ἦν ἄλωναί, ὁ δ' Ἀλεξάνδρος ἔξω τῆς ἀρ-
 20 κτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθεστήχαι,
 ὁ δὲ Ἀντίπατρος πολὺν χρόνον συνῆγε στρατόπεδον,
 τὸ δ' ἐσόμενον ἀδῆλον ἦν. Ἐνταῦθ' ἡμῖν ἀποδείξιν
 ποιῆσαι, Δημοσθένης, τί ποτ' ἦν ἡ ἐπραξας ἢ τί ποτ'
 ἦν ἡ ἔλεγες καὶ εἰ βούλει, παραχρῶν σοι τοῦ βήμα-
 τος, ἕως ἀνείπης. (166) Ἐπειδὴ δὲ σιγῆς, ὅτι μὲν
 ἀπορεῖς, συγγνώμην ἔχω σοι, ἡ δὲ τότε ἔλεγες, ἐγὼ
 τῶν λέξω. Οὐ μέμνησθε αὐτοῦ τὰ μισρὰ καὶ ἀπίθανα
 25 ῥήματα, ἡ πῶς ποθ' ἡμεῖς, ὡ σιδήρειοι, ἐκαρτερεῖτε
 ἀκροώμενοι; δεῖ ἔφη παραλθῶν « ἀμπελουργοῦσι τινες
 τὴν πόλιν, ἀνατεμνῆκασι τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου,
 ἰσοπέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων, φορμορραφού-
 μεθα, ἐπὶ τὰ στενά τινες ὄσπερ τὰς βελόνας διεύρουσι. »
 (167) Ταῦτα δὲ τί ἐστιν, ὡ κίναδος; ῥήματα ἢ θαύματα;
 Καὶ πάλιν οὐκ κύκλω περιδιῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήμα-
 30 τος ἔλεγες ὡς ἀντιπράττων Ἀλεξάνδρῳ « ὀμολογῶ τὰ
 Λακωνικὰ συστῆσαι, ὀμολογῶ Θετταλοὺς καὶ Περραι-
 βούς ἀφίσταναι. » Σὺ γὰρ ἀν κώμῃν ἀποστήσας; σὺ
 γὰρ ἀν προσελθὼς μὴ εἶπες πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν
 ὅπου κίνδυνος πρόσσεστιν; ἀλλ' εἰ μὲν που χρήματα
 ἀναλίσκεται, προσκαθίζῃσιν, πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς οὐ πρά-
 ξεις· ἔάν δ' αὐτόματόν τι συμβῆ, προσποιήσῃ καὶ
 35 σαυτὸν ἐπὶ τὸ γεγεννημένον ἐπιγράψῃ· ἂν δ' ἐλθῇ
 ῥόδος τις, ἀποδράσῃ, ἔάν δὲ θαρρήσωμεν, δωρεὰς αἰ-
 τήσεις καὶ χρυσοὺς στεφάνους στεφανοῦσθαί.

168. Ναί, ἀλλὰ δημοτικὸς ἐστίν. Ἐάν μὲν τοῖνυν
 πρὸς τὴν εὐφημίαν τῶν λόγων αὐτοῦ ἀποβλέπῃτε, ἐξα-
 πατηθήσεσθε ὡσπερ καὶ πρότερον· ἔάν δ' εἰς τὴν φύσιν
 καὶ τὴν ἀλήθειαν, οὐκ ἐξαπατηθήσεσθε. Ἐκεῖνος δὲ
 καὶ ἀπολέβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον. Ἐγὼ μὲν μεθ' ὑμῶν
 λογιώμαι ἡ δεῖ ὑπάρξει ἐν τῇ φύσει τῷ δημοτικῷ
 40 ἀνδρὶ καὶ σώφρονι, καὶ πάλιν ἀντιθῶσω ποῖον τινα
 εἰκὸς ἐστίν εἶναι τὸν ὀλιγαρχικὸν ἀνθρωπον καὶ φαῦλον·
 ἡμεῖς δ' ἀντιθέμενοι ἑκάτερα τούτων θεωρήσασθαι αὐτόν,
 μὴ ὀπιότερου τοῦ λόγου ἀλλ' ὀπιότερου τοῦ βίου ἐστίν.
 (169) Οἶμαι τοῖνυν ἅπαντας ἀν ὀμολογήσειν ὑμᾶς τάδε
 εἶναι ὑπάρξει τῷ δημοτικῷ, πρῶτον μὲν ἐλευθέρου αὐ-
 τὸν εἶναι καὶ πρὸς πατρός καὶ πρὸς μητρός, ἵνα μὴ

tem in Cilicia intercludebatur, rerum omnium inopia, ut
 ipse tum dixisti, laborans, quum illum continuo, ut tua
 pariter ferebat oratio, Persicus equitatus concalcaturus
 erat, jamque importunitatem tuam civitas capere non po-
 terat et epistolas tuas, quas digitis suspensas circumferebas
 nonnullis os meum tanquam hominis perculti et exanimati
 ostendens, quum me auratis cornibus hostiam nuncupabas,
 et, si quid laberetur Alexander, jam coronatum esse dice-
 bas : ne tum quidem egisti quicquam, sed rem in aliud
 tempus nescio quod magis commodum distulisti. (165) His
 igitur omnibus prætermisissis, de his dicam rebus quæ nunc
 sunt. Lacedæmonii et exercitus externus secundo Marte
 pugnant, militesque Corrhagi deleverunt : Elei una cum
 his a Macedonibus defecerant, Achæi præterea omnes præ-
 ter Pellensæos, Arcadia omnis præter Megalopolim; ipse
 autem obsidione pressa erat, et de die in diem capi speraba-
 tur : Alexander extra septentriones et orbem pæne terrarum
 habitabilem excesserat : Antipater multum jam temporis
 in comparando exercitu consumpserat : quid futurum
 esset, incertum erat. Hic tu nobis ostende, Demosthe-
 nes, quæ gesseris, quæve dixeris; quod si velis, cedam
 tibi suggestu, quoad dicendi finem feceris. (166) Sed
 quoniam taces, sane tibi quod hæsites ignosco : quæ vero
 tum dixisti, ego nunc exponam. Excideruntne vobis e me-
 moria verba illa odiosa, immania, quæ vos olim, o ferrei,
 quo pacto audire sustinistis? Quum pro concione hæc effu-
 taret, *civitates nonnulli tanquam vitem amputant
 populi palmities quidam resecurerunt, rerum nervi succi
 duntur, storearum instar consulmur, in angustum qui-
 dam quasi acus inserunt.* (167) Hæcne vero, o bellus,
 verba sunt an portenta? Quid quum in suggestu te in orbem
 circumagens clamitabas tanquam Alexandro adversatus,
*Fateor me Laconicam conjugationem excitasse, fateor
 me Thessalos et Perrhæbos ad defectionem impulsisse.*
 Tu vero vel villam ad defectionem impellas? tu non dico,
 ad urbem, sed ad domum ullam, ubi quid sit discriminis,
 accedas? Verum sicubi pecuniæ impendantur, adsideshis,
 nihil vero dignum geres : sin honi quid fortuito eveniat, id
 tibi vindicabis, te ipsum rei jam peractæ auctorem inscri-
 bes : si quis metus ingruerit, profugies; si in spem bonam
 erecti simus, præmia posces et aureas coronas flagitabis.

168. Esto : at popularis est. Si vos ad honestam verbo-
 rum ejus speciem respiciatis, nunc etiam, uti et olim, eritis
 decepti : sin naturam ejus rei que veritatem exquiratis,
 nequaquam falleremini. Hoc igitur modo rationem ab eo re-
 poscite. Ego jam vobiscum expendam, quæ insita esse de-
 bebant in ingenio viri popularis ac moderati, eque contra
 ponam, qualem esse verisimile sit hominem paucorum po-
 tentiæ studiosum atque improbum : vos, his duobus inter
 se comparatis, spectate jam mihi, non qualis lingua sit,
 sed qualem vitam egerit. (169) Vos igitur omnes arbitror
 mihi assensuros, hæc in homine populari inesse oportere :
 primum ut a paterna maternaque stirpe liber sit, ne ob
 generis infortunium infensus sit legibus, quæ potestatem

78 διὰ τὴν περὶ τὸ γένος ἀτυχίαν δυσμενῆς ἢ τοῖς νόμοις οὐ σώζουσι τὴν δημοκρατίαν· δεύτερον δ' ἀπὸ τῶν προγόνων εὐεργεσίαν τινα αὐτῶ πρὸς τὸν δῆμον ὑπάρχειν, ἢ τὸ γ' ἀναγκασιότατον μηδεμίαν ἔχθραν, ἵνα μὴ βοηθῶν τοῖς τῶν προγόνων ἀτυχήμασι κακῶς ἐπιχειρῆ ποιεῖν τὴν πόλιν. (170) τρίτον σώφρονα καὶ μέτριον
 5 χρῆ πεφυκέναι αὐτὸν πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν, ἥπως μὴ διὰ τὴν ἀσέλγειαν τῆς δαπάνης δωροδοκῆ κατὰ τοῦ δήμου, τέταρτον εὐγνώμονα καὶ δυνατὸν εἰπεῖν· καλὸν γὰρ τὴν μὲν δianoian προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα, τὴν δὲ παιδεῖαν τὴν τοῦ δήτορος καὶ τὸν λόγον πείθειν τοὺς ἀκούοντας· εἰ δὲ μή, τὴν γ' εὐγνωμοσύνην αἰεὶ προταχτέον τοῦ λόγου. Πέμπτον ἀνδρεῖον εἶναι τὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πο-
 10 λέμους ἐγκαταλείπη τὸν δῆμον. Τὸν δ' ὀλιγαρχικὸν πάντα δεῖ τάναντία τούτων ἔχειν· τί γὰρ δεῖ πάλιν διεξιέναι; Σκέψασθε δὴ τί τούτων ὑπάρχει Δημοσθένει· ὁ δὲ λογισμὸς ἔστω ἐπὶ πᾶσι δικαίος.

171. Τούτῳ πατήρ μὲν ἦν Δημοσθένης ὁ Παιανιεύς, ἀνὴρ ἐλεύθερος· οὐ γὰρ δεῖ ψεύδασθαι· τὰ δ' ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρὸς πῶς ἔχει αὐτῶ; ἐγὼ φράσω. Γύλων ἦν ἐκ Κεραμῶν. Οὗτος
 15 προδὸς τοῖς πολεμίοις Νύμφαιοι τὸ ἐν τῷ Πόντῳ, τότε τῆς πόλεως ἐχούσης τὸ χωρίον τούτου, φυγὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐγένετο θανάτου καταγνωσθέντος αὐτοῦ, τὴν χρίσιν οὐχ ὑπομείνας, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Βόσπορον, ἀκεῖ λαμβάνει δωρεὰν παρὰ τῶν τυράννων τοὺς ὀνομασμένους Κήπους, (172) καὶ γαμειῖ γυναῖκα πλουσίαν μὲν νῆ Δία καὶ χρυσίον ἐπιφερομένην πολὺ, Σκύθην δὲ τὸ γένος, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῶ θυγατέρες δύο, ἀς
 20 ἐκεῖνος δεῦρο μετὰ πολλῶν χρημάτων στείλας συνώκισσε τὴν μὲν ἑτέραν ὠφειλήποτε, ἵνα μὴ πολλοῖς ἀπεχθάνωμαι· τὴν δ' ἑτέραν ἔγγιμε παριδὼν τοὺς τῆς πόλεως νόμους Δημοσθένης ὁ Παιανιεύς, ἐξ ἧς ὑμῖν ὁ περιεργος καὶ συκοφάντης Δημοσθένης γεγέννηται. Οὐκοῦν ἀπὸ μὲν τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρὸς πολέμιος ἂν εἴη τῷ δήμῳ (θάνατον γὰρ αὐτῶ τῶν προγόνων κατέγνωτε),
 25 τὰ δ' ἀπὸ τῆς μητρὸς Σκύθης, βάρβαρος ἐλληγίζων τῇ φωνῇ· ὅθεν καὶ τὴν πονηρίαν οὐκ ἐπιχώριός ἐστι. (173) Περὶ δὲ τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν τίς ἐστιν; ἐκ τριτηράρχου λογογράφου ἀνεφάνη, τὰ πατρῷα καταγελάστως προέμενος· ἀπιστος δὲ καὶ περὶ ταῦτα δόξας εἶναι καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκους ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸ βῆμα· πλείστον δ' ἐκ τῆς πόλεως εἰληφῶς ἀργύριον ἐλάχιστα περιποίησατο. Νῦν μέντοι τὸ βα-
 30 σιλικὸν χρυσίον ἐπιπέφυκε τὴν δαπάνην αὐτοῦ, ἔσται δ' οὐδὲ τοῦθ' ἱκανόν· οὐδεὶς γὰρ πώποτε πλοῦτος τρόπου πονηροῦ περιεγένετο. Καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πορίζεται, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. (174) Περὶ δ' εὐγνωμοσύνην καὶ λόγου δύναμιν πῶς πέφυκε; δεινῶς λέγειν, κακῶς βιώναι. Οὗτῳ γὰρ κέρηται καὶ τῷ ἑαυτοῦ σώματι καὶ παιδοποιῆα, ὥστ' ἐμὲ μὴ βούλεσθαι λέγειν ἂ τούτῳ πέ-
 35 πρακταί· ἤδη γὰρ ποτε εἶδον μισηθέντας τοὺς τὰ τῶν

populi tventur. Deinde ut a majoribus suis alicujus erga populum beneficentiae haereditatem acceperit, vel, quod est summe necessarium, nullius inimicitiae, ne calamitatum in quas majores inciderunt se vindicem praebens, malum molitur civitati. (170) Tertio ut in quotidiani victus ratione natura frugi sit ac temperans, ne ob perditam in sumptibus nequitiam largitiones contra rempublicam accipiat. Quarto ut et vir bonus sit et dicendi peritus: praeclearum est enim mente et consilio res optimas eligere easdemque eruditione oratoria et dicendi facultate instructum auditoribus probare posse; sin minus ita contingat, utique bona mens anteponenda eloquentiae est. Quinto forti animo esse oportet, ne in temporum angustiis et in bellis populum deserat. At homini paucorum potentiae faventi his omnibus adversa esse studia convenit: quid enim ea vobis iterare opus est? Jam vero dispicite, quodnam ex his insit in Demosthene: ratio autem summa cum aequitate subducatur.

171. Huic pater erat Demosthenes Pæaniensis, vir ingenuus quidem—neque enim mentiendum est—: sed a materno avique materni genere quomodo se habet? Ego jam exponam. Gylo quidam erat Ceramensis. Hic Nymphaco quod in Ponto est, quo tempore oppidum illud civitas in ditione sua tenebat, hostibus prodito, delatus urbe exulavit, quum capitis damnatus iudicii poenam non expectasset. Hinc Bosporum concessit, ubi Hortorum qui vocantur a tyrannide largitionem nactus, (172) uxorem ducit opulentam sane magnamque vim auri secum afferentem, sed genere Scythidem, ex qua quum filias duas suscepisset, easque cum grandi pecunia huc misisset, collocavit alteram nescio cui, ne multorum in me odia concitem; alteram spretis civitatis nostrae legibus duxit Demosthenes Pæaniensis, ex qua natus est nobis percuriosus hic ardelio et calumniator Demosthenes. Quamobrem ab avo quidem materno hostis erit populi; ejus enim majores capitis damnavistis: a materno genere Scythia barbarus, lingua duntaxat Graccus. Unde fit, ut improbitate etiam indigenam non referat. (173) In quotidiani autem victus ratione qualis est? Ex trierarcho scriptor orationum evasit, bonis paternis ridicule dissipatis. Deinde quum in hoc etiam negotio perfidus haberetur, quod orationes adversariis impertiret, repente in suggestum prosiliit. Quum ingentem a civitate pecuniam accepisset, perpusillam sibi reliquam fecit. Nunc vero aurum regale sumptus ejus exhaustos inundans replevit, sed neque hoc quidem satis erit: nullae enim unquam divitiarum pravæ indolis libidinem exsuperarunt. Ad summam, vitam non ex suis vectigalibus, sed vestris ex periculis sustentat. (174) Quod ad bonitatem autem mentis dicendique facultatem attinet, qualem eum natura finxit? Oratione disertum, vita turpem. Ita enim corpore suo liberorum procreatione est abusus, ut flagitiis, quæ admisit, mollem exponere: vidi enim jam ante, odium esse consecutos eos

πλησίον αίσχρὰ λίαν σαφῶς λέγοντας. Ἐπειτα τί συμβαίνει τῇ πόλει; οἱ μὲν λόγοι καλοί, τὰ δ' ἔργα φαύλα. (175) Πρὸς δὲ ἀνδρίαν βραχύς μοι λείπεται λόγος. Εἰ μὲν γὰρ ἤρνεϊτο μὴ δειλὸς εἶναι ἢ ὑμεῖς μὴ συνῆδαίτε, διατριβὴν ὁ λόγος ἂν μοι παρέσχεον· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ὑμεῖς σὺνίστε, λοιπὸν ὑπομῆσαι τοὺς περὶ τούτων κειμένους νόμους. Ὁ γὰρ Σόλων ὁ παλαιὸς νομοθέτης ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ἔφο δὲν ἐνέχεσθαι τὸν ἀστράτευτον καὶ τὸν λελοιπότεν τὴν τάξιν καὶ τὸν δειλὸν ὁμοίως· εἰσι γὰρ καὶ δειλίας γαφαί. Καίτοι θαυμάσειεν ἂν τις ὑμῶν εἰ εἰσι φύσεως γαφαί. Εἰσίν. Τίνος ἔνεκα; Ἴν' ἕκαστος ἡμῶν τὰς ἐκ τῶν νόμων ζημίας φοβούμενος μᾶλλον ἢ τοὺς πολέμους ἀμείνων ἀγωνιστῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὑπάρχη. (176) Ὁ μὲν τοίνυν νομοθέτης τὸν ἀστράτευτον καὶ τὸν δειλὸν καὶ τὸν λιπόνταν τὴν τάξιν ἔξω τῶν περιρραντηρίων τῆς ἀγορᾶς ἐξέρχει, καὶ οὐκ ἔα στεφανοῦσθαι οὐδ' εἰσιέναι εἰς τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ· οὐ δὲ τὸν ἀστεγάνων ἐκ τῶν νόμων κελεύεις ἡμᾶς στεφανοῦν, καὶ τῷ σαυτοῦ ψηφίσματι τὸν οὐ προσήκοντα εἰσκαλεῖς τοῖς τραγῳδοῖς εἰς τὴν ὄρχηστραν, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου τὸν τὰ ἱερὰ διὰ δειλίαν προδεδωκότα.

Ἴνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, εἰκὼ μὲν μνησθε ὅταν φῆ δημοτικὸς εἶναι. Θεωρεῖτ' αὐτοῦ μὴ τὸν λόγον ἀλλὰ τὸν βίον, καὶ σκοπεῖτε μὴ τίς φησὶν εἶναι ἀλλὰ τίς ἐστίν.

177. Ἐπεὶ δὲ στεφάνων ἀνεμνήσθη καὶ δωρεῶν, εἰς ἐπὶ μὲν μνημαί, προλάγω ὑμῖν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ καταλύσετε τὰς ἀφθόνας ταύτας δωρεὰς καὶ τοὺς εἰρηθ' ἰδομένους στεφάνους, οὐθ' οἱ τιμῶμενοι χάριν ὑμῖν εἰσονται οὔτε τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐπανορθωθήσεται· τοὺς μὲν γὰρ πονηροὺς οὐ μὴ ποτε βελτίους ποιήσετε, τοὺς δὲ χρηστοὺς εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐμβαλεῖτε. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, μεγάλα τούτων ὅμαι σημαία δεῖξεν ὑμῖν. (178) Εἰ γὰρ τις ὑμᾶς ἐρωτῆσει κότερον ὑμῖν ἐνδοξότερα δοκεῖ ἢ πόλις εἶναι ἐπὶ τῶν νυνὶ καιρῶν ἢ ἐπὶ τῶν προγόνων, ἅπαντες ἂν ὁμολογήσαίτε, ἐπὶ τῶν προγόνων. Ἄνδρες δὲ κότερον τότε ἀμείνους ἦσαν ἢ νυνί; τότε μὲν διαφέροντες, νυνὶ δὲ πολλῶν καταδέστεροι. Δωρεαὶ δὲ καὶ στέφανοι καὶ κηρύγματα καὶ σιτήσεις ἐν πρυτανείῳ κότερον τότε ἦσαν πλείους ἢ νυνί; τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπλήτται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε. (179) Οὐκ οὖν ἄτοπον οὐτως ὁμολογεῖσθε τὰς μὲν δωρεὰς νῦν πλείους εἶναι, τὰ δὲ πράγματα τῆς πόλεως τότε μᾶλλον ἢ νῦν ἰσχύειν, καὶ τοὺς ἄνδρας νῦν μὲν γείρους εἶναι, τότε δ' ἀμείνους; ἐγὼ δὲ τοῦθ' ὑμᾶς ἐπιχειρήσω διδάσκειν. Οἴεσθ' ἂν ποτε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐβελῆσάι τινα ἐπασχεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια ἢ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν στεφανιτῶν ἀγῶνων παγκράτιον ἢ καὶ ἄλλο τινῶν βαρυτέρων ἄθλων, εἰ δὲ στέφανος ἐδίδοτο μὴ τῷ κρατίστῳ ἀλλὰ τῷ διαπραξαμένῳ; οὐδεὶς ἂν ποτ' ἠθέλησεν ἐπασχεῖν. (180) Νῦν

qui vicinorum dedecora nimis aperte declararunt. Sed quid tandem inde civitati quaeritur? Praeclara verba, facta humilia atque abjecta. (175) Jam de fortitudine per mihi brevis restat oratio. Nam si vel se ipse ignavum esse negaret vel vos nesciretis, diutius esset mihi in hoc loco commorandum: nunc autem quando et ipse fateetur in concionibus vosque omnes intelligitis, reliquum est ut leges, quae his de rebus latae sunt, vobis in memoriam refigam. Solon enim antiquus ille legislator iisdem poenis obstringi debere censuit et eum qui militiam detrectaret et eum qui de statione decederet et eum simul qui timidus miles sit: dantur enim et timiditatis actiones. Atqui mirabitur fortasse quispiam, etiam propter naturae defectum actiones esse constitutas. Sunt. Quid ita? Ut unusquisque nostrum poenas legibus irrogatas magis quam hostem extimescens, tanto fortius pro patria propugnet. (176) Legislator itaque eum qui militiam subterfugiat et timidum et desertorem lustralibus vasis fori prohibet, et corona donari vetat et sacrificiis arceat publico nomine instituit; tu vero eum nos coronare jubes, cui coronam leges interdiciunt, tuoque decreto hominem indignissimum ludis tragicis in orchestram arcessis, in templum Liberi patris eum deducis, qui timiditate sua templa prodidit.

Sed ne vos a proposito divertam, facite vobis in mentem veniat, quum se dicit esse popularem, non orationem ejus sed vitam spectare, neque quem se esse praedicet, sed quis sit, attendite.

177. Verum quoniam in coronarum et praemiorum mentionem incidi, antequam mihi e memoria excidat, praedico vobis, Athenienses, nisi haec praemia infinita et temere concessas coronas reprimetis, neque eos quos honore afficitis gratiam vobis habituros, neque res civitatis meliores fore. Improbos enim nunquam in melius mutabitis, bonos ad summam desperationem adigetis. Vere haec me dici, magnis me vobis argumentis monstraturum puto. (178) Si quis vos roget, utrum his temporibus nostra civitas gloria magis florere videatur a majorum nostrorum, omnes credo assensuros aetate majorum insignis eam floruisse. Utrum tunc temporis an nunc viri meliores? Tunc quidem excellentes; nunc longe deteriores. At praemia et coronae et praeconia et quotidianus victus in Prytaneo utrum tunc erant an nunc crebriora? Tunc rari apud nos honores, tunc virtutis nomen in pretio erat, nunc vero res ipsa obsolescit, et coronas vos non consilio sed ex consuetudine donatis. (179) Nonne haec igitur expendentibus vobis absurdum merito videtur praemia nunc increbuisse, civitatis opes tum majores quam nunc fuisse; viros nunc esse nequiores, tunc multo praestantiores? Ego autem, quamobrem hoc ita fiat, ostendere vobis conabor. Putatisne, Athenienses, futurum unquam fuisse, qui se vel ad Olympia vel ad aliud aliquod certamen in quo coronae donentur, exercere vellet pancratium aut alio quopiam gravioris luctae genere, si corona traderetur non praestantissimo, sed ei qui malis artibus ipsam consecutus esset? Nemo hercle se exerceret. (180) Nunc autem, opinor, propter

δ' οἶμαι διὰ τὸ σπάνιον καὶ τὸ περιμάχητον καὶ τὸ
καλὸν καὶ τὸ ἀειμνηστον ἐκ τῆς νίκης ἐθέλουσι τινες τὰ
σώματα παρακαταθέμενοι καὶ τὰς μεγίστας ταλαιπω-
ρίας ὑπομείναντες διακινδυνεύειν. Ἵπολάβετε τοῖνον
30 ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι ἀγωνοθέτας πολιτικῆς ἀρετῆς, κά-
κεινο ἐκλογίσασθε, ὅτι ἐὰν μὲν τὰς δωρεὰς ὀλίγοις καὶ
ἀξίοις καὶ κατὰ τοὺς νόμους διδῶτε, πολλοὺς ἀγωνιστὰς
ἔξετα τῆς ἀρετῆς, ἐὰν δὲ τῷ βουλομένῳ καὶ τοῖς δια-
πραξαμένοις χαρίζεσθε, καὶ τὰς ἐπιεικεῖς φύσεις δια-
φθερεῖτε. (181) Ὅτι δὲ ὀρθῶς λέγω, ἐτι μικρῷ σαφέ-
στερον ἡμᾶς βουλομαι διδάξαι. Ὅστερον ὑμῖν ἀμείνων
ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ Θεμιστοκλῆς ὁ στρατηγῆσας διε τῆ
35 Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ τὸν Πέρσῃν ἐνίκῃς, ἢ Δημοσθέ-
νης ὁ τὴν τάξιν λιπών; Μιλτιάδης δὲ ὁ τὴν ἐν Μαρα-
θῶνι μάχην τοὺς βαρβάρους νικήσας, ἢ οὗτος; ἐτι δ'
οἱ ἀπὸ Φυλῆς φεύγοντα τὸν δῆμον καταγαγόντες; Ἀρι-
σταίδης δ' ὁ δίκαιος, ὁ τὴν ἀνόμοιον ἔχων ἑπωνυμίαν
Δημοσθένης; (182) Ἄλλ' ἔγωγε μὰ τοὺς θεοὺς τοὺς Ὀλυμ-
πίους οὐδ' ἐν ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἀξίον ἦγοῦμαι μεμνη-
40 σθαι τοῦ θηρίου τούτου καὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν. Ἐπι-
δειξάτω τοῖνον Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ εἰ που
γέγραπται τινα τῶν ἀνδρῶν τούτων στεφανῶσαι. Ἀ-
χάριστος ἄρ' ἦν ὁ δῆμος; οὐκ, ἀλλὰ μεγαλόφρων,
κάκεινοί γε οἱ μὴ τετιμημένοι τῆς πόλεως ἀξιοί· οὐ
γὰρ φόντο δαῖν ἐν τοῖς γράμμασι τιμᾶσθαι ἄλλ' ἐν
τῇ μνήμῃ τῶν εὖ πεπονητότων, ἢ ἀπ' ἐκείνου τοῦ
80 χρόνου μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας ἀθάνατος οὔσα δια-
μένει. Δωρεὰς δὲ τίνας ἐλάμβανον; ὧν ἀξίον ἐστι
μνησθῆναι.

182. Ἡσάν τινες κατὰ τοὺς τότε καιροὺς οἱ πολλὸν
πόνον ὑπομείναντες καὶ μεγάλους κινδύνους ἐπὶ τῷ
Στρυμόνι ποταμῷ ἐνίκων μαχόμενοι Μήδους· οὗτοι
δεῦρο ἀφικόμενοι τὸν δῆμον ἤτησαν δωρεάν, καὶ ἔδωκεν
αὐτοῖς ὁ δῆμος τιμὰς μεγάλας, ὡς τότε ἔδοκει, τρεῖς
6 λιθίνους Ἑρμᾶς στήσαι ἐν τῇ στοᾷ τῇ τῶν Ἑρμῶν,
ἐφ' ὅτι μὴ ἐπιγράψαι τὰ ὀνόματα τὰ ἑαυτῶν, ἵνα μὴ
τῶν στρατηγῶν ἀλλὰ τοῦ δήμου δοκῆ εἶναι τὸ ἐπι-
γράμμα. (181) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἐξ αὐτῶν τῶν
ποιημάτων εἴσαθε. Ἐπιγέγραπται γὰρ ἐπὶ τῷ μὲν
πρώτῳ τῶν Ἑρμῶν

10 Ἦν ἄρα ἀκαίνοι ταλακάρδιοι, οἱ ποτε Μῆδων
παισὶν ἐπ' Ἡϊόνι, Στρυμόνος ἀμφὶ ροᾷ,
λιμὸν τ' αἰθῶνα κρατερὸν τ' ἐπάγοντες Ἄρῃα
πρῶτοι δυσμενέων εὐρον ἀμυχανίην.

Ἐπὶ δὲ τῷ δευτέρῳ

Ἡγεμόνεσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τὰδ' ἔδωκαν
ἐντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
15 Μᾶλλον τις τὰδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσοσμένον ἐβέλῃσει
ἀμφὶ περὶ ζυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

(182) Ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ ἐπιγέγραπται Ἑρμῆ

20 Ἐκ ποτε τῆσδε πόλιος ἀμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεὺς
ἤγειτο ζῆθεον Τρωικὸν ἀμ' πεδίον,
δὲν ποδ' Ὀμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα χαλκοχιτώνων

raritatem, propter contentionem, decus, gloriam denique
sempiternam quæ victoriam sequitur, reperiuntur non-
nulli qui, corporibus suis fortunæ permissis gravissimisque
laboribus exantlatis, periculum adire cupiant. Quocirca
fingite vos esse certaminis de virtute civili arbitros consti-
tutos, atque illud simul cogitate, si paucis et dignis et se-
cundum leges præmia tribuatis, complures vos virtutis
certatores habituros; sin cuivis et eis qui ambierint gratifi-
cemini, etiam bona ingenia corrupturos. (181) Hæc autem
recte a me dicta esse, luculentius paulo vobis libet expo-
nere. Uter vobis vir melior fuisse videtur, Themistocles,
quo duce navali apud Salamina prælio Persam vicistis, an
qui locum in acie deseruit Demosthenes? Miltiades, qui Ma-
rathonia pugna barbaros superavit, an iste? si denique,
qui populum exulantem a Phyle reduxerunt? et Aristides
ille, qui cognomine, multum illi quod Demosthenes habet
jissimili, Justus appellatus est? (182) Verum ego, per deos
immortales, ne hisdem quidem diebus fas esse existimo de
hac bellua et de veris illis meminisse. Ostendat igitur in ora-
tione sua Demosthenes, si ubi decretum sit, ut quisquam
illorum virorum corona donaretur. Ingratus ergo erat po-
pulus? Minime, imo et excelsi animi populus fuit, et illi
qui hunc honorem non adepti sunt civitate hac dignissimi.
Non enim se in tabulis decretoris honorem suum ponere
debere censebant, sed in eorum quibus bene fecissent me-
moriam, quæ quidem ex illo tempore ad hunc usque diem
manet immortalis. Quibus vero præmiis ornati sunt? his
quæ operæ pretium esse commemorare.

183. Fuerunt quidam his temporibus, qui multis gravi-
busque periculis defuncti Medos apud Strymonem fluvium
prælio fuderunt. Ii igitur huc reversi præmium a populo
petiverunt, deditque eis populus magna, ut tum videban-
tur, præmia, ut tres Hermæ lapidei in Hermarum porticu
iis ponerentur, ea lege tamen ne sua nomina inscriberent,
ut non imperatorum sed populi inscriptio videretur.
184) Esse autem vera quæ a me dicuntur, ex ipsis versibus
cognoscetis. Inscriptum est enim in primo Herma :

Hi quoque præstanti valuerunt pectore, Medis
Strymonias ad aquas, Eionisque locum
perdomitis, diraque fame ferroque cruento
hostiles primi qui minare manus.

Secundi hæc inscriptio est :

Præmia Cecropidæ hæc ducibus memoranda dederant,
pro virtute virum pro meritisque piis :
ut, quum progenies lustrent hæc sera nepotum,
læti pro patria ferre pericla velint.

(185) Tertio autem Hermæ inscriptum est :

Ex hac urbe olim Mnestheus comitatus Atridas
examen duxit Pergama ad alta virum,
gnarum præ reliquis quem cantat Homerus Achivis

κομητῆρα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν.
 Οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
 κομητῆρας πολέμου τ' ἀμφοῖν καὶ ἠγορήτας.

25 Ἔστι που τὸ τῶν στρατηγῶν ὄνομα; οὐδαμῶς, ἀλλὰ τὸ
 τοῦ δήμου.

186. Προσελθετε δὴ τῇ διανοίᾳ καὶ εἰς τὴν στοᾶν
 τὴν κοικίλῃν ἀπάντων γὰρ ὑμῖν τῶν καλῶν ἔργων τὰ
 ὑπομνήματα ἐν τῇ ἀγορῇ ἀνάκειται. Τί οὖν ἐστίν,
 ὦ Ἀθηναῖοι, ὃ ἐγὼ λέγω; ἐνταῦθα ἦ ἐν Μαραθῶνι
 μάχῃ γέγραπται. Τίς οὖν ἦν ὁ στρατηγός; οὕτως
 μὲν ἐρωτηθέντες ἅπαντες ἀποκριναίσεσθε ἂν εἰ Μιλτιά-
 30 δης· ἐκεῖ δὲ οὐκ ἐπιγέγραπται. Πῶς; οὐκ ἤτησε τὴν
 δωρεάν ταύτην; ἤτησεν, ἀλλ' ὁ δήμος οὐκ ἔδωκεν, ἀλλ'
 ἀπὸ τοῦ ὀνόματος συνεχώρησεν αὐτῷ πρώτῳ γραφῆναι,
 παρακαλοῦντι τοὺς στρατιώτας. (187) Ἐν τοίνυν τῷ
 Μητροῦν παρὰ τὸ βουλευτήριον, ἣν ἔδοτε δωρεάν τοῖς
 ἀπὸ Φυλῆς φεύγοντα τὸν δήμον καταγαροῦσιν, ἐστὶν
 ἰδεῖν. Ἦν μὲν γὰρ ὁ τῷ ψήφισμα γράψας καὶ νικήσας
 Ἄρχινος δ' ἐκ Κοίλης, εἰς τῶν καταγαρόντων τὸν δήμον,
 75 ἔγραψε δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς εἰς θυσιᾶν καὶ ἀναθήματα
 δοῦναι χιλίας δραχμῶν (καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἑλαττον ἢ δέκα
 δραχμαὶ κατ' ἄνδρα ἕκαστον), ἔπειτα κελεύει στεφα-
 νῶσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ αὐτῶν ἕκαστον, ἀλλ' οὐ χρυσοῦν
 τότε μὲν γὰρ ἦν ὁ τοῦ θαλλοῦ στέφανος τίμιος, νυνὶ δὲ
 καὶ ὁ χρυσοῦς καταπεφρόνηται. Καὶ οὐδὲ τοῦτο εἰκῆ
 πράξει κελεύει, ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν βουλὴν σκεψαμένην
 40 ὅσοι αὐτῶν ἐπὶ Φυλῇ ἐπολιορκήθησαν, ὅτε Λακεδαι-
 μόνια καὶ αἱ τριάκοντα προσέβαλλον τοῖς καταλαβῶσι
 Φυλῆν, οὐχ ὅσοι τὴν τάξιν ἔλιπον ἐν Χαιρωνείᾳ τῶν
 πολέμων ἐπιόντων. (188) Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀνα-
 γνώσεται ὑμῖν τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΠΕΡΙ ΔΩΡΕΑΣ ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΦΥΛΗΣ.

Παρανάγνωθι καὶ ὃ γέγραφε Κτησιφῶν Δημοσθένει
 τῷ τῶν μεγίστων κακῶν αἰτίῳ.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

81 Τούτῳ τῷ ψήφισματι ἐξαλείφεται ἡ τῶν καταγα-
 γόντων τὸν δήμον δωρεά. Εἰ τοῦτ' ἔχει καλῶς, ἐκείνο
 αἰσχρῶς· εἰ ἐκείνοι κατ' ἀξίαν ἐτιμήθησαν, οὕτως ἀνά-
 ξιος ὢν στεφανοῦται.

189. Καίτοι πυνθάνομαι γ' αὐτὸν μέλλειν λέγειν ὡς
 οὐ δίκαια ποιῶ παραβάλλον αὐτῷ τὰ τῶν προγόντων
 ἔργα· οὐδὲ γὰρ Φιλάμμωνα φησι τὸν πύκτην Ὀλυμ-
 5 πῖσι στεφανοῦσθαι νικήσαντα Γλαῦκον τὸν παλαιὸν
 ἐκείνου πύκτην, ἀλλὰ τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀγωνιστάς,
 ὅσπερ ὑμᾶς ἀγνοοῦντας εἰ τοῖς μὲν πύκταις ἐστὶν
 ὁ ἀγὼν πρὸς ἀλλήλους, τοῖς δ' ἀξιοῦσι στεφανοῦσθαι
 πρὸς αὐτὴν τὴν ἀρετὴν ἧς καὶ ἕνεκα στεφανοῦνται.
 Δεῖ γὰρ τὸν κήρυκα ἀψευδεῖν, ὅταν τὴν ἀνάρρησιν ἐν
 τῷ θεάτρῳ ποιῆται πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Μὴ οὖν ἤμῃν
 ὡς Πατακίανος ἀμεινον πεπολιτευσαι διέξιθι, ἀλλ'
 10 ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτως τὰς χάριτας τὸν δήμον
 ἀπαίτει.

compositis acies dirigere ordinibus.

Sic non immerito primi dicentur ubique
 virtute insigni Marteque Cecropidae.

Usquamne hic reperitur ducum nomen? Nusquam, sed po-
 puli tantum.

186. Adeste igitur mihi animis et ad porticum picturatam :
 omnium enim facinorum egregiorum exstant vobis in foro
 monumenta. Quid igitur illud est quod dico, Athenien-
 ses? Hic pugna Marathonia depicta est. Sed quis erat im-
 perator? Omaes, opinor, hoc ita rogati responderetis, Mil-
 tiades, at illic nomen ejus non inscribitur. Quid ita? non
 petivit hoc præmii? Petiit quidem, sed populus non
 dedit, verum ei pro nominis inscriptione concessit, ut primo
 loco pingeretur milites cohortans. (187) Ergo et in æde
 Matris deam juxta Curiam, quodnam his præmium qui po-
 pulum exulantem a Phyla reducerunt dederitis, intueri
 licet. Qui enim populi scitum scripsit et obtinuit Archinus
 erat Cæleus, unus ex iis qui populum reducerunt : scripsit
 autem primum ut iis mille drachmæ darentur in sacrificia
 et dona templis appendenda—estque hoc minus quam de-
 cem drachmæ in singulos viros—, deinde jubet unumquem-
 que oleagina corona ornari, non aurea; erat enim tum
 oleagina corona pretiosa, nunc etiam aurea in fastidio
 est. Verum ne hoc quidem temere fieri decernit, sed tum
 demum quum senatus accurate perquisiverit, quot eorum
 in Phyla obsessi fuissent, quum Lacedæmonii et triginta ty-
 ranni in eos invaserunt qui Phylam occuparant, non quot
 ad Charoneam quum instarent hostes a statione recessissent.
 (188) Ut autem vera me dicere cognoscatis, recitabitur
 vobis decretum.

DECRETUM DE REDUCIBUS A PHYLA.

Recitetur jam ex adverso decretum id quod Ctesiphon
 scripsit Demostheni gravissimarum calamitatum auctori.

DECRETUM.

Hoc decreto obliteratur eorum præmium, qui populum
 reducerunt. Hoc si honestum est, illud turpe fuit : si illi
 merito honore affecti sunt, hic immerito corona ornatur.

189. At enim audio dicturum esse Demosthenem, me
 parum juste facere qui majorum res gestas cum suis con-
 tendam. Neque enim (aie) Phylammone coronam adeptus
 est, quod veterem illum pugilem Glaucum, sed quod suæ
 ætatis certatores superarit. Quasi vero nesciatis, pugili-
 bus inter sese propositum esse certamen, iis autem qui co-
 ronam poscunt cum ipsa virtute, cujus etiam causa cor-
 nantur. Oportet enim mendacio vacare præconem, quum
 quid in theatro coram Græcis prædicat. Quare noli nobis
 pluribus verbis demonstrare, te in republica administranda
 Patæcione fuisse meliorem, sed ubi virtutis compos fue-
 ris, ita demum gratias a populo depose.

190. Ἴνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, ἀναγνώσται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπίγραμμα ὃ ἐπιγράφεται τοῖς ἀπὸ Φυλῆς τὸν δῆμον καταγαγούσιν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

15 Τούσδ' ἀρετῆς ἔνεκα στεφάνους ἐγείραιε παλαίχθον
δῆμος Ἀθηναίων, οἱ ποτε τοὺς ἀδίκους
θεσμοὶς ἀρξάντας πρώτοι πόλεως καταπαύειν
ἦρξαν, κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι.

191. Ὅτι τοὺς παρὰ τοὺς νόμους ἀρξάντας κατέλυσαν, διὰ τοῦτ' αὐτοὺς φησιν ὁ ποιητὴς τιμηθῆναι. Ἐναυλον γὰρ ἦν ἐτι τότε πᾶσιν ὅτι τῆνικαῦτα ὁ δῆμος κατέλυθη, ἐπειδὴ τινες τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων
20 ἀνείλον. Καὶ γὰρ τοι, ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς τοῦ ἑμαυτοῦ ἐπυνοδόμη, ὅς ἐτι βιοῦς ἐνεθήκοντα καὶ πέντε ἐτελεύτησεν, ἀπάντων μετασχὼν τῶν πόνων τῇ πόλει, ὅς
πολλάκις πρὸς ἐμὲ διεζήει ἐπὶ σχολῆς· ἔφη γάρ, ὅτε ἀρτίως κατέληλυθεὶ ὁ δῆμος, εἰ τις εἰσίοι γραφὴν παρανόμων εἰς δικαστήριον, εἶναι ὅμοιον τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔργον. Τί γάρ ἐστιν ἀνοσιώτερον ἀνδρὸς παράνομα λέγοντος καὶ πράττοντος; (192) Καὶ τὴν ἀκρόασιν, ὡς
25 ἐκείνος ἀπήγγελλεν, οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποιούντο ὥσπερ νῦν γίνεται, ἀλλ' ἦσαν πολὺ χαλεπώτεροι οἱ δικασταὶ τοῖς τὰ παράνομα γράφουσιν αὐτοῦ τοῦ κατηγοροῦ, καὶ πολλάκις ἀνεπὸδίζον τὸν γραμματέα καὶ ἐκέλευον πάλιν ἀναγινώσκειν τοὺς νόμους καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ ἤλίσκοντο οἱ παράνομα γράφοντες οὐκ εἰ πάντας παραπηδήσαιεν τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰ μίαν μόνον συλλαβὴν παραλλάξαιεν. Τὸ δὲ νυνὶ γινόμενον
30 πρῆγμα ὑπερκαταγέλαστόν ἐστιν· ὁ μὲν γὰρ γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὸ παράνομον, οἱ δὲ δικασταὶ ὥσπερ ἐπαυθὴν ἢ ἀλλότριον τι πρῆγμα ἀκροώμενοι πρὸς ἐτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσιν. (193) Ἦδη δ' ἐκ τῶν τεχνῶν τῶν Δημοσθένους αἰσχρὸν ἔθος ἐν τοῖς δικαστηρίοις παραδέχασθε. Μετενήνεται γὰρ τὰ τῆς πόλεως δίκαια· ὁ μὲν γὰρ κατηγορὸς ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γραφὴν κατηγορεῖ, οἱ δὲ δικασταὶ ἐνίοτε
35 ὧν μὲν εἰσι κριταὶ ἐπιλανθάνονται, ὧν δ' οὐκ εἰσὶ δικασταὶ, περὶ τούτων ἀναγκάζονται τὴν ψῆφον φέρειν. Λέγει δὲ ὁ φεύγων, ἂν ἄρα ποθ' ἀψηται τοῦ πράγματος, οὐχ ὡς ἔνομα γέγραπεν, ἀλλ' ὡς ἤδη ποτὲ καὶ πρότερον ἕτερος τοιαῦτα γράψας ἀπέφυγεν· ἐφ' ᾧ καὶ νυνὶ μέγα φρονεῖν ἀκούω Κτησιφῶντα. (194) Ἐτόλμα δ' ἐν ὑμῖν ποτε σεμνύνεσθαι Ἀριστοφῶν ἐκείνος ὃ Ἀζηνιεύς λέγων ὅτι γραφὰς παρανόμων πέφυγεν
40 ἐβδομήκοντα καὶ πέντε· ἀλλ' οὐχ ὁ Κέφαλος ὁ παλαιὸς ἐκείνος, ὁ δοκῶν δημοτικώτατος γεγενῆσθαι, οὐχ ὅπως, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐφιλοτιμίετο, λέγων ὅτι πλείστα πάντων γεγραφὸς ψήφισματα οὐδεμίαν πώποτε γραφὴν πέφυγε παρανόμων, καλῶς (οἶμαι) σεμνυνόμενος. Ἐγράφοντο γὰρ ἀλλήλους παρανόμων οὐ μόνον οἱ διαπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι τοὺς φίλους, εἴ
82 τι ἐξαμαρτάνοιεν εἰς τὴν πόλιν. (195) Ἐκεῖθεν δὲ

190. Verum ne vos a proposito abducam, scriba vobis epigramma recitabit, quod in eos scriptum est qui populum a Phyla reducerunt.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Hosce coronarum gens antiqua Attica palcrae
virtutis causa jussit honore coli,
qui quondam injustos arcebant urle tyrannos,
objicere hand veriti corpora pro patria.

191. Propterea quod eos qui contra leges dominati sunt everterint, honore affectos esse dicit poeta. Adhuc enim omnium aures vox ea personabat, populum illo maxime tempore eversum fuisse, postquam judicia de decretis contra leges factis nonnulli sustulissent. Equidem ut ego de patre meo audiebam, qui anno ætatis sue quinto et nonagesimo diem obiit, quum omnium reip. ærumnarum particeps fuisset, quas sæpe mecum per otium conferebat — : is, inquam, dicebat, primis illis temporibus quibus populus reductus fuerat, si qua de decretis contra leges scriptis actio in judicium venerit, similia plane fuisse et nomen et factum. Quid enim est sceleratius homine qui res legibus adversas dicit aut facit? (192) Neque vero, judices, ut ille referebat, eadem ratione, qua nunc, de causa cognorunt; erant enim in eos qui decreta legibus adversa tulerant, multo infestiores quam ipse etiam accusator, et sæpenumero scribam revocabant, jubebantque leges et decretum iterum recitare, damnabantur denique ii qui contra leges scripserant, non si universas leges transgressi fuissent, sed si unam duntaxat syllabam immutassent. At perridiculum est quod nunc fieri solet. Scriba decretum recitat contra leges factum; judices, quasi cantilenam aut rem a judicio alienam audirent, ad aliud aliquid animum advertunt. (193) Jam vero ex Demosthenis artibus turpem consuetudinem in judicia irrepere sinitis. Inversa enim nobis sunt jura civitatis: accusator quidem defendit, reus accusat; judices, quarum rerum disceptatores sedeant, interdum obliviscuntur; de his vero rebus, quarum judices non sunt, sententiam ferre coguntur. Reus, si quando rem ipsam attigerit, non se dicit legitima scripsisse, sed alium etiam antea quum talia scripsisset absolutum esse: quo quidem argumento magnopere jam nunc elatum esse audio Ctesiphontem. (194) Ausus est aliquando apud vos gloriari Aristophon ille Azeniensis, se septuaginta quinque actionibus de decretis contra leges factis postulatum fuisse. At non ita priscus ille Cephalus, qui omnium maxime popularis est habitus, non ita, inquam: sed plane contrariis gloriabatur factis, quod nempe, quum plura quam quis alius plebscita scripsisset, nunquam tamen de decretis contra leges scriptis reus factus esset, præclara mea quidem sententia gloriatio. Nam de decretis adversum leges factis alii alios postulabant, non ii tantum qui in reip. partibus dissiderent, verum etiam amici amicos, si quid in rempublicam commisissent. (195) Id autem inde

ταῦτο γνώσεσθε. Ἀρχῖνος γὰρ ὁ ἐκ Κολῆς ἐγράψατο
 παρανόμων Θρασύβουλον τὸν Στειερά γραψανάτῃ τι
 παρὰ τοὺς νόμους, ἕνα τῶν συγκατελθόντων αὐτῷ ἀπὸ
 Φυλῆς, καὶ εἶλε νεωστὶ γεγενημένων αὐτῶν τῶν εὐερ-
 γειῶν, ἃς οὐχ ὑπελογίσατον οἱ δικασταί· ἠγοῦντο γάρ,
 ὡςπερ τότε αὐτοὺς φεύγοντας ἀπὸ Φυλῆς Θρασύβου-
 λος κατήγαγεν, οὕτω νῦν μένοντας ἐξελαύνειν παρὰ
 τοὺς νόμους γράφοντά τι. (196) Ἄλλ' οὐ νῦν, ἀλλὰ
 πᾶν τούναντίον γίνεται· οἱ γὰρ ἀγαθοὶ στρατηγοὶ καὶ
 τῶν τὰς σιτήσεις τινὲς εὐρημένων ἐν τῷ πρυτανείῳ
 ἐξαιτοῦνται τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων, οὐδ' ὑμεῖς
 ἀγαρίστοις εἶναι δικαίως ἀνὸς λαμβάνοιτε· εἰ γὰρ τις
 ἐν δημοκρατίᾳ τιμημένος, ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἦν οἱ
 θεοὶ καὶ οἱ νόμοι σώζουσι, τομᾶ βροθεῖν τοῖς παρά-
 νομα γράφουσι, καταλύει τὴν πολιτείαν ὑπ' ἧς τιμη-
 ται. (197) Τίς οὖν ἀποδέδεικται λόγος ἀνδρὶ συνηγόρῳ
 δικαίῳ καὶ σώφρονι; ἐγὼ λέξω. Εἰς τρία μέρη διαι-
 ρεῖται ἡ ἡμέρα, ὅταν εἰσὶν γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ
 δικαστήριον. Ἐγγεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ
 κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ, τὸ δὲ
 δεῦτερον ὕδωρ τῷ τῆν γραφὴν φεύγοντι καὶ τοῖς εἰς
 αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγουσιν· ἐπειδὴν δὲ τῇ πρώτῃ ψήφῳ
 μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγγεῖται τῇ
 τιμῇ καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας.
 (198) Ὅστις μὲν οὖν ἐν τῇ τιμῇ τὴν ψήφον αἰτεῖ,
 τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται· ὅστις δ' ἐν τῷ
 πρώτῳ λόγῳ τὴν ψήφον αἰτεῖ, ὄρκον αἰτεῖ, νόμον αἰ-
 τεῖ, δημοκρατίαν αἰτεῖ, ὧν οὔτε αἰτῆσαι οὐδὲν δαιον
 οὐδὲν οὐτ' αἰτηθέντα ἐτέρῳ δοῦναι. Κελεύσατε οὖν
 αὐτούς, ἑάσαντας ὑμᾶς τὴν πρώτην ψήφον κατὰ τοὺς
 νόμους διενεγκεῖν, ἀπαντᾶν εἰς τὴν τιμῆσιν. (199) Ὅλωσ
 ὁ ἔγωγε, ὦ Ἀθηναῖοι, ὀλίγου δέω εἰπεῖν ὡς καὶ νόμον
 εἰ τεθῆναι ἐπὶ ταῖς γραφαῖς μόνον τῶν παρανόμων, μὴ
 ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρασχέσθαι
 μήτε τῷ τῆν γραφὴν τῶν παρανόμων φεύγοντι. Οὐ
 γὰρ ἀόριστόν ἐστι τὸ δίκαιον, ἀλλ' ὠριμένον τοῖς νό-
 μοις τοῖς ὑμετέροις. Ὅσπερ γὰρ ἐν τῇ τεκτονικῇ,
 ὅταν εἰδῆναι βουλώμεθα τὸ ὄρθον καὶ τὸ μῆ, τὸν κανόνα
 προσφέρομεν ᾧ διαγιγνώσκεται, (200) οὕτω καὶ ἐν ταῖς
 γραφαῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου
 τοῦτ' ἐστὶ τὸ σανίδιον, καὶ τὸ ψήφισμα καὶ οἱ παραγεγραμ-
 μένοι νόμοι. Ταῦτα συμψωνοῦντα ἀλλήλοισ ἐπιδείξας
 κατάβαινε· καὶ τί δαί σε Δημοσθένην παρακαλεῖν;
 ὅταν δ' ὑπερηθῆσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν παρακα-
 λῆς κακοῦργον ἄνθρωπον καὶ τεχνίτην λόγων, κλέπτει
 τὴν ἀπόρασιν, βλάπτει τὴν πόλιν, καταλύεις τὴν δη-
 μοκρατίαν.
 201. Τίς οὖν ἐστὶν ἀποτροπὴ τῶν τοιούτων λόγων;
 ἐγὼ εἶπὼ. Ἐπειδὴν προσελθὼν ἐνταυθοῖ Κτησιφῶν
 διεξέλεθ' πρὸς ὑμᾶς τοῦτο δὴ τὸ συντεταγμένον αὐτῷ
 προύμιον, ἐπειτ' ἐνδιατρίβῃ καὶ μὴ ἀπολογῆται, ὑπο-
 μήσεται αὐτὸν ἀνευ θορύβου τὸ σανίδιον λαβεῖν καὶ
 τοὺς νόμους τῷ ψήφισματι παραναγνῶναι. Ἐάν δὲ
 μὴ προσποιῆται ὑμῶν ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέ-

cognoscetis. Archinus Coeleus violatarum legum postula-
 bat Thrasymbulum Stiriensem, quod contra leges decretum
 fecerat, unum scilicet ex iis qui secum a Phyla revertissent,
 et reum peregit, recentibus etiam tunc ejus erga populum
 beneficiis, quorum tamen rationem nequaquam judices ha-
 buerunt: existimabant enim, quemadmodum tum ipso
 exulantes Thrasymbulus revocasset, ita etiam nunc eundem
 se in urbe constitutos exturbare, quum aliquid contra leges
 decerneret. (196) Nunc autem non ita fit, quin plane
 aliter. Vestri enim eximii imperatores, eorumque nonnulli
 qui victum quotidianum in Prytaneo meruerunt, actiones
 de decretis contra leges factis deprecationibus suis evertunt,
 quos jure vos ingratos existimare debeatis. Si quis enim
 in libera republica honorem consecutus, in ea praesertim
 civitate, quam dii legesque conservant, iis qui decreta legi-
 bus adversa scribunt optulari audeat, is eam ipsam repu-
 blicam evertit, a qua est honestatus. (197) Quenam igitur
 defensionis ratio patrono justo ac modesto praescripta
 est? Dicam. In tres partes distribuitur dies, quo actio de
 decretis contra leges factis in judicium venit. Infunditur
 enim prima aqua accusatori, legibus, libertati denique
 populari, secunda reo iisque qui in rem ipsam loqui vol-
 unt; quum vero prima sententia non solum fuerit vio-
 latarum legum crimen, tertia jam aqua litis aestimationi
 infunditur vestraeque irae magnitudini. (198) Quicumque
 igitur in aestimanda lite vos suffragium vestrum rogat, is
 iram vestram deprecatur: at qui in prima contentionis parte
 suffragium petit, jusjurandum petit, legem petit, populi
 libertatem petit, quorum neque quicquam rogare fas est,
 neque rogatum alteri concedere. Jubete igitur, ut, vos pri-
 mam sententiam secundum leges ferre passi, exinde ad litis
 aestimationem vires convertant. (199) Ad summam autem
 parum mihi abest, Athenenses, quin dicam legem in actio-
 nibus duntaxat de decretis contra leges factis ferri debere,
 ne liceat aut accusatori, aut ei qui hujus criminis postula-
 tur, advocatos sibi adsciicere: non enim hic interminatum
 jus est, sed legibus vestris definitum. Ut enim in arte
 fabril, quum quid rectum sit quid non, scire volumus, re-
 gulam adhibemus, qua dijudicetur, (200) ita in accusatio-
 nibus de decretis contra leges factis juris regula proponi-
 tur, tabella scilicet haecce et decretum (Ctesiphontis) et
 leges descriptae ac juxta positae. Haec si inter se consentire
 ostenderit, descende, et quid opus te Demosthenem advo-
 care? Quum vero justa illa defensionis ratione neglecta ho-
 minem maleficum accersis et verborum artificem, insidias
 strem auditoribus, civitatem labefactas, populi dominatio-
 nem evertis.

201. Quenam igitur ratio est hujusmodi orationum
 propulsandarum? Ego jam exponam. Simulatque huc pro-
 gressus Ctesiphon illud compositum sibi a Demosthene
 exordium pronuntiabit, deinde tempus absumet nihilque
 ad defensionem afferet, commonete eum, ut citra tumultum
 tabellam hanc in manus sumat legesque cum decreto
 suo recitatas conferat. Quodsi vos audire se dissimulaverit,

λατα ἀκούειν· οὐ γὰρ τῶν φευγόντων τὰς οὐ δικαία ἀπολογίας εἰσεληλύθατε ἀκροασάμενοι, ἀλλὰ τῶν ἐβελόντων δικαίως ἀπολογεῖσθαι. (202) Ἐὰν δ' ὑπερπηδῆσας τὴν δικαίαν ἀπολογία Δημοσθένην παρακαλῆ, μάλιστα μὴ μὴ προσδέχεσθε κακοῦργον ἄνθρωπον, οὐδέ μὲν βρῆμασι τοὺς νόμους ἀναιρήσειν, μηδ' ἐν ἀρετῇ τοῦθ' ὑμῶν μηδεὶς καταλογιζέσθω, ὅς ἂν ἐπανερομένου Κτησιφώντος « ἢ καλέσω Δημοσθένην; » πρῶτος ἀναβῆσθαι « κάλει, κάλει. » Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς. Ἄν δ' ἄρα ὑμῖν δόξῃ ἀκούειν, ἀξιώσατε τὸν Δημοσθένην τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπολογεῖσθαι ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἀπολογία. (203) Ἐγὼ δὲ πῶς κατηγορήσα; ἴνα καὶ ὑπομῆσω ὑμᾶς.

83 Οὐτε τὸν ἴδιον βίον τὸν Δημοσθένους πρότερον διεξῆλθον οὔτε τῶν δημοσίων ἀδικημάτων οὐδενὸς πρότερον ἐμνήσθην, ἀφθονα δὲ πῶς καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν ἢ πάντων γ' ἂν εἶην ἀπορώτατος· ἀλλὰ πρῶτον μὲν τοὺς νόμους ἐπέδειξα ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους, ἔπειτα τὸν ῥήτορα ἐξήλεγξα γράψαντα Δημοσθένην ὑπεύθυνον ὄντα στεφανοῦν οὐδὲν προβαλλόμενον, οὐδὲ προσεγγράψαντα « ἐπειδὴν δὴ τὰς εὐθύνων », ἀλλὰ παντελῶς καὶ ὑμῶν καὶ τῶν νόμων καταπεφρονηκότα· καὶ τὰς ἐσομένας πρὸς ταῦτα προφάσεις εἶπον, ὅς ἀξίω καὶ ὑμᾶς διαμνημονεύειν. (204) Δεύτερον δ' ὑμῖν διεξῆλθον τοὺς περὶ τῶν κηρυγμάτων νόμους, ἐν οἷς διαρρήδην ἀπειρήται τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον μὴ κηρύττεσθαι ἔξω τῆς ἐκκλησίας·

11 ὁ δὲ ῥήτωρ ὁ φεύγων τὴν γραφὴν οὐ τοὺς νόμους μόνον παραβέβηκεν, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν τῆς ἀναρρήσεως καὶ τὸν τόπον, κελύων οὐκ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀλλ' ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν ἀναρρῆσιν γίνεσθαι, οὐδ' ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ μελλόντων τραγωδῶν εἰσεῖναι. Ταῦτα δ' εἰπὼν μικρὰ μὲν περὶ τῶν ἰδίων εἶπεν, τὰ δὲ πλείστα περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων. (205) Οὗτω δὲ

16 καὶ τὸν Δημοσθένην ἀξιώσατε ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὸν τῶν ὑπευθύνων νόμον πρῶτον καὶ τὸν περὶ τῶν κηρυγμάτων δεύτερον· τρίτον δὲ τὸ μέγιστον λέγω, ὡς οὐδὲ ἀξίος ἐστὶ τῆς δωρεᾶς. Ἐὰν δ' ὑμῶν δέηται συγχωρηθῆσαι αὐτῷ περὶ τῆς τάξεως τοῦ λόγου, καταπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ τῆς ἀπολογίας λύσει τὸ παράνομον, μὴ συγχωρεῖτε μηδ' ἀγορεύθ' ὅτι πάλαισμα

20 τοῦτ' ἐστὶ δικαστηρίου· οὐ γὰρ εἰσαυθὶς ποτε βούλεται πρὸς τὸ παράνομον ἀπολογεῖσθαι, ἀλλ' οὐδὲν ἔχων δίκαιον εἰπεῖν ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων εἰς λήθην ὑμᾶς βούλεται τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν. (206) Ὡσπερ οὖν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσινοι δρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως ἀλλήλοις διαγωνιζομένους, οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὲρ τῆς πόλεως περὶ τῆς τάξεως αὐτῷ τοῦ λόγου μάχεσθε, καὶ μὴ ἔατε αὐτὸν ἔξω τοῦ παβνόμενου περιστασθαι, ἀλλ' ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροασίᾳ εἰσελεύετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, καὶ τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε. (207) Ἄλλ' ἃ δὴ συμβήσεται ὑμῖν, ἂν τοῦτον τὸν τρόπον τὴν ἀκροασίαν ποιῆσθε, ταῦθ'

ne vos quidem eum audiat: non enim huc convenistis, ut reos qui legitimam defensionem respurunt audiat, sed illos qui se recte atque ordine defendere parati sunt. (202) Sin autem iusta defensione praetermissa Demosthenem accersat, potissimum nolite terre hominem veteratorem, spectantem se verborum aucupii leges sublatarum, neque hoc quispiam vestrum sibi in laudis loco deputet, si interrogante Ctesiphonte, liceatne per vos Demosthenem advocare, primus exclamavit voca, voca: — contra te ipsum vocas, contra leges vocas, contra populi libertatem vocas —: quodsi vobis audire placeat Demosthenem, postulate ab eo, ut ad eam normam defensionem instituat, quam ego in occupatione sum secutus, (203) sic quodammodo, ut id vobis in memoriam revocem. Nec privatam Demosthenis vitam prius explicavi, nec ullius publici criminis mentionem feci, quum eorum ingens mihi adesset copia — aut omnium certe hominum essem infantissimus —, sed primo loco ostendi leges diserte vetare, ne corona donentur ii qui rationibus referendis sunt obnoxii; deinde oratorem redargui, quod Demosthenem, qui rationibus reddendis obnoxius est, corona donari jusserit, nullo praetexto interposito, non excusatione ea adscripta « posteaquam rationes retulerit, » sed vobis atque legibus penitus despectis: porro cavillationes quas contra haec allaturi sunt exposui, quarum etiam ut vos memores sitis exoro. (204) Secundo loco leges vobis de praconis percurri, quibus diserte interdictum est, ne quis a populo corona donatus extra concionem praedicetur: orator vero qui est reus non leges tantum transgressus est, sed et tempus et locum praedicationis commutavit, siquidem non in concione sed in theatro, non Atheniensibus in concionem congregatis sed tragredis in scenam jam prodituris, praconium fieri decrevit. His expositis, pauca de privatis dixi, magnam autem partem in publicis ipsius criminibus oratio mea versata est. (205) Sic igitur et a Demosthene postuletis ut defensionem instituat, primo ad legem de iis qui rationibus reddendis sunt obnoxii, deinde ad legem de praconis respondeat, tertio loco ad illud quod maximum dico, non esse dignum eum corona. Quodsi vos oret, ut de ordine dicendi suo se arbitrio uti concedatis, pollicitus se sub finem defensionis crimen de decreto contra leges facti soluturum, nequaquam concedite, neque vos fugiat callidam hanc esse technam ad eluctandum iudicium: nunquam enim postea ad crimen decreti contra leges facti respondebit, sed, quum nihil habeat quod iuste possit dicere, aliarum rerum iniectione in oblivionem accusationis vos adducere cogitat. (206) Quemadmodum igitur in certaminibus gymnasticis videtis pugiles inter se de statu decertare, sic et vos cum eo totum diem pro republica de dicendi ordine depugnate, neque eum sinite extra crimen violatae legis per ambages evadere, sed audiendo illi immorantes atque insidentes intra causa: ipsius limites hominem coercete, verborumque ejus diverticula et anfractus obervate. (207) Quae autem vobis eventura sint, si hoc modo Demosthenem audiat, aequum est ut praedicem. Intro-

ὄμην ἤδη δίκαιός εἰμι προεπιτείν. Ἐπεισάξει γὰρ τὸν γύητα καὶ βαλαντιοτόμον καὶ διατατμηκότα τὴν πολιτείαν. Οὗτος κλαίει μὲν ῥῆον ἢ ἄλλοι γαλιῶσιν, ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα· οὐκ ἂν θαυμάσαιμι δὲ εἰ μεταβαλλόμενος τοῖς ἔξω περιεστηκόσι λοιδορησέται, φάσκων τοὺς μὲν ὀλιγαρχικούς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διτρηθιμμένους ἤκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα, τοὺς δὲ δημοτικούς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. (208) Ὅταν δὴ ταῦτα λέγῃ, πρὸς μὲν τοὺς στασιαστικούς λόγους εἰκεῖνο αὐτῶ ὑποβάλλετε « ὦ Δημόσθενες, εἰ σοὶ ἦσαν ὅμοιοι οἱ ἀπὸ Φυλῆς φεύγοντα τὸν δῆμον καταγαγόντες, οὐκ ἂν ποθ' ἡ δημοκρατία κατέστη. Νῦν δὲ ἐκείνοι μὲν μεγάλων κακῶν συμβάντων ἔωσαν τὴν πόλιν τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φεγγάζαμενοι, μὴ μνησικαχεῖν οὐδὲ ἔλκοποιεῖς, καὶ μᾶλλον σοὶ μέλει τῶν αἰθρημέρων λόγων ἢ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. » Ὅταν δ' ἐπιόρκος ὦν εἰς τὴν διὰ τῶν ὄρκων πίστιν καταφυγάνη, εἰκεῖνο ἀπομνημονεύσατε αὐτῶ, ὅτι τῶ πολλὰκις μὲν ἐπιορκοῦντι αἰεὶ δὲ πρὸς τοὺς αὐτοὺς μεθ' ὄρκων αἰσινοῦντι πιστευσέσθαι ὁμοῖον θάτερον ὑπάρχειν δεῖ, ὧν ὑδρέτερον ἐστὶ Δημοσθένει ὑπάρχον, ἢ τοὺς θεοὺς καινῶς ἢ τοὺς ἀκρατάς μὴ τοὺς αὐτοὺς. (209) Περὶ δὲ τῶν δακρύων καὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, θταν ὑμᾶς ἐπερωτᾷ « ποὶ φύγω, ἄνδρες Ἀθηναῖοι; περιγράψατέ με εἰ τῆς πολιτείας; οὐκ ἐστὶν ὅποι ἀναπήσομαι, » ἀνθυποβάλλετε αὐτῶ « ὁ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ποὶ καταφυγῆ, Δημόσθενες; πρὸς ποίαν συμμάχων παρασκευήν; πρὸς ποία χρήματα; τί προβαλλόμενος ὑπὲρ τοῦ δήμου πεποιτεύσαται; ἢ μὲν γὰρ ὑπὲρ σαυτοῦ βεβούλευσαι, ἅπαντες ὀρώμεν. Ἐκλιπὼν μὲν τὸ ἄστυ οὐκ οἰκεῖς, ὡς δοκεῖς, ἐν Πειραιεῖ, ἀλλ' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως, ἐρῶδια δὲ πεπόρισαι τῆ σαυτοῦ ἀνανδρία τὸ βασιλικὸν χρυσίον καὶ τὰ δημόσια δωροδοκῆματα. » (210) Ὅλωστέ τί τὰ δάκρυα; τίς ἡ κραυγὴ; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; οὐχ ὁ μὲν τὴν γραφὴν φεύγων ἐστὶ Κτησιφῶν, ὁ δ' ἄγιον οὐκ ἀτίμητος, οὐδ' οὔτε περὶ τῆς οὐσίας οὔτε περὶ τοῦ σώματος οὔτε περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἀγωνίζῃ; ἀλλὰ περὶ τίνος ἐστὶν αὐτῶ ἡ σπουδὴ; περὶ χρυσῶν στεφάνων καὶ κηρυγματίων ἐν τῶ θεάτρῳ παρὰ τοὺς νόμους (211) ὃν ἐγρήν, εἰ καὶ μανεῖς ὁ δῆμος ἢ τῶν καθεστηκότων ἐπιλελησμένους ἐπὶ τοιαύτης ἀκαιρίας ἐβούλετο στεφανοῦν αὐτὸν, παρελθόντα εἰς τὴν ἑκκλησίαν εἰπεῖν « ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν μὲν στεφάνον δέχομαι, τὸν δὲ καιρὸν ἀποδοκιμάζω ἐν ᾧ τὸ κήρυγμα γίνεται· οὐ γὰρ δεῖ ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένησε καὶ ἐκείρατο, ἐπὶ τοῦτοις ἐμὰ στεφανοῦσθαι. » Ἄλλ' εἶμαι, ταῦτα μὲν ἂν εἰποῖ ἀνὴρ ὄντως βεβιωκῶς μετ' ἀρετῆς; ἢ δὲ οὐ λέξεις, εἰποῖ ἀν κάθαρμα ζητοῦσπῶν ἀρετῆν. (212) Οὐ γὰρ δὴ μὰ τὸν Ἡρακλέα τοῦτο γε ὑμῶν οὐδεὶς φοβήσεται, μὴ ὁ Δημοσθένης, ἀνὴρ μεγαλόψυχος καὶ τὰ πολεμικὰ διαφέρων, ἀποτυχόν τῶν ἀριστέων οὐκαδὲ ἐπανελθὼν ἑαυτὸν διαχρήσεται; ὅς τοσούτον καταγελαῖ τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας, ὥστε τὴν μακρὰν κεφαλὴν ταύτην καὶ ὑπεύθυνον, ἣν οὗτος

ducet eum Ctesiphon praestigiatorem illum et crumenarum sectorem et reipublicae carnificem. Hic et facilius plorat quam alii rident, et mortalium omnium est ad pejerandum promptissimus : neque vero mirabor, si subita mutatione facta in eos qui foris circumstant maledicta congeret, dicetque homines paucorum potentiae studiosos, ad ipsa etiam veritate discretos et dinumeratos, ad accusatoris suggestum, populares autem ad rei subsellia, convenisse. (208) Haec igitur quum dicit, id ei contra seditiosas has orationes opponite : Si tui similes fuissent, Demosthenes, qui populum exulantem a Phyla reducerunt, nunquam hic popularis status fuisset constitutus. Nunc illi post gravissimas clades rempublicam conservarunt, pulcherrimo illo et ab humanitate disciplinaque profecto verbo usurpato, NE QUIS INJURIARUM REMINISCERETUR : at tu vulnera nobis refricas, majorque tibi quotidianarum orationum cura est quam publicae salutis. Quum autem homo in perjuriis versatus ad fidem jurejurando faciendam confugerit, illud eum commonete, viro, qui et saepe pejerat semperque apud eodem sibi fidem esse jurato postulat, duorum alterum suppetere oportere, quorum neutrum consecutus est Demosthenes, aut deos novos aut non eosdem auditores. (209) Jam quod ad lacrimas attinet et contentionem vocis, quum vos rogabit : Quo confugiam, Athenienses ? circumscribatis me ex republica ; non est quo me recipiam, haec ei contra referte : At populus Atheniensis quo confugiet, Demosthenes ? ad quem sitorum apparatus vel ad quam pecuniam ? quae dum tu rempublicam gereres populo munimenta comparasti ? nam quibus rebus tibi ipsi consulueris, omnes videmus. Urbe enim relicta non, ut te videri velis, in Piraeo habitas, sed fugam ex civitate spectas, jamque ignaviae tuae vialica providisti aurum regum et peculatu quae sitas opes. (210) Denique quorsum lacrimae ? quorsum ejulatione ? quorsum tanta illa vocis contentio ? Nonne is qui causam dicit Ctesiphon est, causaque ipsa nequaquam ex his quas certationem de mulcta (ab actore constituta) non admittat, tu vero neque de fortunis neque de vita neque existimatione tua decertas ? Qua tandem igitur de re laborat ? De aureis coronis et praeconiis in theatro legibus interdictis. (211) Quem, si populus aut furore praecipit aut praesentis rerum status immemor tam alieno tempore eum corona donare vellet, in concionem progressum dixisse oportebat. Athenienses, coronam quidem accipio, tempus autem in quo sit praeconium, non probo : nec enim decet propter quae respublica luctu obruta est et comam totandit, propter ea me corona donari. Hac opinor oratione uteretur vir bonus, qui vitam eum vera virtute conjunctam vixisset : quae tu dices vero, scelerati sunt nebulonis inanem virtutis umbram consecantias. (212) Neque enim me hercule hoc quaequam vestrum pertimescat, ne Demosthenes, magni vir animi et virtute bellica praecellens, praemiis fortitudinis frustratus se domum reversus interficiat ; qui usque adeo laudis et gloriae apud vos studium deridet, ut nefandum illud caput et rationibus referendis obnoxium,

20 παρὰ τοὺς νόμους γέγραφε στεφανῶσαι, μυριάκις κα-
τατέτμηκε καὶ τούτων μισθοὺς εἴληψε τραύματος ἐκ
προνοίας γραφᾶς γραφόμενος, καὶ κατακεκονδύλισται,
ὥστε αὐτὸν οἶμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου
ἔχειν ἔτι φανερά· ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐ κεφαλὴν ἀλλὰ
πρόσοδον κέκτηται.

213. Περὶ δὲ Κτησιφῶντος τοῦ γράψαντος τὴν γνώ-
μην βραχέα βούλομαι εἰπεῖν, τὰ δὲ πολλὰ ὑπερβήσο-
25 μαι, ἵνα καὶ πείρασι λάβω, εἰ δύνασθε τοὺς σφόδρα
πονηροὺς, κἂν μὴ τις προεἶπη, διαγιγνώσκειν· ὁ δ' ἐστὶ
κοινὸν καὶ δίκαιον κατ' ἀμφοτέρων αὐτῶν ἀπαγγεῖλαι
πρὸς ὑμᾶς, τοῦτ' ἐρῶ. Περιέρχονται γὰρ τὴν ἀγορὰν
ἀληθεῖς κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δόξας καὶ λόγους οὐ ψευ-
δεῖς λέγοντες. (216) Ὁ μὲν γὰρ Κτησιφῶν οὐ τὸ καθ'
ἑαυτὸν φησὶ φοβεῖσθαι (ἐπιτίθει γὰρ δόξην ἰδιώτης
εἶναι), ἀλλὰ τὴν τοῦ Δημοσθένους ἐν τῇ πολιτείᾳ δω-
30 ροδοκίαν φησὶ φοβεῖσθαι καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν·
ὁ δὲ Δημοσθένης εἰς αὐτὸν μὲν ἀποβλέπων θαρρεῖν φη-
σιν, τὴν δὲ τοῦ Κτησιφῶντος πονηρίαν καὶ πορνοβο-
σκήν ἰσχυρῶς δεδιέναι. Τοὺς δὲ δὴ κατεγνωκότας
ἀλλήλων ἀδικεῖν μηδαμῶς ὑμεῖς οἱ κοινοὶ κριταὶ τῶν
ἐγκλημάτων ἀπολύσθε.

215. Περὶ δὲ τῶν εἰς ἑμαυτὸν λοιδοριῶν βραχέα βού-
λομαι προεἶπειν. Πυνθάνομαι γὰρ λέξιν Δημοσθένην
35 ὡς ἡ πόλις ὑπ' αὐτοῦ μὲν ὠφέληται πολλὰ, ὑπ' ἐμοῦ
δὲ καταβέβηλαπται, καὶ τὸν Φίλιππον καὶ τὸν Ἀλέξαν-
δρον καὶ τὰς ἀπὸ τούτων αἰτίας ἀνοίσειν ἐπ' ἐμέ. Οὕτω
γὰρ ἐστίν, ὡς εἶοικε, δεινὸς δημιουργὸς λόγων, ὥστε οὐκ
ἀπόχρη αὐτῷ, εἰ τι πεπολιτεύμαι παρ' ὑμῖν ἐγὼ ἢ εἰ
τινας ἐημεγορίας εἴρηκα, τούτων κατηγορεῖν, (216) ἀλλὰ
καὶ τὴν ἡσυχίαν μου τοῦ βίου διαβάλλει καὶ τῆς σιω-
πῆς μου κατηγορεῖ, ἵνα μηδεὶς αὐτῷ τόπος ἀσυκοφάν-
40 τητος παραλείπηται, καὶ τὰς ἐν τοῖς γυμνασίοις μετὰ
τῶν νεωτέρων μου διατριβὰς καταμέμφεται, καὶ κατὰ
τῆσδε τῆς κρίσεως εὐθὺς ἀρχόμενος τοῦ λόγου φέρει τινα
αἰτίαν, λέγων ὡς ἐγὼ τὴν γραφὴν οὐκ ὑπὲρ τῆς πό-
λεως ἐγραψάμην, ἀλλ' ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ διὰ τὴν
πρὸς αὐτὸν ἔχθραν. (217) Καὶ νῆ Δί', ὡς ἐγὼ πυνθάνο-
μαι, μέλλει με ἀνερωτᾶν διὰ τί τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς
85 πολιτείας αὐτοῦ ψέγω, τὰ δὲ καθ' ἕκαστον οὐκ ἐκώ-
λυον οὐδ' ἐγραφόμην, ἀλλὰ διαλιπῶν καὶ πρὸς τὴν πο-
λιτείαν οὐ πυκνὰ προσῶν ἀπήνεγκα τὴν γραφὴν. Ἐγὼ
δὲ οὔτε τὰς Δημοσθένους διατριβὰς ἐζήλωκα, οὔτ' ἐπι-
ταῖς ἑμαυτοῦ αἰσχύνεμαι, οὔτε τοὺς εἰρημένους ἐν ὑμῖν
λόγους ἑμαυτῷ ἀρρήτους εἶναι βουλοίμην, οὔτε τὰ αὐτὰ
5 τούτῳ δημηγορήσας ἐδεξάμην ἂν ζῆν. (218) Τὴν
δ' ἐμὴν σιωπὴν, ὡς Δημοσθένης, ἢ τοῦ βίου μετριότης πα-
ρεσκεύασεν· ἀρκεῖ γὰρ μοι μικρὰ καὶ μειζῶν αἰσχυρῶς
οὐκ ἐπιθυμῶ, ὥστε καὶ σιγῶ καὶ λέγω βουλευσάμενος
ἀλλ' οὐκ ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει δαπάνης.
Σὺ δ' οἶμαι λαθῶν μὲν σεσίγηκας, ἀναλώσας δὲ κέρρα-
90 γας. Λέγεις δὲ οὐκ ἔπόταν σοι δοκῆ οὐδ' ἀ βούλει,
ἀλλ' ἔπόταν οἱ μισθοδοταὶ σοι προστάττωσιν· οὐκ
αἰσχύνῃ δὲ ἀλαζονεύμενος ἀ παραχρημα ἐξελέγη ψευ-

quod iste contra leges omnes coronandum decrevit, decies
millies dissecuerit, ejusque rei mercedem tulerit, accusa-
tionibus de vulnere consulto illato institutis, pugnisque
ita est a Midia concisus, ut eorum credam vestigia adhuc
in corpore ejus eminere. Homo enim non tam caput ge-
stat, quam reditum.

213. Jam porro de Ctesiphonte, qui scitum hoc scripsit,
pauca mihi dicenda sunt; plurima autem praeteribo, ut vestri
faciam periculum, utrum homines improbitate praecellen-
tes ipsi per vos, etiamsi nemo praemonuerit, internoscere
possitis. Id tantum, quod istorum utriusque commune est
quodque de iis apud vos merito dici potest, exponam. In
foro igitur circumcursant veram alter de altero opinionem
habentes, vocesque minime falsas jactantes. (214) Negat
se Ctesiphon sibi quicquam timere; sperat enim se stoli-
dum quandam et imperitum visum iri: sed Demosthenis
in administranda republica quaestus flagitiosos et consterna-
tionem et ignaviam, ea vero se pertimescere confirmat.
Demosthenes contra, quum in se ipse intuetur, securo se
animo esse praedicat; at Ctesiphontis improbitatem et le-
nocinia vehementer perhorrescere. Quos igitur sua mutua
sententia flagitiorum arguit, vos communes utriusque ju-
dices criminibus ne absolvite.

215. De iis vero quae in me congeret maledictis pauca
nunc praefabor. Audio enim Demosthenem dicturum, rem-
publicam a se quidem multa commoda, a me autem multa
damna suscepisse, et simul Philippum et Alexandrum al-
que inde nata crimina in me rejecturum. Est enim, ut
videtur, adeo callidus verborum artifex, ut jam non satis
habeat, si quid ego in republica gessi vel si quas orationes
apud vos habui, incusare, (216) sed ipsum vitae meae otium
criminetur meumque silentium insimulat, ne quis ei locus
scilicet calumniae vacuus relinquatur; coetus porro et collo-
quia, quae in gymnasiis cum adolescentulis habeo, repre-
hendit; quin et contra hanc ipsam actionem statim oratio-
nis suae initio crimen quoddam afferet, me litem ei inten-
disse non studio reipublicae adductum, sed ut me Alexandro
ostentarem propter inimicitias quae illi cum isto intercedunt.
(217) Enimvero, ut accepti, ex me etiam quaesiturus est,
cur ego rerum a se gestarum summam reprehendam, sin-
gulas vero neque interpellarim neque in judicium adduxe-
rim, sed longo demum intervallo, et quum in republica ad-
ministranda non assidue versatus essem, ad accusandum
accesserim. Ego vero neque Demosthenis consuetudinem
et colloquia mihi unquam invidenda duxi, neque meorum
me pudet, neque quae coram vobis a me dicta sunt iudicia
esse velim, neque, si quales iste habuit conciones habuis-
sem, mihi diutius vivendum putarem. (218) Meum vero
silentium, Demosthenes, vitae meae continentia peperit:
parvo enim sum contentus, nec majora turpiter concupisco,
itaque et silentio uter et ad dicendum venio consilio adduc-
tus, non insita ingenio luxuria coactus. At tu opinor ac-
cepto munere siluisti, consumpto vociferatus es; dicis au-
tem, non quum tibi videatur neque ea quae velis, sed quum
qui operam tuam mercantur imperarint: neque ea te pudet
arroganter decantare, quae paulo post a te conficta esse ar-

δομενος. (219) Ἀπηνέχθη γὰρ ἡ κατὰ τοῦδε τοῦ ψη-
 φίσματος γραφή, ἣν οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀλλ' ὑπὲρ
 τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεως με φῆς ἀπενεγκεῖν, ἐτι
 Φιλίππου ζώντος, πρὶν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἀρχὴν
 καταστῆναι, οὕτω σοῦ τὸ περὶ Πausανίαν ἐνύπνιον
 ἰσρακότος οὐδὲ πρὸς τὴν Ἀθηναίων καὶ τὴν Ἑραν νύκτωρ
 15 διαιλεγμένον. Πῶς ἂν οὖν ἐγὼ προενδεικνύμην Ἀλε-
 ξάνδρῳ, εἴ γε μὴ ταῦτ' ἐνύπνιον ἐγὼ καὶ Δημοσθένους
 εἶδομεν; (220) Ἐπιτιμᾶς δέ μοι εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ
 διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι, καὶ τὴν ἀξίω-
 σιν ταύτην οἶσι λανθάνειν μεταφέρων οὐκ ἐκ δημοκρα-
 τίας ἀλλ' ἐξ ἑτέρας πολιτείας. Ἐν μὲν γὰρ ταῖς δι-
 γαρχίαις οὐχ ὁ βουλόμενος ἀλλ' ὁ δυναστεύων κατηγο-
 20 ρεῖ, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατίαις ὁ βουλόμενος καὶ ὅταν αὐτῷ
 δοκῇ. Καὶ τὸ μὲν διὰ χρόνον λέγειν σημεῖόν ἐστιν ἐπὶ
 τῶν καιρῶν καὶ τοῦ συμφέροντος ἀνδρὸς πολιτευομένου,
 τὸ δὲ μηδεμίαν παραλείπειν ἡμέραν ἐργαζομένου καὶ
 μισθορῶντος. (221) Ὑπὲρ δὲ τοῦ μηδέπω κεκρίσθαι
 ὑπ' ἐμοῦ μηδὲ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίαν ὑποσχέιν,
 ὅταν καταφεύγῃς ἐπὶ τοὺς τοιοῦτους λόγους, ἢ τοὺς
 ἀκούοντας ἐπιλήσιμονας ὑπολαμβάνεις ἢ αὐτὸν παρα-
 25 λογιῶ. Τὰ μὲν γὰρ περὶ τοὺς Ἀμφισσάας ἡσθεσμένα
 σοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν δωροδοκηθέντα, χρόνων
 ἔγγενημένων ἐν ὅς ὑπ' ἐμοῦ φανερώς ἐξηλέγχου, ἴσως
 ἐπίτιμους τὸν δῆμον ἀμνημονεῖς. (222) τὰ δὲ περὶ τὰς
 τριήρεις καὶ τοὺς τριηράρχους ἀρπάγματα τίς ἂν ἀπο-
 κρύψαι χρόνος δύναται ἂν, ὅτε νομοθετήσας περὶ τῶν
 τριακοσίων, καὶ αὐτὸν πείσας Ἀθηναίους ἐπιστάτην
 ταῦτα τοῦ ναυτικοῦ, ἐξηλέγθης ὑπ' ἐμοῦ ἐξήκοντα καὶ
 30 πέντε νεῶν ταχυναυτουσῶν τριηράρχους ὑψηρημένος,
 πλέον τῆς πόλεως ἀφανίζων ναυτικὸν ἢ ὅτε Ἀθηναῖοι
 τὴν ἐν Νάξῳ ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους καὶ Πόλλιν
 ἐνάησαν; (223) Οὕτω δὲ ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ
 σου τιμωρίας, ὥστε τὸν κίνδυνον εἶναι μὴ σοὶ τῷ
 ἀδικήσαντι, ἀλλὰ τοῖς ἐπεξιοῦσι, πολὺν μὲν τὸν Ἀλέ-
 ξάνδρον καὶ Φιλίππον ἐν ταῖς διαβολαῖς φέρων, αἰτιώ-
 35 μενος δὲ τινὰς ἐμποδίζει τοὺς τῆς πόλεως καιροὺς, αἰ-
 τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον καταπαγγελλόμε-
 νος. Οὐ τὸ τελευταῖον εἰσαγγέλλεσθαι μέλλων ὑπ'
 ἐμοῦ, τὴν Ἀναξίνου σύλληψιν τοῦ Ὀρείτου κατασκευά-
 σας, τοῦ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος,
 (224) καὶ τὸν αὐτὸν ἄνδρα δις στρεβλώσας τῇ σου
 χειρὶ ἔγραψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι; καὶ παρὰ τῷ
 αὐτῷ ἐν Ὀρεῷ κατήγου, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης
 40 ἔφαγες καὶ ἐπίες καὶ ἔσπισας, καὶ τὴν δεξιὰν ἐνέδαλες
 ἄνδρα φίλον καὶ ξένον ποιούμενος. Καὶ τοῦτον ἀπέ-
 κτεινας, καὶ περὶ τούτων ἐν ἅπασιν Ἀθηναίοις ἐξε-
 λεγθεὶς ὑπ' ἐμοῦ καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος οὐ τὸ ἀσέβημα
 ἔρηξας, ἀλλ' ἀπεκρίνον ἐφ' ᾧ ἀνεβόησεν ὁ δῆμος καὶ
 ὅσοι ξένοι περιέστασαν τὴν ἐκκλησίαν· ἐφῆσθα γὰρ τοὺς
 τῆς πόλεως ἄλλας περὶ κλειόνους ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς
 86 τραπέζης. (225) Ἐπιστολάς δὲ σιγῷ ψευδεῖς καὶ κατα-
 σκόπων συλλήψεις καὶ βασιάνους ἐπ' αἰτίαις ἀγενήτοις,
 ὡς ἐμοῦ μετὰ τινων ἐν τῇ πόλει νεωτερίζει βουλομέ-

gumentur. (219) Namque in iudicium deducta est hæc de
 scito Ctesiphontis actio, quam tu me intendisse dictitas, non
 quo reipublicæ studerem, sed quo me Alexandro vendita-
 rem, Philippo etiam tum vivente, priusquam Alexander
 regnum obtineret, quum tu nondum illud de Pausania so-
 mnium videras, nondum cum Minerva et Junone noctu col-
 locutus esses. Quomodo igitur me Alexandro ante tempus
 venditarem, nisi vero idem somnium ego et Demosthenes
 viderimus? (220) At in eo me criminari, quod non continen-
 ter sed interjecto tempore ad populum accedam, idque nos
 latere arbitraris, istam te sententiam non ex populari im-
 perio, sed alia quadam reipublicæ forma traduxisse. Nam-
 que ubi obtinet paucorum dominatus, non is qui vult, sed
 qui dominatur, accusat; in civitatibus vero liberis, qui vult
 et quodocunque ei videtur. Et vero cum aliqua temporis
 intermissione dicere virum indicat, qui quum tempora pos-
 tulant et utilitas communis, ad rempublicam accedit; nec
 unum vero diem interponere, operarii est et quæstum aucu-
 pantis. (221) Quod autem nondum a me in iudicium fue-
 ris adductus, nondum tuorum facinorum pœnas uederis,
 ad has rationes quum confugeris, vel auditores obliviosos
 esse existimas vel ipse tibi illudis. Quæ enim in Amphis-
 sensi negotio impie commisisti, quæ in rebus Euboicis quæ-
 stus causa fecisti, quoniam tempora jam effluerunt quibus
 a me manifesto convictus es, eorum nunc fortasse populum
 oblitum esse speras: (222) rapinas vero tuas in triremium.
 et trierarchorum negotio, quod unquam tempus obscurare
 queat, quum tu lege de trecentis navibus lata, perpulsoque
 populo ut te rei nauticæ curatorem præficeret, a me coram
 convictus es sexaginta quinque naves actuaris trierarchie
 ademisse, quo facto majorem civitati nostræ classem subri-
 puisti, quam quæ suppeteret quum Athenienses navali
 apud Naxum prælio Lacedæmonios Pollimque devicerunt?
 (223) Ita vero criminationibus pœnas tibi debitas obsepsisti,
 ut periculum sit non tibi qui injusta feceris, sed iis qui te
 iudicio persequuntur, dum tu Alexandrum et Philippum
 inter calumniandum assidue in ore habes, dum certos ho-
 mines reipublicæ opportunitates impedire insimulas, dum
 res quidem præsentis semper labefactas, deque futuris
 mirifice polliceris. Non denique, quum diem ego jam tibi
 dicturus essem, subdole effecisti ut Anaxinus Orita com-
 prehenderetur, qui Olympiadi merces coemebat, (224) atque
 ipsum illum virum bis cruciatum decreto tuapte manu
 conscripto capitis damnasti? apud quem in Oreo diversa-
 rare, quocum ex eadem mensa ederas, biberas, libaveras,
 cujus dextræ dextram junxeras, cum quo amicitiam hos-
 pilitumque iniveras. Hunc, inquam, occidisti, et, quum
 a me coram universo populo sceleris hujus convictus esses
 atque hospitii occisor nominatus, impium facinus non ne-
 gasti, sed illud respondisti, ad quod et populus, et quicu-
 que advenæ concionem circumstantebant, clamorem susu-
 lerunt: dixisti quippe, te reipublicæ saltem hospitali mensæ
 prætulisse. (225) Jam falsas epistolas prætermitto, specu-
 latorum comprehensiones, tormenta adhibita ob crimina
 nunquam admissa, quasi ego cum quibusdam hominibus

νου. Ἐπειτα ἐπερωτᾶν με, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, μέλει, τίς ἂν εἴη τοιοῦτος ἰατρός ὅστις τῷ νοσοῦντι μεταξὺ μὲν ἀσθενοῦντι μηδὲν συμβουλευοί, τελευταίαντος δὲ αὐτοῦ ἔλθων εἰς τὰ ἔνατα διεξίει πρὸς τοὺς οἰκείους ἢ ἐπιτηδεύσας ὑγιῆς ἂν ἐγένετο. (226) Σαυτὸν δ' οὐκ ἀντερωτᾶς, τίς ἂν εἴη δημαγωγὸς τοιοῦτος ὅστις τὸν μὲν δῆμον θωπεύσαι δύναίτο, τοὺς δὲ καιροὺς ἐν οἷς ἦν σώζεσθαι τὴν πόλιν ἀποδοίτο, τοὺς δ' εὐφρονούντας κωλύει διαβάλλων συμβουλευεῖν, ἀποδράς δ' ἐκ τῶν κινδύνων καὶ τὴν πόλιν ἀνηκέστοις κακοῖς περιβαλὼν ἀξιοὶ στεφανοῦσθαι ἐπ' ἀρετῇ, ἀγαθὸν μὲν πεποιτικῶς μηδὲν, πάντων δὲ τῶν κακῶν αἴτιος γεγὼνός, ἐπερωτῆθῃ δὲ τοὺς συκοφαντηθέντας ἐκ τῆς πολιτείας ἐπ' ἐκείνων τῶν καιρῶν ὅτ' ἐντὴν σώζεσθαι, διὰ τί αὐτὸν οὐκ ἐκώλυσαν ἐξαμαρτάνειν. (227) ἀποκρύπτοιο δὲ τὸ πάντων τελευταῖον, ὅτι τῆς μάχης ἐπιγενομένης οὐκ ἐσχολάζομεν περὶ τὴν σὴν εἶναι τιμωρίαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως ἐπρεσβεύομεν· ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἀπέχρησται σοὶ δίκην μὴ δεδωκέναι, ἀλλὰ καὶ δωρεὰς αἰτεῖς καταγέλαστον ἐν τοῖς Ἑλλήσι τὴν πόλιν ποιῶν, ἐνταῦθα ἔνεστη καὶ τὴν γραφὴν ἀπήνεγκα.

228. Καὶ νῆ τοὺς θεοὺς τοὺς Ὀλυμπίους, ὧν ἐγὼ πυνθάνομαι Δημοσθένην λέξαι, ἐφ' ᾧ νυνὶ μέλλω λέγειν ἀνακατῶ μάλιστα. Ἀφομοιοῖ γὰρ μου τὴν φύσιν ταῖς Σειρήσι, ὡς ἔοικε· καὶ γὰρ ὑπ' ἐκείνων οὐ κηλεῖσθαι φησι τοὺς ἀκρουμένους ἀλλ' ἀπόλλυσθαι, διόπερ οὐδ' εὐδοκίμειν τὴν τῶν Σειρήνων μουσικὴν· καὶ δὴ καὶ τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν καὶ τὴν φύσιν μου γεγενησθαι ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀκούστων. Καίτοι τὸν λόγον τοῦτον διως μὲν ἔγωγε οὐδενὶ πρέπειν ἡγοῦμαι περὶ ἐμοῦ λέγειν· τῆς γὰρ αἰτίας αἰσχρὸν τὸν αἰτιώμενόν ἐστι τὸ ἔργον μὴ ἔχειν ἐπιδειξάι. (229) εἰ δ' ἦν ἀναγκαῖον βρῆθῆναι, οὐ Δημοσθένους ἦν ὁ λόγος, ἀλλ' ἀνδρὸς στρατηγῶ μεγάλα μὲν τῇ πόλει κατειργασμένου, λέγειν δὲ ἀδυνάτου καὶ τὴν τῶν ἀντιδικῶν διὰ τοῦτο ἐζηλωκότος φύσιν, ὅτι σύνοιδεν ἑαυτῷ μὲν οὐδὲν ὄν διαπέπρακται δυναμένῳ φράσαι, τὸν δὲ κατήγορον δρᾶ δύναμενον καὶ τὰ μὴ πεπραγμένα ὑφ' αὐτοῦ παριστάμενοι τοῖς ἀκούουσιν ὡς διώκηκεν. Ὅταν δ' ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν καὶ περιέργων, ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἀπλότητα καὶ τὰ ἔργα καταφεύγη, τίς ἂν ἀνάσχοιτο; οὐ τὴν γλώτταν ὡσπερ τῶν αὐλῶν ἕαν τις ἀφέλη, τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἐστίν.

230. Θαυμάζω δ' ἔγωγε ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ ζητῶ πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποκηφίσαίσε τὴν γραφὴν. Πότερον ὡς τὸ ψήφισμά ἐστιν ἔνομον; ἀλλ' οὐδέμια πώποτε γνώμη παρανομητέρα γεγένηται. Ἄλλ' ὡς ὁ τὸ ψήφισμα γράψας οὐκ ἐπιτήδειός ἐστι δίκην δοῦναι; οὐκ ἄρ' εἰσὶ παρ' ὑμῖν εὐθῦναι βίου, εἰ τοῦτον ἀφήσετε. Ἐκεῖνο δ' οὐ λυπηρὸν, εἰ πρότερον μὲν ἐνεπίμπλατο ἢ ὀργήστερα χρυσοῦν στεφάνων ὅς ὁ δῆμος ἐστεφανοῦτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ ξενικοῖς στεφάνοις ταύτην ἀποδοδῶσαι τὴν ἡμέραν, ἐκ δὲ τῶν Δημοσθένους πολιτευμάτων ὑμεῖς μὲν ἀστεφάνωτοι καὶ ἀκήρυκτοι γί-

in civitate rebus novis studerem. At enim, ut audio, ex me porro quaesiturus est, qualis ille medicus habendus sit, qui aegro interea dum aegrotet nihil det consilii, postquam vero obierit, ad inferas accedens mortui necessarius ea commemoret, quae si aeger observasset convaluisset. (226) Te ipsum vero non contra rogas, qualis ille reipublicae administrator sit, qui populum blanditis delinire sciat; tempora, quibus civitas conservari poterat, venderit; cives rite sentientes calumniando ne consilia communificent deterreat; qui, quum periculis timide se subtraxerit remque publicam insanabilibus aevum impicari, se virtutis ergo corona donandum esse contendat, quum nihil unquam boni fecerit, omnium vero calamitatum auctor unus exstiterit; qui nunc eos interroget qui illis temporibus, quibus civitas servari poterat, a republica administranda calumniis depulsi sunt, cur sibi quominus delinqueret non obstiterint? (227) qui denique celare studeat, quum praetium supervenisset, otium nobis non fuisse de tuo supplicio cogitandi, sed de salute civitatis legatis huc illuc missis egisse: verum enimvero quando tibi non satis erat praenas non dedisse, nisi etiam et praemia posceres civitatemque nostram Graecis omnibus deridendam objiceres, tum denique tibi obviam ivi litemque intendi.

228. Ceterum, per deos immortales, eorum omnium quae dicturum esse Demosthenem audio, hoc quod jam vobis dicam indignissime fero. Ingenium meum cum Sirenibus comparat, si diis placet. Ab illis enim non tam permulcentur, inquit, auditores, quam ad perniciem adiunguntur; quocirca male audit Sirenium harmonia. Ita meam in dicendo peritiam, meum ingenium, iis qui audiunt semper esse exitiosum. Atqui quum hanc de me orationem neminem omnino decere putem; turpe enim accusatori est, si criminationes suas re nequeat comprobare: (229) tum si cui illud dicendum fuisset, non ea Demosthenis oratio erat, sed imperatoris alicujus qui res quidem praeclearas pro republica gesserit, dicendi autem facultate deseratur, quique ideo adversario ingenium suum miratus invideret, quum intelligat se nihil eorum quae patriverit oratione explicare posse, accusatorem contra videat etiam ea quae nunquam gesserit perinde auditoribus in conspectu ponere, quasi a se reversa essent perfecta. Nunc vero quum homo totus ex vocabulis confatus, iisque amarum et inaniter exquisitis, tandem ad orationis simplicitatem et facta confugit, quis aequo animo ferat? cui si quis linguam, ut tibiis, demperit, reliquum nihil erit.

230. Ego equidem vos demiror, Athenienses, et scire velim, quibus demum rebus permoti actionem hanc sententiae vestris improbaretis. An quod scitum legitimum est? At nulla unquam sententia legibus magis adversa fuit. An quod is qui scitum fecit non dignus est supplicio? Ergo nullae sunt apud vos rationum vitae referendarum leges, si hunc absolveritis. Illud vero nonne ingemisendum, si quidem olim aureis coronis, quibus populus a Graecis donabatur, referta erat orchestra, eo quod dies hic hospitalibus coronis constitutus erat: nunc ex Demosthenis in rep. administranda institutis vos neque coronis neque praerogoniis donali

νεσθε, οὗτος δὲ κηρυχθήσεται; (231) Καὶ εἰ μὲν τις τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐκείσασόντων ποιήσῃεν ἐν τραγῳδίᾳ τὸν Θερασίτην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων στεφανούμενον, οὐδεὶς ἂν ὑμῶν ὑπομείνειεν, ὅτι φησὶν ὁ Ὀμηρος ἄναδρον αὐτὸν εἶναι καὶ συκοφάντην· αὐτοὶ δ' ὅταν τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον στεφανώτε, οὐκ οἴεσθε ἐν ταῖς τῶν Ἑλλήνων δοξαῖς συρίττεσθαι; οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὑμῶν τὰ ἐνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀντίθεσαν τῷ δήμῳ, τὰ δὲ ταπεινὰ καὶ καταδέεστερα εἰς τοὺς ῥήτορας τοὺς φαύλους ἔτρεπον· Κτησιφῶν δ' ὑμᾶς οἰεταὶ δεῖν ἀφελόντας τὴν ἀδοξίαν ἀπὸ Δημοσθένους περιβεῖναι τῷ δήμῳ. (232) Καὶ πατὴρ μὲν εὐτυχεῖς εἶναι, ὡς καὶ ἐστέ, καλῶς ποιῶντες, ψηφισθε δ' ὑπὸ μὲν τῆς τύχης ἐγκαταλελειῖσθαι, ὑπὸ Δημοσθένους δὲ εὖ πεποθέναι; καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον, ἐν τοῖς αὐτοῖς δικαστηρίοις τοὺς μὲν τὰς τῶν δώρων γραφὰς ἀλισκομένους ἀτιμοῦτε, ὃν δ' αὐτοὶ μισθοῦ πολιτεύομενον σὺνιστε, στεφανώσετε; καὶ τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ τῶν Διονυσίων, ἂν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιούτε· αὐτοὶ δὲ οὐ κυκλίων χορῶν καθεστῆκότες ἀλλὰ νόμων καὶ πολιτικῆς ἀρετῆς, τὰς ὠρεὰς οὐ κατὰ τοὺς νόμους οὐδ' ὀλίγοις καὶ τοῖς ἀξίοις ἀλλὰ τῷ διαπραξαμένῳ δώσετε; (233) Ἐπειτ' ἔξεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου ὁ τοιοῦτος κριτῆς ἑαυτὸν μὲν ἀσθενῆ πεποιχώκ, ἰσχυρὸν δὲ τὸν ῥήτορα. Ἄνηρ γὰρ ἰδιώτης ἐν πολεὶ δημοκρατουμένη νόμων καὶ ψήφῳ βασιλεύει· ὅταν δ' ἑτέρω ταῦτα παραδῶ, καταλέλυκεν αὐτὸς τὴν αὐτοῦ δυναστείαν. Ἐπειθ' ὁ μὲν ὄρκος, ὃν ὀμωμοχῶκ ἀδικεῖ, συμπαροκολοῦθῶν αὐτὸν λυπεῖ· δι' αὐτὸν γὰρ αἵμα γέγονε τὸ ἀμάρτημα· ἡ δὲ χάρις πρὸς ὃν ἐχαρίζετο ἀδῆλος γηγένηται· ἡ γὰρ ψῆφος ἀφανὴς φέρεται.

231. Δοκοῦμεν δ' ἔμοιγε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρα καὶ κτησιφῶν καὶ παρακινδυνεύειν εἰς τὴν πολιτείαν οὐ σωζουμένους. Ὅτι μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν νῦν καιρῶν οἱ πολλοὶ τοῖς ὀλίγοις προΐεσθε τὰ τῆς δημοκρατίας ἰσχυρά, οὐκ ἐπαινώ· ὅτι δ' οὐ γηγένηται φορὰ καθ' ἡμᾶς ῥητόρων πονηρῶν ἅμα καὶ τολημῶν, εὐτυχοῦμεν. Πρῶτερον μὲν γὰρ τοιαύτας φύσεις ἤνεγκε τὸ δημοσίον, αἱ ἐραδίως αὐτῶν κατέλυσαν τὸν δῆμον· ἔλαϊρε γὰρ κολλυσιόμενος, ἔπειτ' αὐτὸν οὐχ ὁδὸς ἐφοβεῖτο, ἀλλ' οἷς ἑαυτὸν ἐνεγείριζε, κατέλυσαν (232) ἔνιοι δὲ καὶ αὐτοὶ τῶν τριάκοντα ἐγένοντο, οἱ πλείους ἢ χιλίους καὶ πεντακσίους τῶν πολιτῶν ἀκρίτους ἀπέκτειναν πρὶν καὶ τὰς αἰτίας ἀκοῦσαι ἐφ' αἷς ἐμελλον ἀποθνήσκειν, καὶ οὐδ' ἐπὶ τὰς ταρὰς καὶ ἐκφορὰς τῶν τελευτησάντων εἶναι τοὺς προσήκοντας παραγενέσθαι. Οὐχ ὅψ' ὑμῖν αὐτοῖς ἔξετε τοὺς πολιτεύομένους; οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; οὐ μέμνησθ' ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐπέθετο πρῶτερον τῆ τοῦ δήμου καταλύσει, πρὶν ἂν μείζον τῶν δικαστηρίων ἰσχύσῃ;

232. Ἡδῶς δ' ἂν ἔγωγε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐναντίον ὑμῶν ἡμολογήσαιμην πρὸς τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα, διὰ πῆρας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανώσαι. Εἰ μὲν γὰρ λέγεις, ὅθεν τὴν ἀρχὴν τοῦ ψηφίσματος ἐποιή-

sitis, iste autem prædicatione sit ornandus? (231) Atqui si quis ex poetis tragicis, qui paulo post fabulis in scenam producturi sunt, faceret in tragedia Thersitem a Græcis coronari, nemo vestrum ferret, quoniam dicit eum Homerus ignavam et sycophantam fuisse: vos autem quum istiusmodi homini coronam imponetis, non putatis vos Græcorum omnium iudiciis exsibitatum iri? Majores enim vestri, si quid rebus suis splendidum ac præclarum inesset, id populo adscribebant; si quid abjectum atque infimum, in malos oratores conferebant: at Ctesiphon arbitratur, quam Demostheni detraxeritis ignominiam, populo vos circumficere oportere. (232) Enimvero dicitis vos fortunatos esse, quemadmodum estis, et merito quidem, decreto autem confirmabitis vos a fortuna derelictos, a Demosthene beneficiis esse affectos, et quod est omnium absurdissimum, in iisdem iudiciis eos qui repetundarum sunt damnati, infamia notatis, huic, quem ipsi scitis mercede remp. administrasse, coronam imponetis: Iudorum etiam Dionysiacorum iudices, si inquam de choris cyclicis sententiam tulerint, multatis, iidem autem vos, non chororum cyclicorum iudices constituti, sed legum virtutisque civilis, præmia non secundum leges neque paucis ac dignis, sed ei qui hæc ambiendo assecutus sit, largiemini. (233) Ergo ex iudicio discedit talis iudex, suis quidem opibus diminutis, oratoris autem auctis et confirmatis. Vir enim privatus in civitate libera lege et calculo suo rex est: quum vero hæc alteri concesserit, suum ipse principatum dissipavit. Deinde jurisjurandi quidem religio, qua obstrictus iudicat, assidue ipsum comitans afflicta; ex illius scilicet violatione crimen natum est: gratia vero ei, cui beneficium facere studebat, non innotescit; nam calculus secreto redditur.

234. Videmur autem, Athenienses, simul et fortunati esse et de republica periclitari pari imprudentia. Nam quod his temporibus liberæ civitatis firmamenta multi paucis projecitis, non laudo: quod autem inde non increbuit in nos seges oratorum improborum simul et petulantium, eo nomine fortunati sumus. Talia enim ingenia tulit quondam respublica, quæ populum adeo facile perdidit. Gaudebat quippe assentionibus; ita illum non ii quos metuebat, sed ii quorum fidei se commiserat, everterunt. (235) Quorum quidem nonnulli etiam ipsi in triginta tyrannorum numero fuerunt, qui plus quam mille et quingentos cives indicta causa necaverunt, ne criminibus quidem auditis ob quæ erant morituri, neque ad mortuorum tumulos, ad cadaver effunderent, cognatis conveniendi copiam fecerunt. Ergo eos qui remp. administrant in potestate vestra non continebitis? non eos qui nunc elati insolentia sunt submissos ablegabitis? non meministis, nunquam quemquam prius se ad libertatem populi diluendam accinxisse, quam iudiciorum auctoritate major evaserit?

236. Libenter equidem, Athenienses, rationem coram vobis inire velim cum isto qui decretum scripsit, quenam propter beneficia Demosthenem censeat corona esse donandum. Nam si dicis unde auspicatus es decretum, pro-

σω, ὅτι τὰς τάφρους τὰς περὶ τὰ τεῖχη καλῶς ἐτάφρυσσε, θαυμάζω σου. Τοῦ γὰρ ταῦτ' ἐξεργασθῆναι καλῶς τὸ
 30 γεγενησθαι τούτων αἴτιον μείζω κατηγορίαν ἔχει· οὐ γὰρ περιχαράκωσαντα χρὴ τὰ τεῖχη οὐδὲ τὰς δημοσίας ταφὰς ἀνελόντα τὸν ὀρθῶς πεπολιτευμένον ὄνρα ἀλτεῖν, ἀλλ' ἀγαθοῦ τινοσ αἴτιον γεγενημένον τῇ πόλει.
 (237) Εἰ δὲ ἤξεις ἐπὶ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ψηφίσματος, ἐν ᾧ τετόλμηκασ γράφειν ὡς ἔστιν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ
 88 διατελεῖ λέγων καὶ πράττων τὰ ἀρίστα τῶν δήμων τῶν Ἀθηναίων, ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος ἄψαι τῶν ἔργων, ἐπίδειξον ἡμῖν ὅ τι λέγεις. Τὰς μὲν γὰρ περὶ τοὺς Ἀμφισσέας καὶ τοὺς Εὐβοίας συμροδοκίας παραλείπω· ὅταν δὲ τῆς πρὸς Θεβαίων συμμαχίας τὰς αἰτίας ἀνατιθῆς Δημοσθένης, τοὺς μὲν ἀγνοοῦντας ἐξαπατᾷς, τοὺς δ' εἰδότας καὶ αἰσθανομένους ὑβρίζεις. Ἀφελὼν γὰρ τὸν καιρὸν καὶ
 40 τὴν δόξαν τὴν τούτων, δι' ἣν ἐγένετο ἡ συμμαχία, οἷοι λανθάνειν ἡμᾶς τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα Δημοσθένης περιτιθείς. (238) Ἡλίκον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημεῖω διδάξαι. Ὁ γὰρ τῶν Περσῶν βασιλεὺς οὐ πολλῶ πρότερον χρόνῳ πρὸ τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως εἰς τὴν Ἀσίαν κατέπεμψε τῶν δῆμων καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ἐπιστολήν, ἐν ἣ τὰ τε δὴ ἄλλα καὶ μάλ' ἀπαιδευτῶς διελέχθη,
 88 καὶ ἐπὶ τελευτῆς ἐνέγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, « ἐγὼ » φησὶν « ὑμῖν χρυσίον οὐ δώσω· μή με αἰτεῖτε· οὐ γὰρ λήψεσθε· » (239) Οὗτος μέντοι ὁ αὐτὸς ἐγκαταληφθεὶς ὑπὸ τῶν νυνὶ παρόντων αὐτῶ κινδύνων, οὐκ αἰτούντων Ἀθηναίων, αὐτὸς ἐκὼν κατέπεμψε τριακόσια τάλαντα τῶν δήμων ἃ σωφρονῶν οὐκ ἐδέξατο. Ὁ δὲ κομίζων ἦν
 5 τὸ χρυσίον καιρὸς καὶ φόβος καὶ χρεία συμμάχων. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὴν Θεβαίων συμμαχίαν ἐξεργάζετο. Σὺ δὲ τὸ μὲν τῶν Θεβαίων ὄνομα καὶ τὸ τῆς δυστυχιστάτης συμμαχίας ἐνοχλεῖς αἰεὶ λέγων, τὰ δ' ἐβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς ἃ προλαβὼν τοῦ βασιλικοῦ χρυσοῦ ἀπεστέρησας. (240) Οὐ δὲ ἐνδειαν μὲν χρημάτων ἐνεκα πέντε τάλαντων οἱ ξένοι τοῖς Θεβαίοις
 10 τὴν ἄκραν οὐ παρέδοσαν; διὰ ἐννέα δὲ τάλαντα ἀργυρίου πάντων Ἀρκάδων ἐξεληλυθότων καὶ τῶν ἡγεμόνων ἐτοίμων ὄντων βοηθεῖν ἢ πρᾶξις οὐ γεγένηται; σὺ δὲ πλουτεῖς καὶ ταῖς ἡδοναῖς ταῖς σαυτοῦ χορηγεῖς. Καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ μὲν βασιλικὸν χρυσίον παρὰ τούτῳ, οἱ δὲ κίνδυνοι παρ' ὑμῖν.

241. Ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν αὐτῶν θεωρεῖσαι. Εἰ γὰρ τολμήσει Κτησιφῶν μὲν Δημοσθένην
 15 παρακαλεῖν λέγοντα εἰς ὑμᾶς, οὗτος δ' ἀναβάς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ὄν πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γίνεται. Ὅπου γὰρ δὴ τοὺς μὲν ὄντως ἀνδρας ἀγαθοῦς, οἷς πολλὰ καὶ καλὰ ὄντισιν ἔργα, ἐὰν τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐπαίνους λέγωσιν, οὐ φέρομεν· ὅταν δὲ ἀνθρώπος αἰσχύνῃ τῆς πόλεως γεγονώς ἑαυτὸν ἐγκωμιάζῃ, τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων;

242. Ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναίσχυντου πραγματείας, 20 ἐὰν σωφρονῆς, ἀποστήσῃ, ποιήσαι δὲ, ὡς Κτησιφῶν, διὰ

pterea quod fossas mœnibus obductas pulchre descriperit, demiror te. Nam in causa fuisse cur istæ necessariæ sint, culpam habet graviolem, quam quæ pulchra earundem descriptione eluatur : non enim, quod muros obvallarit, quod publica sepulcra diruerit, fidum oportet reipublicæ administratorem præmia postulare, sed quod bonum ali-quod civitati compararit. (237) Quodsi venies ad secundum decreti partem, in qua scribere ausus es, virum bonum esse eum atque ea constanter et dicere et facere quæ maxime sint e re populi Atheniensis, demptis ex decreto arrogantia ac jactatione verborum ad facta redi, ostende nobis quid sit quod dicis. Quæstus enim sordidos, quos in rebus Amphissensium atque Euboicis fecit, prætermitto : quum vero societatis cum Thebanis factæ causas Demostheni adscribis, rei quidem ignaros decipis, eos vero qui sciunt atque sentiunt contumelia afficis. Nam dissimulato tempore sublataque horum amplitudine, propter quæ hæc societatis facta est, illud nos latere arbitraris, te reipublicæ dignitatem Demostheni affinxisse. (238) Quanta autem hæc sit arrogantia, magno vos argumento conabor edocere. Persarum enim rex, non multo ante quam Alexander in Asiam trajecisset, misit ad populum contumeliosam admodum et barbaram epistolam, in qua quum multa alia dixerit a liberali disciplina alienissima, tum illud etiam sub fine scripsit : *Ego, inquit, vobis aurum non dabo; nolite a me petere, non enim accipietis.* (239) Idem tamen ille periculis in quibus etiam nunc versatur circumventus, populo Atheniensi non petenti trecenta talenta ipse ultro misit, quæ is prudens non accepit. Quod autem aurum illud vobis pertulit, tempus fuit, metus, sociolorum indigentia. Eadem porro ipsa et Thebanorum societatem effecerunt. Tu vero Thebanorum nomen et infelicissimam illam societatem semper in ore habens nos obtundis, septuaginta autem talenta retices, quæ ex auro regio præcepta avertisti. (240) Nonne ob inopiam pecuniarum, quum quinque duntaxat talentis opus fuit, externi milites arcem Thebanis non tradiderunt? nonne propter novem talenta argenti, quum Arcades omnes in expeditionem egrederentur ducesque eorum ad opem ferendam essent parati, res confecta non est? At tu dives es habesque unde voluptatibus tuis sumptum suggeras, et ut in summa dicam, aurum regium apud istum, pericula penes vos sunt.

241. Opere vero pretium est et vecordiam eorum spectare. Nam si Ctesiphon Demosthenem advocare ausus fuerit apud vos verba facturum, is autem consensu suggestu se ipsum laudarit, gravior erit ipsis cladibus, quas perpressi estis, audita ista oratio. Nam quum eos qui revera sunt viri excellentes, quorum multas et præclaras esse res gestas probe scimus, si laudes ipsi suas prædicent, non sustinemus : ubi is homo, qui reipublicæ opprobrium fuit, se ipsum laudibus efferre cœperit, quis ea patienter audire poterit!

242. Ab impudenti igitur instituto, si sapias, desistes; causamque tuam, Ctesiphon, ipse defendes. Neque enim

αυτοῦ τὴν ἀπολογία. Οὐ γὰρ δὴ που τοῦτο γὰ σκῆψῃ, ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν. Καὶ γὰρ ἀποκόν σοι συμβαίνει, εἰ πρῶτῃ μὲν ποθ' ὑπέμεινας πρῆσθαι τὴν ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι συνεθεσθόσμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοτῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, νυνὶ δὲ οὐ φήσεις δύνασθαι λέγειν.

Ἔπειτα γυναῖκα μὲν ἀλλοτρίαν πενθοῦσαν δύνασαι παραμυθεῖσθαι, γράψας δὲ μισθοῦ ψήφισμα οὐκ ἀπολογῆσαι; (243) ἢ τοιοῦτός ἐστιν ἐν γέγραφας στεφανῶσθαι, ὅς μὴ γινώσκουσαι ὑπὸ τῶν εὐ πεπονθῶτων, ἂν μὴ τίς σοι συνείπη; ἐπερώτησον δὴ τοὺς δικαστὰς εἰ ἔγινωσκον Χαβρίαν καὶ Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον, καὶ ποθὺ παρ' αὐτῶν διὰ τί τὰς δωρεὰς αὐτοῖς ἔδοσαν καὶ τὰς εἰκόνας ἔστησαν. Ἄπαντες γὰρ ἄμα σοὶ ἀποκρινόμενοι ὅτι Χαβρία μὲν διὰ τὴν περὶ Νάξου ναυμαγίαν, Ἰφικράτης δὲ διὰ τὴν μάραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε, Τιμόθεός δὲ διὰ τὸν περίπλου τὸν εἰς Κέρκυραν, καὶ ἄλλοις, ὧν ἐκάστω πολλὰ καὶ καλὰ κατὰ πολεμικὰ ἔργα πέπρακται. (244) Δημοσθένης δ' εἰάν τις ἐρωτῇ διὰ τί; ὅτι δωροδόκος, ὅτι δειλός, ὅτι τὴν τάξιν ἔλιπε. Καὶ κότερον τοῦτον τιμῆσθε, ἢ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀτιμώσετε;

καὶ τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἐν τῇ μάχῃ τελευτήσαντας; οὐς νομίζετ' ὄραν σφελιζόμενους εἰ οὐτὸς στεφανωθήσεται. Καὶ γὰρ ἂν εἴη δεινόν, ὡς Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν σίδηρον, τὰ ἄφωνα καὶ ἀγνώμονα, εἰάν τις ἐμπεσόντα ἀποκτείνῃ, ὑπερορίζομεν, καὶ εἰάν τις αὐτὸν διαχρήσῃται, τὴν χεῖρα τὴν τοῦτο πράξασαν χωρὶς τοῦ σώματος θάπτομεν, (245) Δημοσθένην δέ, καὶ Ἀθηναῖοι, τὸν γράψαντα μὲν τὴν πανυστάτην ἔξοδοι, προδόντα δὲ τοὺς στρατιώτας, οὐτοὺς ἡμᾶς τιμῆσθε. Οὐκ οὐκ ὑβρίζονται μὲν οἱ τελευτήσαντες, ἀθμώτεροι δὲ οἱ ζῶντες γίνονται ὄρωντες τῆς ἀρετῆς ἄθλον τὸν θάνατον κείμενον, τὴν δὲ μνήμην ἐπιλείπουσαν. Τὸ δὲ μέγιστον, εἰάν ἐπερωτῶσιν ἡμᾶς οἱ νεώτεροι πρὸς ποῖον χρεὶ παραδείγμα αὐτοὺς τὸν βίον ποιεῖσθαι, τί κρινεῖτε;

(246) Εὐ γὰρ ἴστε, ὅτι οὐχ αἱ παλαιστραὶ οὐδὲ τὰ διδασκαλεῖα, οὐδ' ἡ μουσικὴ μόνον παιδεύει τοὺς νεωτέρους, ἀλλὰ πολλὸ μάλλον τὰ δημόσια κηρύγματα. Κηρύττεται τις ἐν τῷ θεάτρῳ ὅτι στεφανοῦται ἀρετῆς ἔνεκα καὶ ἀνδραγαθίας καὶ εὐνοίας ἀνθρώπων ἀσχημονῶν τῷ βίῳ καὶ βδελυρός· ὁ δὲ γὰρ νεώτερος ταῦτ' ἰδὼν διεφθάρη. Δίκην τις δέδωκε πονηρὸς καὶ πορνοδοσκὸς ὡς περ κτησιφῶν· οἱ δὲ γὰρ ἄλλοι πεπαιδεύονται. Τὰ πάντα τις φησιζόμενος τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἐπανελευθῶν οἴκαδε παιδεύει τὸν υἱόν· ὁ δὲ γὰρ εἰκότως οὐ πείθεται, ἀλλὰ τὸ νεώτερον ἐνταῦθα ἐνοχλεῖν ἦδη καὶ δικαίως ἠνομάζεται.

(247) Ὡς οὐ μὴ μόνον κρίνοντες ἀλλὰ καὶ θεωροῦμενοι, αὐτὴ τὴν ψῆφον φέρετε, εἰς ἀπολογισμὸν τοῖς νῦν μὲν οὐ παρῶσι τῶν πολιτῶν, ἐπερησομένοις δὲ ἡμᾶς τί ἰδοῦσθε. Εὐ γὰρ ἴστε, ὡς Ἀθηναῖοι, ὅτι τοιαύτη δόξει ἢ πόλις εἶναι, ὅποιός τις ἂν ἦ ὁ κηρυττόμενος· ἐστὶ δὲ ἡμεῖς μὴ τοῖς προγόνοις ἀλλὰ τῇ Δημοσθένους ἀνανδρίᾳ προσεικασθῆναι. (248) Πῶς οὖν ἂν τις τὴν τοιαύτην αἰσχύνῃ ἐκφύγοι; εἰάν τοὺς προκαταλαμβάνοντας

hoc scilicet prætextu inniteris, te non esse dicendi peritum. Namque absurdum tibi acciderit, si nuper quidem te legatum ad Cleopatram Philippi filiam populi suffragis creati passus es, ut cum ea de Alexandri Molossorum regis interitu condoleres, nunc autem te dicendi facultate instructum esse negabis. Mulierem igitur peregrinam lugentem consolari potes, scripto autem abs te mercedis ergo plebiscito te ipse non defendes? (243) An vero talis est is quem corona donandum decrevist, ut ab iis in quos beneficia contulit ignoretur, nisi quis se tibi in diceando adiutorem præbeat? Percontare iudices, norintne Chabriam, Iphicratem, Timotheum, et quære ab iis, qua de causa præmia illis tribuerint imaginesque collocant. Omnes tibi uno ore respondebunt, Chabriæ honorem concessum ob navalem illam ad Naxum pugnam, Iphicrati quod moram Lacedæmoniorum occiderit, Timotheo propter navigationem illam ad Corcyram liberandam, ceteris itidem, quorum multas quisque res ac præclaras bello confecerat. (244) At Demostheni præmium quamobrem tribuetis, si quis roget? Quod muneribus corruptus, quod timidus sit, quod locum in acie deseruerit. Utrum igitur huic honorem habebitis, an potius et vos ipsos et eos qui pro vobis in prælio occubuerunt ignominia afficietis? quos fingite vos videre indignè ferentes et quiritantes, si iste coronabitur. Acerbum utique illud esset, Athenienses, siquidem ligna, lapides, ferrum, res mutas sensuque carentes, si quem delapsa exanimarint, exterminemus; ejusque, qui sibi necem consciverit, manum quæ hoc commisit separatim sepeliemus: (245) Demosthenem, eum, Athenienses, qui ultimam hanc expeditionem decrevit, qui milites prodidit, honore vos ornabitis. Ergo contumelia afficiuntur mortui, vivi ad desperationem adiguntur, quum videant virtuti quidem mortem esse præmium propositum, memoriam autem suam interire. Jam quod est omnium maximum, si a vobis quærant adolescentibus, quodnam ad exemplum vitam suam conformare debeant, quid sitis pronuntiaturi? (246) Probe enim nostis, non palestra, non literarum ludis, non musica tantum juvenes erudiri, sed multo etiam magis publicis præconiis. Prædicatur aliquis in theatro, quod corona donatur virtutis ergo ac fortitudinis et benevolentia, homo vita immodestus atque contaminatus? Adolescens hisce visis corrumpitur. Pœnas dedit improbus aliquis et in lenocinio versatus, ut Ctesiphon? Ceteri erudiuntur. Scitumne aliquis honesto atque æquo adversum tulit, inde domum reversus filium instituire aggreditur? At is jure non auscultat; monere enim et præcipere, merito hic obtundere nominatur. (247) Quocirca non solum quasi judicantes, sed quasi omnium oculis observati, ita sententiam ferte, ut iis civibus rationem reddere possitis qui nunc quidem non adsunt, sed vos quid judicaveritis interrogabunt. Probe enim nostis, Athenienses, talem visum iri civitatem, qualis est ille de quo sit præconium: atqui turpissimum sit, vos non cum majoribus vestris sed cum Demosthenis ignavia comparari. (248) Quonam igitur modo hujusmodi dedecus evitari possit? Si eos scilicet qui nomina popularia et humanitatis

τὰ κοινὰ καὶ φιλόανθρωπα τῶν ὀνομάτων, ἀπίστους ὄντας τοῖς ἤθεσι, φυλάττωσθε. Ἡ γὰρ εὐνοία καὶ τὸ τῆς δημοκρατίας ὄνομα κεῖται μὲν ἐν μέσῳ, φθάνουσι δ' ἐπ' αὐτὰ καταφεύγοντες τῷ λόγῳ ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ τοῖς ἔργοις πλείστον ἀπέχοντες. (249) Ὅταν οὖν λάβητε ξήτορα ξενικῶν στεφάνων καὶ κηρυγμάτων ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἐπιθυμοῦντα, ἐπανάγειν αὐτὸν κελεύετε τῶν λόγων, ὥσπερ καὶ τὰς βεβαιώσεις τῶν κτημάτων ὁ νόμος κελεύει ποιεῖσθαι, εἰς βίον ἀξιοχρεῶν καὶ τρόπον σώφρονα. Ὅτω δὲ ταῦτα μὴ μαρτυρεῖται, μὴ βεβαιοῦτε αὐτῷ τοὺς ἐπαίνους, καὶ τῆς δημοκρατίας ἐπιμαλῆθητε ἤδη διαφευγούσης ὑμᾶς. (250) Ἡ οὐ δεινὸν δοκεῖ ὑμῖν εἶναι εἰ τὸ μὲν βουλευτήριον καὶ ὁ δῆμος παρορᾶται, αἰ δ' ἐπιστολαὶ καὶ πρεσβείαι ἀφικνοῦνται εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας, οὐ παρὰ τῶν τυχόντων ἀνθρώπων ἀλλὰ παρὰ τῶν πρωτευόντων ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ; καὶ ἐφ' ὅς ἐστιν ἐκ τῶν νόμων ζημία θάνατος, ταῦτά τινες οὐκ ἐξαροῦνται πράττειν, ἀλλ' ὑβολογοῦσιν ἐν τῷ δήμῳ, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀλλήλοις παραναγιώσκουσιν, καὶ παρακελεύονται ὑμῖν οἱ μὲν βλέπειν εἰς τὰ ἔκυτῶν πρόσωπα ὡς φύλακες τῆς δημοκρατίας, ἕτεροι δ' αἰτοῦσι δωρεὰς ὡς σωτήρες τῆς πόλεως ὄντες. (251) Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυμίας τῶν συμβεβηκότων ὥσπερ παραγεγρακῶς ἢ παρανοίας ἐλακῶκῶς αὐτὸ μόνον τούνομα τῆς δημοκρατίας περιποιεῖται, τῶν δ' ἔργων ἑτέροις παρακεχοίρηκεν. Ἐπειτ' ἀπέρχεσθε ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν οὐ βουλευσάμενοι, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τῶν ἐράνων, τὰ περιόντα νειμάμενοι. Ὅτι δ' οὐ ληρῶ, ἐκείθεν τὸν λόγον θεωρήσατε. (252) Ἐγένετο τις (ἄχθομαι δὲ πολλάκις μεμνημένος τὰς ἀτυχίας τῆς πόλεως) ἐνταῦθ' ἀνὴρ ἰδιώτης, ὃς ἐκπλεῖν εἰς Σάμον ἐπιχειρήσας ὡς προδότης τῆς πατρίδος αὐθιμέρον ὑπὸ τῆς ἑξ' Ἀρείου πάγου βουλῆς θανάτῳ ἐζημιώθη. Ἐτερος δ' ἐκπεύσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκε, πρῶτην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψήφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ὑπερῶριστ' ἀνὴρ ἀπέθανεν. (253) Ἀντιθῶμεν δὴ τὸ νῦν γινόμενον. Ἄνθρωπος Ῥήτωρ, ὁ πάντων τῶν κακῶν αἴτιος, ἔλιπε μὲν τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τάξιν, ἀπέδρα δ' ἐκ τῆς πόλεως· οὗτος στεφανοῦσθαι ἀξιοὶ καὶ κηρύττεσθαι οἴεται δεῖν. Οὐκ ἀποπέμψετε τὸν ἄνθρωπον ὡς κοινήν τῶν Ἑλλήνων συμφορὰν; ἢ συλλαβόντες ὡς ληστὴν τῶν πραγμάτων, ἐπ' ὀνομάτων διὰ τῆς πολιτείας πλείοντα, τιμωρήσεσθε; (254) Καὶ τὸν καιρὸν μέμνησθε ἐν ᾧ τὴν ψήφον φέρετε. Ἡμερῶν μὲν δλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι καὶ τὸ συνέδριον τῶν Ἑλλήνων συλλέγεσθαι· διαβέβληται δ' ἡ πόλις ἐκ τῶν Δημοσθένους πολιτευμάτων περὶ τοὺς νῦν καιροὺς· δοξετε δ', ἐὰν μὲν τοῦτον στεφανώσητε, ὁμογνώμονες εἶναι τοὺς παραβαίνουσι τὴν κοινήν εἰρήνην, ἐὰν δὲ τούναντίον τούτου πράξητε, ἀπολύσετε τὸν δῆμον τῶν αἰτιῶν.

255. Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλευέσθε, καὶ τὰς φιλοτιμίας μὴ νέμετε ἀλλὰ κρίνετε, καὶ τὰς δωρεὰς εἰς βελτίω σώματα καὶ ἀξιολογωτέρους ἀνδράς ἀπόθεσθε. Καὶ μὴ μόνον τοῖς

plena praecoccupant, moribus autem sunt infidi, caveatis. Benevolentia enim et popularis status nomen in medio posita sunt; verum ea verbis plerumque ante alios occupant, qui factis longissime ab iis distant. (249) Itaque quum oratorem nacti fueritis coronarum externarum et praecconiorum apud Graecos faciendorum cupidum, revocare eum jubete verborum probationes, sicuti bonorum possessionem confirmare lex jubet, ad vitam laudabilem et mores modestos: cui vero haec testimonia desunt, ei suas laudes constabilire nolite. Ita enim popularis imperii curam habebitis, vobis jam paulatim de manibus elabentis. (250) Quid enim? non indignum vobis videtur, senatum populumque despici, literas autem ac legationes in privatas domos pervenire, non eas a vulgaribus quidem hominibus missas, sed ab iis qui in Asia atque Europa principatum obtinent? Et quibus facinoribus capitale legibus supplicium constitutum est, ea se nonnulli committere non infitiantur, sed palam apud populum confitentur, et literas inter se conferunt recitantque, atque alii vos hortantur ut in ora sua, quasi popularis imperii sint custodes, oculos figatis, alii praemia poscunt, tanquam publicae salutis conservatores: (251) populi autem ob ea quas acciderunt animo fractus, quasi senio confectus aut delirio captus sit, nomen solum dominationis popularis retinet, res ipsas aliis concessit. Deinde ex concionibus disceditis, non ut qui consularitis, sed veluti ex caena collatitia fragmentis quas supersunt distributis. Ut autem non inania me effutire constet, id quod dico ex his considerate. (252) Fuit hic—magno equidem cum dolore miserias civitatis saepius commemoravimus—vir quidam privatus, qui ad Samum tantum navigare aggressus, tanquam proditor patriae eo ipso die a senatu Aroepagigico morte mulctatus est. Alter item privatus Rhodum navi profectus, quod metum publicum non viriliter tulisset, nuper laesa majestatis postulatus est, et pares calculos habuit: quod si unus dumtaxat calculus aliter cecidisset, aut exterminatus esset aut morti addictus. (253) Cum his igitur id quod nunc fit conferamus. Orator quidam malorum omnium civitati auctor locum in acie deseruit, ex urbe profugit: is se corona donari postulat et praecconis voce praedicari oportere censet. Non vos hominem ut communem Graecorum pestem amandabitis, aut comprehensum, tanquam rerum praedonem verbis quasi navigio per rempublicam navigantem, supplicio afficietis? (254) Ac temporis quoque memores sitis, in quo sententiam pronuntiat. Paucos jam iatra dies Pythia futura sunt Graecorumque cogetur conventus; magna hoc ipso tempore invidia laborat civitas nostra propter Demosthenis in republica gerenda consilia: si igitur hunc corona donabitis, cum iis qui communem pacem violant consentire videbimini; sin aliter feceritis, populum his criminibus absolvitis.

255. Ne igitur quasi de aliena civitate sed ut de vestra propria consulite, neque honores spargite sed iudicio adhibito tribuite; et praemia in melioribus personis virisque magis probatis collocate, neque solum auribus exquirentes,

5 οὖσιν ἀλλὰ καὶ τοῖς ὄμμασι διαβλέψαντες εἰς ὑμᾶς αὐ-
 τῶς βουλευσασθε, τίνες ὑμῶν εἰσιν οἱ βοηθήσοντες Δη-
 μοσθένει, πότερον οἱ συγκυνηγέται ἢ οἱ συγγυμνασταὶ
 αὐτοῦ, οἳ ἦν ἐν ἡλικίᾳ. Ἀλλὰ μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμ-
 πιον, οὐχ ὅς ἀγρίους κυνηγετῶν οὐδὲ τῆς τοῦ σώματος
 εὐξίας ἐπιμελούμενος, ἀλλ' ἐπασκῶν τέχνας ἐπὶ τοῦ
 10 τὰς οὐσίας κεκτημένους διαγεγνήηται. (256) Ἀλλ' εἰς
 τὴν ἀλαζονείαν ἀποβλέψαντες, ὅταν φῆ Βυζαντίους μὲν
 ἐκ τῶν χειρῶν πρεσβεύσας ἐξελέσθαι τοῦ Φιλίππου,
 ἀποστῆσαι δὲ Ἀχαρνᾶνας, ἐκπλήξαι δὲ Θηβαίους δη-
 μιογῆσας· οἴεται γὰρ ὑμᾶς εἰς τοσοῦτον εὐθεΐας ἤδη
 προβεβῆκεναι ὥστε καὶ ταῦτα ἀναπεισθήσεσθαι, ὥσπερ
 Πειθῶ τρέφοντας ἀλλ' οὐ συκοφάντην ἀνθρώπων ἐν τῇ
 πόλει. (257) Ὅταν δ' ἐπὶ τελευταίᾳ ἤδη τοῦ λόγου συν-
 15 γήρους τοὺς κοινωνοὺς τῶν δωροδοκημάτων αὐτῷ
 παρακαλῆ, ὑπολαμβάνετε ὄραν ἐπὶ τοῦ βήματος, οὐ νῦν
 ἐπιτηδῶς ἐγὼ λέγω, ἀντιπαρατεταγμένους πρὸς τὴν τού-
 των ἀσέλγειαν τοὺς τῆς πόλεως εὐεργέτας, Σόλωνα
 μὲν τὸν καλλίστους νόμοις κοσμήσαντα τὴν δημοκρα-
 τίαν, ἀνδρα φιλόσοφον καὶ νομοθέτην ἀγαθόν, σωφρό-
 νως, ὡς προσήκειν αὐτῷ, δεόμενον ὑμῶν μηδὲν τρόπον
 20 τοὺς Δημοσθένους λόγους περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν
 ὄρων καὶ τῶν νόμων, (258) Ἀριστείδην δὲ τὸν τοὺς
 φόρους τάξαντα τοῖς Ἑλλησιν, οὗ τελευταίαντος τὰς
 θυγατέρας ἐξέδωκεν ὁ δῆμος, σχετλιαζόμενα ἐπὶ τῷ τῆς
 δικαιοσύνης προπηλακισμῷ, καὶ ἐπερωτῶντα εἰ οὐκ
 αἰσχύνεσθε εἰ οἱ μὲν πατέρες ὑμῶν Ἀρθμιον τὸν Ζε-
 λείτην κομίσαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐκ Μήδων χρυ-
 25 σίον, ἐπίδημήσαντα εἰς τὴν πόλιν, πρόξενον ὄντα τοῦ
 δήμου τῶν Ἀθηναίων, παρ' οὐδὲν μὲν ἦλθον ἀποκτεῖ-
 ναι, ἐξεκέρυξαν δ' ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐξ ἀπάσης ἧς
 Ἀθηναῖοι ἀρχουσιν, (259) ὑμεῖς δὲ Δημοσθένην, οὐ κο-
 μίσαντα τὸ ἐκ Μήδων χρυσίον, ἀλλὰ δωροδοκῆσαντα
 καὶ ἐπὶ καὶ νῦν κεκτημένον, χρυσῷ στεφάνῳ μέλλετε
 στεφανοῦν. Θεμιστοκλέα δὲ καὶ τοὺς ἐν Μαραθῶνι
 30 τελευτήσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς καὶ αὐτοὺς τοὺς
 τάφους τοὺς τῶν προγόνων οὐκ ἂν οἴεσθε στενάζειν, εἰ ὁ
 μετὰ τῶν βαρβάρων ὁμολογῶν τοῖς Ἑλλησιν ἀντιπράτ-
 τειν στεφανωθήσεται ;
 260. Ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ γῆ καὶ ἥλιε καὶ ἀρετῇ καὶ σύν-
 εσι καὶ παιδείᾳ, ἧ διαγινώσκωμεν τὰ καλὰ καὶ τὰ
 αἰσχρά, βεβοήθηκα καὶ εἰρηκα. Καὶ εἰ μὲν καλῶς καὶ
 35 αἰτίως τοῦ ἀδικήματος κατηγορήκα, εἶπον ὡς ἐβουλό-
 μην, εἰ δὲ ἐνδεεστερώς, ὡς ἐδυνάμην. Ὑμεῖς δὲ καὶ ἐκ
 τῶν εἰρημένων λόγων καὶ ἐκ τῶν παραλελειμμένων αὐ-
 τοῖ τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα ὑπὲρ τῆς πόλεως ψη-
 ρίσαθε.

sed etiam oculis in vosmet ipsos conversis, dispicite, qui-
 nam vestrum Demostheni sint opem laturi? utrumne qui
 ipsi in venatu, an qui in certaminibus gymnics, dum esset
 adolescens, socii fuerunt? At medius fidius! non in apris
 silvestribus insectandis, non in corporis valetudine curanda
 versatus est, sed in machinis adversus locupletium fortunas
 struendis vitam produxit. (256) Sed vos arrogantiam ho-
 minis spectantes, quum dicit se Byzantium arrogatione e Phi-
 lippi manibus extorsisse, Acarnanas ad deficiendum concitasse,
 Thebanos concionibus suis attonitos rapuisse, — vos enim eo jam stultitiæ processisse arbitratur, ut etiam hæc
 credituri sitis, proinde quasi Suadam in urbe vestra, non
 calumniatorem alatis. (257) Quum denique in extrema
 jam orationis parte sordium suarum socios sibi accerset, fin-
 gite vos intueri hoc ipso in suggestu, quo ego nunc insi-
 stens loquor, contra petulantem istorum improbitatem veluti
 acie instructos viros optime de republica meritos; Solonem
 qui pulcherrimis legibus popularis dominationis statum
 exornavit, virum et sapientiæ studio deditum et legum
 scriptorem præstantem, pudenter, ut ei conveniebat, vos
 obstantem ne ullo modo Demosthenis conciones pluris
 quam sacramenta et leges faciatis; (258) Aristidem qui
 vectigalia Græcis descripsit, cujus defuncti filias popu-
 lus in matrimonium collocavit, contumeliosum justitiæ
 ludibrium stomachantem, percunctantem porro, an non
 vos pudeat, quum majores vestri Arthmion Zelitam, quod
 aurum a Medis in Græciam deportasset, virum in civitate
 diversantem, cum populo Atheniensi hospitio conjunctum,
 tantum non interfecerint, ex urbe autem et ex omni, quod
 Atheniensium dititione tenetur, solo præconio exterminarint :
 (259) vos Demosthenem, qui non aurum a Medis in Græciam
 deportavit, sed muneribus se corrupi passus est eaque
 etiam nunc domi possidet, aurea corona donare. Themis-
 tocleum autem eosque qui apud Marathonem et Plataeas mor-
 tem oppetiverunt, ipa denique majorum sepulera non pu-
 tatis graves gemitus editura, si is, qui cum barbaris adversus
 Græcos se conspirasse profitetur, corona exornabitur?

260. Ego igitur, o Terra, Sol, Virtus, Intelligentia, Doc-
 trina, qua honesta ab inhonestis discernimus! opem tuli et
 peroravi. Quodsi recte et pro magnitudine criminis accu-
 savi, dixi ut volui: sin deterius, ut potui. Vos autem,
 quum ex iis quæ dicta sunt, tum ex iis quæ silentio præter-
 missa, ipsi justam rei que publicæ utilem sententiam pro-
 nuntiate.

[ΑΙΣΧΙΝΟΥ] ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Ἵτι Αἰσχίνης μὴ εἰδὼν Κτησιφῶντα, μᾶλλον δὲ Δημοσθένην, οὐ κατηγόρει, μηδὲ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μεταλαβὼν, τὴν ἀτιμίαν οὐ φέρων, τὰς μὲν Ἀθήνας ἀπέλειπε, εἰς δὲ Ῥόδον μετέωκησεν, παντὶ που γνώριμον. Ἐκεῖ τοίνυν ταυτασί τὰς ἐπιστολάς σχεδὸν ἀπάσας γράψας, πῆ μὲν τοῖς φίλοις τὰς τε ἀποδημίας καὶ ἅλλα τὰ καθ' αὐτὸν ἐδήλωσε, πῆ δὲ τὴν τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρεκακίαν ἡμίνατο, πῆ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς μηδὲν ἐξαμαρτόντος, ἀπολογούμενος, καὶ συμβουλεύων γνωσιμαχεῖν, καθόδου τυχεῖν ἐρίεται.

I. ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙ.

Λύσαντες ἐκ Μουνυχίας ἐσπέρας λαμπρῷ σφόδρα Σκίρωνι περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν εἰς Κορησσὸν 15 τὴν Κεῖων. Καθίσαντες δὲ ἡμέρας ἐννέα (καὶ γὰρ ἦν ἄνεμος ἐναντίος), εἶτα ἐσπέρας λύσαντες ἅμα τῇ ἑω εἰς Δῆλον ἤλθομεν. (2) Δῆλιοι δὲ ἐνόησαν λοιμώδη τινὰ νόσον· τὰ μὲν πρόσωπα ἐπέμπλαντο λεύκης καὶ τὰς τρίχας λευκοὶ ἐγίνοντο, ὁ δὲ τράχηλος καὶ τὰ στέρινα 20 ἐνώθει, πυρετοὶ δ' οὐκ ἐγίνοντο οὐδὲ ἀλγηδόνες μεγάλαι, οὐδὲ τὰ κάτω μέρη παρήλλαττον οὐδέν τι. Ταῦτα δ' ἐπίειθοντο κατὰ μῆνην Ἀπόλλωνος αὐτοῖς συμβεβηκέναι, ταφέντος ἐν τῇ νήσῳ τινὸς τῶν ἐπιφανῶν, οὐ πρότερον εἰωθός· ἐκ τούτου προσβαλεῖν αὐτοῖς τὸν 25 θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. (3) Ἡμεῖς δὲ ὥσπερ εἰς τι ἔθνος ἀλλόφυλον ἢ νῆσον ἐν τῇ ἕξῳ θαλάσῃ ἀφιγμένοι, καὶ ἰδόντες ἐξαίφνης ποικίλους ἀνθρώπους, νυκτὸς ἔτι ἀποφεύγοντες ὀχρόμεθα, πυνηθόμενοι ἀλλήλων κατὰ τὸν πόρον, εἰ τὸ χροῖμα ἔχει 30 ἕκαστος ὄν ἑκόμιζεν οἴκοθεν, καὶ τὰς τρίχας. Ζῆλη δὲ καὶ ἄνεμος ἐξώστης ἐμπεσὼν ἀπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην πλησίον Ψαμαθοῦντος. (4) Ὡς δὲ ἐν συνόπτῳ ἦμεν ἤδη, ἀντιπνεῖ πνεῦμα Λιθυκόν. Εἶτα πνεύσαντος ἡμῖν ἀπ' ἀρχοῦ πάλιν πέντε νυκτὰς ἐν θαλάττῃ 35 ἐφερόμεθα, ἐν αἷς προσέσχουμεν Ἀθρώνῃ, ἵνα μάθωμεν μὴ πολυπραγμονεῖν, εἰ τις ἐν τῇ αὐτοῦ πατρίδι κατὰ τοὺς νόμους ἢ μὴ στεφανοῦται. Κάκειθεν τέτταρσιν ἡμέραις ἀφικόμεθα εἰς ἐπίνειόν τι τῆς Ῥοδίας, ὅπου νοσησά μοι συνέβη τὴν περὶ τὸ ἄσθμα νόσον. 40 (5) Ὡς δὲ ἐπιμείναντος αὐτόθι οὐκ ἐνεδίδου ἡ νόσος, διέπλευσα εἰς Ῥόδον, καὶ ἐδέξατο ἡμᾶς εὐμενῶς ὁ τόπος· εὐθὺς γὰρ ὡς ἀφικόμην πολλὴ βῶων ἐγενόμην. Καὶ ταυτὶ μὲν ἔχομέν σοι τέως ἐπιστέλλειν· τὰ δ' ἄλλα ὡς ἂν ἕκαστα συμβαίη, δηλώσομεν. Εὐτύχει, καὶ μὴ πο- 45 λιτεύου μηδὲ πρόσκρουε μήτε τοῖς πλέον σου μήτε τοῖς ἑλαττον δυναμένοις.

II. ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΙ.

Ἐπίστειλεν ἡμῖν Νικοστράτος, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ὡς ἐπηρεάζεις μὲν εἰς αὐτὸν οὐ μετρίως, ἐμοὶ δὲ οὐκ οἶζεις τὴν διὰ σέ μοι συμβῆσαν συμφορὰν. Ἐγὼ δὲ θαυμάζω τί παθὼν ἐξιοῦσι μὲν οἴκοθεν ἡμῖν τσαῦτα διε-

[ÆSCHINIS] EPISTOLÆ.

Notum est, Æschinem ob iudicii ignominiam, quo accusatum Ctesiphontem, vel Demosthenem potius, reum non peregerat, quinta suffragiorum parte non accepta, cessasse Athenis, ac Rhodum se contulisse. Ubi has epistolas fere omnes scripsit, in quibus partim amicos de itineribus et statu rerum suarum certiores reddit; partim inimicorum insolentiam retundit; partim innocentiam suam apud Athenienses, quos monet ut respiciant, defendit, utque ab eis in patriam revocetur, petit.

I. AD PHILOCRATEM.

Quum ex Munychia vesperi solvissemus, circa meridiem, serenissimo Scirone flante, ad Coressum, Ceiorum oppidum, appulimus. Ibi novem dies ob adversum ventum desedimus: post rursus vesperi profecti, sub auroram Delum pervenimus. (2) Sed Delii pestilenti quodam morbo laborabant. Nam facies eorum albugine opplebantur, capilli etiam candescebant, collum autem et pectus intumescibat: ceterum nulla febris accedebat, neque etiam dolores magni, neque partes corporis inferiores quicquam mutabantur. Hæc audierant ex Apollinis ira sibi accidisse, quod vir quidam illustis, contra morem veterem, in insula sepultus esset: ea igitur de causa deum sibi morbum immittere putabant. (3) Nos autem, quasi ad gentem aliquam peregrinam, aut in exteri maris insulam, pervenissemus, et subito varium hominum colorem vidissemus, noctu aufugimus: alius alium inter navigandum sciscitantes, utrum eum colorem et capillum, quem domo quisque attulisset, retineret? Sed tempestas exorta, et ventus impetuus, nos supra Cretam prope Psamathuntem abstulit. (4) Terram quum jam in conspectu haberemus, refat ventus Libycus. Deinde, quum septentrio nobis spiraret, rursus ferebamur, quinque noctes in mari versati, quibus Athronæ (?) appulimos: ut disceremus non curare, si quis in sua patria, sive secundum sive contra leges, corona donaretur. Atque inde quattuor diebus in navale quoddam Rhodiæ pervenimus, ubi in morbum et difficultatem spirandi incidit. (5) Quo in loco dum manebam, quum morbus nihil levaretur, Rhodum traieci, ac placide nos urbs excepit: statim enim ut eo transieram, multo melius habere cœpi. Atque hæc haecenus habuimus, quæ tibi scriberemus: cetera porro, uti quæque acciderint, significabimus. Felix sis: et caveas velim, ne quem te vel potentiorum vel imbecilliorum offendas.

II. AD CTESIPHONTEM.

Scripsit nobis Nicostratus, avunculus noster, te quum sibi non mediocriter insultare, tum mihi exprobrare quam propter te accipi calamitatem. Ego vero miror quid tibi acciderit, ut nobiscum domo egressis tam multa colloque-

λέθης, ὥστε πεισθῆναι με μηδὲν ὦν διελέχθης πε-
 πλάσθαι σε μηδ' ἄλλως φρονεῖν, βλέποντα πρώτων μὲν
 εἰς τὴν ἐμὴν συμφορὰν, ἣν οὐκ ἀπεικὸς εἶναι καὶ τοὺς
 ἐγθροὺς ἐλεεῖν ὑπελάμβανον, ἔπειτα δὲ εἰς τὸ σκυθρω-
 πὸν σου καὶ ὁμοιον δεδακρυμένῳ· (2) ὥστ' ἔγωγε καὶ
 ἐπέσκηψα ἐνίοις τῶν προσηκόντων ἡμῖν, εἰ τοῦ δέοιντο,
 προσεῖναι σοι, καὶ μηδενὸς ὑστερήσειν ὑπεσχόμεν αὐ-
 τοῖς, καὶ αὐτοὺς δὲ ἐπέστειλα περὶ ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθή-
 νησί μοι γενέσθαι πολλάκις· νῦν δ' οὔτ' ἐμποδὸν ἐστὶ
 10 οὔσιν ἡμῖν, οὔτε διοχλοῦσι σοὶ οὐδ' ἄλλω τινὶ Ἀθη-
 ναίων, ἐπηρεάζεις, καὶ οὔτε εἰς τὴν τύχην ἀποβλέπεις
 οὔτε εἰς ἄλλο τι τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ἐπαγωνίζῃ ἐτι
 καὶ ἐκπετωχόσι τῆς πατρίδος καὶ ἀπεστερημένοις
 ἐπιτιμίας καὶ πόλεως καὶ πολιτῶν καὶ φίλων. (3) Καὶ
 15 ὅσα μὲν εἰς ἐμὲ ἀπόντα ἐβλασφήμεις, σοὶ μὲν ἴσως φέ-
 ροι ἂν τινα εἰκότως καὶ φθόνον καὶ μῖσος, ὥσπερ ἂν εἰ
 τινα τῶν τεθνεώτων ἐπιβάλλοιο βλασφήμειν, ἐν οὕτω
 γρηστέῃ τε καὶ φιλανθρωπῶ πόλει· ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν διὰ
 ταῦτα φαυλότερος νομισθεῖην, ἀπὸν ὑπὸ σοῦ λοιδορού-
 20 μενος, ἀτυχεστέρος μέντοι καὶ ἐλεινότερος ἴσως, φα-
 νείς ποτὲ μὲν οὐδενὸς ἦντων, νῦν δὲ οὐδεμίαν ὑπὲρ
 αὐτοῦ φωνὴν ἐκπέμπειν ἀλλ' οὐδ' ἀκούειν λοιδορούμε-
 νος δύναμαι. (4) Τὸ δὲ γέροντα ἐπεικῆ ὑβρίζεσθαι, μη-
 δεμίαν ἐλπίδα ἐστὶ ἔχοντα τοῦ δυνήσεσθαι ποτε ἀμύνα-
 25 σθαι, ὅς γε τὴν σύμπασαν ἐλπίδα ἐφ' ἡμῖν αὐτοῖς ἀκμήν
 ἔχει τοῖς μὴδ' αὐτοὺς σώζειν ἐτι δυναμένοις, πῶς οὐκ
 αἰσχρὸν ἐστίν; (5) Ἀλλὰ μὴ πρὸς Διός, μὴ σύ γε, ὦ
 Κτησιφῶν, μηδὲ εἰ τὰ μάλιστα ἡμᾶς ἀνίᾳ ἐτι βούλει
 καὶ εἰ μὴ πεπλήρωκᾷ σε μηδὲν τῶν ἡμετέρων κακῶν,
 30 μῖσος μὲν τοῦτο προσθεῖς αὐτῷ τε καὶ τοῖς παισίν, οὐκ τρέ-
 φεις βοηθοὺς εἶσαι δηλονότι τοῦ γήρωσ σου προσδο-
 κῶν. Καὶ μέμνησο ὅτι οὐδὲ Αἰσχίνης εἰς ταῦτό ποτε
 ἀπίεσθαι ἤλπισεν, οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἐτι μᾶλλον
 ἀκμάσαντες ἐν τῇ ἐαυτῶν πόλει καὶ πολλῶν λαμπρότε-
 35 ροῖ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ γενόμενοι.

III.

Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ὅσοι φεύγουσιν ἀδίκως, ἢ δέον-
 ται τῶν πολιτῶν ὅπως ἐπανεέλθωσιν, ἢ διαμαρτόντες
 τούτου λοιδοροῦσι τὰς ἐαυτῶν πατρίδας ὡς φαύλως
 10 αὐτοῖς προσφερομένας· ἐγὼ δὲ ἐπεὶ περ ἀναξίως ὦν
 ἐπολιτευσάμην ἠτύχησα καὶ κατηγορῶν ἄλλων αὐτὸς
 ἐάλων, ἀγχομαι μὲν ὥσπερ εἰκὸς ἐστίν, ἀγανακτῶ δὲ
 οὐδέν. (2) Οὐ γὰρ ὅπως ἔγωγε γλιθίος εἰμι, ὥστε ἐξ
 ἕξ πόλεως ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερώσας
 15 ἐξήλασθαι, καὶ ὅπου Μιλτιάδης, ὅτι μικρὸν ὄψε τῷ
 ὄσμωσι, γέρον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἀπέθανε, ταύτῃ τῇ
 πόλει Αἰσχίνην τὸν Ἀτρομήτου φεύγοντα ἀγανακτεῖν
 ἄσθαι δεῖν, εἰ τι τῶν εἰσθότων Ἀθήνησιν ἔπαθον·
 (3) ἀλλ' ἔγωγε καὶ λαμπρὸν εἰκότως μοι νομίσαιμι· ἂν
 20 αὐτὸ γενέσθαι, τὸ μετ' ἐκείνων ἐν ἀδοξίᾳ παρὰ τοῖς
 ἔπειτα ἀνθρώποις καὶ ἀξίος τοῦ ὁμοία παθεῖν ἐκείνοις
 γυγνέσθαι.

reris, ut crederem, te nihil eorum quæ dixisses, simulasse,
 intuens primum calamitatem meam, quam non incredibile
 putabam inimicis etiam esse miserabilem, deinde vultum
 tuum tristem et pæne lacrimabundum (2) (itaque neces-
 sariorum nostrorum quibusdam mandavi, si qua re egerent,
 ut te accederent, eosque quidvis impetraturos esse promisi
 eis, atque ipse etiam sæpe ad te scripsi, iis de rebus quas
 Athenis consequi cupiebam), nunc vero nobis, qui tibi jam
 impedimento non sumus, qui nec tibi nec cuiquam Athe-
 niensium obturbamus, insultas, nulla vel fortunæ vel ullius
 humanitatis habita ratione, atque post victoriam certamen
 renovas contra nos, qui et patria excidimus et dignitate
 privati sumus, et civitate et civibus et amicis. (3) Ac qua
 in me absentem convicia dicis, ea probabile est tibi qui-
 dem aliquid et invidiæ et odii paritura (non secus ac si
 mortuum aliquem insectareris) in urbe adeo leni et hu-
 mana : ego vero propterea nihilo deterior existimabor qui
 absens a te male audiam. Calamitosior quidem et mi-
 serabilior haberi queam : ut, qui olim nihilo vobis inferior
 fuerim, nunc autem nullam pro me vocem edere, ac ne
 audire quidem possim convicia. (4) Jam senem moderatum
 (Nicostratum) exagitare, qui nullam nitionis spem habet,
 ut qui spem omnem in nobis ipsis adhuc habeat, qui ne
 nostræ ipsorum quidem salutis amplius prospicere possimus,
 nonne turpe est? (5) Ne feceris, obsecro te, ne feceris,
 Ctesipho; neque si maxime nobis molestus esse studes, ne-
 que ullis malis nostris satiatu es, isto piaculo te liberosque
 tuos obstrinxeris, quos ea spe alis, ut senectutis tuæ im-
 becillitas in eorum præsidio conquiescat. Memento potius,
 ne Æschinem quidem lucæ redactum iri unquam pu-
 tasse, nec multos alios, qui majorem etiam in sua patria
 auctoritatem habuerunt, et splendore me ac te superarunt.

III.

Omnes alii qui per injuriam exulant, aut reditum a ci-
 vibus precantur, aut frustrati eo, patriæ maledicunt, ut
 quæ inique secum egerit : ego vero postquam in calamita-
 tem actis in republica meis indignam incidi, et dum alios
 accuso, ipse sum condemnatus, moleste fero equidem, uti
 par est, sed nihil prorsus succenseo. (2) Neque enim adeo
 vecors ego sum, ut, ex qua urbe Themistocles, qui Græciæ
 libertatem asseruit, pulsus est, atque ubi Miltiades ob
 exiguum debitum senex in carcere mortuus est : ei urbi
 Æschines Atrometi filius exulans succensendum esse arbi-
 tretur, si quid sibi Athenis usitatum acciderit. (3) Imo
 potius ego hoc jure præclarum duco, me cum illis apud
 posteros in ignominia esse, et dignum habitum, qui simi-
 lem cum eis fortunam experirer.

IV.

Ἐπει δὲ δοκεῖ σοι πυνθάνεσθαι περὶ Κλεοκράτους, ὅστις ἐστὶν ὁ Κλεοκράτης, ἀκούε· παύσῃ γὰρ οὐ προίκα πολυπραγμονῶν, οὐδ' ἀπεί πρὶν μακρῆς ἀκοῦσαι διηγήσεως. Τὸ μὲν γὰρ γένος ἐστὶν ἀπάντων ἀνδρῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐν ἀφανεστάτοις, Ἀρίφρονα τὸν ἐκ Δαμαγῆτου εἶ που πυνθάνοιο, ὃν καὶ ὁ μέγας αἶρει Πίνδαρος. (2) Ἄλλ' ὅπως μὴ γέλωτα ὀφλισκάνης ζητῶν ὅστις ἐστὶν ὁ Πίνδαρος. Τοῦτι μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι καὶ παρὰ Μαντίᾳ τῷ γραμματιστῇ ἄμα ἐμοὶ ποτε ἔμαθες τὸ γράμμα· καὶ εἰ μηδενὸς ἐτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γούν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανώπου ἐκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· «ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἀοιδίμοι Ἑλλάδος ἔρισμα Ἀθῶνα», (3) καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου τοῦτο τὸ ἔπος ἐστὶ λέγοντος, καὶ ὅτι ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδωσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνη χαλκῆ τιμῆσαι· καὶ ἦν αὕτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἐτι, πρὸ τῆς Βασιλείου στοᾶς, καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον. (4) Οὗτος δὲ ὁ Πίνδαρος Δαμάγητον ἔδει ἐκείνον, εἰς ὃν ἀνατείνει τὸ Κλεοκράτους γένος. Λέγει δὲ που ὁ αὐτὸς Πίνδαρος καὶ τὰ περὶ τοῦ Διαγορείου καὶ τὰ περὶ τὴν πρεσβῦτιν, ἧς τὸ μητρήιον αὐτοῦ γένος ἀπτεται. Καὶ εἰ μὴ σφόδρα ἤδειν ποιητῶν ὑπέρφρονα ὄντα σε, καὶ τὰ ἀγορεύματα ταῦτα καὶ τὰ ἀπολέσαντα ἡμᾶς ἐπιτηδεύματα μᾶλλον περιέποντα, κἂν ἀποχρῆν ὑπελάμβανόν σε ὑπομῆσαι μόνον τὰ περὶ τοῦ Διαγορείου, εἰπὼν ἔπη Πινδάρου· νῦν δὲ οἶδα ὅτι μάτην σοι ταύτην τὴν λύραν λέξομεν. (5) Δοκεῖ οὖν μοι ἀνάγκη εἶναι διηγήσασθαι σοι τὸ διήγημα τοῦτο· ἄξιον γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ μὴ προσῆκον Κλεοκράται. Λέγεται γὰρ γυνὴ ποτε πρεσβῦτις Ὀλυμπίασι παρελθοῦσα εἰς τὸ στάδιον ἐστάναι τε ἄμα τοῖς ἀνδράσι καὶ θεᾶσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους, ἐπιστάντων δὲ αὐτῇ τῶν Ἑλλανοδικῶν, ὅτι ἐτόλμησε παρελθεῖν εἰς τὸ στάδιον, ἀποκρίνασθαι· τίνοι γὰρ ἄλλῃ γυναικὶ τοῦτο δέδωκε καυχῆσασθαι οὕτως ὁ θεός, ἐτι καὶ πατέρα καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς Ὀλυμπιονίκας ἔχει καὶ υἱὸν ἐπ' Ὀλύμπια ἀγει;» (6) Ταύτης οὖν τῆς πρεσβῦτιδος καὶ τούτου τοῦ γένους ἀπορρώξ ἐστὶν ὁ Κλεοκράτης, ὡς ἐστὶ μᾶλλον πάντων ἢ αὐτοῦ πυνθῆσθαι. Καὶ πλείω μὲν οὐ βούλομαι λέγειν, μὴ οὐ μηνῦσαι σοι ὑπερ ἡξίωσας, ὅστις ἐστὶν ὁ Κλεοκράτης, βούλεσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐγκεικωμιακῆναι αὐτόν, ὡς περὶ καὶ Θρασύμαχος τὸν ξένον, συντετάχθαι, καὶ ἀποκτείνει ταύτην τὴν χάριν τοῦ λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι, δοκῶ. Τοσοῦτον μέντοι εἶποιμ' ἂν, ὅτι ἡ πρεσβῦτις ἐκείνη, εἰ τοῦτον ἐγνώκει τὸν Κλεοκράτη, πολὺ ἂν μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ ἢ ἐπὶ τοῖς πέντε Ὀλυμπιονίκαις ἐσεμύνετο.

IV.

Posteaquam percontari tibi libet de Cleocrate, quis sit Cleocrates, audi. Non enim gratis inquirere desines: neque abibis, priusquam longam audieris narrationem. Nam genere quidem inter omnes Græciæ viros non est obscurissimo, si de Ariphrona, qui est a Demagelo oriundus, percontaris, quem magnus etiam extollit Pindarus. (2) Sed vide ne ridiculus fias, si quæras, quis sit Pindarus. Nam id scriptum te arbitror aliquando una mecum apud Mantiam literatorem didicisse: et si nihil jam Mantianæ doctrinæ meministi, in concionibus certe Melanopum subinde dicentem audis, BEATE ET CELEBRES GRÆCIÆ PROFUGACULUM ATHENÆ, (3) atque addentem, Pindari esse hoc carmen: ob quod factum a Thebanis mulctatus fuerit; majores autem nostros duplam ei reddidisse mulctam, præterquam quod eum ærea statua ornarint: quæ quidem etiam usque ad nostram ætatem ante regiam porticum fuit: Pindarus cum veste et lyra sedens, diadema gerens, et in genubus complicatum libellum habens. (4) Is igitur Pindarus Demagetum illum celebrat, ad quem refertur Cleocratis genus. Mentionem facit etiam idem Pindarus Diagoreorum, et ancilæ, quam maternum ejus genus attingit. Quod nisi compertum haberem, te poetarum esse contemptorem, et forensia ista studia, quæ nos perdidderunt, magis complecti, satis esse putassem, te admonere tantum Diagoreorum, recitatis Pindari versibus: nunc scio nos frustra tibi lyram illam recitaturos. (5) Itaque necessarium mihi videtur, eam tibi rem narrare. Est enim audire operæ pretium, tametsi nihil ad Cleocratem attineat. Memoriam proditum est, senem olim mulierem Olympiæ in stadium progressam, et viris adstitisse, et spectasse certamina. Quum autem Græcorum judices eam appellasset, cur ausa esset in stadium progredi? respondisse: Cui vero alteri mulieri deus hanc gloriæ prærogativam dedit? nam ego et patrem habeo, et tres fratres, qui Olympia vicerunt, et filium ad Olympia duco. (6) Hujus igitur anus, et hujus stirpis germen est Cleocrates: idque ex omnibus potius quam ex ipso cognosces. Ac plura dicere nolo: ne non solum indicare tibi, quod voluisti, quisnam sit Cleocrates, sed et laudationem ejus instituisse videar, ut Thyrachmachus hospitis sui, et hanc ei referre gratiam pro splendido convivio. Illud tantum dico, si anus illa hunc Cleocratem novisset, magis eo fuisse gloriaturam, quam quinque illis Olympiæ victoribus.

V.

Ὁ μὲν Ἰουλιᾶδης, ᾧ μάλιστα ἐπεποιθεὶς, οὕτως ὅτι ἀρίστως εἰς Ῥόδον παρὼν ἔτυχεν, ἀλλὰ περὶ Λίνδον ἦν, οὗτ' ἐπανελθὼν εἰς Ῥόδον περιττῶς ἡμίνισεν ἡμᾶς ἔξω δὴ τοῦ τὰ κοινὰ ταῦτα προστάξαι, λέγειν εἰ τινοὺς χρῆζομεν. Ὁ δὲ Κλεοκράτης οὐδὲ μὰ τοὺς θεοὺς ἐπιστεῖλαι σοὶ δυναίμην ἂν αὐτάρκως τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας, ὅση κέχρηται περὶ ἐμέ. (3) Καὶ γὰρ ἀκίαν δημοσίᾳ δοθῆναι μοι παρασκευάσας καὶ χωρίον ἐν Καμείρῳ, καὶ αὐτὸς δὲ ἐπεμψεν ἡμῖν τὰ ἐπιτήδεια καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἄφθονα, οὐκ ἔμοι μόνον ἀλλὰ καὶ Τεύθραντι καὶ Ὀπλιστῆσι, τὰ μὲν ἄλλα εἰ καὶ φαυλότερα τῶν Ἀθήνησιν, ὥσπερ ἔλαιον καὶ μέλι, ἀλλ' ὅσον παρόντων οὐδὲν ἂν τῶν ἐκεῖθεν δεηθείμεν, οἷόν γε μὴν καὶ πολὺ ἀμείνω τοῦ παρ' ἡμῖν, καὶ ἐκ στροβίλου ἄμα καὶ ἀλεύρων καὶ ἀρωμάτων πεποιημένα ἐν τύποις τραγῆματα, ὧν καὶ πάπομά σοι. (3) Ταῦτ' ἔμψεν ἡμῖν ἐπεμψε, καὶ πυρῶν μεδίμνους, ὅσους ἐγὼ μεδίμνους οὐχ ὅπως ἑμαυτὸν ἀλλὰ καὶ πάντας Κοθωκίδας διαρκεῖν ἂν ἐδυνάμην· καὶ πολλὰ δὲ ἄλλα πρὸς τούτοις, ἃ γράφειν ἀσχύνομαι, ἵνα μὴ τινα δηλοῦν ἐμὴν μικρολογίαν δοξῶ. Τὸ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ πάνυ ὑπερασπάζεσθαι μικρολογίας μὲν τινοὺς εἶναι φημί καὶ ἀπειρακάλεις, φιλοφρονημάτων δὲ καὶ μικρῶν πάνυ ἔγωγος ἤττωσθαι ἠμολογῶ. (4) Παρέχει δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλα καλλίως, σῶν τε ἀγρίων καὶ δορκάδων τῶν πέραθεν ἀπολαύσματα. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν σύνεστιν ἡμεῖραι, καὶ μεταδίδωσι τῆς αὐτοῦ σοφίας, ἢ σοφωτέρα ἢ καθ' ἡμᾶς ἔστιν· ἃ γὰρ ἐγὼ παθὼν ἐδιδάχθη, ταῦτα πρὶν παθεῖν φιλάττεται, σοφία καὶ οὐχ ὥσπερ οἱ ἄφρονες πείρα διδασκόμενος· οὐ γὰρ πολιτεύεται. (5) Καὶ ὅσον γ' ἐπὶ Κλεοκράτει, οὐδεμῶς πόλεως ἄλλης οὐδὲ ἀνθρώπων ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀσμενέω τῇ συμφορᾷ, καὶ ἀρχὴ δοκεῖ μοι τοῦ βίου ἢ ἀπαλλαγῇ τῆς αὐτοῦ πολιτείας. (6) Καὶ οὕτω μὲν ὑπεραγαπῶ τὰ παρόντα, καὶ ἔπειτα φασὶ Σοφοκλέα ἤδη γέροντα ὑπὲρ ἄλλης ἡδονῆς εἰπεῖν, ὥσπερ κύνος λυτῶσης ἀπῆλλάχθαι ποτὲ τῆς τοῦ πολιτεύεσθαι ἡδονῆς· ᾧ καὶ ὅταν ὁ νοῦς ἐπικρατῇ, τρισευδαίμων ἔγωγε ἑμαυτῷ τῆς φυγῆς, ἢν φεύγω, φαίνομαι. (6) ὅταν δ' αὖ πάλιν ὑπέλθῃ μοι λογισμὸς τε καὶ μνήμη τῶν αὐτοῦ, οὐχ ἑταίρων μόνον ἀλλὰ καὶ συγγενῶν καὶ ἐκκλησίας καὶ Κολλυτοῦ, ἐν ᾧ πέντε καὶ τετταράχοντα ἔτη ὤκησα, καὶ τοῦ Ἀλῆσι χωρίου καὶ τῶν ἐκεῖ μοι μετὰ σοῦ καὶ Φιλίνου διατριβῶν γενομένων, μεταρρεῖ ἅπαν τὸ αἶμα ἄλλοσέ ποι τῶν σπλάγγνων πάλιν, καὶ μοι δῆποτε καὶ λοιδοραὶ, αἷς ἰσοδοροῦμένη ὑπὸ Δημοσθένους, ἡδισταὶ δοκῶσι, καὶ σκώμματα, ἐφ' οἷς οὐδεὶς ἔξω Κτησιφῶντος ἐγέλασε πώποτε. (7) Ἀλλὰ γὰρ εἰς μὲν ἡμῖν θακρῶν, οὐ δ' εὐτυχούς, καὶ μὴ μόνον πολεμικῶν ἀπασαν ἀλλὰ καὶ Λεπτινῶν φεύγει, ὅτι πρὸς ἡμᾶς ἔχει φιλαπεχθημόως, καὶ ὅτι τὰλλα τοιοῦτός ἐστιν, ὅτου περιεῖναι μὲν μηδὲν λαμπρύτερον, ἢ τῶσθαι δὲ ἀδοξότατον. Καὶ μάλιστα μὲν παραινῶ, ζῆγε

V.

Iulides, quo maxime confisus fuisti, neque quum Rhodum venissemus, affuit, sed Lindi fuit: neque Rhodum reversus, admodum nos humaniter accepit, nisi quod vulgaria ista nunciari iussit, si qua re egeamus. Cleocrates autem quam insigni erga nos usus sit humanitate, ita me deus amet, scribendo satia consequi non possum. (2) Effecit enim ut sedes mihi publice darentur, et fundus Camiri, atque ipse etiam misit nobis commeatum qui vel in annum sufficiat, non mihi tantum, sed et Teuthranti et Hoplistis: qui quidem etsi minus lautus est quam Atticus, veluti mel et oleum, talis tamen est, ut hoc instructi, illud non requiramus. Vinum autem vestrati multo præstantius, et bellaria confecta ex nucæ pineæ, farina et aromatis: de quibus etiam tibi aliquid misi. (3) Hæc nobis misit, et tot frumenti medimnos, unde non me tantum, sed omnes etiam Cothocidas sustentare possim: ac multa etiam alia præterea, quæ scribere pudet, ne minuta quedam consecrari videar. Tametsi enim res perexiguas maximi facere, pusillitatis cujusdam et inscitis esse puto: tamen vel tenuissimis humanitatis officis me devinciri fateor. (4) Suppeditat nobis etiam ex Peræa Rhodiorum aprorum et caprearum delicias. Præterea et ipse quotidie nobiscum est, suaque nos imperiit sapientia, quæ nostram præcellit. Nam quæ ego accepto malo didici, ea ille, antequam accipiat malum, sua sapientia præcavet, et non, ut recordes, experientia magistra. Neque enim capessit rempublicam. (5) Ac quantum ad Cleocratem attinet, nullam aliam civitatem, homines alios nullos desidero, sed admodum mihi placet mea calamitas, ac vitæ principium videtur Atheniensis reipublicæ effugium. Et hoc statu usque adeo delector, ut (id quod Sophoclem jam senem de alia quadam voluptate dixisse ferunt) efficiat ut voluptate reipublicæ gerendæ, tanquam rabioso cane, liberatus mihi videar. Unde, quum ratio dominatur, ter quaterque beatum me iudico ob hoc exilium: (6) quum autem vicissim in mentem venit, non tantum amicorum quos istic habeo, sed et cognatorum et concionis et Colytti (quo in loco quinque et quadraginta annos habitavi) et prædii in Halarum pago, et colloquiorum, quæ ibi tecum et cum Phillino habuimus, sanguis omnis in alium viscerum locum refuit, ac mihi aliquando et convicia quæ Demosthenes in me dixit, jucundissima videntur, et diceria, quibus præter Ctesiphontem nemo unquam arrisit. (7) Sed modus esto lacrimarumstrarum. Tu vero felix sis, neque omnia dumtaxat munera publica, sed et Leptinem fugito, quod et nobis infensus est, et alioqui talis ut eum viciare nihil splendoris, ab eo superari plurimum ignominis habeat.

τὰς μετ' αὐτοῦ διατριβὰς· εἰ δ' αὖ συνέλθοις ἐκ τύχης καὶ καθ' ἡμῶν λέγοι τι, πειρῶ σιωπᾶν, ἂν ἰσχύης, καὶ γελᾶν. (8) Ἄλλ' ὁ μὲν δίδωσιν ἀπογρῶσαν δίκην τῶν πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ γέλωτος εἶναι δοκεῖν ἅμα καὶ μίσους ἀξίους· σὺ δέ, εἰ μὴ πάνυ φοβῆ τὴν θάλατταν, ἀρτίκοιο παρ' ἡμᾶς ποτε, καὶ παρασχῶν σεαυτὸν ἰδεῖν ἡμῖν ἐπανόους πάλιν.

VI. ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙ.

Ἀρίστων οὗτος, ὁ κομίζων σοι τὴν ἐπιστολήν, 10 ὁ πρῶτός ἐστιν ἡμᾶς ὑποδεξάμενος ἐν Ῥόδῳ. Πέπλευκε δὲ Ἀθήναζε κατὰ χρεῖαν κηδεστοῦ γέροντος, ἀργύριον εἰσπράξων παρὰ τοῦ τραπέζιτου Χαρμοῖα. Σκόπει οὖν θπως αὐτὸν ὑποδέξῃ φιλοφρόνως· ἐστὶ δὲ κομιδῆ εὐτελής τὴν δαίταν καὶ πρέπων ἡμῖν. Ὡ καὶ τὰ ἄλλα 15 συμπράξεις, ὡς μάθηθι ὅτι οὐ παντελῶς ἔρημον φίλων ὑπέλαβεν, ἀλλ' ἐστὶν ἐτι τις Ἀθήνησιν Αἰσχίνου λόγος καὶ μνήμη.

VII. Τῆ ΒΟΥΛῆ ΚΑΙ Τῶ ΔΗΜῶ.

Ἐτυθόμην τὰ ρηθέντα τῷ Μελανόπῳ πρὸς ὑμᾶς, 20 καὶ τὴν μὲν ὑμετέραν ἀπεδεξάμεν φιλανθρωπίαν, Μελανόπῳ δὲ οὐκ ἐπανελθῶν μόνον νομίζω τοῖς βεβιωμένοις αὐτῷ πρέπουσαν ἀποδώσειν χάριν, ἀλλὰ τυχόν ἐτι καὶ πατριδος ἐστερημένος δημοῦ ἀρκέσαι πειράσομαι. (2) Ἐγὼ γάρ, ὦ Μελάνωπε, κατὰ μὲν τοὺς νόμους 25 δημολογῶ ταύτη κεχρησθαι τῇ συμφορᾷ, φημί μέντοι βοηθῶν ταῦτα τοῖς νόμοις πεπονθέναι, καὶ ὑπὲρ τοῦ μηδένα στεφανοῦσθαι παρ' αὐτοὺς ἀγωνιζόμενος. Ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ δεδωστυχημένοι πολιτευομένῳ κοινόν ἐστι πρὸς Θεμιστοκλέα καὶ Ἀριστείδην καὶ ἄλλους πολλοὺς 30 τῶν λαμπροτάτων ποτὲ ἐν τῇ πόλει γενομένων· (3) σοὶ δὲ τὸ μὲν μέχρι χθὲς καὶ πρόφην θεσμοθετοῦντος ἤδη σοῦ προσεσθάναι τὴν μητέρα, τρις δὲ ἐμπασεῖν τὸν πατέρα σου εἰς τὸ δεσιμωτήριον, σὲ δὲ πραθέντα τρισηλίω δραχμῶν τὴν ἀκμὴν ἡταιρημέναι, τοῖς περὶ Τίμαρχον νέοις κοινὰ ταῦτ' εἶναι, οὐ τοῖς περὶ Θεμιστοκλέα ἢ Ἀριστείδην τὸν δίκαιον ὑπολαμβάνω. (4) Ἄλλὰ 35 Μελανόπῳ μὲν αὖθις, ἐὰν ὑμῖν δοκῆ, διαλέξομαι παρών· ὑμῖν δὲ τῆς εὐνοίας, ἣν ἀπόντι μοι παρέσχεσθε, θορυβοῦντες δὴ καὶ μὴ θέλοντες ἀκροάσασθαι τῶν λοιδορούντων ἡμᾶς, πολλὴν χάριν ἔγω, δικαιοτέρον μόνον καὶ ἀμεινον ἐμὲ αὐτὸν ἔασαι πρὸς τοὺς λοιδορούντας λέγειν, ψηφισαμένους ἢ πολλὰκις πολλοῖς ἤδη 40 ἐψηφίσασθε τὰ μέγιστα ἁμαρτοῦσιν εἰς ὑμᾶς. (5) Εἰ δὲ μή, τό γε δεύτερον ἂν δεηθείην, ἀνέχεσθαι πολὺ μᾶλλον τῶν λοιδορούντων ἡμᾶς ἢ χαρίζεσθαι δοκοῦντας, ὅτι τῶν βλασφημιῶν οὐκ ἀκροάσθε, μεῖζον τὴν ὑποψίαν τῶν δυναμένων λέγεσθαι ποιεῖν.

VIII.

Σὺ μὲν οὐδέπω καὶ νῦν ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ 50 καὶ νόσους καὶ δίκας καὶ πάντα μᾶλλον τοῦ μὴ βούλεσθαι ἔλθειν πρὸς ἡμᾶς αἰτιά· Νικίας δὲ ἀφίξεται πᾶ-

Atque in primis moneo, ut ejus congressus fugias : sin casu in eum incideris, atque ille in nos aliquid dixerit, operam dato ut taceas, si potes, et rideas. (8) Verum ille quidem satis graves penas dat, ut qui et risu et odio omnium dignus habeatur. Tu vero, nisi mare penitus extremis, ad nos aliquando venito, factaque nobis tui videndi copia, domum revertitor.

VI. PHILOCRATI.

Aristo, qui has tibi literas reddit, primus nos Rhodi excepit. Profectus autem est Athenas ob negotium senis cujusdam affinis sui, pecuniam redacturus a Charmola mensario. Eum igitur humaniter excipias velim. Est autem minime delicatus, et nobis dignus. Cui ceteris etiam in rebus operam navabis : ut intelligat se hominem excipisse amicis non plane destitutum, sed Athenis nomen adhuc aliquod et memoriam Æschini exstare.

VII. SENATUI POPULOQUE.

Audivi quæ Melanopus apud vos dixerit, vestramque probavi humanitatem : Melanopo autem me non modo reversum ad vos dignam acta ejus vita gratiam relaturum arbitrator, sed quamvis patria carens adhuc, tamen ut par sim fortassis, operam dabo. (2) Nam ego, Melanope, secundum leges hac me calamitate esse usum fateor : accidisse mihi tamen hoc leges defendenti, atque id agenti, ne quis contra eas corona donaretur. Adversus igitur in gerenda republica casus communis mihi est cum Themistocle, et Aristide, et multis aliis, quorum summus in urbe splendor fuit : (3) illud autem quod mater tua tibi non ita pridem adhuc prestitit, te jamjam thesmothetæ munere fungente ; et quod pater tuus ter in carcerem conjectus est, tu autem bis mille drachmis venundatus florem ætatis tuæ prostituisti, hæc cum Timarchi regalibus adolescentibus tibi, non jam cum Themistocle et Aristide justo communia esse existimo. (4) Sed quum vobis aliquando visum fuerit, denuo coram cum Melanopo agam : nunc autem vobis de benevolentia, quam absenti mihi præstitistis, quum obturbaretis et audire nolletis eos qui nobis maledicebant, magnam habeo gratiam. Æquius tamen et melius fuerit, me ipsum sinere respondere conviciatoribus, iis decretis, quæ sæpe multis jam decrevistis, qui maxima in vos peccata commiserunt : (5) sin minus, secundo loco vos oratos volo, ut potius maledicos nostros audiat, quam gratificandi specie conviciatoribus non audiendis, gravioris injuriæ faciatis suspicionem, quam quæ dici verecunde possit.

VIII.

Tu quidem hactenus non venisti ad nos, sed morbo et judiciis et quævis potius causaris, quam non veniendi ad nos voluntatem : Nicias vero pridem venit, et Andronidas

λαί και Ἀνδρωνίδας. Εἰ μὲν οὖν νῦν γε σὺν Φιλίνῳ (πυνθάνομαι γὰρ αὐτὸν ἐξέναι) διέγωνκας ἀφικνεῖσθαι πρὸς ἡμᾶς, τάχα ἂν εἴη σοι ἐτι ἀπολογία και λυθηθεὶς ὁ πόλεμος· εἰ δὲ οὐδὲ σὺν ἐκείνῳ ἔργωνκας ἐξέναι, οὐ μὲν ἐπισταλείς διὰ παντός ἡμῖν ἀφίεσθαι, ἐγὼ δὲ ἀπαξ ἀνάσομαι.

IX.

Περιωθεὶς ἐπὶ Φύσκον, ἡσυχάσας ἐκείνῳ τὴν ἡμέραν (οὐχ ὑπ' ἀργίας, ἀλλὰ μηχανεῖν ἔδοξεν ἡ περὶ τὸ ἀσθμα νόσος), ὡς τὴν νύκτα ἐνέδωκε και βῶων ἐγνομῆν, βαδίσας εἰς τὴν Ἄμμον ἐπέιδον τὰ χωρία. Καί μοι ἔδοξε καλὰ μὲν ἄλλως και ποικίλα εἶναι τὰ χωρία· και γὰρ ἑλαιῶν ἦν και πολλὰ φυτὰ και ἀμπελοὶ συχναὶ και σπόριμα πλείονα και νομαὶ καλά· ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. (2) Ἐδέξατο δ' ἡμᾶς ὁ Μυρωνίδης φιλανθρώπως σφόδρα. Τὰ μέντοι χωρία οὖσιν ταλάντων ἐπριάμην, και νῦν ἐπαύλιόν τι μηχανώμαι τοιοῦτον, ὅσον ἂν μηχανώμην ἐγὼ κεκτημένος βρογχαὶ και μέλλων ὁμοῦ οἰκεῖν ἐνθάδε, μὰ τοὺς θεοὺς οὐχ ἡδέως στερόμενος τῆς ἑμαυτοῦ πόλεως, και μάλιστα τοιαύτης ἐν ἧ δύναιτο ἂν τις ἦσσαν ἀλγεῖν ὑπολαμβάνων οἰκεῖν. Ἐρωσο.

X.

Ὅ δὲ Κίμων οἶα κατὰ πόλιν ἐκάστην και αἰγιαλὸν ἡμᾶς δέδρακεν, οὐκ ἔθους, οὐ νόμου φειδόμενος οὐδενός. Κατὰ θεῶν εἰς Ἴλιον ἀφικόμην τῆς τε γῆς και θαλάττης. Καὶ ἂ μὲν εἶδον αὐτόθι, γράφειν ἐπεὶ δοκεῖ ἀφόνον ἔχειν τὴν ὕλην, σιωπήσω· δέδοικα γὰρ μὴ ποιητικῆς λαδόμενος φλυαρίας ἀπειροκαλεύεσθαι δόξω· τὰ δὲ Κίμωνος ἔργα και τὴν ἀκρασίαν, οὐδ' εἰ μοι δέκα γλώσσαί, δυναμένη ἂν ἀρκέσαι λέγων. (2) Διατριβόντων γὰρ ἡμῶν πολλὰς ἡμέρας ἐν Ἴλιῳ και μὴ πληρουμένων τῆς θείας τῶν τάφων (ἦν δὲ μοι γνώμη μένειν, ἕως ἅπαντα διεξέλθω τὰ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἔπη πρὸς αὐτοῖς ἐκάστοις ὑπὲρ ὧν τὰ ἔπη ἐστὶ γεγενημένα), ἐμπίπτει ἡμέρα, ἐν ἧ πειρῶνται τοὺς γάμους οἱ πλείστοι τῶν θιγατέρων, ὅσων ἐπιτρέπει ἡ ὥρα, ποιεῖν. Ἐγένοντο δὲ συχναὶ αἱ γαμουμέναι. (3) Νενόμισται δὲ ἐν τῇ Τρωάδι γῆ τὰς γαμουμένας παρθένους ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον ἐρχεσθαι, και λουσαμένας ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔπος τοῦτο ὡσπερ ἱερὸν τι ἐπιλέγειν « Λαβέ μου, Σκάμανδρε, τὴν παρθενίαν. » Ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις Καλλιρρόῃ ὄνομα παρθένος [καλὴ και] μεγάλη, πατὴρ δὲ οὐ τῶν ἐπιφρωνῶν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦκε λουσομένη. (4) Καὶ ἡμεῖς ἅμα τοῖς τε οἰκελοῖς τῶν γαμουμένων και τοῖς ἄλλοις ὄχλος κόρρωθεν τὴν ἑορτὴν και τὰ λουτρά τῶν παρθένων, ἧ θέμις αὐτοῖς ἐξωτέρω δρᾶν, ἐθωόμεθα. Ὅ δὲ καλὸς κάγαθός Κίμων ἐγκρίπτεται εἰς θάμνον τοῦ Σκάμανδρου, και στέφει ἑαυτὸν δόναξιν ἦν δὲ αὐτῷ δηλοῦσθαι τὸ στρατήγημα τοῦτο και ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπῆς. (5) Λουομένης δὲ και τὸ

Quodsi nunc saltem cum Philino (audio enim eum abiturum esse) ad nos proficisci decreveris, fortassis adhuc aliqua tibi defensio relinquetur, bellumque hoc componetur. Sin ne cum illo quidem exire decreveris, tu quidem subinde scribes te venturum, ego vero semel duntaxat molestae feram.

IX.

Quum ad Physcum trajecissem, ac diem illum quievissem, non ex ignavia, sed quod spirandi difficultas ingravescere videbatur, ut noctu id malum remisit, atque ego melius habere cepi, ad Ammum profectus, fundos inspexi. Ac illi quidem mihi pulcri ac varii sunt visi. Nam et olivetum est, et multae arborea, et vites crebrae, et sata plura, et pascua pulcra : domicilium vero nullum vel mediocre, sed rudera omnia. (2) Excepit nos Myronides valde humaniter. Fundos igitur duobus talentis comparavi. Et nunc tale domicilium molior, quale ego tenui moliri queam, quique hic habitaturus sum, non, ita me dii ament, aequo animo, civitate mea privatus, praesertim tali, in qua si quis se habitare reputet, minus dolere possit. Vale.

X.

Cimo quantis in qualibet urbe et litore nos incommodis affecit, eo quod nullius neque moris neque legis rationem habet! — Ilium perveni, spectandae terrae marisque causa. Quae ibi viderim, quoniam uberem suppeditare materiam videntur, scribere supersedebo—vereor enim ne poetis nugis instituendis ineptire videar—, Cimonis autem facinora et immodestiam, non mihi si centum sint linguae, dicere possim. (2) Nam quum multos Ilii dies versaremur, et spectaculo tumulorum non satiaremur, mihi que in animo esset manere, donec omnes Iliadis versus ad ea contulisset, de quibus illi facti essent : incidit dies, qua plerique periclitantur conjugia fillarum, quas aetas nubere sinit. Fuerunt autem complures nupturae. (3) Et moris est in Trojana terra, nupturas virgines ad Scamandrum ire, ex eoque lotas, verba haec tanquam sacrum quiddam recitare : « Cape meam, Scamander, virginitatem. » Inter alias igitur virgo quaedam nomine Callirhoe, formosa et procerca, non tamen illustri patre nata, ad fluvium venit lavandi gratia. (4) Nos una cum cognatis nuptararum, et ceteris turbis, eminus festum et lavacra virginum, quatenus fas Trojanis erat, spectabamus. At bonus iste Cimo se occulit in frutice Scamandri, atque arundinibus coronat : instruxerat autem nimirum de die strategema illud atque insidias contra Callirhoen. (5) Quum

εἰωθὸς ἔπος, ὡς μετὰ ταῦτα ἐπιθυόμην, λεγούσης, « Ἀαβέ μου, Σκάμανδρε, τὴν παρθενίαν », ἐκθορῶν ἐκ τῶν θάμνων ὁ Σκάμανδρος Κίμων « Ἠδέως, » ἔφη, « δέχομαι καὶ λαμβάνω Καλλιρρόην Σκάμανδρος ὢν, καὶ πόλλ' ἀγαθὰ ποιήσω σοι. » Ταῦτα ἅμα λέγων καὶ ἀρτάσας τὴν παιδα ἀφανῆς γίνεται. (5) Οὐ μὴν καὶ τὸ πρᾶγμα ἀφανῆς γίνεται, ἀλλὰ τέτταρσιν ὕστερον ἡμέραις πομπὴ μὲν ἦν Ἀφροδίτης, ἐπόμπευον δὲ αἱ νεωστὶ γεγαμημέναι, καὶ ἡμεῖς τὴν πομπὴν ἐθεώμαθα. Ἡ δὲ νύμφη ἰδοῦσα τὸν Κίμωνα, ὡς μηδὲν αὐτῷ κακὸν συνειδόμενα ἅμα ἐμοὶ θεώμενον, προσεκύνησε, καὶ ἀποβλέψασα εἰς τὴν τροφόν, « Ὀρῆς, » ἔφη, « τίτθη, τὸν Σκάμανδρον, ὃ τὴν παρθενίαν ἔδωκε; » Καὶ ἡ τίτθη ἀκούσασα ἀνέκραγε, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐκπυστον γίνεται. (7) Ὡς δὲ οἴκαδε εἰσέρχομαι, καταλαμβάνω τὸν Κίμωνα, καὶ ὅσα ἦν εἰκὸς ἐργάζομαι, καλῶν ἀνόσιον καὶ δι' αὐτὸν ἀπολωλένας λέγων ἡμᾶς. Ὁ δὲ οὐδὲν δι' αὐτὸ ἔδρασε, οὐδὲ ἠσχύνθη τοῖς πεπραγμένοις, ἀλλὰ μύθους ἐπεβάλλετο λέγειν μακρούς, τοὺς ἀπανταχόθι τροχῶν ἄστια εἰργασμένους καταριθμούμενος. (8) Καὶ γὰρ ἐν Μαγνησίᾳ τοῦτο περὶ Μαίανδρον τὸν ποταμὸν ἔφη γεγονέναι ὑπὸ τινος τῶν ἀεὶ νέων· ἀφ' οὗ καὶ ἐτι σήμερον Ἀτταλον τὸν ἀθητὴν ὁ πατήρ, ἔφη, αὐτοῦ οὐχ ἑαυτοῦ υἱὸν ἀλλὰ τοῦ Μαϊάνδρου εἶναι πεῖθεται, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν ὅτῳ πᾶν νομίζει σαρκῶν τε καὶ βώμων εὖ ἔχειν ἐπειδὴν δὲ πολλὰς λαθῶν πληγὰς καὶ ἀπειπάμενος ἔζη, τὸν ποταμὸν αὐτῷ νεμεσῆσαι λέγει, ὅτι νικήσας οὐ κατέρρα ἀνηγόρευεν αὐτόν. Οὐκ ἄρ' ἀπορεῖ γέ ἡττώμενος προφάσεως. (9) Καὶ περὶ Ἐπίδαμνον δ' ὁμοίως, 30 πόλιν κατ' Ἴόνιον, ἔφη μουσικὸν ὑπ' εὐθεΐας πεπεισθαι ὅτι Ἡρακλέους εἴη τὸ ἐκ μοιχοῦ γεγὸς αὐτῷ παιδίον. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαιδοποιήσασθην, ἔφη, ἀπαξ δὲ διαλέχθην παιδί ὑπαρώρην τε ἤδη, καὶ λουομένην αὐτὴν μετὰ μίαν γραδὴν ἰδών. Καὶ ἄλλως 35 δ' ἔδρακε μοι, ἔφη, ὡς μὴ παντάσῃ τὰ ἐν Ἰλίῳ τραγικὰ τε καὶ φοβερά ἢ παθεῖν, δεῖν καὶ τι ἡμᾶς καὶ οἶον ἐν κωμωδίαις περὶ τὸν Σκάμανδρον ἐργάσασθαι. (10) Καγὼ μὲν ἄλλο οὐδὲν ἢ ὅποι λήξει ἡ τοσαύτη ἀναισχυντία προσμεινῶν, λίθινος ὑπ' ἀπιστίας ἐγεγόνειν 40 ὁ δὲ ἔφικε καὶ τρίτην Ἀπόλλωνός μοι δοκῶ καὶ Διονύσου μοιχείαν ἐπέξειν, ἕως ἰδὼν ἐγὼ ἔχλον προσιόντα τῇ θύρᾳ « Τούτ' ἐκεῖνο, » ἔφη, « καταπρήσοντες ἡμᾶς πάρεσι, » καὶ δι' ὀπισθοδρομοῦ τινὸς εὐθέως πρὸς Μελανιππίδην φεύγων φρόνημα, ἐκείθεν δὲ ἑσπέρας ἐπὶ 46 θάλατταν· εἶτα πρόσθεν ἀξένῳ καὶ ὥστη ἀνέμῳ κατήχθημεν, ὃν μηδεὶς ἂν ἄλλος ἢ φεύγιον τὸ Κιμωνίειον ἄγος ὑπομαίνειν πλέων. Τοιαῦτα μὲν παθὼν δεῖν σοὶ γράφειν, ὡς σχετιάζονται καὶ ἐμοῦ μᾶλλον, ὦμην· σὺ δὲ ἂν βικνωῶς, οἶμαι, γελάσεις.

autem lavaretur, et de more verba illa pronunciaret, ut posterius cognovi, « Cape meam, Scamander, virginitatem, » prosiuens e fruticibus Scamander Cimo, « Libenter, inquit, accipio, et sumo Callirrhoen Scamander: et multa in te conferam beneficia. » Hæc quum diceret, simulque abrupisset puellam, se occultat: (6) non tamen res etiam occultatur. Sed quum quadriduo post pompa esset Veneris, et recens nuptæ ei pompæ interessent, nos quoque illam spectabamus. Sponsa autem Cimonomem conspicata, ut nullius mali sibi conscium una mecum spectantem, honorem ei præbuit: et nutricem intuita, « Vides, inquit, mea nutrix, Scamandrum, cui virginitatem dedi. » Quo illa audito exclamat: itaque facinus divulgatur. (7) Ut vero domum ingredior, prehendendo Cimonomem, et ita cum eo ago, uti par est, vocans nefarium, et dicens per eum periisse nos. Is vero nihil ea re perterritus, neque verocundatus ob ea quæ fecerat, fabulas narrare cœpit prolixas, undique eos connumerans, qui cruciatu digna commiserant. (8) Nam et in Magnesia idem circa Mæandrum fluvium aiebat esse factum a quodam indigena adolescente. Ex quo etiam hodie Attalum pugilem pater, inquit, non suum, sed Mæandri esse filium, persuasum habet: eaque de causa illum adeo carnoso et robusto esse corpore. Quum vero multis acceptis plagis, viribus destitutus abiret, fluvium ei indignatum ait, quod victor eum patrem non proclamasset. Quum igitur succumbit, non ei deest excusatio. (9) Et circa Epidamnum urbem ad mare Ionium sitam rursus eodem modo aiebat musicum quendam præ stultitia credidisse, puerum sibi ex adultero natum esse filium Herculis. Ego vero, non procreavi puerum, inquit; sed collocutus semel sum cum puella jam exoleta, lavantem cum una ancilla conspicatus. Præterea mihi videtur, inquit, ne usquequaque res Ilienses terribiles et tragicæ sint, nobis etiam hilare aliquid, quale sit in comædiis, circa Scamandrum patrandum esse. (10) Tum ego nihil aliud nisi, quo tandem evaderet tanta impudentia exspectans, lapis pene factus sum, adeo mihi res incredibilis videbatur. Ille vero tertium etiam Apollinis et Bacchi adulterium expositurus erat, quum ego vidi turbam ad januam accedentem. Tum, « Hoc illud est, inquam, combustum nos adveniunt, » et statim per posticum ad Melanippidem confugi, inde vesperi ad mare contendit; hinc deinde per altum in portum delatus sum vento inhospitali trucique, quem nemo navigans toleret, nisi qui Cimonomium piaculum fugiat. Talia quum perpessus sim, ea tibi scribenda esse duxi, ut qui gravior etiam quam ego ipse laturus esses: tu vero, ut arbitror, affatim ridebis.

XI.

ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Τῷ ΔΗΜῳ ΤῶΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Τὰ μὲν ἄλλα δεῖν ὑμῖν ἐπιστελλεῖν, περὶ ὧν ἔβου-
 λόμην, καὶ πρότερον φώμη· οὐ γὰρ ἀφηρησθῆαι γὰρ
 τοῦτο ἀτυχῆσαντα τῶν παρ' ὑμῖν ὑπελάμβανον· συμ-
 βουλευεῖν δὲ καὶ πολυπραγμανεῖν οὐ μικρὰς ἔμοιγε
 ἀκρασίας ἔργον ἐφαίνετο εἶναι, δεδοκότες τηλικαύτην
 δίκην τοῦ πολιτεύεσθαι, πλὴν εἰ τι δέοι καλούντων
 ὑμῶν. (3) Ἄλλως δὲ μηδὲ βράδια τίσιν ἐπιτηδείων,
 οὐχ ὅτι πόλει, συμβουλευεῖν, ἀ προσήκει, φώμη·
 ὑμῖν δὲ ἑσθίων ἄλλους καὶ λέγειν καὶ πράττειν δυναμέ-
 νους τὰ κοινὰ· κατέλιπον γὰρ οὐκ ὀλίγους. Ἐπεὶ δὲ
 οἱ μὲν τεθνήσκει, πολλοὶ δὲ ἡτυχήκασιν ὥσπερ ἐγώ, πε-
 ριέστηκε δὲ ἡ πόλις εἰς ἐρημίαν τῶν πολιτευομένων,
 ἀκούω δὲ τοὺς μὲν αὐτοῦ παρόντας τοὺς δὲ καὶ δι'
 ἐπιστολῶν κινεῖν τι τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων, ἐτοι-
 μος ἦδη τὰ δοκούντα τῇ πόλει συμφέριν, ὡς μόνον
 ἔσσι μοι, δι' ἐπιστολῶν λέγειν. (3) Εἰ δὲ καὶ νῦν
 τὰ Μακεδόνων φρονεῖν ἐροῦσί με, καὶ παραπροσβείας
 πάλιν γράφονται τινες ἀπόντα με ἢ προδοσίας τῆς Ἑλ-
 λάδος, ἐτοιμὸς ἦδη καὶ Ῥόδου καὶ γῆς ἀπάσης Ἑλλη-
 νίδος πρόσω φεύγειν, ἐὰν βούλωσται, καὶ πρὸς τὸν ἐν
 Πέρσῃσι ἀπειμῆαι καὶ Μήδους βασιλεῖα. Καίτοι τὰ Περ-
 σῶν με καὶ Μήδων οὐδεὶς ἐφη ποτὲ φρονεῖν, καὶ πάν-
 των ἥκιστα Δημοσθένης. Ἄλλ' οὐδ' ἐκείθεν παύσο-
 μαι γράφον, ἀ τῇ πόλει ὀδῶς συμφέριν, οὐ χαρίζεσθαι
 μᾶλλον ὑμῖν, ὥσπερ ἄλλοι τινές, ἀλλ' ἐλευθέρως νο-
 βετέιν. (4) Εὖ γὰρ εἰδέναι χρὴ ὅτι τῶν πολιτευομέ-
 νων οἱ μᾶλλον ἐπιπληττεῖν ἢ χαρίζεσθαι θέλοντες
 ὑμῖν δοκεῖν, οὗτοι καὶ μάλιστα πρὸς ἔθονη λέγουσι,
 τὴν ὑπὸ προσηχίματι τῆς παρρησίας ὀδὸν τοῦ κολα-
 κεύειν ἐλόμενοι· καὶ γὰρ αὐτῆ τὶς ἐστὶ τοῦ χαρίζεσθαι
 πολιταῖς καὶ ἡγεμόσι πολλὴ κακουργοτέρα προαίρεσις·
 ἢ βαδίζοντες τινες Ἀθήνησι καὶ περιόντος ἐμοῦ παρ'
 ὑμῖν (ὅσω γὰρ χρὴ λέγειν) καὶ νῦν ἔσον ἐφ' ὑμῖν
 τεθνήσκον, αἰτιῶνται μὲν ὑμῶν τὴν ὀλιγωρίαν ὡς οὐκ
 ἐθελόντων ἀρχειν τῆς Ἑλλάδος, προτρέπονται δὲ ἐπὶ
 τὴν ἡγεμονίαν ὡς δυναμένους. (6) Ὑμεῖς δὲ μετὰ τοῦ
 δοκεῖν ἀργὸν γεγονέναι δύνασθαι τῶν Ἑλλήνων ἀρχειν
 νομίζεσθαι θέλατε μᾶλλον, ἢ μετὰ τοῦ μένειν ὑμῶν τὰς
 προθυμίας ἐνδεῖσθαι τῆς δυνάμεως. Πυνθάνομαι γὰρ
 τελευτήσαντος Ἀλεξάνδρου προτρέπειν τινὰς ὑμῶν και-
 νοτέρων ἀπτεσθαι πραγμάτων· ἐγὼ δὲ βουλόμην ἂν
 ταῦτα συμβουλευεῖν ὑμῖν μετὰ τοῦ ταῦτα συμφέριν.
 (6) Οὐ γὰρ ἡγνόουν, μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεούς,
 ὅτι λαμπρόν ἐστι τὸ τοῖς μὲν βαρβάρους πολεμεῖν τοὺς
 δὲ Ἕλληνας ἐλευθεροῦν, καὶ ταῦτα γὰρ καὶ τοὺς πατέ-
 ρας ἡμῶν προσολόμενος· ἀλλ' εἰς μὲν τὸ βούλεσθαι τὰ
 κρείσιστα τὴν γνώμην οὖσαν ἱκανῆν, εἰς δὲ τὸ δύνασθαι
 καὶ τύχης ἀγαθῆς ὑμῶν δεομένους. (7) Προσῆκει οὖν
 μεμνησθαι καὶ ὑμῶν ὑπελάμβανον ὅτι Ἀθηναίους μὲν
 ἐπιστελλόμεν, Ἀθηναίους δὲ οὐκ ἐν οἷς Θεμιστοκλῆς
 ἐπολιτεύσατο, ἀλλ' οἱ τὰς μὲν γνώμας καὶ τὰς νοήσεις

XI.

SENATUI POPULOQUE ATHENIENSI.

Aliis de rebus quibusvis prius etiam ad vos mihi scri-
 bendum esse putabam—neque enim id quoque ei, qui
 vestram rempublicam calamitas ademisset, ereptum arbi-
 trabar—, sed dare consilia, et negotiis alienis implicari, non
 parvæ incontinentiæ mihi esse videbatur in eo, qui admi-
 nistratæ reipublicæ tam graves dedisset pœnas, nisi quum
 et res postularet, et vos peteretis. (2) Alioqui ne familia-
 rium quidem aliquibus facile esse suadere existimabam, ne-
 dum civitati: et vobis esse alios qui reipublicæ dicendo
 agendoque consulere possent. Reliqui enim non paucos.
 Sed quia eorum alii obierunt, multi simili mecum calami-
 tate sunt conflictati, et respublica eorum a quibus guber-
 netur penuria laborat, — audio autem quosdam præ-
 sentes, quosdam etiam per literas turbare statum civi-
 tatis—, jam non recuso, ea quæ mihi e republica esse
 videntur qua sola ratione licet, per literas explicare.
 (3) Quodam me nunc etiam facere cum Macedonibus
 dicunt, et falsæ legationis aut Græciæ proditiæ etiam ab-
 sentem aliqui accusant, paratus sum ultra et Rhodum et
 universam Græciam fugere, si volent, et ad Persarum et
 Medorum regem proficiscar. Etsi me stare a Persis et Me-
 dis nemo unquam dixit, et omnium minime Demosthenes.
 Sed ne ibi quidem ea scribere desistam, quæ urbi profutura
 videbuntur, non gratificaturus vobis, ut alii quidam, sed
 libero moniturus. (4) Sciendum enim est, eos magistratus,
 qui magis objurgare vos, quam gratiam vestram aucupari
 videri volunt, maxime ad gratiam loqui, delecta ea assen-
 tandi via, quæ sub velamento libertatis delitescat—nam
 hæc est gratificandi civibus et ducibus via multo malitiosior—,
 quam ingressi quidam Athenis, me et adhuc apud
 vos superstitæ (sic enim mihi dicendum est), et nunc, quan-
 tum in vobis est, mortuo, vestram culpant ignaviam, ut
 qui nolitis imperare Græciæ, et ad principatum adhortan-
 tur, ut quem obtinere possitis. (5) Vos vero male debetis
 cum opinione ignaviæ videri Græcis imperare posse, quam,
 retenta vestra alacritate, viribus destitui. Audio enim,
 Alexandro defuncto, quosdam exhortari vos ad rerum no-
 varum studium: ego vero ea me vobis suadere vellem, qua
 in posterum prodesse. (6) Neque enim ignorabam, testor
 Jovem optimum maximum ceterosque deos, magnificum
 esse barbaros perpetuo oppugnare, et Græcos in libertatem
 vindicare, et hoc patrum etiam nostrorum fuisse institutum:
 verum, ut optima quæque velitis, id in vestris animis esse
 situm, ut autem exsequi etiam possitis, secunda etiam for-
 tuna vobis esse opus. (7) Existimabam igitur, vos quoque
 meminisse oportere, nos, etsi ad Athenienses scribamus,
 ad eos tamen scribere Athenienses, non apud quos rem-
 publicam Themistocles administravit, sed ad eos, qui, quum
 animis nihilo sint illis inferiores, non easdem habent ad ge-

ἐκείνων ἴσας, τὰς μέντοιγε πρὸς τοὺς πολέμους ἀφορμὰς οὐχ ὁμοίας ἔχουσιν. Ἐπει δὴ δώσαν μὲν ἡμῖν τριακοσίας τριήρεις οἱ τὰ τῆς Ἑλλάδος ἀξία γράφοντες ἡμῖν, δώσαν δὲ τρισμῦρα τάλαντα ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ ἀπέφθοι δισχιλία, δότωσαν δὲ ἀνδρῶν ἐν ἡβῇ νέων 5 τοσούτου πλῆθος, ἤδη γεγυμνασμένων ἐν ὅπλοις· καὶ μηκέτι συμβουλευέτωσαν. (8) Αὐτοὶ γὰρ εἰδήσομεν ἃ χρῆ πράττειν, δυνάμενοι τὰ δόξαντα πράττειν, μηδὲ βραψυδείτωσαν μάτην ἐπαινούντες ἡμῶν τοὺς προγόνους 10 τε καὶ τὴν χώραν, ὅτι ἐγένοντο ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, εἰσεγένοντο ἐν αὐτῇ οἱ θεοί. Ἐπει πύθεσθε αὐτῶν, τί ἐν τῇ περὶ Χαίρωνειαν μάχῃ τὴν πόλιν ὤνησε τῶν Ἀθηναίων, ὅτι Ἄρης πρὸς Ποσειδῶνα ὑπὲρ Ἀλιρροθίου ἐν Ἄρειῳ πάγῳ ἐκρίθη; (9) ἀλλ' εἰ πρὸς Ἀντίπατρον, ἢ ὅστις ἄλλος Μακεδόνων βασιλεύς, ἱκανοὶ ἐσμεν ἀγ- 15 νίσασθαι, τοῦτο χρῆ σκοπεῖν. Κἂν ἱκανοὶ ὦμεν, ἀγαθῇ τύχῃ ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα εὐθέως ἐλευθερώμεν τοὺς Ἕλληνας· εἰ δὲ τοῦτου μὲν ὀλιγωρήσομεν, κολακεύομενοι δὲ ἡσθησόμεθα, πῶς οὐ μετὰ τοῦ δοκεῖν ἑαυτοῖς 20 αἰτίοι γεγονέαι τῶν συμφορῶν, ὃ μόνον οὐδὲ παραμυθίαν ἔχει τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀτυχήσομεν; (10) Ἔστι δὲ καὶ πόλεως καὶ ἀνδρῶς εὐφρονούντος ἔργον πρὸς τὰς παρούσας ἀφορμὰς ὑπὲρ τῶν παρόντων βουλευσασθαι· τὸ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰς τὰ πράγματα, οἷς ἐπιχειρεῖτε, 25 ἐκ τῆς πρόσθεν ἰσχύος ἔχειν, τὴν δὲ ἰσχὺν πάλαι ποτ' ἐσχηκέναι μεγάλην, ὁμοίᾳ γὰρ φαίνεται ὥσπερ ἂν εἴ τις Ὀλυμπίᾳσι πολλάκις νικήσας, ὑστερον γέρον ὦν ἀπογράφουτο ἔτι καὶ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιπάλους, ἀναμνησκόμενος ἧς ἐσχηκεν, οὐ τῆς παρούσης, δυνάμεως. 30 (11) Ἄξιον δὲ καὶ ἃ λέγειν αὐτοὺς πυνθάνομαι λογισασθαι μεθ' ἡμῶν, ὡς καινὰ καὶ θαυμαστῶν ἔσον εἰς ἃ βούλομαι τῇ πράξει συλλαβεῖν δυνάμενα. Φάσκει οὖν γὰρ δεῖν ὑμᾶς ὁμοσεῖν, ὥσπερ ὑμᾶς οὐκ ἐπισταμένους ὅτι τοῦτο μὲν πάσῃ πόλει, καὶ πολεμεῖν καὶ εἰρηνεύειν 35 βουλομένη, κράτιστόν ἐστιν. (12) Δεῖ δὲ οὐ τοῦτο σκοπεῖν, εἰ ὁμονητέον πολεμοῦσιν· ὁμονητέον γὰρ καὶ πολεμοῦσι καὶ μὴ παντὸς ἕνεκα· ἀλλ' εἰ βουλομένοις πολεμεῖν καὶ ὁμοσεῖν, ὡς ἴσμεν ἅπαντες, αὐτάρκης ἐστὶν ἢ δύναμις. Ἔως δ' ἂν μήτε συστρατείας 40 πολεμοῦντες ἔχωμεν, μήτε χρημάτων πόρους δεικνύωσιν, ἀλλὰ τὴν Ἀθηναίων ἔγγυον διδοῖσι τοῦ πολέμου, μηδὲν διαφέρειν αὐτοὺς αὐτίκα νομιζόμεν. (13) Ἄλλ' ἐκείνον μὲν, ὥσπερ ἦν ἀξίος παραπλήξ τὴν διάνοιαν ὦν, κατελύσατε εἰκότως· τούτοις δὲ ἀπογορησάτω μηδὲν 45 παθεῖν κακὸν παραδόξους λόγους μελετώσι καὶ μηδὲ λείψανον ἔωσιν ὑμῖν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τούτων φθονοῦσι πράττειν ἃ δεῖ βουλομένοις, ἕως ἂν τὸ ἑθελῶν πολιτεύσωνται πολίτευμα, μηλόδοτον ὑμῶν γενέσθαι τὴν χώραν καὶ κατασκαφῆναι τὴν πόλιν ἀναγ- 50 κάσαντες. Οὐ γάρ, εἰ κακῶς ἔχει τὰ πράγματα, διὰ τοῦτο μηδὲν, ὅπως μὴ χεῖρον ἔξει, φροντιστέον.

renda bella facultates. Nam qui Græcia digna scribunt, danto vobis trecentas triremes : danto triginta millia talentum argenti, et auri puri puti tria millia : danto virorum ætate et robore florentium tantam multitudinem, in armis jam exercitatorum : et suadere desinunt — (8) Ipsi enim sciemus quid sit agendum, ubi ea quæ probata nobis fuerint, exsequi poterimus—, neque nugas agunt, frustra laudandis majoribus nostris, et regione, quod dii in ea nati fuerint et pro ea steterint, (et judicia in ea subierint). Rogate eos, quid in Cheronenai pugna urbi Atheniensium profuerit, quod Mars suam causam cum Neptuno in Areopago disceptarit? (9) Enimvero illud considerandum est, an ad prælio decertandum cum Antipatro aut quovis alio Macedonum rege, justas vires habeamus. Quod si erit, diis approbantibus, sumptis armis, Græcos in libertatem asseramus. Sin hoc quidem neglexerimus, assentationibus autem inducti, superati fuerimus, qui fieri poterit ut in calamitatem non incidamus; præterquam quod nosmet ipsi in mala coniecisse videbimur, quæ sola res in miseris nullam consolationem habet? (10) Est autem et reipublica et viri sapientis officium, de statu rerum pro ratione horum temporum deliberare : audaciam vero, ad res quas gerendas suscipias, ex veteri potentia concipere, qua olim magna præditus fueris, id perinde esse videtur, ac si quis sæpe Olympiæ victor, post ubi consenuerit, adhuc nomen suum profiteatur, et adversarios evocet, memor roboris, non quod jam habet, sed quod olim habuit. (11) Sunt etiam consideratu digna, quæ ab eis dici audio, quasi nova et quæ miram quantum ad rem ipsis propositam afferre possint adjumentum. Nimirum debere vos diclitant esse concordēs, quasi vos ignoretis, id quidem cuius urbi sive bellum gerenti, sive pacem agenti, esse optimum : (12) illud autem nobis spectandum esse, non an bellum suscepturis concordia sit ineunda—nam concordēs esse nos, sive bellum gerentes, sive quiescentes, omnibus de causis oportet—, sed an justas vires habeamus, si et bellum gerere et concordēs esse voluerimus, ut scimus omnes. Quoad autem non ostenderint, nec quos bellum gesturi exercitus habituri simus, nec quam pecuniæ copiam, sed Minervam belli vadem nobis dederint, statim eos nihil ab insanis differre existimabimus. (13) Ac illud quidem, ut merebatur, homo nimirum mentis errore affectus, jure repudiastis : isti autem contenti esse debent, si nihil mali patientur, dum absurdas excogitant orationes, et ne reliquias quidem ulla vobis superesse sinunt, sed has etiam iis invidant, qui fungi officio cupiunt; donec Thebanorum exemplo republica administrata, regionem nostram in ovium pascua converti, urbem everti coegerint. Nec enim eo quod res male se habent, providendum non est, ne deteriores etiam fiant.

XII.

ΤΗ ΒΟΥΛῆ ΚΑΙ Τῷ ΔΗΜῷ ΤῶΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Ἐγὼ προσῆλθον τῷ πολιτεύεσθαι γεγωνὺς ἔτη τρία καὶ τριάκοντα, μὰ Δί' οὐ τριταγωνιστεῖν μαθὼν, ὡς Ἀγμοσθένης ἔλεγεν, ἀλλὰ καὶ τραφεὶς ἑλευθερίως, καὶ παιδείας φροντίσας τὰ μέτρια, καὶ λόγους οἴους λέγειν ἐν Ἀθήναις ἔπρεπε. (2) Καὶ τούτους οὐκ εἰς συκοφαντίαν γυμνάσας, οὐδὲ τινι τῶν πολιτῶν δίκην δικασάμενος εὐρεθήσομαι λαθῶν ἀργύριον, οὐδὲ ὕβρεις ἀποδόμνος, ἀλλ' οὐδὲ ὕβρισθεις ὄλωσ οὐδὲ ἀφορμὴν προηλακισμοῦ παρασχῶν, οὐδὲ εἰς δίκην τινὰ τῶν πολιτῶν καταστήσας ἔξω Τιμαρχοῦ μόνου. (3) Καὶ οὐκ ἀλαζονεύομαι πρὸς ὑμᾶς ὡς πολλὰ πᾶνυ λαθεῖν ἐξόν μοι χρήματα μὴ λαθῶν, ἀλλ' ὡς ἦν προσῆχον, ζῆκην κατὰ τοὺς νόμους λαθῶν. Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν Κτισσιφῶντα, πολλὰ μὲν ὑπ' αὐτοῦ παθῶν πολλὰ δὲ ὑπὸ Δημοσθένους, παρανόμων ἐγραψάμην, δικαιοτάτην, ὡ θεοί, γραφήν. (4) Καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ καὶ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων καὶ τῶν ἐμῶν λόγων ἡ Δημοσθένους δεινότης χρείσων ἐγένετο. Ἐφάνη δὲ ἴσως ἐφ' οἷς κατηγορήθη πρῶτερον ὑπὸ Δημοσθένους, πολλὴ μείζουσι δηλονότι τούτων οὐσι δι' ἃ νῦν ἐξέπεσον, οὐ μικρὸν δείγμα τοῦτο τοῦ καλῶς πολιτεύεσθαι νομίζεσθαι, ὅτι οὐδὲ Δημοσθένους κατηγοροῦντος ἔαλων. (5) Μετὰ δὲ ταύτην τὴν συμφορὰν καὶ τελῶς καταφανῆ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν, οὐχ ὅπως μόνους ὑμῖν, ἑμαυτὸν οἴμαι γεγονέναι. Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι ἀποθανόντες οἱ ἄνθρωποι καὶ φεύγοντες ἐκ τῆς πατρίδος, τότε δὴ καὶ μάλιστα, ὅποιοί τινες ἐγένοντο τοὺς τρόπους, διαδείκνυται; (6) Καὶ γὰρ ἂν συνέκρυπτον αὐτοὶ πρῶτερον, ἐκ μείσου γενομένους ἀναφαίνεσθαι καθαρώς· αἰτιᾶται γὰρ πολλὸ μᾶλλον τῶν ἑθρῶν ἕκαστος οὐδὲν ἀντειπεῖν δυναμένους. Οἱ δὲ δὴ φεύγοντες ἐπὶ τοιαύταις αἰτίαις, ὡς τὰ τῶν πολεμίων αἰεὶ προαιρούμενοι, καὶ παντελῶς δεκνύουσι καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐν τῷ πολιτεύεσθαι γενομένας αὐτοῖς γνώμας καταφανείς· καὶ γὰρ καὶ ὅπως ζήρουσι τὰς συμφορὰς καὶ ὡς διακείνται πρὸς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, ἐξετάζονται σαφῶς. (7) Ἄρ' οὖν καὶ Φιλίππου προδοῦς τὴν ἑμαυτοῦ πατρίδα καὶ παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως, καὶ δὴ θεραπεύσας Μακεδόνας, ἐπειδὴ τάχιστα φεύγων παρ' ὑμῶν ὠχρόμην, πρὸς Ἀλέξανδρον ἀπηλλάγη, χάριν τε ὧν παρεστῆκεν αὐτῷ κομιούμενος καὶ προμηθείας δηλονότι τεύξμενος παρ' αὐτῷ; (8) Καὶ οὐκ ἐστ' ὅπως οὐχ ἑώρων τὰ μὲν ἐν Βοιωτίᾳ πανδοκίαια Δημάδην ἔχοντα καὶ ζωρία ζευγῶν εἰκοσὶν ἀροῦντα καὶ χρυσᾶς ἔχοντα φιάλας, Ἡγήμονα δὲ καὶ Καλλιμέδοντα, τὸν μὲν ἐν Πέλλῃ τὸν δὲ ἐν Βερροίᾳ, καὶ δωρεὰς ἅμα εἰληφῶτας καὶ γυναῖκας ἐνπρεπειτάτας γεγαμηκότας. (9) Καὶ μὴν οὐδὲ πρὸς Θεβαίους οὐδ' εἰς Θετταλίαν ὠχρόμην παρ' ὑμῶν, οὐδὲ πρὸς ἄλλους τινὰς, παρ' οἷς ἡ λοιδορεῖν ἔδει με τὴν πατρίδα τὴν ἐμὴν ἢ λοιδορουμένης αὐτῆς ἀκούειν, ἀλλ' εἰς Ῥόδον ἀφικόμην, οὔτε μὰ τὸν Δία δυσμενῶν ὑμῖν

XII.

SENATUI POPULOQUE ATHENIENSI.

Ego ad rempublicam accessi annos tres et triginta natus, quum mehercule non tertias acitare partes didicissem, ut Demosthenes dicebat, sed educatus fuisssem liberaliter, et doctrinæ mediocri, et ejusmodi orationibus operam navassem, quales haberi Athenis deceret. (2) Atque eas non ad calumniam contulisse, neque ulli civium, accepta pecunia, periculum creasse reperiar, neque etiam contumelias vendidisse, sed prorsus contumellis non affectus fuisse, neque causam contumeliæ mihi faciendæ ulli suppeditasse, ac ne in judicium quidem ullum civem adduxisse, extra solum Timarchum. (3) Neque jacto apud vos, me, quum permultas apud vos pecunias accipere potuissem, non accepisse: sed, ut conveniebat, pœnas legibus sumpsisse. Post etiam Ctesiphontem, multa ab eo perpressus, multa item a Demosthene, violatarum legum reum feci, justissimo, o dii immortales, judicio. (4) Neque vero mirum est, Demosthenis eloquentiam et legibus vestris et verbis meis fuisse superiorem. Illud autem non exiguum fortassis apud vos argumentum exstitit bene gestæ a me reipublicæ, quod ne Demosthene quidem accusante, illorum criminum, quorum ille me reum fecerat — quum quidem iis ob quæ nunc exsulo longe graviora essent — fuerim condemnatus. (5) Post hanc autem calamitatem, me penitus non vobis dumtaxat, sed omnibus etiam Græcis notum esse factum opinor. Quis enim nescit, homines ut mortuos, ita etiam patria exsultantes, qui et quibus moribus fuerint, maxime cognosci? (6) Nam et quæ prius ipsi contegebant, ea illis e medio sublatis perspicue cernuntur; et omnes inimici multo magis eos criminantur, quum jam se defendere non possunt. Qui autem ob id crimen exsulant, quasi hostium commodis perpetuo studuerint, omnino et mores et consilia in gerenda republica sua evidententer demonstrant. Neque enim quo pacto calamitates ferant, et ut erga patriam sint affecti, ulla ratione celare possunt. (7) Numquid ergo, ut qui patriam meam Philippo prodiderim, et in reipublicæ fraudem mala fide legationem obierim, quippe Macedonum cultor, ut primum a vobis ejectus abii, ad Alexandrum me contuli, ut et gratia pro meritis ab eo mihi referretur, et rationibus meis consuleretur? (8) Neque vero non videbam, Demadem cauponas Bœotias tenere, et fundos xx boum jugis arare, et aureas habere phialas, Hegemonem autem et Callimedontem, alterum Pellæ, alterum Berrhœæ, quum munera accepisse, tum matronas honestissimas uxores duxisse. (9) Neque etiam a vobis ad Thebanos aut in Thessaliam abii, aut ad alios quosdam, apud quos mihi convicia in patriam aut dicenda, aut ab aliis audienda essent, sed Rhodum sum profectus, in hominum urbem, qui nec vobis inimici sunt, nec inimicitiarum ap

οὐτ' ἄλλως φιλαπεγημόνων ἀνθρώπων πόλιν. (10) Τὸ μὲν γὰρ ἀγχιεταίης τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος ἐστάναι κατειρωνευομένων ἔμοιγε τῆς συμφορᾶς εἶναι μᾶλλον ἢ στεργόντων ἐδόκει τὴν πόλιν· τὸν δὲ ὄντως στεργόντα τὴν ἐαυτοῦ πόλιν ὡς πορρωτάτω μᾶλλον αὐτῆς ἐχρῆν ἀπιέναι, καὶ μὴδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν, ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει. (11) Καὶ γὰρ οὐδ' ἐνταῦθα μείνας, ἐν Ῥόδῳ, φανεῖν ἄν, ἀλλὰ τῆς περαιᾶς ἐλόμενος τι μικρὸν φρούριον, Ἄμμον· κἀνταῦθα πριάμενος χωρία τοσούτων ταλάντων, ὅσων εἰκὸς ἦν τὸν Φιλίππου μὲν πρότερον εἶτ' Ἀλεξάνδρου μισθωτὸν ὕστερον γεγόμενον καὶ Φωκαεῖς προδόντα καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαν Μακαδόσι, κἀθημαί μεθ' ἐπιτάθεραπόντων ἐνταῦθα καὶ δυοῖν μόνων γνωρίμων καὶ τῆς μητρὸς, (12) ἢ τρίτον ἔχουσα καὶ ἐβδομηκοστὸν ἔτος ἐπλευσε σὺν ἐμοὶ μεθέξουσα τῆς δι' ὑμᾶς μοι συμφορᾶς γενομένης, καὶ μετὰ γυναικός, ἢ συνεξέπεσε μοι κωλύοντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς καὶ μένειν ἰσως ἀναγκαζόντων τῶν νόμων, τὸν τρόπον τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ τοὺς νόμους ἐπισταμένη, καὶ μετὰ τριῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἐαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθημένον, οὐδὲ ὅποιαν αὐτοῖς ὁ θεὸς δέδωκε γινομένοις πατρίδα, τὴν Ἀθηναίων πόλιν, ὅποιαν δ' εὐθὺς γενομένον αὖ ἀφῆρηται πάλιν. (13) Καὶ ἔτεροι μὲν, ὡς εἴποιε, τοὺς ἐαυτῶν παῖδας, τοὺς ἢ ἐν Βοιωτίᾳ γεννηθέντας ἢ ἐν Αἰτωλίᾳ, πρὸς ὑμᾶς πέμπουσι τῆς αὐτοῦ παιδείας μεθέχοντας· οἷς δὲ ταῦτα παρὰ τῆς φύσεως ὑπῆρξεν, οὐ δημοποιήτου πατρὸς οὔσιν οὐδ' ἐπ' αἰτίας αἰσχυραῖς ἐαλωκότος, φεύγουσιν ἐτι νήπιοι, καὶ τρέφονται πένητες ἐν ἐρμιάγ τε καὶ φυγῇ πατρῶα.

(14) Καὶ περὶ μὲν τῶν Λυκούργου παίδων Δημοσθένους ὑμῖν ἐπιστέλλει, καὶ δεῖται καλῶς ποιῶν χαρίσασθαι τὸ πατῶν αὐτοῖς ὄφλημα, καὶ ὑμεῖς οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ἀθηναίων ἔργον, ἐλεήσαντες αὐτοὺς καὶ χαρισάμενοι, ἐποιήσατε· καὶ γὰρ ὀργίσεσθαι βραδίως ὑμῖν ἔθος ἐστὶ καὶ χαρίζεσθαι πάλιν· (15) ἐγὼ δὲ ἐπὲρ τῶν ἐμαυτοῦ παίδων οὐκ ἂν ὑμᾶς πείσαιμ' ἂν δεόμενος, ὡς μὴ μοι μὴ μόνον ἐν ὀφρανήν τε τραφῶσιν, ἀλλ' ὀφρανοὶ ἅμα καὶ φυγάδες ὄντες, οὔτε ἀδικήσαντες παῖδες ὄντες, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλως ἐαλωκότες, τὰ μέντοι τῶν ἐαλωκότων πάντα πεπονθότες; εἴτα τελευτήσαντος ἀναμνήσθητέ μου, καὶ χαρισάσθε τὰς δεήσεις, νῦν προσέχοντες ἡμῖν. Ἄλλα καὶ πράξατε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ πείσθητε, τὰ συνήθη αὐτοῖς καὶ μέτρια ποιῶντες. (16) Οὐ γὰρ ἂν δὴ τῶν τρόπων ἀποσταίητε καὶ καταλύσατε τὴν τῆς πόλεως ὁρᾶν, ἣν ἐπὶ χρηστότητι μέλλω καὶ φιλοφροσύνη διὰ παντὸς ἔσχειν ἢ ταῖς ἄλλαις πάσαις [ἀρεταῖς] ἢ πόλις. Οὐδ' ἂν Μελάνωπος ἰσχύσει πλεῖον κωλύων ὑμᾶς μιμεῖσθαι τὴν ἐαυτῶν χρηστότητα καὶ φιλοφροσύνην, ἢ παρακαλῶν — οὐκ Αἰσχίνης, οὐδαμῶς μὰ τοὺς θεοὺς· (17) οὐ γὰρ αὐτάρχεις οὐδ' εὐτυγῆς πείθειν ἔγωγε τὴν πατρίδα τὴν ἐμήν, καὶ μάλιστα νῦν, ἐμαυτοῦ χάριν πείθειν δοκῶν — ἀλλ' ὁ τῆς πόλεως τρόπος καὶ τὸ πάλαι ὑμῶν ὄνομα καὶ τὸ τῶν προγόνων ἦθος, ᾧ ἀναγκαιότερον δῆπουθεν ἢ Μελάνωπος καθ' ἡμῶν δεομένῳ προσέχειν.

petentes. (10) Nam proxime patriam consistere mihi videbatur magis eorum esse, qui calamitatem suam cavillantes parvi facerent, quam eorum quibus cara sua est patria. Nam qui sincere patriam dilexerit, ei quam longissime potius ab ea discedendum fuerit, neque ullum in oculis habendum monumentum, quod animum cruciaret. (11) Ac ne Rhodi quidem mansi: sed in continente, quæ e regione insulae est, delegi parvum quoddam castellum, Ammon, ibique emi prædia tot talentis, quot emi ab eo consentaneum erat, qui olim Philippi, post Alexandri mercenarius fuerat, quique Macedonibus et Phocenses et Græcorum prodiderat libertatem. Hic sedeo cum septem famulis, et duobus dumtaxat sodalibus et matre, (12) quæ anno ætatis tertio et septuagesimo navigavit mecum, particeps futura inflictæ mihi per vos calamitatis; et cum uxore, quæ una mecum ex urbe excessit, prohibente eam patre, et legibus (fortasse manere cogentibus, magis gnara morum civitatis, quam legum; et cum tribus liberis, qui ne nunc quidem suam calamitatem intelligunt, nec qualem sibi nascentibus patriam dii dederint, Atheniensium civitatem, et quali, statim ut nati fuerant, sint urbe privati. (13) Ac alii quidem, ut video, suos liberos vel in Bœotia vel in Ætolia natos ad vos mittunt, ut vestra disciplina erudiantur: quibus vero hæc a natura tributa fuerant, quum patris essent, non populi beneficio in urbem adscripti, aut ob turpia facinora condemnati, ii exsulant adhuc infantes, et in paupertate educantur, in solitudine et exsilio paterno. (14) Ac de Lycurgi liberis ad vos scribit Demosthenes, et recte facit, qui paternum eis debitum condonari petat, et vos nihil aliud egistis nisi quod Athenienses decebat, ac miserti eorum condonastis — vestri enim moris est, facile et irasci et redire in gratiam —: (15) ego vero a vobis impetrare non potero, si pro meis liberis orem, non modo ne in orbitate alantur, sed etiam ne simul et orbati sint et exsules? quum nihil peccarint, quippe pueri, neque aliqua ratione sint condemnati, et perpesti tamen omnia quæ condemnatis usu veniunt. Tandem recordamini mei, Athenienses, et precibus meis benigne locum date, nunc nostri rationem habentes. Agite ergo, Athenienses, concedite ea quæ vestri moris sunt, et moderatione utimini. (16) Neque a vestris moribus recedatis, neque gloriam vestram destruetis, quam bonitatis et humanitatis nomine majorem quam ceteris virtutibus civitas vestra consecuta est. Neque plus valeat Melanopus, qui vobis obstat, quominus vestram bonitatem et humanitatem imitemini, quam qui vos adhortatur, et is quidem non Æschines — nequamquam medius fidius, (17) neque enim ego satis aut virum aut facundia habeo, ad persuadendum patriæ meæ, præsertim quum nunc meam causam agere videar —, sed civitatis mos, et antiquum vestrum nomen, et majorum consuetudo. Quæ pluris facienda est scilicet, quam Melanopus, qui ea flagitat quæ vobis sunt indecora.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΣ.

I. KATA ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Fig. Steph.

Ὁ μὲν δημαγωγὸς ἑμῶν, ὃ Ἀθηναῖοι, καὶ θανάτου 90 τιμημένους ἑαυτῶ ἔαν ἐξελεγχθῆ ὅτι οὖν εἰληφῶς παρ' Ἄρκαλου, οὗτος φανερώς ἐξελέγχεσθαι δῶρα εἰληφῶς παρὰ τούτων οἷς ἐναντία πράττειν ἔφη τὸν ἄλλον χρόνον· πολλῶν δ' ὑπὸ Στρατοκλέους εἰρημένων καὶ τῶν κλειστῶν προκατελημμένων κατηγορημάτων, καὶ περὶ μὲν αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς δίκαιας καὶ ἀληθεῖς ἀποδείξεις εἰρηκίας, περὶ δὲ τῶν ἀκαλούθων τούτοις Στρατοκλέους εἰρηκότος καὶ τὰ ψήφισματα ἀνεγνωκότος ἦδη τὰ περὶ τούτων, (2) ὑπόλοιπον ἡμῖν, ὃ Ἀθηναῖοι, καὶ ταῦτ' ἀγωνιζομένοις 11 ἔγωγα τηλικούτων ἡλίκοις οὐδὲ πώποτε γέγονε τῇ πόλει, κοινῇ πᾶσιν ἑμῖν παρακαλεῦσθαι, πρῶτον μὲν ἡμῖν τοῖς λοιποῖς συγγνώμην ἔχειν, ἂν τῶν αὐτῶν ἐνοις περιπίπτωμεν (οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλώμεν ἑμᾶς, ἀλλ' ἵνα ὀργίζησθε μᾶλλον παροξυνόμενοι, δις περὶ τῶν αὐτῶν ἔρῳμεν), ἔπειτα μὴ προΐεσθαι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἀπάσης δίκαια, μηδὲ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀντικατα- 15 λάσσειν τῶν τοῦ κρινόμενου λόγων. (3) Ὅρατε γάρ, ὃ Ἀθηναῖοι, ὅτι παρὰ μὲν ἑμῖν Δημοσθένους οὕτωσι κρινεται, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἑμῖς· οἱ σκοποῦσι τίνα ποτὲ γνώμην ἔχετε περὶ τῶν τῇ πατρίδι συμφερόντων, καὶ πότερον τὰς ἰδίας τούτων δωροδοκίας καὶ πονηρίας ἀναδέεσθε εἰς ἑμᾶς αὐτούς, ἢ φανερόν πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσετε διότι μισαῖτε τοὺς κατὰ τῆς πολιτείας δῶρα λαμβάνοντας, καὶ οὐχ ἵ' ἀφῆτε ζητεῖν προστά- 20 ζετε τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ, ἀλλ' ἵνα ἀποφηνάντων τούτων ἑμεῖς τιμωρήσῃσθε τῶν ἀδικημάτων ἀξίως. (4) Νυθὶ τοίνυν τούτο ἐφ' ἑμῖν ἐστὶ. Ψηφισαμένου γὰρ τοῦ δήμου δίκαιον ψήφισμα, καὶ πάντων τῶν πολιτῶν βουλομένων εὐρεῖν τίνες εἰσὶ τῶν βητόρων οἱ ταμῆσαντες ἐπὶ διαβολῇ καὶ κινδύνῳ τῆς πόλεως χρηματικὰ παρὰ Ἀρκάλου λαβεῖν, καὶ πρὸς τούτοις ψήφισμα τι γράψαντος, ὃ Δημοσθένης, σοῦ καὶ ἑτέρων 25 πολλῶν, ζητεῖν τὴν βουλήν περὶ αὐτῶν, ὡς αὐτῇ κέρειον ἐστίν, εἰ τινες εἰλήφασιν παρὰ Ἀρκάλου χρυσίον, (5) ζητεῖ ἡ βουλή, οὐκ ἐκ τῶν προκλήσεων μαθεύσασα τὸ δίκαιον, οὐδὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πίστιν τὴν περὶ αὐτῆς ἐπὶ σοῦ καταλύσαι βουλομένη, ἀλλ' ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀρεοπαγῖται εἶπον, προορώσα ἡ βουλή, ὃ ἄνδρες, τὴν τούτων ἰσχὴν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν καὶ πράττειν δύναμιν, οὐκ ολιμένη δὲ δεῖν οὐδεμίαν ὑπολογίζεσθαι τῶν περὶ αὐτῆς ἐσομένων βλασφη-

I. CONTRA DEMOSTHENEM.

Iste quidem populi ductor, Athenienses, qui ipse capit-
tis se condemnavit si quidquam ab Harpalo accepisse
convinceretur, manifesto convictus est acceptorum ab his
munerum, quibus se hactenus adversari est professus;
quum autem Stratocles multa verba fecerit, et pleraque
crimina jam occupata sint, ac senatus Areopagiticus ip-
sius indicii æquas et veras rationes attulerit, de iis vero
quæ inde consequantur Stratocles sit locutus ac decreta
jam quæ huc pertinent recitarit: (2) relinquitur nobis,
Athenienses, tantam præsertim causam agentibus quanta
nulla unquam oblata est reipublicæ, ut vos ex æquo om-
nes hortemur primum ut nobis reliquis veniam detis, si
forte in quædam ab aliis jam allata inciderimus (nec enim
eo repetemus eadem ut vos obtundamus, sed ut ad majorem
iracundiam concitemini), deinde ne commune jus
totius civitatis negligatis, sed salutem publicam cum rei
eloquentia commutetis. (3) Illud enim videtis, Athenienses,
apud vos quidem de Demosthene fieri iudicium, apud
alios autem de vobis: qui observant quemadmodum patriæ
commodis studeatis, atque ntrum propriam istorum cor-
ruptionem et improbationem in vos recipiatis, an vero
mortalibus omnibus declaraturi sitis vestrum in eos odium
qui largitionibus in reipublicæ fraudem corrumpuntur,
neque vos inquisitionem istam senatui Areopagitico man-
dasse ut delatos absolveretis, sed ut, ejus indicio cognito,
vos illos, ut eorum facinora merentur, ulcisceremini. (4) Id
igitur nunc vobis in manu. Nam quum justum plebiscitum
sit, omnesque cives investigare cupiant quinam isti
oratores sint qui cum ignominia et periculo reipublicæ
pecuniam ab Harpalo accipere non dubitarint, prætereaque
tu ipse, Demosthenes, ac multi alii decreto hac de re
inquiri jusseritis a senatu, instituto majorum, num qui au-
rum ab Harpalo acceperint: (5) inquisivit senatus; neque
vero is ex istis cohortationibus quid justum sit didicit,
neque veritatem et fidem suam in tua causa perdere voluit,
sed, ut et ipsi Areopagitæ dixerunt, eo quod senatus
istorum vires ac tum verbis faciendis tum rebus gerendis
potentiam prospexit, neque committendum censuit, ut

30 μῶν, εἴ τις μέλλει τῆ πατρίδι [ἀπ'] αὐτῆς αἰτία μοχθηρὰ καὶ κίνδυνος εἶσθαι. (6) Τούτων, ὡς ἐδόκει τῷ δήμῳ, καλῶς καὶ συμφερόντως πεπραγμένων αἰτίαι νῦν καὶ προκλήσεις καὶ συκοφανταί παρὰ Δημοσθένους ἤκουσιν, ἐπειδὴ οὗτος ἀποπέφανται εἰκοσιτάλαντα ἔχων χρυσοῦ· καὶ ἡ τῶν ἐκ προνοίας φόνων ἀξιόπιστος οὔσα βουλή τὸ δίκαιον καὶ ἀληθές εὑρεῖν, καὶ κυρία δικάσαι τε περὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς

91 ἐκάστου τῶν πολιτῶν, καὶ τοῖς μὲν βιβλίῳ θανάτῳ τετελευτηκῶσι βοηθῆσαι, τοὺς δὲ παράνομόν τι τῶν ἐν τῇ πόλει διαπεπραγμένους ἐκβαλεῖν ἢ θανάτῳ ζημιῶσαι, νῦν ἐπὶ τοῖς κατὰ Δημοσθένους ἀποπεφασμένοις χρήμασιν ἄκυρος ἔσται τοῦ δίκαιου;

7. Ναί· κατέψευσαι γὰρ ἡ βουλή Δημοσθένους. Τοῦτι γὰρ ἐστὶν ὑπερβολὴ τοῦ πράγματος. Σοῦ κατέψευσαι καὶ Δημάδου; καθ' ὃν οὐδὲ τάλυθές εἰπεῖν, ὡς ἔοικεν, ἀσφαλές ἐστίν; οἱ πολλὰ πρότερον τῶν κοινῶν ἐκείνη ζητεῖν προσετάξατε καὶ διὰ τὰς γενομένας ζητήσεις ἐπηρέσατε; οὐκ ὃ ἡ πόλις ἅπασα οὐ δύναται ἀναγκάσαι τὰ δίκαια ποιεῖν, κατὰ τούτων ἡ βουλή ψευδῆς ἀποφάσεις πεποιθται; ὦ Ἡράκλεις. (8) Διὰ τί οὖν ἐν τῷ δήμῳ συνεχέωρες, ὡς Δημοσθένης, ἐν ἀποφάνῃ σου ἡ βουλή, θάνατον ἑαυτῶ τὴν ζημίαν; καὶ διὰ τί πολλοὺς ἀνήρηκας σὺ ταῖς τῆς βουλῆς ἰσχυριζόμενος ἀποφάσεις; ἢ ποῖ νῦν ἔλθων ὁ δῆμος ἢ τίσι προστάξας ζητεῖν περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων εἶρη τὴν ἀλήθειαν; (9) Τὸ μὲν γὰρ συνέδριον τὸ πρότερον δοκοῦν εἶναι πιστὸν σὺ καταλύεις ὁ δημοτικὸς εἶναι φάσκων, ᾧ τὴν τῶν σωμάτων φυλακὴν ὁ δῆμος παρακαταθήκην ἔδωκεν, ᾧ τὴν πολιτείαν καὶ δημοκρατίαν πολλακίς ἐγχεχεῖρικεν, ὃ διαπεφύλαχε τὸ σὸν σῶμα τοῦ βλασφημεῖν περὶ αὐτοῦ μέλλοντος πολλάκις (ὡς σὺ φῆς) ἐπιβουλεύθην, ὃ φυλάττει τὰς ἀπορρήτους διαθήκας, ἐν αἷς τὰ τῆς πόλεως σωτήρια κεῖται.

10. Δίκαια μὲν οὖν, δίκαια τρόπον γέ τινα πάσχει τὸ συνέδριον· εἰρήσεται γὰρ ἂ γινώσκω. Δυσὶν γὰρ θάτερον ἐχρῆν αὐτοῦς, ἢ καὶ τὴν προτέραν ζήτησιν τὴν ὑπὲρ τῶν τριακοσίων ταλάντων τῶν παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀφικομένων ζητεῖν, καθάπερ συνέταξεν ὁ δῆμος, ἵνα τότε δόντος δίκην τοῦ θηρίου τούτου, καὶ τῶν μερισσαμένων ἐκεῖνα τὰ χρήματα φανερῶν γενομένων, καὶ τῆς περὶ Θηβαίους προδοσίας ἐξελεγχθείσης ἦν οὗτος προδεδώκεν, ἀπὸ πλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ δίκην ἀξίαν δόντος. (11) ἢ εἰ ταῦθ' ὑμεῖς ἐβούλεσθε Δημοσθένη συγχωρεῖν καὶ πολλοὺς ἐν τῇ πόλει τοὺς καθ' ἑμῶν δωροδοκῆσοντας εἶναι, τὴν περὶ τῶν νῦν ἀποπεφασμένων ζήτησιν χρημάτων μὴ προσδέχασθαι, πείραν ὑμῶν ἐν τοῖς πρότερον εἰληφότας· ὅπου γε οὕτω καλῶς καὶ δικαίως τῆς ἀποφάσεως τῆς κατὰ τούτου καὶ τῶν ἄλλων νυνὶ γεγενημένης, καὶ τῆς ἐξ Ἄρειου πάγου βουλῆς οὔτε τὴν Δημοσθένους οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης, ἀλλὰ τὸ δίκαιον αὐτὸ καὶ τάλυθές προὔργιατερον πεποιημένης, (12)

ullius contra se jaciendi maledicti metu patriæ suæ ullum crimen aut periculum crearetur. (6) Hæc quum populi judicio recte et utiliter acta essent, nunc querelæ et provocaciones et calumniæ a Demosthene afferuntur, posteaquam indicatum est eum viginti auri talenta accepisse: is ergo senatus, cujus gravis est auctoritas in vere perversitandis et recte dijudicandis cædibus consulto factis, qui potestatem habet tum de corpore et vita civis cujusvis pronuntiandi, tum violenta morte perentis opitulandi, eos autem qui aliquid legibus in hac urbe interdictum commiserunt, vel ejiciendi vel capite plectendi: is ergo nunc, indicio de pecunia contra Demosthenem facto, jus suum et auctoritatem amittet?

7. Quidni? falso enim præjudicio senatus Demosthenem oppressit. Eo enim usque procedit summa ejus impudentia. Te scilicet ac Demadem mendacio oppressit, contra quos, ut res declarat, nec vera dicere tutum est? qui prius multa publica negotia ei inquirenda mandastis factaque inquisitiones laudastis? et quos universa civitas cogere non potest ut ea que æqua sint faciant, contra eos senatus falsum indicium fecit? O Juppiter! (8) Cur ergo in comione capite pœnas dare non recusabas, Demosthenes, si te senatus detulisset? Cur tu multos sustulisti indicis senatus nitens? Quo se nunc populus convertat, aut quibusnam inquisitionem obscurorum et magnorum facinorum mandel ad comperendam veritatem? (9) Nam id concillium quod prius fide dignum habitum est, tu qui te popularem perliberi postulas, evertis, cujus fidei populus vitam civium commisit, cui rempublicam et libertatem sæpe custodiendam tradidit, quod tuum corpus, ut scilicet se nunc conviciis incesseres, defendit sæpe (ut tu ais) insidiis appetitum, quod denique arcana pacta conservat, in quibus sita est salus reipublicæ.

10. At jure hoc, jure quodammodo accidit concilio: nec enim dissimulabo sententiam meam. Decuit enim senatores, aut prius etiam de trecentis talentis a rege Persarum allatis inquirere quemadmodum populus constituerat, ut tum ista bellua supplicio affecta, et iis qui pecuniam istam partiti erant cognitis, et proditione qua Thebanos iste perdidit in lucem prolata, isto populi duce liberati essemus pro merito mulctato: (11) aut, si vos ista condonare Demostheni voluissetis, quo multi in urbe existerent qui contra vos munera caperent, hanc indicatæ jam pecuniæ inquisitionem non suscipere, ut qui prius quibus animis essetis periculum fecissent; quippe quum indicio nunc adeo recte et juste contra istum et ceteros facto senatus Areopagiticus neque Demosthenis neque Demadis opes formidaret, sed majorem æquitatis et veritatis rationem habue-

οὐδὲν ἤττον περιέρχεται Δημοσθένης περί τε τῆς βου-
 λῆς βλασφημιῶν καὶ περί ἑαυτοῦ λέγων ὡςπερ ἴσως καὶ
 πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα χρήσεται λόγοις ἑξαπατῶν ὑμᾶς,
 ὡς ἐγὼ Θεβαίους ὑμῖν ἐποίησα συμμάχους· οὐκ,
 ἀλλὰ τὸ κοινῆ συμφέρον ἀμφοτέροις ἐλυμήνω ταῖς πό-
 λεσιν, ὡς Δημοσθενες. « Ἐγὼ παρέταξα πάντας εἰς Χαι-
 25 ρώνειαν » οὐκ, ἀλλὰ ἔλιπες μόνος αὐτὸς τὴν ἐκεῖ τάξιν·
 « Ἐγὼ πολλὰς ὑπὲρ ὤμων ἐπρίσθευσα πρεσβείας· »
 (13) ἐφ' οἷς οὐκ οἶδ' ὅ τί ποτ' ἂν ἐποίησεν ἢ τίνας ἂν
 εἶπε λόγους, εἰ συνέθη κατορθῶσαι αὐτῶν ἢ συνεδού-
 λωσεν, ὃς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀτυχήμασι καὶ κακοῖς
 ἅπασαν ἐπεληλυθὸς τὴν οἰκουμένην θύμας ἀξιοὶ δωρεὰς
 αὐτῶ δεδόσθαι τὰς μεγίστας, λαμβάνειν δῶρα κατὰ
 40 τῆς πατρίδος καὶ λέγειν καὶ πράττειν κατὰ τοῦ δήμου
 ἢ ἂν βούληται. (14) Καὶ Τιμοθέω μὲν, ὡς Ἀθηναῖοι,
 Πελοπόννησον περιπεύσαντι καὶ τὴν ἐν Κερκύρα ναυ-
 μαχίαν νικήσαντι Λακεδαιμονίους καὶ Κόνωνος υἱεὶ τοῦ
 τοῦς Ἑλληνας ἑλευθερώσαντος καὶ Σάμων λαβόντι καὶ
 Μεθώνην καὶ Πύδναν καὶ Ποτιδαίαν καὶ πρὸς ταύταις
 ἑτέρας εἴκοσι πόλεις, οὐκ ἐποίησασθε ὑπόλογον, οὐδὲ
 5 τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως οὐδὲ τῶν ὄρκων, οὐς ὁμο-
 92 μοχότας ἐφέρετε τὴν ψῆφον, ἀντικατηλλάξασθε τὰς
 ταυτάς εὐεργεσίας, ἀλλ' ἑκατὸν ταλάντων ἐτιμή-
 σατε, ὅτι χρήματ' αὐτὸν Ἀριστοφῶν ἐφη παρὰ Χίων
 εἰληφέναι καὶ Ροδίων. (15) Τὸν δὲ κατὰπτυστον τοῦ-
 τον καὶ Σκυθὴν (ἐξάγομαι γάρ), ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ ἀλλὰ
 πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή ζητήσασα ἀποπέφαγκε
 χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν, καὶ ὃς ἀποπέφανται μισθαρ-
 5 ῶν καὶ δωροδοκῶν κατὰ τῆς πόλεως καὶ ταῦτα ἐξελέ-
 λεγται, τοῦτον οὐ τιμωρησάμενον παράδειγμα ποιή-
 σετε τοῖς ἄλλοις; ὃς οὐκ ἐκ τῶν βασιλικῶν μόνον εἰλη-
 φὸς χρυσίον φανερός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς
 πόλεως κεχρηματισμένος· ὁ νῦν οὐδὲ τῶν ὑπὸ Ἄρπά-
 λου κομισθέντων χρημάτων εἰς τὴν πόλιν ἀποσχόμενος.
 (16) Κάτιοι τί μέρος ἐστὶ τῶν ὑπὸ Τιμοθέου πεπραγ-
 μένων ἀγαθῶν ὡς Δημοσθένης ἐπρίσθευσεν εἰς Θεβας
 10 πρεσβείας; ἢ τίς οὐκ ἂν καταγελάσειεν ὤμων τῶν τοῦτο
 τολμώντων ἀκούσειν, ἀντιθεὶς ἐφ' αἷς οὗτος σεμνύνεται
 πράξεσιν ἐκείνας ὡς Τιμόθεος ὑμᾶς καὶ Κόνων εὐεργέ-
 τησαν; ἀλλὰ γὰρ οὐ πρὸς τοῦτο τὸ κάθαρμα παραβόλ-
 λειν οἶσι τοὺς ἀξία καὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων
 ὑπὲρ ὤμων πράξαντας. Παρασχόμενος οὖν τὸ ψήφι-
 15 σμα τὸ Τιμοθέω γενόμενον πάλιν ἐπὶ τοὺς περὶ τούτου
 λόγους βαδιοῦμαι. Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

17. Ὁ τοιοῦτος, ὡς Δημοσθενες, πολίτης, ὃς δικαίως
 ἂν καὶ συγγνώμης καὶ χάριτος ἐτύγχανε παρὰ τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς χρόνοις συμπολιτευομένων, οὐ λόγοις ἀλλ'
 ἐργοῖς μεγάλα τὴν πόλιν ἀγαθὰ ποιήσας, καὶ διαμεί-
 νας ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ οὐκ ἄνω καὶ κάτω μεταβα-
 λόμενος ὥσπερ σὺ, ἐτελεύτησεν οὐ τηλικαύτας τὸν
 20 ὄψον αἰτήσας δωρεὰς ὥστε τῶν νόμων εἶναι κρείττων,
 οὐδ' οἰόμενος δεῖν τοὺς ὁμομοχότας κατὰ τοὺς νόμους

rit, (12) nihilominus Demosthenes circumit senatum in-
 sectans et semetipsum jactans iis verbis quibus fortasse
 apud vos statim utetur decipiendi gratia, quum dicet :
ego effecti ut Thebani societatem vobiscum intrent ;
 non, sed id quod æque civitati utrique expediebat, tu
 corrupisti, Demosthenes; *ego omnes ad Chæroneam in
 aciem eduxi*; non, sed solus illic aciem deseruisti; *ego
 multas pro vobis legationes obtii* : (13) quibus elatus
 equidem nescio quid egisset aut quæ verba fecisset, si
 consilia ejus successum habuissent, qui ad tales calami-
 tates et tanta mala conflanda totum orbem terrarum pera-
 gravit, et tamen præmia sibi maxima decerni postulat, ut
 et in patriæ fraudem munera capiat et contra populum
 quidvis et dicat et faciat impune. (14) Ac Timotheo qui-
 dem, Athenienses, qui Peloponnesum classe circumvectus
 est quique Lacedæmonios navali ad Coreyram prælio su-
 peravit, et qui Conone, Græcis libertatis restitutore, natus
 fuit, et a quo captæ sunt Samus, Methone, Pydna, Poli-
 dæa et præter has aliæ viginti urbes, nihil apud vos ista
 profuerunt, neque talia beneficia cum judicio tum consti-
 tuto et jurejurando, quo dato suffragia ferebatis, commu-
 tastis, sed centum talentis mulctastis, quod eum Aristo-
 phon dixit a Chiis et Rhodiis pecuniam accepisse : (15)
 impurum autem istum Scytham (neque enim temperare
 mihi queo), quem non unus vir, sed totus ex Areopago
 senatus, facta inquisitione, pecuniam contra vos habere
 indicavit, quem esse mercenarium et captatorem mune-
 rum contra rempublicam declaravit et harum rerum con-
 viciv, eum non ulciscemini? in eum exempla non edetis?
 quem non modo regium aurum accepisse constat, sed
 ipsam etiam rempublicam esse depeculatam, et nunc ne ab
 Harpalo quidem allata pecunia abstinuisse. (16) Enimvero
 quam meritum Timothei partem constituunt Demosthe-
 nis legationes Thebis obitæ? aut quis non derideat vos,
 qui audire ista non gravemini, si conferat eas actiones
 quibus iste gloriatur cum Timothei et Cononis beneficiis?
 Sed non decet cum quisquilliis istis eos comparari qui res
 pro vobis et republica nostra et majoribus dignas gesse-
 runt. Quare senatus consulto de Timotheo exhibito, rever-
 tar ad orationem de isto institutam. Recita.

SENATUS CONSULTUM.

17. Talis fuit ille civis, Demosthenes, qui jure et veniam
 et gratiam invenisset a suis civibus, quippe qui non dictis
 sed factis multa officia reipublicæ præstitit, qui idem æm-
 per institutum usque ad obitum tenuit, non ut tu crebris
 mutationibus fluctuavit, neque tantas remunerationes a
 populo flagitavit ut superior esset legibus, neque postula-

οἰσειν τὴν ψῆφον ἄλλο τι προουργικώτερον ποιῆσθαι τῆς εὐσεβείας, ἀλλ' ὑπομένων κατακρίνεσθαι, εἰ δοῦναι τοῖς δικασταῖς, καὶ οὐ καιροῦς λέγων, οὐδ' ἕτερα φρονῶν καὶ δημηγορῶν.

18. Οὐκ ἀποκτανεῖτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν μιὰρὸν τοῦτον ἄνθρωπον, ὃς πρὸς ἑτέροις πολλοῖς καὶ μεγάλοις ἁμαρτήμασι καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν περιεῖδεν ἀνάστατον γενομένην, τριακῶσια τάλαντα λαβὼν εἰς τὴν ἐκείνων σωτηρίαν παρὰ τοῦ Περωῶν βασιλέως, καὶ Ἀρκάδων ἡχόντων εἰς Ἴσθμὸν καὶ τὴν μὲν παρὰ Ἀντιπάτρου πρεσβείαν ἀπρακτὸν ἀποσταλάντων, τὴν δὲ παρὰ Θηβαίων τῶν τολαιπύρων προσδεξαμένων, οἱ κατὰ θάλατταν μόλις ἀφίκοντο πρὸς ἐκείνους, ἰκετηρίαν ἔχοντες καὶ κηρύκια συμπεπλεγμένα (ὡς ἔφασαν) ἐκ τῶν θαλλῶν, (19) ἐροῦντες τοῖς Ἀρκάσιον ὅτι οὐ τὴν πρὸς τοὺς Ἑλλήνας φιλίαν Θηβαῖοι διαλύσαι βουλόμενοι τοῖς πράγμασιν ἐπανέστησαν, οὐδ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν πράζοντες, ἀλλὰ τὰ παρ' αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ πόλει γινόμενα φέρειν οὐκέτι δυνάμενοι, οὐδὲ τὴν δουλείαν ὑπομένειν, οὐδὲ τὰς ὕβρεις ὄραν τὰς εἰς τὰ ἐλευθερά σώματα γινομένης. (20) Οἷς ἐτόιμον γενομένην τῶν Ἀρκάδων βοήθειαν, καὶ ἐλεησάντων ἐν οἷς ἦσαν κακοῖς, καὶ φανερὸν ποιησάντων ὅτι τοῖς μὲν σώμασι μετὰ Ἀλεξάνδρου διὰ τοὺς καιροὺς ἀκολουθεῖν ἠναγκαζόντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μετὰ Θηβαίων καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἦσαν, καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Ἀστύλου ὄντιος ὄντος (ὡσπερ καὶ Στρατοκλῆς εἶπε) καὶ δέκα τάλαντα αἰτοῦντος ὥστε ἀγαγεῖν τὴν βοήθειαν τοῖς Θηβαίοις, καὶ τῶν πρεσβευτῶν ὡς τοῦτον ἐλθόντων, ὃν ἤδεσαν ἔχοντα τὸ βασιλικὸν χρυσίον, καὶ δεομένων καὶ ἰκετεύοντων 40 δοῦναι τὰ χρήματα εἰς τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, (21) οὐκ ἐτόλμυσεν ὁ μιὰρὸς οὗτος καὶ ἀσεβὴς καὶ αἰσχροκερδὴς ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων ὧν εἶχε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι, τοσαύτας δρῶν ἐπιπιδας ὑποφαινούσας εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν, ἀλλὰ περιεῖδεν ἑτέρους δόντας τοῦτο τὸ ἀργύριον (ὡσπερ καὶ Στρατοκλῆς εἶπεν) ὑπὲρ τοῦ πάλιν ἀπελθεῖν οἰκάδε τοὺς ἐξεληλυθότας Ἀρκάδων καὶ μὴ βοηθῆσαι τοῖς Θηβαίοις. (22) 93 Ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ μικροῖς κακῶν ἢ τῶν τυχόντων εἶη τῇ Ἑλλάδι αἰτιος γεγενῆσθαι Δημοσθένης καὶ ἡ τοῦτου φιλαργυρία; ἢ προσήκειν αὐτὸν ὑφ' ὑμῶν ἐλέου τινὸς τυγχάνειν τοιαῦτα διαπεπραγμένον, ἀλλ' οὐ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας καὶ ὑπὲρ τῶν νῦν καὶ ὑπὲρ τῶν πρότερον γεγενημένων ἀδικημάτων; Ἀκούσονται τὴν κρίσιν, ᾧ 5 Ἀθηναῖοι, τὴν ὑφ' ὑμῶν ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ γεγενημένην πάντες ἄνθρωποι: θεωρήσουσιν ὑμᾶς τοὺς κρίνοντας, ὅπως χρήσθε τῶν ταῦτα διαπεπραγμένων. (23) Ὑμεῖς ἔσθε οἱ διὰ πολλῶν τῶν ὑπὸ τούτῳ πεπραγμένων ἀδικημάτων ἐλάττω μεγάλας καὶ ἀπαραίτητους ἐνόιος ἐπιτεθεικότας τιμωρίας. Ὑμεῖς Μένωνα μὲν τὸν μωλωρὸν ἀπεκτείνετε, διότι πᾶσι δὲ ἐλευθερὸν 10 ἐκ Πελλάνης ἔσχεν ἐν τῷ μωλωίνι: Θεμιστίον δὲ τὸν Ἀριδιναῖον, διότι τὴν Ῥοδίαν καθαρίστριαν ὕβρισεν

vit ut qui jurarunt se ex legibus pronuntiaturos pietate supercedendum esse censerent, sed etiam condemnari voluit, si iudicibus visum esset, qui non excusationes temporum attulit, neque aliud sensit, aliud pro concione dixit.

18. Non occidetis, Athenienses, sceleratorum istum hominem, qui praeter alia multa et magna peccata etiam Thebanorum urbem everti passus est, quum a rege Persarum trecenta talenta ad eorum conservationem accepisset? Nam quum Arcades in Isthmum venissent atque Antipatri legatos re infecta dimisissent, et infelicitium Thebanorum admisissent, qui mari aegre ad eos pervenerant, supplices et caduceos oleagineos gestantes, (19) dicturi apud Arcades, Thebanos non eo animo res novas moliri quod Graecorum amicitiam desertam vellent, aut Graecis adversaturi essent, sed quod Macedonum in suam urbem violentiam diutius tolerare non possent, neque perpeti servitutem, neque intueri contumelias quae ingenuis hominibus factae essent. (20) Quibus quum opem ferre Arcades parati essent, adductique essent misericordia malorum in quibus versabantur, ac declarassent se corporibus Alexandrum propter tempora sequi coactos, voluntate autem cum Thebanis et Graecorum libertate fuisse conjunctos, eorumque dux Astylus venalis esset (ut et Stratocles narravit) et decem talenta postulare ob adducenda Thebanis auxilia, ac legati ad istum venissent, quem aurum regium habere scirent, et orarent atque obtestarentur ut pecuniam illam ad civitatis suae salutem conferret, (21) recusavit nefarius iste atque impius et sordidus de magna pecunia quam habebat decem tantum talenta dare, quum quidem videret tantam spem salutis Thebanorum affulgere, neque obstitit quominus alii darent illud argentum (ut et Stratocles dixit), quo Arcadica expeditio domum reverteretur nec opem ferret Thebanis. (22) Numquid videtur vobis parvorum malorum ac vulgarium universae Graeciae auctor extitisse Demosthenes et ejus avaritia? num debere ei venia a vobis his factis, ac non potius ultimum supplicium ob injurias tam recentes quam veteres illas? Audient iudicium, Athenienses, hoc die a vobis factum omnes homines; spectabunt vos, iudices, quo pacto tractaveritis hominem tam facinosum. (23) Vos estis qui ob delicta ejus injuriis multo leviora magna supplicia nullis mitigati deprecationibus inflixeritis. Vos Menonem molitorem occidistis, quod ingenuum puerum Pellenaem in pistrino habuisset; vos Themistium Aphidnaem, quod initius Eleu-

Ἐλευσινίοις, θανάτῳ ἐξημώσατε, Εὐθύμαχον δέ, ἰστί τὴν Ὀλυθίαν παιδίσκην ἔστησεν ἐκ' οἰκῆματος. (21) Διὰ δὲ τοῦτον τὸν προδότην παίδας καὶ γυναῖκας αἱ Ἰθηθαίων ἐπὶ τὰς σκηνὰς τῶν βαρβάρων διενεμήθησαν, πόλις ἀστυγείτων καὶ σύμμαχος ἐκ μίσσης τῆς Ἑλλάδος ἀνῆρπασται, ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστου τῶν κοινωνησάντων ὑμῖν τοῦ πρὸς Φιλίππον πολέμου· ἀροῦται, φημί, καὶ σπείρεται· καὶ οὐκ ἠλέησε, φημί, ὁ μιαιφὸς οὗτος πόλιν οἰκτρῶς ἀπολυμένην οὕτω, εἰς ἣν ἐπίσβευσεν ὑπ' ὑμῶν ἀποσταλείς, ὅς ἑμὸς ποδὸς καὶ ἑμὸς πρῶτος πολλὰς γέγονεν, ἣν αὐτὸς φησι σύμμαχον ὑμῖν ποιῆσαι· ἀλλὰ πρὸς οὐδ' εὐτυχούντας πολλὰς ἤλασε, τούτους ἀτυχούντας προδέδωκε. (22) Κάκεινοι (ὡς οἱ πρεσβύτεροι λέγουσι) καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας τῆς παρ' ἡμῖν καὶ συνάγοντος ἐν Θήβαις Θρασυβούλου τοὺς φυγάδας ἐπὶ τὴν Φυλῆς κατάληψιν, καὶ Λακεδαιμονίων ἰσχυόντων καὶ ἀπαγορευόντων μηδένα Ἀθηναίων ὑποδέχασθαι μηδ' ἐκπέμπειν, ὅμως συνέπραττον τῷ δήμῳ τὴν καθόδον καὶ τὸ πολλὰς ἀνεγνωσμένον παρ' ὑμῖν ἐψηφίσαντο ψήφισμα, μὴ περιορῶν ἂν τις δεῖλα διὰ τῆς γῶρας τῆς Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται. (23) οὗτος δὲ ὁ κοινὸν αὐτὸν τοῖς συμμάχοις, ὡς αὐτίκα φήσει, παρέχων οὐδὲν τοιοῦτον ἐπραξεν, οὐδὲ τῶν χρημάτων ὧν ἔλαβεν εἰς τὴν τούτων σωτηρίαν οὐδὲν ἠθέλησε προέσθαι. Ὡν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες, μνησθέντες, καὶ τὰ ἀτυχήματα τὰ γινόμενα διὰ τοὺς προδότας θεωρήσαντες ἐν ταῖς Ὀλυθίων καὶ Θηβαίων συμφοραῖς, ὑπερῶν ἡμῶν αὐτῶν ὀρθῶς νυνὶ βουλευσθε, καὶ τοὺς δωροδοκῶντες ἐθέλοντας κατὰ τῆς πατρίδος ἀνελόντας ἐν ὑμῖν αὐτοῖς καὶ τοῖς θεοῖς τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἔχετε. (24) Μόνως γὰρ οὕτως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μόνως καὶ τοὺς ἄλλους ποιήσετε βελτίους, ἂν τοὺς ἐνδόξους τῶν πονηρῶν ἐξελέγξαντες κολάσητε τῆς πονηρίας ἀξίως. Τούτους μὲν γὰρ τυχόντας τῶν κρινόμενων, ὅταν ἄλωσιν, οὐδεὶς οἶδεν οὐδὲ ζητεῖ πυνθῆσθαι τί πεπόνθασιν· τοὺς δ' ἐνδόξους πάντες πυνθάνονται, καὶ τοὺς δικάζοντας ἐπαίνουσιν, ὅταν τὸ δίκαιον μὴ πρόνῃται ταῖς τῶν κρινόμενων δοξαῖς. Ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα τὸ Θηβαίων. Λέγε τὰς μαρτυρίας. Ἀναγίνωσκε τὰς ἐπιστολάς.

ΨΗΦΙΣΜΑ. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

22. Μισθωτὸς οὗτος, ὦ Ἀθηναῖοι, μισθωτὸς οὗτός ἐστι παλαιός. Οὗτος ἦν ὁ τὴν πρεσβείαν τὴν παρὰ Φιλίππου πορευομένην ὡς ἡμῶν ἐκ Θηβῶν καλέσας, καὶ τοῦ λυθῆναι τὸν πρῶτον πόλεμον αἰτίας γενόμενος· οὗτος Φιλοκράτει συνωμολογεῖτο τῷ γράψαντι πρὸς Φιλίππον εἰρήνην, δι' ἣν ὑμεῖς ἐκεῖνον ἐξεβάλατε, καὶ ζήτησθε τοὺς πρεσβείαν ἐμισθώσατο τοῖς μετ' Ἀντιπάτρου δεῦρ' ἔλθοῦσιν, ἀναλαμβάνων αὐτοὺς καὶ τὸ κολακεύειν τοὺς Μακεδόνας πρῶτος εἰς τὴν πόλιν εἰσάγων. (23) Μὴ ἀφῆτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ ἀφῆτε τὸν ἐπὶ τοῖς

istis Rhodiam citharistriam violasset, capite multastis; Euthymachum item, quod puellam Olynthiam prostituisset.

(24) Ob istum vero proditorem liberi et uxores Thebanorum in tabernacula barbarorum sunt distributæ, urbs finitima et fœderata e media Græcia est abrepta, aratur et conseritur urbs Thebanorum qui nobiscum una bellum Philippo intulerunt; aratur, inquam, et conseritur; nec misertus, inquam, est impurus iste civitatis adeo miserabiliter pereuntis, in quam legatus a vobis missus est, cujus sacris et mensis sæpe interfuit, et quam ipse ait sua opera sociam vobis esse factam. Verum ad quos rebus secundis sæpe est profectus, eos rebus adversis deseruit. (25) Illi (ut seniores narrant) abrogata nostra libertate et Thrasibulo Thebis exules colligente ad Phylam occupandam, quamvis Lacedæmonii rerum potirentur et quemquam Atheniensium recipi vetarent aut dimitti, tamen adjutores populo fuerunt ad patriam recuperandam, et sæpe recitatum apud vos decretum fecerunt, non esse connivendum si quis Atheniensium armatus regionem Thebanorum transiret: (26) iste autem qui, ut mox gloriabitur, se communem præbet sociis, nihil simile fecit, neque quidquam ejus pecuniæ, quam ad illorum salutem procurandam acceperat, amittere voluit. Quorum vos, iudices, recordati, præsertim quum quæ mala prodicionis sint in Olynthiorum et Thebanorum calamitatibus spectaveritis, vestræ incolumitati nunc ipsi recte consulite, ac largitionum contra patriam avidis e medio sublatis, in vobis ipsis et diis immortalibus spem salutis collocare. (27) Sola enim hac ratione, Athenienses, sola hac ratione alios quoque corrigetis, si principes improborum convictos ita puniveritis ut eorum meretur improbitas. Nam si quis vulgares rei condemnentur, id nemo resciscit neque etiam scire avet quid iis acciderit: de illustribus autem omnes sciscitantur et laudant iudices, ubi jus et æquum gloriæ reorum non condonarint. Recita decretum Thebanorum. Dic testimonia. Lege literas.

DECRETUM. TESTIMONIA. LITERÆ.

28. Mercenarius iste est, Athenienses; mercenarius iste fuit jam olim. Iste est qui legationem a Philippo proficiscentem ad nos Thebis vocavit, et primi belli deponendi auctor fuit; iste cum Philocrate consilia contulit qui pacem decrevit cum Philippo faciendam, ob quam vos illum ejecistis, et bigas legis conduxit qui cum Antipatro huc profecti erant, et excepit eos et Macedonibus assentandi consuetudinem primus in urbem introduxit. (29) Ne absolville, Athenienses, ne dimittite impunitum hominem

94 τῆς πόλεως καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν ἐπιγεγραμμένον ἀτιμώρητον, εἰλημμένον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔωρα ἔχοντα κατὰ τῆς πόλεως, μηδὲ τῆς ἀγαθῆς τύχης ὑμᾶς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀγούσης, καὶ τὸν μὲν ἕτερον τῶν τὴν πατρίδα λελυμασμένων ἐκ τῆς πόλεως ἐκβεβληκυίας, τοῦτον δ' ὑμῖν ἀποκτείνειν παραδούσης, αὐτοῖς τοῖς πᾶσι συμφέρουσιν ἐναντιωθῆτε, ἀλλὰ μετωινύ-
 5 σασθε τὰς τῆς πόλεως πράξεις, εἰς τούτους τοὺς ἡγεμόνας τὰς ἀποτυχίας τρέψαντες. (30) Εἰς ποῖον γὰρ καιρὸν ἀποθήσεσθε τοῦτον ὑπολαβόντες χρήσιμον ὑμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι; ἔχοι τις ἂν εἰπείν ἢ τῶν περιεστηκότων, εἰς ποῖα οὗτος πράγματα εἰσελθὼν ἢ ἴδια ἢ κοινὰ οὐκ ἀνατέτραφεν; οὐκ εἰς μὲν τὴν Ἀριστάρχου οἰκίαν εἰσελθὼν, βουλευσας μετ' ἐκείνου τὸν Νικοδήμῳ θάνατον κατασκευασθέντα, ὃν ἴστε πάντες, ἐξέ-
 10 βαλε τὸν Ἀρίσταρχον ἐπὶ ταῖς αἰσχίσταις αἰτίαις; καὶ τοιοῦτῳ φίλῳ Δημοσθένει ἐχρήσατο, ὥστε δαίμονα αὐτῷ τοῦτον καὶ τῶν γεγεννημένων συμφορῶν ἡγεμόνα νομίσαι προσελθεῖν; (31) Οὐκ ἐπειδὴ τῷ δήμῳ συμβουλεύειν ἤρξατο, ὡς μήποτε ὦφελεν (ἀφήσω γὰρ αὐτοῦ τὰ ἴδια· ὁ γὰρ χρόνος οὐκ ἐπιδέχεται μακρολογεῖν), ἀγαθὸν μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν οὐδὲν γέγονε τῇ πόλει, ἐν
 15 κινδύνοις δὲ καὶ κακοῖς καὶ ἀδοξίᾳ πᾶσα ἢ Ἑλλάς, οὐ μόνον ἢ πόλις, καθέστηκε; καὶ πλείστοις καιροῖς ἐν ταῖς δημηγορίαις χρώμενος ἀπαντας ἀφῆκε τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν καιρούς; καὶ ἐν οἷς τις ἂν φιλόπολις ἀνῆρ καὶ κηδεμὼν προειλετό τι πράξαι, τοσοῦτον ἐδέχσεν ὁ δημαγωγὸς καὶ χρήσιμος αὐτίκα φήσων ὑμῖν γεγενῆσθαι πράξιν τινα προφέρειν, ὥστε καὶ τοὺς πράττοντας ὑπὲρ ὑμῶν τι τῆς αὐτοῦ τύχης ἀνέπλησεν. (32) Ἀπῆρε
 20 Χαρίδημος πρὸς τὸν Περσῶν βασιλέα, χρήσιμος ὑμῖν οὐ λόγους ἀλλ' ἔργοις βουλόμενος γενέσθαι, καὶ τοῖς ἰδίοις τοῖς αὐτοῦ κινδύνοις ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι βουλόμενος τὴν σωτηρίαν παρασκευάσαι· περιὼν οὗτος κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐλογοποιεῖ καὶ τῶν πρακτομένων εἰσεποιεῖ κοινῶν αὐτόν· οὕτω κατέστρεψεν ἢ τύχη ταῦτα ὥστ' ἐναντία γίνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις. (33) Ἐξέπλευσεν Ἐφιάλτης μισῶν μὲν τοῦτον,
 25 ἀναγκαζόμενος δὲ τῶν πραγμάτων κοινωεῖν· ἀφελετο καὶ τοῦτον ἢ τύχη τῆς πόλεως. Εὐθύδικος προηρεῖτο τὰς ὑπὲρ τοῦ δήμου πράξεις· ἔφη τούτῳ Δημοσθένει φίλος εἶναι· οὗτος ἀπόλωτο. (34) Καὶ ταῦθ' ὑμεῖς δρῶντες καὶ ἐπιστάμενοι πολλὸ βέλτιον ἢ ἐγὼ οὐ λογίζεσθε, οὐ σκοπεῖσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, τεκμαιρόμενοι τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγεννημένων, ὅτι οὐδὲν οὗτος χρήσιμος ἀλλ' ἢ τοῖς ἐχθροῖς κατὰ τῆς πόλεως συστήσασθαι
 30 κατασκευῆν ἑτέραν ὅσα ἐπ' Ἄγιδος ἐγένετο; ὅτε Λακεδαιμόνιοι μὲν ἀπαντες ἐξεστράτευσαν, Ἀχαιοὶ δὲ καὶ Ἥλαιοι τῶν πραγμάτων ἐκοινώνουν, ὑπῆρχον δὲ ξένοι μύριοι, Ἀλέξανδρος δὲ (ὡς οἱ * λέγοντες) ἐν Ἰνδοῖς ἦν, ἢ δὲ Ἑλλάς ἀπασα διὰ τοὺς ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων προδότας ἀχθομένη τοῖς παροῦσι πράγμασιν ἡσμένη μεταβολῆν τινα τῶν κακῶν τῶν παρεστηκότων, —
 35 (35) τί οὖν; ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς Δημοσθένει τίς ἦν, ὁ

cujus nomine urbis ceterorumque Græcorum clades sunt inscriptæ, palam convictum acceptorum contra rempublicam munerum, neque quum vos fortunæ benignitas in melius provehat, atque alteram patriæ pestem urbe egerit, istum autem vobis occidendum tradiderit, omnibus utilitatis rationibus adversamini, sed mutatis auguriis res urbis corrigite, atque in istos duces eventus adversos convertite. (30) Ad quod enim tempus reponetis istum, quo eum vobis usui futurum existimetis? Estne vestrum aut circumstantis coronæ quisquam qui dicere possit, quæ isto vel privata vel publica negotia, ubi tractanda suscepit, non everterit? Nonne ista Aristarchii domum ingressus, initis cum eo consiliis de Nicodemi cæde, adornata illa eo quem omnes nostis modo, Aristarchum maxima cum infamia ejecit? Is igitur tali amico usus est Demosthene, ut existimet istius accessum non aliud fuisse quam malum quendam genium et ortarum calamitatum ducem atque auctorem. (31) Nonne, quum populo suadere cepit, quod ulinam nunquam factum esset (nam privata ejus mala omittam; tempus enim prolixitatem orationis non patitur). boni quidem omnino nihil reipublicæ contigit, in periculis vero et malis et ignominia tota Græcia, non tantum nostra urbs, versata est? et quæ plurimæ ei, dum conciones habuit, occasiones oblatae fuerint, omnes nobis utiles occasiones neglexit? Quibus porro temporibus bonus civis aut reipublicæ studiosus aliquid gerendum suscepisset, iis tantum abfuit ut iste populi dux, qui se mox vobis utilem fuisse dicet, actionem aliquam proferret, ut eos etiam qui aliquid quod e re vestra esset, gerebant, sua fortuna oppleverit. (32) Proficiscebatur Charidemus ad Persarum regem, quum prodesse vobis non verbis sed re ipsa cuperet, et privato suo periculo vestram et reliquorum Græcorum salutem procuraret: quum autem iste in foro obambulans verba faceret seque rerum gerendarum socium adscisceret, sic eas fortuna invertit, ut contraria eorum quæ exspectabantur evenirent. (33) Solvit hinc Ephialtes, ac oderat quidem ille istum, sed tamen actionum socium habere cogebatur: etiam hunc ademittit fortuna reipublicæ. Euthydicus populi commodis inservire decreverat; huic se amicum esse Demosthenes professus est; is periit. (34) Quæ quum vos videatis et sciatitis multo melius quam ego, non consideratis, non cogitatis ipsi vobiscum, de præteritis futura conjectantes, nullum istius esse usum nisi ut inimicis adjumento sit ad aliquid aliud mali contra rempublicam comparandum quale illud fuit sub Agide (ἐπ' Αἰγίδος *codd.*; v. *Diodor.* xvii, 62), quum et Lacedæmonii omnes cum exercitu exiissent et Achæi et Elei se cum iis conjunxissent, et decem millia peregrinorum militum in procinctu essent, et Alexander in India esse diceretur, et Græcia universa ob singularum urbium proditores iniquo animo rerum illarum statum patiens aliquod urgentium malorum remedium optaret: (35) quid tum? iis temporibus Demosthenes quis fuit, consulendi dever-

τοῦ συμβουλευῆσαι καὶ γράψαι κύριος καὶ φήσων αὐτίκα
 δὴ μισεῖν τὰ καθεστηκότα πράγματα; εἰ γὰρ τοὺς ἄλ-
 λους κινδύνους. Ἐγραψάς τι περὶ τούτων τῶν κινδύνων;
 συνεβούλευσας; ἐπόρισας χρήματα; μικρὸν χρήσιμος
 ἐγένου τοῖς ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας πράττουσιν; οὐδ'
 ἔτι οὖν, ἀλλὰ περιήεις κατασκευάζων λογοποιούς, καὶ
 παρ' αὐτῶν γράφων ἐπιστολήν, καὶ καταισχύων τὴν τῆς
 90 πόλεως δόξαν, ἐκ τῶν δακτύλων ἀναψάμενος περιεπα-
 ρεύετο, τρυφῶν ἐν τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς, καὶ ἐπὶ
 φορείου κατακομιζόμενος τὴν εἰς Πειραιᾶ ὁδόν, καὶ
 τὰς τῶν πενήτων ἀπορίας ὀνειδίζων. (38) Εἴθ' οὗτος
 εἰς τοὺς μέλλοντας ὑμῖν καιροῦς ἔσται χρήσιμος, παρα-
 βεβηκὸς ἄπαντας τοὺς παρεληλυθότας; Τοιούτων, ὅ
 δέσποιον Ἄθηνᾶ καὶ Ζεῦ σῶτερ, συμβούλων καὶ ἡγε-
 μόνων ὄφελον τυχεῖν οἱ πολεμήσαντες τὴν πόλιν, καὶ
 95 μηδέποτε βελτιῶν.

37. Οὐκ ἀναμνήσεσθε, ὦ ἄνδρες, τὰς τῶν πρεσ-
 βυτέρων πράξεις, οἱ μεγάλων καὶ πολλῶν κινδύνων
 καταλαμβανόντων τὴν πόλιν ἀξίως τῆς πατρίδος καὶ
 τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας καὶ τῆς δόξης τῆς δικαίας ὑπὲρ
 τῶν τοῦ δημοσίου συμπερόντων ἐκινδύνευσαν, ὧν τοὺς
 μὲν ἀρχαίους ἐκαίνομακρὸν ἂν εἴη λέγειν, Ἀριστείδην
 5 καὶ Θεμιστοκλέα, τοὺς ὀρθώσαντας τὴν ταίχην τῆς πό-
 λεως καὶ τοὺς φόρους εἰς ἀκρόπολιν ἀνεγκύοντας παρ'
 ἐκόντων καὶ βουλομένων τῶν Ἑλλήνων, (15) ἀλλὰ
 ταυτί τὰ μικρὸν πρὸ τῆς ἡμετέρας ἡλικίας γεγενημένα
 ὑπὸ Κεφάλου τοῦ ῥήτορος καὶ Θράσωνος τοῦ Ἐρχιέως
 καὶ Ἡλείου [καὶ] Φορμισίου καὶ ἐτέρων ἀνδρῶν ἀγα-
 θῶν, ὧν ἐνίαν ἐτι καὶ νῦν τῆ τα σώματα. (39) Τούτων
 10 γὰρ οἱ μὲν φρουρουμένης ὑπὸ Λακεδαιμονίων τῆς Καρ-
 μείας βοηθήσαντες τοῖς εἰς Θήβας κατιοῦσι τῶν φυγά-
 δων τοῖς ἰδίους κινδύνους ἡλευθέρωσαν πόλιν ἀστυγεί-
 τονα καὶ πολὺν χρόνον δουλεύουσαν, οἱ δὲ πείσαντες
 ἐξελθεῖν ὑμῶν τοὺς προγόνους, Κεφάλου τούτου ψή-
 φισμα γράψαντος, ὅς οὐ καταπλαγείς τὴν Λακεδαιμο-
 νίων δύναμιν, οὐδὲ λογιζάμενος ὅτι τὸ κινδυνεύειν καὶ
 τὸ γράφειν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπισφαλές ἐστίν, ἔγραψεν
 15 ἐξιέναι βοηθήσαντας Ἀθηναίους τοῖς κατελιηφόσι τῶν
 φυγάδων Θήβας καὶ ἐξελθόντων ἔκεισε τῶν ὑμετέρων
 πατέρων ὀλίγαις ἡμέραις ἐξεβλήθη ὁ τῶν Λακεδαιμο-
 νίων φρούραρχος, ἡλευθεροῦντο Θηβαῖοι, διεπέπρακτο
 ἡ πόλις ἡ ὑμετέρα ἀξία τῶν προγόνων. (40) Ἐκεῖνοι
 ἦσαν, ἐκεῖνοι, ὧ Ἀθηναῖοι, ἀξιοὶ σύμβουλοι καὶ ἡγε-
 μόνες ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου, μὰ Δὲ οὐ τὰ τοιαῦτα κι-
 20 νάδη, οἱ πεποιήκασιν μὲν οὐδὲν οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν
 ὑπὲρ τῆς πόλεως, τὴν δὲ αὐτῶν ἀσφάλειαν τηροῦντες
 καὶ πάντοθεν ἀργυρίζουμένοι καὶ πεποικηκότες τὴν πό-
 λιν ἀδοξοτέραν ἑαυτῶν, καὶ νῦν εἰλημμένοι δῶρα καθ'
 ὑμῶν εἰληφότες, παρακρούονται ὑμᾶς, καὶ ἀξιοῦσι
 τοιοῦτοι γεγενημένοι περὶ τῆς ἑαυτῶν πλεονεξίας *
 παραγγέλλειν ὅς ἤθην τεθνάναι κατὰ τὸ ἑαυτῶν
 25 ἴψισμα πάλαι, τοιαῦτα διαπεπραγμένους.

41. Οὐκ αἰσχύνεσθε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν κατὰ
 Δημοσθένους τιμωρίαν ἐκ τῶν ἡμετέρων λόγων υἰών

nendique auctoritate praeditus, qui statim dicet hunc sta-
 tum esse odio dignum? nam omitto cetera discrimina.
 Num quid decrevisti de his discriminibus? consuluisti?
 pecuniam suppeditasti? ullam vel parvam operam iis na-
 vasti qui communem salutem defensuri erant? Nihil peni-
 tus, sed circumibis nugigerulos instruens, et tuopie in-
 genio literas confingebas; et cum reipublicae infamia iis de
 digitis suspensis obambulabat, delicias faciens in publicis
 malis, et in lectica deferebatur via Piraeensi, pauperibus
 inopiam opprobans. (36) Et iste vobis ad futuras occa-
 siones utilis erit, qui omnes superiorum temporum neglexit
 occasiones? Utinam, o domina Minerva et servator Jup-
 piter, hujusmodi consultores et duces civitatis hostibus
 contigissent, et nunquam meliores!

37. Non in memoriam revocabitis, Athenienses, res ges-
 tae majorum, qui, quum multa magnaue pericula urbem
 oppressissent, e dignitate patriae et suae libertatis et hon-
 nestae opinionis pro publica utilitate dimicarunt? Quorum
 veteres illos commemorare prolixum fuerit, ut Aristidem
 et Themistoclem, qui moenia civitatis erexerunt et tributa
 in arcem retulerunt quae Graeci sponte et volentes confere-
 bant: (38) sed ea quae paulum supra nostram aetatem a
 Cephalo oratore gesta sunt et Thrasone Erchiensi et Eleo
 et Phormisio atque aliis viris praestantibus, quorum
 etiamnum quidam in vivis sunt. (39) Nam horum alii,
 quum Cadmea praesidio Laconico teneretur, auxiliali exu-
 libus Thebas revertentibus suis periculis urbem finitimam
 et longo jam tempore servientem liberarunt, alii persua-
 serunt nostris majoribus ut expeditionem susciperent, se-
 natus consilio a Cephalo illo facto, qui non perterritus
 Lacedaemoniorum potentia, neque ratione habita incerti
 expeditionum eventus et periculosa pro republica decer-
 nendi aetate, jussit Athenienses suppelias ire exulibus qui
 Thebas occupant: egressis igitur illuc patribus vestris
 intra paucos dies Laconici praesidii dnx ejectus est, Tho-
 banis libertas restituta, urbs vestra rem gessit majoribus
 dignam. Illi fuerunt, Athenienses, illi fuerunt digni vobis
 et populo senatores atque duces; non, medius fidius,
 istiusmodi vulpeculae, qui quum pro utilitate reipublicae
 neque egerint neque acturi sint quidquam, sed securitati
 suae consulant atque undique argentum faciant, remque
 publicam sese ipsis reddiderint obscuriorem, nunc accepta
 contra vos pecuniae comperti vos decipiunt, atque his re-
 bus gestis suam avaritiam laudi ac praesidio sibi esse op-
 portare censent (?); quos dudum occidi oportebat ex ip-
 sorum decreto, quum talia perpetrarint.

41. Non pudet vos existimare, Athenienses, ex solis
 verbis nostris iudicium esse de Demosthene faciendum?

ἡγούμενοι δεῖν κρίνειν; οὐκ ἴστα τοῦτον αὐτοὶ δωροδοκόν οὐτα καὶ κλέπτην καὶ προδότην τῶν φίλων καὶ τῆς πόλεως ἀνάξιον καὶ αὐτὸν καὶ τὴν περὶ τοῦτον τύχην γεγενημένην; ἀπὸ ποίων ψηφισμάτων οὗτος ἢ ποίων νόμων οὐκ εἰληφεν ἀργύριον; (42) Εἰσὶ τινες ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐν τοῖς τριακοσίοις γεγενημένων,

30 30 δ' οὗτος ἐτίθει τὸν περὶ τῶν τριηράρχων νόμον; οὐ φράσετε τοῖς πλησίον ὅτι τρία τάλαντα λαβὼν μετέγραφε καὶ μετσκεύαζε τὸν νόμον καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν, καὶ τὰ μὲν ἐπώλει διὸν εἰλήφει τὴν τιμὴν, τὰ δ' ἀποδόμενος οὐκ ἐβέβαιον; (43) Εἶπατέ μοι, πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες, προῖκα τοῦτον οἴεσθε γράψαι Διφίλιον τὴν ἐν Πρυτανείῳ σίτησιν καὶ τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν

35 ἀναθησομένην εἰκόνα; ἢ τὸ ποιῆσαι πολίτας ὑμᾶς Χαίρεφίλον καὶ Φεῖδωνα καὶ Πάμφιλον καὶ Φίλιππον καὶ πάλιν Ἐπιγένην καὶ Κόωνα τοὺς τραπεζίτας; ἢ τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στήσαι Βιρσάδην καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον τοὺς ἐκ τοῦ Πόντου τυράννους, παρ' ὧν αὐτῶ χιλιοὶ μέδιμοι τοῦ ἑνιαυτοῦ πυρῶν ἀποστέλλονται, τῷ οὐδ' ὅποι καταφύγη αὐτίκα φήσονται εἶναι; (44) ἢ τὸ Ταυροσθένην Ἀθηναῖον εἶναι, τοὺς μὲν αὐτοῦ

40 πολίτας καταδουλωσάμενον, τῆς δ' Εὐβοίας ὅλης μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Καλλίου προδότην Φιλίππῳ γεγενημένον; ἢ οὐκ ἔωσιν οἱ νόμοι τῆς Ἀθηναίων χώρας ἐπιβαίνειν, εἰ δὲ μή, τοῖς αὐτοῖς ἔνοχον εἶναι καλεοῦσιν ὡςπερ ἂν τις τῶν φευγόντων ἐξ Ἀρείου πάγου κατή. Καὶ τοῦτον οὗτος ὁ δημοτικὸς ὑμέτερον ἔγραψε πολίτην εἶναι. (45) Περὶ τούτων οὖν μάρτυρας ἡμῖν δεῖ

96 λέγεσθαι εἶναι καὶ Ἀθηναίους; πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, οἴεσθε αὐτὸν ἀργύριον μὲν χαίρειν λαμβάνοντα, χρυσοῦ δ' εἰκοσι τάλαντα οὐκ ἂν λαβεῖν, ἢ κατὰ μικρὸν μὲν δωροδοκεῖν, ἀθρόον δ' οὐκ ἂν προσδέξασθαι τοσοῦτον λῆμμα; ἢ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν Δημοσθένην καὶ Δημάδην καὶ Κηφισοφῶντα ζητήσασαν ἐξ μῆνας

5 ἀδικῶς εἰς ὑμᾶς πεποῖσθαι τὰς ἀποφάσεις;

46. Πολλοί, ὦ ἄνδρες, πολλοὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ὅπερ καὶ πρότερον εἶπον, θεωροῦσιν ὑμᾶς πῶς τοῦτον δικάσετε τὸν ἀγῶνα, καὶ πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, καὶ τὰ πρότερον δοκοῦντα πιστὰ καὶ βέβαια εἶναι νῦν

10 ἄπιστα διὰ τὴν Δημοσθένους χρίσιν γενήσεται, ἢ ἐκ τῶν ἄλλων προσῆεν ἀπολωλέναι τῶν πεπολιτευμένων αὐτῶ, ὅς ἀπάσαις ταῖς ἀραῖς ταῖς ἐν τῇ πόλει γινομέναις ἔνοχος καθέστηκεν, (47) ἐπιωρηκῶς μὲν τὰς σεμνὰς θεὰς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐκεῖ διόμυσθαι νόμιμόν ἐστι, καταράτος δὲ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν γινόμενος, ἐξεληλεγμένος δῶρα κατὰ

15 καὶ τὴν βουλὴν παρὰ τὴν ἀράν, καὶ ἕτερα μὲν λέγον ἕτερα δὲ φρονῶν, ἰδίᾳ δὲ συμβουλευκῶς Ἀριστάρχῳ δεῖνᾳς καὶ παρανόμους συμβουλάς· ἀνθ' ὧν (εἰ περ ἔστι που δικαία τιμωρία κατὰ τῶν ἐπιτόρκων καὶ πο-

Non scitis ipsi eum esse captatorem munerum et peculatorem et amicorum proditorem, et urbe indignum tum ipsum tum fortunam ejus exstitiisse? De quibus iste decretis, de quibus legibus, nummos non accepit? (42) Sunt quidam in prætorio qui in trecentorum numero fuerant, quum hic legem ferret trierarchicam? Non dicetis assessoribus vestris ut tribus talentis acceptis eam transcriberit et reconcinnarit singulis concionibus, atque alia venderit accepto pretio, aliorum quæ vendidisset nullam dederit evictionem? (43) Dicite mihi, per Deos, num putatis eum Diphilo gratis victum in Curia decrevisse, et statuam in foro collocandam? aut vobis auctorem fuisse donandæ civitatis Chariphilo, Phidoni, Pamphilo, Philippo, atque iterum Epigeni et Cononi memsariis? aut æreæ statuæ in foro erigendæ Birsadæ Satyroque et Gorgippo Ponticis tyrannis, a quibus ei quotannis mille frumenti modii mittuntur, qui statim se nullum habere confugium dicet? (44) aut Taurosthenem fecisse Atheniensem, qui et cives suos servitute oppressit et totam Eubæam Philippo cum fratre suo Callia prodidit? quem leges agrum Atheniensium ingredi non patiuntur, aut eadem teneri pœna jubent qua eum qui, a senatu Areopagitico in exilium actus, in urbem revertitur. Et huic popularis iste homo vestrum civem esse jussit. (45) Harum rerum num testes vobis sunt citandi, uti de ceteris quos iste hospites et Athenienses esse jussit? Nunquid, pro divum fidem, putatis eum qui argento accipiendo delectetur, auri viginti talenta repudiasset? aut minuta munuscula acceptasse, tantam pecuniæ vim esse aspernatum? aut Areopagiticum senatum post semestrem inquisitionem nomina Demosthenis et Demadiæ et Cephio-phontis per injuriam ad vos detulisse?

46. Multi, judices, multi civium et aliorum Græcorum (ut et prius dixi) observant vos quo pacto hanc causam disceptaturi, atque utrum aliorum quoque corruptelas in judicium adducturi, an vero sine metu accipiendi munera contra vos potestatem daturi sitis, an ea quæ prius firma et rata putabantur nunc ob Demosthenis hanc causæ dictionem auctoritatem omnem sint amissura, quem ob alias administrationes suas periisse oportebat, qui caput suam omnibus execrationibus quæ in urbe factæ sunt obstrinxit, (47) qui Furiarum nomen ceterorumque deorum quos in Areopago obtestari moris est perjurio violavit, qui singulis concionibus diris est devotus, qui munera cepisse contra rempublicam est comperitus, qui et populo et senatui verba dedit contra execrationem, quum alia sentiat alia dicat, qui privatim Aristarcho atrociam et contraria legibus consilia dedit, pro quibus (si qua est justa

νηρῶν, ὡς περ ἔστι) δώσει δίκην οὗτος ἐν τῇ τήμερον
ἡμέρᾳ. Ἀκούσατε, ἄνδρες δικασταί, τῆς ἀρχῆς.

ΑΡΑ.

48. Ἄλλ' ὁμῶς, ἄνδρες δικασταί, οὕτω Δημοσθένης
τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιᾶς λέγειν ἐτοιμῶς χρῆται,
καὶ οὔτε αἰσχύνῃς οὔτε ἐλέγχου οὔτε ἀρχῆς οὐδὲν αὐτῷ
μέλει, ὅστε καὶ περὶ ἐμοῦ τολμήσει λέγειν, ὡς
ἀκούω, ὅς ἀρα κάμου κατέγνω πρότερον ἢ βουλῇ,
καὶ ποιῶ πάντων ἀτοπώτατον, ὡς οὕτως φησι, πρότε-
ρον μὲν ἐναντίον τῇ τῆς βουλῆς ἀποφάσει ἀγῶνα ἀπο-
λογούμενος ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, νυνὶ δὲ συνηγορῶν αὐτῇ,
κατηγορῶν τούτου, περὶ τῆς γεγενημένης ἀποφάσεως·
πρῶγμα κατασκευάζων οὐ γεγενημένον, ἀλλὰ ψεύδε-
σθαι πρὸς ὑμᾶς τολμῶν. (49) Ἴν' οὖν ἐὰν ἐπὶ τούτῳ ἴη
τὸς λόγον, μὴ ἐπιτρέπητε αὐτῷ, ἀλλ' εἰδῆτε ἀκριβῶς
ὅτι οὐτ' ἐμὲ ἀπέφηγεν ἢ βουλῇ οὐτ' ἐμέλλησεν, ἡδική-
θην δὲ ὑφ' ἐνὸς ἀνθρώπου πονηροῦ καὶ δίκην δεδωκό-
τος παρ' ὑμῖν, ἀκούσατέ μου βραχέα· ἔπειτ' ἐπὶ τούτῳ
πάλιν βαδιῶμαι.

50. Ἀνάγκη τὴν βουλὴν, ὧ ἄνδρες, τὴν ἐξ Ἀρείου
πάγου κατὰ δύο τρόπους ποιεῖσθαι τὰς ἀποφάσεις
πάσας. Τίνας τούτους; ἤτοι αὐτὴν προελομένην καὶ
ζητήσασαν, ἢ τοῦ δήμου προσταζάντος αὐτῇ. (51) Χω-
ρὶς τούτων οὐκ ἔστιν ἔντιν' ἂν τρόπον ποιήσειν. Εἰ
μὲν τοίνυν φῆς, ὧ μίαιρον σὺ θηρίον, τοῦ δήμου προσ-
τάζαντος ζητήσασαν τὴν βουλὴν περὶ ἐμοῦ ποιήσασθαι
τὴν ἀπόφασιν, δεῖξον τὸ ψήφισμα καὶ τίνας ἐγένοντό
μου κατήγοροι γενομένης τῆς ἀποφάσεως, ὅσπερ νῦν
ἀμφοτέρα γέγονε, καὶ ψήφισμα καθ' ὃ ἐζήτησεν ἢ
βουλῇ, καὶ κατήγοροι χειροτονήσαντος τοῦ δήμου,
παρ' ὧν νῦν οἱ δικασταὶ ταδικήματα πυνθάνονται.
Κἂν ἢ ταῦτα ἀληθῆ, ἀπονηθήσκειν ἐτοιμῶς εἰμι. Εἰ δ'
οὕτην προελομένην ἀπαφήναι με φῆς, παράσχου μάρ-
τυρας τοὺς Ἀρεοπαγίτας, ὡς περ ἐγὼ παρέξομαι δε'
οὐκ ἀπεράσθην. (52) Καταψευσάμενον μέντοι κάμου
καὶ τῆς βουλῆς ὡς περ σύ, καὶ πονηρὸν προδότην εἰς-
αγγελίας, καὶ ἐξελέγξας ἐν πεντακοσίοις καὶ δισχιλίοις
τῶν πολιτῶν ὅτι μισθώσας αὐτὸν Τιμοκλεῖ κατ' ἐμοῦ
κατ' ἐπραξεν, ἐτιμωρησάμενη μετὰ τῶν τότε δικασάν-
των. Λαβέ μοι σὺ τὴν μαρτυρίαν, ἣν καὶ πρότερος
παρεσβόμην μαρτυρομένην τοῖς δικασταῖς καὶ οὐδεὶς
ἐπεσκήψατο ὡς ψευδαῖ οὐση, ἣν καὶ νῦν παρέξομαι.
λέγε τὴν μαρτυρίαν.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

53. Εἴτε' οὐ δεινόν, ἃ Ἀθηναῖοι, εἰ ὅτι μὲν εἰς ἀνὴρ
ἔφησε Πιστίας Ἀρεοπαγίτης ὧν ἀδικαῖν με, καταψευ-
δόμενος κάμου καὶ τῆς βουλῆς, ἴσχυσεν ἂν τὸ ψεῦδος
τῆς ἀληθείας μᾶλλον, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν τότε
καὶ τὴν ἰρημίαν τὴν ἐμὴν ἐπιστεύθησαν αἱ κατ' ἐμοῦ
ψευδαῖ γινόμεναι κατασκευαί· ἐπειδὴ δὲ τἀληθές παρὰ
πάσης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς ὁμολογεῖται, Δη-

in perjuros et sceleratos vindicta, sicut est) poenas iste
dabit easque hoc ipso die. Audite, iudices, execrationem.

EXSECRATIO.

48. Demosthenes tamen ad mentiendum et absurdissima
quaeque dicenda ita paratus est, adeo frontem perfricuit
nec demonstratae veritatis nec execrationis ullius rationem
habens, ut de me quoque dicere non dubitaverit, sicut
audio, me quoque prius ab hoc senatu condemnatum,
remque facere omnium absurdissimam, ut iste ait, qui
prius contra senatus huius indicium pro me causam dix-
erim, nunc vero ei patrocinet, seque accusent de facto isto
indicio: in quo ille rem non factam concinnat, et apud
vos mentiri audeat. (49) Ut igitur, ubi se ad istam oratio-
nem converterit, non patiamini, sed certo aciatis senatum
nomen meum non detulisse neque delaturum fuisse, sed
ab uno homine improbo et apud vos poena affecto inju-
riam mihi esse factam, paucis me audite: post iterum
istum aggrediar.

50. Necessae habet senatus Areopagiticus duobus indicia
omnia referre modis. Quibus istis? vel suoapte consilio facta
inquisitione vel ex mandato populi. Praeter hos nullus
aliquis est. (51) Quod si tu, nefaria bellua, dicis, populo
mandante senatum inquisivisse ac detulisse nomen meum,
ostendito plebiscitum, et qui mei fuerint accusatores de-
lacione facta, quemadmodum nunc utrumque factum est,
tum decretum quo inquisivit senatus, tum accusatores
delecti a populo, e quibus nunc iudices maleficia audiant.
Quae si vera fuerint, mori non recuso. Sin senatum ipsum
suoapte consilio me detulisse dicis, testes producito ipso
Areopagitas, quemadmodum ego eos producam ut constet
me non esse delatum. (52) Eum autem hominem atque
improbum proditorem, qui per mendacium, ut tu quoque,
et me et senatum violavit, laesae majestatis reum feci, et
apud quingentos et bis mille cives convici eum opera sua
Timocli contra me locata id fecisse, atque nullus sum ope
illius temporis iudicium. Capē tu mihi testimonium, quod
prius etiam in iudicio quum causa ageretur exhibui judi-
cibus, neque id quaquam criminatus est tanquam falsum;
id ergo nunc quoque proferam. Recita testimonium.

TESTIMONIUM.

53. Num vero grave non est, Athenienses, si, eo quod
unus vir Pistias ex Areopagitarum numero me perperam
egisse dixit, quum et contra me et contra senatum men-
tiretur, mendacium veritatem superasset, atque ob imbe-
cillitatem eo tempore et solitudinem meam falsae illae
contra me machinationes valuisent: nunc, quum rei
veritas apud omnes Areopagitas in confesso sit, et constet

μοσθέντην ἐιληφέναι εἴκοσι τάλαντα χρυσοῦ καθ' ὑμῶν
 6 καὶ ταῦτα πεποικηκότα ἀδικεῖν, καὶ ὁ δῆμαγωγὸς ὑμῖν,
 ἐν ᾧ τὰς ἐπιτάδας ἔχουσί τινας, ἐπ' αὐτοφώρῳ χρή-
 ματα λαμβάνων ἐιληπται, (54) νῦν τὰ νόμιμα τάχει-
 θαν καὶ τὰ δίκαια καὶ τάληθ' ἀσθενέστερα γενήσεται
 τῶν Δημοσθένους λόγων, καὶ ἰσχύσει μᾶλλον τῆς
 ἀληθείας ἢ παρὰ τούτου ῥηθησομένη κατὰ τοῦ συνε-
 δρίου διαβολή, ὡς ἄρα πολλοὺς ἢ βουλή ἀποπέφαγκεν
 ἀδικεῖν τὸν δῆμον, οἱ ἀποπεφεύγασιν εἰσελθόντες εἰς
 10 τὸ δικαστήριον, καὶ ἡ βουλή ἐπ' ἐνίων τὸ πέμπτον
 μέρος οὐ μετέιληψε τῶν ψήφων; Τοῦτο δὲ διὰ τὸν τρόπον
 γίνεται, ῥαδίως ἅπαντες μαθήσεσθε. (55) Ἡ βουλή,
 ὡ ἄνδρες, ζητεῖ τὰ προσταχθέντα ὑφ' ὑμῶν καὶ τὰ
 γεγενημένα παρ' αὐτοῖς ἀδικήματα οὐχ ὡς ὑμεῖς (καί
 μοι μὴ ὀργισθῆτε) δικάζειν ἐνίοτε εἴθισθε, τῇ συγ-
 γνώμῃ πλέον ἢ τῷ δικαίῳ ἀπονέμοντες, ἀλλ' ἀπλῶς
 15 τὸν ἐνοχον ὄντα τοῖς ζητούμενοις καὶ τὸν ὀνομαζοῦν
 ἡδίκηκότα κατὰ τὰ πάτρια, νομίζουσα τὸν ἐν τοῖς
 μικροῖς συνθεζόμενον ἀδικεῖν, τοῦτον τὰ μεγάλα τῶν
 ἀδικημάτων εὐχερέστερον προσδέξασθαι. (56) Διόπερ
 τὸν παρ' αὐτῶν ἀποστερήσαντα τὸ ναῦλον τὸν πορθημέ-
 νον ζημιώσασα πρὸς ὑμᾶς ἀπέφηνε· πάλιν τὸν τὴν πεντε-
 δραχμίαν ἐπὶ τῷ· τοῦ μὴ παρόντος ὀνόματι λαβεῖν
 20 ἀξιώσαντα, καὶ τοῦτον ὑμῖν ἀπέφηνε, καὶ τὸν τὴν
 μερίδα τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου τολμήσαντα ἀποδόσθαι
 παρὰ τὰ νόμιμα τὸν αὐτὸν τρόπον ζημιώσασα ἐξέβαλε.
 (57) Τούτους ὑμεῖς κρίναντες ἀφήκατε οὐ τῆς ἐξ Ἀρείου
 πάγου βουλῆς καταγινώσκοντες ψεύδεσθαι, ἀλλὰ τῇ
 συγγνώμῃ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ προσθέμενοι, καὶ τὴν
 τιμωρίαν μείζω νομίζοντες εἶναι τῆς ὑπὸ τῶν κρινομέ-
 νων γεγενημένης ἁμαρτίας. Ἡ ποῦ ἄρα ἡ βουλή,
 25 Δημοσθένες, τὰ ψευδῆ ἀπέφηνεν; οὐ δῆπου. Τούτους
 μέντοι, ὡ ἄνδρες, καὶ τοιούτους ἐτέρους ἀδικεῖν παρ'
 ἑαυτῆς ἀποφηνάσης τῆς βουλῆς ὑμεῖς ἀφήκατε. (58)
 Πολύευκτον δὲ τὸν Κυδαντιδῶν τοῦ δήμου προσταζάν-
 τος ζητῆσαι τὴν βουλήν, εἰ συνέρχεται τοῖς φυγάσιν
 εἰς Μέγαρα, καὶ ζητήσασαν ἀποφῆναι πρὸς ὑμᾶς,
 ἀπέφηνεν ἢ βουλή συνιέναι. Κατηγόρους εἴλασθε κατὰ
 τοὺς νόμους, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπελύσαθ'
 30 ὑμεῖς, ὁμολογούντος Πολύευκτου βαδίζειν εἰς Μέγαρα
 ὡς τὸν Νικοφάνην· ἔχειν γὰρ τὴν αὐτοῦ μητέρα τοῦ-
 τον. Οὐδὲν οὖν ἀστοπον οὐδὲ δεινὸν ἐφαίνετο ποιεῖν
 ὑμῖν τῷ τῆς μητρὸς ἀνδρὶ διαλεγόμενος ἡτυχηκότι
 καὶ συνευπορῶν, καθ' ἔσον δυνάτους ἦν, ἀπεστερημένῳ
 τῆς πατρίδος. (59) Αὕτη, Δημοσθένες, τῆς βουλῆς ἢ
 ἀπόφασις οὐκ ἐξηλέγχθη ψευδὴς οὖσα, ἀληθινῆς δὲ
 αὐτῆς οὐσης ἔδοξε τοῖς δικασταῖς ἀφίεναι τὸν Πολύευ-
 35 κτον· τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς τῇ βουλῇ προσετάχθη ζητεῖν,
 τὸ δὲ συγγνώμης ἄξιον, φημί, τὸ δικαστήριον ἔκρινε.
 Διὰ τοῦτο οὐ πιστευτέον τῇ βουλῇ περὶ τῶν γενομένων
 ἀποφάσεων, ἐπειδὴ σὲ καὶ τοὺς μετὰ σοῦ τὸ χρυσοῦν
 ἔχοντας ἀποπέφαγκε; δεινὸν μέντ' ἂν εἴη. (60) Δεῖξον
 γὰρ τοῖς δικασταῖς σύ, Δημοσθένες, νυνὶ ὡς τούτων τι
 κῶν ἡμαρτηκότων ὁμοίον ἔστι τοῖς σοῖς ἀδικήματι,

Demosthenem viginti auri talenta in fraudem vestram
 accepisse eoque facto deliquisse, et istum populi ducenta,
 in quo quidam spem collocatam habent, evidenter com-
 prehensum sit corrumpi largitionibus, (54) instituta illius
 concilii et veritas eloquentiae Demosthenis eodent, et
 calumnia quam contra senatum illum Demosthenes affer-
 ret veritate plus valebit? Dicit enim senatum detulisse
 multos ut in populum injurios, qui in judicio sint abso-
 luti, ac senatum in quibusdam quintam suffragiorum
 partem non tulisse. Hoc vero quo pacto fiat, facile omnes
 cognoscetis. (55) Senatus inquit ea quae mandata sunt a
 vobis et apud se commissa facinora, non ut vos (neque
 vero mihi irascamini) diducare interdum soletis, mis-
 ricordiae potius quam justitiae rationem habentes, sed
 simpliciter eum defert qui inquisitione tenetur et quo-
 modocunque patria instituta violavit, existimans fore ut
 is qui parvis in rebus delinquere assueverit facile ad ma-
 jora facinora impellatur. (56) Eaque de causa collegam
 suum, qui portitorem navo fraudarat, mulctatum apud
 vos detulit; rursus enim etiam qui quinque draclimas no-
 mine absentis postularat, apud vos detulit; eum item qui
 portionem Areopagiticae contra majorum morem vendere
 non dubitarat, eodem modo mulctatum ejecit. (57) Eos
 vos causa cognita absolvistis, non quo mendacii senatum
 argueretis, sed quia humanitatis potius quam summi
 juris rationem ducebatis, quodque supplicium admissio a
 reis facinore gravius putabatis. Numquid ergo, Demo-
 sthenes, falsum indicium fecit senatus? Non utique. Hos
 igitur et alios similes ut injurios a senatu delatos vos
 absolvistis. (58) Polyuctum porro Cydantidam, quem
 populus inquirere senatum jussisset, utrum Megara se ad
 exsules conferret, atque re explorata deferre apud vos,
 indicavit rem ita se habere. Accusatores delegistis ex le-
 gibus, in judicium venit, vos absolvistis, quamvis confi-
 teretur Polyuctus se itare Megara ad Nicophanem, cui
 mater sua nupta esset. Nihil igitur vobis absurdum aut
 grave committere visus est, si cum matris suae marito
 colloqueretur calamitate conflictato, et patria privatum
 pro sua virili parte sublevaret. (59) Hoc, Demosthenes,
 senatus indicium non est falsitatis convictum, sed quum
 verum esset, tamen iudicibus placuit absolvere Polyuc-
 tum; nam senatui quidem mandatam fuerat exquirere
 verum, id vero iudices venia dignum esse censuerunt.
 Propterea igitur senatui de factis iudiciis non est creden-
 dum, posteaquam te et gregales tuos aurum habere indi-
 cavit? Iniquum profecto fuerit. (60) Ostendito enim tu,
 Demosthenes, in hac causa eorum qui deliquerunt facinus
 aliquod tuis esse simile injuriis aut venia dignum esse

καὶ ὡς τὸ δῶρα λαμβάνειν κατὰ τῆς πατρίδος συγγνώ-
 40 μης ἔστιν ἄξιον, ὥστε ἀποφύγοις ἂν παρὰ τούτοις
 εἰκότως. Ἄλλ' οἱ νόμοι περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἀδικη-
 μάτων τῶν εἰς ἀργυρίου λόγον ἀνγκύων διπλῆν τὴν
 βλάβην ὀφείλιν κελεύουσι, περὶ δὲ τῶν δωροδοκού-
 των δύο μόνον τιμήματα πεποιθήκασιν, ἢ θάνατον, ἢ αὐ-
 τῆς τυχῶν τῆς ζημίας δ' λαβῶν παράδειγμα γίνη-
 ται τοῖς ἄλλοις, ἢ δεκαπλοῦν τοῦ ἐξ ἀρχῆς λήμματος
 τὸ τίμημα τῶν δώρων, ἢ αὐτὸ λυσίτελές ἢ τοῖς τοῦτο
 ἰολεῦσαι ποιεῖν.

98 81. Ἡ τοῦτο μὲν οὐκ ἐπιχειρήσεις λέγειν, ὅτι δὲ
 τῶν πρότερον ἀποφανθέντων ὑπὸ τῆς βουλῆς τοῖς μὲν
 ἄλλοις ὠμολογημένα συμβέβηκεν ἄξιον εἶναι τὴν τῆς
 βουλῆς ζήτησιν, σοὶ δὲ μόνῳ τὰ περὶ αὐτῆς ἠναντιώ-
 σθαι; Ἄλλὰ μόνος σὺ τῶν πώποτε ἀποπεφασμένων
 ἡξίωσας ἐκὼν σαυτοῦ τούτους κριτὰς καὶ ζητητὰς γενέ-
 σθαι, καὶ ἔγραψας κατὰ σαυτοῦ τὸ ψήφισμα, καὶ τὸν
 5 δῆμον ἐποίησω μάρτυρα τῶν ὠμολογημένων, ὁρισά-
 μενος σαυτοῦ ζημίαν εἶναι θάνατον, ἐὰν ἀποφῆνῃ ἢ
 βουλῆ τῶν χρημάτων εἰληφότα τι τῶν εἰς τὴν χώραν
 ὑπὸ Ἀρκάλου κομισθέντων. (82) Ἄλλὰ μὴ πρότερον
 ἔγραψας σὺ, ὦ Δημοσθένης, κατὰ πάντων τούτων καὶ
 τῶν ἄλλων Ἀθηναίων κυρίαν εἶναι τὴν ἐξ Ἀρείου πά-
 10 γου βουλὴν κολάσαι τὸν παρὰ τοὺς νόμους πλημμε-
 λῶντα; χρωμένην τοῖς πατρίοις νόμοις· καὶ παρῶσα-
 κας σὺ καὶ ἐνεχείρισας τὴν πόλιν ἄπασαν αὐτῇ, ἣν
 αὐτίκα φήσεις ὀλιγαρχικὴν εἶναι· καὶ τεθνᾶσι κατὰ τὸ
 σὸν ψήφισμα δύο τῶν πολιτῶν, πατήρ καὶ υἱός, πα-
 ραδοθέντες τῷ ἐπὶ τῷ ὄρυγματι. (83) Ἐδέθη τῶν ἀφ'
 Ἀρμοδίου γεγονότων εἰς κατὰ τὸ σὸν πρόσταγμα·
 15 ἐστρέβλωσαν Ἀντιφῶντα καὶ ἀπέκτειναν οὗτοι τῇ τῆς
 βουλῆς ἀποφάσει πεισθέντες· ἐξέβαλες σὺ Ἀρχίνον ἐκ
 τῆς πόλεως ἐπὶ προδοσίᾳ κατὰ τὰς τῆς βουλῆς ἀποφά-
 σεις καὶ τιμωρίας. Κατὰ δὲ σαυτοῦ καὶ ταῦτα γράψας
 αὐτὸς τὸ ψήφισμα ἀκυροῖς; καὶ ποῦ ταῦτα δίκαια ἢ
 νόμιμά ἐστιν;

84. Μαρτύρομαι τὰς σεμνὰς θεάς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 καὶ τὸν τόπον ὃν ἐκείναι κατέχουσι, καὶ τοὺς ἥρωας
 20 τοὺς ἐγγωρίους, καὶ τὴν Ἀθηναίαν τὴν Πολιάδα, καὶ
 τοὺς ἄλλους θεοὺς οἱ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν
 εὐλόγησιν, ὅτι τοῦ δήμου παραδεδωκότας ὑμῖν τιμω-
 ρήσασθαι τὸν εἰληφότα τι κατὰ τῆς πατρίδος, τὸν
 λελυμασμένον καὶ ἐφθαρτότα τὴν τῆς πόλεως εὐδαιμο-
 νίαν, τὸν περιεχαρακωμένην παραδεδωκότα τὴν πα-
 τριδα ταῖς αὐτοῦ συμβουλαῖς, (85) ὃν οἱ μὲν ἐχθροὶ
 καὶ κακόνιοι τῆς πόλεως ζῆν ἂν βούλοιντο, συμφορὰν
 ἡγούμενοι τῆς πόλεως εἶναι, ὅσοι δὲ εὖνοι τοῖς ὑμετέ-
 25 ροις πράγμασι, καὶ μεταπεσοῦσης τῆς τύχης ἐλπίζουσιν
 ἐπὶ τὸ βέλτιον ἂν τὰ τῆς πόλεως πράγματα εὐθεῖν,
 τὴν ἀξίαν δίκην δόντα τῶν πεπραγμένων ἀπολωλέναι
 βούλονται, καὶ ταῦτ' εὐχονται τοῖς θεοῖς, — οὐς κατὰ
 συμπαράκλησιν σώσαι τὴν πατρίδα, κινδυνεύουσαν
 ὄρων ὑπὲρ σωτηρίας, ὑπὲρ παιδῶν, ὑπὲρ γυναικῶν;
 ὑπὲρ δόξης, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἀπάντων. (86) Τί

capere munera contra patriam, eoque te jure ab istis ab-
 solutum iri. Verum leges in aliis pecuniariae rationis inju-
 riis duplum rependere jubent; in eos autem qui largitio-
 nibus corrupti sunt, duas duntaxat multas constitue-
 runt, vel mortem, ut hoc supplicio nummarius ille affec-
 tus aliis exemplo esset, aut decuplam accepti muneris
 mulctam, ut ea res iis qui ab illo facinore non abhorrent
 nihil emolumenti asferret.

61. Aut hoc quidem dicere non institues, sed illud sic
 accidisse ut ceteri omnes qui hucusque a senatu delati
 essent, rectam fuisse inquisitionem confiterentur, tu vero
 solus auctoritatem ejus detrectares? At tu vero solus
 eorum omnium qui unquam delati sunt ultro postolasti
 hos judices et quæsitores, et ipse contra te decretum scri-
 psisti, et populum fecisti testem actionis tuæ, et capi-
 tale in te supplicium statuisti, si retulisset senatus te
 quidquam ejus pecunie accepisse quam Harpalus in
 nostram regionem attulisset. (62) Eumvero prius scripsisti
 tu, Demosthenes, auctoritatem habere senatum Areopa-
 giticum contra hos et ceteros Athenienses patriis legibus
 puniendi ejus qui patria instituta violasset: atque etiam
 commisisti huic senatui et tradidisti totam civitatem,
 quem statim dices esse oligarchicum: atque ex senatus-
 consulto tuo duo cives sunt interfecti, pater et filius tra-
 diti ei qui fossæ præcet; (63) ex edicto tuo unus ex Har-
 modiana familia in vincula est conjectus; torserunt
 Antiphontem et occiderunt hi, senatus indicio adducti:
 tu Archinum civitate ejecisti proditionis insimulatum ex
 senatus indicio et pœna. Contra te vero, idque quum ipse
 decretum scripseris, id decretum abrogas? Atqui ubi ista
 æqua aut usitata sunt?

64. Testabor severas deas, Athenienses, et locum quem
 illæ tenent, et heroes nostræ regionis et Minervam urba-
 nam ceterosque deos qui regionem nostram et urbem sorti-
 titi sunt, (*pœnam sumite*), quum a populo vobis traditum
 sit de eo pœnam capere, qui contra patriam aliquid acce-
 pit, qui violavit et corruptit urbis felicitatem, qui suis
 consiliis effecit ut quasi hostem vallo patria circumdaretur,
 (65) quem inimici et malevoli patriæ vivere velent, exitio
 fore patriæ existimantes, qui vero vestris rebus consultum
 volunt, et mutata fortuna sperant res civitatis fore melio-
 res, persoluto factis digno supplicio perditum cupiunt,
 et hoc a diis immortalibus votis exoptant, — cum quibus
 ego una vota facio, ut patriam conservent, quam in peri-
 culo versari video salutis, liberum, uxorum, existimatio-
 nis, bonorum ceterorum omnium. (66) Quid enim dice-

30 γὰρ ἐροῦμεν, ὦ Ἀθηναῖοι, πρὸς τοὺς περιεστηκότας ἐξεληθόντες ἐκ τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν (ὁ μὴ γένοιτο!) παρακρουσθῆτε ὑπὸ τῆς τούτου γοητείας; τίσιν ὀφθαλμοῖς ἕκαστος ὑμῶν τὴν πατρίαν ἐστὶν οἰκαδε ἀπελθὼν ἰδεῖν τολμήσει, ἀπολελυκότες μὲν τὸν προδότην τὸν πρῶτον εἰς τὸν ἴδιον αἶχον εἰσενεγκάμενον τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον, κατεγνώκότες δὲ μηδὲν ἀληθές
 35 μῆτε ζητεῖν μὴθ' εὐρίσκειν τὸ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἶναι σεμνότερον νομιζόμενον συνέδριον; (67) Τίνας δέ, ὦ Ἀθηναῖοι (σκοπεῖτε γὰρ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς), τίνας τὰς ἐλπίδας ἔχομεν, ἐὰν κίνδυνός τις καταλάβῃ τὴν πόλιν, τὸ μὲν δῶρα λαμβάνειν κατὰ τῆς πατρίδος ἀσφαλές εἶναι πεποιηκότες, τὸ δὲ τὴν φυλακὴν ἔχον συνέδριον τῆς πόλεως ἐν τοῖς τοιούτοις κινδύνοις ἀδόκιμον καταστήσαντες; (68) Τί δὲ ἂν (τιθῶμεν γὰρ ταῦτα), ἐὰν κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ Δημοσθένους ἀπαιτῆ πέμφας ἡμᾶς Ἀλέξανδρος τὸ χρυσίον τὸ κομισθὲν εἰς τὴν χώραν ὑπὸ Ἀρπάλου, καὶ πρὸς τῷ γεγενῆσθαι τὴν τῆς βουλῆς ἀπόφασιν τοὺς παῖδας καταπέμψῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ὦν ὡς ἐκὺτὸν ἀνακακομισμένους, καὶ τοῦτων ἀξιοὶ κυνθάνεσθαι τὴν ἀλήθειαν ἡμᾶς, πρὸς θεῶν, ὦ ἄνδρες, τί ἐροῦμεν; (69) Γράψεις σύ, Δημόσθενης, πολεμεῖν ἡμᾶς, ἐπειδὴ καὶ τοὺς πρότερον πολέ-
 99 μους καλῶς διώκησας; καὶ πότερόν ἐστι δικαιοτέρον, ἂν ταῦτα δοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις, εἰς τὸν πόλεμον ὑπάρχειν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ παρὰ σοῦ χρυσίον, ἢ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων ἕκαστον εἰσφέρειν καὶ καταχωρευεῖν τὸν ἴδιον κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἐκπώματα καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ
 6 χωρᾷ ἀναθήματα τῶν θεῶν, ὥσπερ ἐφησθα σὺ γράψεις, αὐτὸς εἰσενεγκὼν πεντήκοντα δραχμὰς ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ἐν Πειραιεὶ καὶ τῆς ἐν Ἄστει; Τοσοῦτον γὰρ κατὰ τὴν προτέραν εἰσφορὰν εἰσπληροῦχος εἰκοσι τάλαντα ἔχεις. (70) Ἡ πολεμεῖν μὲν οὐ γράψεις, ἀποδιδόναί δὲ κατὰ τὸ γεγραμμένον ὑπὸ σοῦ ψήφισμα κελεύσεις Ἀλεξάνδρῳ τὸ κεκομισμένον χρυσίον; οὐκοῦν ὑπὲρ σοῦ τὸν δῆμον ἀποδιδόναί δεήσει. Καὶ τοῦ τοῦτ'
 10 ἐστὶ δίκαιον ἢ κοινὸν ἢ δημοτικόν, τοὺς μὲν ἐργαζομένους εἰσφέρειν, σὲ δὲ ἀρπάξειν; καὶ τοὺς μὲν φανερὰν κεκτηῆσθαι τὴν οὐσίαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰσφέρειν, σὲ δὲ πλείω ἢ πενήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα τὰ μὲν ἐκ τῶν βασιλικῶν τὰ δὲ ἐκ τῶν Ἀλεξάνδρου πραγματῶν εἰληφέναι, μηδὲν δὲ φανερόν ἐν τῇ πόλει κεκτηῆσθαι, ἀλλὰ διεσκευασθαι πρὸς τὸν δῆμον ὡς οὐ πιστεύοντα τοῖς ἐαυτῷ πολιτευομένοις; (71) καὶ τοὺς μὲν
 15 νόμους προλέγειν τῷ βῆτορι καὶ τῷ στρατηγῷ, τὴν παρὰ τοῦ δήμου πίστιν ἀξιοῦντι λαμβάνειν, παιδοποιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους, γῆν ἐντὸς ὄρων κεκτηῆσθαι, πάσας τὰς δικαίας πίστει παρακαταθέμενον, οὕτως ἀξιοῦν προσεσθάναι τοῦ δήμου· σὲ δὲ τὴν πατρίαν γῆν πεπρακέναι, τοὺς δὲ οὐ γεγενημένους υἱεῖς σαυτῷ προσποιεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους τῶν ἐν
 20 ταῖς κρήσεσιν ἐνεκα γινομένων ὄρων, ἐπιτάττειν δὲ τοῖς ἄλλοις στρατεύεσθαι λιπόντε αὐτὸν τὴν κοινὴν τάξιν;

mus, Athenienses, ad eos qui circumstant, egressi prae-
 rio, si (quod absit!) istius praestigis fueritis decepti? Quibus quisque vestrum oculis domum reversus patrios lares audebit intueri, si et proditorem qui primus in suas aedes intulit aurum ex corruptela acceptum absolveritis, et id concilium quod apud omnes mortales gravissimum habetur, nihil veri exquirere vel invenire statueritis? (67) Quam vero, Athenienses (cogitate ipsi vobiscum!), quam spem habituri sumus, si quod periculum patriam invaserit, ubi munus contra patriam acceptationem totam feceritis, id vero concilium cui patriae salus in ejusmodi periculis committitur, auctoritate privaveritis? (68) Quid vero (ponamus enim hoc), si ex decreto Demosthenis missis legatis Alexander aurum ab Harpalo in nostram regionem allatum repetiverit, et praeter factum jam senatus indicium juvenes illos ad nos miserit qui nunc ad eum se contulerunt, atque ex iis postularit nos audire veritatem? Quid, per deos, dicturi sumus? (69) Tu bellum scilicet decernes, Demosthenes, quandoquidem superiora quoque bella rite administrasti? Utrum porro aequius est, si idem ceteris etiam Atheniensibus visum fuerit, nos ad bellum habere praeter cetera etiam id aurum quod penes te est, an alios de suis quemque possessionibus tributum conferre, et mundum muliebrem conflare, et pocula et omnia nostrae ditionis donaria, id quod te in decreto tuo positurum aiebas, quum ipse de aedibus in Piraeo atque in urbe tuis quinquaginta drachmas contuleris? Tantum enim priore exactione pependisti, quum viginti talenta haberes. (70) An vero bellum non decernes, sed ex decreto tuo allatum aurum Alexandro reddi jubebis? Ergo pro te reddere populam oportebit. Atqui ubi istud justum aut aequum aut populare est, ut illi qui opus faciunt conferant, tu rapias? ut alii manifestas opes possideant eque iis conferant, tu vero ultra centum quinquaginta talenta, partim ex Persicis, partim ex Alexandri negotiis acceperis, nihil tamen manifesti in urbe possideas, et opum tuarum ratione in populum te geras sicut vir actis suis diffidens? (71) porro quum leges et oratori et imperatori edicant, si fidem a populo haberi sibi velit, ut liberos suscipiat, ut fundum intra limites possideat, et omnibus aequis pignorum de-
 pœitis sic demum praesse populo instituat: ut tu patrios fundos vendideris, et non natos tibi liberos contra leges adoptes, propter sacramenta quae in judiciis exiguntur, et ut alios militare jubeas, quum communes ipse ordines deserueris?

72. Ὡς Ἀθηναῖοι, παρὰ τί οἴεσθε τὰς πόλεις τοτὲ μὲν εὖ τοτὲ δὲ φαύλως πράττειν; οὐδὲν εὐρήσατε ἄλλο πλὴν παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας. Ἐπιθλέφατε γὰρ ἐπὶ τὴν Θηβαίων πόλιν. Ἐγένετο πόλις, ἐγένετο μεγίστη, καὶ τίνων τυχοῦσα ἡγεμόνοις καὶ στρατηγῶν; (72) Ἄπαντες ἂν ἠμολογήσαιεν ἢ πρεσβύτεροι, παρ' ὧν περ κατὰ τοὺς λόγους ἀκούων ἐρῶ, ὅτε Πελοπίδας, ὡς φασιν, ἡγήτο τοῦ ἱεροῦ λόγου καὶ Ἐπαμινώνδας ἑστρατήγει καὶ οἱ μετὰ τούτων· τότε τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐνίκησεν ἢ τῶν Θηβαίων πόλις, τότε εἰς τὴν ἀπόρθητον νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων χώραν εἰσέβαλον, κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους πολλὰ καὶ καλὰ διεπράξαντο ἔργα, Μισσηνὴν τετρακοσιοστῶν ἔτει κατήκισαν, Ἄρχαδας αὐτονομίους ἐποίησαν, ἐνδοχοὶ παρὰ πᾶσιν ἦσαν.

(74) Πότε δ' αὖ τούναντίον ταπεινὰ καὶ τοῦ φρονήματος ἀνάξια διεπράξαντο; ὅτ' ἰδωροδόκει μὲν λαμβάνων χρήματα παρὰ Φιλίππου Τιμόλαος ὁ τούτου φίλος, ἐπὶ δὲ τοῖς ξένοις τοῖς εἰς Ἀμφισσαν συλλαγεῖσι Πρόξενος ὁ προδότης ἐγένετο, ἡγεμῶν δὲ τῆς φάλαγγος κατέστη Θεαγένης, ἄνθρωπος ἀτυχῆς καὶ δωροδόκος ὅσπερ ὁτός. Τότε διὰ τρεῖς ἢ ἀνθρώπους ὁσέσπερ ὁτός ἡ πόλις μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων ἀπάλετο καὶ διεφάρη. Οὐ γὰρ ψευδὸς ἐστὶν ἀλλὰ καὶ λίαν ἀληθὲς τὸ τοὺς ἡγεμόνας αἰτίους ἀπάντων γίνεσθαι καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων τοῖς πολίταις. (75) Θεωρήσατε δὴ καλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξετάσαντες. Ἡ πόλις ἡμῶν ἦν μεγάλη καὶ ἐνδοχος παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ τῶν προγόνων ἀξία, μετὰ γὰρ τὰς ἀρχαίας ἐκείνας πράξεις, ὅτε Κόνων, ὡς οἱ πρεσβύτεροι λέγουσιν, ἐνίκησε τὴν ἐν Κνίδῳ ναυμαχίαν, ὅτε Ἰφικράτης ἀνέειλε τὴν Λακεδαιμονίων μόραν, ὅτε Χαβρίας ἐν Νάξῳ κατεναυμάχησε τὰς Λακεδαιμονίων τριήρεις, ὅτε Τιμόθεος τὴν ἐν Κερκύρα ναυμαχίαν ἐνίκησε. (76) Τότε, ὡς Ἀθηναῖοι, τότε οἱ μὲν πρότερον ὄντας λαμπροὶ διὰ τοὺς ἡγεμόνας Λακεδαιμόνιοι καὶ ὑπὸ τοῖς ἐκείνων ἤθεσι τραφέντες ταπεινοὶ πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν ἦγον, δαδόμενοι τῆς 100 παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν σωτηρίας, ὁ δὲ καταλυθεὶς ὑπ' ἐκείνων δῆμος διὰ τοὺς τότε γενομένους παρ' ἡμῖν συμβούλους πάλιν ἡγεμῶν ἦν τῶν Ἑλλήνων, δικαίως, οἶμαι, στρατηγῶν μὲν τοιούτων τετυχηκῶς ὄλων εἶπον ἀρτίως, συμβούλους δ' ἔχων Ἀρχίνον καὶ Κέφαλον τὸν Κολλυτῆα. Μία γὰρ αὕτη σωτηρία καὶ πόλεως καὶ ἔθνους ἐστὶ, τὸ προστατῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ 5 συμβούλων σπουδαίων τυχεῖν. (77) Διόπερ, ὡς Ἀθηναῖοι, δεῖ ταῦθ' ἡμᾶς δρῶντας καὶ λογιζομένους μὴ μὰ τὸν Δία πλείω χρόνον τῆς Δημοσθένους δωροδοκίας καὶ ἀτυχίας κοινωνεῖν, μηδ' ἐν τούτῳ τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἔχειν, μηδὲ οἴεσθαι ἀπορῆσειν ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ συμβούλων σπουδαίων, ἀλλὰ τὴν τῶν προγόνων λαδόντας ὀργὴν τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτῃν εἰλημμένον καὶ προδότην, τὸν οὐκ ἀπεχόμενον τῶν εἰς τὴν 10 πόλιν ἀφικνουμένων χρημάτων, τὸν εἰς τὰς δεινοτά-

72. Qua de causa putatis, Athenienses, urbes alias secundis rebus, alias adversis uti? Nihil reperietis aliud quam senatores et imperatores. Intuemini Thebanorum civitatem. Fuit urbs, fuit maxima; at quales nacta duces, quales imperatores? (73) Omnes sane fateantur seniores (e quibus et ego hæc quæ refero audivi), quum Pelopidas, ut aiunt, sacræ cohortis dux esset, et Epaminondas imperator eorumque collega, tum Leutricam pugnam vicit urbs Thebanorum, tum in agrum Lacedæmoniorum, qui vastari posse non putabatur, impressionem fecerunt, illis temporibus multa egregia facinora ediderunt, Messenam quadringentesimo anno post excidium instaurarunt, Arcades in libertatem vindicarunt, apud omnes gloria flourerunt. (74) Quando rursus humiliter et non ut eorum animi magnitudinem decebat se gesserunt? Quum munera capnaret ac pecuniam acciperet a Philippo Timolaus istius amicus, et peregrinis militibus adversus Amphissam conscriptis Proxenus proditor ille præcæset, et dux phalangi, creatus esset Theagenes, homo infelix et corruptus ut iste. Tum per tres homines quos dixi universa civitas una cum Græcis omnibus periit atque interit. Neque enim falsum sed nimis verum est duces causam esse civibus omnium et bonorum et adversorum. (75) Spectate idem in nostra quoque civitate, eodemque modo inquirete. Urbs nostra fuit magna et illustris apud Græcos et digna majoribus, post antiqua illa facinora, quum Conon, ut seniores noverunt, navali ad Cnidum prælio vicisset, quum Iphicrates Lacedæmoniorum legionem cecidisset, quum Chabrias Lacedæmoniorum trirèmes ad Naxum superasset, quum Timotheus navali pugna Corcyræ victor extitisset. (76) Tum, o Athenienses, tum Lacedæmonii, qui prius ob duces splendidi fuerant illorumque moribus educati, humiles ad nostram urbem venerunt, salutem a majoribus nostris expelentes, populus autem ab illis abrogatus per eos qui tum civitati nostræ consulebant, iterum dux Græcorum factus est, jure, opinor, quippe qui et tales duces esset nactus quales modo dixi, et senatores haberet Archinum et Cephalum Colyttensem. Sola enim hæc est civitatis et gentis salus est, bonos puta duces cordatosque senatores habere. (77) Quamobrem decet non mehercule dilutius Demosthenis sordes et infelicitatem perpeti, neque in eo spem habere salutis, aut putare vos penuria bonorum virorum et cordatorum senatorum laboraturos, sed summa majorum vestrorum iracundia eo, qui evidenter comper-

τας ἀτυχίας ἐμβελιχότα την πόλιν, τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον ἀποκτείναντας ἐξόριστον ἐκ τῆς πόλεως ποιῆσαι, καὶ μεταβαλίσθαι τὴν τῆς πόλεως τύχην εἶσαι, καὶ προσδοκῆσαι τούτων γενομένων βελτιον πράξειν.

76. Ἀκούσατε, ὦ Ἀθηναῖοι, κάκεινου τοῦ ψήφισματος τοῦ γραφέντος ὑπὸ Δημοσθένους, ὃ τεταραγμένης τῆς πόλεως μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἔγραψεν ὁ δημοτικὸς οὔτος, καὶ τῆς μαντείας τῆς ἐλθούσης ἐκ Δωδώνης παρὰ τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου· σαφῶς γὰρ ἡμῖν κάλοι προείρηκε φυλάττεσθαι τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς συμβούλους. Λέγε τὴν μαντείαν πρῶτον.

ΜΑΝΤΕΙΑ.

Λέγε δὴ τὸ καλὸν ψήφισμα τὸ τούτου.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

77. Δημοτικὸς γὰρ ὁ διατάττων ἑαυτὸν μὲν, ἐπειδὴ 20 ἄνδρειος καὶ εὐφυγῆς ἐστίν, ἐν τοῖς ὅπλοις μένειν, οὐς δ' ἂν αὐτὸς ἀποδοκιμάσῃ τῶν πολιτῶν, ἐπὶ τὰ ἔργα ἀπιέναι, καὶ ἐάν τι ἄλλο τούτῳ δόξῃ ἐπιτίθειον εἶναι, τοῦτο ποιεῖν. Λέγε τὰ λοιπὰ.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

80. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί. Ἀπιέναι φησὶ τὸ ψήφισμα τὰς ἡρημένους πρεσβείας· ἐπειδὴ δ' ἤκουσε μετὰ τὴν μάχην τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ Φιλίππου εἰς τὴν χοίραν 25 ἡμῶν μέλλειν εἰσβάλλειν, αὐτὸς ἑαυτὸν πρεσβευτὴν κατασκευάσας, ἢ ἐκ τῆς πόλεως ἀποδρατῆ, συσκευασάμενος τῆς διοικήσεως ὀκτὸ τάλαντα, οὐδὲν φροντίσας τῆς τότε παρουσίας ἀπορίας, ἤνυχ' οἱ ἄλλοι πάντες ἐκ τῶν ἰδίων ἐπεδίδοσαν εἰς τὴν ὑμετέραν σωτηρίαν. (81) Τοιοῦτος ἡμῖν ὁ σύμβουλος, καὶ δύο ταύτας μόνας ἐν τῷ βίῳ Δημοσθένης πεποιήται ἀποδημίας, μετὰ τὴν μάχην ὅτε ἀπεδίδρασκεν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ νῦν 30 εἰς Ὀλυμπίαν, ἐπὶ Νικάνωρι διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο. Ἄξιόν γὰρ τούτῳ παρακαταθέσθαι τὴν πόλιν καὶ ἐπιτρέψαι κινδυνεύειν μέλλοντας, ὅς ὅτε μὲν εἶδει μάχεσθαι μετὰ τῶν ἄλλων τοῖς πολεμίοις, λιπῶν τὴν τάξιν ὄχου ἀπὼν οἴκαδε, ἐπειδὴ δὲ προσῆκεν οἴκοι κινδυνεύειν μετὰ τῶν ἄλλων, πρεσβευτὴν αὐτὸς αὐτὸν προβαλόμενος ὄχου ἐκ τῆς πόλεως ἀποδράς, (82) ἐπειδὴ δὲ πρεσβεύειν εἶδει περὶ τῆς εἰρήνης, 35 οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα, ἐπειδὴ δὲ τοὺς φυγάδας Ἀλέξανδρον ἔφασαν καταγείναι καὶ Νικάνωρ εἰς Ὀλυμπίαν ἦκεν, ἀρχιθεωρῶν αὐτὸν ἐπέδωκε τῇ βουλῇ. Τοιοῦτος οὔτος, ἐν μὲν ταῖς παρατάξεσιν οἰκουρός, ἐν δὲ τοῖς οἴκοι μένουσι πρεσβευτής, ἐν δὲ τοῖς πρεσβευταῖς δραπέτης ἐστίν.

Λέγε δὴ καὶ τὸ περὶ ζητήσεως τῶν χρημάτων ψήφισμα, ὃ ἔγραψε Δημοσθένης τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου 40 βουλῇ περὶ αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν, ἵνα παρ' ἄλληλα θεωρησαντες εἰδῆτε τὴν Δημοσθένους ἀπόνοιαν.

allatis non abstinet, qui in gravissimis calamitatibus conjecit, occiso, Graeciae pestem urbe citantem pati fortunam urbis immutari, atque expectari ut fiat, fore ut melius cum republica agatur.

78. Audite, Athenienses, illud etiam decretum a Demosthene, quod turbata republica post urbem pugnam fecit popularis iste, et oraculum quod est Dodona a Dodonae Jove: perspicue nunc olim vobis praedixit, cavendos esse duces et consules. Recita oraculum in primis.

ORACULUM.

Jam recita pulcrum decretum istius.

DECRETUM.

79. Popularis nimirum est qui se, nempe virum intempestivum et animosum, inter armatos referat, quos vero tunc ipse improbarit, ad opus faciendum abire jubet, et quid aliud ipsi factu commodum videatur, id scribi faciendum. Recita reliqua.

DECRETUM.

80. Auditis, iudices. Abire jubet decretum detulit legatos; postquam autem iste audivit post Cheronensem pugnam Philippum in agrum nostrum impressionem latentem, ipse sibi legationem decrevit, ut ex urbe aufugeret, octo talentis publicae pecuniae convasatis, nullaque habita ratione inopie tum urgentis, quum celeri omnia de suo largirentur ad tuendam salutem vestram. (81) Talis est consiliarius iste vester, ac duas has solas peregrinationes per omnem aetatem suscepit, post pugnam, quum ex urbe aufugit, et nunc ad Olympiam, posteaquam cum Nicanore fretus festi solemnitate colloqui voluit. Consilium profecto fuerit hujus fidei urbem credere et committere vos periculum adituros, qui, quando cum reliquis contra hostes pugnandum fuit, ordinibus desertis domum refugit, quando autem domi pugnandum fuit una cum ceteris, ipse suo suffragio legatus designatus excessit atque ex urbe aufugit, (82) quum porro legatio de pace obeunda esset, negavit se vel altero pede urbe excessurum, quum autem Alexander exsules revocare diceretur et Nicanor Olympiam venisset, legatum sacrificulum senatui se obtulit. Talis iste est, in praesertim desertor (δραπέτης); quando domi manendum, legatus; quando legatione obeunda, domi custos (οἰκουρός).

Recita etiam decretum de investigatione pecuniarum quod retulit Demosthenes senatui Arcopagitico de se et nobis, ut iis inter se collatis videatis Demosthenis de mentionem.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐγραψας σὺ τοῦτο, Δημοσθένης; ἔγραψας; οὐκ
 τειπεῖν. Ἐγένετο ἡ βουλή κυρία σοῦ προστά-
 ἔγένετο. Τεθνῶσι τῶν πολιτῶν ἄνδρες; τεθ-
 ἴριον ἦν τὸ σὸν ψήφισμα κατ' ἐκείνων; ἀδύ-
 τειπεῖν.
 δὴ πάλιν ὁ Δημοσθένης κατὰ Δημοσθένους
 Προσέχετε, ἄνδρες.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἡ βουλή εἴρηκε Δημοσθένην. Τί δεῖ πολ-
 ρον; ἀποπέφαγκεν, ὡς Ἄθηναῖοι. Τὸ μὲν τοίνυν
 ἦν ὑφ' ἑαυτοῦ κεκριμένον εὐθὺς ἀποθνήσκειν
 ὁ εἰς τὰς ὑμετέρας ἦκει χεῖρας, τοὺς ὑπὲρ τοῦ
 συνειλεγμένους καὶ τοὺς ὁμωμοκώτας πείθεσθαι
 μοι καὶ τοῖς τοῦ δήμου ψηφίσμασι, τί προήσθεθε;
 ἴσθε τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείαν καὶ τὰ παρὰ
 ἀνθρώποις δίκαια νομιζόμενα; (85) μή, ὡς Ἄθη-
 μί; αἰσχρὸν γὰρ καὶ δεινὸν ἔτερος μὲν ὑπὸ τῶν
 θένους ψηφισμάτων, οὐδὲν ὄντας τοῦτο χειρὸς
 ποσαῦτ' ἠδικηκότας εἶσα περ οὗτος, ἀπολωλέναι,
 ἢ δὲ καταφρονοῦντα ὑμῶν καὶ τῶν νόμων ἀτιμώ-
 περιεῖναι ἐν τῇ πόλει, αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν
 ῆμάτων ὧν ἔγραψεν ἐαλωκότα. Ταῦτο συνέδριον,
 ἠθῆται, καὶ ὁ αὐτὸς τόπος, καὶ ταῦτα δίκαια.
 Ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐκείνους τε αἰτίος ἐγένετο τῶν συμ-
 των κακῶν καὶ αὐτῶν τῶν νῦν συμβησομένων. Ἐπέ-
 εν ὁ αὐτὸς οὗτος ἐν τῇ δήμῳ τῷ συνεδρίῳ τούτῳ
 περὶ αὐτοῦ, μάρτυρας ὑμᾶς πεποιημένος· ἔθετο
 ἡλικ μετὰ τοῦ δήμου, γράψας τὸ ψήφισμα καθ'
 τοῦ, παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, ἢ πάντων τῶν
 πᾶς γράμμασι δικαίων φύλαξ τῇ πόλει καθέστηκε.
 καὶ οὐχ ὅστιον ὑμῖν ἐστί ταύτας ἀκύρους ποιεῖν,
 ἢ τοὺς θεοὺς ὁμωμοκῶσι περὶ ταύτης τῆς κρίσεως
 ἢ αὐτῶν τῶν θεῶν πράξειεν ἐναντίαν τὴν ψήφον
 γκεῖν. (87) Κρίσει Ποσειδῶν ἀποτυχῶν τῇ ὑπὲρ
 κροθίου πρὸς Ἄρη γενομένη ἐνέμεινεν· αὐταὶ αἰ-
 μναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὀρέστην ἐν τούτῳ τῷ συνεδρίῳ
 κρίσει γενομένη, καὶ τῇ τούτου ἀληθείᾳ συνοίκους
 πταῖς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησαν. Ὑμεῖς δὲ
 ἰκλήσετε οἱ πάντων εἶναι φάσκοντες εὐσεβέστεροι;
 ἦν τοῦ συνεδρίου γνώμην ἄκυρον καταστήσετε τῇ
 Δημοσθένους ἐπακολουθήσαντες πονηρίᾳ; οὐκ, ἐάν
 σωρηῆτε, ὡς Ἄθηναῖοι. (88) οὐ γὰρ περὶ μικρῶν
 ἢ τῶν τυχόντων ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ δικάζετε,
 ἀλλὰ περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως ἀπάσης καὶ πρὸς
 τούτας περὶ δωροδοκίας, ἔθους πονηροῦ καὶ πράγμα-
 τος ἀλυσιτελοῦς ὑμῖν καὶ πάντας ἀνθρώπους ἀπολωλε-
 κός. Εἰ μὲν καθ' ὅσον ἐστὶ δυνατοὶ ἐκβαλεῖτε ἐκ
 τῆς πόλεως καὶ καύσετε τοὺς βαδῖως καθ' ὑμῶν χρή-
 μετα λαμβάνοντες, σωθησόμεθα θεῶν βουλομένων· εἰ
 ὁ ἐπιτρέψετε τοῖς ῥήτορα πωλεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς, περιό-
 ρεσθε τὴν πόλιν ἀνατραπέισαν ὑπὸ τούτων.
 Ἐγραψεν αὐτὸς ἐν τῷ δήμῳ Δημοσθένης, ὡς

DECRETUM.

83. Tunc istud scripsisti, Demosthenes? Scripsisti; in-
 ficias ire non potes. Data est senatui auctoritas ex edicto
 tuo? Data est. Perempti sunt homines cives? Perempti
 sunt. Ratum contra illos decretum tuum fuit? Refragari
 nullo modo potes.
 Age denuo id recita quod Demosthenes contra Demo-
 sthenem scripsit. Animadvertite, Athenienses.

DECRETUM.

84. Senatus reum invenit Demosthenem. Quid multis
 verbis est opus? Detulit eum, Athenienses. Id igitur jus in
 se ipsum statuit ut statim occideretur. Postquam autem in
 vestras manus venit, qui pro populo convenistis, qui vos
 legibus et plebiscitis obtemperaturos jurastis, quid facie-
 tis? Negligetis deorum immortalium religionem et ea quæ
 a mortalibus omnibus sacrosancta habentur? (85) Absit;
 Athenienses, absit! turpe enim fuerit atque iniquum, quum
 alii per Demosthenis decreta, nihilo isto deteriores neque
 tot facinoribus constricti, perierint, istum, qui et vos et
 leges contemnit, indemnem in urbe obambulare, a semet
 ipso et decretis suis condemnatum. Idem est concilium,
 Athenienses, idem locus, eademque sunt jura. (86) Idem
 iste orator et illis auctor fuit malorum illorum, et eorum
 est quæ ipsi nunc contingunt. Idem ipse pro concione
 huic concilio iudicium de se permisit, vobis testibus adhi-
 bitis. Pactum fecit cum populo, scripto senatus consulto
 contra sese, idque apud Matrem deorum deposuit, quæ
 omnia jura in literas relata custodit reipublicæ. Quare
 nefas vobis erit id pactum abolere, aut, quum deorum
 numen in hoc iudicio juraveritis, contrarium ipsis deo-
 rum actis ferre suffragium. (87) Neptunus iudicio victus in
 causa Halirrhothii contra Martem acquievit; severæ deæ
 ipsæ instituto in hoc concilio contra Orestem iudicio ac-
 quieverunt et ejus veritati cohabitare deinceps voluerunt.
 Vos autem quid agetis, qui vos omnium religiosissimos
 perhiberi vultis? Concilii sententiam irritam facietis, se-
 cuti Demosthenis improbitatem? Non, si sapitis, Athe-
 nienses. (88) Neque enim parvis aut vulgaribus ho-
 die de rebus iudicatis, sed de salute totius civitatis et
 de corruptione, prava consuetudine et re vobis perni-
 ciosa quæque mortalibus omnibus exitio fuit. Quod si,
 quantum potestis, urbe ejicietis atque coercetis eos qui
 temere contra vos munera acceptant, incolumes erimus,
 diis volentibus; sin oratoribus permittetis ut vosmet ipsos
 vendant, per vestram incuriam urbs ab iis evertetur.
 89. Ipse Demosthenes pro concione auctor fuit, quasi

τας ἀτυχίας ἐμβελιγκότα τὴν πόλιν, τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτρίων ἀποκτείναντας ἐξορίστον ἐκ τῆς πόλεως ποιῆσαι, καὶ μεταβαλέσθαι τὴν τῆς πόλεως τύχην ἕσσαι, καὶ προσδοκῆσαι τούτων γενομένων βέλτιον πράξειν.

78. Ἀκούσατε, ὦ Ἀθηναῖοι, κάκεινου τοῦ ψήφισματος τοῦ γραφέντος ὑπὸ Δημοσθένους, ὃ τεταραγμένης τῆς πόλεως μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἔγραψεν ὁ δημοτικὸς οὗτος, καὶ τῆς μαντείας τῆς ἐλθούσης ἐκ Δωδώνης παρὰ τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου· σαφῶς γὰρ ὑμῖν πάλα προεῖρηκε φυλάττεσθαι τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς συμβούλους. Λέγει τὴν μαντείαν πρῶτον.

ΜΑΝΤΕΙΑ.

Λέγει δὴ τὸ καλὸν ψήφισμα τὸ τούτου.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

79. Δημοτικὸς γὰρ ὁ διατάττων ἑαυτὸν μὲν, ἐπειδὴ 20 ἀνδρείος καὶ εὐψυχός ἐστιν, ἐν τοῖς ὅπλοις μένειν, οὐς δ' ἂν αὐτὸς ἀποδοκιμάσῃ τῶν πολιτῶν, ἐπὶ τὰ ἔργα ἀπιέναι, καὶ ἕαν τι ἄλλο τούτῳ δόξῃ ἐπιτήδειον εἶναι, τούτο ποιεῖν. Λέγει τὰ λοιπά.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

80. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί. Ἀπιέναι φησὶ τὸ ψήφισμα τὰς ἡρημένας πρεσβείας· ἐπειδὴ δ' ἤκουσε μετὰ τὴν μάχην τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ Φιλίππον εἰς τὴν χώραν 26 ἡμῶν μέλλειν εἰσβάλλειν, αὐτὸς ἑαυτὸν πρεσβευτὴν κατασκευάσας, ἵν' ἐκ τῆς πόλεως ἀποδραίῃ, συσκευασάμενος τῆς διοικήσεως ὀκτὼ τάλαντα, οὐδὲν φροντίσας τῆς τότε παρουσίας ἀπορίας, ἤνιχ' οἱ ἄλλοι πάντες ἐκ τῶν ἰδίων ἐπέδιδον εἰς τὴν ὑμετέραν σωτηρίαν. (81) Τοιοῦτος ὑμῖν ὁ σύμβουλος, καὶ δύο ταύτας μόνας ἐν τῷ βίῳ Δημοσθένης πεποιθῆται ἀποδημίας, μετὰ τὴν μάχην ὅτε ἀπεδίδρασκεν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ νῦν 30 εἰς Ὀλυμπίαν, ἐπεὶ Νικάνορι διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο. Ἄξιόν γε τούτῳ παρακαταθέσθαι τὴν πόλιν καὶ ἐπιτρέψαι κινδυνεύειν μέλλοντας, ὃς ὅτε μὲν εἶδε μάχεσθαι μετὰ τῶν ἄλλων τοῖς πολεμίοις, λιπῶν τὴν τάξιν ὄψετο ἀπιῶν οἰκαδε, ἐπειδὴ δὲ προσῆκεν οἰκοὶ κινδυνεύειν μετὰ τῶν ἄλλων, πρεσβευτὴν αὐτὸς αὐτὸν προβαλλόμενος ὄψετο ἐκ τῆς πόλεως ἀποδράς, (82) ἐπειδὴ δὲ πρεσβεῖν εἶδε περὶ τῆς εἰρήνης, οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον 35 πόδα, ἐπειδὴ δὲ τοὺς φυγάδας Ἀλέξανδρον ἔφασαν κατὰγειν καὶ Νικάνωρ εἰς Ὀλυμπίαν ἦκεν, ἀρχιθεωρὸν αὐτὸν ἐπέδωκε τῇ βουλῇ. Τοιοῦτος οὗτος, ἐν μὲν ταῖς παρατάξεσιν οἰκουρός, ἐν δὲ τοῖς οἰκοῖς μένουσι πρεσβευτής, ἐν δὲ τοῖς πρεσβευταῖς δραπέτης ἐστίν.

Λέγει δὴ καὶ τὸ περὶ ζητήσεως τῶν χρημάτων ψήφισμα, ὃ ἔγραψε Δημοσθένης τῇ εἰς Ἀρείου πάγου 40 βουλῇ περὶ αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν, ἵνα παρ' ἄλλα θεωρήσαντες εἰδῆτε τὴν Δημοσθένους ἀπόνοιαν.

allatis non abstinere, qui in gravissimas calamitates urbem conjecit, occiso, Græciæ peatem urbe exterminare, ac pati fortunam urbis immutari, atque exspectare, si hæc fiant, fore ut melius cum republica agatur.

78. Audite, Athenienses, illud etiam decretum scriptum a Demosthene, quod turbata republica post Chæronensem pugnam fecit popularis iste, et oraculum quod allatum est Dodona a Dodonæo Jove: perspicue namque olim vobis prædixit, cavendos esse duces et consiliarios. Recita oraculum in primis.

ORACULUM.

Jam recita pulcrum decretum istius.

DECRETUM.

79. Popularis nimirum est qui se, nempe virum fortem et animosum, inter armatos referat, quos vero civium ipse improbarit, ad opus faciendum abire jubeat, et si quid aliud ipsi factu commodum videatur, id scribat faciendum. Recita reliqua.

DECRETUM.

80. Auditis, judices. Abire jubet decretum delectos legatos; postquam autem iste audivit post Chæronensem pugnam Philippum in agrum nostrum impressionem facturum, ipse sibi legationem decrevit, ut ex urbe aufugeret, octo talentis publicæ pecuniæ convasatis, nullaque habita ratione inopiæ tum urgentis, quum ceteri omnes de suo largirentur ad tuendam salutem vestram. (81) Talis est consiliarius iste vester, ac duas has solas peregrinationes per omnem ætatem suscepit, post pugnam, quum ex urbe aufugit, et nunc ad Olympiam, posteaquam cum Nicanore fretus festi solennitate colloqui voluit. Consultum profecto fuerit hujus fidei urbem credere et committere vos periculum adituros, qui, quando cum reliquis contra hostes pugnandum fuit, ordinibus desertis domum refugit, quando autem domi pugnandum fuit una cum ceteris, ipse suo suffragio legatus designatus excessit atque ex urbe aufugit, (82) quum porro legatio de pace obeunda esset, negavit se vel altero pede urbe excessurum, quum autem Alexander exsules revocare diceretur et Nicanor Olympiam venisset, legatum sacrificulum senatui sese obtulit. Talis iste est, in præliis desertor (δραπέτης); quando domi manendum, legatus; quando legationes obeundæ, domi custos (οἰκουρός).

Recita etiam decretum de investigatione pecuniarum, quod retulit Demosthenes senatui Areopagitico de sese et nobis, ut iis inter se collatis videatis Demosthenis dementiam.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

83. Ἐγραψας σὺ τοῦτο, Δημοσθένης; ἔγραψας; οὐκ ἔστιν ἀντειπεῖν. Ἐγένετο ἡ βουλή κυρία σοῦ προστά-
ξαντος; ἐγένετο. Τεθναῖσι τῶν πολιτῶν ἄνδρες; τεθ-
ναῖσι. Κύριον ἦν τὸ σὸν ψήφισμα κατ' ἐκείνων; ἀδύ-
νατον ἀντειπεῖν.

Λέγε δὴ πάλιν ὁ Δημοσθένης κατὰ Δημοσθένους ἔγραψε. Προσέχετε, ἄνδρες.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

84. Ἡ βουλή εὔρηκε Δημοσθένην. Τί δεῖ πολ-
οιῶν λόγων; ἀποπέφαγκεν, ὡς Ἀθηναῖοι. Τὸ μὲν τοίνυν
ἐκαίον ἦν ὑφ' ἑαυτοῦ κεκριμένον εὐθὺς ἀποθνήσκειν·
ἐπειδὴ δ' εἰς τὰς ὑμετέρας ἤκει χεῖρας, τοὺς ὑπὲρ τοῦ
δῆμου συνειλεγμένους καὶ τοὺς ὁμωμοκότας πεθεσθαι
τοῖς νόμοις καὶ τοῖς τοῦ δήμου ψήφισμασι, τί προήσασθε;
προήσασθε τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβίαν καὶ τὰ παρὰ
πᾶσι ἀνθρώποις δίκαια νομιζόμενα; (85) μή, ὡς Ἀθη-
ναῖοι, μή· αἰσχρὸν γὰρ καὶ δεῖνόν ἐτέρους μὲν ὑπὸ τῶν
Δημοσθένους ψηφισμάτων, οὐδὲν ὄντας τούτου χεῖρους
οὐδὲ τοσαῦτ' ἡδίκηκότας δεῖα περ οὗτος, ἀπολωλέναι,
τοιαῦτα δὲ καταφρονοῦντα ἡμῶν καὶ τῶν νόμων ἀτιμώ-
ρητον περιμέναι ἐν τῇ πόλει, αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν
ψηφισμάτων ὧν ἔγραψεν ἐαλωκότα. Ταῦτό συνέδριον,
ὡς Ἀθηναῖοι, καὶ ὁ αὐτὸς τόπος, καὶ ταῦτά δίκαια.

(86) Ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐκείνους τε αἰτίος ἐγένετο τῶν συμ-
βάντων κακῶν καὶ αὐτῶν τῶν νῦν συμβησομένων. Ἐπέ-
τρεψεν ὁ αὐτὸς οὗτος ἐν τῷ δήμῳ τῷ συνεδρίῳ τούτῳ
κρίναι περὶ αὐτοῦ, μάρτυρας ἑμᾶς πεποιημένος· ἔθετο
συνθήκας μετὰ τοῦ δήμου, γράψας τὸ ψήφισμα καθ'
ἑαυτοῦ, παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, ἡ πάντων τῶν
ἐν ταῖς γράμμασι δικαίων φύλαξ τῇ πόλει καθέστηκε.
Διὸ καὶ οὐχ ὄσιον ὑμῖν ἐστι ταύτας ἀκύρους ποιεῖν,
οὐδὲ τοὺς θεοὺς ὁμωμοκόσι περὶ ταύτης τῆς κρίσεως
ταῖς αὐτῶν τῶν θεῶν πράξεσιν ἐναντίαν τὴν ψήφον
ἐνεγκεῖν. (87) Κρίσει Ποσειδῶν ἀποτυχῶν τῇ ὑπὲρ
Ἀλιρροθίου πρὸς Ἄρη γενομένη ἐνέμεινεν· αὐταὶ αἱ
σεμναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὀρέστην ἐν τούτῳ τῷ συνεδρίῳ
κρίσει γενομένη, καὶ τῇ τούτου ἀληθείᾳ συνοίκους
ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησαν. Ὑμεῖς δὲ
τί ποιήσετε οἱ πάντων εἶναι φάσκοντες εὐσεβέστεροι;
τὴν τῷ συνεδρίῳ γνώμην ἀκυρον καταστήσετε τῇ
Δημοσθένους ἐπακολουθήσαντες πονηρίᾳ; οὐκ, ἐάν
σφραγῆτε, ὡς Ἀθηναῖοι. (88) οὐ γὰρ περὶ μικρῶν
οὐδὲ τῶν τυχόντων ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ δικάζετε,
ἀλλὰ περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως ἀπάσης καὶ πρὸς
τούτους περὶ δωροδοκίας, ἔθους πονηροῦ καὶ πράγμα-
τος ἀλυστελοῦς ὑμῖν καὶ πάντας ἀνθρώπους ἀπολωλε-
κότας. Εἰ μὲν καθ' ὅσον ἐστὲ δυνατοὶ ἐκβαλεῖτε ἐκ
τῆς πόλεως καὶ παύσετε τοὺς βραδίων καθ' ἡμῶν χρή-
ματα λαμβάνοντες, σωθησόμεθα θεῶν βουλομένων· εἰ
δ' ἐπιτρέψετε τοῖς ῥήτορι πωλεῖν ἑμᾶς αὐτοῦ, περιό-
μετε τὴν πόλιν ἀνατραπέισαν ὑπὸ τούτων.

89. Ἐγραψεν αὐτὸς ἐν τῷ δήμῳ Δημοσθένης, ὡς

DECRETUM.

83. Tu ne istud scripsisti, Demosthenes? Scripsisti; in-
ficias ire non potes. Data est senatui auctoritas ex edicto
tuo? Data est. Perempti sunt homines cives? Perempti
sunt. Ratum contra illos decretum tuum fuit? Refragari
nullo modo potes.

Age denuo id recita quod Demosthenes contra Demo-
sthenem scripsit. Animadvertite, Athenienses.

DECRETUM.

84. Senatus reum invenit Demosthenem. Quid multis
verbis est opus? Detulit eum, Athenienses. Id igitur jus in
se ipsum statuit ut statim occideretur. Postquam autem in
vestras manus venit, qui pro populo convenistis, qui vos
legibus et plebiscitis obtemperaturos jurastis, quid facie-
tis? Negligetis deorum immortalium religionem et ea quæ
a mortalibus omnibus sacrosancta habentur? (85) Absit;
Athenienses, absit! turpe enim fuerit atque iniquum, quum
alii per Demosthenis decreta, nihilo isto deteriores neque
tot facinoribus constricti, perierint, istum, qui et vos et
leges contemnit, indemnem in urbe obambulare, a semet
ipso et decretis suis condemnatum. Idem est concilium,
Athenienses, idem locus, eademque sunt jura. (86) Idem
iste orator et illis auctor fuit malorum illorum, et eorum
est quæ ipsi nunc contingant. Idem ipse pro concione
huic concilio iudicium de se permisit, vobis testibus adhi-
bitis. Pactum fecit cum populo, scripto senatus consulto
contra sese, idque apud Matrem deorum deposuit, quæ
omnia jura in literas relata custodit reipublicæ. Quare
nefas vobis erit id pactum abolere, aut, quum deorum
numen in hoc iudicio juraveritis, contrarium ipsis deo-
rum actis ferre suffragium. (87) Neptunus iudicio victus in
causa Halirrhothii contra Martem acquievit; severæ deæ
ipsæ instituto in hoc concilio contra Orestem iudicio ac-
quieverunt et ejus veritati cohabitare deinceps voluerunt.
Vos autem quid agelis, qui vos omnium religiosissimos
perhiberi vultis? Concilii sententiam irritam facietis, se-
cuti Demosthenis improbitatem? Non, si sapiti, Athe-
nienses. (88) Neque enim parvis aut vulgaribus ho-
die de rebus iudicatis, sed de salute totius civitatis et
de corruptione, prava consuetudine et re vobis perni-
ciosa quæque mortalibus omnibus exitio fuit. Quod si,
quantum potestis, urbe ejicietis atque coercebitis eos qui
temere contra vos munera acceptant, incolumes erimus,
diis volentibus; sin oratoribus permittetis ut vosmet ipsos
vendant, per vestram incuriam urbs ab iis evertetur.

89. Ipse Demosthenes pro concione auctor fuit, quasi

δηλονότι δικαίου τοῦ πράγματος ὄντος, φυλάττειν Ἀλεξάνδρῳ τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀφικόμενα μετὰ Ἄρ-
30 πάλου χρήματα. Οὕτως οὖν, ὦ ἀριστε, εἰπέ μοι, φυλάξομεν, ἐὰν σὺ μὲν εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ἔχῃς ἰδίᾳ, ἕτερος δὲ πεντεκαίδεκα, Δημάδης δὲ ἐξαχισηλίους χρυσοῦ στατήρας, ἕτεροι δὲ ὅσα δὴ ποτε ἀπο-
35 πεφασμένοι εἰσί; τέτταρα γὰρ τάλαντά ἐστι καὶ ἐξήκοντα ἡδὲ εὐρημένα, ὧν οἴεσθε τὴν αἰτίαν τουτοῖσιν ἀναθεῖναι. (90) Καὶ πότερα κάλλιον ἐστὶ, πρὸς δὲ δικαιοτέρον, ἅπαντ' ἐν τῷ κοινῷ φυλάττεσθαι, ἕως ἄν
36 τι δίκαιον ὁ δῆμος βουλευσῆται, ἢ τοὺς ῥήτορας καὶ τῶν στρατηγῶν ἐνίους διηρηκακότητας ἔχειν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι τὸ μὲν ἐν τῷ κοινῷ φυλάττειν παρὰ πάντων ὁμολογούμενον εἶναι δίκαιον, τὸ δὲ τούτους ἔχειν μη-
δὲν' ἀν εἰπεῖν ὡς ἐστὶ καλῶς ἔχον.

91. Πολλοὺς οὕτως ἐραὶ καὶ παντοδαποὺς λόγους, ὦ ἄνδρες, καὶ οὐδέποτε τοὺς αὐτούς. Ὅρξ γὰρ ὑμᾶς τὸν ἅπαντα χρόνον ἐλπίζοι κεναῖς καὶ ψευδέσι λόγοις ἐξηπατημένους ὑφ' ἑαυτοῦ, καὶ μέχρι τούτου μνημο-
40 νεύοντας τὰς ὑποσχέσεις μέχρις ἂν ῥηθῶσιν. Εἰ μὲν οὖν ἐτι δεῖ τὴν πόλιν τῆς Δημοσθένους πονηρίας καὶ ἀτυχίας ἀπολαύειν, ἵνα πλέον κακοδαιμονώμεν (οὐδὲ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἶπω), στερχτέον εἴη τοῖς συμβαί-
45 νουσιν. (92) εἰ δ' ἐτι κηδόμεθα τῆς πατρίδος καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ δωροδόκους μισοῦμεν καὶ μετοινώσασθαί τὴν τύχην καὶ μεταλλάξασθαι βουλόμεθα, οὐ προετέον ἐστὶν ὑμᾶς αὐτούς, ὦ Ἀθηναῖοι, ταῖς τοῦ
102μπαροῦ καὶ γόητος τούτου δεήσεσιν, οὐδὲ προσδεκτέον τοὺς οἰκτους καὶ τοὺς φανακισμοὺς τοὺς τούτου. Ἰκανὴν γὰρ εἰλήφατε πείραν οὗτοῦ καὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων καὶ τῆς τύχης. (93) Τίς οὕτως εὐέλπις ὑμῶν ἐστιν, ὦ Ἀθηναῖοι, τίς οὕτως ἀλόγιστος, τίς τῶν προ-
γεγενημένων καὶ νῦν ἐνεστηκότων πραγμάτων ἀπειρος, ὅστις ἐλπίζει τὸν ἐκ τοσαύτης εὐδαιμονίας εἰς τοσαύτην
5 ἀδοξίαν κατεστῆσαντα τὴν πόλιν δι' ἠντιναδῆποτε αἰτίαν ἢ τύχην (εἰὼ γὰρ τοῦτο νῦν), ἐπειδὴ πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀπορίαις καὶ τοῖς περιεστηκόσιν ἡμᾶς κινδύνοις καὶ ἢ τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως δωροδοκία προσγέ-
γυνη, καὶ περὶ αἰσχρᾶς αἰτίας κοινῇ πάντες ἀγωνιζόμεθα καὶ περὶ τοῦ μὴ δοκεῖν τὰ ἰδίᾳ παρὰ τισὶν ὄντα
103χρήματα κοινῇ τὸν δῆμον ἔχειν, τῆνικαῦτα συμβου-
110 λεύοντα καὶ διοικοῦντα τοῦτον σώσειν ἡμᾶς; (94) Ἐὼ γὰρ τᾶλλα ὅσα μεταβαλλόμενος ἐν τοῖς πράγμασι καὶ δημιουργοῦν οὐδὲν ὑγιὲς διατετέλεκε, καὶ ποτέ μὲν γρά-
φων καὶ ἀπαγορεύων μηδένα ἄλλον νομίζειν θεὸν ἢ τοὺς παραδεδομένους, τότε δὲ λέγων ὡς οὐ δεῖ τὸν δῆμον ἀμφισβητεῖν τῶν ἐν οὐρανῷ τιμῶν Ἀλεξάνδρῳ, ὅταν δὲ μέλλῃ κριθῆσθεσθαι παρ' ὑμῖν, Καλλιμέδοντα
115 εἰσαγγέλλων συνιέναι ἐν Μεγάροις τοῖς φυγάσιν ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου, καὶ ταύτην τὴν εἰσαγγέλλαν εὐθὺς παραχρῆμα ἀναιρούμενος, (95) ἐν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ τῇ πρῶτῃ γεγενημένῃ προσάγων καὶ κατα-
σκευάζων ψευδῆ μνηυτῆν ὡς ἐπιβουλεωμένων τῶν νεωρίων, καὶ περὶ τούτων γράφω μὲν οὐδὲν, αἰ-

res justa esset, pecuniæ cum Harpalo in Atticam allatæ Alexandro custodiendæ. Sic ergo, dic mihi, vir optime, eam custodiemus, si tu privatim viginti talenta teneas, alius quindecim, Demades sexies mille stateres aureos, alii tantum quantum ex indicio relatum est? Nam ta-
lenta sexaginta quatuor jam comperta sunt, quorum peculatum culpam in istos conferendam censetis. (90) Utrum porro honestius est, atque etiam æquius, omnia in ærario asservari, donec populus id statuat quod æquum sit, an ut oratores et ducum quidam ea direpta teneant? Ego enim existimo constare inter omnes æquum esse ut publice custodiantur, nemini autem rectum videri ut ab istis teneantur.

91. Multa iste dicit, iudices, et varia neque unquam eadem. Videt enim vos omni tempore spe vana et falsis orationibus a se fuisse deceptos, et tantisper pollicitationum meminisse dum dicuntur. Verum si urbem adhuc Demosthenis improbitate atque infelicitate frui oportet, ut diutius iratos deos habeamus (neque enim aliud quod dicam reperio), boni consulendum erit quidquid evenerit; (92) sin patriam adhuc curamus atque improbos et largitionibus inhiantes odimus et adversæ fortunæ anguria avertere ac mutare volumus, non committendum est, Athenienses, ut vosmet ipsos nefarii istius impostoris deprecationibus dedatis, nec admittendæ sunt querelæ et fuci istius; satis enim et dicta et facta et fortunam ejus periclitati estis. (93) Et quis vestrum adeo confidens est, Athenienses, quis adeo incogitans, quis adeo rudis rerum et ante et modo gestarum, ut speret eum per quem ex tanta felicitate ad tantam infamiam urbs dejecta est, quæcumque de causa aut casu (omitto enim hoc), nunc, postquam præter ceteras difficultates et urgentia nos pericula etiam ipsorum hujus urbis civium corruptio accessit, et turpi crimine omnes conflictamur, ut ne eam pecuniam quæ privatim penes quosdam est populus habere putetur, nunc istum consiliis suis et administratione nos conservaturum? (94) Nam prætereo cetera quæ inconstanter agendo et imprudenter concionum perfecti, dum alias scribit et vetat ne quem deum existimemus præter eos qui sunt nobis traditi a majoribus, alias dicit non debere populum contendere cum Alexandro de cæli honoribus; quem autem in judicium vestrum adducendum se prævidet, Callimedontem læsæ majestatis reum facit quasi in Megaris cum exsullibus colloquia habeat opprimendæ reipublicæ ergo, eamque actionem statim e vestigio tollit; (95) in concione porro nuper convocata adduxit atque instruxit falsum delictorem quasi navalibus insidiæ flectent, quum quidem ea de re nihil decerneret, sed hujus judicii causa crimina conflaret: horum enim omnium

τίας ὁ ἕνεκα τοῦ παρόντος ἀγῶνος παρασκευάζων·
 20 τούτων γὰρ ἀπάντων ἡμεῖς τούτῳ μάρτυρές ἐστε. Γόης
 οὗτος, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μιὰς ἀνθρώπος ἐστὶ, καὶ
 οὔτε τῷ γένει τῆς πόλεως πολίτης οὔτε τοῖς πεπολιτευ-
 μένοις αὐτῷ καὶ πεπραγμένοις. (96) Ποῖαι γὰρ τριήρεις
 εἰσι κατεσκευασμένοι διὰ τούτου, ὥσπερ ἐπὶ Εὐβού-
 λου τῆ πόλει; ἢ ποῖοι νεώσοικοι τούτου πολιτευομένου
 γέγονασιν; πότε οὗτος ἢ διὰ ψηφίσματος ἢ νόμου ἐπι-
 νῆρθεσε τὸ ἱππικόν; τίνα κατεσκεύασε δύναμιν τοιού-
 25 των καιρῶν παραγενομένων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ
 μάχην, ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν; τίς ἀνένηκεται τῇ θεῷ
 κόσμος εἰς ἀκρόπολιν ὑπὸ τούτου; τί κατεσκεύασε Δη-
 μωσθένης οἰκοδόμημα ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῷ ἡμετέρῳ ἢ ἐν
 τῷ ἄσπτι ἢ ἄλλοθί που τῆς χώρας; οὐδεὶς ἂν οὐδαμῶς
 δείξειεν. (97) Ἐπειτα τὸν μὲν ἐν ταῖς πολεμικαῖς πρά-
 ξεσιν ἄπιστον γεγεννημένον, ἐν δὲ ταῖς κατὰ τὴν πόλιν
 οἰκονομιαῖς ἀχρηστον, περιωρακότα δὲ τοὺς ἀντιπολι-
 30 τευομένους ἅπαντα διαπεπραγμένους ὅσα ἐβουλήθησαν,
 μεταβέβλημένον δὲ αὐτὸν καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ δήμου
 πράξεις ἐγκαταλαλοῦντα, τούτου περιποιῆσαι βούλε-
 σθε; (98) οὐκ, εἰάν σωφρονῆτε καὶ καλῶς καὶ ὑπὲρ
 ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως βουλευσθε· ἀλλὰ δέξασθε
 τὴν ἀγαθὴν τύχην, ἢ τιμωρήσασθαι παρέδωκε τῶν
 ῥητόρων τοὺς τὴν πόλιν διὰ τὴν αὐτῶν δωροδοκίαν
 35 ταπεινὴν πεποιηκότας, καὶ φυλάξασθε (καθάπερ οἱ
 θεοὶ προσηήκασιν ἡμῖν ἐν ταῖς μαντεῖαις πολλὰκις)
 τοὺς τοιούτους ἡγεμόνας καὶ συμβούλους. Ἀκούσατε δὲ
 αὐτῆς τῆς μαντείας. Λέγε τὴν μαντείαν.

MANTEIA.

96. Πῶς οὖν μίαν γνώμην ἔχομεν, ὧ Ἀθηναῖοι,
 πῶς ἡμονόησομεν ἅπαντες ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόν-
 των, ὅταν οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ δημαγωγοὶ χρήματα
 λαμβάνοντες προῖδονται τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα
 40 καὶ ἡμεῖς μὲν καὶ ὁ δῆμος ἅπας κινδυνεύει περὶ τοῦ ἐδέ-
 σθαι τοῦ τῆς πόλεως καὶ τῶν ἱερῶν τῶν πατρῶων καὶ
 παιδῶν καὶ γυναικῶν, οἱ δὲ διηλλαγμένοι πρὸς αὐτοὺς
 ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις λοιδορῶνται καὶ προσκρούουσιν
 ἀλλήλους ἐξεπίτηδες, ἰδίᾳ δὲ ταῦτὰ πράττωσιν ἐξαπα-
 τῶντες ἡμᾶς τοὺς βῆστα πειθομένους τοῖς τούτων λό-
 γοις; (100) Τί γὰρ ἐστὶ ῥήτορας δημοτικοῦ καὶ μισοῦν-
 τος τοὺς κατὰ τῆς πόλεως λέγοντας καὶ γράφοντας; ἢ
 45 ὅτι φασὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν γεγεννημένους, ὧ Δημόσθενες
 καὶ Πολύευκτε, διατελεῖν ποιούστας; καὶ ταῦτα οὐ-
 δειὸς δεινοῦ τότε τὴν πόλιν περιστηκότος. Οὐ κρίνειν
 ἀλλήλους; οὐκ εἰσαγγέλλειν; οὐ γράφασθαι παρανό-
 μων; ἐστὶν οὖν ὅ τι πεποιήκατε τούτων ἡμεῖς οἱ φάσ-
 κόντες τοῦ δήμου κήδεσθαι καὶ τὴν σωτηρίαν ἡμῖν ἐν τῇ
 5 τούτων εἶναι ψήφῳ; (101) Γέγραψαι ψήφισμα, Δημό-
 σθενες, πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶς παρανόμων ὧν Δη-
 μῶδες γέγραφε; κεκώλυκας τίνα πρᾶξιν ὧν ἐκείνος
 προεβλήμενος κατὰ τοῦ δήμου πεπολιτεύεται; οὐδ' ἤντι-
 νῶν. Εἰσήγγελλας τὸν παρὰ τὸ τοῦ δήμου ψήφισμα
 καὶ τοὺς νόμους πολλὰ διαπεπραγμένον; οὐδεπόποτε,

vos ei testes estis. Præstigator iste est, iudices, et homo nefarius, neque natura civis neque rebus publice gestis neque ceteris actionibus suis. (96) Nam quæ triemes sunt ab isto ædificatæ civitati, ut sub Eubulo? aut quæ navalia isto rempublicam gubernante facta sunt? quando iste vel senatusconsulto vel lege ordinem equestrem emendavit? quas copias vel pedestres vel navales comparavit, quum quidem post pugnam ad Chæroneam commissam tantæ harum rerum essent opportunitates? quis ornatus Minervæ in arcem ab isto est allatus? quod ædificium Demosthenes extruxit vel in emporio vestro vel in urbe vel alibi in regione? Nemo certe usquam ostendat.

(97) Eum ergo qui bellicis in rebus fidem non servavit, qui in urbanis administrationibus nullam operam navavit, qui non obstitit quominus adversarii civitatis omnia confecerint quæ voluerunt, qui sese immutavit et populi causam deseruit, eum vos conservabit? (98) Non, si sani eritis et recte tum vobis tum reipublicæ consuletis: amplectimini potius bonam fortunam quæ vobis ulciscendos obtulit oratores qui suis sordibus orbem humilem reddiderunt, et cavete (quemadmodum vos deorum immortalium oracula sæpe monuerunt) tales duces et consiliarios. Audite ipsum oraculum. Recita oraculum.

ORACULUM.

99. Quomodo igitur eodem animo futuri sumus, Athenienses? quomodo consentiemus omnes de reipublicæ commodis, si militum et populi duces accepta pecunia patriæ utilitatem neglexerint, et vos quidem et populus universus in periculum adducetur de solo civitatis et aris atque focis et uxoribus ac liberis, isti autem inter se reconciliati in concionibus quidem alii alios conviciis proscindunt ac de industria exagitabunt, privatim autem agent eadem decipientes vos qui verbis eorum facillime creditis? (100) Quid enim est oratoris popularis et infesti iis qui rempublicam concionibus et decretis oppugnant? aut quid aliud ætale vestra superiores, Demosthenes et Polyucte, studio perpetuo habuisse, idque quum eo tempore nulla clades rempublicam urgeret? non se mutuo accusasse? non majestatis læsæ criminatos esse? non violatarum legum fecisse reos? Est vero horum quidquam quod feceritis vos, qui vos curare populum profitemini, qui salutem vestram in horum suffragio dicitis esse collocatam? (101) Scripsisti tu decretum, Demosthenes, quum multa atrocita et contraria legibus Demades decrevisset? impedivisti aliquid eorum quæ ille suscepta contra populum administravit? Nilni penitus. Majestatis reum fecisti eum qui contra plebiscitum et leges multa

10 ἀλλὰ περιεῖδες αὐτὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ χαλκοῦν σταθέντα
καὶ τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως κεκοινωνηκότα τοῖς
Ἄρμодиῦ καὶ Ἀριστογείτονος ἀπογόνους. (102) Ἐπειτα
ποῦ τῆς εὐνοίας τῆς σῆς ὁ δῆμος ἔλαβε πείραν, ἢ ποῦ
τὴν τοῦ ῥήτορος βοήθειαν καὶ δύναμιν ἐξεταζομένην
εἶδομεν; ἢ ἐνταῦθα φήσεται εἶναι δεινοί, εἰ παρακρού-
σετε τούτους ἀεὶ λέγοντες ὡς οὐκ ἔστιν ἕξω τῆς πατρί-
δος ὑμῖν ἐξελθεῖν, οὐκ ἔστιν ἄλλη καταφυγὴ χωρὶς τῆς
15 ἡμετέρας εὐνοίας; φανεροὺς ἔχρην γεγενημένους ἀντι-
πράττοντας καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τοῖς κατὰ τοῦ δήμου
γραφομένοις ψηφίσμασιν, οὕτω πείθειν τούτους λέγον-
τας ὡς οὐκ ἔστιν ὑμῖν οὐδεμία σωτηρία χωρὶς τῆς παρὰ
τοῦ δήμου βοήθειας. (103) Ὑμεῖς δ' ἐν τοῖς ἕξω τὰς
ἐλπίδας ἔχετε, ἀμειλλώμενοι ταῖς κολακείαις πρὸς τοὺς
ἡμολογούντας ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου πράττειν καὶ δῶρα
20 εἰληφέναι παρὰ τῶν αὐτῶν ὧν περὶ νῦν ἀποπέφαγκεν
ὑμᾶς ἡ βουλὴ. Καὶ σὺ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐναν-
τίον διειλεγμένος Νικάνορι, καὶ κεχρηματικῶς ἐν
Ὀλυμπίᾳ περὶ ὧν ἐβουλήθης, ἔλεινόν νῦν σεαυτὸν
κατασκευάζεις προδότης ὧν καὶ δωροδόκος, ὡς ἐπιμε-
λησόμενος τούτους τῆς σῆς πονηρίας, καὶ οὐ δώσω
δικῶν ὑπὲρ ὧν εἰληφῆαι πεποιθῶς, τοσοῦτον τολμηρό-
25 τερον Δημάδου, ὥσθ' ὁ μὲν προειρηκῶς ἐν τῷ δήμῳ
τὸν αὐτοῦ τρόπον καὶ τὴν ἀπόνοιαν, καὶ ἡμολογῶν
λαμβάνειν καὶ λήψεσθαι, ὅμως οὐ τετόλμηκε τούτοις
δειξάιν τὸ πρόσωπον, οὐδ' ἐναντία τῇ τῆς βουλῆς ἀπο-
φάσει λέγειν ἡξίως. (104) Καίτοι οὐκ ἔγραψεν ἑκαῖνος
περὶ αὐτοῦ κυρίαν εἶναι τὴν βουλὴν, οὐδὲ θάνατον
εὐρίσατο, ἐὰν ἀποφανθῇ χρήματα εἰληφῶς· σὺ δὲ
οὕτως σφόδρα πεπίστευκας τούτου σεαυτοῦ λόγους καὶ κα-
30 ταπαφρόνηκας τῆς τούτων εὐθειας, ὥστε πείσειν οἱ
τοὺς δικαστὰς ὡς μόνου σοῦ κατέψευσταί τὸ συνέδριον
καὶ μόνον οὐκ εἰληφῶτα σὲ τὸ χρυσίον ἀποπέφαγκεν.
Καὶ τίς ἂν ταῦτα πεισθεῖη;

105. Ὅρατε, ὦ Ἀθηναῖοι, τί μέλλετε ποιεῖν. Παρ-
εἰλήφατε παρὰ τοῦ δήμου τὸ πρᾶγμα τὸ γεγενημένον
δνειδος, τιμωρίας δ' ἔνεκα τῆς κατὰ τῶν ἐνόχων ὄντων
ταῖς ἀποφάσει Δημοσθένους εἰσάγεται πρῶτος. Κατη-
γορήκαμεν ἡμεῖς οὐδενὶ καταχαρισάμενοι τῶν κοινῶν
δικαίων. (106) Πότερ' ἀμελήσαντες τῶν γεγενημένων
35 ἀπάντων ἀφήσετε τὸν πρῶτον εἰσεληλυθότα πρὸς ὑμᾶς
καὶ τὰ δίκαια τὰ παρὰ τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ
Ἄρειου πάγου δόξαντ' εἶναι καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν
ἀνθρώποις, ταῦθ' ἡμεῖς οἱ κύριοι πάντων λύσετε, καὶ
τὴν πονηρίαν αὐτοὶ τὴν τούτων ἀναδέξεσθε; (107) ἢ
πᾶσιν ἀνθρώποις παράδειγμα ἐξοίσετε κοινὸν ὑπὲρ τῆς
πόλεως, ὅτι μισεῖτε τοὺς προδότας καὶ τοὺς χρημάτων
ἔνεκα προειμένους τὰ τοῦ δήμου συμφέροντα; Ταῦτα
40 γὰρ ἅπαντὰ ἔστιν ἐφ' ὑμῖν νῦν, καὶ πενταχόστοι καὶ
χιλιοὶ ὄντες τὴν ἀπάσης τῆς πόλεως σωτηρίαν ἐν ταῖς
χερσὶν ἔχετε, καὶ ἡ τήμερον ἡμέρα καὶ ἡ ὑμετέρα
ψῆφος πολλὴν ἀσφάλειαν τῇ πόλει καταστήσει τὰ δι-
καῖα ὑμῶν ἐθελόντων κρίνειν, ἢ μοχθηρὰς ἐλπίδας
ποιήσετε πάντας ἔχειν τοιαῦτ' ὑμῶν ἔθη κατιστάντων.

perpetravit? Nunquam prorsus; sed æream ei statuum in foro erigi passus es et pari honore victus in curia cum Harmodii et Aristogitonis posteris frui. (102) Deinde ubi populus benevolentiae tuae periculum fecit, et ubi oratoris auxilium et vim declaratam vidimus? An ibi vos disertos esse dicetis, ubi hos deceperitis, quum subinde dicatis non licere vobis egredi patria, non vobis ullum esse confugium nisi ad horum benevolentiam? Oportebat vos aperte dictis et factis adversatos decretis contra populum scriptis, sic demum postulare vobis fidem haberi ab his, quum dicitis vobis nullam salutis spem esse reliquam extra populi auxilium. (103) At vos in exteris spem habetis, cum contentione quadam assentationis adversus eos qui se Alexandri negotium agere confitentur, et dona ab illis accepisse a quibus vos quoque accepisse senatus indicavit. Atque tu quum coram omnibus Græcis cum Nicanore sis collocutus, et Olympiæ quibus de rebus voluisti responsa acceperis, nunc miserabilem te facis, homo proditor et corruptus, quasi isti rationem habituri sint tua: improbitatis, tuque pœnas non daturus sis eorum facinororum in quibus es deprehensus, tanto Demade audacior, quod ille quum jam explicasset pro concione mores suos atque dementiam, ac profiteretur se et accipere et accepturum esse, tamen faciem iis suam ostendere non ausus fuit, neque senatus delationi contradicendum esse putavit. (104) Quamquam ille se auctoritati senatus per decretum non commisit, neque pœnam capitis in se statuit, si ut qui pecuniam accepisset a senatu deferretur: tu vero usque adeo fretus fuisti eloquentia tua et horum bonitatem contempnisti, ut te persuasurum putares iudicibus, concilium contra te solum dixisse falsum ac te solum accepti auri culpa vacuum detulisse. Et quis ista credat?

105. Videte, Athenienses, quid facturi sitis. Accepistis a populo rem, commissum istud flagitium; Demosthenes supplicii causa in eos qui delatione tenentur constituti primus in iudicium adducitur. Nos accusavimus, jure publico nemini condonato. (106) Utrum neglectis iis quæ acta sunt omnibus, demittetis eum qui primus ad vos ingressus est, et quæ tum populo tum Areopagico senatus tum omnibus hominibus æqua visa sunt, ea vos quorum omnis est auctoritas tolletis, atque ipsi improbitatem istorum in vos recipietis? (107) An vero mortalibus omnibus commune exemplum proponetis vestri in proditores odii atque in eos qui pecunie causa utilitatem populi neglexerunt? Hæc enim omnia nunc penes vos sunt; vos mille quingenti numero totius civitatis salutem in manibus habetis; hæc dies vestrumque suffragium aut in magna securitate rempublicam collocabit, si ita ut æquum est pronuntiare volueritis, aut efficietis ut spem omnes malam concipiant, si tales mores introduxeritis.

108. Οὐ καταπληκτέον ἐστίν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, 104
 ἡμῶν προετόν, ἐὰν σωφρονήτε, τοῖς Δημοσθένους ἑλέοις
 τὴν κοινὴν καὶ δικαίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν.
 Οὐδέ τις γὰρ ὑμῶν ἠνάγκαζε τοῦτον τὰ μὴ προσήκοντα
 χρήματα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, πολλῶν πλείων τῶν
 ἱκανῶν δι' ὑμᾶς ἔτερα κεκτημένον, οὐδ' ἀπολογεῖ-
 σθαι νῦν ὑπὲρ τῶν ὠμολογημένων ἀδικημάτων, γρά-
 φαντα καθ' ἑαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν· ἀλλ' ἢ ἐκ
 5 τῷ ἄλλου βίου ἔμφυτος αἰσχροκέρδεια καὶ πονηρία
 ταῦτα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφε. (109) Μὴ οὖν
 ἀγνοεῖτε αὐτοῦ κλαίοντος καὶ δυρομένου· πολλὴ γὰρ ἂν
 δικαιότερον ἐλεήσατε τὴν χῶραν, ἣν οὗτος καθίστη-
 σιν εἰς τοὺς κινδύνους τοιαῦτα πράττων, ἢ τοὺς ἐξ
 αὐτῆς γεγενημένους ὑμᾶς ἱκετεύει, παραστησαμένη
 τὰ ὑμέτερα τέκνα καὶ γυναῖκας, τιμωρήσασθαι τὸν
 10 προδότην καὶ σώζειν ἑαυτήν, ὑπὲρ ἧς οἱ πρόγονοι κα-
 λούς καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομείναντες ἐλευθέραν
 αὐτὴν ὑμῖν παραδεδώκασιν, ἐν ᾗ πολλὰ καὶ καλὰ πα-
 ραδείγματα λείπεται τῆς τῶν τελευτησάντων ἀρετῆς.
 (110) Εἰς ταύτην ἀποβλέψαντας, ὡς Ἀθηναῖοι, καὶ τὰς
 ἐν αὐτῇ γινομένας πατριῶς θυσίας καὶ τὰς τῶν προ-
 γόνων θήκας φέρειν δεῖ τοὺς εὖ φρονούντας τὴν ψῆφον.
 Καὶ ὅταν Δημοσθένης ἐξαπατήσῃ βουλούμενος καὶ πα-
 15 ραχροόμενος ὑμᾶς οἰκτιζῆται καὶ δακρῦν, ὑμεῖς εἰς
 τὸ τῆς πόλεως σῶμα ἀποβλέψαντες καὶ τὴν πρότερον
 ὄξαν αὐτῇ ὑπάρχουσαν ἀντίθετε, πότερον ἢ πόλις
 ἐλευνιότερα διὰ τοῦτον γέγονεν ἢ διὰ τὴν πόλιν Δημο-
 σθένης. (111) Εὐρήσατε γὰρ τοῦτον μὲν λαμπρὸν ἐξ οὗ
 προσεληλυθε πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι γεγενημένον, καὶ
 ἀπὲρ μὲν λογογράφου καὶ μισθοῦ τὰς δίκας λέ-
 γοντος ὑπὲρ Κτησίππου καὶ Φορμίλωνος καὶ ἑτέρων
 20 πολλῶν πλουσιώτατον ὄντα τῶν ἐν τῇ πόλει, ἀπὲρ δ'
 ἀγνώτος καὶ οὐδεμίαν πατρικὴν δόξαν παρὰ τῶν προ-
 γόνων παρεληφότος ἐνδοξον γεγενημένον, τὴν δὲ πό-
 λιν οὐκ ἀξίως ἑαυτῆς οὐδὲ τῆς τῶν προγόνων δόξης
 διακειμένην. Ἀφέντες οὖν τοὺς ἑλέους καὶ τοὺς φανα-
 κισμοὺς τοὺς τούτου τὴν δόξαν καὶ δικαίαν φέρετε ψῆ-
 25 φον, καὶ σκοπεῖτε τὸ τῇ πατρίδι συμφέρον, μὴ τὸ Δη-
 μοσθένει· τοῦτο γὰρ ἔστι καλῶν κάγαθῶν δικαστῶν ἔργον.

112. Καὶ ὅταν ἀναβαίνει τις συνηγορήσων Δημοσθέ-
 νει, λογιζέσθε ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ μὲν μὴ ἔνοχος
 ὢν ταῖς μελλούσαις ἀποφάσεσιν ἀναβαίνει, κακόνους ἐστὶ
 τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ δήμῳ δῶρα λαμβάνοντας
 οὐ βουλούμενος δίκην δοῦναι, καὶ τὴν κοινὴν τῶν ὑμε-
 30 τέρων σωμάτων φυλακὴν, ἐφ' ᾗ τέτακται τὸ ἐν Ἀρείῳ
 πάγῳ συνέδριον, καταλυθῆναι βούλεται καὶ συγκεχύ-
 σθαι πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει δίκαια· εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ
 στρατηγός, οἱ τὴν καθ' αὐτῶν προσδοκωμένην ἀπί-
 ζασιν ἀπίστον βουλούμενοι γενέσθαι συνηγοροῦσιν, οὐ
 προσεκτέον ὑμῖν ἐστὶ τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότες ὅτι
 ἐκ πάντων τούτων γίνεται συνεργία περὶ τὸν Ἀρπάλου
 κατὰ πλοῦν καὶ τὴν ἀρεσιν. (113) Νομίσαντες οὖν, ὡς
 35 Ἀθηναῖοι, καθ' ὑμῶν πάντας τούτους ἀναβαίνειν καὶ
 κοινούς ἐχθροὺς εἶναι τῶν νόμων καὶ τῆς πόλεως ἀπά-

108. Non percelli debetis, Athenienses, neque commi-
 seratione Demosthenis, si sapitis, communis et æqua ur-
 bis nostræ defensio est amittenda. Nemo enim vestrum
 coegit istum pecuniam alienam in vestram fraudem acci-
 pere, qui per vos pecuniæ plus satis possidet, neque
 causam dicere pro confessis criminibus, quum suo de-
 creto se capitis condemnarit, sed antea vitæ insitæ
 sordes et improbitas hæc in caput ejus converterunt. (109)
 Nolite igitur moveri ploratu ejus et lamentationibus; multo
 enim æquius fuerit misereri regionis nostræ, quam iste
 his factis in pericula conjecit, quæ vos ex se natos obse-
 rat, liberos vestros et uxores adducens, ut et proditorem
 ulciscamini et se tueamini, pro qua majores nostri myltis
 egregiis proeliis commissis eam vobis liberam tradiderunt,
 in qua multa illustria exempla relicta sunt virtutis defunc-
 torum. (110) Hanc intuentes, Athenienses, et patria quæ
 in hac sunt sacrificia et monumenta majorum cordatos
 judices suffragia ferre decet. Et quum Demosthenes vos
 decepturus et seducturns commiserationem movebit et
 lacrymabit, vos urbis corpus intuentes, priorem quoque
 ejus gloriam conferte, utrum urbs per istum facta sit mise-
 rabiliior, an vero per urbem Demosthenes. (111) Reperietis
 enim istum, ex quo ad rempublicam accessit splendidum
 esse factum, et ex scriptore orationum et Ctesippi et Phor-
 mionis aliorumque multorum causidico evasisse virum in hac
 urbe ditissimum, et ex obscuro et nulla patria majorum
 gloria ornato illustrem; urbem autem aliter affectam quam
 pro dignitate sua et gloria majorum. Itaque repudiata
 misericordia et imposturis istius sanctum et justum ferte
 suffragium, et quid patriæ, non quid Demostheni condu-
 cat, considerate: hoc enim est bonorum judicum officium.

112. Quod si quis ascenderit Demostheni patrocina-
 tus, cogitate eum hominem, si non sit obnoxius futuris
 delationibus, male velle reipublicæ, qui nec contra popu-
 lum munera acceptantes pœnas dare sinat, et communem
 vestrorum custodiam, quæ Areopagitico est consilio com-
 missa abrogari velit, et confundi totius jura civitatis; sin
 orator vel imperator, ex iis qui exspectatum contra se indi-
 cium fide carere volunt, ei patrocina buntur, non vobis au-
 scultandum erit illorum orationi, sed sciendum ab omnibus
 istis mutuas tradi operas in Harpalo et recipiendo et dimitt-
 tendo. (113) Existimantes igitur, Athenienses, contra vos
 istos omnes ascendere atque communes hostes esse le-
 gum et totius civitatis, ne approbetis eos, sed accusationis

σης, μὴ ἀποδέχεσθε αὐτῶν, ἀλλὰ κλειύετε ἀπολογείσθαι περὶ τῶν κατηγορημένων· μηδὲ τὴν αὐτοῦ τούτου μανίαν, ὅς μέγα φρονεῖ ἐπὶ τῷ δύνασθαι λέγειν· καὶ ἐπειδὴν φανερός ὑμῖν γένηται δωροδοκῶν, ὅτι μᾶλλον ἐξεληλέγηται φανακίζων ὑμᾶς, τιμωρήσασθε ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ἀξίως· εἰ δὲ μή, μίξ ψήφῳ καὶ ἐνὶ ἀγῶνι πάντας τοὺς ἀποπερασμένους καὶ τοὺς μέλ-

40 λοντας ἀφέντες εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸν δῆμον τὴν τούτων δωροδοκίαν τρέφετε, καὶ ὕστερον ἐγκαλεῖτε τοῖς ἀφείσιν, ὅτε οὐδὲν ἔσται πλὴν ὑμῖν.

114. Ἐγὼ μὲν οὖν, ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμὸν τῆς κατηγορίας ἤκει, βεβοήθηκα, τᾶλλα πάντα παριδὼν πλὴν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος ὑμῖν. Οὐκ ἐγκαταλέλοιπα τὴν πόλιν, οὐ χάριν προϋργιαιτέραν τῆς τοῦ δήμου χειροτονίας ἐποίησάμην. Ἀξίων δὲ καὶ ὑμᾶς τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν παραδίδωμι τὸ ὕδωρ τοῖς ἄλλοις κατηγοροῖς.

II. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ.

105 Πάνθ', ὡς ἴσκειν, ὧ Ἄθηναῖοι, προσδοκῆτέα ἔσθαι καὶ ἀκούσθαι καὶ ἰδεῖν ἐν ταῖς γεγεννημέναις ἀποράσσει· θαυμασιώτατον δὲ πάντων, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸ νῦν γινόμενον. Ὁ γὰρ πονηρότατος τῶν ἐν τῇ πόλει, μᾶλλον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, Ἀριστογεῖτων διαδικασύμενος ἦκει τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ περὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, καὶ νυνὶ μείζονα κίνδυνον ἢ τὴν ἀπόφασιν πεποιημένη βουλή κινδυνεύει ἢ ὁ δῶρα λαμβάνων καθ' ὑμῶν καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων παρρησίαν ἀποδόμενος εἰκοσι μῶν. (2) Τούτῳ μὲν γε καινὸν οὐδὲν οὐδὲ δεινόν, ἔάν ἀλῶ, συμβῆσθαι· καὶ γὰρ θανάτου ἄξια πολλὰ πρότερον ἕτερα διαπέπρακται,

10 καὶ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ πλείων χρόνον ἢ ἕξω διατέτριψε, καὶ ὄφειλων τῷ δημοσίῳ κατὰ τῶν ἐπιτίμων γέγραπεν οὐκ ἐξὸν αὐτῷ, καὶ ἕτερα πολλὰ καὶ δεινὰ πεποίηκε, περὶ ὧν ἀκριβέστερον ὑμεῖς ἐμοῦ γινώσκατε· τῇ δὲ βουλῇ τὸ δοῦναι ψευδῆ κατὰ Ἀριστογεῖτονος ἀποφαίνειν καὶ τοῦτον ἐκείνης παρ' ὑμῖν ὑποληθῆναι δικαιότερα λέγειν τῶν αἰσχίστων καὶ δεινοτάτων ἔστιν. (3) Διόπερ, ὧ Ἄθηναῖοι, οὐτός μοι δοκεῖ, τὸν

15 ἀγῶνα αὐτῷ ἀσφαλῆ εἶναι νομίζων, διαπειρασόμενος ἦκειν τῆς ὑμετέρας γνώμης· ἅπαντα γὰρ αὐτῷ πολλὰ καὶ δεινὰ συμβέβηκε, πλὴν τοῦ ἀποθανεῖν· τοῦτο δ', ἂν θεὸς θέλῃ καὶ ὑμεῖς σωρροῆτε, ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ συμβῆσθαι. Οὐ γὰρ δὴ, μὰ τὸν Ἡρακλέα, βελτίῳ γενήσεσθαι αὐτὸν προσδοκᾶτε συγγνώμης νυνὶ τυγχάνοντα παρ' ὑμῶν, οὐδὲ τὸ λοιπὸν ἀφεῖσθαι τοῦ

20 λαμβάνειν χρήματα καθ' ὑμῶν, ἔάν νῦν ἀφῆτε αὐτόν. Πονηρίαν γὰρ ἀργομένην μὲν κωλύσαι τάχ' ἂν τις κολάζων δυναθῆι, ἐγκαταγεγρακχίαν δὲ καὶ γεγευμένην τῶν εἰθισμένων τιμωρίων ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν. (4) Εἰ μὲν οὖν ἐγγενήσεσθαι βούλεσθε δευσοπιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν, διαφυλάττειν ὑμᾶς Ἀριστογεῖτονα δεῖ, καὶ ἔξν δ' τι ἂν τις βούληται ἐν τῇ πόλει διαπράτ-

capita diluere jubetote, neque istius ipsius insaniam, qui eloquentia sua magnopere fretus est; quem ubi constiterit vobis acceptare munera, quo magis vobis fucum fecit, eo magis eum pro dignitate vestra et urbis ulciscimini: alloqui uno suffragio unoque judicio omnibus iis qui vel delati vel deferendi sunt, absolutis, in vosmetipsos et populum corruptelam eorum transferetis, ac post eos qui absolverunt accusabitis, quum accusando nihil proficietis.

114. Ego, quantum ad meam accusationis partem attinet, opem tui, ceteris rebus neglectis omnibus praeter jus et utilitatem vestram. Reipublicae non defui, non plus gratiae tribui quam a populo decreto mihi munerari. Quo eodem animo ut et vos sitis peto, atque aliis accusatoribus aquam trado.

II. CONTRA ARISTOGITONEM.

Ad omnia, ut videtur, Athenienses, et audienda et videnda in hisce delationum causis parati esse debemus; omnium vero maxime mirandum, opinor, id est quod nunc fit. Adest enim vir in hac urbe, immo vero omnium mortalium aelestissimus, Aristogiton, qui judicio contendat cum senatu Areopagitico de veritate et justitia; atque majus nunc periculum delationis auctor senatus subit quam qui dona contra vos accepit et pro justis dicendi libertatem viginti minis vendidit. (2) Huic quidem, si condemnetur, neque novum aliquid neque grave accidit; etenim ultimo supplicio digna alia multa jam olim perpetravit, et in carcere plus temporis quam foris exegit, et quum serario deberet, tamen, contra quam licebat ei, in cives integro jure gaudentes actiones criminales intendit, atque alia multa graviaque commisit quae vos me accuratius nostis; senatui autem accidere ut mendacia contra Aristogitonem detulisse videatur et hic quam ille justiora dicere apud vos credi possit, id turpissimum est gravissimumque. (3) Quapropter, Athenienses, iste, certamen sibi periculo vacuum esse existimans, eo consilio adesce mihi videtur ut vestram sententiam exploret. Omnia enim saepius ei mala acciderunt, praeter capitis supplicium; hoc ipsum vero, si deus vulnerit et vos sapiatis, hodierna die accidit. Haud enim, Hercule, expectate eum, si nunc a vobis veniam nactus fuerit, meliorem futurum, et, si nunc absolvatur, deinceps cauturum esse ne pecuniam contra vos accipiat. Nam nascentem quidem improbitatem facile aliquis in eam animadvertens coerceat, inveteratam vero et quae jam gustarit solitas poenas, inluberi omnino non posse asseverant. (4) Quod si igitur indelebili pravitate urbem inficere vultis, servare vos Aristogitonem oportet, et permittere quodcumque aliquis voluerit in civitate per-

τεσθαι· εἰ δὲ τοὺς πονηροὺς καὶ καταράτους ἀνθρώ-
πους μισεῖτε καὶ ἔστιν ὑμῖν ὀργὴ καὶ μνήμη τῶν πρό-
26 τερον ὑπὸ τούτου πεπραγμένων, ἀποκτείνετε τοῦτον,
ὃς παρ' Ἀρπάλου λαθεῖν χρήματα ἐτόλμησεν, ὃν
ἤθεσθ' ἦκειν καταληφόμενον τὴν πόλιν ὑμῶν, καὶ τὰς
προσάσεις καὶ τοὺς φενακισμοὺς ἐκκόψατε αὐτοῦ· τού-
τοις γὰρ ἦκει πιστεῦν πρὸς ὑμᾶς.

5. Ἄρ' ἰσθ' ὅτι τῆς Ἀρπάλου ἀφίξεως δυσχεροῦς
οὐσίας ἐκεῖνο συμβέβηκεν εὐτύχημα τῇ πόλει, διότι
πείραν εἰλήφατ' ἀκριβῆ τῶν ἔνεκ' ἀργυρίου καὶ χρυ-
30 σίου προτιμωμένων πάντα τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς; μὴ
καταραθωμῆσητε, ὡς Ἀθηναῖοι, μηδ' ἀπέιπητε τιμω-
ροῦμενοι τοὺς πονηροὺς, ἀλλ' ἐκκαθάρατε, καθ' ὅσον
δυνατὸν ἔστι, τὴν δωροδοκίαν ἐκ τῆς πόλεως. Καὶ
μὴ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων ἀκούειν ζητήσητε, φανερῶν
ὑμῖν γεγενημένων τῶν ἀδικημάτων ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς
35 βουλῆς ἀποπερασμένων. (6) Τί γὰρ ἀγνοεῖτε δι' ὃ
δαίθε λόγων ἀκούειν κατὰ τοῦ νῦν κρινόμενου; πότερ'
ἢ τῆς βουλῆς ἀπόφασις, ἐὰν μὲν ἡμεῖς οἱ κατήγοροι
δέκα ὄντες τὸ ὕδωρ ἀναλώσωμεν ἔπαν καὶ ἀναδοῦσω-
μεν ὡς δεινὸν ἔστιν ἀφείσθαι τοὺς εἰλημμένους ἔχοντας
ἐκ' αὐτοφώρῳ δῶρα κατὰ τῆς πατρίδος, ἀληθῆς καὶ
40 δίκαια ἢ κατ' Ἀριστογείτονος ἔσται ἀπόφασις, (7) ἐὰν
ὃ ἕκαστος ἡμῶν, ὡς εἰδότεν ὑμῶν πάντα οὐδὲν ἤττον
ἡμῶν τὰ δίκαια περὶ τούτων τῶν ἀγῶνων, βραχέα εἰ-
100 πὼν καταβῆ, ψευδῆς, καὶ οὐδεὶς ταύτη πιστεύσει ὡς
παρὰ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν γεγενημένη; ἢ τὸ δῶρα λαμ-
βάνειν ἐπὶ προδοσίᾳ τῶν τῆς πόλεως συμφερόντων οὐκ
ἰσθ' ὅτι τῶν δεινοτάτων ἔστι καὶ τῶν πλείστα κακὰ
τὰς πόλεις ἐργαζομένων;

8. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ κρινόμενος, νῆ Δία, μέτριος τὸν
τρόπον, καὶ προγόνων χρηστῶν, καὶ πολλὰ ἔμξας καὶ
6 ἰδία καὶ δημοσίᾳ καλὰ ἐργασμένας, ὥστε διὰ τούτ'
εἰῶν ἔστιν αὐτοῦ φεῖσασθαι. Καὶ τίς ὑμῶν οὐ πολ-
λάκις ἀκήκουσεν ὅτι Κυδιμάχου μὲν τοῦ πατρὸς τοῦ
Ἀριστογείτονος θανάτου καταγνωσθέντος καὶ φυγόντος
ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ὁ χρηστὸς οὗτος υἱὸς περιεῖδε
τὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ ζῶντα τῶν ἀναγκαίων σπανίζοντα
καὶ τελευτήσαντα οὐ τυχόντα τῶν νομίμων, ἄπερ
αὐτοῦ πολλάκις καταμαρτυρεῖτο· (9) αὐτὸν δὲ τοῦτον,
10 ὅτι εἰς τὸ δεσμωτήριον τὸ πρῶτον ἀπήχθη (πολλάκις
γὰρ ἴστε τοῦτο δῆπου γεγενημένον), τοιαῦτα τολμή-
σαντα ποιεῖν αὐτοῦ, ὥστ' ἐκείνους ἀποψηφίσασθαι μῆτε
πῦρ ἐναύειν τούτῳ μῆτε συσσιτεῖν μηδένα μῆτε θυσῶν
τῶν γινόμενων κοινωνεῖν. (10) Καίτοι, ὡς Ἀθηναῖοι,
τίνα χρὴ τοῦτον νομίζειν ἔχειν διάνοιαν, ὅς διὰ μὲν
πονηρίαν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέπεσεν, ἐκεῖ δ' ὢν
παρὰ τοῖς ἐκ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καχοῦργις ἀπηγ-
15 μένοις οὕτως εἶναι πονηρὸς ἔδοξεν, ὥστε μηδ' ἐκείνους
τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ κλέπτῃν (ὡς
ῥᾶσι) ληφθέντα τουτονὶ παρ' ἐκείνους, εἰ ἦν ἔτερος τις
ζῶσις ἀνοσιώτερος ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν τοὺς ἐκ δεσμωτη-
ρίου κλέπτοντας, εἰς ἐκείνον ἂν τοῦτο τὸ θηρίον ἀπαχ-
θῆναι. Καὶ ταῦθ' ἄπερ ἀρτίως εἶπον, τίς οὐκ οἶδε

petrandum; sin improbus et scelestos homines odistis estque
vobis ira et memoria eorum quæ prius hic commisit,
occidite eum qui ab Harpalo, quem ad circumveniendam
civitatem vestram venisse sensit, pecuniam accipere ausus
est, acque excusationes ejus et ludificationes excidite;
his enim fidens ad vos accedit.

5. An notis ex Harpali adventu quantumvis molesto
hoc tamen urbi commodum accessisse quod accuratum
fecistis experimentum eorum qui argenti aurique gratia
omnia hostibus reipublicæ prodant? Ne ignave agatis,
Athenienses; nolite delessari puniendo improbos, sed
quantum ejus fieri potest, istam quæ per munera fit cor-
ruptionem ex urbe extirpate. Nec quæ ego dicenda habeam
audire cupiatis, quum aperta vobis delicta sint e delatio-
nibus senatus. (6) Quid enim ignoratis propter quod ora-
tiones contra reum hunc vobis audiendæ sint? Num, si
quidem nos accusatores, decem numero, omnem clepydrae
aquam absumperimus et exclamaverimus quam
grave sit dimittere qui dona accepisse in patriæ perniciem
manifesto deprehensi sint, vera et justa senatus contra
Aristogitonem indicasse videbitur; (7) sin unusquisque
nostrum, putans vos non minus quam nos scire quæ in
his certaminibus justa sint, paucis rem absolvens descen-
derit, num propterea falsum erit indicium et nemo ei fi-
dem habebit, utpote ab Areopagitis profecto? An vos fu-
git dona accipere ad prodenda civitatis commoda hominum
esse nequissimorum eorumque qui plurimis civitates malis
afficiant?

8. At noster hic reus, proh Juppiter, moderatus est mo-
ribus et probis ortus majoribus, et multa in vos tum pri-
vatim tum publice beneficia contulit, adeo ut propterea
dignus sit venia. Et quis vestrum non audivit sæpius,
Cydimacho, Aristogitonis patre, capitis damnato et ex hac
urbe profugo, huncce ingenuum ejus filium adeo patriæ cu-
ram neglexisse, ut vivus ille rebus caret necessariis ac
mortuus legitimis officiis privaretur (quarum quidem cri-
minum hand semel testimoniis convictus est); (9) ipsum
vero Aristogitonem, quum primo in carcerem abductus
est (multoties enim hoc ei accidisse notis), tam scelesta
ibi committere ausum esse, ut ceteri decreto caverent ne
quis ei vel ignem accenderet vel convivaretur vel commu-
nicaret sacra. (10) Jam vero, Athenienses, cujusnam mentis
esse hominem istum censi oportet, qui propter improbita-
tem in carcerem incidit, illic vero ceteris maleficis eodem
deductus improbus esse visus est, ut ne ab his quidem
eodem quo alii loco haberetur, sed, quum fur (ut aiunt)
apud istos deprehensus esset, si quis alius exstitisset locus
impurior quo eos qui in ipso carcere furantur, abducere
liceret, in hunc illa bellua foret abducta. Et hæc quæ nu-
per dicebam, quis nescit testimoniorum fide contra Aris-
togitonem probata esse, scilicet eum, quum emporii cura-

καταμαρτυρηθέντα Ἀριστογείτονος, ὅτ' ἐμπορίου
 20 ἐπιμελητῆς λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν δικα-
 ζόντων ἀρχῶν ταύτων τὴν ἀρχήν; (11) Ἐπειτ' εἰρω-
 νεύεσθε πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, καὶ περὶ Ἀριστογείτονος
 μέλλοντες φέρειν τὴν ψήφον ἐλεεῖτε, ὅς τὸν αὐτοῦ
 πατέρα κακῶς διατιθέμενον ὑπὸ λιμοῦ οὐκ ἠλέησεν;
 ἔπειτα παρ' ἡμῶν ἐτι λόγους ἀκούειν βούλεσθε περὶ
 τῆς Ἀριστογείτονος τιμῆσεως, ὃν ἴσπε ἀκριβῶς ὅτι
 δικαίως ἂν καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου βίου καὶ ἐκ τῶν νῦν
 αὐτῶ πεπραγμένων τῆς ἐσχάτης τύχῃ τιμωρίας; (12)
 25 Οὐκ Ἀριστογείτων ἐστίν, ὡς Ἀθηναῖοι, ὃ κατὰ τῆς ἱε-
 ρείας τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Βραυρονίας καὶ τῶν οἰκείων
 αὐτῆς τοιαῦτα γράψας καὶ ψευσάμενος, ὡσθ' ἡμᾶς,
 ἐπειδὴ τὴν ἀλήθειαν ἐπέθεσθε παρὰ τῶν κατηγορῶν,
 πέντε ταλάντων τιμῆσαι τούτου, ὅσον περ ἦν ἐπὶ τῇ
 τῶν παρανόμων γραφῇ τίμημα ἐπιγεγραμμένον; οὐχ
 οὗτος πρὶν ἐκτίσαι τούτου, συκοφαντῶν τὸν ἐντυγχά-
 30 νοντα ἡμῶν καὶ λέγων καὶ γράφων ἐν τῷ δήμῳ διατε-
 τέλεκα, καὶ καταφρονῶν ἀπασῶν τῶν τιμωριῶν αἱ
 κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐν τοῖς νόμοις εἰσι γεγραμμέναι;
 (13) Οὐ τὸ τελευταῖον οὗτος ἐνδειχθεὶς ὑπὸ Λυκούργου,
 καὶ ἐξελεγχθεὶς ἀφείλων τῷ δημοσίῳ λέγειν, οὐκ ἔξον
 αὐτῷ, καὶ παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα κατὰ τοὺς νόμους,
 περιπατῶν ἐμπροσθεν τῶν δικαστηρίων καὶ εἰς τὴν
 προεδρίαν τῶν πρυτάνεων ἐκάθισεν;

14. Ἐἴτ' ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὃν οἱ νόμοι μὲν πολ-
 35 λάκις ἡμῖν παραδεδώκασι τιμωρῆσασθαι καταψηφι-
 σμένον ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐνδειχθέντα, φυλάξαι δ' οὐδ'
 οἱ ἑνδεκα δεδύνηται οὔτε τὸ δεσμοτήριον, τούτω
 βουλήσεσθε συμβούλῃ χρῆσθαι; Καὶ ὁ μὲν νόμος εὐξά-
 μενον κελεύει τὸν κήρυκα μετ' εὐφημίας πολλῆς, οὐ-
 τως ἡμῖν τὸ βουλευέσθαι περὶ τῶν πραγμάτων παρα-
 δίδόναι· ἡμεῖς δὲ τὸν ἀνόσιον καὶ περὶ πάντας πονηρὸν
 καὶ μάλιστα περὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα γεγεννημένον,
 40 τοῦτον μεθ' ἡμῶν καὶ μετὰ τῶν ἡμετέρων οἰκείων καὶ
 συγγενῶν ἐάσετε πολιτεύεσθαι; (15) Καὶ Δημάδη
 μὲν καὶ Δημοσθένη οὐδεμίαν φέσθε δεῖν συγγνώμην
 εἶναι, ὅτι δῶρα καθ' ἡμῶν ἐξηλέγχθησαν λαμβάνοντες,
 ἀλλ' ἐτιμωρήσασθε, καὶ δικαίως, οἷς εἰ μὴ πάντα
 ἀλλὰ πολλά γε σύνιστε χρήσιμα πολιτευομένοις· τὸν
 δὲ κατάρατον τοῦτον, ὃς ἀγαθὸν μὲν ἡμᾶς πεποίηκεν
 107 οὐδὲ πώποτε ἐξ οὗ πρὸς τὴν πολιτείαν προσελήλυθε,
 κακὸν δ' ὅτι δυνατὸς ἐστίν, ἀφήσετε; Καὶ τίς οὐκ ἂν
 ἐγκαλέσειεν ἡμῖν τοῖς τούτων δεχομένοις σύμβουλον;
 Ὅταν γὰρ ἄνθρωπος γνώριμος καὶ φανερός καὶ περιδύ-
 108 τον τὴν πονηρίαν παρὰ πᾶσι τοῖς πολιταῖς ἔχων δημη-
 γορή, τότε τοὺς ἀκούοντας ἡμᾶς οἱ περιεστηκότες θαυ-
 μάζουσι, πότερον βελτίους οὐκ ἔχετε συμβούλους ἢ καὶ
 χαίρετε τῶν τοιούτων ἀκούοντας. (16) Χρὴ δὲ, ὡς Ἀθη-
 ναῖοι, ὡσπερ οἱ πρῶτοι νομοθεταὶ περὶ τῶν ἐν τῷ
 δήμῳ λεγόντων τοῖς προγόνοις ἡμῶν ἐνομοθέτησαν,
 οὕτω καὶ ἡμᾶς ζητεῖν ἀκούειν, ἵνα βελτίους τοὺς προσ-
 ὄντας ἡμῖν ποιήσῃτε. Πῶς οὖν ἐκείνοι περὶ τούτων
 ἐγίνωσκον; πρῶτον μὲν καθ' ἐκάστην δημοσίᾳ ἀρὰς

for sorte designatus esset, a iudicibus reprobatum esse
 utpote virum qui hoc magistratu fungeretur indignum?
 (11) Hæc quum ita sint, dissimulatione utimini in vosmet
 ipsos, et de Aristogitone suffragia laturi, miseremini ejus
 qui patris sui fame laborantis non misertus est? Et e nobis
 orationes audire vultis de Aristogitonis pœna, quem op-
 time notis tum ob antectam vitam tum ob recens pa-
 trata ultimum meruisse supplicium? (12) Nonne hic est
 Aristogiton, Athenienses, qui contra Dianæ Brauroniae
 sacerdotem ejusque familiares ejusmodi actionem menda-
 citer instituit, ut vos, veritate ab accusatoribus comperta,
 quinque talentorum mulctam huic irrogaveritis, quanta
 litis de violatis legibus æstimatione scripta erat? Nonne
 hic antequam mulctam hanc persolveret, e vobis obvium
 quemque dicendo scribendoque calumniabatur, omnesque
 quæ contra injurios in legibus scriptæ sunt pœnas flocci
 pendebat? (13) Nonne postremo hic a Lycurgo delatus et
 convictus se, dum ærario adhuc deberet, concionari
 (quod non licebat), et undecimviris ex lege traditus ante
 judicia ambulabat et in locum prytanibus reservatum
 considerat?

14. Deinde, Athenienses, quem actione a civibus in-
 tenta condemnatum sæpius leges vobis puniendum tradide-
 runt, quemque neque undecimviri neque carcer custodire
 potuerunt, hoc vos utemini consiliario? Et lex quidem
 jubet præconem nonnisi post preces summa cum sanctio-
 nia factas vobis deliberandi de rebus negotium tradere:
 vos autem impium istum, qui quum in ceteros omnes tum
 vero in patrem improbitatem suam expromisit, cum vo-
 bis et familiaribus vestris cognatisque res publicas tra-
 ctare patiimini? (15) Et Demadi quidem ac Demostheni
 nullam censuistis dandam esse veniam, utpote dona con-
 tra vos accepisse convictis, sed punivistis, idque jure
 merito, viros istos quos, si non omnia, multa tamen in
 utilitatem vestram administrasse novistis: hunc vero
 execrabilem, qui boni quidem nihil unquam, ex quo ad
 rempublicam accessit, in vos contulit, malum autem fecit
 quantum poluit, absolvetis? Et quis vos non accusaverit,
 si hunc admittatis consiliarium? Quando enim vir mani-
 festæ et notæ ac pervulgatæ apud omnes civis improbitatis
 concionatur, vos qui aures huic præbeatis miratur circum-
 stans corona et mirabunda quærit utrum meliores non ha-
 beatis consiliarios an tales audiendo vel delectemini.
 (16) Oportet vero, Athenienses, quemadmodum primi
 legislatores de iis qui coram populis dicerent majoribus no-
 stris præscripserunt, sic vos quoque ut audiatis dare
 operam, quo eos qui ad vos accedant faciatis meliores.
 Quo igitur modo illi de his sentiebant? Primum in singulis

ποιούμενοι κατὰ τῶν πονηρῶν, εἴ τις δῶρα λαμβάνων,
 10 μετὰ ταῦτα λέγει καὶ γινώσκει περὶ τῶν πραγμάτων,
 ἐξώλη τοῦτον εἶναι· ὧν οὗτος νῦν ἐστιν Ἀριστογείτων·
 (17) ἔπειτ' ἐν τοῖς νόμοις δῶρων γραφὰς ποιήσαντες,
 καὶ κατὰ μόνου τούτου τῶν ἀδικημάτων δεκαπλάσιαν
 ἐπιτιθέντες τοῦ λήμματος τὴν ἔκτισιν, ἡγούμενοι τὸν
 τιμὴν λαμβάνοντα τῶν ἐν τῷ δήμῳ βῆθησονται μελ-
 λόντων λόγων, τοῦτον οὐκ ὑπὲρ τῶν τοῦ δήμου βελτί-
 15 στον ἀλλ' ὑπὲρ τῶν τοῖς δοῦσι συμφερόντων δημηγο-
 ρεῖν· Ἀριστογείτονα τοίνυν ἡ βουλή ἀποπέφαγκε· πρὸς
 δὲ τούτοις ἀνακρίναντες τοὺς τῶν κοινῶν τι μέλλοντας
 διοικεῖν, τίς ἐστι τὸν ἴδιον τρόπον, εἰ γονέας εὖ ποιεῖ,
 εἰ τὰς στραταίας ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐστράτευται, εἰ ἡρία
 πατρῶα ἔστιν, εἰ τὰ τέλη τελεῖ· ὧν οὐδὲν ἂν ἔχοι
 συμβεβηκὸς Ἀριστογείτων αὐτῷ δεῖξαι. (18) Ἄντι
 μὲν γὰρ τοῦ γονέας εὖ ποιεῖν κακῶς οὕτως τὸν ἑαυτοῦ
 20 πατέρα πεποίηκεν· ὅτε δ' ὑμεῖς ἐστρατεύεσθε πάντες,
 οὗτος ἦν ἐν τῷ δεσποτηρίῳ· τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπε
 τοῦ πατρὸς μνήματά τι ἔχειν, ὡς Ἀθηναῖοι, δεῖξαι, ὥστ'
 οὐδ' ἐν Ἐρετρίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος ἐκεῖ
 τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ· τῶν δ' ἄλλων Ἀθη-
 ναίων εἰσφερόντων ἐκ τῶν ἰδίων, οὗτος οὐδὲ τῶν δημοσίων
 καὶ ὧν ὥπλε τὸ ἀργύριον ἄπαν ἐκτέτικεν. (19) Ἄπλως
 25 λεκε, καὶ τοῦτον μόνον ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή τοῖς
 ἐξηγηκόσι καὶ εἰδοῖσι ἀποπέφαγκεν· οὐ γὰρ παρ' ἐκεί-
 νης ὑμεῖς πυθόμενοι τοῦτον ἴστε πονηρὸν καὶ ἀδικον
 ὄντα, ἀλλ' ἕκαστος ὑμῶν ἀκριβῶς οἶδε τὴν τούτου
 πονηρίαν. Ὡστε τὸ πολλάκις λεγόμενον ἀληθὲς εἰπεῖν
 ἐστιν, ὅτι περὶ μὲν τούτου τὴν ψῆφον ὑμεῖς μέλλετε φέ-
 ρειν, περὶ δ' ὑμῶν οἱ περιεστηκότες καὶ οἱ ἄλλοι πάντες.
 20 Διὸ καὶ σωφρόνων ἐστὶ δικαστῶν, ὡς Ἀθηναῖοι,
 30 μὴ θ' ὑμῖν αὐτοῖς ἐναντία ἐνεργεῖν τὴν ψῆφον μήτε
 πᾶσι τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν κατα-
 ψηφισαμένους πάντας παρεδῶναι τοῖς ἐπὶ τοῦτο τετα-
 γμένους θανάτῳ ζημιῶσαι, καὶ μὴ προσεῖθαι καὶ μὴ
 προδῶναι τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐορκον ψῆφον, ἀναμνη-
 σθέντας ὅτι τούτου κατέγνωκεν ἡ βουλή δῶρα λαμβά-
 νειν καθ' ὑμῶν, τούτου κατέγνωκεν ὁ πατήρ καὶ ζῶν
 35 καὶ τελευτήσας ἀδικεῖν ἑαυτόν, καὶ ἵνα τὸ πράστατον
 εἶπω τῶν ὀνομάτων, τούτου καταχειροτονήσας ὁ δῆμος
 παρέδωκεν ὑμῖν τιμωρήσασθαι. (21) Οὗτος πολλὰ
 κακὰ διαπεπραγμένους ἐπὶ τοιούτοις εἰληπται πράγμασι
 νῦν ἀδικῶν, ἐφ' οἷς αἰσχρὸν ἐστιν ὑμῖν τοῖς δικάζουσιν
 ἀτιμώρητον εἶναι τούτον. Τίνα γὰρ τρόπον, ὡς Ἀθη-
 ναῖοι, περὶ τῶν ἄλλων ἀποφάσεων οἴσετε τὴν ψῆφον;
 ἢ διὰ τίνας προπράσεις τῶν ἡδὴ κεκριμένων ἔσεσθε
 40 κατεψηφισμένοι; ἢ διὰ τί τὸ μὲν ἀποφαίνειν τὴν βου-
 λὴν τοὺς εἰληφτάς τὰ χρέματα φαίνεσθε σπουδάζοντες,
 τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἀποπεφασμένους εἶντες; (22) μὴ
 γὰρ ἰδίους ἀγῶντας τούτους ὑπολάβετε εἶναι κατὰ τῶν
 νῦν μόνων ἀποπεφασμένων, ἀλλὰ κοινούς καὶ κατὰ τῶν
 ἄλλων ἀνθρώπων. Δωροδοκία γὰρ καὶ προδοσία χρι-
 νομένη παρ' ὑμῖν δυοῖν θάτερον ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου

concionibus improbos diris publice execrabantur, et, si quis donis acceptis verba faceret et de rebus publicis statueret, hunc perditum esse volebant; quorum e numero hic nunc est Aristogiton. (17) Deinde in legibus largitionum actiones fecerunt et in solo hoc corruptionis crimine decuplicem acceptæ pecuniæ summam pro multa irrogarunt, existimantes eum qui pro habendis coram populo orationibus pretium acceperit, non pro populi commodis concionaturum esse, sed pro eorum qui pretium dederint utilitate; eo nomine nunc Aristogitonem senatus detulit. Præterea de iis qui rerum publicarum aliquid administraturi essent, inquirebant quoniam uniuscujusque essent mores privati, an parentibus benefaceret, an legitimam pro civitate militasset militiam, an patria ei essent monumenta, an penderet tributa; quorum nihil est quod Aristogiton sibi contingere dicere possit. (18) Nam quum parentibus benefaciendum esset, hic male tractavit genitorem suum; dum vos in expeditione versabimini, hic in carcere delilescebat; porro tantum abest, Athenienses, ut patris monumentum aliquod ostendere habeat, ut ne justa quidem patri in Eretria defuncto peregori; denique quum ceteri Athenienses ex propriis facultatibus tributa conferrant, hic ne publicæ quidem pecuniæ, quam condemnatum serario debebat, totam summam persolvit. (19) Ut paucis defungar, omnibus hic legibus continuo fecit contraria, et hunc solum senatus Areopagiticus querentibus jam præsciis indicavit; non enim ex illo vos edocti hunc scitis esse improbum et injurium, sed quisque vestrum penitus noverat ejus nequitiam. Itaque illud quod toties dicitur recte etiam nunc dicendum est, vos quidem de hoc suffragia laturos esse, de vobis autem circumstantes ceterosque omnes.

20. Quapropter prudentium est judicium, Athenienses, neque vobis ipsis contraria ferre suffragia neque reliquis Atheniensibus, sed communi omnium consensu damnatum hunc puniendum tradere quibus hoc est muneris, nec deserere nec prodere sanctam et juratam sententiam, memores hunc condemnatum esse a senatu quippe muneribus contra vos acceptis corrupti se passum, hunc condemnatum esse a patre quem et vivum et mortuum injuria affecerit, et, ut mitissimo verborum utar, hunc a populo sublatis manibus condemnatum vobis tradi plectendum. (21) Hic post alia multa facinora nunc in ejusmodi rebus deliquisse deprehensus est, ut turpe vobis foret si iudicio vestro impunitus dimitteretur. Quo enim pacto, Athenienses, de ceteris senatus delationibus statuetis? vel quas prætenditis rationes quibus jam iudicatos condemnaveritis? vel qui sit ut deferendos quidem a senatu qui pecuniam acceperint, summopere curare videamini, delatus vero punire ut negligatis? (22) Haud enim privatas esse puletis has actiones, iisque solis intendi qui nunc delati sint, sed esse communes et ad reliquos pertinere omnes. Nimirum vestrum de corruptione quæ per munera fit et de prodicione iudicium ex duobus efficiet alterum; aut enim in

ποιήσει τοὺς ἄλλους, ἢ χρήματα λαμβάνειν καθ' ἑμῶν
 1089 ἀρρῶντας ὡς οὐ δώσοντας δίκην, ἢ φοβεῖσθαι τὸ λαμ-
 βάνειν ὡς τῆς τιμωρίας τοῖς ληφθεῖσιν ἀξίας γενησο-
 μένης τῶν ἀδικημάτων. (23) Οὐκ ἔσθ' ὅτι καὶ νῦν ὁ
 φόβος ὁ παρ' ἑμῶν τοὺς δρυμῶντας ἐπὶ τὰ καθ' ἡμῶν
 ἔχοντα χρήματα νῦν ἀνείργει καὶ ποιεῖ πολλάκις ἀπὸ
 5 τοῦ λήμματος ἀποστρέφειν, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου,
 τὸ ζητεῖν τὴν βουλήν περὶ τούτων τῶν χρημάτων
 προστάττον, οὐδὲ τοὺς κεκοιμηκότας τὸ χρυσίον εἰς τὴν
 χώραν ὁμολογεῖν πεποιθε; (24) καλῶς γάρ, ὧ Ἀθη-
 ναῖοι, καλῶς οἱ πρόγονοι περὶ τούτων ψηφισάμενοι
 στήλην εἰς ἀκρόπολιν ἀνήνεγκαν, ὅτε φασὶν Ἄρθμιον
 τὸν Πυθῶνακτος τὸν Ζελεῖτην κομίσει τὸ χρυσίον ἐκ
 Μήδων ἐπὶ διαθορᾷ τῶν Ἑλλήνων. Πρὶν γὰρ λα-
 10 θεῖν τινὰς καὶ δοῦναι τοῦ τρόπου πείραν, φυγὴν τοῦ
 κομίσαντος τὸ χρυσίον καταγόντες ἐξήλασαν αὐτὸν
 ἐξ ἀπάσης τῆς χώρας. Καὶ ταῦθ', ὡς περ εἶπον, εἰς
 τὴν ἀκρόπολιν εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες ἀνέθεσαν,
 παράδειγμα ἡμῖν τοῖς ἐπιγινομένοις καθιστάνας, καὶ
 νομίζοντες τὸν ἔπωσον χρῆματα λαμβάνοντα οὐχ
 ὑπὲρ τῆς πόλεως ἄλλ' ὑπὲρ τῶν διδόντων βουλευέ-
 σθαι. (25) Καὶ μόνω τούτῳ προσέγραψαν τὴν αἰ-
 15 τῆν δι' ἣν ὁ δῆμος ἐξέβαλεν αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως,
 γράψαντες διαρρήδην Ἄρθμιον τὸν Πυθῶνακτος τὸν
 Ζελεῖτην πολέμιον εἶναι τοῦ δήμου καὶ τῶν συμμά-
 χων, αὐτὸν καὶ γένος, καὶ φάσειν Ἀθήνας, ὅτι τὸν ἐκ
 Μήδων χρυσὸν ἤγαγεν εἰς Πελοπόννησον. Καίτοι εἰ
 τὸν ἐν Πελοποννήσῳ χρυσὸν ὁ δῆμος πολλῶν κακῶν αἴ-
 τιον ἤγετο τοῖς Ἑλλησιν εἶναι, πῶς χρῆ βαθύμως ἔχειν
 ὁρῶντας ἐν ταύτῃ τῇ πόλει δωροδοκίαν γινομένην; Καὶ
 μοι σκοπεῖται ταύτην τὴν στήλην.

20

ΣΤΗΛΗ.

26. Καίτοι, ὧ Ἀθηναῖοι, τί ἂν οἴεσθε ποιῆσαι ἐκεῖ-
 νους τοὺς ἀνδρας λαβόντας ἢ στρατηγὸν ἢ ἄλλο τι πολ-
 λὶτον ἑαυτῶν ὄντα δεχόμενον ἐπὶ τοῖς τῆς πατρίδος
 συμπερούσι, οἱ τὸν ἀλλότριον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ
 φύσει τῆς Ἑλλάδος ἀνθρωπον οὕτω δικαίως καὶ σωφρό-
 26 νως ἐξήλασαν; Τοιγάρτοι τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων
 ἀξίως ἐκινδύνευσαν πρὸς τὸν βάρβαρον.

III. ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣ.

Τί χρῆ λέγειν πρὸς τῶν θεῶν περὶ τοιοῦτου ἀνθρώ-
 που, ἢ πῶς χρῆσεσθε τῇ τούτου πονηρίᾳ, ὅς οὐχ ἅπαξ
 30 ἀλλὰ τρίς ἐξεπληγεμένος ὑπὸ τῆς ἐξ Ἄρειου πάγου
 βουλῆς, ὡς ἡμεῖς ἄπαντες ἴσμε καὶ νῦν ἐν τῷ δήμῳ
 ἠκούετε, καὶ ἐψευσαμένος ἅπαντων Ἀθηναίων ἐναντίον
 καὶ τῶν περιεστηκότων, φάσκων κωλύσειν Ἄρπαλον
 εἰς τὸν Πειραιᾶ καταπλεῦσαι, (2) στρατηγὸς ὄν
 35 ἑμῶν ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ τὰ νεώρια κειροτονη-
 μένος, καὶ δῶρα τολμήσας λαθεῖν κατὰ πάντων ἑμῶν
 καὶ τῆς χώρας καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, καὶ ἐπιωρ-
 κηκῶς ὄν ὡμίσειν ὄρκον μεταξὺ τοῦ ἔδους καὶ τῆς τρα-

posterum re'liqui omnes largitiones in vestram perniciem
 accipere haud dubitabunt, utpote poenam non daturi, aut
 metu poenae quae delicto digna corrumpi se passos maneat,
 ne id faciant prohibebuntur. (23) An ignoratis etiam nunc
 metum vestri iudicii impetum eorum qui opes contra vos
 allatas appetunt, coercere, multosque a munere accepta-
 tione avertere? atque plebiscitum quo senatus de opibus
 istis inquirere iubetur, effecisse ut ne ii quidem qui aurum
 huc advexerunt, palam rem profiteantur? (24) Praeclare,
 Athenienses, praecclare sanequam, majores nostri de his
 statuente columnam in acropoli posuerunt, quo tempore
 Arthmium Pythonactis filium, Zelitam, e Medis aurum ad
 Graecos corrumpendos attulisse proditur. Nam antequam
 quidam id acciperent eoque morum suorum experimentum
 darent, exilio plectentes eum qui aurum apportaverat e
 tota regione expulerunt. Atque haec, ut modo dixi, stela
 inscripta in acropoli posuerunt, exemplum vobis posteris
 suis statuente, existimanteque eum qui quocumque modo
 pecunias acceperit, non pro urbe sed pro datore delibera-
 turum. (25) Et ad hujus solius nomen etiam causam ado-
 tarunt ob quam populus illum urbe ejecisset, distinctis
 literis scribentes Arthmium, Pythonactis filium, Zelitam,
 hostem esse populi et sociorum tum ipsam tum gentem
 ipsius, et Athenas fugere, quod e Medis aurum tulisset in
 Peloponnesum. Jam vero, si quod in Peloponneso aurum
 erat, populus multorum Graecis malorum cau- am existere
 censebat, quomodo vos decet negligenter agere, in ipsam
 hanc urbem videntes corruptionem invasisse? Spectate
 mihi hanc columnam.

COLUMNA.

26. Jam vero, Athenienses, quid putatis in patriae sa-
 lutem facturos fuisse viros illos, si ducem vel oratorem,
 civem ipsorum, largitione corruptum deprehendissent, qui
 hominem et genere et indole a Graecia alienum tam juste
 ac prudenter ejecerunt? Proinde, illi sicut decebat urbis
 et majorum dignitatem, contra barbarum periclitati sunt.
 (Nonnulla deesse videntur.)

III. CONTRA PHILOCLEM.

Quid, per deos immortales, de hujusmodi homine dicere
 convenit, vel quomodo improbitatem ejus accipiat, qui
 non semel sed ter ab Areopagi senatu convictus est (ut
 omnes nostis et nunc coram populo audivistis); qui men-
 titus est coram universis Atheniensibus ac circumstante
 multitudine, aliens se Harpalum prohibitorium ut is in
 Piraeum appelleret, (2) militum dux Munychiae et navalibus
 vestro suffragio praefectus; qui dona contra vos omnes et
 regionem et uxores liberosque accipere ausus est et jusju-
 randum violavit quod inter signum Minervae et mensam

πένης, καὶ γράψας καθ' ἑαυτοῦ ψήφισμα, καὶ θανάτου τιμωρόμενος ἐὰν εἰλήθη τι τῶν χρημάτων ὧν Ἄρπαλος εἰς τὴν χώραν ἐκόμισεν, (3) ὁμοῦς ἐτόλμησεν εἰς τοὺς εἰδότας ὑμᾶς ἐξεληλεγμένον ἑαυτὸν ἅπασιν τούτοις ἐνοχον γεγεννημένον ἔλθειν καὶ δεῖξαι ἑαυτὸν, οὐ τῷ δικαίῳ πιστεύων (τί γὰρ τούτου δικαιούσης μετέστιν;), ἀλλὰ τῇ τόλμῃ καὶ τῇ ἀναιδείᾳ, ἣ χρώμενος πρότερον μὲν ἤξιώσε καταφρονήσας ὑμῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει δικαίων τὰ χρήματα λαβεῖν, νυνὶ δὲ ἀπολογησόμενος ἔχει ὡς οὐδὲν τούτων διαπέπρακται· τοσοῦτον τῆς ὑμετέρας βραθυμίας καταπεφρόνηκε. (4) Καὶ ὁ μὲν κοινὸς τῆς πόλεως νόμος, ἐὰν τις ἐναντίον τῶν πολιτῶν ἠκολούθησας τι παραβῆ, τοῦτον ἐνοχον εἶναι κελεύει τῷ ἀδικεῖν· ὁ δὲ πάντας Ἀθηναίους ἐξηπατηκῶς καὶ προδοῦς τὴν πίστιν ἦν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὧν ἔλαβε, καὶ τὸ καθ' αὐτὸν μέρος ἅπαντι ἀνατετραφῶς τὰ ἐν τῇ πόλει, οὕτως ἐπὶ τὴν ἀπολογίαν ἔκειν φήσει τὴν ὑπὲρ τῆς αἰτίας τῆς εἰς αὐτὸν γεγεννημένης; (5) Ἐγὼ δέ, ὡ ἄνδρες, εἰ δεῖ τάληθῆ λέγειν (δεῖ δέ), οὐδὲ τὰς ἀποφάσεις οἶμαι νῦν κρίνεσθαι, πότερον ἀληθεῖς εἰσιν ἢ ψευδεῖς, αἱ κατὰ Φιλοκλέους γεγεννημέναι, ἀλλὰ περὶ μόνης τῆς τιμωρίας ὑμᾶς δεῖν τῆς ἐν τῷ ψήφισματι γεγραμμένης δεῖσθαι νῦν, πότερα δεῖ χρημάτων τιμῆσαι τῷ τηλικαῦτα ἡδικηκότι τὴν πόλιν, ἢ θανάτου ζημιώσαντας, ὥσπερ οὕτως ἔγραψεν ἐν τῷ ψήφισματι καθ' αὐτοῦ, δημῆσαι τὴν οὐσίαν τὴν ἐκ τοιούτων λημμάτων συνειλεγμένην.

6. Οἴεσθε τοῦτον νῦν πρῶτον ἐπὶ τούτων τῶν χρημάτων πονηρὸν γεγενῆσθαι, ἢ νῦν πρῶτον καθ' ὑμῶν δῶρα εἰληφῆναι; οὐκ ἔστι ταῦτα, ἀλλὰ πάσαι τοιοῦτος ὧν ἔλάνθανεν ὑμᾶς, καὶ ἡτύχητε, καθότι οὐκ ἐν μείζονσι καιροῖς ἐπίθεσθε τὴν αἰσχροκέρδειαν αὐτοῦ· οὐ γὰρ ἔστι χαλεπώτερον ἀνθρώπου τὴν αὐτοῦ πονηρίαν ἀγνοουμένην ἔχοντος. (7) Οὐκ ἀποκτενεῖτε, ὡ Ἀθηναῖοι, πάντες δημοθυμαδὸν τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεδληκότα, τὸν ἀρχηγὸν γενόμενον τοῦ διαδεδομένου χρυσίου καὶ εἰς αἰτίαν καθιστάντα πᾶσαν τὴν πόλιν; ἀλλ' ὑπομενεῖτε ἀκούειν τοῦ τοσαῦτα διαπεπραγμένου καθ' ὑμῶν, ὅτι τὸ συνέδριον τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ψευδεῖς πεποιήται τὰς ἀποφάσεις, καὶ ὡς αὐτὸς μὲν δίκαιος καὶ χρηστός καὶ ἀδωροδόχός ἐστιν, ἢ δ' ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή ταῦτα πάντα προεῖται χάριτος ἢ λήμματος ἕνεκα; (8) Ἄρ' ἴσθ' ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ἀδικημάτων σκεψαμένους ἀκριβῶς δεῖ μετ' ἡσυχίας καὶ τάληθῆς ἐξετάσαντας, οὕτως ἐπιτιθεῖναι τοῖς ἡδίκηκοσι τὴν τιμωρίαν, ἐπὶ δὲ ταῖς φανεραῖς καὶ παρὰ πάντων ὁμολογημέναις προδοσίαις πρῶτην τετάχθαι τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μετ' αὐτῆς γιγνομένην τιμωρίαν; (9) Τί γὰρ τοῦτον οὐκ ἂν οἴεσθε ἀποδοῦσθαι τῶν ἐν τῇ πόλει σπουδαιωτάτων, ἂν ὑμεῖς ὡς πιστὸν αὐτὸν καὶ δίκαιον φύλακα καταστήσητε; Ποίας οὐκ ἂν προδοῦναι τριήρεις τῶν ἐν τοῖς νηωρίοις; ἢ τίνας ἂν φροντίσαι φυλακῆς, λήσειν ἐλπίσαντα καὶ λήψεσθαι διπλάσιον οὐ νῦν εἰληφε χρυσίου; Οὐδὲν δ' τι οὐκ

juraverat; qui decreto contra se ipsum scripto capitis poenam sibi statuit si quid opum ab Harpalo in hanc terram allatarum sumpeerit: (3) nihilominus ille ad scientes vos convictum esse tot criminibus obnoxium, accedere et sese ostendere ausus est, non justitia fretus (quid enim illi cum justitia?), sed audacia et impudentia, qua prius quidem, vos et jura civitatis parvi pendens, aurum accipiendum esse censuit, nunc vero quasi nihil eorum perpetrasset pro se dicturus advenit: adeo socordiam vestram nihili aestimat. (4) Et communis quidem urbis lex, si quis aliquid eorum quae coram populo sponderit transgrediat, hunc crimini obnoxium esse jubet; hic vero, qui omnes Athenienses decepit, et fidem ei a vobis immerito habitam prodidit, et quantum penes ipsum erat omnia civitatis instituta evertit, ad causam suam defendendam se adesse dicit? (5) Ego autem, si verum dicere oportet (oportet sane), non delationes nunc discutiendas esse censeo, utrum veras an falsas sint contra Philoclem factas, sed de poena duntaxat in decreto scripta vobis agendum esse, utrum pecuniae mulctandus sit is qui tot injuriis civitatem affecit, an, ut ipse in decreto contra se scripsit, capitis damnandus ac bona ejus ex istiusmodi largitionibus collecta publicanda sial.

6. Anne putatis nunc primum istum auro illo improbum factum esse vel nunc primum contra vos munera accipisse? Non ita est, sed pridem quum talis esset vos latuit, ac bonae fortunae debetis quod non gravioribus temporibus turpitudinem ejus cognoveritis. Nihil enim molestius est homine cujus improbitas ignoretur. (7) Non interficietis, Athenienses, uno consensu hunc qui in talem turpitudinem et nequitiam multos conjecit et princeps auri distributi auctor fuit totamque civitatem in criminationem adduxit? sed ex ore viri tot contra vos moliti audire sustinebitis falsa detulisse senatum Areopagiticum, atque ipsum justum esse hominem ac frugi et a corruptione abhorrentem, Areopagi autem senatum cuncta illa prodere gratiae et lucri causa? (8) An nostis de ceteris quidem criminibus diligenter esse animo tranquillo verum explorandum ac tum demum poenam delinquentibus imponendam, in aperitis autem confessisque proditionibus primum locum tenere iram cum eaque infligendam poenam? (9) Quid enim eorum quae in civitate aestimatissima sunt hunc non vendere arbitramini, si ei tanquam fido et justo custodi commiseritis? quales hunc non prodere in navalibus triremes? vel quamnam cavere custodiam, se latiturum sperantem et duplum accepturum esse ejus auri quod nunc accepit?

ἂν ὁ τοιοῦτος, ὡς ἄνδρες, ποιήσετε. (10) Ὅστις γὰρ ἀργύριον καὶ χρυσίον περὶ πλείονος τῆς πρὸς ὑμᾶς πίστεως ἡγεῖται, καὶ μὴθ' ὄρκου μὴτ' αἰσχύντης μήτε
30 δικαίου πλείω λόγον ἢ τοῦ λαμβάνειν ποιεῖται, οὗτος ἀποδώσεται τὸ καθ' αὐτὸν τὴν Μουνυχίαν, ἂν ἔχη τὸν ὠνησόμενον, οὗτος ἐξαγγελεῖ τοῖς πολεμίοις σύνθημα καθ' ὑμῶν φήνας, οὗτος προδώσει τὴν περὶ τὴν καὶ ναυτικὴν δύναμιν.

11. Μὴ οὖν, ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν τιμήσιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων μόνον ὑπὸ Φιλοκλέους ἀδικημάτων ἡγεῖσθε μέλλειν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ὧν ἂν ἐπραξεν οὗτος κύριος γενόμενος. Καὶ τοῖς μὲν θεοῖς
38 ἔχετε χάριν ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν τι μείζον ὑπὸ τούτου δεινόν, ἐργακότες τούτου ὁὗτος ἔστιν, ἀξίως δ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς τοῦ κρινομένου πονηρίας κολάσατε αὐτόν, (12) δεῦ, ὡς Ἀθηναῖοι, τρὶς ἢ τετράκις ἵππαρχικῶς ἀνδρῶν καλῶν κάγαθῶν, πλεονάκις δ' ἢ δεκάκις στρατηγὸς ὑφ' ὑμῶν χειροτονημένος οὐκ ἄξιος ὧν, τιμώμενος καὶ ζηλούμενος διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς πίστιν, ἀπέδοτο καὶ προέδωκε τὸ τῆς ἡγεμονίας ἡμῶν ἀξίωμα, καὶ εἰς τὸ
40 αὐτὸ κατέστησεν ἑαυτὸν Ἀριστογείτονι, καὶ μισθωτὸν καὶ προδότην ἀντὶ στρατηγῶς ἐποίησεν. (13) Ἐπειτα ὑποστειλάσθαι τὴν δεῖ πρὸς τὸν τοιοῦτον ὑμᾶς, καὶ αἰσυνθῆναι, τοὺς ἡδικομημένους, δεῦ οὐκ ἡσχύνθη τοιαῦτα πράττων καθ' ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων; οὐχ οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων ἐλεοῖντ' ἂν εἰκότως παρ' ὑμῖν, ὡς Ἀθηναῖοι· πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ἀλλ' οἱ προδοθέντες ἂν ὑπὸ Φιλοκλέους, εἴ τιν' οὗτος παρέλαθε καιρὸν χρημάτων
110 πολλῶν· ἐν οἷς καὶ ἡ ἀκτὴ καὶ οἱ λιμένες εἰσὶ καὶ τὰ νεώρια, ἀ οἱ πρόγονοι ὑμῖν κατασκευάσαντες κατέλιπον. (14) Ἐν ἀναμιμνησκομένους ὑμᾶς, ὡς Ἀθηναῖοι, δεῖ μὴ παρέρχουσι ἔχειν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς βουλῆς γεγενημένας ἀποφάσεις, ἀλλ' ἀκολούθως ταῖς πρότερον κερκρμέναις· αἰσχρὸν γὰρ ἀπειπεῖν τιμωρουμένους ἔσθι
5 τοὺς προδότας τῆς πόλεως γεγενημένους, καὶ ὑπολείπεσθαι τινὰς τῶν ἀδίκων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, ὅτε οἱ θεοὶ φανεροὺς ὑμῖν ποιήσαντες παρέδοσαν τιμωρήσασθαι, ἑωρακότες τὸν δῆμον ἅπαντα κατήγορον τούτου γεγενημένον καὶ προκεχειρικῶτα πρῶτον τῶν ἄλλων ἐπὶ τῷ τῆν τιμωρίαν ἐν ὑμῖν δοῦναι.

15. Ἄλλ' ἐγωγε, νῆ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, αἰσχύνομαι εἰ προτραπέντας ὑμᾶς δεῖ καὶ παροξυνθέντας ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ τὴν τοῦ νῦν ἐκλελοιπότες τὴν κρίσιν τιμωρίαν ἐλθεῖν. Οὐκ αὐτόπται ἔσθι τῶν ὑπὸ τούτου γεγενημένων ἀδικημάτων; (16) Καὶ ὁ μὲν δῆμος ἅπας αὐτ' ἀσφαλὲς οὔτε δικαίον νομίζων εἶναι παρακαταθέσθαι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήβων ἐπιμελείας, ὑμεῖς δὲ οἱ τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν νόμων φύλακες, οὐκ ἢ τύχη καὶ ὁ κληρὸς
16 ὑπὲρ τοῦ δήμου δικάσοντας ἐπέτρεψε, φείσασθε τοῦ τοιαῦτα διαπραγμαμένου, καὶ τὸ πέρας ἔχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων δικαίων ἀτιμώρητον ἀφήσετε τὸν δωροδόκον καὶ πάντων τῶν γεγενημένων κακῶν αἴτιον, δεῦ (ὅπερ καὶ μικρῶ πρότερον εἶπον) μόνος τῶν πονη-

Nihil est, Athenienses, quod talis non faciat. (10) Nam qui argentum et aurum quam fidem in vos observandam majoris facit, nec jusjurandum nec verecundiam nec justum plaris æstimat quam avaritiam suam, is, si emptorem invenerit, quantum penes ipsum stat, Munychiam vendet, is signum tollens res vestras hostibus nuntiabit, is pedestres prodet copias et nauticas.

11. Ne igitur arbitremini, Athenienses, vos de eorum tantum quæ commissa a Philocle sunt criminum pœna statuturos esse, sed de ceteris etiã quæ, si licuisset, commissurus fuisset. Ac quum talem hunc esse noveritis, diis gratias agite quod non gravius aliquid ab eo perpessi sitis, ipsum autem punite, ut et vos decet et rei meretur improbitas, (12) qui ter vel quarter hipparchus virorum optimorum, ac decies et sæpius prætor vestris suffragiis præter meritum creatus, quum honore polleret et ob fidem vobis habitam æmulatione dignus esse videretur, imperii nostri dignitatem vendidit prodiditque, et eodem quo Aristogiton se loco posuit, ac pro duce mercenarium et proditorem se præbuit. (13) Et post hæc submissee vos injuria affectos erga talem agere decet et reverenter eum tractare, qui talia in vos ceterosque committere nihil reveritus est? Haud ejusmodi hominum merito vos misereat, Athenienses (multum abest), sed eorum, quos prodidisset Philocles, si quam inde magnæ pecuniæ quærendæ occasionem nactus esset; in quibus et litus et portus sunt et navalia, quæ majores a se structa vobis reliquerunt. (14) Quorum memores vos, Athenienses, de senatus delationibus non leviter sentire decet, sed sicuti de iis quæ antehac in judicium venerunt. Nam turpe est delassari puniendo urbis proditores atque relinquere improbos et scelestos nonnullos, quando dii eos vobis manifestos fecerunt et ad puniendum tradiderunt, videntes populum universum hujus exstitisse accusatorem et hunc primum e ceteris selegisse cui pœna apud vos infligeretur.

15. Ego vero, per Jovem servatorem, pudore suffundor, si cohortatione nostra et incitatione opus sit ut ad pœnam ei qui nunc in judicium venit (ἐσθληλυθὸς ἐς) infligendam accedatis. Nonne ipsi vestris oculis videtis perpetrata ab eo flagitia? (16) Et populus quidem universus, nec tutum nec justum esse existimans filios suos huic committere, ephēborum curam ei abrogavit, vos autem, popularis status et legum custodes, quos fortuna et sors pro populi commodis jus dicere (οἷς... δικάσαι) commisit, homini parcellis talium auctori facinorum? et, quum summa in hac civitate jurisdictio penes vos sit, impunem dimittetis eum, qui donis se corrumpi passus est et omnium quæ acciderunt malorum causa fuit, et (ut etiam paullo ante dixi) solus omnium improborum ter, non semel, delatus est; et ter

ρῶν πάντων τρίς, οὐχ ἅπαξ, ἀποπέφανται, καὶ τρίς
 ἤδη δικαίως ἐξημωμένους θανάτῳ κατὰ τὸ αὐτοῦ ψή-
 φισμα; (17) Τί οὖν ἀναμενεῖτε, ὦ Ἀθηναῖοι; καὶ ποῖα
 ἀδικήματα ζητεῖτε ἔτερα μείζω τῶν εἰρημένων ἀκού-
 20 σαι; οὐχ ὑμεῖς ἐστέ καὶ οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι οἱ Τιμο-
 θέῳ Πελοπόννησον περιπλεύσαντι καὶ τὴν ἐν Κερκύρα
 ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους νικήσαντι καὶ Κόνωνος υἱεῖ
 τοῦ τοῦς Ἑλλήνας ἐλευθερώσαντος καὶ Σάμον λαβόντι
 καὶ Μεθώνην καὶ Πύδναν καὶ Ποτίδαιαν καὶ πρὸς
 ταύταις ἑτέρας εἰκοσι πόλεις, οὐδὲν τούτων ὑπόλογον
 ποιησάμενοι, οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης χρίσεως καὶ τῶν
 30 ὄρκων οὐκ ὁμωμοκότες φέρετε τὴν ψῆφον ἀντικαταλλα-
 ξάμενοι τὰς τηλικαύτας εὐεργεσίας, ἀλλ' ἑκατὸν ταλάν-
 των τιμήσαντες, ὅτι χρήματ' αὐτὸν Ἀριστοφῶν ἐφη
 παρὰ Χίων εἰληφέναι καὶ Ῥοδίων; (18) Τὸν δὲ μιάρων
 ἀνθρώπων καὶ προδότην, ἐν οὐχ εἰς ἀνήρ ἀλλὰ πᾶσα
 ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή ζητήσασα ἀποπέφαγκε χρή-
 ματ' ἔχειν καθ' ὑμῶν, ὃς οὐσίαν ἔχων πολλήν καὶ
 παιδῶν ἀρρένων οὐκ ὄντων αὐτῷ, καὶ οὐδενὸς ἄλλου
 30 δεόμενος ὢν ἂν ἀνθρώπος μέτριος δεηθείη, οὐκ ἀπέσχετο
 χρημάτων διδομένων κατὰ τῆς πατρίδος, οὐδ' ἀπεκρύ-
 φητο τὴν ἔμφυτον πονηρίαν, ἀλλ' ἀνεῖλε πᾶσαν τὴν
 γεγεννημένην αὐτῷ πρὸς ὑμᾶς πίστιν, καὶ οἷς πρότε-
 ρον ἐφη διαφέρεισθαι, πρὸς τούτους ἔταξεν αὐτόν, καὶ
 ἐξήλεγξεν τὴν προσποίητον καλοκαγαθίαν ὅτι ψευδῆς
 ἦν....

35 19. Ἄ γρη λογισαμένους ὑμᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ
 τῶν παρόντων καιρῶν ἀναμνησθέντας, οἱ πίστεως οὐ
 δωροδοκίας δέονται, μισεῖν τοὺς πονηροὺς, ἀνελεῖν ἐκ
 τῆς πολιτείας τὰ τοιαῦτα θηρία, καὶ δεῖξαι πᾶσαν ἀν-
 θρώποις ὅτι οὐ συνδιέφθαρται τὸ τοῦ δήμου πλῆθος
 τῶν ῥητόρων καὶ τῶν στρατηγῶν τισιν, οὐδὲ δουλεύει
 ταῖς δόξαις, εἰδότες ὅτι μετὰ μὲν δικαιοσύνης καὶ τῆς
 πρὸς ἀλλήλους ὁμιολίας βραδίως ἀμυνομένα, θεῶν
 40 ἴσων ὄντων, ἐάν τινες ἡμῖν ἀδίκως ἐπιτίθωνται, μετὰ
 δὲ δωροδοκίας καὶ προδοσίας καὶ τῶν ὁμοίων τούτους
 κακῶν, ἃ τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις πρόσσεστιν, οὐδεμί'
 ἂν πόλις σωθεῖη. (20) Μηδεμίαν οὖν δέσιν, ὦ Ἀθη-
 ναῖοι, μηδ' ἔλεον εἰς ὑμᾶς λαμβάνοντες αὐτούς, μηδὲ
 τὴν ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων καὶ τῆς ἀληθείας ἀποδεδειγ-
 μένην ἑμὶν κατὰ τῶν κρινομένων ἀδικίαν ἄκυρον ποιή-
 σαντες, βοηθήσατε κοινῇ τῇ πατρίδι καὶ τοῖς νόμοις.
 11 ταῦτα γὰρ ἀμφοτέρω διαδικάζεται νῦν πρὸς τὴν τού-
 του πονηρίαν. (21) Ὑπὲρ πάσης, ὦ Ἀθηναῖοι, τῆς
 γούρας νῦν μέλλετε φέρειν τὴν ψῆφον, καὶ τῶν ἐν ταύτῃ
 κατεσκευασμένων ἱερῶν καὶ τῶν ἀρχαίων νομίμων
 καὶ τῆς παραδομένης ὑπὸ τῶν προγόνων ἑμῖν πολι-
 5 τείας, οὐχ ὑπὲρ Φιλοκλέους μόνον· οὗτος γὰρ αὐτοῦ
 κάλαι θάνατον κατέγνωκε. Ταῦθ' ὑμᾶς ἰκετεύων ἐγὼ
 δικαιοτέραν πολλὴν δέσιν δέομαι τούτων τῶν ταῦτα
 πεπραχότων, μὴ ἐγκαταλιπεῖν ὑπὲρ ὧν οἱ πρόγονοι
 πολλοὺς ὑπέμειναν κινδύνους, μηδ' εἰς ἀδοξίαν αἰσχρὰν
 ἐγαγεῖν τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, μηδὲ καταλλάσασθαι
 τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων καὶ τῶν τοῦ δήμου

jam ex suo ipsius contra se decreto morte multandus
 erat? (17) Quid igitur exspectatis, Athenienses? et quæ-
 nam alia crimina dictis majora audire cupitis? Nonne vos
 estis et majores vestri qui Timotheo, qui circumnavigata
 Peloponneso ad Corcyram prælio navali Lacedæmonios
 vicit, et Conone Græciæ libertatis auctore natus fuit, et
 Samum cepit et Methonam et Pydnam et Potidæam et
 alias urbes viginti, nullam horum rationem habuistis nec
 tanta beneficia cum judicio tunc constituto et jurejurando
 quo dato suffragia ferebatis commutastis, sed centum eum
 talentis multastis, quod eum Aristophon dixit a Chiis et
 Rhodiis pecuniam accepisse? (18) Imparum vero hominem
 et proditorem, quem non unus vir sed totus Areopagi sena-
 tus, quæstione instituta, pecunias in vestram perniciem
 acceptas habere indicavit, qui quum facultatem amplam
 possideret, idque prole mascula carens, nullaque alia re,
 cujus moderatus homo indigeat, destitutus esset, non ta-
 men abstulit a pecuniis quæ contra patriam darentur,
 nec ingenitam improbitatem abscondidit, sed omnem in
 vos fidem sustulit, et quorum antea se inimicum dicebat,
 horum tunc partes amplexus est, ac simulatam istam vir-
 tutem mendacium esse probavit: [*hunc igitur vitrum vos
 impunem dimittetis?*...]

19. Quæ reputantes, Athenienses, et præsentium tem-
 porum memores (quibus fide, non corruptione opus est),
 vos decet odio improbos prosequi et istiusmodi bestias e
 republica tollere, et omnibus ostendere hominibus non
 simul cum oratoribus et ducibus quibusdam etiam tamc
 populi multitudinem corruptam esse, neque servire famæ
 quorundam, bene gnaram nos justitiam mutuamque con-
 cordiam colentes, diis faventibus, ulcisci quicumque in-
 juste nos aggrediantur, sed corruptione et proditione simi-
 libusque malis quæ istis hominibus adherent, nullam ser-
 vari posse civitatem. (20) Nec precibus igitur, Athenienses,
 nec commiserationi ullum apud vos locum concedentes,
 neque quæ ex ipsis factis contra reos vobis probata est
 Areopagiticæ delationis veritatem irritam facientes (τὴν...
 ἀποδεδειγμένην ἑμῖν κ. τ. κρ. [τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου ἀποφά-
 σεως] ἀλήθειαν ἄκυρον π.), communi succurrite patriæ et
 legibus; hæc enim utraque hoc judicio contendunt contra
 istius improbitatem. (21) De tota, Athenienses, regione
 nunc suffragia feretis, de structis in ea sacris, de anti-
 quis institutis, de tradita nobis a majoribus forma repu-
 blicæ, non de uno Philocle; is enim jam pridem se ipse
 capitis damnavit. Hæc ego vos precans multa justiora
 peto quam qui ista perpetrarunt, ne scilicet deseratis ea
 pro quibus majores nostri multa sustinuerunt pericula,
 nec in fædam ignominiam convertatis urbis dignitatem,
 nec istorum gratiam commutetis cum legibus et populi se-

καὶ τῶν τῆς βουλῆς ἀποφάσεων. (22) Ἀκριβῶς γὰρ ἴσται, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκριβῶς, ὅτι ὑμεῖς μὲν παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπαινεῖσθε ταῖς γεγενημέναις ζητήσεσιν ὑπὲρ τούτων τῶν χρημάτων, οἱ δ' ἐξεληλαγμένοι κατὰ τῆς ἑαυτῶν πατρίδος δῶρα εὐληφότες πονηροὶ καὶ ἄδικοι καὶ μισόδημοι νομίζονται εἶναι, φιλεῖν ὑμᾶς φάσκοντες καὶ πράττειν ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως ἀγαθῶν, καὶ δι' ὑμᾶς ἔνδοξοι γεγενημένοι.

natusque delationibus. (22) Nam certo, Athenienses, certo scitote vos quidem ob institutas de opibus istis quaestiones apud omnes mortales laudari; eos vero qui contra ipsorum patriam munera accepisse comperti sunt, improbos censei et injustos et populi ocores, amare vos dicentes urbisque studere commodis, quum per vos clari evaserint. (*Nonnulla deesse videntur.*)

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ.

Εἰ μὲν ἑώρων τοὺς ὑμῖν συμβουλευόντας, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ βέλτιστα βουλευομένους τῇ πόλει, καὶ 25 περὶ ὧν παρεληλύθασιν ἐροῦντες, ὀρθῶς παρ' αὐτοῖς ἐγκωστός συμβουλεύειν, ὑπὸ σιωπῆς ἂν τὴν ἐμὴν παρεῖχον γνώμην· νῦν δὲ ὄρων τοὺς τε τῇ Θηβαίων πόλει προστιθεμένους παρὰ τὴν αὐτῶν γνώμην τὰ βέλτιστα γράφοντας, ὑμᾶς τε περὶ τῶν τῇ πόλει συμπερὸντων οὐκ ἐπιχειροῦντας λέγειν, παρελήλυθα διδάξων περὶ τε 30 τοῦ παρόντος ὑμῖν πολέμου καὶ τῶν ἐν ὑμῖν αἰεὶ λέγειν εἰσθότων ὡς χρῆ τούτων ἕκαστα πράττειν. Εἰ μὲν γὰρ δὴ καὶ πρότερον πρὸς τὴν ὑμετέραν πόλιν ὑπήκουον Θηβαῖοι μὴ δυσμενῶς διακειμένοι, καίτοι πρὸς τοὺς προγόνους ὑμῶν πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ μεγάλα πεπραγμένοι καὶ διὰ παντός τοῦ χρόνου πολέμιοι καθεστῶτες ὑμῖν, παριδὼν ἂν τὰ νῦν αὐτοῖς ἡμαρτημένα περὶ ἑτέρων ἂν τοὺς λόγους ἐποιούμην. Νῦν δὲ τίς 170 οὐκ οἶδεν ὅτι πρότερον μὲν ἡμῖν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων ἐπιβουλεύσαντες ἀναστάτους ἡμᾶς ἐπιχείρησαν ποιεῖν, εἰ μὴ διὰ τύχην αὐτοῖς ἡ βρώμη καὶ τὰ βουλευόμενα διεσθάρη· δεύτερον δὲ μετὰ τοῦ βαρβάρου γενόμενοι καὶ σύμμαχοι ἐκείνῳ καταστάντες, δεῖ ἦλθεν ἀνυποστάτῳ δυνάμει 5 καὶ τὰ σώματα καὶ τὴν χώραν ἡμῶν διασφραῖν, ἐναντίοι παραταξάμενοι τοῖς ἡμετέροις φρονήμασιν, ὑπ' ὀλίγων πολλοὶ μάχη κρατηθέντες ἔφυγον· μετὰ δὲ ταῦτα ἄλιν μετὰ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν γενόμενοι τὴν χώραν ἡμῶν ἔτεμον τὴν πολλὰκίς τούτους σώσασαν, καὶ τὴν πόλιν ἑτοιμοὶ κατασκάπτειν ἦσαν, ἣν πολλὰκίς αὐτοὶ θερπεύσαντες σωτηρίας ἔτυχον. Διὰ παντός δὲ χρόνου τοτὲ μὲν μετὰ Λακεδαιμονίων ἡμῖν ἐπιβουλεύοντες, ἄλλοτε δὲ τοὺς ἡμετέρους συμμάχους ἀριστάντες, 10 αἰεὶ δὲ αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς πολεμικῶς καὶ δυσμενῶς ἔγοντες πρὸς ἡμᾶς διατελοῦσι. Νῦν δὲ τὸ τελευταῖον Πλαταιεῖς ἀναστάτους πεποιήκασιν, ἡμετέρους μὲν ὄντας συμμάχους, εὐμενῶς δὲ αἰεὶ πρὸς τήνδε τὴν πόλιν διακειμένους, μόνους δὲ μεθ' ἡμῶν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας πρὸς τὸν βάρβαρον διαγωνισαμένους καὶ τρόπαιον στήσαντας. Ὑπὲρ ὧν εἰκὸς ὑμᾶς 15 ἀργισθέντας πανδημῆι μετὰ τῶν ὄπλων ἐξίναμι, καὶ τὴν αὐτὴν Θηβαῖοις ἐπιτιθέναι τιμωρίαν ἣν περ ὄδοι τοῖς ἡμετέροις συμμάχοις ἐτόλμησαν. Ἀξιώ μὲν οὖν καὶ τοὺς ἀποτρέποντας ὑμᾶς τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχειν, καὶ μὴ πείθειν ὡς οὐ πολεμητέον ἐστὶ Θηβαίους· εἰ δὲ μὴ, διασπώντων ὡς οὐδὲν εἰς ὑμᾶς ἐξημαρτήκασιν.

LESBONACTIS POLITICA

DE

BELLO CORINTHIORUM.

Quodai viderem consilia vobis suggerentes, viri Athenienses, optima quæque civitati consulere, et res de quibus dicturi prodierunt, recta et sincera mente tractandas secum statuisse; ego meam silentio premerem sententiam. Nunc vero quum oratores Thebanorum civitati faventes vileam non ex sincera mentis sententia de optimis, quæ facienda sint, consulere, vos autem de commodis reip. disserere nihil tentare: tum demum huc accessi, de bello præsentis et de iis qui verba apud vos facere solent, edocturus quænam de singulis sint statuenda. Si quidem antea Thebani nobis audientes neque hostili in nostram civitatem animo affecti fuissent (quanquam contra majores nostros nulla et gravia gesserint vobisque omni tempore hostes exstiterint), quæ nunc peccarunt parvipendens, de aliis verba facerem. Quis vero nunc ignorat quod primum cum Lacedæmonis et reliquis Peloponnesiis in perniciem nostram conspirantes, vastitatem nobis inferre studuerunt, nisi per fortunam eos et robur et consilium defecisset? deinde cum barbaro coalescentes eique in bello socii effecti, qui haud sustinendo cum exercitu ad nos nostraque omnia evertenda venerat, adversarii constituti consilii et prudentiæ nostræ, a paucis prælio victi sunt? post hæc iterum in belli societatem cum inimicis nostris convenientes, agros nostros populabundi invaserunt, qui protectores illis non raro fuerant, et illam urbem, cui ipsi servientes salutem toties fuerunt consecuti, jam diripere festinabant? Omni vero tempore tunc cum Lacedæmonis in nos conspirantes, alias belli socios a nobis avocantes, semper illi sese contra nos hostiliter atque inimico animo gesserunt. Nunc demum urbem Plataensium everterunt, sociorum nostrorum, qui benevolos semper se in civitatem nostram se præbuerunt, et qui soli nobiscum pro Græcorum libertate contra barbarum dimicarunt tropæumque erexerunt. His vos iratos æquum est populo universo in armis excurrere, eandemque Thebanis infligere prenam quam ipsi de sociis nostris sumere ausi sunt. Censeo igitur vel eos, qui avertere vos studebant, eandem quam ego habere sententiam, minimeque bellum contra Thebanos suscipiendum dissuasuros esse: sin minus, doceant illi nihil Thebanos in vos deliquisse.

ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ μὲν πολέμιοι ἐγγύς, ὧ ἄνδρες στρατιῶται, ὧν
 25 εἴνεκα ἡ σύμπασα παρασκευὴ παρασκευάσται, τὰ δ' ἀπό
 τῶν θεῶν, ἀφ' ὧν χρὴ ἀρχεσθαι, καλῶς ἔχει κατ' ἀμ-
 φοτέρους τοὺς λόγους· τὰ τε γὰρ ἱερὰ καλὰ ἡμῖν γέ-
 γονε καὶ τὸ δίκαιον μεθ' ἡμῶν ἐστίν. Ἐν ὑμῖν οὖν τὰ
 ἐπιλοιπά ἐστίν, ἐὰν ἄνδρες ἀγαθοὶ γένησθε. Ἐμὲ μὲν
 οὖν εἰκὸς παραινέσαι ἃ γινώσκω, ὑμᾶς δὲ προσέχειν
 30 τοῖς λεγομένοις δοκεῖν τε, ὥσπερ τοὺς λόγους ἀκούετε,
 οὕτως αὐτὰ τὰ ἔργα ὄραν παρόντα, ἃ ἐν τοῖς λόγοις
 δεδήλωται· οὐτὼ γὰρ ἂν ἀριστα γνώητε τὰ συμφέροντα.

2. Δεῖ δὲ ὑμᾶς σκέψασθαι ὅσα ἀγαθὰ ἐνεστὶν ἐν τῷ
 νικᾶν μαχομένους τοὺς πολεμίους. Πρῶτον μὲν τὴν
 πόλιν καὶ τὴν χώραν σώζετε ἐν ἧ ἐτράφητε, ἣν ὑμῖν
 οἱ πρόγονοι τειχίσαντες καὶ ἄλλα πολλὰ ταλαιπωρη-
 θέντες κατέλιπον οὐκ ἀπολέσαι ἀλλὰ σώσαι· ἣν ἔλευ-
 35 θῆραν μὲν καταλαβοῦσιν αἰσχρὸν..... ὅφ' ὑμῶν ἔλευ-
 θερωθῆναι. Καὶ μὴ τὸν κίνδυνον καταδείσαντες καὶ
 νομίσαντες μεῖζω εἶναι ἢ ὅσος ἐστί, τὴν μὲν ὑπάρχου-
 σαν ἀρετὴν ἀπολέσητε, τὴν δ' οὐχ ὑπάρχουσαν κακώ-
 τητα κτήσησθε. Ἐτι δὲ καὶ ἱερὰ ὑμῖν οἱ πατέρες
 ἰδρυσάμενοι κατέλιπον, κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοῖς
 καὶ ἀγάλμασι καὶ ἄλλοις πολλοῖς καὶ καλῶς ἀναθήμα-
 40 σιν· ἃ μὴ περιόητε συληθέντα καὶ πεσόντα ἀτίμως,
 ἀλλ' ἀμύνητε, ὅσον ἕκαστος δυνατὸς ἐστί, τῷ θεῷ, ἄλ-
 λως τε καὶ μετὰ τοῦ ὑμῖν συμφέροντος, καὶ δεδήλω-
 κώτων τῶν θεῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς τὴν εἰς ὑμᾶς εὐνοίαν,
 ἀναμνησθέντες πομπῶν καὶ πανηγύρεων καὶ ἀγώνων,
 ἐν οἷς τῶν μὲν παρουσῶν ἀνῶν ἐπελανθανόμεθα, μετὰ
 δὲ τὴν ἡδονὴν ἄλλας προσεκτώμεθα, συνόντες ἀλλήλοις
 171 κατὰ τε φιλοφροσύνης καὶ κατὰ συγγενείας καὶ κατὰ ἡλι-
 κίας, ἔξευρορίζοντες αὐτοὶ τε ὅπως ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς
 ἐλάχιστα λυπήσομεν τοὺς τε παρόντας ὡς πλείστα εὐ-
 φρανοῦμεν. Ὅ δὲ παρσσηκῶς ἀγὼν τέλος ἔχει ταῦτά
 τε διασῶσαι καὶ ἕτερα πολλῶν πλείονα καὶ καλλίω καὶ
 μεῖζω προσκτήσασθαι, ἣ τῶν τε ὑπαρχόντων στερηθῆ-
 6 ναι καὶ αὐτοὺς πολλὰ καὶ οἰκτρὰ παθεῖν καὶ ἰδεῖν.
 Ἐπανενεγκεῖν δὲ τὴν γνώμην ὑμῶν ἕκαστον βούλομαι,
 ἃ καὶ δεῖ σκέψασθαι, ἃ περὶ πλείστου ποιούμενοι κα-
 τελλίπομεν, τοὺς γεννήσαντας πατέρας καὶ μητέρας.
 Ὅ δὲ υἱοὺς τε ἐρύττεισε καὶ ἐξέφυσεν, ὃ δὲ ἁμογενεῖς
 ἀδελφούς τε καὶ ἀδελφάς, ὧν οἱ μὲν γῆρα πολὺ ὑπερ-
 βάλλοντες, οἱ δὲ νεότητι πολὺ ἐλλείποντες τοῖς μὲν
 σώμασιν οὐχ οἷοι τ' εἶσιν ἀμύνειν, τῶν δὲ κινδύνων
 10 πλείστον μέρος μετέχουσιν. Ἐν οἷς ἡμῶν μὲν προ-
 θυμηθέντων καὶ εὐ ἀγωνισαμένων εὐδαίμονες μὲν οἱ
 πατέρες, τίμιοι δὲ οἱ παῖδες, ζηλωταὶ δὲ αἱ γυναῖκες
 καὶ αἱ θυγατέρες καὶ αἱ ἀδελφαὶ καὶ ἐνὸς ἑκάστου καὶ
 συμπάντων· ἐλλείπόντων δὲ ἡμῶν τὴν προθυμίαν καὶ
 μὴ θελησάντων διαμάχεσθαι εἰς τὸ ἔσχατον ἄλλοι μὲν
 οἱ πατέρες, στερηθέντες μὲν τῆς ἡμετέρας προσόψεως,
 στερηθέντες δὲ πόλεως καὶ χώρας καὶ ἱερῶν, ἀντὶ δὲ
 16 καλλίστης ἐλευθερίας εἰς αἰσχίστην δουλείαν καθιστά-

HORTATORIA EJUSDEM.

1. Quum hostes adsunt, milites, quorum causa facta est
 omnis apparatus; tum res divinae, a quibus est incipiendum,
 utroque modo recte se habent: nam et extra contingere laeta
 et jus a nobis est. Reliqua igitur spes in vobis est, si facta
 vos praebueritis. Ac me quidem ea quae scio vos docet ma-
 nere, vos autem quae dicam attendere, et quemadmodum
 auditis verba, sic res ipsas, de quibus verba sunt, videte
 vos praesentes credere: siquidem hac ratione quid expectat
 cogoveritis facillime.

2. Atque hoc vobis est considerandum, quantum in eo
 sit commodi, si hostes proelio vincatis. Etenim primam
 urbem conservatis et regionem in qua estis educati, quan-
 que vobis a se munitam et multo sudore defensam majorem
 non perdendam sed servandam reliquerunt; quam nisi li-
 beram, ut accepistis, tenere pergatis, admodum turpesti...
 Neque vero, quia periculum timeatis ac majus quam sit
 existimetis, et vestram abjicite fortitudinem et alienam com-
 parate vobis ignaviam. Tempora praeterea vobis a se con-
 structa, sacellis, aris, statuaculis ac multis praeclaris ornata
 donariis, majores reliquere; quae nolite spolianda et diruenda
 ignominiose prodere, verum diis pro virili quisque opera
 ferre, quum praesertim praeter vestrum commodum suam
 quoque vobis benevolentiam dii in sacris ostenderint,
 pompae et publicorum conventuum atque certaminum
 memores, per quae tum praesentes obliviscebamur aet-
 nitas, tum post publicam hanc delectationem aliis etiam pu-
 tiebamur, inter nos privatim coeuntes, ut quique amicitia
 vel cognatione vel aetate juncti essemus, operam dantes
 ut nobis ipsis minime molesti praesentibusque quam ju-
 cundissimi essemus. At in hoc certamine situm est,
 ut vel et haec servemus et alia plura pulchriora ma-
 joraque nobis comparemus, vel et haec perdamus et ipsi
 miseriae multas tum subeamus tum oculis usurpemus.
 Sed ad ea vestrum uniuscujusque cogitationem volo re-
 vocare, quae nobis carissima reliquimus, patres videlicet
 ac matres qui nos genuerunt, liberos quos procreavimus,
 fratres ac sorores nobiscum natos, de quibus alii per sen-
 ctutem, illi per juventutem nimiam, ut corpora non possunt
 hostibus obijcere, ita periculis partem participant maxi-
 mam. Ex his porro, si nos strenue decertaverimus, felices
 erunt patres, honorati liberi, celebres et uxores et filiae et
 sorores tum singulorum tum omnium: sin ignavi fuerimus
 nec ad extremum usque halitum depugnare voluerimus,
 miseri fiunt patres, qui et conspectu nostro et urbe atque
 agro templisque privantur, et pro libertate pulcherrima tur-
 pissimum subeunt ea aetate jugum, quae vel quantum pa-

μενοι, ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ ἐν ἧ τὸ μὲν φρονεῖν ἂ πάσχει | γεγράκεν, οἷς δὲ γινώσκαι [ἂ πάσχει] ἀδύνατος κα-
 θέστηκεν ἀμῦναι, ὥστε χαλεπώτερον φέρειν· εἰ γὰρ
 κερῆν γινώσκων μὲν μὴ, δύνασθαι δὲ τῷ σώματι,
 ῥῶν ἂν ἦν ἡ συμφορὰ· οἰκτραὶ δ' αἱ γυναῖκες καθί-
 στάνται, δυστυχῆς δὲ καὶ παῖδες καὶ ἀδελφοί, τῶν τε
 αὐτῶν τούτων στερισκόμενοι καὶ τῶν ἐλπίδων ἐφ' αἷς
 ἐτράφησαν. Καὶ οἷς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ ζῆλον καὶ τιμὴν
 κάλλος καὶ εὐεΐδεια, εἰς δουλείαν πίπτουσιν [ἀνάγκη]
 καὶ αἰσχος καὶ ἀτιμίαν φέρειν· ἀντὶ γὰρ τῶν καλλίστων
 καὶ ἐπιμοτάτων γάμων εἰς αἰσχίστους πίπτουσιν. Ἡ τε
 αὖ δουλεία εἰς τοιαῦτα ἔργα καθίστησι τὰ σώματα,
 ἐν οἷς καὶ τὸ ὑπάρξαν ἀγαθὸν τῆς τροφῆς ζημία κα-
 θίσταται, οὐ δυνάμενοι δὲ τοὺς πόνους ὑπεκφέρειν ἀντὶ
 τοῦ βίου τοὺς αἰσχίστους καὶ βιαιοτάτους θανάτους
 αἰροῦνται. Ὅστις οὖν τοιούτων ἄθλων προκειμένων
 μὴ ἴσται ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τῷδε τῷ ἀγῶνι, ἀλλὰ τις
 εἰσαυθῆς ὑπολείπεται ἢ γνώμη ἢ ῥώμη, ἀμφοῖν στε-
 ρηθήσεται, τῆς τε νῦν τῆς τε εἰσαυθῆς τῶν ἔργων· ὅδε
 γὰρ ὁ ἀγὼν αὐτῷ τέλος ἔχει.

3. Ἐνθυμηθῆναι δὲ χρὴ καὶ τίνας οὐνεκ' ἂν μάλλον
 ἀξιώσασαι μάχεσθαι, ἢ τί ἀγαθὸν οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ
 νικᾶν μαχομένους τοὺς πολεμίους. Τοῦτο ἀρετὴν σύμ-
 πασαν λαβὸν ἔχει· ἐν τούτῳ ἔνεστιν ἡμῖν ὅσα τις εὐ-
 ζαίτο. Δοκεῖ εἶναι εἰρήνην ἀγαθόν; αὕτη ἐπὶ τοῖς τοὺς
 πολεμίους νικᾶσι γίγνεται ὅπως ἂν βούλωνται κατα-
 θέσθαι. Δοκεῖ εἶναι κτημάτων κτήσις ἀγαθόν; τοῦτο
 τοῖς νικᾶσι γίγνεται· τὰ τε γὰρ ὑπάρχοντα ἀσφαλῶς
 κίχτηνται, τὰ τε τῶν πολεμιῶν ἀδεῶς καρποῦνται.
 Δικαιοσύνη τοίνυν τὸδε τὸ ἔργον πλεῖστον μετέχει·
 δίκαιον μὲν γὰρ τῇ πατρίδι ἀμύνειν ἐν ἧ ἐτράφητε,
 δίκαιον δὲ ἱεροῖς πατέροισι καὶ μνήμασι τῶν προγόνων,
 δίκαιον δὲ τοὺς πατέρας ἡμῶν ὑφ' ὧν ἐτράφητε ἀντι-
 γηροτροφεῖν, δίκαιον δὲ τοὺς παῖδας, ἐπειδὴ περ ἐφύ-
 σατε, ἐκτρέφει, δίκαιον δὲ τούτων τινὰ μὴ ἑλλείπειν.
 Εἰ δὲ τις σοφίαν ἐπιτηδεύει, τὸ νικᾶν μαχομένον,
 τοῦτο σοφίαν ἡγησάσθω, εἰ γὰρ οὐ σοφὸν τὸ δοῦλον εἶναι,
 τὸ δὲ ἐλεύθερον σοφόν. Κάλλος ἐν τιμῇ εἶναι δοκεῖ;
 οἱ αὐτοὶ τοίνυν ἄνδρες νικῶντες οἱ τε καλοὶ καλλίου
 δοκοῦσιν εἶναι, οἱ τε αἰσχροὶ δεινότεροι· πᾶν γὰρ τὸ
 ἐλεύθερον καλόν. Εἰ τις τοίνυν εὐγενείας βᾶσανος, ἐν
 τῷδε τῷ ἔργῳ μάλιστα ἔνεστιν. Ὅστις μὲν γὰρ πρό-
 τερον δοκῶν εὐγενῆς νῦν μὴ θελήσει διαμάχεσθαι, τὴν
 ἐκ τῶν προγόνων ὑπάρχουσαν εὐγένειαν ἀπολεῖ τοῖς
 παισὶ δυσγένειαν ἀπολείψει· ὅστις δὲ ἐν τῷ ἔργῳ
 ἔσται ἀνὴρ ἀγαθός, τῶν τε προγόνων τὴν ἀρετὴν ἀνα-
 μνήσει, τοῖς τε παισὶν εὐγένειαν καταλείψει· τῶν γὰρ
 ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνδρῶν ἀγαθῶν γινομένων οἱ παῖδες εὐγε-
 νεῖς νομίζονται.

4. Πολλὰ δὲ εἰρηκῶς ἀγαθὰ ὅσα ἔνεστιν ἐν τῷ νι-
 κᾶν, πολλὰ ἕτερα παρήμι, ὧν ὁ τε ἕκαστος αὐτὸν
 ἀναμνήσκων ἀνὴρ ἀγαθός γιγνέσθω· ὅσα δὲ τὰ δια-
 φέροντα ἐν αὐτῷ τῷ μάχεσθαι ἔνεστιν εἰς τὸ σώζεσθαι
 τε καὶ διαφείρεσθαι, ταῦτα ἡμᾶς διδάξω. Πρῶτον

tatur prae senio nequit cognoscere, vel, si cognoscit, auxi-
 lium ferre non potest, quod quidem rem intolerabiliorem
 facit; quandoquidem, si sensu malorum carere liceret
 vigente adhuc corpore, levior videretur calamitas: mi-
 serae quoque sunt uxores, et infelices fratres sororesque,
 qui quum iisdem rebus tum spe qua fuerant enutriti spoli-
 entur. Et quibus nunc gloriam et honorem pulchritudo et forma
 pariunt, iisdem in servitum redactis turpitudinem et de-
 gradationem ea ferre necesse est: nam pro pulcherrimis et
 splendidissimis conjugis turpissimis ac vilissimis implican-
 tur. Deformitas quoque talibus operibus corpora subijcit,
 in quibus et prior educatio commoda damnum affert, et,
 postquam laboribus pares esse non possunt, turpi ac violenta
 morte vitam sponte commutant. Quocirca quisquis talibus
 propositis praemiis virum se in hoc certamine animo corpo-
 reque non praestabit, is utraque spe atque copia, tum quae
 nunc est, tum si qua post erit, privabitur: siquidem in hoc
 prelio sita sunt omnia.

3. Hoc etiam perpendendum est, quam ob causam malitis
 pugnare, et quid non sit in eo boni si hostes prelio vinca-
 tis. In vincendo omnis virtus atque omnium votorum
 summa comprehenditur. Pax bonum habetur? haec eorum
 arbitrio qui hostes vicerint componitur. Opes bonum
 habentur? hoc victoribus debetur; qui et sua tuto possi-
 dent et aliena secure carpunt. Jam justitiae non parum
 in hac re cernitur: est enim justum patriae, quae nos aluit,
 sacrisque avitis et majorum sepulcris ferre suppelias;
 est justum parentum, a quibus estis educati, senectutem
 rursum fovere; est justum liberos, quos procreastis, tollere;
 est justum horum nemini quidquam deesse. Quodsi quis
 sapientiae dat operam, is victoriam in sapientia ponat, siqui-
 dem sapientiae libertas, non servitus, congruit. Pulchritudo
 honor habetur? iisdem victores et pulchri pulchriores, et de-
 formes ferociiores esse videntur: quandoquidem nihil non
 quod liberum sit est pulchrum. Jam si quod est nobilitatis
 indicium, id in hoc opere cernitur potissimum. Etenim qui,
 quum ante generosus haberetur, nunc depugnare nolet, is et
 a majoribus relictam nobilitatem amittet, et liberis ignobili-
 tatem relinquet: at qui fortem se praebit, et majorum
 revocabit in memoriam virtutes, et liberis nobilitatem pro-
 det; eorum enim, qui periculosis temporibus strenue se ges-
 serint, posterii nobiles habentur.

4. Et quanquam permulta retulerim victoriae commoda,
 non pauca tamen omisi, quae sibi quisque suggerens fortem
 se praebat: nunc autem, quantum in ipsa pugna sit ad
 salutem vel interitum momenti, vos docebo. Etenim corpus

10 μὲν τὸ σῶμα εἰς τὸ ἔμπροσθεν πέφυκε καὶ βαδίζειν καὶ βλέπειν· ἔπειτα τὰ ὄπλα οὕτως εὐρήγεται ἔμπροσθεν τοῦ σώματος προεβλήθησθαι, ἢ μὲν ἀσπίς τοῦ μὴ τιτρώσκεισθαι, τὸ δὲ ὄρου τοῦ ἀμύνεσθαι· ὥστε ἐὰν βούλησθε εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαδίζειν ἐπὶ τὸ μαχόμενον αἰεὶ πάντες, ἀκούοντες τὰ λεγόμενα καὶ τὰ παραγγελλόμενα

15 ποιῶντες, ἀναμιμνησκόμενοι τῶν ἀγαθῶν, παραθαρρύνοντες ἀλλήλους, καταφρονοῦντες μὲν τοῖς ἔργοις, ἀξιοῦντες δὲ μάχεσθαι καὶ ἐκείνους παρελθόντες, ταῦτα ὑποργήσαντες, ὅσα δὴ ἀνθρώπινα, νικήσετε. Εἰ δὲ τις ὑμῶν ἀξιώσας τοὺς μὲν πολεμίους πλεῖόν τι εἶναι ἢ ἀνθρώπους καὶ ἀτρώτους εἶναι, αὐτὸς δὲ ὡς μηδενὸς ἄξιος ὑποχωρήσει, τοῦτο σωτηρίαν νομίσας εἶναι, πρῶτον μὲν τὴν γνώμην ἠτήτημένος ἀδικεῖ, ἔτι δὲ ἔμπαλιν αὐτῷ τὸ σῶμα τοῦ ἔργου πεφυκὸς τὰ ἐναντία οἷς βούλεται ὑποργήσει. Εἰς τοῦπισθεν μὲν γὰρ οὐθ' οἱ πόδες πεφύκασιν ἀναχωρεῖν οὐθ' οἱ ὀφθαλμοὶ δρῆν οὐδενός, δίχα δὲ διαιρεθεῖς, τῷ ἀναχωρεῖν ὑπηρετῶν καὶ τὸν ἐπίοντα ἄμα κίνδυνον φυλάττων κατὰ φύσιν, ταχέως καὶ τὸν ἀντιστάτην οὐ δυνήσεται ἀμύνεσθαι· ἐὰν δὲ

20 ἀναστραφεῖς ἀξιοῖ φεύγειν ὡς ἀποφευζόμενος, πρῶτον μὲν τὰ γυμνά τοῖς πολεμίοις δεῖξει, ἐν οἷς τιτρώσκεισθαι ἢ μάχεσθαι ἀνάγκη, ἔπειτα πολλοὶ καὶ κοῦφοι οἱ διωζόμενοι ἀκοντισταὶ καὶ σφενδονῆται καὶ τοξόται, οἷς οὐτε αὐτοὺς ῥάδιόν ἐστιν ἀποφυγεῖν οὔτε τὰ βέλη αὐτῶν ἦττον ἔτι πολλῶν· ὁ γὰρ τάχιςτος ἀνὴρ τοῦ βραδυτάτου τοξεύματος οὐδὲ μέρος ταχυτήτος παρέχει. Εἰ οὖν τις ὑμῶν φιλοφυγῶν παρεσκευάσται ἀναχωρεῖν

25 ἢ φεύγειν, ἵνα σωθῆ, οὐκ ὀρθῶς γινώσκει τὸ φιλοφυγεῖν ὅ τι ἐστίν· ἐν γὰρ τῷ μένειν καὶ ἰμόσει χωρεῖν οὐ μόνον τὴν αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν οἴκου μενόντων ψυχὰς σώζει.

5. Εἰ μὲν οὖν εὖ ᾔδει τις ὅτι τόνδε τὸν κίνδυνον διαφυγῶν, μεθ' ἡδονῆς τὸν ἐπιλοιπον χρόνον διατελέσας, σὺν εὐκλείᾳ τελευτήσει, εἶχεν ἂν λόγον τινὰ ἢ κακία· νῦν δὲ πολλοὶ (καὶ) κακοὶ δοξάντες εἶναι, ὀλίγον χρόνον βιοῦντες, διὰ τὴν δύσκειλιαν ἀνιῶμενοι καὶ ἀτιμοὶ παρ' ἐντίμοις ὄντες κακῶς τὸν ἐπιλοιπον βίον τελευτήσαντες ἀνείδη τοῖς παισὶ καταλείβουσιν. Ἐπεὶ δὲ πεφύκαμεν οὐκ ἀθάνατοι, ποῦ κάλλιον ἀποθνήσκειν ἢ ὑπὲρ ὧν χρῆ τιμωροῦσι; ποίαν ἄλλην ἀρετὴν κτωμέ-

25 τῶν, ποῖος ἡδίων θάνατος; τίνες εὐκλεέστεροι οἱ ἀποθανόντες ἢ οὕτω τελευτήσαντες; δημοσίου τάφου ἀξιοῦνται, θυσίαι ἐπὶ τούτοις γίνονται, ἀγῶνες ἐπὶ τούτοις τίθενται, ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον μῆμα καταλείπουσιν. Οἱ δὲ τούτων παῖδες δημοσίᾳ ἐκτρέφονται, τιμώμενοι πανοπλίαις, προεδρίαις, θαυμαζόμενοι καὶ ἐν χοροῖς καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ταῖς ἄλλαις συνουσίαις. Ἰοῖς δὲ ἐκ τοῦδε τοῦ κινδύνου σωθεῖσιν, ἀνδράσι ἀγαθῶς γενομένοις, ἀκίνδυνος ὁ λοιπὸς βίος μακαριζόμενοις ἐν πάσαις πανηγύρεσιν, ἐν πάσαις θεωρίαις. Οἱ φίλοι

40 τούτοις φίλοι εἰσίν, οἱ ἐχθροὶ τοῖς τοιοῦτοις ὑπερέχονται, πᾶς ἀνὴρ ξενουῖσθαι βούλεται ἐκ τῶνδε· καὶ γαμετὰς προθύμους ἂν εὐροῖς· οὗτοι γηράσκοντες εὐδαι-

primum prorsum ire et prospicere naturā solet; deinde armorum ea est ratio ut corpori præponantur, scutum ad cavenda vulnera, hasta ad inferenda: quocirca si cuncti prorsum voletis in pugnam procedere, tum jussis obtemperantes, tum honorum recordatione vos invicem confirmantes, et ignavos contemnentis, eosque prætergressi pugnam desiderantes: hæc si præstabitis, quantum res humanæ ferunt, vincetis. Sin aliquis hostes plus quam homines, nec vulnerari posse existimans, et sese nihili faciens, fugam in salute ponet, is primum consilio vincetur, deinde corpus ita quum sit natura factum, ut repugnet operi illi quod retro cedens agit, voluntati domini sui contraria omnia faciet — nam retro quidem nec pedes cujusquam possint procedere nec oculi prospicere —, sin bifariam incedat, ac simul et receptui det operam et imminens caveat accedens periculum, mox adversarium defendere non poterit: sin tergo hostibus obverso fugam capiet ut aufugiat, primum nudas partes hostibus ostendet, et vel vulnera vel pugnam necessario subibit, deinde multi ac leves eum persequentur funditores ac sagittarii, quos nec ipsos nedum tela eorum queat evadere; siquidem viro celerrimo tardissimum est jaculum longe velocius. Quapropter, si quis de vobis vitæ studiosus receptum vel fugam ad salutem meditatur, non recte videtur quid sit vitæ studium cognoscere: qui enim manet et congregitur, is non suam tantum sed etiam domesticorum vitam conservat.

5. Jam si quis certo se sciret, quum hoc evasisset periculum, reliquum vitæ tempus in gloria atque voluptate transacturum, aliquam haberet ignavia rationem: nunc autem multi pro ignavis habitis, reliqua vitæ parte non longa misere per turpitudinem et infamiam transacta, probrum liberis relinquent. Et quoniam immortales non sumus nati, quonam honestius pacto quam quos oportebat defensis moriamur? Quænam sit mors jucundior? quinam gloriosiores mortui? Etenim qui talem oppetunt mortem, in eorum decus publicum exstruit sepulcrum, sacra sunt, celebrantur certamina, proque mortali corpore monumentum paratur immortale. Ac horum liberi publice aluntur, et integris armaturis ac primis subselliis honorantur, inque choris et gymnasiis et aliis conventibus admirationi sunt. Qui porro periculum hoc per fortitudinem evaserint, si reliquam vitam secure cum perpetua per omnes conventus ac pompas laude degunt. His amici sunt amici, pro his inimici intercedunt, per hos quivis hospitio vult excipi; et affinitates eorum cupide ambiri invenias: hi in senectute beati

μυζονται. Νῦν οὖν, ὡς ἄνδρες στρατιῶται, καθ' ὅσον ἡμῶν ἕκαστος ἰσχύει, μηδὲν ὑπολειπόμενος τῆς δυνάμεως ἀντιλαμπανέσθω τῶνδε τῶν ἀγαθῶν. Ὑπομιμήσκη δὲ ἡμᾶς εἶτι καὶ τὰ ἱερά ἡμῖν καλὰ γέγονεν.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ.

Καὶ τὰ ἱερά καλὰ καὶ τὰ ἡμέτερα παρεσκευάσται· ἄλλ' ἄνδρας χρὴ εἶναι ἀγαθοῦς. Εἰκὸς δὲ ἡμᾶς περὶ τῆς ἡμέτερας αὐτῶν πατρίδος μέλλοντας ἀγωνισέσθαι καὶ ὄντες πατέρων ἀγαθῶν τοιοῦτους ἔσεσθαι· ἢ ἄλλο τι παρεσκευάσατε κάλλιον ἢ ἄμεινον. Ὡστε οὐ δεῖ ὑπεριδεῖν οὔτε λόγου οὔτε ἔργου οὐδενός, οὐδὲ μὴ τοῖς ἐτοίμοις παρακαλεῦσθαι· ἀλλὰ τοῦτο δὴ μοι δοκεῖ καὶ μάλιστα χρῆναι ποιεῖν. Τοῖς μὲν γὰρ μὴ θέλουσιν ἀγαθοῖς εἶναι μάταιον καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, σπεύδοντα θπας ἔσονται ἀγαθοί, τοῖς δὲ ἐθέλουσι γε καὶ βουλομένοισ τούναντιον. Παντός γάρ πράγματος ἐπίδοσις ἔστιν, ἔστ' ἂν τέλος ἔχη. Καὶ ἀρετὴν πλείστον ἂν εἴροις αὐτὴν ἐπιδοῦσαν, θπου μεγίστην καὶ τίμην ἔχει καὶ ἀθλοῖς καὶ ἐπαίνοις. Οὐκουν (ἔπαρ εἶπον ὀλίγη πρόσθεν) οὐδεὶς ἂν κάλλιον παρεσκευάσαι σήμεριον. Ὡστ' εἰ καὶ νῦν ἡμῖν παρεσκευάσται καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ καὶ πᾶσιν θπας ἔσεσθε ἀγαθοί, καὶ ἀξίωμα ἔχετε παρ' ἡμῖν αὐτοῖς μέγα, οὐχ ἡμᾶς βλάψαι ἀκούσαντας τὴν ἡμέτεραν ἀρετὴν καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν προγόνων ἡμοῦ καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν πολεμίων ἡμέτερον δι' ἡμᾶς ἔχουσιν, ἀλλ' ὠφελήσει. Ὑμῶν γὰρ οἱ τε παλαιοὶ πατέρες ἐν τοῖς Ἑλλησι μέγα ἀξίωμα ἀρετῆς εἶχον καὶ λόγον ἀγαθόν, οἱ τε νέοι. Μαρτύριον δὲ τούτου ἡμῖν ἔρω. Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἑλληγες ἐκ τῆς σφετέρας αὐτῶν μεταστανάντες οἰκοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν, ἐξέλασαντες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐξελαθέντες ἐφ' ἑτέρων. Καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχῆματ' ἀρετῆς· οὔτε γὰρ ἐξηλάθητε ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξέλασαντες ἑτέρους αὐτοὶ οἰκεῖτε, καὶ κατὰ μὲν τὸ μὴ ἐξελασθῆναι ἀνδρείας στέφανον τὴν πατρίδα ἔχετε, κατὰ δὲ τὸ μὴ ἐξελάσαι δικαιοσύνης. Ταῦτα μὲν γὰρ τῶν παλαιῶν μαρτύρια ἀρετῆς πατέρων· τῶν δὲ νέων ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὅτι τῷ βαρβάρῳ στρατῷ ὑποχωρήσαντες ἐκ τῆς πατρίδος καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα, δρμώμενοι ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ἠλευθερώσατε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τούτους οἱ νῦν ἐφ' ἡμᾶς ἔρχονται. Ὡ Ζεῦ τε καὶ θεοί, μεγάλης ἀσεβείας! ἐπὶ τοὺς ἐλευθερώσαντας οἱ ἐλευθερωθέντες ἔρχονται, δουλοῦσιντες μετὰ τῶν τῆ Ἑλλάδι δουλείαν φερόντων Ἑλλήνων, μετὰ τῶν ἡμετέρων δούλων, οὐδὲν γε τῶν αὐτῶν ποιούντες τοῖς ἡμετέροις προγόνους, οἱ ποτε τῆ Σπάρτη ἐπεδοθήσαν ἐπανισταμένον τῶν δούλων, ὅτε ἀφίκετο καὶ ἔμων φοινικίδια ἐπεκάλει τοὺς προγόνους βοηθῆσαι καὶ μὴ περιδεῖν ἐπιβουλεθεῖσαν τὴν Σπάρτην. Ἄντι δὲ τῆς εὐεργεσίας τῆσδε τήνδε ἡμῖν τὴν κακοεργασίαν ἀποδώσαι, καὶ νῦν οὗτοι τῆς ἡμέτερας ἕνεκα ἀρετῆς ὄντες ὅστινες εἰσὶ, δοῦσὶ τε τὴν ἡμέτεραν καὶ ἐλευθε-

dicuntur! Nunc igitur, milites, pro se quisque, nulla omnis viribus, his bonis comparandis inchoabite. Atque vos admoneo, exta vobis contigisse fansta.

ADHUC EJUSDEM DE HISDEM.

Tum auspicia et exta fausta sunt, tum vester quoque apparatus recte se habet : quocirca gnavos præbeatis vos oportet. Ac debetis, quoniam pro vestra estis patria depugnaturi et illi majorum bonorum estis, vel esse tales, vel melius aliquid parare. Quamobrem nec verba nec facta negligenda, neque eos qui parati sunt excitare prætermittendum : id quod vel maxime mihi faciendum videtur. Qui enim fortes esse nolunt, eos frustra vel verbis vel factis coneris fortes efficere ; qui autem cupiunt et volunt, non item. Omnis enim res incrementi, donec ad finem pervenerit, est capax : ac plurimum ibi virtutem crescere, ubi maxime præmiis et laudibus extollitur, videas. Quocirca — quod modo dicebam — haud facile quisquam præclarus ediderit prosperi eventus indicium. Quare si nunc quoque sic et omnes estis et singuli animati ut fortitudinal ac dignitati vestrae studere cupiatis, non tam vos lædet, et virtutem vestram ac simul et majorum et hostium vestrorum, quam per vos obtinent, dignitatem cognoveritis, quam juvabit. Vestri enim et antiqui et recentiores majores celebres inter Græcos ob virtutem fuerunt. Cujus hoc est rei testimonium. Reliqui fere Græci cuncti suis expulsi sedibus, et aliis rursus ejectis, regionem suam singuli possident. Vos autem duplex editis hac in re virtutis specimen : nam nec ab aliis ejecti, nec aliis ejectis, agrum vestrum incolit ; quorum illud fortitudinis, hoc justitiæ decus patriæ conciliat. Atque hæc sunt antiquorum parentum virtutis indicia : novorum vero tum alia multa, tum quod barbarico cedentes exercitui cum liberis patria, Salamine erumpentes Græciam totam servastis atque hos una qui nunc se vobis opponunt. O magnam, prohi Juppiter ceterique dii, impietatem ! quum liberatores invadunt liberati, et cum servitutis auctoribus subjugare parant, cum vestris servis ; ac longe secus quam vestri majores faciunt, qui Spartam olim contra servos imminentes juverunt, quum *Periclides* veste purpurea indutus ab iis petisset auxilium et ne Spartam subjugatam prætervideant orasset. Hoc jam vobis maleficium pro illo referunt hi beneficio, quos vestra virtus tales quales videtis effecit, ac regionem vestram vastant et servos liberant atque

ροῦσι τοὺς ὑμετέρους δούλους καὶ ἐπάγουσιν ἐφ' ὑμᾶς
 παρανόμως καὶ παρασπόνδως, οἷς οὐδὲ θέμις ἦν Ἡρα-
 κλειδῶν ἡγουμένων Ἀθηναίων ἐπιβῆναι σὺν πολεμίοις
 ἔπλοις. Ἀλλὰ γὰρ οὔτε θεοὺς οὔτε ἀνθρώπους αἰδοῦν-
 ται· οὐ γὰρ ἂν τάδε ἐποίουν. Ὑμεῖς, ἐὰν θεὸς θέλη,
 δίκην αὐτοῖς ἐπιθήσετε. Ἐνθυμήθητε δὲ οἷτι ὑμεῖς
 35 μὲν ἐκ τῆς ὑμετέρας αὐτῶν δρμώμενοι ἀγωνιεῖσθε, ἀπὸ
 ἐστίας πατρώας ἕκαστος καὶ θεῶν τῶν ἄλλων καὶ πό-
 λεως, οὐ τῶν κτισάντων φονέες γενόμενοι ἀλλὰ τοκέων
 τυχόντες, τοῖς ὑμετέροις θεοῖς εὐξάμενοι περὶ τῶν αὐ-
 τῶν, ὥστε καὶ τῆν δίκην τὴν παρὰ θεῶν καὶ δαιμόνων
 μεγάλην σύμμαχον ἔχειν. Μάχεσθε δὲ ἀνδράσιν ἰβρι-
 σταῖς καὶ ἀνοσίους, οἳ τὴν μὲν σφετέραν αὐτῶν ἐν ἧ ἐγέ-
 40 νοντο ἀπόλωσαν καὶ ἐξέλιπον, ἡ θεοῖς ἐχθραν θέντες
 ἢ κακοὶ τε καὶ ἀνάλικες ὄντες, ἐπὶ δὲ τὴν ὑμετέραν
 ἔρχονται ἐξ ἄλλοτρίας δρμώμενοι, οὔτε ἀπὸ τῆς σφε-
 τέρας ἐστίας ἕκαστος αὐτῶν οὐτ' ἀπὸ τῶν ἄλλων οὐτ' ἀπὸ
 πατρώων θεῶν, ἀπὸ Ἐρινύων δὲ καὶ ἀπὸ Ἀπάτης
 δαιμόνων ἔλαυνόμενοι ἤκουσι δίκην θύσσοντας. Οὐ γὰρ
 οὔτε πλείους ἡμῶν εἰσὶν οὔτε εὐσπλότεροι· οὐδὲ ὑμετέ-
 174 τῆς ὑμετέρας, ἀλλὰ θεῶν τινος ἄγει αὐτοὺς δώσσοντας
 δίκας μιαιῶν τε καὶ ἀνοσίων ἔργων. Παραστήτω οὖν
 ἡμῶν ἑκάστῳ τοῦτο, ὥς τὸ θαρρεῖν πλείστον φέρεται
 εἰς τὸ νικᾶν. Ὡς οὖν καὶ τῶν θεῶν συμμάχων ὄντων,
 καὶ ὑπάρχον ἡμῖν τούτων καὶ ἀμείνοσιν εἶναι καὶ εὐ-
 δοξότεροις, βραχὺν χρόνον ἀνασχόμενοι τὰ ὅπλα τῶν
 5 πολεμίων μακρὰν δόξαν καταστήσεσθε ἀρετῆς εἰς τὸν
 ἅπαντα χρόνον, καὶ ἀναμνήσετε πάντας τοὺς ἀνθρώ-
 πους οἷτι ὑμεῖς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἐστέ παῖδες, οἳ ποτε
 ἀποθάντας τοὺς βαρβάρους τῆς ὑμετέρας εἰς Μαραθῶνα
 αὐτοβοεὶ νικήσαντες πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων ἐξέ-
 βαλον ἐκ τῆς γῆς, τοὺς δ' ἀπέκτειναν, οὐ περιδόντες
 οὔτ' εἰ τις αὐτοῖς ἐμελλεν ἐκ τῆς Πελοποννήσου βοήθεια
 10 ἦξειν, οὔτ' εἰ ὀλίγοι πολλοῖς μαχοῦνται, ἀλλὰ τῆ σφε-
 τέρα αὐτῶν ἀρετῇ πιστεύσαντες συμβαλόντες ἐνίκησαν
 τοῦτο δὲ Πλαταιᾶσι μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ταυτὰ
 φρονούντων ἐνίκων μαχομένοι· ἐνίκησαν δὲ καὶ ἐπ' Ἀρ-
 τεμισίῳ τῆς Εὐβοίας ναυμαχοῦντες καὶ πρὸ Σαλαμί-
 νος, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτήρες τῆς Ἑλλάδος ὀνο-
 μάζεσθαι. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἀγῶνας καὶ καλοὺς
 15 ἡγωνίσαντο οἱ ὑμέτεροι πατέρες, ὧν τῆς νίκης τῶν
 δῶλων θροὶ πεπήγασι πολλῶν ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῆς
 ὑμετέρας πόλεως μεγάλαι, ὑπακούουσαι τοῦ ὑμετέρου
 κήρυκος. Εὐξάμενοι οὖν τοῖς θεοῖς Ὀλυμπίοις, οἳ
 ἡμῖν κατὰ τὸ εἶδος πλέον νέμουσιν ἢ τοῖς πολεμίοις,
 εὐχῆ συμβάλλωμεν λησταῖς ἀνδράσι. Θαρρεῖτε δὲ·
 καὶ ἴσα νεμόντων τῶν θεῶν εὐ ἀγωνιεῖσθε. Τὰ ἱερὰ
 20 καλὰ καὶ τὸ δίκαιον ἡμῖν μὲν θαρρεῖν παρέξει, ἐκείνοις
 δὲ δεδιέναι. Ἄ δὲ μάλιστα ἀνδρας νέους παροξύνει,
 ἡμῶν αὐτῶν ἀκούσατε, πολεῶς τε μέγεθος καὶ εὐδαι-
 μονίας καὶ δόξης ἣν ἕκαστος παρ' ἑαυτῷ ἔχει, ἃ τε
 νέοις ἀνδράσιν ἤλικίας δὲ ἀθύρματα, παῖδες καλοὶ καὶ
 γυναῖκες καὶ γυμνάσια καὶ κυνηγέσια, ὧν ὑμεῖς τῇ με-

contra vos præter legem atque fœdera producunt in aciem,
 quos, ne si Hæraclidæ quidem duces belli forent, in Atticum
 agrum cum hostilibus armis invadere fas erat. Verum nec
 deos reverentur nec homines : alioqui nunquam hæc face-
 rent. At vos eos, si dii volunt, punietis. Hoc igitur cogitate
 vos ex vestra urbe in pugnam prodire, a foco paterno
 diisque tum aliis tum civilibus profectos, nec conditorum
 homicidas sed prosopiam esse, ex diisque vestris eadem
 vos atque majores vestros precibus petere, atque ita tum
 deorum tum dæmonum habere vindictam adjutricem. At cum
 impiis et injustis viris pugnatis, qui sua regione, in qua
 sunt nati, perdita et relicta, vel ira deorum vel sua ignavia,
 vestram invadunt et ex alieno prodeunt; nec tam vel a sua
 singuli Vesta vel ab aliis aut avitis diis profecti sunt, quam
 a Furiis et Fraude dæmonibus ad penas dandas huc impel-
 luntur. Etenim nec numero vobis nec armis præstant; ne-
 que vestra freti ignavia tam confidenter vestra transeunt,
 verum illos deus aliquis ad luenda impietatis et injustitiæ
 supplicia deducit. Quapropter hoc unicuique vestrum nil
 persuasum, permultum ad victoriam facere fidentiam.
 Quocirca, quandoquidem et favent dii et licet vobis hos an-
 tecellere, hostium arma si per exiguum tempus sustinuerit-
 is, æternam in omne tempus parabitis virtutis gloriam,
 atque omnibus eorum vos esse posteros probabit, qui
 quondam barbaros in Marathonem vestram egressos primo
 statim impetu vicerunt, multaue hominum millia et terra
 sua ejecerunt, nec paucos eorum trucidarunt, nihil anxie
 circumspectantes, neque si quod ipsis ex Peloponneso auxi-
 lium venturum esset, neque si pauci cum multis manum
 consererent; sed sua ipsorum virtute freti, cum hoste con-
 gressi vicerunt. Postea Plataeis simul cum aliis Græcis qui
 ejusdem partis erant vicerunt; vicerunt etiam ad Artemisium
 et ante Salaminem prælio navali, sic ut etiamnum Græciæ
 servatores appellantur. Sed et alia multa majores vestri
 præclara obierunt certamina, quorum victoriæ præmiorum
 pignora quasi pali fixæ sunt urbes magnæ, quæ multorum
 dierum a vestra distantes itinere vestro parent præconi.
 Quamobrem diis invocatis Olympiis, qui nobis merito plus
 quam hostibus tribuunt, precario cum latronibus congre-
 diamur. Confidite : diis justa impertientibus secunde per-
 gnabit. Extæ fausta et æquitas ut vobis fidentiam, im-
 metum illis, afferent. Quæ autem juvenes excitant maxime,
 vosmetipsos audite, et urbis magnitudinem ac felicitatem
 suam et gloriam unusquisque; sunt etiam juventutis ludicri
 pulchri pueri ac mulieres, gymnasia, venationes, quibus vos

γάλη ελευθερία κλειστά τε καὶ κάλλιστα ἀπολαύετε· περὶ ἃν μαγεύσθε νυνὶ ὑμετέρων ὄντων περιττὸν ἀνδράσι οἷς ταῦτα σπάνια. Παρακλευσάμενοι οὖν ὑμῖν αὐτοῖς, ἀνὴρ ἀνδρὶ καὶ δημότης δημότῃ καὶ φυλῆτης φυλῆτῃ, ἴτε τύχῃ ἀγαθῇ, ἐπειδὴν ἡγήται τις ἐπὶ τοὺς πολέμους.

ΗΡΩΔΟΥ ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

Δύοι μὲν ἀνάγκη λέγειν καὶ τηλικαῖσδε καὶ μὴ πολὺ νεωτέρους περὶ τοῦ παρόντος πράγματος, ἔχω λέξαι· διότι δὲ εἰκός ἐστι σιωπᾶν ἔχοντα λέγειν, οὔτε παρ' ἄλλου δύναιμι μαθεῖν οὔτε αὐτὸς ἐξευρίσκω. Περὶ μὲν γὰρ ἑτέρου πράγματος ἔχει τις ἂν ἐγκαλεῖν τοῖς λέγουσι ματαιότητά ἢ πολυπραγμοσύνην, αἰτιασάμενος ἐπίστασθαι τὰ παρόντα πράγματα· τὰ δὲ εἰς τὸν πόλεμον ἀνήκοντα πᾶσι μὲν ἐστὶν ἐν κοινῷ, μάλιστα δὲ ἀναγκαῖον καὶ προσήκον ταῖσδε ταῖς ἡλικίαις ἐπίστασθαι περὶ αὐτῶν καὶ λέγειν. Οἷς γὰρ ὁ κίνδυνος αἰκιστάτος γίνεται, τοῦτους ἀναγκαῖόν ἐστι μάλιστα σκελεῖν· οἷς δὲ μέλειν ἐπιτέτακται, τοῦτους εἰκός ἐξευρίσκωιν μάλιστα. Τοῦ μὲν οὖν λέγειν πολλὰς ἀνάγκας εὐρίσκω, τοῦ δὲ σιωπᾶν οὐδεμίαν ὀρῶ συγγνώμην. Ἐγὼ γὰρ ἐβουλόμην μὲν ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν ὑμετέρων ἀγαθῶν αἰτίους εἶναι μετὰ τῶν θεῶν· εἰ δὲ τοῦτο διατίθετε καὶ δι' ἄλλους εὖ πράττειν ἡδύ, δοκεῖ δὴ μοι θεῶν τινὸς ἐπιμελεῖα γίνεσθαι τὸ γινόμενον. Ἄ μὲν γὰρ ὑμᾶς ἔχρησεν παρασκευάσασθαι, τούτους ἀποθνήσκοντας καὶ τοῖς σώμασι κινδυνεύοντας, ταῦτα πάνθ' ὑμῖν ἡ τύχῃ ἀνευ πόνου καὶ χρημάτων συνέπραξεν, ὥστε τοὺς ὑμετέρους ἐχθροὺς ἐκόντας ὑμῖν δίκην δοῦναι. Πρῶτον μὲν [οὖν] ὡς ἀγαθόν ἐστι πείθεσθαι τοῖς ἐπαγγελλομένοις πόλεμον, τοῦθ' ὑμᾶς διδάξω, δεύτερον δ' ὡς ἀναγκαῖον.

2. Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἐπιστάμεθα γινώσκωιν τὰ φύσει πόλεμια τῆδε τῇ χώρᾳ, προγινώσκοντές τ' ἂν πρὶν παθεῖν εὐλαδούμεθα, τὰ μὲν ἐκείνων ἀσθενῆ καθιστάντες ἐν παντὸς τρόπου, τὰ δ' ἡμέτερα αὐτῶν κρείσσονα, γινώσκοντες ὅτι τὸ φύσει πολέμιον τῷ μὴ δύνασθαι κακὰ ὄρεν ἡσυχίαν ἀγει. Νῦν δὲ τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν ἐκ τῶν συμφορῶν ἐπιστάμεθα, τὸν ἀνδρα τοῦτον οὐδέποθ' ἡμῖν φίλον ἐσόμενον, οὐδὲ διαλλαγὴν ἐσομένην ἐκείνω πρὸς ἡμᾶς. Οὐ γὰρ ἀδικούμενος ὑπ' ἡμῶν ἄλλ' ἀδικεῖν βουλόμενος ἐχθρὸς ἡμῖν ἐστίν. Ἐχει μὲν γε χώραν ἣν ἡμῖν οἱ πατέρες κτησάμενοι παρέσκααν, ἣν διὰ μὲν τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν ἔχει, διὰ δὲ δύναιμι ἕκων ἀποδώσει. Μία μὲν αὕτη πρόσφασι αὐτῷ κακονοίας πρὸς ὑμᾶς, ἐπειτα δὲ ὅτι ταῖς μὲν Ἑλλήνων πόλεσιν ἱκανόν ἐστι τὴν αὐτῶν δύναμιν διασῆσαι τοῖς ἐπιγιγνομένοις, τοῖς δὲ τυράννοις ταῦτ' οὐκ ἀπόχρη μόνον, ἀλλὰ προσκαταστρέψασθαι δέονται τοὺς πλουσιωτάτους αἰεὶ. Ἡμεῖς μὲν οὖν δοκῶμεν ὡς αὐτοὶ βαδίσας ἂν τοῦτο παθεῖν, ἄλλοις τε ἐμποδῶν γένεσθαι. Διὰ ταῦθ' ἡμῖν ἐκείνος ἀχθεταί, βουλόμε-

rebus cum libertate abundantissime et florentissime frumini; de his, quorum uberrima vobis nunc copia est, vos jam pugnabitur contra viros, apud quos eadem perrara sunt. Quare mutuo vobis cohortati, et vir virum et popularem popularis et tribulens tribuleni, secunda fortuna, quum quis in hostes vos ducet, sequimini.

HERODIS OR. DE REPUBLICA.

1. Quas ob causas et huic ætati et non multo minori de re controversa disserendum sit, possim dicere : quare autem qui disserere possit alere debeat, neque ex alio cognoscere neque per me possum invenire. Etiam de alia et dicentes aliquis vanitatis vel curiositatis incusare possis quod rem propositam non perspectam habeat : res autem bellicæ ut omnium sunt communes, ita præcipue ab hac ætate sunt per disputationem excutiendæ. Nam quibus est periculum proximum, si maximam necessario curam adhibent : quibus autem cura datur, hi maximam debent inventioni operam dare. Quapropter et necessitatem dicendi permagnam, nec veniam tacendi ullam video. Vellem enim vosmetipsos esse vestrorum commodorum post deos auctores ; quodam conamini, non minus est, quum aliorum opera vobis consulitis, jucundum, ac mihi id quod accidit deorum alicujus providentia videtur evenisse. Nam quæ vobis opum jactura vitæque periculo comparanda fuerant, hæc vobis omnia sine labore atque sumptu fortuna suppeditat, sic ut hostes nostri ultro nobis dent supplicium. Ac primum quidem, quam sit commodum iis parere qui ad bellum adhortantur, docebo ; deinde, quam sit necessarium.

2. Possimus enim nos ea quæ sunt huic regioni naturâ contraria cognoscere, et cognita mature cavere, quum et illa quovis pacto debilia et nostra reddimus fortiora ; quandoquidem non ignoramus id quod est natura inimicum nunquam, nisi quum deest malefaciendi facultas, quiescere. Nunc autem e clibus quod erat discendum cognovimus, nunquam hunc virum (*Archelaum*) nobis amicum futurum aut nobiscum compositurum. Neque enim quia accepit a nobis injuriam, verum quia vult inferre, hostis est. Habet autem eam regionem quam nobis a se conquistam majores reliquerunt, quamque vel per imbecillitatem nostram retinebit, vel per potentiam nostram invitus reddet. Atque hunc quidem unum habet malevolentia stimulum : alterum, quod quum civitatibus Græcis sufficiat si potentiam suam posteris prodant, hoc tyrannis non est satis, nisi ditissimos etiam quosque semper evertant. Jam nos nec ipsi videmur hoc facile passuri, et alios impedaturi. Quapropter ille vobis irascitur, quum

νος σφάλεσθαι τὰς ἐλπίδας τῶν ἡμῖν πιστευόντων. Ἄπο μίας οὖν τέχνης δρμώμενος ἡμῶν τε κρατήσσει οἰεταὶ καὶ τούτων ὧν δι' ἡμᾶς οὐκ ἄρξει. Ταῦτα δὲ πρότερον ἐξῆν εἰκάζειν ἡμῖν, νῦν δὲ σαφῶς γινώσκειν ἔργῳ πάσχοντας. Ὁ γὰρ ἀλίσκεται μάλιστα καὶ πό-
 25 λισ καὶ χώρα, τούτο τὸ χωρίον οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν ἰδόντα στασιαζόντας ἡμᾶς αὐτούς, ἀλλὰ μετὰ τῶν ὀλίγων ἐπὶ τούτους πάντας οὐκ ὤκνησεν ἐλθεῖν. Ἠπίστατο γὰρ ἑλλῶν ὅτι τοῖς πολλοῖς μὲν ἐπιχειρήσας οὐδὲν ἂν ἔπρα-
 30 ξεν ὧν ἐθούλετο (τοὺς γὰρ ἀσθενεστέρους συγκαταπο-
 λεμήσας οὐκ ἄρξει τῶν πλειόνων ἐμελλεν· ἱκανοὶ γὰρ ἦσαν ἂν αὐτὸν ἀμύνασθαι)· εἰ δὲ τοὺς πολλοὺς μετὰ τῶν ὀλίγων καταστρέψαιτο, ραδίως ἀπάντων ὤετο κρα-
 35 τήσσει. Οὕτω μὲν αὐτὸν βούλεσθαι πέφυκεν ἡμᾶς στασιαζέειν. Εἰ δ' αὐτῷ ταῦτα συμφέροι, καὶ πράσσειν οἰεσθε αὐτόν. Τὸ δ' ἐκείνου συμφέρον ὅσον ἡμῖν κακόν ἐστιν, ἀθήσετε πρὸς τὸ μέγιστον τῶν ἄλλων ἀντι-
 τιθέντες. Ὅμολογεῖται γὰρ πόλεμος τῶν ἄλλων κακῶν τοσοῦτον μέγιστον εἶναι, ὅσῳ περ εἰρήνη τῶν ἀγαθῶν. Ἴσῳ μὲντοι μεγέθει τὸν πόλεμον ἢ στάσις ὑπερβάλλει, ὅσῳ περ ὁ πόλεμος τὴν εἰρήνην. Ἐν μὲν γὰρ τῷ ξε-
 36 νικῷ πολέμῳ τὴν πατρίδα σώζοντες ἀποθνήσκουσιν, ἐν δὲ τῷ πολιτικῷ διαφθείροντες ἑαυτούς, ὥστε μῆτε τοὺς ἀποκτείναντας εὐδοκιμεῖν. Ἄλλοις μὲν γὰρ πολε-
 μούντες πολεμοῦμεν ὑπὲρ τῶν φίλων· καὶ τοὺς μὲν ἀλλοτρίους νικῶντες ἐτέρους κτῶνται φίλους, ὅταν δὲ τοὺς οἰκείους, ἀποστεροῦνται καὶ τῶν ὑπαρχόντων. Ἄρπαγὴν δὲ χώρας καὶ χρημάτων φθορὰν καὶ τοῖς ἔχθροῖς ἤδονην καὶ τοῖς φίλοις συμφορὰν ὅσην δύναται,
 40 πολὺς ἀριθμὸς καθ' ἕκαστον ἐξηγήσασθαι. Καὶ τούτων οὐδ' ἀπαλλαγῆναι ράδιον, ἐπειδὴν ἀρξήται τις τὸν διάλογον γὰρ οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. Οἱ γὰρ πλησίον οἰκοῦντες οὐκ ἄχθονται στασιαζόντων τῶν πλησίον, οἱ μὲν ἀσθενεστέροι, ὅπως ἂν μὴ ἀρχῶνται, οἱ δ' ὅμοιοι τὴν δύναμιν, ὅπως ἂν κρείσσονες γένωνται, οἱ δ' ἰσχυροί, ὅπως ἂν ραδιέστερον ἀρχῶσι.

3. Καὶ τούτων οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ σημειῶν ἀλλοθεν
 176 λαβεῖν· ἡμεῖς γὰρ τοῖς ἄλλοις σημείων ἐσμὲν. Χώραν γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἔχοντες πλείστην καὶ πλείστα δυναμένην παρέχειν οὐ μόνον τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀλλὰ καὶ τοῖς παροίκιοις, οὐ φαινόμεθα πλουσιώτεροι τῶν παρ' ἡμῶν ἐξαγομῆνων ὄντες· ἐκείνοι μὲν γὰρ ἑαυτοῖς κατατίθενται τὰ παραγινόμενα, ἡμεῖς δ' εἰς τοὺς ἀλλο-
 6 τήρους ἀναλίσκομεν, τὰ κοινὰ μὲν ἴδια ποιοῦντες, τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν κοινὰ. Καίτοι πῶς οὐ δεινόν ἐστι τούτους κοινῇ τρέφειν, οἱ τὴν πόλιν οὐ κοινήν ἡμῖν παρέχουσι; πρὸς τούτοις τε γῆν ἔχοντες εὐφροσάτην ἀμύνεσθαι τοὺς ἐπιόντας, καὶ τὸ σύμμαχον ἔγγενές παρεχομένην καὶ ἵππους, οὐχ ὅπως διαλύομεν τοὺς βουλομένους ἀδικεῖν, ἀλλ' ἐπαγόμεθα τοὺς ἀμυνοῦντας μισθῷ πείθοντες καὶ φυλασσόμεθα ξένους, καὶ κατα-
 10 φρονεῖται μὲν ἡ δύναμις τῆς χώρας, καταγελώμεθα δ' αὐτοί. Τούτων πάντων καὶ ἐτέρων πολλῶν τὸν αἴτιον αὐτοὶ παρόντες θεάσασθε, τοιαύτην ἐπίδειξιν

eorum qui vobis confidunt spem cupiat eludi. Eadem igitur opera se et nos existimat et eos quorum per nos imperio privabitur subacturum. Atque hæc primum nobis conjectura licebat assequi, nunc autem re doctis firmiter cognoscere. Qua enim re potissimum et urbs capitur, et regio, hæc eum non latuit, quum seditionem nostram animadvertet; neque cum paucis hos omnes aggredi cunctatus est. Siquidem norat se, si plurimos aggredereetur, nihil quod studeret effecturum — quandoquidem debellatis infirmioribus potiores ad resistendum instructos non esset subacturus —, sin plurimos cum paucis everteret, omnium facile politurum. Atque ita fit ut ille cupiat nos seditione laborare. Quodsi est illi commodum, quam sit vobis hoc illius commodum noxium, cum alio maximo id contendentes videte. Nam quum tam esse maximum malum bellum, quam est maximum bonum pax, credatur; eodem tamen intervallo bellum seditio, quo pacem illud, superat. Ut enim in externo bello patriam servando, sic in civili nosmetipsos perdendo morimur, ita ut ne victores quidem bene audiant. Cum aliis porro preliantes pro amicis bellum gerimus; et quum alienis devictis amicos comparemus alios, nostris vero superatis, etiam priores amittimus. Jam regionis vastatio atque opum pernicies et inimicis voluptas amicisque calamitas quanta hinc sequatur, paucis singulatim explicari non potest. Neque facile est his malis, postquam semel exorta sunt, liberari: vix enim conciliatorem invenias. Nam qui prope habitant vicinorum seditionem non moleste ferunt, imbecilliores, ne pareant; pares, ut potiores fiant; superiores, ut imperent facilius.

3. Atque horum non video cur longe petendum sit exemplum, quum ipsi aliis exemplo simus. Etenim quum regionem habeamus inter Græcos maximam et omnia tum incolis tum advenis suppeditare præpollentem, nunquam iis qui a nobis deducantur ditiores videmur: siquidem illi sibi quod accedit reponunt, nos in alienos insumimus, ac tum publica reddimus privata, tum privata, publica. Quis vero non indignum ducat eos ali publice, qui urbem suam nobis publicam et communem non faciant? quumque regionem habeamus ad alios repellendis aptissimam, et socios atque equos ex se præbentem, non horum opera injurias removemus, verum adjuutores mercede conducimus et hospites vitamus; atque ita, tum regionis contemnuntur potentia, tum ipsi deridemur. Horum autem omnium atque aliorum insuper malorum auctorem coram vidi-

ἐπιδείξαντα πᾶσιν, ὅταν οὐδείς οὕτω σκληρὸς οὐδὲ μισάνθρωπος ἔστιν ὅστις ἀδάκρυτος ἂν διηγῆσαι το. Τί γὰρ οὐκ ἐγένετο τῶν μεγίστων κακῶν; οὐ παῖδες καὶ γυναῖκες καὶ πατέρες γέροντες καὶ μητέρες θεωροὶ κατέστησαν ἀποθησχόντων, οἱ μὲν πατέρων, αἱ δ' ἀνδρῶν, αἱ δὲ παίδων, αἱ μὲν ἐν ταῖς αὐτῶν χερσὶ τελευ-
 15 τῶντων τὸν βίον, αἱ δ' ἐν τοῖς πολεμίοις διαφθειρομένων; οἰκίας δὲ κατασκαπτομένας καὶ χρήματα διαρπαζόμενα; καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅποτε τῆσιν αὐτῶν ἱερῶν κοινωῶν ὁ ταῦτα ἐρῶν καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς ὢν, ὃ προσῆκεν ἐπαμῦναι κατὰ γε νόμον, ἀλλὰ μὴ παρανόμως ἀπολέσαι; ὅτε καὶ τοῖς γέρουσιν ἐφάνη συμφορὰ τὸ γῆρας, καὶ τοῖς ὄρφανοῖς ὠσαύτως. Καὶ τούτων
 20 τὸν αἴτιον πῶς οὐ χρὴ κακῶς δρᾶν δυναμένους γε, ἀμυνομένους μὲν ὢν ὑπέβριξε, τιμωροῦντας δὲ τοῖς ἀποθανούσιν, οἰκτείροντας δὲ τοὺς ἀποστερηθέντας; οὐ γὰρ μόνον τοσοῦτον ἀγαθὸν ἔστιν, ὅτι τῶν παροχαιμένων ληψόμεθα δίκην, ἀλλ' ὅτι παράδειγμα τοῦτο δείξαντες ἀποδιδάσκοντες τοὺς ἄλλους μὴ νομίζωμεν εὐρημα τὴν ἡμετέραν διαφορὰν μηδὲ μεθ' ἡμῶν ἐπιβουλεύειν ἡμῖν. Ἐὰν δὲ τοῦτο γένηται, πολλὰς ἐλπίδας ἔχω μηδὲ στα-
 25 σάσειν ἡμᾶς, ὅταν ἐπίκουροι μηδαμῶθεν ἴωσι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν.

4. Οὕτω μὲν οὖν ἀγαθὸν ἔστιν ἡμῖν ἐβελοντάς ἡμολογῆσαι συμπολεμεῖν τοῖς παρακαλοῦσιν· ὡς δ' ἀναγκαῖόν ἔστιν, ἐκ τῶν ἐπιλοίπων χρὴ σκοπεῖν. Ἀρχέλαος γὰρ οὐτ' ἐπὶ Πελοποννησίου ἦλθε μετὰ Ἀθηναίων, οὔτε διὰ τῆς χώρας ἵνα βουλομένους ἐπαυσειν, οὔτε χρήματα καρέσχειν ἐπὶ τούτους, οὐδὲ ἔστι πρόφασις
 30 τῆς ἔχθρας πλὴν ὅτι οὐκ ἤθελε συμπολεμεῖν αὐτοῖς πρὸς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἡσυχίαν ἦγεν. Ἐπειδὴ τῶν τούτων συμπολεμησάντας αὐτοῖς, εὐλαθεθῶμεν ὅπως μὴ διὰ τὴν αὐτὴν πρόφασιν ἡμῖν πολεμησώσιν, εἰ παρακαλούμενοι μὴ βουλησόμεθα συμπολεμεῖν μετὰ Πελοποννησίων· οὐ γὰρ ἡδέομαι ὑπὸ Ἀθηναίων οὐδέν.
 35 Ἡμῖν δὲ δὴ τίς λόγος ἰπολείπεται; πότερον ὡς οὐκ ἀδικούμεθα; διδάσκοντες αὐτοὺς ταῦτα δρᾶν ἄπερ ἐκεῖνος· οὐ γὰρ ἀδικον, εἴπερ ὁ τάδε δράσας οὐκ ἀδικεῖ. Ἀλλ' ἀδικεῖσθαι μὲν φήσομεν, ἀμύνεσθαι δ' οὐ βουλησόμεθα; πολλὴν ἄρα δειλίαν ποιήσομεν τοῖς βουλομένοις ἡμᾶς καλῶς δρᾶν. Ἀλλὰ βούλεσθαι μὲν, δύνασθαι δ' οὐ; τίς οὖν οὐ καταφρονήσει τῆς δυνάμεως ἡμῶν, εἰ τοὺς Ἑλληνας γε ἔχοντες ἐπικούρους οὐδὲ
 40 οὕτω δυνησόμεθα τοὺς ἔχθρους ἀμύνεσθαι, καὶ τὸ μέγιστον, εἰ δευτέραν αἰτίαν σχήσομεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, πρότερον μὲν ὅτι τὸν [πρότερον] Μηδικὸν οὐ συνεπολεμήσαμεν, δευτέρον δὲ τὸν νῦν ἐπαγγελλόμενον. Καίτοι πρὸς ἐκεῖνον μὲν ἰκανὴν πρόφασιν εἶχοντες· πρὸ ἡμῶν μὲν γὰρ ἠθέλομεν αὐτοῖς συνδιακινδυνεύειν· οὕτω γὰρ ἐπὶ πάσης ἐγένετο μάλλον, ἢ τὴν ἡμετέραν αὐτῶν ἀπολιπόντας περὶ τῆς ἐκείνων διαμάχεσθαι· νῦν δὲ
 177 τί φήσομεν; αὐτοὶ γὰρ ἤκουσιν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῆς ἡμετέρας ἐβελοντες κινδυνεύειν. Ἐτι δὲ πῶς οὐ δει-

stis, quum tale sui specimen omnibus ederet, quale nemo quantumvis durus et inhumanus absque lacrimis posset exponere. Quod enim de gravissimis malis deficit? non et pueri et mulieres et senes parentes, illi patres, aliae viros, aliae liberos, vel in suis manibus vel inter hostes mori viderunt? nonne conspexistis aedium subversiones atque opes raptas? et, quod erat omnium gravissimum, haec saepe fiebant ab eo qui sacrorum eorundem atque ejusdem tribus esset particeps, quem juvare secundum leges, non contra leges decebat perdere? Quo tempore aetas senibus pariter ac orbatis calamitati et malo erat. Atque horum auctorem quis nobis affligendum quum possimus neget, tum juvandos mortuos, tum orbatis misericordiam tribuendam? Neque enim hoc tantum erit commodi, quod rerum praeteritarum poenas expetemus, sed etiam reliquos hoc exemplo docebimus, ne dissensionem nostram in lucro ponant neque nobiscum nobis insidientur. Id porro si contingat, nunquam seditione nos laboraturos confido, si nusquam insidiantibus adjutores occurrant.

4. Atque his quidem de causis commodum est cum iis qui adhortantur bellum voluntario capessere: quam sit autem necessarium ex sequentibus cognoscite. Etenim Archelaus nec Peloponnesios cum Atheniensibus invasit, nec per suam ire regionem vetuit, neque pecuniam contra illos suppeditavit, neque ullam dedit inimicitiae causam, nisi quod cum illis Athenienses oppugnare noluit, verum quietem sectatus est. Quare si satis est causae Peloponnesis, quum hostes judicant eos qui noluerunt una bellum gerere, cavendum est ne nobis eadem de causa bellum inferant, si vocati una pugnare noluerimus: etenim nullam ab Atheniensibus injuriam acceperat. Nobis vero quoniam est reliqua ratio? An quia laesi non sumus? Docebimus eos eadem, quae ille, facere: si enim qui id fecit injuste non egit, nulla omnino est injustitia. An vero laesos esse fatebimur, ulcisci nos velle negabimus? Admodum igitur ignavos reddemus eos qui nobis benefacere cogitant. An denique velle, sed non posse dicemus? Quis ergo nostras vires non contemnet, si ne Graecorum quidem auxilio poterimus hostes ulcisci, et, quod est maximum, secundam apud Graecos culpam subibimus, qui nec in primo bello Persico, nec in hoc quod nunc indicitur, socios nos praebemus? Quoniam in illo non deerat nobis excusatio: pro nobis enim volebamus una cum illis periclitari; atque hoc honestius ducebamus, quam si nostra relicta de illorum regione depugnaremus. Nunc autem quid dicemus? siquidem ipsi pro nobis ac nostris adsunt periclitaturi. Praeterea nunc indignum, si soli

νὸν εἰ μόνου τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἑλληνίδα συμμαχίαν οὐ συναριθμησόμεθα; Τοῦτο δ' ὅσον ἐστίν, αὐτὸς οὗτος δεδήλωκεν· ἐπιθυμῶν γὰρ καὶ χρήματα βουλόμενος τοῖς Ἑλλήσιν δοῦναι ὅπως γένοιτο σύμμαχος, οὐκ ἐδυνήθη διαπραξασθαι. Καὶ τοῦτο σχεδὸν ἐστὶ δυοῖν σημεῖον, καὶ ὅτι ἀγαθὸν ἐστὶ καὶ ὅτι χαλεπὸν. Περὶ μὲν οὖν τούτων, ἐὰν ταῦτά τις ἀντιλέγῃ, τοσαῦτά μοι λελέχθω.

5. Ἦδῃ δὲ λόγον ἤκουσα λεγόμενον, ὃς μοι σημεῖον ἐστὶν ἱκανὸν ὅτι βέλτιστά ἐστιν ἃ ἐγὼ λέγω τοῖς ἐναντιωσομένοις. Ἐπεὶ δ' λόγος ἐκεῖνος ἰσχυρότατός ἐστιν, οὐκ ἀξίον ἐστὶν εἶτι φοβηθῆναι. Λέγουσι γὰρ ὡς κρείσσω Ἀρχελαός ἐστι, καὶ τοιοῦτος ὢν πρόσοικος μᾶλλον ἢ Πελοποννήσιοι· τοῦτον μὲν γὰρ εἰ βουλοίμεθα, δυναίμεθ' ἂν ἀμύνεσθαι, Πελοποννησίους δ' οὐκ ἂν· οὐκοῦν κρείσσω στασιάζειν πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς μᾶλλον ἢ δουλεύειν ἐτέροις. Ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἀνάγκη ἑώρων οὔσαν ἡμῖν ἐλέσθαι δυοῖν θάτερον, ἐβουλευσάμεν ἂν ὀπότερον χρῆμ' ἐλέσθαι· τὴν δ' ἡσυχίαν εὐρίσκω πρὸς Πελοποννησίους οὔσαν. Θαυμάζω δὲ καὶ τῶν ἀντιτιθέντων τὰ πράγματα τοῖς πράγμασιν. Οὐ γὰρ ὅμοια πρὸς ὅμοια συντιθέασι, πρῶτον μὲν ὅτι τὰ μὲν ὑπὸ τούτων σαφῶς ἐπιστάμεθα, τὰ δ' ὑπ' ἐκείνων ὑπονοοῦμεν. Τὰ μὲν γὰρ ἐπάθομεν, τὰ δ' οὐκ ἐπιστάμεθα εἰ πεισόμεθα. Πῶς οὖν ἴσον ἐστὶ τοῖς μὲν ἕδη γεγεννημένοις μὴ θυμοῦσθαι, τὰ δ' εἰκαζόμενα φοβεῖσθαι μᾶλλον; ἐκ ποίων δὲ γρῆ παραδειγμάτων ὀρωδεῖν αὐτά; ὀπότερον οὐχ ὀρωμεν τοὺς πλησιαιτάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκίας ἐλευθέρους ὄντας, προσεχομένους δὲ Βοιωτοὺς οὔτε φόρον φέροντας ἐκείνοις, οὔτε ἄρχοντα οὐδένα Λακεδαιμονίων αὐτόθι, εἶτι δὲ διὰ πλείονος Κορινθίους αὐτονόμους ὄντας καὶ τῶν ἑαυτῶν κρατοῦντας, Ἀχαιοὺς δὲ πρὸς τούτοις οὔτε πλείονας ὄντας ἡμῶν οὔτε κατὰ πλείους οἰκοῦντας, Ἡλείους δὲ καὶ Τεγεάτας καὶ τοὺς ἄλλους Ἀρχάδας, ἀστυγεῖοντας ὄντας; Ἐνθ' οὐδεὶς εὐρηκὲ πῶς Λακεδαιμόνιον ἄρχοντα, ὥσπερ οὐδ' ἐνθάδε Μακεδόνα· πολιτείας δὲ πανταχοῦ καὶ νόμους ἐπιστάμεθα κειμένους, καὶ τὰ κοινὰ κοινῇ καρπουμένους.

6. Ἴσως ἂν τις εἰποι, ἀλλ' ὀλιγαρχίαν ἀπανταχοῦ καθιστᾶσι. Τοιαύτην γε εἴαν ἡμεῖς εὐχόμενοι πολλὸν χρόνον καὶ ποθοῦντες, ὀλίγον χρόνον ἰδόντες, ἀφῆρέθημεν· εἰ δὴ προσήκει ὀλιγαρχίας λέγειν ἐκεῖνας πρὸς τὰς ἐνθάδε. Ποῦ γὰρ οὕτω μικρὰ πόλις ἐν ἣ τὸ τρίτον μέρος οὐ μετέχει τῶν πραγμάτων αὐτόθι; ὅτι δὲ μήτε ὅπλα μήτε ἄλλη δύναμις ἐστὶ τὰ κοινὰ πράσσειν, οὐχ ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀλλ' ὑπὸ τῆς τύχης ἀπεστερήθη τῶν πραγμάτων. Ἀπεστέρηται δὲ τοσοῦτον χρόνον, ἕως ἂν παράδειγμα ᾖται. Παρὰ δὲ ταῦτα, παρ' ὑμᾶς ἐστίν. Οἶμαι μὲν γὰρ ἡμᾶς οὐδ' ἂν εὐχομένους ἄλλως εὐξασθαι πολιτεύεσθαι, παραδείγματα μὲν τοιαῦτα παρεχομένους ὀρωδεῖν οὐκ εἰκὸς αὐτοῦς, ἃ μὴ γενέσθαι δεῖν ἐστὶ μᾶλλον ἢ γενέσθαι. Καὶ Λακεδαιμονίους μὲν οὐκέτι πέφυκεν ἡμῖν ἐπιτίθεσθαι· πόρρω γὰρ οἰκοῦ-

Græcorum in societate Græca non censebimur? Id vero quantum sit, hic ostendit ipse: nam quum pecunia cuperet Græcorum societatem emere, non potuit obtinere. Quod quidem et commodam rem esse et difficilem simul demonstrat. Ac de his quidem, si quis ea contra proferat, hæc dicta sint.

5. Sed alium audio sermonem, qui ea quæ contra dico optima esse perspicue ostendit. Etenim si adversariorum ratio foret firmissima, deponendus jam esset metus. Aiunt enim præstare Archelaum, quamvis talem, accolam Peloponnesiis: nam hunc facile si velimus repellamus, Peloponnesios non item: quare seditione præstat inter nos conflictari quam aliis servire. At ego si necessario viderem eligendam alterutrum, utrum potius esset d. liberarem: verum quietem nobis cum Peloponnesiis intercedere video. Miror præterea istorum contentionem qui dissimilia inter se comparant. Paria enim cum paribus neququam comparant, primum quidem quia horum facta cognoscimus aperte, illorum suspicione complectimur. Si quidem illa sensimus, hæc an sensuri simus ignoramus. Non igitur æquum est ob res gestas non indignari, quas autem assequimur conjectura magis timere. Quibus vero exemplis metum hunc concipiamus? Non videmus proximos nobis Græcos Phocenses esse liberos, propinquos Bæotos nec tributo nec magistratu ullo Laconio premi, remotiores etiam Corinthios sui juris esse suisque frui, Achivos præterea qui nos nec multitudine nec oppidis superant, nec non Eleos, Tegeatas et Arcadas reliquos eodem se habere modo? sic, ut nullus ibi regnarit adhuc Laco, sicut nec hic Macedo. Jam republicas ubique constitutas et leges positas novimus, ac rerum communium usum esse communem.

6. Sed eos forte quis paucorum imperium ubique dicit instituere. Tale profecto, quale nos quum diu optassemus ac desiderassemus, brevi sumus constituto spoliati: si quidem comparanda sunt illa paucorum cum istis imperia. Ubi enim tam parvam urbem reperias, in qua non tertia pars præsit rebus? cui autem neque armorum gerendorum neque reliquæ reipublicæ administrandæ facultas est, is non tam per Lacedæmonios quam per fortunam privatus est imperio. Privatus quidem est, donec documentum ediderit. Omnia vero ista penes vos sunt. Nam reipublicæ quidem formam vix aliam, arbitror, possimus exoptare; exemplis autem propositis ea non debemus timere, quæ non contingere sit quam contingere gravius. Lacedæmonii porro

σιν ἀφ' ἡμῶν, ἀπαράσκευοι τ' εἰσι πρὸς τὴν χώραν. Ἐὰν γὰρ ἡμεῖς ἰσχύομεν μάλιστα, οὐκ ὀλίγον διαφέρουσι, πλησιοὶ εἶναι αὐτῶ. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ εἰκότως ἐπιβουλεύουσιν· ἐὰν δ' ἐγγχειρῶσιν, οὐ λήσουσιν· ἐὰν δὲ προγινώσκωμεν, οὐκ ἀμελήσομεν αὐτῶν.

10 Ὡστε οὐδαμῇ καλῶς αὐτοῖς ἐπιτίθεσθαι σήξει.

7. Εἰ δὲ καὶ τόνδε τις τὸν λόγον λέξει, ὡς Ἀρχέλαος παῖδας ἔχει καὶ διὰ τοὺς παῖδας οὐχ ὀδόντε συμπολεμεῖν, πρῶτον μὲν ἀξίον θαυμάσαι τοῦτον, ὅστις περὶ μὲν δέκα παίδων λέξει, περὶ δὲ τῶν ἀπάντων οὐ λέγει οὐδὲ περὶ τῆς πόλεως, καὶ τὸ μὲν τῶν παίδων (1. πάντων s. πολλῶν) συμφέρον ἀποστρεφεί, καὶ δὲ τῶν ὀλίγων καθίστησιν. Εἰ μὲν οὖν ἀναγκαῖον ἦν παθεῖν τι τοὺς παῖδας, οὐ θαυμαστὸν ἦν λέξαι· νῦν δὲ δῆλόν ἐστιν 1783ῖ κρατοῦντες ἐκεῖνου καὶ τῶν παίδων ἅμα κρατήσομεν, ὥστε ἀφελόντες τῶν ἐκεῖνου κακῶν βραδίως ἀπολαβεῖν τοὺς παῖδας.

8. Ὁ μὲν οὖν ἐμὸς λόγος ἀμύνεσθαι μὲν τὸν ἀδικοῦντα κελεύει, τιμωρεῖν δὲ τοῖς ἀποθανούσι, χαρίζεσθαι δὲ τοῖς παρήκουσι (1. προσήκουσι), δέχεσθαι δὲ τὴν τύχην, συμμάχους τε τοῖς Ἑλλησιν εἶναι, πολέμιους δὲ τοῖς βαρβάροις, καὶ πιστεύειν μὲν τοῖς ὠφελούσιν, ὄρωδειν δὲ τοὺς μὴ τοιοῦτους, ἐχθροὺς δὲ νομίζειν τοὺς ἀδικοῦντας, φίλους δὲ τοὺς ἐπαμύνοντας, πρὸς τούτοις τε τὰ γιγνωσκόμενα τῶν εἰκαζομένων κυριώτερα ἡγίεσθαι. Ταῦτα μὲν οὖν οὐμὸς λόγος· τοῖς δὲ ἐναντιούμενοις εἰς τοῦτο ἤξουσι τολμῆς τάναντία δεῖ δύνασθαι τὸν λόγον, ἀνέχεσθαι μὲν ἀδικουμένους, ὠφελεῖν δὲ 10 τοὺς ἀδικοῦντας, φεύγειν δὲ τοὺς βουλομένους ὠφελεῖν, ἀπιστεῖν δὲ τοῖς φίλοις, πιστεύειν δὲ τοῖς ἐχθροῖς, ὄρωδειν δὲ τὰ πόρρω, τὰ δὲ πλησίον ὑπερορᾶν, ἔπειτα τοῖς Ἑλλησιν μὴ γίνεσθαι συμμάχους, τοῖς δὲ βαρβάροις, καὶ πρὸς τούτω τοῖς ἐχθροτάτοις, ἔτι δὲ ἀτιμωρήτους μὲν τεθνάναι τοὺς ἀποθανόντας, ἀτίμους δὲ τοὺς προσήκοντας εἶναι, καὶ μήτε πολιτεῖαν εἶναι μήτε νόμον μήτε δίκαν. Τοιαῦτα ἀνάγκη τὸν λόγον τὸν τῶν ἀντι- 15 λεζόντων δύνασθαι· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ἐναντία τούτοις ὡς ἐγὼ λέγω. Πειθόμενοι οὖν ἐκεῖνοις τούτων οὐχ ἀμαρτήσεσθε· δεξάμενοι δὲ τὴν συμμαχίαν καὶ προθυμηθέντες, ὧν ἐπάθομέν τε δίκην ληψόμεθα καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πεισόμεθα τοιαῦτα.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΑΙΑΣ.

81 Ἐβουλόμην ἂν τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν δικάζειν ὅσπερ καὶ ἐν τοῖς πράγμασι παρήσαν· οἶδα γὰρ ὅτι ἐμὲ μὲν εἶδε σωπαῖν, τούτω δ' οὐδὲν ἂν ἦν πλέον λέγοντι· νῦν δὲ οἱ μὲν παραγενόμενοι αὐτοῖς τοῖς ἔργοις ἀπεισιν, ὑμεῖς 8 δὲ οἱ οὐδὲν εἰδότες δικάζετε. Καίτοι ποῖα τις ἂν δίκη δικαστῶν μὴ εἰδότεν γένοιτο, καὶ ταῦτα διὰ λόγων; τὸ δὲ πρᾶγμα ἐγένετο ἔργω. Τὸ μὲν οὖν σῶμα τοῦ Ἀγυλλέως ἐκόμισα ἐγὼ φέρων, τὰ δὲ ὄπλα δόξα, ἐπιστάμενος ὅτι οὐ τῶν ὄπλων μάλλον ἐπεθύμουσι οἱ Ἑρῶες ἀλλ' ἢ τοῦ νεκροῦ κρατῆσαι. Τοῦ μὲν γὰρ εἰ ἐκράτησαν, ἡκίσαντό τε ἂν τὸ σῶμα καὶ τὰ λῦτρα τοῦ

non facile nos invaserint : sunt enim longe a nobis remoti, nec nimis ad eam rem instructi. Nam propinquitas, qua nos valemus plurimum, non parvum apud illos discrimen facit. Quare primum non temere nos aggredientur : sin facient, non latebunt; si præsciemus, non negligemus. Quo fit, ut nulla ratione nos commode queant invadere.

7. Quod si quis hoc etiam dixerit, pueros (*Thebanos*) habere (*obsides*) Archelaum ac propter eos non esse belandum, admirari primum eum libeat, qui decem puerorum mentionem faciat, omnium atque civitatis ipsius obliviscatur; et quum multorum utilitatem negligat, paucorum rationem habeat. Jam si necessario pueris aliquid esset expectandum, nullam hæc verba admirationem movereat : nunc illo devicto, pueros quoque in nostra potestate fore manifestum est, adeo ut eos malis ab illo timidis liberatos facile recuperaturi simus.

8. Ac mea quidem oratio jubet injuriarum auctorem ulcisci, mortuos juvare, necessariis gratificari, fortunam accipere, Græcis amicos, barbaris hostes esse, juvantibus confidere, alios metuere, lædentes pro hostibus, juvantes pro amicis habere, denique res cognitæ suspicionibus certiores ducere. Atque hæc quidem mea vult oratio : qui autem ea erunt audacia contrariam ut instituant, eorum oratio contraria necesse est jubeat; damnum ultro accipere, lædentes juvare, prodesse volentes fugere, amicis diffidere, fidere hostibus, longinqua metuere, propinqua contemnere, non cum Græcis, sed cum barbaris, iisque inimicissimis, inire societatem, inultos mortuos, inhonestos necessarios relinquere, rempublicam, leges juraque abolere. Atque hæc oportet adversariorum velle orationem : quandoquidem hæc iis quæ ego dico sunt contraria. Quamobrem, si illis parebitis, hæc vobis non deerunt : sin societatem arripiemus, et pœnas rerum perpessarum expetemus nec in posterum similia perferemus.

ΑΝΤΙΣΤΗΝΙΣ ΑΙΑΣ.

Vellem equidem nobis eosdem dari iudices, qui rebus gestis etiam interfuerunt; tum enim profecto nec me quicquam esset opus loqui, nec huic verba prodesse: nunc autem qui rebus interfuerunt non adsunt, vos autem, qui notitiam rei nullam habetis, iudices estis. Quale vero sit iudicium ignarorum iudicium, præsertim verbis peragendum, quum res facta constiterit? Atque ego quidem Achillis cadaver sustuli, hic autem arma, quum Trojanos non tam armorum quam corporis potiundi desiderio teneri sciret. Hoc enim si cepissent, et contumeliis ipsum affectissent et

Ἐκτορος ἰκομίσαντο· τὰ δὲ ὄπλα τὰδε οὐκ ἂν ἀνέθεσαν τοῖς θεοῖς, ἀλλ' ἀπέκρυψαν, δεδιότες τόνδε τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα, ὅς καὶ πρότερον ἱεροσυλήσας αὐτῶν τὸ ἀγαλμα τῆς θεοῦ νύκτωρ ὡσπερ τι καλὸν ἐργασάμενος ἐπεδείκνυτο τοῖς Ἀχαιοῖς. Κἀγὼ μὲν ἀξιώ λαβεῖν ἐν' ἀποδῶ τὰ ὄπλα τοῖς φίλοις, οὗτος δὲ ἐν' ἀποδῶται, ἐπεὶ χρῆσθαι γε αὐτοῖς οὐκ ἂν τολμήσειε· δειλὸς γὰρ οὐδεὶς ἂν ἐπισήμιος ὄπλοις χρῆσαιτο, εἰδὼς ὅτι τὴν δειλίαν αὐτοῦ ἐκφάνει τὰ ὄπλα.

2. Σχεδὸν μὲν οὖν ἔστιν ἅπαντα ὁμοία. Οἱ τε γὰρ διαθέντες τὸν ἀγῶνα βασιλεῖς ἱκανοὶ ὄντες περὶ ἀρετῆς κρίνειν ἐπέτρεψαν ἄλλοις, οἱ τε οὐδὲν εἰδότες δικάσειν ὑπισχεύεσθε περὶ ὧν οὐκ ἴστε. Ἐγὼ δὲ ἐπίσταμαι τοῦτο, ὅτι οὐδεὶς ἂν βασιλεὺς ἱκανὸς ὦν περὶ ἀρετῆς κρίνειν ἐπιτρέψειεν ἄλλοις μᾶλλον ἢ περὶ ἀγαθοῦ ἱατροῦ διαγνῶναι νοσήματα ἄλλω παρείη.

3. Καὶ εἰ μὲν ἦν μοι πρὸς ἄνδρα ὁμοίτροπον, οὐδ' ἂν ἠτήσασθαι μοι διέφερε· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ὁ διαφέρει πλεόν ἐμοῦ καὶ τοῦδε. Ὁ μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ὅ τι ἂν δράσειε φανερώς, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἂν λάθρα τολμήσαιμι πράξει. Κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν ἀνασχοίμην κακῶς ἀκούων, οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχων, ὁ δὲ κἂν κρημάμενος, εἴ γε κερδαίνειν τι μέλλοι, ὅστις γε μαστιγῶν παρείχε τοῖς δούλοις καὶ τύπτειν ξύλοις τὰ νῶτα καὶ πυγμαῖς τὸ πρόσωπον, κάπειτα περιβαλόμενος ῥάκη, τῆς νυκτὸς εἰς τὸ τεῖχος εἰσδύς τῶν πολεμίων, ἱεροσυλήσας ἀπῆλθε. Καὶ ταῦτα ὁμολογήσει ποιεῖν, ἴσως δὲ καὶ πείσει λέγων ὡς καλῶς πέπρακται. Ἐπειτα τῶν Ἀχιλλεύς ὄπλα ὄψεο δὲ ὁ μαστιγίας καὶ ἱερόσυλος ἀξιοὶ κρατῆσαι;

4. Ἐγὼ μὲν οὖν ὑμῖν λέγω τοῖς οὐδὲν εἰδόσι κριταῖς καὶ δικασταῖς, μὴ εἰς τοὺς λόγους σκοπεῖν περὶ ἀρετῆς κρίνοντας, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα μᾶλλον. Καὶ γὰρ ὁ πόλεμος οὐ λόγῳ κρίνεται ἀλλ' ἔργῳ· οὐδ' ἀντιλέγειν ἔξεστι πρὸς τοὺς πολεμίους, ἀλλ' ἢ μαχομένους κρατεῖν ἢ δουλεύειν σιωπῇ. Πρὸς ταῦτα ἀθρεῖτε, καὶ σκοπεῖτε ὡς, εἰ μὴ δικάσετε καλῶς, γνῶσεσθε ὅτι οὐδαμῖαν ἔχει λόγος πρὸς ἔργον ἰσχὺν, οὐδ' ἔστιν ὑμᾶς ὅ τι λέγων ἄνθρωπος ὠφελήσει, εἰσεσθε δὲ ἀκριβῶς ὅτι οἱ ἀπορίαν ἔργων πολλοὶ καὶ μακροὶ λόγοι λέγονται. Ἄλλ' ἢ λέγετε ὅτι οὐ ξυνίετε τὰ λεγόμενα, καὶ ἀνίστασθε, ἢ δικάζετε ὀρθῶς. Καὶ ταῦτα μὴ κρύβδην φέρετε, ἀλλὰ φανερώς, ἵνα γνῶτε ὅτι καὶ αὐτοῖς τοῖς δικάζουσι δοτέα δίκη ἔστιν, ἂν μὴ δικάσωσιν ὀρθῶς. Κάπειτ' ἴσως γνῶσεσθε ὅτι οὐ κριταὶ τῶν λεγομένων ἀλλὰ δοξασταὶ καθήσθε. Ἐγὼ δὲ διαγινώσκων μὲν ὑμῖν περὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν ἐπιτρέπω, διαδοξάζειν δὲ ἅπασιν ἀπαγορεύω, καὶ ταῦτα περὶ ἀνδρὸς ὃς οὐχ ἑκὼν ἀλλ' ἄκων ἀφίκεται εἰς Τροίαν, καὶ περὶ ἐμοῦ ὃς πρῶτος ἀεὶ καὶ μόνος καὶ ἀνευ τείχους τέταγμαί.

Hectoris pretium recuperasset : arma vero non diis obtulissent potius quam huius viri prohi metu abscondissent, qui etiam nuper deæ statuam nocte per sacrilegium furatus, Græcis quasi præclarum quiddam effecisset, ostentabat. Et ego quidem, ut amicis arma reddam, ea postulo; hic autem ut vendat, quandoquidem uti non auderet : haud enim gnavior insignibus utatur armis, quum per ea suam prodiciat ignaviam.

2. Atque omnia fere sunt similia. Nam qui certamen instituerunt reges quum possent de virtute iudicare, aliis hoc negotium commiserunt, et vos omnium ignari, de iis vos quæ non intelligitis iudicatos recipitis. Ego vero hoc scio, regem nullum, qui de virtute iudicare possit, id aliis commissurum, non magis quam peritus medicus ad alium morborum iudicium deferret.

3. Quod si mihi cum simili viro res esset, ne vinci quidem puderet : nunc inter me et hunc discrimen est maximum. Etenim hic nihil aperte faciet, ego nihil occulte. Ego male audire nollim, ut nec male affici; hic vel suspendi se patitur, modo sit lucris spes aliqua : qui tergum flagris servorum et fustibus, pugnis faciem exposuit, atque ita pannis involutus, nocte in hostium urbem ad committendum sacrilegium irrepsit. Neque hæc se negabit fecisse, verum etiam recte facta, credo, persuadebit. Ac sacrilegus hic et mastigia sibi Achilles arma postulat?

4. Equidem vos jubeo iudices imperitos non verba potius quam facta spectare, quandoquidem de virtute iudicatis. Nam et bellum factis non verbis geritur; neque cum hostibus disputare licet, sed vel vincendum est vel silentio serviendum. Hæc vos animadvertite et considerate : si enim non recte iudicaveritis, nihil ad facta valere verba, nec dicendo quenquam vobis prodesse posse, manifestum fiet; simul et hoc intelligetis, per factorum inopiam multos haberi longosque sermones. Quocirca vel non intelligere vos quæ dicantur fatemini et surgite, vel recte iudicate. Idque non occulte, sed palam, ut ipsos quoque iudices manere penam, si secus iudicarint, sciatis. Hoc deinde cognoscetis, non iudices vos dictorum, sed arbitros sedere. Ut enim iudicare vobis de me rebusque meis permitto, ita arbitrari nemini, præsertim inter eum qui non ultro sed invitatus ad Trojam venit, et me qui semper primus ac solus et absque moribus in acie consisto.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

182 Οὐ πρὸς σέ μοι μόνον ὁ λόγος, δι' ὃν ἀνέστην, ἀλλὰ
καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἅπαντας· πλείω γὰρ ἀγαθὰ πε-
ποίηκα τὸ στρατοπέδον ἐγὼ ἢ ὑμεῖς ἅπαντες. Καὶ
15 ταῦτα καὶ ζῶντος ἂν ἔλεγον Ἀχιλλέως, καὶ νῦν τεθνεώ-
τος λέγω πρὸς ὑμᾶς. Ὑμεῖς μὲν γὰρ οὐδεμίαν ἄλλην
μῆχην μεμάχησθε, ἣν οὐ γὰρ καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν· ἐμοὶ
δὲ τῶν ἰδίων κινδύνων οὐδεὶς ὑμῶν οὐδὲν ζῦνοιθε. Καί-
τοι ἐν μὲν ταῖς κοιναῖς μάχαις, οὐδὲ εἰ καλῶς ἀγω-
νίζοισθε, πλέον ἐγίγνετο οὐδέν· ἐν δὲ τοῖς ἐμοῖς κινδύ-
20 νοις, οὐς ἐγὼ μόνος ἐκινδύνευσον, εἰ μὲν κατορθώσαιμι,
ἅπαντα ὑμῖν ἐπετελεῖτο ὡς ἔνεκα δεῦρο ἀφίγμεθα, εἰ
δὲ σφαλεῖην, ἐμοῦ ἂν ἐνὸς ἀνδρὸς ἐστέρησθε. Οὐ γὰρ
ἵνα μαχοίμεθα τοῖς Τρωσὶ δεῦρο ἀφίγμεθα, ἀλλ' ἵνα
τὴν τε Ἑλένην ἀπολάβοιμεν καὶ τὴν Τροίαν ἔλοιμεν.
Ταῦτα δ' ἐν τοῖς ἐμοῖς κινδύνοις ἐνῆν ἅπαντα. Ὅπου
γὰρ ἦν κεγρημένον ἀνάλωτον εἶναι τὴν Τροίαν, εἰ μὴ
25 πρότερον τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ λάβοιμεν τὸ κλαπὲν
παρ' ἡμῶν, τίς ἐστὶν ὁ κομισσας δεῦρο τὸ ἄγαλμα ἄλλος
ἢ ἐγὼ; ὃν σὺ γε ἱεροσυλίας κρίνεις. Σὺ γε οὐδὲν
οἶσθα, ὅστις τὸν ἄνδρα τὸν ἀνασώσαντα τὸ ἄγαλμα
τῆς θεοῦ, ἀλλ' οὐ τὸν ὑφελόμενον παρ' ἡμῶν Ἀλέξαν-
δρον, ἀποκαλεῖς ἱερόσυλον. Καὶ τὴν Τροίαν μὲν ἀλώ-
ναι ἅπαντες εὐχεσθε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐξευρόντα ὅπως ἔσται
τοῦτο ἀποκαλεῖς ἱερόσυλον; καίτοι εἴπερ καλὸν γε ἦν
30 εἶναι τὸ Πίον, καλὸν καὶ τὸ εὐρεῖν τὸ τοῦτου αἴτιον.
Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι χάριν ἔχουσι, σὺ δὲ καὶ ὀνειδίζεις
ἐμοί· ὑπὸ γὰρ ἀμαθίας ὧν εὖ πέπονθας οὐδὲν οἶσθα.
Κἀγὼ μὲν οὐκ ὀνειδίζω σοὶ τὴν ἀμαθίαν· ἄκων γὰρ
αὐτὸ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι πεπόνθατε ἅπαντες· ἀλλ' ὅτι
διὰ τὰ ὀνειδῆ τὰ ἐμὰ σαζόμενος οὐχ ὅλος τε εἰ πείθε-
σθαι, ἀλλὰ καὶ προσαπειλεῖς ὡς κακὸν δράσαντι
35 τούσδε, ἐὰν ἐμοὶ τὰ ὅπλα ψηφίσωνται. Καὶ πολλάκις
γε ἀπειλήσεις καὶ πολλὰ, πρὶν καὶ σμικρόν τι ἐργάσα-
σθαι· ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῶν εἰκότων τι γρη τεκμαίρεσθαι,
ὑπὸ τῆς κακῆς ὀργῆς οἰομαί σε κακὸν τι σαυτὸν ἐρ-
γᾶσασθαι.

2. Καὶ ἐμοὶ μὲν, ὅτι τοὺς πολεμίους κακῶς ἐποίησα,
δειλίαν ὀνειδίζεις· σὺ δὲ ὅτι φανερώς ἐμάχθεις καὶ μά-
την ἠλίθιος ἦσθα, μετὰ πάντων τοῦτο δράσας, οἷε
βελτίων εἶναι. Ἐπειτα περὶ ἀρετῆς πρὸς ἐμὲ λέγεις·
40 ἔς πρῶτον μὲν οὐκ οἶσθα οὐδ' ὅπως ἔδει μάχασθαι,
ἀλλ' ὥσπερ ἔς ἄγριος ὀργῆ φερόμενος τάχ' ἂν ποτε
ἀκαιτενεὺς σεαυτὸν, κακῶ περιπεσῶν τῷ. Οὐκ οἶσθα
ὅτι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ γρη οὐδ' ὑφ'
ἑτέρου οὐδ' ὑπὸ τῶν πολεμίων κακὸν οὐδ' ὀτιοῦν πά-
σχῃ; σὺ δὲ ὥσπερ οἱ παῖδες χαίρεις ὅτι σέ φασιν οἶδε
ἀνδρεῖον εἶναι· ἐγὼ δὲ δειλότατόν γε ἅπαντων καὶ δε-
183 λιώτα τὸν θάνατον μάλιστα, ὅστις γε πρῶτον ὅπλα
ἔχει ἀρρηκτα καὶ ἄτρωτα, δι' ἅπερ σέ φασιν οὐ τρω-
τὸν εἶναι. Καίτοι τί ἂν δράσαις εἰ τις σοὶ τῶν πολε-
μίων τοιαῦτα ὅπλα ἔχων προσέλθοι; ἢ που καλὸν τι καὶ

ANTISTHENIS ULYSSES.

Non mihi tecum solum, propter quem surrexi, sed cum
aliis etiam omnibus res est : nam plus ego commodi quam
vos omnes exercitui attuli. Atque hoc et vivente dixissem
Achille, et mortuo nunc ad vos dico. Vos enim nullum
obiistis praelium, cuius ego particeps non fuerim : at in
meis privatis periculis nemo vestrum partem habet. Jam
in communibus pugnis ne victoria quidem permultum pro-
derat : in meis vero discriminibus, quae solus subibam,
sive feliciter me gererem, omnia vobis quorum causa huc
venimus, contingebant, sive secus, uno me fuissetis orbat.
Neque enim ad manus cum Trojanis conserendas huc ap-
pulimus, verum ad Helenam recuperandam et capiendam
Trojam. Haec porro meis in discriminibus erant omnia
posita. Posteaquam enim non potuit per oraculum Troja
capi, priusquam deae staluam nacti essemus, quis eam huc
praeter me deduxit? quem tu quidem sacrilegii insimulas.
Imperitus es profecto, qui eum a quo est restituta statua,
non Alexandrum qui nobis eam surripuit, sacrilegum voces.
Quumque omnes Trojae excidium optaveritis, me, qui ejus
efficiendi rationem invenerim, appelles sacrilegum? Atqui
si pulchrum erat Trojam capere, ejus quoque rei viam inve-
nire pulchrum erat. Quumque alii gratias agant, tu a probris
abstinere non potes : nam per imperitiam beneficia non
agnoscis. Quamquam non imperitiae te insimulo ; quoniam
illa tum tibi tum aliis omnibus contingit invitis : sed quod
meis probris servari te non confiteris, verum insuper mi-
naris, quasi hos, si mihi arma adjudicarint, male sis ac-
cepturus. Ac saepe multumque minaberis, antequam ad
rem venias : quinetiam si quid est indulgendum conje-
cturae, existimo te in teipsum praerabie aliquid male con-
sulturum.

2. Et mihi quidem quod hostes laesi, ignaviam exprodras,
te autem putas, quoniam palam luctabaris et cum reliquis
frustra te fatigabas, fortiorem esse. Deinde mecum de
virtute disputas, qui primum ne hoc quidem quomodo pu-
gnandum sit scias, verum instar efferae suis ira raptus
etiam teipsum aliquando per cladem aliquam occideris.
An ignoras virum fortem nec a se nec ab alio nec ab inimicis
laedi dehere? Tu vero quasi puer, quoniam hi fortem te
dicunt, gaudes : at ego te ignavissimum et mortis metuen-
tem maxime dixero, qui primum arma habeas quae nec
frangi nec vulnerari possint, quorum te ope tradunt invol-
neratum semper esse. Quid autem feceris, si quis hostium
cum similibus armis te aggrediatur? An hoc insigne et ni-

θαυμαστόν ἂν εἴη, εἰ μῆδέτερος ἕμῶν μῆδὲν δρᾶσαι
 δύναίτο. Ἐπειτα οἷε τι διαφέρειν τοιαῦτα ὄπλα ἔχειν
 5 ἢ ἐντὸς τείχους καθῆσθαι; καὶ σοὶ μόνῳ δὴ τείχος οὐκ
 ἔστιν, ὡς σὺ φῆς· μόνος μὲν οὖν σὺ γε ἑπταβόειον πε-
 ριέρχῃ τείχος προβαλλόμενος ἑαυτοῦ· ἐγὼ δὲ ἄσπλος οὐ
 πρὸς τὰ τείχη τῶν πολεμίων ἀλλ' εἰς αὐτὰ εἰσέρχομαι
 τὰ τείχη, καὶ τῶν πολεμίων τοὺς προφύλακας ἐγγη-
 γορότας αὐτοῖς ὄπλοις αἰρώ, καὶ εἰμὶ στρατηγὸς καὶ
 φύλαξ καὶ σοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, καὶ οἶδα τὰ
 10 τ' ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις, οὐχὶ πέμπων κα-
 τασκεψόμενον ἄλλον, ἀλλ' αὐτὸς, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται
 τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν σκοποῦσιν ὅπως σώσουσι
 τοὺς ναύτας, οὕτω δὲ καὶ ἔγωγε καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους
 ἀπαντας σώζω. Οὐδ' ἔστιν ὄντινα κίνδυνον ἐφυγον
 αἰσχρὸν ἠγησάμενος, ἐν ᾧ μέλλοιμι τοὺς πολεμίους
 κακόν τι δράσειν· οὐδ' εἰ μὲν ὄψεσθαι μέ τινας ἔμελλον,
 γλιχόμενος ἂν τοῦ δοκεῖν ἐτόλμων· ἀλλ' εἶτε δοῦλος
 εἶτε πτωχὸς καὶ μαστιγίας ὧν μέλλοιμι τοὺς πολεμίους
 15 κακόν τι δράσειν, ἐπεχειρῶν ἂν, καὶ εἰ μῆδεὶς δρώῃ.
 Οὐ γὰρ δοκεῖν ὁ πόλεμος, ἀλλὰ δρᾶν αἰεὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ
 καὶ ἐν νυκτὶ φιλεῖ τι. Οὐδὲ ὄπλα ἔστι μοι τεταγμένα,
 ἐν οἷς προκαλοῦμαι τοῖς πολεμίοις μάχασθαι, ἀλλ' ὄν-
 τινα ἐθέλει τις τρόπον, καὶ πρὸς ἕνα καὶ πρὸς πολλοὺς
 ἔτοιμός εἰμ' αἰεὶ. Οὐδ' ἠνίκα κάμνω μαχόμενος,
 ὥσπερ σὺ, τὰ ὄπλα ἐτέροις παραδίδωμι, ἀλλ' ὅπότε ἂν
 ἀναπαύωνται οἱ πολέμιοι, τότε αὐτοῖς τῆς νυκτὸς ἐπι-
 20 θέματα, ἔχων τοιαῦτα ὄπλα ἃ ἐκείνοις βλάψει μά-
 λιστα. Καὶ οὐτε νῦν πρότερό με ἀφελίετο, ὥσπερ σὲ
 πολλάκις μαχόμενον ἄσμενον πέπαυκεν· ἀλλ' ἠνίκα ἂν
 βρέγῃς σὺ, τηνικαῦτα ἐγὼ σώξω σε, καὶ τοὺς πολεμίους
 αἰεὶ κακόν τι ποιῶ, ἔχων τὰ δουλοπρεπῆ ταῦτα ὄπλα
 καὶ τὰ βράχη καὶ τὰς μαστιγίας, δι' ἃς σὺ ἀσφαλῶς
 καθεύδεις.

3. Σὺ δ' ὅτι φέρων ἐκόμισας τὸν νεκρὸν, ἀνδρείος
 25 οἷε εἶναι; ὃν εἰ μὴ ἡδύνω φέρειν, δύο ἄνδρες ἂν
 ἐφρέτῃν. Κάπειτα κάκεινοι περὶ ἀρετῆς πῶς ἂν ἡμῖν
 ἡμισθεῖτον, κάμοι μὲν ὁ αὐτὸς ἂν πρὸς αὐτοὺς ἦν
 λόγος· σὺ δὲ τί ἂν εἰλεγες ἀμισθητῶν πρὸς αὐτούς;
 ἢ δυοῖν μὲν οὐκ ἂν φροντίσεις, ἐνὸς δ' ἂν αἰσχύνοιο
 ὁμολογῶν δειλότερος εἶναι; οὐκ οἶσθ' ὅτι οὐ τοῦ νεκροῦ
 τοῖς Τρωσὶν ἀλλὰ τῶν ὄπλων ἔμελεν ὅπως λάβοιεν;
 τὸν μὲν γὰρ ἀποδώσειν ἔμελλον, τὰ δὲ ὄπλα ἀναθήσειν
 30 εἰς τὰ ἱερὰ τοῖς θεοῖς. Τοὺς γὰρ νεκροὺς οὐ τοῖς οὐκ
 ἀναριουμένοις αἰσχρὸν, ἀλλὰ τοῖς μὴ ἀποδιδούσι θά-
 πτειν. Σὺ μὲν οὖν τὰ ἔτοιμα ἐκόμισας, ἐγὼ δὲ τὰ ὄνει-
 διζόμενα ἀφειλόμην ἐκείνου.

4. Φθόνον δὲ καὶ ἀμαθίαν νοσεῖς, κακῶ ἐναντιωτάτω
 αὐτοῖς· καὶ ὁ μὲν σε ἐπιθυμεῖν ποιεῖ τῶν καλῶν, ἡ δὲ
 ἀποτρέπει. Ἀνθρώπινον μὲν οὖν τι πέπονθας· διότι
 γὰρ ἰσχυρὸς εἶ, οἷε καὶ ἀνδρείος εἶναι, καὶ οὐκ εἴσθα
 35 ὅτι σοφία περὶ πόλεμον καὶ ἀνδρεία οὐ ταυτὸν ἔστιν
 ἰσχύσι, ἀμαθία δὲ κακὸν μέγιστον τοῖς ἔχουσιν. Οἴμαι
 δὲ, ὅν ποτε τις ἄρα σοφὸς ποιητῆς περὶ ἀρετῆς γένη-
 ται, ἐμὲ μὲν ποιήσει πολὺτλαν τε καὶ πολύμητιν καὶ

randum foret, si neuter vestram quicquam posset effi-
 cere? Et aliquid interesse putas, arma hæc habeas, an
 intra mœnia consistas? Nam solum te mœnibus carere
 prædicas; atqui solus cum septemplici muro obambulas:
 at inermis ego hostium mœnia non aggredior sed ingredior,
 et hostiles custodes vigilantes una cum armis caplo, ac
 dux et custos tui sum reliquorumque omnium, nec minus
 hostium res quam nostras compertas habeo, non per spe-
 culatores, sed per meipsum; et quemadmodum guber-
 natores vectorum salutem noctes diesque dant operam, simi-
 liter ego te atque alios omnes conservo. Neque discrimen
 ullum propter turpitudinem fugio, dum hostibus nocere
 possim; nec si me quidam conspecturi sint, gloriæ causa
 quicquam aggrediar: sed si vel servi vel mendici vel masti-
 giæ personam induens hostes possim lædere, id vel nemine
 vidente conor. Nam non videri prælium, sed facere aliquid
 noctes diesque gestit. Neque certa mihi sunt arma, quibus
 hostes ad pugnam provoco, verum quocumque quis velit
 modo, sive cum uno sive cum pluribus semper paratus sum
 depugnare. Neque etiam quum prælium me fatigat, aliis ar-
 ma, quemadmodum tu, trado; verum quando quiescunt
 hostes, tum in eos nocte cum talibus armis impetum facio,
 quæ illos lædant plurimum. Nec unquam nox me impedit
 quæ non raro tibi quietem a pugnando optatam attulit: sed
 quum tu stertis, tum ego te tueor, et aliquam semper hos-
 tibus cladem concilio, cum servilibus his armis pannisque et
 flagris, quorum tu auxilio secure dormis.

3. An vero, quoniam cadaver sustulisti, fortem te ducis?
 quod si non tu solus, duo certe viri deferre potuissent.
 Tum illi quoque de virtute fortassis nobiscum contendissent,
 ac mihi quidem fuisset idem ad illos dicendum: tu vero
 quid in contentione protulisses? An duobus ignaviorem te
 fateri possis, uno non ausis? An ignoras Trojanos non ca-
 daver sed arma capere studuisse; nam ut illud redditori,
 ita hæc diis erant in templo dedicaturi. Etenim cadavera
 non tam est turpe non sepelire, quam sepelienda non red-
 dere. Quare tu quod erat facile sustulisti, ego quæ probris
 erant obnoxia intercepti.

4. Laboras autem invidia simul et imperitia, quæ sunt
 maxime contraria mala: quumque illa te ad res præclaras
 excitet, hæc deterret. Quapropter humanum tibi quiddam
 accidit: quum robustus sis et fortem te existimas, sed non
 eandem habere vim in bello sapientiam atque fortitudinem
 non animadvertis; imperitia vero malum est maximum. Ac
 si quis nunquam poeta qui de virtute judicare sapiat existi-
 terit, is me, ni fallor, patientem, prudentem, industrium,

πολυμήχανον και πολίπορθον και μόνον την Τροίαν
 ελόντα, σὲ δὲ, ὡς ἐγώμυαι, τὴν φύσιν ἀπεικάζων τοῖς
 τε κωθέσιν ὄνοις και βουσαὶ ταῖς φορβάσιν ἄλλοις παρέ-
 χουσι δεσμεύειν και ζευγνύναι αὐτούς.

ΑΛΚΙΑΔΑΜΑΝΤΟΣ ΟΔΥΣΣΕΥΣ

ΚΑΤΑ ΠΑΛΑΑΜΗΘΟΥΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ.

184 Πολλάκις ἤδη ἐνεθυμήθην και ἐθαύμασα, ὦ ἄνδρες
 Ἕλληνες, τὰς γνώμας τῶν λεγόντων, τί ποτε ἄρα βου-
 λόμενοι βραδίως δεῦρο παριόντες συμβουλευούσιν ὑμῖν,
 ἀρ' ὦν ὠφέλεια μὲν οὐδεμία ἐστὶ τῷ κοινῷ, λοιδοροῖαι
 5 δὲ πλείσται γίνονται ἐν ἀλλήλοισι, εἰκῆ τε λόγους ἀνα-
 λίσκουσιν ἀκαίρους περὶ ὧν ἂν τύχῃσι. Λέγουσι δὲ
 τὴν αὐτῶν δόξαν ἕκαστος βουλόμενοί τι λαβεῖν· οἱ δὲ
 και μισθὸν πρακτόμενοι συναγορεύουσι παρ' ὀποτέρων
 ἂν νομίζωσι πλεῖον λήψεσθαι. Καὶ εἰ μὲν τις ἐν τῷ
 στρατοπέδῳ πλημμελεῖ ἢ βλάπτει τὸ κοινὸν χρήματα
 10 ἑαυτοῦ πορίζμενος, τούτων μὲν μηδένα τὸν φροντί-
 ζοντα εἶναι· εἰ δὲ τις ἡμῶν αἰχμάλωτον ἀγαθὸν ἐκ τῶν
 πολεμίων ἢ γέρας εἴληφε πλεόν ἕτερος ἑτέρου, τούτων
 ἕνεκα μεγάλας διαφορὰς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς ἔχομεν διὰ τὰς
 τούτων σπουδάς. Ἐγὼ δὲ ἠγοῦμαι τὸν ἄνδρα τὸν
 ἀγαθὸν και δίκαιον μήτε ἔχθρας ἰδίας φροντίζειν, μήτε
 ἰδίᾳ φιλευταιρίᾳ χρῆσάμενον ἕνεκα ἀνδρός ἐνὸς χρήματα
 περὶ πλείονος ποιήσασθαι, και μὴ ὅτι ἂν μέλλῃ τῷ
 15 πλῆθει συνοίσειν. Οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ παραλιπῶν τούς
 ἀρχαίους πόρους τε και λόγους, πειράσομαι Παλαμῆδῃ
 τόνδε ἐν ὑμῖν δικαίως εἰς κρίσιν καταστήσαι. Ἔστι
 δὲ τὸ πρᾶγμα, ὡς ἂν εἰδῆτε, προδοσία· ἐφ' ἣ δεκαπλα-
 σία τῶν ἄλλων ζημία ἐστὶν ἐπικειμένη. Καίτοι, ὡς
 ὑμεῖς ἴστε πάντες, ἐμοὶ και τούτῳ οὐδεμία πώποτ'
 20 ἔχθρα οὐδ' ἔρις ἐνεγένετο περὶ οὐδενὸς πράγματος, και
 μὴ οὐδ' ἐν καλαίστρᾳ οὐδ' ἐν συμποσίῳ, ἔθρα φιλεῖ
 ἱρίδας πλείστας και λοιδορίας γίνεσθαι. Ὁ δὲ ἀνὴρ
 ἐστὶ φιλόσοφος τε και δεινός, οὗ μέλλω κατηγορεῖν·
 ὥστε εἰκότως τὸν νοῦν προσέχων ὑμᾶς και μὴ ἀμελή-
 σαι περὶ τῶν νυνὶ λεγομένων.

2. Σχεδὸν μὲν γὰρ ἴστε και αὐτοὶ ἐν οἴῳ κινδύνῳ,
 ἐγενομέθα, ὅτε ἡμῶν οἱ μὲν εἰς τὰς ναῦς καταπεφυγό-
 τες ἦσαν, οἱ δὲ εἰς τὰς τάφρους ἐνέπιπτον, εἰς τε τὰς
 σπηνάς οἱ πολέμιοι, πᾶσά τε ἀπορία ἦν ποῖ ποτε
 προθήσοιτο ἢ τοῦ μέλλοντος κακοῦ τελευτή. Ἐχει
 δὲ ὧδε ὑμῖν. Ἐτυγχάνομεν πλησίον τῶν πυλῶν ἐν τῷ
 25 αὐτῷ συντασσόμενοι ἐγὼ τε και Διομήδης, πλησίον
 δ' ἦν Παλαμῆδης και Πολυπόιτης. Συνόντων δὲ
 ἡμῶν ἠμέτε τοῖς ἀνδράσιν, ἐκδραμῶν τοξότης ἐκ τῶν
 πολεμίων ἐστοχάσατο τούτου, ἀμαρτῶν δὲ αὐτοῦ βάλ-
 λει ἐγγὺς ἐμοῦ, οὗτός τε λόγῃν ἀφίησιν ἐπ' αὐτὸν,
 και ἐκεῖνος ἀνελόμενος ὤχετο εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐγὼ
 δὲ ἀνελὼν τὸν οἰστὸν δίδωμι Εὐρυβάτῃ δοῦναι Τεύκρω,
 30 ἵνα γρήψω. Ἀνοχῆς δὲ γενομένης ἀπὸ τῆς μάχης ὀλί-
 γον χρόνον, δεικνύσι μοι τὸν οἰστὸν ὑπὸ τοῖς πτεροῖς

urbium expugnatorem, ac solum Trojam cepisse dixerit,
 te vero comparaverit cum segnibus asinis et vaccis gregali-
 bus, quæ animalia hominibus se præbent vincienda et jugo
 submittanda.

ALCIDAMANTIS ULYSSES

CONTRA PALAMEDEM PRODITIONIS.

Sæpenumero consilium eorum sum demiratus, Græci,
 qui temere vobis e suggestu suadent ea, quæ nec utilitatem
 publicam efficiunt ullam, et contumelias fere gignunt
 utrinque plurimas; et quum ineptos de re qualibet sermones
 habent, tum suam quisque sententiam lucri causa profe-
 runt, atque iis adeo, a quibus plurimum se sperant acce-
 pturos, patrocinantur nonnulli. Jam si quis in exercitu quid
 peccet vel commune sibi studens lædat, id neminem vide-
 mus curare: sin aliquis nostrum vel hostem captivum ha-
 bet vel præmium accepit majus, eorum studio magnas inter
 nos contentiones excitamus. Ego vero probum et justum
 virum censeo nec privatas respicere inimicitias, nec unius
 amici studio pluris opes quam populare commodum factu-
 rum. Sed ego, priscis laboribus atque sermonibus relictis,
 Palamedem hunc vestro judicio conabor juste proponere. Est
 autem crimen, ut sciatis, proditionis: quod quidem decies
 gravior quam alia manet mulcta. Præterea quod nostis
 omnes, nulla mihi cum hoc unquam nec inimicitia nec lis
 de ulla re incidit, nec in palæstra nec in convivio, quamvis
 ibi plurimæ contentiones et contumeliæ soleant existere.
 Ipse vero, quem accusabo, prudens est et versutus: sic ut
 merito vobis attendendum sit nec quæ dicuntur negligenda.

2. Etenim nec ipsi ignoratis quo fuerimus in discrimine,
 quum alii nostrum ad naves confugerant, alii in fossas deci-
 debant, et castra hostes invaserant, ac magnopere futurus
 eventus esset incertus. Quum autem nos ad portas eodem in
 loco, Diomedes et ego, consisteremus in acie, nec procul
 Palamedes et Polyætetes distarent, sagittarius quidam ex
 hostibus excurrens, dum hunc petit, ad me aberrat; tum
 hic hastam in illum emittit, qua ille sublata redit in castra.
 At ego sagittam tollens Eurybati do ad Teucrum perferen-
 dam, ut utatur. Postquam vero pugna nonnilil interquievit,
 ostendit mihi literas sub alis teli latentes. Illic ego stupe-

γράμματα ἔχοντα. Ἐκπλαγείς δὲ ἐγὼ τῷ πράγματι, προκαλούσάμενος Σθένελον τε καὶ Διομήδην ἐδείκνυον αὐτοῖς τὰ ἐνόητα. Ἡ δὲ γραφή ἐδήλου τάδε· Ἀλέξανδρος Παλαμῆδαι. Ὅσα συνέθου Τηλέφω, πάντα εὐλοῖσθαι, ὃ τε πατὴρ Κασσάνδραν γυναῖκα διδώσῃ σοι, καθάπερ ἐπίσταίλας· ἀλλὰ τὰ ἀπὸ σοῦ πραττέσθω διὰ τάχους. Ἐνεγέγραπτο μὲν ταῦτα· καὶ μοι προσελθόντες μαρτυρήσατε οἱ λαβόντες τὸ τόξουμα.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

3. Ἐπέδειξα ἂν καὶ αὐτὸ τὸ τόξουμα ὑμῖν, ὡς ἀλη-
1850θις ἦν· νῦν δὲ ἐν τῷ θορύβῳ ἔλαθον αὐτὸ Τεῦκρος ἀποτοξεύσας. Δεῖ δέ με καὶ τὰ λοιπὰ διελθεῖν ὡς ἔχει, μὴδ' εἰκῆ οὕτως ἄνδρα σύμμαχον περὶ θανάτου κρίνειν, αἰσχρίστην αἰτίαν προστιθέντα, καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότα. Ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ πρὶν ἐμβαλεῖν δεῦρο πολὺν χρόνον ἐν ταῦτῳ ἐγενομέμεθα, καὶ οὐδεὶς ἡμῶν εἶδεν ἔχοντα τοῦτον σημεῖον ἐν τῇ ἀσπίδι· ἐπειδὴ δὲ κατεπλεύσαμεν δεῦρο, τρίστιξαν ἐπεγράψατο. Τίνος ἕνεκα; Ἰνα δῆλος εἴη τῷ ἐπιγράμματι, ὃ τε ἀντιτεταγμένους τούτων τόξουοὶ διὰ τὸ σύνθημα, οὕτως τε εἰς ἐκείνον ἐσακοντιζοῖ. Τεκμαίρεσθαι δὲ δεῖ καὶ ἐκ τούτων εἰκότως τὴν ἄρεαν τῆς λόγγης. Φημί γὰρ καὶ ἐν ἐκείνῃ γράμματα εἶναι, πηνίκα τε καὶ πότε προδώσει· πιστὰ γὰρ ἦν οὕτω παρ' ἀλλήλων τὰ πεμπόμενα, οὕτως τε ἐκείνοις καὶ ἐκεῖνοι τούτῳ πέμποντες διὰ τοιούτου εἶδους καὶ μὴ δι' ἀγγέλων. Ἔτι δὲ καὶ τότε σκεψώμεθα. Ψῆφισμα ἡμῖν ἐγένετο, ὃς ἂν βέλος τι λάβῃ ἐκ τῶν πολεμίων, ἀποπέρειν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, διὰ τὸ σπανίους αὐτοῖς γρῆσθαι ἡμᾶς· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πειθαρχοῦσι τοῖς ἐψηφισμένοις, αὐτὸς δὲ βέλη ἀνελόμενος πέντε (τοξείων) φανερός ἐστιν οὐδὲ ἐν πρὸς ὑμᾶς ἐνηνογῶς, ὥστε καὶ διὰ ταῦτα δικαίως ἂν μοι δοκεῖ θανάτῳ ζημιωθῆναι. Ἄρα γὰρ ἐνθυμεῖσθε, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ὅτι ταῦτα τοῦ σοφιστοῦ τῆς διανοίας καὶ τοῦ φρονήματος αὐτοῦ, ὃς τυγχάνει φιλοσοφῶν ἐφ' οἷς ἤκιστα ἔχρην αὐτὸν ταῦτα πράττειν; Τοῦ τε τὰ πράγματα τὰ παρεστηκότα γενέσθαι καὶ τὴν στρατείαν πᾶσαν ἐπιδείξω αἴτιον γεγονότα ἡμῖν τὸν τε πατέρα αὐτοῦ καὶ τοῦτον αὐτόν. Ἀνάγκη δὲ διὰ μακροτέρων λόγων βῆθῆναι τὰ γενομένα.

4. Τοῦτῳ πατὴρ ἐστὶ πένης, ὄνομα Ναύπλιος, τέχνην ἔχων ἀλιεῖαν. Οὗτος πλείστους τῶν Ἑλλήνων ἠφάνικε, χρήματά τε πολλὰ ἐκ τῶν ναῶν ὑφῆρηται, κακὰ τε πλείστα τοὺς ναυτίλους ἐργασται, πανουργίας τε οὐδεμιᾶς λείπεται· γνώσεσθε δὲ προϊόντος τοῦ λόγου, τὰς ἀληθείας ἀκούσαντες τῶν γενομένων. Ἄλεω γὰρ τῷ Τεγέας βασιλεῖ ἀφικομένῳ εἰς Δελφοὺς ἐχρήσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὅτι αὐτῷ ἔκγονος ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰ γένοιτο, ὑπὸ τούτου δεῖν τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἀπολέσθαι. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἄλεως διὰ τάχους ἀφικνεῖται οἰκαδε, καὶ καθίστησι τὴν θυγατέρα ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰπὼν, εἰ ποτε ἀνδρὶ συγγενήσεται, θανατώσει

factus, advocatis Diomedei atque Sthenelo, quid continetur, ostendo. Erant autem haec perscripta: Alexander Palamedi S. De quibus cum Telepho egisti, concedentur omnia, et pater tibi Cassandram, ut scripseras, despondet; tu tua celeriter perage. Atque haec quidem erant scripta: cibus vos rei, qui telum accepistis, testes advoco.

TESTES.

3. Quinetiam telum vobis ipsum ostendissem, nisi id in tumultu per incuriam Teucer emisisset. Sed reliqua mihi quoque exponenda sunt, ne inique videamur capitale crimen turpissimum commilitoni imponere, praesertim qui vobis hactenus carus fuerit. Nam priusquam huc appelleremus, diu una fuimus, quum illum nemo signum in clypeo viderat gerentem: postquam vero fuimus huc delati, tridentem inscripsit. Cur? nisi ut haec eum inscriptio manifestum redderet, sive hunc hostis peteret, sive hic in illum jacularetur. Quid quod hinc etiam jure de hasta emissa conjecturam facio. Nam in illa quoque perscriptum dixerim, quando nos esset proditurus: sic enim hic illis et illi huic vicissim, quae volebant, hoc modo sine nunciis indicabant. Nunc etiam hoc perpendite. Decreto cautum inter nos erat, ut, si quis telum ab hostibus accepisset, ad principes deferret, quandoquidem nos raris illis utimur: atque alii quidem huic parenti mandato; verum hic, quum tela quiaque sustulisset, ne unum quidem ad vos detulit. Adeo ut vel hac de causa merito mihi capite plectendus videatur. Non haec ex callida mente versutoque ejus consilio, Graeci, prodire, quae ipsum deceant minime, cogitatis? Quin imo hunc rerum qui nunc est statum totamque expeditionem huic atque hujus parenti acceptum docebo referendum, nisi quod pluribus verbis est opus.

4. Pater huic pauper est, Nauplius nomine, arte piscator. Is Graecorum plurimos de medio sustulit, opes multas e navibus abstulit, plurimis injuriis nautas affecit, omnique est versutia plenus: id quod in progressu sermonis, veritate rerum gestarum cognita, intelligetis. Aleo Tegeae regi, quum Delphos venisset, praedixit deus, quicumque ex ejus filia nasceretur nepos, ab eo liberis ipsius interemptum iri. Hoc audito confestim domum reversus, Aleus Minervae sacerdotem facit filiam, et mortem, si unquam cum viro rem

αὐτὴν. Τύχης δὲ γενομένης ἀφικνεῖται Ἡρακλῆς στρα-
 τευόμενος ἐπ' Αὐγέαν εἰς Ἥλιον, καὶ αὐτὸν ξενίζει
 ὁ Ἄλεως ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἡρα-
 κλῆς τὴν παῖδα ἐν τῷ νεῷ ὑπὸ μέθης συνεγένετο. Ἐπεὶ
 δὲ κύουσαν αὐτὴν ἤσθητο ὁ πατὴρ Ἄλεως, μεταπέμπε-
 ται τὸν τούτου πατέρα, πυθόμενος πορθημέα τε αὐτὸν
 εἶναι καὶ δεινόν. Ἀφικομένου δὲ τοῦ Ναυπλίου δίδωσιν
 αὐτῷ τὴν παῖδα καταποντίσαι. Ὁ δὲ παραλαβὼν ἦγεν
 αὐτὴν καὶ ὡς γίνονται ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει, τίχτει
 Τηλέφον. Ἀμελήσας δὲ ὧν ὁ Ἄλεως αὐτῷ ἐπέστει-
 λεν, ἄγων αὐτὴν ἀπέδοτο καὶ τὸ παιδίον εἰς Μυσίαν
 20 Τεῦθραντι τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ Τεῦθρας ἄπαις ὤν τὴν
 μὲν Ἀύγην γυναῖκα ποιεῖται, τὸν δὲ παῖδα αὐτῆς ἐπο-
 νομάσας Τηλέφον τίθειαι υἱὸν ἑαυτοῦ, δίδωσί τε Πριά-
 μῳ αὐτὸν εἰς τὸ δλίγον παιδεῦσαι. Χρόνου δὲ προϊόν-
 τος Ἀλέξανδρος ἐπεθύμησεν εἰς τὴν Ἑλλάδ' ἀφικέσθαι,
 τό τε ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς θεωρῆσαι βουλόμενος, ἅμα
 ἔτι καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης ἀκούων δηλονότι, καὶ τὴν
 30 τῷ Τηλέφῳ γέννησιν ἀκροῶς, ὁπόθεν τε εἶη καὶ τίνα
 τρόπον καὶ ὑπὸ τένοσ ἐπράθη. Ὡστε Ἀλέξανδρος οὕτω
 τὴν ἀποδημίαν ἐποιεῖτο διὰ προφάσεως τοιαύτης εἰς τὴν
 Ἑλλάδα. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ οἱ Μόλου παῖδες
 ἀρκενοῦνται ἐκ Κρήτης, δεόμενοι Μενελάου αὐτούς τε
 διαλλάξαι καὶ διαλεῖν τὴν κτήσιν αὐτοῖς, ὅτι εἶη ὁ πα-
 τὴρ τετελευτηκῶς αὐτοῖς τε στασιάζοιεν περὶ τῶν πα-
 τέρων χρημάτων. Ἐἴεν· τί οὖν γίνεται; πλεῖν αὐτῷ
 186f30ξε, καὶ ἐπισταλάς τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς
 ἐπιμελεῖσθαι τῶν ξένων, ἵνα μηδένος ἔσονται ἐνδεεῖς,
 ἕως ἂν αὐτὸς ἔλθῃ ἐκ Κρήτης, ὁ μὲν ὄχλητο. Ἀλέξαν-
 δρος δὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα ἐξαπατήσας, καὶ λαβὼν ἐκ
 τῶν οἴκων ὅσα πλεῖστα ἔδύνατο, ἀποπλέων ὄχλητο,
 οὐκ αἰδέσθεις οὔτε Δία ξένιον οὔτε θεῶν οὐδένα, ἄνομα
 5 καὶ βάρβαρα ἔργα διαπραξάμενος, ἄπιστα πᾶσι καὶ
 τοῖς ἐπιγινόμενοις ἀκούσαι. Ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ
 πάλιν εἰς Ἀσίαν, ἄγοντος τὰ χρήματα καὶ τὴν γυναῖκα,
 ἔστιν ὅπου ἀντελάθου τινὸς ἢ βοῆ ἰσημίνας τοῖς πε-
 ροίκαις ἢ βοήθειαν συνέλεξας; οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν,
 ἀλλὰ περιεῖδες Ἑλληνας ὑπὸ βαρβάρων ὕβρισθέντας.
 Ἐπεὶ δ' ἐπίθοντο οἱ Ἕλληνες τὴν ἀρπαγὴν καὶ Μενέ-
 10 λεως ἤσθητο, ἤγειρε τὴν στρατιάν καὶ διέπεμπεν ἡμῶν
 ἄλλον ἄλλοσε εἰς τὰς πόλεις αἰτήσοντας στρατόν. Καὶ
 ἦ καὶ τούτων ἐπιμψεν εἰς Χίον πρὸς Οἰνοπίωνα καὶ
 εἰς Κύπρον πρὸς Κινύραν. Ὁ δὲ Κινύραν τε ἐπίεισε
 μὲ συστρατεύειν ἡμῖν, δωρὰ τε πολλὰ παρ' αὐτοῦ λα-
 βὼν ἀποπλέων ὄχλητο καὶ Ἀγαμέμνονι μὲν ἀποδίδωσι
 γαλακτῶν θύρακα, ὅστις οὐδενὸς ἄξιος ἦν, τὰ δὲ ἄλλα
 αὐτὸς εἶχε χρήματα. Ἀπηγγέλλετο δὲ ὅτι ἑκατὸν ναῦς
 ἀποπέμφει ὁ Κινύρας, ὁρᾶτε δὲ καὶ αὐτοὶ οὐδεμίαν
 15 παρ' αὐτοῦ ἤκουσαν. Ὡστε καὶ διὰ ταῦτα δικαίως
 ἂν μοι δοκεῖ θανάτῳ ζημιωθῆναι, εἰ ἄρα γε κολάσασθαι
 ἄξιόν ἐστι τὸν σοφιστὴν, ὅς ἐπὶ τοῖς φίλοις τὰ αἰσχίστα
 μηχανόμενος πέφανται.

5. Ἄξιον δὲ καταμαθεῖν ἂ καὶ φιλοσοφεῖν ἐπιχει-
 ρημεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους καὶ παραπαίθων, φάσκων

habeat, interminatur. Quum autem Hercules Elim ad Au-
 geam in praelium forte contenderet, ab Aleo in acie Minervæ
 hospitio excipitur : et puella conspecta, per ebrietatem cum
 ea miscetur. Atque ut eam Aleus gravidam rescivit, hujus
 patrem arcessit, quem portitorem et callidum esse cogno-
 verat; eique filiam submergendam tradit. Hic dum eam
 abducit, illa Telephum in monte Parthenio parit : et ab
 ipso deinde, neglectis Alei mandatis, una cum infante Teu-
 thranti Mysiæ regi venditur. Is quum prole careret, Augem
 sibi uxorem jungit, et filium Telephum appellatum adoptat,
 atque apud Priamum *re bellica* (εἰς πόλεμον) instituendum
 collocat. Post accidit, ut Alexander in Græciam proficisci
 vellet, tum Delphici templi spectandi causa, tum quia He-
 lenæ pulchritudinem, ac Telephi ortum et venditionem,
 inaudierat. Quare quum Alexander hac de causa solveret
 in Græciam, interea Moli liberi ad Menelaum e Creta ve-
 niunt, et ut ipsorum dividat hereditatem, qui patre mortuo
 de bonis inter se concertarent, ab eo petunt. Quid ergo
 fit? Navigandum ille censet, et uxori fratribusque hospitum
 cura, donec ex Creta redeat, data, discedit : at Alexander,
 uxore decepta, surreptisque quæcumque poterat auferre,
 nec hospitem Jovem nec deorum quenquam reveritus,
 aufugit, quum ea per iniquitatem et barbariem gessisset,
 quæ nunquam sunt posteris credituri. Jam quum in Asiam
 ille cum opibus et muliere rediret, num quem alicubi ap-
 prehendisti? num voce signum cuiquam dedisti? num auxi-
 lium collegisti? Nihil potes horum dicere, verum a barbaris
 Græcos contumeliis affici passus es. Postquam vero raptum
 Græci cognoverant ac rescierat Menelaus, copias conscri-
 bebatur et nostrum singulos ad singulas civitates militum
 causa dimittebat. Hunc autem in Chium ad CEnopionem
 et in Cyprum ad Cinyram legavit. Ipse vero tum Cinyræ
 ne militaret nobiscum persuasit, tum plurimis donis ab eo
 acceptis Agamemnoni thoracem æneum, qui nullius erat
 pretii, dedit, sibi servavit reliqua. Quumque centum naves
 missurum Cinyram nuntiavit, ex iis nullam videtis adesse.
 Quare vel hac de causa merito mihi capite plectendus videat-
 ur, siquidem par est puniri eum, quem turpissima quæque
 in amicos commentum constet.

5. Quinciam ea, quæ per fraudem ac dolum confingere
 conatus est, operæ pretium sit cognoscere : ait enim se

τάξεις ξευρηκέναι πολεμικάς, γράμματα, ἀριθμούς, μέτρα, σταθμούς, πεττούς, κύβους, μουσικήν, νόμισμα, πυρσούς. Καὶ οὐδὲ αἰσχύνεται θταν αὐτίκα
 20 ἐλέγχεται φανερώς ἐν ὑμῖν ψευδόμενος. Νέστωρ γὰρ δδε
 πρεσβύτερος ἡμῶν ἀπάντων, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Πει-
 ρίθου γάμοις μετὰ Λαπιθῶν ἐμαχέσατο Κενταύροις ἐν
 φάλαγγι καὶ ἐν τάξει· Μενεσθεὺς δὲ πρῶτος λέγεται
 κοσμηῆσαι τάξεις καὶ λόχους καὶ φάλαγγας συστήσαι,
 ἤνικα Εὐμόλπος ὁ Ποσειδῶνος ἐπ' Ἀθηναίους ἐστρά-
 25 τευσε Θρηκας ἄγων, ὥστ' οὐ Παλαμῆδους τὸ ξεύ-
 ρημά ἐστιν, ἀλλ' ἄλλων πρότερον. Γράμματα μὲν
 δὴ πρῶτος Ὀρφεὺς ἐξήνεγκε, παρὰ Μουσῶν μαθὼν,
 ὡς καὶ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ δηλοῖ τὰ ἐπιγράμματα,

Μουσῶν πρόπολον τῆδ' Ὀρφέα Θρηκας ἔθηκαν,
 ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόνετι βελεῖ,
 30 Οἰάγρου φίλον υἱόν, δεσ Ἡρακλῆς ἐξεδίδαξεν,
 εὐρῶν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.

Μουσικήν δὲ Λίνος ὁ Καλλιόπης, ὃν Ἡρακλῆς φονεύει,
 ἀριθμούς γε μὴν Μουσαῖος ὁ τῶν Εὐμόλπιδων, Ἀθη-
 ναῖος, ὡς καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ δηλοῖ,

ὄρθιον ἐξαμερὲς τετῶρων καὶ εἴκοσι μέτρων. —
 ὡς δεκάτην γενεὴν ἑκατὸν βιοτεύειν ἀνδρας.

35 Νομίσματα δὲ οὐ Φοίνικας ἐξεῦρον, λογιώτατοι καὶ
 δεινότατοι ὄντες τῶν βραβάρων; ἐξ ὀλοσφύρου γὰρ ἴσον
 μερισμὸν διεῖλοντο, πρῶτοι τε χαρακτῆρα ἔβαλον εἰς
 τὸν σταθμὸν τὸ πλεόν καὶ τὸ ἔλαττον. Παρ' ὧν οὗτος
 ἔλδων σοφίζεται τὸν ρυθμὸν. Ὡστε αὐτὸ ταῦτα πάντα
 πρεσβύτερα φαίνεται, ὧν οὗτος προσποιεῖται εὐρετῆς
 εἶναι. Μέτρα δὲ καὶ σταθμὰ ξεῦρε, καπήλοις καὶ
 40 ἀγοραίοις ἀνθρώποις ἀπάτας καὶ ἐπιτορκίας, πεττούς
 γε μὴν τοῖς ἀργείοις τῶν ἀνδρῶν ξριδας καὶ λοιδορίας.
 Καὶ κύβους αὐτὸ μέγιστον κακὸν κατέδειξε, τοῖς μὲν ἡ-
 τηθεῖσι λύπας καὶ ζημίας, τοῖς δὲ νενικηκόσι κατα-
 γέλωτα καὶ ὄνειδος· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν κύβων γεόμενα
 ἀνόητα γίνεται, τὰ δὲ πλεῖστα καταναλίσκεται παρα-
 87 χρήμα. Πυρσούς αὐτὸ ἐσοφίσσατο, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ
 κακῷ, ὃ διενεοῖτο ποιεῖν, χρήσιμα δὲ τοῖς πολεμίοις.
 Ἀρετὴ δὲ ἐστὶν ἀνδρὸς τοῖς ἡγεμόσι προσέχειν καὶ τὸ
 προσταττόμενον ποιεῖν καὶ τῷ πλήθει ἀρέσκειν παντί,
 αὐτὸν τε παρέχειν ἀνδρα πανταχοῦ ἀγαθόν, τοὺς τε
 φίλους εὖ ποιοῦντα καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς. Ὡν
 5 τάναντία πάντων οὗτος ἐπίσταται, τοὺς μὲν ἐχθροὺς
 ὠφελεῖν, τοὺς δὲ φίλους κακῶς ποιεῖν.

6. Ἀξίω δ' ὑμᾶς ἔγωγε κοινή σκεψαμένους βουλευ-
 σασθαί περὶ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀφείναι αὐτὸν ὑποχείριον
 λαβόντας. Εἰ δὲ κατελέθησαντες αὐτὸν διὰ τὴν δεινό-
 τητα τῶν λόγων ἀφήσετε, θαυμαστὴ παρανομία γενή-
 σεται ἐν τῷ στρατεύματι· εἰδὼς γὰρ αὐτῶν ἕκαστος
 10 ὅτι Παλαμῆδης περιφανῶς τοσαῦτα ἡμαρτηκῶς οὐδε-
 μίαν δίκην ἔδωκε, καὶ αὐτοὶ πειράσονται ἀδικεῖν.
 Ὡστε ἐὰν νοῦν ἔχητε, ψηφισθε τὰ βέλτισθ' ὑμῖν
 αὐτοῖς, καὶ τῶν λοιπῶν οὐνεκεν παράδειγμα ποιήσεσθε
 τοῦτον τιμωρησάμενοι.

militares acies, literas, numeros, mensuras, pondera, cal-
 culos, cubos, musicam, monetam facisque reperisse; nec
 eum, dum e vestigio mendacii coram vobis prolati convin-
 citur, pudet. Etenim Nestor, qui nos omnes ætate su-
 perat, in Pirithoi nuptiis ipse quoque phalange et acie in-
 structa cum Lapithis contra Centauros depugnavit : ac
 Menestheus dicitur primus aciem composuisse, turmasque
 et phalanges instituisse, quando Neptuni filius Eumolpus
 Athenienses cum Thracibus adoriebatur; quocirca non Pa-
 lamedis hoc, sed aliorum antiquiorum est inventum. At
 literas primus Orpheus ex Musarum dono protulit, quem-
 admodum etiam in illius sepulcro posita testantur carmina,

Musarum hic famulum posuerunt Orphea Thraces,
 Ignea quem poterant perdere tela Jovis,
 Oægri caram prolem, Alcidiæque magistrum,
 Litera cui quondam multa reperta fuit.

Musicam vero Linus, Calliopes filius, quem occidit Her-
 cules, invenit : ut numeros Musæus Atheniensis Eumolpi
 filius, quod etiam declarant ejus poemata,

Rectum, sextuplex, mensurarumque quater sex. —
 Sic declinam ætatem centenorum esse virorum.

At monetam nonne repererunt Phœnices, quum essent inter
 barbaros ingeniosissimi? Nam de solido partes fecerunt
 æquales, ac primi notam pro ratione ponderis incusserunt.
 Quorum hic inventa sibi tribuit. Quo fit ut ea, quorum
 hic originem sibi asserit, ipso antiquiora deprehendantur
 omnia. Mensuras enim atque pondera forensibus homi-
 nibus et institoribus ad fraudes et perjuriam reperit, nec non
 otiosis calculos ad contentionem et contumeliam. Cubos
 quoque malum maximum monstravit, victis dolorem et
 mulctam, victoribus irrisionem et probum : neque enim
 prosunt cuborum lucra, et pleraque confestim absumentur.
 Faces denique excogitavit, sed quibus ad nostrum
 damnum hostiumque commodam uteretur. Enimvero
 viri boni est imperatores attendere, exsequi jussa, pla-
 cere omnibus, ubique probum se præbere et amicis beue
 et hostibus male faciendo; contra quæ hic omnia facit, et
 tum hostes juvat, tum amicis nocet.

6. Ac vos ego de hoc homine communiter deliberare
 cupio, neque eum in vestram redactum potestatem dimit-
 tere. Sin ei propter dicendi vehementiam tribuetis miseri-
 cordiam, maxima in exercitu orietur iniquitas; eteum quum
 intellexerint ne Palamedem quidem, qui tantum flagitium
 aperte commiserat, pœnas dedisse ullas, ipsi quoque pec-
 care volent. Quare, si sapietis, quæ sint vobis ipsis op-
 tima statuetis, et in hujus supplicio reliquis exemplum
 proponetis.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥΣ ΓΡΑΠΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΓΡΑΦΟΝΤΩΝ Η ΠΕΡΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

DE ORATIONUM SCRIPTORIBUS SIVE DE SOPHISTIS.

Ἐπειδὴ τινες τῶν καλουμένων σοφιστῶν ἱστορίας μὲν καὶ παιδείας ἡμελήκασιν, καὶ τοῦ δύνασθαι λέγειν ὁμοίως τοῖς ἰδιώταις ἀπείρως ἔχουσι, γράφειν δὲ μεμελητοκότες λόγους καὶ διὰ βιβλίων δεικνύντες τὴν αὐτῶν σοφίαν σεμνύονται καὶ μέγα φρονούσι καὶ πολλοτὸν μέρος τῆς ῥητορικῆς κεκτημένοι δυνάμεως τῆς θλιγμένης τέχνης ἀμφισβητοῦσι, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐπιχειρήσω κατηγορίαν ποιήσασθαι τῶν γραπτῶν λόγων, ὡς ἄλλοτριαν ἐμαυτοῦ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡγούμενος, ἀλλ' ὡς ἐφ' ἑτέροις μείζον φρονῶν καὶ τὸ γράφειν ἐν παρέργῳ μελετᾶν οἰόμενος χρῆναι, καὶ τοὺς ἐπ' αὐτὸ τοῦτο τὸν βίον καταναλίσκοντας ἀπολελεῖσθαι πολλὰ καὶ ῥητορικῆς καὶ φιλοσοφίας ὑπειληφώς, καὶ πολλὸ δικαιότερον ἂν ποιητὰς ἢ σοφιστὰς προσαγορεύεσθαι νομίζω.

1. Πρῶτον μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἂν τις καταφρονήσειε τοῦ γράφειν, ἐξ ὧν ἐστὶν εὐπειθέτον καὶ ῥάδιον καὶ τῇ τυχοῦσῃ φύσει πρόχειρον. Εἰπεῖν μὲν γὰρ ἐκ τοῦ παραγρημα περὶ τοῦ παρατυχόντος ἐπιεικῶς, καὶ ταχεῖα χρῆσασθαι τῶν ἐνθυμημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων εὐπορίᾳ, καὶ τῷ καιρῷ τῶν πραγμάτων καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν ἀνθρώπων εὐστόχως ἀκολουθεῖν, καὶ τὸν προσήκοντα λόγον εἰπεῖν οὔτε φύσεως ἀπάσης οὔτε παιδείας τῆς τυχοῦσης ἐστὶν ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ γράψαι καὶ κατὰ σχολὴν ἐπανορθῶσαι, καὶ παραθέμενον τὰ τῶν προγεγονότων σοφιστῶν συγγράμματα πολλαχόθεν εἰς ταῦτ' ἐνθυμημάτων συναγεῖραι, καὶ μιμήσασθαι τὰς τῶν εὐ λεγομένων ἐπιτυχίας, καὶ τὰ μὲν ἐκ τῆς τῶν ἰδιωτῶν συμβουλίαις ἐπανορθῶσασθαι, τὰ δὲ αὐτὸν ἐν αὐτῷ πολλὰκις ἐπισκεψάμενον ἀνακαθάραι καὶ μεταγράψαι καὶ τοῖς ἀπαιδέτοις ῥάδιον πέφυκεν. Ἔστι δ' ἅπαντα τὰ μὲν ἀγαθὰ καὶ καλὰ σπάνια καὶ χαλεπὰ καὶ διὰ πόνων εἰσθῆτα γίγνεσθαι, τὰ δὲ ταπεινά καὶ φαῦλα ῥάδιαν ἔχει κτήσιν, ὥστ' ἐπειδὴ τὸ γράφειν τοῦ λέγειν ἐτοιμότερον ἡμῖν ἐστίν, εἰκότως ἂν αὐτοῦ καὶ τὴν κτήσιν ἐλάττωτος ἀξίαν νομίζοιμεν.

2. Ἐπειτα τοῖς μὲν λέγειν δεινοῖς οὐδεὶς ἂν φρονῶν ἀπιστήσειεν ὡς οὐ μικρὸν τὴν τῆς ψυχῆς ἔξιν μεταρρυθμίσαντες ἐπιεικῶς λογογραφῆσουσι, τοῖς δὲ γράφειν ἡσημένοις οὐδεὶς ἂν πιστεύσειεν ὡς ἐπὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ λέγειν οἷοι τε ἔσονται. Τοὺς μὲν γὰρ τὰ χαλεπὰ τῶν ἔργων ἐπιτελοῦντας εἰκόσ, ὅταν ἐπὶ τὰ βραὴ τὴν γνώμην μεταστήσωσιν, εὐπόρως μεταχειρίσασθαι τὴν τῶν πραγμάτων ἀπεργασίαν τοῖς δὲ τὰ ῥάδιον γεγυμνασμένοις ἀντίτυπος καὶ προσάντης ἢ τῶν χαλεπωτέρων ἐπιμέλεια καθίσταται. Γνοίη δ' ἂν τις ἐκ τῶνδε τῶν παραδειγμάτων. Ὁ μὲν γὰρ ἄραί μέγα φορτῶν δυνάμενος ἐπὶ τὰ κορυφώτερα μετελθὼν ῥαδίως μεταχειρίσασθαι ἂν· ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει διουκούμενος οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε εἴη φέρειν. Καὶ πάλιν ὁ μὲν ποδώκης δρομεὺς ῥαδίως παρέπε-

Quoniam sophistarum, quos vocant, nonnulli scientiam quidem et doctrinam nihil curant ac dicendi facultatis perinde ac privati et a fori usu remoti inexpertes sunt, scribendis autem orationibus operam navantes librisque sapientiam suam ostendentes gloriantur magnoque gerunt spiritus, et quum tantillam facultatis oratoriae partem teneant, de tota arte contendunt: ob hanc causam contra scriptas orationes accusationem instituiam, non quod alienam a me facultatem earum scribendarum esse puto, sed quod alia majoris facio, et de scribendo in subcesiva tantum opera cogitari debere censeo atque eos qui vitam in id impendunt, tum ab arte oratoria tum a philosophia longe abesse multoque justius poetas quam sophistas appellari existimo.

2. Primum igitur scribendi negotium aliquis contempserit quod aggressu facile et obvio cuique in promptu est. Nam ex tempore de quavis re dicere convenienter et ingenii celeritate paratam habere sententiarum verborumque copiam ac momenta rerum opportuna auditorumque affectus assequi solerter et orationes iis accommodare, id non vulgari cuique licet nec communis est scientiæ; verum multo temporis dispendio conscribere aliqua scriptaque per otium corrigere et, appostis priorum sophistarum voluminibus, hinc inde sententias in unum congerere et quæ bene dicta occurrant, ea imitari, deinde alia e privatorum consilio emendare, alia iterum iterumque apud animum perpensa expurgare et mutare, vel indoctis facile esse contingit. Videlicet quæcunque sunt bona et pulchra, eadem etiam rara et difficilia sunt nec sine labore fieri solent; humilia autem ac vilia studio obtinentur exiguo. Itaque quum scribendi facultatem quam dicendi facilius nobis comparemus, ultro consequitur ut minoris eam faciendam esse censeamus.

3. Deinde dicendo valentes nemo sanus dubitet quin, si ingenii habitum transformare aliquantum velint, convenienter etiam scripturi sint; qui vero in scribendo exercitati sunt, eos ob id ipsum etiam dicere posse nemo confidat. Nimirum qui difficiles operum partes explere noverrint, hos sponte intelligitur, si ad faciliora animum transdixerint, absque molestia muneris labore defuncturos esse, verum facilia solummodo doctis contraria et ardua difficiliorum tractatio existit. Exempla rem tibi comprobent. Quodsi quis onus magnum tollere valet, ad leviora transgressus facile habebit negotium; cujus autem vires levioribus tantum sufficiunt, is gravioris aliquid ferre nequit

σθαι τοὺς βραδυτέροις δύναται· ἄν· ἔ δὲ βραδύς οὐκ ἂν αἰὼς τε εἴη τοῖς θάσσοσιν ὁμοδρομεῖν. Ἐτι δὲ πρὸς τούτοις ὁ μὲν τὰ πόρρω δυνάμενος ἐπισκόπως ἀκοντίζειν ἢ τοξεύειν καὶ τῶν ἐγγύς τεύχεται βραδίως, ὁ δὲ τὰ πλησίον βάλλειν ἐπιστάμενος· οὐπω δὴλον εἰ καὶ τῶν πόρρω εὐνήσεται τυγχάνειν. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ περὶ τοὺς λόγους ὁ μὲν ἐκ τοῦ παραυτίκα καλῶς αὐτοῖς χρώμενος οὐκ ἀδύλον ἐστὶ μετὰ χρόνου καὶ σχολῆς ἐν τῷ γράφειν διαφέρων ἔσται λογοποιός· ὁ δ' ἐπὶ τοῦ γράφειν τὰς διατριβὰς ποιούμενος οὐκ ἀφανὲς ἐστὶ μεταβάς ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδιαστικῶς λόγους ἀπορίας καὶ πλάγους καὶ παραγῆς ἔξει πλήρη τὴν γνώμην.

4. Ἡγοῦμαι δὲ καὶ τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων τὸ μὲν λέγειν αἰεὶ τε καὶ διὰ παντός χρήσιμον εἶναι, τοῦ δὲ γράφειν ὀλιγάκις εὐκαιρον τὴν δύναμιν αὐτῷ καθίστασθαι. Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ἐπιλέγειν μὲν ἐκ τοῦ παραυτίκα καὶ δημηγοροῦσι καὶ δικαζομένοις καὶ τὰς ἰδίας ὁμιλίας ποιοῦσιν ἀναγκαῖόν ἐστι, καὶ πολλάκις ἀπροδοκῆτως καιροὶ πραγμάτων παραπίπτουσιν, ἐν οἷς οἱ μὲν σιωπῶντες εὐκαταφρόνητοι δόξουσιν εἶναι, τοὺς δὲ λέγοντας ὡς ἰσόθεον τὴν γνώμην ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἄλλων τιμωμένους ὁρῶμεν. Ὅταν γὰρ νοουθετησῶσι δέη τοὺς ἀμαρτάνοντας ἢ παραμυθησασθαι τοὺς δυστυχοῦντας ἢ πρᾶναι τοὺς ἀπολλυμένους ἢ τὰς ἐξαιφνης ἐπενεχθείσας αἰτίας ἀπολύσασθαι, τῆνικαὐθ' ἢ τοῦ λέγειν δύναμις τῇ χρείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπικουρεῖν οἷα τέ ἐστιν, ἢ δὲ γραφῇ σχολῆς δεῖται καὶ μακροτέρους ποιεῖται τοὺς χρόνους τῶν καιρῶν· οἱ μὲν γὰρ ταχεῖαν τὴν ἐπικουρίαν ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἀπαιτοῦσιν, ἢ δὲ κατὰ σχολὴν καὶ βραδέως ἐπιτελεῖ τοὺς λόγους. Ἄσπε τίς ἂν φρονῶν ταύτην τὴν δύναμιν ζηλώσειεν, ἢ τῶν καιρῶν τσοῦτον ἀπολείπεται; πῶς δ' οὐ καταγέλαστον, εἰ τοῦ κήρυκος παρακαλοῦντος « τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πολιτῶν, » ἢ τοῦ ὕδατος ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἢ δὴ βέροντος, ἐπὶ τῷ γραμματεῖον βήτωρ πορεύοιτο συνθήσων καὶ μαθησόμενος λόγον; ὡς ἀληθῶς γὰρ εἰ μὲν ἤμεν τύραννοι τῶν πόλεων, ἐφ' ἡμῖν ἂν ἦν καὶ δικαστήρια συλλέγειν καὶ περὶ τῶν κοινῶν βουλευέσθαι πραγμάτων, ὥστε ὁπότε γράψαιμεν τοὺς λόγους, τῆνικαὐτα τοὺς ἄλλους πολιτάς ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν παρακαλεῖν· ἐπεὶ δ' ἕτεροι τούτων κύριοί εἰσιν, ἄρ' οὐκ εὐθὺς ἡμᾶς (ἄλλην τινὰ) μελέτην ποιῆσθαι λόγων ἐναντίως ἔχουσαν ἀκριβῶς; εἰ γὰρ οἱ τοῖς ὀνόμασιν ἐξειργασμένοι καὶ μᾶλλον ποιήμασιν ἢ λόγοις ὀϊκότες, καὶ τὸ μὲν αὐτόματον καὶ (πλέον) ἀληθείας ὁμοιον ἀποβεβληκότες, μετὰ παρασκευῆς δὲ πεπλάσθαι καὶ συγκεῖσθαι δοκοῦντες ἀπιστίας καὶ φθόνου τὰς τῶν ἀκουόντων γνώμας ἐμπιπλῶσι, — τεκμήριον δὲ μέγιστον· οἱ γὰρ εἰς τὰ δικαστήρια τοὺς λόγους γράφοντες φεύγουσι τὰς ἀκριβείας καὶ μιμουνται τὰς τῶν αὐτοσχεδιάζοντων ἐριμνησίας, καὶ τότε κάλλιστα γράφειν δοκοῦσιν ὅταν ἤκιστα γεγραμμένοι ὁμοίους πορίσωνται λόγους. Ὅποτε δὲ καὶ τοῖς λογογράφοις τοῦτο πέρας τῆς ἐπεικειᾶς ἐστίν, ὅταν τοὺς αὐτοσχεδιάζοντας μιμήσωνται,

Porro pedes praestans cursor juxta tardum facile inceserit, sed tardus velocioris cursum haud exaequabit. Rursus si quis scopum longinquum jaculo vel sagitta scite tangit, a propinquo is non aberrabit; qui vero proximum ferire didicit, num remotiorem quoque assecutus sit, minime liquet. Eodem igitur modo res habet, circa orationes. Quippe qui quovis momento apte iis utitur, manifesto etiam tempore dato et otio componendis orationibus excellet; scribendo autem tempus terens vix est dubium quin, si de improvviso verba fundenda sint, animum habeat vagum, perplexum, turbatum.

4. Censeo autem vitae quoque humanae per omnia semper utilem esse facultatem dicendi, scribendi autem raro in vitae usus habere opportunitatem. Quis enim nescit quam sit necessarium ut ex tempore dicere sciant quicumque vel coram populo agant vel in judiciis vel privatis in colloquiis, atque saepius fieri ut subito rerum momenta incidant, in quibus qui tacent contemptibiles esse videantur, dicentes vero quasi divino quodam animo praeditos honore a reliquis affici cernamus. Quoties enim peccantes admonendi vel infelices consolandi vel furore abrepti (ἐπιμνησθέντες?) delinendi, vel obortae derepente controversiae dirimendae sunt, dicendi facultas utilem se hominum usibus praestat, dum scriptio otio indiget ac tempus absunit tempestivo longius. Nam quum momenti opportunitas in certaminibus agendi celeritatem flagitet, illa moras neclens sero orationes conficit. Quo igitur pacto sanus aliquis facultatem desideret, quum tempestivitas tam longe post se relinquit? Nonne ridiculus foret orator, qui, jam clamante praecone « *Quisnam civium concionari vult,* » vel jam fluente in judiciis aqua clepsydrae, ad bellam accederet ut orationem componeret mandaretque memoriae? Sane quidem si tyrannide civitates premerem, penes nos esset convocare judicia et de rebus publicis consulere ita ut postquam scriptae orationes essent, tum demum ad audiendas cives advocarem. Jam vero quum penes alios horum potestas sit, nonne absurdum est nos orationum meditationem instituere rerum conditioni aperte contrariam? Etenim orationes exacta verborum cura elaboratae et poematis quam orationibus similiores, quae nihil habent quod sponte natum et vero simile sit, sed data opera conflictatae et compositae sunt, diffidentia et invidia audientium animos implent. Evidentissimum habes rei argumentum. Scilicet qui orationes in judiciis pronuntiandas scribunt, nimiam istam accuratorem devitant et ex tempore dicentes imitantur ac tunc optime scribere sibi videntur si minime similes scriptis orationes exhibeant. Quodsi vero ipsis scriptoribus hic est diligentiae finis, ut extemporalia loquentes imitentur, qui non

πῶς οὐ χρῆ καὶ τῆς παιδείας ἐκείνην μάλιστα τι-
μῆν, ἀφ' ἧς πρὸς τοῦτο τὸ γένος τῶν λόγων εὐπόρων
ἔσομεν;

5. Οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦτ' ἄξιον εἶναι τοὺς γρα-
πτοὺς λόγους ἀποδοκιμάζειν, ὅτι τὸν βίον τῶν μεταχει-
ριζομένων ἀνώμαλον καθιστάσι. Περὶ πάντων μὲν γὰρ
τῶν πραγμάτων γεγραμμένους ἐπίστασθαι λόγους ἐν
τι τῶν ἀδυνάτων πέφυκεν, ἀνάγκη δὲ ἐστίν, ὅταν τις
τὰ μὲν αὐτοσχεδιάζῃ τὰ δὲ τυποῖ, τὸν λόγον ἀνόμοιον
10 ὄντα ψόγον τῶ λέγοντι παρασκευάζειν, καὶ τὰ μὲν
ὑπαίρεισι καὶ βραψυδία παραπλήσια δοκεῖν εἶναι, τὰ
δὲ ταπεινὰ καὶ φαῦλα φαίνεσθαι παρὰ τὴν ἐκείνων
ἀριστείαν.

6. Δεινὸν δ' ἐστὶ τὸν ἀντιποιοῦμενον φιλοσοφίας
15 τῆς τοῦ λέγειν καὶ παιδεύσειν ἑτέρους ὑπάρχοντα, ἂν
μὲν ἔχῃ γραμματεῖον ἢ βιβλίον, δεικνύει δὴ δύνα-
σθαι τὴν αὐτοῦ σοφίαν, ἂν δὲ τούτων ἀμοιροῦς γένηται,
μηδὲν τῶν ἀπαιδευτῶν βελτίω καθιστάναι, καὶ χρό-
νου μὲν δοθέντος δύνασθαι λόγον ἐξενεργεῖν, εὐθέως δὲ
20 περὶ τοῦ προτεθέντος ἀφρονότερον εἶναι τῶν ἰδιωτῶν,
καὶ λόγον μὲν τέχνας ἐπαγγελλεσθαι, τοῦ δὲ λέγειν
μηδὲ μικρὰν δύναμιν ἔχοντα ἐν ἑαυτῷ φαίνεσθαι.
Καὶ γὰρ ἡ μελέτη τοῦ γραφεῖν ἀπορίαν τοῦ λέγειν
κλείσθη παραδίδωσιν. Ὅταν γὰρ τις ἐθισθῇ κατὰ
25 μικρὸν ἐξεργάζεσθαι τοὺς λόγους καὶ μετὰ ἀκρι-
βείας καὶ ῥυθμοῦ τὰ ῥήματα συντιθέναι καὶ βραδεία
τῆ τῆς διανοίας κινήσει χρώμενος ἐπιτελεῖν τὴν
ἐπιμησίαν, ἀναγκαῖόν ἐστὶ τοῦτον, ὅταν εἰς τοὺς αὐ-
τοσχεδιαστοὺς ἔλθῃ λόγους, ἐναντία πρᾶσσοντα ταῖς
30 συνθεταῖς ἀπορίας καὶ θορύβου πλήρη τὴν γνώμην
ἔχειν, καὶ πρὸς ἅπαντα μὲν δυσχεραίνειν, μηδὲν δὲ
διαφέρειν τῶν ἰσχυροτέρων, οὐδέποτε δ' εὐλύτῳ τῆ τῆς
ψυχῆς ἀγγισιὰ χρώμενον ὑγρῶς καὶ φιλανθρωπῶς με-
ταχειρίζεσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ὥσπερ οἱ διὰ μακρῶν
35 γρήνων ἐκ δεσμῶν λυθέντες οὐ δύνανται τοῖς ἄλλοις
ὁμοίαν ποιήσασθαι τὴν ὁδοπορίαν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα
τὰ σχήματα καὶ τοὺς ῥυθμούς ἀποφέρονται μεθ' ὧν
καὶ δεδεμένοι αὐτοῖς ἀναγκαῖον ἦν πορεύεσθαι, τὸν
αὐτὸν τρόπον ἢ γραφῇ βραδείας τὰς διαβάσεις τῆ γνώ-
40 μη παρασκευάζουσα καὶ τοῦ λέγειν ἐν τοῖς ἐναντίοις
ἔθεισι ποιουμένη τὴν ἀσκησιν ἀπορον καὶ δεσμῶτιν τὴν
ψυχὴν καθίστησι καὶ τῆς ἐν τοῖς αὐτοσχεδιαστοῖς
εὐροίας ἀπάσης ἐπιπροσθεν γίνεται.

7. Νομίζω δὲ καὶ τὴν μάθησιν τῶν γραπτῶν λό-
45 γων χαλεπὴν καὶ τὴν μνήμην ἐπίπονον καὶ τὴν λήθην
αἰσθρὰν ἐν τοῖς ἀγῶσι γίνεσθαι. Πάντες γὰρ ἂν
ὁμολογήσειαν τὰ μικρὰ τῶν μεγάλων καὶ τὰ πολλὰ
τῶν ὀλίγων χαλεπώτερον εἶναι μαθεῖν καὶ μνημονεύ-
σαι. Περὶ μὲν οὖν τοὺς αὐτοσχεδιασμοὺς ἐπὶ τῶν ἐν-
50 θυμημάτων δεῖ μόνον τὴν γνώμην ἔχειν, τοῖς δὲ ὀνό-
μασιν ἐκ τοῦ παρατύκτου ἀγλῶν ἐν δὲ τοῖς γραπτοῖς λό-
γοις καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθυμημάτων (καὶ)
συλλαβῶν ἀναγκαῖόν ἐστὶ ποιῆσθαι τὴν μνήμην
καὶ τὴν μάθησιν ἀκριβῆ. Ἐνθυμήματα μὲν οὖν

eam etiam maximi faciamus disciplinæ partem, qua ad
hoc eloquentiæ genus apte instituemur?

5. Verum propterea quoque scriptas orationes repro-
bandas esse puto quod vitam his utentium inæqualem red-
dunt. Nam fieri nequit ut de quavis re scriptas orationes
teneas; unde necessario sequitur ut, si quis partim ex tem-
pore dicat partim figuratam orationem promat, inæquali-
tas hæc oratori vitio vertatur, quum alia declamationem
histrionis vel rhapsodi referant, alia juxta exquisitum illo-
rum artificium humilia viliæque esse videantur.

6. Mirum vero est eum, qui artis oratoriæ scientiam
sibi vindicat aliisque se magistrum offert, si quidem ta-
bellas vel librum habeat, ostendere posse sapientiam
suam, sin his destitutus sit, ineruditus nihil esse præstan-
torem, ac tempore concesso posse orationem promere,
sin statim de proposito argumento disserendum sit, indoc-
tis se multoties præbere, et eloquentiæ quidem artem
profiteri, dicendi autem facultate ne minima quidem præ-
ditum videri. Etenim assidua meditatio quæ scribendo
insumitur, causa est ut, ubi dicendum sit, summa consilii
inopia laboremus. Nam qui minutatim orationes elaborare
et magna diligentia rhythmicè verba componere et lento
ingenii motu dictionem perficere consueverit, is ad ora-
tiones e tempore habendas adductus, quum suetis contra-
ria agat, necesse est animum perplexum et turbatum ha-
beat et ubique offendat neque ab iis quibus lingua hæsitat
differre videatur, nec unquam expedita ingenii sollertia
suaviter et liberaliter eloquio uti possit. Sed quemadmodum
qui post longa temporis spatia e vinculis solvuntur, non
ut ceteri iter facere queunt, verum in habitus motusque,
quibus vincti ingredi cogebantur, relabuntur, sic scribendi
consuetudo ingenii gressum tarditate quadam afficiens et
a dicendi arte prorsus alienans impeditum et captivum ani-
mum tenet, et ne leniter extemporalis oratio fluat, obstat.

7. Porro scriptas orationes ediscere molestum et me-
moriam tenere operosum et oblivione in causis labi turpe
esse puto. Nam minuta magnis et multa paucis difficiliter
edisci omnes conſiteantur. Jam vero in extemporalibus
ad sententias solummodo attendendum est, verba autem
in ipsa oratione inveniendæ sunt; in scriptis vero orationi-
bus etiam verba sententiarum atque adeo syllabæ accurate
discendæ et retinendæ. Sententias autem paucas et magnas
oratio habet, nomina vero et vocabula multa et exilia et

3 λίγα καὶ μεγάλα τοῖς λόγοις ἐνεστίν, ὀνόματα δὲ καὶ
 ῥήματα πολλὰ καὶ ταπεινὰ καὶ μικρὸν ἀλλήλων δια-
 φέροντα. Καὶ τῶν μὲν ἐνθυμημάτων ἀπαξ ἕκαστον
 5 καζόμεθα χρῆσθαι· διὸ τῶν μὲν εὐποροῦ ἢ μνήμη, τοῖς
 δὲ δυσανάληπτος ἢ μνήμη καὶ δυσφύλακτος ἢ μᾶθσις
 καθέστηκεν. Ἔτι τοίνυν αἰ λήθαι περὶ μὲν τοὺς αὐ-
 τοσχεδιασμοὺς ἀόλητον τὴν αἰσχύνην ἔχουσιν. Εὐλύτου
 γὰρ τῆς ἐρμηθείας οὐσης καὶ τῶν ὀνομάτων οὐκ ἀκρι-
 10 βῶς συνεξεσμένων, ἂν ἄρα καὶ διαφύγη τι τῶν ἐνθυμη-
 μάτων, οὐ χαλεπὸν ὑπερβῆναι τῷ ῥήτορι καὶ τῶν ἐφε-
 ξῆς ἐνθυμημάτων ἀψάμενον μηδεμίαν τὸν λόγον αἰσχύνῃ
 περιβαλεῖν· ἀλλὰ καὶ τῶν διαφυγόντων, ἂν ὑπερτον
 ἀναμνησθῆ, βράδιον ποιήσασθαι τὴν δῆλωσιν. Τοῖς δὲ γε-
 15 γραμμένα λέγουσιν ἂν κατὰ μικρὸν ὑπὸ τῆς ἀγωνίας
 ἐκλίπωσί τι καὶ παραλλάξωσιν, ἀπορίαν ἀνάγκη καὶ
 πλάνον καὶ ζήτησιν ἐγγίνεσθαι, καὶ μακροὺς μὲν χρό-
 νους ἐπίσχειν, πολλακίς δὲ τῆ σιωπῇ διαλαμβάνειν
 τὸν λόγον, ἀσχήμονα δὲ καὶ καταγέλαστον καὶ δυσπι-
 20 κούρητον καθεστάναι τὴν ἀπορίαν.

8. Ἡγοῦμαι δὲ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν ἀκρατῶν
 ἀμεινον χρῆσθαι τοὺς αὐτοσχεδιάζοντας τῶν τὰ γε-
 γραμμένα λεγόντων. Οἱ μὲν γὰρ πολὺ πρὸ τῶν ἀγῶ-
 25 νων τὰ συγγράμματα διαπονήσαντες ἐνίοτε τῶν καιρῶν
 ἀμαρτάνουσιν· ἢ γὰρ μακρότερα τῆς ἐπιθυμίας λέγοντες
 ἀπερθάνονται τοῖς ἀκούουσιν, ἢ βουλομένων ἔτι τῶν
 ἀνθρώπων ἀκροᾶσθαι προαπολείπουσι τοὺς λόγους.
 Χαλεπὸν γάρ, ἴσως δ' ἀδύνατόν ἐστιν ἀνθρωπίνην πρό-
 νοιαν ἐφικέσθαι τοῦ μέλλοντος, ὥστε προῖδειν ἀκριβῶς
 30 τίνα τρόπον αἰ γινῶμαι τῶν ἀκούοντων πρὸς τὰ μήκη
 τῶν λεγομένων ἔξουσιν. Ἐν δὲ τοῖς αὐτοσχεδιασμοῖς
 ἐπὶ τῷ λέγοντι γίνεται ταμειύεσθαι τοὺς λόγους πρὸς
 τὰς δυνάμεις τῶν γνωμῶν ἀποβλέποντι καὶ τὰ μήκη
 35 συντέμνειν καὶ τὰ συντόμως ἐσκεμμένα διὰ μακροτέ-
 ρων δηλοῦν.

9. Χωρὶς τοίνυν τούτων οὐδὲ τοῖς παρ' αὐτῶν τῶν
 ἀγῶνων ἐνθυμήμασι διδομένοις ὁμοίως ὀρωμεν ἑκατέ-
 ρους χρῆσθαι δυναμένους. Τοῖς μὲν γὰρ ἄγραφα λέγου-
 40 σιν, ἂν τι παρὰ τῶν ἀντιδίκων ἐνθύμημα λάβωσιν ἢ διὰ
 τὴν συντονίαν τῆς διανοίας αὐτῶν παρὰ σφῶν αὐτῶν
 διανοηθῶσιν, εὐπορὸν ἐστίν ἐν τάξει θείναι· τοῖς γὰρ
 ὀνόμασιν ἐκ τοῦ παρατυκία περὶ ἀπάντων δηλοῦντες,
 οὐδ' ὅταν πλείω τῶν ἐσκεμμένων λέγωσιν, οὐδαμῆ
 45 τὸν λόγον ἀνώμαλον καὶ παραγῶδη καθιστάσι· τοῖς δὲ
 μετὰ τῶν γραπτῶν λόγοις ἀγωνιζομένοις ἂν ἄρα τι
 χωρὶς τῆς παρασκευῆς ἐνθύμημα δοθῆ, χαλεπὸν ἐναρ-
 μῶσαι καὶ χρῆσθαι κατὰ τρόπον· αἰ γὰρ ἀκρίβειαι τῆς
 τῶν ὀνομάτων ἐξεργασίας οὐ παραδέχονται τοὺς αὐτο-
 50 ματισμοὺς, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἢ μηδὲν χρῆσθαι τοῖς
 ἀπὸ τῆς τύχης ἐνθυμήμασι δοθεῖσιν ἢ χρώμενον δια-
 λύειν καὶ συνερείπειν τὴν τῶν ὀνομάτων οἰκονομίαν,
 καὶ τὰ μὲν ἀκριβῶς τὰ δ' ἐκτῆ λέγοντα παραγῶδη καὶ
 διάφρων καθιστάναι τὴν ἐρμηθείαν. Καίτοι τίς ἂν
 εὖ φρονῶν ἀποδέξαιτο τὴν τοιαύτην μελέτην, ἥτις καὶ

inter se simillima. Ac sententia quæque semel exponitur,
 verbis vero sæpius iisdem uti cogimur. Quare illæ facie
 memoriæ inhærent, hæc vero ediscere et in memoria cu-
 stodire et refocillare difficile est. Huc accedit quod obli-
 visionis dedecus in extemporalibus latet; nam quum dictio
 sit expedita nec in singulis verbis ad unguem perpolita,
 haud difficulter orator, si qua sententia eum fugerit, ad
 sequentes transit, nullam orationi maculam adspersens;
 idem, si postea eorum quæ oblitus erat aliquid in mentem
 recurrat, nullo labore expositionem ejus subjungit. Qui
 vero scripta dicunt, si vel minimum aliquid præ angore
 omittunt vel mutant, necessario in angustias et errores
 deferuntur et quærunt et diu morantur, sæpe etiam silentio
 orationem interrumpunt, adeo ut indecora sit et ridicula
 consilii inopia, unde ægre se expediant.

8. Desideriis quoque auditorum melius uti ex tempore
 dicentes quam scripta declamantes censeo. Hi enim diu
 ante actionem libellos suos elaborantes interdum de tempo-
 ribus falluntur. Aut longiora dicentes quam desiderantur,
 audientibus molesti sunt; aut plura his audire volentibus,
 ante tempus orationem sistunt. Haud facile enim et for-
 tasse omnino non potest fieri, ut humana providentia fu-
 tura assequatur, ac justa conjectura præsentiat quonam
 animo longitudinem diceudorum auditores excepturi sint;
 in extemporalibus autem penes dicentem est moderare
 orationem, et prouti auditorum animos affectos videat, vel
 longiora contrahere vel quæ brevius dicere constituerat,
 uberius prosequi.

9. Præterea sententiis sive argumentis quæ in ipsa
 actione suppeditantur, non eodem modo uterque uti potest.
 Nam qui scripta non adhibent, si qua sententia ab adver-
 sariis præbeatur vel si mentis intentione ipsi apud se ali-
 quid invenient, exponendis iis locum facile assignant.
 Nam quum de omnibus e tempore verba faciant, etiamsi
 plura dicant quam meditati sint, minime tamen inæqua-
 lem et salebrosam orationem reddunt; qui vero scriptis
 orationibus certant, sententiam, quæ præter præparatas
 detur, inserere et in usus suos commode convertere
 haud facile possunt. Scilicet verba artificiose concinnata
 temerarias fortuitasque mutationes non admittunt, sed ne-
 cessarium est, ut aut non utaris sententiis forte oblati, aut,
 si uti velis, ut verborum dispositionem dissolvas et evertas,
 adeoque aliis distincto, aliis temerario modo eumtalis
 turbata et dissona dictio evadat. Quis igitur sanæ mentis
 studium probaverit quod vel honorum sponte oblatorum

τῶν αὐτομάτων ἀγαθῶν ἐπίπροσθεν τῇ χρήσει καθέ-
στηκε καὶ χεῖρω τῆς τύχης ἐνίοτε τοῖς ἀγωνιζομένοις
ἐπὶ ἐπιουρίαν παραδίδωσι, καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν
ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀγεῖν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον εἰθισμέ-
ων αὐτῇ καὶ τοῖς αὐτομάτοις εὐπορήματιν ἐμποδῶν
ἔστιν.

10. Ἡγοῦμαι δ' οὐδὲ λόγους δίκαιον εἶναι καλεῖσθαι
τοὺς γεγραμμένους, ἀλλ' ὥσπερ εἰδῶλα καὶ σχήματα
καὶ μιμήματα λόγων, καὶ τὴν αὐτὴν κατ' αὐτῶν εἰκό-
10 τως ἂν δοῶσαν ἔχοιμεν, ἤνπερ καὶ κατὰ τῶν χαλκῶν
ἀνδριάντων καὶ λιθίνων ἀγαλμάτων καὶ γεγραμμέ-
νων ζώων. Ὅσπερ γὰρ ταῦτα μιμήματα τῶν ἀλη-
θινῶν σωμάτων ἐστί, καὶ τέρψιν μὲν ἐπὶ τῆς θεωρίας
ἔχει, γρηῃσιν δ' οὐδεμίαν τῶν ἀνθρώπων βίῳ πα-
15 ραδίδωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον δὲ γεγραμμένος λόγος, ἐνὶ
σχήματι καὶ τάξει κεκρημένος, ἐκ βιβλίου θεωρούμε-
νος ἔχει τινὰς ἐκπλήξεις, ἐπὶ δὲ τῶν καιρῶν ἀκίνητος
ὢν οὐδεμίαν ὠφελίαν τοῖς κεκτημένοις παραδίδωσιν·
ἀλλ' ὥσπερ ἀνδριάντων καλῶν ἀληθινὰ σώματα πολὺ
20 χεῖρους τὰς εὐπορίας ἔχοντα πολλαπλασίους ἐπὶ τῶν
ἔργων τὰς ὠφελείας παραδίδωσιν, οὕτω καὶ λόγος δὲ
μὲν ἀπ' αὐτῆς τῆς διανοίας ἐν τῷ παραυτίκῳ λεγόμενος
ἐμφυχός ἐστι καὶ τῇ καὶ τοῖς πράγμασιν ἔπεται καὶ
τοῖς ἀληθείαι ἀφομοιωταὶ σώμασιν, δὲ γεγραμμένος
25 εἰκόνι λόγου τὴν φύσιν ὁμοίαν ἔχων ἀπάσης ἐνεργείας
ἄμοιρος καθέστηκεν.

11. Ἴσως ἂν οὖν εἴποι τις ὡς ἀλογόν ἐστι κατηγο-
ρεῖν μὲν τῆς γραφικῆς δυνάμεως, αὐτὸν δὲ διὰ ταύτης
φαίνεσθαι τὰς ἐπιδείξεις ποιούμενον, καὶ παραδιδά-
30 λειν τὴν πραγματείαν ταύτην δι' ἧς εὐδοκιμεῖν πα-
ρασκευάζεται κατὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ἐτι δὲ περὶ φιλοσο-
φίαν διατρέχοντα τοὺς αὐτοσχεδιαστικῶς λόγους ἐπαί-
νειν καὶ προουργιατέρων ἠγεῖσθαι τὴν τύχην τῆς
προνοίας καὶ φρονιμωτέρους τοὺς εἰκῆ λέγοντας τῶν
35 μετὰ παρασκευῆς γραφόντων. Ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν
οὐ παντελῶς ἀποδοκιμάζων τὴν γραφικὴν δυνάμιν ἀλλὰ
χεῖρω τῆς αὐτοσχεδιαστικῆς ἠγοῦμενος εἶναι, καὶ τοῦ
δύνασθαι λέγειν πλείστην ἐπιμελείαν οἰόμενος χρῆναι
ποιεῖσθαι, τούτους εἰρηκα τοὺς λόγους ἔπειτα προσ-
40 χρῶμαι τῷ γράφειν οὐκ ἐπὶ τούτῳ μέγιστον φρονῶν,
ἀλλ' ἔν' ἐπιδείξω τοῖς ἐπὶ ταύτῃ τῇ δυνάμει σεμνυνο-
μένοις ὅτι μικρὰ πονήσαντες ἡμεῖς ἀποκρούψαι καὶ
καταλύσαι τοὺς λόγους αὐτῶν οἰοί τ' ἐσόμεθα. Πρὸς
δὲ τούτοις καὶ τῶν ἐπιδείξεων ἕνεκα τῶν εἰς τοὺς ὄχλους
45 ἐκπερομένων ἄπτομαι τοῦ γράφειν. Τοῖς μὲν γὰρ
πολλάκις ἡμῖν ἐντυγχάνουσιν ἐξ ἐκείνου τοῦ τρόπου
παρακλεῖσθαι πείραν ἡμῶν λαμβάνειν, ὅταν ὑπὲρ
ἄπαντος τοῦ προτεθέντος εὐκαιρῶς καὶ μουσικῶς εἴπειν
οἰοί τ' ὤμεν τοῖς δὲ διὰ χρόνου μὲν ἐπὶ τὰς ἀκροά-
50 σεις ἀφργμένοις, μηδεπώποτε δὲ πρότερον ἡμῖν ἐντε-
τυχηκίσειν ἐπιχειροῦμέντι δευκύναι τῶν γεγραμμένων·
εἰθισμένοι γὰρ ἀκροᾶσθαι τῶν ἄλλων τοὺς λόγους ἴσως
ἂν ἡμῶν αὐτοσχεδιαζόντων ἀκούοντες ἐλάττονα τῆς
ἄξιας δοῶσαν καθ' ἡμῶν λάβοιεν. Χωρὶς δὲ τούτων

usum impediatur et pejus interdum quam fortuna certanti-
bus auxilium præbeat, et quum ceteræ artes ad meliora
vitam humanam adducere soleant, etiam ultro sese offeren-
tibus commodis sit impedimento?

10. Omnino autem scripta ista, me iudice, non tam
orationes appellandæ sunt quam quasi simulacra oratio-
num et species et imitamina, neque aliter de iis jure
merito sentiamus quam de statutis æneis vel lapideis imagi-
nibus vel animalibus pictis. Quemadmodum enim hæc
verorum corporum sunt imitationes et voluptatem quidem
aspectu suo præbeant, utilitatem vero hominum vitæ non
afferunt, sic oratio scripta unam aliquam habitus disposi-
tionem exhibens, si in libro spectetur, admiratione quadam
percellit, in actionum vero periculis, quum immobilis
sit, nullam ea instructis utilitatem præstat. Et sicut vera
corpora, quamvis statutis pulchris longe minus luculenter
formata sint, multiplices in operibus utilitates præbent,
sic oratio, quam ex ingenio in ipsa actione promissis, ani-
mata est ac vivit et pari gressu res sequitur et veris cor-
poribus æquiparanda est, dum scripta simulacro similem
naturam habens omnis efficaciam expers sit.

11. At forsitan absurdum esse dixeris accusare aliquem
scribendi facultatem, accusatorem vero ea ipsa videri artis
sue specimina proponere, adeoque ante criminatione stu-
dium insimulare, quo ipse famam sibi comparare apud
Græcos instituat, porro philosophiæ deditum extemporales
orationes commendare et majoris fortunam facere quam
providentiam, atque temere dicentes quam consulto scri-
bentes habere sapientiores. Ego vero primum non pro-
sus improbavi quæ in scribendo versatur facultatem,
sed eam extemporalis facultate inferiorem esse censens ma-
jusque studium in dicendi artem conferendum esse opi-
nans, hæc disserui. Deinde autem scribendi facultate
nunc ego utor, non quod hanc summi facio, sed ut ea glo-
riantibus ostendam parvo me labore orationes ipsorum
obscurare posse et abolere. Præterea artis speciminum
in vulgus edendorum causa ad scribendum accedo. Nam
qui frequenter declamationibus meis adsunt, eo ipso velim
mei periculum faciant videantque an de proposito quovis
argumento scite eleganterque dicere valeam. Qui autem
sero tandem ad me audiendum venerunt nec antea unquam
me frequentarunt, iis scriptum aliquod exhibere cupio.
Hi enim quum aliorum orationibus assueti sint, ex tem-
pore dicentem me audientes fortasse non satis recte de
merito meo senserunt. Præterea incrementorum quæ in-

καί σημαῖα τῆς ἐπιδόσεως, ἣν εἰκὸς ἐν τῇ διανοίᾳ γίνεσθαι, παρὰ τῶν γραπτῶν λόγων ἐναργέστατα κατιδεῖν ἔστιν. Εἰ μὲν γὰρ βέλτιον αὐτοσχεδιάζομεν νῦν ἢ πρότερον, οὐ βράδιον ἐπικρίνειν ἐστὶ χαλεπαὶ γὰρ αἱ μνήμαι τῶν προειρημένων λόγων καθεστῆ-
 5 κασιν· εἰς δὲ τὰ γεγραμμένα κατιδόντας ὥσπερ ἐν κατοπτρῷ θεωρῆσαι τὰς τῆς ψυχῆς ἐπιδόσεις βράδιον ἔστιν. Ἐτι δὲ καὶ μνημεῖα καταλιπεῖν ἡμῶν αὐτῶν σπουδάζοντες καὶ τῇ φιλοτιμίᾳ χαριζόμενοι λόγους
 10 γράφειν ἐπιχειροῦμεν.

12. Ἄλλὰ μὴν οὐδ' ὡς εἰκῆ λέγειν παρακελυόμεθα, τὴν αὐτοσχεδιαστικὴν δύναμιν τῆς γραφικῆς προτιμῶν-
 15 τες, ἀξίον ἔστι πιστεῦναι. Τοῖς μὲν γὰρ ἐνθυμήμασι καὶ τῇ τάξει μετὰ προνοίας ἡγούμεθα δεῖν χρῆσθαι τοὺς
 18 ῥήτορας, περὶ δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων δῆλωσιν αὐτοσχεδιάζειν· οὐ γὰρ τοσαύτην ὠφέλειαν αἱ τῶν γραπτῶν λόγων ἀκριβείαι παραδιδόσασιν, ὅσον εὐκαιρίαν αἱ τῶν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λεγομένων δηλώσεις ἔχουσιν. Ὅστις οὖν ἐπιθυμῆι ῥήτωρ γενέσθαι δεινὸς ἀλλὰ μὴ ποιητῆς λόγων
 20 ἱκανός, καὶ βούλεται μᾶλλον τοῖς καιροῖς χρῆσθαι καλῶς ἢ τοῖς ὀνόμασι λέγειν ἀκριβῶς, καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν ἀκροαμένων ἐπίκουρον ἔχειν σπουδάζει μᾶλλον ἢ τὸν φθόνον ἀνταγωνιστῆν, ἔτι δὲ καὶ τὴν γνώμην εὐπορον καὶ τὴν μνήμην εὐλυτον καὶ τὴν λήθην ἀδη-
 25 λον κατεστάναι βούλεται, καὶ τῇ χρεῖα τοῦ βίου σύμμετρον τὴν δύναμιν τῶν λόγων κεκτῆσθαι πρόθυμός ἐστιν, οὗτος εἰκότως ἀν τοῦ μὲν αὐτοσχεδιάζειν ἀεὶ τε καὶ διὰ παντὸς ἐνεργῶν τὴν μελέτην ποιοῖτο, τοῦ δὲ γράφειν ἐν παιδιᾷ καὶ παρέργῳ ἐπιμελούμενος εὖ φρο-
 30 νεῖν κριθεῖη παρὰ τοῖς εὖ φρονοῦσιν.

ΓΟΡΓΙΟΥ ΕΛΕΝΗΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

127 Κόσμος πολεῖ μὲν εὐανδρία, σώματι δὲ κάλλος, ψυχῇ δὲ σοφία, πράγματι δὲ ἀρετή, λόγῳ δὲ ἀλήθεια· τὰ δ' ἐναντία τούτων ἄκοσμία. Ἄνδρα δὲ καὶ γυναῖκα καὶ λόγον καὶ ἔργον καὶ πόλιν καὶ πρᾶγμα χρῆ τὸ μὲν
 35 ἄξιον ἐπαινῶν ἐπαινῶ τιμᾶν, τῷ δὲ ἀναξίῳ μῶμον ἐπιθεῖναι· ἴση γὰρ ἀμαρτία καὶ ἀμαθία μέμφεσθαι τε τὰ ἐπαινετὰ καὶ ἐπαινῶν τὰ μωμητὰ. Τοῦ δ' αὐτοῦ ἀνδρὸς λέξαι τε τὸ δέον ὀρθῶς καὶ ἐλέγξαι τοὺς μεμφομένους Ἑλένην, γυναῖκα περὶ ἧς ἡμόφως καὶ ἡμό-
 40 ψηφος ἢ τε τῶν ποιητῶν ἀπάντων πίστις ἢ τε τοῦ ὀνόματος φήμη γέγονεν ἢ τε τῶν συμφορῶν μνήμη. Ἐγὼ δὲ βούλομαι λογισμὸν τινα τῷ λόγῳ δοῦς τὴν μὲν κακῶς ἀκούουσαν παῖσαι τῆς αἰτίας, τοὺς δὲ μεμφομένους ψευδομένους ἐπιδείξει, καὶ δεῖξαι τάληθῆς ἢ
 45 παῖσαι τῆς ἀμαθίας.

2. Ὅτι μὲν οὖν φύσει καὶ γένει τὰ πρῶτα τῶν πρῶτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἢ γυνὴ περὶ ἧς ὅδε ὁ λόγος, οὐκ ἀδελφον οὐδ' ὀλιγοῖς. Δῆλον γὰρ ὡς μητρὸς μὲν Ληδίας, πατρὸς δὲ τοῦ μὲν γενομένου θεοῦ, λεγο-
 50 μένου δὲ θνητοῦ, Τυνδάρεω καὶ Διός, ὧν ὁ μὲν διὰ τὸ εἶναι ἔδοξεν, ὁ δὲ διὰ τὸ φάναι ἡλέγθη, καὶ ἦν ὁ μὲν

genium capere consentaneum esse, indicia evidentissima e scriptis orationibus colligere licet. Nimirum an melius nunc quam antea ex tempore dicamus, dijudicare anceps est, quum pristinorum orationum memoria difficulter refo-cilietur; scripta autem inspicientes quasi in speculo quidnam virium ingenio accesserit, cerni facile potest. De-nique gloriæ studio impulsus et monumenta mei relinquere cupiens ad scribendas orationes accingor.

12. Ceterum ne quis crediderit, quum extemporalem facultatem scribendi arti præferamus, adhortari nos ut temere prorsus et inconsulte dicas. Nam sententias earum-que dispositionem præparandas oratori, verba duntaxat ex tempore inveniendâ esse censemus. Haud enim tantam scriptarum orationum concinnitas utilitatem affert, quam quæ e vestigio dicuntur habent opportunitatem. Quicumque igitur rhetor evadere cupit eximius, non vero verborum artifex mediocris, et temporum momentis uti solerter quam verbis bene distinctis loqui satius ducit, et benevolentiam auditorum mavult sociam quam invidiam labere adversariam, et mentem expeditam memoriâque facilem esse, et obliviones latere vult, et oratoriam facultatem vitæ usibus accommodatam comparare sibi studet: is jure merito extemporalem orationem acri et assidua exercita-tione coluerit, scribendo autem pomisi lusus causa et in subcessiva opera studens sanus esse apud sanos judica-bitur.

GORGIÆ HELENÆ LAUDATIO.

Urbem decent viri fortes, corpus pulchritudo, animum sapientia, factum virtus et sermonem veritas: horum autem contraria dedecent. Jam virum, feminam, sermo-nem, opus, urbem, factum decet, si laudem merentur, celebrare, si non merentur, reprehendere: est enim ejus-dem delicti atque inscitiae tum laudanda vituperare tum laudare vituperanda. Nec non ejusdem est et quod æquum sit dicere et eos refellere qui Helenam reprehendunt, de qua uno ore ac communi suffragio consentiunt et poetarum omnium fides et nominis fama et infortuniorum memoria. Verum ego firmis rationibus tum eam, quæ hactenus male audiit, culpa volo liberare, tum accusatores menda-cii convincere, atque aperta veritate inscitiam illorum lol-
 55 lere.

2. Ac primum generis ratione primas eam, de qua lo-quimur, inter viros ac mulieres tulisse, ne patrem: quidem est ignotum. Quis enim nescit ei matrem fuisse? Sedam patrem autem revera deum, verbo tenuis homine, Tyndarum ac Jovem, quorum alter quum esset pater, esse visus est, alter ex dictione deprehensus fuit, et quæ illi

ἀνδρῶν κράτιστος, ὃ δὲ πάντων τύραννος. Ἐκ τοιούτων δὲ γενομένη ἔσχε τὸ ἰσθῆεν κάλλος, ὃ λαθοῦσα ἢ λαθοῦσα ἔσχε. Πλείστας δὲ πλείστοις ἐπιθυμίας ἔρωτος ἐνεργάσατο, ἐνὶ δὲ σώματι πολλὰ σώματα συν-
 2 ἤγαγεν ἀνδρῶν ἐπὶ μεγάλοις μέγα φρονούντων, ὧν οἱ μὲν πλούτου μεγέθη, οἱ δὲ εὐγενείας παλαιᾶς εὐδοξίαν, οἱ δὲ ἀλικῆς οἰκειᾶς εὐεξίαν, οἱ δὲ σοφίας ἐπικτητῆτου δύναμιν ἔσχον, καὶ ἤχον ἅπαντες ὑπ' ἔρωτός τε φιλο-
 128 νείκου φιλοτιμίας τε ἀνικῆτου. Ὅστις μὲν οὖν καὶ
 10 οἱ δ' ὅτι καὶ ὅπως ἀπέπλησε τὸν ἔρωτα τὴν Ἑλένην λαθῶν, οὐ λέξω· τὸ γὰρ τοῖς εἰδόσι δ' ἴσασι λέγειν κίστιν μὲν ἔχει, τέρψιν δὲ οὐ φέρει. Τὸν χρόνον δὲ τῷ λόγῳ τὸν τότε νῦν ὑπερβάς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ μάλ-
 λοντος λόγου προθήσομαι, καὶ προθήσομαι τὰς αἰ-
 15 τίας οἱ δ' ἄς εἰκὸς ἦν γενέσθαι τὸν τῆς Ἑλένης εἰς τὴν Τροίαν στόλον.

3. Ἡ γὰρ τύχης βουλῆμασι καὶ θεῶν κελεύμασι καὶ ἀνάγκης ψηφίσμασιν ἐπραξεν ἢ ἐπραξεν, ἢ βία ἀρπασθεῖσα, ἢ λόγοις πεισθεῖσα, ἢ ἔρωτι ἀλοῦσα. Εἰ
 20 μὲν οὖν διὰ τὸ πρῶτον, οὐκ ἄξιός αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώ-
 μενος· θεοῦ γὰρ προθυμίας ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ ἀδύνατον κωλύειν. Πέφυκε γὰρ οὐ τὸ κρείσσον ὑπὸ τοῦ ἥσσονος κωλύεσθαι, ἀλλὰ τὸ ἥσσον ὑπὸ τοῦ κρείσ-
 25 σονος ἀρχεσθαι καὶ ἀγεσθαι, καὶ τὸ μὲν κρείσσον ἠγείσθαι, τὸ δὲ ἥσσον ἐπασθαι. Θεὸς δ' ἀνθρώπου κρείσσον καὶ βία καὶ σοφία καὶ τοῖς ἄλλοις. Εἰ οὖν τῇ τύχῃ καὶ τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀναθετέον, τὴν Ἑλένην τῆς δυσκλείας ἀπολυτέον. Εἰ δὲ βία ἤρπασθη καὶ ἀνόμως ἐβιάσθη καὶ ἀδίκως ὑβρίσθη, δῆλον ὅτι ὁ ἀρ-
 30 πάσας ἢ ὑβρίσας ἠδίκησεν, ἢ δὲ ἀρπασθεῖσα ἢ ὑβρι-
 σθεῖσα ἐδυστύχησεν. Ἄξιός οὖν ὁ μὲν ἐπιχειρήσας βάρβαρος βάρβαρον ἐπιχειρήμα καὶ λόγῳ καὶ νόμῳ καὶ ἔργῳ, λόγῳ μὲν αἰτίας, νόμῳ δ' ἀτιμίας, ἔργῳ δὲ ζυμίας τυχεῖν· ἢ δὲ βιασθεῖσα καὶ τῆς πατρίδος στα-
 35 ρηθεῖσα καὶ τῶν φίλων ὀφρανισθεῖσα πῶς οὐκ ἂν εἰκό-
 τως ἐλεηθεῖται μέλλον ἢ κακολογηθεῖται; Ὁ μὲν γὰρ ἔβρασε δεινὰ, ἢ δὲ ἔπαθε· δίκαιον οὖν τὴν μὲν οἰκτεῖ-
 ραι, τὸν δὲ μισῆσαι.

4. Εἰ δὲ λόγος ὁ παῖσας καὶ τὴν ψυχὴν ἀπατήσας,
 10 οὐδὲ πρὸς τοῦτο χαλεπὸν ἀπολογήσασθαι καὶ τὴν αἰ-
 τίαν ἀπολύσασθαι ἴδω. Λόγος δυνάστης μέγας ἐστίν, ὃς μικροτάτῳ σώματι καὶ ἀφανεστάτῳ θεϊότατα ἔργα ἀποτελεῖ· δύναται γὰρ καὶ φόβον παῦσαι καὶ λύπην ἀρελεῖν καὶ χαρὰν ἐνεργάσασθαι καὶ ἔλεον ἐπαυξῆσαι.
 15 Ταῦτα δὲ ὡς οὕτως ἔχει δεῖξω· δεῖ δὲ καὶ δοῆξ' δεῖξαι τοῖς ἀκούουσιν. Τὴν ποίησιν ἅπασαν καὶ νομίζω καὶ ὀνομάζω λόγον ἔχοντα μέτρον· ἥς τοὺς ἀκούοντας
 20 εἰσπύλλει καὶ φρίκη περίφοβος καὶ ἔλεος πολυδάκρυς καὶ πόθος φιλοπενθήας, ἐπ' ἄλλοτριῶν τε πραγμάτων καὶ
 25 σωματῶν εὐτυχίας καὶ δυσπραγίας ἰοῖόν τι πάθημα διὰ τῶν λόγων ἐπαθεν ἢ ψυχῆ. Φέρε δὲ πρὸς ἄλλον ἀπ' ἄλλου μεταστῶ λόγον. Αἱ γὰρ ἐνθεοὶ διὰ λόγων ἐπαδαὶ ἐπαγωγοὶ ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ λύπης γίνονται·
 30 συγγνωμένη γὰρ τῇ δόξῃ τῆς ψυχῆς ἢ δύναμιν τῆς ἐπι-

virorum optimus, hic omnium dominus. Ex quibus prognata quum esset, divinam habuit pulchritudinem, quam non obscure tulit. Quare multam in multis effectit libidinem, atque uno corpore multa virorum corpora conduxit, qui magnas ob res magnifice sibi placerent, atque alii divitiarum copia, alii antiqua nobilitate, nonnulli propria fortitudine, quidam conquisita pollerent prudentia, qui omnes per amorem contentiosum et invictum studium convenerunt. Et quis quidem ac quare quoque pacto amorem expleverit qui Helenam accepit, non dicam : etenim qui quæ nota sunt narrant, ut fidem meretur, ita delectationem non affert. Ceterum illo tempore nunc rejecto ad initium sermonis alterius progrediar, et causas eas, propter quas in Trojam Helena videri possit navigasse, exponam.

3. Etenim vel fortunæ imperio ac deorum jussu et necessitatis nutu fecit ea quæ fecit, vel vi rapta, vel persuasa verbis, vel amore capta. Quodsi ergo primum recipimus, non meretur culpari : non enim potest humana providentia divinum impedire consilium : nec enim solet ab infirmiore potior impediri, sed ab hoc ille regi atque duci, præcedente potiore, sequente infirmiore. Deus autem homini et vi præstat et prudentia et rebus ceteris. Quodsi igitur deo atque fortunæ tribuenda est causa, infamia Helena liberanda. Sin est violenter rapta et contra leges violata et injuste contumelia affecta, raptorem aut stupratorem peccasse fit manifestum, quæ rapta vero aut stuprata est, infortunium subisse. Quod si sic est, is quidem, qui barbarus barbarum suscepit facinus tum verbo tum lege tum facto, et per verbum culpa et per legem infamia et per factum multa puniri debet; quæ autem violata fuit et patria atque amicis orbata, non potius misericordiam consequi quam convitiam meretur? Nam ille gravia perpetravit, hæc tulit : quapropter hæc miserari, illum decet odisse.

4. Verum si sermo persuasit ac mentem decepit, hoc quoque facile his verbis excusari et dilui potest. Magnus est imperator sermo, qui minimo et obscurissimo corpore divinissimas res perficit; nam et metum finire et dolorem auferre potest, nec non efficere gaudium et augere misericordiam. Hæc autem ita se habere nunc ostendam. Oportet vero audientium præjudiciis succurrere. Equidem poesin omnem et existimo et voco mensura constantem sermonem, cujus auditores horrore sollicito et lacrymosa misericordia et desiderio replentur ad luctum proclivi, sic ut ex aliena felicitate vel infelicitate proprie per sermonem afficiatur animus : sed ege ad alium sermonem nos convertamus. Etenim divinæ sermonum epodi tum delectationem afferunt tum dolorem auferunt : vis enim carminis cum animi opinione conjuncta fascino eum demulcet quo-

δῆς θέλξει καὶ ἔπεισα καὶ μετέστησεν αὐτὴν γοητεία· γοητείας δὲ καὶ μαγείας δισσαὶ τέχναι εὐρηγνται, αἱ εἰσι ψυχῆς ἀμαρτήματα καὶ δόξης ἀπατήματα. Ὅσοι δὲ δσοὺς περιδων καὶ ἔπεισαν καὶ πείθουσι δὲ ψευδοῦ λόγον πλάσαντες! εἰ μὲν γὰρ πάντων περὶ πάντων εἶχον τῶν παροισχόμενων μνήμην τῶν τε παρόντων [ἐννοίαν] τῶν τε μελλόντων πρόνοιαν, οὐκ ἂν ὁμοίως ὁμοίως ἦν ὁ λόγος· ἐπεὶ τὰ νῦν γε οὐτε μνησθῆναι τὸ παροισχόμενον οὐτε σκέψασθαι τὸ παρὸν οὐτε μαντεύσασθαι τὸ μέλλον

10 εὐπόρως ἔχει, ὥστε περὶ τῶν πλείστων οἱ πλείστοι τὴν δόξαν σύμβουλον τῇ ψυχῇ παρέχονται. Ἡ δὲ δόξα σφαλερὰ καὶ ἀβεβαίος οὕσα σφαλεραῖς καὶ ἀβεβαίοις ἀτυχίαις περιβάλλει τοὺς αὐτῇ χρωμένους. Τίς οὖν αἰτία κωλύει καὶ τὴν Ἑλένην ὁμοίως ἦλθεν ὁμοίως ἄνου νεάν οὕσαν ὥσπερ εἰ βιατήριον βίᾳ ἤρπασθη· τὸ γὰρ τῆς πειθοῦς ἔξειν, ὁ δὲ νοῦς. Καίτοι εἰ ἄνάγκη ὄνειδος ἔξει μὲν οὐ, τὴν δὲ δύναμιν τὴν αὐτὴν ἔχει. Λόγος γὰρ τὴν ψυχὴν ὁ πείσας, ἣν ἔπεισεν, ἠνάγκασε καὶ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις καὶ συναινέσαι τοῖς

20 ποιοιμένοις. Ὁ μὲν οὖν πείσας ὡς ἀναγκάσας ἀδικεῖ, ἡ δὲ πεισθεῖσα ὡς ἀναγκασθεῖσα τῷ λόγῳ μάτην ἀκούει κακῶς. Ὅτι δ' ἡ πειθὴ προσιοῦσα τῷ λόγῳ καὶ τὴν ψυχὴν ἐτυπώσατο ὅπως ἐβούλετο, χρὴ μαθεῖν πρῶτον μὲν τοὺς τῶν μετεωρολόγων λόγους, ὅτι τινες

25 δόξαν ἀντὶ δόξης τὴν μὲν ἀφιλόμοινοι τὴν δ' ἐνεργασάμενοι τὰ ἀθλα καὶ ἀπίστα φαίνεσθαι τοῖς τῆς δόξης ὁμμασιν ἐποίησαν, δεύτερον δὲ τοὺς ἀναγκαίους διὰ λόγων ἀγῶνας, ἐν οἷς εἷς λόγος πολλὴν ὄχλον ἑτερψε καὶ ἔπεισε τέχνη γραφεῖς, οὐκ ἀληθείᾳ λεχθεῖς, τρίτον φιλοσοφῶν λόγων ἀμιλλας, ἐν αἷς δείκνυται καὶ γνώμης τάχος ὡς εὐμετάβολον ποιεῖ τὴν τῆς δόξης πίστιν. Τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ἔχει ἡ τε τοῦ λόγου δύναμις πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς τάξιν ἡ τε τῶν φαρμάκων τάξις πρὸς τὴν τῶν σωμάτων φύσιν. Ὡσπερ γὰρ τῶν φαρμάκων

35 ἀλλοὺς ἄλλα χυμοὺς ἐκ τοῦ σώματος ἐξάγει, καὶ τὰ μὲν νόσου τὰ δὲ βίου παύει, οὕτω καὶ τῶν λόγων οἱ μὲν ἐλύπησαν, οἱ δὲ ἑτερψαν, οἱ δὲ ἐφόδησαν, οἱ δὲ εἰς θάρρος κατέστησαν τοὺς ἀκούοντας, οἱ δὲ πειθοῖ τινὶ κακῇ τὴν ψυχὴν ἐφαρμάκευσαν καὶ ἐξεγοήτευσαν.

40 5. Καὶ ὅτι μὲν, εἰ λόγῳ ἐπείσθη, οὐκ ἠδίκησεν ἀλλ' ἠτύχησεν, εἰρηγται· τὴν δὲ τετάρτην αἰτίαν τῶν τετάρτων λόγῳ διέξειμι. Εἰ γὰρ ἔρωσ ἦν ὁ ταῦτα πράξας, οὐ χαλεπῶς διαφεύζεται τὴν τῆς λεγομένης γεγονένης ἀμαρτίας αἰτίαν· ἀ γὰρ δρῶμεν, ἔχει φύσιν

45 οὐχ ἦν ἡμεῖς θέλομεν ἀλλ' ἦν ἕκαστον ἔτυχ'· διὰ δὲ τῆς ὀψεως ἡ ψυχὴ κὰν τοῖς τρόποις τυποῦται. Αὐτίκα γὰρ δταν πολέμια σώματα καὶ πολέμιοι ἐπὶ πολέμια ὀπλίσαι κόσμον χαλκοῦ καὶ σιδήρου, τοῦ μὲν ἀλεξητήριον τοῦ δὲ προβλήματα, θεάσθηται ἡ ὄψις, ἐταράχθη

50 καὶ ἐτάραξε τὴν ψυχὴν, ὥστε πολλάκις ἀκινδύνου τοῦ μέλλοντος ὄντος φεύγουσιν ἐκπλαγέντες· ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ νόμου διὰ τὸν φόβον ἐξωκίσθη τὸν ἀπὸ τῆς ὀψεως, ἥτις ἐλθοῦσα ἐποίησεν ἀμελήσαι καὶ τοῦ καλοῦ τοῦ διὰ τὸν νόμον κρινόμενου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ

que vult transfert. Sunt autem magiæ et fascinandi artes duæ, quæ in animi delictis et opinionis captationibus consistunt. Quot porro quam multis quantas res confectis verbis et persuaserunt et persuadent! Etenim si omnes omnium præterita meminissent tum intelligerent præsentia, tum futura præviderent, non similiter similis foret oratio. Nunc certe nec præterita meminisse nec intelligere præsentia nec futura prævidere facile quispiam potest, adeo ut plerique homines opinionem in rebus plerisque in consilium adhibeant. Ea vero cum lubrica sit et incerta, lubricis et incertis infortuniis nos implicat. Quid igitur vetat quo minus Helenam quoque [dicamus ab imprudente qui advenit juvene, quum ipsa quoque juvenilis imprudentiæ esset, precum quasi vi raptam esse? Nam persuasio, cui cedit mens, cogendi actionis probum quidem non habet, sed vim habet quam illa eandem?] Qui enim animo sermo persuaserat, eam cui persuaserat, et verbis credere et factis coegit assentiri. Quo fit, ut qui persuasit, quasi coegisset, peccaverit; quæ persuasione quasi coacta fuit, immerito male audiat. Jam persuasionem cum sermone conjunctam animum quoque in omnem mutasse formam, ex eorum oratione primum, qui de rebus sublimibus disputant, licet cognoscere, qui opinione alia sublata alia effecta res incertas et incredibiles opinionibus oculis approbant; tum ex necessariis concertationibus, cum oratio una, quam conscripsit ars, non dictavit veritas, ingentem turbam delectat eisque quidvis persuadet; denique e philosophicis disputationibus, in quibus opinionis mutabilitas omnibus patet. Atque eandem habet in animo vim sermo, quam in corpore venenum. Quem admodum enim venena alia alios humores corpori demunt, et nunc morbum nunc vitam auferunt, ita sermones alii dolorem, alii delectationem, nonnulli metum, quidam confidentiam afferunt, aliqui etiam persuasionem non recta animum inficiunt atque fascinant.

5. Atque illam quidem, si verbis est persuasa, non improbam sed infelicem fuisse declaratum est: nunc autem quartam causam quarta ratione persequar. Etenim si amor hæc effecit, non difficulter culpam, quæ commissa dicitur, effugiet. Quæ enim videmus, non eam quam nos volumus naturam habent, sed quam singulis casus obtulit. Adspectus autem varie animum afficit. Nam hostilia corpora atque armaturam bellicam ex ære ferroque factam ad vim inferendam et arcendam si adspectus percepit, perturbatur et perturbat animum; unde fit, ut sæpe, etsi eventus periculo sit cariturus, nonnulli perculti fugiant: fortis enim legis veritas metu expellitur quem adspectus affert, cujus adventus et honesti quod lex proponit, et utilius quod per jus consequimur, adducit contemptum. Quid

τοῦ διὰ τὴν θέτην γινομένου. Ἦδη δὲ τινες ἰδόντες φοβερὰ καὶ τοῦ παρόντος ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ φρονήματος ἐξίστησαν· οὕτως ἀπίσθεαι καὶ ἐξήλασαν ὁ φόβος τὸ νόημα. Πολλοὶ δὲ καὶ ματαίοι πόνοι καὶ δειναῖς νόσοις καὶ δυσάτοις μανίαις περιέπεσον· οὕτως εἰκόνας τῶν δρωμένων πραγμάτων ἢ ὄψις ἐνέγραψεν ἐν τῷ φρονήματι. Καὶ τὰ μὲν δειματοῦντα παλλὰ μὲν παραλείπεται, ὁμοία δ' ἐστὶ τὰ παραλειπόμενα ὡς ἅπαν τὰ λεγόμενα. Ἀλλὰ μὴν οἱ γραφεῖς θῆαν ἐκ πολλῶν 10 χρωμάτων καὶ σωμάτων ἐν σώμα καὶ σχῆμα τελείως ἀπεργάζωνται, τέρπουσι τὴν ὄψιν. Ἡ δὲ τῶν ἀνδριάντων ποίησις καὶ ἡ τῶν ἀγαλμάτων ἐργασία ὅσον ἡδέϊαν παρίσχει τοῖς ὁμμασιν. Ὅστω τὰ μὲν λυτεῖν τὰ δὲ ποθεῖν κέρυκε τὴν ὄψιν. Πολλὰ δὲ πολλῶν ἔρωτα καὶ πόθον ἐνεργάζεται πραγμάτων καὶ σωμάτων. Εἰ οὖν τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου σώματι τὸ τῆς Ἑλένης ὄμμα ἡσθὲν προθυμίαν καὶ ἀμιλλαν ἔρωτος τῇ ψυχῇ παρέδωκε, τί θαυμαστόν; ὅς εἰ μὲν θεὸς θεῶν [ἔχει] θείαν δύναμιν, πῶς ἂν ὁ ἥσων εἴη τοῦτον ἀπίσασθαι καὶ ἀμύνασθαι 20 δυνατός; εἰ δ' ἐστὶν ἀνθρώπινον νόημα καὶ ψυχῆς ἀγνώμη, οὐχ ὡς ἀμάρτημα μεμπτόν ἄλλ' ὡς ἀτύχημα νομιστόν· ἤλθε γὰρ ὡς ἤλθε τύχης ἀγρεύμασιν, οὐ γνώμης βουλεύμασι, καὶ ἔρωτος ἀνάγκαις, οὐ τέχνης παρασκευαίς.

6. Πῶς οὖν χρὴ δίκαιον ἡγήσασθαι τὸν τῆς Ἑλένης μῶμον, ἥτις εἴτ' ἐρασεῖσα εἴτε λόγῳ πεισθεῖσα εἴτε βίᾳ ἐρασεῖσα εἴτε ὑπὸ θείας ἀνάγκης ἀναγασθεῖσα ἐπραξεν ἢ ἐπραξε, πάντως διαφαύγει τὴν αἰτίαν;

7. Ἀπειλὸν τῷ λόγῳ δύσκειαν γυναικὸς, ἐνέμεινα τῷ νόμῳ θν εἰδέμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἐπειράθη καταλύσαι μῶμου ἀδικίαν καὶ δόξης ἀμαθίαν, ἐβουλήθη γράφει τὸν λόγον Ἑλένης μὲν ἐγκώμιον, ἐμὸν δὲ καίγειον.

ΓΟΡΓΙΟΥ ΥΠΕΡ ΠΑΛΑΜΗΔΟΥΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

187 Ἡ μὲν κατηγορία καὶ ἡ ἀπολογία κρίσις οὐ περὶ θανάτου γίνεται· θάνατον μὲν γὰρ ἢ φύσις φανερῆ τῇ ψήφῳ πάντων καταψηφίσαστο τῶν θνητῶν ἥ περ ἡμέρα 20 ἐγένετο· περὶ δὲ τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς τιμῆς ὁ κίνδυνός ἐστι, κότερά με χρὴ δίκαιός ἀποθανεῖν ἢ μετ' ἀνεῖδῶν μεγίστων καὶ τῆς αἰσχίστης αἰτίας βιαίως ἀποθανεῖν. Δισσῶν δὲ τούτων ὄντων τοῦ μὲν θίου ὑμεῖς κρατεῖτε, τοῦ δ' ἐγώ, τῆς μὲν δίκης ἐγώ, τῆς δὲ βίας ὑμεῖς. Ἀπακτεῖναι γὰρ με δυνησθε βουλόμενοι βραδύως· κρατεῖτε γὰρ καὶ τούτων, ὧν οὐδὲν ἐγώ τυγχάνω κρατῶν. 30 Εἰ μὲν οὖν ὁ κατήγορος Ὀδυσσεύς ἢ σαρκῶς ἐπιστάμενος προδιδόντα με τὴν Ἑλλάδα τοῖς βαρβάροις ἢ δολῶν γε ὅστω ταῦτα ἔχειν ἐποίειτο τὴν κατηγορίαν οἱ εὐνοῖαν τῆς Ἑλλάδος, ἀριστος ἂν ἦν ὁ ἀνὴρ· πῶς γὰρ οὐ, ὅς γε σώζει πατρίδα, τοκίας, τὴν πᾶσαν Ἑλλάδα, ἐτι δὲ πρὸς τοῦτος τὸν ἀδικούντα τιμωρούμενος; εἰ δὲ φθόνῳ ἢ κακοτεχνίᾳ ἢ πικροῦργίᾳ συνέθηκε ταύτην τὴν αἰτίαν, ὅσπερ οἱ εἰκίνα κράτιστος ἂν ἦν

ORATORES II.

quod non raro quidam visis rebus tremendis presentem statim animum perdiderunt : adeo mentem abegerat motus atque exstinxerat. Multi quoque in vanos dolores ac graves morbos et insanabiles furores inciderunt : usque eo rerum conspectarum imagines animo adspectus impresserat. Atque ea quidem quae terrorem incutiant ut a me omituntur multa, ita similiter ac superiora se habent. Quum autem e multis coloribus atque corporibus unum corpus atque unam figuram perfectam pictores effecerint, oculos delectant. Porro simulacrorum et statuarum conspectio oculis suavissima esse solet. Sic aliud fugere, aliud adspectum desiderare facit. Ac multarum rerum et corporum amore atque desiderio multi tenentur. Quodsi ergo Alexandri corpore delectatus Helenae oculis amoris fervorem animo concessit, quam ea res admirationem habet? Quapropter sive deus divina potestate utitur, quomodo hunc inferior possit repellere? Sive humanus est morbus et animi ignorantia, non pro peccato culpandum hoc, verum pro infortunio est habendum; venit enim uti venit sortis captationibus, non mentis consillis, et amoris necessitate, non artis apparatu.

6. Quis igitur Helenae reprehensionem justam existimet, quae, sive amore capta sive verbis persuasa sive vi rapta sive divina necessitate fecerit quae fecit, culpam prorsus evadat?

7. Sestuli verbis mulieris infamiam, quam initio sermonis legem constitueram servavi, reprehensionis injustitiam et opinionis imperitiam evertere sum conatus, orationem volui conscribere, quae ut Helenae laudi, ita mihi esset ludicro.

PRO PALAMEDE APOLOGIA.

Nec accusatio, nec defensio, iudices, causa capitis instituitur, quandoquidem ejus unumquemque mortaliū natura, qua die natus est, manifesto damnavit suffragio : verum honor agitur et infamia, rectene mihi an turpissime sit et maximo cum flagitio violenter moriendum. Quae quum duo sint, alterum in vestra est, alterum in mea potestate : vos enim vi potestis uti, ego quod rectum sit tueri. Etenim non difficulter me poteritis, si voletis, occidere, quoniam eo valetis, quod mihi deest, imperio. Ac si quidem Ulysses accusator, vel meam proditorem compertam habens vel ita se rem habere existimans, Graeciae studio accusationem institueret, optimus mehercule vir esset — quippe qui patriam, parentes totamque servaret Graeciam atque insuper sentem puniret — : sed per invidiam et malignitatem crimen hoc confinxit, ut illo modo optimus, ita hoc pessimus deprehenditur. Sed ego

11.

35 ἀνὴρ, οὕτω δὲ ταῦτα κάκιστος ἀνὴρ. Περὶ τούτων δὲ ἔγωγε πόθεν ἀρξάμαι; τί δὲ πρῶτον εἶπω; ποί δὲ τῆς ἀπολογίας τράπτωμαι; αἰτία γὰρ ἀνεπίδεικτος ἐκπληξιν ἐμφανῆ ἐμποιεῖ, διὰ δὲ τὴν ἐκπληξιν ἀπορεῖν ἀνάγκη τῷ λόγῳ, ἂν μὴ τι παρ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς παρουσίας ἀνάγκης μάθω, διδασκάλων ἐπικινδυνωτέρων ἢ κοριμωτέρων τυχῶν. Ὅτι μὲν οὖν οὐ σαφῶς ὁ κατηγορὸς κατηγορεῖ μου, σαφῶς οἶδα· σύν-
40 οἶδα γὰρ ἑμαυτῷ σαφῶς οὐδὲν τοιοῦτον πεποιηκῶς· οὐδὲ που ἔστιν ἄλλος ἂν εἰδείη τις τὸ μὴ γενόμενον. Εἰ δὲ οἰόμενος οὕτω ταῦτα ἔχειν ἐποιεῖτο τὴν κατηγορίαν, οὐκ ἀληθῆ λέγειν διὰ δισσῶν ὑμῖν ἐπιδείξω τρόπων. Οὕτε γὰρ βουληθεὶς ἐδυνάμην ἂν οὔτε δυνάμενος ἐβουλήθην ἔργοις ἐπιχειρεῖν τοιούτοις.

2. Ἐπὶ τούτων δὲ τὸν λόγον εἶμι πρῶτον, ὡς ἀδύνατός εἰμι τοῦτο πράττειν. Ἔδει γὰρ τινα πρῶτον 188 ἀρχὴν γενέσθαι τῆς προδοσίας, ἣ δὲ ἀρχὴ λόγος ἂν εἴη· πρὸ γὰρ τῶν μελλόντων ἔργων ἀνάγκη λόγους γίνεσθαι πρότερον. Λόγοι δὲ πῶς ἂν γένοιτο μὴ συνουσίας τινος γενομένης; συνουσία δὲ τίνα τρόπον γένοιτ' ἂν μὴτ' ἐκείνου πρὸς ἐμὲ πέμψαντος μήτε παρ' ἐμοῦ πρὸς ἐκείνου ἐλθόντος; οὐδὲ παραγγελία διὰ γραμματέων ἀφίκεται ἄνευ τοῦ φέροντος. Ἀλλὰ δὴ τοῦτο μὲν
5 λόγῳ δυνατὸν γενέσθω· καὶ δὴ τοίνυν σύνειμι καὶ σύνεστι, κάκεινος ἐμοὶ κάκεινῳ ἐγώ. Τίνα τρόπον; τίτι τίς ὢν; Ἑλλην βαρβάρῳ. Πῶς ἀκούων καὶ λέγων; πότερα μόνος μόνῳ; ἀλλ' ἀγνοήσομεν τοὺς ἀλλήλων λόγους. Ἀλλὰ μεθ' ἐρμηνέως; τρίτος ἄρα μάρτυς γίνεταί τῶν κρύπτεσθαι δεομένων. Ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦτο γενέσθω, καίτερον οὐ γενόμενον. Ἔδει δ' ἐμὲ τούτων
10 πίστιν δοῦναι καὶ δεξασθαι. Τίς οὖν ἂν ᾦν ἡ πίστις; πότερον ὄρκος; τίς οὖν ἐμοὶ τῷ προδότη πιστεύειν ἐμελλεν; ἀλλ' ὁμηροὶ τινες; οἷον ἐγὼ τὸν ἀδελφὸν ἰδοῦν' ἂν (οὐ γὰρ εἶχον ἄλλον), ὁ δὲ βάρβαρος τῶν υἱέων τινά· πιστότατα γὰρ ἂν ᾦν οὕτως ἐμοὶ τε παρ' ἐκείνου ἐκείνῳ τε παρ' ἐμοῦ. Ταῦτα δὲ γινόμενα πᾶσιν ὑμῖν ἂν ᾦν φανερά. Φήσιν τις ὡς χρήμασι τὴν πίστιν ἐποιούμεθα, ἐκείνος μὲν δίδους, ἐγὼ δὲ λαμβάνων. Πότερον οὖν ὀλίγους; ἀλλ' οὐκ εἰκὸς ἀντὶ μεγάλων
15 ὑπευρημάτων ὀλίγα χρήματα λαμβάνειν. Ἀλλὰ πολλὰ; τίς οὖν ᾦν ἡ κομιδὴ; πῶς δ' ἂν ἐκόμισεν; εἷς ἢ πολλοί; πολλῶν γὰρ κομιζόντων πολλοὶ ἂν ᾦσαν οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιβουλῆς, ἐνὸς δὲ κομιζόντος οὐκ ἂν πολὺ τι τὸ φερόμενον ᾦν. Πότερα δὲ ἐκόμισαν ἡμέρας ἢ νυκτός; νυκτός; ἀλλὰ πολλὰ καὶ πυκναὶ φυλακαί, οἳ ὢν οὐκ ἔστι λαθεῖν. Ἀλλὰ ἡμέρας; ἀλλὰ γε τὸ
20 φῶς παλεμῆι τοῖς τοιούτοις. Εἶεν. Ἐγὼ δ' ἐξεληθὼν ἐδεξάμην, ἢ ἐκείνος ὁ φέρων εἰσῆλθεν; ἀμφοτέρω γὰρ ἄπορα. Λαβὼν δὲ δὴ πῶς ἂν ἐκρυψα καὶ τοὺς ἔνδον καὶ τοὺς ἔξω; ποῦ δ' ἂν ἐθήκα; πῶς δ' ἂν ἐφύλαξα; χρώμενος δ' ἂν φανερὸς ἐγενόμην· μὴ χρώμενος δὲ τί ἂν ὠφελοῦμην ἀπ' αὐτῶν; Καὶ δὴ τοίνυν γενέσθω καὶ τὰ μὴ γενόμενα. Συνήλομεν, εἶπομεν, ἠκούσαμεν,
25 χρήματα παρ' αὐτοῦ ἔλαβον, ἔλαθον λαβῶν, ἐκρυψα.

unde incipiam? quid primum dicam? ad quam defensionis partem me vertam? Et enim crimen immane terrorem gravem parit; is porro dicendi affert inopiam, nisi quid veritas et necessitas suppeditent, periculosiores quam abundantiores magistræ. Ac primum quidem accusatorem nihil habere compertum certo scio: nihil enim tale facere me compertum habeo; neque quod factum non est scire quisquam possit. Sin opinione ductus accusavit, deus cum rationibus non recte putare docebo. Nam neque si voluisssem, potuisssem, neque si potuisssem, ea facere voluisssem.

2. Primum autem non posse me ostendam. Oportebat enim aliquod præcedere proditiōnis initium, idque fuisse colloquium: siquidem factis verba necesse est anteceder. Quomodo autem verba sine conventu fierent? quomodo porro conventus haberetur, cum nec illa ad me nec ego ad illum quenquam misissem? neque etiam per literas quicquam absque tabellario nuntiatum est. Sed ut hoc fieri posse demus; atque una colloquamur. Quomodo? quis cum quo? Græcus cum barbaro. Quo pacto audiam aut loquar? an solus cum solo? neuter alterum intelligi. An per interpretem? Tertius ergo rerum fit occultandarum testis. At ut hoc quoque demus, quamvis est falsum. Fides postea danda fuit et accipienda. Quamnam ea fuisset? Jusjurandum? quis erat mihi proditori crediturus? An obsides? Ut si ego fratrem dedissem — quoniam alium non habebam, — barbarus aliquem ex liberis: hæc enim inter nos fidem peperissent maximam. Verum ea vobis fuissent omnibus aperta. Sed aliquis pecunias intercessisse dicet, quas ille dederit, ego acceperim. Utrum paucas? Non erat æquum paucas pro magno accipere ministerio. An multas? Quomodo sunt igitur perlate? Per unum, an per plures? Si multi pertulerunt, multi fuerunt insidiarum testes; si unus, non multum facti altum. Jam quando pertulerunt? Interdiu an noctu? Noctu? Multas et frequentes excubias nemo possit latere. Interdiu? Lucem hæc res exosæ sunt. Deinde egressus ego accepi, an ille ad me est ingressus? Nam utrumque est absurdum. Acceptas vero qua ratione et familiares et alios celavissem? ubi deposuissem? quomodo servassem? Sive uterer, manifestus fiebam? sive non uterer, quid proderat? Verum sint ea, quæ nunquam accidere, facta. Convenimus, locuti somus, audivimus, pecuniam accepi,

Ἔδει δὴκου πράττειν ὧν ἕνεκα ταῦτα ἐγένετο. Τοῦτο τοίνυν ἔτι τῶν εἰρημίων ἀπορώτερον. Πράττων μὲν γὰρ αὐτὸς ἔπραττον ἢ μεθ' ἑτέρων. Ἄλλ' οὐχ ἑνὸς ἢ πρᾶξις. Ἄλλα μεθ' ἑτέρων; τίνων; δηλονότι τῶν συνόντων. Πότερον ἐλευθέρων ἢ δούλων; ἐλευθέρους μὲν γὰρ ὑμῖν σύνοιμι. Τίς οὖν ὑμῶν ξύνοις; λεγέτω. Δούλους δὲ πῶς οὐκ ἄπιστον; ἐκόντες γὰρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ
 10 χειμαζόμενοι τε δι' ἀνάγκην κατηγοροῦσιν. Ἡ δὲ πρᾶξις πῶς ἐγένετο; δηλονότι τοὺς πολεμίους εἰσαγαγεῖν ἔδει κρείττονας ὑμῶν ἢ περ ἀδύνατον. Πῶς ἂν οὖν εἰσῆγαγον; πότερα διὰ πωλῶν; ἀλλ' οὐκ ἐμὸν ταύτας οὔτε κλειεῖν οὔτε ἀνοίγειν, ἀλλ' ἠγεμόνες κύριοι τούτων. Ἄλλ' ὑπὲρ τειχέων [διὰ] κλίμακος; οὐ μὲν οὖν ἄπαντα γὰρ πλήρη φυλάκων. Ἄλλα διαλῶν τοῦ τείχους; ἄσπασιν ἄρα φανερά γένοιτ' ἂν. Ὑπαίθριος
 15 γὰρ ὁ βίος· στρατόπεδον γὰρ ἔστιν ἐν ὄπλοις, ἐν αἷς [πάντες] πάντα ὁρῶσι καὶ πάντες ὑπὸ πάντων ὁρῶνται. Πάντως ἄρα καὶ πάντῃ πάντα πράττειν ἀδύνατον ἦν μοι.

3. Σκέψασθε κοινῇ καὶ τόδε. Τίνος ἕνεκα προσῆκε βουλευθῆναι ταῦτα πράττειν, εἰ μάλιστα πάντων ἐδυναμίην; οὐδεὶς γὰρ βούλεται προῖκα τοὺς μεγίστους κινδύνους κινδυνεύειν οὐδὲ τὴν μεγίστην κακότητα εἶναι χάριστος. Ἄλλ' ἕνεκα τοῦ; καὶ αὐθὶς πρὸς τόδ'
 10 ἐπάνεμι. Πότερον τοῦ τυραννεῖν ὑμῶν ἢ τῶν βαρβάρων; ἀλλ' ὑμῶν ἀδύνατον τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον, οἷς ὑπάρχει ἄπαντα μέγιστα, προγόνων ἀρεταί, χρημάτων πλῆθος, ἀριστεία, ἀλκή φρονημάτων, βασιλεία πόλεων. Ἄλλα τῶν [βαρβάρων]; ὁ δὲ παραδώσων τίς; ἐγὼ δὲ ποίᾳ δυνάμει παραλήσομαι Ἑλλην βαρβάρους, εἰς ὃν πολλοὺς; πείσας ἢ βιασάμενος; οὔτε
 15 ἢ γὰρ εὐκίνοις κεισθῆναι βούλοιντ' ἂν, οὔτ' ἐγὼ βιάσασθαι δυνάμην. Ἄλλ' ἴσως ἐκόντες ἐκόντι παραδώσουσι, μισθὸν τῆς προδοσίας ἀντιδίδόντες; ἀλλὰ γε ταῦτα κολῆς μωρίας καὶ πιστεῦσαι καὶ δεῖξασθαι· τίς γὰρ ἂν ἔλοιτο δουλείαν ἀντ' ἐλευθερίας, ἀντὶ τοῦ κρατίστου τὸ χάριστον; εἴποι τις ἂν ὅτι πλοῦτου καὶ χρημάτων ἔρασθεις ἐπιχειρήσα τούτοις. Ἄλλα χρήματα μὲν
 20 μέτρια κέρτημαι, πολλῶν δὲ οὐδὲν δέομαι. Πολλῶν γὰρ δέονται χρημάτων οἱ πολλὰ δαπανῶντες, οὐχ οἱ κρείττονας τῶν τῆς φύσεως ἡδονῶν, ἀλλ' οἱ δουλεύοντες ταῖς ἡδοναῖς καὶ ζητοῦντες ἀπὸ πλοῦτου καὶ μεγαλοπρεπείας τὰς τιμὰς κτᾶσθαι. Τούτων δὲ ἐμοὶ πρόσθετον οὐδὲν. Ὡς δ' ἀληθῆ λέγω, μάρτυρα πιστὸν παρέξομαι τὸν παροιχόμενον βίον· τῷ δὲ μάρτυρι μάρτυρες
 25 ὑμεῖς ἦτε· σύνεστε γὰρ μοι, διὸ σύνιστε ταῦτα. Καὶ μὴ οὐδ' ἂν τιμῆς ἕνεκα τοιούτοις ἔργοις ἀνὴρ ἐπιχειρήσει καὶ μέσως φρόνιμος. Ἄπ' ἀρετῆς γὰρ ἀλλ' οὐκ ἀπὸ κακότητος αἱ τιμαί· προδοτῆ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀνδρὶ πῶς ἂν γένοιτο τιμῆ; πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ τιμῆς ἐτύχησιν ἑνὸς ἂν ἐπιμύμητον γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐντιμοτάτοις ὑπὸ τῶν ἐντιμοτάτων, ὑφ' ὑμῶν ἐπὶ σοφίᾳ. Καὶ
 30 ἡν οὐκ ἀσφαλές, ὧν οὖν ἕνεκά τις ἂν ταῦτα πράξει. Ἦξει γὰρ ὁ γε προδοτῆς πολέμιος, τῷ νόμῳ, τῇ δίκῃ,

acceptam celavi. Jam id, cujus haec firibant causa, peragendum erat. At id etiam est quam superiora incertius. Quod enim agebam, solus an cum aliis agebam? Non est unius opus. Cum aliis? Quibus horum? Cum iis qui aderant. Servis an liberis? Ac vestrum quidem qui estis liberi dicat quisquam, si quid novit. Servi autem fidem non merentur: siquidem et ultro propter libertatem et malo coacti accusant. Jam res ut accidit? Nempe hostes vobis potentiores erant introducendi: quod est factu difficile. Quomodo igitur introduxissem? Per portas? Eas mihi neque claudere neque aperire permissum est, verum a duobus curantur. An ultra muros per scalas? Omnia sunt excubiis plena. An denique muri parte dejecta? Id omnibus fuisset conspicuum, quandoquidem sub divo in castris degitar, atque omnium visui patent omnia. Quo fit, ut omnino nihil efficere potuerim.

3. Nunc etiam illud simul considerate, cur haec agere velle debuerim. Nemo gratis maximum subit discrimen, nec turpissimum committit scelus. Utrum igitur vobis an barbaris ut imperarem? Vobis non poteram, qui tot ac tales estis, quibusque omnia suppetunt maxima, majorum virtutes, opum copia, fortitudo, magnanimitas, urbium dominia. An [barbaris]? Quis traderet imperium? Quibus ego viribus acciperem barbaros Graecus, multos unus? Persuasione an vi? Nam nec illi possent persuaderi, nec ego cogere. Sed ultro fortassis hanc proditoris mercedem rependerent? At hoc et credere foret et suscipere non levis insania: quis enim libertate servitutem, optima re pessimam commutavit? Sed aliquis me pecunias cupiditate haec aggressum dicet. Ego vero nec mediocribus opibus carco, nec splendidas requiro. Has enim quaerunt ii qui sumptus magnos faciunt, non qui corporis libidini imperant, sed qui serviunt et opum atque magnificentiae auxilio honores ambiunt. At horum nihil in me cerni, testem dabo idoneum vitam anteaectam; cui vos testi testes potestis esse: nam quia mecum versamini, non potestis haec ignorare. Quid quod nec honoris causa quisquam, qui vel parum sapiat, his rebus daret operam. Honor enim virtutem non vitium sequitur: Graeciae vero proditor quem possit honorem consequi? Praeterea non eram honoris expertus: quandoquidem ab honoratis viris ob res honoratas honorabar, a vobis propter sapientiam. Huc accedit, quod nequaquam tutum est has res agere. Cunctis enim invisus est proditor, legi, juri, diis, hominibus. Etenim legem violat,

τοῖς θεοῖς, τῷ πλήθει τῶν ἀνθρώπων. Τὸν μὲν γε νόμον παραβαίνειν, τὴν δὲ δίκην καταλύει, τὸ δὲ πλήθος διαφθείρει, τὸ δὲ θεῖον ἀτιμάζει· τῷ δὲ τοιοῦτῳ βίῳ περί κινδύνων τῶν μεγίστων οὐδ' ἔχει ἀσφάλειαν. Ἀλλὰ δὴ φίλους ὠφελεῖν βουλόμενος ἢ πολεμίους βλάπτειν; καὶ γὰρ τούτων ἕνεκά τις ἂν ἀδικήσειεν. Ἔμοι δὲ πᾶν τούναντίον ἐγένετο· τοὺς μὲν φίλους κακῶς ἐποίησαν, τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφέλουν. Ἀγαθῶν μὲν οὖν ἐκτισιν οὐδεμίαν εἶχεν ἢ πράξις· κακῶς δὲ παθεῖν οὐδὲ εἰς ἐπιθυμῶν πανουργεῖ. Τὸ δὲ λοιπὸν ἐστίν, εἴ τινα φόβον ἢ πόνον ἢ κίνδυνον φεύγων ἔπραξα. Ταῦτα δὲ οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι τί μοι προσήκειν· δισσοῦν γὰρ τούτων ἕνεκα πάντες πάντα πράττουσιν, ἢ κέρδος τι μετιόντες ἢ ζημίαν φεύγοντες· ὅσα δὲ τούτων ἕξω, πανουργεῖται [δτι δὲ] κακῶς ἑμαυτὸν ἐποίησαν ταῦτα πράττων, οὐκ ἀδύνατον προδιδοῦς γὰρ τὴν Ἑλλάδα προϋδίδου ἑμαυτὸν, τοκέας, φίλους, ἀξίωμα προγόνων, ἱερὰ πατρῶα, τάφους, πατρίδα τὴν μεγίστην τῆς Ἑλλάδος. Ἄ δὲ πᾶσι περὶ παντός ἐστι, ταῦτα ἂν τοῖς ἀδικηθεῖσιν ἐνεχειρίσασθαι. Σκέψασθε δὲ καὶ τὸδε. Πῶς οὐκ ἂν ἀβίωτος ἦν ὁ βίος μοι πράξαντι ταῦτα; ποῖ γὰρ τραπέσθαι μ' ἐγρήν; πότερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, δίκην δῶσοντα τοῖς ἡδικημένοις; τίς δ' ἂν ἀπείχετό μου τῶν κακῶς πεπονθότων; ἀλλὰ μένειν ἐν τοῖς βρβάροις, παραμελήσαντα πάντων τῶν μεγίστων, ἐστερημένον τῆς καλλίστης τιμῆς, ἐν αἰσχίστῃ δυσκλαίᾳ διάγοντα, τοὺς ἐν τῷ παροχομένῳ βίῳ πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀπορρίψαντα; καὶ ταῦτα δι' ἑμαυτόν, ὅπερ αἰσχιστον ἀνδρὶ, δυστυχεῖν δι' αὐτόν. Οὐ μὴν οὐδὲ παρὰ τοῖς βρβάροις πιστῶς ἂν διεκείμην· πῶς γὰρ, οἵτινες ἀπιστότατον ἔργον συνηπίσαντό μοι πεποιηκότι, τοὺς φίλους τοῖς ἐχθροῖς παραδεδωκότι; βίος δὲ οὐ βιωτὸς πίστει ἐστερημένῳ. Χρήματα μὲν γὰρ ἀποβαλὼν ἢ τυραννίδος ἐκπεσὼν ἢ τὴν πατρίδα φυγὼν ἀναλαβὼν τις ἂν· ὁ δὲ πιστὸν ἀποβαλὼν οὐκ ἂν ἐτι κτήσεται. Ὅτι μὲν οὖν οὐδ' ἂν ἐβουλόμην προδοῦναι τὴν Ἑλλάδα, διὰ τῶν προειρημένων δέδεικται.

4. Βούλομαι δὲ μετὰ ταῦτα πρὸς τὸν κατηγορὸν διαλεχθῆναι. Τίνι ποτὲ πιστεύσας τοιοῦτος ὢν τοιοῦτου κατηγορεῖς; ἀξίον γὰρ καταμαθεῖν [οἶω] οἷος ὢν, * οἷός γε ἴσως ἀνάξιος ἀνάξιός. Πότερα γὰρ με κατηγορεῖς εἰδὼς ἀκριβῶς ἢ δοξάζων; εἰ μὲν γὰρ εἰδὼς, εἴσθα ἰδὼν ἢ μετέχων ἢ του πυθόμενος. Εἰ μὲν οὖν ἰδὼν, φράσον τοῦτοῖς τὸν τόπον, τὸν χρόνον, πότε, 190 ποῦ, πῶς εἶδες· εἰ δὲ μετέχων, ἔνοχος εἰ ταῖς αὐταῖς αἰτίαις· εἰ δὲ τοῦ μετέχοντος ἀκούσας, ὅστις ἐστίν, αὐτὸς ἐλθέτω, φανήτω, μαρτυρησάτω. Πιστότερον γὰρ οὕτως ἐστὶ τὸ κατηγορήμα μαρτυρηθέν, ἐπεὶ νῦν γε οὐδέτερος ἡμῶν παρέχεται μάρτυρα. Φήσας ἴσως σὸν εἶναι τοὺς γε τῶν γενομένων (ὡς σὺ φῆς) μὴ παρέχεσθαι μάρτυρας, τῶν δὲ μὴ γενομένων ἐμέ. Τὸ δὲ οὐκ ἴσον ἐστὶ· τὰ μὲν γὰρ ἀγένητα πῶς ἂν εἴη δυνατὰ μαρτυρηθῆναι; περὶ δὲ τῶν γενομένων οὐ μόνον αἰκ ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ βῆδιον· οὐδὲ μόνον βῆδιον,

jus dissolvit, homines perdit, deos afficit contumelia : talium vero plena periculis est vita, nec securitatem ullam habent. At amicos volebam juvare, vel nocere hostibus? nam et horum aliquis causa secus agat. Ego vero contra nocebam amicis, juvabam hostes. Ac beneficii quidem nulla manebat me remuneratio : supplicii autem studio calliditati nemo navat operam. Reliquum est, si ad metum, laborem aut periculum aliquid fugiendum hæc instituit. At hæc nemo mihi possit tribuere. Etenim propter hæc duo cuncti cuncta faciunt, vel ut lucrum assequantur vel damnum ut evitent; quæ alio sunt consilio, astute fiunt, eaque facientem mihi me malum daturum esse, non me fallebat : prodebam enim Græciam, prodebam meipsum, parentes, amicos, majorum dignitatem, avita sacra, sepulcra, patriam, urbem Græciæ maximam : quæque omnes maximi faciunt, ea inimicis tradidissem. Nunc etiam animadvertite, quam acerba mihi post has res fuerit futura vita. Quo me contulisset? In Græciam, ut pœnas læsis solverem? quis vero a me illorum abstinisset manum? An apud barbaros manerem, maximis quibusque rebus neglectis, honore summo spoliatus, infamia turpissima constrictus, susceptis olim cum virtute laboribus rejectis, idque per me ipsum, quæ quidem est maxima miseria? Quid quod ne apud barbaros quidem fides mihi fuisset, quippe qui rem infidelissimam a me perpetratam scirent, quum amicos hostibus prodidisset. At sine fide vitalis haud est vita. Etenim qui vel bonis exulus vel regno patriave sit ejectus, alicubi possit excipi : verum qui fidem amisit, omni spe eversus est. Ex his igitur efficitur, ne voluisse me quidem, etiamsi potuissem, Græciam prodere.

4. Deinceps autem cum accusatore mihi agendum est. Qua tu re fretus talis talem accusas? indignus indignum? est enim hoc dignum cognitu. Utrum enim quod mihi crimen imponis, id certo compertum habes, an conjectura complecteris? Etenim si compertum habes, vel vidisti vel fuisti particeps vel audivisti. Si vidisti, locum, tempus his indica, quando, ubi, quomodo vidisti : si particeps fuisti, in eodem teneris flagitio : si de particeps audivisti, is ipse prodeat, appareat, testimonium dicat. Nam ita plus habebit accusatio fidei; etenim nunc quidem neuter nostrum testem nullum citat. Sed fortasse dices rerum (ut vis tu) gestarum testes non esse tibi adducendos, mihi non gestarum esse. Id vero æquale non est. Quæ enim non contigerunt, quis ea testari possit non accidisse? atres gestas etiam facile est testimonio comprobare nedom hoc fieri nequeat : quid? quod tu non testes modo, verum etiam falsos testes reperire possis, ego neutros possim. Doceo

ἀλλὰ σοὶ μὲν οὐκ ἦν ὄν μονόν μάρτυρας ἀλλὰ καὶ
 ψευδομάρτυρας εἶρεῖν, ἐμοὶ δὲ οὐδέτερον εὑρεῖν τούτων
 ὄνατόν. Ὅτι μὲν οὖν οὐκ ὄσθα ἃ κατηγορεῖς, φα-
 νερόν· τὸ δὲ λοιπὸν οὐκ εἰδὸτα σε δοξάζειν. Ἔϊτα,
 ὡ πάντων ἀνθρώπων τολμηρότατε, δόξη πιστεύσας,
 ἀπιστοτάτῳ πράγματι, τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδώς, τολ-
 10 μᾶς ἄνδρα περὶ θανάτου διώκειν; ἢ τί τοιοῦτον ἔργον
 εἰργασμένῳ συνοίσασα; ἀλλὰ μὴν τό γε δοξάσαι κοινὸν
 ἀπασὶ περὶ πάντων, καὶ οὐδὲν ἐν τούτῳ σὺ τῶν ἄλλων
 σοφώτερος. Ἄλλ' οὕτε τοῖς δοξάζουσι δεῖ πιστεύειν
 ἀλλὰ τοῖς εἰδόνιν, οὕτε τὴν δόξαν τῆς ἀληθείας πιστε-
 15 τέραν νομίζουσιν ἀλλὰ τὰναντία τὴν ἀλήθειαν τῆς δόξης.

ε. Κατηγόρησας δέ μου διὰ τῶν εἰρημένων λόγων
 20 ὡς τὰ ἐναντιώτατα, σοφίαν καὶ μανίαν· ὡ περ οὐχ
 ὄντες τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἔρειν. Ὅπου μὲν γὰρ με
 φῆς εἶναι τεχνήντά τε καὶ δεινὸν καὶ πόριμον, σοφίαν
 μου κατηγορεῖς, ὅπου δὲ λέγεις ὡς προὔδδουον τὴν
 Ἑλλάδα, μανίαν· μανία γὰρ ἐστὶν ἔργους ἐπιχειρεῖν
 ἀδύνατος, ἀσυμφόρος, αἰσχροῖς, ἀπ' ὧν τοὺς μὲν
 φίλους βλάπτει, τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελήσει, τὸν δὲ αὐτοῦ
 25 βίον ἐπονειδίστων καὶ σφαλερόν καταστήσει. Καίτοι
 πῶς γρηῃ ἀνδρὶ τοιοῦτο πιστεύειν, ὅστις τὸν αὐτὸν
 λόγον λέγων πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἄνδρας περὶ τῶν αὐτῶν
 τὰ ἐναντιώτατα λέγει; Βουλοίμην δ' ἂν παρὰ σοῦ πυ-
 θέσθαι πότερον τοὺς σοφοὺς ἄνδρας νομίζεις ἀνοήτους
 ἢ φρονίμους. Εἰ μὲν γὰρ ἀνοήτους, καινὸς ὁ λόγος,
 ἀλλ' οὐκ ἀληθής· εἰ δὲ φρονίμους, οὐ δήπου προσήκει
 30 τῶς γε φρονούντας ἐξαμαρτάνειν τὰς μεγίστας ἀμαρ-
 τίας καὶ μᾶλλον αἰρεῖσθαι κακὰ πρότερον τῶν ἀγαθῶν.
 Εἰ μὲν οὖν εἰμὶ σοφός, οὐχ ἤμαρτον· εἰ δ' ἤμαρτον,
 οὐ σοφός εἰμι. Οὐκοῦν δι' ἀμφοτέρα ἂν εἴης ψευδής.

ε. Ἀντικατηγορήσαι δέ σου πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ
 παλαιὰ καὶ νέα πράσσοντος δυνάμενος οὐ βούλομαι·
 βούλομαι γὰρ οὐ τοῖς σοῖς κακοῖς ἀλλὰ τοῖς ἐμοῖς ἀγα-
 35 θοῖς ἀποφεύγειν τὴν αἰτίαν ταύτην. Πρὸς μὲν οὖν σὲ
 ταῦτα.

7. Πρὸς δ' ὑμᾶς, ὡ ἄνδρες κριταί, περὶ ἐμοῦ βούλο-
 40 μαι εἰπεῖν ἐπίφθονον μὲν, ἀληθές δέ, κατηγορημένον
 μὲν οὐκ ἀνεκτά, κατηγορουμένου δὲ οὐ προσήκοντα.
 Νῦν γὰρ ἐν ὑμῖν εὐθύνας καὶ λόγον ὑπέχω τοῦ παροι-
 γομένου βίου. Δέομαι οὖν ὑμῶν, ἂν ὑμᾶς ὑπομνήσω
 τῶν ἐμοὶ τι πεπραγμένων καλῶν, μηδένα φθονῆσαι
 τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἡγήσασθαι κατηγορη-
 μένον δεινὰ καὶ ψευδῆ καὶ τι τῶν ἀληθῶν ἀγαθῶν
 45 εἰπεῖν ἐν εἰδόσιν ὑμῖν· ἕπερ ἡδιστόν μοι. Πρῶτον
 μὲν οὖν καὶ δεύτερον καὶ μέγιστον, διὰ παντὸς ἀπ' ἀρ-
 χῆς εἰς τέλος ἀναμάρτητος ὁ παροχόμενος βίος ἐστὶ
 μοι, καθαρὸς πάσης αἰτίας· οὐδεὶς γὰρ ἂν οὐδεμίαν
 αἰτίαν κακότητος ἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς περὶ ἐμοῦ εἰπεῖν
 ἔχοι. Καὶ γὰρ οὐδ' αὐτὸς ὁ κατηγορούς οὐδεμίαν ἀπό-
 50 δεῖξιν εἰρηκεν ὧν εἰρηκεν· οὐτὼ λοιδορίαν οὐκ ἔχουσαν
 ἕλεγγον ὁ λόγος αὐτῷ δύναται. Φήσομαι δ' ἂν, καὶ
 55 τῆσας οὐκ ἂν ψευσαίμην οὐδ' ἂν ἐλεγχθεῖν, οὐ μόνον
 ἀναμάρτητος ἀλλὰ καὶ μέγας εὐεργέτης ὑμῶν καὶ τῶν

igitur, non habere te quæ objicis comperta : reliquum est
 ut utaris conjectura, quoniam veritatem rei ignoras.

Ergo tu, omnium hominum audacissime, sola fretus opi-
 nione, re incertissima, nec veritatem cognoscens, eum
 capitis audes accusare quem nihil scias tale unquam per-
 petrasse. At omnibus est commune de re qualibet opi-
 nari, nec in eo tu reliquis es peritior. Ceterum nec opi-
 nantibus sed scientibus est credendum, nec opinio veritate
 potior habenda, sed contra opinione veritas.

5. Jam in accusatione tua duo mihi, quæ sunt maxime
 contraria, tribuis, sapientiam videlicet et insaniam : quæ
 non possunt eundem in hominem cadere. Quum enim cal-
 lidum et industrium me vocas, sapientiam tribuis : quum
 Græciam prodidisse dicis, insaniam. Siquidem insania
 sit eas res aggredi, quæ sint factu difficillimæ, inutilis,
 turpes, et quibus quis tum amicis noceat, tum hostibus
 prosit, tum vitam suam probris et periculis exponat.
 Quis vero tali credat oratori, qui in eodem sermone de
 iisdem hominibus apud eosdem, quæ sunt contraria plu-
 rimum, dicat? Atque hoc interrogare te velim, prudentes
 an stultos ducas eos qui sapientes habentur. Si enim
 stultos, vana et falsa est oratio : si prudentes, non decet
 eos gravissime peccare nec mala bonis præferre. Qua-
 propter sive sapiens sum, non peccavi : sive peccavi, non
 sum sapiens. Ex quo fit, ut utroque modo mendacii
 convincaris.

6. Et quanquam multa possim rursus in te magna que
 tum vetera tum nova culpæ, non tamen faciam ; siqui-
 dem non tam per tua vitia quam per meas virtutes hoc
 volo crimen diluere. Atque hæc quidem ad te dicta sint.

7. Ad vos autem, iudices, de me nonnihil volo dicere,
 odiose quidem, sed vere, quodque ut in accusato tolerari
 possit, ita non accusatum non deceat. Quoniam enim
 nunc præteritæ vitæ rationes apud vos refero, ne quis
 vestrum indignetur, si quid a me præclare gratum recen-
 suero, peto, verum accusatum vel falsa de se prædicare
 posse existimet, ego autem quod verum sit apud vos con-
 scios libentissime narravero. Primum igitur ac secundum
 quodque habeo maximum, est vita prior ab initio ad finem
 usque sine ullo crimine peracta : nec enim quisquam vi-
 tium ullum possit vere mihi tribuere. Nam nec accusa-
 tor ipse quicquam eorum quæ dixit comprobavit : adeo
 convicium duntaxat sine probatione sermo ejus complexus
 est. Quid quod non tantum culpa me vacare, sed etiam
 egregie de vobis et Græcis atque adeo cunctis mortalibus,

Ἑλλήνων καὶ τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων, οὐ μόνον τῶν
 νῦν ὄντων ἀλλὰ τῶν μελλόντων εἶναι. Τίς γὰρ ἄλλος
 ἐπόησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου καὶ
 κεκοσμημένον ἐξ ἀκόσμου, τάξεις τε πολεμίας εὐρών,
 μέγιστον εἰς πλεονεκτήματα, νόμους τε γραπτούς, φύ-
 191 λακας τοῦ δικαίου, γράμματά τε, μνήμης ὄργανον,
 μέτρα τε καὶ σταθμά, συναλλαγῶν εὐπόρους διαλλα-
 γάς, ἀριθμῶν τε χρημάτων φύλακα, πυρσούς τε, κρα-
 τίστους καὶ ταχίστους ἀγγέλους, πεισούς τε, σχολῆς
 ἀλυπον διατριβήν; τίνας οὖν ἕνεκα ταῦθ' ὑμᾶς ὑπέμνη-
 σα; δῆλον ὅτι τοῖς τοιούτοις τὸν νοῦν προσέχων, ση-
 μείων δὲ ποιούμενος ὅτι τῶν αἰσχυρῶν καὶ τῶν κακῶν
 ἔργων ἀπέχομαι· τὸ γὰρ ἐκείνοις τὸν νοῦν προσέχοντα
 5 τοῖς τοιούτοις προσέχων ἀδύνατον. Ἄξιός δέ, εἰ μὴδὲν
 αὐτὸς ὑμᾶς ἀδικῶ, μὴδὲ αὐτὸς ὑπ' ὑμῶν ἀδικηθῆναι.
 Καὶ γὰρ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ὄνεκα ἀξίός
 εἰμι κακῶς πάσχειν, οὔθ' ὑπὸ νεωτέρων οὔθ' ὑπὸ πρε-
 σβυτέρων. Τοῖς μὲν γὰρ πρεσβυτέροις ἀλυπὸς εἰμι,
 τοῖς δὲ νεωτέροις οὐκ ἀνωφελής· τοῖς εὐτυχοῦσιν οὐ
 φθονερός, τῶν δυστυχούντων οἰκτιρῶν· οὐδὲ πενίας
 10 ὑπερῶν, οὐδὲ πλοῦτον ἀρετῆς ἀλλ' ἀρετὴν πλοῦτου
 προτιμῶν· οὔτε ἐν βουλαῖς ἀχρηστος, οὔτε ἐν μάχαις
 ἀργός, ποῖων τὸ τασσόμενον, καὶ ἀπαθόμενος τοῖς ἀρχου-
 σιν. Ἄλλὰ γὰρ οὐκ ἐμὸν ἑμαυτὸν ἐπαινεῖν· ὁ δὲ παρῶν
 καιρὸς ἡνάγκασε, καὶ ταῦτα κατηγορημένον, πάντως
 ἀπολογησάσθαι.

8. Λοιπὸς δὲ περὶ ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐστὶ μοι λόγος,
 ὃν εἰπὼν παύσομαι τῆς ἀπολογίας. Οἰκτος μὲν οὖν καὶ
 16 λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις ἐν ὄχλῳ μὲν οὖσης τῆς
 κρίσεως χρήσιμα· παρὰ δ' ὑμῖν τοῖς πρώτοις οὖσι τῶν
 Ἑλλήνων καὶ δοκοῦσιν, οὐ φίλων βοθηταίαις οὐδὲ λιταῖς
 οὐδὲ οἰκτοῖς δεῖ πείθειν ὑμᾶς, ἀλλὰ τῷ σαφαστάτῳ δι-
 καιῷ, διδάξαντα τάληθες, οὐκ ἀπαθησάντά με δεῖ δια-
 φυγεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην. Ὑμᾶς δὲ χρὴ μὴ τοῖς λό-
 γοις μᾶλλον ἢ τοῖς ἔργοις προσέχων τὸν νοῦν, μὴδὲ τὰς
 αἰτίας τῶν ἐλέγχων προκρίνειν, μὴδὲ τὸν ὀλίγον χρό-
 20 νον τοῦ πολλοῦ σοφώτερον ἡγεῖσθαι κριτῆν, μὴδὲ τὴν
 διαβολὴν τῆς πείρας πιστοτέραν νομίζειν. Ἄπαντα
 γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι μεγάλης εὐλαβείας ἀμαρτάν-
 νειν, τὰ δὲ ἀνήκεστα τῶν ἀχεστῶν ἐτι μᾶλλον· ταῦτα
 γὰρ προνοήσασιν μὲν ἀδύνατα, μετανοήσασιν δὲ ἀνίτα.
 Ἰῶν δὲ τοιούτων ἐσθίν, διὰν ἄνδρας ἄνδρα περὶ θανά-
 του κρίνωσιν· ὅπερ ἐστὶ νῦν παρ' ὑμῖν. Εἰ μὲν οὖν
 ἦν διὰ τῶν λόγων τὴν ἀληθειαν τῶν ἔργων καθαρῶς
 25 γενέσθαι τοῖς ἀκούουσι φανεράν, εὐπορὰς ἂν εἴη ἢ κρί-
 σις ἢδὲ ἀπὸ τῶν εἰρημένων· ἐπειδὴ δὲ οὐχ οὕτως
 ἔχει, τὸ μὲν σῶμα τομῶν φυλάξατε, τὸν δὲ πλείω
 χρόνον ἐπιμεινάτε, μετὰ δὲ τῆς ἀληθείας τὴν κρίσιν
 ποιήσατε. Ὑμῖν μὲν γὰρ μέγας ὁ κίνδυνος ἀδίκους
 φανείσι δόξαν τὴν μὲν καταβαλεῖν, τὴν δὲ κτήσασθαι.
 30 Τοῖς δὲ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν αἰρετώτερος θάνατος δόξης
 αἰσχυρᾶς· ὁ μὲν γὰρ τὸ βίον τέλος, ἢ δὲ τῷ βίῳ νό-
 σιται· Ἐάν δὲ ἀδίκους ἀποκτείνῃτέ με, πολλοῖς γενή-
 σιται φανερόν· ἐγὼ τε γὰρ οὐκ ἀγνώς, ἐκείνου τε πᾶσιν

qui nunc sunt et qui postea erunt, meritum esse dixerim,
 nec mentiar neque refellar. Quis enim alius vitam humanam
 facilem ex difficili, ornatam ex inornata reddidisset? Equi-
 dem et aciei bellicae rationem reperi, rem non parvi mo-
 menti, et leges scriptas, justitiae custodes, et literas, in-
 strumentum memoriae, et mensuras atque pondera, faciles
 contractuum arbitros, et numerum, opum custodem, et
 faces, optimos ac celerrimos nuncios, et calculos, olii
 suavem usum. Cur igitur haec vobis in memoriam revo-
 cavi? Non tam quod his non esse deditum, quam quod a
 turpibus et malis rebus me semotum esse indicare vellem:
 nam qui illa curet, is haec necesse est negligat. Hoc au-
 tem postulo, si nusquam vos ego laesi, ne a vobis item
 ipse laedar. Nam nec in aliis negotiis ita me gero, ut vel
 juniores vel seniores mihi nocere cupiant. Etenim senibus
 sum non injucundus, juvenibus non inutilis; feicibus non
 odiosus, erga miseros misericors; nec paupertatem despi-
 ciens, aut opes pluris quam virtutem faciens; nec in
 consiliis imperitus, nec in praелиis ignavus aut contumax.
 Sed non me decet meas recitare laudes; nisi quod haec
 tempora me, praesertim accusatum, defensionem cogunt
 instituire.

8. Reliquum est, ut de vobis ad vos verba faciam,
 quibus absolutis defendendi finem statuam. Ac miseri-
 cordia quidem et preces atque amicorum deprecatio, quum
 vulgi est iudicium, usum habent: at vobis Graecorum
 principibus non amicorum auxiliis nec precibus aut mi-
 sericordia persuadendum est, verum justissime declarata
 sine fraude veritate crimen hoc evadendum. Jam vos non
 verba potius oportet quam res attendere, nec probationi-
 bus praepondere crimina, neque exiguum tempus longo
 sapientius iudicaturum credere, neque calumniae plus
 quam experientiae fidei habere. Ut enim omnibus in re-
 bus viri boni maxime cavent errorem, ita in iis quae
 restitui nequeunt etiam magis: nam haec et providentia
 possunt evitari, et poenitentia curari nequeunt. Tale
 porro est, quum alicujus caput, ut nunc apud vos, agitur.
 Quodsi ergo verbis posset pura rerum veritas auditoribus
 aperta reddi, facile esset secundum ea quae dicta sunt ju-
 dicare: quoniam autem aliter se res habet, corpus meum
 asservate, longius exspectate tempus, ac vere judicate.
 Nam vos quidem necesse propemodum erit, si vos ini-
 quos praebueritis, infamiam cum gloria commutare. At
 infamiam viri probi morte graviolem ducunt: cui haec
 finem, illa morbum conciliat. Quod si me injuste occide-
 rit, id omnibus manifestum fiet: nam et ego non ignotus
 sum et Ulyssis nota est omnibus Graecis et manifesta ma-
 litiā. Quid quod vobis totum imponetur injustitiae cri-

Ἐλλήσει γνώριμος ἢ κακότης καὶ φανερά. Καὶ τὴν αἰτίαν φανεράν [ἐν] ἅπασιν ὑμεῖς ἔχετε τῆς ἀδικίας, οὐχ ὁ κατηγορὸς· ἐν ὑμῖν γὰρ τὸ τέλος ἔχει ἡ δίκη. Ἄμαρτία δ' οὐκ ἂν γένοιτο μείζων ταύτης. Οὐ γὰρ μόνον εἰς ἐμὲ καὶ τακέας τοὺς ἐμοὺς ἀμαρτήσεσθε δικάσαντες ἀδίκως, ἀλλ' ὑμῖν αὐτοῖς δεῖνόν, ἄθεον, ἀδικον, ἄνομον ἔργον συναπιστήσεσθε πεποιηκότες, ἀπεκτονότες ἄνδρα σύμμαχον, χρήσιμον ὑμῖν, εὐεργίτην τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνας Ἑλληνα, φανεράν οὐδεμίαν ἀδικίαν οὐδὲ πιστὴν αἰτίαν ἀποδείξαντες.

9. Εἰρήται τὰ παρ' ἐμοῦ, καὶ παύομαι. Τὸ γὰρ ὑπομῆσαι τὰ διὰ μακρῶν εἰρημένα συντόμως πρὸς μὲν φαύλους δικαστάς ἔχει λόγον, τοὺς δὲ πρῶτους τῶν πρῶτων Ἑλληνας Ἑλλήνων οὐκ ἄξιον οὐδ' ἀξιώσασθαι μήτε προσέχειν τὸν νοῦν μήτε μεμνήσθαι τὰ λεγθέντα.

men, non accusatori: siquidem vos iudicio finem statuitis. Neque vero majus ullum possitis committere peccatum. Quandoquidem non in me tantum et parentes meos, quum injuste judicabitis, delinquetis, verum etiam vobismet ipsis gravis, impii, injusti et iniqui facti eritis consocii, quippe qui commilitonem commodum, de Græcia bene meritam, Græcum Græci occideritis, nullo manifesto flagitio nec aperto crimine comprobato.

9. Atque hæc sint hactenus a me dicta. Longi enim sermonis brevis repetitio haberet quidem apud vulgares iudices locum, at principum principes, Græcorum Græcos, quæ dicta sint, nec attendisse nec meminisse, vix existimare fas est.

FRAGMENTA ORATORUM ATTICORUM.

I. GORGIIAS LEONTINUS.

I. ΠΥΘΙΚΟΣ.

1.

Philostratus Vit. Sophist. I, 9, 1, p. 201 ed. dot. : Σικελία Γοργίαν ἐν Λεοντίνους ἤνεγκεν, ἐς δὲ ἐφέρειν ἠρώμεθα τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην ὥσπερ πατέρα· εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείμεν, ὡς ἀλλὰ τῇ τραγωδίᾳ ξυνεβάλλετο, ἐσθῆτί τ' αὐτὴν καμπυάσας καὶ ἀκριβῶντι ὑψηλῶ καὶ ἠρώων εἰδῆσιν, ῥηλοῖς τε καὶ ἐξαγγέλοις καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ἐν σκηνῆς ἡρῆς κρᾶττειν, τοῦτ' ἂν εἴη καὶ ὁ Γοργίας ἢς ἑμοτέχνος. Ὅρμῆς τε γὰρ τοῖς σοφισταῖς ἤρξε εἰ παραδοξολογίας καὶ πνεύματος καὶ τοῦ τὰ μεγάλα εὐάως ἐρμηνεύειν, ἀποστάσεων τε καὶ προσβολῶν, ῥ' ὧν ὁ λόγος ἤδειον ἑαυτοῦ γίνεται καὶ σοβαρώτερος, περιεβάλλετο δὲ καὶ ποιητικὰ ὀνόματα ὑπὲρ κόσμου καὶ σημανότητος. Πῶς μὲν οὖν καὶ ῥᾶστ' ἀπεισεδίαζεν, ἰρηταί μοι κατ' ἀρχὰς τοῦ λόγου. Διαλεχθεὶς δ' Ἀθηναίων ἤδη γηράσκων εἰ μὲν ἐπὶ τῶν πολλῶν ἰθαυμάσθη, οὐκω θαῦμα, ὁ δ' οἶμοι καὶ τοὺς ἔλλογιμωτάτους ἐνητήσατο, Κριτίαν μὲν καὶ Ἀλκιβιάδην νέω ὄντε, Θουκυδίδην δὲ καὶ Περικλέα ἤδη γηράσκοντε. Καὶ ἄγαθον δ' ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς, δὴ ἡ κωμωδία σφρόντε καὶ καλλιπῆ οἶδε, πολλαχοῦ τῶν ἰαμβῶν γοργιάζει. Ἐμπρέπων δὲ καὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων πανηγύρεσι τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν, ἐφ' (ἐφ' Saupprius) οὗ καὶ χρυσοῦς ἀνετέθη ἐν τῷ τοῦ Πυθίου ἱερῷ· ὁ δ' Ὀλυμπικός κτλ. (v. fr. 2).

I. PYTHICA ORATIO.

1.

Sicilia Gorgiam Leontinis protulit, ad quem tanquam patrem sophistarum artem referendam esse censemus. Nam si consideremus quam multa Aeschylus tragœdiæ contulerit vestitu eam ornans et pulpito et heroum personis nuntiisque rerum et foris et intus aedium gestarum et eis quas in scena et pone scenam agi par esset, eodem et Gorgias loco inter artis suæ professores habendus fuerit. Nam et gravitatis sophistis auctor existit et audaciæ in dicendo et spiritus et magnificæ in magnis rebus elocutionis, separationum item et commissurarum, quibus omnibus orationis dulcedo augetur et sublimitas; induebat enim poetica vocabula ornatus atque gravitatis causa. Qui igitur factum sit, ut ad extemporaliter dicendum esset paratissimus, in operis introitu (§ 3, p. 196 ed. Didot) a me dictum est. Athenis autem jam senem disputantem vulgo admirationi

II. ΟΛΥΜΠΙΚΟΣ.

2.

Idem ib. I, 9, 2 : Ὁ δ' Ὀλυμπικός λόγος ὑπὲρ τοῦ μεγίστου αὐτῷ ἐπολιτεύθη· στασιάζουσαν γὰρ τὴν Ἑλλάδα ὁρῶν ἑμονοίας ζυμβουλοῦς αὐτοῖς ἐγένετο τρέπων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους καὶ πείθων ἄλλα ποιῆσθαι τῶν ὅλων μὴ τὰς ἀλλήλων πόλεις, ἀλλὰ τὴν τῶν βαρβάρων χώραν. Ὁ δ' ἐπιτάφιος κτλ. (v. fr. 4).

Cf. idem ib. I, 17, 4, p. 207 : Ὁ πανηγυρικός τ' αὐτῷ (Isocrati) λόγος, δὴ διηλθον Ὀλυμπίᾳσιν τὴν Ἑλλάδα πείθων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεύειν παυσασμένους τῶν οἰκοῦ ἐγκλημάτων. Οὗτος μὲν οὖν εἰ καὶ κάλλιστος λόγος, αἰτίαν ὁμοῦ παρέδωκεν ὡς ἐκ τῶν Γοργία σπουδασθέντων ἐς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ξυντεθείς. Theon Progymnasm. c. 1, p. 155 ed. Walz. : Εὐροῖς δ' ἂν καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὰ ἐν τῷ Λυσίου ἐπιταφίῳ καὶ τῷ [Γοργίῳ] Ὀλυμπικῷ. Vitæ decem oratt. p. 837, F, de Isocrate : Τὸν δὲ Πανηγυρικὸν ἔτεσι ἰ συνίθηκεν, οἱ δὲ ἰε' λέγουσιν, δὴ μετενηνοχέται ἐκ τῶν Γοργίου τοῦ Λεοντίνου καὶ Λυσίου. « In Theonis loco nomen Gorgiæ addendum esse verisimilis est I. G. Pfundii conjectura (De Isocratis vita, p. 11 not.). » SAUPPRIUS. Philostrati (1, 17) maxime verbis, quorum non meminit Saupprius, conjectura firmatur. Ceterum Olympica oratio belli Peloponnesiaci tempore dicta fuerit. Vid. H. E. Foss De Gorgia Leontino

fuisse minime mirum, idem vero etiam doctissimos quoque, opinor, ab ore suo suspensos tenebat, Critiam et Alcibiadem juvenes, Thucydidem vero et Periclem ætate jam provectos. Quin etiam Agatho poeta tragicus, quem comœdia sapientem novit atque dulciloquum, passim in iambis suis Gorgiam imitatur. Conspicuum etiam in soleannibus Græcorum conventibus *Pythicam orationem* ex ara recitavit, in qua (*propter quam orationem* ?) et aureum ejus simulacrum positum est in templo Pythii.

II. OLYMPICA ORATIO.

2.

Olympica oratio de re in civitate maxima a Gorgia composita est, nam quum dissidio Græciam laborare animadverteret, concordie suavor is existit, adversus barbaros eos inatigans jubensque *armorum præmia non suas ipsorum civitates, sed terram proponere barbarorum.*

FRAGMENTA ORATORUM ATTICORUM.

I. GORGIIAS LEONTINUS.

I. ΠΥΘΙΚΟΣ.

1.

Philostratus Vit. Sophist. I, 9, 1, p. 201 ed. Didot. : Σικελία Γοργίαν ἐν Λεοντινοῖς ἤνεγκαν, ἐς δὲ ἀναφέρειν ἠρώματα τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην ὥσπερ ἐς πατέρα· εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγωδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τ' αὐτὴν κατασκευάσας καὶ ἀκριβαντὶ ὑψηλῶ καὶ ἠρώων εἰδεσιν, ἀγγέλοις τε καὶ ἑξαγγέλοις καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρῆσθαι πράττειν, τοῦτ' ἂν εἴη καὶ ὁ Γοργίας τοῖς ἑμοτέχοις. Ὅρμηξ τε γὰρ τοῖς σοφισταῖς ἤρξε καὶ παραδοξολογίας καὶ πνεύματος καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἐρμηνεύειν, ἀποστάσεων τε καὶ προσβολῶν, ὑφ' ὧν ὁ λόγος ἡδίων αὐτοῦ γίνεται καὶ σοβαρώτερος, περιβάλλετο δὲ καὶ ποιητικὰ ὀνόματα ὑπὲρ κόσμου καὶ σεμνότητος. Πῶς μὲν οὖν καὶ ῥᾶσ' ἀπεσεχιδίαζεν, εἰρηταί μοι κατ' ἀρχὰς τοῦ λόγου. Διαλεχθεὶς δ' Ἀθηνησὶν ἤδη γηράσκων εἰ μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἑταυμάστη, οὕτω θαῦμα, ὁ δ' οἶμοι καὶ τοὺς ἔλλογμωτέτους ἀνηρτήσατο, Κριτίαν μὲν καὶ Ἀλκιβιάδην νέω ὄντε, Θουκυδίδην δὲ καὶ Περικλέα ἤδη γηράσκοντε. Καὶ ἄγεθον δ' ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς, ὃν ἡ κωμωδία σφόντε καὶ καλλιπῆ οἶδε, πολλαχῶ τῶν ἰαμβῶν γοργιάζει. Ἐμπρέπων δὲ καὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων πανηγύρεσι τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν, ἑφ' (ἄφ' Saupprius) οὗ καὶ χρυσοῦς ἀνετέθη ἐν τῷ τοῦ Πυθίου ἱερῷ· ὁ δ' Ὀλυμπικὸς κτλ. (v. fr. 2).

I. PYTHIGA ORATIO.

1.

Sicilia Gorgiam Leontinis protulit, ad quem tanquam patrem sophistarum artem referendam esse censemus. Nam si consideremus quam multa Æschylus tragœdiæ contulerit vestita eam ornans et pulpito et heroum personis nuntisque rerum et foris et intus ædium gestarum et eis quæ in scena et pone scenam agi par esset, eodem et Gorgias loco inter artis suæ professores habendus fuerit. Nam et gravitatis sophistæ auctor exstitit et audaciæ in dicendo et spiritus et magnificæ in magnis rebus elocutionis, separationum item et commensurarum, quibus omnibus orationis dulcedo augetur et sublimitas; induebat enim poetica vocabula ornatus atque gravitatis causa. Qui igitur factum sit, ut ad extemporaliter dicendum esset paratissimus, in operis introitu (§ 3, p. 196 ed. Didot) a me dictum est. Athenis autem jam senem disputantem vulgo admirationi

II. ΟΛΥΜΠΙΚΟΣ.

2.

Idem ib. I, 9, 2 : Ὁ δ' Ὀλυμπικὸς λόγος ὑπὲρ τοῦ μεγίστου αὐτῷ ἐπολιτεύθῃ στασιάζουσαν γὰρ τὴν Ἑλλάδα ῥῶν ἑμονομίας ἑμβόλους αὐτοῖς ἐγένετο τρέπων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους καὶ πείθων ἄθλα ποιῆσθαι τῶν ὅπλων μὴ τὰς ἀλλήλων πόλεις, ἀλλὰ τὴν τῶν βαρβάρων χώραν. Ὁ δ' ἐπιτάφιος κτλ. (v. fr. 4).

Cf. idem ib. I, 17, 4, p. 207 : Ὁ πανηγυρικὸς τ' αὐτῷ (Isocrati) λόγος, ὃν διῆλθεν Ὀλυμπίᾳ τὴν Ἑλλάδα πείθων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεύειν παυσάμενους τῶν οἰκοῖ ἐγκλημάτων. Οὗτος μὲν οὖν εἰ καὶ κάλλιστος λόγων, αἰτίαν ὁμοῦ παρέδωκεν ὡς ἐκ τῶν Γοργία σπουδασθέντων ἐς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ξυντεθείς. Theon Progymnasm. c. 1, p. 155 ed. Walz. : Εὐροῖς δ' ἂν καὶ παρὰ Ἴσοκράτη ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὰ ἐν τῷ Λυσίου ἐπιταφίῳ καὶ τῷ [Γοργίῳ] Ὀλυμπικῷ. Vitæ decem oratt. p. 837, F, de Isocrate : Τὸν δὲ Πανηγυρικὸν ἔτισι ἰ συνέθηκεν, οἱ δὲ ἐ' λέγουσιν, ὃν ματενηνοχέται ἐκ τῶν Γοργίου τοῦ Λεοντίνου καὶ Λυσίου. « In Theonis loco nomen Gorgiæ addendum esse verisimilis est I. G. Pfundii conjectura (De Isocratis vita, p. 11 not.). » SAUPPIUS. Philostrati (1, 17) maxime verbis, quorum non meminuit Saupprius, conjectura firmatur. Ceterum Olympica oratio belli Peloponnesiaci tempore dicta fuerit. Vid. H. E. Foss De Gorgia Leontino

fuisse minime mirum, idem vero etiam doctissimos quosque, opinor, ab ore suo suspensos tenebat, Critiam et Alcibiadem juvenes, Thucydidem vero et Periclem ætate jam profectos. Quin etiam Agatho poeta tragicus, quem comœdia sapientem novit atque duciloquum, passim in iambis suis Gorgiam imitatur. Conspicuum etiam in solennibus Græcorum conventibus *Pythicam orationem* ex ara recitavit, in qua (*propter quam orationem* ?) et aureum ejus simulacrum positum est in templo Pythii.

II. OLYMPICA ORATIO.

2.

Olympica oratio de re in civitate maxima a Gorgia composita est, nam quum dissidio Græciam laborare animadverteret, concordie suavor ille exstitit, adversus barbaros eos inatigans jubensque armorum præmia non suas ipsorum civitates, sed terram proponere barbarorum.

commentatio (1828), p. 63 sq., et Schoenborn *De authentia declamationum quæ Gorgiæ nomine exstant* (1826), p. 14 sqq.; Westermann *Gesch. d. gr. Bereds.* § 32; A. Baumstark in *Pauly's Realencycl.* vol. III, p. 906 sqq.

3.

Aristoteles Rhetor. III, 14, 2 (tom. I, p. 402 ed. Didot.): Λέγεται δὲ τὰ τῶν ἐπιδεικτικῶν προοίμια ἐξ ἔπαινου ἢ φόγου· οἷον Γοργίας μὲν ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ λόγῳ — « Ὑπὸ πολλῶν ἀξιοὶ θαυμάζεσθαι, ὧ ἀνδρες « Ἕλληνας. » ἔπαινε γὰρ τοὺς τὰς πανηγύρεις συνάγοντας· Ἰσοκράτης δὲ φέγει, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων ἀρετὰς δωρεαῖς ἐτίμησαν, τοὺς δ' εὖ φρονούσιν οὐδὲν ἄθλον ἐποίησαν.

Quintilianus Instit. orat. III, 8, 8: *In demonstrativis vero proœmia esse maxime libera existimat* (sc. Aristoteles). *Nam et longe a materia duci, ut in Helenæ laude Isocrates fecerit, et ex aliquâ rei vicinia, ut idem in Panegyrico, cum queritur plus honoris corporum quam animorum virtutibus dari: et Gorgias in Olympico, laudans eos, qui primi tales instituerint conventus.* Aliter habent Aristotelea, quæ Quintilianus aut negligenter inspexisse aut de memoria citasse videtur.

III. ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

4.

Philostrat. Vit. soph. I, 9, p. 202: Ὁ δ' ἐπιτάφιος, ὃν διῆλθεν Ἀθήνησιν, εἴρηται μὲν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων [πεσοῦσιν], εὐδ' Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ξὺν ἔπαινοις ἔθαψαν, σοφίᾳ δ' ὑπερβαλλούσῃ ζυγίζεται· παροξύνων τε γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ Μήδους τε καὶ Πέρσας καὶ τὸν αὐτὸν νοῦν τῷ Ὀλυμπικῷ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ὁμοιοῦς μὲν τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας οὐδὲν διῆλθεν, ἐπαυδῆ πρὸς Ἀθηναίους ἦν ἀρχῆς ἐρῶντας,

3.

Ducuntur exordia demonstrativi generis a laude vel vituperatione; sic Gorgias in oratione Olympica: « *Apud multos admiratione digni, o viri Græci* »; laudat enim eos qui solemnia ista instituerint; Isocrates autem vituperat, quod corporis virtutibus præmia statuissent, sapientia vero instructis nullam præmium possissent.

III. FUNEBRIS ORATIO.

4.

Quam Athenis Gorgias habuit funebris oratio dicta est in eos qui bello occiderant, quos Athenienses publice cum laudibus efferebant; summa autem cum arte composita est; in Medos enim et Persas instigans Athenienses et in eandem in quam in Olympica sententiam disserens de concordia quidem Græcorum nihil monuit, quoniam cum Atheniensibus ipsi res erat principatum appetentibus, quem comparare sibi non poterant, nisi quidvis audendi sibi consilium caperent, sed in laudandis Medicis victoris verisus est, ostendens iis victorias de barbaris reportatas hymnos, de Græcis vero partas nœntias postulare. — Dicitur autem Gorgias ad octavum et centesimum annum progressus corpus senio minime confectum habuisse, sed in-

ἦν οὐκ ἦν κτῆσασθαι μὴ τὸ ὄραστήριον αἰρουμένους, ἐνδιέτριψε δὲ τοῖς τῶν Μηδικῶν τροπαίων ἔπαινοις, ἐνδεικνύμενος αὐτοῖς, ὅτι — « τὰ μὲν κατὰ τῶν βαρ- « θάρων τρόπια ὕμνους ἔπαινε, τὰ δὲ κατὰ τῶν « Ἑλλήνων θρήνους. » Λέγεται δ' ὁ Γοργίας ἐς ἀπὸ καὶ ἑκατὸν ἑλάσας ἔτη μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ γήραος, ἀλλ' ἀρτοὺς καταβιῶναι καὶ τὰς αἰσθήσεις ἡδῶν.

5.

Maximus Planudes ad Hermogenis librum II *Περὶ ἰδεῶν* (Rhet. gr. t. V, p. 548 ed. Walz.): Διονύσιος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ χαρακτήρων περὶ Γοργίου λέγων τάδε φησὶν· Δικαιωτικοὶ μὲν οὖν οὐ περίετιχον αὐτοῦ λόγους, δημογορικοὶ δὲ ὀλίγους καὶ τισὶ καὶ τέχναις, τοῖς δὲ πλείοσιν ἐπιδεικτικῶς τῆς δὲ ἰδέας αὐτοῦ τῶν λόγων τοιοῦτος ὁ χαρακτήρ· ἐγκωμιάζει δὲ τοὺς ἐν πολέμοις ἀριστεύσαντας Ἀθηναίων. — Τι « γὰρ ἀπὴν τοῖς ἀνδράσι τούτοις ὧν δεῖ ἀνδράσι προ- « σῆναι; τί δὲ καὶ προσῆν ὧν οὐ δεῖ προσῆναι; εἰ- « πὴν δυναίμην ἢ βούλομαι, βουλόμην δ' ἢ δεῖ, λα- « θῶν μὲν τὴν θείαν νέμεσιν, φυγῶν δὲ τὸν ἀνθρώπινον « φθόνον· οὗτοι γὰρ ἐκέκτηντο ἔνθεον μὲν τὴν ἀρετὴν, « ἀνθρώπινον δὲ τὸ θνητόν, κολλὰ μὲν δὴ τὸ πρῶτον « ἐπιεικὲς τοῦ αὐθάδους δικαίου προκρίνοντες, πολλὰ « δὲ νόμου ἀκριβείας λόγων ὀρθότηται, τοῦτον νομίζον- « τες θεϊότατον καὶ κοινότατον νόμον, τὸ δέον ἐν τῷ « δέοντι καὶ λέγειν καὶ σιγῆν καὶ ποιεῖν [καὶ ἔαν], « καὶ δισᾶ ἀσκήσαντες μάλιστα ὧν δεῖ, γνώμην [καὶ « ῥώμην,] τὴν μὲν βουλοῦντας τὴν δ' ἀποτελοῦντας, « θαράσσοντας τῶν μὲν ἀδικῶν δυστυχοῦντων, κολασταὶ « δὲ τῶν ἀδικῶν εὐτυχοῦντων, αὐθάδεις πρὸς τὸ συμ- « φέρον, εὐόργητοι πρὸς τὸ πρέπον, τῷ φρονίμῳ « τῆς γνώμης παύοντας τὸ ἄφρον [τῆς ῥώμης], ὕβρι- « σται εἰς τοὺς ὕβριστάς, κόσμοι εἰς τοὺς κοσμίους, « ἀφοβοὶ εἰς τοὺς ἀφόβους, δεινοὶ ἐν τοῖς δεινοῖς. Μαρ-

tegra valetudine decessisse sensibusque juvenilliter vigentibus.

5.

Dionysius libro de characteribus secundo de Gorgia verba faciens ita habet: In judicialibus ejus orationibus non incidit, sed concionales paucas et Artes quasdam, plurimas autem epideicticas orationes nactus sum. Ceterum formæ character in orationibus ejus talis est. Laudans Athenienses viros qui bello incluserint: « *Quid enim, inquit, viris his desuit eorum quæ decet viris adesse? Dicere possem quæ vellem, sed vellem quæ decet, latens divinam vindictam fugiensque humanam invidiam.* Hi enim nacti sunt divinum donum virtutem, humanum vero mortalitatem, longe æqui lentitatem summi juris pertinaciam præferentes longæque exactæ legi sermonis recitandam, hanc putantes divinisimam et communissimam legem, quod decet quando decet et dicere et tacere et facere et omittere; in exercendis duo maxime exercentes, judicium et robur; illud consulendo, hoc exequendo; inservientes immerito infortunatis, punientes immerito fortunatos; audaces ad utile, bene morati ad id quod decet, animi prudentia moderantes imprudentiam roboris, insolentes in insolentes, modesti erga

• τύρια δὲ τούτων τρόπαια ἐσθήσαντο τῶν πολεμίων,
 • Διὸς μὲν ἀγάλματα, αὐτῶν δὲ ἀναθήματα, οὐκ
 • ἀπειροὶ οὔτε ἐμψύτου ἀρεῶς οὔτε νομίμων ἐρώτων,
 • οὔτε ἐνοπλίου ἔριδος οὔτε φιλοκάλου εἰρήνης, σεμνοὶ
 • μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς τῶ δικαίῳ, θεοὶ δὲ πρὸς τοὺς
 • τολείας τῆ θραπέια, δίκαιοι [μὲν] πρὸς τοὺς ἀστούς
 • τῶ ἴσῳ, εὐσεβεῖς δὲ πρὸς τοὺς φίλους τῆ πίστει.
 • Τοιγαροῦν αὐτῶν ἀποθανόντων ὁ πόθος οὐ συναπέ-
 • θανεν, ἀλλ' ἀθάνατος ἐν ἀσωμάτοις σώμασι ζῆ οὐ
 • ζώντων. » Σεμνὰς γὰρ ἐνταῦθα συμφορήσας λέξεις ὁ
 Γοργίας ἐννοίας ἐπιπολαιότερας ἐξαγγέλλει, τοῖς τε
 παρίαισι καὶ ὁμοιοτελεύτοις καὶ ὁμοιοκατάρκτοις καλ-
 λωπιζῶν διόλου προσκόρας τὸν λόγον. *Inclusa addidit*
Saupprius, nisi quod kai βῶμην jam Fossius l. l. in-
seruerat. — πρῶτον (πάρων codd.) dedit Spengel;
τοῦτον (τοῦτο codd.) νομιζοντας Weber; μαρτυρία
(μαρτυρία et μαρτυρίας codd.) Saupprius; αὐτῶν
(erat τούτων) idem; ἐν ἀσωμάτοις (οὐκ ἐν ἀσ. aldi-
na; ἐν οὐκ ἀσ. et οὐκ ἐν ἀθανάτοις codd. Walzii)
God. Hermannus. Fragmentum nostrum, sæpius
illud editum, ad perorationem probabiliter refert
Spengel in Συναγωγῇ τεχνῶν p. 78. Quando dicta
sit oratio, non liquet. V. Westermann l. l. p. 45,
not. 7.

IV. ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΗΛΕΙΟΥΣ.

6.

Aristoteles Rhet. III, 14, 11, p. 404, 14 : Τού-
 των δὲ ἔνεκα προσημίου δεῖται, ἢ κόσμου χάριν, ὡς
 αὐτακάβδαλα φαίνεται, ἐὰν μὴ ἔχη. Τοιοῦτον γὰρ τὸ
 Γοργίου ἐγκώμιον εἰς Ἡλείου; οὐδὲν γὰρ προεξαγκω-
 νίσας οὐδὲ προνακινήσας εὐδὺς ἀρχεται : « Ἡλιεὶ κό-
 λις εὐδαίμων. »

modestos, intrepidus cum intrepidus, periculum fortiter
sustinentes in periculis. Horum testimonia exererunt
de hostibus tropæa, Jovis quidem imagines, ipsorum
vero donaria, haud inexperies neque maris ingenitæ
neque amoris legitimi, neque certaminis armisont ne-
que pulcra colentis pacis; venerantes deos justitia, in
parentes religiosi observantia, in cives justis æquitate,
in amicos pii fide. Proinde cum mortuis non simul
mortuum est eorum desiderium, sed immortalis in
incorporeis corporibus vivit non viventium. »

Sic magnificis Gorgias verbis triviales enuntiat senten-
 tias et colis equalibus et clausulas vel initia similia habentibus
 ad tridium usque orationem solet exornare.

IV. ELEORUM LAUDATIO.

8.

Vel horum causa proemio opus est, vel ornameuti gratia,
 ne temere effutita oratio videatur, si quis proemio nom-
 ulatur. Ejusmodi est Gorgiæ in Eleos encomium; nulla

V. [ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΑΧΙΛΛΕΩΣ.]

7.

Idem ib. III, 17, 11, p. 408, 4 : Ἐν δὲ τοῖς ἐπι-
 δεκτικαῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπισημοῦν ἐπαίνους, ὅσον Ἴσο-
 κράτης ποιεῖ· ἀεὶ γὰρ τινα εἰσάγει. Καὶ ὁ Ἰσχυρὸς Γορ-
 γίας, ὅτι οὐχ ὑπολείπει αὐτὸν ὁ λόγος, τοῦτό ἐστιν· εἰ
 γὰρ Ἀχιλλεὺς λέγει, Πηλεὶς ἐπαίναϊ, εἶτα Αἰακόν, εἶτα
 τὸν θεόν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀνδρῶν, ἢ (sic Fossius pro
 ἦ) τὰ καὶ τὰ ποιεῖ, ὁ τοῖόνδε ἐστίν. Cicero Brut. c.
 12, 47 ait *Gorgiam singularum rerum laudes et vi-*
tuperationes scripsisse.

VI. ΤΕΧΝΗ.

8.

Diogenes Laert. VIII, 58 : Φησὶ δὲ Σάτυρος ἐν
 τοῖς Βίοις, ὅτι καὶ ἱατρὸς ἦν (Empedocles) καὶ ῥή-
 τωρ ἀριστος. Γοργίαν γοῦν τὸν Ἀσιοντῖνον αὐτοῦ γενέ-
 σθαι μαθητὴν, ἀνδρὰ ὑπερέχοντα ἐν ῥητορικῇ καὶ
 τέχνῃν ἀπολειοπτότα. Cf. Fr. Hist. III, p. 163.

Quintilianus Inst. Orat. III, 1, 8 : *Nam primus*
post eos, quos poetæ tradiderunt, movisse aliqua
circa rhetorica Empedocles dicitur. Artium autem
scriptores antiquissimi, Corax et Tisias Siculi,
quos insecutus est vir ejusdem insulæ Gorgias
Leontinus, Empedoclis, ut traditur, discipulus. Is
beneficio longissimæ ætatis (nam centum et novem
vixit annos) cum multis simul floruit: ideoque et
illorum, de quibus supra dixi, fuit æmulus, et
ultra Socratem usque duravit.

Idem ib. § 12 : *Horum primi communes locos*
tractasse dicuntur, Protagoras, Gorgias, Prodicus
et Thrasymachus... His successerunt multi, sed
clarissimus Gorgiæ auditorum Isocrates. Cf. etiam
Sopater in Walzii Rhet. gr. t. V, p. 7, 12 et Platon.
Phædr. p. 261, B. Quod supra e Bruto Ciceronis At-
talimus, id Saupprius censeat fortasse ita cum Artis

enim prolusione, nulla præparatione facta, statim incipit :
Elis, fortunata civitas.

V. [ACHILLIS LAUDATIO.]

7.

In epidicticis orationibus oportet laudes hinc inde peti-
 tas tanquam episodio interponere, quemadmodum Isocra-
 tes facit; semper enim laudem aliquam interjicit. Huc etiam
 pertinet quod Gorgias profitebatur sibi nunquam oratio-
 nem defuturam; nam si de Achille orationem dicit, Peleum
 celebrat, deinde Æacum, tum (Jovem) deum, similiter
 etiam fortitudinem, quæ aliud et aliud facit, quod ejus-
 modi est.

VI. ARS RHETORICA.

8.

Satyrus in Vitæ refert Empedoclem et medicum fuisse
 et oratorem optimum, ac Gorgiam Leontinum ejus fuisse
 discipulum, virum in oratoria insignem, qui etiam Artem
 rhetoricam scripserit.

memoria conciliari posse, ut magnam Artis Gorgiæ partem exemplis constituisse statuamus, idque confirmare ei videtur Quintilianus III, 1, 12.

9.

Prolegomena Commentar. in Hermogenis Στάσεις, vol. VII, p. 33, 27 Walzii : Ἐκ τῶν Πλουτάρχου εἰς τὸν Πλάτωνος Γοργίαν. Ὅρος ῥητορικῆς κατὰ Γοργίαν. — « Ῥητορικὴ ἐστὶ τέχνη περὶ λόγους τὸ κύριον ἔχουσα, πειθοῦς δημιουργὸς ἐν πολιτικαῖς λόγοις περὶ παντὸς τοῦ προταθέντος, πιστευτικῆς καὶ οὐ διδασκαλικῆς· εἶναι δὲ αὐτῆς τὴν πραγματείαν ἴδιαν μάλιστα περὶ δίκαια καὶ ἀδίκαια, ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ, καλὰ τε καὶ αἰσχρὰ. » Cf. Verba Platonis in Gorgia p. 455, A.

10.

Gorgias apud Platonem p. 450, B dicit : Τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν περὶ χειρουργίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πᾶσα ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη, τῆς δὲ ῥητορικῆς οὐδὲν ἐστὶ τοιοῦτον χειρουργημα, ἀλλὰ πᾶσα ἡ πράξις καὶ ἡ κύρωσις διὰ λόγων ἐστὶ. Διὰ ταῦτ' ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν τέχνην ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους, ὁρθῶς λέγων, ὡς ἐγὼ φημι.

Ad hæc scholiasta p. 299 ed. F. Herimann. : Χειρουργημα καὶ κύρωσις οὐκ εἰρεται, αἱ δὲ λέξεις Γοργίου ἐγχώριοι· Λεοντίου γὰρ ἦν.

11.

Plato Phædri p. 267, A : Τίσιαν δὲ Γοργίαν τε εἰσομεν εὐδαίην; οἱ πρὸ τῶν ἀληθῶν τὰ εἰκότα εἶδον ὡς τιμητέα μᾶλλον, τὰ τε αὐτὰ μικρὰ μεγάλα καὶ τὰ μεγάλα μικρὰ φαίνεσθαι ποιοῦσι διὰ βῶμην λόγου, καινὰ τε ἀρχαίως τὰ τ' ἀρχαία καινῶς, συντομίαν τε λόγων καὶ ἀπειρα μήκη περὶ πάντων ἀνεύρον.

12.

Schol. ad Platon. Gorgiam p. 348 Bekk. : Τοῦτο παράγγελμα Γοργίου, — « τὸ τὰς σπουδὰς τῶν ἀν-

9.

E Plutarchi commentariis in Platonis Gorgiam. Finis artis oratoris secundum Gorgiam : « Oratoria ars, cardinem sui in orationibus positam habens in civilibus de quavis re orationibus effectrix est persuasionis, non ejus qua doceamur, sed ejus qua fidem facile adhibeamus. Munus ejus proprium maxime versari ait in tractandis justis et injustis, bonis et malis, pulchris et turpibus. »

10.

Verba χειρουργημα et κύρωσις, quibus Attici non utuntur, e patrio Gorgiæ sermone petita sunt; scilicet Leonlinus erat.

11.

Tisiam vero Gorgiamque valere sinemus? qui verisimilia veris anteposuerunt, ac vi orationis efficiunt, ut parva esse magna, et magna vicissim parva, vetera item nova, et nova vetera videantur, qui brevitate quoque loquendi concisam, rursusque infinitam verborum prolixitatem in cuiusvis rei tractatione invenerunt.

« τῶν δὲ γέλωτι ἐκλύειν, τὰ δὲ γέλωτα ταῖς σπουδαῖς ἐκκρούειν. » Aristoteles Rhetor. III, 18, p. 409, 43 : Δεῖν ἔφη Γοργίας τὴν μὲν σπουδὴν διαφθεῖρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, τὸν δὲ γέλωτα σπουδῆ, ὁρθῶς λέγων.

13.

Dionysius De Compos. verb., p. 68 Reisk. : Καίρου δ' οὔτε ῥήτωρ οὐδεὶς οὔτε φιλόσοφος εἰς τὸδε χρόνον τέχνην ὤρισεν· οὐδ' ὅσπερ πρῶτος ἐπεχείρησε περὶ αὐτοῦ γράφειν Γοργίας ὁ Λεοντίου οὐδὲν τι λόγου ἀξίον ἔγραψεν.

VII. FRAGMENTA INCERTÆ SEDIS.

14.

Longinus De subl. III, 2 : Ταύτη καὶ τὰ τοῦ Λεοντίου Γοργίου γέλωται, γράφοντος « Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς » καὶ « γύπες ἐμφυχοὶ τάφοι. Cf. Hermogenes vol. III, p. 226, 6 Walzii : Τάφους τε γὰρ ἐμφύχους τοὺς γύπας λέγουσιν, ὧν κέρ' εἰσι μάλιστα ἀξιοί. Ad quem locum Johannes Siceliota, vol. VI p. 228, 27, hæc adnotat : Ἐπειδὴ τὰ σώματα τῶν ζῶων ἀναλίσκουσι, τάφους ἐμφύχους αὐτοὺς ὀνομάζουσι, καὶ τὰ πλοῖα φαλακρῆς κόρας. « Fortasse etiam hæc Gorgiæ tribuenda sunt. Priora illa Weber et Fossius ad orationem funebrem referunt. » SAURPIUS.

15.

Aristot. Rhet. III, 3, 1, p. 388, 39 : Τὰ δὲ ψυχρὰ ἐν τέτταρσι γίνεσθαι κατὰ τὴν λέξιν, ἐν τε τοῖς διπλοῖς ὀνόμασιν, ὅσον Λυκόφρων — « τὸν πολυπρόσωπον οὐρανὸν τῆς μεγαλοκόρου γῆς » καὶ « ἀκτὴν δὲ στενόπορον », καὶ ὡς Γοργίας ὀνόμαζε « πτωχόμουσος κόλαξ », « ἐπιπορκήσαντας καὶ κατεπορκήσαντας. »

16.

Idem ib. III, 3, 4, p. 389, 36 : Καί ἐτι τέτταρον τὸ ψυχρὸν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίνεσθαι· εἰσι γὰρ καὶ

12.

Ex Gorgiæ præcepto seria adversariorum sunt risu diluenda, risus vero seriis discutiendus est.

13.

Nec rhetorum quisquam, nec philosophorum, huc usque opportunitatis artem definivit : usque ipse Gorgias Leontinus, qui primus de ea scribere aggressus est, quicquam alicujus momenti protulit.

14.

Eodem modo etiam illa Gorgiæ Leontini ridentur, *Xerxem Persarum Jovem* appellantis, et *vultures sepulcrata viva*.

15.

Quatuor modis elocutio frigida sit; primo jungendis nominibus, ut Lycophron dixit οὐρανὸν πολυπρόσωπον τῆς γῆς μεγαλοκόρου, et ἀκτὴν στενόπορον, et sicut Gorgias habet hæc : πτωχόμουσος κόλαξ et ἐπιπορκήσαντας καὶ κατεπορκήσαντας.

μεταφοραὶ ἀπρεπεῖς, αἱ μὲν διὰ τὸ γελοῖον (χρῶνται γὰρ καὶ οἱ κομψοδοποιοὶ μεταφοραῖς), αἱ δὲ διὰ τὸ σεμνὸν ἄγαν καὶ τραγικὸν ἀσαφείας δὲ, ἂν πόρρωθεν οἶον Γοργίας· « Χλωρὰ καὶ ἔναυμα τὰ πράγματα· οὐ δὲ ταῦτα αἰσχροῦς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. » Ποιητικῶς γὰρ ἄγαν.

17.

Xenophon Conviv. II, 26 : Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι « πυκνὰ ἐπιφακάζωσιν, » ἔνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργείοις βήμασιν εἶπω, οὕτως οὐ βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθεῖναι, ἀλλ' ἀνακειθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιζόμεθα.

18.

Schol. Homer. II. IV, 450 : Οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολή] Θουκυδίδης· « [Ἦν] πάντα ἡμοῦ ἀκοῦσαι, » φησὶν, « ὄλοφυρμός, βοή, κρατοῦντες, κρατούμενοι. » Καὶ Γοργίας· « Ἄνεμίσγοντο δὲ λιταῖς ἀπειλαὶ καὶ εὐχαῖς οἰμωγαί. »

19.

Plutarch. Cimon. c. 10 : Ἐτι τοίνυν Γοργίας μὲν ὁ Λεοντίνος φησι τὸν Κίμωνα τὰ χρήματα κτᾶσθαι μὲν ὡς χρῆστο, χρῆσθαι δὲ ὡς τιμῶτο.

20.

Aristot. Polit. III, 1, 9, p. 521, 49 : Γοργίας μὲν οὖν ὁ Λεοντίνος τὰ μὲν ἴσως ἀπορῶν τὰ δ' εἰρωνευόμενος ἔφη, καθάπερ ὄλμους εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν ὄλμοποιῶν πεποτημένους, οὕτω καὶ Λαρισσαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποτημένους· εἶναι γάρ τινας Λαρισσοποιούς. Antecedentia apud ipsum Aristotelem legas.

16.

Præterea quartus modus frigidæ elocutionis cernitur in metaphoris; nam sunt metaphorsæ quoque indecoræ; aliæ propter ridiculum (nam comici etiam poetæ metaphoris utuntur), aliæ propter nimiam granditatem et characterem tragicum; quin etiam obscuræ sunt, si longe petantur. Quemadmodum Gorgias dixit: « *Pallida atque cruenta neyolia; tu vero hæc turpiter seminasti, male autem messuisti.* » Nimis enim poetice dicta sunt.

17.

Si pueri minutis poculis crebro nos quasi rore quodam adperserint, ut et ipse verbis Gorgianis utar, tum non coacti a vino temulentum fieri, sed quasi persuasione ejus ducti ad ludicra descendemus.

18.

Thucydides (7, 71, 4) ait: « *Licebat omnia simul audire, lamentationes, clamores, vincentes, victos;* » item Gorgias: « *Miscebantur supplicationibus minæ et precibus lamentationes.* »

19.

Gorgias Leontinus Cimonem opes conquirere dixit ut uretur ibi, uti autem ut honoraretur.

20.

Gorgias Leontinus, partim fortasse rei difficultatem sentiens, partim jocans, dixit: Quemadmodum mortaria es-

21.

Plutarch. De gloria Athen. p. 348, C : Ἦνθησα δὲ ἡ τραγωδία καὶ διευδοχία, θαυμαστὸν ἀκρόαμα καὶ θέαμα τῶν τότε ἀνθρώπων γενομένη καὶ παρασχούσα τοῖς μύθοις καὶ τοῖς πάθεσιν « ἀπάτην, ὡς Γοργίας φησὶν, ἣν δὲ τε ἀπατήσας δικαιοτέρος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος καὶ ὁ ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. » Cf. id. De aud. poetis, p. 15, D, ubi eadem iterum habes.

22.

Plutarch. Quæst. Conviv. VII, 10, p. 715 B : Ὡς περ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τὰς τραγωδίας ἐμπνόντα ποιεῖν, καὶ οὐχ, ὡς Γοργίας εἶπεν, ἐν τῶν δραμάτων αὐτοῦ « μεστὸν Ἄραως » εἶναι, τοὺς Ἐπτά ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου.

23.

Proclus Chrestomath. p. 1 : Γοργίας δὲ ὁ Λεοντίνος εἰς Μουσαῖον αὐτὸν (Homerum) ἀνάγει.

24.

Aristot. Politic. II, 5, 8, p. 495, 3 : Καθόλου γὰρ οἱ λέγοντες ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς, ὅτι τὸ εὖ ἔχειν τὴν ψυχὴν ἀρετὴ, ἣ τὸ ὀρθοπραγεῖν, ἣ τι τῶν τοιούτων· πολλὸν γὰρ ἄμεινον λέγουσιν οἱ ἐξαριθμοῦντες τὰς ἀρετάς, ὥς περ Γοργίας, τῶν οὕτω ὀριζομένων.

25.

Plutarch. De mul. virt. c. 1, p. 242, E : Ἡμῖν δὲ κομψώτερος μὲν ὁ Γοργίας φαίνεται, καλεῖται « μὴ τὸ εἶδος ἀλλὰ τὴν δόξαν εἶναι πολλοῖς γνωρίμων τῆς γυναικός. »

sent quæ a mortariorum opificibus facta essent, sic et Larissæos esse quos opifices publici fecerint: esse enim aliquos Larissæorum (*sarissarum*) opifices.

21.

Florebat tragœdia ac celebrabatur, auditio et spectaculum quod ejus ætatis homines majorem in modum admirabantur, quia fabulis animorumque motibus fraudem faceret, qua et qui deciperet, ut dicebat Gorgias, non decipiente justior, et qui deciperetur non decepto sapientior esset.

22.

Sic etiam Æschylum ferunt potum suas scripsisse tragœdias et omnes eas Bacchi plenas esse, secus quam Gorgias, qui unum de Æschyli dramatibus quod inscribitur Septem ad Thebas, *Marte plenum* dicit.

23.

Gorgias Leontinus genus Homeri a Musæo deducit.

24.

Qui universæ dicunt virtutem esse bonum animi habitum aut recte faciendi rationem aut tale aliquid, si se ipsi fallunt; multo rectius faciunt qui virtutes enumerant, ut Gorgias, quam qui hoc modo definiunt.

25.

Mihi elegantior videtur Gorgiæ opinio, qui *mulieris non formam sed famam vult multis notam esse.*

26.

Proclus ad Hesiod. Op. 758 : Οὐ γὰρ ἐπλώες ἀληθῆς δ' λέγει Γοργίας· ἄρα δέ· « Τὸ μὲν εἶναι « ἀφανές, μὴ τυχὸν τοῦ δοκεῖν, τὸ δὲ δοκεῖν ἀσθενές, « μὴ τυχὸν τοῦ εἶναι. »

27.

Plutarch. De discrimine adul. et amici, c. 23, p. 64; C : 'Ο μὲν γὰρ φίλος οὐχ, ὥσπερ ἀπαφαίνεται Γοργίας, « αὐτῷ μὲν ἀξιώσει τὰ δίκαια τὸν φίλον « ὑπουργεῖν, ἐκείνῳ δ' αὐτὸς ὑπηρετήσῃ πολλὰ καὶ « τῶν μὴ δικαίων. »

28.

F. codice Monacense VIII, fol. 42 apud Spen-

gel. in Συναγωγῇ τεχνῶν p. 70 : Γοργίας δ' βήτωρ ἄρα « τοὺς φιλοσοφίας μὲν ἀμελοῦντας, περὶ δὲ τὰ « ἐγκύκλια μαθήματα γινομένους ἁμολοῦς εἶναι τοῖς « μνηστῆρσιν, οἱ τὴν Πηγελοπην (τῇ Π. ? Baiter.) « ἐθέλοντες ταῖς θεραπευσίαισιν αὐτῆς ἐμίγνυντο. » 'Ο « αὐτὸς « τοὺς βήτορας ἔφη ἁμολοῦς εἶναι βατράχους· « τοὺς μὲν γὰρ ἐν ὕδατι κελαιδεῖν, τοὺς δὲ ἐν τῇ γῆ. »

Reliqua Gorgiæ dicta, quæ ad nostram rem nihil pertinent, apud Fossium in libro De Gorgia legere est. Duas vero de Helena et Palamede declamationes quæ Gorgiæ nomine perperam inscribuntur, cum aliis sequioris ævi βητορῶν dedimus supra p. 178.

II. ANTIPHON RHAMNUSIUS.

Plutarchus Vit. X oratt. p. 833, C : Φέρονται δὲ τοῦ βήτορος λόγοι ξ', ὧν καταψευσμένους φησὶ Κακίλιος εἶναι τοὺς κα'... 'Ἐπαινῶται δ' αὐτοῦ μάλιστα ὁ περὶ Ἡρώδου καὶ ὁ πρὸς ἹΕρασίστρατον περὶ τῶν ταῶν καὶ ὁ περὶ τῆς εἰσαγγελίας, ὃν ὑπὲρ αὐτοῦ γέγραφε, καὶ ὁ πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρανόμων (Cf. or. II). 'Ἐγραψε δὲ καὶ κατὰ Ἱπποκράτους τοῦ στρατηγοῦ λόγον καὶ εἶπεν αὐτὸν ἐξ ἐρήμου.

Cf. Photius Bibl. p. 486; Cramer Anecd. Ox. IV. p. 256; Schol. Æschin. or. 2, § 18. — ταῶν 1 correx. Ruhnken; ἰδεῶν libri; ἰλαίων conj. Reiskius; ἰδεῶν τῶν ταῶν Rankius; Vit. Aristophan. p. CDV. Vide infra or. XVI. — εἰσαγγε[λ]ίας] Xylander; ἀγγελίας libri. De re v. Thucyd. VIII, 68; Lysias c. Eratosth. p. 427 R. Cf. Van Spaan. De Andocide cap. II; Westermann. Gesch. d. gr. Bereds. § 40, 7; fragm. orat. I. — στρατηγῶν] Westerm. in Biogr. p. 233 et Sauppilus; ἰατροῦ στρατηγῶν cod. Paris. 1672; ἰατροῦ στρατηγοῦ ceteri; ἰατροῦ Photius Bibl. p. 486, 24. Quæ omnia posteriorum fuerint additamenta. Primum quidam perperam adscriptis ἰατροῦ, quod solum habet Photius, deinde hoc una cum annotata ab aliquo correctione reperierunt. Meierus in Ephem. litt. Hal., an. 1838,

p. 363, legi voluit υἱοῦ τοῦ στρατηγοῦ, quo cur opus non sit, dixit Sauppilus in Fr. Oratt. p. 139.

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Orationem περὶ μεταστάσιως esse de mutatione status popularis in oligarchiam Quadringentorum virorum nec diversam esse ab oratione περὶ τῆς εἰσαγγελίας, quam περὶ αὐτοῦ γέγραψε (Vit. X oratt. l. 1.), probabiliter censent Petrus van Spaan Diss. de Antiphonte (p. 15 ed. Dobson.) atque Sauppilus. Quamquam causam ejus sententiæ idoneam desiderant Spengelius Synag. τεχν. p. 113 et Westermannus Gesch. d. gr. Beredsamkeit; p. 277.

Ceterum ita Thucydides VIII, 63 : Ἀντιφῶν.. ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' αὐτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ἕσπερος καὶ κράτιτος ἐνδυμηθῆναι γινόμενος καὶ ἀπ' ἀνγοῆ εἰπεῖν, καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παρῶν οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἐκούσιος οὐδένα, ἀλλ' ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος, τοὺς μόντοι ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα εἰς ἀντήρ, ὅστις ξυμβουλεύσασαί τι, δυνάμενος ὠφελεῖν. Καὶ αὐτὸς τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακούτο, ἀρίστα φαίνεται τῶν μέχρι ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτιαθεῖς, ὡς συγκα-

26.

Non usquequaque recte Gorgias dicit : *Esse nec simul videri est obscurum, imbecillum aut est videri nec simul etiam esse.*

27.

Non verum est quod Gorgias dixit : *Amicum ab amico non nisi in justis rebus operam postulaturum, ipsum vero illi in multis etiam non justis opitulaturum esse.*

28.

Gorgias rhetor dicebat : *Philosophiæ studium negligentes nec nisi encyclicas disciplinas colentes similes*

esse proci, qui Penelopæ nuptias ambientes cum ancillis ejus rem haberent. Idem oratores similes esse ranis dixit; hos enim in aqua, illos in terra clamare.

Antiphontis feruntur orationes sexaginta, quarum viginti quinque spurias esse perhibet Cæcilius. Maxime laudantur orationes de Herode, adversus Erasistratum de pavonibus, ea quam pro se ipso scripsit proditionis in rempublicam postulatus et oratio contra Demosthenem de publico flagitio. Scripsit etiam accusationem in Hippocratem prætorem, eumque reum peregrit deserentem vadimoniam.

πέστησε, θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος. Cf. Cicero Brut. c. 12; Quintilian. III, 1, 11; Aristoteles Eth. ad Eudem. III, 5: Καὶ μᾶλλον ἂν φροντίσειεν ἀνὴρ μεγαλόψυχος τί δοκῆσι ἐν σπουδαίῳ ἢ πολλοῖς τοῖς τυγχάνουσιν, ὥσπερ Ἀντιφῶν ἐφη πρὸς Ἀγάθωνα καταψηφισμένος τὴν ἀπολογίαν ἐπαινεύσαντα.

1.

Harpocration: Στασιώτης. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. — « περὶ τοίνυν ὧν Ἀπολῆξίς «κατηγόρηκεν, ὡς στασιώτης ἦν ἐγὼ καὶ ὁ πάππος «ὁ ἐμός.» Ἔοικε γὰρ ὁ βήτωρ ἰδίως ἐπὶ τοῦ δορυφόρου κεχρησθῆαι τῷ ὀνόματι. ἐν γούν τοῖς ἐξῆς φησιν ὅτι. — « οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἠδυνήθησαν οἱ «πρόγονοι κολάσαι, τοὺς δὲ δορυφόρους ἠδυνήθησαν. » Eadem, missa orationis mentione, Suidas et Photius, quorum uterque pro ὡς στασι. habet ὁ στασιώτης. Cf. Harpocrat. p. 28, 3: Ἀπολῆξίς, εἰς τῶν ἰ' (sic. pro ὕ' e Thuc., VIII, 67 scripsit Meineke Com. II, p. 664) συγγραφέων, ὃν Πλάτων κωμωδεῖ ἐν Σοφιστικαῖς. In Antiphontis causa Apolexin fortasse inter decem synegorōs fuisse, quorum in Psephismate apud Plutarch. Vit. X oratt., p. 833, F servato mentio fit, suspicatur Sauppis.

2.

Idem: Διαστῆσαι ἀντὶ τοῦ διαταραξάει καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως.

3.

Idem: Ἐμποδών. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. — « καὶ τοὺς ἐμποδῶν ἐκολάσατε, » ἀντὶ τοῦ τοὺς ἐμπασόντας, καθὰ καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου (§ 10). Cf. Suidas s. v. et Etym. M. p. 336, 35.

4.

Idem: Ἐπεσκήψατο ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε ψευ-

δομαρτυριῶν. Λέγεται δὲ ἐνίοτε κατὰ τὸ σπάνιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φόνου, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Τῷ δὲ ἐνεργητικῷ τῷ ἐπισκέψην ἀντὶ τοῦ ἐνεσταίετο Ἰσαῖος ἐν τῇ ἐπὶ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀπαιρέσει. Τὸ δὲ ἐπισκέπτω ἀντὶ τοῦ μετὰ τινος ἐπιθειαςμοῦ λέγω καὶ οἷον ἐξορκίζω Ἀνδοκίδης τε ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων καὶ Λυσίας ἐν τῷ ἐπὶ Κτησιάρχου εἰρήκασιν. Cf. Etym. M. p. 355, 35.

5.

Idem: Ἡετιωνία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιεύς ἄκρα ἀπὸ τοῦ κατακτησαμένου τὴν γῆν Ἡετιωνος, ὡς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ. Μνημονεύει δὲ τῆς Ἡετιωνίας καὶ Θουκυδίδης ἐν ἡ'. Cf. Suidas, Photius, Zonaras, apud quos pr. vocatur Ἡετιωνία, ut apud Demosthenem p. 1343, 8. Eetionia ab oligarchis manita est exeunte Olymp. 92, 1, paucis mensibus ante condemnationem Antiphontis.

6.

Idem: Τετρακόσιοι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Οἱ ὕ' πρὸς ζ' ἐτῶν κατέστησαν τῶν λ' τυράννων κατ' Ἀθηναίους, οἵτινες δ' ἡμῶν ἤρξαν τῆς πόλεως, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

II. ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΣΜΟΥ.

7.

Bekkeri Anecd. p. 352, 23: Ἀθήναζε... Καὶ τὸ παρὰ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμοῦ λόγῳ ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον τὴν σύνταξιν· γράφει δὲ οὕτως. — « Ἐπειδὴ γὰρ ἀπωκίσθη Ἀθήναζε καὶ «ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς κληρουχίας. » Codex ἀπόκει τὴν Ἀθ.; em. Sauppis.

I. DE STATUS MUTATIONE.

1.

Antiphon in oratione de status mutatione: *De his igitur, quorum Apolexis nos accusavit, quasi stasiώτης fuissem ego et avus meus.* Peculiariter ibi orator hoc nomine videtur usus fuisse de satellite; nam in sequentibus dicit: *Minime majores nostri tyrannos quidem in jus vocare poterunt, satellites autem non poterunt.*

2.

Διαστῆσαι pro conturbare et quasi invalidum reddere, Antiphon in oratione de status mutatione.

3.

Ἐμποδών. Antiphon in or. de status mutatione, sicut etiam Andocides in or. adversus Alcibiadem, τοὺς ἐμποδῶν dicit obvios quosque in hisce: *Obvios quosque punivistis.*

4.

Ἐπεσκήψατο, falsi testimonii incusavit. Interdum etiam, sed raro admodum, verbum significat cædis commis-

sæ insimulare, ut apud Antiphontem de status mutatione.

5.

Eetionia. Antiphon de status mutatione. Sic vocatur alterum Piræei promontorium ab Eetione, qui regionem illam possederat, teste Philochoro (fr. 115) in scripto Contra Demonem. Thucydides quoque (8, 90) Eetioniae mentionem facit.

6.

Quadringenti. Antiphon in or. de status mutatione. Quadringenti viri apud Athenienses septem annis ante triginta tyrannos constituti sunt, ac menses quatuor civitati præfuerunt, teste Aristotele in Atheniensium Republica (fr. 73).

II. DE REDACTIONE IN SERVITUTEM.

7.

Etiam quod apud Antiphontem in or. de redactione in servitutem legitur notandum est ut vitiosa syntaxi laborans Ita scribit: *Quum enim sedem transtulisset Athenas et discessissem ex agro colonis assignato.*

III. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

« Ad hanc orationem refero quod legitur in Vitis X oratt. p. 833, D : 'Επαινείται δ' αὐτοῦ μάλιστα ... καὶ ὁ πρὸς Δημοσθένη τὸν στρατηγὸν παρανόμων. Cf. ad or. XII. » SAURPIUS.

8.

Harpocrates : Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου... Ἦν δὲ καὶ ἕτερος, πρόπαππος τοῦ προειρημένου, ἢ φησι Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λειποταξίου (§ 39), εἰ γνήσιος ὁ λόγος, αὐτὸν τε καὶ τὸν πατρὸς πρὸς μητρὸς πάππον δις ἐξοστρακισθῆναι. Ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἀλκιβιάδης οὗ μνημονεύει Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφῆν ἀπολογία· μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων τινὲς καὶ οἱ κωμικοί· ἐστὶ δὲ Φηγοῦσιος, Ἀλκιβιάδου ξένος (an ἀνεψιός? Cf. Xen. Hell. 1, 2, 13. Sauppe). Partem horum habes in Bekkeri Anecd. p. 378, 22. De Alcibiade Phegusio cf. Andocides de myster. § 65.

9.

Idem : Ἀποτείχισαι τὸ ἀπολαβεῖν τεῖχει καὶ ἀποκλείσαι τῆς ἐξόδου, ἀποτετελισμένος δὲ ὁ ἀπειλημένος καὶ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει· Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφῆν ἀπολογία καὶ Θουκυδίδης. Cf. Suidas et Bekk. Anecd. p. 437, 28.

10.

Idem : Δεκατευτάς ἀντὶ τοῦ τελώνας τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφῆν ἀπολογία Ὅτι δὲ ἦν τελώνιον ἢ δεκάτη, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν. Cf. Suidas, ubi quattuor codd. post ἐκλέγοντας addunt καὶ συλλέγοντας.

III. CONTRA DEMOSTHENIS ACCUSATIONEM DEFENSIO.

8.

Alcibiades Cliniae filius... Diversus ab eo Alcibiades est, cuius Antiphon meminit in Defensione contra Demosthenis accusationem. Eiusdem etiam alii quidam oratores ac comici mentionem faciunt. Est autem Phegusius, Alcibiadis (Cliniae natii) hospes.

9.

'Αποτείχισαι, muro cingere et exitu intercludere; ἀποτετελισμένος, muro cinctus et interclusus. Antiphon in Defensione contra Demosthenis accusationem et Thucydides.

10.

Δεκατευτάς, publicanos, qui decimam exigunt. Antiphon in Defensione contra Demosthenis accusationem.

11.

Κελέοντες. Antiphon in Defensione contra Demosthenis accusationem : *Ubi recta ligna defixit.* Proprie κέλέοντες sunt ligna quae telam extendunt, ut patet etiam ex Aristophane comico; sed metaphoricè orator hoc loco sic vocare videtur ligna recta.

11.

Idem : Κελέοντες. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφῆν ἀπολογία· « ἵνα τοὺς κέλέοντας κατέπηξεν. » Κυρίως μὲν κέλέοντες εἰσιν οἱ ἰστόποδες, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει δηλὸν τῷ κωμικῷ· μεταφορικῶς δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ λέγει ἂν τὰ ὀρθὰ ξύλα. Cf. Photius, Suidas, schi. Theocrit. 18, 34.

12.

Idem : Σκαφίον· Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφῆν ἀπολογία. Ὅτι δὲ τὸ σκαφίον εἶδος κούρας, καὶ Ἀριστοφάνης Γήρηφ. Cf. Photius.

13.

Idem : Συνήγοροι· Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφῆν ἀπολογία καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Ἐοικασί παρ' Ἀθηναίους τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι ἐπὶ τῷ συναγορεύειν. Cf. Etym. M. p. 735, 28 et Suidas.

14.

Idem : Ἀνδρῶν· Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντιγραφῆν. Ἀνδρῶνά φησιν εἶναι Κρατερὸς ἐν θ' τῶν Ψηφισμάτων τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα τὸ περὶ Ἀντιφῶντος τοῦ ῥήτορος. Ἦν δὲ εἰς τῶν υ' ὁ Ἀνδρῶν. Pro ἐν τῷ cod. C. ἐν τῇ; vocem ἀντιγραφῆν om. A. « Puto igitur, Sauppian ait, etiam h. l. legendum esse ἐν τῇ... γραφῆν ἀπολογία. » Pro ἐν θ' Meineke ad calc. Stephani legi vult ἐν ε'.

IV. ἘΠΙΤΡΟΠΙΚΟΣ ΚΑΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

15.

Idem : Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελαβεῖν εἰς τὸν πατρῶν οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίου καταλίποιν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου· Ἀντιφῶν ἐπιτροπικῶ [κατὰ ins. Saupp.] Καλλιστράτου καὶ Σόλων ἐν κα' Νόμων.

12.

Σκαφίον. Antiphon in Defensione contra Demosthenis accusationem. Τὸ σκαφίον iusuræ genus esse declarat Aristophanes quoque in Senectute.

13.

Συνήγοροι, causarum patroni. Antiphon in Defensione contra Demosthenis accusationem et in oratione de Lindiorum tributo. Videntur apud Athenienses patroni quidam causarum suffragis eligi, qui causas publicas agant.

14.

Andron. Antiphon in oratione contra Demosthenis accusationem (γραφῆν). Craterus Decretorum libro nono Andronem decretum de Antiphonte scripsisse dixit. Scilicet unus ex viris quadringente Andron fuit.

IV. TUTELARIS ORATIO CONTRA CALLISTRATUM.

15.

Adoptivos in domum paternam rodire lex vetabat, nisi filios legitimos in adoptiva familia reliquissent. Antiphon in or. contra tutelam Callistrati et Solon vicesima prima legum tabula.

V. ΕΠΙΤΡΟΠΙΚΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙ.

16.

Idem : Σπάρτωλος Ἀντιφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐπιτροπικῷ Τιμοκράτει. Πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτικῆς ἡ Σπάρτωλος.

IV. ΚΑΤΑ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Vit. X oratt. p. 833, D : Ἐγραψε δὲ καὶ κατὰ Ἱπποκράτους τοῦ στρατηγοῦ λόγον καὶ εἶλεν αὐτὸν ἐξ ἱρήμου. V. supra p. 194.

VII. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΟΥ ΕΝΔΕΙΞΙΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

17.

Harpocratio : Διαθέσεις ἀντὶ τοῦ πρῶσις Ἰσοκράτης Βουσίριδι. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀποδοδόμεθα διεθέμεθα εἶπεν Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Καλλίου ἐνδειξιν, καὶ ἀντὶ τοῦ διοικήσεως ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ δημοκρατίας — « ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. » Φρύγος Τραγηδοίς « τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν » φησί. Καὶ γὰρ τὸ βῆμα διαθέσθαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι Ἀντιφῶν Ἀληθείας α' — « γυμνωθεῖσα δὲ ἀφορμῆς πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς διαθεῖτο. » Διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι Ὑπερείδης κατὰ Δημοσθένους. Cf. Ulpian. ad Demosth. or. II §. 16. et Suidas.

18.

Idem : Ἐρμα, ἡ ὕφαλος πέτρα Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἐνδειξιν ἀπολογία. Ἔστι δὲ τοῦνομα καὶ κατ' Ἀνακρίοντι καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. Cf. Photius, Suidas, Dindorf. in Thes. s. v. Ἐρμάς.

19.

Idem : Ἥσμεν ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. Ἀντιφῶν πρὸς

V. TUTELARIS ORATIO TIMOCRATI SCRIPTA.

16.

Spartelus, urbs Botticæ regionis; Antiphon in oratione quæ inscribitur Tutelaris Timocrati.

VII. CONTRA CALLIÆ DELATIONEM DEFENSIO.

17.

Διάσεις pro venditione apud Isocratem in Basiride (p. 224 B). Pro ἀποδοδόμεθα, vendidimus, διεθέμεθα Antiphon dixit in oratione contra Calliæ delationem. Idem εὐέλκων usurpat pro εὐόικησις, administratio, in scripto de concordia : Sed scientes administrationem audivit. Phrynichus in Tragediis (fr.) : διαδίσει τῶν ἐπῶν, adornatione verborum, dixit. Porro verbum quoque διαθέσθαι ponunt pro administrare. Antiphon libro primo de veritate : Privata res gerendæ opportunitate nulla bona male administraret.

18.

Ἐρμα, saxum sub undis latens. Antiphon in defensione adversus Calliæ delationem.

19.

Ἥσμεν pro ἤδειμεν, noceramus. Antiphon in defensione

ORATIONES II.

τὴν Καλλίου ἐνδειξιν ἀπολογία — « ἡμεῖς μὲν οὖν οὐτὰ « ναυτικὸν ἤσμεν ὀπόσον (ὀπόσου? Saupp.) δέοι. »

20.

Idem : Μοιροδοκῆσαι ἀντὶ τοῦ μέρους μεταλαβεῖν Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἐνδειξιν ἀπολογία.

VIII. ΚΑΤΑ ΛΑΙΣΠΟΔΙΟΥ.

21.

Idem : Ἀπιστεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν Ἀντιφῶν κατὰ Λαισποδίου, Ἰσοκράτης ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον. Λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστεῖν τὴν ἀπειθειαν, ὡς Δημοσθένης ἐν θ' Φιλιππικῶν καὶ ἄλλοι πολλοί.

22.

Idem : Γαληψός Ἀντιφῶν κατὰ Λαισποδίου, πόλις Θράκης, ὡς οἱ τὰς περιόδους γεγραφότες φασίν. Ἄνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαληψοῦ τοῦ Θάσου καὶ Τηλέφης, ὡς Μαρσῦας ὁ νεώτερος ἐν πέμπτῳ Μακεδονικῶν.

23.

Idem s. v. Ἐπίσκοπος. V. fr. 30. Episcopi munere in Thracia functum esse Læspodiam cum Sauppio crediderim. Ceterum de Læspodia v. Meineke Comic. gr. fragm. tom. II, p. 476.

24.

Idem : Οἰσύμη Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Λαισποδίου. Πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης, καθά φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἐφορος ἐν δ'. De OEsymo et Galepso cf. Thuc. IV, 107.

IX. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΙΝΔΙΩΝ ΦΟΡΟΥ.

25.

Idem : Ἀμφίπολις Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Πόλις αὕτη τῆς Θράκης πρότερον δὲ Ἐννία

contra Calliæ delationem : Nos quidem neque rei nauticæ satis perilli eramus.

20.

Μοιροδοκῆσαι, partem accipere. Antiphon in defensione contra Calliæ delationem.

VIII. CONTRA LÆSPODIAM.

21.

Ἀπιστεῖν pro ἀπειθεῖν. Antiphon in or. contra Læspodiam et Isocrates in epistola ad Philippum.

22.

Galepsus. Antiphon in or. contra Læspodiam. Est Thraciæ oppidum, ut produnt qui terræ circuitus scriberunt.

24.

OEsyme. Antiphon in or. contra Læspodiam. Oppidum est Thracia, ut præter alios tradit Ephorus libro quarto.

IX. DE LINDIORUM TRIBUTO.

25.

Amphipolis. Antiphon de Lindiorum tributo. Est Thrac

ὁδοὶ ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδροτίων ἐν 16' Ἀτθίδος. Pro Lindiōn φόρου codices ληναίων φόρου, λιναίου φόρου, ληναιοφόρου, ληναιοφόρου. Leni manu emendavit Vallesius. Saurpuius dedit Ἀμναίων φόρου, Chersonesi urbem designari putans ob Amphipolis mentionem, quæ quomodo Lindiis oratione Antiphontea in Atheniensium concione causam agentibus conveniat, se non intelligere ait. Tributa urbium quarto quoque anno ab Atheniensibus de novo constitui solebant, et Antiphontis temp. subinde aucta esse videntur. Hinc querelæ causæque istæ et Lindiorum et Samothracum (Or. XV), quibus Antiphon orationes conscripsit.

26.

Idem : Ἀπειπεῖν ἀντὶ τοῦ ἀποκαμῆν καὶ ἀδυνατῆσαι Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπαρνήσασθαι παρὰ τῷ αὐτῷ.

27.

Idem : Ἄττα ἀντὶ μὲν τοῦ ὄσα ἢ ἄτινα Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Cf. Bekker. Anecd. p. 461, 9; Philemon. p. 10; Schol. Platon p. 371; Suidas.

28.

Idem : Δι' ἐνιαυτοῦ ἀντὶ τοῦ δι' ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Τηλεκλείδης δ' ἐν τοῖς Πρωτάνεσι δι' ἡμέρας εἶπεν ἀντὶ τοῦ δι' ὄλης τῆς ἡμέρας.

29.

Idem s. v. ἐπαγγελία : Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς παρὰ τὴν Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ πρεσβείας (§ 41). Cf. Suidas.

30.

Idem : Ἐπίσκοπος· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου καὶ ἐν τῷ κατὰ Λασιποδίου. Ἐόικασιν

ciæ urbs, prius Ἐννέα ὁδοί, *Novemvia*, dicta, teste Androtione Atthidis libro duodecimo.

26.

Ἀπειπεῖν, *falsicere et viribus deficere*. Antiphon de Lindiorum tributo.

27.

Ἄττα, *quæcunque vel quæ*, apud Antiphontem de Lindiorum tributo.

28.

Δι' ἐνιαυτοῦ, *per totum annum*. Antiphon de Lindiorum tributo.

29.

Ἐπαγγέλλεσθαι dicitur etiam pro *imperare, postulare*, ut apud Antiphontem de Lindiorum tributo et apud Demosthenem de legatione.

30.

Ἐπίσκοπος, *inspector*. Antiphon in or. de tributo Lindiorum et in or. contra *Laesopodiam*. Mittebantur quidam ab Atheniensibus in subjectas urbes, qui res earum inspicerent.

ἐκπέμπεσθαι τινες ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπεκρούς πόλεις ἐπισκεπτόμενοι τὰ παρ' ἑκάστοις.

31.

Idem : Προσφορά ἀντὶ τοῦ πρόσδοτος Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, καὶ παρ' ἄλλοις δὲ τοῦνομα. Cf. Cramer Anecd. Oxon. II p. 499, 5.

32.

Idem s. v. Συνήγοροι. Vide supra frg. 13.

33.

Idem : Τριβωνευόμενοι· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου· ἦτοι ἀντὶ τοῦ τριβάς ἐμποιοῦντες, ἢ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες ἀπὸ τοῦ τριβωνες εἶναι πραγμάτων. Cf. Photius, Suidas, Etym. M.

X. ΜΥΡΡΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

34.

Suidas v. ἄττα : Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἄτινα ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ τοῦ Μύρρου (Μύρρου v. 1.) — « οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα (τότε? » SAURP.), ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. » Καὶ αἰθις — « Οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἄττα ἀν δρώσι τῇ ὄψει πῖς — « στότερα ἡγούνται ἢ οἷς εἰς ἀργνὲς ἦμαι δ' ἔλεγχος τῆς « ἀληθείας. »

XI. ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ.

« Hæc oratio videtur in causa publica habita esse et ad metationem urbis pertinuisse. Singulas enim urbis partes certis finibus distinctas et commentaria de his terminis publice scripta fuisse ostendit schol. Aristoph. Avv. 997 : Μελίτη γὰρ ἅπαν ἐκεῖνο, ὡς ἐν τοῖς ὀρισμοῖς γέγραπται τῆς πόλεως. » SAURPUIUS.

35.

Harpocratio : Ἀργυροκοπεῖον· Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα· ὅπου κόπτεται τὸ νόμισμα· δ νῦν σημαντήριόν τινες καλοῦσιν.

31.

Προσφορά, *reditus*. Antiphon in or. de Lindiorum tributo. Apud alios quoque nomen hoc occurrit.

33.

Τριβωνευόμενοι, Antiphon in or. de Lindiorum tributo : i. e. aut *moras necentes*, aut *dolis utentes*, utpote qui rerum essent periti.

X. MYRRHI DEFENSIO.

34.

Antiphon voce ἄττα usus est pro ἄτινα in defensione Myrrhi : « Haud enim passus eram quæ nunc ab eo passus sum. » Et alibi : « Homines enim quæ oculis cernunt, certiora ducunt quam quorum veritas argumentis obscuris demonstranda est. »

XI. ADVERSUS NICOCLEM DE FINIBUS.

35.

Ἀργυροκοπεῖον, Antiphon in or. contra Nicoclem ; ubi

36.

Idem : Διὰ μέσου τεύχος· Ἀντιφῶν πρὸς Νικοκλέα. Τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε βορείου καὶ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικῶν, διὰ μέσου τῶν παρ' ἐκάτερα ἐλέγεται τὸ νότιον, οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Ἰοργίᾳ. Cf. Suidas.

37.

Idem v. Ἐρμαῖ : Ὅτι δὲ καὶ Θρακῶν (Ἐρμῶν em. Sluiter.) στοά τις ἐλέγεται, δεδήλωκε καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα.

38.

Idem : Εὐθύωρον τὸ κατ' εὐθείαν Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν β' Ἀναβάσεως. Cf. Photius, Suidas, Etym. M. p. 391, Zonaras p. 916, 924.

39.

Idem : Κεραμεικός· Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ ὄρων. Ὅτι β' εἰσὶ Κεραμεικοί, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ φησὶν, ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔτερος ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον, δηλοῖ Καλλικράτης (Καλλίστρατος v. I.) ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ Ἀθηῶν. Cf. Suidas, et schol. Aristophan. Eq. 772.

40.

Idem : Λέσχα· Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Λέσχα ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολῶν ἀγοντες ἐκαθέζοντο [οἱ] πολλοί. Ὁμηρος « οὐδ' ἔθειλες εἶδεν χαλκίῳν ἐς δόμον ἔλθων ἢ ἐπὶ ἐς λέσχην. Κλεάν-

moneta excuditur, quam officinam nunc σημαντήριον nonnulli appellant.

36.

Medius murus. Antiphon contra Nicoclem. Quum tres in Attica muri essent, ut etiam Aristophanes in Triphalete (fr. 469 a) dicit, borealis et australis et Phalericus, medius horum dicebatur australis, cujus Plato quoque in Gorgia (p. 456, A) meminit.

37.

Etiam Hermarum porticus quaedam (Athenis) appellabatur, uti patet ex Antiphontis oratione contra Nicoclem.

38.

Euthyoron, secundum lineam rectam, Antiphon in oratione contra Nicoclem. Vox etiam apud Xenophontem Anabases libro secundo (II, 2, 16).

39.

Ceramicus. Antiphon in oratione contra Nicoclem de finibus. Ceterum duos esse Ceramicos, sicut etiam orator dicit, alterum intra urbem, alterum extra urbem, in quo qui bello occiderant, publico funere sepeliebantur et orationes fanebres habebantur, docet Callicrates vel Menecles in libro de Athenis.

40.

Leschai. Antiphon in oratione contra Nicoclem. Sic vocabantur publica quaedam loca in quibus otiosa hominum mul-

thos ἐν τῷ περὶ ὄρων ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπολλωνί τὰς λέσχας φησὶν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίαις γίνεσθαι αὐτάς, καὶ παρ' ἐνίοις [αὐτὸν add. Suid.] τὸν θεὸν λεσηνὸριον ἐπικαλεῖσθαι. Conf. Suidas.

41.

Idem : Παράβυστον. Οὕτως ἐκαλεῖτο τι τῶν παρ' Ἀθηναίους δικαστηρίων, ἐν ᾧ εἰδίκαζον οἱ ἐκ' Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ ὄρων. Μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσταυτοκλειδῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ τις ἐν τοῖς νυμφικαῖς δωματίοις καὶ κλίνη παράβυστος, ἧς μὲνηται Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Λέγεσθαι δ' εἰκε ταῦτα κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι παρακληρωμάτων. Cf. Suidas, Photius.

42.

Idem : Πρυτανείας· Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἢ πρυτανεία ἥτοι λς' ἢ λς', ἄς (sic Saupp.; καὶ codd.) ἐκάστη φυλὴ πρυτανεύει. Διαλεχταὶ δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Cf. Suidas, Photius, schol. Platon. p. 459; argum. in Dem. or. c. Androtron.

43.

Idem : Στεφανηφόρος· Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Στεφανηφόρου ἡρῶν, ὡς εἰκεν, ἦν ἐν ταῖς Ἀθήναις· εἶη δ' ἂν ὁ Στεφανηφόρος ἦτοι τῶν Ἡρακλέους υἱῶν εἰς τῶν γενομένων ἐκ τῶν Θεστίου θυγατέρων, οὗ μνημονεύει Ἑλλάντιος ἐν ἰ' Φοροντίδος· ἢ μήποτε τοῦ Ἀττικῶν (ἄστικῶν Phot., Suid.) Στεφανη-

tudo desiderare solebat. Homerus (Od. 13, 327) : Non vis dormire in domum fabri ferrarii vel lescham ingressus? » Cleanthes in libro de diis Leschas Apollini dicatas et exedris esse similes, et ipsum etiam Apollinem a quibusdam Leschenorium cognominari dicit.

41.

Παράβυστον. Sic vocabatur apud Athenienses iudicium quoddam, in quo Undecimviri iudicabant. Antiphon in oratione contra Nicoclem de finibus. Meminerunt ejus praeter alios comicos etiam Timocles in Orestautoclide. Item in thalamis lectus quidam appellabatur παράβυστος, cujus meminit Hyperides in oratione contra Patroclum. Apparet autem hoc dici per metaphoram ductam ab iis quae sarcinis inferciuntur et inculcantur.

42.

Πρυτανείας. Antiphon in oratione contra Nicoclem. Est vero pryntania numerus dierum triginta sex vel triginta quinque, per quos singulae tribus iudicant. Dixit de iis Aristoteles in Atheniensium Republica.

43.

Stephanephorus. Antiphon in oratione contra Nicoclem. Athenis heroum fuisse videtur Stephanephoru. Fuit autem Stephanephorus unus filiorum e Thlestii filibus ab Hercule susceptorum, cujus Hellenicus Phoronidis libro decimo meminit; aut fanum fortasse fuit Attici Stephane-

φόρου τὸ ἡρώων ἦν, οὗ πάλιν δ' αὐτὸς Ἑλλάνικος ἐν β' Ἀτθίδος μέμνηται. Cf. Photius et Suidas. Stephane-
phori heroum monetae conjunctum fuisse probabi-
liter censet Boeckh. C. I. I, p. 168.

44.

Idem : Ἰπέρβολος. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νι-
καλέα· ἦν δὲ δημαγωγός, ἐν Θουκυδίδης ἐν τῇ ἡ' ἐξω-
στραχίσθαι φησίν.

XII. ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ.

« A. Westermannus hist. eloq. gr. p. 276 et
ad Vitas X oratt. p. 28 hanc orationem eam esse
putat, qua auctor illarum vitarum Antiphontem
πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρανόμων causam
egisse dicit; sed quæ erat κατηγορία παρανόμων,
ea κατὰ Δημοσθένους dicenda erat. Diversam igitur
ab illa fuisse intelligere mihi videor: cf. quæ ad
or. tertiam annotavi. » SAURPIUS.

45.

Suidas : Δεῦρο. Τεῦτο τὸ ἐπίρρημά τινες ἐπι-
χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν, οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου
πάντες αὐτῷ χρώονται, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ
Τιμάρχου (§ 174)· « καὶ παρασχεῖν (περιστήσειν
Æschin.) τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο
παρέλθῃ. » Καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρανόμων κατηγο-
ρίᾳ· « ναυμάχους ὡς περὶ δωρεῶν μὲν εἰπεῖν
« κατὰγειν δεῦρο. » Καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λεω-
χάρους· « περὶ τοῦ ταλαιπώρου Διδύμου νῦν πρὸς
δμᾶς ἔρω· καὶ μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον. »
Καὶ Δημοσθένης· « ἀπόκριται γὰρ δεῦρο ἀναστάς
μοι. » Καὶ ἄλλοι ἕτεροι. Antiphontis locum a labe

phori, cujus idem Hellenicus mentionem facit Athhidis
libro secundo.

44.

Hyperbolus. Antiphon in or. contra Nicoclem. Demago-
gus erat quem testarum iudicio eiectionem esse Thucydides
ait libro octavo (8, 73).

XII. RERUM CONTRA LEGES GESTARUM ACCU-
SATIO.

45.

Δεῦρο. Hoc adverbium quidam de tempore dici putant;
oratores autem omnes utuntur de loco; ut Æschines in
oratione contra Timarchum (p. 24 39 R.) : *Et effecturum se ut reus bone animo esse possit, quum ipse huc accesserit.* Et Antiphon in accusatione rerum contra leges
factarum : *Qui praelio navali interfuerunt, huc accedere jubeantur, ut causam dicant de muneribus acceptis.* Dinarchus in oratione contra Leocharem : *De misero Didymo nunc apud vos dicam. Quare ad me huc ipsius filioium voca.* Et Demosthenes : *Responde mihi huc accedens, et sic alii.*

XIII. CONTRA POLYEUCTUM.

46.

Ἀνάδεξαι, sponde. Antiphon in or. contra Polyuctum,
Dinoclus in Alithæa.

non immunem videri monet Bernhardus; Saurpius fort. leg. conjicit : Ἐξ ναυμαχίας ὡς περὶ δω-
ρεῶν συνεπειν κατὰγειν δεῦρο.

XIII. ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ.

46.

Bekkeri Anecd. p. 82, 29 : Ἀνάδεξαι· οἶν
ἐγγύησαι. Ἀντιφῶν πρὸς Πολύευκτον, Δεινολόγος Ἀλ-
θαία.

XIV. ΚΑΤΑ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ.

ἐι γνήσιος.

47.

Harpocrates : Ῥητορικὴ γραφή· Ἰσαῖος ἐν τῷ
πρὸς Εὐκλείδην. Ἔοικε ῥητορικῇ γραφῇ καλεῖσθαι ἢ
κατὰ ῥήτορος γραφάντος τι ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντος πα-
ράνομον, ὡς περὶ λέγεται καὶ πρυτανικῇ ἢ κατὰ πρυτά-
νεως, καὶ ἐπιστάτικῇ ἢ κατ' ἐπιστάτου. Ἰσως δὲ καὶ
κατὰ τοῦτο ῥητορικαὶ γραφαὶ τινες καλοῦνται, ὅτι
κατὰ διαφόρους νόμους αἱ κατὰ τῶν ῥητόρων γραφαὶ
εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως, εἰ
γνήσιος, ὑποσημαίνει. Cf. Suidas et fr. Isæi or.
contra Euclidem.

XV. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΑΜΟΘΡΑΚΩΝ ΦΟΡΟΥ.

48.

Suidas : Σαμοθράκη νῆσος· καίται δὲ καταντι-
κρὸ τῆς Θράκης. Φασὶ δὲ Σαμίους οἰκίσαντας αὐτὴν
τὸ ὄνομα θέσθαι τοῦτο· καὶ ἔστι παρὰ Ἀντιφῶντι ἐν
τῷ Σαμοθρακικῷ λόγῳ οὕτως εἰρημένον· — « Καὶ γὰρ
« οἱ τὴν ἀρχὴν οἰκίσαντες τὴν νῆσον ἦσαν Σάμιοι,
« ἐξ ὧν ἡμεῖς ἐγενόμεθα· κατωκίσθησαν δὲ ἀνάγκη,
« οὐκ ἐπιθυμία τῆς νήσου· ἐξέπεσον γὰρ ὑπὸ τυρανν-

XIV. CONTRA PRYTANEM.

modo genuina sit oratio.

47.

Ῥητορικὴ γραφή. Isæus in or. contra Euclidem. Videtur
ῥητορικῇ γραφῇ dici actio, qua orator petitur qui contra
leges vel scripsit aliquid vel dixit vel egit; sicuti actio
πρυτανικῇ vocatur, quæ est contra prytanem, et ἐπιστάτικῇ
quæ est contra epistatam. Fortasse vero etiam propterea
actiones quædam ῥητορικαὶ vocantur, quod ex diversis legi-
bus actiones contra oratores introducuntur, ut Antiphon
quoque in oratione contra prytanem, modo sit genuina,
innuit.

XV. DE SAMOTHRACUM TRIBUTO.

48.

Samothrace insula e regione Thraciæ sita, cui Samios,
qui incolis eam frequentarunt, nomen hoc imposuisse fe-
runt. Meminit Antiphon in oratione Samothracica his
verbis : *Primi enim hanc insulam frequentarunt Sa-
miti, ex quibus nos (sc. Samothraces loquuntur) nati
sumus. Eo vero migrarunt necessitate coacti, non in-
sulæ cupiditate allecti. E Samo enim a tyrannide ex-
pulsus sunt et hac fortuna usi et præda ex Thracia
capta in insulam illam adveniunt.* »

« νων ἐν Σάμου καὶ τύχη ἐχρήσαντο ταύτη καὶ (καὶ « deest in AVE) λαίαν λαβόντες ἀπὸ τῆς Θράκης « ἀφικνοῦνται εἰς τὴν νῆσον. » Post vocem ταύτη lacunam notavit Saupprius opinans excidisse quaedam de Samiorum in Thraciam adventu.

49.

Demetrius Περὶ ἐρμηγείας § 53 : Χρὴ δὲ καὶ τοὺς συνδέσμους μὴ μάλᾳ ἀνταποδίδοσθαι ἀκριβῶς, ὡς τῶ μὲν συνδέσμῳ τὸν δὲ (μικροπρεπὲς γὰρ ἡ ἀκρίβεια), ἀλλὰ καὶ ἀτακτοτέρως πως χρῆσθαι, καθάπερ που ὁ Ἀντιφῶν λέγει. — « Ἡ [μὲν] γὰρ νῆσος, ἣν ἔχομεν, δὴλη μὲν καὶ πόρρωθεν, [ἔτι] ἐστὶν ὑψηλὴ « καὶ τραχεῖα· καὶ τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἐργάσιμα « μικρὰ αὐτῆς ἐστί, τὰ δ' ἄργα πολλά, μικρὰς αὐτῆς οὐσης. » Τρισὶ γὰρ τοῖς μὲν συνδέσμοις εἶς δὲ ἀνταποδίδονται. Includa addiderunt Capperone-rius et Saupprius.

50.

Priscianus XVIII, § 280 : Ἄττικοί· προσεκέψαντο τούτων καὶ ταῦτα. Ἀντιφῶν Σαμοθρακικῶ· — « αἱτοὶ οὐκ ἂν τῆς μὲν τῶν ἄλλων πολιτῶν ταλαίπωρίας προσεκέψαντο, τῆς δὲ σφετέρας αὐτῶν « σωτηρίας οὐκ ἐνεθυμήθησαν. » Pro Σαμοθρακικῶ, quod est in cod. Paris. 7496 (v. Th. Pressel in *Revue de philologie*, I, p. 153), reliqui codd. habent Ὀλιγαρχικῶ, nisi quod in Monac. cod. legitur σιμοσοακικῶ.

51.

Harpocration : Ἐκλογεῖς οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῶ δημοσίῳ. Ἀντιφῶν ἐν τῶ περὶ τοῦ Σαμοθρακίων φόρου. — « Ἡρέθησαν « γὰρ ἐκλογεῖς παρ' ἡμῖν ὅς πλείστα ἰδοῦσι χρήματα « εἶναι. »

49.

Oportet etiam particulas, verbi causa mēn et δὲ non nimis diligenter opponi (servilis enim ejusmodi diligentia est), sed usurpari etiam liberius, sicut Antiphon allucubi dicit : « Insulam quidem, quam habitamus, apparet quidem vel ex longinquo altam et asperam esse et utilem quidem et agriculturæ aptam sui partem habere exiguam, majorem vero incaltam; parva est. » In quibus tribus μὲν particulis una δὲ particula opponitur.

50.

Attici dicunt προσεκέψαντο τούτων et ταῦτα. Antiphon in or. Samothracica : « Haud sane ceterorum civium infartuniis prospexissent, suam vero ipsorum salutem neglexissent. »

51.

Ἐκλογεῖς, coactores. Qui colligebant et exigebant quæ publico ærario debebantur. Antiphon in oratione de Samothracum tributo : *Delecti a nobis (Samothracibus) coactores sunt, qui magnam vim pecuniæ possidere videntur.* »

52.

Ἄει pro ἔως, usque, apud Antiphontem in or. Samothracica.

52.

Idem : Ἄει ἀντὶ τοῦ ἔως παρ' Ἀντιφῶντι Σαμοθρακικῶ.

53.

Idem : Ἀποδιδόμενοι Ἀντιφῶν ἐν τῶ περὶ τοῦ Σαμοθρακίων φόρου ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες· ἐξῆς δὲ φησὶ « ἀποδιδόμεθα » ἦτοι ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόμεν ἢ ἀντὶ τοῦ πιπράσκομεν. Cf. Bekk. An. p. 427, 18.

54.

Idem : Ἀπόταξις τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποταλεῖν τὸν ἄριστον φόρον· Ἀντιφῶν ἐν τῶ περὶ τοῦ Σαμοθρακίων φόρου.

55.

Idem : Συνταλεῖς οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες· τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται, ὡς ἐστὶν εἰρεῖν ἐν τῶ Ἀντιφῶντος περὶ τοῦ Σαμοθρακίων φόρου. Δημοσθένης ἐν τῶ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

XVI. ΠΡΟΣ ΕΡΑΣΙΣΤΡΑΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΑΩΝ.

Plutarch. Vit. X oratt. p. 833, D : Ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ μάλιστα ὁ περὶ Ἡρώδου καὶ ὁ πρὸς Ἐρασιστράτον περὶ τῶν ταῶν καὶ ὁ περὶ τῆς εἰσαγγελίας, ὃν ὑπὲρ ἑαυτοῦ γέγραφε, καὶ ὁ πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρανόμων. Cf. supra p. 194.

56.

Athenæus IX, p. 397 C : Ἀντιφῶντι δὲ τῶ βήτορι λόγος μὲν γέγραπται ἔχων ἐπιγράμμα περὶ ταῶν καὶ ἐν αὐτῶ τῶ λόγῳ οὐδεμία μνηστία τοῦ ὀνόματος γίνεται, ὄρναις δὲ ποικίλους πολλαχῆς ἐν αὐτῶ ὀνομάζει, φάσκων τούτους τρέφειν Δῆμον τὸν Πυριλάμπους καὶ πολλοὺς παραγίνεσθαι κατὰ πόθον τῆς τῶν

53.

Ἀποδιδόμενοι Antiphon in or. de tributo Samothracum dicit pro ἀποδιδόντες, reddentes, restituentes. Deinceps idem dicit ἀποδιδόμεθα vel pro ἀποδιδόμεν, restituitimus, vel pro πιπράσκομεν, vendimus.

54.

Ἀπόταξις fit quando separantur qui antea non singuli sed juncti statutum tributum pendebant. Antiphon in or. de Samothracum tributo.

55.

Συνταλεῖς, qui eodem impendia et tributa conferunt; res vero dicitur συντέλεια, contributio, ut reperies in Antiphontis oratione de tributo Samothracum.

XVI. CONTRA ERASISTRATUM DE PAVONIBUS.

56.

Antiphontis exstat oratio, titulum præferens de pavonibus; in ipsa vero oratione ne ulla quidem sit nominis mentio, sed sæpius variegatas aves nominat, quas alere ait Demum Pyrilampis filium, et convenire multos Lacedæmone et e Thessalia studio illas visendi, cupereque eorum participes fieri. De forma autem earum loquens

δρνίθων θέας ἔκ τε Λακεδαιμόνος καὶ Θετταλίας καὶ σπουδῆν ποιῆσθαι τῶν ὧν μεταλαβεῖν. Περὶ δὲ τῆς ἰδέας αὐτῶν λέγων γράφει· — « Εἰ τις ἐθέλοι καταβα-
« λειν εἰς πόλιν τοὺς δρνίθας, οὐχ ἴσονται ἀναπτό-
« μνοι. Ἐὰν δὲ τῶν πτερώγων ἀποτέμῃ, τὸ κάλλος
« ἀφαιρήσεται· τὰ πτερά γὰρ αὐτῶν τὸ κάλλος ἐστίν,
« ἀλλ' οὐ τὸ σῶμα. » « Ὅτι δὲ καὶ περισπούδαστος ἦν
αὐτῶν ἡ θέα, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ πάλιν φησίν· — « Ἀλλὰ
« τὰς μὲν νοσηνίας δὲ βουλόμενος εἰσήει, τὰς δ' ἄλ-
« λας ἡμέρας εἰ τις ἔλθοι βουλόμενος θεάσασθαι,
« οὐκ ἔστιν ὅστις ἔτυχε· καὶ ταῦτα οὐκ ἐχθὲς οὐδὲ
« πρῶν, ἀλλ' ἔτη πλέον ἢ τριάκοντά ἐστιν. »

57.

Ælianus N. An. V, 21 : Ἐτιμῶντο δὲ τὸν ἄρρενα καὶ τὸν θῆλον δραχμῶν χιλίων (μυρίων ν. l.), ὡς Ἄντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Ἐρασίστρατον λόγῳ φησί. Cf. reliqua Æliani.

58.

Harpocratio : Εὐοφθάλμῳ ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς. Ἄντιφῶν ἐν τῷ περὶ ταῶν (ταῶνων h. l. codices.)

59.

Idem : Πυριλάμπης Ἄντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν ταῶν. Ὄνομα κύριον.

XVII. ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΑΙΔΑ ΥΒΡΕΩΣ.

60.

Idem : Ἄξιόι ἀντὶ τοῦ νομίζει Ἄντιφῶν ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παιδα ὑβρεως. Cf. Bekk. Anecd. p. 412, 28.

XVIII. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΝΟΥ.

« Choragus, cui Antiphon orationem quæ est de cæde saltatoris scripsit, dicit se Aristionem et

scribit : *Si quis voluerit in urbem illas aves transferre, abidunt avolantes; sin partem pennarum rescuerit, perit formæ pulchritudo. Nam in pennis inest earum pulchritudo, non in corpore.* Ingens autem fuisse hominum studium visendi illas aves, eadem in oratione iterum declarat his verbis : *Novilunus quidem, quicumque videre eas cupit, admittitur; ceteris diebus si quis advenit visere cupiens, nemini licet. Et hæc non heri aut nuper ita esse cæperunt, sed jam anni sunt amplius triginta.*

57.

Æstimabant mille draclimis pavonem marem et feminam, ut Antiphon ait in oratione contra Erasistratum.

58.

Εὐοφθάλμῳ pro εὐπρεπῶς, *decore*, apud Antiphontem in oratione de pavonibus.

59.

Pyrilampes, nomen proprium, apud Antiphontem in oratione de pavonibus.

Philinum Ampelinum peculatus reos egisse (or. 6, § 12, 21, 35). Quidni etiam in hac causa Antiphontis eum opera usum esse putemus? Uti vero orationem quæ est περὶ τοῦ χορευτοῦ calamitosis reipublicæ temporibus habitam esse ostendunt ea, quæ de tribubus Cecropide et Erechtheide actor § 11 dicit, sic hanc quæ est contra Philinum post cladem Siculam habitam esse conjicio : in illis enim rerum angustiis videntur Athenienses thetes ad arma vocasse. » SAURPIUS.

61.

Harpocratio : Θῆτες καὶ θητικόν. Ἄντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου φησί· « τοὺς τε θῆτας ἀπαντας « ὀπίστας ποιῆσαι. » *Sequentia v. in Aristotelis Rep. Atheniens., fr. 10.*

62.

Idem : Ἀκροῶσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν Ἄντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου. Cf. Suidas et Bekk. An. p. 366, 28.

63.

Idem : Ἀπολαχεῖν ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ λαχεῖν Ἄντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου, Λυσίας κατὰ Ποσειδίου. Cf. Bekk. Anecd. p. 430, 9 et 13. Bachm. Anecd. I, p. 127, 9.

64.

Idem : Διᾶληξις. Διαλαγχάνειν τὸ κλήρω διαιρεῖσθαι, διᾶληξις δὲ τὸ πρᾶγμα. Ἄντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου.

XIX. ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑ, εἰ γνήσιος.

65.

Idem : Δημοτευόμενος. Δημοτευέσθαι ἐστὶ τὸ τοῦδὲ τινος δήμου κοινωνεῖν καὶ χρηματίζειν

XVII. DE CONTUMELIA IN PUERUM INGENUUM.

60.

Ἄξιόι, *existimat*. Antiphon in oratione de contumelia in puerum ingenuum.

XVIII. CONTRA PHILINUM.

61.

Antiphon in oratione contra Philinum dicit : *Thetes omnes hoplitas facere.*

62.

Ἀκροῶσθαι, *dicto audientem esse*, Antiphon in oratione contra Philinum.

63.

Ἀπολαχεῖν pro simplici λαχεῖν, Antiphon in oratione contra Philinum, Lysias contra Posidippum.

64.

Διαλαγχάνειν, *sorte distribuere*; res dicitur ἀπλοῦ. Antiphon in oratione contra Philinum.

ἐπ' αὐτοῦ Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογία, εἰ γνήσιος.

XX. ΚΑΤ' ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΛΟΙΔΟΡΙΑΣ.

66.

Plutarchus Alcibiad. c. 3 : Ἐν δὲ ταῖς Ἀντιφῶντος λοιδορίαις γέγραπται, ὅτι παῖς ὢν ἐκ τῆς οἰκίας ἀπέδρα πρὸς Δημοκράτη τινὰ τῶν ἐρασιῶν, βουλομένου δ' αὐτὸν ἀποκρῆνται Ἀρίφρονος, Περικλῆος οὐκ εἴασεν εἰπῶν, εἰ μὲν τέθνηκεν, ἡμέρα μισθὸν διὰ τὸ κτύπημα φανεῖσθαι πρότερον, εἰ δὲ σῶς ἐστιν, ἄσωστον αὐτῶν τὸν λοιπὸν βίον ἔσσεσθαι· καὶ ὅτι τῶν ἀκολουθούτων τινὰ κτείνευσεν ἐν τῇ Σιburyρίου παλαίστρᾳ ξύλω πατάξας. Ἀλλὰ τούτοις μὲν οὐκ ἄξιον ἴσως πιστεύειν, ἃ γε λοιδορεῖσθαι τις αὐτῶν δι' ἔχθραν δημολογῶν εἶπεν.

67.

Athenæus XII, p. 525, B : Περὶ δὲ τῶν Ἀβυθῶν Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λοιδορίας γράφει οὕτως. — « Ἐπειδὴ ἔδοκιμάσθησθε ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων, παραλαβὼν παρ' αὐτῶν τὰ σαυτοῦ χρήματα, ἄλλο ἀποπλέων εἰς Ἀβυθὸν, οὕτως χρέος ἴδιον σαυτοῦ πρᾶξιμόμενος οὐδὲν οὕτως προξενίας οὐδεμίαν ἐνεκεν, ἀλλὰ τῇ σαυτοῦ παρανομίᾳ καὶ ἀκολασίᾳ τῆς γνώμης ὁμοίους ἔργων τρόπους μαθησόμενος παρὰ τῶν ἐν Ἀβύδῳ γυναικῶν, ὅπως ἐν τῷ ἐπιλοίπῳ βίῳ σαυτοῦ ἔχοις χρῆσθαι αὐτοῖς.

Plutarchus quum laudet Ἀντιφῶντος λοιδορίας, Athenæus vero Antiphontem ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λοιδορίας citet, quaeritur num de oratione in λοιδορίας vel κακῆγορίας δίκῃ, habita cogitandum sit, an de libello, quo partium studium mores Alcibiadis traduxerit, Sauppis de his ita habet : « Quæ Plutarchus addit λοιδορεῖσθαι τις αὐτῶν δι' ἔχθραν δημολογῶν et ostendunt eum Antiphontis libellum accu-

ratus novisse et illud efficiunt, ut non orationem contra Alcibiadem in iudicio habitam (cf. Meier de litt. att. p. 484), sed famosum libellum fuisse putem diffamando adversariorum partium principi scriptum. Similis est Andocidis commentarius πρὸς τοὺς ἐταίρους. Athenæus facili errore de oratione cogitare poterat, nisi ταῖς... λοιδορίαις scribendum est. » Contra Meierus II. p. 484, not. 25 Plutarchum in citando scripto Antiphonteo parum accuratum fuisse putat. Ac sane major Athenæi quam Plutarchi in titulis scriptorum laudandis fides est, iis præsertim locis ubi ipsissima verba auctorum ab Athenæo exscribuntur. Quod Plutarchus habet Ἀντιφῶντος λοιδορία, id genuinus certe libelli titulus esse omnino non potuit. Ceterum num causa sit revera in iudicio acta an pro consilio auctoris conficta, in medio relinquo.

XXI. ΠΡΟΟΙΜΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΟΙ.

68.

Suidas : Αἰσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ αἰσθεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς εἰδέναι τι, τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. Καὶ περὶ μὲν τοῦ αἰσθεσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προοιμίῳις. — « Ἐγραψάμην ταύτην τὴν γραφὴν ἡδικημένος ὑπὸ τούτου ἢ Δία πολλά, ἐτι δὲ καὶ πλείω ἡμᾶς ἡσθημένους ἡδικημένους καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. » Cf. Bekk. Anecd. p. 359, 6.

69.

Idem : Ἄμα· δοτικῆς Δημοσθένους ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ παραχρῆμα ἔταξεν... Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν... Καὶ παρὰ τῶν Ἀντιφῶντων δὲ τὸ ἄμα καίται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· φησὶ γὰρ ἐν Προοιμίῳις. — « ἄλλ' εἰ τό τε πρᾶγμα μοι κρείττον φαίνεται ἄμα ἢ τε μαρτυρίας ἀρετῆς παρέξομαι... In his codices :

XIX. CONTRA PHILIPPUM DEFENSIO,

modo genuina sit.

65.

Ἀποκτεῖσθαι, demi sive pagi alicujus participem esse ab eoque nuncupari. Antiphon in Defensione contra Philippum, si modo genuina hæc oratio est.

XX. CONTRA ALCIBIADEM DE INJURIIS.

66.

In criminationibus Antiphontis præterea scriptum est, Alcibiadem puerum domo aufugisse ad Democratem unum ex amatoribus : Ariphtonemque, quum statuisset eum abdicare, inhibitum a Pericle, quod diceret, « Si mortuus est puer, uno die per istud præconium prius mors ejus innotescet; sin salvus est, omnis in posterum ei vita miserrima erit. » Idem ait quendam comitum ab Alcibiade in Sibyrii palestra ligno ictum et exanimatum esse. Sed homini palam præ se ferenti, odii causa convicia se Alcibiadi facere, fortasse non est credendum.

67.

De Abydenis Antiphon in oratione contra Alcibiadem in-

juriarum causa habita sic loquitur : « Posteaquam idoneum te judicarunt tutores tui, qui res tuas ipse administrares, acceptis ab illis bonis tuis, abiisti Abydum navigans; non quo debitum tibi aliquod tuum exigeres aut hospitii publici causa quidpiam ordinares, sed ut ab Abydenis mulierculis instituta disceres protervo tuo ingenio libidinique tuæ consentanea, quibus deinde in reliqua vita pro tuis uteris. »

XXI. PROCÉMIA ET EPILOGI.

68.

Αἰσθεσθαι et αἰσθάνεσθαι differunt. Illud enim significat aliquid certo scire, αἰσθάνεσθαι vero suspicari aliquid. Ac verbum αἰσθεσθαι declarat Antiphon in Procemiis : Hanc actionem institui, non solum ipse multis ab eo injuriis affectus, sed etiam qui scirem vos et ceteros cives longe pluribus injuriis affectos esse.

69.

Ἄμα cum dativo Demosthenes pro statim, confestim posuit, Æschines pro eodem tempore; eoque sensu vocem Antiphon quoque habet. Dicit enim in Procemiis : Verum

εί τότε.. μαρτυρία.. πράξομαι. Ad quæ Bernhardus
« Τότε sive adverbii loco habes sive τό τε cum
Spengelio Συναγ. τεχν. p. 105 explices, sensum
ægre perspexeris. Ego superiore membro tantisper
seposito, non dubito quin extrema hunc in modum
sint persananda : μαρτυρίαν [τῆς] ἀρετῆς παρέξο-
μαι. » Μαρτυρίας dedit Sauppis, cui in v. ἀρετῆς
adjectivum latere videtur.

70.

Photius (et Suidas) : Μοχθηρός· ἐπίπονος ἢ
πονηρός ἢ κακός· καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέ-
τακται. Οὕτω Δειναρχος. Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιότα-
τος τῶν ρητόρων τῶ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ
τοῦ κακοῦ ἀνδρός καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα
κατηγορηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ πατρός δι(κην) λαχόντος ὑπὲρ
ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξεν· καὶ φησιν
οὕτως ἐν Προομιόις καὶ ἐπιλόγοις. — « Καγὼ μὲν δ
« μοχθηρός, ὅτινα ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς
« κατὰ γέλως. »

XXII. ΠΗΤΟΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

71.

Longinus t. IX, p. 576, 22 Walzii : Ἀντιφῶν τε ἐν
ταῖς Ῥητορικαῖς τέχναις. — « Τὸ μὲν τὰ παρόντα,
« ἔφη, καὶ ὑπάρχοντα καὶ παρακείμενα αἰσθάνεσθαι
« κατὰ φύσιν εἶναι ἡμῖν, παρὰ φύσιν δὲ τὸ φυλάτ-
« τειν αὐτῶν ἐκποδῶν γενομένων ἐναργῆ τὸν πόθον. »

72.

Ammonius De diff. verb. p. 127 Valek. : Ση-
μείον καὶ τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ Τέχ-
νῃ « τὰ μὲν παρρηγιμένα σημεῖοις πιστεύσθαι (sic
« Eranius, πιστεύσθαι Amm.), τὰ δὲ μέλλοντα
« τεκμηρίοις. » Cf. Eranius Philo p. 173 Valek.

73.

Bekker. Anecd. p. 78, 6 : Ἀστοργία, φιλοστορ-

si res dubitatione superior esse mihi videtur et simul
testimonia virtutis exhibebo....

70.

Μοχθηρός, ærumnosus vel miser vel improbus; et
μοχθηρία ponitur de improbitate. Sic Dinarchus. Antiphon
autem, oratorum antiquissimus, voce μοχθηρός non est
usus de malo quique criminis causa in jus vocatur, sed pa-
trem sic appellat, qui propter filium cæsum actionem in
iudicio instituit; ac sic in Procemils et Epilogis dicit : *Et
ego miser, quem mortuum esse oportebat, vivo, inimici
meis iudibrium.*

XII. ARTES RHETORICÆ.

71.

Antiphon in Artibus rhetoricis ita habet : « Quæ adsunt
præsentia et ob oculos posita, hæc nos sentire secundum na-
turam est, at contra naturam est nos eorundem, postquam
e conspectu sublata sunt, vividum servare desiderium. »

γία, στοργή. Ἀντιφῶν ἐν δευτέρῳ περὶ τῆς Ῥητορι-
κῆς τέχνης.

74.

Idem p. 79, 1 : Ἀπαρασκευάστον· Ἀντιφῶν τρίτῳ
Ῥητορικῆς τέχνης. Pollux VI, 143 : Ἀπαρασκευά-
στον δὲ ἐν ταῖς Ῥητορικαῖς τέχναις δοκοῦσι δ' οὐ γή-
σται.

75.

Bekker. Anecd., p. 110, 33 : Ὀλιγοφιλίαν· Ἀν-
τιφῶν τρίτῳ. Pollux III, 63 : Πολυφιλίαν δὲ καὶ ὀλι-
γοφιλίαν Ἀντιφῶν.

76.

Galenus τῶν Ἱπποκρατ. γλωσσῶν ἐξηγ., t. V,
p. 705 Bas. : « Ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος [τῶν] περὶ
λόγους ἔχόντων ἡξίου ποιεῖν ὀνόματα καινά, ὅλοι μὲν
καὶ Ἀντιφῶν ἰκανῶς, ὅς γε ὅπως αὐτὰ ποιητέον ἐκδι-
δάσκει, ὅλοι δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος δ' Ἀριστοφάνης.

Artis rhetoricæ partem effecisse tetralogias
quas servatas habemus, eosque communes locos
esse, quos tractasse Antiphontem Cicero ex Ari-
stotele refert, suspicatur Sauppis, præunte
Spengelio. Cf. Westermann. *Gesch. der gr. Be-
reds.*, § 40, n. 12; § 68, n. 13.

XXIII. ΠΟΙΤΙΚΟΣ.

Ὁ πολιτικὸς λόγος et qui sequuntur δὲ περὶ ἁμο-
νοίας et οἱ ἀληθείας λόγοι apud lexicographos ita
citantur, ut ad eundem Rhamnysium oratorem,
cujus præcedentia fragmenta sunt, pertinere vi-
deantur. Accedit huc quod librum περὶ ἁμονοίας ad
Antiphontem Sosili filium expresse refert Philo-
stratus De soph., 1, 15. At vix est dubium quin
veriora prodiderit Hermogenes Περὶ ἰδεῶν II, 11,
p. 387, ed. Walz. : Περὶ δὲ Ἀντιφῶντος λέγοντας
ἀνάγκη προειπεῖν ὅτι, καθάπερ ἄλλοι τέ φασιν οὐκ

72.

Σημεῖον et τεκμήριον differunt. Antiphon in Arte rhe-
torica ait præterita σημεῖοις, futura τεκμηρίοις credi.

73.

Ἀστοργία, vacuitas ab amore, φιλοστοργία, amor re-
hemens, στοργή, amor. Antiphon libro secundo Artis rhe-
toricæ.

74.

Ἀπαρασκευάστον, imparatum. Antiphon libro tertio Ar-
tis (quæ tamen non videtur esse genuina).

75.

Ὀλιγοφιλίαν et πολυφιλίαν, amicorum paucitatem et
multitudinem. Antiphon libro tertio.

76.

Unumquemque in orationibus versantem nova facere
verba studere, satis declarat Antiphon, qui quidem etiam
quomodo faciendâ sint edocet; declarat vero etiam Aristo-
phanes noster.

ἄλγοι καὶ Δίδυμος ὁ γραμματικός, πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἱστορίας φαίνεται, πλείους μὲν γεγόνασιν Ἀντιφῶντες, δύο δὲ οἱ σοφιστεύσαντες, ὧν καὶ λόγον ἀνάγκη ποιήσασθαι, ὧν εἷς μὲν ἔστιν ὁ ῥήτωρ, ὅσπερ οἱ φονικοὶ φέρονται λόγοι καὶ [οἱ] δημηγορικοὶ καὶ ὅσοι τούτοις ὅμοιοι· ἕτερος δὲ ὁ καὶ τερατοσκόπος καὶ ὄνειροκρίτης λεγόμενος γενέσθαι, ὅσπερ οἱ τε Περὶ τῆς ἀληθείας λέγονται λόγοι καὶ ὁ Περὶ δημοσίας καὶ (οἱ ἐμηγορικοὶ) καὶ ὁ Πολιτικός. In quibus quum of articulus ante v. δημηγορικοὶ omissus esset, ad marginem aliquis notavit οἱ δημηγ., quæ deinde in ordinem verborum loco inepto inserta sunt. Simplicitissima hæc est Saupprii sententia, qui pluribus docet quam sint improbabilia quæ de eodem hoc loco in medium protulerint Taylorus et Spengelius. — Allatis verbis Hermogenes subjungit hæc: Ἐγὼ δὲ ἕνεκα τοῦ διαφόρου τῶν ἐν τοῖς λόγοις τούτοις ἰδεῶν, πειθόμεαι δύο τοὺς Ἀντιφῶντας γενέσθαι· πολλὸν γὰρ ὡς ὄντως τὸ παραλάττον τῶν ἐπιγραφόμενων τῆς ἀληθείας λόγων πρὸς τοὺς λοιποὺς· ἕνεκα δὲ τοῦ καὶ παρὰ Πλάτωνι καὶ παρ' ἄλλοις ἱστορουμένου, πάλιν οὐ πειθόμεαι. Θεουκιδίην γὰρ Ἀντιφῶντος εἶναι τοῦ Ῥαμουσίου μαθητὴν ἀκούω πολλῶν λεγόντων, καὶ τὸν μὲν Ῥαμουσίον εἰδὼς ἐκείνον, ὅσπερ εἰσὶν οἱ φονικοὶ, τὸν Θεουκιδίην δὲ πολλῶν κεχωρισμένον, καὶ κεκοινωνηκότα τῷ εἶδει τῶν τῆς ἀληθείας λόγων, πάλιν οὐ πειθόμεαι. Οὐ μὴν ἄλλ', εἴτε εἷς ὁ Ἀντιφῶν ἐγένετο, δύο λόγων εἶδеси τοσοῦτον ἀλλήλων διεστηκότων χρησάμενος, εἴτε καὶ δύο, χωρὶς ἑκάτερος, ὁ μὲν τοῦτο, ὁ δὲ ἐκείνο μεταθῶν, ἀνάγκη χωρὶς περὶ ἑκατέρων διελεῖν. Quibus utpote pondere destitutus nihil immeritor. Vide P. van Spaan De Antiphonte p. 7, ed. Dobson. De Antiphonte sophista et somniorum interprete cf. Xenophon Memorab. I, 6 et Aristoteles ap. Diogen. Laert., II, 46. Quod scripta ejus attinet, τὸν Πολιτικὸν et τοὺς Περὶ ἀληθείας λόγους β' apte Saupprius ea comparare videtur cum Protagoræ libris qui inscribuntur: Περὶ πολιτείας, Περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ καταστάσεως, Ἀλήθεια ἢ περὶ τοῦ ὄντος.

77.

Athenæus X, p. 423, A : « Καταριστῆν δὲ εἴ-

XXIII. POLITICUS.

77—81.

Καταριστῆν, prandendo absumere. In Politico Antiphon dicit ita : *Res suas et amicorum prandendo absumpsit.*

Antiphon in Politico : *neque potatorem vocari et videri res suas negligere vino subactum.*

Ἀπειθαρχία, inobedientia. Antiphon in Politico.

Ἐπισημολογία, facile recteque conciliens, id est, peritus conector, apud Antiphontem in Politico.

Ἡμιολιασμός, *sesuplicatio, sesuplicum dare* in computationibus. Antiphon in Politico : *duplicationis et sesuplicationis.*

ρηκεν ἐν τῷ Πολιτικῷ Ἀντιφῶν οὕτως· — « ὅτ' ἄν τι » (ὅτι τὰ ? S.) πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ (καὶ ?) τὰ τῶν « φίλων κατηρίστηκεν. »

78.

Priscianus XVIII, § 230 : *Illi (h. e. Græci), καταμελεῖν τούτων καὶ ταῦτα. Antiphon ἐν τῷ Πολιτικῷ· — « Μήτε φιλοπότῃ κληθῆναι καὶ δοκεῖν » τὰ πράγματα καταμελεῖν ὑπὸ οἴνου ἡσώμενον. »*

79.

Bekker. Anecd. p. 78, 20 : Ἀπειθαρχία· Ἀντιφῶν Πολιτικῷ.

80.

Harpocratio : Ἐδυσύμβολος ἀντι τοῦ βραδύως καὶ εὐ συμβάλλον, τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν, Ἀντιφῶν Πολιτικῷ. Cf. Etym. M. et p. 398, 27. Suidas.

81.

Idem : Ἡμιολιασμός. Ἀντιφῶν Πολιτικῷ· « διπλασιασμοῦ καὶ ἡμιολιασμοῦ » ἀντι τοῦ τὸ ἡμιόλιον δοῦναι ἐν τοῖς λογισμοῖς. Cf. Suidas et Photius. Pollux IV, § 164 : Διπλασιασμοῦ δὲ Ἀντιφῶν εἶπεν.

XXIV. PEPH OMONOIAS.

Meminit libri Philostratus Vit. sophist. I, 15, 6, p. 204 ed. Didot., ubi de Antiphonte Rhamnusio agens : Ἀδογοὶ δ' αὐτοῦ, inquit, δικανικοὶ μὲν πλείους, ἐν οἷς ἢ δεινότης καὶ πᾶν τὸ ἐκ τέχνης ἐγκρατεῖα, σοφιστικοὶ δὲ καὶ ἕτεροι μὲν, σοφιστικώτερος δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς δημοσίας, ἐν ᾧ γνωμολογία τε λαμπραὶ καὶ φιλόσοφοι σεμνὴ τε ἀπαγγελία καὶ ἐπηνησιμένη ποιητικὸς ὄνομασι καὶ τὰ ἀποτάδην ἐρμηνεύμενα παραπλήσια τῶν πεδίων τοῖς λείοις.

82.

Harpocratio : Ἀναθέσθαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ δημοσίας (προνομίας v. l.)· — « Ἀναθέσθαι δὲ » ὡσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν, » ἀντι τοῦ ἄνωθεν βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν πεττενομένων.

XXIV. DE CONCORDIA.

Orationes Antiphontis judiciales complures sunt, quibus vis inest et quidquid arte gignitur ; sophisticæ autem quum aliæ sunt tum ceteris in hoc genere præstant quæ agit de concordia, in qua sunt sententiæ insignes et philosophæ gravisque elocutio et poeticis vocabulis distincta, et quæ copiosius exponuntur ad instar planitie lævigata.

82.

Antiphon in libro de concordia : *Vitam revocare et corrigere tanquam calculum non licet*, id est, præteritæ vitæ ratione damnata, de integro vitam instituere. Dicitur per translationem sumptim ab iis qui calculis ludunt.

83.

Harpocratio : Διάθεσις, ... καὶ ἀντὶ τοῦ διοί-
κῃσις ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ δημονοίας. — « ἀλλὰ εἰδότες
« τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. » Cf. frg. 17.

84.

Photius Lex. : Θεαιδέστατον· θεοῦ ἰδέαν ἔχον.
Εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ δημονοίας οὕτως· « Ἄνθρω-
« πος, ὅς φησι [μὲν add. Suidas] πάντων θηρίων
« θεαιδέστατον γενέσθαι. » Cf. Suidas; Etym. M.,
p. 444, 14; Eustath. ad Hom. II. 3, 36, in quibus
est : Θεαιδέστατος... ἔχων.

85.

Suidas : Θωπεία· κολακεία, ἡ περισσὴ πρός
τινας κολακεία, καὶ τὸ μὴ ἐλευθέρως προσφέρεσθαι
τοῖς ὑπερέχουσιν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ δημονοίας. —
« Πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν· ἀλλ' ἐταί-
« ρους ποιοῦνται θῶπας, πλοῦτου καὶ τύχης κό-
« λακας. »

86.

Idem : Ἰνα ὄπου. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς δημονοίας·
— « Ὀκνεῖν, ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν. » Cf. Photius.

87.

Harpocratio : Ἀθεώρητος ἀντὶ τοῦ ἀθέατος
παρ' Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ δημονοίας.

88.

Idem : Ἀνδρεία, ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία· Ἀντιφῶν
ἐν τῷ περὶ δημονοίας.

89.

Idem : Ἀύλιζόμενοι ἀντὶ τοῦ κοιμώμενοι Ἀν-

83.

Antiphon de concordia : *Sed scientes administra-
tionem audiunt.*

84.

Θεαιδέστατον, dei formam habens. Antiphon de concor-
dia : *Homo qui se dixit omnium animalium deo simillim-
um esse.*

85.

Θωπεία, *adulatio, assentatio nimia, servilis cultus*,
quo potentiores prosequimur. Antiphon de concordia :
*Multi se amicos habere nesciunt, sed in familiarium
numerum adsciscunt assentatores divitiarum et fortunæ
adulatores.*

86.

Ἰνα, *ubi*. Antiphon de concordia : *Tergiversari ubi
tergiversari non oportet.*

87.

Ἀθεώρητος, *quod spectari nequit*. Antiphon de con-
cordia.

88.

Ἀνδρεία, *ætas virilis*. Antiphon de concordia.

89.

Ἀύλιζόμενοι, *dormientes*. Antiphon de concordia.

τιφῶν περὶ δημονοίας. Cf. Bekk. Anecd., p. 463, 24.

90.

Idem : Βαλῆσιν ἀντὶ τοῦ ταῖς ἀρχαῖς Ἀντιφῶν
περὶ δημονοίας. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων· ἡ γὰρ
ὑπὸ τὴν ὑσπληγγα γινομένη γραμμὴ διὰ τὸ ἐπὶ ταύτης
βεβηκέναι τοὺς δρομέας βαλῆς καλεῖται. Cf. Suidas,
Etym. M.

91.

Idem : Εὐηνώτατα· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ
δημονοίας. Εὐήνιος ὁ πρῶτος καὶ μέτριος καὶ μὴ παραχώ-
δης· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων. Ἔστι τούνομα καὶ
παρὰ Πλάτωνι ἐν θ' τῶν Νόμων.

92.

Idem : Μακροκέφαλοι· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ
δημονοίας. Ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίο-
δος μὲννηται ἐν γ' Γυναικῶν καταλόγῳ. Παλαιῶτος
δ' ἐν ζ' Τρωϊκῶν ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπεράνω Κόλγων
οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους. Cf. Suidas, Photius,
Fr. Histor., II, p. 339, 2.

93.

Idem : Σκιάποδες· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ δη-
μονοίας· ἔθνος Λιβυκόν. Κτησίας ἐν περίπλῳ Ἀσίας φη-
σὶν· « Ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδας ὄνομα τοὺς τε πόδας
ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάρτα πλατίας, καὶ σταν ἰέρμη
ῆ, ὑπτιοὶ ἀναπεσόντες, ἀραντες τὰ σκέλη σκιάζονται
τοῖς ποσίν. » Cf. Suidas, Photius, schol. Aristo-
phan. Av. 1552.

94.

Idem : Ὑπὸ γῆν οἰχοῦντες· λέγοι ἂν τοὺς ὑπὸ
Σχύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας

90.

Βαλῆσιν, *in principio*. Antiphon de concordia. Trans-
latio a cursoribus petita; nam quæ repagulo subest linea,
quod cursores ad eam subsistunt, βαλῆς vocatur.

91.

Εὐηνώτατα, *mitissime*. Antiphon de concordia. Εὐήνιος
est mitis, moderatus, non turbulentus. Translatio ab equis
ducta. Exstat verbum etiam apud Platonem Legum libro
nono (p. 880, A).

92.

Macrocephali. Antiphon de concordia. Gens sic dicitur,
cujus Hesiodus (fr. 42) quoque meminit libro tertio Ma-
lierum recensens. Palæphatus autem Troicorum libro sep-
timo Macrocephalos in Libya (*Libystina?*) supra Colchos
habitare prodit.

93.

Sciapodes. Antiphon de concordia. Gens est Libyca;
Ctesias vero in Asiæ periplo (fr. 89) dicit : « Supra hos sunt
Sciapodes dicti, qui pedes anserum instar valde latos ha-
bent, et, quum astus est, supini jacentes crura tollunt et
pedibus sibi umbram faciunt.

94.

Sub terra habitantes apud Antiphontem in libro de

καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν γ' Καταλόγου Κατουδαίου
ὀνομαζομένους. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμοιοῦς. Cf.
Suidas, Photius. Antiphontis mentio ponenda
erat ante v. λόγῳ ἄν.

95.

Idem : Φηλώματα, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμοιοῦς
ἐξαπάτας· ῥηλοῦν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν. Cf. Schol. Ari-
stoph. Pac. 1165 et Suidas.

XXV. ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΛΟΓΟΙ Β.

96.

Suidas : Ἀδέητος· ὁ μηδενὸς δεόμενος καὶ πάντα
ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν α' Ἀληθείας· — « διὰ τοῦτο οὐ-
« δενὸς δεῖται, οὐδὲ προσδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ'
« ἄπειρος καὶ ἀδέητος. » Harpocratio : Ἀδέητος
ἀντὶ τοῦ ἀνενδεῆς παρ' Ἀντιφῶντι Ἀληθείας α'. Cf.
Photius, Bekk. Anecd., p. 341, 3. « Pro ἄπειρος
forte emendandum εὔπερος, quamquam vulgata
lectio etiam explicari possit. Hæc autem quin
Antiphon de deo dixerit, nihil est quod dubitemus. »
RUMENKIUS ap. van Spaan De Antiphonte,
p. 20. « Fortasse ἄπειρος h. e. ἀπήρωτος, ἀβλαβής. »
SARPIUS.

97.

Galenus in Hippocrat. libro De medici officina,
t. XVIII, p. 656 Kühn. : Μέμνημαι (μέμνηται vgo)
δὲ καὶ περὶ τοῦ τῆς γνώμης ὀνόματος εἰπὼν ὡς ἐπὶ
τῶν παλαιῶν ἐν ἰσῷ εἶτε (ἔστι vgo) τῇ διανοίᾳ εἶτε
καὶ ἐνοήσεως ἐλέγετο· ... ὥσπερ καὶ ὁ Ἀντιφῶν ἐν τῷ
πρώτῳ τῆς Ἀληθείας λόγῳ· « Ταῦτα δὲ γνώους εἰς ἐν
« τε οὐδὲν αὐτῶν οὔτε ἦν ἔφει ὄρᾳ [ὁ ὄρων] μακρότητα
« ὡς ἦν γνώμη γινώσκαι ὁ μακρότητα γινώσκων. »
Καί· « Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ἡ γνώμη τοῦ σώματος
« ἡγεῖται καὶ εἰς ὑγείαν καὶ νόσον καὶ εἰς τὰ ἄλλα

« πάντα. » Post v. Ἀληθείας vulgo legitur ἐν τῷ
λόγῳ; ejeci v. ἐν τῷ, quæ ex antec. repetita sint,
nisi fort. malis : Ἀντιφῶν Ἀλ. ἐν τῷ α' λόγῳ. Pro
οὔτε ἦν... οὔτε ἦν editiones habent οὔτεων... οὔτεην;
emend. Sauppilus. Idem verba ὁ ὄρων supple-
vit. Pro ταῦτα δὲ editio Bas. habet τοῦ τᾶδε. Ce-
tera Sauppilus putat sententiam Democriteæ simi-
lem de sensuum et cognitionis natura fallaci conti-
nuisse videri. Legendum censeo : Ταῦτα δὲ γνώη τις
ἂν ἔτι οὐδὲν ἔτεον οὔτε etc.

98.

Harpocratio : Καὶ γὰρ τὸ ῥῆμα διαθέσθαι λέ-
γουσιν ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'· « Γυ-
« μνωθεῖσα δὲ ἀφορμῆς πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς
« διαθεῖτο. » Cf. frg. 18.

99.

Idem : Ἐμβίος. Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'· — « Καὶ
« ἡ σηπεδὼν τοῦ ζύλου ἐμβίος γένοιτο, » ἀντὶ τοῦ
ἐν τῷ ζῆν, τουτέστι ζήσεαι καὶ μὴ ξηρανθεῖ μῆδ'
ἀποθάνοι. Cf. Suidas.

Aristoteles Φυσ. ἀκραμ., t. II, p. 193 a, 9 Bekk.,
t. II, p. 261 ed. Didot : Δοκεῖ δ' ἡ φύσις καὶ ἡ οὐσία
τῶν φύσει ὄντων ἐνίοις εἶναι τὸ πρῶτον ἐνυπάρχον ἐκά-
στῳ ἀρρῦθμιστον καθ' ἑαυτὸ, ὡς κλίτης φύσις τὸ
ξύλον, ἀνδριάντος δ' ὁ χαλκός. Σημεῖον δὲ φησὶν Ἀν-
τιφῶν ὅτι εἰ τις κατορῦζει κλίνην καὶ λάβοι δύναμιν
ἡ σηπεδὼν ὥστε ἀνεῖναι βλαστὸν, οὐκ ἂν γενέσθαι
κλίνην ἀλλὰ ξύλον, ὡς τὸ μὲν κατὰ συμβεβηκός ὑπάρ-
χον, τὴν κατὰ νόμον διάθεσιν καὶ τὴν τέχνην, τὴν δ'
οὐσίαν οὖσαν ἐκείνην ἢ καὶ διαμένει ταῦτα πάσχουσα
συνεχῶς. Εἰ δὲ καὶ τούτων ἕκαστον πρὸς ἕτερόν τι
ταῦτὸ τοῦτο πέπονθεν, ὡς ὁ μὲν χαλκός καὶ ὁ χρυσοῦς
πρὸς ὕδωρ, τὰ δ' ὄστᾳ καὶ ξύλα πρὸς γῆν, ὁμοίως δὲ
καὶ τῶν ἄλλων ὄτιον, ἐκεῖνα τὴν φύσιν εἶναι καὶ τὴν

concordia videntur appellari quos Scylax in Periplo Tro-
glodytas vocat, Hesioidus autem in tertio libro Catalogi
Catudæos.

95.

Φηλώματα, ap. Antiphontem in libro de concordia,
fallacias; nam φηλοῦν est fallere.

XXV. DE VERITATE LIBRI DUO.

96.

ἄδηςτος, nullius rei indigens, omnia possidens. An-
tiphon de veritate libro primo : Propterea nulla re indi-
get neque a quoquam quidquam accipit, sed talium
expers eorumque non indigus.

97.

Memini me dixisse γνώμην vocem eodem sensu apud
veteres usurpari quo dicitur vel διάνοια vel ἐνόησις. Sic
Antiphon in primo Veritatis libro dicit : Hinc cognoverit
aliquis nihil revera esse neque quam oculis cernens
cernit longitudinem neque quam mente cogitans longi-
tudinem cogitat. Idem : Omnibus enim hominibus mens
dux est corporis ad sanitatem morbumque et ad reli-
qua omnia.

28.

Διαθέσθαι, administrare. Antiphon libro primo de veri-
tate : Privata rei gerendæ opportunitate, multa bona
male administraret.

99.

Ἐμβίος, vivax. Antiphon primo Veritatis : Et humor
igni ἐμβίος γένοιτο, i. e. vixerit, vivax fuerit, non are-
fiat, non emoriatur.

Quibusdam videtur natura et essentia eorum quæ natura
constant, esse id quod primum cuique rei inest, informe
per se, ut lecticæ natura est lignum, status vero æs.
Cujus rei signum esse inquit Antiphon, quod, si quis de-
foderit lecticam, et putredo vim acceperit, adeo ut germi-
net, certe non sit lectica, sed lignum : quasi illud ex acci-
denti insit, nempe dispositio secundum formam et artem ;
essentia vero ea sit quæ etiam permaneat, ab his conti-
nenter affecta. Quodsi etiam horum unumquodque ad
aliud quiddam eodem modo est affectum (velut æs et
aurum ad aquam, ossa autem et ligna ad terram, simill-
terque aliud quodvis), ea inquit esse ipsorum naturam et
essentiam.

ὄσταν αὐτῶν. « Cf. Simplicius 4 p. 346 b 32; 347 a 43. Johannes Italus apud Th. Waitzium præf. ad Aristot. Org. 1, p. 15. Fortasse ex libris de veritate etiam ea petita sunt, quæ Antiphontem de quadratura circuli docuisse Aristoteles tradidit Sophist. elench. c. 11, p. 172 a 3, et Φυσ. ἀκρ. 1 p. 185 a 17. Cf. Simplicius 4 p. 307 a 15. 327 a 30. Schol. Ambros. ad Analyt. priora, p. 75 b 40 apud Waitzium l. d. p. 50. » SAURPIUS.

100.

Harpocratio : Ἀναποδιζόμενα ἀντί τοῦ ἐξεταζόμενα ἢ ἀντί τοῦ ἀνωθεν τὰ αὐτὰ πολλάκις λεγόμενα ἢ πραττόμενα Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'. Pollux II, 196 : Καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀντιφῶν τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα.

101.

Bekker. Anecd. p. 403, 5 : Ἀνήκει παρ' Ἀντιφῶντι Ἀληθείας α' ἀντί ἀπλοῦ τοῦ ἤκει, ἢ ὡς ἀνεδιβάσθη καὶ προσήλυθεν. Harpocratio : Ἀνήκει Ἀντιφῶν μὲν ἀντί τοῦ καθήκει, Ἀμειψίας δὲ ἀνήκω ἀντί τοῦ ἀναβίβηκα καὶ προσήλυθα ἔφη. Eadem Suidas.

102.

Harpocratio : Ἄοκτα ἀντί τοῦ ἄορατα καὶ οὐκ ὁφθέντα ἀλλὰ δόξαντα δρᾶσθαι Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'. Eadem Bekker Anecd., p. 414, 6. Cf. Pollux II, § 58.

103.

Idem : Ἀπαθῆ ἀντί τοῦ τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγνότα πάθη Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'. Eadem Suidas.

104.

Bekker. Anecd. p. 472, 14 : Ἀφροδίτης ἀντί τοῦ Ἀφροδίσιων· ὅτως Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας πρώτῳ.

100.

Ἀναποδιζόμενα, quæ diligenter exiguntur vel quæ denuo sæpius ab ipsis principibus dicuntur vel aguntur. Antiphon Veritatis libro primo.

101.

Ἀνήκει apud Antiphontem in primo Veritatis libro pro simplici ἤκει, *venit, processit*. — Ἀνήκει apud Ant. pro καθήκει, *peritinet*, Amipsias vero ἀνήκω dicit pro *progressus sum, processit*.

102.

Ἄοκτα, quæ videri nequeunt, quæque etsi visa non sunt, visa tamen esse putantur. Antiphon Veritatis libro primo.

103.

Ἀπαθῆ, affectus qui revera tales non sunt. Antiphon Veritatis libro primo.

104.

Veneris pro rerum venerarum apud Antiph. Veritatis libro primo.

105.

Δέσεις, *indigentias*; Antiphon Veritatis primo.

105.

Harpocratio : Δέσεις ἀντί τοῦ ἐνδείας Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'.

106.

Idem : Ἐπαλλάξεις ἀντί τοῦ συναλλαγῆς ἢ μετῆς Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'.

107.

Idem : Ὅριγνηθῆναι ἀντί τοῦ ἐπιθυμῆσαι Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'.

108.

Galenus in Hippocrat. Epidem. I. III, t. XVII, 1, p. 681 Kühn. : Οὕτω δὲ καὶ παρ' Ἀντιφῶνα κατὰ τὸ δεύτερον τῆς Ἀληθείας ἔστιν εἶρειν γεγραμμένην τὴν προσηγορίαν ἐν τῇδε τῇ ῥήσει· — εἴταν αὖν γένωνται ἐν τῷ ἀέρι ὄμβροι τε καὶ πνεύματα αὖναντια ἀλλήλοις, τότε συστρέφεται τὸ ὄωρ αὖ καὶ πυκνοῦται κατὰ πολλά. Ὅτι δ' ἐν τῶν ζυμμάτων κρατηθῆ, τοῦτ' ἐπυκνώθη καὶ συστρέφη ὑπὸ τε τοῦ πνεύματος εἰλούμενον καὶ ὑπὸ τῆς βίας. Καὶ γὰρ καὶ ὁσος τὸ κατακλειόμενον ἢ συνειλούμενον εἰς ἑαυτὸ φαίνεται δηλῶν διὰ τῆς εἰλούμενον φωνῆς.

109.

Harpocratio : Γρυπάνιον. Ἀντιφῶν Ἀληθείας β'. « Καίον γὰρ τὴν γῆν καὶ συντῆκον γρυπάνιον ποιῆι. » Καὶ Μελέανθιος ἐν β' Ἀθίδος εἰπὼν σεισῶν γεγενῆσθαι φησὶ αὖ καὶ ἔγρυπεν ἢ γῆ. « Διονύσιος μὲν οὖν ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν δ' Ὀνομάτων αὖ γρυπάνιον ἔστι, » φησὶ, « τὸ γρυπούσθαι, ὡς τὰ ἀπαλὰ ξυλῆρια εἴταν κάμψαντες ἀφῶμεν. » Μήποτε δ' ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς ὡς γινομένης κατὰ τοὺς σεισμοὺς γρυπάνιότητος τινος περὶ τὴν γῆν. Eadem Suidas. Cf. Etym. M. p. 242, 7 : Ἰρρυπανίζειν· σείσειται τὴν

106.

Ἐπαλλάξεις, *permutationes vel missiones*. Antiphon Veritatis primo.

107.

Ὅριγνηθῆναι, *desiderare*. Antiphon Veritatis primo.

108.

Sic apud Antiphontem quoque Veritatis libro secundo εἰλούμενον vocem legere est in hac phrasi : « Quum igitur in in aere pluvia et flatus sibi contrarii sunt, tunc aqua conglomeratur et densatur ut plurimum. Quod vero conglomeratum superatum fuerit, id condensatum et conglomeratum est flatu et vi convolutum. » Nam hic quoque scriptor voce εἰλούμενον aperte indicat id quod est *inclusum et in se ipsum convolutum*.

109.

Γρυπάνιον, *flexam, incurvam*. Antiphon Veritatis libro secundo : *Nam terram incendens et liquefaciens flexam facit*. Et Melanthius Althidis libro secundo terram motam accidisse dicens ait : *et incurvata est terra*. Dionysius Tryphonis filius De nominibus libro quarto : « γρυπάνιον, inquit, idem est quod γρυπούσθαι, quod dicitur de teneris

ἤν παλλομένην καὶ ὥσπερ βυσοῦσθαι ἀπὸ σεισμοῦ.
Ὁὕτως Ἀντιφῶν.

110.

Suidas v. *διάθεσις* : Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρησάτο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας. Ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, τούτεστιν ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαι τι ἐν τῷ δευτέρῳ (15' in Ulp.) τῆς Ἀληθείας. Ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμῆσεως. Eadem Ulpian. ad Demosth. Orat. Olynth. 2, p. 28 ed. Dobson.

111.

Harpocratio : *Διάστασις*. Ἀντιφῶν Ἀληθείας β' — « ἐπὶ τῆς νῦν κρατούσης διαστάσεως, » ἀντὶ τοῦ διακοσμῆσεως τῶν ὄλων. Cf. Suidas.

112.

Idem : *Δίνω* ἀντὶ τοῦ δινῆσαι Ἀντιφῶν Ἀληθείας β'. Vulgo δεινῶ ... δεινῆσαι; em. Dindorf. in St.

113.

Idem : *Φορίνης*. Ἀντιφῶν Ἀληθείας β' ὅτι καὶ ἐκ' ἀνθρωπίου δέρματος ἐλάγτο ἡ φορίνη, καὶ Ἀριστομένης ἐν Γόησι δῆλον ποιῆ. Cf. Etym. M. p. 798, 3/4 et Suidas.

114.

Suidas : *Ἀεισετώ* : Ἀντιφῶν ἀιδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἐστάναι ὥσπερ καὶ εὐσετῶ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. (Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ. Ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Hæc non habet Harpocratio.) Idem s. v. *αισετώ* : Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος.

115.

Origenes Adv. Celsum l. 4. vol. I, p. 518, D. Delarue : Ἀντιφῶν, ἄλλος ῥήτωρ νομιζόμενος εἶναι,

virgī, quas ubi incarnavimus, e manu rursus dimittimus. » Laudati vero scriptores indicare videntur terræ motibus curvitas in terra fieri.

110.

Antiphon vocem *διάθεσις* accepit de sententia et cogitatione. Apud eundem in Veritatis libro secundo διαθεῖναι λόγον significat enuntiare, divulgare aliquid. Idem hoc vocabulo usus est de apta rerum dispositione.

111.

Διάστασις, apta rerum dispositio. Antiphon Veritatis libro secundo : « De ea quæ nunc obtinet apta omnium rerum dispositione. »

112.

Δίνω pro δινῆσαι, in gyrum circumactione, Antiphon Veritatis libro secundo.

113.

Φορίνης, cutis humanæ, Antiphon Veritatis libro secundo. Aristophanes quoque Impostoribus palam facit φορίνην etiam de cute humana dici.

114.

Ἀεισετώ Antiphon dicit perpetuitatem et in eodem statu permanentionem, sicuti εὐσετώ est felicitas. Vox hæc in

καὶ τὴν πρόνοιαν ἀναιρῶν ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις περὶ Ἀληθείας παραπλησίως τῇ Κέλσου ἐπιγραφῇ.

116.

Harpocratio : Ἀγεῖν ... Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας φησί — « τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι, » ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο. Eadem Bekk. Anecd. p. 330, 2 et Suidas. Cf. Isæi frg. ὑπὲρ Εὐμάθους.

117.

Hesychius : Ἀβίος· πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείᾳ. Harpocratio v. Ἀβίος· Τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τοῦ πολλὸν βίον κακτημένου ἔταξεν, ὡς Ὁμηρος ἄβυλον ἕλην λέγει τὴν πολύβυλον. Cf. Pollux VI, 166.

118.

Pollux VI, 143 : Ἀπαρασκεύω ἐν τοῖς περὶ Ἀληθείας Ἀντιφῶν (sic unus cod.; cett. Ξενοφῶν) εἶπεν, ἀπαρασκεύαστον δὲ ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις δοκοῦσι δ' οὐ γήσται.

119.

Plutarch. Mor. p. 891, D : Ἀντιφῶν ἰδίῳ φέγγει λάμπειν τὴν σαλήνην τὸ δὲ ἀποκρυπτόμενον περὶ αὐτὴν ὑπὸ τῆς προσβολῆς τοῦ ἡλίου ἀμαυροῦσθαι, πεφυκότος τοῦ ἰσχυροτέρου πυρὸς τὸ ἀσθενέστερον ἀμαυροῦν· δὲ δὴ συμβαίνειν καὶ περὶ τὰ ἄλλα ἄστρα Eadem Galenus hist. phil., vol. XIX, p. 281 Kühn.

120.

Idem ib. p. 897, A : Ἀντιφῶν (sc. τὴν θάλασσαν φησιν εἶναι) ἰδρωτα θερμοῦ, ἐξ ὃς τὸ περιληφθὲν ὑγρὸν ἀπεκρίθη, τῷ καθυβηθῆναι παραλυκίσαντα, ὅπερ ἐπὶ παντὸς ἰδρωτός συμβαίνειν. Eadem Galenus hist. phil., vol. XIX. p. 299 Kühn.

Diogeniani Lexico apud Antiphontem exstare dicitur Veritatis libro secundo.

115.

Antiphon, alius qui rhetor fuisse putatur, providentiam tollit in libris qui *De veritate* inscribuntur, similiter ut apud Celsum.

116.

Ἄγοι pro ἡγοῖτο, Antiphon de Veritate : « Leges magni fecerit. »

117.

Ἄβιος pro πλούσιος, *dives*, apud Antiphontem de Veritate.

218.

Ἀπαρασκεύω in libris de Veritate Antiphon dixit, ἀπαρασκεύαστον autem in arte rhetorica, quæ tamen non videtur genuina esse.

119.

Antiphon ait suo fulgore nitere lunam : qui quum occultetur, fieri hoc appulsu solis ; quia natura sic comparatum sit, ut ignis validior imbecillioem obsecret : idem aliis quoque stellis evenire.

120.

Antiphon mare esse dicit sudorem calidi, a quo excretum

έλασον βλάπτεται· ὅτω γὰρ ὁ θεὸς μὴ πανταλῶς βού-
λεται ἀγαθὰ διδόναι ἀνδρῖ, χρημάτων πλοῦτον παρα-
σχῶν, τοῦ φρονεῖν δὲ καλῶς πένητα ποιήσας, τὸ ἕτερον
ἀφελόμενος ἐκατέρων ἀπεστέρησεν. » Cf. CIV, 19.

127.

Idem XX, 66 : Ἀντιφῶντος. — « Ὅστις δὲ ἰὼν ἐπὶ
τὸν πλησίον κακῶς ποιήσων δειμαίνει, μὴ, ἃ θέλει ποιῆ-
σαι, ἀμαρτῶν τούτων, ἃ μὴ θέλει ἀπενέγκηται, σωφρο-
νέστερος. Ἐν ᾧ γὰρ δειμαίνει, μέλλει· ἐν ᾧ δὲ μέλλει,
πολλάκις ὁ διὰ μέσου χρόνος ἀπέστρεψε τὸν νοῦν τῶν
θελημάτων· καὶ ἐν μὲν τῷ* γεγενῆσθαι οὐκ ἔνεστιν, ἐν
δὲ τῷ μέλλειν ἐνδέχεται γενέσθαι. Ὅστις δὲ δράσειν
μὲν οἰεῖται τοὺς πέλας κακῶς, πείσασθαι δ' οὐ, οὐ σω-
φρονεῖ. Ἐλπίδες δ' οὐ πανταχοῦ ἀγαθόν· πολλοὺς γὰρ
τοιαῦτα ἔλπίδες κατέβαλον εἰς ἀνηκέστους συμφοράς,
ἃ δ' εἰδοῦσαν τοῖς πέλας ποιήσων, παθόντες ταῦτα ἀνε-
φάνησαν αὐτοί. Σωφροσύνην δὲ ἀνδρὸς οὐκ ἂν ἄλλου
ἰσχυρότερον τις κρίνειν, ἢ ὅστις τοῦ θυμοῦ ταῖς παρα-
χρῆμα ἡδοναῖς ἐμφράσσει αὐτὸς ἑαυτὸν κρατεῖν τε καὶ
νικᾶν ἡδυνήθη αὐτὸς ἑαυτόν· ὅς δὲ θέλει χαρίζασθαι
τῷ θυμῷ, παραχρῆμα θέλει τὰ κακῶς ἀντὶ τῶν
ἀμεινόνων. »

128.

Idem LXVIII, 37 : Ἀντιφῶντος. — « Φέρε δὴ προσελ-
θέτω ὁ βίος εἰς τὸ πρόσθεν καὶ γάμων καὶ γυναικὸς ἐπι-
θυμασάτω. Αὕτη ἢ ἡμέρα, αὕτη ἢ νύξ καινοῦ δαίμονος
ἄρχει, καινοῦ πότμου· μέγας γὰρ ἀγὼν γάμος ἀνθρώ-
που. Εἰ γὰρ τύχοι μὴ ἐπιτηδεῖα ἢ γαμουμένη, τί χρὴ τῇ
συμφορᾷ χρῆσθαι; χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί, τοὺς φίλους

ἐχθροὺς ποιοῦσαι ἴσα φρονεῖν ἴσα πνεῖν ἀξιώσαντι
καὶ ἀξιοθέντι· χαλεπὸν δὲ κεκτῆσθαι κτῆμα τοιοῦτον,
δοκοῦντα ἡδονὰς κτᾶσθαι λύπας ἀγεσθαι. Φέρε δὴ, μὴ
τὰ καλῆκοτα λέγωμεν, λεγέσθω τὰ πάντων ἐπιτη-
δεότατα. Τί γὰρ ἦδιον ἀνθρώπων γυναικὸς καταθυμίας;
τί δὲ γλυκύτερον, ἄλλως τε καὶ νέψ; ἐν τῷ αὐτῷ δὲ
γε τούτῳ, ἔνθα τὸ ἡδὺ ἔνεστι, πλησίον που καὶ τὸ
λυπηρόν· αἱ γὰρ ἡδοναὶ οὐκ ἐπὶ σῶν αὐτῶν ἐμπο-
ρεύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λύπαι καὶ νόνοι.
Ἐπεὶ καὶ ὀλυμπιονίκαι καὶ πυθιονίκαὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι
ἀγῶνες καὶ σοφίαι καὶ πᾶσαι ἡδοναὶ ἐκ μεγάλων λυ-
πημάτων ἐθέλουσι παραγίγνεσθαι· τιμαὶ γὰρ καὶ ἄθλα,
δελέατα, ἃ ὁ θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις, μεγάλων πόνων
καὶ ἰδρώτων εἰς ἀνάγκας καθιστᾶσιν. Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν
δυναίμην ζῆν, μὴ οὕτως ἑμαυτῷ πολλὰ πράγματα
παρέχων ὑπὲρ τε τῆς υγιείας τοῦ σώματος ὑπὲρ τε
τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ὑπὲρ τε δόξης καὶ σωφροσύνης
καὶ εὐκλείας καὶ τοῦ εὖ ἀκοῦσιν. Τί οὖν εἰ μοι γένοιτο
σῶμα τοιοῦτον, ὃ γέ μοι οὕτως ἐπιμελὲς εἶη; οὐκ οὖν
δῆλον, ὅτι γυνὴ ἀνδρῖ, ἔαν ἢ καταθυμία, οὐδὲν ἑλάτ-
τους τὰς φιλότητας παρέχεται καὶ τὰς δόνας ἢ αὐ-
τὸς αὐτῷ ὑπὲρ τε τῆς υγιείας δισσῶν σωμάτων ὑπὲρ
τε τοῦ βίου τῆς συλλογῆς ὑπὲρ τε τῆς σωφροσύνης
καὶ τῆς εὐκλείας; φέρε δὴ καὶ παῖδες γενέσθωσαν·
φροντῖδων ἤδη πάντα πλέα καὶ ἐξοίχεται τὸ νεοτήσιον
σκληρῆμα ἐκ τῆς γνώμης καὶ τὸ πρόσωπον οὐκέτι τὸ
αὐτό. »

129.

Idem XCVIII, 36 : Ἀντιφῶντος. — « Εἴδα-

veris te ulla re privari. Illud etenim quod quis nec usus,
nec usus est, nihil sive praesens sive absens magis mi-
nusve laedit. Nam quum deus alicui non perfecte bona lar-
giri insitit, exhibita pecuniarum copia, bonae mentis
inopem facit; atque ita ablato altero, utriusque privat. »

127.

Antiphontis. — « Quisquis accedens aliquem animo læ-
dendi sibi metuit, ne non assecutus quæ facere vult, ea quæ
non vult, referat, is sane plus sapit. Dum enim sibi timet,
conectatur: interea autem non raro tempus intercedens
mutat institutum. Non dico eum metuendo sapere, sed
dum moratur, sapere potest. Contra, qui aliis quidem
se nociturum putat, se vero nihil passurum, minime
sapit. Spes enim haud semper est bona, sed sæpe talis
concepta spes in maximas calamitates præcipitat: et multi
quæ in alios se facturos sibi persuaserant, ea ipsimet pa-
lam sunt passi. Ceterum sapientem virum non rectius
alium iudicaveris quam illum qui sese contra momentaneam
iræ titillationem muniverit et potuerit ipse refrenare
ac vincere seipsum. Contra qui iræ voluerit indulgere,
huic sane deteriora præ melioribus placent. »

128.

Antiphontis. — « Age progrediar vita ulterius et nuptias
uxoremque cupiat. Iste dies, ista nox novi genii princi-
pium affert, et novæ sortis. Magnum profecto homini
certamen nuptiæ sunt. Nam si uxor incommoda conti-
gerit, quo pacto levabis calamitatem? Difficile est illam
ablegare et pro amicis inimicis sibi parare, quum concor-

di animo vivere utrinque esset propositum. Grave autem
est rem hujus modi possidere et voluptates comparare sibi
existimantem dolores asciscere. Verum age tacentes dete-
riora, ea quæ omnium commodissima sunt recenseamus.
Quid enim homini suaviorum quam uxor grata? Quid, in-
quam, dulcius cum alias, tum in ætate juvenili? Sed eidem
rei cui jucunditas inest, in vicino est molestia. Nam vo-
luptates non solæ accedunt, sed comites earum sunt tri-
stitiæ et labores. Quandoquidem et qui in Olympiis et
Pythiis aliisque hujusmodi certaminibus victores evadunt,
aut sapientiam aut quodvis genus voluptatum sibi com-
parant, multas prius molestias et labores subeunt. Ho-
nores enim, præmia et ejusmodi illecebraz, quas deus
humano generi largitus est, magnos labores atque sudores
necessario requirunt. Certe non vivere possem nisi tantum
negotiorum mihi exhibens pro sanitate corporis, et victu
in dies colligendo, et pro gloria et temperantia celebrisque
famæ ac bene audiendi gratia. Quid igitur fieret, si alle-
rum quoque tale corpus similiter mihi procurandum esset?
Nonne patet uxorem, etsi viro carissima fuerit, non
minus tamen ei facessere negotii circa amores aut dolores,
quam ipsemet sibi, quum pro duobus corporibus, quod
sanitatem, victum, temperantiam bonamque famam at-
tinet, curam gerere oporteat? Quod si insuper liberi na-
scantur, jam omnia curis plena sunt, et juvenilis animi
exsultatio disperit, et facies haud amplius eadem est. »

129.

Antiphontis. — « Sane culpabilis est mirum in modum,

τηγήροτος πῆς δ βίος θαυμαστῶς, ὦ μακάριε, καὶ οὐδὲν ἔχων περιττὸν οὐδὲ μέγα καὶ σεμνόν, ἀλλὰ πάντα σμικρὰ καὶ ἀσθενῆ καὶ ὀλιγοχρόνια καὶ ἀναμειγμένα λύκαις μεγάλαις. »

130.

Idem XCVIII, 63 : Ἀντιφῶντος. — « Τὸ ζῆν ἔοικε φρουρῇ ἡμετέρῳ τὸ τε μῆκος τοῦ βίου ἡμέρα μιᾶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἦν ἀναβλέψαντες πρὸς τὸ φῶς παρεγγυώμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἐτέροις. »

131.

Idem Append. XVI, 36 tom. IV, p. 37 Gafd. : Ἀντιφῶντος. — « Πρῶτον οἶμαι τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶ παιδείαις ἔστιν ὅταν γὰρ τις πράγματός κἀν δτουοῦν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσῃται, εἰκὸς καὶ τὴν τελευταίην ὀρθῶς γίνεσθαι· καὶ γὰρ τῇ γῆ ὅλον ἂν τις τὸ σπέρμα ἐναρρόση, τοιαῦτα καὶ τὰ ἔκφορα δεῖ προσδοκᾶν, καὶ ἐν νέῳ σώματι ἔστιν ὅταν τις τὴν παιδείαν γενναίαν ἐναρρόση, ζῆ τοῦτο καὶ θάλλει διὰ παντός τοῦ βίου καὶ αὐτὸ οὔτε ἄμβρος οὔτε ἀνομβρία ἀφαιρεῖται. »

132.

Id. ib. XVI, 37 : Τοῦ αὐτοῦ. — « Ἀναρχίας δ' οὐδὲν χάκιον ἀνθρώποις. Τοῦτο γινώσκοντες οἱ πρόσθεν ἀνθρώποι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς εἰθίζον τοὺς παῖδας ἀρχεσθαι καὶ τὸ καλεούμενον ποιεῖν, ἵνα μὴ ἐξανδρούμενοι εἰς μεγάλην μεταβολὴν ἴοντες ἐκπλήσσοιντο. »

133.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 265, 45 Syll. : Ἀντιφῶν δ βήτωρ λέγει· — « γηροτροφία γὰρ προσ- « ἔοικε παιδοτροφία. » Eadem Schol. Aristoph. Nub. 1417.

o bone cuiuslibet nominis vita, utpote nihil habens eximium, magnum et venerandum, sed nihil non parvum, imbecille, temporaneum, multis denique molestiis permixtum. »

130.

Antiphontis. — « Vita similis est carceri unius diei : et totum vitæ spatium uni diei æquale propemodum dixerim, per quem intuiti lucem, posteris deinde vitam tradimus »

131.

Antiphontis. — « Primum, opinor, locum in hominum vita obtinet educatio. Quando enim rei alicujus initium recte aliquis fecerit, probabiliter finis quoque recte fiet. Sic terræ quoque quale aliquis semen commiserit, tales etiam fructus expectare debet. Ac si quis juvenilli corpori institutionem ingenuam inæverit, vivit hoc et per omne vitæ tempus floret, nec pluvia nec sterilitate absumitur. »

132.

Ejusdem. — « Nihil hominibus pejus existit illo reipublicæ statu, qui rectore caret. Quod intelligentes majores nostri pueros a tenera ætate regi et jussa facere assuefaciebant, ne virili ætate magnam mutationem experientes percellerentur. »

133.

Antiphon orator dicit : « Nam senes alere idem fere est ac infantes alere. »

134.

Suidas v. Ἀπολαχεῖν : Διαλαχεῖν δὲ τὸ διανεῖμασθαι οἱ βήτορες εἰρήκασσι. Ἀντιφῶν· — « ὅπστ' ἀνθρώποι βούλοιντο χρήματα διαλαχεῖν. »

135.

Idem v. Ἰκετεύω : Ἰκετεία ἢ ἰκεσία. Ἰκετεία δὲ ἰκετηρίας διαφέρει. Ἰκετεία μὲν ἐστὶν ἦν ποιεῖται τις διὰ τῶν λόγων, ἔστιν δὲ τῆς συγγνώμης τυχεῖν ἢ ἑλέους. Ἀντιφῶν· — « Περὶ τοῦ μὴ ἔλασιν ἡμᾶς ἐμὲ « ἰδεθήθῃ, δέσας μὴ ἐγὼ δάκρυσσι καὶ ἰκετεῖαις πε- « ρῶμαι ἡμᾶς ἀναπεθεῖν. » Ἰκετηρία δὲ ἐστὶν ἦν οἱ δεόμενοι κατατίθενται που ἢ μετὰ χεῖρας ἔχουσιν.

136.

Idem : Ὀκνῶ· φοβοῦμαι. Καὶ πυκνῶς τούτῳ κέρρηται Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι·

Φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω.

Καὶ οἱ βήτορες οὐκ ἐπὶ δειλίας καὶ βραθυμίας ἐκρήσαντο τῷ ὄνοματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν· — « Κακῶν δ' ἂν εἴη ἐπ' ἀποῦσι « μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις τῇ γλώττῃ θρασύ- « νεσθαι καὶ τῷ θέλειν ἐπείγειν, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῆ, « ὄκνεῖν.

137.

Idem : Πατρῶν. Πατρῶν λέγουσιν οἱ βήτορες, ἔστιν αὐτοῖς δ λόγος ἢ περὶ χρημάτων ἢ τύπων. Ἰσαῖος· « Ἀποραίνω γὰρ ἡμῖν, ὡς οὐκ ἔστι τῆς ἐπιπέ- « ρου τὸ χωρίον τοῦτο οὐδ' ἐγένετο πώποτε, ἀλλ' ὡς

134.

Διαλαχεῖν apud oratores dividere significat. Antiphon : Quum homines pecuniam dividere voluerint.

135.

Ἰκετεία, preces supplices. Ἰκετεία vero differt ab ἰκετηρία. Nam ἰκετεία est quum verbis aliquem suppliciter oramus, veniamque vel misericordiam imploramus. Antiphon : Rogavit vos, ut ne vestram mihi misericordiam tribueretis, sollicitus ne ego lacrimis et supplicibus precibus vos de sententia deducere conarer. Ἰκετηρία vero est oleæ ramus, quem supplices alicubi deponunt aut manibus præferunt.

136.

Ὀκνῶ, metuo. Hoc verbi significatu frequenter usus est Sophocles (Ajac. 82) : *Hominem enim sanæ mentis haud sane formidinis refugerem.* Et oratores verbo usi sunt, non de ignavia et socordia, sed de metu, et verbo ὄκνεῖν pro metuere. Antiphon : *Ignavum autem se præbet, si periculo longe remoto et venturo, lingua ferocem et ad audendum promptum ostendit ; at quum res ipsa adsit, formidine torpet.*

137.

Oratores vocem πατρῶν ponunt, quum de patrimonio vel locis verba faciunt. Isæus : *Declaro enim vobis, agrum hunc non fuisse unquam pupillæ heredis, sed*

• ἦν πατρῶν Αὐσιμένει, τῷ πατρὶ Μενεκράτους, • ὁ δὲ Αὐσιμένης ἔσχε τὰ πατρῶα πάντα. » Πάτρια δὲ λέγονται τὰ ἔθνη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἐορτάς. Ἀντιφῶν. — « Τοῦτο δὲ τοῦ νόμου • εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιούς ὄντας ὑμῖν. » Cf. Isæi or. c. Dioclem.

138.

Lesbonax Περὶ σχημ. p. 180 Valck. : Κλαζο-
μένον (sc. σχῆμα) ὡς τὸ πορεύομαι σὺν ἀγῶνι ἀντὶ
τῷ εἰς ἀγῶνα, ἀλλάσσει τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικὴν
καὶ τὴν πρόθεσιν εἰς εἰς τὴν πρόθεσιν σὺν, ὡς τὸ « σὺν
πατρὶδι ἔθνη » ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πατρίδα· οὕτως Ἀν-
τιφῶν.

139.

Pollux VI, 163 : Ἀντιφῶν δὲ καὶ « ἐξεληλάσθαι
πανοικεσία. »

140.

Suidas : Τίως· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἢ
κατὰ, μέχρι τοῦ, ὡς Ἀντιφῶν. — « Τίως μὲν γὰρ ὁ
• καλῶς χρόνος τοῦ ὀλίγου πιστότερος ἦν. »

141.

Pollux III, 113 : Καὶ ὡς Ἀντιφῶν. — « μὴ φιλο-
• χρηματιν. »

142.

Platarch. Anton. c. 28 : Οὕτω δ' οὖν τὸν Ἀν-
τωνίων ἤρασαν (Cleopatra), ὥστε ... μετράκιου
σολῆν ἀγοντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον
ἀνάλασκει καὶ καθηδουπαθεῖν « τὸ πολυτελέστατον,
ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα, τὸν χρόνον. »

143.

Pollux VI, 9 : Ἀντιφῶν δὲ ἐπὶ τούτου (ἀγνοίας)

καὶ ἀγνωμοσύνην λέγει. Id. V, 145 : Ἀντιφῶν
δὲ καὶ ἀγνώμων λέγει. Id. V, 141 : Ἀχαριστία,
ἀδικία, ἀγνωμοσύνη, ὡς Ἀντιφῶν, ἀποστέρησις.

144-150.

Bekk. Anecd. p. 345, 26 : Ἀδυναμία ἐρεῖς,
ὡς Δημοσθένης, καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν καὶ
Θουκυδίδης, καὶ ἀδυνατία, ὡς Δαινόλοχος. Vox
ἀδυναμία occurrit in Antiphon. or. V, p. 24, § 2,
adeo ut ἀδυνασία sophistæ fuerit.

Harpocratio : Ἀδιάστατον τὸ μήπω διεστηκὸς
μηδὲ διακεκριμένον Ἀντιφῶν εἶπεν. Cf. Bekk.
Anecd. p. 341, 27.

Pollux II, 230 : Ἀθυμοῦσιν, ὡς Ἀντιφῶν.

Harpocratio : Ἀκαρῆ ἀντὶ τοῦ μικρὸν ἢ οὐδὲν
παρ' Ἀντιφῶντι. Cf. Bekk. An. p. 363, 31.

Bekk. Anecd. p. 367, 31 : Ἀκόλουθα Ἀντι-
φῶν τὰ ἐπόμενα καὶ σύμφωνα.

Pollux II, 7 : Ἀμβλωμα, ὡς Ἀντιφῶν.

Id. II, 120 : Ἀντιφῶν δὲ ἀντιλογούμενοι.

151-155

Bekk. Anecd. p. 418, 6 : Ἀπάλαμνον ἀμήχα-
νον. Οὕτως Ἀντιφῶν.

Pollux II, 120 : Ἀντιφῶν δὲ ἀπαρτιλογία,
ὥστερ καὶ Ἡρόδοτος. Cf. Harp. : Ἀπαρτιλογία Ἀσίας
ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον καὶ Ἡρόδοτος ἀντὶ τοῦ ἀπηρ-
τισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός. Bekker An. p. 416,
20.

Bekker Anecd. p. 419, 18 : Ἀπεγένετο· ἀντὶ
τοῦ ἀπέθανεν. Οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Cf.
Suidas.

Pollux VIII, 68 : Ἀπελύθη, ὡς Ἀντιφῶν. « An
ἀπελογήθη? nam præcedit ἀπελογήσατο. » SAURP.

ex paterna hereditate obvenisse Lysimeni, patri Meno-
cratis. Lysimenes vero omnium bonorum paternorum
heres erat. Πάτρια vero dicunt de moribus, institutis,
mysteriis, diebus festis. Antiphon : Partim sciens patrias
et antiquas vobis leges esse.

138.

Clazomenia figura est verbi causa illud : Πορεύομαι σὺν
ἀγῶνι pro εἰς ἀγῶνα, posito dativo et σὺν præpositione,
pro εἰς cum accusativo. Sic Antiphon σὺν πατρὶδι ἔθνη pro
εἰς τὴν πατρίδα.

139. 140.

Ἐξεληλάσθαι πανοικεσία, cum tota domo expulsus esse
Antiphon.

Τίως apud oratores est prius vel olim, aliquamdiu.
Antiphon : Nam antea longum tempus tutius erat exi-
gius.

142-143

Adeo Cleopatraz amore correptus fuit Antonius, ut...
hæc jocisque adolescentuli instar otium nacti luxuriando

tempus (cujus jacturam damnosissimam Antiphon dixit)
consumpserit.

Antiphon ἀγνοίας sensu ἀγνωμοσύνην dicit. Idem ἀγνώ-
μων dicit.

144-150.

Ἀδυναμία dices cum Demosthene, ἀδυνασία cum Anti-
phonte et Thucydide, et ἀδυνατία cum Dinolochō.

Ἀδιάστατον, quod nondum est decretum, Antiphon
dixit.

Ἀθυμοῦσιν, demisso animo sunt, Antiphon.

Ἀκαρῆ, exiguum vel nihil, Antiphon.

Ἀκόλουθα, consequentia, congruentia, Antiphon.

Ἀμβλωμα, abortus, Antiphon.

Ἀντιλογούμενοι, contradicentes, Antiphon.

151-155.

Ἀπάλαμνον, consilii inopem, Antiphon.

Ἀπαρτιλογία, integra summa, Antiphon, ut Herodotus
(7, 29).

Ἀπεγένετο, decessit, mortuus est. Antiphon et Thucy-
dides (2, 34).

Bekker Anecd. p. 427, 9 et Suidas : Ἀποδικεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. Οὕτως Ἀντιφῶν (sic Ruhnk. et Hemsterhus. ; Ἀντιφάνης codd.)

Ib. p. 9, 21 quum legatur : Ἀπόψηφοι ἐγένοντο τοῦ ἀποκτείναι. Σημαίνει τὸ ὄν οὐκ ἤνεγκαν ψήφον. Τὸ ἀτίμως χρῶ πανταχοῦ : Saupprius in τὸ ἀτίμως latere Ἀντιφῶν suspicatur.

156-160.

Pollux II, 128 : Ἀρρησία παρὰ Ἀντιφῶντι ἡ σωπή.

Bekker. An. p. 470, 25 : Ἀφήκοντος Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διήκοντος.

Harpocrates : Ἀχαριστεῖν ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. Οὕτως Ἀντιφῶν. Verbum ἀχαριστεῖν habes in fr. 126.

Harpocrates : Βάσανος Ἀντιφῶν. Λίθος οὗτος καλεῖται, ἧ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζεται. In Pollux VII, 169 : Ἀντιφῶν δὲ « βάψιν χαλκοῦ καὶ σιδήρου. »

Idem VII, 189 : Βιομήχανοι, ὡς Ἀντιφῶν.

161-165.

Idem II, 129 : Καὶ ἀπόφασις δὲ ἐπὶ διατητοῦ ἦν καὶ γνώσιν καλεῖ Δημοσθένης καὶ Πλάτων καὶ Ἀντιφῶν.

Suidas v. Διάθεσις : Ἀντιφῶν δὲ τῆ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας. Cf. frg. 112.

Harpocrates : Δυσάνιος Ἀντιφῶν. Ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιῶμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ἦ. Καὶ Ἰπποκράτης ἐχρήσατο ποῦ τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος.

Idem : Εἰσφρήσειν, εἰσάζειν, εἰσδέξασθαι. Ἀντιφῶν καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶ. Πολὸν δὲ τοῦτο νομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῶδιᾳ.

Ἀπελύθη, *absolutus est*, Antiphon.

Ἀποδικεῖν, *causam dicere*, Antiphon.

156-160.

Ἀρρησία, *silentium*, Antiphon.

Ἀφήκοντος, *perveniens*, Antiphon.

Βάσανος, Antiphon. Est lapis cujus attritu aurum probant.

Βάψιν, *inctio, ferri et æris*, Antiphon.

Βιομήχανοι, *ad vitam sustentandam omnia machinantes*, Antiphon.

161-165.

Ἀπόφασις, *sententia arbitratorum, quam etiam γνώσιν vocant Demosthenes et Plato et Antiphon.*

Διάθεσις, *sententia, cogitatio*, apud Antiphontem.

Δυσάνιος, *qui qualibet in re, licet levissima sit et nullius momenti, dolore afficitur*, Antiphon. Eadem voce Hippocrates quoque et Menander utuntur.

Εἰσφρήσειν, *introduciturum, intro admissurum esse*, Antiphon et Demosthenes in Philippica. Frequens nomen in veteri comædia.

Ἐμβραχεῖ, *summatim*, Antiphon.

166-170.

Ἐστὸν ἐπιγραφεῖς, *annonæ descriptores* in annonæ distributionibus, Antiphon.

Idem : Ἐμβραχεῖ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καὶ ἐν κερταίῳ. Ἀντιφῶν. Cf. Suidas.

166-170.

Pollux VII, 103 : Καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγγίνοντο « σίτου ἐπιγραφεῖς, » ὡς Ἀντιφῶν.

Idem VI, 183 : Ἀντιφῶν δὲ ἐπιθύμημα.

Idem II, 228 : Καθὼς Ἀντιφῶν, ἐπινόημα.

Idem VIII, 21 : Προστίμημα, ὡς Ἀντιφῶν.

Idem VI, 169 : Κακόνους, ὡς Ἀντιφῶν.

171-175.

Thomas Magister p. 221, 7, R. : Τὸ δὲ λιθοκόπος ἀδόκιμον, εἰ καὶ Ἀντιφῶν λέγει. Mæris : Λιθοουργὸς Θεουκιδίδης, λιθοκόπος Ἀντιφῶν.

Pollux I, 34 : Μεθέορτοι ἡμέραι κατὰ Ἀντιφῶντα.

Idem II, 123 : Καὶ ὡς Ἀντιφῶν « ἡδυλόγος τε καὶ μετριολόγος. »

Idem II, 76 : Παρὰ δὲ Ἀντιφῶντι μόνῳ ὄσμας καὶ εὐσομίαν εὔροι τις ἄν.

Idem II, 57 : Ἀντιφῶν δὲ καὶ τὸ ὄψόμενος εἶπε καὶ τῆ ὄψει, ὅσον τοῖς ὀφθαλμοῖς. Cf. fr. 34.

176-180.

Idem I, 98 : Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος καλεῖται κυβερνήτης καὶ κατ' Ἀντιφῶντα ὁ ποδοχῶν, ἢ μᾶλλον κατ' ἐμὲ ὁ ποδηγῶν.

Idem IX, 26 : Πολιτοκοπεῖν παρ' Ἀντιφῶντι.

Idem VIII, 24 : Προδικασίας, ὡς Ἀντιφῶν.

Idem IV, 167 : Καὶ συμμετρίας Ἀντιφῶν. — καὶ δυσμέτρητον Ἀντιφῶν.

Idem IX, 53 : Ἡ μὲν γὰρ Ἀντιφῶντος τάλαντωσις τὸ βάρος ἐηλοῖ.

Ἐπιθύμημα, *cupiditas, desiderium*, Antiphon.

Ἐπινόημα, *commentum*, Antiphon.

Προστίμημα, *multa, poena*, Antiphon.

Κακόνους, *malevolus*, Antiphon.

171-175.

Λιθοκόπος *lapicida, vox reproba, quatenus etiam Antiphon ea utitur.*

Μεθέορτοι ἡμέραι, *dies festum sequentes*, apud Antiphontem.

Ἡδυλόγος τε καὶ μετριολόγος, *suaviloquus et moderatus in verbis*, Antiphon.

ὄσμας ἐὶ εὐσομίας, *odores et fragrantias*, apud unum Antiphontem reperias.

ὄψόμενος, *visurus*, et τῆ ὄψει pro oculis, dixit Antiphon.

176-180.

Ὁ ποδοχῶν, vel potius, ut ego opinor, ὁ ποδηγῶν, apud Antiphontem dicitur pro ὁ κυβερνήτης, *quis ad gubernacula sedet.*

Πολιτοκοπεῖν, *cives vexare*, Antiphon.

Συμμετρίας, *aptas proportiones*, et δυσμέτρητον *quod metiri non est facile*, Antiphon.

Τάλαντωσις pro βάρος, *pondus*, Antiphon.

81—185.

Photius : Τελεσθῆναι· τὸ ἀναλωθῆναι· οὕτως Ἀντιφῶν. Eadem Bekk. An. p. 114, 28. Suidas s. v.

Idem : Τίμιον· ἀντὶ τοῦ ἐντιμον· οὕτως Ἀντιφῶν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο ἐπὶ τοῦ πιπρασκομένου πολλῆς τιμῆς.

Idem : Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει· ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν· οὕτως Ἀντιφῶν (Ἀντιφάνης Suidas).

Suidas : Χρημάτων... κείται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πράγματος ἢ προσώπου ἢ λόγου, ὡς Ἀντιφῶν.

Photius II, 58 : Διομεύειν Κριτίας καὶ Ἀντιφῶν· Ἀντιφῶν δὲ καὶ εἴσοπτοι.

III. PHÆAX.

KAT' AAKIBIAΔΟΥ.

Plutarchus Alcibiad. c. 13 : Ἐπεὶ δ' ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιτείαν ἔτι μειράκιον ὢν, τοὺς μὲν ἄλλους εὐθὺς ἐταπαίνωσε δημαγωγός, ἀγῶνα δ' εἶχε πρὸς τὴν Φαίακα τὸν Ἐρασιστράτου καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου, τὸν μὲν ἤδη καθ' ἡλικίαν προήκοντα καὶ στρατηγὸν ἀριστον εἶναι δοκοῦντα, Φαίακα δ' ἀρχόμενον, ὥσπερ αὐτός, αὐξάνεσθαι τότε καὶ γνωρίμων ὄντα κατέρων, ἐλαττούμενον δὲ τοῖς τε ἄλλοις καὶ περὶ τὸν λόγον. Ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει ἄλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δῆμῳ δυνατός. Ἦν γάρ, ὡς Εὐπολὶς φησι,

Ἀλεῖν ἀριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις κατ' Ἀλκιβιάδου καὶ Φαίακος γεγραμμένος, ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται καὶ ὅτι τῆς πόλεως πολλὰ πομπεῖα χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ κεκτημένης, Ἀλκιβιάδης ἐχρήσθη πᾶσιν αὐτοῖς ὥσπερ ἰδίας πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δαίταν.

In his verba καὶ Φαίακος defendi nequeunt; ὑπὸ Φαίακος coniecit Taylor; κατ' Ἀλκιβιάδου Φαίακος ἐπιγεγραμμένος proposuit Sauppis. Fort. fuit : Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις Φαίακος κατ' Ἀ. γεγραμμένος. Quod Taylorus in Lectt. Lysiac. c. 6 putavit Phæacis orationem superesse in oratione κατ' Ἀλκιβιάδου, quæ Andocidi tribuitur, id recte negare videntur Ruhnkenius in Histor. crit. orat. p. 53 sqq., Valckenarius in Sluiteri Lectt. Andoc. p. 17 sqq., Sauppis in Zimmermanni Ephemerid. scholast. 1835 p. 328, Meierus De Andocid. orat. c. Alcib. comm. V, p. 1. Cf. tamen Vater Rer. Andocid. P. I, p. 5 et Westermann in Pauly's Real-enc. s. v. Phæax. Satis constat τὰς λοιδορίας Ἀλκιβιάδου tritum fuisse in rhetorum scholis argumentum; ejusque originis orationem Plutarchus ob oculos habuisse videtur. Ceterum de Phæace v. Thucyd. V. 4, 5; Aristophan. Eqq. 1377 sqq. ibiq. schol.; Plutarch. Nicias c. 13; Westermann Hist. El. § 37 et 43.

IV. ANDROCLES.

Aristot. Rhet. II, 23, p. 379 ed. Didot. Ἄλλος sc. τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐν τῶν δωδεκάωντων μὲν γίνεσθαι ἀπίστων δέ... Οἷον Ἀνδρο-

κλῆς ἔλεγε δὲ Πιτθεὺς κατηγορῶν τοῦ νόμου, ἔπει ἐθορύθησαν αὐτῷ εἰπόντι· « Δέονται οἱ νόμοι νόμου τοῦ ἐδιορθώσαντος· καὶ γὰρ οἱ ἰχθύες ἄλως, καίτοι οὐκ εἰκόσ

181-185.

Τελεσθῆναι, *absumptum esse*, Antiphon.

Τίμιον, *pretiosum*, Antiphon.

Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει, *ante tres et quattuor annos*, Antiphon.

Χρηματὶ vox etiam de re vel persona vel oratione usurpatur, ut apud Antiphontem.

Διοκτεῖν legitur apud Critiam et Antiphontem. Antiphon etiam εἰσὸπτοι dicit.

CONTRA ALCIBIADEM.

Postquam rem publicam attigit Alcibiades, adolescens adhuc, illico depressis ab eo aliis omnibus populi ducibus, cum Phæace tantum Erasistrati et Nicia Nicerati filio certamina ipsi fuit, quorum hic jam ætate maturior, optimi

ducis nomen habebat, Phæax tunc itidem, ut Alcibiades, crescere incipiebat, illustribus natus parentibus, sed quum aliis rebus, tum ab eloquentia imparior : aptior enim ad privatos congressus, probabiliterque de re quapiam dissendendum, quam ad forensia certamina esse videbatur : nam erat, ut ait Eupolis,

Promptus loquendo, dicendi omnino incius.

Circumfertur et oratio quædam Phæacis contra Alcibiadem, in qua inter alia est, Alcibiadem aureis atque argenteis pomparum instrumentis, quæ multa urbis erant, tanquam suis in quotidiana vita usum.

Alius locus ad demonstrandum aptus est ex iis quæ videntur quidem fieri, sed tamen incredibilia sunt.... Sic Androcles Pittheus dixit legem quandam accusans, quum populus ipsi obstreperet : « Egent leges lege quæ ipsas corri-

« οὐδὲ πιθανὸν ἐν ἄλλῃ τρεφομένους δεῖσθαι ἀλός· καὶ τὰ στέμφυλα ἐλαίου· καίτοι ἀπιστον, ἐξ ὧν ἔλαιον γίνεταί, ταῦτα δεῖσθαι ἐλαίου. » De Androcle, Alcibiadis adversario, v. Thucyd. VII, 65. VI, 28;

Plutarch. Alcib. c. 19; Andocides De myster. § 27; Ruhnken Hist. cr. p. 43; Westermann H. Eloq. § 39, 16 et, quem Sauppis laudat, Bergk in Epist. ad Schillerum p. 116.

V. CLEOPHON.

1.

Aristot. Rhet. I, 15, 13 p. 343 ed. Didot : Περὶ δὲ μαρτύρων, μάρτυρες εἰσι διττοί, οἱ μὲν παλαιοὶ οἱ δὲ πρόσφατοι, καὶ τούτων οἱ μὲν μετέχοντες τοῦ κινδύνου οἱ δ' ἔκτός. Λέγω δὲ παλαιούς μὲν τοὺς τε ποιητάς καὶ ὧν ἄλλων γνωρίμων εἰσι κρίσεις φανεραὶ, ὡς Ἰσθμιαῖοι Ὀμήρω μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμίνος, καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι « πάλαι ἀσελγῆς ἢ οἰκία· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων εἰπεῖν τοι Κριτίᾳ πυρρότριχι πατὴρ ἀκούειν. »

2.

Id. ib. III, 7 p. 392 : Τὸ δ' ἀνάλογόν ἐστιν,

μήτε περὶ εὐόγκων αὐτοκαθάρως λέγεται μήτε περὶ εὐτελῶν σεμνῶς, μηδ' ἐπὶ τῶν εὐτελεῖ ὀνόματι ἐπὶ κόσμος· εἰ δὲ μή, κομφοδία φαίνεται, ὡς ποιεῖ Κλεοφῶν· ὁμοίως γὰρ ἓνια ἔλεγε καὶ εἰ εἰπέειν ἂν « πότινα συκῆ. »

3.

Æschines De f. leg. § 76 : Κλεοφῶν δὲ ὁ λυραποῖδς ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνεον, παρεργραφεῖς αἰσχρῶς πολιτῆς καὶ διεφθαρκῶς νομῆ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπειλεῖ μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἰ τις τῆς εἰρήνης μνησθήσεται.

De Cleophonte præter eos quos Westermannus l. l. § 39, 17 laudat, v. Fritzschi in Aristophanis Thesmoph. p. 298 sqq.

VI. THRASYMACHUS.

Suidas : Θρασύμαχος, Χαλκηδόνιος σοφιστής, τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος, ὃς πρῶτος περίοδον καὶ κῶλον κατέδειξε καὶ τὸν νῦν τῆς ῥητορικῆς τρόπον εἰσηγήσατο, μαθητῆς Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. Ἐγραψε Συμβουλευτικούς, Τέχνην ῥητορικὴν, Παίγνια (Προοίμια? Hermann.), Ἀφορμάς ῥητορικὰς. « Cf. J. Geelius Histor. sophist. p. 201 sqq.; L. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 93 sqq.; A.

Westermannus Hist. eloq. gr. § 30, 15. 68, 6; A. Winckelm. ad Plat. Euthyd. p. XXXIV sqq.; E. Leutsch in Diar. lit. halens. 1834, 198 p. 378 sqq. » SAUPPIUS. Quibus addantur : Kayser. ad Philostr. v. sophist. p. 201-215; C. Fr. Hermann. Disp. de Thrasymacho Chalcedonio sophista, Götting. 1848; Chr. Petersen in Schneidewin. Philolog. t. IV, p. 243-249; W. Teuffel in Pauly's Realenc. VI, p. 1903 sqq.

gal, nam et pisces egent sale (quamquam non verisimile est nec probabile eos, quum in saelo alantur, sale egere), et oleæ egent oleo (quamquam vix credideris, ex quibus oleum fit ea ipsa oleo egere).»

1.

Testes quod attinet, sunt eorum duo genera, alii antiqui, alii recentes, et horum alii qui in periculum veniunt, alii qui extra periculum sunt. Dico autem antiquos poetas aliosque illustres viros, quorum judicia nota et testata sunt; ut Athenienses in controversia de Salamine Homero teste usi sunt, ... et Cleophon adversus Critiam elegis Solonis (fr. 28 ed. Schin.), quum diceret, domum ipsius jam pridem turpibus deliciis deditam fuisse; alias enim nunquam dicturus fuisset Solon : « Dic flavo Critiæ, patris ut præcepta sequatur. »

2.

Eril autem rebus conveniens, si neque de rebus grandi-

bis tenuiter et submissè, neque de tenuibus rebus graviter et ample quis dixerit, neque abjecto nomini ornatus adhibeatur; alioqui comœdia videbitur; quod crebro facit Cleophon; talia enim quædam profert ac si diceret « teneranda fœcus. »

3.

Cleophon lyrarum faber, quem multi compedibus victum meminerant, per fraudem ac turpiter in civium album inscriptus, populo largitionibus corrupto, se gladio collum ei præcisurum minitabatur, qui pacis mentionem faceret.

Thrasymachus, sophista, patriam habuit Chalcedonem urbem Bithyniæ. Is primus docuit rationes periodi et colli, et artis rhetoricæ eam quam hodieque servat formam instituit. Discipulus fuit Platonis et Isocratis rhetoris Scripsit Suasorias, Artem rhetoricam, Ludicra (Proœmia?), Locos argumentorum rhetoricorum.

ΥΠΕΡ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ.

1.

Clemens Alex. Strom. p. 624, C ed. Sylb. : Καί μὴ ἐν Τηλέφῳ εἰπόντος Εὐριπίδου·

Ἕλληνας ὄντας βαρβάρους δουλεύομεν;
Θρασύμαχος ἐν τῷ ὑπὲρ Λαρισαίων λέγει· « Ἀρχελάφου δουλεύομεν, Ἕλληνας ὄντας βαρβάρους; »

EX ORATIONE INCERTA.

2.

Dionysius De vi dic. in Demosth. c. 3, p. 959 R. : Τρίτη λέξις ἦν ἡ μικτή τε καὶ σύνθετος ἐκ τούτων τῶν δισειν· ἦν ὁ μὲν πρῶτος ἀρμολογούμενος καὶ καταστῆσας εἰς τὸν νῦν ὑπάρχοντα τρόπον, εἶτε Θρασύμαχος ὁ Χαλκηδόνιος ἦν, ὡς οἴεται Θεόφραστος, εἶτε ἄλλος τις, οὐκ ἔχω λέγειν... Ἡ μὲν οὖν Θρασύμαχου λέξις τῶν λοιπῶν τῆς ὄντως μεσότητος αὐτὴν τὴν προαίρεσιν ἔοικεν ἔχειν σπουδῆς ἀξίαν· κέρραται γὰρ εὖ πως καὶ αὐτὸ τὸ χρησίμιον εἰληφεν ἐκατέρως· δυνάμει δ' ὡς οὐκ ἴση τῇ βουλήσει κέρρηται, παράδειγμα ἐξ ἑνὸς [θῆσω] τῶν δημηγορικῶν λόγων τὸδε· « Ἐβουλόμην μὲν ὡς Ἀθηναῖοι μετασχεῖν ἐκείνου τοῦ χρόνου τοῦ παλαιοῦ καὶ τῶν πραγμάτων, ἥνικα σιωπῆν ἀπέχηρῃ τοῖς νεωτέροις, τῶν τε πραγμάτων οὐκ ἀναγκαζόντων ἀγορεύειν καὶ τῶν πρεσβυτέρων ὀρθῶς τὴν πόλιν ἐπιτροπευόντων· ἐπειδὴ δ' εἰς τοιοῦτον ἡμᾶς ἀνέθετο χρόνον ὁ δαίμων, ὥστε ** τῆς πόλεως ἀκούειν, τὰς δὲ συμφορὰς** αὐτοῦς, καὶ τούτων τὰ μέγιστα μὴ θεῶν ἔργα εἶναι μηδὲ τῆς τύχης, ἀλλὰ τῶν ἐπιμεληθέντων, ἀνάγκη δὴ λέγειν. Ἡ γὰρ ἀναίσθητος ἡ

καρτερώτατος ἐστίν, ὅστις ἐξαμαρτάνειν ἑαυτὸν ἐπιτρέχει τοῖς βουλομένοις καὶ τῆς ἐτέρων ἐπιβουλῆς τε καὶ κακίας αὐτὸς ὑποσχέσει τὰς αἰτίας. Ἄλις γὰρ ἡμῖν ὁ παρελθὼν χρόνος, ἀντὶ μὲν εἰρήνης ἐν πόλει μὴ γενέσθαι καὶ διὰ κινδύνων εἰς τὸνδε τὸν χρόνον **; τὴν μὲν παρελθούσαν ἡμέραν ἀγαπῶσι τὴν δ' ἐπιούσαν δεδιόσιν, ἀντὶ δ' ὁμοιοῦσας εἰς ἔχθραν καὶ παραχὰς πρὸς ἀλλήλους ἀφικέσθαι. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους τὸ πλεῖθος τῶν ἀγαθῶν [ὕβριζεν τε ποιᾷ καὶ στασιάζειν, ἡμεῖς δὲ μετὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν] ἐσωφρονούμεν, ἐν δὲ τοῖς κακοῖς μεμῆναμεν, ἃ τοὺς ἄλλους σωφρονίζειν εἴθεον. Τί δῆτα μέλλοι τις ἀν' ἡμεῖς [ἦ] εἰπεῖν, ὅτω γε λυπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς παρούσαι καί** νομίζειν εἴθε; Τί δῆτα ἔχει τοιοῦτον, ὡς μηδὲν ἐπι τοιοῦτον ἔσται; Πρῶτον μὲν οὖν τοὺς διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους καὶ τῶν βητόρων καὶ τῶν ἄλλων ἀποδείξω γε προλέγων πεπονθότας πρὸς ἀλλήλους, ὅπερ ἀνάγκη τοὺς ἀνευ γνώμης φιλονεικούντας πάσχειν. Οἴομενοι γὰρ ἐναντία λέγειν ἀλλήλοις οὐκ αἰσθάνονται τὰ αὐτὰ πράττοντες οὐδὲ τὸν τῶν ἐτέρων λόγον ἐν τῷ ἑαυτῶν λόγῳ ἐνόησαν. Σκέψασθε γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἃ ζητοῦσιν ἐκάτεροι. Πρῶτον μὲν ἡ πάτριος πολιτεία παραχρῆν αὐτοῖς παρέχει, βράστη γνωσθῆναι καὶ κοινοτάτῃ τοῖς πολίταις οὕσα πᾶσιν. Ὅποσα μὲν οὖν ἐπέκεινα τῆς ἡμετέρας γνώμης ἐστίν, ἀκούειν ἀνάγκη λεγόντων τῶν παλαιότερων, ὅποσα δ' [οὐδ'] αὐτοῖς ἐπειδὴ οἱ πρεσβύτεροι, ταῦτα δὲ παρὰ τῶν εἰδόντων πυνθάνεσθαι. »

Τοιαύτη μὲν οὖν τις ἡ Θρασύμαχου ἔρμηνεια, μέση τοῖν δισειν καὶ εὐκρατος καὶ εἰς [ἀμφο]τέρας τοὺς χαρακτῆρας ἐπίκαιρον ἀπετήριον.

PRO LARISÆIS.

1.

Quemadmodum in Telepho Euripides (fr. 716 ed. Didot) dixit :

An Græci nos barbaris serviemus?

sic Thrasymachus in oratione pro Larisæis dicit : « *Arche-las serviemus, Græci barbaro?* »

EX ORATIONE INCERTA.

2.

Tertium dicendi genus mixtum est et ex duobus his compositum; quod quisnam primus ita temperaverit, et ad il- lum quo nunc est ornatum adduxerit, sive Thrasymachus Chalcedonius, ut Theophrastus censet, sive alius, dicere non habeo... Thrasymachi igitur dictio præ ceteris ipsam veram hanc mediocritatem, studio sane dignam, proposuisse sibi videtur; nam bene temperata est et ex utroque genere id solum quod utile foret assumpsit; vim autem non eodem studio conciliare solet, ut probabo hoc exemplo ex una orationum coram populo habendam petito :

« Vellem sane, Athenienses, in antiqua illa tempora rerumque statum incidissem, quibus junioribus tacere satis erat, rebus ad dicendum non compellentibus et senibus probe rempublicam administrantibus; sed quoniam fatum in ejusmodi nos coniecit tempora, ut [reip. felicitas ab prioribus] audienda, calamitates vero [ipsis nobis contemplandæ] sint, harumque præcipue non diis vel fortunæ, sed rectoribus debeantur, necessario dicendum est.

Aut enim stupidissimus aut patientissimus est qui etiam nunc seipsum offerat iis qui damno officere gestiunt, et aliorum perfidiam malitiamque causam sustineat. Sufficit tempus præteritum, quo factum est, ut pro pace bellum habeamus et per pericula eo [devenimus], ut præteritam diem amemus, futuram extimeamus, ut ex concordia in inimicitias et turbas intestinas delapsi simus. Ceteros quidem homines honorum abundantia insolentes et seditiosos reddere solet, nos vero in felicitate modesti eramus, in calamitatibus autem, quæ ad modestiam alios reducere solent, insanimus. Quid enim possit aliquis putare vel dicere, cui dolore affici præsentibus et ** censere solebat. Quid enim habet tale, ut non amplius tale aliquid futurum sit? Primum igitur dissidere inter se oratores ceterosque demonstrabo dicamque id sibi mutuo facere quod præter rationem contententes facere necessarium est. Putantes enim contraria se alteris alteros dicere, non intelligunt eadem se agere et alterorum verba in alterorum verbis contineri. Attendite quæso ab initio quod utrique intendant. Primum quidem patria reipublicæ constituto dissensionis illis causæ est, quum tamen cognitu facilis sit et omnibus civibus communis. Quæcumque enim ultra nostram cognitionem sunt, de iis necessario audiendi sunt vetustiores, quæ autem ne ipsi quidem seniores viderunt, hæc ex iis qui sciant cognosci debent. »

Tali igitur elocutionis modo utitur Thrasymachus, qui quum inter ceteros duos medius sit ex iisque bene mixtus, ab eo ad utrumque dictionis caractere. commodissime proficiscaris.

XXVI. FRAGMENTA SEDIS INCERTÆ.

121.

Rhet. gr. t. VII, p. 5, 26 Walz : Λέγουσι δὲ τινες δικανικὸν λόγον εἰρηκέναι πρῶτον Μενεσθέα τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων, ὃς καὶ ἐπὶ Τροίαν ἀφίκετο, (ἄλλοι δὲ λέγουσιν Ἀντιφῶντα τοῦτον τὸν ῥήτορα) κατὰ Θησεῖος περὶ τῶν Παλλαντιδῶν. « In his verbis M. Meierus Comment. Andocid. 3, p. 12 inesse putat, Antiphontem exercitationis causa orationem Menesthei contra Theseum composuisse. Neque potest negari ea quæ de Menesthei studiis eloquentiæ a Plutarcho Thes. c. 13 et de Thesei causa, in Delphinio Pallantidarum cædis rei, a Pausania 1, 28, 10, narfantur, huic Meieri conjecturæ bene convenire. Haud scio tamen an rhetor scripserit : ἀφίκετο, κατὰ Θησεῖος περὶ τῶν Παλλαντιδῶν ἄλλοι δὲ λέγουσιν Ἀντιφῶντα τὸν ῥήτορα (sc. δικανικὸν λόγον εἰρηκέναι πρῶτον). Antiphontem enim primum orationes judiciales composuisse rhetores illi et grammatici sæpissime tradiderunt. » SAURPIUS.

122.

Stobæus Floril. V, 53 : Ἀντιφῶντος. — « Ὅστις ἂν δὲ τῶν αἰσχυρῶν ἢ τῶν κακῶν μήτε ἐπιθύμησε μήτε ἤφατο, οὐκ ἔστι σώφρων ἢ οὐ γὰρ ἔσθ' ἔπου κρατήσας ἂν αὐτὸν κόσμιον παρέχεται. » Eadem S. Maximus Ἀπομνημον. p. 167, ed. Turic. Stobæi excerpta ad librum Περὶ δημοσίας et Politicæ pertinere recte haud dubie censet Saupprius.

123.

Idem XIII, 18 : Ἀντιφῶντος. — « Νόσος δειλοῖ-

sit quod continebatur humidum, elixando in salsuginem conversum, quod in quovis fiat sudore.

121.

Judicalem orationem primum dixisse ferunt Menesthem, Atheniensium ducem, qui etiam contra Trojam profectus est; alii tamen Antiphontem hunc rhetorem esse dicunt, qui scripserit orationem Menesthei contra Theseum de Pallantidis.

122.

Antiphontis. « Qui turpia non cupivit neque attigit, is non est temperans. Nihil enim existit a quo sibi temperaverit, ut modestus et continens dici mereatur. »

123.

Antiphontis. « Morbus timidus hominum est loco festi. Egrotantes enim ad agendum prodire non coguntur. »

124.

Antiphontis. « Homines avari labore, parcitate ærumniæque et auctione præsentium gaudent, quo scilicet avari possunt gaudio. Auferentes vero aliquid de rebus suis et in usum convertentes, tam dolent quam si de corpore suo ipsis adimeretur. »

« σιν ἑορτή· οὐ γὰρ ἐκπορεύονται ἐπὶ πρᾶξιν. »

124.

Idem X, 40 : Ἀντιφῶντος. — « Οἱ δὲ ἐργαζόμενοι μὲν καὶ φειδόμενοι καὶ ταλαιπωρούντες καὶ προστιθέντες ἤδονται, ὅσα δὲ τις ἂν εἰκάσειεν ἔρεσθαι, ἀφαιρούντες δὲ καὶ χρώμενοι ἀλγοῦσιν, ὥσπερ ἀπὸ τῶν σαρκῶν ἀφαιρούμενοι.

125.

Idem XVI, 19 : Ἀντιφῶντος. — « Εἰσὶ τινες. « οἱ τὸν παρόντα μὲν βίον οὐ ζῶσιν, ἀλλὰ παρασκευάζονται πολλῇ σπουδῇ, ὡς ἕτερόν τινα βίον βιωσόμενοι, οὐ τὸν παρόντα· καὶ ἐν τούτῳ παραλειπόμενοι ἢ χρόνος οἴχεται. »

126.

Idem XVI, 19 : Ἀντιφῶντος. — « Ἔστι δὲ τις λόγος, ὡς ἄρα ἰδὼν ἀνὴρ ἀνδρα ἕτερον ἀργύριον ἀναυρούμενον πολὺ εἰδέτο οἱ δανεῖσται ἐπὶ τόκῳ, ὃ δ' οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλ' ἦν ὅσος ἀπιστεῖν τε καὶ μὴ ὠφελεῖν μηδὲν, φέρων δ' ἀπέθετό ποι δὴ· καὶ τις καταμαθὼν τοῦτο ποιοῦντα ὑφείλετο, ὑστέρω δὲ χρόνῳ ἐλθὼν οὐχ εὐρίσκα τὰ χρήματα ὃ καταθέμενος. Περιπαλῶν οὖν τῆ συμφορᾷ τὰ τε ἄλλα καὶ ὅτι οὐκ ἔχρησε τῷ δεομένῳ, ὃ ἂν αὐτῷ καὶ σῶον ἦν καὶ ἕτερον προσέφερεν, ἀπατήσας τῷ ἀνδρὶ τῷ τότε δανειζομένῳ ἀπωλοφύρον τὴν συμφορὰν, ὅτι ἐξήμαρτε καὶ ὅτι οἱ μεταμείλει οὐ χαρισάμενῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι, καὶ πάντως οἱ ἀπολόμενον τὸ ἀργύριον. Ὁ δ' αὐτὸν ἐκέλευε μὴ φροντίζειν, ἀλλὰ νομίζειν αὐτῷ εἶναι καὶ μὴ ἀπολωλέντι, καταθέμενον λίθον εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον· πάντως γὰρ οὐδ' ὅτε ἦν σοι ἐχρῶ αὐτῷ, ὅθεν καὶ νῦν νόμιζε στέρεσθαι μηδενός· ἔτω γὰρ τις μὴ ἐχρήσατο μηδὲ χρεῖσται, ὄντος ἢ μὴ ὄντος αὐτῷ οὐδὲν οὔτε πλέον οὔτε

125.

Antiphontis. « Non desunt, qui præsentem vitam non vivunt, sed magno studio se parant, ceu vitam quandam aliam victuri : interea tempus ipsos deserit. »

126.

Antiphontis. « Fama est, quum vidisset quidam alterum argentum multum ferre, rogavisse eum, ut sibi mutuo daret eum senore reddendum. Ille vero noluit, ut qui diffideret omnibus et neminem juvaret. Itaque quodam in loco argentum recondit. Et quum animadvertisset quidam, quid egisset, suffuratus est. Reversus igitur ille postea, qui pecuniam absconderat, nihil invenit. Magno hæc calamitas eum dolore affecit, propterea maxime quod roganti non mutuo dederat pecuniam, quæ quidem et salva ei mansisset et insuper attulisset fœnus. Quumque incidisset in virum cui mutuo prius noluerat, infortunium suum deploravit, utpote qui peccasset : et poenitere se dixit quod ei non obsecutus sed ingratus fuisset, et prorsus ei omne argentum interiisse. Ille autem bono animo ipsum esse jussit atque existimare lapidem eodem in loco a se depositum fuisse. Omnino enim nec quum habebas quidem argentum, eo utebaris. Quamobrem etiam nunc ne puta-

ἔλασσον βλάπτεται· ὅτω γὰρ ὁ θεὸς μὴ παντελῶς βού-
λεται ἀγαθὰ διδόναι ἀνδρὶ, χρημάτων πλοῦτον παρα-
σχῶν, τοῦ φρονεῖν δὲ καλῶς πένητα ποιήσας, τὸ ἕτερον
ἀρελόμενος ἐκατέρων ἀπειστήρησεν. » Cf. CIV, 19.

127.

Idem XX, 66 : Ἀντιφῶντος. — « Ὅστις δὲ ἰὼν ἐπὶ
τὸν πλησίον κακῶς ποιήσων δειμαίνει, μὴ, ἃ θέλει ποιῆ-
σαι, ἁμαρτῶν τούτων, ἃ μὴ θέλει ἀπενέγκηται, σωφρο-
νέστερος. Ἐν ᾧ γὰρ δειμαίνει, μέλλει· ἐν ᾧ δὲ μέλλει,
πολλάκις ὁ διὰ μέσου χρόνος ἀπέστρεψε τὸν νοῦν τῶν
θελημάτων· καὶ ἐν μὲν τῷ* γεγενῆσθαι οὐκ ἔνεστιν, ἐν
δὲ τῷ μέλλειν ἐνδέχεται γενέσθαι. Ὅστις δὲ δράσειν
μὲν οἴεται τοὺς πέλας κακῶς, πείσεσθαι δ' οὐ, οὐ σω-
φρονεῖ. Ἐλπιδες δ' οὐ πανταχοῦ ἀγαθόν· πολλοὺς γὰρ
τοιαῦται ἑλπίδες κατέβαλον εἰς ἀνηκέστους συμφορὰς,
ἃ δ' ἐδόκουν τοῖς πέλας ποιήσων, παθόντες ταῦτα ἀνε-
φάνησαν αὐτοί. Σωφροσύνη δὲ ἀνδρός οὐκ ἂν ἄλλου
ὀρθότερόν τις κρίνειν, ἢ ὅστις τοῦ θυμοῦ ταῖς παρα-
χρῆμα ἡδοναῖς ἐμφράσσει αὐτὸς ἑαυτὸν κρατεῖν τε καὶ
νικᾶν ἡδυνήθη αὐτὸς ἑαυτόν· ὅς δὲ θέλει χαρίσασθαι
τῷ θυμῷ, παραχρῆμα θέλει τὰ κακίω ἀντὶ τῶν
ἀμεινόνων. »

128.

Idem LXVIII, 37 : Ἀντιφῶντος. — « Φέρε δὴ προσελ-
θέτω ὁ βίος εἰς τὸ πρόσθεν καὶ γάμων καὶ γυναικὸς ἐπι-
θυμησάτω. Αὕτη ἡ ἡμέρα, αὕτη ἡ νύξ καινοῦ δαίμονος
ἄρχει, καινοῦ πότμου· μέγας γὰρ ἀγὼν γάμος ἀνθρώ-
πων. Εἰ γὰρ τύχοι μὴ ἐπιτηδεῖα ἢ γαμουμένη, τί χρὴ τῇ
συμφορᾷ χρῆσθαι; χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί, τοὺς φίλους

veris te ulla re privari. Illud etenim quod quis nec usus,
nec usus est, nihil sive praesens sive absens magis mi-
nusve laedit. Nam quum deus alicui non perfecte bona lar-
giri instituit, exhibita pecuniarum copia, bonae mentis
inopem facit; atque ita aliatu altero, utriusque privat. »

127.

Antiphontis. — « Quisquis accedens aliquem animo læ-
dendi sibi metuit, ne non assecutus quæ facere vult, ea quæ
non vult, referat, is sane plus sapit. Dum enim sibi timet,
conctatur : interea autem non raro tempus intercedens
mutat institutum. Non dico eum metuendo sapere, sed
dum moratur, sapere potest. Contra, qui aliis quidem
se nociturum putat, se vero nihil passurum, minime
sapit. Spes enim haud semper est bona, sed sæpe talis
concepta spes in maximas calamitates præcipitat : et multi
quæ in alios se facturos sibi persuaserant, ea ipsimet palam
sunt passi. Ceterum sapientem virum non rectius
alium judicaveris quam illum qui sese contra momentaneam
iræ titillationem miniverit et potuerit ipse refrenare
ac vincere seipsum. Contra qui iræ voluerit indulgere,
huic sane deteriora præ melioribus placent. »

128.

Antiphontis. — « Age progrediatur vita ulterius et nuptias
uxoremque cupiat. Iste dies, ista nox novi genii princi-
pium affert, et novæ sortis. Magnum profecto homini
certamen nuptiæ sunt. Nam si uxor incommoda conti-
gerit, quo pacto levabis calamitatem? Difficile est illam
abiegare et pro amicis inimicos sibi parare, quum concor-

ἔχθρους ποιοῦσαι ἴσα φρονεῖν ἴσα πνεῖν ἀξιώσαντι
καὶ ἀξιωθέντι· χαλεπὸν δὲ κακῆσθαι κτῆμα τοιοῦτον,
δοκοῦντα ἡδονὰς κτᾶσθαι λύπας ἀγεσθαι. Φέρε δὴ, μὴ
τὰ παλίγκοτα λέγωμεν, λεγέσθω τὰ πάντων ἐπιτη-
δεϊότατα. Τί γὰρ ἥδιον ἀνθρώπων γυναικὸς καταθυμίας;
τί δὲ γλυκύτερον, ἄλλως τε καὶ νέω; ἐν τῷ αὐτῷ δὲ
γε τούτῳ, ἔνθα τὸ ἡδὺ ἔνεστι, πλησίον που καὶ τὸ
λυπηρόν· αἱ γὰρ ἡδοναὶ οὐκ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἐμπο-
ρεῦνται, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λύπαι καὶ πόνοι.
Ἐπεὶ καὶ δλυμπιονίκαὶ καὶ πυθιονίκαὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι
ἀγῶνες καὶ σοφαὶ καὶ πᾶσαι ἡδοναὶ ἐκ μεγάλων λυ-
πημάτων ἐθέλουσι παραγίγνεσθαι· τιμαὶ γὰρ καὶ ἄλλα,
δελείατα, ἃ ὁ θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις, μεγάλων πόνων
καὶ ἰδρώτων εἰς ἀνάγκας καθιστάσιν. Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν
δυναίμην ζῆν, μὴ οὕτως ἑμαυτῷ πολλὰ πράγματα
παρέχων ὑπὲρ τε τῆς υγιείας τοῦ σώματος ὑπὲρ τε
τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ὑπὲρ τε δόξης καὶ σωφροσύνης
καὶ εὐκλείας καὶ τοῦ εὔ ακούειν. Τί οὖν εἰ μοι γένοιτο
σῶμα τοιοῦτον, ὃ γέ μοι οὕτως ἐπιμελεῖς εἶη; οὐκ οὖν
ὀγλον, ὅτι γυνὴ ἀνδρὶ, ἐὰν ἦ καταθυμία, οὐδὲν ἐλάτ-
τους τὰς φιλότητας παρέχεται καὶ τὰς δόνας ἢ αὐ-
τὸς αὐτῷ ὑπὲρ τε τῆς υγιείας δισσῶν σωμάτων ὑπὲρ
τε τοῦ βίου τῆς συλλογῆς ὑπὲρ τε τῆς σωφροσύνης
καὶ τῆς εὐκλείας; φέρε δὴ καὶ παῖδες γενέσθωσαν
φροντίδων ἡδὴ πάντα πλέα καὶ ἐξοίχεται τὸ νεότησιον
σκιρτήμα ἐκ τῆς γνώμης καὶ τὸ πρόσωπον οὐκέτι τὸ
αὐτό. »

129.

Idem XCVIII, 36 : Ἀντιφῶντος. — « Εὐκα-

di animo vivere utrinque esset propositum. Grave autem
est rem hujus modi possidere et voluptates comparare sibi
existimantem dolores asciscere. Verum age tacentes dete-
riora, ea quæ omnium commodissima sunt recenseamus.
Quid enim homini sanivius quam uxor gratæ? Quid, in-
quam, dulcius eum alias, tum in ætate juvenili? Sed eidem
rei cui jucunditas inest, in vicino est molestia. Nam vo-
luptates non solæ accedunt, sed comites earum sunt tri-
stitiæ et labores. Quandoquidem et qui in Olympis et
Pythis aliisque hujusmodi certaminibus victores evadunt,
aut sapientiam aut quodvis genus voluptatum sibi com-
parant, multas prius molestias et labores subeunt. Ho-
nores enim, præmia et ejusmodi illecebæ, quas deus
humano generi largitus est, magnos labores atque sudores
necessario requirunt. Certe non vivere possem nisi tantum
negotiorum mihi exhibens pro sanitate corporis, et victu
in dies colligendo, et pro gloria et temperantia celebrisque
famæ ac bene audiendi gratia. Quid igitur fieret, si alle-
rum quoque tale corpus similiter mihi procurandum esset?
Nonne patet uxorem, et si viro carissima fuerit, non
minus tamen ei facessere negotii circa amores aut dolores,
quam ipsemet sibi, quum pro duobus corporibus, quod
sanitatem, victum, temperantiam bonamque famam at-
tinet, curam gerere oporteat? Quod si insuper liberi na-
scentur, jam omnia curis plena sunt, et juvenilia animi
exsultatio disperit, et facies haud amplius eadem est. »

129.

Antiphontis. — « Sane culpabilis est mirum in modum,

τηγόρητος πῆς δ βίος θαυμαστῶς, ὦ μακάριε, καὶ οὐδὲν ἔχων περιττὸν οὐδὲ μὲγα καὶ σεμνόν, ἀλλὰ πάντα σμικρὰ καὶ ἀσθενῆ καὶ ὀλιγοχρόνια καὶ ἀναμειγμένα λύπαις μεγάλαις. »

130.

Idem XCVIII, 63 : Ἀντιφῶντος. — « Τὸ ζῆν ἔοικε φρουρῇ ἡμετέρῃ τὸ τε μῆκος τοῦ βίου ἡμέρα μίϛ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἦν ἀναβλέψαντες πρὸς τὸ φῶς παρεγγυῶμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἐτέροις. »

131.

Idem Append. XVI, 36 tom. IV, p. 37 Gafd.: Ἀντιφῶντος. — « Πρῶτον οἶμαι τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶ παιδεύσεις· ὅταν γὰρ τις πράγματος κἂν ὄτουσιν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσῃται, εἰκὸς καὶ τὴν τελευταίαν ὀρθῶς γίνεσθαι· καὶ γὰρ τῇ γῆ ὅλον ἂν τις τὸ σπέρμα ἐναρρῶσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἔκφορα δεῖ προσδοκᾶν, καὶ ἐν νέῳ σώματι ὅταν τις τὴν παιδεύειν γενναίαν ἐναρρῶσῃ, ζῆ τοῦτο καὶ θάλλει διὰ παντὸς τοῦ βίου καὶ αὐτὸ οὔτε ὀμβρος οὔτε ἀνομβρία ἀφαιρεῖται. »

132.

Id. ib. XVI, 37 : Τοῦ αὐτοῦ. — « Ἀναρχίας δ' οὐδὲν κἄκιον ἀνθρώποις. Τοῦτο γινώσκοντες οἱ πρόσθεν ἀνθρώποι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς εἰθίζον τοὺς παῖδας ἀρχεσθαι καὶ τὸ κελεύμενον ποιεῖν, ἵνα μὴ ἐξανδρούμενοι εἰς μεγάλην μεταβολὴν ἰόντες ἐκπλήσσοιντο. »

133.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 265, 45 Syll. : Ἀντιφῶν δ ῥήτωρ λέγει· — « γηροτροφία γὰρ προσ- « εἶται παιδοτροφία. » Eadem Schol. Aristoph. Nub. 1417.

o bone cuiuslibet nominis vita, utpote nihil habens exitium, magnum et venerandum, sed nihil non parvum, imbecille, temporaneum, multis denique molestiis permixtum. »

130.

Antiphontis. — « Vita similis est carceri unius diei : et totum vitæ spatium uni diei æquale propemodum dixerim, per quem intuitu lucem, posteris deinde vitam tradimus »

131.

Antiphontis. — « Primum, opinor, locum in hominum vita obtinet educatio. Quando enim rei alicujus initium recte aliquis fecerit, probabiliter finis quoque recte fiet. Sic terræ quoque quale aliquis semen commiserit, tales etiam fructus exspectare debet. Ac si quis juvenili corpori institutionem ingenuam in severit, vivit hoc et per omne vitæ tempus floret, nec pluvia nec sterilitate absumitur. »

132.

Ejusdem. — « Nihil hominibus pejus existit illo reipublicæ statu, qui rectore caret. Quod intelligentes majores nostri pueros a tenera ætate regi et jussa facere assuefaciebant, ne virili ætate magnam mutationem experientes percellerentur. »

133.

Antiphon orator dicit : « Nam senes alere idem fere est ac infantes alere. »

134.

Suidas v. Ἀπολαχεῖν : Διαλαχεῖν δὲ τὸ διανείμασθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασι. Ἀντιφῶν· — « ὀπότ' ἀνθρώποι βούλοιντο χρήματα διαλαχεῖν. »

135.

Idem v. Ἰκετεύω : Ἰκετεία ἢ ἰκεσία. Ἰκετεία δὲ ἰκετηρίας διαφέρει. Ἰκετεία μὲν ἐστὶν ἦν ποιεῖται τις διὰ τῶν λόγων, ὅταν δέηται συγγνώμης τυχεῖν ἢ ἐλλείους. Ἀντιφῶν· — « Περὶ τοῦ μὴ ἔλεειν ὀμᾶς ἐμὲ « ἔδεσθη, δάσας μὴ ἐγὼ δάκρυσσι καὶ ἰκεταίαις πει- « ρῶμαι ὀμᾶς ἀναπειθεῖν. » Ἰκετηρία δὲ ἐστὶν ἦν οἱ δειόμενοι κατατίθενται που ἢ μετὰ χεῖρας ἔχουσι.

136.

Idem : Ὀκνῶ· φοβοῦμαι. Καὶ πυκνῶς τούτῳ χέχρηται Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι·

Φρονούντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνω.

Καὶ οἱ ῥήτορες οὐκ ἐπὶ δειλίας καὶ βραθυμίας ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν· — « Κακῶν δ' ἂν εἴη ἐπ' ἀποῦσι « μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις τῇ γλώττῃ θρασυ- « νεσθαι καὶ τῷ θέλειν ἐπείγειν, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῆ, « ὀκνεῖν.

137.

Idem : Πατρῶν. Πατρῶα λέγουσιν οἱ ῥήτορες, ὅταν αὐτοῖς δ λόγος ἦ περὶ χρημάτων ἢ τόπων. Ἰσαῖος· « Ἀποφαίνω γὰρ ὀμῖν, ὡς οὐκ ἐστὶ τῆς ἐπιλή- « ρου τὸ χωρίον τοῦτο οὐδ' ἐγένετο πώποτε, ἀλλ' ὡς

134.

Διαλαχεῖν apud oratores dividere significat. Antiphon : Quum homines pecuniam dividere voluerint.

135.

Ἰκετεία, preces supplices. Ἰκετεία vero differt ab ἰκετηρία. Nam ἰκετεία est quum verbis aliquem suppliciter oramus, veniamque vel misericordiam imploramus. Antiphon : Rogavit vos, ut ne vestram mihi misericordiam tribueretis, sollicitus ne ego lacrimis et supplicibus precibus vos de sententia deducere conarer. Ἰκετηρία vero est oleæ ramos, quem supplices alicubi deponunt aut manibus præferunt.

136.

Ὀκνῶ, metuo. Hoc verbi significatu frequenter usus est Sophocles (Ajac. 82) : Hominem enim sanæ mentis haud sane formidine refugerem. Et oratores verbo usi sunt, non de ignavia et oecordia, sed de metu, et verbo ὀκνεῖν pro metuere. Antiphon : Ignavum autem se præbet, si periculo longe remoto et venturo, lingua ferocem et ad audendum promptum ostendit ; at quum res ipsa adsit, formidine torpet.

137.

Oratores vocem πατρῶα ponunt, quom de patrimonio vel locis verba faciunt. Isæus : Declaro enim vobis, agrum hunc non fuisse unquam pupillæ heredis, sed

« ἦν πατρῶν Αὐσιμένοι, τῶ πατρὶ Μενεκράτους, « ὁ δὲ Αὐσιμένης ἔσχε τὰ πατρῶα πάντα. » Πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἐορτάς. Ἀντιφῶν· — « Τοῦτο δὲ τοῦς νόμους « εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιούς ὄντας ὁμῖν. » Cf. Isaei or. c. Dioclem.

138.

Lesbonax Παρὶ σχημ. p. 180 Valck. : Κλαζο-
μένων (sc. σχῆμα) ὡς τὸ πορεύομαι σὺν ἀγωνίᾳ ἀντὶ
τοῦ εἰς ἀγῶνα, ἀλλάσσω τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικὴν
καὶ τὴν πρόθεσιν εἰς εἰς τὴν πρόθεσιν σὺν, ὡς τὸ « σὺν
πατρὶδι ἔθῃ » ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πατρίδα· οὕτως Ἀν-
τιφῶν.

139.

Pollux VI, 163 : Ἀντιφῶν δὲ καὶ « ἐξεληλάσθαι
πανοικεσία. »

140.

Suidas : Τέως· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἢ
καὶ, μέχρι τοῦ, ὡς Ἀντιφῶν· — « Τίως μὲν γὰρ ὁ
« καλῶς χρόνος τοῦ ὀλίγου πιστότερος ἦν. »

141.

Pollux III, 113 : Καὶ ὡς Ἀντιφῶν· — « μὴ φιλο-
« χρηματεῖν. »

142.

Plutarch. Anton. c. 28 : Οὕτω δ' οὖν τὸν Ἀν-
τωνίων ἤρπασεν (Cleopatra), ὥστε ... μειρακίου
εὐργλῆν ἀγνοῦς διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον
ἀνάλισκεν καὶ καθηδουπαθεῖν « τὸ πολυτελέστατον,
ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα, τὸν χρόνον. »

143.

Pollux VI, 9 : Ἀντιφῶν δὲ ἐπὶ τούτου (ἀγνοίας)

*ex paterna hereditate obvenisse Lysimeni, patri Mene-
cratis. Lysimenes vero omnium bonorum paternorum
heres erat. Πάτρια vero dicunt de moribus, institutis,
mysteriis, diebus festis. Antiphon : Partim sciens patrias
et antiquas vobis leges esse.*

138.

Clazomenia figura est verbi causa illud : Πορεύομαι σὺν
ἀγῶνι pro εἰς ἀγῶνα, posito dativo et σὺν præpositione,
pro εἰς cum accusativo. Sic Antiphon σὺν πατρὶδι ἔθῃ pro
εἰς τὴν πατρίδα.

139. 140.

Ἐξηλάσθαι πανοικεσίᾳ, cum tota domo expulsus esse
Antiphon.

Τίως apud oratores est prius vel olim, aliquamdiu.
Antiphon : Nam antea longum tempus tutius erat exi-
gno.

142-143

Adeo Cleopatrae amore correptus fuit Antonius, ut...
ludis jocique adolescentuli instar otium nacti luxuriando

ORATORUM. II

καὶ ἀγνωμοσύνην λέγει. Id. V, 145 : Ἀντιφῶν
δὲ καὶ ἀγνώμων λέγει. Id. V, 141 : Ἀχαριστία,
ἀδικία, ἀγνωμοσύνη, ὡς Ἀντιφῶν, ἀποστέρησις.

144-150.

Bekk. Anecd. p. 345, 26 : Ἀδυναμία ἐραῖς,
ὡς Δημοσθένης, καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν καὶ
Θουκυδίδης, καὶ ἀδυνατία, ὡς Δεινόλοχος. Vox
ἀδυναμία occurrit in Antiphon, or. V, p. 24, § 2,
adeo ut ἀδυνασία sophistæ fuerit.

Harpocrates : Ἀδιάστατον τὸ μήπω διεστηκὸς
μηδὲ διακεκριμένον Ἀντιφῶν εἶπεν. Cf. Bekk.
Anecd. p. 341, 27.

Pollux II, 230 : Ἀθυμοῦσιν, ὡς Ἀντιφῶν.

Harpocrates : Ἀκαρῆ ἀντὶ τοῦ μικρὸν ἢ οὐδὲν
παρ' Ἀντιφῶντι. Cf. Bekk. An. p. 363, 31.

Bekk. Anecd. p. 367, 31 : Ἀκόλουθα Ἀντι-
φῶν τὰ ἐπόμενα καὶ σύμφωνα.

Pollux II, 7 : Ἀμβλωμα, ὡς Ἀντιφῶν.

Id. II, 120 : Ἀντιφῶν δὲ ἀντιλογούμενοι.

151-155

Bekk. Anecd. p. 418, 6 : Ἀπάλαμνον ἀμήχα-
νον. Οὕτως Ἀντιφῶν.

Pollux II, 120 : Ἀντιφῶν δὲ ἀπαρτιλογία,
ὡσπερ καὶ Ἡρόδοτος. Cf. Harp. : Ἀπρτιλογία Ἀσιας
ἐν τῷ πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ Ἡρόδοτος ἀντὶ τοῦ ἀπρη-
τισμένους καὶ πλήρης ἀριθμῶς. Bekker An. p. 416,
20.

Bekker Anecd. p. 419, 18 : Ἀπεγένετο· ἀντὶ
τοῦ ἀπέθανεν. Οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Cf.
Suidas.

Pollux VIII, 68 : Ἀπελύθη, ὡς Ἀντιφῶν. « An
ἀπελογήθη? nam præcedit ἀπελογήσατο. » SAURP.

tempus (cujus jacturam damnosissimam Antiphon dixit)
consumpserit.

Antiphon ἀγνοίας sensu ἀγνωμοσύνην dicit. Idem ἀγνώ-
μων dicit.

144-150.

Ἀδυναμία dices cum Demosthene, ἀδυνασία cum Anti-
phonte et Thucydide, et ἀδυνατία cum Dinolochō.

Ἀδιάστατον, quod nondum est decretum, Antiphon
dixit.

Ἀθυμοῦσιν, demisso animo suni, Antiphon.

Ἀκαρῆ, exiguum vel nihil, Antiphon.

Ἀκόλουθ, consequentia, congruentia, Antiphon.

Ἀμβλωμα, abortus, Antiphon.

Ἀντιλογούμενοι, contradicentes, Antiphon.

151-155.

Ἀπάλαμνον, consilii inopem, Antiphon.

Ἀπαρτιλογία, integra summa, Antiphon, ut Herodotus
(7, 29).

Ἀπεγένετο, decessit, mortuus est. Antiphon et Thucy-
dides (2, 34).

Bekker Anecd. p. 427, 9 et Suidas : Ἀποδικεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. Οὕτως Ἀντιφῶν (sic Ruhnken. et Hemsterhus. ; Ἀντιφάνης codd.)

Ib. p. 9, 21 quum legatur : Ἀπόψηφοι ἐγένοντο τοῦ ἀποκτεῖναι. Σημαίνει τὸ οἶον οὐκ ἤνεγκαν ψῆφον. Τὸ ἀτίμως χρῶ πανταχοῦ : Saupprius in τὸ ἀτίμως latere Ἀντιφῶν suspicatur.

156-160.

Pollux II, 128 : Ἀρρησία παρὰ Ἀντιφῶντι ἡ σιωπή.

Bekker. An. p. 470, 25 : Ἀφήκοντος Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διήκοντος.

Harpocrates : Ἀχαριστεῖν ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. Οὕτως Ἀντιφῶν. Verbum ἀχαριστεῖν habes in fr. 126.

Harpocrates : Βάσανος Ἀντιφῶν. Λίθος οὕτω καλεῖται, ἧ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζεται. In Pollux VII, 169 : Ἀντιφῶν δὲ « βάψιν χαλοῦ καὶ σιδήρου. »

Idem VII, 189 : Βιομήχανοι, ὡς Ἀντιφῶν.

161-165.

Idem II, 129 : Καὶ ἀπόφασις δὲ ἐπὶ δαιτητοῦ ἦν καὶ γνώσιν καλεῖ Δημοσθένης καὶ Πλάτων καὶ Ἀντιφῶν.

Suidas v. Διάθεσις : Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας. Cf. frg. 112.

Harpocrates : Δυσάνιος. Ἀντιφῶν. Ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιόμενος, κἀν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ἦ. Καὶ Ἰπποκράτης ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος.

Idem : Εἰσφρήσειν, εἰσάζειν, εἰσδέξεσθαι. Ἀντιφῶν καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ. Πολὺ δὲ τοῦνομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

Ἀπελύθη, *absolutus est*, Antiphon.

Ἀποδικεῖν, *causam dicere*, Antiphon.

156-160.

Ἀρρησία, *silentium*, Antiphon.

Ἀφήκοντος, *pervenientis*, Antiphon.

Βάσανος, Antiphon. Est lapis cujus attritu aurum probant.

Βάψιν, *tinctio*, ferri et aeris. Antiphon.

Βιομήχανοι, *ad vitam sustentandam omnia machinantes*, Antiphon.

161-165.

Ἀπόφασις, *sententia arbitratorum*, quam etiam γνώσιν vocant Demosthenes et Plato et Antiphon.

Διάθεσις, *sententia, cogitatio*, apud Antiphontem.

Δυσάνιος, *qui qualibet in re, licet levissima sit et nullius momenti, dolore afficitur*. Antiphon. Eadem voce Hippocrates quoque et Menander utuntur.

Εἰσφρήσειν, *introductionem, intro admissurum esse*, Antiphon et Demosthenes in Philippica. Frequens nomen in vetere comedia.

Ἐμβραχεῖ, *summatim*, Antiphon.

166-170.

Ἐἶτον ἐπιγραφεῖς, *annonæ descriptorum in annonæ distributionibus*, Antiphon.

Idem : Ἐμβραχεῖ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καὶ ἐν κερφαίῳ. Ἀντιφῶν. Cf. Suidas.

166-170.

Pollux VII, 103 : Καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγγίνοντο « σίτου ἐπιγραφεῖς, » ὡς Ἀντιφῶν.

Idem VI, 183 : Ἀντιφῶν δὲ ἐπιθύμημα.

Idem II, 228 : Καθὼς Ἀντιφῶν, ἐπινόημα.

Idem VIII, 21 : Προστίμημα, ὡς Ἀντιφῶν.

Idem VI, 169 : Κακόνους, ὡς Ἀντιφῶν.

171-175.

Thomas Magister p. 221, 7, R. : Τὸ δὲ λιθοκόπος ἀδόκιμον, εἰ καὶ Ἀντιφῶν λέγει. Mæris : Λιθοουργός Θεουκιδίδης, λιθοκόπους Ἀντιφῶν.

Pollux I, 34 : Μεθέορτοι ἡμέραι κατὰ Ἀντιφῶντα.

Idem II, 123 : Καὶ ὡς Ἀντιφῶν « ἡδύλογος τε καὶ μετριολόγος. »

Idem II, 76 : Παρὰ δὲ Ἀντιφῶντι μόνω ὀσμάς καὶ εὐοσμίαν εὐροι τις ἀν.

Idem II, 57 : Ἀντιφῶν δὲ καὶ τὸ ὀψόμενος εἶπε καὶ τῇ ὀψει, οἶον τοῖς ὀφθαλμοῖς. Cf. fr. 34.

176-180.

Idem I, 98 : Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν οὐράων καθήμενος καλεῖται κυβερνήτης καὶ κατ' Ἀντιφῶντα ὁ ποδοχῶν, ἢ μάλλον κατ' ἐμὲ ὁ ποδηγῶν.

Idem IX, 26 : Πολιτοκοπεῖν παρ' Ἀντιφῶντι.

Idem VIII, 24 : Προδικασίας, ὡς Ἀντιφῶν.

Idem IV, 167 : Καὶ συμμετρίας Ἀντιφῶν. — καὶ δυσμέτρητον Ἀντιφῶν.

Idem IX, 53 : Ἡ μὲν γὰρ Ἀντιφῶντος τάλαντωσις τὸ βάρος δηλοῖ.

Ἐπιθύμημα, *cupiditas, desiderium*, Antiphon.

Ἐπινόημα, *commentum*, Antiphon.

Προστίμημα, *multa, pæna*, Antiphon.

Κακόνους, *malevolus*, Antiphon.

171-175.

Λιθοκόπος *lapicida*, vox reprobata, quamquam etiam Antiphon ea utitur.

Μεθέορτοι ἡμέραι, *dies festum sequentes*, apud Antiphontem.

Ἠδύλογος τε καὶ μετριολόγος, *suaviloquus et moderatus in verbis*, Antiphon.

Ὄσμάς et εὐοσμίας, *odores et fragrantias*, apud unum Antiphontem reperias.

Ὄψόμενος, *visurus*, et τῇ ὀψει pro oculis, dixit Antiphon.

176-180.

Ὁ ποδοχῶν, vel potius, ut ego opinor, ὁ ποδηγῶν, apud Antiphontem dicitur pro ὁ κυβερνήτης, *qui ad gubernacula sedet*.

Πολιτοκοπεῖν, *cives vexare*, Antiphon.

Συμμετρίας, *aptas proportiones*, et δυσμέτρητον *quæ metiri non est facile*, Antiphon.

Τάλαντωσις pro βάρος, *pondus*, Antiphon.

81—185.

Photius : Τελεσθῆναι· τὸ ἀναλωθῆναι· οὕτως Ἀντιφῶν. Eadem Bekk. An. p. 114, 28. Suidas s. v.

Idem : Τίμιον· ἀντὶ τοῦ ἐντιμον· οὕτως Ἀντιφῶν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο ἐπὶ τοῦ πιπρασκομένου πολλῆς τιμῆς.

Idem : Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν· οὕτως Ἀντιφῶν (Ἀντιφάνης Suidas).

Suidas : Χρημάτων... κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πράγματος ἢ προσώπου ἢ λόγου, ὡς Ἀντιφῶν.

Photius II, 58 : Διομετέειν Κριτίας καὶ Ἀντιφῶν· Ἀντιφῶν δὲ καὶ εἴσοπτοι.

III. PHÆAX.

KAT' AAKIBIAΔΟΥ.

Plutarchus Alcibiad. c. 13 : Ἐπεὶ δ' ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιτείαν ἔτι μειράκιον ὢν, τοὺς μὲν ἄλλους εὐθύς ἐταπεινώσει δημαγωγούς, ἀγῶνα δ' εἶχε πρὸς τε Φαίακα τὸν Ἐρασιστράτου καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου, τὸν μὲν ἤδη καθ' ἡλικίαν προσήκοντα καὶ στρατηγὸν ἀριστον εἶναι δοκοῦντα, Φαίακα δ' ἀρχόμενον, ὡς περ αὐτός, αὐξάνεσθαι τότε καὶ γνωρίμων ὄντα πατέρων, ἐλαττούμενον δὲ τοῖς τε ἄλλοις καὶ περὶ τὸν λόγον. Ἐνταυτοῖς γὰρ ἰδία καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δῆμῳ δυνατός. Ἦν γάρ, ὡς Εὐπολὶς φησὶ,

Λαλεῖν ἀριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις κατ' Ἀλκιβιάδου καὶ Φαίακος γεγραμμένος, ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται καὶ ὅτι, τῆς πόλεως πολλὰ πομπεῖα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κεκτυμένης, Ἀλκιβιάδης ἐχρήτο πᾶσιν αὐτοῖς ὡς περ ἰδίας πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν διαίταν.

In his verba καὶ Φαίακος defendi nequeunt; ὑπὸ Φαίακος conjecit Taylor.; κατ' Ἀλκιβιάδου Φαίακος ἐπιγεγραμμένος proposuit Sauppilus. Fort. fuit : Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις Φαίακος κατ' Ἀ. γεγραμμένος. Quod Taylorus in Lectt. Lysiac. c. 6 putavit Phæacis orationem superesse in oratione κατ' Ἀλκιβιάδου, quæ Andocidi tribuitur, id recte negare videntur Ruhnkenius in Histor. crit. orat. p. 53 sqq., Valckenarius in Sluiteri Lectt. Andoc. p. 17 sqq., Sauppilus in Zimmermanni Ephemerid. scholast. 1835 p. 328, Meierus De Andocid. orat. c. Alcib. comm. V, p. 1. Cf. tamen Vater *Rer. Andocid. P. I*, p. 5 et Westermann in *Pauly's Real-enc. s. v. Phæax*. Satis constat τὰς λοιδορίας Ἀλκιβιάδου tritum fuisse in rhetorum scholis argumentum; ejusque originis orationem Plutarchus ob oculos habuisse videtur. Ceterum de Phæace v. Thucyd. V. 4, 5; Aristophan. Eqq. 1377 sqq. ibiq. schol.; Plutarch. Nicias c. 13; Westermann *Hist. El.* § 37 et 43.

IV. ANDROCLES.

Aristot. Rhet. II, 23, p. 379 ed. Didot. Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐν τῶν δοκούντων μὲν γίνεσθαι ἀπίστων λέ.... Οἷον Ἀνδρο-

κλῆς ἔλεγεν ὁ Πιτθεὺς κατηγορῶν τοῦ νόμου, ἐπεὶ ἐθροῦθησαν αὐτῷ εἰπόντι· « Δέονται οἱ νόμοι νόμου τοῦ « διορθώσαντος· καὶ γὰρ οἱ ἰχθύες ἄλός, καίτοι οὐκ εἰκός

181-185.

Τελεσθῆναι, *absumptum esse*, Antiphon.

Τίμιον, *pretiosum*, Antiphon.

Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει, *ante tres et quattuor annos*, Antiphon.

Χρήματα vox etiam de re vel persona vel oratione usurpatur, ut apud Antiphontem.

Διοσκτεῖν legitur apud Critiam et Antiphontem. Antiphon etiam εἴσοπτοι dicit.

CONTRA ALCIBIADEM.

Postquam rem publicam attingit Alcibiades, adolescens adhuc, illico depressis ab eo aliis omnibus populi ducibus, cum Phæace tantum Erasistrati et Nicia Nicerati fillo certamen ipsi fuit, quorum hic jam ætate maturior, optimi

ducis nomen habebat, Phæax tunc itidem, ut Alcibiades, crescere incipiebat, illustribus natus parentibus, sed quum aliis rebus, tum ab eloquentia imparior: aptior enim ad privatos congressus, probabiliterque de re quamvis dissendendum, quam ad forensia certamina esse videbatur: nam erat, ut ait Eupolis,

Promptus loquendo, dicendi omnino inscius.

Circumfertur et oratio quædam Phæacis contra Alcibiadem, in qua inter alia est, Alcibiadem aureis atque argenteis pomparum instrumentis, quæ multa urbis erant, tanquam suis in quotidiana vita usum.

Alius locus ad demonstrandum aptus est ex iis quæ videntur quidem fieri, sed tamen incredibilia sunt.... Sic Androcles Pittheus dixit legem quandam accusans, quum populus ipsi obstreperet: « Egent leges lege quæ ipsas corri-

« οὐδὲ πιθανὸν ἐν ἄλλῃ τρεφομένους δεῖσθαι ἄλως· καὶ ἐ τὰ στέμφυλα ἔλαιου· καίτοι ἀπιστον, ἐξ ὧν ἔλαιον « γίνεσθαι, ταῦτα δεῖσθαι ἔλαιου. » De Androcle, Alcibiadis adversario, v. Thucyd. VII, 65. VI, 28;

Plutarch. Alcib. c. 19; Andocides De myster. § 27; Ruhnken Hist. cr. p. 43; Westermann H. Eloq. § 39, 16 et, quem Sauppilus laudat, Bergk in Epist. ad Schillerum p. 116.

V. CLEOPHON.

1.

Aristot. Rhet. I, 15, 13 p. 343 ed. Didot : Περὶ δὲ μαρτύρων, μάρτυρές εἰσι διττοί, οἱ μὲν παλαιοὶ οἱ δὲ πρόσφατοι, καὶ τούτων οἱ μὲν μετέχοντες τοῦ κινδύνου οἱ δ' ἐκτός. Λέγω δὲ παλαιούς μὲν τοὺς τε ποιητάς καὶ ὄσων ἄλλων γνωρίμων εἰσι κρίσεις φανεραὶ, ὅσων Ἀθηναῖοι Ὀμήρῳ μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος, .. καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι « πάσαι ἀσελγῆς ἢ « οἰκία· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων εἰπεῖν τοῖς Κρι- « τία πυρρότριχι πατρὸς ἀκούειν. »

2.

Id. ib. III, 7 p. 392 : Τὸ δ' ἀνάλογόν ἐστιν,

μήτε περὶ εὐόγων αὐτοκαθάρως λέγεται μήτε περὶ εὐτελειῶν σεμνῶς, μηδ' ἐπὶ τῷ εὐτελεῖ ὀνόματι ἐπὶ κόσμος· εἰ δὲ μή, κομψοδία φαίνεται, ὅσων ποιεῖ Κλεοφῶν· ὁμοίως γὰρ ἕνια ἔλεγε καὶ εἰ εἶπειεν ἂν « πότνια συκῆ. »

3.

Æschines De f. leg. § 76 : Κλεοφῶν δὲ ὁ λυρποῖός θν πολλοὶ δεδεμένοι ἐν πέδαις ἐμνημόνευσον, παρεργραφείας αἰσχροῦς πολιτῆς καὶ διεσθαρκεῖς νομῆ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπέλειε μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἴ τις τῆς εἰρήνης μνησθήσεται.

De Cleophonte præter eos quos Westermannus l. l. § 39, 17 laudat, v. Fritzschi in Aristophanis Thesmoph. p. 298 sqq.

VI. THRASYMACHUS.

Suidas : Θρασύμαχος, Χαλκηδόνιος σοριστής, τῆς ἐν Βιθυνία Χαλκηδόνος, δε πρώτος περίοδον καὶ κώλων κατέδειξε καὶ τὸν νῦν τῆς βητορικῆς τρόπον εισηγήσατο, μαθητῆς Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου καὶ Ἰσοκράτους τοῦ βήτορος. Ἐγραψε Συμβουλευτικούς, Τέχνην βητορικὴν, Παίγνια (Προοίμια? Hermann.), Ἀφορμάς βητορικὰς. « Cf. J. Geelius Histor. sophist. p. 201 sqq.; L. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 93 sqq.; A.

Westermannus Hist. eloq. gr. § 30, 15. 68, 6; A. Winckelm. ad Plat. Euthyd. p. XXXIV sqq.; E. Leutschius in Diar. lit. halens. 1834, 198 p. 3; 8 sqq. » SAUPPIUS. Quibus addantur : Kayser, ad Philostr. v. sophist. p. 201-215; C. Fr. Hermann. Disp. de Thrasymacho Chalcedonio sophista, Gotting. 1848; Chr. Petersen in Schneidewin. Philolog. t. IV, p. 243-249; W. Teuffel in Pauly's Realenc. VI, p. 1903 sqq.

gat, nam et pisces egent sale (quamquam non verisimile est nec probabile eos, quum in saiso alantur, sale egere), et oleæ egent oleo (quamquam vix credideris, ex quibus oleum fit ea ipsa oleo egere).»

1.

Testes quod attinet, sunt eorum duo genera, alii antiqui, alii recentes, et horum alii qui in periculum veniunt, alii qui extra periculum sunt. Dico autem antiquos poetas aliosque illustres viros, quorum judicia nota et testata sunt; ut Athenienses in controversia de Salamine Homero teste usi sunt, ... et Cleophon adversus Critiam elegis Solonis (fr. 26 ed. Schn.), quum diceret, domum ipsius jam pridem turpibus deliciis deditam fuisse; alias enim nunquam dicturus fuisset Solon : « Dic flavo Critiæ, patris ut præcepta sequatur. »

2.

Erit autem rebus conveniens, si neque de rebus grandi-

bus tenuiter et submisse, neque de tenuibus rebus graviter et ample quis dixerit, neque abjecto nomini ornatus adhibeatur; alioqui comedia videbitur; quod crebro facit Cleophon; talia enim quædam profert ac si diceret « teneranda ficus. »

3.

Cleophon lyrarum faber, quem multi compedibus victum meminerant, per fraudem ac turpiter in civium album inscriptus, populo largitionibus corrupto, se gladio collum ei præcisurum minitabatur, qui pacis mentionem faceret.

Thrasymachus, sophista, patriam habuit Chalcedonem, urbem Bithyniæ. Is primus docuit rationes periodi et colli, et artis rhetoricæ eam quam hodieque servat formam instituit. Discipulus fuit Platonis et Isocratis rhetoris. Scripsit Suasorias, Artem rhetoricam, Ludicra (Proemia?), Locos argumentorum rhetoricorum.

ΥΠΕΡ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ.

1.

Clemens Alex. Strom. p. 624, C ed. Sylb. : Καί μὲν ἐν Τηλέφῳ εἰκόντος Εὐριπίδου·

Ἑλληνας ὄντας βαρβάρους δουλεύσομεν ;
Θρασύμαχος ἐν τῷ ὑπὲρ Λαρισαίων λέγει· « Ἀρχελάω δουλεύσομεν, Ἑλληνας ὄντας βαρβάρῳ ; »

EX ORATIONE INCERTA.

2.

Dionysius De vi dic. in Demosth. c. 3, p. 959 R. : Τρίτῃ λέξις ἦν ἡ μικτὴ τε καὶ σύνθετος ἐκ τούτων τῶν δυνεῖν· ἦν ὁ μὲν πρῶτος ἀρμολογούμενος καὶ καταστῆσας εἰς τὸν νῦν ὑπάρχοντα τρόπον, εἶπε Θρασύμαχος ὁ Χαλκηδόνιος ἦν, ὡς οἶεται Θεόφραστος, εἶπε ἄλλος τις, οὐκ ἔχω λέγειν... Ἡ μὲν οὖν Θρασύμαχου λέξις τῶν λοιπῶν τῆς ὄντως μεσότητος αὐτὴν τὴν προαίρεσιν ἔωκεν ἔχειν σπουδῆς ἀξίαν· κέρραται γὰρ εὖ πως καὶ αὐτὸ τὸ χρησιμὸν εἰληφεν ἑκατέρας· δυνάμει δ' ὡς οὐκ ἴση τῇ βουλήσει κέρρηται, παράδειγμα ἐξ ἐνός [θῆσῶ] τῶν δημηγορικῶν λόγων τῶδε· Ἐβουλόμην μὲν ὧ Ἀθηναῖοι μετασχεῖν ἐκείνου τοῦ χρόνου τοῦ παλαιοῦ καὶ τῶν πραγμάτων, ἤνικα σιωπῆν ἀπέχηρῃ τοῖς νεωτέροις, τῶν τε πραγμάτων οὐκ ἀναγκαζόντων ἀγορεύειν καὶ τῶν πρεσβυτέρων ὀρθῶς τὴν πάλιν ἐπιτροπεύοντων· ἐπειδὴ δ' εἰς τοιοῦτον ἡμᾶς ἀνέθετο χρόνον ὁ δαίμων, ὥστε ** τῆς πόλεως ἀκούειν, τὰς δὲ συμφορὰς ** αὐτοῦς, καὶ τούτων τὰ μέγιστα μὴ θεῶν ἔργα εἶναι μηδὲ τῆς τύχης, ἀλλὰ τῶν ἐπιμεληθέντων, ἀνάγκη δὲ λέγειν. Ἡ γὰρ ἀναίσθητος ἡ

καρτερώτατος ἐστίν, ὅστις ἐξαμαρτάνειν ἑαυτὸν ἐπιτρέψει τοῖς βουλομένοις καὶ τῆς ἐτέρων ἐπιβουλῆς τε καὶ κακίας αὐτὸς ὑποσχέσει τὰς αἰτίας. Ἄλις γὰρ ἦν ὁ παρελθὼν χρόνος, ἀντὶ μὲν εἰρήνης ἐν πολέμῳ γενέσθαι καὶ διὰ κινδύνου εἰς τὸνδε τὸν χρόνον ** ; τὴν μὲν παρελθοῦσαν ἡμέραν ἀγαπῶσι τὴν δ' ἐπιούσαν δεδιόσιν, ἀντὶ δ' ἁμοιοῦσας εἰς ἔχθραν καὶ παραχᾶς πρὸς ἀλλήλους ἀφικέσθαι. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν [ἔβριζεν τε ποιεῖ καὶ στασιάζειν, ἡμεῖς δὲ μετὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν] ἐσωφρονούμεν, ἐν δὲ τοῖς κακοῖς μεμήναμεν, ἃ τοὺς ἄλλους σωφρονίζειν εἴδωμεν. Τί δὴτα μέλλοι τις ἀν γινώσκων [ἦ] εἰπεῖν, ὅπως γέ λυπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς παρούσῃ καὶ ** νομίζων εἴωθε ; Τί δὴτα ἔχει τοιοῦτον, ὡς μὴδὲν ἐπι τοιοῦτον ἔσται ; Πρῶτον μὲν οὖν τοὺς διαφορομένους πρὸς ἀλλήλους καὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν ἄλλων ἀποδείξω γε προλέγων πεπονθότας πρὸς ἀλλήλους, ὅπερ ἀνάγκη τοὺς ἀνευ γνώμης φιλονεικούντας πάσχειν. Οἴομενοι γὰρ ἐναντία λέγειν ἀλλήλοις οὐκ αἰσθάνονται τὰ αὐτὰ πράττοντες οὐδὲ τὸν τῶν ἐτέρων λόγον ἐν τῇ ἑαυτῶν λόγῳ ἐνόητα. Σκέψασθε γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἃ ζητοῦσιν ἑκάτεροι. Πρῶτον μὲν ἡ πάτριος πολιτεία παραχρῆν αὐτοῖς παρέχει, ῥᾶστη γνωσθῆναι καὶ κοινοτάτῃ τοῖς πολίταις οὕσα πᾶσιν. Ὅποσα μὲν οὖν ἐπέκεινα τῆς ἡμετέρας γνώμης ἐστίν, ἀκούειν ἀνάγκη λεγόντων τῶν παλαιωτέρων, ὅποσα δ' [οὐδ'] αὐτοῖς ἐπειδὴ οἱ πρεσβύτεροι, ταῦτα δὲ παρὰ τῶν εἰδόντων πυνθάνεσθαι. »

Τοιαυτὴ μὲν οὖν τις ἡ Θρασύμαχου ἐριμνεῖα, μέση τοῖν δυνεῖν καὶ εὐκρατος καὶ εἰς [ἀμφο]τέρας τοὺς χαρακτῆρας ἐπίκαιρον ἀφετήριον.

PRO LARISÆIS.

1.

Quoniam in Telepho Euripides (fr. 716 ed. Didot) dixit :

An Græci nos barbaris serviemus?

sic Thrasymachus in oratione pro Larisæis dicit : « Arche-lao serviemus, Græci barbaro ? »

EX ORATIONE INCERTA.

2.

Tertium dicendi genus mixtum est et ex duobus his compositum ; quod quisquam primus ita temperaverit, et ad illud quo nunc est oratum adduxerit, sive Thrasymachus Chalcedonius, ut Theophrastus censet, sive alius, dicere non habeo... Thrasymachi igitur dictio præ ceteris ipsam veram hanc medietatem, studio sane dignam, proposuisse sibi videtur ; nam bene temperata est et ex utroque genere id totum quod utile foret assumpsit ; vim autem non eodem studio conciliare solet, ut probabo hoc exemplo ex una orationem coram populo habendam petito :

• Vellem sane, Athenienses, in antiqua illa tempora rerumque statum incidissem, quibus junioribus tacere satis erat, rebus ad dicendum non compellentibus et senibus probe republicam administrantibus ; sed quoniam fatum in ejusmodi nos conjecit tempora, ut [*reip. felicitas ab prioribus*] audienda, calamitates vero [*ipsis nobis contemplandæ*] sint, harumque præcipuæ non diis vel fortunæ, sed rectoribus debeantur, necessario dicendum est.

Aut enim stupidissimus aut patientissimus est qui etiam nunc seipsum offerat iis qui damno officere gestiunt, et aliorum perfidiam malitiæque causam sustineat. Sufficit tempus præteritum, quo factum est, ut pro pace bellum habeamus et per pericula eo [*devenimus*], ut præteritam diem amemus, futuram extimeamus, ut ex concordia in inimicitias et turbas intestinas delapsi simus. Ceteros quidem homines bonorum abundantia insolentes et seditiones reddere solet, nos vero in felicitate modesti eramus, in calamitatibus autem, quæ ad modestiam alios reducere solent, insanimus. Quid enim possit aliquis putare vel dicere, cui dolore affici præsentibus et ** censere solebat. Quid enim habet tale, ut non amplius tale aliquid futurum sit? Primum igitur dissidere inter se oratores ceterosque demonstrabo dicamque id sibi mutuo facere quod præter rationem contententes facere necessarium est. Putantes enim contraria se alteris alteros dicere, non intelligunt eadem se agere et alterorum verba in alterorum verbis contineri. Attendite quæso ab initio quod utrique intendant. Primum quidem patria reipublicæ constitutio dissensionis illis causæ est, quum tamen cognitum facilis sit et omnibus civibus communis. Quæcumque enim ultra nostram cognitionem sunt, de iis necessario audiendi sunt vetustiores, quæ autem ne ipsi quidem seniores viderunt, hæc ex iis qui sciant cognosci debent. »

Tali igitur elocutionis modo utitur Thrasymachus, qui quum inter ceteros duos medius sit ex iisque bene mixtus, ab eo ad utrumque dictionis caractere. commodissime profisciscaris.

qui intelligeret in hac orationis parte dicendi genere elaborato et venusto maxime opus esse. Cf. Cic. Orator, 12 § 39. » SAUPPE.

8.

Aristot. ib. III, 8, 4 p. 393, 33 (de numeris orationis agens) : Λείπεται δὲ παιάν, ἧ ἔχρῳντο μὲν ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξάμενοι, οὐκ εἶχον δὲ λέγειν τίς ἦν.

Quintil. Inst. or. IX, 4, § 87 : *Licet igitur pœona sequatur Ephorus, inventum a Thrasy-macho, probatum ab Aristotele, dactylumque, ut temperatior brevibus ac longis, fugiat molossum et trochæum, alterius tarditate, alterius celeritate damnata.... : irrumpet etiam ad invitos.*

9.

Id. ib. III, 3, 1 : *Omnis autem orandi ratio... quinque partibus constat, inventione, dispositione,*

elocutione, memoria, pronuntiatione sive actione ; utroque enim modo dicitur.... Nec audiendi quidam, quorum est Albutius, qui tris modo primas esse partes volunt, quoniam memoria atque actio natura, non arte, contingant (quarum nos præcepta suo loco dabimus), licet Thrasy-machus quoque idem de actione crediderit. « Non temere videor statuere, Quintilianum Aristotelis loco male intellecto hæc falso tradidisse. Apud Aristotelem enim Rhetor. 3, 1 (cf. supra frg. 7) post verba Θρασύμαχος ἐν τοῖς ἑλέοις hæc sequuntur : καὶ ἔστι φύσεως τὸ ὑποκριτικὸν εἶναι καὶ ἀτεχνότερον, περὶ δὲ τὴν λέξιν ἐντεχνον. Quæ Aristotelis ipsius esse apparet, sed ad Thrasy-machum referenda esse putabat etiam L. Spengel Συναγ. p. 10. Aristotelis esse bene monuit H. Meyerus ad Quintil. I, p. 273. » SAUPPE.

VII. THEODORUS.

Suidas : Θεόδωρος, Βυζάντιος, σοριστής, ὃς ὑπὸ Πλάτωνος λογοδαίδαλος ἐκλήθη, ἔγραψε κατὰ Θρασυβούλου, κατὰ Ἀνδοκίδου, καὶ ἄλλα τινά.

De Theodoro cf. Cicero Brut. 12 ; Diog. L. II,

104 ; Aristot. Rhet. II, 23. III, 11 ; Dionys. Is. 19. p. 261, C ; Quintil. IV, 11 ; Spengeli Συναγωγή τεχνῶν p. 98 sqq. ; Sauppe in Zimmermanni Diurn. lit. antiq. 1835, p. 406.

VIII. SOPHOCLES.

Aristot. Rhet. I, 14 p. 342 : Ἀδίκημα δὲ μείζον... καὶ εἰ δὲ παθὼν καὶ ἀδικηθεὶς αὐτὸς αὐτὸν μεγάλως ἐκόλασεν· ἐτι γὰρ μείζονι δὲ ποιήσας δίκαιος κολασθῆναι. Οἷον Σοφοκλῆς ὑπὲρ Εὐκτῆμονος συνηγορῶν, ἐπεὶ ἀπέσραξεν ἑαυτὸν ὕβρισθεὶς, οὐ τιμῆσειν ἔφη

ἐλάττονος ἢ οὐδὲ παθὼν ἑαυτῷ ἐτίμησεν. Sophocles intelligendus esse videtur is cujus Aristoteles meminit l. l. III, 18, 6, et Xenophon H. gr. II, 3, 2. V. Ruhnken Hist. cr. oratt. § 7.

IX. ANDOCIDES.

Vitæ X orr. p. 835, A : Δηλοῖ δὲ (Ἀνδοκίδης) περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέγραφεν· οἱ μὲν γὰρ ἀπολογουμένου περὶ τῶν μυστηρίων εἶσιν, οἱ δὲ

καθόδου δεομένου. Σώζεται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδειξέως λόγος καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα καὶ περὶ τῆς εἰρήνης.

8.

Reliquus est pœan, quo quidem usi sunt inde a Thrasy-macho, at quæ esset ejus natura, dicere non habebant.

Theodorus, Byzantius, sophista qui a Platone (in Phædro p. 966, A) λογοδαίδαλος, verborum artifex, est vocatus, scripsit orationem contra Thrasybulum, aliam contra Andocidem, et alia nonnulla.

Major etiam injuria est, si læsus et qui injuriam accepit, ipse de se grave supplicium sumpsit ; multo enim

majoræ pœna dignus est, qui fecit ; sic Sophocles orator Euctemonis causam agens, qui ob illam sibi contumeliam se jugulaverat, negavit se minoris litem æstimaturum, quam quanti eam læsus ipse sibi æstimasset.

De omnibus quæ ipsi evenerint, Andocides in orationibus ab ipso conscriptis exposuit. Aliæ harum sunt de violata abs se religione crimen propulsantis, aliæ reditum flagitantis. Superstes etiam est ejus de delatione oratio et contra Phæacem defensio et oratio de pace.

Schol. Æschin. Περὶ παραβρ. § 18 : Λυκούργος (Ἰγραψ) λόγους ἢ, Ἀνδοκίδης λόγους μδ'. Cf. Cramer's Anecd. Oxon. t. IV, p. 256. Pro ἢ legendum esse id' et pro μδ' reponendum ἢ censet Saupprius; certe octo Andocidis orationes numerari, si quattuor illis quæ integræ exstant, addideris τὸν περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγον, τὴν ἀπολογίαν πρὸς Φαίωνα, τὸν συμβουλευτικόν, τὸν πρὸς τοὺς ἑταίρους.

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΔΕΙΞΕΩΣ.

1.

Harpocratio : Ζητητής, ἀρχὴ τις Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἰ ποτε τοὺς ἀδικούντας τι δημοσίᾳ δέοι ζητεῖν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ Περὶ ἐνδείξεως. Οὗτος δὲ ὁ ρήτωρ καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο, ὡς φησι Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβεισιν.

II. ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ.

2. 3.

Antiaticista in Bekk. Anecd. p. 94, 21 : Εὐωχεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐωχεῖσθαι. Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.

Photius Lex. : Ναυκρατῆαν, Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.

III. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΤΑΙΡΟΥΣ.

4.

Plutarch. Themistocle. c. 32 : Καὶ τάφον μὲν αὐτοῦ (Θεμιστοκλέους) λαμπρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ Μάγνητες ἔχουσι· περὶ δὲ τῶν λειψάνων οὗτ' Ἀνδοκίδη προσέχειν ἀξίον ἐν τῷ Πρὸς τοὺς ἑταίρους λόγοντι, φηράσαντας τὰ λείψανα διαρριψαίαι τοὺς Ἀθηναίους· ψεύδεται γὰρ ἐπὶ τὸν δῆμον παροξύνων τοὺς δλιγαρχικούς. « Plutarchus

Lycurgus scripsit orationes octo (quattuordecim P), Andocides orationes quadraginta quattuor (octo P).

I. DE DELATIONE.

1.

Ζητητής, inquisitor, magistratus Athenis ad tempus constitutus, si quando anquirendi essent qui publice injuriosi fuissent. Demosthenes in or. Contra Timocratem et Andocides in or. De delatione. Hic orator ipse quoque inquisitor quondam fuit, ut ait Lysias et Isocrates et Platon comicus in Πρέσβεισιν.

II. SUASORIA ORATIO.

2. 3.

Εὐωχεῖν pro εὐωχεῖσθαι. Andocides in Suasoria. Ναυκρατῆαν, victoriam navalem, Andocides in Suasoria.

III. AD SOCIOS.

4.

Sepulcrum Themistoclis splendidum Magnesiæ in foro exstat; de reliquiis ejus fides Andocidæ habenda non est, qui in oratione Ad socios scribit, Athenienses eas furto surreptas disjecisse: mentitur enim studio eos, qui penes

laudat Andocidem ἐν τῷ Πρὸς τοὺς ἑταίρους. Ibi epistola intelligenda sit, scripta ad Psephodan statu populari evertendo socios, qui proprie ἑταίροι appelluntur. V. Thucyd. VIII, 48. 65 et Taylor in Lys. Vita p. 39. « Rubens Hist. c. 1 p. 52. Quam sententiam probans Saupprius on ferri jubet quæ ipse dixerit in Comment. De magnitudine Athenarum part. 1 p. 24 et quæ W. Scher exposuerit in libro Die oligarchische Pericle etc. p. 25 sqq.

5.

Suidas : Σκάνδικα οὖν λέγαντο αὐτὰ ἐν κηπίων, ἀλλὰ τὰ αὐτομάτως φύομενα, ὡς τῆς δοκίδης. « μὴ γὰρ ἰδοίμεν ποτε πάλιν ἐκ τῶν « τοὺς ἀνθρακευτὰς ἤκοντας καὶ πρὸς τὰ καὶ « καὶ τὰς ἀμαξίας εἰς τὸ ἄστυ, καὶ γύναια καὶ « στυεῖρους ἀνδρας καὶ ἐργάτας ἐξοκλαζόμενοι; « ἄγρια λάχανα καὶ σκάνδικα ἐτι φάγομεν. « Andocides prima belli peloponnesiaci temporificat, quibus Pericle auctore Athenienses relicti in urbem confugerant (Thuc. II, 14) SAUPPE.

IV. SEDIS INCERTÆ FRAGMENTA.

6.

Schol. Arist. Vesp. 1007 : Ἀνδοκίδης φησὶ νῦν. « Περὶ Ὑπερβόλου λέγειν ἀσχύνομαι αὐτῷ « πατὴρ ἐστιγμένος ἐτι καὶ νῦν ἐν τῷ ἀργασίῳ « δουλεῖται τῷ δημοσίῳ, αὐτὸς δὲ ξένος ὢν καὶ ἥ « βαρος λυγοποιεῖ.

Schol. in Lucian. Timon. p. 46 ed. Jacobiti. « Ὁ δὲ αὐτὸς (Hyperbolus) καὶ λυγοποιὸς τῶν « ἐλυγοπόλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὅς καὶ ξένος « τὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται.

7.

Pollux II, 58 : Καὶ σύνοπτον, ὡς Ἀνδοκίδης.

paucos esse imperium esse volebant, adversum popu coucitant.

5.

Scandicem (Aristophanes Acharn. 477) dicit non quæ in hortis nascuntur, sed quæ sponte crescunt, ait Andocides : Ne enim unquam videamus dexas bonarios (Acharnenses) ex montibus in urbem venies, et oves et boves et plaustra et mulierculas et ros seniores et operarios armatos; neve olera silve et scandices amplius edamus.

IV. SEDIS INCERTÆ FRAGMENTA.

6.

Andocides ait : « De Hyperbolo dicere potest; pater nota iniusta insignitus etiam nunc in publica officina argentaria servus est, dum ipse Hyperbolus pater homo et barbarus, lucernas fabricat. « Hyperbolus lucernas fabricabat et vendebat, et vult, ait, qui etiam peregrinum cum esse et

7.

Σύνοπτον, conspicuum, apud Andocidem.

X. ARCHINUS.

ΑΤΑ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

1.

imus Planudes ad Hermogen. tom. V, p. 11 in Rh. gr. ed. Walz. : Θρασύβουλος μετὰ ἐν τριάκοντα κατάλυσιν ἔγραψε τῷ Λυσίᾳ ψήφισμα ἐπὶ τοῦ δεῖν αὐτὸν γενέσθαι πολίτην καὶ κατηγορῆσαι ὡς ἀπροβούλευτον ψήφισμα εἰσενεγκῶν (οὐκ ἔπειτα καταστῆσα ἢ βουλῇ) κατεδικάσθη χρημάτων δὲ « οὐ μὰ Δία » ἔφη « ἀλλὰ θανάτου· τί γὰρ πῶς ἔσωζον ; »

De X orr. p. 835, F : Ἐφ' οὗ γράψαντος αὐτῷ βούλου πολιτείαν μετὰ τὴν ἀπόδοσιν ἐπὶ ἀναρχίας ἐπὶ Εὐκλείδου δὲ μὲν δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν, ἡγεμονίᾳ δὲ Ἀρχίνου γραφὴν παρανόμων διὰ τὸ βούλευτον εἰσαχθῆναι ἕλῳ τὸ ψήφισμα. Aeschili. Ctes. § 195 : Ἀρχίνος γὰρ δὲ ἐκ Κολλῆς ἔγραψε παρανόμων Θρασύβουλον τὸν Στειρέα γράψαντά τε ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕνα τῶν συγκατελθόντων αὐτῷ Φυλῆς, καὶ εἶλε.

2.

Plato Phædr. p. 257, C : Καὶ γὰρ τις αὐτὸν (Lysiam), ὃ θαυμάσιε, ἐναγχος τῶν πολιτικῶν τοῦτ' αὐτὸ λοιδορῶν ἀνείδιξε καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλεσε τοιοῦτον ἄλογο γράφον. Hæc ex laudata Archini oratione petita esse probabiliter Sauprijus conjecit.

II. ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

3.

Photius cod. 260, p. 487, b, 32 ed. B. : Τάχα δ' ἂν τις αὐτὸν (Isocratem) αἰτιάσαιτο κλοπῆς, ἔξ ὧν ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ αὐτοῦ πολλά τῶν κατὰ τοὺς ἐπιταφίους λόγους εἰρημμένων Ἀρχίνῳ τε καὶ Θουκυδίδῃ καὶ Λυσίᾳ ὑπεβάλετο.

Cf. Plato Menexen. p. 234, B : Οἶμαι μὲντοι Ἀρχίνῳ ἢ Δίῳνα ἀρεθῆσθαι (sc. ὥστε λέγειν ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσιν.)

4.

Clemens Alex. Strom. VI p. 627 Sylb. : Ὁ τε Ἀρχίνος λέγει· « πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὀφείλεται ἀποθανεῖν, ἢ πρότερον ἢ εἰς ὕστερον. »

XI. ANTISTHENES.

Diog. Laert. VI, 15 : Φέρονται δ' αὐτοῦ (Ἀντισθένης) ἑπτὰ ἑξήκοντα ἑξήκοντα τόμοι δέκα· πρῶτος ἐν ᾧ περὶ λέξεως ἢ περὶ χαρακτήρων, Αἴας ἢ Αἴαντος λόγος, Ὀδυσσεύς ἢ περὶ Ὀδυσσεύς, Ὀρέστου ἀπολογία, Περὶ τῶν δικηράφων, Ἰσογραφὴ ἢ Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης, Πρὸς τὸν

Ἰσοκράτους ἀμάρτυρον. Declamationes quæ Αἴας et Ὀδυσσεύς inscribuntur et Antisthenis nomine perperam circumferri videntur, v. supra p. 165. Ceterum cf. Winckelmann. fragm. Antisthenis, Turici, 1842.

I. CONTRA THRASYBULUM DE ROGATIONE LEGIBUS CONTRARIA.

1.

Thrasylus post eversos triginta viros decretum scripsit, quo Lysias civitate donandus esset; accusatus autem quod decretum ad populum tulisset, non consulto antea senatu (nondum enim senatus constitutus erat), et condemnatus pecuniæ: Immo, dixit, per Jovem, capitis condemnandus eram; cur enim ejusmodi homines æravæ? Thrasylus Lysiae post reditum decrevit civitatem, in magistratum vacatione ante Euclidem. Quod donum quum ratum esse jussisset populus, Archino id contra factum referente ad iudices, quia sine auctoritate senatus acitum fuisset, rescisum est.

Archinus Cœleus violatarum legum postulabat Thrasylum Stricensem, quod contra leges decretum fecerat, quum scilicet ex iis qui secum a Phyla reverari erant, et eum peregit.

2.

Lysie nuper vir quidam res publicas tractans hoc ipsum conviciando exprobravit et per totam accusationem orationum scriptorem appellavit.

II. FUNEBRIS ORATIO.

3.

Fortasse Isocratem aliquis furti incusaverit, quum in panegyrica oratione multa habeat eorum quæ in funebris orationibus ab Archino et Thucydide et Lysia dicta sunt.

4.

Archinus dicit: « Omnibus hominibus moriendum est sive citius sive serius. »

Feruntur Antisthenis scripta tomi decem; primus in quo de dictione seu de figuris; Ajax sive Ajacis oratio; Ulysses sive pro Ulyse; Orestis defensio; De caudicibus; Isographie sive Lysias et Isocrates; adversus Isocratis ἀμάρτυρον.

Schol. *Æschin.* Περὶ παραβρ. § 18 : Λυκοῦργος (ἔγραψε) λόγους η', Ἀνδοκίδης λόγους μδ'. Cf. *Cramerii Anecd. Oxon.* t. IV, p. 256. Pro η' legendum esse id et pro μδ' reponendum η' censet Saupprius; certe octo Andocidis orationes numerari, si quattuor illis quæ integræ exstant, addideris τὸν περὶ τῆς ἐνδειξέως λόγον, τὴν ἀπολογίαν πρὸς Φαίλακα, τὸν συμβουλευτικόν, τὸν πρὸς τοὺς ἑταίρους.

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΔΕΙΞΕΩΣ.

1.

Harpocrates : Ζητητής, ἀρχὴ τις Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴ ποτε τοὺς ἀδικούντας τι δημοσίᾳ δέοι ζητεῖν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ Περὶ ἐνδειξέως. Οὗτος δὲ ὁ βήτωρ καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο, ὡς φησι Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβειν.

II. ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ.

2. 3.

Antiaticista in *Bekk. Anecd.* p. 94, 21 : Εὐωχεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐωχεῖσθαι. Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.

Photius *Lex.* : Ναυκρατίαν, Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.

III. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΤΑΙΡΟΥΣ.

4.

Plutarch. *Themistocli.* c. 32 : Καί τ' ἄφρον μὲν αὐτοῦ (Θεμιστοκλέους) λαμπρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ Μάγνητας ἔχουσι· περὶ δὲ τῶν λειψάνων οὗτ' Ἀνδοκίδῃ προσέχαιν ἄξιον ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἑταίρους λέγοντι, φωράσαντας τὰ λείψανα διαρρίψαι τοὺς Ἀθηναίους· ψεύδεται γὰρ ἐπὶ τὸν δῆμον παροξύνων τοὺς ὀλιγαρχικούς. « Plutarchus

laudat Andocidem ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἑταίρους, nisi ibi epistola intelligenda sit, scripta ad Pisandri in statu populari evertendo socios, qui proprie ἑταῖροι appellantur. V. *Thucyd.* VIII, 48. 65 et *Taylor* in *Lys. Vita* p. 39. » *Ρυμικκην Hist. cr. ott.* p. 52. Quam sententiam probans Saupprius conferri jubet quæ ipse dixerit in *Comment. De magnitudine Athenarum part. 1* p. 24 et quæ W. Vischer exposuerit in libro *Die oligarchische Partei* etc. p. 25 sqq.

5.

Suidas : Σκάνδικα οὖν λάχανα οὐ τὰ ἐκ τῶν κηπίων, ἀλλὰ τὰ αὐτομάτως φυόμενα, ὡς φησιν Ἀνδοκίδης· « μὴ γὰρ ἰδοιμὲν ποτε πάλιν ἐκ τῶν ὀρέων « τοὺς ἀνθρακευτὰς ἤκοντας καὶ πρόβατα καὶ βοῦς « καὶ τὰς ἀμάξας εἰς τὸ ἀστὺ, καὶ γύναια καὶ πρε- « σβυτέρους ἀνδρας καὶ ἐργάτας ἐξοπλιζομένους· μηδὲ « ἀγρία λάχανα καὶ σκάνδικας ἔτι φάγοιμεν. » « Andocides prima belli peloponnesiaci tempora significat, quibus Pericle auctore Athenienses agris relictis in urbem confugerant (*Thuc.* II, 14 sq.). SAUPPE.

IV. SEDIS INCERTÆ FRAGMENTA.

6.

Schol. *Arist. Vesp.* 1007 : Ἀνδοκίδης φησὶ τοῖ- νυν· « Περὶ Ὑπερβόλου λέγειν αἰσχρύνομαι· οὐδ' ὁ μὲν « πατὴρ ἰσχυγμένος ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ ἀργυροκοπέῳ « δουλεύει τῷ δημοσίῳ, αὐτὸς δὲ ξένος ὢν καὶ βάρ- « βαρος λυγνοποτεῖ.

Schol. in *Lucian. Timon.* p. 46 ed. *Jacobitz* : Ὁ δὲ αὐτὸς (Hyperbolus) καὶ λυγνοποτεῖς ἦν καὶ ἐλυγνοπόλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὅς καὶ ξένος αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται.

7.

Pollux II, 58 : Καὶ σύνοπτον, ὡς Ἀνδοκίδης.

Lycurgus scripsit orationes octo (*quattuordecim* ?), *Andocides* orationes quadraginta quattuor (*octo* ?).

I. DE DELATIONE.

1.

Ζητητής, *inquisitor*, magistratus Athenis ad tempus constitutus, si quando anquirendi essent qui publice injuriosi fuissent. *Demosthenes* in or. *Contra Timocratem* et *Andocides* in or. *De delatione*. Hic orator ipse quoque *inquisitor* quondam fuit, ut ait *Lysias* et *Isocrates* et *Plato* comicus in *Πρέσβειν*.

II. SUASORIA ORATIO.

2. 3.

Εὐωχεῖν pro εὐωχεῖσθαι *Andocides* in *Suasoria*. *Ναυκρατίαν*, *victoriam navalem*, *Andocides* in *Suasoria*.

III. AD SOCIOS.

4.

Sepulcrum *Themistocli* splendidum *Magnesiae* in foro exstat; de reliquiis ejus fides *Andocidæ* habenda non est, qui in oratione *Ad socios* scribit, *Athenienses* eas furto surreptas disjecisse: mentitur enim studio eos, qui penes

paucos esse imperium esse volebant, adversum populum concitandi.

5.

Scandicem (*Aristophanes Acharn.* 477) dicit olera, non quæ in hortis nascuntur, sed quæ sponte crescunt, ut ait *Andocides*: *Ne enim unquam videamus denuo carbonarios (Acharnenses) ex montibus in urbem venientes, et oves et boves et plaustra et multerculas et viros seniores et operarios armatos; neve olera silvestria et scandices amplius edamus.*

IV. SEDIS INCERTÆ FRAGMENTA.

6.

Andocides ait: « De *Hyperbolo* dicere potest; cujus pater nota iniusta insignitis etiam nunc in publica officina argentaria servus est, dum ipse *Hyperbolus*, peregrinus homo et barbarus, lucernas fabricat. »

Hyperbolus lucernas fabricabat et vendebat, ut *Andocides* ait, qui etiam peregrinum eum esse et barbarum vult.

7.

Σύνοπτον, *conspicuum*, apud *Andocidem*.

X. ARCHINUS.

I. ΚΑΤΑ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

1.

Maximus Planudes ad Hermogen. tom. V, p. 343, 11 in Rh. gr. ed. Walz. : Θρασύβουλος μετὰ τὴν τῶν τριάκοντα κατάλυσιν ἔγραψε τῷ Λυσίᾳ ψήφισμα περὶ τοῦ δεῖν αὐτὸν γενέσθαι πολίτην καὶ κατηγρηθείς ὡς ἀπροβούλευτον ψήφισμα εἰσενεγκῶν (οὐ γὰρ ἦν πῶ καταστᾶσα ἡ βουλή) κατεδικάσθη χρημάτων· ὁ δὲ « οὐ μὰ Δία » ἔφη « ἀλλὰ θανάτου· τί γὰρ τοιοῦτους ἔσωζον ; »

Vitzē X. orr. p. 835, F : 'Ερ' οὗ γράψαντος αὐτῷ Θρασυβούλου πολιτείαν μετὰ τὴν κάθοδον ἐπὶ ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὐκλείδου ὁ μὲν δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν, ἀπεινεκαμένου δὲ Ἀρχίνου γραφὴν παρανόμων διὰ τὸ ἀπροβούλευτον εἰσαχθῆναι ἐάλω τὸ ψήφισμα. Aeschines C. Ctes. § 195 : Ἀρχίνος γὰρ ὁ ἐκ Κόλης ἐγράφτο παρανόμων Θρασυβούλον τὸν Στειρίαια γράψαντά τι παρὰ τοὺς νόμους, ἕνα τῶν συγκατελθόντων αὐτῷ ἀπὸ Φυλῆς, καὶ εἶλε.

2.

Plato Phædr. p. 257, C : Καὶ γὰρ τις αὐτὸν (Lysiam), ὃ θαυμάσιε, ἔναγχος τῶν πολιτικῶν τοῦτ' αὐτὸ λοιδορῶν ὠνείδιζε καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον. Hæc ex laudata Archini oratione petita esse probabiliter Saupprius conjecit.

II. ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

3.

Photius cod. 260, p. 487, b, 32 ed. B. : Τάχα δ' ἂν τις αὐτὸν (Isocratem) αἰτιάσαιτο κλοπῆς, ἐξ ὧν ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ αὐτοῦ πολλὰ τῶν κατὰ τοὺς ἐπιταφίους λόγους εἰρημίων Ἀρχίνῳ τε καὶ Θουκυδίδῃ καὶ Λυσίᾳ ὑπεβάλετο.

Cf. Plato Menexen. p. 234, B : Οἴμαι μόντοι Ἀρχίνον ἢ Δίωνα αἰρεθῆσεσθαι (sc. ὥστε λέγειν ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσιν.)

4.

Clemens Alex. Strom. VI p. 627 Sylb. : Ὅ τε Ἀρχίνος λέγει· « πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὀφείλεται ἀποθανεῖν, ἢ πρότερον ἢ εἰς ὕστερον. »

XI. ANTISTHENES.

Diog. Laert. VI, 15 : Φέρονται δ' αὐτοῦ (Ἀντισθένης) συγγράμματα τόμοι δέκα· πρῶτος ἐν ᾧ περὶ λέξεως ἢ περὶ χαρακτῆρων, Αἴας ἢ Αἰάντος λόγος, Ὀδυσσεὺς ἢ ἐπὶ Ὀδυσσεύς, Ὀρίστου ἀπολογία, Περὶ τῶν δικογράφων, Ἰσογραφὴ ἢ Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης, Πρὸς τὸν

Ἰσοκράτους ἀμάρτυρον. Declamationes quæ Αἴας et Ὀδυσσεύς inscribuntur et Antisthenis nomine perperam circumferri videntur, v. supra p. 165. Ceterum cf. Winckelmann. fragm. Antisthenis, Turici, 1842.

I. CONTRA THRASYBULUM DE ROGATIONE LEGIBUS CONTRARIA.

1.

Thrasylbulus post eversos triginta viros decretum scripsit, quo Lysias civitate donandus esset; accusatus autem quod decretum ad populum tulisset, non consulto antea senatu (nondum enim senatus constitutus erat), et condemnatus pecuniæ: Immo, dixit, per Jovem, capitis condemnandus eram; cur enim ejusmodi homines æravī?

Thrasylbulus Lysias post reditum decrevit civitatem, in magistratum vacatione ante Euclidem. Quod donum quum ratum esse jussisset populus, Archino id contra leges factum referente ad iudices, quia sine auctoritate senatus scitum fuisset, rescissum est.

Archinus Cæleus violatarum legum postulabat Thrasylbulum Stiriensem, quod contra leges decretum fecerat, unum scilicet ex iis qui secum a Phyla reversi erant, et rem peregit.

2.

Lysias nuper vir quidam res publicas tractans hoc ipsum conviciando exprobravit et per totam accusationem orationum scriptorem appellavit.

II. FUNEBRIS ORATIO.

3.

Fortasse Isocratem aliquis furti incusaverit, quum in panegyrica oratione multa habeat eorum quæ in funebribus orationibus ab Archino et Thucydide et Lysia dicta sunt.

4.

Archinus dicit: « Omnibus hominibus moriendum est sive citius sive serius. »

Feruntur Antisthenis scripta tomi decem; primus in quo de dictione seu de figuris; Ajax sive Ajacis oratio; Ulysses sive pro Ulyse; Orestis defensio; De causidicis; Isographie sive Lysias et Isocrates; adversus Isocratis ἀμάρτυρον.

XII. ÆSCHINES SOCRATICUS.

Diogn. Laert. II, 62 : Φασὶ δ' αὐτὸν ... συγγρά-
φειν λόγους δικανικοὺς τοῖς ἀδικουμένοις· διὸ καὶ τὸν
Τίμωνα εἰπεῖν ἐπ' αὐτῷ·

Ἦ τ' Αἰσχίνου οὐκ ἐπιεικῆς
γράφαι.

Id. II, 63 : Ἦν δὲ καὶ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἱκανῶς
γεγυμνασμένος, ὡς δῆλον ἐκ τῆς ἀπολογίας [Ἐρα-
σιστράτου] τοῦ πατρὸς Φαίτακος τοῦ στρατηγοῦ καὶ
τῆς Δίωκος· μάλιστα δὲ μιμεῖται Γοργίαν τὸν Λεον-
τῖνον. Καὶ Λυσίας δὲ κατ' αὐτοῦ γέγραφε λόγον περὶ
συκοφαντίας ἐπιγράψας· ἐξ ὧν δῆλος ὅτι καὶ ῥητορι-
κὸς τις ἦν.

[Philostratus Ep. 73 : Καὶ Αἰσχίνης δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ
Σωκράτους, ὑπὲρ οὗ πρῶην ἐσπούδαζες ὡς οὐκ ἀφανῶς
τοὺς διαλόγους κολάζοντος, οὐκ ὠκνεῖ γοργιάζειν ἐν
τῷ περὶ τῆς Θαρρηλίας λόγῳ· φησὶ γάρ που ὧδε·
« Θαρρηλία ἐλθούσα εἰς Θετταλίαν ζυτῆν Ἀντιόχῳ
Θετταλῷ, βασιλεύοντι πάντων Θετταλῶν. »] Hæc non
ex declamatione, sed potius e Dialogo, qui Ἴ�σκα-
σία inscribatur, petita esse probabiliter censent
Welcker (Op. I, p. 421), Sauppe et C. Hermann
(Disputatio de Æschinis Socratici reliquiis. Gotting.
1850, p. 18. Cf. id. p. 6 n. 8).

XIII. LYSIAS.

Vitæ X oratt. p. 836, A : Φέρονται δ' αὐτοῦ
(Λυσίου) λόγοι ἑκατὶ. Τούτων γνησίους φασὶν οἱ περὶ
Διονύσιον καὶ Κεκίλιον εἶναι σλγ', ἐν οἷς δις μόνον
ἠτῆσθαι λέγεται. Ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τοῦ ψη-
φίσματος, ὃ ἐγράψατο Ἀρχίνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ
περιελών, καὶ κατὰ τῶν λ' ἕτερος. Ἐγένετο δὲ πι-
θανώτατος καὶ βραχύτατος, τοῖς ἰδιώταις τοὺς πολ-
λοὺς λόγους ἐκδοῦς· εἰσὶ δ' αὐτῷ καὶ τέχνηαι ῥητορικαὶ
πεποικημένοι καὶ δημηγορίαι, ἐπιστολαὶ τε καὶ ἐγκώ-
μια καὶ ἐπιτάφιοι καὶ ἔρωτικοὶ καὶ Σωκράτους ἀπολο-
γία ἐστογασμένη τῶν δικαστῶν. Numerum σλγ' e
Photio et cod. Parisino 1957 dederunt Dübner,
Westermann et Sauppe; erat σλ'.

Photius cod. 262, p. 488, b, 14 : Ἀνεγνώσθησαν

Λυσίου λόγοι διάφοροι. Φέρονται δὲ αὐτοῦ κα' καὶ ὁ,
ὧν τοῖς γνησίοις γ' καὶ λ' καὶ διακοσίους ἐγκρίνουσιν,
ἐν οἷς δις μόνον τὸ ἐλαττον ἐνεγκεῖν τῇ λέξει πρὸς τοὺς
ἀνταγωνιστὰς πολλακίς ἀγωνισάμενος λέγεται. Ἔστι
δὲ τοῖς λόγοις βραχύτατός τε καὶ πιθανώτατος καὶ τῷ
δοκεῖν μὴ δεινὸς λέγειν εἴπερ τις ἄλλος δεινόςτατος·
ἀλλὰ γὰρ καὶ εὐκόλος εἶναι δοκῶν οὐδὲν ἐλαττον δυσ-
μίμητος ἐπιδείκνυται. Τούς μέντοι γε τῶν λόγων
πλείους ἰδιώταις ἐκδεδωκέναι λέγεται. Συγκεφα-
λαιῶσι δὲ τοὺς λόγους αὐτοῦ δημηγορίαι, ἐπιστολαί,
ἐγκώμια, ἐπιτάφιοι, ἔρωτικοὶ καὶ Σωκράτους ἀπο-
λογία.

Suidas v. Λυσίας : Λόγοι δὲ αὐτοῦ λέγονται εἶναι
γνήσιοι ὑπὲρ τοὺς τ' καὶ ἕτεροι πρὸς τούτους ἀμφιδοξού-

Æschinem Socraticum ajunt conscripsisse orationes ju-
diciales; atque ideo Timonem de eo dixisse : *Virtus ne-
scia persuadendi Æschinis.*

Æschines etiam in arte oratoria satis exercitatus erat, ut
patet ex defensione [Erasistrati] patris Phæacis prætoris,
et ex ea Dionis. Gorgiam maxime Leontinum imitatur.
Porro Lysias contra eum scripsit orationem, quam inscrip-
sit de *calumnia*; ex quibus liquet oratorem quoque fuisse.

[Æschines etiam Socraticus, de quo nuper disserebas,
ut qui non obscure dialogos suos castigasset, in sermone
de Thargelia scripto gorgiassare non dubitabat. Dicit enim
hoc fere modo : « Thargelia Milesia profecta in Thessaliam
cum Antiocho versabatur Thessalo, qui cunctis imperat
Thessalis. »]

Orationes Lysiae feruntur viginti et quinque supra qua-
dringentas : de his germanas affirmant Dionysius et Cæci-
lius esse triginta et tres supra ducentas, quarum in
duabus tantum victus dicitur. Est etiam oratio ejus pro
decreto, quod Archinus impugnavit, ne Lysias civitatem
acciperet, et alia oratio adversus Triginta tyrannos. Vini

ad persuadendum habuit maximam summaque est usus
brevitate. Majorem orationum partem privatis hominibus
composuit; ejusdem tamen sunt etiam Artes oratoriae et
conciones atque epistolæ, laudationes, funebres oratio-
nes et amatoriae, item defensio Socratis, ingeniis judicium
accommodata.

Legi varias Lysiae orationes. Feruntur ejus orationes qua-
dringentæ viginti tres, e quibus legitimæ esse censent du-
centas triginta tres. In his bis tantum dicendo victus esse
perhibetur, quum contra adversarios sæpissime contenderit.
Est vero orationibus suis brevissimus, maximam habet
vim persuadendi, et quamvis esse non videatur reapse
est dicendi peritissimus. Idem etsi perfacilis esse videtur,
nihilominus imitatu difficilis est. Ceterum majorem ora-
tionum partem privatis composuisse dicitur. Ut summam
dicam, scripta ejus comprehenduntur orationibus concio-
nalibus, epistolis, laudationibus, orationibus funebribus,
amatoris et defensione Socratis.

Orationes Lysiae germanæ perhibentur esse ultra trecentas
et præter eas aliæ de quibus ambigitur. Scripsit etiam ar-

μενοι... Ἐγραψε δὲ καὶ τέχνας ῥητορικὰς καὶ δημηγορίας, ἐγκώμια τε καὶ ἐπιταφίους, καὶ ἐπιστολάς ζ', μίαν μὲν πραγματικὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ἑρωτικὰς, ὧν αἱ πέντε πρὸς μεिरάχια.

Dionysius t. V, p. 453, 11 : Πλείστους δὲ γράφας λόγους εἰς δικαστήριά τε καὶ βουλὰς καὶ πρὸς ἐκκλησίας εὐθέτους, πρὸς δὲ τοῦτοις πανηγυρικούς, ἑρωτικούς, ἐπιστολικούς, τῶν μὲν ἔμπροσθεν γενομένων ῥητόρων ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀμασάντων ἠφάνισε τὰς δόξας.

Id. ib. p. 459, 7 : Ἀσίας δὲ τοιοῦτον οὐδὲν ἴσκησεν ἐν γούν τοῖς σπουδῇ γραφομένοις δικανικοῖς καὶ συμβουλευτικοῖς λόγοις ποιῆσαι, πλὴν εἰ τι μικρὸν ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς· περὶ γὰρ δὴ τῶν ἐπιστολικῶν αὐτοῦ καὶ ἑταιρικῶν καὶ τῶν ἄλλων, οὐς μετὰ παιδιᾶς ἔγραψεν, οὐδὲν δεόμαι λέγειν.

Id. ib. p. 491, 4 : Μάλιστα δ' ἂν τις αὐτοῦ θαυμάσειε τὴν ἐν τοῖς προοιμίαις αὐτοῦ δύναμιν, ἐνθυμηθεὶς ὅτι διακοσίων οὐκ ἐλάττους δικανικούς γράφας λόγους ἐν οὐδενὶ κέφηεν οὔτε ἀπιθάνως προοιμιαζόμενος οὔτε ἀπηρημένη τῶν πραγμάτων ἀρχῇ χρώμενος.

In schol. ad *Æschin.* De fals. legat. § 18, τῶν δέκα ῥητόρων ὁ σκάρφος ita habet : Δείναρχος λόγους υ' (υ' cod. Coisl.). Ἀσίας λόγους ζ', Λυκοῦργος λόγους η', Ἀνδοκίδης λόγους μδ'. In his quemadmodum orationum numeri Lycurgo et Andocidi adscripti ita transponendi et emendandi esse videntur ut legatur : Λυκοῦργος λόγους ιδ', Ἀνδοκίδης λόγους η', similiter in antecc. fortasse legendum est : Δείναρχος λόγους ξ', Ἀσίας λόγους υ' vel υί'. Ceterum σκάρφος ille exstat etiam in codice Parisino 2991 (v. Boissonadius ad Eunap. t. I., p. 134), et in cod. Barocciano 125 (v. Cramerus in *Anecd. Oxon.* t. IV, p. 256), ubi pro Ἀσίας λόγους ζ' est λόγους ζ'; nec non apud Manuel. Moschopulum p. 60, ubi Fr. N. Titzius, non intellecto numeri siglo, dedit : Ἀσίας λόγους 4.

I. ΠΡΟΣ ΑΙΣΧΙΝΗΝ ΤΟΝ ΣΩΚΡΑΤΙΚΟΝ ΧΡΕΩΣ.

F. Th. Welckeri exstat de hac oratione commentatio in Musei rhenani a F. Th. Welckero et A. F. Nækio editi vol. II, p. 391—410, quam repeti jussit *Opusculorum* vol. I p. 412—430 : *Unrechtlichkeit der Rede des Lysias gegen den Sokrateriker Æschines*. Hujus commentarioli summa hæc est,

ut primum orationes, quæ sunt πρὸς Αἰσχίνην βλάβης et Κατ' Αἰσχίνου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάνους γρημάτων ad alios homines cognomines pertinere judicet, deinde Lysiam orationem contra *Æschinem* scripsisse περὶ συκοφαντίας Diogene auctore 2 § 64 statuat, sed eam declamationem fuisse similem ejus, qua Lysias Socratem defendisse dicitur, denique eam, cui Athenæus inscriptum fuisse dicat Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέως, rhetoris recentioris odio philosophorum ducti opus veteri oratori suppositum esse, Aspasie mentionem ad declamationem illam genuinam pertinere videri, reliquæ voces, quas Harpocratio afferat, utrum orationi suppositæ tribuendæ sint an declamationi dubitari posse. Welckerum sequitur Hoelscherus (*De vita et scriptis Lysiae. Berolini* 1837). Atque orationes, quæ sunt βλάβης et περὶ δημεύσεως, jure contra alium vel alios homines habitas esse censet. Sed quod orationem, quæ est χρέως, suppositam esse statuit, argumenta, quæ protulit, parum sufficiunt. In rebus singulis nihil est, quod suspicionem moveat. *Æschinem* vero in egestate maxima vitam degisse constat : ex ea facile incommoda tanta oriri poterant, ut malitiosa solertia exornata eam speciem induerent, quam in hac oratione miramur. Cauponiam exercere vel unguentariam facere Athenis vile quidem erat neque vero infamiam ferebat, ut ab *Æschine* alienum judicari necesse esset, ut ab *Æschine* alienum judicari necesse esset, cujus patrem fartorem fuisse scimus. Adde quæ de temporum necessitatibus Euxitheus dicit apud Demosthenem or. 57 §. 45. Quomodo vero cauidici vitam et mores reorum tractaverint et aliis exemplis constat permultis et causa hujus, de qua exponimus, similissima Timothei, in quem auctor orationis quæ est inter demosthenicas 49 convicia acerbissima jactat (§ 65 seq.). Nihil igitur causæ esse puto, ut orationem quæ est περὶ χρέως suppositam esse credamus. Atque ad hanc ipsam etiam ea, quæ Diogenes 2 §. 63 ait : καὶ Ἀσίας δὲ κατ' αὐτοῦ γέγραψε λόγον περὶ συκοφαντίας ἐπιγράφας refero; nam prima verba νομίζω δ' οὐκ ἂν βραδίως αὐτὸν ἑτέραν ταύτης συκοφαντωδεστέραν ἐξευρεῖν facile grammaticum inducere poterant, ut περὶ συκοφαντίας titulo adderet. Si vero plures fuissent Lysiae orationes contra

tem oratoriam et conciones, item encomia, orationes funebres, epistolas septem, unam pragmaticam, reliquas anatorias; quarum quinque sunt ad adolescentulos.

Moltis autem scriptis orationibus judicialibus et deliberativis et concionalibus insignibus, nec non panegyricis, amatoriiis, epistolicis, omnium, qui prius floruerant, aut tum etiam florebant, oratorum gloriam obscuravit.

Lysias autem nihil hujusmodi in orationibus, tum judi-

cialibus, tum deliberativis, quas certe accurate scripsit, adhibuit, nisi fortasse nonnihil in panegyricis. De epistolis enim et amatoriiis et aliis orationum generibus, quas nulla adhibita cura conscripsit, non est opus dicere.

Sed in exordiis præsertim Lysiae facultas patescit, quum appareat in judicialibus eum orationibus, quas non minus decens scripsit, nunquam non verisimiliter inchoasse, nec alienum a re exordium adhibuisse.

Æschinem Socraticum, Harpocratio nomen causæ addidisset quo distinguerentur. Unam igitur orationem adversus Æschinem Socraticum a Lysia scriptam esse arbitror, aliam in Æschinem alium de bonis Aristophanis publicatis, tertiam in Æschinem aliquem περί βλάβης. » SAURPIUS.

I.

Athenæus XIII, p. 611, D : Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ τῶν καλουμένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον. Τίς γὰρ ἤλιπεν Λισχίνην τὸν Σωκρατικὸν τοιοῦτον γεγενῆσθαι τοὺς τρόπους, ὅποιόν φησι Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς τῶν συμβολαίων λόγοις; ἢ ἐκ τῶν φερομένων ὡς αὐτοῦ διαλόγων θαυμάζομεν ὡς ἐπιεικῆ καὶ μέτριον, πλὴν εἰ μὴ ὡς ἀληθῶς τοῦ σοφοῦ Σωκράτους ἐστὶ συγγράμματα, ἐχαρίσθη δὲ αὐτῷ ὑπὸ Ξανθίππης τῆς Σωκράτους γυναικὸς μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον, ὡς οἱ ἀμφὶ τὸν Ἰδομενία φασίν. Ἄλλ' ὅ γε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ λόγῳ οὕτως· « Πρὸς Λισχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέως » (ἀπομνημονεύσω δ' ἐγὼ, εἰ καὶ πολλὰ ἐστὶ τὰ λαχθέντα, διὰ τὸν βρέθον ἡμῶν τὸν πολύν, ὃ φιλόσοφος) ἀρχεται δ' οὕτως ὁ ῥήτωρ· — « Οὐκ ἂν ποτ' ᾤηθην, ἄνδρες δικασταί, Λισχίνην τολμησαὶ οὕτως αἰσχρὰν ἄδικον δικάσασθαι, νομίζω δ' οὐκ ἂν ῥαδίως αὐτὸν ἑτέραν ταύτης συκοφαντωδεστέραν ἔξευρειν. Οὗτος γάρ, ὃ ἄνδρες δικασταί, ὄφελον ἀργύριον ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς Σωινόνῳ τῷ τραπιζίτῃ καὶ Ἀριστογείτονι, προσελθὼν πρὸς ἐμὲ ἐδίδο μὴ περιδαῖν αὐτὸν διὰ τοὺς τόκους ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. » Κατασκευάζομαι δ', ἄφη, » τέχνην μυρεψικήν· ἀφορμῆς δὲ δέομαι, καὶ ὁσῶ δέ σοι ἐννέ' ὀβολοὺς τῆς μναῖς

« τόκους. » Καλὸν γε τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας τῆ φιλοσοφῆς ἢ μυρεψικῆς τέχνης ἀκολουθῆς τε τῆ Σωκράτους φιλοσοφίᾳ, ἀνδρὸς τοῦ καὶ τῆν τοιαύτην χρῆσιν τῶν μύρων ἀποδοκιμάσαντος, Σόλωνος δὲ τοῦ νομοθέτου οὐδ' ἐπιτρέποντος ἀνδρὶ τοιαύτης προτίσασθαι τέχνης... Ἐξῆς δὲ τούτοις ὁ ῥήτωρ τάδε λέγει· — « Πεισθεῖς δ' ἂν αὐτῷ τοιαῦτα λέγοντος καὶ ἅμα οἰόμενος τοῦτον ἂν Λισχίνην Σωκράτους γεγονότα μαθητὴν καὶ περὶ ἀκασιούνης καὶ ἀρετῆς πολλοὺς καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγους οὐκ ἂν ποτε ἐπιχειρήσαι οὐδὲ τολμησαὶ ἄπειρα οἱ πονηρότατοι καὶ ἀδικωτάτοι ἄνθρωποι ἐπιχειρήσαι πρᾶτται, ... » Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν καταδρομῆν αὐτοῦ ποιησάμενος ὡς ἐδανείσατο, ὡς οὔτε τόκους οὔτε τάρχαϊον ἀπεδίδο, καὶ ὅτι ὑπερήμαρος ἐγένετο γνώμῃ δικαστηρίου ἐρήμην καταδικασθεῖς, καὶ ὡς ἠνεχυράσθη οἰκείτης αὐτοῦ στιγματίας, καὶ πολλὰ ἄλλα κατεπέκων αὐτοῦ ἐπιλέγει ταῦτα· « Ἀλλὰ γάρ, ὃ ἄνδρες δικασταί, οὐκ εἰς ἐμὲ μόνον τοιοῦτος ἐστίν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς αὐτῷ κεχρημένους. Οὐχ οἱ μὲν κάπηλοι οἱ ἐγγύς οἰκοῦντες, παρ' ἧν προδόσεις λαμβάνων οὐκ ἀποδίδωσι, διακίονται αὐτῷ συγκλείσαντες τὰ κατηλεια, οἱ δὲ γείτονες οὕτως ὑπ' αὐτοῦ δεινὰ πάσχουσιν ὥστ' ἐκλιπόντες τὰς αὐτῶν οἰκίας ἑτέρας πόρρω μισθοῦνται; ὅσους δ' ἐράνους συνειλκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους φορές οὐ κατατίθουσιν, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθεῖρονται. Τσοῦτοι δὲ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσονται τὰ ὀφειλόμενα ἔρχονται, ὥστε οἴεσθαι τοὺς παριόντας ἐπ' ἐκπρόβην αὐτοὺς ἤκειν τοῦ τεθνεώτος· οὕτω δ' οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ διακίονται, ὥστε πολὺ ἀσφαλέστερον εἶναι ὀ-

I. CONTRA ÆSCHINEM SOCRATICUM DE ÆRE ALIENO.

1.

Nihil est a philosophia magis alienum quam hi ipsi qui philosophi vocantur. Quis enim putasset Æschinem Socraticum talibus fuisse moribus qualem Lysias dicit in orationibus de contractibus? quem e Dialogis qui sub ipsius nomine feruntur, ut æquum et moderatum hominem admiramur, nisi revera sapientis Socratis sunt scripta illa, Æschini vero post mortem Socratis a Xanthippe, ejus uxore, donata, ut Idomeneus ait et alii qui cum eo faciunt auctores. At Lysias certe in oratione quæ inscribitur *Contra Æschinem Socraticum æris alieni causa* (recitabo enim equidem, licet longior sit locus, ob nimium vestrum fastidium, o philosophi), Lysias igitur orator in hunc inflit modum : « Nunquam equidem existimaram, judices, ausurum esse Æschinem adeo turpem causam coram vobis dicere, qua non puto aliam facile reperiri posse calumniosiore. Hic enim, judices, quum pecuniam deberet, pacto sœnore trium drachmarum, Sosinomo mensario et Aristogitoni, me conveniens oravit ne eum paterer propter usuras bonis suis exui. In eo sum, inquit, ut artem exerceam unguentariam; opus autem in principio est mihi pecunia presentis; novem tibi oholos pro mina usuræ nomine pendam. » Præclarus sane vitæ beatæ finis philosopho propositus, ars un-

guentaria, et conveniens philosophiæ Socratis, viri qui ipsum etiam usum unguentorum, qualis vulgo obtinet, improbaverat; cui eidem arti Solon lægo caverat ne vir quisquam præesset. Post ista vero hæc subjicit orator : « Ego igitur fidem illi adhibens hæc dicenti, simulque existimans hunc Æschinem, discipulus qui fuisse Socratis, et qui de justitia et virtute multos atque graves habere soleret sermones, nunquam aggressurum nec ausurum esse ea quæ non nisi pessimi iniquissimique hominum facere conantur, ... » Idem deinde postquam denuo in eum invehens exposuerat quo pacto, quum pecuniam mutuo accepisset, nec usuras pependisset nec sortem reddidisset, tum quomodo sententiæ judicium, qui absentem damnaverant, ad diem non satisfecisset, pigriori vero dedisset servum punctis notatum : his adversus illum dictis et multis aliis, sic peroravit : « At enim, judices, non in me unum talis est, sed in alios quoque omnes qui cum illo quidquam negotii habuerunt. Nonne cauponæ in vicinia habitantes, apud quos pro vino ante datam pecuniam credito debitum non solvit, legibus nunc adversus illum agunt, et cauponas ei occidunt? Vicini autem ejusdem tot ab eodem injuriis premuntur, ut relictis propriis ædibus alienas procul sitas suo ære conducant. Idem quas symbolas collegit pro collatiis conviviis pensiones (συνείλεται, ἐπιδειπνίουσας?) non exsolvit; sed apud hunc veteratorem tanquam ad columbam im-

« καὶν εἰς τὸν Ἀδρίαν πλεῖν ἢ τούτῳ συμβάλλειν.
 « Πῶλδ γὰρ μᾶλλον ἂν δανείσθαι αὐτοῦ νομίζει
 « εἶναι ἢ ἂ δ πατὴρ αὐτῷ κατέλιπεν. Ἀλλὰ γὰρ οὐ
 « τὴν οὐσίαν κέκτηται Ἑρμαίου τοῦ μυροκόλου, τὴν
 « γυναικα διαφρησίας ἐβδερμήχοντα ἐτῆ γεγονυῖαν; ἢς
 « ἐρᾶν προσκοιησάμενος οὕτω διέθηκεν ὥστε τὸν μὲν
 « ἀνδρα αὐτῆς καὶ τοὺς υἱοὺς πτωχοὺς ἐποίησεν, αὐτὸν
 « δὲ ἀντὶ καπύλου μυροκόλῃν ἀπέδειξεν. Οὕτως
 « ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς
 « ἀπολαύων, ἢς βῆρον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς
 « χειρὸς τοὺς δακτύλους. Καὶ μοι ἀνάβητε τούτων
 « μάρτυρες. Ὁ μὲν οὖν βίος τοῦ σοφιστοῦ τοιούτος. »
 Ὁ μὲν οὖν Λυσίας, ὃ Κύνουλε, οὕτως.

Τὰς μὲν ὑπολοιπὸς φορὰς] « Post mēn ali-
 quid excidisse videtur, ut sensus hic fuerit : *sym-
 bolas ceterorum eranistaram surripit et perdit, suas
 ipse non pendit.* Quæ J. J. van Holst. De eranis
 Græc. p. 56 sq. et Welckerus l. 1. p. 413 propo-
 suerunt, ferri non possunt. » SAURFBIUS. — ἢς
 βῆρον κτλ.] Cf. Suidas t. II, 2, p. 593 Bhdy : Ῥᾶν
 τις τοὺς ὀδόντας ἠριθμήσεν ἢ τοὺς δακτύλους· ἐπὶ γε-
 ρόντων. Photius lex. v. βῆρον; Demetrius Περὶ ἔρμ.
 § 128 et 262; Meinekius Fr. comic. t. IV, p. 660.
 Apud Athenæum codices habent :.. ἀριθμῆσαι ἔσου
 ἐλάττους ἦσαν ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. — τοῦ
 σοφιστοῦ] Cf. Aristides orat. XLVI, p. 407 ed.
 Dindf. : Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ καὶ
 πάλιν Αἰσχίνην;

2.

Harpocratio : Ἀσπασία· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς
 Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν, οὗ διάλογος ἐπιγραφόμε-
 νος Ἀσπασία. Μνημονεύουσι δ' αὐτῆς παλλακίς καὶ
 οἱ ἄλλοι Σωκρατικοί, καὶ Πλάτων ἐν τῷ Μενεξένῳ τὸν

« potentium ad ejus sedes quotidie prima luce convenit,
 « ut existiment prætereuntes mortuum hunc esse et ad
 « ejus funus illos convenire. Qui in Pirææ versantur, ita
 « de hoc sentiant, ut tutius existiment in Adriaticum
 « mare navigare quam cum hoc aliquid habere commer-
 « cii; nam hic quæ mutuo accepit, ea multo magis sua
 « esse arbitratur quam quæ a patre ei relicta sunt. At
 « nonne etiam bona intercepti Hermæi unguentarii, uxore
 « ejus corrupta septuaginta nata annos? Quam quum
 « amare se simularet, ita sibi conciliavit, ut maritum
 « suum et filios pauperes redderet, ipsum autem ex insti-
 « tione sustentarium faceret: ita amantur puellulam istam
 « tractabat, tenella ejus ætate fruens, cujus dentes nu-
 « merare facilius erat quam manus digitos. Jam mihi
 « ascendite qui harum rerum testes adestis! Vita igitur
 « hujus sophistæ talis est. » Lysias igitur, Cynulæ, hæc
 dixit.

2.

Aspasia. Lysias in oratione contra Æschinē Socrati-
 cum, cujus exstat dialogus qui Aspasia inscribitur. Ceteri
 quoque Socratici frequenter Aspasiæ meminerunt, ut
 Plato in Menexeno (p. 235, E), qui testatur Socratem ab
 ea didicisse quæ ad rerum publicarum rationes pertinent.
 Genere fuit Milesia, et dicendi peritissima; eandem Pe-

Σωκράτην παρ' αὐτῆς φησὶ μαθεῖν τὰ πολιτικά. Ἦν
 δὲ τὸ μὲν γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περι-
 κλέους δὲ φασιν αὐτὴν δικάσκαλον τε ἄμα καὶ ἐρωμέ-
 νην εἶναι. Δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι,
 τοῦ τε Σαμιακοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ, ὡς ἔστι
 μαθεῖν παρὰ τε Δουρίδος τοῦ Σαμίου καὶ Θεοφράστου
 ἐκ τοῦ δ' τῶν Πολιτικῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους
 Ἰαχαρνέων. Δοκεῖ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι δὲ Περι-
 κλῆς τὸν ὀμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον, ὡς ἐμ-
 φαίνει καὶ Εὐπολις ἐν τοῖς Δήμοις. Λυσικλεί δὲ τῷ
 ὀμημαγωγῷ συνοικήσασα Πορίστην ἔσχεν, ὡς δὲ Σω-
 κρατικὸς Αἰσχίνης φησὶν.

3.

Idem : Ἀστικτὸν χωρίον τὸ μὴ ὑποκαίμενον
 δανειστῇ· ὅταν γὰρ ὑποκείηται, ἐκθεν δὲ δανείσας αὐτὸ
 τοῦτο δηλοῦν διὰ γραμμάτων ἐπόντων τῷ χωρίῳ· τὸ
 δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γίνεται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς
 Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν.

4.

Idem : Καταπλήξ δὲ συνεχῶς πεπληγμένος· Λυ-
 σίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν καὶ ἐν τῷ
 κατ' Ἀνδοκίδου ἀσθεσίας, εἰ γνήσιος δὲ λόγος.

II. ΚΑΤ' ΑἰΣΧΙΝΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΕΥ- ΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑἰΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΩΝ.

Harpocratio : Χύτροι· Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αἰ-
 σχίνου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάνους χρημά-
 των· « Ἐπειδὴ τοίνυν τοὺς Χύτροὺς δὲ Δημάρατος ἔαλε
 « προδιδοῦς. » Πόλις ἐστὶν ἐν Κύπρῳ οὕτω καλουμένη,
 καθὰ φησὶ Ξεναγόρας ἐν ταῖς Νήσοις. Ἔστι δὲ καὶ
 Ἄττικὴ τις ἔορτὴ Χύτροι, ἢς μνημονεύει Δεῖναρχος
 ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Ἦγετο δὲ ἡ ἔορτὴ Ἀνθεστηριῶ-

riclis magistram simul et amasiam fuisse ferunt. Duorum
 bellorum, Samiaci et Peloponnesiaci, causa censetur, ut
 e Duride Samio et Theophrasti libro quarto Politicorum
 et ex Aristophanis Acharnensibus (v. 527) cognoscere
 licet. Pericles filium nothum, sibi cognominem, ex ea
 suscepisse creditur, ut Eupolis declarat in Populis. Quum
 in Lysiclis demagogi contubernio vixit, Poristen filium
 habuit, testante Æschine Socratico.

3.

Ἀστικτὸν χωρίον, *ager creditori non obnoxius*. Nam
 qui obnoxius erat, per impositas inscriptasque columellas,
 a creditore designabatur. Idemque in ædibus fieri solebat.
 Lysias in oratione adversus Æschinē Socraticum.

4.

Καταπλήξ, *assidus percussus*, Lysias in oratione ad-
 versus Æschinē Socraticum, et in or. contra Andocidem
 de impietate, si modo germana sit.

II. CONTRA ÆSCHINEM DE PUBLICATIONE BONO- RUM ARISTOPHANIS.

5.

Chytri. Lysias in oratione contra Æschinē habita de
 publicatione bonorum Aristophanis : « Quum igitur De-
 « maratus Chytrorum proditiōnis manifestus sit. » Est

νος τρίτη ἐπὶ δέκα, ὡς φησι Φιλόχορος ἐν τῷ Περὶ ἑορτῶν. Cf. Lysiae orat. Περὶ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων p. 179. Nostra hæc oratio filii Aristophanis scripta fuerit.

III. ΠΡΟΣ ΑΙΣΧΙΝΗΝ ΒΑΑΒΗΣ.

6.

Bekker. Anecd. p. 132, 23 : Διὰ ζῶ ἀντὶ τοῦ ἐγκλωῶ, δοτικῆ... Αὐσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην βλάβης « Οὗτος ἐμὸν βλάβης δεδίκασται. »

IV. ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΙΔΗΜΟΝ,

εἰ γνήσιος.

7.

Harpocratio : Διατεῖσθαι τὸ μερίζεσθαι · οἱ δὲ δατηταὶ οἰονεὶ μεριστά. Τὸ δὲ εἰς δατητῶν ἀφρεσιν εἶδος τι δίκης ἐστίν· ὅποτε γὰρ κοινωνοῦντινες ἀλλήλοις καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανεμέσθαι τὰ κοινὰ οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις προκαλοῦμενοι εἰς δατητῶν ἀφρεσιν· Αὐσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

V. ΠΡΟΣ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΝ ΠΕΡΙ ΟΙΚΙΑΣ,

εἰ γνήσιος.

8.

« Scripta est adversus Alcibiadis magni filium cognominem, qui imperio triginta virorum everso in patriam redierat et post reditum multum in iudiciis versabatur : cf. Isocr. or. 16 § 1 ; Lysiae or. 14 et 15. De domo vel publicata vel publicanda actum esse fragmentum quartum ostendit. Itaque Alcibiades minor aut domum cuiusdam pu-

blicandam vel publicam esse dixerat, qui in jus vocatus se defendit, aut alium, qui domum Alcibiadis publicari vellet, accusaverat legum violatarum, ita ut hunc causam suam adversus Alcibiadem agere oporteret. Errat enim Meierus, qui (de litibus att. p. 492 sq.) causas, quæ essent παρὶ οἰκίας, privatas fuisse dicit. Adversarios de patre suo multa verba facere Alcibiades minor apud Isocratem queritur or. 16 § 2 sq. » SAURPIUS.

Athenæus XIII, p. 574, D : Ἀλκιβιάδης ὁ δὲ καλὸς... ὑπὸ τῆς Ἄγιδος ἀγαπώμενος γυναικὸς ἐπὶ τὰς τῶν ἑταιρίδων θύρας ἐκώμασεν, ἀπολιπὼν τὰς Λακαίνας καὶ τὰς Ἄττικὰς. Μεδοντίδος γοῦν τῆς Ἀβυδηνῆς ἐξ ἀκοῆς ἐρασθεὶς ἔστειρε καὶ πλεύσας εἰς Ἐλλάσποντον σὺν Ἀξίχῳ, ὃς ἦν αὐτοῦ τῆς ὄρας ἐραστής, ὡς φησι Αὐσίας ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ λόγῳ, καὶ ταύτης ἐκοινωνήσεν αὐτῷ.

Idem XII, p. 534, F : Αὐσίας δὲ ὁ ῥήτωρ περὶ τῆς τρυφῆς αὐτοῦ λέγων φησὶν — « Ἐκπλεύσαστες « γὰρ κοινῇ Ἀξίχος καὶ Ἀλκιβιάδης εἰς Ἐλλάσποντον « ἐγῆμαν ἐν Ἀβύδῳ δύο ὄντες Μεδοντιάδα τὴν Ἀβυδη « νῆν καὶ ξυνοικεῖτην. Ἐπειτα αὐτοῖν γίγνεται θυγά « τηρ, ἣν οὐκ ἔφαντο δύνασθαι γῶναι ὀποτέρου εἴη « ἐπεί δὲ ἦν ἀνδρὸς ὄρατα, ξυνοικιῶντο καὶ ταῦτη, « καὶ εἰ μὲν χροῖτο καὶ ἔχοι Ἀλκιβιάδης, Ἀξίχῳ « ἔφασκεν εἶναι θυγατέρα, εἰ δὲ Ἀξίχος, Ἀλκιβιά « δου. »

9.

Harpocratio : Λευκὴ ἀκτὴ· Αὐσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. Πλειόνων οὐσῶν Λευκῶν, ὡς Δημήτριος ὁ Μάγνης δηλοῖ, ἔοικε τῆς ἐν Προποντίδι μνημονεύειν ὁ ῥήτωρ νῦν.

Cypri civitas hoc nomine, ut Xenagoras refert in Insulis. Est etiam festum Atticum *Chytri* dictum, cujus meminit Dinarchus in oratione contra Pytheam; celebrabatur autem mensis Anthesterionis die tertia decima, ut Philochorus tradit in opere de festis.

III. ADVERSUS ÆSCHINEM DE DAMNO.

6.

Διὰ ζῶ, *in jus voco*, cum dativo. Lysias in oratione adversus Æschinem de damno : « Hic de damno in jus « vocatus est. »

IV. ADVERSUS ALEXIDEMUM,

modo genuina sit oratio.

7.

Δατεῖσθαι significat *dividere*, δατηταὶ vero *divisores*, qui suam cuique portionem distribuunt. At εἰς δατητῶν ἀφρεσιν, *in divisorum selectionem*, est species iudicii. Quum enim quidam sociorum res communes dividi vellent, alii vero nolent : qui volebant, actionem communi dividendo contra nolentes instituebant. Lysias in oratione adversus Alexidemum, si quidem ea genuina est, et Aristoteles in Atheniensium republica.

V. ADVERSUS ALCIBIADEM DE DOMO,

si genuina est oratio.

8.

Pulcher ille Alcibiades, ab Agidis uxore amatus, ad meretricum foras comessatum ibat, liuquens et Lacenas et Atticas. Medontidis igitur Abydenæ amore de auditu captus et in Hellespontum nave profectus cum Axiocho, qui juventutem ejus amaverat, ut Lysias in oratione contra Alcibiadem dicit, [*usum illius puellæ cum eo communicavit et, filia ipsi nata,*] huius quoque usum cum eodem communicavit.

Lysias orator de luxuria Alcibiadis loquens ait : « Postquam una enavigarunt Axiochus et Alcibiades in Hellespontum, Abydi uxorem duxerunt ambo Medontidiam Abydenam, cum eaque habitarunt. Dein illis nata est filia, quæ utrius esset ignorare se profitebantur. Et postquam hæc quoque viro matura fuit, cum hac pariter concubuerunt, ita quidem ut Alcibiades, quando illa utebatur eamque habebat, Axiochi diceret esse filiam; sin Axiochus, Alcibiadia. »

9.

Leuce acte, apud Lysiam in or. contra Alcibiadem memoratur. Ceterum quum complures sint Leucæ actæ, ut Demetrius Magnesius ostendit, orator hoc loco mentionem ejus facere videtur quæ est in Propontide.

10.

Idem : Ναυτοδίκαι· Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Ἀρχὴ τις ἦν Ἀθήνησιν οἱ ναυτοδίκαι· Κρατερός γοῦν ἐν τῷ δ' τῶν Ψηφισμάτων φησίν· « Ἐάν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιον γεγωνῶς φρατρική, διώκειν εἶναι τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων, οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ ἔτη καὶ νέα πρὸς τοὺς ναυτοδικας. » Leg. fuerit :... Ἀθηναίων· οἷς δὲ δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δεῖν τῇ ἔτη κτλ. Meierus De bonis damnatorum p. 95 ita verba redintegrari voluit : ... Ἀθηναίων, οἷς ἔξεστιν, ἐν τοῖς ναυτοδικαῖς· οἷς δὲ δίκαι εἰσὶ πρὸς τοὺς ξένους, λαγχάνειν τῇ κτλ.

11.

Idem : Παρακαταβολή καὶ παρακαταβάλλειν. Οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τιῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν καὶ οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸς ιδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριόν τι κατατίθεσαν· καὶ τοῦτο ἐχρῆν αὐτοὺς στέρεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἤττηθειεν. Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητήσεων ὁπλὸν ἔστιν ὅτι τὸ α' μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατατίθετο. Περὶ μὲν οὖν τῶν δημοσίων πολλαχοῦ εἴρηται τῷ Αυσίᾳ, ὥσπερ ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀσωπόδωρον περὶ οἰκίας, περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκασι ῥήτορες καὶ Ἰπερείδης ἐν τῷ περὶ Ἰππείως κλήρου δευτέρῳ. Δημοσθένης μέντοι ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ περὶ ἰδίας τιμῆς δίκης φησὶ· « Καὶ μετὰ ταῦτα προσκαλεῖται μὲν με τὴν δίκην κάλιν, ἐπειδὴ θᾶττον ἀνέλιετο τὰς παρακαταβολάς. »

12.

Suidas v. αἰσθάνεσθαι I, 2, p. 54 Bhdy : Τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποκτείνειν καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ βεβαίως εἰδέναι Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην φησίν· « Οἶμαι τοίνυν καὶ ἐκεῖνο βιάς αἰσθάνεσθαι, ὅτι Ἀρχι-

10.

Ναυτοδίκαι. Lysias in oratione adversus Alcibiadem, modo genuina sit. Nautodicae magistratus fuit Athenis. Craterus in quarto Decretorum libro scribit : « Si quis vero peregrinus ex utroque parente natus se pro phratro gerat, eum collibet Atheniensium licere iudicio persequi; qui autem litigant, eos actionem instruere debere apud Nautodicas mensis die ultimo. »

12.

Παρακαταβολή ἐτ παρακαταβάλλειν. Qui de bonis publicis cum civitate disceptarent, et de hereditatibus puellivae dotulibus cum privatis contenderent, il certam pecuniam deponabant; eamque debebant amittere, si causa cecidissent. Ac in controversiis quidem cum publico quintam pecuniae controversae partem deponi solitam fuisse manifestum est: de quibus passim Lysias agit, ut in orationibus adversus Alcibiadem de domo, et contra Asopodorum; de causis autem hereditariis quum alii oratores dixere, tum Hyperides oratione secunda De hereditate Hippel. Verum Demosthenes in exceptione adversus Parænetum (§ 41) de privata quadam causa scribit : « Et post hæc

« διάδης οὐκ ἄλλο τι ἐξήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν « ἐμῶν ἠμφισβήτει. » Taylorus πρὸς Ἀρχεβιάδην legi jubet. Recte : cf. fragm. 42; hæc vero nomina sæpissime commutantur. Quamquam Archebiadem et Alcibiadem minorem familiaritate conjunctos fuisse docet Lysias or. 14 § 26. 27, ut Andocidius 1 § 23 non commemorem. » SAURPE.

(12 a.)

Athenæus IX, p. 408, C : Ἄττικοι δὲ χερνίβιον λέγουσιν, ὡς Αυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀλκιβιάδου, λέγων οὕτως· « τοῖς χρυσοῖς χερνίβιοις καὶ θυμιατηρίοις. » Leguntur hæc in Andocidis or. 4 § 29, adeo ut memoria Athenæum fefelisse videatur, monente Valckenario apud Sluiterum lectt. andoc. p. 231.

VI. ΠΡΟΣ ΑΛΚΙΒΙΟΝ.

13.

Photius Lex. : Παλαίον. Οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῷ παλαίον ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ἀπειλομένου. Οὕτως Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβίον· « Καίτοι εἰ « ἀποδεδώκει τῷ Κτησυκλεῖ τὰς ἑ παλαιάς, ὥσπερ « οὕτως φησιν. » Cf. Suidas, ubi cod. C. Ἀλκυβιον, codd. BE. Ἀλκιβίδιον; unde Ἀλκιβιάδην γερονι voluerunt Fabricius et Westermannus nescio an recte.

VII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΗΡΙΩΝ.

14.

Theo Progymnasm. c. 2 p. 165 ed. Walz : Ἦδη δὲ τινα καὶ παρὰ ῥήτορσιν εἴρηται θετικὰ κεφάλαια· καὶ δὴ καὶ ὀλοὶ λόγοι νομίζονται· ἂν σχεδὸν εἶναι θέσεως, ὡς ὅτε περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἐπιγραφόμενος Αυσίου καὶ ὁ περὶ τῆς ἀμβλώσεως· ἐν μὲν γὰρ θατέρῳ ζητεῖται, εἰ τὰ δοθέντα ἀνακαλυπτήρια γυναικί

me denuo in jus vocat, quum primum pecuniam litis cause depositam sustulit. »

12

Αἰσθάνεσθαι pro *aliquid suspicari, non certo scire*, Lysias dicit in oratione contra Alcibiadem (*Archebiadem?*) : « Arbitror igitur etiam illud vos sentire, Archibiadem (*Alcibiadem?*) nil aliud hinc consequi studuisse, sed de bonis meis contendere voluisse. »

VI. ADVERSUS ALCIBIUM.

13.

Παλαίον. Oratores hanc vocem usurpant de pecunia scenore data. Sic Lysias in oratione adversus Alcibiium : « Quamquam si restituisset Ctesicli sortem quinquaginta drachmarum, ut hic ait. »

VII. DE ANACALYPTERIS.

14.

Jam vero apud oratores quosdam quedam capita dicuntur θετικὰ sive de questione contra infinitis; quin etiam integras orationes in ejusmodi questione fere versari censentur, ut Lysias oratio quæ De anacalyppteris inscribitur atque illa quæ est De abortu. In priore quaeritur an data

γαμουμένη βεβαίως ἔχειν αὐτὴν δεῖ, ἐν θατέρῳ δέ, εἰ τὸ ἔτι ἐγκυούμενον ἀνθρώπος ἔστι καὶ εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν ἀμβλώσεων ταῖς γυναῖξι. Λυσίου μὲν οὐ φασιν εἶναι τούτους τοὺς λόγους, ὅμως δὲ οὐκ ἀχάριστον τοῖς νεοῖς γυμνασίας ἕνεκα καὶ τούτοις ἐντυγχάνειν.

VIII. ΠΡΟΣ ΑΝΔΟΚΙΑΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ,

εἰ γνήσιος.

Pollux VII, 14 : Τὸ δὲ ἀνατιμᾶσθαι καὶ τὸ τῶν πλεόν δόντι ἐθέλειν πιπράσκειν πλειστηριάζειν λέγουσι δὲ, ὡς Ἰσαῖος (1. Λυσίας) ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίην, εἰπὼν — « Οὐτε τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν, « ἄλλ' ὡς ἂν δύναιντο πλειστηριάσαντες πλείστου ἀπέ- « δοντο. »

Harpocratio : Πλειστηριάσαντες ἀντὶ τοῦ υπερβαλόντας ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίην, εἰ γνήσιος. Κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλάτων ὁ κωμικός ἐν Γρυφίν.

16.

Harpocratio : Ἐπίγειον Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίην ἀποστασίου, εἰ γνήσιος. Τὰ πρυμνήσια ἐπίγεια ὄλεγον. Κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί· Ἀριστοφάνης Ὀλκᾶσιν. Pro ἐπίγεια dicendum erat ἐπίγυα. V. Boeckh. *Urkunden über das Seewesen* p. 162.

IX. ΚΑΤ' ΑΝΔΡΟΤΙΩΝΟΣ.

17.

Idem : Σηράγγιον Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς οὖτος ἰκαλεῖτο. Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργίᾳ.

18.

Idem : Ἀρχιδάμιος πόλεμος Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος καὶ [Δείναρχος κατὰ] Πυθίου ξενίας. Τὰ πρῶτα ἰ' ἔτη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ὡς εἶπεν, ἀπὸ

sponsæ mulieri munera anacalypteria jure optimo ab ea possideri debeant; in altera autem inquiritur num id quod utero adhuc gestetur homo sit, atque abortus mulierum crimini non sint obnoxii. Negant sane Lysias eas esse orationes, attamen has quoque exercitii causa legere non injucundum est juvenibus.

VIII. ADVERSUS ANDOCIDEM DE VIOLATO PATROCINIO,

modo genuina sit oratio.

15.

Æstimare licitando et plus danti addicere πλειστηριάζειν dicere possis, ut Lysias in oratione adversus Andocidem : « non constituto pretio, inquit, vendunt, sed prout possint, πλειστηριασόντες, auctionem facientes, quam plurimi vendiderunt. »

Πλειστηριάσαντες, qui in auctionibus supra omnes licentur. Sic Lysias in oratione adversus Andocidem, si modo genuina sit. Plato quoque comicus in Grypibus ea voce usus est.

τοῦ τὸν Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν, καθὰ Θεουκιδίδης καὶ Ἐφορος καὶ Ἀναξιμένης φασίν. Cf. Apostol. Prov. IV, 30 : Ἀρχιδάμιος πόλεμος ἐπὶ τῶν λίαν πικρῶν πολέμων. Ἀρχιδάμιος δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν, καθάπερ Θεουκιδίδης καὶ Ἐφορος καὶ Ἀναξιμένης καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος καὶ [Δείναρχος κατὰ] Πυθίου ξενίας. Add. Arsenius Violet. p. 77. Dinarchi mentionem excidisse monuit Maussacus.

X. ΚΑΤΑ ΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ ΑΜΒΛΩΣΕΩΣ,

εἰ γνήσιος.

« Ex iis, quæ Theo, Sopater, Anonymus habent apparet, Antigenem ob id ipsum ab actore de cæde accusatum esse, quod soror actoris fetum abortivum peperisset. Quod quia vel medicamentis vel verberibus Antigenis effectum esse videbatur, cædis reus agabatur. Hoc certum est nec intelligo, quomodo Hælscherus aliter statuere possit. Cum vero Lysiam artificiose demonstrare oporteret, fetum etiam matris utero inclusum animal esse et vivere, intelligitur abortus auctorem non pro homicida haberi solitum esse (Cf. Meier. de lit. att. p. 310 sq.), licet ea quæ Galenus vol. 19 p. 177 sqq. Kühn. de Solone tradit in eam nos opinionem deducere possint. Quomodo amphidromiorum mentio fieri potuerit, non liquet, quanquam haud una ratio cogitari potest. Cum Theonis verba demonstrare videantur orationem non vere habitam esse, sed declamationem fuisse (cf. L. Spengel *Συναγ.* p. 137), Lysias Antigenis nomen fortasse ex Hippocratis libris desumpsit, qui ἐπιδημῶν l. 2 c. 21 narrat Antigenis cujusdam uxorem monstrum peperisse, ad quem Hippocratis locum Galenus t. 17, 1 p. 371 K. hæc adnotat : θαυμαστός ἂν εἴη ὁ τόκος οὗτος, εἰ μὴ ὑποψίαν παρῆιεν αὐτὸν εἶς ἀμβλώσεως γεγενῆσθαι. » SAURPIUS.

16.

Ἐπίγειον, apud Lysiam in oratione adversus Andocidem de violato patrocinio, si modo genuina sit. Rudentes quibus puppis a terra religatur, ἐπίγεια vocabant. Usi sunt hoc nomine etiam comedie veteris poetæ, ut Aristophanes in *Holcadibus*.

IX. CONTRA ANDROTIONEM.

17.

Serangium vocabatur locus quidam Piræci. Lysias in oratione adversus Androtionem. Aristophanes quoque in *Agriolicis* ejus meminuit.

18.

Archidamium bellum. Lysias in oratione contra Androtonem et [Dinarchus contra] Pythæam de peregrinitate. Belli Peloponnesiaci decem priores anni Archidamium bellum appellati sunt, ab Archidami, ut videtur, in Atticam irruptione, sicuti dicunt Thucydides et Ephorus et Anaximenes.

19.

Fragm. Lexici Rhet. p. 66g, 2o ed. Dobray : Ἐπιτίμιόν τι ἦν κατὰ τῶν ἀλιγορησάντων (σωπη-
σάντων cod.; em. Saup.) γραφήν. Ἀυσίας ἐν τῷ
κατὰ Ἀντιγένους ἀμβλώσεως — « Σκέψασθε δὲ καί
« εἰς Ἀντιγένους πεποιήκεν οὗτος » γραφάμενος τὴν μη-
« τέρα ἡμῶν ἀξιοὶ λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν καὶ ἀγωνίσα-
« σθαι μὲν, ἵνα μὴ ἀποτίσῃ τὰς χιλίας δραχμὰς, ἀς
« δεῖ ἀποτίσκειν, ἐάν τις μὴ ἐπέξελθῃ γραφάμενος. »
Τὸ δ' αὐτὸ φησι καὶ Ἀγμοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρί-
νους.

20.

Theo Progymn. c. 2. p. 165 Walz. : Ἐν θατέρῳ
δὲ (sc. τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως ζητεῖται), εἰ τὸ ἐπι-
ἐγκυούμενον ἀνθρώπος ἐστί καὶ εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν
ἀμβλώσεων ταῖς γυναῖξι.

Auctor prolegom. Στάσεων in Walzii rhetor.
gr. t. VII, p. 15 : Τῶν γὰρ προβλημάτων τὰ μὲν ἐστί
πολιτικά, τὰ δὲ φιλόσοφα, τὰ δὲ ἱατρικά, τὰ δὲ μέσα
τούτων, ἢ πολιτικὴν μὲν ἔχει τὴν ζήτησιν, ἄλλην δὲ ἢ
ἱατρικὴν ἢ φιλοσοφικὴν. Καὶ περὶ μὲν πολιτικῶν εὐδηλόν
ἐστί, τίνα φύσιν ἐπιδέχεται, τὰ δὲ ἱατρικὰ τοιαῦτά
ἐστίν· ὅσον διὰ τί τὸ βρέφος ἐξ μὲν ὄν μνηῶν οὐ ζῆ,
ἐβδόμῳ δὲ γεννώμενον ἢ ἐνάτῳ ζῆ· φιλόσοφον δὲ, εἰ ἢ
ψυχὴ ἀθάνατος· τὰ δὲ μικτά, ὅσον ἐγκύμονά τις ἔτυψε
κατὰ γαστρὸς καὶ κρίνεται φόνου· ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν
κλάσμα ἤρουν ἢ ζήτησις πολιτικὴ, ἢ δὲ ἕλη ἱατρικὴ.
Ἐκ δὲ φιλοσοφίας μικτά, ὅσον ζωγράφῳ φιλόσοφος
ἕως χρήματα ἔπει τὸ καλλίστον τῶν ὤμων γράψαι, ὃ
ἐκ τὸν κύκλον ἐποίησε καὶ κρίνεται βλάβης· ἐνταῦθα

γὰρ ζητητέον, εἰ ζῶον ὁ κύκλος, ἔπει ἴδιον φιλοσοφίας,
ἢ μὲντοι ζήτησις ἢ περὶ τῆς βλάβης πολιτικὴ. Ἐν-
ταῦθα μὲντοι δεῖ τὸν μελετῶντα τοῖς ἐπισταμένοις ἀνα-
τιθέσθαι τὰς αἰτίας, ὡς καὶ ὁ Ἀυσίας ἐν τῷ περὶ ἀμβλώ-
σεως, κρῖνων φόνου τὸν αἴτιον, βιάζεται ζῶον τὸ βρέφος
ἀποδεικνύει καὶ πανταχοῦ φησιν, « ὥσπερ οἱ ἱατροὶ
« καὶ αἱ καίαι ἀπεφῆναντο. » Cf. Spengelii Συναγ.
p. 137.

Sopater ad Hermog. in Walzii Rh. gr. t. V, p.
3 : Εἰσὶ γὰρ καὶ ἱατρικὰ καὶ φιλόσοφα ζητήματα· καὶ
ἱατρικοῦ μὲν ζητήματος παράδειγμα, ὃ καὶ μεμελέ-
τηται τῷ Ἀυσίᾳ, εἰ ὁ ποιήσας ἐξαμβλώσαι γυναῖκα
φόνον ἐποίησεν· δεῖ γὰρ γινῶναι πρῶτον, εἰ ἔζη, πρὶν
ἐτέχθῃ· ἔπει φυσικῶν καὶ ἱατρικῶν ἐστί.

21.

Harpocrates : Ὑπόλογον. Ἀυσίας περὶ ἀμβλώ-
σεως, εἰ γνήσιος· « οὐχ ὑπόλογον ὄντα » ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν
λόγῳ. Δεινάρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· « οὐδαίς ὑπόλογος
βουλῆ γέγονεν » ἀντὶ τοῦ οὐδαμία συγγνώμη, οὐδαμία
παραίτησις. Cf. Bekk. Anecd. p. 312, 8.

22.

Idem : Ἀμφιδρόμια· Ἀυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς
ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ
τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἐστίαν
ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων που-
λύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον.

Cf. Apostolius Prov. II, 8g : Ἀμφιδρόμια ἀγεις.]
Τὴν πέμπτην ἀγούσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκα-
θαίρονται τὰς χεῖρας αἱ ἀψάμεναι τῆς μαιώσεως· τὸ
δὲ βρέφος φέρουσι περὶ τὴν ἐστίαν τρέχοντες καὶ δῶρα

X. CONTRA ANTIGENEM DE ABORTU, modo genuina sit oratio.

19.

Pœna quædam erat iis constituta qui institutam actionem neglexissent. Lysias in oratione contra Antigenem de abortu : « Considerate vero etiam quomodo Antigenes hic egerit. Quom contra matrem nostram actionem instituerit, sororem nostram in matrimonium accipere cupit, et certare quidem iudicio, ne mille drachmarum multam pendat, quæ pendenda est si quis institutam actionem non peragat. » Idem Demosthenes quoque dicit in oratione contra Theocriam (§ 6).

20.

In altera oratione, quæ est de abortu, quaeritur an fetus qui utero adhuc gestetur, homo sit et crimini non obnoxii sint abortus mulierum.

Questionum aliae sunt civiles, aliae philosophicae, aliae ad artem medicam pertinentes; aliae in medio positæ de civilibus quidem rebus sunt, sed materiam habent quæ ad philosophiam vel artem medicam pertinet. Ac civiles quidem quænam rationes admittant manifestum est, ad artem vero medicam pertinentes quæstiones huiusmodi sunt; verbi causa, quomodo fiat ut sex mensium fetus non vivat, septimo autem vel nono mense editus vivat. Philosophica vero quæstio est an anima sit immortalis; mixta autem, si quis gravidam mulierem verberavit ventrem ei percussus, et ob id cædis accusatur; ibi enim fictio vel

quæstio civilis est, materia autem ad artem medicam pertinet. Porro philosophiæ mixta quæstio foret, si philosophus a pictore, data pecunia, peteret ut pulcherrimum pingeret animal, ille vero circulum pingeret et ob id de damno in iudicium vocaretur. Ibi enim quaerendum an circulus sit animal, quæ quæstio philosophiæ propria est, dum de damno quæstio civilis est. Ceterum talia tractans rhetor causarum explicationes viris rerum peritis attribuere debet; sicut Lysias quoque in oratione de abortu, auctorem abortus cædis incusans et fetum animal vivum esse demonstrare contendens, ubique dicit, « sicut medici et obstetrices declararunt. »

Sunt etiam quæstiones ad artem medicam et philosophiam pertinentes; illarum exemplum est ea quam Lysias tractavit, an scilicet is qui abortus auctor mulieri extiterit, cædem comiserit. Primum enim explorandum est an vivat fetus antequam edatur; quæ quæstio ad physicam et artem medicam pertinet.

21.

Lysias de abortu, si legitima ejus oratio, οὐχ ὑπόλογον ὄντα dicit de eo cujus nulla ratio habetur. Dinarchus in oratione contra Pylheam : οὐδαίς ὑπόλογος βουλή γέγονεν, « nulla senatui venia data est », pro, nulla deprecatio locum habuit.

22.

Ἀμφιδρόμια, circumcursatio, apud Lysiam in oratione de abortu, si modo genuina sit. Dies quædam ob infantes

πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολυπόδας. Arsenius Viol. p. 53 Walk. : Αἰγεται ἐπὶ τῶν καθαιρομένων. Καὶ Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως. Ἡμέρα τις ἤγαστο κ. τ. λ.

23.

Harpocratio : Θεμιστεύειν ἀντὶ τοῦ χρησιμῶδεῖν. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος. Ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Αἰσχύλος ἀρχόμενος τῶν Εὐμενίδων φησὶν.

24.

Pollux II, 7 : καὶ ἀμβλώσις, ὡς Λυσίας. « Fortasse etiam ἀμβλωθρίδιον τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος, quod Harpocratio habet p. 14, 6, ad hanc Lysiae orationem pertinet. » SAURPIUS.

(ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΟΣΕΩΣ.)

Harpocratio : Ἐννεάκρουνον· Λυσίας [ἐν τῷ... καὶ Ἰσοκράτης] ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Κρήνη τις ἐν Ἀθήναις· πρότερον δ' ἔκαλεῖτο Καλλιρρόη. Apud Isocrat. in or. περὶ ἀντιδόσεως § 287 habes : ἐπὶ τῆς ἐννεακρούνου ψύχουσιν οἶνον, ut pateat lexicographi locum turbatum esse.

XI. ὙΠΕΡ ΤΗΣ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ.

« Si quidquam fidei biographo decem oratorum habendum est, hoc constat Lysiam in hac oratione dixisse, Antiphontem eum, cujus filiam sibi Callæschrus deposcebat, a triginta viris interfectum esse. Itaque de Rhamnusio cogitari non potest. Pyrilampis filium a triginta viris non interfectum esse ostendit Aristotelis mentio in Plat. Parmen. p. 127, C. facta, quæ prorsus importuna esset, si Antiphon ille a triginta viris interfectus esset. Ita concidunt opiniones cum M. Meieri comment. andoc. 4 p. IV, tum G. Droysenii de Hermocopidis in mus. rhein. 3 p. 197 et L. Hælscheri et A. Dryandri (de Antiph. Rhamn. vita p. 32 sq.). Reliquum igitur est, ut eum, quem a triginta viris interfectum esse Xenophos quoque narrat (hist. gr. 2. 3, 40), Lysonidæ filium fuisse auctori vitarum decem oratorum credamus. Cujus filiam quo jure Callæschrus, qui fortasse Critiæ filius fuit, sibi deposcere potuerit, nescimus. » SAURPIUS.

Vitæ X oratt. p. 833, A : Μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακοσίων εἰσαγγελοῦς (Antipho Rhamnusius) σὺν Ἀρχεπολέμῳ, ἐνὶ τῶν τετρακοσίων, ἑλθὼν καὶ τοῖς περὶ τῶν προδοτῶν ἐπιτιμίοις ὑπαρχθεὶς ἀπαρῶν ἐρρίφη καὶ σὺν τοῖς ἐγόνοις ἀτίμος ἐνεγράφη· οἱ δὲ ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀνηρῆσθαι αὐτὸν ἱστοροῦσιν, ὥσπερ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρὸς λόγῳ· ἐγένετο γὰρ αὐτῷ θυγάτριον, οὗ Καλλαισχρος ἐπεδικάσατο· οἱ δὲ ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀπέθανεν, ἱστορεῖ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. Ἄλλ' οὕτως γὰρ ἂν εἴη ἕτερος, Λυσιωνίδου πατὴρ, οὗ καὶ Κρατίνος ἐν Πυτίνῃ [ὡς] οὐ πονηροῦ μνημονεύει. Πῶς γὰρ ἂν ὁ προτεθνεὺς, ἀναιρεθεὶς ἐπὶ τῶν τετρακοσίων, πάλιν ἐπὶ τῶν τριάκοντα εἴη ;

Πῶς γὰρ ἂν ὁ προτεθνεὺς, ἀναιρεθεὶς ἐπὶ τῶν τετρακοσίων, πάλιν ἐπὶ τῶν τριάκοντα εἴη ;

XII. ΚΑΤΑ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

26.

Harpocratio : Πρόπεμπα· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφῆν, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου. Δίδυμος « Μήποι, φησὶν, ἄλλα τινὰ ἔστιν ἐπιτίμια τὰ πρὸ τῆς [παρα] καταβολῆς· εἰσὶ γὰρ οἱ τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι φασιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀπολλοδώρου ὑποσημαίνει. Εἰ μὴ ἄρα πρόπεμπα ὡς Δημοσθένης πρὸς ἡμέρας πέντε· ταῖς γὰρ μεγάλας δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν. » Ultraque Didymi suspicio falsa est. Apud Demosth. c. Mac. § 75 (p. 564 ed. Didot) πρόπεμπα est i-

recens natos celebrabatur, qua puerum cursu circum focum ferebant, et a familiaribus atque amicis polypos et sepias accipiebant.

23.

Θεμιστεύειν, vaticinari, apud Lysiam in oratione de abortu, si germana sit. Verbum hoc dictum esse quod Themis olim oraculum tenuerit ante Apollinem, Æschylus refert Eumenidum initio.

24.

Ἀμβλώσις, abortus, ut Lysias ait.

(DE PERMUTATIONE.)

Ἐννεάκρουνον, Lysias [in or... et Isocrates] in oratione de permutatione; fons quidam Athenis, qui antea Callirrhœ vocabatur.

XI. PRO ANTIPHONTIS FILIA.

25.

Dejectis Quadringentis viris, Antipho Rhamnusius una cum Archeptolemo, uno ex Quadringentis, in jus vocatus condemnatusque, et, pœna proditoribus constituta de eo sumta, interfecti corpus insepultum abjectum, et cum

tota posteritate inter infames relatus est. Sunt qui a Triginta tyrannis interfectum narrent, ut Lysias in oratione pro filia Antiphontis : reliquit enim filiolam, quam lege propinquitatis Callæschrus sibi sponsam vindicavit. Theopompus quoque, quintodecimo Philippicorum libro, scribit, a Triginta istis eum trucidatum. Sed hic quidem alius fuerit, Lysonida ortus patre, cujus Cratinus quoque in Pytina ut non mali meminit. Quomodo enim jam occisus a Quadringentis, de novo sub triginta Tyrannis vixerit ?

XII. CONTRA APOLLODORUM.

26.

Πρόπεμπα, Lysias contra accusationem Mixidemi, si genuina oratio, et Demosthenes in oratione de hereditate Hagniæ. « Πρόπεμπα, Didymus ait, fortasse sunt pecuniæ quædam quæ ante depositionem pendendæ erant. Suel enim qui quintam litium æstimatarum partem in iudicio deponi solitam dicant, ut Lysias in oratione contra Apollodorum inuuit. Nisi forte πρόπεμπα cum Demosthenes referas ad quinque dies, quæ constituebantur pro magnis causis : nam ad earum iudicium dies una haud sufficiebat. »

q. πρὸ ε' ἡμερῶν. V. Schœmann de lit. att. p. 621. »
E Sauppio.

XIII. ΠΡΟΣ ΑΡΕΞΑΝΔΡΟΝ.

27.

Idem : Ἐκλογεῖς οἱ ἐκλέγοντας καὶ εἰσπράττον-
τες τὰ ἀρειλόμνα τῶ δημοσίῳ... Λυσίας ἐν τῷ πρὸς
Ἀρέξανδρον. « Nūn δὲ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ φόρου
« ἅπαντα ἀπογραφόμεθα. » Cf. Antiphont. frg. 51.

28.

Idem : Ἀκαρτιλογία Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρέ-
ξανδρον καὶ Ἡρόδοτος ἐντὶ τοῦ ἀπρητισμένου καὶ πλή-
ρης ἀριθμός. Cf. Bekk. Anecd. p. 416, 20. Anti-
phontis fr. 151.

XIV. ΚΑΤ' ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΟΥ ΕΝΔΕΙΞΕΩΣ,

εἰ γνήσιος.

29.

Idem : Ἀμωσγέπικος ἐντὶ τοῦ ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ
Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρου ἐνδείξεως, εἰ γνήσιος.

XV. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΥ ΓΡΑΦΗΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ,

εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

« Quis hic Aristodemus fuerit, nescimus. Nam
etiam quod G. Kieslingius (Lycurgi fragm. p. 1)
suspicitur Aristodemum Batensem fuisse, quem
Lycurgo, avo oratoris, causam necis exstitisse
dicit biographus decem oratorum p. 841. B, nullo
fundamento nititur, quanquam C. Scheibio in Iahn.
annall. 31 p. 375 haud displicuit. » SAUPPIUS.

30.

Idem : Ἀνάκρισις ἐξέτασις ὑφ' ἐκάστης ἀρχῆς

γινόμενη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν συντεινόντων εἰς
τὸν ἀγῶνα. Ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρῆ.
(Πολλάκις δὲ ἐστὶ παρὰ τοῖς βήτορσι, ὥσπερ καὶ Λυ-
σίας (I. παρὰ Λυσίᾳ) ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον. Hæc
addit cod. D.)

31.

Idem : Ἀνοθήνη Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστο-
δήμου γραφήν, εἰ γνήσιος. Πόλις τῆς Λακωνικῆς.

32.

Idem : Ἀποστασίου δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπε-
λευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν
ἀπιστῶνται τε ἀπ' αὐτῶν ἢ ἕτερον ἐπιγράφονται προ-
στάτην, καὶ ἂ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι. Καὶ
τοὺς μὲν ἀλόντας δεῖ δούλους εἶναι, τοὺς δὲ νικήσαντα;
τελέως ἤδη ἐλευθέρους. Πολλάκις δ' ἐστὶ παρὰ τοῖς
βήτορσι, παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον καὶ
Ἵπεριδῆ ἐν τῷ κατὰ Δημητρίας ἀποστασίου.

33.

Idem : Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν.
Τρόπος τις ἦν παραγραφῆς ἢ διαμαρτυρία· πρὸ γὰρ
τοῦ εἰσαθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξῆν τῷ
βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι ὡς εἰσαγωγίμος ἐστὶν ἡ δίκη
ἢ οὐκ εἰσαγωγίμος. Διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς τῷ
τὴν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόν-
των ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. Καὶ πρότερόν γε
τῷ διώκοντι ἦν προβάλλεσθαι τινα μαρτυροῦντα εἰσα-
γωγίμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ περὶ τούτου πρότερον
ἔγινετο ἢ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρησάντα, οὐ
πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον· εἰ δὲ μὴ προῦδάτετο
μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγα-
γεῖν τινα μαρτυροῦντα μὴ εἰσαγωγίμον εἶναι τὴν δι-

XIII. ADVERSUS ARESANDRUM.

27.

Ἐκλογεῖς, coactores qui colligebant ac exigebant quæ
ærario vel republicæ debebantur... Lysias in oratione ad-
versus Aresandrum : « Nunc vero apud tributorum coac-
tores omnia profitemur. »

28.

Ἀκαρτιλογία, Lysias in oratione adversus Aresandrum
et Herodotus (7, 29) pro *numerus plenus et absolutus*.

XIV. CONTRA ARISTAGORAM DE DELATIONE,

si modo genuina oratio est.

29.

Ἀμωσγέπικος pro aliqua saltem ratione apud Lysiam
in or. contra Aristagoram de delatione, si genuina est.

XV. ADVERSUS ARISTODEMI ACTIONEM CONTE- STATIO,

si genuina est oratio.

30.

Ἀνάκρισις, inquisitio quam singuli magistratus faciunt
ante iudicia de rebus ad litem pertinentibus. Inquirunt
etiam an omnino causa in iudicium introducenda sit. Sæpe
vox apud oratores occurrit, ut apud Lysiam in oratione
adversus Aristodemum.

31.

Anthene, Laconicæ oppidum, cujus meminit Lysias in
oratione contra Aristodemi actionem.

32.

Ἀποστασίου δίκη, *defectionis actio*, quæ datur patronis
contra libertos, si ab ipsis deficient vel alium patronum
sibi adescant, nec faciant ea quæ leges jubent. Et victos
quidem manet servitus; victores vero in posterum omnino
sunt liberi. Frequenter id vocabulum legitur apud orato-
res, ut apud Lysiam in oratione adversus Aristodemum
et apud Hyperidem in oratione contra Demetrium ob defa-
ctionem.

33.

Διαμαρτυρία et διαμαρτυρεῖν. Διαμαρτυρία modus erat
quidam exceptionis; nam antequam causa in iudicium in-
troduceretur, cuivis licebat testificari, causam per leges in
iudicium introduci posse vel non posse. Differt autem ab
exceptione, quod διαμαρτυρία non solum fit per reos, sed
etiam per actores. Et primum quidem actor aliquem pro-
ducebat, qui testaretur causam in iudicium introduci posse:
de qua re primum instituebatur disceptatio adversus ipsum
testem, non adversus actorem. Sin vero actor nullum tes-
tem produceret, tunc reo licebat producere qui testaretur
causam non posse in iudicium produci: et rursus discep-

κην, και πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρησαντα δ' ἀγὼν ἐγένετο. Ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν και ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Ἀριστόδημον διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποστασίου φησὶν ὅτι οὐχ οἷόν τε διαμαρτυρεῖν * οὐσίαν Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀπροστασίου β' φησὶν ὡς οἱ νόμοι κελύουσι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοῦ ἀπροστασίου τὸν βουλόμενον ὁμοίως τῶν ξένων και τῶν ἐπιχωρίων. Μήποτ' οὖν ἐν μὲν ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις κακῶνται διαμαρτυρεῖν οἱ ξένοι, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐ κακῶνται. Δείναρχος μέντοι διαμαρτυρῆσαι τεθεώρηκε οὐκ ἐπὶ τοῦ μαρτυρήσαντος αὐτοῦ ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρασχόντος τινὰ διαμαρτυρήσαντα ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα. Οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ' Ἡδύλης και τὸν τρόπον διαγράφει τῆς διαμαρτυρίας.

XVI. ΠΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΝ ΠΕΡΙ ΕΓΓΥΗΣ ΕΡΑΝΟΥ,

εἰ γνήσιος.

34.

Idem : Ἐρανίζοντες. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῶν Λυκούργου παιδων ἐπιστολῇ ἐρανίσας εἶπεν ἀντι τοῦ ἐρανὸν αἰτήσας ἐν δὲ τῷ περὶ τοῦ ὀνόματός φησι « τί δὲ εἰ ψευδομαρτυριῶν ἀλώσεσθαι προσδοκῶν ἐφ' οἷς ἐρανίζει τοῦτοίς τοῖς περὶ αὐτόν; » ἀνταποκλιθεὶς ἀποδιδούς τὴν ἴσην βοήθειαν αὐτοῖς, ἣν κακείνοι ποτε παρέσχον ψευδομαρτυρήσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐρανιστής μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐρανίου μετέχων και τὴν φορὰν ἣν ἐκάστου μὲν ἔδει καταβαλεῖν εἰσφέρειν.

tatio erat adversus ipsum testem. Actio autem falsi testimonii tam in διαμαρτυρίαις quam μαρτυρίαις locum habebat. Lysias auctor in διαμαρτυρίᾳ contra Aristodemum, si modo germana ejus oratio. Isaeus vero in oratione adversus Pythionem ob defectionem ait [peregrinis] διαμαρτυρεῖν non licere [in ἀποστασίου causis]. Hyperides autem in secunda oratione contra Aristagoram ob ἀπροστασίου crimen habita inquit jubere leges ut cuiuscunque sive peregrino sive civi liceat διαμαρτυρεῖν. Fortasse igitur in ἀποστασίου causis peregrinis διαμαρτυρία ulli non licebat, sed licebat in causis ἀπροστασίου. Dinarchus tamen in Contestatione quod Aristophontis filia non sit ἐπίδικος [i. e. omnium honorum heres, de qua controversia est, cui eam nubere oporteat], aestimavit vocem διαμαρτυρῆσαι non de ipso teste accipiendam, sed de eo qui testem produxit. Idem orator in oratione adversus Hedyllam modum quoque διαμαρτυρίας describit.

XVI. ADVERSUS ARISTOCRATEM DE SPONSIONE COLLATIONIS,

modo genuina sit oratio.

34.

Demosthenes (p. 1484, 3) in epistola de Lycargi liberis ἐρανίσας dixit de eo qui eranum s. collationem corrogavit, sed in oratione De nomine (§ 18) ait « Quid vero, si se falsi testimonii convincendum putans, propter locatas suis gregalibus operas? » hoc est, bene facit quum par iis praestet auxilium, quod et illi falsum dicendo testimonium solim praestiterunt. Ἐρανιστής vero proprie dicitur, qui col-

Τὸ δὲ ὄνομα παρὰ Λυσία ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγυῆς ἐρανίου, εἰ γνήσιος.

XVII. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΑΡΓΙΑΣ.

35.

Fragm. Lex. Rhetor. p. 665, 19 : Ἀργίας δὲ κη· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀριστωνός φησιν, ὅτι Δράκων ἦν ὁ θεὸς τὸν νόμον, αἷδεις δὲ και Σόλων ἐχρήσατο, θάνατον οὐχ ὀρίσας ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀτιμίαν, ἐάν τις ἀλῶ τρίς, ἐάν δ' ἄπαξ, ζημιούσθαι δραχμάς ἐκτόν.

XVIII. ΠΡΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ ΔΩΡΕΩΝ,

εἰ γνήσιος.

« Tres orationes Lysias Iphicrati scripsisse ferebatur, unam in Timotheum, alteram adversus Harmodium, tertiam adversus Aristophontem. De prima unus biographus decem oratorum commemoravit : cf. Rehdantz. vitæ Iphicr. Chabr. Tim. p. 90. Alteram et tertiam falso Lysiae tributas esse Dionysius evicit : cf. Clintonus Fast. hell. ad a. 371. Quod Dionysius tantum suspicatur, de eo Aristoteles non videtur dubitavisse, quin Iphicratis ipsius essent. Hæc prima similis est Ctesiphontæ Demosthenis. Cum enim Iphicrates Pharsidicæ archonte a. 371 pace cum Lacedæmonibus inita Athenas rediisset (cf. Rehdantz. l. d. p. 93 sqq. et p. 171), rogatio ad populum lata est, ut Iphicrati honores magni decernerentur. Qui hoc rogaverat ab Harmodio, e genere tyrannidarum oriundo, legum violatarum (παρανόμων) ac-

legii eranistarum particeps est, ac pensionem confer, quam singulis conferre mensibus oportebat. Exstat vocabulum apud Lysiam in oratione adversus Aristocratem de sponsione collationis, modo legitima sit.

XVII. CONTRA ARISTONEM DE INERTIA.

35.

Ἀργίας δίκη, de inertia actio. Lysias in oratione contra Aristonem dicit legis de inertia auctorem esse Draconem, qua deinde Solon quoque usus sit, poenam statuens non mortem, ut Draco fecit, sed infamiam, si quis ter condemnaretur; sin semel, multam centum drachmarum.

XVIII. ADVERSUS HARMODIUM DE DONIS IPHICRATI DATIS,

modo genuina sit oratio.

Paulus Germenus (e Germe, Hellespontico oppido), sophista, qui duobus libris exposuit Lysiae esse eam oratione quæ De dono Iphicratis inscribitur. Idem commentarios in reliquis Lysiae orationes scripsit.

Conscripsit Lysias etiam orationes duas Iphicrati, quarum altera est in Harmodium, altera qua prodictionis accusaret Timotheum; vicit ambabus. Quum autem postea Timothei actiones in se recepisset Iphicrates, et in rationibus reddendis prodictionis crimini se implicaret, alia oratione usus est ad sui defensionem a Lysia conscripta, estque absolutus, Timotheus vero maxima multatus pecunia.

cusatus est. Tum Iphicrates, pariter atque Demosthenes Ctesiphontem, defendit rogationis auctorem. Atque Iphicratem vicisse ostendunt verba Demosth. C. Apaturium § 130: 'Ἰσται δῆπου τοῦτ', ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι χαλκῆς εἰκόνας οὐσης παρ' ἡμῖν Ἰφικράτει καὶ στήτειος ἐν πρυτανείῳ καὶ δωρεῶν καὶ τιμῶν ἄλλων ὁμοῦ ἐτόλμησεν, κ. τ. λ. De Harmodio illo cf. G. Droysen de populiscitis, quæ in Demosthenis or. de corona leguntur p. 50 (in Zimmerm. Annal. philoll. 1839 p. 582). Titulum orationis recte ab Ulpiano memoriæ proditum esse videtur Demosthenis locus quem adscripsi docere. » SAURIIUS.

Suidas: Παῦλος Γερμανός, σοφιστής, ὁ γράψας ἔτι γε Λυσίου ἐστὶν ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεῆς, βιβλία β'. ὑπομνήματα εἰς τοὺς λοιποὺς λόγους Λυσίου.

Vitzæ X oratt. p. 836, D: Συνέγραψε (Lysias) δὲ λόγῳ καὶ Ἰφικράτει, τὸν μὲν πρὸς Ἀρμόδιον, τὸν δὲ προδοσίας κρίνοντι Τιμόθεον, καὶ ἀμφοτέρους ἐνίκαι. Ἀναδοξάμενον δὲ Ἰφικράτους τὰς τοῦ Τιμόθεου πράξεις, ταῖς εὐθύναις ἀναλαβὴν τῆς προδοσίας αἰτίαν, ἀπολογεῖται δι' ἄλλου Λυσίου λόγου, καὶ αὐτὸς μὲν ἀπελύθη, ὁ δὲ Τιμόθεος ἐξημιώθη πλειστοῖς χρήμασιν.

Dionysius Hal. tom. V, p. 477, 12: Πολλοὺς ᾗδ' τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων καὶ πεπιστευμένων ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὡς εἰσὶν ἐν τοῖς πάνυ γνησίοις Λυσίου, καὶ τὰ γε ἄλλα οὐκ ἀτόπως ἔχοντας, ὅτι τὴν χάριν οὐ προσβάλλουσι τὴν Λυσιακὴν οὐδὲ τὴν εὐστομίαν ἔχουσιν ἐκείνης τῆς λέξεως ὑποπτέουσας τε καὶ βρασιάνεις εἶρον οὐκ ὄντας Λυσίου. Ὡν ἐστὶ καὶ ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνας ἐν οἷδ' ὅτι πολλοὶ καὶ χαρᾶ κτῆρα ἤγησαντο ἂν καὶ κανόνα τῆς ἐκείνου δυνάμεως. Οὗτος μὲντοι ὁ λόγος, ὁ καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἡρμηνεῦσθαι δοκῶν ἰσχυρῶς καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν εὐρῆσθαι περιτῶς καὶ ἄλλας πολλὰς ἀρετὰς ἔχων, ἀχαρὶς ἐστὶ

καὶ πολλοῦ δεῖ τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν στόμα· μάλιστα δ' ἐγένετό μοι καταφανὲς ὅτι οὐχ ὕπ' ἐκείνου τοῦ ῥήτορος ἐγράφη τοὺς χρόνους ἀναλογισαμένῳ. Εἰ γὰρ ὀδοκονταετῆ γενόμενον θῆσαι τις τελευτήσῃ Λυσίαν ἐπὶ Νίκωνος ἢ ἐπὶ Ναυσινίκου ἀρχοντος ἐπτά ἔτεσιν ὄλοις ἂν εἴη προτεροῦσα τῆς γραφῆς τοῦ ψηφίσματος ἢ τελευτῆ τοῦ ῥήτορος. Μετὰ γὰρ Ἀλκισθένην ἀρχοντα, ἐφ' οὗ τὴν εἰρήνην Ἀθηναῖοι τε καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ βασιλεὺς ὤμοσαν, ἀποδοῦς τὰ στρατεύματα Ἰφικράτης ἰδιώτης γίνεται καὶ τὸ περὶ τῆς εἰκόνας ἦν τότε, ἔτεσιν ἐπτά πρότερον τῆς γραφῆς τελευτηκότος Λυσίου, πρὸ τοῦ συντάξασθαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα Ἰφικράτη. Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἀπολογία τῶ ἀνδρός, καὶ αὐτὴν εἰς Λυσίαν ἀναφερομένην, οὔτε τοῖς πράγμασιν ἀτόπως ἔχουσαν οὔτε τοῖς ὀνόμασιν ἀσθενῶς, δι' ὑποψίας ἐλαβον, οὐκ ἐπανούσης τῇ λέξει τῆς Λυσιακῆς χάριτος, καὶ παραθεῖς τοὺς χρόνους οὐκ ὀλίγους ἔτεσιν εἶρον ὑστεροῦσαν τῆς τελευτῆς τοῦ ῥήτορος, ἀλλὰ καὶ εἰκοσὶν ὄλοις. Ἐν γὰρ τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ τὴν εἰσαγγελίαν Ἰφικράτης ἠγωνίσταί καὶ τὰς εὐθύναις ὑπέσχηκε τῆς στρατηγίας, ὡς ἐξ αὐτοῦ γίνεται τοῦ λόγου καταφανές· οὗτος δὲ ὁ πόλεμος πίπτει κατὰ Ἀγαθοκλέα καὶ Ἐλπίνην ἀρχοντας. Ὅπου μὲν οὖν εἰσὶν οἱ λόγοι ῥήτορος, οἱ περὶ τε τῆς εἰκόνας καὶ τῆς προδοσίας, οὐκ ἔχω βεβαίως εἰπεῖν, ὅτι δ' ἐνὸς ἀμφοτέρων, πολλοῖς τεκμηρίοις ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν· ἢ γὰρ αὐτὴ πραγμασίς τε καὶ δύναμις ἐν ἀμφοτέροις, ὑπὲρ ὧν οὐ καιρὸς ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. Εἰκάζω δὲ Ἰφικράτους εἶναι αὐτοῦ· καὶ γὰρ τὰ κολλῆματα δεινὸς ὁ ἀνὴρ καὶ ἐν λόγοις οὐκ εὐκαταφρόνητος, ᾗ τε λέξις ἐν ἀμφοῖν πολὺ τὸ φορτικὸν καὶ στρατιωτικὸν ἔχει καὶ οὐχ οὕτω ἐμφαίνει βητορικὴν ἀγγλιόταν, ὡς στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν.

36.

Aristot. Rhet. II, 23, p. 376 ed. Didot.: Ἄλλος (τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐκ τοῦ τὸν χρό-

Multas orationes, quæ Lysiae attribuntur et vulgo quam maxime genuinae esse creduntur, non ineptas illas alioqui, propterea tamen quod venustatem Lysianam minime ostendunt, nec eloquentiam ejus dictionis proferunt, dubitans et examinans, inveni, non esse a Lysia scriptas. Inter quas imprimis est oratio illa de statua Iphicratis, quam multos vel pro nota ac norma Lysiacae eloquentiae haberi velle scio. Attamen oratio hæc, quamvis verbis valde excellere et sententiis abundare aliasque multas virtutes habere videatur, invenusta est, multumque a Lysiano ore discrepat. Præcipue autem temporum rationes supplicanti mihi apparuit eam ab hoc oratore scribi non potuisse. Si quis enim Lysiam octogesimo ætatis anno obiisse ponat archonte Nicone vel Nausinico, septem ante annis, quam hoc decretum de statua ferret, mortuus erat Lysias. Nam post Alcisthenem archontem, cujus quidem tempore Athenenses et Lacedæmonii et rex pacem inierant, tradito exercitu, Iphicrates privatus vixit, et tum illud de statua negotium fuit, septem annis jam mortuo Lysia antequam Iphicrates actionem istam sustineret. Similiter defensio pro Iphicrate quæ ipsa quoque Lysiae vulgo attribuitur,

neque rerum tractationem ineptam habet neque vi caret, suspecta tamen mihi fuit, quoniam dictio flore venustatis Lysianæ destituta est, ac tempora comparans haud paucis annis, immo integris annis viginti, eam inveni morte oratoris esse posteriorem. In bello enim sociali Iphicrates, de proditione et de rebus perperam in bello factis accusatus, in judicium vocatus est ut ex ipsa oratione colligitur: hoc autem bellum gestum est archontibus Agathocle et Elpiae. Cujusnam oratoris sint orationes de statua et de proditione, certius dicere non habeo: sed unius ejusdemque esse ambas, multis conjecturis adducor, ut credam. Idem enim in utraque studium eademque facultas, de quibus inquirere jam non est locus. Suspicio autem ambas ipsius esse Iphicratis: is enim vix fuit rebus bellicis eximius et dicendi facultate instructus haud contemnenda; dictio autem in utraque oratione admodum austerâ est, et rutilantis et non tam oratoriam solertiam quam militarem superbiam et arrogantiam præ se fert.

36.

Alius locus argumentationis demonstrativæ sumitur ex consideratione temporis rationum; sic Iphicrates in oratione

νον σκοπεῖν, ὃν ὡς Ἰφικράτης ἐν τῇ πρὸς Ἀρμόδιον
 « εἰ πρὶν ποιῆσαι ἡξίουν τῆς εἰκόνας τυχεῖν ἐάν
 « ποιήσω, ἔδοτε ἄν ποιήσαντι δ' ἄρ' οὐ δώσετε; μὴ
 « τοῖνον μέλλοντες μὲν ὑπισχυεσθε, παθόντες δ' ἀφαι-
 « ρεῖσθε. » Cf. Dionysius Hal. t. VI, p. 739.

37.

Idem ib. II, 23, p. 376 : Ἄλλος (τόπος τῶν δει-
 κτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐξ ὀρισμοῦ, ὅσον... καὶ ὡς
 Ἰφικράτης, ὅτι γενναϊότατος ὁ βέλτιστος. « Καὶ
 « γὰρ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτονος οὐδὲν πρότερον
 « ὑπῆρχε γενναῖον πρὶν γενναῖόν τι πράξει. » Καὶ ὅτι
 συγγενέστερος αὐτῶν. « Τὰ γοῦν ἔργα συγγενέστερά
 « ἔστι τὰ ἐμὰ τοῖς Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος ἢ τὰ
 « σά. »

Quae ap. Planudem in Rh. gr. t. V. p. 406, 10
 tamquam Iphicratis verba citantur, ea esse Isocra-
 tis (περὶ τοῦ ζεύγους § 25) monuit Saupprius.

38.

Idem ib. I, 7, p. 327: Ἐπεὶ δὲ τὸ χαλσπώτερον
 καὶ σπανιώτερον μῆζον, καὶ οἱ καιροὶ καὶ αἱ ἡλικίαι
 καὶ οἱ τόποι καὶ οἱ χρόνοι καὶ αἱ δυνάμεις ποιοῦσι με-
 γάλα... θθεν... καὶ ὁ Ἰφικράτης αὐτὸν ἐνεκωμιάζε
 λέγων ἐξ ὧν ὑπῆρξε ταῦτα. Cf. ib. c. 9. Τοιοῦτον δὲ
 τὸ τοῦ Ἰφικράτους ἐξ ὧν εἰς ὧν.

39.

Aristides or. 49 p. 518 ed. Dind. : Καὶ δὴ τὸν
 μὲν Σωκράτη, εἰ βούλει, παρήμι, τὸν δὲ Ἰφικράτη
 σκόπει, ἄνδρα οὐ μεθόριον ῥήτορος καὶ στρατηγοῦ, ἀλλ'
 ἀμφοτέρων ἐφικνούμενον. Ἄρ' οὖν διηλόες ποτ' αὐτοῦ
 τὴν ἀπολογίαν τὴν ὑπὲρ τῆς δωρεᾶς; καίτοι τίθει μὲν,
 εἰ βούλει, Λυσίου τὸν λόγον εἶναι, τίθει δ' Ἰφικράτους,

adversus Harmodium : « Si antequam haec gererem, sta-
 tuam mihi postulassem postquam ea gessissem, certe de-
 crevissetis; nunc, confectis rebus, eam denegatis? Nolite
 igitur committere, ut, quod facile polliciti essetis, quum
 a me beneficium exspectaretis, id nunc beneficio affecti
 denegatis. »

37.

Alius locus argumentorum demonstrativorum petitur ex
 definitione; ut in oratione Iphicratis, qui optimum esse
 generosissimum contendens ait : « Nam et Harmodio et
 Aristogitoni nihil prius generosum inerat, quam generosum
 aliquid perpetrassent. » Idem se illis conjunctionem esse
 dicens, « Coniunctiores certe, inquit, sunt res a me gestae
 rebus Harmodii et Aristogitonis, quam tuar. »

38.

Quoniam vero majus difficultis et rarius est, etiam op-
 portunitates et artes et loci et tempora et facultates
 magna faciunt. Unde etiam Iphicrates se ipsum encomio
 ornavit, dicens ex quibus existiterit haec (ex quam diverso
 rerum statu extiterit is, cujus ipse auctor fuerit).

Tale est etiam Iphicratis illud, « e qualibus in quales
 (res mutatae sint). »

39.

Sed Socratem, si vis, jam missum facio; at Iphicratem
 specta, virum non confinem rhetori et imperatori, sed
 utriusque laudem assecutum. An unquam perlegisti ejus
 pro donis ipsi datis orationem? Fac, sis, Lysiae eam, fac,

εἰ τοῦτο αἰρεῖ. Ἔστι τοῖνον οὐδὲν ὄβω τοῦ παντός ἀγῶ-
 νος ἐπιφανὲς ὡς τὸ φρόνημα, ὃ δὴ καὶ ποιεῖ κρείττω
 Λυσίου τῶν πολλῶν εἶναι τὸν λόγον. Λέγει γὰρ ἄλλα
 τα δὴ τοῖς Ἀθηναίοις οὐ τῆς σῆς ψυχῆς κατ' « εἰ,
 « φησὶν, ἑπτὰ ἑμῖν ἦσαν τοιοῦτοι στρατηγοὶ οἷος ἐγώ,
 « ἀόκητος ἄν ἦν ἡ Λακεδαιμῶν. » Καὶ μνησθεὶς Ἀρ-
 μοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οὗς Ἀθηναῖοι πρώτους
 ἀπάντων τῶν εὐεργετῶν ἦγον, ἢ παραλαβεῖν ἄν αὐτοὺς
 φησιν ἢ ὑπ' ἐκείνων παρακληθῆναι, εἰ κατ' ἐκείνους
 ἐγένετο. — « Καὶ ὑμεῖς μὲν, φησὶν, οἴεσθε, ὧ ἄνδρες
 « Ἀθηναῖοι, παρ' ἑμῶν ταῦτά μοι γράμματα καὶ τῆν
 « στήλην εἶναι τὸ σεμνόν, ἐμοὶ δὲ στήλην οὐρανομήκη
 « ἔστηκεν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ μαρτυροῦσα τὴν ἀρε-
 « τήν ». Εἰς τοσοῦτον δὲ ἀφικνεῖται τῆς κερρασίας,
 ὡς ἀμφοτέροις ἑαυτὸν ἀντεξέταζει τοῖς στρατηγοῖς,
 καὶ τοῖς τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς τῶν πολεμίων.

40.

Plutarchus Apophthegm. p. 187, B : Πρὸς δὲ
 Ἀρμόδιον, τὸν τοῦ παλαιοῦ Ἀρμόδιου ἀπόγονον, εἰς
 δυσγένειαν αὐτῶν λοιδορούμενον. ἔφη. « Τὸ μὲν ἐμὸν
 « ἀπ' ἐμοῦ γένος ἀρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. »
 Cf. Pseudoplutarchus περὶ εὐγενείας c. 21 et Arse-
 nius Violeti p. 308.

Stobæus Floril. LXXXVI, 15 : Ἰφικράτους Ἰφ-
 κράτης ὀνειδιζόμενος εἰς δυσγένειαν Ἐγὼ ἀρξω, εἶπαι,
 τοῦ γενέου.

Ulpian. ad Demosth. Mid. § 62 : Πρῶτος γὰρ
 Ἰφικράτης τιμῶν ἐτυχεν ὧν Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογί-
 των. Κόνωνος μὲν γὰρ πρώτου χαλκοῦς ἀνδριᾶς ἔσθη,
 ἀλλὰ τούτῳ μόνῳ ἐτιμήθη; Ἰφικράτης δὲ καὶ τὰς ἄλλας
 δωρεὰς τὰς ἐκείνους ψηφισθείσας ἔλαθεν, ὥστε καὶ τινα

si malis, ipsius esse Iphicratis. Nihil in tota hac actione
 tam est conspicuum quam animi superbia, qua etiam fit
 ut plurimis Lysianis haec oratio sit superior. Dicit enim
 tum alia Atheniensibus quas non tui sensus sunt, tum
 hocce : « Quodsi septem, inquit, vobis tales duces fuissent
 qualis ego, deserta esset Lacedaemon. » Idem Harmodii et
 Aristogitonis mentionem faciens, quos Athenienses inter
 eos, qui beneficiis ipsos affecerint, omnium primos esse
 censebant, hos aut ipsam sibi socios adjuncturum fuisse
 dicit aut illos se socium advocaturum fuisse, si eodem quo
 illi vixisset tempore. « Et vos quidem, inquit, o Athe-
 nienses, haec literas et haecce statuum mihi magnum
 aliquid esse creditis, at caelum tangens mihi stat in Pe-
 lonneso status meam testans virtutem. » Porro eo usque
 linguae libertas ei procedit, ut utriusque se et civium et
 hostium ducibus opponat.

40.

Harmodio, veteris illius Harmodii postero, generis igno-
 bilitatem probrose objicienti respondit Iphicrates : « Meum
 a me genus incipit, tuum in te desinit. »

Iphicrates generis ignobilitatem exprobranti dixit : « Ego
 mei generis sum principium. »

Primus Iphicrates eosdem quos Harmodius et Aristo-
 giton honores nactus est. Cononi quidem primum status
 posita est, sed hunc solum is honorem obtinuit; Iphicra-
 tes autem cetera quoque dona illis decreta accepit, adeo
 ut quidam ex Harmodii posteris oriundus actionem contra

τῶν ἀπ' Ἀρμодиῶν δικάσασθαι τῷ Ἴφικράτει περὶ τῶν δωρεῶν, ὡς ἀναξίως λαβόντι. Καὶ ἔστι Λυσίου λόγος εἰς Ἴφικράτην ἀναφορῆμος, ἔχων τὴν ἐπιγραφὴν περὶ τῶν αὐτοῦ δωρεῶν, ἐν ᾧ σαφῶς εἰς δυσγένειαν παρὰ τοῦ κατηγόρου φησὶν ὅτι· « Τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἀρχὴν τοῦ γυναικίσθαι λαμβάνει, τὸ δὲ σὸν μέχρι σοῦ τὴν δόξαν ἔστησεν. »

XIX. ΠΡΟΣ ΑΡΧΕΒΙΑΔΗΝ.

Cf. Meier. de lit. att. p. 498. Fortasse titulus hic erat : πρὸς Ἀρχεβιάδην συμβολαίου ἀπολογία. V. or. adversus Philocratem et Athenensium 13, p. 611, E (supra Lysiae fr. 1) : Λυσίας ἐν τοῖς τῶν συμβολαίων λόγοις.

41.

Dionysius De Isæo t. V, p. 601, 14 : Ὑποτίθεται δ' ἑκάτερος (Lysias et Isæus) ἰδιώτην ἄνδρα καὶ ἀπράγμονα καὶ νέον, παρὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσίν τε καὶ φύσιν ἠναγκασμένον ἐν δικαστηρίῳ λέγειν, ὃ μὲν Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρχεβιάδην λόγῳ τὸν τρόπον τοῦτον· « Ἐπειδὴ τάχιστα ἑλαχέ μοι ταύτην τὴν δίκην Ἀρχεβιάδης, ὃ ἄνδρες δικασταί, προσῆλθον αὐτῷ λέγων, ὅτι νόος καὶ ἀπειρος εἶην πραγμάτων καὶ οὐδὲν δεόμενος εἰσιναί εἰς δικαστήριον. » Ἐγὼ οὖν « σε ἀξιῶ μὴ εὐρημα ἠγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ παραλαβόντα τοὺς ἐμοὺς φίλους καὶ τοὺς σεαυτοῦ διηγῆσασθαι περὶ τοῦ χρέους ὅθεν γεγίνηται· « κἀν δόξης ἀληθῆ λέγειν ἐκαίνοις, οὐδὲν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ λαβῶν ἀπει τὰ σεαυτοῦ. Δίκαιος δὲ εἶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅπαντα, ἐπειδὴ « νεώτερός εἰμι τοῦ συμβολαίου, ἵνα ἀκούσαντες περὶ ὧν οὐκ ἴσμεν βουλευσώμεθα περὶ ὧν σὺ λέγεις, εἰάν « πως φανερόν γένηται, κότερον ἀδικῶς τῶν ἐμῶν ἐξείσαι ἢ δικαίως τὰ σεαυτοῦ ζητεῖς κομίσασθαι. » Ἐπειδὴ ἐμοῦ προκλαυμένου οὐδεπόποτ' ἠθέλησε συνελθεῖν οὐδέ λόγον περὶ ὧν ἐνεκάλει ποιήσασθαι οὐδέ

« δίκαιαν ἐπιτρέψαι, ἕως ἡμεῖς τὸν νόμον τὸν περὶ « τῶν διατιθητῶν ἴθεοι. » Cf. id. p. 604, 14.

Suidas v. ἀίσθεσι fragmentum affert ex oratione πρὸς Ἀρχεβιάδην, in quo Ἀρχεβιάδης (sic) memoratur. Fortasse igitur πρὸς Ἀρχεβιάδην ibi legendum est. V. fr. 12. Verba fragmenti ejusmodi sunt ut commode in nostra hac oratione locum habere potuerint.

XX. ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΝΟΝ.

42.

« Cum Lysias Thrasybuli sociorumque conatus summo studio adjuvisset, post reditum ille rogationem ad populum tulit, ut Lysiae civitas attica daretur. Populus decrevit, sed Archinus Thrasybulum accusavit, quod rogatio illa sine senatus consulto ad populum devenisset (ἀπροβούλευτος). Thrasybulo defendendo Lysias orationem composuit, sed Archinus vicit. Vide supra Archini fragmenta p. 166. Biographus mentionem hujus orationis et duodecimæ conjunxisse videtur, quod invenerat utramque orationem Lysiam ipsum oravisse. »

43.

Vitæ X oratt. p. 836, A : Ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ ὃ ἔπερ τοῦ ψηφίσματος ὃ ἐγράψατο Ἀρχίνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιελών, καὶ κατὰ τῶν τριάκοντα ἔτερος.

XXI. ΠΡΟΣ ΑΣΙΩΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΚΛΟΠΗΣ,

εἰ γνήσιος.

44.

Harpocratio : Ἀμφιγνοεῖν ἀντὶ τοῦ ἀγνοεῖν ἢ ἐνδοιάζειν περὶ τῆς γνώσεως, ὡς καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς, εἰ γνήσιος, ὃ λόγος.

Iphicratem, quippe qui dona ista non meruisset, institueret. Existat etiam Lysiae oratio Iphicrati attribui solita, quae inscribitur *de ipsius donis*, in qua accusatori qui ob generis ignobilitatem eum cavillatus erat, respondit : « Meum genus a me inlaesit, tuum vero in te gloriam suam sistit. »

XIX. ADVERSUS ARCHEBIADEM.

41.

Somit uterque (Lysias et Isæus) pro argumento hominem privatum, abhorrentem a negotiis, eumque juvenem et contra voluntatem et ingenium in judicio dicere coactum; et Lysias quidem in oratione contra Archebiadem ad hunc modum : « Quamprimum hanc mihi litem intendit Archebiades, judices, accessi ad eum dicens adolescentem me esse, rerum imperitum, minimeque prodire cupiens in judicium. Itaque te quaeso, ne juventutem meam lucri loco ponas, sed advocatis amicis et meis et tuis, unde creatum sit debitum, exponas. Et si visus illis fueris verum facere, non opus erit tibi litibus, sed, quae tua sunt auferes. Aequum est autem, ut nihil silentio praeteras, sed

dicas omnia, quoniam ego contractu illo junior sum, ut, auditis, quae ignoramus, consultemus super his, quae tu dices : si forte manifestum inde fiat, utrum injuste mea concupiscas, an juste tua recuperare coneris. » Haec me proponente nunquam voluit convenire, neque verbum facere de his, de quibus exoptulabat, neque arbitris rem committere, usquequum vos legem de arbitris posuissetis. »

XX. ADVERSUS ARCHINUM.

43.

Est etiam Lysiae oratio pro decreto, quod Archinus tanquam illegitimum impugnavit, ut civitatem Lysiae adimeret, et alia adversus triginta tyrannos.

XXI. ADVERSUS ASIONEM DE LIBRORUM FURTO,

si genuina oratio.

44.

Ἀμφιγνοεῖν, ignorare aut ambigere de cognitione, Lysias quoque dicit in oratione contra Asionem de furto librorum, modo genuina sit oratio.

XXII. ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΠΙΔΟΠΟΙΟΥ.

45.

Pollux VII, 155 : Ἀσπιδοποιός, ἀσπιδοπλέκτης, ἀσπιδοπλήγιον. Λυσία δὲ καὶ λόγος ὑπὲρ τοῦ ἀσπιδοποιοῦ.

Idem VII, 15 : Τῆς δὲ ἰσωνίας Λυσίας εἰρηκεν ἐν τῷ περὶ ἀσπιδοποιοῦ.

XXIII. ΠΡΟΣ ΑΣΠΙΔΟΔΩΡΟΝ ΠΕΡΙ ΟΙΚΙΑΣ.

46.

Harpocratio v. παρακαταβολή, p. 146, 20 : Ἐπι μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ ἐημόσιον ἀμφισθητήσεων δῆλον ἔστιν ὅτι τὸ ε' μέρος τοῦ ἀμφισθητουμένου κατατίθετο. Περὶ μὲν οὖν τῶν δημοσίων πολλαχού εἴρηται τῷ Λυσία, ὥσπερ ἐν τε τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀσπιδόωρον περὶ οἰκίας. Cf. Lysiae frg. 11.

XXIV. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΛΕΟΥΣ,

εἰ γνήσιος.

47.

Pollux VII, 200 : Εἰ δὲ Λυσία δ κατ' Αὐτοκλέους λόγος, ἐν ᾧ γέγραπται « ψηφοπακτιοῦσι τὸ δίκαιον, » εἴη ἂν καὶ ὁ ψηφοπακτικὸς ἐν τέχνῃ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἰρημέ τις τῶν νέων κωμωδῶν, Εὐδοξὸς ἐν Ναυκλήρῳ ὀράματι. Fortasse ψηφοπαικτιοῦσι et ψηφοπακτικῆς, quorum vestigia quaedam in codd. Pollucis exstant, scribendum esse censet Lobeck ad Phrynichum p. 241, monente Sauppio.

XXV. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΥΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ.

48.

Pollux VII, 44 : Λυσίας δὲ ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκράτους « μεταλλαζαμένη χιτῶνα. »

XXIII. PRO SCUTIFICO.

45.

Scutificus, scuta complicans, scuti contextura. Lysias etiam orationem pro scutifico scripsit.

Τῆς ἰσωνίας, pretii paris, dixit Lysias in oratione de scutifico.

XXII. ADVERSUS ASPODORUM DE DOMO.

46.

In controversiis quidem cum publico quintam pecuniam controversae partem deponi solitam fuisse manifestum est. De publicis ejusmodi causis multis locis dixit Lysias, ut in oratione adversus Alcibiadem de domo et in or. adversus Aspodorum de domo.

XXIV. CONTRA AUTOCLEM,

modo genuina sit oratio,

47.

Quodsi Lysias est illa contra Autoclem oratio, in qua scriptum est : ψηφοπακτιοῦσι τὸ δίκαιον, calculis ludenda jus fallunt, etiam ψηφοπακτικῆς, calcularius delusor, inter artes numerari possit; nomen hoc Eudoxus quidam novae comediae poeta in Naucloero fabula habet.

XXV. CONTRA AUTOCRATEM DE ADULTERIO.

48.

Lysias in oratione contra Autocratem : « permutata tunica. »

49

Idem IX, 56 : Καὶ συνθέντες δὲ τὴν μὲν ἐλεγον, ὥσπερ Ἡρόδοτος ἐν τῷ ε' βιβλίῳ δέ μινως· εἴρηκεν δὲ δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκράτους « Τετύχηκεν δέ μοι καὶ εἰκοσίμινως ἔρανος. »

50.

Phrynichus p. 353 ed. Lob. : « Τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ. » Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται. Ἐχρῆν δὲ οὕτω εἰπεῖν τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Cf. Bekk. Anecd. p. 82, 21 et 368, 3.

51.

Bekker Anecd. p. 110, 29 : Ὁψίζεσθαι. Λυσίας κατὰ Αὐτοκράτους μοιχείας « τοῖς θηλομοῖνοις ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐπιτιθέμενοι τὰ ἱμάτια ἀποδύονται. »

XXVI. ΥΠΕΡ ΑΧΙΛΛΕΪΔΟΥ ΦΟΝΟΥ.

« Oratio similis fuerit primæ. Ut Eratosthenes mæchum uxoris jure a se interfectum esse defendit, sic videtur Achillides mæchum sororis interfecisse. » SAUPEIUS.

52

Apsines in Rh. gr. ed. Walz. t. IX, p. 591, 22 : Κινήσει δὲ ἔλεον κἀν ὑποδεικνύωμεν τὸ πάθος τὸ συμβεβηκὸς περὶ τινος τῶν οἰκίων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τθνέωτος... Καὶ ὁ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλεΐδου τὸ πάθος τὸ τῆ ἀδελφῆ συμβάν αὐτοῦ (sc. ἐπέξεισι) λέγει γάρ, ὡς ἀκρατῆς λύπης γενηθεῖσα αὐτὴν ἀπέκτεινα.

53. 54.

Pollux IX, 50 : Λυσίας δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλεΐδου φόνου εἰρηκεν ἰπποστάσιον.

49.

Μνῶν, minam, etiam cum aliis vocabulis componebant; sic Herodotus in quinto libro (5, 77) dixit δέμινως, id est, nummus duas minas pretio æquans; Lysias vero contra Autocratem : « Obvenit mihi viginti minarum eranos. »

50.

Τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ, puerum qui cum comitabatur; hac syntaxi utitur Lysias in oratione contra Autocratem. Debebat vero ita dicere : τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ.

51.

Ὁψίζεσθαι, sero, sub vesperam aliquid facere. Lysias in oratione contra Autocratem de adulterio : « Sera vespera in viis versantibus insidiantur eosque pallis exuunt. »

XXVI. PRO ACHILLIDE DE CÆDE.

52.

Misericordia movebitur si indicaverimus calamitatem quam passi sint quidam ex necessariis ejus qui judicium subit vel qui mortuus est. Sic Lysias in oratione pro Achillide narrat quæ soror ejus passa sit; dicit enim merore victam se ipsam interfecisse.

53. 54.

Lysias in or. pro Achillide in cædis causa dixit ἰπποστάσιον, equile.

Idem IX, 154 : Ἀρκαῖ, ἑξαρκαῖ..., ἐπὶ τούτου τὸ ἐκ ποιεῖ εἶρηκεν ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλεΐδου φόνου Λυσίας.

XXVII. ΥΠΕΡ ΒΑΚΧΙΟΥ ΚΑΙ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ,
εἰ γνήσιος.

55.

Harpocratio : Κύπασσις· Λυσίας· ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος. Οἱ γλωσσογράφοι γιγνώσκον εἰδὸς φασὶν αὐτὸν εἶναι, τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικείου οἱ δὲ ἀνδρείου. Μένονται δ' αὐτοῦ Ἰπκωνάξ τε καὶ Ἐκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης, λέγων « Κίεσσι δὲ ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικούς », καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

56.

Idem : Πύγελα· Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου [καὶ Πυθαγόρου], εἰ γνήσιος. Πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα, ἣν Θεόπομπός φησιν ἐν ε' λαβεῖν τοῦνομα ἐπειδὴ τῶν μετ' Ἀγαμέμνονός τινες διὰ νόσον τὴν περὶ τὰς πυγὰς ἐνταῦθα κατέμειναν.

57.

Idem : Σκυθικαί· Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος· εἰδὸς τι ὑποδήματός εἰσιν εἰ Σκυθικαί. Καὶ Ἀλκαῖος ἐν η' « καὶ Σκυθικὰς ὑποδησάμενος. »

XXVIII. ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΥ ΦΟΝΟΥ.

« Hælscherus p. 147, Th. Bergkii de reliqu. com. att. p. 380, C. Scheibius in Iahn. annall. vol. 31, p. 377 et de ordine rerum Athenis ab optimatibus subverso p. 70 orationem ad delatorem pertinuisse putant, quem Lysias or. 12 § 48 commemorat, cum Athenas aliquando rediisset occisum. SAURPIUS.

Eodem sensu qua ἀρκαῖ, ἑξαρκαῖ (sufficit) dicitur, Lysias in oratione pro Achillide in cædis causa vocem ἐκποιεῖ usurpavit.

XXVII. PRO BACCHIA ET PYTHAGORA,
modo genuina sit oratio.

55.

Κύπασσις. Apud Lysiam in oratione pro Bacchio et Pythagora, si ei tribuenda. Glossographi τὸν κύπασσιν speciem esse tunicæ volunt, quidam muliebris, alii virilis. Meminit ejus Hipponax et Hecateus in Ambitu Europæ his verbis : *Cisti vero vestem gerunt cypasses persicas : et Aristophanes in Tegeniatis.*

56.

Pygela, cujus meminit Lysias in oratione pro Bacchio [et Pythagora], si modo germana sit, oppidum est Ionise, quod Theopompus libro sexto inde nomen habere dicit, quod ibi quidam Agamemnonis socii propter morbum nates infestantem substititere.

57.

Scythicæ, quoddam calcementi genus. Meminit ejus Lysias in or. pro Bacchio et Pythagora (modo genuina sit oratio), et Alcæus in octavo : « Et Scythicas subligati. »

58.

Harpocratio : Φηγοῦσιον· Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Βατράχου φόνου. Φηγοῦς δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος.

XXIX. ΠΡΟΣ ΒΟΩΤΟΝ,

εἰ γνήσιος.

59.

Idem : Ἀνάγειν τὸ μνηεῖν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, εἰ γνήσιος.

Βοιωτὸν] sic editiones ; Βοιωτούς A, Βοιωνα FO et cod. Cantabr. et Varinus ; Βίωνα B, Μίωνα C ; ... εἶναι· οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος DE et Suidas v. ἀνάγεισθαι ; Δίωνα legi voluit Maussacus, Μυλιωνα Meierus Att. Prozess p. 529 ; Βοίωνα veram esse lectionem suspicatur Saupprius.

XXX. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥΣ ΤΩΝ
ΒΟΩΝΟΣ ΠΑΙΔΩΝ.

60.

Idem : v. ἐπιτροπήν (1. ἐπιτρέπειν) : Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν Βοῶνος παιδῶν « ἐπιτρέψην » εἶπεν « ἀνδράσιν » ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπους κατέστησεν. Cf. Suidas v. ἐπιτρέπειν.

XXXI. ΠΡΟΣ ΓΛΑΥΚΩΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΗΡΟΥ.

Ad unam eandemque orationem pertinere quæ fr. 61-63 leguntur, probabiliter statuit Taylorus.

61.

Suidas : Προῦκειτο καὶ προῦθεντο· ἐπὶ τῶν τετελευτηκότων χρῶνται τῇ λέξει οἱ ῥήτορες, τῶν πρὸ τοῦ τετάφθαι καμμένων ἐπὶ τῆς οἰκίας παρόντων τῶν οἰκείων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα· « Καὶ μὲν « δὴ οὐδὲ τοῦτο ἂν ἔχοι Γλαύκων εἰπεῖν ἢ ἄλλος τις τῶν

XXVIII. DE BATRACHI CÆDE.

58.

Phegusius, civis Pheguntis, quæ est Erechtheidis tribus pagus. Lysias in oratione de Batrachl cæde.

XXIX. ADVERSUS BŒOTUM (BŒONEM?),

si genuina oratio.

59.

Ἀνάγειν, indicare venditorem et ad illum mittere. Lysias contra Bœotum (Bœonem?), si germana oratio.

XXX. ADVERSUS TUTORES LIBERORUM BOONIS.

60.

Lysias in oratione adversus tutores liberorum Boonis dixit ἐπέψην ἀνδράσιν, *viris commisit*, pro ἐπιτρόπους κατέστησεν, tutores constituit.

XXXI. ADVERSUS GLAUCONEM DE DICŒOGENIS
HEREDITATE.

61.

Προῦκειτο et προῦθεντο. Oratores his vocibus utuntur, quum de mortuis verba faciunt, qui, antequam sepeliantur, domi jacent præsentibus propinquis. Lysias in oratione adversus Glauconem : « Et ne hoc quidem dicere possit Glauco vel aliquis alius Dicæogenis cognatorum, eos,

« Δικαιογένοους συγγενῶν, ὥς ὅτε μὲν προὔκειτο ὄκνου
 « καὶ ἤσχοντο λόγους περὶ αὐτοῦ ποιῆσαι, ἔξανε-
 « χθέντος δὲ ἢ περὶ τῶν χρημάτων τινὰ μείλιαν ἔχετε ἢ
 « τὰς θυγατέρας ἀξιοῦτε διατίθεσθαι; » In postremis
 Saupprius scripsit ἔχετε... ἤξιοῦτε; idem leg.
 suspicatur: τῶν θυγατέρων ἤξιοῦτε ἐπιδικάσασθαι.

62.

Idem: Τέως οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἢ κάλει.
 Καὶ [Λυσίας] ἐν τῇ ἀπολογία τῆς δωροδοκίας (§ 19).
 « δέομαι ὑμῶν τὴν αὐτὴν γνώμην περὶ ἐμοῦ ἔχειν καὶ
 ἐν τῷ τέως. » Καὶ ἐν τῷ πρώτῳ (ἢ ἐν τῷ πρὸς Γλαύ-
 κωνα Saupp.) περὶ τοῦ Δικαιογένοους κλήρου. « Δικαιο-
 γίνης δὲ τέως μὲν ὄκει παρ' ἡμῖν, δοκιμασθεὶς δὲ
 ἔγρημε. »

63.

Harpocratio: Ἡλιαία καὶ ἡλιασίς· ἡλιαία
 μὲν ἔστι τὸ μέγιστον δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν, ἐν ᾧ
 τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο χιλίων δικαστῶν
 ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων συνιόντων. Συνήσαν δὲ
 οἱ μὲν χιλιοὶ ἐκ δυῶν δικαστηρίων, οἱ δὲ χιλιοὶ πεντα-
 κόσιοι ἐκ τριῶν. Ἡλιαζεσθαι δὲ καὶ ἡλιασίς ἔστι τὸ
 ἐν ἡλιαίᾳ δικάζειν. Λυσίας ἐν μὲν τῷ πρὸς Γλαύ-
 κωνα τὴν ἡλιαίαν πολλάκις ὀνομάζει, ἐν δὲ τῷ κατὰ
 Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, τῷ ἡλιαζεσθαι ἐγρήσατο.

XXII. ΥΠΕΡ ΔΕΞΙΟΥ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ.

64—66.

Dexius libertus crimine impietatis in manumis-
 sorem accusatus se hac oratione defendit.

Harpocratio: Στρομβιχίδης· Λυσίας ἐν τῷ
 ὑπὲρ Δεξιῶ ἀποστασίου ὄνομα κύριον.

Bekker Anecd. p. 129, 15: Αἰπολῶ· δοτικῆ.
 Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ Δεξιῶ ἀπολογία: « καθίστησιν
 αὐτὸν ἐπὶ τὰς αἰγὰς καὶ ἡπόλει αὐταῖς. »

Ib. ib. p. 129, 18: Ἀντιδικῶ· δοτικῆ. Λυσίας
 ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ: « ἐγρῆν τὸν Κλειτοφῶντα καὶ τοὺς
 ἀντιδικοῦντας αὐτῷ. »

quum defuncti cadaver propositum esset, noluisse et eru-
 buissae verba de eo facere; elato vero cadavere num aut de
 pecunia mentionem aliquam fecisset, aut filias coram ar-
 bitris disceptare sinisset?

62.

Lysias in oratione prima de hereditate: « Dicægenes vero
 ante quidem habitavit apud nos, in virorum vero nume-
 rum relatus uxorem duxit. »

63.

Ἡλιαία maximum erat Athenis tribunal in quo publica
 negotia a mille vel mille et quingentis iudicibus coactis
 dijudicabantur. Ac mille quidem e duobus judiciis, mille
 et quingenti autem e tribus conveniebant. Ἡλιαζεσθαι est
 in Heliæa iudicare, et ἡλιασίς iudicandi munus. Lysias
 in oratione adversus Glaucanem τὴν Ἡλιαίαν subinde me-
 morat, ac verbo ἡλιαζεσθαι usus est in ea quam scripsit
 contra Philonidem, si modo legitima sit oratio.

XXXIII. ΚΑΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΥ,

εἰ γνήσιος.

« Ego primus hanc orationem Lysiae sive vero
 sive personato vindico. Nam quod nunc legitur
 apud Harpocratem nomen Lycurgi ferri non
 potest, quanquam nec G. Kiesslingius (de fragm.
 Lycurgi p. 109) nec nos ipsi (ad Lycurgum p.
 163) de eius veritate dubitavimus. Syndici illi, quos
 cum patronis legum abrogandarum et oratoribus
 ob delicta publica persequenda creatis confude-
 runt S. Petitus legg. att. 3. 2, 31, P. Wesselingius
 ad h. l. p. 337, H. Valesius ad Harpocr. p. 393
 lips., fortasse etiam A. Bæckhius œcon. publ.
 Ath. 1, p. 170 not., magistratus fuerunt optima-
 tum dominatione eversa extra ordinem constituti,
 cum illis temporibus fieri non posset, quin de
 bonis publicatis publicandisve inter rem publi-
 cam et homines privatos sæpissime ageretur: cf.
 M. Meier. de bonis damn. p. 214 sq. 222 sq. et
 de lit. att. p. 110 sqq., Schœm. de com. p. 316,
 C. F. Hermannus antiqu. publ. Græc. §. 151, 5,
 C. Scheibius de rerum ordine ab optimatibus
 turbato, p. 143 sqq. Lysias eos haud raro com-
 memorat, or. 16 §. 7, 17 §. 10, 18 §. 26, 19 §. 32,
 præter eum hoc Isæi loco, quem Harpocratio
 servavit, excepto nemo. Lycurgus vero de ho-
 mine tum vivo dicere nullo modo potuit, eum ad
 syndicos multa detulisse. Quare Lysiae hæc verba
 reddidi: Lysiae enim et Lycurgi nomina haud raro
 commutantur. Locum Lysiae simillimum, or. 13
 § 65, jam H. Valesius adscripsit. » SAUPPIUS.

67.

Harpocratio: Σύνδικος. Ἰσαίος ἐν τῷ κατ'
 Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους φησὶν: « οἱ μετὰ τὰ ἐν
 Πειραιῶς, [ὧς] ἐγὼ ἀκούω, σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οἷς
 τὰ δημευόμενα ἀπεφέρετο. » Καὶ Λυσίας (Λυκούργος
 codd.) ἐν τῷ κατὰ Δεξιππου, εἰ γνήσιος: « καὶ πῶ

XXXII. PRO DEXIO DE VIOLATO PATROCINIO.

64-66.

Strombichides, nomen proprium, apud Lysiam in or.
 pro Dexio de violato patrocinio.

Lysias in or. pro Dexio de violato patrocinio: « Præfeci
 eum capris et pastor iis erat. »

Lysias in eadem oratione: « Oportebat Clitophontem et
 contra eum litigantes. »

XXXIII. CONTRA DEXIPPUM,

modo genuina sit oratio.

67.

Σύνδικος. Isæus in oratione contra Elpagoram et Demo-
 phanem: « Qui post reditum e Piræeo, ut ego audio,
 syndici erant, ad quos causæ de bonis civium publicatis
 referabantur. » Porro Lysias in oratione contra Dexippum,
 modo genuina sit, dicit: « Et ubinam alias strenuus est
 hicce? apud thesmothetas libello accusatorias deposens,
 apud syndicos designationes instituens bonorum (quæ aut

ἐτέρωθι ἀνδραῖός ἐστιν οὗτος; πρὸς τοῖς θεσμοθέταις γραφὰς γραφόμενος, πρὸς τοῖς συνδίκους ἀπογραφὰς ἀπογράφων. » Μήποτε ὡν ἀρχὴ τις ἦν καθισταμένη μετὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς κάθοδον.

XXXIV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ,

εἰ γνήσιος.
68.

Harpocratio : Ἐλεοκόπων. Λυσίας ἐν τῷ (τῷ ἰ' codd.) κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. « Πέντε μῆσι μετὰ τῶν Ἐλεοκόπων διατρώμενος. » Ἐλεοκόπους λέγουσι ἂν ὁ ῥήτωρ τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου, ὡς τὸ « ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον » παρ' Ὀμήρου. Μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεόν, ὅπερ ἐστὶ σκευὸς ξύλινον, γεγέννηται τούνομα. Cf. Etym. Magn. p. 326, 44.

69.

Idem : Καρποῦ δίκην. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος. « Εἰ γὰρ τι ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μειρακίῳ καὶ τῶν σῶν τι ἔχει, δικάσαι αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους, εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ, εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου, ὥσπερ οὗτος σοὶ νῦν ἐπιτροπῆς δικάζεται. »

70.

Idem : Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι τὸ εἰς ἄνδρα ἐγγραφῆναι, καὶ ἀδοκίμαστος ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος.

71.

Idem : Αἰδέσασθαι ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι

publicanda essent aut publicata a privatis possiderentur). » Fortasse igitur Syndici erant magistratus post reditum e Piraeo institutus.

XXXIV. CONTRA DEMOSTHENEM DE TUTELA, modo genuina sit oratio.

68.

Ἐλεοκόπων. Lysias in oratione adversus Demosthenem, de tutela : « Menses quinque μετὰ τῶν Ἐλεοκόπων versatus. » Ἐλεοκόπους dicere videtur orator τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, littera ε interjecta : ut apud Homerum (Il. 2, 776) ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, *aristumque palustre*. Sed videndum no forte nomen hoc deductum sit ab ἐλεόν (*mensa culinaria*), quod est vas ligneum.

69.

Καρποῦ δίκην, de fructus actio. Lysias in oratione contra Demosthenem de tutela, si modo legitima sit : « Si quid objicias huic pæro, et tuarum rerum aliquam possidet, actionem intende ex legibus : si de agro litigas, καρποῦ ; si de demo, ἐνοικίου ; quemadmodum iste nunc tibi de tutela actionem intendit. »

70.

Δοκιμασθῆναι dicitur in album virorum inscriptum esse, et ἀδοκίμαστος, in album virorum nondum relatus, apud Lysiam in oratione contra Demosthenem de tutela, si modo germana sit.

Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπίθην. Ἐν δὲ τῷ κατ' Ἀριστοκράτους οὗτος ἀντὶ τοῦ ἐξιδάσασθαι καὶ πείσαι. Cf. Bekk. Anecd. p. 354, 33.

72.

Idem : Ἐπισίτια τὰ εἰς τροφήν καὶ εἰς τὸ σιταῖσθαι δίδδμενα. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. Ταῦτα δὲ ἐνότιζε ἐκάλεον καὶ σιτίον.

73.

Idem : Μειαγωγῆσαι δὲ ἐστὶ τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτοροι τὸ μείον, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. Cf. Isai or. πρὸς Στρατοκλέα fragmenta.

XXXV. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΗΡΟΥ.

74.

Priscianus XVIII, c. 25, p. 230 Kr. : Attici θέν ἐλθῆ *de futuro dicunt*. Isæus etiam *de præterito* : ὅταν ἔλθω, εἰώθει παρ' ἐμοὶ κατὰγεσθαι. *et iterum* ὅταν ἔλθω, παρ' ἐμῶν κατηγόμην. *Antiquiores tamen* ὅτε ἔλθοι *de præterito dicunt*. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους κλήρου. « Διογένη δὲ οἰκίῳ « τὰ πάντων ἀνθρώπων ἐγρώμεθα, καὶ ἕως γε ἑγὶ « αἰνεύ, ἐξ ἀγροῦ ὅποτε ἔλθοι, παρ' ἡμῖν διητᾶτο. »

75.

Idem XVIII, c. 25, p. 210 : Virgilius in primo *Aeneidos* (v. 47) : « *una cum gente tot annos bella gero.* » *Et tot annis dicitur* ἔτη γενοῦς τσαῦτα καὶ ἔτων τσαῦνδε. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους [κλήρου] : « Ἦν γὰρ αὐτῇ υἱὸς ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἑτῶν γενοῦς ἑκατάδεκα. »

71.

Αἰδέσασθαι, *a persuasa sententia in diversam traduci*, Lysias in oratione contra Demosthenem de tutela, si modo genuina sit, et Demosthenes in oratione adversus Nausimachum et Xenopithem. In oratione vero quæ est contra Aristocratem, Demosthenes hanc vocem adhibet pro *placare, suaders*.

72.

Ἐπισίτια, quæ ad cibum victumque præbentur. Lysias in oratione contra Demosthenem de tutela. Eadem interdum etiam σιτίον appellabant.

73.

Μειαγωγῆσαι est curislibus hostiam exhibere, teste Lysia in oratione adversus Demosthenem de tutela.

XXXV. DE DIOGENIS HEREDITATE.

74.

Lysias in oratione de Diogenis hereditate : « Diogenes omnium hominum mihi familiaritate junctissimus erat, et dum sanus erat, quotiescunque ex agro veniebat, apud me degere solebat. »

75.

Lysias in oratione de Diogenis hereditate : « Erat ei ex priorie marito filius annos natus sedecim. »

76.

Harpocrates : Δέκα καὶ δεκαδοῦχος. Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλιμάχον παραγραφῇ· « ἤρχον μὲν γὰρ οἱ ἰ' οἱ μετὰ τοὺς λ' καταστάνας. » Περὶ τῶν μετὰ τὴν καταλυσιν τῶν λ' Ἀθήνησι χειροτονηθέντων ἀνδρῶν ἰ' καὶ τῶν ἐξῆς εἴρηκεν Ἀνδροτίων ἐν τῇ γ'· ἐκαλεῖτο μάλιστα τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δῆλον ποιεῖ Ἀσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογέουσι κλήρου. Cf. Etym. Magn. p. 254, 18.

77.

Idem : Μόλις. Ἀσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογέουσι [κλήρου] φησὶ· « Μόλις δὲ τῶν ἰ' τῶν ἐν Πειραιαί. » Οἱ δ' ἄρα κατὰ τοὺς λ' δέκα ἀνδρες ἤρχον ἐν Πειραιαί, ὧν εἷς ἦν δὲ Μόλις, ὡς Ἀνδροτίων ἐν γ' Ἀτθίδος.

XXXVI. ΠΡΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΝ ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΟΥ.

78.

Bekker. Anecd. p. 145, 8 : Ἐπιδικάζομαι· γενικῆ... Ἀσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην περὶ χωρίου· « ἄρα οὐδ' ἀπράγμων εἶναι δοκεῖ ὑμῖν Διογένης, δεξιδικάζεται μὲν τῶν κλήρων ;

Idem p. 120, 14 : Ἀμφισβητῶ· γενικῆ.... Ἀσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην περὶ χωρίου· « ἀμφισβητεῖν δὲ τοῖς ὄρφανοῖς ὧν αὐτοῖς οἱ πατέρες κατελιπον. » Bekkerus hæc prioribus jungit legendo ἀμφισβητεῖ.

79.

Harpocrates : Ἐπιτιμητάς. Οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοι τι τιμῆται ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ τοῖς ἐξῆς ἔτισι τὰ αὐτὰ τιμώμενοι ἐπιτιμηταί· Ἀσίας ἐν τῷ κατὰ Διογέουσι.

80.

Idem : Σθένελος· Ἀσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην.

76.

Isocrates in exceptione contra Callimachum : « Rerum enim potiebantur viri decem, qui post triginta tyrannos constituti fuerant. » Ceterum de decem viris qui Athenis creati fuerunt, quum abrogatum viris triginta esset imperium, et de illis qui sequuti sunt, dixit Androtion libro tertio. Horum autem decem magistratum quisque δεκαδοῦχος vocabatur, ut Lysias declarat in oratione de hereditate Diogenis.

77.

Lysias oratione de hereditate Diogenis inquit : « Molpis unus ex decem illis qui in Piræo erant. » Post triginta utique tyrannos decemviri in Piræo rebus præferunt, quorum unus fuit Molpis, ut Androtion refert libro Attidicis tertio.

XXXVI. ADVERSUS DIOGENEM DE FUNDO.

78.

Lysias in oratione adversus Diogenem de fundo : « Num igitur nemini negotium facessere vobis videtur Diogenes, qui iudicio hereditates petit et cum orbis litigat de bonis quæ parentes illis reliquerunt? »

79.

Qui primo loco quidpiam æstimabant, τιμηταί vocabantur : at qui eodem annis sequentibus æstimabant, ἐπιτιμηταί. Lysias in oratione contra Diogenem.

Kal ἐν ταῖς Διδασκαλίαις εὐρίσκειται ὁ Σθένελος τραγωδίας ποιητής. Ἐκωμῶσαι δὲ αὐτὸν ὁ τοὺς (Πλάτωνος) Λάκωνας γράφας ὡς τὰλλότρια ἐπη σφετερισόμενον. Cf. Fr. Com. p. 232 ed. Didot.

XXXVII. ΠΡΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΝ ΥΠΕΡ ΜΙΣΘΟΥ ΣΕΩΣ ΟΙΚΟΥ,

εἰ γνήσιος.

« Etiam hunc Harpocratonis locum A. Westermannus et Hælscherus ad or. 36 pertinere putant. Sed cum perὶ μισθώσεως οἴκου tantum in tutorem ageretur, qui domo vel agro pupilli non locato rei ejus familiari parum consulisset (cf. Meier. de lite att. p. 294, 450), non video quomodo hæc actio etiam χωρίου dici potuerit. Accedit, quod hic Harpocrates ei γνήσιος addit, locis ceteris omittit. Tutius igitur est hanc orationem pro diversa habere a priore. » SAURPIUS.

81.

Harpocrates : Ἀποτιμηταί καὶ ἀποτιμήματα καὶ ἀποτιμῆν καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. Οἱ μισθούμενοι τοὺς τῶν ὄρφανῶν οἴκους παρὰ τοῦ ἀρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· εἶδει δὲ τὸν ἀρχοντα ἐκπέμπειν τινὰς τιμησομένους τὰ ἐνέχυρα. Τὰ μὲν οὖν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμώμενα ἐλέγοντο ἀποτιμήματα, οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τῷ ἀποτιμῆσθαι ἀποτιμηταί, τὸ δὲ πρῶτον ἀποτιμῆν· εἰώθεσαν δὲ καὶ (οἱ) τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένη προῖκα ἐπιδίδοιεν οἱ προσήκοντες, αἰτῆν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικῆς εἶχον, οἷον οἰκίαν ἢ χωρίον. Ἐλέγτο δὲ ὁ μὲν δούλος τὸ ἀποτιμήματα ἐνεργητικῶς ἀποτιμῆν, ὁ δὲ λαῶν ἀποτιμῆσθαι. Ὁ δ' αὐτοῦ λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ὀνήτορος β' καὶ

80.

Sthenelus, apud Lysiam in oratione contra Diogenem. In Didascalis quoque reperitur Sthenelus, tragediarum poeta, quem Laconum scriptor (Plato) exagitat, quod aliorum poetarum versus sibi vindicavit.

XXXVII. ADVERSUS DIOGENEM DE DOMUS LOCATIONE,

si genuina oratio.

81.

Qui domus pupillorum ab archonte conducebant, pignora conductionis dabant. Oportebat autem archontem mittere qui pignora æstimarent. Et pignora quidem ea lege accepta, vocabantur ἀποτιμήματα : missi ad æstimata accipiendum, ἀποτιμηταί : res ipsa ἀποτιμῆν. Soliti etiam fuere veteres, quum mulieri nubenti dotem dabant propinqui, a viro quoddam quasi pignus dote dignum petere, veluti domum aut fundum. Ille autem qui pignus tradebat, ἀποτιμῆν active dicebatur ; at qui accipiebat, passivè ἀποτιμῆσθαι. Eadem est in aliis debitis ratio. Demosthenes in secunda contra Onetorem et Lysias in oratione adversus Diogenem de locatione domus, modo genuina sit oratio.

Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου, εἰ γνήσιος.

XXXVIII. KATA ΔΙΟΔΟΤΟΥ.

82.

Harpocratio : Αὔλια· Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Διοδότου, καὶ Ἀβχίνης κατὰ Κτησιφώντος· ἦτοι ἀντὶ τοῦ ἐπαύλεις, ἢ ἀντὶ τοῦ μικρὰς αὐλάς. Cf. Bekk. Anecd. p. 463, 16.

XXXIX. ΠΡΟΣ ΔΙΟΚΛΕΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΗΤΩΡΩΝ ΝΟΜΟΥ.

« Cum quis legem, quæ vel ad δοκιμασίαν τῶν ῥητόρων vel ad γραφὴν παρανόμων contra oratores instituendam pertineret, abrogari vellet, hæc oratio defendendæ legi antiquæ coram nomothetis videtur habita esse. Cf. Schœmannus de comitiis Ath. p. 258 sq. » SAURPIUS.

83.

Theo Progymn. c. 2, p. 166, 8, ed. Walz : Εὐπορήσομεν δὲ καὶ νόμον ἀνασκευῆς πολλαχοῦ μὲν παρὰ πλείστοις τῶν ῥητόρων, ἐντελέστατα δὲ παρὰ Δημοσθένει ἐν τε τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀριστοκράτους καὶ πρὸς Λεπτίνην· κατασκευῶν δὲ παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ Λυσίαν ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου.

84.

Harpocratio : Ἐάν τις γραψάμενος μὴ μεταλάβῃ τὸ εἶ μέρος τῶν ψήφων, ὀφθαλμικῶς χιλίας καὶ πρόσεστιν ἀτιμία τις. Λυσίας ἐν τῷ [ὑπὲρ τοῦ] κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου διελαχται περὶ τούτων καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ τῶν νόμων. Cf. schol. Demosth. ad or. cont. Androt. § 3.

XXXVIII. CONTRA DIODOTUM.

82.

Αὔλια, apud Lysiam in or. adversus Diodotum et apud Eschinem in or. contra Ctesiphontem, vel pro ἐπαύλεις vel pro μικρὰς αὐλάς dicitur.

XXXIX. ADVERSUS DIOCLEM PRO LEGE CONTRA ORATORES.

83.

Suppetant nobis tum destructiones legum multis locis apud plerosque oratores, præcipue autem apud Demosthenem in orationibus contra Timocratem et Aristocratem et adversus Leptinem; tum adstruções legum et apud alios et apud Lysiam in oratione adversus Dioclem pro lege contra oratores.

84.

Si in criminis publici causa accusator quintam suffragiorum partem non tulerit, mille drachmas debet et quodammodo infamis est. Exposuerunt de his Lysias in oratione pro lege contra oratores lata et Theophrastus in libris de legibus.

(XXXIX b. CONTRA DIOCLEM DE CONTUMELIA.)

85.

Lysias (deb. Isæus) in oratione contra Dioclem de con-

XXXIX. b. KATA ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΥΒΡΕΩΣ.

(85.)

Bekker. Anecd. p. 173, 26 : Συντυγχάνω δοτικῇ. Λυσίας (1. Ἰσαῖος) ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως· « Ὁ ἀδελφὸς δ' ἐμὸς καὶ Κτήσιον, οἰκτιρὸς ὦν ἡμῖν, συντυγχάνουσι τῷ Ἐρμῶνι ἐς Βόθυον (ἐν βοθύνοις codd.) ἀπιόντι » Pro Lysia citandus erat Isæus, cujus v. orat. VIII.

XL. ΥΠΕΡ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΟΥ.

86.

Pollux VII, 17 : Τοῦ δὲ ἀλείπτου οἴα ὄντος ἐν χρήσει ἀλείπτριαν εἰρήκασιν οἱ μέσοι κομητικοὶ καὶ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Διοφάντου περὶ χωρίου. Ἄμφιδος καὶ δρᾶμά ἐστιν Ἀλείπτρια. V. Casaubon. ad Athenæum III, p. 236; Meineke Com. gr. t. I, p. 393 et 405.

XLI. ΠΡΟΣ ΔΙΟΧΑΡΗ,

εἰ γνήσιος.

87.

Harpocratio : Μεταλλεῖς· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, εἰ γνήσιος. Οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ὀνομάζονται. Ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα Φερεκράτους Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικόμαχόν φησι πεποιημέναι Ἐρατοσθένους ἐν ζ' περὶ τῆς ἀρχαίας κομφοδίας.

XLII. ΠΡΟΣ ΔΙΩΝΑ.

88.

Harpocratio : Φάσκολον· πῆρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Δίωνα, Ἄριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσας.

tumelia : « Frater meus et ego et Cteson familiaris noster obviam facti sumus Hermoni in Bothynum (locum visæ Sacræ) abeuntī. »

XL. PRO DIOPHANTO DE FUNDO.

86.

Quum ἀλείπτης non in usu esset, ἀλείπτριαν dixerunt mediæ comedias poetæ et Lysias in or. pro Diophanto de fundo. Etiam Amphidis fabula quæ Ἀλείπτρια inscribitur, exstat.

XLI. ADVERSUS DIOCHAREM.

modo genuina sit oratio.

87.

Μεταλλεῖς, Lysias in oratione adversus Diocharem, modo sit genuina. Qui circa metalla et fodinas versantur, μεταλλεῖς dicuntur. Est etiam Pherocratis fabula Μεταλλεῖς, quam fecisse Nicomachum auctor est Eratosthenes in septimo de antiqua comœdia.

XLII. ADVERSUS DIONEM.

88.

Φάσκολον, pera quædam hoc nomine ab oratoribus vocabatur. Lysias in or. adversus Dionem; Aristophanes Thesmophoriazousis.

XLIII. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΓΓΥΘΗΚΗΣ.

« Actor Lysimeni cælatori incitegam reficiendam tradiderat. Lysimenes non tantum incitegam aliam reddiderat, sed etiam contumelias actori dixerat. Magis hanc ob causam, quam ob incitegam ipsam actor Lysimeni crimen furti intendit. Cf. C. Scheibius in act. soc. gr. lips. 2 p. 97. » S.

89.

Harpocratio : Ἐγγυθήκη· φέρεται τις λόγος ὡς Λυσίου ἐπιγραφόμενος περὶ τῆς ἐγγυθήκης. Εἴη δ' ἂν σκευδὸς τι πρὸς τὸ κρατήρας ἢ λέβητας ἢ τι τοῦτον οὐκ ἀλλότριον ἐπικαίσθαι ἐπιτήθειον, ὡς Καλλιξένος τε ἐν δ' περὶ Ἀλεξανδρείας ὑποσημαίνει καὶ Δαίμαχος ὁ Πλαταιεὺς ἐν β' περὶ Ἰνδικῆς.

89. a.

Athenæus V, p. 209, F : Καὶ ἐπεὶ τὸν καλὸν Οὐλιανὸν οἶδα πάλιν προβαλοῦντα ἡμῖν, τίς αὐτῆ ἢ παρὰ τῷ Καλλιξένῳ ἐγγυθήκη, φαμέν αὐτῷ ὅτι καὶ λόγος τις εἰς Λυσίαν ἀναφέρεται τὸν βήτορα περὶ ἐγγυθήκης ἐπιγραφόμενος, οὗ ἡ ἀρχή· « Εἰ μὲν δίκαιον ἔλεγεν ἢ μετρίον, ἀνδρὸς δικασταί, Λυσιμένης. » Ἐν δ' προελθῶν φησιν· « Οὐκ ἂν ἐσπούδαζον περὶ αὐτῆς τῆς ἐγγυθήκης » δικαιολογεῖσθαι, ἢ οὐκ ἐστὶν ἄξις τριάκοντα δραχμῶν. » « Ὅτι δὲ γαλκῆ ἦν ἢ ἐγγυθήκη ἐξῆς φησι· « Πέρουσι δὲ ἐπισκευάσαι αὐτὴν βουλόμενος ἐξέδωκα » εἰς τι γαλκίον. » Ἔστι γὰρ συνθετὴ καὶ Σατύρων « ἔχει πρόσωπα καὶ βουκεφάλια. * * * ἄλλο ἐστὶ μέγεθος τὸ αὐτό. Ὅ γὰρ αὐτὸς τεχνίτης πολλὰ σκεύη « ταῦτά καὶ θμοια ἐργάζεται. » Ἐν τούτοις ὁ Λυσίας εἰπὼν ὅτι καὶ γαλκῆ ἦν ἢ ἐγγυθήκη, σαφῶς παρίστησιν, ὡς καὶ ὁ Καλλιξένος εἶρηκε, λεβήτων αὐτὰς ὑποθήματα εἶναι.

XLIII. DE INCITEGA.

Ἐγγυθήκη, *incitega*, *repositorium*. Fertur quædam oratio sub Lysias nomine, inscripta περὶ τῆς ἐγγυθήκης. Vas fuit idoneum ad recipiendos crateras, lebetes, aut aliquid hujusmodi quod commode imponi possit, ut Callixenus inquit libro quarto de Alexandria, et Daimachus Platæensis libro secundo Indicorum.

89. a.

Sed quoniam scio, optimum virum Ulpianum rursus adorturum nos, quærentem quænam sit ista apud Callixenum ἐγγυθήκη, dicimus ei, esse etiam orationem quandam, quæ Lysias oratori tribuitur περὶ ἐγγυθήκης inscriptam; cujus hoc exordium : « Si quid, quod æquum esset, aut moderatum, iudices, dixisset Lysimenes. » Tum in progressu orationis ait : « Nec vero disceptare de hac incitega laborassem, quam non triginta drachmis æstimo. » Deinde vero, æneam fuisse incitegam significat, quum ait : « Superiori anno quum refici eam vellem, in ærariam quampiam officinam reficiendam dedi : nec enim nuda et simplex est, sed satyrorum vultibus et bubulis capitulis ornata. [Erat tibi] etiam aliud vas, pari magnitudine : nam idem artifex multa ejusdem modi vasa et similia fabricatur. » His verbis postquam dixit Lysias æneam esse inci-

XLIV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ.

« De tributis illis extraordinariis cf. C. F. Hermannus Antiqu. publ. § 162. De litibus quæ de iis oriri potuerint, exponit M. Meierus de lit. att. p. 108 et 113. » SAURPUS.

90.

Harpocratio : Ἐπιγραφῆας τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τῷ γραφεῖν ὀκόσον ὀφείλουσιν εἰσφέρειν εἰς τὸ δῆμόσιον· Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς εἰσφορᾶς.

XLV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΓΕΝΟΥΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.

« Epigeni trierarchia obtigerat. Quanquam ægrotabat, tamen ipse navem conscendit, cum numeratum non haberet, quo vicarii operam conduceret. Fortasse Epigenes in hac ipsa trierarchia mortuus erat. » S.

91.

Suidas : Ἀνάργυρος· ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἰκανὴ οὐσία ἐξ ἑτέρων κτημάτων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης· « Ἐπειδὴ « τοῖνον Ἐπιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠναγκαζέτο, « ἀνάργυρος ὢν καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατῶν· « των. » Cf. Bekk. Anecd. p. 216, 9.

XLVI. ΚΑΤΑ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣ.

92.

Bekker. Anecd. p. 103, 11 : Καταδιώξει Λυσίας κατὰ Ἐπικράτους.

XLVI. b. ΠΕΡ ΤΟΥ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Harpocratio : Αὐθέντης· Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους. Ἐν τῷ πρὸς Ἰσοδήμον ἰδίως ἐπίξεν ἐπὶ τῶν λ', ὅς δι' ἑτέρων ἐργάζοντο τοὺς φόνους· ὁ γὰρ αὐθέντης δεῖ τὸν αὐτόχειρα δῆλοι. Fort. ὑπὲρ τοῦ Ἐρ. φόνου leg. esse, propter τοῦ articulum, sus-

tegam, clare docet, quemadmodum et Callixenus indicaverat, esse vasa quæ lebetibus supponantur.

XLIV. DE TRIBUTORUM COLLATIONE.

90.

Ἐπιγραφεῖς appellabantur ii qui creati erant ut quantum cuique tributii nomine pendendum esset describerent. Lysias in oratione de collatione tributorum.

XLV. DE EPIGENIS TESTAMENTO.

91.

Ἀνάργυρος, qui argentum signatum non habet, quamvis alias ei sint fortunæ satis amplæ. Lysias in oratione de Epigenis testamento : « Quum igitur Epigenes, quamvis æris esset inops atque agri ab hostibus teneretur, trierarchiæ tamen munus, viribus licet infirmis, suscipere cogeretur.

XLVI. CONTRA EPICRATUM.

92.

Καταδιώξει, Lysias in oratione contra Epicratem.

XLVI, b. PRO ERATOSTHENE.

Αὐθέντης, ap. Lysiam in oratione pro Eratosthene. Idem in or. adversus Isodemum peculiariter vocem posuit de

picatur Saupprius, opinans ille vocem αὐθέντης, quum in oratione superstite non exstet, fortasse exstisus in una ex legibus, quas recitari Euphiletus iubet § 28, 30, 31.

XLVII. ΠΡΟΣ ΕΤΕΟΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ, α
εὶ γνήσιος.

93.

Harpocratio : Ἐβδομευομένου· Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἐπικολέα περὶ χρημάτων, εὶ γνήσιος. Τοῖς ἀποτρεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἐβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τὰ γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς οἱ μὲν τῇ ἐβδόμῃ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ λέγει, οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν ἑ' περὶ ζῶων ἱστορίας γράφει ταυτί· « Τὰ πλείστα δὲ ἀναίρεται πρὸ τῆς ἐβδόμης· διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται ὡς πιστεύοντες ἦδη τῇ σωτηρίᾳ. »

XLVIII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΩΝ.

« Cum de argumento orationis nihil certi traditum sit, suspicari licebit, hac oratione Lysiam de beneficiis exposuisse a se ipso in exsules Athenas recuperatos collatis. Titulum igitur plenum orationis hunc fuisse puto : πρὸς Ἀρχίνον περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Cf. fragm. orat. 20. » SAUPPIUS.

94.

Harpocratio : Κεῖσι. Αυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν· « Οἱ Κεῖσι μὲν πόλις τσαυτή. » Κεῖς μία τῶν Κυκλάδων νήσων, παρακειμένη τῇ Ἄττικῃ. Τὴν νῆσον δὲ πόλιν ὠνόμασεν ὁ ῥήτωρ. Καὶ Εὐριπίδης τὴν Εὐβοίαν· « Εὐβοί' Ἀθήναις ἐστὶ τις γείτων πόλις. » Ἀριστοφάνης δὲ περὶ Σικελίας φησὶν

triginta tyrannis, licet aliorum ministerio caedem fecissent. Semper enim αὐθέντης eum notat qui sua ipse manu caedem fecit.

XLVII. ADVERSUS ETEOCLEM DE PECUNIIS, si genuina oratio.

93.

Ἐβδομευομένου, de eo qui septimam diem celebrat, apud Lysiam in oratione contra Eteoclem de pecuniis, si modo genuina sit. Septimos decimosque natorum infantium dies celebrabant; et nomina iis imponebant septimo die, ut quidam cum Lysia volunt; vel, ut alii, decimo. Ceterum Aristoteles libro nono de Historia animalium ita scribit : « Plurimi itaque ante diem septimum intereunt. Idcirco tunc nomina imponunt : propterea quod jam puero-rum salutis magis credunt.

XLVIII. DE COLLATIS AB IPSO BENEFICIIS.

94.

Lysias in oratione de collatis a se ipso beneficiis : « Cui quidem tanta civitas. » Ceos et Cycladibus insulis una est Atticæ regioni vicina; sed orator insulam nominavit civitatem, sicut Euripides de Eubœa dicit : « Eubœa Athenis est vicina civitas »; Aristophanes vero (Pac. 251) de Sicilia inquit : « Qualis misera detrimentum facit civitas. »

« Οἱα πόλις τέλεινα διαλυμαίνεται. » Cf. Photius p. 167, 5.

95.

Idem : Μεταπύργιον· Αυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων μεταπύργιον ἐλέγτο. Οὕτω καὶ Θουκυδίδης πολλάκις, ὥσπερ ἐν τῇ γ'.

96.

Idem : Φηγαῖσι· Αυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Φηγαῖσι δῆμος τῆς Αἰαντίδος, ὡς φησι Διόδωρος. ProΦηγαῖσι codices habent : Φηγαῖσι A, Φηγαῖσι C, Φηγαλός rec. m. B; Φηγαῖσι scripsit Saupprius. Cf. Steph. B. v. Φηγαῖσι.

XLIX. ΠΡΟΣ ΕΥΘΙΑΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΠΡΑΤΩΝ.

97.

Pollux X, 96 : Τὰ μὲν οὖν δημιόπρατα, οὐ μόνον τούνομα παρ' Ἀριστοφάνει ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν ἐστίν· « ἐπίσταστα λείχων δημιόπραθ' ὁ βράκανος. » ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμωδοδιδασκάλοις· πρὸς δὲ καὶ Αυσία λόγος ἐστίν ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων πρὸς Εὐθίαν.

L. ΚΑΤ' ΕΥΘΥΔΙΚΟΥ.

98.

Harpocratio : Ἀμφιδεῖαι εἰσι περισκελίδες τινές· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Ἰδίως δὲ Αυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίου φησὶν· « Οὐ δυνάμενος δ' ἰχθαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδεῖαι δεδέσθαι τὰς θύρας. »

95.

Μεταπύργιον, apud Lysiam in oratione de collatis a se ipso beneficiis. Edificium quod est inter binas muri turres μεταπύργιον dicebatur : eaque notione sæpius vocem accipit Thucydides, ut libro tertio (3, 22).

96.

Φηγαῖσι, Phœgænsibus, apud Lysiam in oratione de collatis a se ipso beneficiis. Φηγαῖσι, Phœgænses, pagus Æantidis, ut Diodorus ait.

XLIX. ADVERSUS EUTHIAM DE PUBLICE VENDITIS.

97.

Δημιόπρατα vocabulum non apud Aristophanem in Equitibus (v. 103) tantummodo legitur : « Publicatos cibos mola conspersos liguriens improbus, » verum etiam apud alios comicos. Præterea Lysias oratio exstat ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων, de publice venditis, adversus Euthiam.

L. CONTRA EUTHYDICUM.

98.

Ἀμφιδεῖαι sunt feminalium genus quoddam, ut apud Aristophanem in Thesmophoriazosis (Thesm. alter. fr.). Peculiari autem modo Lysias in oratione contra Euthydicum ait : « Quum eum non posset excipere, quod fores ἀμφιδεῖαι (catenis?) obfirmatæ erant. »

LI. ΠΕΡ ΕΥΘΥΝΟΥ.

99.

Bekker. Anecd. p. 168, 20 : Αὐτοτελῶς σημαίνει μὲν τὸ τελείως, Αυσίας δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐτυχεν ἐχρήσατο, ὡς ἐν τῷ ἐπὶ Εὐθύνου· « καὶ τοῦτο ἐποίησαμεν οὐκ αὐτοτελῶς, ἀλλ' ἀκριβῶς. » Pro ὑπὲρ Εὐθύνου, quod Bekkerus dedit, codex habet ὑπευθύνου. Cf. Bachm. Anecd. I p. 168, 20.

LII. ΚΑΤ' ΕΥΚΛΕΟΥΣ ΧΩΡΙΟΥ.

100.

Harpocratio : Αὐτομαχεῖν τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου· ὅσον ἐάν τις εἰς πρατῆρα ἀνάγη, πρὸς ἐκείνον ἀποφαίνει τὴν δίκην οὖσαν· καὶ ἐάν τις παρήξη τὸν διαμαρτυροῦντα μὴ εἰσαγωγίμων εἶναι τὴν δίκην, αὐτὸς μὲν οὐκέτι ἀγωνίζεται, πρὸς δὲ τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐστί. Αυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐκλείου χωρίου ἐξούλης. Codd. BF : ἐν τῷ αὐτῷ Εὐκλείου, unde Maussacus elicere voluit : ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλείου.

LIII. ΠΕΡ ΕΥΚΡΙΤΟΥ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ,

εἰ γνήσιος.

101.

Harpocratio : Ἀδηφάγους τριήρεις Αυσίας λέγει ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρία, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, καὶ « ἀδηφάγον πεντηκόντορον » Φιλίστος· λέγουσιν δ' ἐν τὰς ἐντελομίσθους καὶ πολλὰ ἀναλισκούσας. Ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, ὅτινες εἰώθασιν « ἔδμεναι ἄδδην » κατὰ τὸν ποιητὴν. Ἄλκαϊος δὲ ἐν τῇ κωμωδοτραγηδία τοὺς πότας λύχους ἀδηφάγους εἶπεν. Cf. Photius p. 9, 15; Apostolius Prov. 1, 48 sqq.; Arsenius Viol.

LI. PRO EUTHYNO.

99.

Αὐτοτελῶς significat *perfectis*; Lysias vero pro *temere*, ut *sors iulerit*, vocem adhibuit, ut in oratione pro Euthyno : « Et hoc non temere facimus, sed accurate. »

LII. CONTRA EUCLEUM DE FUNDO.

100.

Αὐτομαχεῖν, per se ipsum, non per alium, iudicio contendere; ut si quis ad venditorem deducat, et ad hunc ostendat actionem competere: et si quis testem proferat qui contestaretur, causam intendere per leges non licere, ipse quidem non amplius iudicio contendit, verum tota lse adversas contestantem movetur. Lysias in oratione contra Eucleum de fundo ἐξούλης.

LIII. PRO EUCRITO CONTESTATIO,

si genuina oratio.

101.

Ἀδηφάγους τριήρεις Lysias dicit in contestatione pro Encrito, modo genuina sit Lysiae oratio, et ἀδηφάγον πεντηκόντορον Philatus habet. Sic vero dicere videntur triemes quae stipendium integrum accipiunt et multa consumunt, ducta figura ab equis perfectis et certamini assuetis,

p. 19; Hesychius, I, p. 92 : Αυσίας δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου [δια]μαρτυρία τὴν ἐντελομίσθον ναῦν. Cf. Photius p. 9, 25; Eustathius ad Od. p. 1349, 39; Pollux I, 121 : Πληρώματα δὲ ἐντελῆ, ἀκριβῆ, κατεσκευασμένα, εὐδόκιμα, ἐντελομισθα· τὴν δὲ τοιαύτην ναῦν Αυσίας καὶ ἀδηφάγον εἶρηκε. Maeris p. 89 : Ἀδηφάγους τριήρεις ἔλεγον τὴν παράλον καὶ τὴν Σαλαμινίαν διὰ τὰ εἰς αὐτὰς ἀναλώματα. De Alcibi loco v. Fragm. Com. gr. p. 316, ed. Didot.

LIV. ΠΡΟΣ ΕΥΠΕΙΘΗ.

102.

Harpocratio : Δερμηστὴς ἑστὶς ἑστὶς Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπειθῆ. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν ζ' τῆς ἀπορουμένης λέξεως, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλείον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μάλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστὴς, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ζ' Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. Cf. Suidas.

LV. ΚΑΤ' ΕΥΦΗΜΟΥ.

103.

Harpocratio : Λαμπάς· Αυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου. Τρεῖς ἀγούσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδας, Παναθηναῖοι καὶ Ἑφαιστεῖοι καὶ Προμηθεῖοι, ὡς Πολέμων φησὶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς Προπυλαίοις πινάκων. Ἴστρος δ' ἐν α' τῶν Ἀθίδων εἶπεν, ὡς ἐν τῇ τῷ Ἀπατουρίου ἑορτῇ Ἀθηναίων οἱ [καλλιστοὶ add. Saupp.] καλλίστας στολὰς ἐνδεδικότες, λαβόντες ἡμμένας λαμπάδας ἀπὸ τῆς ἐστίας, ὑμνοῦσι τὸν Ἑφαιστον θύοντες, ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντα τὴν χρεῖαν τοῦ πυρὸς διδάξει τοὺς ἄλλους.

104.

Idem : Πυελίδα τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγι-

qui solent ἔδμεναι ἄδδην, edere ad salietatem usque, ut ait Homerus (II. 5, 203).

LIV. ADVERSUS EUPITHEM.

102.

Δερμηστὴς, apud Lysiam in oratione adversus Eupitthem. Didymus, libro septimo de verbis ambiguis, refert *serpens* sic appellari a Sophocle in Niobe; Aristarchus vero, illum Sophoclis locum exponens, *serpentem* interpretatur. Nescio tamen an potius *δερμηστὴς* sit animal quod pelles consumit, ut etiam in sexto Milesiacorum Aristidis indicator.

LV. CONTRA EUPHEMUM.

103.

Λαμπάς, apud Lysiam in oratione contra Euphemum. Trias lampadis festa agunt Athenienses, Panathenaeis, Vulcanilibus, Prometheis, ut ait Polemo libro de tabulis quae in Propylaeis positae erant. Ister vero in primo Athidis libro tradidit, Apaturiorum festo Atheniensium pulcherrimos et pulcherrimis vestibus indutos, sumptis et foco facibus incensum, dum sacrificium peragunt, Vulcanum hymnis celebrare, memoriam ejus colentes, quippe qui inventam a se ignis usum ceteros docuisset.

104.

Πυελίδα id quod nostro tempore σφραγιδοφυλάκων, an-

δομολάχιον Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐδήμου καὶ Ἀριστοφάνους Ἑρωσιν.

LV. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΓΗΣΑΝΔΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ.

105.

Harpocratio : Κακώσεως δίκης ὀνομά ἐστι ταῖς τε ἐπικλήρους κατὰ τῶν γεγαμηχότων, καὶ κατὰ τῶν παιδῶν τοῖς γονεῦσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν [ἐκπεῖσαι διδομένης]· Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους καὶ Λυσίας ἐν τε τῷ περὶ τοῦ Ἡγησάνδρου κλήρου καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ [*] καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πυρράνδρου κλήρου. Ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι κακώσεως γονέων καὶ ταῖς ἐπικλήρους βοηθεῖν, δηλοῦται ἐν τε τῷ προειρημένη ῥήματι Ὑπερίδου καὶ ἐν τῷ Λυσίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος. Ἦν δὲ καὶ ἀνευ ὕδατος.

106.

Priscianus XVIII, 23 p. 187 ed. Krehl. : *Juxta et prope et dativo et accusatio junguntur. Plato Legum XII* : « Νῦν δ' ὅτι τούτων ἐγγύτατα φιλοφυχίας ἔτιμα. » Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡγησάνδρου (Ἀγησάνδρου codd.) κλήρου· « τοῖς ἐγγύτατα γίνους συνώκουν. »

107.

Idem XVIII, 25, p. 221 : *Illi* μέλλω ποιεῖν καὶ ποιῆσαι καὶ ποιήσεν. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡγησάνδρου κλήρου· « ὡς ἐμῶν ἐπὶ τε τοὺς βιωμοὺς ἴεναί καὶ [τὰ] νομιζόμενα γὰ ποιήσεν. »

LVII. ΠΡΟΣ ΘΕΟΠΕΙΘΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

108.

Harpocratio : Ἐπιδιατίθεσθαι· Λυσίας ἐν τῷ

nili pala, nominatur, vocat Lysias in oratione contra Euphemum, et Aristophanes Herolibus.

LVII. DE HEGESANDRI HEREDITATE.

105.

Κακώσεως, *malæ tractationis*, nomen est actionis quæ dabatur puellis heredibus adversus maritos, et parentibus adversus filios, et pupillorum defensoribus adversus tutores. Demosthenes id ostendit in oratione contra Timocratem, et Lysias de hereditate Hegesandri et in oratione pro [*] et Hyperides de hereditate Pyrrhandri. Etiam cuiusque volenti permissum fuisse, parentem malæ tractationis accusare et puellis heredibus patrocinari, in citata Hyperidis oratione et in Lysie contra Philonidam de vi illata, si ei tribuenda sit, declaratur. Id vero iudicium sine aqua fieri solebat.

106.

Lysias in oratione de Hegesandri hereditate : « Cum proximis genere habitabant. »

107.

Lysias in oratione de Hegesandri hereditate : « Quam in eo esset ut ad aras accederet et iusta perageret. »

LVIII. CONTRA THEOPITHEM DE TUTELA EPILOGUS.

108.

Ἐπιδιατίθεσθαι. Lysias in epilogō adversus Theopitthem

ORATOIRES II

πρὸς Θεοπέιθη ἐπιτροπῆς ἐπιλόγω. Ἐπιδιατίθεσθαι ἐστὶ τὸ συνθήκας τινὰς ποιῆσθαι κατατιθεμένους τὶ βητῶν ἀργύριον παρὰ τινι τῶν μεταξὺ γινόμενων, ὅσπερ ἐγγυᾶται ἑκατέρῳ ὥστε, εἰ ἡ πράξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ἐμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι. Τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαθήκη, ὡς δ' αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Νησοκλέους δηλοῖ.

LVIII. ΚΑΤΑ ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ ΑΙΚΙΑΣ.

109.

Athenæus II, p. 67, E : Λακτέον δὲ δέξγαρον διὰ τοῦ υ καὶ τὸ δεχόμενον αὐτὸ ἀγγεῖον δέξυδαφον· ἐπεὶ καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεοπόμπου αἰκίας εἰρηκεν· « ἐγὼ δ' ἐξύμελι πίνω. » Ὅπως οὖν ἐροῦμεν καὶ δέξυρδιδον.

LIX. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ ΚΛΗΡΟΥ.

110.

Harpocratio : Ὅργεῖον ἀντὶ τοῦ ὀργεῶνων Λυσίας ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου.

LX. ΚΑΤΑ ΘΕΟΣΔΟΤΙΔΟΥ.

111.

Pollux VIII, 46 : Προβολὴ δὲ ἦν ἡ κλήσις εἰς δίκην κατὰ τῶν κακῶν πρὸς τὸν δῆμον διακειμένων· προβολαὶ δὲ ἐγένοντο τοῦ δήμου ψηφισαμένου καὶ [κατὰ] τῶν εὐνοσάτων τῇ πόλει, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεοσδοτίδου, περὶ ἀμφοῖν λέγων.

LXI. ΚΑΤΑ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ,

εἰ γνήσιος.

« Thrasymbulum Stircensem intelligendum esse patet; nam omnia quæ Harpocratio ex hac oratione

de tutela. Ἐπιδιατίθεσθαι ἐστὶ παρῆσι, certa pecuniæ summa apud sequestrem deposita, qui spondet utrique, se confecto negotio pactam pecuniam alteri restitutarum. Ipsa res dicitur ἐπιδιαθήκη, ut Lysias in oratione pro Nesocle docet.

LVIII. CONTRA THEOPOMPUM DE VERBERIBUS.

109.

Dicendum δέξγαρον per u litteram, et vas quod recipit acetum, δέξυδαφον. Nam et Lysias in oratione contra Theopompum, injuriarum manu illatarum reum, ait : « Ego vero oxymel hibo. »

LIX. DE THEOPOMPI HEREDITATE.

110.

Ὅργεῖον pro ὀργεῶνων dixit Lysias in oratione de hereditate Theopompi.

LX. CONTRA THEOSDOTIDAM.

111.

Προβολὴ erat si quis in iudicium vocaret contra male affectos erga populum. Sed προβολαί, decernente populo, fiebant etiam contra viros optime in civitatem affectos, ut docet Lysias in oratione contra Theosdotidam, ubi de utroque προβολῆς genere loquitur.

protulit, ad ultimam illam Thrasybuli expeditionem navalem pertinent, de qua Xenophon Hellen. 4, 8, 25 sqq. exponit. Anaxibius a Lacedaemoniis harmoestes Abydum missus est, cum comperissent, quam bene Thrasybulus in Hellesponto rem gereret : § 31. Dicæopolis Thraciæ urbs erat, in cujus ora Thrasybulus versabatur : § 26. Pyrrha inter eas Lesbi urbes fuerit, quas cum defecissent Thrasybulus recepit : § 28. Cum Seuthe Thrasybulum egisse et Xenophon testatur § 26 et Lysias or. 28, § 5. Strathes denique tum in ora maritima imperium tenebat : Xen. l. d. § 17. Thrasybulum igitur a Lysia accusatum esse suspicatur J. G. Schneiderus ad Xen. l. d. § 24. Sed Thrasybulus antequam Athenas rediit ab Aspendiis interfectus est : Xen. l. d. § 30; Lys. or. 28, § 8, quanquam si rediisset futurum fuisse ut capite damnaretur ex hoc ipso Lysiae loco intelligimus. Quæ cum ita sint, Hoelscheri et Sieversii (hist. græc. p. 105) iudicium probo, qui eam genuinam esse negant. Videtur declamatio rhetoris recentior fuisse, similis orationi quam contra Alcibiadem Andocides fertur composuisse. Lysiae tributa est a grammaticis ob orationem duodecesimam. » ΣΑΥΡΡΙΟΥΣ.

112.

Harpocratio : Ἀναξίβιος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Λακεδαιμονίων δὲ ἦν στρατηγός.

113.

Idem : Δικαιοπόλις. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πόλις ἐν τῇ Θράκῃ πλησίον Ἀβδήρων. Τυχὸν δὲ καὶ ἕτερα τίς ἐστὶ Δικαιοπόλις.

114.

Idem : Ἐπιθέτους ἑορτάς. Ἰσοκράτης Ἄρεο-

παγικτιῶ. Τὰς μὴ πατρίους ἄλλως δ' ἐπιψηφισίας ἐπιθέτους ἐκάλου. Ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄλλα ἐπιθετὰ τινα, ὅποσα μὴ πάτρια ὄντα ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή ἐδίκαζεν, ὡς σαφὲς ποιεῖ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφῆν. « Ἐπιθέτους δὲ ἐπιστολάς » Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου τινὰς ὀνομάζει, λέγει δ' ἂν τὰς δοθείσας τισὶν ὥστε διακομίσαι· λέγειν γὰρ ἦν εἰδισμένον « ἐπέθηκεν ἐπιστολήν » ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφῆν.

115.

Idem : Ἰσμηνίας. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος· εἷς τῶν παρὰ Θεβαίους ἦν πολέμαρχος ἐπιφανής.

116.

Idem : Πολύστρατος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πολύστρατος αἰτίαν ἔγων τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαι ἀνηρέθη ὑπὸ Ἀθηναίων. Ἔτερος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος ὑπὲρ οὗ λόγος ἐστὶ Λυσία ἐπιγραφόμενος « ὑπὲρ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογία. » Ἄλλος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος οὗ καὶ Δημοσθένης μνημονεύει ἐν Φιλιππησίν, λέγων αὐτὸν ποτε ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν τρέφειν. Μήποτε μέντοι ἐνταῦθα δαὶ γράφειν Πολύτροπον ἀντὶ τοῦ Πολυστράτου. Παρὰ μηδενὶ γὰρ φησὶν ὁ Δίδυμος εὐρηκῆναι τὸν Πολύστρατον ἠγησάμενον τοῦ ἐν Κορίνθῳ ξενικοῦ. Τὸν Πολύτροπον μὲν οὖν ἐν τῇ ε' τῶν Ἑλληνικῶν Ξενοφῶντος εἶρον· ἀλλ' οὔτε τὸ ξενικὸν τοῦτο ἔφησεν ὁ Ξενοφῶν τρέφεσθαι ὑπ' Ἀθηναίων, οὔτε αὐτὸς Ἀθηναῖος ἦν ὁ Πολύτροπος.

117.

Idem : Πύρρα. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πύρρα μὲν πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Λέσβῳ, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ τὰς Περιόδους γράψαντες.

LXI. CONTRA THRASYBULUM, si genuina oratio.

112.

Anaxibius, de quo Lysias in oratione contra Thrasybulum dicit, dux fuit exercitus Lacedaemoniorum.

113.

Dicæopolis, cujus meminit Lysias in oratione contra Thrasybulum (modo genuina sit oratio), oppidum est Thraciæ prope Abdera. Fortasse etiam alia quædam est Dicæopolis.

114.

Ἐπιθέτους ἑορτάς, *festa adscititia* , apud Isocratem in Areopagitica oratione (§ 29). Quæ patria non erant festa, sed decreta populi in civitatem recepta, ἑορτάς ἐπιθέτους vocabant. Ad hæc alia quædam instituta peregrina, de quibus senatus Areopagiticus iudicabat, apud Athenienses ἐπιθετὰ vocabantur, ut Lysias manifestum facit in defensione contra Mixidem accusationem. Sed quas in oratione adversus Thrasybulum epistolas vocat ἐπιθέτους, *imposeditas* , dicere videtur datas aliquibus perferendas. Motis quippe erat dicere ἐπέθηκεν ἐπιστολήν, *litteras imposuit* , ut est παρέδωκεν, *tradidit* , ut Demosthenes in oratione pro Chrysiippo contra Phormionis exceptionem.

115.

Ismenias, cujus meminit Lysias in oratione contra Thrasybulum (modo genuina sit), fuit apud Thebanos illustris polemarchus.

116.

Polystratus memoratur apud Lysiam in oratione contra Thrasybulum, si genuina oratio. Hic Polystratus accusatus quod Mercurii statuas mutilasset, ab Atheniensibus occisus est. Diversus ab hoc fuerit, cujus gratia Lysias scripsit orationem cui titulus est : Apologia pro Polystrato de eversione status popularis. Alius etiam fuerit ille cujus Demosthenes meminit in Philippicis, quem aliquando mercenariorum exercitum Corinthi aluisse dicit. Videndum tamen ne forte ibi scribendum sit Πολύτροπος pro Πολύστρατος. Didymus enim negat se apud quemquam reperisse Polystratum, peregrini exercitus duccem Corinthi. Sane Polytropum apud Xenophontem in Hellenicorum libro sexto inveni, at neque mercenarios istos Xenophon ab Atheniensibus altos fuisse dicit, neque ipse Polytropus Atheniensis fuit.

117.

Pyrrha apud Lysiam memorata in oratione contra Thrasybulum (modo oratio sit legitima) una est urbium Lesbi insulæ, ut qui terræ circuitus scripserunt, testantur.

118.

Idem : Σεύθης· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Ἔστι δὲ εἷς τῶν ἐν Θράκῃ βασιλέων.

119.

Idem : Στρούθης· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Σατράπης τις βασιλέως ἦν.

LXII. ΠΡΟΣ ΙΠΠΟΘΕΡΣΗΝ.

120.

Hippocratio : Ἄφανης οὐσία καὶ φανερά· Ἄφανης μὲν ἢ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι, φανερά δὲ ἢ ἔγγιστος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἴπποθέρσῃ.

121.

Idem : Ἰερώνυμος· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἴπποθέρσῃ. Ἰερωνύμου τοῦ στρατηγήσαντος Ἀθηναίων ἄλλοι τε μνημονεύουσι καὶ Ἐφορος ἐν τε τῇ ιη' καὶ ἐν τῇ ιθ'. Ἐτέρος δ' ἐστὶν Ἰερώνυμος Μεγαλοπολίτης, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀισχίνου. Ὅτι δ' ὅστος ἦν τῶν μακεδονιζόντων μάλιστα, καὶ Θεόπομπος εἰρηκεν ἐν τῇ να'.

LXIII. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ

122.

Dionysius Hal t. V, p. 599, 12 : Ὁ δὲ Λυσίας ἀνὴρ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐγκαλούμενος κακῆς ἐπιτροπῆς συγγραφᾶς λόγον τοιοῦτω λέγεται τῷ προσιμίῳ· « Οὐχ ἱκανὸν, ὡς ἄνδρες δικασταί, τοῖς ἐπιτρόποις, ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ διασώζοντας τὰς τῶν φίλων οὐσίας συκοφαντοῦνται ὑπὸ τῶν ὄρφανῶν πολλοί· ὅκαρ καὶ μοι νῦν συμβέβηκεν. Ἐγὼ γάρ, ὡς

118.

Seuthes apud Lysiam in oratione contra Thrasybulum, unus fuit e Thraciae regibus.

119.

Struthes, cuius meminit Lysias in oratione contra Thrasybulum, Persarum regis satrapa fuit.

LXII. ADVERSUS HIPPOThERSAM.

120.

Ἄφανης οὐσία καὶ φανερά, *Substantia non apprens et apprens*. Ἄφανης illa erat, quae argento, servis, vasis constabat; φανερά vero quae terrenis possessionibus. Lysias in oratione adversus Hippothersam.

121.

Hieronymus, apud Lysiam in oratione adversus Hippothersam memoratus, fuit Atheniensium praetor, cuius tum alii meminere, tum Ephorus libro XVIII et XIX. Alius Hieronymus est Megalopolitanus, cuius mentionem facit Demosthenes in oratione contra Aeschinem. Hic Macedonum partibus valde addictus fuit, ut Theopompus testatur libro LI.

LXIII. ADVERSUS HIPPOCRATIS FILIOS.

122.

Lysias in oratione, quam pro viro conscripsit, qui a fratribus uxoris accusabatur curationis male administratae, ejusmodi principio utitur : « Non sufficient curatoribus, judices, quaecumque res eorum curae commissae sunt, sed

« ἄνδρες δικασταί, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἴπποκράτους χρημάτων καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν καὶ παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθη, « συκοφαντοῦμαι νῦν ὅτ' αὐτῶν ἀδίκως. » Cf. fr. 125.

LXIV. ΠΡΟΣ ΙΣΟΔΗΜΟΝ.

123.

Hippocratio : Αὐθέντης... Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἰσοδήμον ἰδίως ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ', οἱ δὲ ἐτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. Cf. fr. orat. XLVI, b.

LXV. ΠΡΟΣ ΙΣΟΚΡΑΤΗΝ ΑΙΚΙΑΣ.

124.

Photius Lex. : Ἵθρις, ἢ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας αἰκία· αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην· « καίτοι τίς οὐκ ἔοικεν ἡμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον « τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὕβριζεν δόξαντας ἔστιν ἡμῖν θαλάττω ζῆμιον; » Eadem Suidas et Etym. M. p. 774, 13.

125.

Pollux VIII, 46 : Προβολαὶ δὲ ἦσαν καὶ αἱ τῆς συκοφαντίας γραφαί, [ὡς] Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἴπποκράτην αἰκίας. « I. Bekkerus aliique homines docti videntur recte statuisse Hippocratis nomen errori vel Pollucis vel librariorum deberi. » SAURPIUS.

LXVI. ΥΠΕΡ ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

« Recte mihi Dionysium videri etiam hanc orationem a Lysia abjudicasse supra dixi ad frg. orationis undevicesimae. Menestheum, Timotheum,

etiam sarta tecta conservantur amicorum bona, a pupillis calumniose saepe accusantur : quod et mihi nunc usu venit. Ego enim, judices, constitutus curator bonorum Hippocratis, isque bene et juste administratis, traditumque filis ejus, postquam virilem togam sumpserunt, injuste et calumniose ab his nunc accusor. »

LXIV. ADVERSUS ISODEMUM.

123.

Lysias in oratione adversus Isodemum αὐθέντης vocem peculiariter posuit de tringinta tyrannis, licet aliorum ministerio eadem fecissent.

LXV. ADVERSUS ISOCRATEM DE VERBERIBUS.

124.

Ἵθρις est injuria cum contumelia et petulantia conjuncta; αἰκία autem verbera tantum significat. Lysias in oratione de verberibus adversus Isocratem : « Quis autem vestrum ignorat, verbera pecunia tantum aestimari posse; eos autem qui contumeliam exercuisse videantur, licere vobis morte multare? »

125.

Προβολαὶ etiam sycophantiae actiones erant, ut Lysias testatur in oratione adversus Isocratem de verberibus.

LXVI. PRO IPHICRATE DEFENSIO.

126.

Alius locus argumentorum demonstrativorum est ex iis quae in nos dicta sunt, adversus dicentem argumentari;

Iphicratem, Charetis in bello sociali gerendo collegas, Aristophon Azeniensis proditionis accusavit, cum rationem exhiberent eorum quæ in magistratu fecissent. Iphicrates rerum gestarum defensionem suscepit; Menestheus pecuniarum rationem reddidit. Hi a iudicibus absoluti, Timotheus vero grandi pecuniæ summa multatus est : Isocr. 15, § 129. Cf. C. Rehdantz vit. Iphicratis Chabr. et Tim. p. 224 sqq. » S.

126.

Aristot. Rhet. II, 23, p. 763 : Ἄλλος (τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐκ τῶν εἰρημῶν καθ' αὐτοὺς πρὸς τὸν εἰπόντα· διαφέρει δὲ ὁ τρόπος, ὅσον ἐν τῷ Τεύκρω· ὃ ἐχρήσατο Ἰφικράτης πρὸς Ἀριστοφῶντα· ἐπερόμενος εἰ προδοίῃ ἂν τὰς ναῦς ἐπὶ χρήμασιν, οὐ φάσκοντος δὲ « εἶτα, εἶπεν, σὺ μὲν ὦν Ἀριστοφῶν οὐκ ἂν προδοίης, ἐγὼ δ' ὦν Ἰφικράτης; »

Quintilianus V, 12 : *Inde enim illa nobilis Scauri defensio* : « *Q. Varius Sucionensis ait Æmiliū Scaurum rem publicam populi Romani prodidisse, Æmilius Scaurus negat. Cui simile quiddam fecisse Iphicrates dicitur; qui cum Aristophontem, quo accusante similis criminis reus erat, interrogasset, an is accepta pecunia rem publicam proditurus esset, isque id negasset : Quod igitur, inquit, tu non fecisses, ego feci?* »

Aristides Or. 49 p. 519 ed. Dind. : Ἄρ' οὖν περὶ μὲν τῆς δωρεᾶς ἀπολογούμενος (Iphicrates : cf. supra or. 19.) παρησιᾶ τινὶ χρώμενος φαίνεται, κινδυνεύων δ' ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑπ' Ἀριστοφῶντος μετέθετο; ἀλλὰ κάκει τὴν φύσιν διεσώσατο. Ἐρόμενος γὰρ τὸν Ἀριστοφῶντα, ὅς φασιν· « σὺ δ' αὐτὸς εἰ κύριος ἦσθα « τῶν νεῶν, πότῃρον προῦδωκας ἂν ἢ οὐ; » ἐπαιδὴ ἀπέφησεν ὁ Ἀριστοφῶν· « εἶτα σὺ μὲν οὐκ ἂν προῦδωκας ὦν Ἀριστοφῶν, Ἰφικράτης δὲ προῦδωκεν; » « Apparet, Sauppium ait, Lysiae sive Iphicratis verba nos non ipsa habere. Ille rem, opinor, ita instituerat, ut diceret : *Num tu pecunia accepta naves prodidisses? Certe negabis. Quod igitur tu non fecisses, ego feci?* »

127.

Aristot. Rh. III, 140, p. 397 : Ἰφικράτης εἶπεν·

excellit autem hic locus, ut in Teucro; et eodem usus est Iphicrates adversus Aristophontem, quom eum interrogasset, an naves accepta pecunia proditurus esset; is vero quum id negasset, « Quod igitur, inquit, tu, qui Aristophon es, non fecisses, ego, qui sum Iphicrates, fecerim? »

127.

Iphicrates dixit : « Iter orationis meae sit per medias res a Charete gestas. »

128.

Lysias Iphicrati hæc tribuit verba : « Vulnera accepti, non hostibus in me ingruentibus, sed ipse obviam his protiscens.

129.

Iphicrates rei capitalis postulatus, adversus eulumniato-

« ἢ γὰρ ὁδός μοι τῶν λόγων διὰ μέσων τῶν Χάρητι πεπραγμένων ἐστίν. » Scholiasta anonymus Parisiensis ad h. l. fol. 65 versi l. 28 : Ἡτιᾶτο (Iphicrates) τὸν δῆμον ὡς ἀχάριστον καὶ μὴ εὐχαριστοῦντα τοῖς εὐεργέταις καὶ δεῖξαι τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν ὑποσχεθεὶς ἔφη τὴν ὁδὸν αὐτῷ γίνεσθαι (erat αὐτῷ γενέσθαι) τῆς ἀποδείξεως διὰ μέσων τῶν πεπραγμένων τῷ Χάρητι· πολλὰ γὰρ ὠφελήσας τὴν πόλιν οὐκ ἀξίως εὐεργετήθη παρ' αὐτῶν. « Sed hæc male inventa sunt. Iphicrates se et collegas accusatos defendens exponit, quam male Chares rem gesserit. Hoc facturus dixit, iter orationis suæ ferre per medias Charetis res gestas, quasi de itinere per hostium fines faciendo diceret. » S.

128.

Schol. Hom. II., p. 364 b. 22 ed. Bekk. : Καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· « τραύματα « ἔχων οὐχ ἑτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτῶν· « ἐπιών. »

129.

Plutarch. Mor. p. 187, B : Κρινόμενος δὲ θανάτου πρὸς τὸν συκοφάντην « Οἷα ποιεῖς, ὦ ἄνθρωπε, εἶπε, « πολέμου περιεστώτος τὴν πόλιν περὶ ἐμοῦ κείθων « βουλεύεσθαι καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ! »

130.

Idem ib. p. 801, F : Μῆδ' ὄσπερ Ἰφικράτης ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοφῶντα καταρρητορευόμενος λέγει· « Βελτίων μὲν ὁ τῶν ἀντιδίκων ὑποκριτής, δρᾶμα δὲ τοῦμὸν ἄμεινον. »

131.

Bekker. Anecd. p. 467, 28 : Αὐτόν· Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτὸν καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ (deb. ἐπὶ) Ἰφικράτους καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

LXVII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΥ.

132.

Pollux X, 105 : Ἄβαχα δ' εἰ βούλοί τι τῶν τῶν μαγίρου σκουῶν καλεῖν, προσχρηστέον σοι Κρατίνῳ ἐν Κλεοβουλίναις λέγοντι· « ἐπέδωκε βαλάνων ἄβαχα τῶν ἐκ Φηγέως. » Καὶ ἀβάκιον δ' ἂν αὐτὸ εἴποις· ἐγ' ἑτέρου μὲν γὰρ εἰρηται ὑπὸ Λυσίου ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλαισχρου· « μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπέζιου πωλῶν

rem dixit : « Vide quam rem agas, qui instante bello suades civitati ut de me potius quam mecum decernat. »

130.

Ne dicat sicut Iphicrates Aristophontis artibus oratoris pressus : Melior sane est adversariorum histrio, δρᾶμα vero meum præstat. »

131.

Αὐτόν pro ἐμαυτὸν dixerunt Sophocles et Lysias in oratione pro Iphicrate et alii multi.

LXVII. PRO CALLÆSCHRO.

132.

Si ἄβαχα coqui vasis adnumerare velis, Cratini auctoritate utendum est dicentis in Cleobulinis, « Imsuper dedit palmularum jancem Phegusiarum. » Etiam ἀβάκιον id

ἐαυτὸν. » Χρησθαι δ' ἔστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀμοφύρου σκεύους. Pro Phylax, quod Meinekius dedit, libri habent Φιττάξ. Πιτθέων scripsit Sauprius.

LXVIII. KATA KALLIOY ENΔEIEΞEΩΣ.

133.

Bekker. Anecd. p. 95, 25 : Ἐωνηκῶς· ἀντὶ τοῦ ἰωνημένους. Λυσίας κατὰ Καλλίου ἐνδεξίως.

LXIX. KATA KALLIOY YBPΕΩΣ.

134.

Pollux III, 76 : Παιδίσκην δὲ τὴν θεραπειίδα Λυσίας ὀνόμασεν, εἰ καὶ ἀμφίβολόν ἐστι τοῦνομα πότερον ἡλικίας ἢ τύχης· λέγει γὰρ ἐν τῷ κατὰ Καλλίου ὑβρεως· « καὶ ἐξελοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι. »

ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΙΟΥ.

« Hanc orationem non puto diversam esse a quinta, cujus pars posterior deperdita est, cum in cod. X inter folium 35 et 36 duo folia exciderint, vel quatuor paginæ fere Lysiae turicensis minoris. Verba igitur ab Harpocrate allata in hac parte deperdita locum habuisse existimo. Οὗτοι servi Calliae fuerint, qui fundum sacrum a domino majore pretio conductum esse dicerent, quam Callias ipse concedebat. Quo factum est, ut res aliqua, quam Callias ut suam vindicaverat, pignus esse et Callias eo abrepto sacrilegus esse videretur. » S.

135.

Harpocratio : Τίμημα ἀντὶ μὲν τοῦ ἐνέχυρον καὶ ὄσον ἀποτίμημα Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίου· « οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονος μισθώσασθαι καὶ τίμημα καταστήσασθαι. » Τοῦτο δ' ἐν τοῖς ἐξῆς ἀποτίμημα καλεῖ.

dicere possit. Alio quidem sensu vocabulum adhibetur apud Lysiam in oratione pro Calliæschro : « cum abaculo (*tabula lusoria* ? Hemsterbusius) et mensula se ipsum vendens. » Sed nungere nomen licet etiam de vase obsonigero.

LXVIII. CONTRA CALLIAM DE DELATIONE.

133.

Ἐωνηκῶς pro ἰωνημένους, Lysias in oratione contra Calliam de delatione.

LXIX. CONTRA CALLIAM DE CONTUMELIA.

134.

Παιδίσκην Lysias famulam dixit, etsi ambiguum est, num eo nomine ætatem an sortem indicaverit; ita enim habet in oratione contra Calliam de contumelia : « Et egressa ἡ παιδίσκη portam aperuit. »

[PRO CALLIA.]

135.

Τίμημα, *pignus*, idemque quod ἀποτίμημα, apud Lysiam in or. pro Callia : « Illi vero dicentes eum majori pretio condaxisse et pignus constituisse; » ubi quod τίμημα vocat, in sequentibus appellat ἀποτίμημα.

LXX. ADVERSUS CALLICLEM.

Ἀπόμισθος, mercedis expertus, qui mercedem pactus tamen opere peracto sine mercede dimittitur. Exstat vox

LXX. ΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΚΛΕΑ.

136.

Suidas : Ἀπόμισθος· ἀμισθος, ὁ μισθοῦ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἀφισμένος. Καίται ἡ λέξις παρὰ Λυσίῃ ἐν τῷ πρὸς Καλλικλίαν. Ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες. Cf. Bekk. Anecd. p. 431, 21 sqq.

LXXI. ΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΠΠΙΑΝ.

137.

Harpocratio : Λάρκος· Ἀυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην. Λάρκος ἐστὶ φορμὸς εἰς ὃν ἀνδρακας ἐνέβαλλον. Κέχρηται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε καὶ Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσιν.

LXXII. ΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΦΑΝΗ ΞΕΝΙΑΣ,

εἰ γνήσιος.

138.

Harpocratio : Νοθεῖα. Τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῶν διδόμενα οὕτω καλεῖται, ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν· Ἀυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνη ξενίας, εἰ γνήσιος, Ἰσάιος πρὸς Λυσίδιον περὶ ἐπικλήρου. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι· « τί δ' ἦν ὁ πατήρ ἡμοῖ διδῶν τὰ χρήματα τὰ νοθεῖ ἀπονήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐξ. » Τίτων δ' οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπερείδης τε ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας β'...

LXXIII. KATA KALLIΦΩΝΤΟΣ.

« A. Maius (script. veterum nov. collect. 2, p. 584) tradit in codice vaticano sæculi duodecimi, qui cum compluribus aliis libellis commentarium in Hermogenem continet, commemorari Lysiae orationem κατὰ Καλλιφώντος. » S.

LXXIV. ΠΡΟΣ ΚΙΝΗΣΙΑΝ ΛΟΓΟΙ Β.

139.

Harpocratio : Κινησίαις. Λυσίου β' λόγοι εἰσι

apud Lysiam in or. adversus Calliclem. Apud Demosthenem vero ἀπόμισθοι dicuntur qui mercedem recusarunt.

LXXI. ADVERSUS CALLIPPIDAM.

137.

Λάρκος. Lysias adversus Callipidam. Λάρκος est corbis cui carbones injiciebant, qua voce præter alios usus etiam Aristophanes Acharnensibus (v. 333).

LXXII. ADVERSUS CALLIPHANEM DE PEREGRINITATE,

si genuina oratio.

138.

Νοθεῖα, pars bonorum paternorum quæ nothis assignabatur; ea autem erat usque ad mille drachmas. Lysias in oratione contra Calliphanem de peregrinitate, si tamen ea legitima sit; Isæus adversus Lysibium de epiclero. Aristophanes Avibus (v. 1655) : « Quid autem si pater mihi det τὰ νοθεῖα moriens? Lex ipsum non sinit. » In quorum vero bonorum partem venire nothis haud licuerit, docuit Hyperides oratione secunda in Aristagoram.

LXXIV. ADVERSUS CINESIAM ORATIONES DUÆ.

139.

Lysias adversus Cinesiam duas scripsit orationes, in qui-

πρὸς Κινησίαν, ἐν οἷς πολλάκις μνημονεύει τάνδρος, λέγων ὡς ἀσεβέστατος εἶη καὶ παρανομώτατος, καὶ ὅτι καὶ οἱ κωμωδιδάσκαλοι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν γράφουσιν εἰς αὐτόν. Εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ διθυραμβοποιός, ὃς μέμνηται πολλάκις οἱ κωμικοὶ καὶ Στράτις ἄλλοι δρᾶμα ποιήσας εἰς αὐτόν, ἔπερ ἐπεγράφη Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ κωμωδεῖ.

a. ΥΠΕΡ ΦΑΝΙΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

140.

Athenæus XII, p. 551, D : Ὅτι δὲ ἦν ὁ Κινησίας νοσῶδης καὶ δεινὸς τᾶλλα Αυσίας ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Φανίου παρανόμων ἐπιγραφομένῳ λόγῳ εἰρηκε, φάσκων αὐτὸν ἀφήμενον τῆς τέχνης συκοφαντεῖν καὶ ἀπὸ τούτου πλουτεῖν. Ὅτι δὲ ὁ ποιητὴς ἐστὶ καὶ οὐχ ἕτερος, σαφῶς αὐτὸς ὦν σημαίνεται ἐκ τοῦ καὶ ἐπὶ ἀθεότητι κωμωδούμενον ἐμφανίζεσθαι καὶ διὰ τοῦ λόγου τοιούτου δείκνυσθαι. Λέγει δ' οὕτως ὁ ῥήτωρ : « Θασυ-
« μάζω δὲ εἰ μὴ βαρέας φέρετε ὅτι Κινησίας ἐστὶν ὁ
« τοῖς νόμοις βοηθός, ὃν ὑμεῖς πάντας ἐπίστασθε ἀσε-
« βέστατον ἀπάντων καὶ παρανομώτατον ἀνθρώπων
« γεγονέναι. Οὐχ οὕτως ἐστὶν ὁ τοιαῦτα περὶ θεοῦ
« ἐξημαρτάνων, ἀ τοῖς μὲν ἄλλοις αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ
« λέγειν, τῶν κωμωδοδιδασκάλων ὃ ἀκούετε καθ'
« ἕκαστον ἐνιαυτόν; οὐ μετὰ τούτου ποτὲ Ἄπολλοφά-
« νης καὶ Μυσταλίδης καὶ Αυσίθεος συνεισιτώντο,
« μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀπορράδων, ἀντὶ νο-
« μνησιαστῶν κακοδικονιστᾶς σφίρειν αὐτοῖς τοῦνομα
« θέμενοι; πρέπον μὲν ταῖς αὐτῶν τύχαις· οὐ μὴν ὡς
« τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν ἔσχον, ἀλλ' ὡς
« καταγελῶντες τῶν θεῶν καὶ τῶν νόμων τῶν ὑμε-
« τέρων. Ἐκείνων μὲν οὖν ἕκαστος ἀπέλετο, ὥσπερ

« εἰδὸς τοὺς τοιαύτους, τοῦτον δὲ τὸν ὑπὸ πλείστον
« γινωσκόμενον οἱ θεοὶ οὕτως διέθεσαν ὥστε τοὺς
« ἐχθροὺς αὐτὸν βούλεσθαι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνάναι,
« παράδειγμα τοῖς ἄλλοις, ἐν' ἰδῶσιν ὅτι τοῖς λίαν
« ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις οὐκ εἰς τοὺς
« παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας, ἀλλ' αὐτοὺς κα-
« κῶς ἀπολλύουσι, μείζους καὶ χαλεπωτέρας καὶ τὰς
« συμφορὰς καὶ τὰς νόσους ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις
« προσβάλλοντες. Τὸ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν ἢ καμῆν νο-
« μίμως κοινὸν ἅπασιν ἡμῖν ἐστὶ, τὸ δ' οὕτως ἔχοντα
« τοσοῦτον χρόνον διατελεῖν καὶ καθ' ἕκαστην ἡμέραν
« ἀποθηνήσκοντα μὴ δύνασθαι τελευτῆσαι τὸν βίον τοῦ-
« τοῖς μόνους προσήκει τοῖς τὰ τοιαῦτα ἔπερ οὕτως
« ἐξημαρτηκόσιν. » Περὶ μὲν οὖν Κινησίου ταῦτα ὁ
« ῥήτωρ εἰρηκεν.

LXXV. ΠΡΟΣ ΚΛΕΙΝΙΑΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ.

141.

Suidas : Ἰπὸ μάλης· ὑπὸ μασχάλης. Καίτοι δὲ τὸ ὄνομα κατὰ τοῖς ῥήτορσιν· αἰεὶ δ' οὕτως αὐτὸ παραλαβάνουσι μετὰ τῆς προθέσεως, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀφροβόν· « ἀλλὰ μὴν οὐχ εἰς οὐδὲ δύο ταῖς Ἰασσιν οὐδὲ ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων. » Καὶ Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν· ἐπειδὴ πάντες κατέδαρθον, ἰσχυρασμένοι τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλείστα, λαθῶν ἐξήγαγε ξίφος ἔχων ὑπὸ μάλης. » Καὶ τὸ μὲν ἐνικὸν οὕτω μετὰ τῆς προθέσεως· τὸ δὲ πληθυντικὸν μασχάλας καὶ ἄλλοι πλείστοι καὶ Αυσίας ἐν ἐπιστολῇ· « καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν [ἔχεις add. Photius et sch. Plat.], τὰς δὲ μασχάλας δασείας. » In his codices : ὑπὸ μάλης λαθῶν ἐξήγαγε ξίφος ἔχων, quæ

bus sæpenumero viri hujus mentionem facit ajens eum impiissimum et injustissimum esse, atque comicos singulis annis scriptis suis eum lacessere. Fuerit vero Cinesias iste dithyrambicus poeta, cujus sæpius meminerunt tum alii comici, tum Strattis, qui integram fabulam contra eum composuit, quæ Cinesias inscribitur et qua præter alia impietatem ejus perstringit.

a. PRO PHANIA VIOLATARUM LEGUM REO.

140.

Fuisse morbosum Cinesiam, et præterea nefarium hominem, Lysias orator declaravit in oratione quæ inscribitur Pro Phania violatarum legum reo; ubi eum ait, deserta arte sua, ad calumniandum sese contulisse, indeque divitias collegisse. Esse vero portam, quem ille dixit, neque alium, sed hunc ipsum, apparet ex eo, quod eundem etiam ob impietatem exagitatum a comicis significat, eundemque talem etiam in ipsa oratione ostendit : « Miro, inquit, equidem patienter vos ferre Cinesiam legum patrociniū suscipientem, eum quem omnes nostis esse hominum omnium impiissimum et legum maxime contemptorem. Nonne hic est, qui talia adversus deos commisit, quæ vel nominare dedecet alios, sed ex comædiarum poetis auditis quotannis? Nonne cum hoc epulati sunt Apollophanes atque etiam Mystalides et Lysitheus, selecto die uno ex nefastis, pro Numenastiis Cadocæmonistas se ipsos appellantes, nomine sorti ipsorum conveniente? Nec

vero cogitaverant, se re ipsa id efficere quod nomen illud significat, sed ridere voluerant deos et leges vestras. Igitur illorum quisque, ut scelestos æquum fuit, perit. Hunc vero, quem omnes nostis, ad eum statum redegerunt, ut inimici vivere eum quam mori malint, exemplum ceteris, quo videant deos iis qui tanta protervitate divina contempnant, pœnas non in liberos reponere, sed ipsos inale perdere, dum majores gravioreque iis quam ceteris hominibus calamitates et morbos infligant. Nam mori et morbo laborare e communi lege cunctis obvenit, at tam misere affectum tantum temporis exigere et quotidie emorientem non posse finire vitam, id iis solis accidit qui talia quæ hinc peccaverunt. » De Cinesia igitur hæc dicit Lysias.

LXXV. ADVERSUS CLINIAM CONTESTATIO.

141.

Ἰπὸ μάλης, sub ala. Nomen hoc apud oratores reperitur, qui semper propositionem ὑπὸ præponunt, ut Demosthenes in oratione contra Aphobum : « Atqui non unus neque duo hæc sciunt, neque sub axilla, ut aiunt, provocatio hæc facta est, sed in medio foro, multis presentibus. » Et Lysias in oratione contra Cliniam : « Omnibus dormientibus, vasa sænea quam plurima potuit collecta exportavit, sub axilla ense tenens. » Et singulare quidem sic cum præpositione ponitur, plurale vero μασχάλας.

transponendo emendavit Scheibius. Cf. Photius
lex. et Schol. Platon. p. 347 Bekk.

142.

Bekk. Anecd. p. 84, 7 : Βαλάντιον ὠχί φασί
δεῖν λέγειν· ἀλλὰ φάσκωλον. Ξενοφῶν Συμποσίω, Λυ-
σίας ἐν τῇ πρὸς Κλεινίαν διαμαρτυρία.

143.

Harpocratio : Χ (λί)οι διακόσιοι. Ἰσαῖος ἐν τῷ
πρὸς Ἰσχομαχόν φησιν· « οὐδέ τις Λυσίδης ἐστὶ τῶν δια-
κοσίων καὶ χιλίων. » Οἱ πλουσιώτατοι Ἀθηναίων χιλιοί
καὶ διακόσιοι ἦσαν, οἱ καὶ εὐειργουνοῦν. Μνημονεύουσι
δ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι ῥήτορες καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ε'.
Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν καὶ Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ
Νικίου συνηγορίας τῷ ἀπειρησιαμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσαντο
χιλίας εἰπόντες. « Temporum rationes obstare,
quominus Lysiam de mille ducentis civibus Nausi-
nici commemoravisse statuamus, Bœckhius l. d.
p. 64 docuit. Recte igitur C. F. Hermannus de
equit. Att. p. 38 suspicatur Lysiam de equitibus
Atheniensium locutum esse, Harpocratonem vero
cives tributarios et equites ob numerorum similes
rationes confudisse. SAURPUS »

LXXVI. ΠΡΟΣ ΚΛΕΟΣΤΡΑΤΟΝ.

144.

Priscianus XVIII, 25, p. 235, ed. Krehl. : Λυ-
σίας ἐν τῷ πρὸς Κλεόστρατον· « Οὐδὲ εἰ τις εἰσποίη-
τος παῖς εἴη, οὐκ ἀποστραεῖ τὴν μητέρα αὐτοῦ τούτων
« τῶν χρημάτων. » *Abundant altera abnegatio. Si-
militer οὐδέ τις ὄστις οὐ. Pro παῖς εἴη, quod Saup-
pius dedit, codex Mon. ΠΑΘΟΙ ΟΥΚ, editio
Krehl. : πάθος οὐκ, Putschius : πάθος οὐδέ τις. Dein
μητέρα αὐτοῦ του τον cod. Mon.; em. Spengel.;
μητέρα τούτων τῶν dedit Sauppis.*

cum alii plurimi dixerunt; tum Lysias in Epistola : « Et
comem quidem raram habes, axillas vero hirsutas. »

142.

Βαλάντιον, *μαρτυρίων*, non dicendum esse ajunt, eod
φάσκωλον. Xenophon in Symposio et Lysias in contesta-
tione adversus Cliniam.

143.

Mille ducenti. Isæus in oratione adversus Ischoma-
chum : « Rectus est Lysides mille ducentorum. » Dittasimi
Albensium mille ducenti fuerunt, qui et munia obibant
publica. Horum quum alii rhetores mentionem faciunt,
tum Philochorus libro sexto. Lysias vero in oratione ad-
versus Cliniam, et Isæus in defensione pro Nicia, rotundo
numero vel mille dixerunt pro mille ducentis.

LXXVI. ADVERSUS CLEOSTRATUM.

144.

Lysias in oratione contra Cleostratum : « Neque si quis
adoptatus filius sit, matrem privat his pecuniis. »

LXXVII. ADVERSUS CLEONEM DE TRIPODE AUREO,
si genuina oratio.

145.

Lysias vero in oratione de aureo tripode, si modo ea

LXXVII. ΠΡΟΣ ΚΛΕΩΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΥ-
ΣΟΥ ΤΡΙΠΟΔΟΣ,

εἰ γνήσιος.

145.

Titulum orationis hunc fuisse collatis inter se
Pollucis locis Jungermannus vidit.

Athenæus VI, p. 231, B : Λυσίας δ' ἐν τῷ περὶ
τοῦ χρυσοῦ τρίποδος, εἰ γνήσιος δ' λόγος· « ἀργυρώματά
τε ἢ χρυσώματα ἐτι ἦν δίδόναι. » Οἱ δ' ἐλληνίζοντες
λέγειν δεῖν φασιν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον.

Cf. Pollux VII, 103 : Εἰρήται δέ που καὶ τὰ χρυ-
σεῖα παρὰ τοῖς κομμηδοῖς ἐπὶ τῶν γυναικείων κοσμη-
μάτων· καὶ τὰ χρυσώματα παρὰ Λυσία ἐν τῷ περὶ
τοῦ χρυσοῦ τρίποδος.

Idem VII, 104 : Καὶ ἀργυρώματα δημοῖως, παρὰ
Λυσία.

Idem X, 174 : Φαίης δ' ἐν καὶ χρυσώματα καὶ
ἀργυρώματα καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν.
Λυσίας δὲ ἐν τῷ πρὸς Κλέωνα καὶ ἀργυρώματα καὶ
χρυσώματα εἶρηκε.

146.

Pollux VII, 170 : Τραπεζίτης, τραπεζιτεύω, τρά-
πεζα, ἀργυραμοιβός, ἀργυραμοιβική, ἀργυρογνώμων,
δοκιμαστής, κολλυβιστής, ὡς Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ
χρυσοῦ τρίποδος.

LXXVIII. ΠΡΟΣ ΚΡΙΤΟΔΗΜΟΝ.

147.

Harpocratio : Ἐπίπεμπτον Λυσίας ἐν τῷ πρὸς
Κριτόδημον καὶ Πλάτων ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ πέμπτου.
Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· « οὐ μὴ μεταλάβῃ τοῦπίπεμ-
πτον· κλάττω. »

LXXIX. ΥΠΕΡ ΚΤΗΣΙΑΡΧΟΥ.

148.

Harpocratio v. ἐπισκήπτατο : Τὸ δὲ ἐπισκήπτω
ἀντὶ τοῦ μετὰ τινας ἐπιθειασμοῦ λέγω καὶ ὅσον ἔξορ-

Lysias est : « Et argentea, inquit, et aurea vasa adhuc
dare licebat. » Qui vero græci sermonis puritati student,
non ἀργυρώματα aut χρυσώματα dici debere autumant,
sed ἀργυροῦν κόσμον et χρυσοῦν κόσμον, argenteum et
aureum quadrum.

146.

Κολλυβιστής, *numularius*, apud Lysiam in oratione de
tripode aureo.

LXXVIII. ADVERSUS CRITODEMUM.

147.

Ἐπίπεμπτον Lysias in oratione adversus Critodemum
et Plato accipiunt pro simpliciter πέμπτον, *quinta pars*.
Aristophanes Daisaleisibus : « Suffragiorum quintam ne
tolerit; vapulet. »

LXXIX. PRO CTESIARCHO.

148.

Ἐπισκήπτω, *cum quadam obtestatione dico et quasi
jurejurando adigo*, Andocides in or. de mysteriis, et Ly-
sias in or. pro Ctesiarcho dixerunt.

κίω Ἄνδοκίδης τε ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων καὶ Λυσίας ἐν τῷ ἐπὶ Κτησιάρχου εἰρήκασιν. Cf. Antiphont. frg. 4.

LXXX. ΚΑΤΑ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ.

149.

Suidas v. ἀπείπατο : Καὶ ἀπειπεῖν ἀντὶ τοῦ καλεῦσαι μὴ πράττειν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Κτησιφώντος · « καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, ὧν « οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἐτι ζῶσι, ἀπαιτεῖν ἐν « τοῖς νόμοις μῆτε ἀδικῶν μῆτε δίκαιον λέγειν.... » G. Hermannus apud G. Bernhardt Lysiae verbis, quae I. Stobaeus floril. 46, 17 servavit, adhibitus locum fere sic scriptum fuisse ruget : τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον ἤνπερ νομοθετοῦντας· [ἄρ' οὖν φῶμεν τούναντίον ποιεῖν,] καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἄθ... δίκαιον λέγειν, [τοῦτον δὲ εἰς τοὺς τῶν ἄθθ ταθνηχότων τὰ ἀσχηχστα εἰρηχότα δικάζοντας μὴ κολάζειν;]. Ego mihi videor intelligere sensum loci alium fuisse. Post Thrasybuli reditum populus civis jussit μὴ μνησικαχεῖν, ita ut triginta tantum paucique alii beneficio hujus plebisciti non fruerentur. Unius horum filius erat Ctesiphon. Qui cum alicui eorum, qui in urbe manserant, convicia fecisset, Lysias dicit : num ferri potest, filios eorum, qui libertatem vindicaverunt et adhuc vivunt, legibus prohiberi, quominus quid justum injustum in eos dicant, qui in urbe manserunt, Ctesiphontem vero, cujus patrem populus beneficio legis illius frui noluit, impune convicia facere? Fere sic igitur videtur Lysias locutus esse : [οὐκ οὖν δαινόν ἐστι, Κτησιφῶντα νόμοις μὴ πείθεσθαι] καὶ τοὺς μὲν δίκαιον λέγειν, [τοῦτον δὲ ἀθῶον λοιδορεῖσθαι;]. » SAURPIUS.

LXXXI. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ,

εἰ γνήσιος.

150.

Anonymus Seguerii p. 56 (*Notices des mss. de la Bibl. du roi*, t. XIV, 2, p. 206) : Ὅτι δὲ καὶ ἡ ἀνακεφαλαίωσις καὶ τὰ πάθη, κολλάκις ἐκλαίπει, πα-

ράδειγμά ἐστιν ὁ Λυσίου λόγος ὁ περὶ τοῦ κυνίδου γέγραμμένος· οὗτε γὰρ ἀνακεφαλαίωσιν ἔχει, διὰ τὸ ἄλλῶν εἶναι καὶ εὐμνημόνευτον, οὗτε πάθος, διὰ τὸ μικρὸν εἶναι τὸ πρᾶγμα.

151.

Harpocratio : Καρκίνος. Λυσίας ἐν τῇ περὶ τοῦ κυνὸς ἀπολογία, εἰ γνήσιος· « Διυμαίνοντο γὰρ μου τὸν καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες. » Καὶ ὅταν ὁ σίτος ριζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, κεκαρκινῶσθαι φασί· Φερεκράτης Ἀυτομόλοισ· « ὁπόταν σχολάζης, νῆσον, ἵνα τὰ λῆλα συγκαρκινωθῇ. » Λέγεται καρκίνος καὶ πάθος τι συμβαῖνον ἐν τοῖς σῶμασιν, ὃ νῦν καρκίνωμα καλοῦσιν. Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὃ μνημονεύει Ἰσοκράτης Τραπεζιτικῶ· εἰ, ὃ ἂν οὗτος ὁ Ἀθηναῖον στρατηγὸς ὁ παμφθεις περτκλεῦσαι Πελοπόννησον. Περὶ δὲ τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μνησιμαχόν φησι· « Συντίθεται δὲ τούτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητῆς εἰπών· « Οὐκ οἶνος ἐξέστησι· τὰς γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγείσας. μὲν.. φρένας οὐδαὶς ἐπαίρει καιρὸς ἔξαμαρτάνειν. » Cf. fr. 179.

LXXXII. ΠΡΟΣ ΛΑΪΔΑ,

εἰ γνήσιος.

« De Laidis utriusque temporibus satis illis incertis cf. Jacobs. script. var. 4, p. 398 sqq., Bergk de reliqu. com. att. p. 401 sqq., Meinek. com. gr. 1, p. 231 sq. Sed quae de Apelle narratur (Athen. 13 p. 588, D; Jacobs. l. d. p. 419 sqq.), docent de Timandrae filia hic cogitari non posse. Neque Hyccarensem ante Ol. 97, 1 mortuam esse Platonis comici testimonio puto demonstrari. Lysiam orationis auctorem non esse satis verisimile est; Lagiscam enim vix ante Ol. 100 Isocrates in domum suam recepit (Cf. Mein. com. 2 p. 765). Etiam Antae tempora non videntur convenire: Demosth. 59, § 19. Qualis causa fuerit, nescimus. Prætulit vero quod Athenæus priore loco habet πρὸς Λαΐδα ob Harpocrationis consensum. Car enim de oratione πρὸς Λαΐδα habita cogitari posse Haelscherus neget, non intelligo. »

LXXX. CONTRA CTESIPHONTEM.

149.

Ἄπειπεῖν, *subere ne quid fiat*. Lysias in oratione contra Ctesiphontem : « Et ceterorum quidem Atheniensium liberis (quorum qui vobis opem tulerunt, parentes adhuc supersunt) legibus interdictum esse, ne quid injusti vel justici dicant.... »

LXXXI. DE CANE APOLOGIA

modo genuina sit oratio.

150.

Consummatio et affectus saepe desunt, exempli causa in oratione quam de caniculo Lysias scripsit; hæc consummationem non habet, quum brevis sit et memoria facile teneatur, neque affectus habet, quum parvi momenti res sit.

151.

Carcinus. Lysias in apologia de cane, si legitima sit : « Meum enim καρκίνον ingressam canes corruerunt. » Et quum frumentum in terra radicator, id καρκινῶσθαι dicunt. Pherecrates Transfusis : « Quum otiosus es, irriga, ut segetes radices agant in terra. » Item καρκίνος, *cancer*, affectus dicitur qui corporibus accidit, quem hoc tempore καρκίνωμα vocant. Carcinus præterea nomen est viri proprium, cujus meminit Isocrates oratione Trapezitica : alique hic fuisse videtur Atheniensium prætor, missus ad Peloponnesum classe obeundum. De tragico autem poeta, Xenoclis filio, Lysias scribit in oratione adversus Mnesimachum : « Cum his etiam Carcinus poeta facit ajens ille : « Non vinum percullit; nam cui mens insita recte sciteque fuerit composita, hunc nulla ciet ad peccandum occasio »

152.

Athenæus XIII, p. 586, E: Αυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς Λαίδα, εἰ γὰρ γνήσιος ὁ λόγος, τούτων (meretricum) μνημονεύει: — « Φιλύρα γέ τοι ἐπαύσατο πορνευομένη ἐπὶ νέα οὖσα καὶ Σκυῖνῃ καὶ Ἰππάρσεισι καὶ Θεόκλειαι καὶ Ψαμάθῃ καὶ Λαγίσκῃ καὶ Ἄνθειαι. » Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἄνθειας Ἀντιαν· οὐ γὰρ εὐρίσκομεν παρ' οὐδενὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν, ἀπὸ δὲ Ἀνταίας καὶ θλον δρᾶμα ἐπιγραφόμενον, ὡς προείπον, Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου, Ἀνταία ἔστι. Καὶ ὁ τὸν κατὰ Νεαίρας δὲ λόγον γράψας μνημονεύει αὐτῆς.

Idem XIII, p. 592, E: Καὶ Αυσίας δὲ τῷ κατὰ Λαίδος, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, μνημονεύει αὐτῆς (Lagiscæ), καταλέγονται καὶ ἄλλαι ἑταίρας, ἐν τούτοις: — « Φιλύρα γέ τοι... καὶ Λαγίσκα καὶ Ἄνθεια καὶ Ἀριστοία. »

Harpocratio: Λαγίσκα· Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαίδα, εἰ γνήσιος. Λαγίσκας τῆς ἑταίρας μνημονεύει καὶ Στράτις ὁ κωμικὸς οὗτος· « Λαγίσκῃ τὴν Ἰσοκράτους παλακὴν ἰδεῖν με συκάζουσιν εὐνείαν ἔτι τὸν τ' αἰλοτρόπῃ αὐτόν. »

Idem: Ἄνθεια· Ὅτι μὲν ἑταίρα, ὄθλον· μήποτε δὲ Ἀντεια γραπτέον διὰ τοῦ ταῦ, ἐπεὶ οὕτως εἰρομεν παρὰ Αυσίᾳ. Hæc turbata esse ex Athenæi loco intelligitur.

LXXXIII. ΠΡΟΣ ΛΑΚΡΑΤΗΝ.

153.

Harpocratio: Ὁβολοσταταεὶ ἀντὶ τοῦ δανεῖζει Αυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου, εἰ γνήσιος. Ἐν δὲ τῷ

LXXXII. ADVERSUS LAIDEM,
si genuina oratio est.

152.

Lysias in oratione adversus Laidem, modo Lysias sit, hanc meminit meretricum: « Philyra sane desiderat scortari quum adhuc juvenis esset, item Scioa et Hippaphesis et Theoclea et Psamattha et Lagisca et Anthea. » Sed videndum ne pro Anthea debuerit Antea scribi; nam apud neminem alium commemoratam Antheam meretricem reperimus; ab Antea vero etiam integra fabula, ut jam ante dixi, Enneci sive Philyllii, Antea titulum habet. Et auctor orationis contra Negeram (§ 19) ejusdem meminit.

Lysias quoque Lagiscæ meminit in oratione contra Laidem, si genuina oratio est, ubi alias quoque meretrices recenset, his verbis: « Philyra certe... et Lagisca et Anthea et Aristoclea. »

Lagisca. Lysias in oratione adversus Laidem, si genuina Lysias oratio. Strattis quoque comicus Lagiscæ meretricis meminit sic: « Lagiscam, Isocratis pellicem, vidisse me vellicantem, quum adhuc esset in lustris, atque ipsum tibiarum perforatorem. »

Anthea, hoc esse scorti nomen, patet (ex Lysia); forlensis autem Ἀντεια scribendum est per τ.

LXXXIII. ADVERSUS LACRATHEM.

153.

Ὁβολοσταταεὶ pro δανεῖζει, feneratur. Lysias in oratione

πρὸς Λακράτην διασαφεῖν φησὶν· « Οὐδ' ἂν εἰ πολὺ « ἑλάττονα τόκον λογισάτο τις ἢ ἕσον οὗτοι οἱ ὀβολοσταταεῖς « στατοῦντες τοὺς ἄλλους πρέττονται. » Ὁβολοστατίας δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς παρὰ τὴν Ὑπεριδῆ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου καὶ πολλῶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Cf. Photius et Suidas.

LXXXIV. ΠΡΟΣ ΛΕΠΤΙΝΗΝ.

154.

Harpocratio: Ἄρδηττός· Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. Τόπος Ἀθήνησιν ὑπὲρ τὸ στάδιον τὸ Παναθηναϊκόν, πρὸς τῷ δήμῳ τῷ [τῶν] ὑπένερθεν Ἀγυλιέων. Ἐν τούτῳ, φασὶ, δημοσίᾳ πάντας ὤμωνον Ἀθηναῖοι τὸν ὄρκον τὸν ἡλιαστικόν. Ἐνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἀρδήττου ἥρωος ἀργαίου, ὃς Ἀθηναίους πρῶτος ἐξώρκισεν. Θεόφραστος δ' ἐν τοῖς περὶ νόμων δηλοῖ ὡς καταλλυτο τὸ ἔθος τοῦτο. Cf. Bekk. Anecd. p. 207, 2 et 443, 24.

LXXXV. ΚΑΤΑ ΛΥΣΙΘΕΟΥ,

εἰ γνήσιος.

« Actor videtur Lysitheum in judicio Areopagitarum cædis accusavisse, in via phalerica haud procul a moenibus Athenarum in lateraria vel prope istam commissæ. Angulos moenium permultos fuisse etiam nunc vestigia docent. » S.

155.

Harpocratio: Γωνιασμός· Αυσίας ἐν τῷ κατὰ Αυσιθίου, εἰ γνήσιος· « κάμψαντι τοῦ τεύχους, ὃ « βουλή, ἔστι γωνιασμός ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία « πάνυ πολλή. »

156.

Photius: Οἶος· ἀντὶ τοῦ ἔτοιμος. Καὶ οἶος ἦν ἀντὶ

contra Nicidam, modo oratio genuina sit. Idem in oratione adversus Lacratem disertè scribit: « Neque si quis usuram multo minore compelet, quam isti feneratorum ab aliis exigunt. » Ὁβολοστατίας vero dicebant feneratorum, ut apud Hyperidem in oratione contra Polyseuctum, et frequenter in comœdia.

LXXXIV. ADVERSUS LEPTINEN.

154.

Ἄρδηττός· Lysias in oratione adversus Leptinen. Locus Athenis ultra stadium Panathenaicum situs, pago qui est Agryliensibus inferioribus vicinus. In eo, ut fertur, publice omnes Athenienses jurabant jusjurandum Heliasticum. Nomen habet ab Ardetto heroe antiquo, qui Athenienses primo sacramento obstrinxit. Sed hunc morem esse sublatum, Theophrastus declarat in libris De legibus.

LXXXV. CONTRA LYSITHEUM,

si genuina oratio.

155.

Γωνιασμός· Lysias in oratione contra Lysitheum: « Flectenti, senatores, muri angulus est ad sinistram et planus locus valde spatiosus. »

156.

Οἶος, paratus, et οἶος ἦν, paratus erat; sed ita etiam ponitur ut sit: studebat. Lysias: « annihilatur enim et studebat invenire portam. »

τοῦ ἔτοιμος ἦν. Τίθειαι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσπούδαζεν. Λυσίας· « εἰδιάζετό τε γὰρ καὶ οἷος ἦν ἐξυραῖν (an « ἐξαιραῖν?) τὴν θύραν. » Cf. Bachm. Anecd. I p. 314, 20.

Harpocratio : Οἷος εἶ καὶ οἷός τε εἶ. Τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τέ σημαίνει τὸ βούλει καὶ προήρησαι, τὸ δὲ σὺν τῷ τέ τὸ δύνασαι. Ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσitheou, εἰ γνήσιος. Cf. Suidas.

157-160.

Antiatticista in Bekk. An. p. 95, 1 : Ἐλκύδρια τὰ μικρὰ ἔλκη. Λυσίας κατὰ Λυσitheou.

Harpocratio : Πλινθεῖον ὁ τόπος ἐν ᾧ κλίνθος πλάττεται. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσitheou.

Idem : Στύραξ· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσitheou. Στύραξ καλεῖται τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθησαν· καὶ (sic Suidas; ὡς H.) Θουκυδίδης πού φησι· « στυρακίω ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρῆσάμενος εἰς τὸν μοχλόν. »

Idem : Φάληρον· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσitheou. Φάληρον δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεύς. « Antiochidis nomen, quod vetusto librorum errori tribuit A. Boeckhius Corp. inscr. 1 p. 309 b, defendit C. L. Grotefendius in Zimmerm. diar. 1836, p. 1039 sq. » S.

LXXXVI. ΠΕΡΙ ΗΜΙΚΛΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΤΑΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΩΝ.

« Cum ab Isæo or. 11 § 48 et Demosth. or. c. Mac. § 48 et 65 Apolexidis Prospaltii filii, Chæreleos et Macartatus commemorantur et Theopompus quidam, cui soror eorum nupserat, Chæreleo et Macartato mortuis filium suum Macartatum in avunculi Macartati domum traduxisse narretur, probabilis est L. Hælscheri conjectura litem, in

Oἷος εἰ sine τε significat vis, tibi proposuisti, sed οἷός τε εἰ cum τε particula significat potes. Utraque locutione utitur Lysias in oratione contra Lysitheum, si genuina est.

157-160.

Ἐλκύδρια, parva vulnera. Lysias in oratione contra Lysitheum — Πλινθεῖον, locus ubi lateres formantur. Lysias in or. contra Lysitheum. — Στύραξ. Lysias in or. contra Lysitheum. Στύραξ appellatur jaculi cuapis inferior, quam in terrain defigere solent. Thucydides alicubi (2, 4) ait : « Quum hastæ spiculum pessulâ vicem in seram immisisset. »

Φάληρον. Lysias in or. contra Lysitheum. Pagus fuit Antiochidis tribus, cujus incolæ dicitur Phalereus.

LXXXVI. DE DIMIDIA HEREDITATE BONORUM ΜΑΚΑΡΤΑΤΙ.

161.

Prospaltii. Lysias in or. de hereditate Macartati. Prospalta est pagus Acamantidis tribus.

162.

Σπιῶα. Lysias in or. de dimidia hereditate bonorum Macartati. Σπιῶα est arca panaria, cujus frequens mentio fit apud veteres comicos, ut apud Eupolin in Aureo genere et apud Aristophanem in Telmisenisibus.

qua Lysiae oratio habita sit, ad hanc Macartati Apolexidis filii hereditatem pertinuisse. » S. 161.

Idem : Προσπάλτιοι· Λυσίας ἐν τῷ περὶ Μακαρτάτου κλήρου. Πρόσπαλτα δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.

162.

Idem : Σπιῶα· Λυσίας ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων· σιτηρὸν ἀγγεῖον ἐστὶν ἡ σπιῶα· ἐστὶ δὲ κολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς· Ἐσπόλις Χρυσῆ γένει, Ἀριστοφάνης Τελμισεύσιν.

LXXXVII. ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΙΟΥ.

163.

Idem : Νότιον· Λυσίας κατὰ Μαντίου. Ὅτι δὲ ἐστὶ χωρίον προαίμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως, Θεόπομπος ἐν τῇ 1ῃ φησιν.

LXXXVIII. ΠΡΟΣ ΜΕΔΟΝΤΑ ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΙΩΝ.

164.

Athenæus XIII, p. 586, F. : Κἄν τῷ πρὸς Μέδοντα ψευδομαρτυρῶν Ἀντικύρας (sc. ὁ Λυσίας μέμνηται). Ἐπάνυμον δὲ ἐστὶ τοῦτο ἑταῖρας τὸ γὰρ κύριον ἦν Οἶα, ὡς Ἀντιφάνης εἰρηκεν ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν, Ἀντικυραν αὐτὴν φάσκων κληθῆναι, ἥτοι ὅτι συνέπιπε παρακινουοῦσι καὶ μεμνηόσιν ἢ ὅτι αὐτὴν ἀναλαβὼν ὁ ἰατρὸς Νικόστρατος ἀποθνήσκων κατέλιπε αὐτῇ πολλὴν ἑλλέβορον, ἄλλο δὲ οὐδέν. Pro Oia codices habent Οἶα. Dindorfius Oia scripsit.

165.

Harpocratio : Ἀντικυρα· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. Μήποτ' ἐπάνυμόν ἐστιν. Ἀντιφάνης (Ἀριστοφάνης codd.) ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν φησιν· « Ἀντικυ-

LXXXVII. CONTRA MANTIAM.

163.

Notum. Lysias in or. contra Mantiam. Notum est castellum ante Colophoniorum urbem situm, teste Theopompo in libro decimo quinto.

LXXXVIII. ADVERSUS MEDONTEM FALSI TESTIMONII CAUSA.

164.

Etiam in oratione contra Medontem falsi testimonii causa Lysias Anticyræ mentionem facit; quod est cognomen meretricis, cujus proprium nomen Oia fuit, ut tradit Antiphanes in libro De meretricibus, Anticyram cognominatam dicens, sive quod computare consuevit cum male sanis hominibus furentibusque, sive quod Nicostatus medicus, quum illum in domum suam recepisset, moriens multum hellebori et reliquisset, prætereaque nihil.

165.

Anticyra. Lysias in oratione adversus Medontem. Forlasse est cognomen. Antiphanes in scripto De meretricibus dicit : « Anticyram vocarunt, quod potabat cum deliris

ραν δ' ἐκάλεσαν ὅτι συνέπιπε παρακινῶσι καὶ μεμνη-
νόσιν· οἱ δὲ ὅτι ἰατρὸς αὐτῆ Νικόστρατος κατέλιπεν
ἐπονητῶν πολλὴν ἐλλέβορον. »

166.

Idem : Ἀπήχθεια ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια Λυσίας πρὸς
Μέδοντα καὶ Δειναρχὸς κατὰ Κηφισοκλέους.

LXXXIX. ΠΡΟΣ ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΝ,

εἰ γνήσιος.

167.

Harpocrat. : Προθεσμίας νόμος· Δημοσθένης
ὑπὲρ Φορμίωνος. Ἐν τῶν ε' ἐτῶν ἀν' ἰσχυροῦ προθε-
σμίας δ' ῥήτωρ, ὡς ἐν τῶν λόγῳ ὑποσημαίνεται, καὶ Λυ-
σίας ἐν τῶν πρὸς Μενέστρατον, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν.

XC. ΚΑΤΑ ΜΙΚΙΝΟΥ ΦΟΝΟΥ,

εἰ γνήσιος.

168.

Argum. orat. II Antiphontis : Ἔοικε μὲν οὖν
οὗτος ὁ λόγος τῶν Λυσίου λόγῳ τῶν πρὸς Μικίνην γεγραμ-
μένων, ἔχει δ' αὐτῶν τὰ τῆς ὑποθέσεως ὄσδε. Ἀναχω-
ρῶν τις ἀπὸ δαίπνου εὐρέθη σὺν τῶν ἀκολουθῶν συγκε-
κοιμημένος. Μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευταίην συγγενῆς τις αὐτοῦ
κατηγορεῖ ἐχθροῦ αὐτοῦ ὡς πεπονητὸς τὸν φόνον, ὃ
δ' ἀρνεῖται. Ὅθεν στοχασμὸς ἢ στάσις ἀτελής, ἐκ
μόνου τοῦ προσώπου συνιστάμενος.

Sopater ad Hermog. Στάσεις t. IV, p. 405, Walz.:
Τούτῳ (sc. τῶν προσώπων) καὶ Λυσίας ἐν τῶν πρὸς
Μικίνην (Μικρίνην vgo) χρῆται.

169.

Anonymus ad Hermogen. Στάσεις t. VII, p. 286,
Walz. : Ὅστω καὶ Λυσίας ἐν τῶν πρὸς Μικίνην (Μι-

κρίνην, Σμικρίνην, Σμειρίνην codd.) καὶ ἐξ ὧν
ἐποίησε καὶ ἐξ ὧν οὐκ ἐποίησεν ἀποδεικνύειν πειρᾶται·
φησὶ γὰρ ὅτι « τὴν νύκτα ἐκάθητο ἐν τῶν ἱερῶν τὴν
« ὄβην κατακαλυψάμενος. » Ἐτι δὲ ἀφ' ὧν οὐκ ἐποίησε,
λέγων ὅτι « οἱ μὲν ἄλλοι συγγενεῖς παρεγένοντο,
« μόνος δ' ἀκατέβηθη. » Καὶ ἐν τούτῳ πειρᾶται δεῖξαι
πεπονητότα τὸν φόνον.

170.

Priscianus XVIII, 24, p. 194 : *Nos : attinet ad
illam rem*, ἀνήκει πρὸς τόδε. Λυσίας ἐν τῶν κατὰ Μι-
κίνου φόνου· « τὰ πρὸς ἑτέρας αἰτίας ἀνήκειν δοκοῦντα
παραλελειφέναι. In his τὰ πρὸς Saupprius ; μικίνου
φόνον οὐκ πρὸς monac., μικίνου φόνου κίτρος pa-
risinus Th. Presselii, Μικίνου φόνον οὐ πρὸς vulgo.
ἑτέρας αἰτίας (Emperius observn. in Lysiam p.
47 et) cod. mon.; erat ἑταίρας αἰτίας.

171.

Athenæus VIII, p. 365, B : Σύνδειπνον εἶρηκεν
ἐπὶ συμποσίου Λυσίας ἐν τῶν κατὰ Μικίνου φόνου· φησὶ
γὰρ ἐκεῖνον ἐπὶ τὸ σύνδειπνον κεκλημένον.

Photius : Σύνδειπνα· τὰ συμπόσια· καὶ Λυσίας
καὶ ἑτεροί.

172.

Harpocrat. : Ἐπιβλήτης Λυσίας ἐν τῶν κατὰ
Μικίνου φόνου, εἰ γνήσιος. Ἐπιβλήτης ἐστίν, ὡς μὲν
Τιμαχίδας φησὶ, δοκός, ὡς δὲ φησὶ Κλείταρχος ὁ γλωσ-
σογράφος, ποιὰ τις δοκός. Nomen Μικίνου habent
editt. antiquæ; Νικίου reliquæ; Bekkerus nullam
scripturæ varietatem e codd. affert. Fieri igitur
potest, ut Νικίου recte habeat, quamquam aliunde
de oratione in Niciam *cædis* reum non constet,
nominumque confusio perfacilis sit. Cf. or. C.

et insanis : vel, ut alii, quod Nicostratus medicus moriens
veratri plurimum ei reliquit.

166.

Ἀπήχθεια pro ἀπέχθεια, *inimicitia*, Lysias dicit in or.
adversus Medontem et Dinarchus in or. contra Cephisoclem.

LXXXIX. AD MENESTRATUM,

si genuina oratio.

167.

Προθεσμίας νόμος, lex præscripti temporis, apud Demo-
sthenem in or. pro Phormione. Quinque annorum præfinitum
tempus intellexerit orator, ut in oratione illa subindicat,
et Lysias in or. adversus Menestratum, modo hæc genuina
sit.

XC. CONTRA MICINAM CÆDIS CAUSA,

modo genuina sit oratio.

168.

Hæc Antiphontis oratio similis est orationi Lysias ad-
versus Micinam scriptæ. Argumentum hoc est. Quidam,
a cæna rediens, cum pedisequo occisus inventus est.
Post ejus mortem quidam ex affinis inimicum ejus
accusat ut hujus homicidii reum; ille vero infitatur. Unde

status est conjectura imperfecta, ex una tantum persona
constans.

169.

Sic etiam Lysias in oratione contra Micinam tum ex
his quæ fecit tum ex his quæ non fecit reus demonstrare
rem suam studet. Dicit enim : « Noctu in sano sedebat,
obtectio vultu. » Tum ab iis quæ non fecit argumentum
petens dicit : « Ceteri cognati affuerunt, solus vero ille
defuit. » Atque ex hoc demonstrare studet eum fuisse cæ-
dis auctorem.

170.

Lysias in oratione contra Micinam de cæde : « Quæ ad
alias causas attinent, prætermittentur. »

171.

Σύνδειπνον de *convivio* dixit Lysias in oratione contra
Micinam cædis reum. Ait enim illum fuisse ad σύνδειπνον
vocatum.

172.

Ἐπιβλήτης. Lysias in oratione contra Micinam cædis
reum, modo genuina sit oratio. Ἐπιβλήτης, secundum Timachidam,
est tignum, ut vero Clitarchus glossographus ait, certum quoddam tignum.

XCI. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΞΙΔΗΜΟΥ ΓΡΑΦΗΝ,

εἰ γνήσιος.

• Cum nomen Mixidemi rarissimum sit, memorabilis est L. Hœlscheri conjectura, Mixidemidem, adversus quem Autocles ab Aristotele Rhet. 2, 23 dixisse dicitur: εἰ ταῖς μὲν σεμναῖς θεαῖς καλῶς εἶχεν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δούναί δίκην, Μιξιδημίδη δ' οὐ, eundem esse atque Mixidemum hujus orationis. Nam etiam in hac oratione de Areopago mentionem factam esse, frg. 3 ostendit. Fortasse cum quis Areopago curam aliquam novam demandari voluisset, Mixidemus hunc legum violatarum accusaverat. » SAUPTIUS.

173.

Harpocratio: Μουσαῖος Λυσίας πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν, εἰ γνήσιος. « καὶ δύο παῖδας « αὐτῶ ἀκολούθους εἶναι, ὧν ὁβτος τὸν μὲν Μουσαῖον « καλεῖ τὸν δὲ Ἡσίοδον. » « Ὅτι μὲν δ κρινόμενος ἐπετήδευσε τοὺς οἰκέτας οὕτω καλῶν δῆλον· περὶ δὲ Μουσαίου Ἀριστοξένος ἐν τοῖς Πραξίδαμαντιοῖς φησὶν ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήκασι τὸν ἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσίνος. Εἰρήκασι δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Γλαῦκος.

174.

Idem: Διῆρξα ἀντὶ τοῦ διὰ τέλους ἤρξα Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφῆν ἀπολογία.
Pollux VIII, 83: Διῆρξα, ὡς Λυσίας.

175.

Harpocratio p. 79, 28: Ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄλλα ἐπιθετά τινα, ὅποσα μὴ πάτρια ὄντα ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή ἐδίκαζεν, ὡς σαφὲς ποιεῖ Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφῆν. Cf. Lysiae fragm. 114 et Lex. rhetor. in Bekk. An. p. 252,

XCI. CONTRA MIXIDEMI ACCUSATIONEM,
modo genuinasit oratio.

173.

Musæus. Lysias in oratione contra Mixidemi accusationem, si modo genuina hæc oratio est: « Pueros ipsi pedissequos duos esse, quorum alterum vocet Musæum, alterum Hesiodum. » De industria reum sic famulos vocasse patet. De Musæo autem Aristoxenus in Praxidamantiis dicit hunc virum ab aliis e Thracia oriundum, ab aliis indigenam ex Eleusine perhiberi. De eodem tum alii tum Glaucus dixerunt.

174.

Διῆρξα, ad finem usque magistratum gessi. Lysias in apologia adversus accusationem Mixidemi.

175.

Etiam alia quædam instituta peregrina, de quibus senatus Areopagiticus iudicabat, apud Athenienses ἐπίθετα vocabantur, ut Lysias manifestum facit in oratione contra Mixidemi accusationem.

176.

Lechæum. In defensione adversus Mixidemi accusatio-

26: Ἐπίθετα: τὰ οὐκ ἐκ τῶν νόμων τῇ βουλῇ προσταταγμένα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ προσταθέντα.

176.

Harpocratio: Λέχαιον. Ἐν τῇ [πρὸς τὴν] Μιξιδήμου [γραφῆν] ἀπολογία φησὶ Λυσίας ὅτι τὸ Λέχαιον ἐάλω Μνασίππου ἀρχοντος. Inclusa add. Sauppius. De Mnasippo archonte pseudonymo v. A. Bœckh. in Ind. lectt. 1827-1828 p. 5 et qui laudantur in Pauly's. Realenc. s. v. Mnasippus.

177.

Idem: Πρόπειπτα. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφῆν, εἰ γνήσιος. Cf. Lysiae frg. 26.

178.

Idem: Προχειροτονία. ἔοικεν Ἀθήνησι τοιοῦτο τι γίνεσθαι. ὅπταν τῆς βουλῆς προβουλευσάσης εἰσφέρειται εἰς τὸν δῆμον ἢ γνώμη, πρότερον γίνεται χειροτονία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πότερον δοκεῖ περὶ τῶν προβουλευθέντων σκέψασθαι τὸν δῆμον, ἢ ἀρκεῖ τὸ προβούλευμα. Ταῦτα δ' ὑποσημαίνεται ἐν τῇ Λυσίου πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφῆν.

XCII. ΠΡΟΣ ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΝ.

179.

Idem: Καρκίνος... Περὶ δὲ τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Μνησίμαχόν φησι: « Συντίθεται δὲ τοῦτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητὴς εἰπῶν

οὐκ οἶνος ἐξέστησι: τὰς γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγείσας * μὲν * φρένας οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἑλασματάνειν.

Cf. Lysiae frag. 151. Literas μὲν in versu secundo non habent codd. AB; Sauppius dedit: ... μῆνας φρένας. Cf. Fr. tragg. p. 87 Didot.

nem Lysias ait Lechæum sub Mnasippo archonte captum esse.

177.

Πρόπειπτα. Lysias in oratione contra Mixidemi accusationem, modo genuina Lysiae oratio sit.

178.

Προχειροτονία. Hæc Athenis tale quid fuisse videtur. Quum senatus de re aliqua consultasset, decretum ejus referrebat ad populum, qui in concione prius decernebat, utrum de senatus consulto deliberandum esset, an in eo acquiescendum. Subindicantur hæc in Lysiae oratione adversus Mixidemi accusationem.

CXII. ADVERSUS MNESIMACHUM.

179.

De Carcino poeta tragico, Xenoclia filio, Lysias dicit in oratione adversus Mnesimachum: Cum his facit etiam Carcinus poeta qui dixit:

Haud vinum percussit; nam natura insitam recteque compositam... mentem nulla ciet ad peccandum occasio.

XCIII. ΚΑΤΑ ΜΝΗΣΙΠΤΟΛΕΜΟΥ.

180.

Photius Bibl. cod. 262 p. 489, b, 4 Bekk. : Τί-
νές μὲν οὖν τῶν περὶ τοὺς ῥητορικοὺς διατριβόντων
λόγους οὐκ ἄρθως ἐπήχθησαν εἰπεῖν περὶ Λυσίου ὡς
ἐποδοῖζαι μὲν τὰ ἐγκλήματα παρ' ὄντιναοῦν τῶν πα-
λαιῶν ἀνδρῶν τὸ προκακρινόμενον ἔχει, ἀξίῃσαι δὲ ταῦτα
πολλῶν ἐνδοξῶν· καὶ γὰρ ἐλέγχονται φανερώς ὑπὸ τῶν
αὐτοῦ λόγων πολὺ τῆς ἐπ' αὐτῶν διασφαλλόμενοι κρι-
σεως καὶ μάλιστα γὰρ τούτους ὁ κατὰ Μνησιπτολέμου
οἰεῖται· θαυμαστώδης γὰρ τὴν κατηγορίαν πρὸς μέγ-
θος οὕτως ἠύξησε.

Idem ib. cod. 265, p. 491, b, 7 : Ἄλλὰ γὰρ οὐχ
οὕτω (uti Demosthenis oratio de corona) κρίσειν
ὁ Λυσίου κατὰ Μνησιπτολέμου λόγος, ἐν πᾶσι δὲ τοῖς
ἡγεμονίοις μέρεσι τὸ παθητικὸν φυλάξας οὐδὲ παυόμενος
τῆς ἐπιφορᾶς ἀπέστη, ἐπέτεινε δὲ μᾶλλον, οὐδὲ κατὰ
τὸ τέλος τοὺς ἀκροατὰς ἀποστάς παροξύνειν.

XCIV. ΚΑΤΑ ΜΟΣΧΟΥ.

181.

Harpocratio : Δὴ μ ἀρχος· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Μό-
σχου ἄρχων τις ἦν ὁ δῆμαρχος· οὗτοι δὲ τὰς ἀπογρα-
φὰς ἐποιούοντο τῶν προσόντων ἐκάστην δῆμον χωρίων·
ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρὰ τούτοις ἦν,
καὶ συνῆγον τοὺς δῆμους ὑπὸ ἐπιμετρίων, καὶ ψῆφον
αὐτοῖς εἰδίδον. Τούτους δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν
Ἀθηναίων πολιτείᾳ ὑπὸ Κλεισθένης κατασταθῆναι,
τῆς αὐτῆς ἔχοντας ἐπιμελίαν τοῖς πρότερον ναυκρά-
ροις. Ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ δῆμαρχοι, δηλοῖ Ἀριστο-
φάνης ἐν Σκηνᾶς καταλαμβανοῦσαις.

XCIV. CONTRA MNESIPTOLEMUM.

180.

Nonnulli qui in rhetoricis versantur, non recte dixerunt
de Lysia eum ostendere quidem crimina prae quovis ora-
torum antiquorum posse, amplificandis autem criminibus
a multis superari. Nam ex orationibus ejus liquido patet a
recto judicio longe eos aberrasse, ac maxime res patet ex
oratione contra Mnesiptolemum in qua mirum in modum
accusationem auget.

At non eo modo procedit Lysias contra Mnesiptolemum
oratio, sed in omnibus quibus oportet partibus affectum
servans, impetum non reprimit, sed magis subinde auget
nec in fine quidem auditores excitare desinit.

XCIV. CONTRA MOSCHUM.

181.

Δῆμαρχος. Lysias in oratione contra Moschum. Ὁ δῆ-
μαρχος, παρὶ πρίnceps, magistratus quidam erat. Hi agros
et loca ad singulos pagos pertinentia describebant, tabulas
lexiarchicas custodiebant, pagosque, quum res postularet,
convocabant et in suffragia mittebant. Eos Aristoteles in
Atheniensium republica dicit a Clisthene institutos esse,
eandem habentes curam quam antea habuerant ναυκράρι.
Demarchos pignora cepisse Aristophanes (fr. 412) in Mu-
tieribus scenas occupantibus manifestum fecit.

XCV. ΠΡΟΣ ΝΑΥΣΙΑΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ.

« Quid sit τύπος, parum liquet, figuramne ali-
cujus dei, an exemplar, an opus caelatum intelligen-
oporteat. » SAURPIUS.

182.

Pollux VII, 120 : Καὶ κρηπιδαῖον δὲ μέρος
οἰκοδομήματος, Λυσίου εἰπόντος ἐν τῷ περὶ τοῦ τύπου·
« τοῦ γίσιου συντελεσμένου καὶ τοῦ κρηπιδαίου. »

183.

Suidas : Λιθορυγική καὶ λιθοτριβική δια-
φέρει ἢ μὲν λιθορυγική, ἣν ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργάζον-
ται οἱ τέμνοντες τοὺς λίθους· ἢ δὲ λιθοτριβική ἐστίν,
ἣν μετρίων οἱ καταξάνοντες καὶ κοσμοῦντες τοὺς λί-
θους, ὥστ' ἀπειληφάναι τὴν εὐπρέπειαν ἕκαστον τῶν
ἔργων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπου·
« ἀλλὰ διὰ τὸ τρεῖς τέχναις ἐργάζεσθαι, τὴν τε λιθορυ-
γικήν καὶ λιθοτριβικήν καὶ πρὸς τούτοις τὸ τετραφυ-
κέναι (τετραπληκέναι conj. Valesius). » Cf. Bekk.
An. p. 217, 33.

XCVI. ΥΠΕΡ ΝΗΣΟΚΛΕΟΥΣ.

184.

Harpocratio : Ἐπιδιατριβεσθαι. Λυσίας ἐν τῷ
πρὸς Θεοπίθην ἐπιτροπῆς ἐπιλόγῳ. Τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ
λέγεται ἐπιδιαθήκη, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Νη-
σοκλέους δηλοῖ. Cf. Lysiae frg. 108.

XCVII. ΠΡΟΣ ΝΙΚΑΡΧΟΝ ΤΟΝ ΑΥΛΗΤΗΝ,
εἰ γνήσιος.

185.

Idem : Ἀκμάζεις ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττεις
Ἵπεριδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς
Νικάρχον τὸν αὐλητὴν, εἰ γνήσιος.

XCV. AD NAUSIAM DE FIGURA.

182.

Κρηπιδαῖον quoque domus pars est, dicente Lysia in ora-
tione de figura : « suggrundio confectio et fundamentum. »

183.

Λιθορυγική ἐτ' λιθοτριβική differunt. Ars enim λιθορυγική
eorum est, qui lapides in metallis caedunt; λιθοτριβική
vero eorum qui lapides poliunt et aptant, ut toti operi
venustas et decus concilletur. Lysias in oratione contra
Nausiam de figura : « Verum quia tres artes exercet et la-
pides caedendi, eosdem poliendi et praeterea luxuriandi. »

XCVI. PRO NESOCLE.

184.

Ἐπιδιατριβεσθαι. Lysias in epilogō adversus Theopitthem,
de tutela.... Ipsa res dicitur ἐπιδιαθήκη, ut idem orator in
oratione pro Nesocle declarat.

XCVII. AD NICARCHUM TIBICINEM,

si genuina oratio.

185.

Ἀκμάζεις pro juvenilia facis dicunt Hyperides in oratione
contra Mantitheum, et Lysias in oratione adv. Nicarchum
tibicinem, modo haec genuina sit.

186.

Idem : Ἀντιγενίδας Ἀσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρ-
χον τὸν ἀλητὴν, εἰ γνήσιος. Υἱὸς οὗτος ἦν Διονυσίου,
ἐνδοξότατος ἀλητής. Cf. Bekk. An. p. 410, 1.

XCVIII. ΠΡΟΣ ΝΙΚΙΑΝ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑ- ΘΗΚΗΣ.

187.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 626 Sylb.: Οὐδὲ
ἐκεῖνα παραπέμπομαι Κρατίνου ἐν Πυτίνῃ εἰπόντος

« τὴν μὲν παρασκευὴν ἴσως γινώσκετε »,

Ἄνδοκίδης δὲ ῥήτωρ λέγει « τὴν μὲν παρασκευὴν, ὃ
ἄνδρες δικασταί, καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐχθρῶν τῶν
ἐμῶν σχεδόν τι πάντες εἴσαθε (ἐπίστασθε And.) »
Ὅμοιως καὶ Ἀσίας (Νικίας codd.) ἐν τῷ πρὸς Νί-
κίαν (Ἀσίαν codd.) περὶ (ὑπὲρ codd.; em. S.) πα-
ρακαταθήκης — « τὴν μὲν παρασκευὴν καὶ τὴν προ-
θυμίαν τῶν ἀντιδίκων ὄρατε, ὡς ἄνδρες δικασταί,
« φησιν. » Καὶ μετὰ τούτου Ἀσχίνης λέγει « τὴν μὲν
« παρασκευὴν ὄρατε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν πα-
« ράταξιν ». « Quod D. Ruhnkenius conjecerat,
ut Niciam oratorem, de quo nihil traditum exstat,
eliminaret, id oratione Isocratis vicesima prima,
quæ Nicæ cuidam adversus Euthynum de depo-
sito scripta est, luculenter confirmari optime
L. Haelscherus perspexit. Videtur igitur Lysias
Euthyno se contra Niciam defensuro hanc orationem
composuisse; quod paullo post Thrasybuli et
exsulum in patriam reditum factum esse in Zim-
mermanni diurn. 1835 p. 407 monui. » SAUR-
PIUS.

186.

Antigenidas, cujus Lysias meminit in oratione ad Nicar-
chum tibicinem (modo reapse Lysiae oratio sit), filius
erat Dionysii, tibicen clarissimus.

XCVIII. ADVERSUS NICIAM DE DEPOSITO.

187.

Neque illa praestormittam. Cratinus in Pythae quum
dixisset :

Apparatum quidem fortasse cognoscitis,
Andocides orator (or. 1 init.) dicit : « Apparatum quidem,
o iudices, et contentiones adversariorum meorum omnes
propemodum scitis. » Similiter etiam Lysias in oratione ad
Niciam de deposito ait : « Apparatum quidem et contentio-
nem adversariorum videtis, o iudices. » Et post hunc
Æschines (or. 3 § 1) ait : « Apparatum quidem videte,
Athenienses, et instructam quasi aciem. »

XCIX. PRO NICIA.

188.

Mirari sane licet quo tandem pacto Theophrastus cre-
dere potuerit Lysiam fastuosum et affectatum orationis
genus sectari et factitium magis artificium quam natura-
lem simplicitatem. In iis scilicet quæ de dictione scribit,
tum ceteros reprehendit qui in antithesibus et comparibus
et similibus colis aliisque id genus figuris operam posue-

XCIX. ΥΠΕΡ ΝΙΚΙΟΥ,

εἰ γνήσιος.

188.

Dionysius Hal. t. V, p. 483, 5 : Καὶ θαυμάζειν
ἄξιον, τί δή ποτε παθὼν ὁ Θεοφράστος τῶν φορτικῶν
καὶ περιέργων αὐτὸν (Lysiam) οὐκ εὐνοεῖται ζηλωτὴν γενέ-
σθαι λόγων καὶ τὸ ποιητικὸν διώκειν μᾶλλον ἢ τὸ ἀλη-
θινόν. Ἐν γούν τοῖς περὶ λέξεως γραφεῖσι τῶν τε ἄλλων
καταμείφεται τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις
καὶ παρομοιώσεις καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις σχήματα
διεσπουδακώτων καὶ δὴ καὶ τὸν Ἀσίαν ἐν τούτοις κατα-
ριθμεῖται, τὸν ὑπὲρ Νικίου τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθη-
ναίων λόγον, ὃν εἶπεν ἐπὶ Συρακουσίων ἀρχιμάχου ὡς
ὡς ὑπὸ τούτου γεγραμμένον τοῦ ῥήτορος παρατιθείς
κυλώσις δ' οὐδὲν ἴσως καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν θείναι τῷ
Θεοφράστου ἔστι δὲ ἔξδε « Ἀντιθέσεις δ' ἔστι τριτῶς,
« εἴταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ
« ἢ τοῖς ἐναντίοις [τὰ] ἐναντία προσκατηγορηθῇ πα-
« σαυταχῶς γὰρ ἐγγχωρεῖ συεχυθῆναι. Τούτων δὲ τὸ
« μὲν ἴσον καὶ τὸ ἅμοιον παιδιῶδες, καθαπερὶ ποίημα
« διὸ καὶ ἦττον ἀρμόττει τῇ σπουδῇ φαίνεται γὰρ
« ἀπρεπὲς σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόματι
« παίζειν καὶ τὸ πάθος τῇ λέξει περιαιρεῖν ἐκλείει γὰρ
« τὸν ἀκροατὴν. Ὅσον ὡς ὁ Ἀσίας ἐν τῇ τοῦ Νικίου
« ἀπολογία βουλόμενος ἴσον ποιεῖν « Κλαίω τὸν ἀμά-
« χητον καὶ ἀναυμάχητον θλεθρον. — Ἰκέται μὲν αὐτὸ
« τῶν θεῶν καθίζοντες, προδότας δὲ τῶν ὄρκων ἡμᾶς
« ἀποφαίνοντες. — Ἀνακαλοῦντές τε συγγένειαν [καί]
« εὐγένειαν. » Ταῦτα γὰρ εἰ μὲν τῷ ὄντι Ἀσίας ἐγράφη,
δικαίως ἂν ἐπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν
οὐ χαριεντι καίρω. Εἰ δὲ ἐτέρου τινός ἐστιν ὁ λόγος,
ὥσπερ ἐστίν, ὁ κατηγορῶν ἂ μὴ προσῆκε τοῦ ἀνδρός

rint, tum Lysiam quoque in eorum numero recenset, ora-
tionem pro Nicia Atheniensium duce scriptam, quam ille
apud Syracusanos captivus dixerit, tamquam a Lysia ora-
tore compositam exempli loco proponens. Sed nihil, opinor,
impediet, quominus ipsa Theophrasti verba apponamus;
sunt vero hæcce : « Antithesis fit tripliciter, quum vel
eidem contraria, vel contrario eadem, vel contraria con-
trariis opponuntur; tot enim modis possunt conjugari; sed
paria et similia componere ludicrum est, quasi poema;
quare etiam minus convenit studio. Apparet enim laud
decore eum, qui rebus studet, ludere verbis, et dictione
affectum tollere : id enim auditorem languidum reddit.
Sic Lysias in defensione Nicæ ad commiserationem audito-
ris movere cupiens ait : « Ploro perniciem quæ nec pug-
na nec prælio navali vinci potuit. » — « Supplices ad deo-
rum aras sedentes, et nos iurjurandi proditores esse de-
clarantes. » — « Invocantes generis affinitatem et nobilita-
tem. » Sane quidem, si reapse hæc Lysias scripsit, merito
culpandus est, quod ejusmodi verborum jocus in injuendo
temporis momento indulserit. Si vero alius cuiusdam est,
sicuti revera est, oratio, ipse Theophrastus potius, qui hunc
injuste incusat, reprehendendus est. Sed non scripsisse Ly-
siam illum pro Nicia orationem, nec spiritum hujus oratoris
neque dictionem scriptum istud prodere, quem multis
argumentis demonstrare possem, non hoc tamen loco de-
monstrandum oportunitas est.

μεμπτότερος. Ὅτι δὲ οὐκ ἔγραψε Λυσίας τὸν ὑπὲρ Νικίου λόγον οὐδ' ἔστιν οὔτε τῆς ψυχῆς οὔτε τῆς λέξεως ἐκείνης τὸ γράμμα πολλοῖς πάνυ τεκμηρίοις ἀποδείξαι δυνάμενος οὐκ ἔχω καιρὸν ἐν τῷ παρόντι λόγῳ.

C. KATA NIKIDOU APΓIAS,

εἰ γνήσιος.

Nicidou nomen in libris mss. et in editt. habes fr. 193. 195. 196. 197; idem in Nicidou leviter corruptum fr. 190 et 192. Ceteris locis, fr. 191. 194. 194 a, editiones Harpocratonis habent Niciou; sed Nicidou ex optimo codice A reposuit Saupprius; similiter in fr. 189 Nicidou scribendum esse patet. — Apud Harpocratonem v. ἐπιβλήτας (v. fr. 172) quum communi, ut videtur, codicum consensu citetur oratio κατὰ Νικίου φόνου, quæritur an talis Lysiae oratio exstiterit, an κατὰ Μικίνου φόνου legendum sit. Hoc placuit Saupprio. Quod nostram κατὰ Νικιδίου ἀργίας orationem attinet, ea, Saupprius ait, parum abfuit quin adhuc exstaret. « Erat enim tricesima prima codicis Palatini, quum adhuc integer esset; sed quaternio sextus decimus, in quo scripta fuerat, casu importunissimo perditus est. Cf. epist. crit. ad G. Herm. p. 8. sq. »

189.

Diogenes Laert. I, 55, de Solone : Δοκεῖ δὲ καὶ κάλλιστα νομοθετῆσαι... Καὶ ὁ ἀργὸς ὑπεύθυνος ἔστω παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι. Λυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου (Νεικιδίου ed. Menagii; Νικίου cett.) Δράκοντά φησι γεγραμέναι τὸν νόμον, Σόλωνά δὲ τεθεικέναι.

190.

Harpocratio : Διαγράψασθαι Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου, εἰ γνήσιος, ἀντὶ τοῦ ἀναλέσθαι τὸ ἔγ-

C. CONTRA NICIDAM DE INERTIA,

modo genuina sit oratio.

189.

Solon præclare etiam leges tulisse videtur... Eum, qui vitam in otio transigit, accusare cuius liberum esto. Lysias vero in oratione contra Nicidam, Dracontem ait scripasisse hanc legem, Solonem vero tulisse.

190.

Διαγράψασθαι, actionem expunxisse, Lysias in oratione contra Nicidam, modo ea genuina sit.

191.

Ἀποδείξαι. Lysias in oratione contra Nicidam. Exposuit de hoc vocabulo Hyperides in or. contra Aristagoram.

192.

Εὐθνοί. Lysias in oratione adversus Nicidam, modo ea genuina sit. Εὐθνοί nomen magistratus apud Athenienses. Decem fuerunt, apud quos qui legatione functi erant, aut magistratum gesserant, aut aliquid rerum publicarum ad-

κλήμα. Cod. I : κατευνικιδίου; Bekker. κατὰ Νικιδίου.

191.

Idem : Ἀωροξενία· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου (Νικίου Bekk.). Ἐξηγήσατο τὸ ὄνομα Ὑπεριδῆς ἐν τῷ κατ' Ἀριστογώρας οὕτω γράφων... V. Hyperidis fragmenta.

192.

Idem : Εὐθνοί· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου (Νικιδίου Bekk.), εἰ γνήσιος. Εὐθνοί ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίους· ἰ' τὸν ἀριθμὸν ἦσαν, παρ' οἷς εἰδίδουσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἀρχάντας ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθνας. Διαδικταὶ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

193.

Idem : Θεταλός· Λυσίας κατὰ Νικιδίου. Ἐξ τῶν Κίμωνος παιδῶν Θεταλὸς ἐκαλεῖτο, ὡς φησὶν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ περὶ ἀκροπόλεως.

194.

Idem : Ἰταῖος· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου (Νικίου Bekk.). Δῆμὸς ἐστὶ τῆς Ἀκαμαντίδος Ἰτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰταῖος, ὡς φησὶ Διόδωρος. Cf. Fragm. Cantabr. lex. rhet. ad calcem Photii p. 671, 5.

194. a.

Idem : Κηττοί· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου (Νικίου Bekk.) ἀργίας. Δῆμὸς ἐστὶ τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρος ὁ περιηγητῆς φησὶν.

195.

Idem : Ὁβολοστατεῖ ἀντὶ τοῦ δανεῖζει Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου (Νικίου ipius cod. C.), εἰ γνήσιος. Cf. Lysiae frag. 153.

196.

Idem : Ποταμὸς· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου ἀργίας. Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης

ministraverant, rationes reddebant. Dissertit de his Aristoteles in republica Atheniensium.

193.

Thessalus. Lysias in or. contra Nicidam. Unus e Cimonis filiis Thessalus dicebatur, ut Heliodorus refert in opere De acropoli.

194.

Itearus. Lysias in or. contra Nicidam. Itea est pagus Acamantidis tribus, cuius paganus Itearus dicitur, teste Diodoro periegeta.

194. a.

Cetti. Lysias in or. contra Nicidam de inertia. Pagus est Leontidis tribus, ut ait Diodorus periegeta.

195.

Ὁβολοστατεῖ, sœneratur. Lysias in or. contra Nicidam, modo genuina sit.

196.

Potamus. Lysias in or. contra Nicidam de inertia. Potamus est pagus Leontidis tribus, cuius civis vocatur Po-

Ποτάμιος. Ἐκωμωδοῦντο δὲ ὡς βραδῶς δεχόμενοι τοὺς παραγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις.

197.

Idem : Πτώματα ἐλαιῶν· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου. Λέγοι ἂν ᾗτοι τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν, ἢ αὐτὰ τὰ δένδρα κατὰ τινὰ τύχην πεπτωκότα.

CI. ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΝ.

198.

Idem : Ξύστις· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβουλον. Γυναικεῖόν τι ἔνδυμα ἔστιν ἢ ξύστις πεποικιλμένον, ὡς ἄλλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοῖα· « ὥσπερ ξύστιδα », ὥσπερ τὸ ποικίλως ὑφασμένον. Ἔστι μὲν καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὀραις ἔστι δὲ καὶ ἱππικὸν ἔνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

CII. ΥΠΕΡ ΝΙΚΟΜΑΧΗΣ.

199.

Marcellinus in Hermog. Στάσεις t. IV, p. 324, 3o Walz : Ἰστέον δὲ ὡς τὸ παραγραφικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ υπερβάλλοντος τότε μόνον θέλει ἐμπέπτειν ὁ Μαλίωρ, ὅταν διάφοροι τῶν στρατηγῶν αἰ πράξεις, ὅταν δὲ μία ἢ ποιότης ᾗ, ὥσπερ τῶν ἰ νέων, οὐκ ἔχει χώραν τὸ κεφάλαιον. « Ἀμέλει, φησὶν, ὁ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Νικομάχης διώκων Ἐφραντίδην καὶ Διοφάνην οὐκ ἦλθεν ἐπὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, διὰ τὸ μίαν εἶναι ἀμφοτέρων τὴν ποιότητα. Vox στρατηγῶν corrupta fuerit; κατηγορουμένων dedit Saupprius; ad literas propius accederet παρατεταγμένων. De causa decem juvenum vide t. IV, p. 317; V, p. 124, 13 Walz.

CIII. ΠΡΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΑ vel ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΝ.

200.

Photius Lex. : Συγκομιδῆ· ὡς ἐπὶ καρπῶν.

tamius. Exagitabantur autem a comicis, ut qui facile reciperent præter jus in album relatos, ut præter alios testatur Menander in Sororibus geminis.

197.

Πτώματα ἐλαιῶν. Lysias in or. contra Nicidam. Aut deciduus olearum fructus sic dixerit, aut ipsas arbores quæ fortuito cecidere.

CI. ADVERSUS NICODEMUM ET CRITOBULUM.

198.

Ξύστις. Lysias in or. adversus Nicodemum et Critobulum. Muliebre quoddam indumentum variegatum xystis est, ut docent quum alii comici tum Antiphanes in Euploæ : « velut xystidem, » i. e. velut vestem varie textum. Est etiam tragicum quoddam indumentum quod sic dicitur, ut Cratinus in Horis palam facit; demique etiam equestre indumentum est, ut liquet e Nubibus Aristophanis.

CII. PRO NICOMACHE.

199.

Sciendum vero adscriptionem a potiori, ex Majoris sententia non admittendam esse, nisi ubi diversæ sint reo-

θυκομιδῆς ἐν γ· « καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν. » Καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα· « συγκομίσας δ' ὄπωρον (δὲ ὄωρα codd.) καὶ ἀποδόμενος τὸν ἀγρόν. Pro Ξενοφῶντα Etym. M. p. 733, 23 et Varinus lex. s. v. habent Ξενοκράτην. Lectio ὄπωρον debetur Scheibio. Pro ἀγρόν, quod Et. M. habet, apud Photium et Suidam legitur ἀργύριον. Denique ἀποδοῦς, pro ἀποδόμενος est ap. Et. M. et Varinum.

CIV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΚΛΕΟΥΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ.

« Cum Lysias etiam pro Phrynichi filia orationem composuisse tradatur, quam suo loco posuimus, haud improbabilis conjectura est, hanc Onomaclem eum esse, quem Theopompo archonte Ol. 92, 2 capite damnatum esse biographus decem oratorum narrat, sed evasisse et postea in triginta virorum numero fuisse intelligimus (cf. Sievers. Comment. de Xen. Hellen. p. 71 et 95, Scheibius de rebus Ath. ab optim. mutatis p. 58). M. Meierus (de lit. att. p. 458) miratur, quomodo de filiabus horum hominum, quorum bona publicata fuerant, lites oriri potuerint. Sed vel Patroclidæ populiscito vel amnestiæ lege liberi eorum videntur restituti esse. Antiphontis, cujus filiz Lysias item orationem scripsit, causa alia erat: cf. Lysiaë frg. 25. » SAUPPIUS.

201.

Harpocratio : Πεντακοσιομέδιμνον· Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλέους θυγατρὸς. « Ὅτι δ' ἐτελῆ ἐποίησαν Ἀθηναίων ἀπάντων Σόλων, ὧν ἦσαν καὶ οἱ πεντακοσιομέδιμμοι, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

202.

Idem : Ὑβᾶδα· Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλέους θυγατρὸς. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἀσωνίδος.

rum actiones, neque locum eam habere ubi una eademque sit qualitas, ut v. g. in causa decem juvenum. Itaque Lysias, inquit, in oratione pro Nicomache Ecphantidem et Diophanem reos agens, non venit ad hoc caput, quoniam eadem est amborum qualitas.

CIII. ADVERSUS XENOPHONTEM VEL XENOCRATEM.

200.

Συγκομιδῆ, collectio, dicitur v. c. de frugibus. Theoclydides libro tertio (c. 15) : « Et in frugibus colligendis occupati erant. » Et Lysias in oratione ad Xenophontem : « Quum autem fructus collegisset et agrum reddidisset. »

CIV. DE ONOMACLIIS FILIA.

201.

Πεντακοσιομέδιμνον. Lysias in or. de Onomacliis filia. Solon Atheniensium classes quattuor fecit, e quibus fuere etiam πεντακοσιομέδιμμοι, quingentis medimnis cens, ut Aristoteles docuit in Atheniensium republica.

202.

Hybadæ, pagus Leontidis tribus. Lysias in oratione de Onomacliis filia.

V. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΑΣΙΝ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ.

« Hæc non verba Lysiae esse, sed orationem sic inscriptam fuisse jam ante M. Meierum (de lit. tt. p. 247) G. Hermannus viderat (ad Photii Lex. v. 767 Pors.). De re ipsa cf. Meier. l. d. p. 250, qui intellexit hæc oratione tutorem aliquem accuratum causam suam defendisse. » S.

203.

Idem : Φάσις λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ δημοσίου ἐγκλήματος, ὅταν τις ἀποφαίνη [τι add. Suid.] τῶν δημοσίων ἔχοντά τινα μὴ πριάμενον, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν οἰκῶν. ὅτε γὰρ μὴ ἐκμισθώσασιν οἱ ἐπιτροπὸι τὸν οἶκον τῶν ἐπιτροπευομένων, ἔφαινε αὐτὸν βουλόμενος πρὸς τὸν ἀρχοντα, ἵνα μισθωθῆ· ἔφαινε δὲ καὶ εἰ ἐλάττωνος ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν μισθώσῃτο. Τοῦ μὲν οὖν προτέρου τὰ μαρτύρια ἔνεστιν εὐρεῖν παρὰ τὸν ἀνάρχῳ καὶ Δημοσθένει, τῆς δὲ περὶ τῶν ὀρφανικῶν οἰκῶν φάσεως παρὰ Λυσία (Λυκούργου E. M.) πρὸς τὴν φάσιν τοῦ ὀρφανικοῦ οἴκου. Eadem Photius Lex., Suidas, Etym. Magn. p. 788, 50.

CVI. ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑΛΕΟΝΤΟΣ.

« Qui Theomnestum accusat (Lys. or. 10 § 5), se a Pantaleonte, patruo et tutore suo, patrimonio spoliatum esse dicit. Jure igitur videntur homines docti conjecisse, hanc orationem in eundem illum Pantaleontem habitam esse eumque esse planum illum, de quo Athenæus 14 p. 616. A dixit : cf. Meinek. com. gr. 1 p. 241. Th. Bergk. epist. ad C. Schiller. p. 136 sq. Fortasse Pantaleon frater erat Leontis Salaminii, quem a triginta viris cæsum esse novimus. Ab iisdem patrem suum occisum esse dicit accusator Theomnesti l. d. Quamquam homo ille etiam Παντολέον dici poterat, Πανταλέοντα dictum esse testimonia plura et certiora idem faciunt. » S.

204.

Schol. Luciani p. 256 ed. Jacobitz. : Ποῦ κεῖται

V. ADVERSUS ACTIONEM DE PATRIMONIO PUPILLARI.

203.

Φάσις dicitur et de accusatione publica, quum quis criminaliter alterum publici quid habere quod non emerit, et le iudicio propter pecunias pupillares. Quum enim pecunias pupillarum non elocassent, quivis nomen eorum ad unctionem deferebat, ut elocarentur. Deferebatur item nomen eorum, si minoris quam oportebat elocatae fuissent. Et priora quidem significationis testimonia reperire licet apud Diarchum et Demosthenem; posterioris autem, quæ spectant ad opes pupillares, apud Lysiam in oratione adversus unctionem de patrimonio pupillari non recte elocato.

CVI. CONTRA PANTALEONTEM.

204.

Unam ὄμιλον vocabulum de amore in mulierem occurrit perivit Dionysodorus. Dicunt enim usurpari id ubi

ORATORES II.

ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἔρῳν, ἐζήτησεν δὲ Διονυσόδωρος. Λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. Οὕτω δ' ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τούτῃσι περὶ γυναικας μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος.

205.

Pollux IV, 23 : Ἰκανότης δὲ εἶρηκε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Πανταλέοντος ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν.

Bekk. An. p. 100, 17 : Ἰκανότης Λυσίας πρὸς Πανταλέοντα.

ΠΡΟΣ ΠΟΛΑΕΜΟΝ.

Videatur oratio πρὸς Γληπόλεμον, fragm. 227.

CVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ ΚΑΗΡΟΥ.

« Orationem sic inscriptam fuisse M. Meierus docuit (de lit. att. p. 457). » S.

206.

Rutilius Lupus De fig. sentent. et eloc. II, § 8 : *Brachylogia. Hoc fieri solet, cum orator brevitate sententiæ præcedit auditoris expectationem. Lysias : « Quæres a me, quo juro obtinere possim. Quo jure? Mihi Polyænus reliquit, prætor dedit possessionem, leges me defendunt, ad te non pertinent, hi veritatem sequuntur. »*

CVIII. ΚΑΤΑ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

207.

Harpocratio : Ἀπολαχεῖν ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ λαχεῖν Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου, Λυσίας κατὰ Ποσειδίππου. Cf. Bekk. Anecd. p. 217, 3. 430, 9.

CIX. ΠΡΟΣ ΠΥΘΟΔΗΜΟΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ,

εἰ γνήσιος.

« Pythodemus libertum ἀποστασίου accusaverat. Liberto coram polemarcho se defensuro Lysias orationem scripserat. » S.

208.

Pollux VII, 17 : Τὴν δὲ θεράπειαν καὶ θρεπτήν ἐρεῖ, ὅστις βούλοιο ἔπεσθαι Φερεκράται εἰπόντι ἐν

sermo sit de aliquo qui vel beatum aliquem ducat vel alicui invidet. Sed de zelotypia sive de insano circa mulieres studio adhibetur apud Lysiam in oratione contra Pantaleontem.

205.

Ἰκανότης de facultate oratoria dicitur apud Lysiam in oratione contra Pantaleontem.

CVIII. CONTRA POSIDIPPUM.

207.

Ἀπολαχεῖν pro simplici λαχεῖν, sortito accepisse, dicunt Antiphon in or. contra Philinum et Lysias in or. contra Posidippum.

CIX. ADVERSUS PYTHODEMUM DE LIBERTI DEFECTIONE.

modo genuina sit oratio.

208.

Famulam θρεπτήν nominaverit, si quis Pherecratem se,

Μυρμηκανθρώποις « Μανίαν θρεπτὴν ». Ἔστι δὲ τούτο
νομα καὶ ἐν τῷ Λυσίου πρὸς Πυθόδημον (Πειθόδημον
vgo) ὑπὲρ ἀποστασίου.

209.

Harpocratio : Τῆ τ ε ς ἀντὶ τοῦ τούτου τῷ ἔτει
Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία, εἰ γνήσιος ὁ
λόγος, Ἀριστοφάνης Γῆρα, καὶ οἱ ἄλλοι.

[CIX a. ΥΠΕΡ ΣΑΤΥΡΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΔΗΜΟΝ.]

210.

Photius Bibl. cod. 265, p. 491, b, 29 : Καὶ τὸν
ὑπὲρ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον
οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθέν-
εους λέγουσιν εἶναι, ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐχ ἰκανὸς ὢν
κρίνειν, Δεινάρχου νομίζει· τινὲς δὲ αὐτὸν ὑπεβάλοντο
Λυσία, καίτοι καὶ τὸν χρόνον ἔχοντες αὐτοῖς διαμαχό-
μενον καὶ τὸν τύπον ἄπαντα τῆς ἐργασίας καὶ τὰ πρῶ-
τα καὶ τὴν ἔρμηναίαν. « Oratio deperdita est :
eam vero ob id ipsum non jam exstare, quod
Callimachus eam non in demosthenicis posuerat,
ostendi epistolæ crit. ad G. Hermannum datæ p.
49. » S.

CX. ΠΡΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΑ.

211.

Antiaticista in Bekk. Anecd. p. 109, 3 : Μυ-
κείαν· Λυσίας πρὸς Σοφοκλέα.

CXI. ΚΑΤΑ ΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣ ΕΞΟΥΛΗΣ.

212.

Harpocratio : Ἐξούλης, ὄνομα δίκης ἦν ἐπά-
γουσιν οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν
ἐξειργόντων. Εἴρηται μὲν οὖν τούνομα ἀπὸ τοῦ ἐξῶ-
λιν, ὃ ἔστιν [ἐξείργειν καὶ add. Suidas] ἐξωθεῖν καὶ

qui voluerit in Myrmecanthropis sic dicentem : Μανίαν θρε-
πτὴν, Maniam servam. Idem nomen apud Lysiam quoque
in or. adversus Plithodemum de defectione.

209.

Τῆ τ ε ς, hoc anno, Lysias in defensione adversus Pytho-
demum, modo Lysiae sit, Aristophanes in Γῆρα et ceteri.

[CIXa. PRO SATYRO DE TUTELA ADVERSUS CHA-
RIDEMUM]

210.

Orationem quoque pro Satyro de tutela adversus Cha-
ridemum scriptam ii qui sincero iudicio pollut Demos-
thenis esse ajunt ; Callimachus vero, iudex parum ido-
neus, Dinarcho tribuit. Nonnulli eam Lysiae vindicarunt,
quamquam et temporum ratione haec sententia impugnatur
et forma operis et rebus et elocutione.

CX. ADVERSUS SOPHOCLEM.

211.

Μυκείαν (?), Lysias in or. adversus Sophoclem.

ἐκβάλλειν· δικάζονται δὲ ἐξούλης καὶ πρὸς ἐπιτιμί-
οὶ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσήκουσῃ προθεσίμῃ,
ὑπερμερῶν γιγνομένων τῶν καταδικασθέντων. Οἱ
δὲ ἀλόντες ἐξούλης καὶ τῷ ἐλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῆρτον
αὐτοῦ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα.
Ἐδικάζετο δὲ ἐξούλης καὶ ὁ χρήστης κατέγειν ἐπερι-
ρῶν κτῆμα τοῦ χρεωστούτου καὶ κωλυόμενος ἔπι-
νιτος. Καὶ ἐπεργασίας δὲ τις εἰ εἴργοιτο, δίδωσιν ἑ-
νόμος δικάζεσθαι πρὸς τὸν εἴργοντα ἐξούλης, καὶ περὶ
ἀνδραπόδου δὲ καὶ παντὸς οὐ φησὶ τις αὐτῷ μετεῖναι.
Ταῦτα δὲ σαφῶς Ἰσαῖος διδάσκει καὶ Λυσίας ἐν τῇ
κατὰ Στρατοκλέους ἐξούλης. Δεινάρχος μὲντοι ἐν τῇ
Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης
ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερείας τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴσα
δρᾶν. Ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλο-
μένου τάττεται τούνομα, καὶ οὐχ, ὡς οἴεται Καικίαιος,
μόνων τῶν ἐκ καταδίκης ἀφελόντων, καὶ Φρόνυχος ἐν
Ποαστρίαις δῆλον ποιεῖ. Cf. Suidas.

CXII. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

213.

Cicero De orat. I, 54, 231 : *Imitatus est homo
romanus et consularis (P. Rutilius) veterem illum
Socratem, qui cum omnium sapientissimus esset
sanctissimeque vixisset, ita in iudicio capitis pro se
ipse dixit, ut non supplex aut reus, sed magister
aut dominus videretur esse iudicum. Quin etiam
cum ei scriptam orationem disertissimus orator
Lysias attulisset, quam si ei videretur ediceret,
ut ea pro se in iudicio uteretur, non invitus legit et
commode scriptam esse dixit, sed, inquit, ut si
mihi calceos Sicyonios attulisses non uterer, quam-
vis essent habiles et apti ad pedem, quia non essent
viriles, sic illam orationem disertam sibi et orato-*

CXI. CONTRA STRATOCLEM DE VI.

212.

Ἐξούλης, nomen actionis, quam si qui dicunt se a
bonis arceri, intendunt illis qui ipsos arcent. Ductum
nomen ab verbo ἐξῶλιν, quod est excludere, expellere
ejicere. Hanc autem actionem de vi instituunt etiam
qui multas aliquibus irrogatas non recipiunt intra coe-
nientem temporis praescripti diem, quod damnati tempore
praescriptum praeterierint. Qui tamen de vi convicti erant
non solum ei qui ipsos reos peregerat restituebant qui
abstulerant, sed etiam reipublicae persolvebant ea quae
fuerant aestimata. Eadem actione de vi utebatur creditur
qui quum conaretur bona debitoris retinere, ab aliquo
impediebatur. Porro si quis operis absolute prohibitionem
turbatur, lex ei adversus prohibentem dabat actionem de vi
item et de mancipio et de quavis re quam quis ad se
parte pertinere diceret. Clare haec Isaeus docet et Lysias
oratione adversus Stratoclem de vi. Dinarchus vero
Croconidarum controversia peculiariter usus est hac ἐξ-
ούλης voce de quadam sacerdote quae res suas curare volebat.
Porro nomen hoc in omnibus cadere qui e bonis suis
excitantur, non vero, ut Caecilius censet, in eos solos qui
iudicato debeant, Phrynichus quoque in Runcatrichis
palam facit.

um videri, fortem et virilem non videri. Cf. iustit. Inst. orat. II, 15, 30; II, 19 sqq.

Valerius Max. V, 4 : *Socrates autem, graecae cetrinae clarissimum columen, cum Athenis causam dicturus esset defensionemque ei Lysias a se compositam, qua in iudicio uteretur, recitasset, missam et supplicem imminentique procellae commodatam, « Aufer », inquit, « quaeso iam : nam ego si adduci possem, ut eam in ultima cithiae solitudine perorarem, tum me ipse morte ultandum concederem. »*

Diogenes Laert. II, 40 : 'Ο δ' οὖν φιλόσοφος Λυσίου γράψαντος ἀπολογίαν αὐτῷ διαγνοὺς ἔφη· « Καλὸς ἐν δὲ λόγος, ὦ Λυσία, οὐ μὴν ἀρμόττων ἐμοί. » Δηξιόη γὰρ ἦν τὸ πλέον δικανικὸς ἢ ἐμφιλόσοφος. Εἰπόνως δὲ τοῦ Λυσίου· « Πῶς, εἰ καλὸς ἐστὶν ὁ λόγος, οὐκ ἔσοι ἀρμόττος; » ἔφη· « Οὐ γὰρ καὶ ἱμάτια καλὰ αἰ ὑποδήματα εἶη ἂν ἐμοὶ ἀνάρμοστα; »

Stobaeus Floril. VII, 56 : Σωκράτους φεύγοντος ἢ δίκην Λυσίας λόγον τινὰ συγγράψας ἤλθεν αὐτῷ ἡμῶν καὶ ἐπέλεγε χρῆσθαι. *** Τοῦ δὲ Λυσίου ἰκόντος καὶ μὴν καλλίστον αὐτὸν εἶναι, « Καὶ τὰ ῥόδα, φη, καλλιστά ἐστίν, ἀλλ' οὐ πρόκειται αὐτῷ τὸ στεῖνονμα. » « Ταθνήξη τοίνυν, » ἔφη ὁ Λυσίας, « εἰ μὴ ἔπαις ἀπολογήσῃ. » 'Ο δὲ, « Εἰ γὰρ, » ἔφη, « καὶ μὴ οὐν, πάντως τεθνήξομαι. »

Vit. X oratt. p. 836, B: Εἰσι δ' αὐτῷ (Lysiae) αἱ τέχνη ἀρητορικὴ παποικημένοι ... καὶ Σωκράτους ἐκλογία ἰστογραφμένη τῶν δικαστῶν. « Quanquam nec magis lepidae fabulae quam veritatis speciem nec se ferunt, tamen fidem non prorsus derogaverim, cum Lysiam facile hoc familiaritati quae patri cum Socrate fuerat conjunctissimae dare potuisse appareat. Sed quae Antiaticista Bekkeri et interpretes Platonis habeant, cum L. Hoelscher p. 199) ad hanc orationem referat, M. Meier vero de Andocidis or. contra Alcibiadem 3 p. XIV) declamationem, quam multo post Polycratis percussioni Lysias opposuisse traditur, pertinere existimet, Meieri iudicium sequor. Hanc enim

declamationem a grammaticis usurpatam esse interpretes Aristidis testimonio suo docet, quae vero de oratione illa narrantur, omnia ita comparata sunt, ut auctores rem ab aliis acceptam repetivisse videantur. Aliter locutos fuisse puto, si orationem vel ipsi cognovissent vel cognoscere potuissent. » SAUPTIUS.

CXIII. ΥΠΕΡ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΝ.

« Polycratem aliquot annis post Socratis mortem accusationem scripsisse, Lysiae igitur defensionem illi oppositam a priore illa, quam Socrati ipsi causam capitis dicturo obtulerat, diversam fuisse infra videbimus, cum ad Polycratem venerimus. » S.

214.

Schol. codd. BD ad Aristidis Panathen. p. 187, 20 (t. III, p. 319, 35 Dindf.; p. 103 Frommel.) : Ἀγάλματα διπλεῖς Παλλάδιόν φησι τὸ ἀπὸ Τροίας· ὁ γὰρ Δημοφῶν (Δημόφιλος codd.) παρὰ Διομήδους ἀρκάσας εἰς τὴν πόλιν ἤγαγεν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ. Λέγει δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων, τοῦ τε κατ' Ἀλαλκόμενον τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν παρὰ τῶν Γεφυρῶν καλουμένων, ὡς Φερεκύδης καὶ Ἀντίοχος ἱστοροῦσι, καὶ τῶν κατανηγεμένων ἐν τῇ τῶν Γιγάντων μάχῃ, ὡς ἐν ἀγράφοις ὁ Φύλαρχος φησι. Κατ' Ἀλαλκόμενον C. O. Muellerus (ad Aesch. Eumen. p. 106); καταλκομένον B, καταλυόμενον reliqui. Τῶν παρὰ τῶν γεφυρῶν ego in Add. ad Fr. hist. t. IV, p. 639. τῶν περὶ αὐτῶν γεφυρῶν codd. BD, τῶν περὶ αὐτεφευρῶν reliqui; τῶν παρ' αὐτοῦ Γεφυραίων καλουμένων Schneidewin. Conj. crit. p. 163; τοῦ παρὰ τῶν Γεφυρῶν καλουμένου Saupprius.

Schol. cod. C. ad l. 1. : Ἦσαν δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει τρία ἀγάλματα· ... καὶ τὰ μὲν ἐκ τέχνης ταῦτα· ἴστατο δὲ πρὸ τούτων ἕτερον διπλεῖς· ἐν γὰρ τῇ Τροίᾳ φασὶν ἐξ οὐρανοῦ τοῦτ' ἐπετωκῆναι. Λαβόντος δὲ Διομήδους ἀρκάσας ἀπὸ τούτου Δημοφῶν (Δημόφιλος codd.) Ἀθήναζε ἤγαγεν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ φησιν.

CXII. SOCRATIS DEFENSIO.

213.

Philosophus vero, quum illi Lysias quam pro eo scriptam apologiam recitasset, « Bona, inquit, et praecleara est illi, Lysia, mihi tamen non congruens. » Erat enim illi officiali instituto vicinior quam philosophico. Percontanti Lysiae, cur si bona esset, ipsi non congrueret oratio, « Nonne, inquit, et indumenta et calceamenta speciosa te possunt, neque tamen mihi accommodata? » Socrati reo Lysias orationem ab ipso compositam attulit, uti in iudicio jussit. *Recusante philosopho, illa autem orationem pulcherrimam esse dicente, Socrates, « Rosae quoque, inquit, pulcherrimae sunt, at non deceret corona rosacea. » Morieris igitur, Lysias respondit, nisi sic te defenderis. » Ille vero : « Etiam si non morieris, inquit, omnino tamen moriendum est. »*

CXIII. PRO SOCRATE ADVERSUS POLYCRATEN.

214.

Caelitus delapsum Palladium Aristides dicit Trojanum illud, quod Demophon Diomedem eripuit et Athenas transportavit, ut Lysias testatur in oratione pro Socrate adversus Polycratem. Sed fortasse dixit Aristides etiam de ceteris Palladiis caelitus delapsis, de eo scilicet quod Alalcomeni autochthonis tempore decidit, et de iis quae a pontibus nomen habent, ut Pterecydes et Antiochus narrant, necnon de iis quae in Gigantum pugna deciderunt, ut in Agraphis Phylarchus ait.

Erant tria in arce Minervae simulacra arte factae. Ante haec aliud stabat caelitus delapsum. Apud Trojanos scilicet de caelo hoc decidisse aiunt, ubi cepit Diomedes, huic vero Demophon eripuit et Athenas transtulit, ut Lysias ait in oratione pro Socrate adversus Polycratem.

215.

Schol. ad Aristidis p. 133, 16 (t. III, p. 480 Dindf.; p. 180 Frommel.): "Ὅσπερ ἂν εἴ τις τὸν Ὀδυσσεῖα τότε ἤϊκτο θόρυβον ἐν τῷ στρατοπέδῳ ποιεῖν, ἔς τοὺς ἄλλους τοῦ θορυβεῖν ἔπαυεν. [Οὐδέτις αὐτὸν λέγει τὸν Πλάτωνα, ἀλλ' ἕτερον εἰσαγεῖ τινά. Τοῦτο δ' οὐκ ἀργῶς εἶπεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἶδε τὸν Σωκράτην πρὸς τοὺς νέους αἰεὶ τὸν Ὀδυσσεῖα θαυμάζοντα [καί] τὴν τοιαύτην πρᾶξιν, ὡς Πολυκράτης ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ λόγῳ φησὶ καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Πολυκράτην ὑπὲρ αὐτοῦ, ὃ μὲν συνιστῶν ὅτι τὴν δημοκρατίαν ἐκ τούτου καταλύειν ἐπιχειρεῖ, ἐπαινῶν τὸν Ὀδυσσεῖα τοῖς μὲν βασιλεῦσι ἐπαινοῦντα λόγῳ, τοὺς ἰδιώτας δὲ τύπτοντα, [ὃ δὲ] οὐδὲν λέγων φροντίζειν μᾶλλον αὐτὸν τῆς τάξεως. Διὰ τοῦτο οὖν καὶ αὐτὸς τίθησιν.

216-218.

Schol. Platonis p. 330 Bk., p. 893 Turic.: ('Ἀνύτου) μέμνηται Λυσίας ἐν Σωκράτους ἀπολογία.

Idem p. 330 Bk., p. 893 Turic.: Μέμνηται αὐτοῦ (Μελήτου) καὶ Λυσίας ἐν Σωκράτους ἀπολογία.

Antiatticista in Bekk. Anecd. p. 115, 8: Ὑπουργία ἀντὶ τοῦ ὑπηρεσία, Λυσίας ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία.

CXIV. ΠΡΟΣ ΣΩΣΤΡΑΤΟΝ ΥΒΡΕΩΣ,

εἰ γνήσιος.

219.

Harpocratio: Ἰσοτελής καὶ ἰσοτέλεια. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις. Τιμὴ τις διδομένη τοῖς ἀξίοις φανέσκει τῶν μετοίκων, καθ' ἣν καὶ τοῦ μετοίκου ἀφεςαὶ αὐτοῖς ἐγγίνετο, ὡς Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὑβρεως, εἰ γνήσιος. Cf. Isæi fragm. or. c. Elpagoram habitæ.

215.

Quasi si quis Ulysssem tunc accusaret tumultum in exercitu excitare, quum is aliorum potius tumultum sedaret. Non amplius Aristides ipsum dicit Platonem, sed alium quendam introducit. Neque hoc temere dixit, sed quod sciebat Socratem in suis cum juvenibus colloquiis Ulysssem atque talem agendi rationem admirari, ut ait Polycrates in oratione contra Socratem et Lysias in oratione pro eodem adversus Polycratem. Quorum Polycrates statuit Socratem reipublicæ statum evertere moliri eo quod laudaret Ulysssem regibus quidem assentientem, verberantem vero privatos; Lysias autem dicit nihil magis Ulyssi cursæ fuisse quam aptam rerum ordinationem.

216 218.

Anyti et Meleti Lysias meminit in Socratis defensione.

Ὑπουργία pro ὑπηρεσία, ministerium, apud Lysiam in Socratis defensione.

CXIV. ADVERSUS SOSTRATUM DE CONTUMELIA,

modo genuina sit oratio.

219.

Ἰσοτελής et ἰσοτέλεια. Isæus in oratione contra Elpagoram sæpe his vocibus utitur. Ἰσοτέλεια est honor iniquis qui digni viderentur habitus, quo tributum quod in-

CXV. KATA TEΛΑΜΩΝΟΣ,

εἰ γνήσιος.

220.

Idem: Εὐνεῖδαι· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος, εἰ γνήσιος. Γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίους οὐκ ὀνομαζόμενον Εὐνεῖδαι, ἦσαν δὲ κιθαρωδοὶ πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρεῖαν.

221.

Idem: Κάθετος ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πλάγος ἀμνός· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος. Διελκεται περὶ τοῦ καθέτου Μελίτων ἐν α' περὶ τῶν Ἀθηναίων γενῶν.

CXVI. KATA TIMOΘEOY ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ,

εἰ γνήσιος.

222.

Vit. X oratt. p. 836, D: Συνέγραψε δὲ λόγῳ καὶ Ἰφικράτει, τὸν μὲν πρὸς Ἀρμόδιον, τὸν δὲ προδοσίας κρίνοντι Τιμοθεῶν, καὶ ἀμφοτέρους ἐνία. Cf. fragmenta orr. XVIII et LXV. Oratio hæc uno loco commemoratur, neque cogitari potest nisi de litequam Iphicratus et Callistratus Timotheo intenderunt æstate a. 373, Ol. 101 a. 3 extremo: cf. Clinton. F. H. 2 p. 119, Sievers hist. gr. p. 230 sq., Rehdantz vitar. Iphicr., Timothei, Chabriez p. 85 sqq. Alio loco exposui tempora mihi videri ita digerenda esse, ut Timotheus vere ineunte cum classe Athenis profectus esse, deinde sub initium ætatis Iphicratus et Callistratus eum accusavisse et Iphicrates ejus loco imperator creatus esse, causa vero aliquot mensibus post, hieme a. 373, Ol. 101 a. 4, in judicium

quiliini pendere tenebantur, iis remitteretur, ut docet Lysias in oratione contra Sostratum de contumelia, et quidem recte hæc oratio Lysiaz tribuitur.

CXV. CONTRA TELAMONEM, modo genuina sit oratio.

220.

Eunidae. Lysias in oratione contra Telamonem, modo genuina sit oratio. Genti cuidam apud Athenienses nomen erat Eunidarum, qui quidem erant κιθαρωδοὶ sacrorum usibus inservientes.

221.

Κάθετος, agnus qui in mare demittitur. Lysias contra Telamonem. Dissertuit de eo agno Melito libro primo de familiis Atheniensium.

CXVI. CONTRA TIMOTHEUM DE PRODITIONE,

modo genuina sit oratio.

222.

Conscripsit Lysias duas orationes etiam Iphicrati; alteram adversus Harmodium, alteram vero proditionem accusanti Timotheum, atque utrumque adversarium vicit.

venisse videatur. Cum hac sententia conjunctum est, ut Iphicratem non ipsum in judicio adfuisse, sed causam a Callistrato solo oratam esse putem. Sequitur, ut etiam hanc orationem declamationem in scholæ umbra elaboratam fuisse censeam. Tempora Lysiae non obstare, quominus genuinam habeamus, nuper F. Vater demonstrare conatus est et persuasit C. Rehdantzio l. d. p. 171. Mihi Vatri argumenta Dionysium erravisse non videntur ostendere : sed hoc alio loco mihi demonstrandum erit. » SAURPIUS.

CXVII. ΠΡΟΣ ΤΙΜΩΝΑ.

223.

Suidas : Ἐσχηματισμένος· ὁ προσποιητὸν τρόπον ἔχων καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος. Ὡς παρὰ Λυσία ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα· « οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παρακλησίως καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται, ὥσπερ οὗτος. » Timonem esse notum illum hominum osorem censent Bergkiius et Saurpius.

CXVIII. ΠΡΟΣ ΤΙΜΩΝΙΑΔΗΝ.

224.

Idem : Διάθεσις καὶ διατίθεσθαι. Ἐκάτερον αὐτῶν κείται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαίος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέιτονα· « Μετὰ ταύτην τὴν ἀπόκρισιν εἴτραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔρασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμῳ διαθέσθαι. » Καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδη· « Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηχότος ἀμείψαιμεν, ἣν ἑκαίνοις δίδετο οὐ παρανοῶν οὐδὲ γυναικὶ πιεσθείς; » Eadem Ulpianus ad Demosthen. or. 2 p. 14 ed. Lutet.

CXIX. ΚΑΤΑ ΤΙΣΙΑΔΟΣ.

« Tisidem αἰτίας videri accusatum esse Reiskius ad Dionys. 6 p. 1154 et M. Meier de lite attica p. 547 monuerunt. » S.

CXVII. ADVERSUS TIMONEM.

223.

Ἐσχηματισμένος, qui simulatos mores habet, et modestus esse videtur; ut apud Lysiam in oratione contra Timonem : « Illi vero Timonis in modum sese jactant, et simulatis moribus circumeunt, ut ille. »

CXVIII. ADVERSUS TIMONIDEM.

224.

Διάθεσις testamentum, et διατίθεσθαι, testamentum scribere. Isaeus in oratione adversus Aristogitonem : « Post hoc responsum alterum testamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant. » Et Lysias in oratione adversus Timonidem : « Cur enim testamentum defuncti negligamus, quod ille neque a sana mente alleme, neque ab uxore corruptus fecit? »

CXIX. CONTRA TISIDEM.

225.

Quodsi sodalis est is pro quo verba facis, id indicare debes, sicut fecit Lysias : « Familiaris mihi est Archippus hicce, o judices. »

225.

Anonymus Seguerii (*Notices des manuscrits de la bibl. royale t. XIV, a*) p. 34 : Ἄν δὲ ὑπὲρ ἑταιροῦ λέγῃς, καὶ τοῦτο ἐπισημαίνεσθαι δεῖ, ὥσπερ πεποίηκε Λυσίας λέγων· « ἐπιτηδείος μοι ἐστὶν Ἀρχίππος οὐτοσί, ὃ δίκαστάι. »

226.

Dionysius Hal. De vi Demosth. c. 11 (t. VI, p. 983 R.) et Joannes Siceliota εἰς τὸ περὶ εὐρέσεως βιβλίον in codice Barocciano 175 fol. 83 : Κωλύσει δ' οὐδέν, ἴσως δὲ χαριστέραν ποιήσει τὴν θεωρίαν τεθεῖσα πρῶτον ἢ Λυσίου λέξις ἢ τὴν Δημοσθένους εὐκέναι πιθόμαι, διήγησίν τινα περιέχουσα ὑβριστικὴν· « Ἀρχίππος γὰρ οὐτοσί, ὃ Ἄθηναῖοι, ἀπαδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαιστραν οὐπερ καὶ Τίσις· « ὁ φεύγων τὴν δίκην, ὀργῆς δὲ γενομένης ἐς σώμα· « ματὰ τε αὐτοῖς καὶ ἀντιλογίαν καὶ ἔχθραν καὶ λοιδορίαν κατέστησαν. Ἔστιν οὖν Πυθίας ἐραστής· « μὲν τοῦ μειρακίου (πάντα γὰρ εἰρήσεται τάλῃθι· « πρὸς ὑμᾶς), ἐπίτροπος δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς καταλειμμένος. Οὗτος, ἐπειδὴ Τίσις πρὸς αὐτὸν [τὴν]· « ἐν τῇ παλαιστρᾷ λοιδορίαν διηγῆσατο, βουλόμενος· « χαρίζεσθαι καὶ δοκεῖν δαινὸς καὶ ἐπίβουλος εἶναι,· « ἐκέλευσεν αὐτὸν, ὡς ἡμεῖς ἐκ τε τῶν πεπραγμένων· « ἠσθήμεθα καὶ τῶν εὐ εἰδῶτων ἐπυθόμεθα, ἐν μὲν τῷ· « παρόντι διαλλαγῆναι, σκοπεῖν δὲ ὅπως αὐτὸν μόνον· « που λήψεται. Πισθεὶς δὲ ταῦτα καὶ διαλλαγῆς· « καὶ χρώμενος καὶ προσποιούμενος ἐπιτηδείος εἶναι· « εἰς τοῦτο μανίας τηλικούτος ὧν ἀφίσταται, ὥστε· « ἐτύχανε μὲν οὔσα ἱπποδρομία Ἀνακείων, ἰδὼν δ'· « αὐτὸν μετ' ἐμοῦ παρὰ τὴν θύραν παρίοντα (γείτονας· « γὰρ ἀλλήλους τυγχάνουσιν ὄντας) τὸ μὲν πρῶτον· « συνδειπνεῖν ἐκέλευεν, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἠθέλησεν, ἐδείθη· « ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ κῶμον, λέγων ὅτι μεθ' αὐτοῦ καὶ τῶν· « οἰκετῶν πιέτω. Δειπνήσαντες οὖν ᾗδῃ συσκοτάζο-

226.

Nihil impediens, fortassis vero jucundioorem nostram disquisitionem reddent praemiata Lysiae verba, quibus Demosthenica esse similia puto. Continens vero narrationem de facta contumelia : « Nimirum Archippus hicce, Athenienses, in eandem in quam Tisid reus ingressus est palastram, ubi irati ad convicia et altercationem et iniurias et contumeliam devenerunt. Jam vero Pythias est Tisidis adolescentis amator (omnia enim quae vera sunt vobis dicam) eidemque tutor a patre relictus. Hic, postquam Tisid quam passus in palastra esset contumeliam narraverat, gratificari volens et videri callidus et insidiosus esse, suavitatis ei (ut nos tum e rebus gestis intelleximus tum a probe scientibus comperimus) in praesentiam reconciliari, circumspicere autem quo pacto illum solum alicubi nancisceretur. His obsecutus et reconciliatus Archippo et consuetudine ejus utens amicumque sese simulans eo insaniam tantillum licce proceffit, ut, quo tempore cursus equestres Anaceorum fierent, conspicuum illum mecum portam suam praetereuntem (vicini scilicet sibi invicem habitant), primo ad coenam invitaret, deinde,

• τος ἔλθόντες κόπτομεν τὴν θύραν, οἱ δ' ἡμᾶς ἐκέλευον
 • εἰσεῖναι. Ἐπειδὴ δὲ ἔνδον ἐγεγόμεθα, ἡμεῖς μὲν
 • ἐκθάλλουσι ἐκ τῆς οἰκίας, τουτοὶ δὲ συναρπάσαν-
 • τες ἔδρασαν πρὸς τὸν κίονα καὶ λαβῶν μάλιστα τις
 • ἐντεῖνας πολλὰς πληγὰς εἰς οἰκίαν αὐτὸν καθεῖρξε.
 • Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ταῦτα μόνον ἐξαμαρτεῖν,
 • ἀλλ' ἐζηλωκῶς μὲν τῶν νεωτέρων τοὺς πονηροτάτους
 • ἐν τῇ πόλει, νεωστὶ δὲ τὰ πατρῶα παρεληφώς καὶ
 • προσποιούμενος νέος καὶ πλούσιος εἶναι, πάλιν τοὺς
 • οἰκέτας ἐκέλευσεν ἡμέρας ἤδη γενομένης πρὸς τὸν
 • κίονα αὐτὸν μαστιγοῦν δῆσαντας. Οὕτω δὲ τοῦ
 • σώματος πονηρῶς ἤδη διακειμένου Ἀντίμαχον με-
 • ταπεμφάμενος τῶν μὲν γεγενημένων οὐδὲν εἶπεν,
 • ἔλεγε δ' ὡς αὐτὰς μὲν δειπνῶν τύχοι, οὗτος δὲ μεθύων
 • ἔλθοι, ἐκκόψας δὲ τὴν θύραν καὶ εἰσελθὼν κακῶς
 • λέγοι αὐτὸν καὶ τὸν Ἀντίμαχον καὶ τὰς γυναῖκας
 • αὐτῶν. Ἀντίμαχος δὲ ὠργίζετο μὲν αὐτοῖς ὡς με-
 • γάλα ἡμαρτηκόσιν, θυμῶς δὲ μάρτυρας παρακαλέσας
 • ἠρώτα αὐτὸν πῶς εἰσελθοί, ὃ δὲ καλεύσαντος Τίσιδος
 • καὶ τῶν οἰκετῶν ἔφασκε. Συμβουλευόντων δὲ τῶν
 • εἰσελθόντων ὡς τάχιστα λῦσαι καὶ τὰ γεγενημένα
 • δεινὰ νομιζόντων εἶναι ἀπέδρασαν αὐτὸν τοῖς ἀδελφοῖς.
 • Οὐ δυναμένου δὲ βαδίζειν, ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ
 • δεῖγμα ἐν κλίνῃ καὶ ἐπέδειξαν πολλοῖς μὲν Ἀθηναίων,
 • πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ξένων, οὕτω διακειμένου,
 • ὥστε τοὺς ἰδόντας μὴ μόνον τοῖς ποιήσασιν ὀργίζε-
 • σθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς πῶλεως κατηγορεῖν, ὅτι οὐ δη-
 • μοσίᾳ οὐδὲ παραχρήμα τοὺς τὰ τοιαῦτα ἐξαμαρτά-
 • νοντας τιμωρεῖται. » Ἄθνη μὲν ἡ Λυσίου διήγησις ἐκ
 • τοῦ κατὰ Τίσιδος λόγου.

CXIXa. ΠΡΟΣ ΤΑΗΠΟΑΕΜΟΝ.

227.

Suidas : Ἐπὶ καλὰ μὲν ἄροῦν. Ἔθος ἐστὶ τοῖς
 γεωργοῖς παρ' ἐνιαυτὸν ἄργον καταλείπειν τὴν γῆν,
 ὅπως ἀκαρπείους ἐκτρέψῃ τοὺς καρπούς, ὡς μὴ κατ'

quum ille nollet, rogaret ut ad computationem veniens
 cum ipso et domesticis biberet. Post coenam igitur, ubi
 jam advesperascebat, venientes nos pulsamus portam; illi
 jusserunt intrare. Quum iutus eramus, me quidem domo
 ejiciunt, hunc vero corripientes columnæ adligaverunt et
 sumpto flagello quidam multa verbera inflixit, deinde in
 cellulam inclusit. Neque hæc peccasse Tisidi sufficit, sed
 pessimorum in hac urbe juvenum exemplum imitatus
 (scilicet bona paterna recens naclus divitis adolescentis
 protervium affectabat), jam exorto sole, denuo famulis
 imperavit, ut columnæ illigatum cæderent. Sic corpore
 jam misere affecto, Antimachum arcessens eorum quæ
 gesta erant ne hilum quidem dixit; contendebat vero, se
 canante, illum venisse ebrium et, effracto ostio, ingres-
 sum convicia jecisse in ipsum et Antimachum eorumque
 mulieres. Antimachus irascebatur quidem eosque magna
 deliquisse aiebat; nihilominus tamen, advocatis testibus,
 illum interrogavit quomodo ingressus esset; ille vero dixit
 intrasse se hortatu Tisidis et domesticorum. Sudentibus
 deinde iis qui advenérant, ut quam citissime solveretur,
 et gesta pergravia esse censentibus, tradiderunt illum

ἔτος τοῖς σπέρμασι πονοῖτο. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τη-
 πόλεμον λόγῳ διαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήστων γεωργῶν
 τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρῶμενον καὶ κατ' ἔτος ἐξανάλισκοντα
 τὴν ἰσχὺν αὐτῆς φησὶν. « Οὐτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ κα-
 λάμῃ ἄροῖ. » τουτέστιν, ἀεὶ σπείρων οὐδεμίαν ἀνεῖν
 τῇ γῇ δίδωσιν.

Cf. Arsenius p. 239. — πρὸς Τηπόλεμον] No-
 men hoc lemissima mutatione Sauppius elicuit e
 meliorum codicum (ABV et pr. E) lectione: πρὸς
 τακπόλεμον. Manu secunda in E literæ ταx deletæ
 sunt; πρὸς τὸν πόλεμον ed. Med.; πρὸς τὸν Πολέμον
 editor Basileensis; πρὸς τὸν Πολέμονα Taylorus,
 Hælscherus et dubitanter Bernhardy. Laudatur
 contra Tlepolemum oratio Isæi ap. Harpocrat. v.
 ἐπωνία. Fortasse igitur ibi Lysiae nomen aut no-
 stro loco Isæi nomen reponendum est.

CXX. ΥΠΕΡ ΦΕΡΕΝΙΚΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝ- ΔΡΟΚΑΕΙΔΟΥ ΚΑΗΡΟΥ.

« Illustria tractamus nomina. Neque enim po-
 test dubitari, quin Androclidas ille intelligendus
 sit, qui Ol. 99, 3 Cadmea a Spartanis occupata
 Athenas fugerat et hic a sicariis, quos optimates
 Thebani immiserant, paulo post interfectus est:
 Plut. Pelop. 6. Cum Androclida etiam Pherenicus
 fugerat; et utrumque maxima auctoritate fuisse
 ex iis intelligimus, quæ Plutarchus (Pelop. 5. 8;
 de gen. Socr. 3) narrat. Causa igitur de Andro-
 clidæ interfecti opibus Ol. 99 a. 4 vel 100 a. 1
 acta sit necesse est. Cf. Sievers hist. gr. p. 167, 168;
 173. Ex iis vero, quæ Dionysius dicit (ὑπὲρ ἀνδρῶν
 ξένου) et verborum Lysiae ipsius ratione intelligere
 videor, Aristidem Panath. p. 300 C non accurate
 narrare, quod exsulis civitatem ab Atheniensibus
 datam fuisse dicit. Videtur igitur causa coram
 polemarcho acta esse. » SAUPPIUS.

fratribus, qui lectulo impositum (incedere enim non po-
 terat) in Δεῖγμα, i. e. in Piræi locum ubi mercium speci-
 mina proponebantur, deportarunt multisque Atheniensibus,
 multis item peregrinis monstrarunt adeo crudeliter affli-
 ctum, ut conspicientes non modo iis qui fecissent isaceretur,
 sed etiam civitatem accusarent, quod non publice et
 ex tempore hujus sceleris auctores castigaret. » Hæc
 quidem Lysiae est narratio quam petivi ex oratione contra
 Tisidem.

CXIX a. ADVERSUS TLEPOLEUM.

227.

Ἐπὶ καλὰ μὲν ἄροῦν, post stipulam arare. Solent agri-
 colæ alternis annis terram incultam relinquere, ut integras
 producat fruges; ne, si quotannis conseratur, secunditas
 ejus exhauriatur. Lysias in oratione adversus Polemonem,
 reprehendens agricolam quendam avarum qui terra abute-
 retur et vires ejus quotannis exhauriret, inquit: « Hic
 post stipulam arat terram », id est agrum semper conse-
 rens nullam unquam relaxationem ei concedit.

228.

Dionysius Hal. De Isæo c. 6 (t. V, p. 594 R.) :
 Ἔστι δὴ καὶ παρὰ τῷ Αὐσίᾳ τις ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου,
 οἵκην φεύγοντος περὶ κλήρου, ποιούμενος τὴν ἀπολο-
 γίαν. Τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλιμάχος Ἵπὲρ
 Φερενίκου περὶ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου. Καὶ ἔστι
 πολλοῖς πρότερον ἠγωνισμένος ἔτεσι θατέρου· ἐν ᾧ
 τὴν αἰτίαν πρότερος ἐπιδείκνυσιν ὁ περὶ τοῦ ξένου
 ποιούμενος τοὺς λόγους, ὥσπερ ὁ τὸν μέτοικον ἐξαιρού-
 μενος εἰς ἐλευθερίαν. Ἔστι δὲ τὸ προοίμιον τοῦ λό-
 γου τοῦδε· « Ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ ἄνδρες δι-
 κασταί, περὶ τῆς φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Φερενίκου
 · πρῶτον εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς, ἵνα μηδεὶς ὑμῶν θαυμάσῃ,
 · ὅτι ὑπὲρ οὐδενὸς ὑμῶν πῶποτε εἰρηκῶς πρότερον ὑπὲρ
 · τούτου νυνὶ λέγω. Ἐμοὶ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί,
 · ξένος ἦν Κηφισόδοτος, ὁ τούτου πατήρ· καὶ ὅτε
 · ἐρεύγομαι, ἐν Θήβαις παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην, καὶ
 · ἐγὼ καὶ ἄλλος Ἀθηναῖον ὁ βουλόμενος, καὶ πολλὰ καὶ
 · καὶ ἰδία ἀγαθὰ καὶ δημοσίᾳ παθόντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς
 · τὴν ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν. Ἐπεὶ δ' οὖν οὗτοι
 · ταῖς αὐταῖς τύχαις ἐχρήσαντο καὶ φυγάδες Ἀθήνας
 · ἀρίκοντο, ἠγούμενος τὴν μεγίστην αὐτοῖς ὀφείλειν
 · χάριν οὕτως οικειῶς αὐτοὺς ὑπεδεξάμην, ὥστε μη-
 · δένα γῶναί τι τῶν εἰσιόντων, εἰ μὴ τις πρότερον ἠπί-
 · αστατο, ὁπότερος ἡμῶν ἐκέχτητο τὴν οἰκίαν. Οἶδε
 · μὲν οὖν καὶ Φερενίκος, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅτι
 · πολλοὶ λέγουσιν εἰσὶν ἐμοῦ δεινότεροι καὶ μᾶλλον τοιού-
 · των πραγμάτων ἔμπειροι, ἀλλ' ὅμως ἡγεῖται τὴν
 · ἐμὴν οἰκειότητα πιστοτάτην εἶναι. Αἰσχρὸν οὖν
 · δοκεῖ εἶναι, κελύοντος τούτου καὶ δεομένου τὰ δι-
 · καια αὐτῷ βοθηθῆσαι, περιδεῖν αὐτόν, καθ' ὅσον

« οἷός τ' εἶμι ἐγὼ, τῶν ὑπ' Ἀνδροκλείδου δεδομένων
 « στερηθῆναι. »

229.

Suidas : Οὐσία φανερά καὶ ἀφανής. Αὐσίας ἐν
 τῷ ὑπὲρ Φερενίκου λέγει· « Εἰ μὲν γὰρ ἀγροὺς κατέ-
 « λιπεν Ἀνδροκλείδης ἢ ἄλλην φανεράν οὐσίαν, ἐξῆν ἂν
 « εἰπεῖν τῷ βουλομένῳ, ὅτι οὗτος μὲν ψεύδεται, αὐτῷ
 « δὲ δέδοται· περὶ [δὲ] ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ καὶ ἀφα-
 « νοῦς οὐσίας δῆλον ὅτι ὅστις ἔχων αὐτὰ φαίνεται,
 « τούτῳ δέδωκεν. » Pro οὗτος... αὐτῷ codices οὐδέν..
 αὐτῷ; em. Scheibius; idem δὲ inseruit.

CXXI. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ,

εἰ γνήσιος.

230.

Harpocratio : Ἀρκτοῦρος καὶ Ἀρκτοφύλαξ
 ὁ Βοώτης ὀνομαζόμενος· Αὐσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίπ-
 που ἐπιτροπῆς. Ἰδίως δὲ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ
 ἀστήρ· Ἄρατος καὶ Ἡσίοδος Ἔργους δηλοῦσιν.

231.

Idem : Ζεῖρά ἦτοι σεῖρά, ὡς τινες, ἦν ἐνδυμά-
 τι δ' ἐπενεδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας ὥσπερ ἐφαπτίδας·
 Αὐσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος.

232.

Idem : Ὀδός· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστο-
 κράτους φησὶν· « ἢ ἐν ὁδῷ καθελών » ἀντὶ τοῦ ἐν λόγῳ
 καὶ ἐνέδρα. Τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὀμηρικόν φα-
 σιν « ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. » Εἰ δὲ φιλωθεῖη ἢ προτέρα,
 σημαίνει τὸν βαθμόν, ὡς παρὰ Αὐσία ἐν τῷ κατὰ
 Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

CXI. PRO PHERENICO DE ANDROCLIDÆ HEREDI-
TATE.

228.

Apud Lysiam quoque quidam hospitem in hereditatis
 causa reum defendit. Orationem hanc Callimachus in-
 scribit : *Pro Pherenico de Androclidæ hereditate*. Habita
 est multis annis ante alteram illam. Primum in ea cau-
 sam rei exponit hospitis defensor sicut ille qui iniquitatem
 in libertatem vindicat. Exordium vero orationis hoc est :
 « Necessè mihi videtur esse, iudices, ut primum de
 amicitia quæ mihi cum Pherenico intercedit, dicam, ne
 quis miretur me, qui nullius vestrum causa unquam
 verba fecerim, primum pro hoc dicam. Etenim Cephiso-
 dotus, lujus pater, hospes mihi erat, et quem exsulaba-
 nus, Thebis et ego ad ipsum divertî et quisquis vellet
 alius Atheniensium; multisque ab eo beneficiis et privatim
 et publice affecti in patriam reversi sumus. Itaque quum
 illi simili fortuna usi Athenas exsulatum venissent,
 maximam ratus gratiam eis deberi, tam familiariter excepî
 hospitio, ut ingredientium sciret nemo, nisi quis prius
 intellexisset, uter nostrum domum possideret; scit quidem
 Pherenicus quoque, iudices, permultos esse, qui plus in
 dicendo me valeant, et ejusmodi rerum peritiores sint;
 verumtamen existimat amicitiam meam esse fidissimam.
 Ideoque turpe mihi videtur, ipso jubente meamque opem
 in causa justa implorante, non impedire, quantum equi-

dem possum, quominus bonis ab Androclide ei donatis
 privetur.

229.

Lysias in oratione pro Pherenico dicit : « Si enim agros
 reliquisset Androclides vel alia bona apparentia, cuilibet
 dicere liceret, illum mentiri, et ipsi hæc data esse; sed
 argentum et aurum et alia bona non apparentia qui ea pos-
 sidere cernitur, illi data esse manifestum est.

CXXI. CONTRA PHILIPPUM DE TUTELA,

modo genuina sit oratio.

230.

Ἀρκτοῦρος et ἀρκτοφύλαξ, sidus quod Bootes vocatur; sic
 Lysias in oratione contra Philippum de tutela; proprie autem
 sic dicitur stella quæ est sub zona Bootæ. Aratus (*Phæn.*
 91) et Hesiodus in *Operibus* (v. 566) de his exponunt.

231.

Ζεῖρά sive, ut nonnulli scribunt, σεῖρά, erat indumen-
 tum quoddam, quod tunicis superinduebant sicuti ephe-
 ptides. Lysias in oratione contra Philippum, modo ea
 Lysiae sit.

232.

Ὀδός· Demosthenes in oratione contra Aristocratem
 (§ 53) : « vel in via interficiens » pro : in latebris et ex
 insidiis. Hujusmodi esse dicunt etiam Homerum illud (*Il.*
 « 1, 151) : ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. » Sin vero scribatur ὁδός cum
 spiritu leni in syllaba priori, significat *limes*, ut apud Lysiam.
 in oratione contra Philippum, modo genuina sit oratio.

233.

Idem : Πεδιακά· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστί. Μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἢ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκαλεῖτο Πεδίον· εἶχε δὲ καὶ προβάτων νομάς, καὶ τὰ ἐντεῦθεν, ὡς εἶπεν, ἐκαλεῖτο Πεδιακά. Ἔστι δὲ καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορασι τοῦνομα.

234.

Pollux X, 23 : Ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φιλίππον ἐπιτροπῆς τὰς κλειδας εὐρήκαμεν.

235.

Zonaras, Lex. : Ἄποχρηῖν καὶ ἀποχρηῖν. Τὸ ἀπαρέμφατον ῥῆμα λέγουσιν ἐκατέρως. ... Λυσίας· « Φιλίππῳ δὲ μὴ οἰεσθαι (οἰεσθε conj. Scheib.) ταῦτ' ἀποχρηῖν. »

CXXII. ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

236.

Harpocratio : Βησαιῆς· Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίου ἀπολογία. Δῆμος τῆς Ἀντιόχιδος ἢ Βῆσα.

In his Βησαιῆς scr. Saupprius, Βεσσαῖς codd. A B E L et Suidas, Βεσῆς D, ut videtur, et editio Bekkeri, qui in not. conj. Βεσαῖς. Hemsterhusius conj. Βησηῖς vel Βεσαῖς. Civem atticam e Besa oriundam ex Βεσαίων dici monuit Saupprius. Pro Βῆσα codd. ABL et Suidas habent Βῆσσα.

237.

Idem : Εὐωνυμεῖς· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτους. Δῆμος ἐστί τῆς Ἐρεχθίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

238.

Antiatticista in Bekk. Anecd. p. 115, 27 : Φιλόγυνος· οὐ μόνον φιλόγυνης. Λυσίας πρὸς Φιλοκράτην.

CXXIII. ΠΡΟΣ ΦΙΛΩΝΑ ΥΠΕΡ ΘΕΟΚΛΕΙΔΟΥ ΦΟΝΟΥ.

« De mœchi cæde lis videtur fuisse, » HOELSCHEB.

283.

Πεδιακά. Lysias in oratione contra Philippum de tutela, modo genuina oratio sit. Pars erat Atticæ, quæ quum plana esset, vocabatur Πεδίον; habebat etiam ovium pasua, et quæ ex hoc Πεδίῳ proveniebant, ea Πεδιακά dicebantur. Vox apud alios quoque oratores occurrit.

234.

Apud Lysiam in oratione adversus Philippum de tutela τὰς κλειδας invenimus.

235.

Ἄποχρηῖν et ἀποχρηῖν. Ultramque formam in infinitivo modo usurpant... ut Lysias : « Philippo non credite hæc sufficere. »

239.

Pollux XI, 39 : Ἐν δὲ Λυσίου πρὸς Φίλωνά ὑπὲρ Θεοκλείδου φόνου ἔστιν εὐρεῖν οἰκάριον· « ἄλλ' εἰς τὸ οἰκάριον τὸ ὅπισθε τῆς γυναικωνόντιδος. »

CXXIV. ΚΑΤΑ ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ ΒΙΑΩΝ,

εἰ γνήσιος.

« De hac causa R. Hanovinus (exercit. crit. in com. gr. 1 p. 31 sqq.) exposuit. Hic bene docuit Philonidem Melitensem, hominem a comicis sæpe et acerbè derisum, intelligendum esse et Naidem civem atticam ejusque tutorem Archiam fuisse. Nam vox quæ est κύριος apud scriptorem atticum alio sensu accipi non potest. Sed quod Philonidem Naidi vim attulisse et ob id ipsum a novo tutore, quem archon Archia κακῶςως accusato et damnato Naidi dedisset, βιαίων accusatum esse dicit, falsa opinione nititur, quam homines docti de actione βιαίων habent. Putant enim (cf. Meier de lit. att. p. 545 sq.) eam actionem et contra eos qui vel feminam vel puerum per vim vitiasent et si quis per vim aliquid abstulisset institutam esse. Sed locus Harpocratiōnis, quem infra adscripsi (fig. 243), iis quæ a grammaticis indoctis et suorum temporum consuetudinis tenacibus addita erant resctis, longe aliud docet : hoc uno vero Harpocratiōnis et asseclarum loco illa opinio se tuebatur. Ne pro Naide quidem hanc orationem scriptam esse puto; nam qui Naidis causam ageret, non dixisset ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταῖρα Ναῖς ὄνομα. Si quid igitur suspicari licet, dixerim Philonidem virgini epiclero, civi atticæ (v. fr. 242) aliquid per vim abstulisse in eaque re nescio quo modo a Naide meretrice et Archia, ejus tutore, Hymenæoque ejus amico, adjutum esse. Quo facto Philonides βιαίων accusatus est. » SAUPPIUS.

240.

Athenæus XIII, p. 592, C : Ἀλκιδάμας ὁ Ἐλατῆς, ὁ Γοργίου μαθητῆς, ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἐγκώμιον

CXXII. ADVERSUS PHILOCRATEM CONTRACTUS DEFENSIO.

236. 237.

Βησαιῆς. Lysias in contractus defensione adversus Philocratem. Besa erat pagus Antiochidis tribus.

Εὐωνυμεῖς. Lysias in oratione adversus Philocratem; pagus Erechthidis tribus sic vocabatur, ut ait Diodorus.

238.

Φιλόγυνος quoque, non solum φιλόγυνης, dicitur, ut apud Lysiam in or. adversus Philocratem.

CXXIII. ADVERSUS PHILONEM DE THEOCLIDÆ CÆDE.

239.

In Lysiae oratione adversus Philonem de Theoclidæ cæde vocem οἰκάριον legere est : « sed in cellulam quæ est pone mulierum conclave.

Ναΐδος τῆς ἑταίρας. Τὴν δὲ Ναΐδα ταύτην Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, ἐρωμένην φησὶ γενέσθαι Φιλωνίδου, γράφων ὕδα· « Ἔστι οὖν γυνὴ ἑταῖρα Ναΐς ὄνομα, ἧς Ἀρχίας κύριός ἐστιν, ὃ δ' Ὑμέναιος ἐπιτήδειος, ὁ Φιλωνίδης δ' ἐρῶν φησὶ. » Μνημονεύει αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ· μήποτε δὲ καὶ ἐν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει· « ἐρῶ δὲ Λαΐς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου; » γραπτέον Ναΐς, καὶ οὐ Λαΐς.

Idem XIII, p. 586, F : Ἐν δὲ τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων ὁ Λυσίας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, καὶ Ναΐδος τῆς ἑταίρας μέμνηται.

Harpocratio : Ναΐς ἑταῖρα τις Ἀυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. Μήποτε δὲ καὶ ἐν τῷ Πλούτῳ, ὅπου φησὶν ὁ κοσμικός· « ἐρῶ δὲ Λαΐς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου, » γραπτέον ἦν διὰ τοῦ Ναιΐς διὰ τὸν Φιλωνίδην.

241.

Harpocratio p. 93, 3 : Λυσίας ... ἐν δὲ τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, τῷ ἡλιάζεσθαι ἐγρήσατο. Cf. supra frg. 63.

242.

Idem p. 105, 15 : Ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφασθαι κακώτερος γενέων καὶ ταῖς ἐπιλήρους βοηθεῖν, δηλοῦται ἐν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερίδου καὶ ἐν τῷ Λυσίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος. Ἦν δὲ καὶ ἄνευ ὕδατος. Cf. frg. 105.

243.

Idem : Βιαίων ὄνομα δίχης κατὰ τῶν βίᾳ πραττόντων διουῶν· ὃ δὲ ἄλλος ἀποτίθει εἰς τὸ δημόσιον ὅσον τῷ Δόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἀσιακοῖς φερόμενοι λόγοι βιαίοι. Quæ sequuntur in Harpocrat. libris, a re aliena sunt. V. Sauppium ad h. l.

CXXV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΡΥΝΙΧΟΥ ΘΥΓΑΤΡΟΣ,

εἰ γνήσιος.

• Phrynichus videtur is intelligendus esse, qui cum a sicariis interfectus esset quadringentorum imperio everso de prodicione damnatus et gravissimis pœnis affectus est : cf. Krüger. ad Dionys. histor. p. 384. Wattenbach de quadringentorum factione p. 66. Similis igitur hæc causa fuit ejus, in qua supra orationem de Onomacリス filia habitam esse vidimus (frg. or. CIV). Cum proditorum genus infamia notatum et bona omnia publicata fuerint, mirum videri potest, quomodo de filia horum virorum lis oriri potuerit. Nam etiam hoc constat, Patroclidis populiscito (Andoc. 1, § 77) proditorum pœnas non obliteratas esse. Sed fortasse lege oblivionis a Thrasybulo lata etiam liberi Phrynichi et Onomacリス eorumque quorum similis causa fuisset, restituti sunt. Restitutus vero illis fieri non potuit, quin lites orientur. » SAUPTIUS.

244.

Harpocratio : Ἀρχτεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρὸς, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνοχῆ ἢ τῇ Βραυρονίᾳ. Τὰ δὲ συντίθεντα εἰς τὸ προκαίμενον εἴρηται παρὰ τοῖς ἄλλοις καὶ Κρατερῶ ἐν τοῖς Ψηφίσμασιν. Ὅτι δὲ αἱ ἀρχτεύσασαι παρθένοι ἀρκτοὶ καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ. Cf. Bekker. Anecd. p. 444, 30. Ad vocis ἀρχτεῦσαι explicationem etiam sequens fr. pertinet.

CXXIV. CONTRA PHILONIDAM OB VIM FACTAM, si genuina oratio.

240.

Akdamas Elaite, Gorgiæ discipulus, ipse quoque Naidis meretricis laudationem scripsit. Hanc vero Naidem Lysias in oratione contra Philonidam ob vim factam (modo genuina oratio sit) Philonidæ amicam fuisse dicit, ita scribens : « Est igitur mulier meretrix, Nais nomine, cuius Archias tutor est, Hymenæus vero necessarius, Philonides autem amare eam dicit. » Meminit ejus etiam Aristophanes in Gerylade, et fortasse etiam in Pluto (179), ubi dicit : « At non propter te Lais amat Philonidem. » Scribendum ibi Nais, non vero Lais.

In oratione contra Philonidam ob vim illatam (modo genuina sit oratio) Lysias etiam Naidis meretricis meminit.

Nais meretrix quædam, apud Lysiam in or. contra Philonidam, si genuina est, et Aristophanes in Gerylade. Fortasse etiam in Pluto (v. 179), ubi comicus ait : « At non propter te Lais amat Philonidem », per N litteram scribendum sit Nais, ob Philonidæ mentionem.

141.

Lysias in oratione adversus Philonidam, si genuina est, verbo ἡλιάζεσθαι usus est.

242.

Etiam cuiunque volenti permissum fuisse parentum males tractationis aliquem accusare et puellis heredibus pro-trocinari citata Hyperidis oratione et in Lysias contra Philonidam, de vi illata, si modo Lysias oratio fuerit, declaratur. Id vero iudicium sine aqua fieri solebat.

243.

Βιαίων, nomen actionis contra eos qui vim inferunt. Convictus autem tantundem ærario pendit quantum ei qui peregit. Demosthenes contra Midiam. Inter Lysias quoque orationes quædam seruntur βιαίοι, quæ de vi illata agunt.

CXXV. DE PHRYNICHII FILIA, si genuina oratio.

244.

Ἀρχτεῦσαι Lysias in oratione pro Phrynichi filia, modo genuina sit oratio, dicit de virginum consecratione quæ ante nuptias fiebat in honorem Dianæ Munychiæ vel Brauroniæ. Quæ ad hanc rem pertinent tum alii exposuerunt tum Craterus in Decretis. Puellas quæ sic consecrantur, ἀρκτους, ursas, vocari Euripides in Hypsipyla et Aristophanes in Lemniis et Lysistrata dixerunt.

245.

Idem : Δεκατεύειν. Δημοσθένης κατ' Ἄνδρ-
 τίνους : « οὐ γὰρ αὐτοὺς δεκατεύοντες » ἀντὶ τοῦ τὴν
 δεκάτην εἰσπραττόμενοι καὶ οἷον λαφυραγωγούντες· τὰ
 γὰρ ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἰδεκατεύον τοῖς θεοῖς.
 Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατὰ Μίδοντος περί τινος παρ-
 θένου λόγοντος οὕτως « οὐ δεκατεύσαι ταύτην οὐδὲ μυ-
 ῆσαι », Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον
 γράφας φησὶν ὅτι τὸ δεκατεύσαι Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς
 Φρυνίχου θυγατρὸς ἀρκετεύσαι εἴρηκεν. « Δεκατεύσαι
 μέντοι » φησὶν « κυρίως ἐλέγγο τὸ καθιερώσαι, ἐπειδή-
 περ ἔθος ἦν Ἑλληνικὸν τὰς δεκάτας τῶν περιγυνομένων
 τοῖς θεοῖς καθιεροῦν. Ἴσως δὲ τὸ ἀρκετεύσαι δεκατεύσαι
 εἴρηκεν ὁ βῆτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκατίδες ἤρκευον. »

CXXVI. ΠΡΟΣ ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΝ.

246.

Idem : Ἐπακτὸς ὄρκος ἐν αὐτὸς τις ἐκὼν αὐτῷ
 ἐπάγεται, τούτέστιν αἰρεῖται· ἄλλοι δὲ τούναντίον ὁ
 ἀλλαγθὲν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Λυσίας
 ἐν τῷ πρὸς Χαίρεστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιά-
 τῆς ἐν ταῖς πρὸς Δημόνιον παραινέσεσιν. Ἔστι δὲ
 ὄρκου τρία εἶδη, ἀπίωτος καὶ κατώματος καὶ ὁ καλοῦ-
 μενος ἑπακτός. Ἐῖναι δὲ τούτων οὐχ ἄπλοῦν· δεῖ γὰρ
 τὸν προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρκίζοντος αὐτοῖς ὄνομασιν
 ἀντιφωνεῖν τὸν ὀρκιζόμενον.

CXXVII. ΠΡΟΣ ΧΥΤΡΙΝΟΝ.

247.

Pollux X, 116 : Ὁ δὲ νῦν φανὸς καὶ λυγνοῦχος,
 ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέουσιν ἔφη « φαίνεται ὑπευθύ-
 νους λυγνοῦχος » ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Χυτρίνον·
 « Ἐξαίφνης τοῦ συνακολουθοῦντος οἰκέτου λίθον τις
 λαβὼν ἔκρουσε τὸν λυγνοῦχον. »

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Suidas v. Λυσίας : Ἐγράφη δὲ καὶ ἐπιστολὰς ζ',
 μίαν μὲν πραγματικὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐρωτικὰς, ὧν αἱ

245.

Δεκατεύειν. Demosthenes in or. contra Androktionem (§
 77) : οὐ γὰρ αὐτοὺς δεκατεύοντες, id est, decimam ab iis
 exigentes et ceu prædam agentes. Rerum quippe ex hostico
 captiarum decimas diis offerebant. Quum Demosthenes
 in oratione contra Medontem, de virgine quadam sic dicat
 : οὐ δεκατεύσαι ταύτην οὐδὲ μνήσαι, « hanc nec conse-
 crare, nec in sacris instruere, Didymus grammaticus,
 qui de hoc argumento librum scripsit, testatur, Lysiam in
 oratione de Phrynichi filia τὸ δεκατεύσαι dixisse ἀρκετεύσαι.
 Δεκατεύσαι vero, inquit, dicebatur proprie τὸ καθιερώσαι,
 consecrare, quandoquidem Græcorum mos fuit, decimas
 proventuum diis consecrare. Sed fieri etiam potest ut τὸ
 ἀρκετεύσαι orator δεκατεύσαι dixerit, quia decennes virgines
 Dianæ Munychiæ vel Brauronis consecrabantur.

CXXVI. ADVERSUS CHÆRESTRATUM.

246.

Ἐπακτός ὄρκος, jusjurandum quod quis sua sponte susci-
 pit vel quo quis ultro se obstringit. Alii contra sic vocant
 jusjurandum delatum, non illud quo quis sua sponte se

πάντε πρὸς μετράκτα. Dionysius t. V, p. 459, 9 :
 Περὶ γὰρ δὴ τῶν ἐπιστολικῶν αὐτοῦ καὶ ἑταιρικῶν
 καὶ τῶν ἄλλων (λόγων sc.), οὐδὲ μετὰ παιδιᾶς ἔγραψεν,
 οὐδὲν δέομαι λέγειν. « Quale epistolarum argumen-
 tum fuerit, lusus ostendit, quem Plato ab inte-
 ritu vindicavit (Phædri p. 230 E sqq.). Episto-
 lam enim esse L. Spengel συναγ. τχγν. p. 126 do-
 cuit ; quam si quis a Platone ipso ad Lysiam irri-
 dendum fictam esse dixerit, tamen fieri non
 potest, quin simile earum epistolarum argumen-
 tum fuisse concedat, quarum speciem Plato imi-
 tando reddere vellet. Equidem vero non dubito,
 quin ipsius Lysis commentariolum habeamus.
 Quod enim p. 262 sqq. singula ejus verba exami-
 nantur et acriter vituperantur, id prorsus mirum
 esset, si Plato ipse ut vituperare posset ita com-
 posuisset. Hoc ineptum est nisi qui vituperatur
 ipse scripsit. Prorsus enim diversa est ratio ora-
 tionum, quas Plato Aspasie, Agathonis, Aristo-
 phani, aliis in Symposio tribuit, ubi non de verbis
 et periodis agitur, sed quid de amore sentiatur
 sentiendumve sit queritur. Ἐρωτικούς λόγους vero
 vel ἑταιρικούς, quos Suidas, Dionysius, alii com-
 memorant, diversos fuisse ab epistolis negaverim. »
 SAUPEFFUS.

I. PLATONICA.

248.

Vide Platonis Phædri p. 230, E — 234, C.

2. ΠΡΟΣ ΑΣΥΒΑΡΟΝ.

249.

Suidas : Πώμαλα. Ἄντι τοῦ πόθεν ; οἷον οὐδαμῶς.
 Ἔστι δὲ τὸ μὲν πῶ Δώριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν,
 τὸ δὲ μάλα ἢ παρελκεῖ, ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν
 τῷ πώμαλα οἷον οὐ μάλα ἀντὶ τοῦ οὐ, ἢ ἀντὶ τοῦ οὐ-
 δόλωσ. Ἔστι δὲ Ἄττικόν. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβα-

obstringit. Lysias in oratione adversus Chærestratum et
 Isocrates in suis ad Demonicum monitis. Ceterum jurisju-
 randi tres sunt species, negans, affirmans et ab altero
 delatum, quod ἑπακτόν vocant. Hoc autem non esse sim-
 plex dicunt. Nam oportet jusjurandum ab eo qui exigit
 propositum verbotenus repeti ab eo a quo exigitur.

CXXVII. ADVERSUS CHYTRINUM.

247.

Qui nunc φανός (laterna) vocatur, idem etiam λυγνοῦ-
 χος dicitur, ut apud Aristophanem in Acharnensibus (938),
 et apud Lysiam in oratione adversus Chytrinum : « Subito
 arrepto lapide aliquis confregit laternam servi proso-
 quentis. »

EPISTOLE.

2. AD ASYBARUM.

249.

Πώμαλα, pro πόθεν, unde?, significat nequaquam,
 nullo modo. Πῶ Dorice ponitur pro πόθεν. Deinde
 μάλα vel redundat, vel per consuetudinem rebus argendis
 adsciscitur, sicut οὐ μάλα pro οὐ vel pro οὐδόλωσ, nullo
 pacto, nullo modo. Est autem Atticum. Lysias in epistola

ρον ἐπιστολῆ· « γενναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πῶμαλα ἔρασαν ὠρηθῆσαι αὐτάς, δέον οὐδὲ πιούσας ἀπηλλάχθαι τοῦ συμποσίου.

3. ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΝΕΙΡΑΝ.

250.

Schol. Platon. p. 347 Bekk., p. 910 Turic: Πληθυντικῶς δὲ οὐ μάλας λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλας, καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῆ· « καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας βασίαις. » Cf. Photii Lex. p. 629, 10; Suidas s. v. ὑπὸ μάλης.

251.

Suidas v. ἡμοῦ t. II, p. 415, 17 Bhdv: Λυσίας δὲ ἐπὶ τόπου τοῦτο (adverbium ἡμοῦ) ἔταξεν ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῆ· « γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ἡμοῦ κατακειμένων. » Cf. Isæi fragm. or. πρὸς Διωρόθεον.

252.

Pollux VII, 130: Φρυγανοφόροι· τὸ δὲ ὄνομα ἐν τῇ Λυσίου πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῆ.

253.

Athenæus XIII, p. 592, B: Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰσοκράτης, ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος, Μετάνειραν εἶπεν ἐρωμένην καὶ καλὴν, ὡς Λυσίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς.

4. ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΝ ΚΑΤ' ΕΜΠΕΔΟΥ,

εἰ γνήσιος.

254.

Harpocratio: Πεφωριῶσθαι. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπεδοῦ ἐπιστολῆ, εἰ γνήσιος, φησὶν· « ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκώτερον εἶναι

ad Asybarum: « Mulieres enim dixerunt illas strenue saltaſſe, quum oporteret ipsas ne vino quidem gustato a convivio recedere. »

3. AD METANIRAM.

250.

Plurāl̄ autem numero non μάλα dicunt, sed μασχάλας (axillas) idque sine præpositione (cum qua in singulari numero dicitur ὑπὸ μάλης). Lysias in epistola ad Metaniram: « et comam quidem raram habes, axillas vero hirsutas. »

251.

Lysias vero in epistola ad Metaniram ἡμοῦ posuit de loco: « Mulieribus autem multis et viris simul discumbentibus. »

252.

Φρυγανοφόροι, sarmenorum dajult; nomen hoc apud Lysiam in epistola ad Metaniram exstat.

253.

Sed Isocrates quoque, oratorum temperantissimus, Metaniram habuit amesiam, eamque pulcrā; ut Lysias narrat in epistolis.

4. AD POLYCRATEM CONTRA EMPEDUM, si genuina epistola.

254.

Πεφωριῶσθαι. Lysias in epistola ad Polycratem contra

ἢ πεφωριῶσθαι, » ἐπὶ τοῦ ἀποκειλημένου, ὥσπερ Εὐφορίων λέγρηται τῷ ὀνόματι· εἰς γὰρ τινες ὀφθαλμοὶ κατακαγαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα καὶ οἰσιναι μόνοντες. Ἐάν δὲ γράφαται πεφοριῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης· ὅτι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τάσσοσι τὴν φορίνην, ὅηλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν β' Ἀληθείας.

Πεφωριῶσθαι] sic Etym. M. p. 666 et Bekker Anecd. p. 293, 20 cum iisque Saupprius; πεφοριῶσθαι Harp. edit. Bekker., περιφοριῶσθαι codd. G. C., nisi quod C initio hujus loci habet περιφωριῶσθαι. — Ἀποκειλημένου Saupprius; ἀποκειλισμένου ed. Bekk.; ἀποκειλημένου codd. ABC. — Πεφορινῶσθαι.] Hanc fuisse veram lectionem dicit Meineke ad Euphor. fr. in Anal. Alex. p. 149.

5. EX INCERTIS EPISTOLIS.

255.

Suidas: Φαῦλον. Ὅτι φαῦλον εἰρηται σχεδὸν ὑπὸ πάντων τῶν ῥητόρων τὸ κακόν, ἐπὶ τε πράγματος καὶ ἀνδρὸς οὕτω ταττόμενον. Καὶ Λυσίας ἐν ἐπιστολῆ· « Λέγων ὡς οὐ φιλῶ σε, φαυλότῳτά μου μεγίστην καταγιγνώσκεις· εἰ γὰρ ἦθος τοιοῦτον καὶ τρόπον καὶ ψυχὴν καὶ εὐνοίαν οὕτως ἀπροφάσιτον (ἀπροφασίστως codd.; em. S.), εἰ δὲ συνουσίας οἰκειότητά καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς γένοιτ' ἂν ἐμοῦ ἀβλιώτερος, ὃς ἀναισθητῶς ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν. »

256.

Idem: Ἐμπεδοκλείους ἔχθρα. Ἐπὶ τῶν ἐπιμότως ἐχθροθόντων (ἐχθροδοόντων codd.; em. S.) πρὸς τινος. Λυσίας· « ὦ μὴν δὲ ἔγωγε τοιαύτη φίλιε συνηρόσθαι σοι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλείους ἔχθραν ἐμποδὸν ἡμῖν γενέσθαι. » Eadem Diogenianus

Empedum, modo genuina sit, dicit: « Aut alterum oculum glauciorem aut πεφωριῶσθαι » i. e. fere oclusum esse, quo sensu Euphorio hac voce utitur; sunt enim quidam oculi palpebris demissis et quasi conniventes. Sin scribatur πεφορινῶσθαι, significaverit densatum esse a φορίνη voce, quam de humana quoque ente accipi declarat Antiphon libro secundo de veritate.

EX INCERTIS EPISTOLIS.

255.

Φαῦλον vox apud omnes propemodum oratores μάλιμα significat, sive res intelligatur sive persona... Et Lysias in epistola: « Te non amari a me dicens, maximæ me improbitatis inimitas. Etiam si tales mores et ingenium et animum et benevolentiam promptissimam, adde familiarem consuetudinem et communionem sermonum non maximi faciam, quis me miserior erit, qui sensus communis sim expertus? »

256.

Ἐμπεδοκλείους ἔχθρα. Dicitur de iis qui diuturnas inimicitias adversus aliquos gerunt. Lysias: « Equidem poteram eam inter nos amicitiam esse constitutam, ut ne Empedoclis quidem discordia nobis obstare posset. »

proverb. 4, 77; M. Apostolius 8, 21; Arsenius p. 229. Hi pro ἑμποδῶν ἡμῖν γινέσθαι habent ἰσχύσαι διασπῆσαι, quod praestat. Vocem σοι ex Dionigeniani codd. duobus addidit Sauppis.

257.

Harpocrates: Ἄπαγορεύειν ἀπὸ τοῦ κάμνεσθαι καὶ ἀδυνάτως ἔχειν Λυσίας ἱρωτικῶς.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ.

« Vidimus supra Lysiae etiam τέχνας tribui. Quarum cum certum vestigium non exstet, facile L. Spengelii opinioni (συναγ. τέχνη. p. 136) accedas Lysiam artem non scripisse, sed παρασκευάς, quarum Marcellinus memoriam servavit, et μελέτας illas, quarum exempla oratio septima, περι τῶν ἀνακαλυπτηρίων, et decima, κατ' Ἀντιγόνην ἀμβλώσεως, erant, grammaticis speciem artis obtulisse. Neque tamen quidquam obstat, quominus Lysiae etiam artem fuisse credamus. » SAUPPIS.

258.

Marcellinus ad Hermogen. t. IV, p. 352 Walz.: Σημειωτέον ὅς ἐξετάζοντας τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἄλλα δεῖ τὰς κατασκευὰς αὐτῶν καθολικὰς εἶναι (ποιεῖν? S.) καὶ τρόπον τινὰ θετικὰς· εἰσὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοι τόποι γεγυμνασμένοι τῷ Λυσίᾳ ἐν ταῖς παρασκευαῖς. Λέγει γὰρ οὓς ἀπεργάζεται ἡ πένια καὶ οὓς τὸ πλουτεῖν, καὶ ἡ νεότης καὶ τὸ γῆρας.

ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

259.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 226 Sylb.: Ἰσοκράτους πάλιν εἰρηκότος « ὥσπερ τῶν χρημάτων, ἀλλ' οὐκ ἐκείνου συγγενῆς οὐσα, » Λυσίας ἐν τοῖς ὄρσανοις λέγει « καὶ φανερὸς γέγονεν οὐ τῶν σωματίων συγγενῆς ὢν, ἀλλὰ τῶν χρημάτων. »

257.

Ἄπαγορεύειν, defatigari et viribus deficere. Lysias in Amatoria.

PRÆPARATIONES.

258.

Nolandum est eos qui divitiarum vel altiarum rerum rationes in examen vocant, præparationes facere debere generales et quodammodo infinitas. Eiusmodi enim loci tractati sunt apud Lysiam in Præparationibus, ubi dicit quales efficiat paupertas, et quales divitiarum possessio vel juvenus vel senectus.

FRAGMENTA SEDIS INCERTÆ.

259.

Porro quum Isocrates (in or. Ægnetica § 31) dixisset : « quasi opum, non vero illius cognata esset, » Lysias in una ex orationibus pupillaribus dixit : « et manifesto apparuit eum non personarum sed opum esse cognatum. »

260.

Ἐγγυον vocem quidam sic accipiunt, ut sit *propius*. At apud oratores vox illa significat quicquid in agris possidetur... Sic etiam Lysias : « Quum jubeat lex tutores pecuniam pupillorum in agris collocare, hic nos navicularios reddit.

260.

Suidas : Ἐγγυον. Τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρου. Οὐκ οὕτως δὲ οἱ βήτορες ἔτασσον. Ἄλλ' ἔσαν τὸ ἐν γῇ θέλωσι δηλώσαι. Καὶ Λυσίας· « τοῦ νόμου κελύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὄρσανοις ἔγγυον τὴν οὐσίαν καθιστάται, οὗτος δὲ ναυτικούς ἡμῶς ἀποφαίνει. »

261-263.

Stobæus Flor. II, 24 : Λυσίου. « Ὅστις τοῦ μὴ μὴ ἀδικεῖν οὐ προνοεῖται, τοῦ δὲ μὴ δοῦναι δίκην ἐπιμελεῖται, κακούργε. »

Idem XII, 21 : Λυσίου. « Ψεύδεσθαι προχειρότατον τοῖς πολλὰκις ἀμαρτάνουσιν. »

Idem XLVI, 17 : Λυσίου. « Τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας δέξιον, ἤνκιερ νομοθετοῦντας. »

264.

Idem XLVI, 110 : Λυσίου. « Εἰ μὲν οἷόν τ' ἦν ἐκ τῶν προτέρων λόγων τὰ δίκαια γινώσκων, οὐδὲν ἐν εἶδει τοὺς φεύγοντας ἀπολογεῖσθαι, ἀλλ' ἀκριτῶς ἐποθῆσκων· ἐπεὶ δὲ τὰ ψευδῆ λέγειν δυνατόν ἐστι τοῖς κατηγοροῦσι, δίκαιον ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκούσαντας, τῆνικαῦτα τὴν περὶ τοῦ δικαίου ψῆφον φέρειν. »

265.

Idem XLVI, 111 : Τοῦ αὐτοῦ. « Προσῆκει ὁ ἄνθρωπος περὶ ψυχῆς δικάζουσι μὴ παρανομαῖν ἀλλ' εὐσεβεῖν, μηδὲ θορόβω τὰ πράγματα κρίνειν, ἀλλὰ σιωπῆ τὰ δίκαια γινώσκων. »

266.

Idem LXVII, 32 : Λυσίου. « Ἡ γὰρ ἐν ἡμέρᾳ γυνὴ προδῶν τὸ σῶμα καὶ τὴν τάξιν λίπη τῆς αἰδοῦς, εὐθέως παραλλάττει τῶν φρενῶν, ὥστε νομίζει τοὺς μὲν οικίους ἐχθρούς, τοὺς δὲ ἄλλοτρίους πιστούς, περὶ δὲ τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν ἐναντίαν ἔχει τὴν γνώμην. »

261-263.

Lysias : « Qui ne quem injuria afficiat, nihil curat, sed ne poenas det summo studio agit, is est maleficus. »

Lysias : Ad mendacium procliviores sunt qui sæpe peccarunt. »

Lysias : « Eandem sententiam habere iudices decet quam leges. »

264.

Lysias : « Quodsi e prioribus orationibus justa cognoscere licebat, tantum abesset ut rei absolvendi essent, ut potius indicta causa capitis essent dammandi; quum vero fieri possit ut mendacia accusatores dixerint, æquum est vos utramque adversariorum partem audire et tum demum de justo ferre suffragia. »

265.

Ejusdem : « Decet vos de capite meo judicantes non præter leges sed religiose agere, neque tumultuarie res dijudicare, sed silentio quid justum sit cognoscere. »

266.

Lysias . « Quo enim die molles corpus suum prodiderit et pudoris legem liquerit, a sana mente aberrat, adeo ut familiares pro inimicis et alienos pro fidis amicis habeat, et de pulcris ac turpibus contraria veris sentiat. »

267.

Pollux II, 159 : Τὸ δὲ ἐπιδέξια... παρὰ δὲ Λυσία τὸ ἐκ δεξιᾶς χειρὸς· « εἰσιόντων πρὸς τῇ Νεμέᾳ ἔστηκεν ἐπιδέξια. » « Fort. de introitu in stadium Nemeæum et statuæ Nemeæ, Asopi filiæ (Pausan. 2, 15, 3), cogitandum est. » S.

268.

Idem VII, 116 : Τὰς δὲ κνήμας οὐ μόνον κνήμας ἀλλὰ καὶ κνημίας ὀνόμαζον. Λυσίας γέ τοι λέγει· ἀρπάσας τὴν κνημίαν τῆς ἀμάξης.

Idem X, 157 : Τὴν κνήμην τῆς ἀμάξης ὁ αὐτὸς (Lysias) ὀνόμασε κνημίαν. In his κνημίας et κνημίαν scr. Sauppe; κνημίδας et κνημίδα codd.

269.

Maximus Planudes t. V, p. 38a Walz. : Προομιμασόμαθα δὲ ἐνίοτε μὲν συνοστραμμένους καὶ πικρῶς, εἴτουν περιοδικῶς· τίς δὲ περίοδος, λεχθήσεται· ἐνίοτε δὲ διηγηματικῶς ὡς Λυσίας· « ἀδελφίδου μοί ἐστιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. »

270.

Demetrius De eloc. § 128, t. IX, p. 58 Walz. : Τῶν δὲ χαρίτων αἱ μὲν εἰσι μαιζονες καὶ σμνότεραι, αἱ τῶν ποιητῶν, αἱ δὲ αὐτελείς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκωμμάσιν ἰουκίαι· ὅσον αἱ Ἀριστοφάνους χάριτες καὶ Σώφρονος καὶ Λυσίου. Τὸ γὰρ « ἦς ῥῆον ἂν τις ἀριθμήσῃ τοὺς ὀδόντας ἢ τοὺς δακτύλους, » τὸ ἐπὶ τῆς πρεσβυτιδος, καὶ τὸ « ὅσας ἀξίους ἦν λαβεῖν πληγὰς, τσσαύτας ἔληψε δραχμάς, » οἱ τοιοῦτοι ἀστεῖσμοι οὐδὲν διαφέρουσι σκωμμάτων οὐδὲ πόρρω γελωτοποιίας εἰσίν.

271.

Apsines art. rhet. c. 2, t. IX, p. 482 Walz. : Ἐν ταῖς συνηγορίαις ἀξίον ὄρεῖν ὑπὲρ ὧν λέγομεν, ὅσον οἰκειῶν ἢ συγγενῶν, ὡς ὁ Λυσίας· « πολλαχοῦ (πολλαχῇ

Saupp.) οἰκειώτατον ἐμαυτῷ νομίζω βοηθεῖν· ἢ ὑπὲρ φίλου, ὡς ἐν τῷ ἀμαρτύρῳ Ἰσοκράτης.

272.

Bekker. Anecd. p. 122, 7 : Αἰτῶ· αἰτιατικῇ. ... Λυσίας δὲ γενικῇ· « εἰ τις ἄλλος βούλεται, αἰτείσθω ὑμῶν. »

273.

Ibid. p. 155, 26 : Λειτουργῶ· δοτικῇ. Λυσίας· « ὅς λειτουργῆσαι μὲν οὐδὲν πρότετε ἐτόλμησε τῇ πόλει. »

274.

Ibid. p. 169, 27 : Προδικῶ· γενικῇ. Λυσίας· « ὅτι προδικῶ τοῦ ἄλλοτρίου ἀπαλευθέρου, » ἀντὶ τοῦ ὑπεραπολογεῖσθαι ἢ ἐκδικεῖν.

275.

Gregor. Corinth. De dialect. p. 4 ed. Schæfer : Καὶ μὴ νομίσης ἡμᾶς ἐκ τοῦ ταῦτα λέγειν οἰεσθαι τι μέγα περὶ ἑαυτῶν. Ἡ γὰρ γλῶττα κατὰ Λυσίαν τὸν ῥήτορα νοῦν οὔτε πολλὸν οὔτε μικρὸν ἔχει· ὁ δὲ νοῦς, ᾧ μὲν πολὺ, πολὺς, ᾧ δὲ μικρὸν, μικρὸς.

276.

Aristides Or. XLVI, p. 407 Dindf. : Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ καὶ πάλιν Ἀισχίνην; Cf. fr. 1.

277.

Harpocratio : Ζητητῆς ἀρχὴ τις Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἰ ποτε τοὺς ἀδικούντας τι δημοσίᾳ δέοι ζητεῖν· Δημοσθῆνης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ ἰνδεδίξιας. Οἶτος δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ ζητητῆς ποτε ἐγένετο, ὡς φησι Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβησι. In postremis codex A : Λυσίας δὲ καί. « Fortasse Λυσίας τε κατ' Ἰσοκράτους (coll. fr. 124) ; nam apud Isocratem nihil ejusmodi legitur ; quamquam veri

267.

Ἐκδιέξα apud Lysiam significat a dextra manu, ut in his : « Introeuntibus ad Nemeam stat a dextra. »

268.

Radix non modo κνήμας, sed etiam κνημίας vocabant. Certe Lysias dicit : « τὴν κνημίαν, radium, currus arripiens. »

Radium currus Lysias vocavit κνημίαν.

269.

Procrania faciemus modo contorte et acerbe, modo periodicis (quid vero sit periodus, suo dicetur loco) ; interdum vero in modum narratoris, ut Lysias : « Ex fratre mihi nepos est, Allicieniensis. »

270.

Jocorum alii sunt graviore et honestiores, ut illi poetarum, alii viliores et comicorum joci propiores, cavillationeque similiores, ut Aristophanis Joci et Sophronis et Lysiae. Nam istud de vetula dicitur : « Cuius facilius aliquid dentes quam digitos numeraverit, » et istud : « Quot verbera accipere debebat, tot accepit drachmas, » ejusmodi, inquam, joci nihil differunt a cavillis nec longe a scurrillitate absunt.

271.

In causarum defensionibus spectandum est quinam sint

pro quibus dicamus, v. c. num sint familiares an cognati, ut apud Lysiam : « Saepe familiarissimum mihi censeo auxiliari, » an sit amicus, ut apud Isocratem in ἀμαρτύρῳ.

272.

Αἰτῶ accusativo jungitur ; apud Lysiam vero genitivo : « si quis alius velit, vos accuset, αἰτείσθω ὑμῶν. »

273.

Λειτουργῶ dativo jungitur. Lysias : « qui samtibus faciendis nihil unquam civitati prodesse conatus est. »

274.

Προδικῶ genitivo jungitur. Lysias : « Quod defendo alienum libertam. »

275.

Et ne putes nos propterea quod haec dicamus, magnum aliquid de nobismet sentire ; « nam lingua, secundum Lysiam oratorem, mentem neque multam neque paucam habet ; mens vero multa est ei qui multum habet, lingua vero ei qui habet exiguum. »

276.

Nonne Lysias Platonem sophistam vocat, itemque Aeschinem?

277.

Ζητητῆς, inquisitor, magistratus Athenis ad tempus constitutus, si quando conquirendi essent, qui publice injuriosi fuissent. Demosthenes in oratione contra Timo-

etiam similis est, Lysiam hoc in oratione sexta commemorasse, cujus initium intercidisse constat. » SAUPTIUS.

278.

Io. Tzetzes Exeg. Iliad. p. 85 Heron. : Καὶ Λυσίας· « ἔξην ἂν μοι χρήσθαι δ τι ἐβουλόμην. »

279.

Io. Tzetzes Chil. VI, 35 :

Πάλιν σεμνοστομώτερόν φησι κατὰ Νεαίρας, ἀπὸ τριῶν ἐργάζεσθαι ὁπῶν τὴν ἐργασίαν καὶ ἄλλων αἰσχροτήτων δὲ βορβόρους ἀποκτῦει οὐσπερ ὁ Διονύσιος ἀράματα νομίζει.

Τὴν δ' ἐργασίαν, ἣν φησι τριῶν ἐκ τρυπημάτων, ἐκ τοῦ Λυσίου βήτορος σεμνῶς, γλαφυριτάτως ῥηθείσαν, ἔκλεψαν, αἰσχρῶς ἐξαναπτύξας ταύτην.

« Ἡ Ἀντιόπη, μόνον γὰρ εἶπε Λυσίας, πόρνη ἦτο ἡ ἀμφω ταῖς ὅποις τῇ μίξει χρησμένη· » παναίσχρως δ' οὗτος ἠῆξεν ἀναφανδὰ ληρήσας τὸ ἔργον Νεαίραν τελειν τριῶν ἐκ τρυπημάτων.

Κατὰ Νεαίρας.] Nunc hæc in Demosthenis oratione contra Neeram non leguntur, sed lecta olim fuisse in codicibus quibusdam docet Hermogenes p. 308, 14 Walz.

280.

Idem ib. XI, 668 de Isocrate :

Λέγει Λυσίας γὰρ αὐτὸν ἐν δλοῖς δέκα χρόνοις τὸν εἰς τὰ Παναθήνια μόλις πληρῶσαι λόγον.

281.

Idem ib. XI, 680 :

Καὶ ὁ Λυσίας σὺν πολλοῖς τῶν παλαιῶν βητόρων χρόνιον συνετάττοντο τὰς συγγραφὰς ἐκείνων· λέγει καὶ ὁ Λυσίας γὰρ καὶ ἕτεροι δημοῖκ·

« οὐ βούλομαι γὰρ ἔγωγε συντάττειν ἐσπευσμένα. »

282.

Is. Tzetzes ad Lycophr. 17 : Οἱ θεοὶ δὲ τούτω (Bellerophontæ) ἐπερωμένον ἴππον, ἐν φασὶ Πήγασον, ἀπαστάλασιν, φ' ἐποχθεῖς τὴν Χίμαιραν ἀνείλε, μόλιδδον τῷ αὐτοῦ δόρατι ἐπιθείς καὶ ἐμβαλὼν

cratem (§ 11), et Andocides in oratione de delatione (§ 38). Hic orator quondam inquisitor fuit, ut Lysias, Isocrates et Plato comicus Πρέσβεισι testantur.

278.

Lysias : « Licuisset mihi uti quo voluissem. »

279.

Rursus (Demosthenes) gravi ore dicit contra Neeram, tribus eam foraminibus opus facere, aliarumque turpitudinum sordes expuit, quas Dionysius (Halicarnasensis) aromata esse censet. Sed questum illum, quem tribus e foraminibus esse dicit, furatus est a Lysia oratore, qui honeste et pereleganter rem indicavit, dum ille turpiter eam expandit. Nam Lysias hoc solum dixit : « Antiope scortum, vel ambobus foraminibus ad coitum usa » ; hic vero turpissime id auxit, publice effatians opus suum Neeram facere tribus foraminibus.

τῷ ἐκείνης πῦρ πνέοντι στόματι, ὕρ' οὐ πυρός δ μόλιδος συντακείς ἐκείνην ἀπέκτεινε. « Ἦν γὰρ προῖδόντα τινὰ [καὶ] τὸ πῦρ τῆς Χίμαιρας φυλάττασθαι », καθὰ φησι Λυσίας ὁ βήτωρ μυθικῶς. Οὕτω γοῦν ἐκείνην ἀνείλε.

283.

Rutilius Lupus De figuris I, 13 : *Epiploce. In hoc ex prima sententia secunda oritur, ex secunda tertia, atque ita deinceps complures. Nam quemadmodum catenam multi inter se circuli conjuncti vinciunt, sic hujus schematis utilitatem complures sententiæ inter se connexæ continent. Lysiae : « Constat igitur, iudices, Simonem domo sua, ab suis diis penatibus, vi, cum summa injuria esse exturbatum. Nam Chæremenes cum hominibus armatis ad eum venit : cum venisset, sine ulla religione domum ejus expugnavit : expugnata vi domo familiam abstraxit : abstractam tormentis omnibus excruciauit : cruciatam vinxit : vincitiam in publicum projecit prædo, ne suum maleficium tacitum lateret, sed cum prætereuntes prostratam familiam viderent et ab his rem gestam audirent, simul et oculis et auribus scelus illius usurparent. » « Oratio inscripta fuerit : κατὰ Χαίρεμένους βιαίων vel αλκίας vel ὕβριως. » S.*

284.

Idem I, 15 : *Dialysis. Hoc schema contrarium est superiori (sc. polysyntheto). Nam demptis omnibus articulis sententiæ divisæ pronunciantur... Item Lysiae : « Omnibus in rebus suam confidentiam ostentabat. Debitum petebamus : non dissolvebat. Minabamur : contemnebat. Lex nihil valebat, magistratus negligebat. Venit hoc tamen nobis novissime tempus ulciscendi » « Hæc ad actionem græως videntur pertinere. » S.*

285.

Idem I, 21 : *Ethopœia. Lysiae : « Rure rediens, iudices, homo major natu, magno calore, viæ sufferens viæ molestum, lumen his verbis egomet*

280.

Dicit enim Lysias Isocratem decem annis integris vix perfectasse orationem Panathenæicam (deb. panegyricam. Cf. Vit. X orat. p. 887, F.)

281.

Lysias quoque alique multi antiquorum oratorum scripta veterum illorum adhibuerunt ; dicit enim Lysias, et alii similiter : « Nolo enim ego componere studio comparata. »

282.

Dii Bellerophonti equum alatum, quem Pegasus vocant, miserunt. Quo vectus ille Chimæram sustulit ; etenim quum plumbum jactu impositum in os ejus ignivomum injecisset, plumbum hoc ignis vi liquefactum Chimæram interfecit. « Fieri enim poterat ut providentia aliquis vel ab igne Chimærae tibi caveret, » sicut mythice dicit Lysias orator. Sic igitur illam sustulit.

me consolor : ser fortiter demum laborem : jam brevi domum venies exspectatus, excipiet te defatigatum diligens atque amans uxor, ea sedulo ac blande praeministrando detrahet languorem et simul seniles nutriendo recuperabit vires. Haec me in itinere recogitatio prope confectum confirmabat. Postea vero cum domum veni, nihil earum rerum inveni, sed potius bellum intestinum ab uxore contra me comparatum. Petita sunt ex actione de adulteris vel de caede propter adulterium commissa.

286.

Idem II, 3 : *Dicæologia. Hoc fieri solet, cum æquitatem causæ quam maxime brevi sententia complectimur... Lysia: « Nam ego huic, iudices, quidquid ad superius tempus attinet, nihil succensio : nihil enim deliquisse cognovi; sed in hoc novissimo facto cum plenum malitiæ perfidiæque invenirem, merito reprehendere atque odisse cœpi. Queritis fortasse, quid acciderit causæ, quamobrem eundem et laudem et vituperem? Quod idem commutata voluntate non est qui fuerat, neque idem nunc de se audire debet quod prius consuevit, cum sine noxa se gerebat. Non arbitratus es igitur, rursus cum reversurum officio atque amicum tibi futurum? Quomodo? quem sciam tantum facinus in me admisisse, ut reliquam tempus neque beneficio locum neque benivolentiæ spem relinqueret? » Actor ἀποστασίῳ quendam videtur accusavisse. » S.*

287.

Idem II, 4 : *Prolepsis. Hoc est cum id quod in adversarii causa aut in iudicis opinione esse aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere et cum ratione dissolvere.... Lysia: « Hac oratione sæpius apud me utebatur, et orabat, ut suarum ærumnarum miserer, inopiæ subvenirem. Quid multa? commotus humanitas precibus deprecanti quod petebat dedi, solus soli, quo minus nota calamitas hominis esset. Sed ut paratus venisse videtur, jam se negabit accepisse et flens vobis supplicabit, ut se a calumniatoribus eripiat. Vos autem cum [sic] se agentem videritis, facitote, ut et illius et mei meminertis. » Actionem χρώως videri fuisse monent Hælscher et Sauppium.*

288.

Idem II, 8 : *Brachyepia. Hoc fieri solet, cum*

orator brevitate sententiæ præcedit auditoris expectationem. Lysia: « Quæres ... sequuntur (v. fr. 206). » Item ejusdem : « Sed vos æquum est voluntatem dispicere. Nam consilio voluit, fortuna lapsus est : homo fuit, fatetur. Concedendum hominem non omnia posse; hoc enim deorum est proprium. » « Juvat videre, quomodo poeta ille grammaticus hæc versibus incluserit :

Mentem contempla : nam consilio valuit, fors decepit. Fit sæpe id; homo est : concede, fatetur.

Carmen de schematibus v. 45 sq. (H. Satppii ep. crit. ad G. Herm. p. 162). » S.

289.

Idem II, 9 : *Synæciosis. Hoc schema docet diversas res conjungere et communi opinioni cum ratione adversari, et habet magnam vim vel ex laude vitium vel ex vitio laudem exprimendi. ... Item Lysia: « Quapropter prodigam in multos largitionem abstinentiæ testimonium ne credideris : multo enim confidentius hoc genus hominum furatur. Nam quo magis eget ad sumptum ambitionis, audacius facit rapinam, ut huic ipsi ambitioni copia suppeditare possit. »*

290.

Idem II, 10 : *Aporia. Hoc schema efficitur, cum quærimus quid aut quemadmodum pro rei dignitate dicemus, nec reperire nos ostendimus. Lysia: « Nec jam rationem invenimus, qua flecti posse speremus : ita nos omnibus modis tentatos acerba ac nimium (nimia illa Saupp.) tua facultas affligit. »*

291.

Aristides Or. Platon. 2, t. III p. 485 Canter. : Ἄλλ' ὡςπερ ἐφη Λυσίας « κοινὸν ἑαυτὸν εἶναι φίλον τῆς πόλεως, » οὕτω καὶ παρὶ ἡμῶν χρὴ διανοεῖσθαι, κοινούς τινας εἶναι τοῖς Ἑλλήσι φίλους καὶ νῦν ὑπὲρ τῶν κοινῶν δικαίων ἀγωνίζεσθαι.

292-294.

Pollux III, 74 : Λυσίας δὲ καὶ ἀδισπότους εἶπε.

Idem VIII, 23 : Ἄναδιχία, ὡς Λυσίας.

Bekk. Anecd. p. 401, 22 : Ἄνεψιαδοῖ Ἀριστοφάνης... Καὶ Λυσίας δέ. Λέγεται καὶ ἀνεψιότης. Κέχρηται τῇ λέξει καὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν καὶ Λυσίας.

291.

Sed quemadmodum Lysias communem se civitatis amicum esse dicit, sic de nobis quoque sentiendum est communes quosdam esse Græcorum amicos etiam nunc pro communi omnium causa certamina subituros.

292-294.

Lysias etiam ἀδισπότους, domino carentes, dixit. Ἄναδιχία, *judicium irritum*, apud Lysiam.

Ἄνεψιαδοῖ, *sobrini*, Aristophanes nec non Lysias. Dicitur etiam ἀνεψιότης, *consobrinitas*, qua voce utuntur Plato et Xenophon et Lysias.

295-297.

Pollux VIII, 24 : Ἀντεδικάσαντο, ὡς Λυσίας.

Idem II, 57 : Ἀνυποπτότερος, ὡς Λυσίας.

Bekk. Anecd. p. 412, 28 : Ἄξιότ' Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀντὶ τοῦ νομίζεαι. Nomen Lysiae etiam Harpocrat. codd. DE p. 24, 1 addunt.

Ibid. p. 412, 26 : Ἄξιῶν ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Λυσίας καὶ Πλάτων.

298-300.

Cramerii Anecd. Oxon. II, p. 290 : Ἀπειπεῖν ἀπαρνήσασθαι. Λυσίας. Cf. Antiphont. frg. 27. Sed Suidas : ἀπειπεῖν ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φίλων, docere videtur hæc ad or. 8 § 6 pertinere.

Pollux VIII, 24 : Ἀποδικάζων, ὡς Λυσίας.

Harpocratio : Ἀπόκρισις ἡ ἀπολογία. Λυσίας. Cf. Bekker. An. p. 429, 18.

301-304.

Bekker. An. p. 430, 11 : Ἀπολείπουσιν ἄλλα καὶ ἀπολιμπάνουσι παρὰ Λυσία.

Pollux VIII, 31 : Καὶ ἰδιωτικὰ μὲν δικῶν ὀνόματα... ἀποκομπῆς, καὶ ὡς Λυσίας ἀποπέμψεως.

Suidas : Ἀποπερασμένον ἀπειρημένον, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδαδειγμένον καὶ παφανρωμένον· οὕτω Δειναρχος καὶ Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Cf. Bekk. An. p. 433, 1. Harpocrat. codd. DE p. 29, 7.

Eustathius ad II. p. 1167, 23 : Ἀποφοιτῆν παρὰ Λυσία τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθά- νοντα.

305.

Harpocratio : Βεβαιώσεως δικῆς ὄνομά ἐστιν,

295-297.

Ἀντεδικάσαντο, *contra iudicio contenderunt*, apud Lysiam.

Ἀνυποπτότερος, *minus suspectus*, apud Lysiam.

Ἄξιότ' pro νομίζεαι, *existimat*, Antiphon et Lysias.

Ἄξιῶν pro νομίζων, *existimans*, Lysias et Platon.

298-300.

Ἀπειπεῖν, *infruari*, Lysias.

Ἀποδικάζων, *absolvens*, Lysias.

Ἀπόκρισις, *defensio*, Lysias.

301-304.

Ἀπολείπουσιν, *relinquunt*; eodem sensu etiam ἀπολιμπάνουσι apud Lysiam.

Peculiaria actionum nomina : ... ἀποκομπῆς, *repudiū*, vel, sicut Lysias ait, ἀποπέμψως.

Ἀποπερασμένον, *interdictum vel ostensum et manifestum*. Sic Dinarchus (c. Dem. § 6), et Lysias et Demosthenes in oratione contra Neæram (§ 67).

Ἀποφοιτῆν apud Lysiam *non amplius frequentare*, sc. magistrum, discendi causa.

305.

Βεβαιώσεως, *confirmationis*, actio vocabatur ea, quam emptores venditori intendebant, si alter controversiam

ἢν δικάζονται οἱ ὠνησάμενοί τι τῷ ἀποδομίνῳ, ἢ ἕτερος μὲν ἀμφισβητῆ τῷ πραθέντος, ὃ δὲ μὴ βεβαίῳ. Ἔνιστε καὶ ἀρραβῶνος μόνου δοθέντος, εἴτα ἀμφισβητήσαντος τοῦ πεπρακτός (ἀμφισβητήσαντός τῷ Saupp.), ἐλάττανε τὴν τῆς βεβαιώσεως δίκην ὃ τὸν ἀρραβῶνα δοὺς τῷ λαβόντι. Λυσίας ἐν δυσὶ λόγοις. Cf. Bekk. An. p. 219, 33. Suidas v. καχοτηγίων.

306-309.

Pollux VI, 102 : Δειπνοφόρος δὲ παρὰ Λυσία καὶ δειπνοφορία παρὰ Ἰσαίῳ. Cf. Bekk. An. p. 239, 7. Harpocrat. p. 52, 23.

Harpocratio : Διαδόσεις τὰς ἐκ διαιρέσεως ἰσῆς ἐπιβαλλούσας δόσεις Λυσίας.

Etym. M. p. 267, 27 : Διακωδωνισθέντες, διαφημισθέντες. Ἐπιπλείστον ἐπὶ τῶν διαπαιζόμενων λαμβάνεται· τέτακται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαπειραθέντες. Οὕτω Λυσίας. Ἀπὸ τῶν ἴππων μετηνήκται· εἰδῆσαι γὰρ οὕτω δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἴππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντας.

Ibid. p. 325, 21 : Ἐκωδωνίζοντο, περιόητοι ἐγίνοντο. Εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπειράσθησαν, ὡς ἐν τῷ διεκωδωνισθησαν (p. 267, 27). Εἴρηται οὕτω Λυσίας. Cf. Suidas I, 2 p. 147, 1.

310-314.

Phrynichus Epit. p. 344 Lob. : Ἐντέχνως πάνυ αἰτιῶνται τὸ ὄνομα καὶ φασί « τεχνικῶς » δεῖν λέγειν· ἀλλὰ καὶ Λυσίαν εἰρηκότα ἐντέχνως παρα- τοῦνται.

Pollux II, 55 : Ἐκ τούτων (sc. ἐφορῶν) καὶ τὸ ἔφοροι καὶ ἐφορεία (ἐφορεῖον? Saupp.) καὶ τῆς ἐφορείας, ὡς Λυσίας.

moveret de re vendita, alter vero non confirmaret. Nunquam etiam solo arrhabone dato, si venditor controversiam moveret, confirmationis actio dabatur ei qui arrhabonem dederat contra eum qui acceperat. Duxi sane de hac actione orationes Lysias.

306-309.

Δειπνοφόρος, *caenam portans*, apud Lysiam, et δειπνοφορία, *caenæ portatio*, apud Isæum.

Διαδόσεις, *ex equali divisione obtingentes donationes*, Lysias.

Διακωδωνισθέντες, *diffamati*. Plerumque dicitur de his qui dederunt; usurpatur autem vox ita quoque ut significet *explorati*. Sic Lysias. Ab equis translatio ducta est; scilicet tintinnabulorum sonitu equos nobiles explorare solebant, an strepitum bellicum non expavescerent.

Ἐκωδωνίζοντο, *celebres evaserunt*. Dicitur etiam ut ait *explorati sunt*, sicuti monui sub voce διεκωδωνισθησαν. Sic dixit Lysias.

310-314.

Ἐντέχνως vocem vehementer inculpant et τεχνικῶς dicendum esse aiunt. Etiam Lysiam ἐντέχνως voce usum recusant.

A voce ἐφορῶν derivantur ἐφοροι, ἐφορεία (ἐφορεῖον?) et quod Lysias habet τῆς ἐφορείας.

Suidas : Ἡλικία τῆς πόλεως· ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. Photius *Λυσίας* καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικαῖς. Cf. *Θούριου* 66, 23. *Λυσίας*] Quam Harpocr. p. 93, 5 habet : οἱ νέοι· Λυκοῦργος κατ' Ἄριστογείτονος καὶ Δημοσθένης Φιλιππικαῖς (or. 1 § 28) : possis conjicere, Lycurgi et Lysiae nomina commutata esse, sed Lysiae commemoratio pertinet ad or. 2 § 49. Videtur igitur Lysiae nomen apud Harpocratem excidisse. » S.

Pollux VII, 42 : *Λυσίας* δὲ καὶ ἱματίδια ἔφη.

Idem VIII, 37 : *Λυσίας* δὲ κακοτεχνίου δίκη φησὶν εἶναι.

315-318.

Phrynichus *Eclog.* p. 121 Lob. : Ἀγρόχεν εἰ τις εἴποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτω *Λυσίας* κέρρηται καταγρόχασι, μὴ πάνυ παῖθου· ἦχε μὲν γὰρ λέγουσι καὶ Δημοσθένης ἡχασι λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγρόχασι.

Pollux VIII, 64 : Κατεδιητησάμην, ὡς *Λυσίας*, ἐπὶ τοῦ ἐλότος ἐν τῇ διατήτῃ.

Photius *Lex.* : Κοινωνημένοι· κοινήν ἔχοντες τὴν οὐσίαν· ὧς φησι *Λυσίας*.

Idem : Λιπομαρτύριον· *Λυσίας*.

319.

Pollux VIII, 121 : Γνώριμα δικαστήρια ἡ Ἡλιαία, τὸ τρίγωνον οὗ μένηται Δειναρχος· μέσον παράβυστον, μείζον παράβυστον· καὶ μείζονος δὲ μένηται *Λυσίας*. Ἐν μέντοι τῷ παράβυστῳ οἱ ἴδιαι ἰδίαι· τὸ Μητῆχου κ. τ. λ. « Ita haec verba T. Hemsterhusius describi jussit; sed G. Jungermannus in cod. suo haec legi testatur : μέσον παράβυστον μείζον· παράβυστου δὲ καὶ μείζονος μένηται, eamque Pollucis manum esse defendit F. S. Schoemannus de sortitione judicum Athen. p. 38, ita ut Medium, Parabystum, Maius tria judicia inter se diversa fuisse putaret. Cf. ejusdem antiqui juris publ. Græc. p. 260. Contra Fr. V. Fritschius de sort. jud. apud Athen. p. 79 vult reponi : τὸ τρίγωνον, οὗ μένηται Δειναρχος, ἡ μέσον· παρά-

βυστον ἢ μείζον· παράβυστου δὲ καὶ μείζονος μένηται *Λυσίας*, eamque sententiam Letronnio probavit (*Journal des savants* 1837 p. 302 sqq.). Equidem non possum, quin cum C. F. Hermannō (*Antiqu. publ. Græc.* §. 134, 16) hanc conjecturam incertissimam esse putem. Nam primum Photius *Lex.* p. 260, 6 et 601, 6 ostendit μέσον singulare iudicium fuisse; deinde παράβυστον per originationem vix μείζον appellari poterat, cum contra si iudicia majora in vicinia fuerunt ratio nominis constare videtur (cf. παράβυστος κλίνη); denique post hæc, quæ sunt παράβυστου καὶ μείζονος μένηται *Λυσίας*, mihi non videtur Pollux ita scribere potuisse : ἐν μέντοι τῷ παράβυστῳ. Conjectio igitur Pollucem hæc scripsisse : μέσον, παράβυστον· καὶ μείζονος δὲ μένηται *Λυσίας*· ἐν μέντοι τῷ παράβυστῳ — Verba μείζον παράβυστου vel μείζον παράβυστον interpretamentum grammatici videntur, esse, qui comparativum gradum addito genitivo explicare voluit » SAURIIUS.

320-325.

Idem II, 78 : Μυκτηρίζειν δὲ *Λυσίας* καὶ τὸ μυσάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν.

Idem II, 20 : Ἀριστοφάνης δὲ νεανιεύεσθαι τὸ τολμᾶν ἔφη· ἀφ' οὗ *Λυσίας* τὸ νεανιεύόμενοι καὶ νεανίαι.

Idem VII, 131 : Καὶ ξυλοφορίαν δὲ ἔφη *Λυσίας*.

Schol. Platon. p. 324 Bekk. : Ἐπ' οἰκήματος] ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου, ὡς *Λυσίας*, ἢ ἐπὶ πορνείου, ὡς Ἄττικοί.

Photius *Lex.* : Πόα· ἐκάστη βοτάνη πόα λέγεται, ἢ δὲ σμήχουσα ποία λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ *Λυσία*. Cf. Suidas et Bachm. *Anecd.* 1 p. 344, 12.

Pollux III, 63 : Πολυφιλώτερος, *Λυσίας*.

326-332.

Idem VII, 12 : Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν

Ἡλικία τῆς πόλεως, *juvenes adulti, pubes*, apud Lysiam et Demosthenem in Philippicis.

Lysias etiam ἱματίδια, *palliola*, dixit.

Lysias etiam κακοτεχνίου, *malis artificii*, actionem esse dicit.

315-318.

Ἀγρόχεν, *dixit*, si quis diceret, quoniam *Lysias* verbo composito καταγρόχασι, *deduxerunt*, usus est, id ne probandum putet. Dicunt quidem ἦχε, et Demosthenes ἡχασι dicit, non vero ἀγρόχασι.

Κατεδιητησάμην *Lysias* dicit de eo qui arbitratorum iudicio vicit.

Κοινωνημένοι, *communem habentes rem familiarum*, ut ait *Lysias*.

Λιπομαρτύριον, *testimonii detractatio*, apud Lysiam.

319.

Nota iudicia sunt : *Helisea*; *Trigonum*, cuius *Dinarchus* meminuit; *medium Parabystum*. Sed majoris quoque meminuit *Lysias*. Ceterum in *Parabysto* undecim viri iudicabant.

320-325.

Μυκτηρίζειν, *Lysias* habet, pro *μυσάττεσθαι*, *naso ostendere aliquid displicere*.

Aristophanes νεανιεύεσθαι, *juveniliter audacem esse*, dixit; unde *Lysias* habet νεανιεύόμενοι et νεανίαι.

Ξυλοφορίαν, *ignorum portationem*, dixit *Lysias*.

Ἐπ' οἰκήματος, *in carcere*, ut *Lysias*, vel *in fornice*, ut *Attici*.

Πόα quævis planta dicitur, sed purgandi vim habens πόα dicitur apud *Demosthenem* et *Lysiam*.

Πολυφιλώτερος, *amicorum copia praxantior*, *Lysias*.

326-332.

Qui vendentibus usuram præstendit, προκράτωρ vocatur

20

295-297.

Pollux VIII, 24 : Ἀντεδικάσαντο, ὡς Λυσίας.

Idem II, 57 : Ἀνυποκτότερος, ὡς Λυσίας.

Bekk. Anecd. p. 412, 28 : Ἄξιότ' Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀντὶ τοῦ νομίζει. Nomen Lysiae etiam Harpocrat. codd. DE p. 24, 1 addunt.

Ibid. p. 412, 26 : Ἄξιῶν ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Λυσίας καὶ Πλάτων.

298-300.

Crameri Anecd. Oxon. II, p. 290 : Ἀπειπεῖν ἀπαρνήσασθαι. Λυσίας. Cf. Antiphont. frg. 27. Sed Suidas : ἀπειπεῖν ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φίλων, docere videtur hæc ad or. 8 § 6 pertinere.

Pollux VIII, 24 : Ἀποδικάζων, ὡς Λυσίας.

Harpocrat. : Ἀπόκρισις ἢ ἀπολογία. Λυσίας. Cf. Bekker. An. p. 429, 18.

301-304.

Bekker. An. p. 430, 11 : Ἀπολείπουσιν· ἀλλὰ καὶ ἀπολιμπάνουσι παρὰ Λυσίαν.

Pollux VIII, 31 : Καὶ ἰδιωτικὰ μὲν δικῶν ὀνόματα... ἀποκομπῆς, καὶ ὡς Λυσίας ἀποπέμψεως.

Suidas : Ἀποπεφασμένον· ἀπειρημένον, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδαειγμένον καὶ πεφανερωμένον· οὕτω Δίναρχος καὶ Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Νεαίρας. Cf. Bekk. An. p. 433, 1. Harpocrat. codd. DE p. 29, 7.

Eustathius ad II. p. 1167, 23 : Ἀποφοιτῆν παρὰ Λυσίαν τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὃ ἐστὶ μανθάνοντα.

305.

Harpocrat. : Βεβαιώσεως δίκης ὀνομά ἐστιν,

ἣν δικάζονται οἱ ὠνησάμενοι τι τῶ ἀποδομένῳ, ἀν ἕτερος μὲν ἀμφισβητῆ τοῦ πραθέντος, ὃ δὲ μὴ βεβαιῶι. Ἐνίστα καὶ ἀρραβῶνος μόνου δοθέντος, εἴτα ἀμφισβητήσαντος τοῦ πεπρακτός (ἀμφισβητήσαντος τῷ Saupp.), ἐλάτχανε τὴν τῆς βεβαιώσεως δίκην ὃ τὸν ἀρραβῶνα δοῦς τῷ λαβόντι. Λυσίας ἐν δυσὶ λόγοις. Cf. Bekk. An. p. 219, 33. Suidas v. κακοτεχνίων.

306-309.

Pollux VI, 102 : Δειπνοφόρος δὲ παρὰ Λυσίαν καὶ δειπνοφορία παρὰ Ἰσαίῳ. Cf. Bekk. An. p. 239, 7. Harpocrat. p. 52, 23.

Harpocrat. : Διαδόσεις τὰς ἐκ διαιρέσεως ἰσῆς ἐπιβαλλούσας δόσεις Λυσίας.

Etym. M. p. 267, 27 : Διακωδωνισθέντες, διαφμισθέντες. Ἐπιπλείστον ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται· τέτακται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαπειραθέντες. Οὕτω Λυσίας. Ἀπὸ τῶν ἱππων μετενήκεται· εἰδῶσαι γὰρ οὕτω δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἱππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ ὄρυβον, τοὺς κώδωνας φροφύνας.

Ibid. p. 325, 21 : Ἐκωδωνίζοντο, περιβόητοι ἐγίνοντο. Εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπειράσθησαν, ὡς ἐν τῷ δεικωδωνισθησαν (p. 267, 27). Εἴρηκεν οὕτω Λυσίας. Cf. Suidas I, 2 p. 147, 1.

310-314.

Phrynichus Epit. p. 344 Lob. : Ἐντέχνως· πᾶν αἰτιῶνται τὸ ὄνομα καὶ φασὶ « τεχνικῶς » δεῖν λέγειν· ἀλλὰ καὶ Λυσίαν εἰρηκότα ἐντέχνως παραιτοῦνται.

Pollux II, 55 : Ἐκ τούτων (sc. ἐφορῶν) καὶ τὸ ἐφοροὶ καὶ ἐφορία (ἐφορίων? Saupp.) καὶ τῆς ἐφορείας, ὡς Λυσίας.

295-297.

Ἀντεδικάσαντο, *contra iudicio contenderunt*, apud Lysiam.

Ἀνυποκτότερος, *minus suspectus*, apud Lysiam.

Ἄξιότ' pro νομίζει, *existimat*, Antiphon et Lysias.

Ἄξιῶν pro νομίζων, *existimans*, Lysias et Platon.

298-300.

Ἀπειπεῖν, *institari*, Lysias.

Ἀποδικάζων, *absolvens*, Lysias.

Ἀπόκρισις, *defensio*, Lysias.

301-304.

Ἀπολείπουσιν, *relinquunt*; eodem sensu etiam ἀπολιμπάνουσι apud Lysiam.

Peculiaria actionum nomina : ... ἀποκομπῆς, *repudiū*, vel, sicut Lysias ait, ἀποκίμψως.

Ἀποπεφασμένον, *interdictum* vel *ostensum* et *manifestum*. Sic Dinarchus (c. Dem. § 6), et Lysias et Demosthenes in oratione contra Neeram (§ 67).

Ἀποφοιτῆν apud Lysiam *non amplius frequentare*, sc. magistrum, discendi causa.

305.

Βεβαιώσεως, *confirmationis*, actio vocabatur ea, quam emptores venditori intendebant, si alter controversiam

moveret de re vendita, alter vero non confirmaret. Nunquam etiam solo arrhabone dato, si venditor controversiam moveret, confirmationis actio dabatur ei qui arrhabonem dederat contra eum qui acceperat. Dase aut de hac actione orationes Lysias.

306-309.

Δειπνοφόρος, *cenam portans*, apud Lysiam, et δειπνοφορία, *cenæ portatio*, apud Isæum.

Διαδόσεις, *ex equali divisione obtingentes donationes*, Lysias.

Διακωδωνισθέντες, *diffamati*. Plerumque dicitur de iis qui deridentur; usurpatur autem vox ita quoque ut significet *explorati*. Sic Lysias. Ab equis translatio ducta est; scilicet tintinnabulorum sonitu equos nobiles explorare solebant, an strepitum bellicum non expavescerent.

Ἐκωδωνίζοντο, *celebres evaserunt*. Dicitur etiam ut sit *explorati sunt*, sicuti monui sub voce *διακωδωνισθέντων*. Sic dixit Lysias.

310-314.

Ἐντέχνως vocem vehementer inculcant et τεχνικῶς dicendum esse aiunt. Etiam Lysiam ἐντέχνως voce usum recusant.

A voce ἐφορῶν derivantur ἐφοροὶ, ἐφορία (ἐφορίων?) et quod Lysias habet τῆς ἐφορείας.

Suidas : Ἡλικία τῆς πόλεως· ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. Ὁδῶν Λυσίας καὶ Δημοσθένους ἐν Φιλιππησίν. Cf. Photius p. 66, 23. Λυσίας] Quum Harpocr. p. 93, 5 habeat : οἱ νέοι· Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος καὶ Δημοσθένους Φιλιππησίν (or. 1 § 28) : possis conjicere, Lycurgi et Lysiae nomina commutata esse, sed Lysiae commemoratio pertinet ad or. 2 § 49. Videtur igitur Lysiae nomen apud Harpocratem excidisse. » S.

Pollux VII, 42 : Λυσίας δὲ καὶ ἱματίδια ἔφη.

Idem VIII, 37 : Λυσίας δὲ κακοτεχνίου δίκην φησὶ εἶναι.

315-318.

Phrynichus Eclog. p. 121 Lob. : Ἀγρόχων εἰ τις εἴποι, οἱ ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέρχεται καταγρόχασι, μὴ πᾶν πείθου· ἤχε μὲν γὰρ λέγουσι καὶ Δημοσθένους ἤχασι λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγρόχασι.

Pollux VIII, 64 : Κατεδιδιτησάμενην, ὡς Λυσίας, ἐπὶ τοῦ ἔλόντος ἐν τῇ διαίτῃ.

Photius Lex. : Κακοιωνημένοι· κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν· ὧς φησι Λυσίας.

Idem : Λικομαρτύριον· Λυσίας.

319.

Pollux VIII, 121 : Γνώριμα δικαστήρια ἢ Ἡλιαία, τὸ τρίγωνον οὗ μέμνηται Δειναρχος· μέσον παράβυστον, μείζον παράβυστον· καὶ μείζονος δὲ μέμνηται Λυσίας. Ἐν μέντοι τῷ παράβυστῳ οἱ ἑνδεκά ἰδίκαζον· τὸ Μήτηγον κ. τ. λ. « Ita haec verba T. Hemsterhusius describi jussit; sed G. Jungermannus in cod. suo haec legi testatur : μέσον παράβυστον μείζον· παράβυστον δὲ καὶ μείζονος μέμνηται, eamque Pollucis manum esse defendit F. S. Schoemannus de sortitione judicum Athen. p. 38, ita ut Medium, Parabystum, Maius tria judicia inter se diversa fuisse putaret. Cf. ejusdem antiqui juris publ. Græc. p. 260. Contra Fr. V. Fritzschius de sort. jud. apud Athen. p. 79 vult reponi : τὸ τρίγωνον, οὗ μέμνηται Δειναρχος, ἢ μέσον· παρά-

βυστον ἢ μείζον· παράβυστον δὲ καὶ μείζονος μέμνηται Λυσίας, eamque sententiam Letronnio probavit (*Journal des savants* 1837 p. 302 sqq.). Equidem non possum, quin cum C. F. Hermannō (*Antiqu. publ. Græc. §. 134, 16*) hanc conjecturam incertissimam esse putem. Nam primum Photius Lex. p. 260, 6 et 601, 6 ostendit μέσον singulare iudicium fuisse; deinde παράβυστον per originationem vix μείζον appellari poterat, cum contra si iudicia maiora in vicinia fuerunt ratio nominis constare videtur (cf. παράβυστος κλίτη); denique post hæc, quæ sunt παράβυστου καὶ μείζονος μέμνηται Λυσίας, mihi non videtur Pollux ita scribere potuisse : ἐν μέντοι τῷ παράβυστῳ. Conjectio igitur Pollucem hæc scripsisse : μέσον, παράβυστον· καὶ μείζονος δὲ μέμνηται Λυσίας· ἐν μέντοι τῷ παράβυστῳ — Verba μείζον παράβυστου vel μείζον παράβυστον interpretamentum grammatici videntur, esse, qui comparativum gradum addito genitivo explicare voluit » SAURPIUS.

320-325.

Idem II, 78 : Μυκτηρίζειν δὲ Λυσίας καὶ τὸ μυσάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτηρὶ ἐνδείκυσθαι τὸ δυσχεραίνειν.

Idem II, 20 : Ἀριστοφάνης δὲ νεανιεύεσθαι τὸ τολμᾶν ἔφη· ἀφ' οὗ Λυσίας τὸ νεανιεύόμενοι καὶ νεανίαι.

Idem VII, 131 : Καὶ ξυλοφορίαν δὲ ἔφη Λυσίας.

Schol. Platon. p. 324 Bekk. : Ἐπ' οἰκίματος] ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου, ὡς Λυσίας, ἢ ἐπὶ πορνείου, ὡς Ἀττικοί.

Photius Lex. : Πόα· ἐκάστη βοτάνη πόα λέγεται, ἢ δὲ σμήχουσα πόα λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσίᾳ. Cf. Suidas et Bachm. Anecd. 1 p. 344, 12.

Pollux III, 63 : Πολυφιλώτερος, Λυσίας.

326-332.

Idem VII, 12 : Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν

Ἡλικία τῆς πόλεως, *juvenes adulti, pudes*, apud Lysiam et Demosthenem in Philippicis.

Lysias etiam ἱματίδια, *palliola*, dixit.

Lysias etiam κακοτεχνίου, *mali artificii*, actionem esse dicit.

315-318.

Ἀγρόχων, *agricult*, si quis diceret, quoniam Lysias verbo composito καταγρόχασι, *deduxerunt*, usus est, id ne probandum putes. Dicunt quidem ἤχε, et Demosthenes ἤχασι dicit, non vero ἀγρόχασι.

Κατεδιδιτησάμενην Lysias dicit de eo qui arbitrorum iudicio vicit.

Κακοιωνημένοι, *communem habentes rem familiarum*, ut ait Lysias.

Λικομαρτύριον, *testimonii detractatio*, apud Lysiam.

319.

Nota iudicia sunt : *Helicea*; *Trigonum*, cuius Dinarchus meminit; *medium Parabystum*. Sed majoris quoque meminit Lysias. Ceterum in Parabysto undecim viri iudicabant.

320-325.

Μυκτηρίζειν, Lysias habet, pro μυσάττεσθαι, *naso ostendere aliquid displicere*.

Aristophanes νεανιεύεσθαι, *juvenilliter audacem esse*, dixit; unde Lysias habet νεανιεύόμενοι et νεανίαι.

Ξυλοφορίαν, *ignorum portationem*, dixit Lysias.

Ἐπ' οἰκίματος, *in carcere*, ut Lysias, vel *in fornice*, ut Attici.

Πόα quævis planta dicitur, sed purgandi vim habens πόα dicitur apud Demosthenem et Lysiam.

Πολυφιλώτερος, *amicorum copia præstantior*, Lysias.

326-332.

Qui vendentibus usuram præstendit, προξράτωρ vocatur

20

προπράτωρ, ὡς Δειναρχος καὶ Ἰσαῖος. Προπώλην δὲ Ἀριστοφάνης αὐτὸν εἶπε καὶ προπωλοῦντα Πλάτων. Λυσίας δὲ τούτους μὲν προπράτας, τοὺς δὲ σὺν ἄλλοις πιπράσκοντας συμπράτας.

Idem X, 157 : Καλεῖται δὲ οὕτως (sc. ἀκτιρίς) καὶ τὸ τὸν βυβὸν τοῦ ἄρματος ἢ τῆς ἀμάξης ἀνέχον ζῶλον, ὅταν ἀζευκτος ᾖ, ὃ στήριγγα καλεῖ Λυσίας.

Idem III, 82 : Σύνδουλοι δὲ λέγει Λυσίας. Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐριπίδης καὶ οἱ πλείους ἡμόδουλον λέγουσιν. In his Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐριπίδης Sauprius; καὶ Εὐριπίδης. Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐκλείδης cod. Iung.; Ὑπερίδης δὲ MS. Seberis; καὶ Εὐριπίδης δὲ vulgo.

Hesychius : Τιμωρία, πρόστιμον, ἀνταπόδοσις, κόλασις ἢ τιμὴ, παρὰ Λυσία.

Bekk. An. p. 115, 29 : Φρατρίζειν· τὸ εἰς φρατρίδας συνίναν. Λυσίας.

Suidas : Χρηματιστής· χρημάτων ποριστής, ὃ βραδίως χρήματα πορίζων οὕτω προσπαγορεύεται. Κεῖται τὸ ὄνομα παρὰ Λυσία.

Idem : Χρημάτων... ὃ δὲ Λυσίας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ κατασκευάσματος εἶθησι.

333.

Harpocratio : Ἰόνιος· Λυσίας ἐν Ὀλυμπιακῷ. Τὸν Ἀδριανὸν καλοῦμενος οὕτως ὠνόμαζον ἐνίοτε οἱ παλαιοί. « Ἐπίδαμος ἴσθι πόλις ἐς δεξιὰ ἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον » Θουκυδίδης α'. Hæc ex ea orationis Olympiacæ parte petita sunt quam non servavit Dionysius.

XIV. EURIPIDES.

« Quamquam Euripidem ad rem publicam accessisse vel in judiciis versatum esse nullo, quod sciam, testimonio constat, tamen a studio eloquentiæ eum non alienum fuisse fabulæ superstites sæpius quam velis ostendunt atque quæ Aristoteles, auctor luculentus, altero loco tradit dubitationem eximunt, quin Euripides aliquando de bonorum permutatione adversus Hygiænontem quandam causam dixerit. Neque quod Hyperidis orationem πρὸς Ὑγιαίνοντα existisse Harpocratio p. 72, 22. 96, 3) aliique testantur atque Hyperidis Euripidisque nomina haud raro commutari videmus (cf. Walz. rhett. gr. 8 p. 598, 2), ullo modo potest efficere, ut aliter statuamus. De bonorum permutatione exposuit A. Bæckhius de œcon. publ. Ath. p. 122 sqq. » SAUPRIUS.

ΠΡΟΣ ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΑ.

1.

Aristoteles Rhetor. III, 15 p. 404 : Ἄλλος (sc. τρόπος τοῦ διαβολῆν ἀκαλύσθαι), εἰ γέγονε κρίσις, ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆς, ὃς γ' ἐποίησε καλεῖσθαι ἐπιτορκεῖν « ἢ γλῶσσο' ἠμώμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. » Ἐφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν τὰς ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἀγῶνος κρίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἀγῶντα· ἐκεῖ γὰρ αὐτῶν δεδοκέναι λόγον ἢ δώσειν, εἰ βούλεται κατηγορεῖν.

2.

Idem ib. II, 6. p. 356 : Διδ καὶ τοὺς πρῶτον δεγθέντας τι αἰσχύνονται ὡς οὐδὲν ποῦ ἠδοξηκότας ἐν αὐτοῖς. Τοιοῦτοι δ' οἱ εἰς τὸν βουλόμενοι φίλοι εἶναι (τὰ γὰρ βέλτεστα θεῖανται· διδ εὖ ἔχει ἢ τοῦ Εὐριπίδου ἀπόκρισις πρὸς τοὺς Συρακοσίους) καὶ τῶν καλαί γωρῶμων οἱ μὴδὲν συνειδίτες.

apud Dinarchum, et Isæum dicitur : eundem autem Aristophanes προπώλην vocavit, et προπωλοῦντα Plato. Lysias vero hos quidem προπράτας, eos vero qui cum aliis vendunt, συμπράτας vocat.

Ἀκτιρίς vocatur etiam lignum quod timonem currus sustinet, quando non jugatus currus est, quod στήριγγα vocat Lysias.

Σύνδουλοι, conservi, apud Lysiam, quos ἡμόδουλους vocant Hyperides et Euripides et plerique.

Τιμωρία, quod pœnæ causa imponitur, satisfactio, punitio, multa.

Φρατρίζειν, in phratrîam cotrê. Lysias.

Χρηματιστής; sic quæstui deditus, pecuniam facile acquirrens vocatur. Exstat nomen apud Lysiam.

Χρημάτων. Lysias hanc vocem de instrumento aureo ponit.

333.

Iontus (sinus). Lysias in oratione Olympiaca. Sic Adriaticum sinum nonnunquam veteres vocabant. « Epidamnus

urbs a dextra est innaviganti in sinum Ioniam. » Thucydides libro primo.

ADVERSUS HYGIÆNONTEM.

1.

Alius locus ad crimina diluenda est, si jam factum est iudicium; quemadmodum Euripides contra Hygiænontem in causa de permutatione bonorum quam accusaretur tamquam impius, quod iuberet pejerare, quum versum illum fecisset (In Hippol. 612) : « Juravi lingua, mentem injuratum gero. » Dixit enim, injuste eum iudicia ex certamine Liberi patris in forum adducere; se namque ibi jam rationem reddidisse, aut reddituram, sibi vellet accusare.

2.

Quo fit, ut etiam eos vereantur, qui tum primum a se aliquid petunt, ut apud quos integra adhuc sit existimatio sua. Tales autem sunt et qui illico amici nobis esse cupiunt; (viderunt enim, quæ in nobis sunt optima; unde bene respondit Euripides Syracusanis), et ex vetustis familiaribus illi, qui nullius turpitudinis conscii sunt.

Schol. ad h. l. p. 35 a 3o ed. Paris. : Εὐριπίδης πρὸς τοὺς Συρακοῦσιους πρέσβυς ἀποσταλαὶς καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας δέομενος, ὡς ἐκαίνοι ἀνένευον, εἶπεν· ἴδαι, ἄνδρες Συρακοῦσιαι, εἰ καὶ διὰ μὴδὲν ἄλλο, ἀλλὰ γε διὰ τὸ ἄρτι ὑμῶν δέεσθαι, αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ὡς θαυμάζοντες. Τὸ δὲ ἴδιον τοιοῦτόν ἐστι· φησὶ ὁ Εὐριπίδης πρὸς τοὺς Συρακοῦσιους, ὡς οὐ δεῖ ἐποπεμφθῆναι παρ' ὑμῶν, διότι ἀπαξ ὑμῶν ἰδεσθῆμεν, ὡς ὑμᾶς θαυμάζοντες. * Ruhnkentius (hist. or. p. 70) Hyperidis nomen restituendum esse putabat, sed neque quidquam traditum legimus Hyperidem le-

gatum Syracusas profectum esse neque quando fieri potuerit facile aliquis excogitaverit. Quare si quid veri in scholii verbis inest neque quod Aristoteles narrat ad res privatas Euripidis pertinet, putavim de eo tempore cogitandum esse, quod inter priorem et posteriorem expeditionem siculam interjectum fuit. An Euripides, Xenophontis pater (Thucyd. 2, 70, 79), intelligendus est? * SAURPIUS. Nescio an pro Euripide nominandus fuerit Eury-medon quem cum Sophocle in Siciliam missum esse constat.

XV. LEODAMAS.

* Scimus Leodamantem aliquem jam ante principatum triginta virorum in proditorum indice inscriptum fuisse dici (Aristot. rhet. 2, 23), porro Leodamantem Isocratis discipulum fuisse (vitæ decem oratt. p. 837. D), deinde Leodamantem Acharnensem, oratorem clarissimum (Æschin. 3 §. 138), fœderi et amicitie cum Thebanis ineundæ operam dedisse, denique Leodamantem Acharnensem a. 355 inter syndicos legis leptineæ fuisse (Demosth. 20 § 146). Sed quæritur num D. Ruhnkentius (Hist. cr. p. 63 sq.) et G. R. Sievers (hist. gr. p. 298 sq.) hæc omnia ad unum eundemque hominem pertinere recte judicaverint. Mihi secus videtur, atque eum, quem Thrasybulus teste Aristotele (l. d.) in columna proditorum inscriptum fuisse dixit, ab Acharnensi, oratore clarissimo, distinguendum esse censeo. Nam quod jam in epist. crit. ad G. Herm. p. 20 sq. dixi,

prorsus incredibile est eum, qui ante a. 405 prodicionis damnatus, hoc est, ante a. 405 fere triginta annos natus fuisset, a. 355 syndicum legis leptineæ constitutum esse, cum fere nonagenarius esset. Ne Cephalis quidem et Aristophontis exemplis hoc potest effici. Duo igitur Leodamantes vocales, ut cum Cicerone loquar, fuisse statuo, alterum cujus hic enthymema afferam, alterum Acharnensem, de quo suo loco videbimus. * S.

Aristoteles Rhet. II, 23, 25 : Ἄλλος (sc. τόπος ἀποδεικτικὸς) ἀπὸ τοῦ αἰτίου, ἂν τε ὑπάρχη, ὅτι ἐστὶ, καὶ μὴ ὑπάρχη, ὅτι οὐκ ἐστὶν· ἅμα γὰρ τὸ αἷτιον καὶ ὁ αἷτιον, καὶ ἀνευ αἷτιου οὐδὲν ἐστὶν. Οἷον Λεωδάμας ἀπολογούμενος ἔλεγε, κατηγορήσαντος Θρασυβούλου ὅτι ἦν στηλίτης γεγωνῶς ἐν τῇ ἀκραπόλει, ἀλλ' ἐκκόψαι ἐπὶ τῶν τριάκοντα· οὐκ ἐνόθευεσθαι ἔφη, μᾶλλον γὰρ ἂν πιστεύειν αὐτῷ τοὺς τριάκοντα ἔγγεγραμμένης τῆς ἐχθρας πρὸς τὸν δῆμον. *

XVI. CEPHALUS.

Suidas : Κέφαλος Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, ὃς πρῶτος προοίμια καὶ ἐπιλόγους προσέθηκε. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς ἀναρχίας. [Κέφαλος ὄβτος ἔσχε θυγατέρα τὴν Οἴη.] Cf. Ruhnkentius H. or. p. 41. προσέθηκε ABEV; προσέθεικε V, συντίθεικε * V; συντίθεικε erat ante

Gaisfordium. G. Bernhardt scribendum esse opinatur προίθηκε, sed hoc vocabulum Suidas quod meminerim non usurpat. Quod Suidas dicit, videtur ita explicandum esse, ut eum de singulari studio, quod Cephalus in proœmiis et epilogis artifi-

Euripides legatus ad Syracusanos missus ut pacem et amicitiam peteret, reventibus illis dixit : « Oportebat vos, Syracusani, si non aliam ob causam, propter id ipsum certe quod statim vos precibus adierimus, vereri nos utpote admirantes. » Sensus hic est : dicit Euripides ad Syracusanos : non deceat nos a vobis repulsam ferre, propterea quod omnino aliquid ex vobis petimus, quippe qui vos admiramus.

Alius demonstrationis locus ex causa petitur, adeo ut, si causa sit, rem esse, si causa non sit, rem non esse dicamus; nam causa est una cum eo cujus est causa, et

sine causa nihil est. Sic Leodamas in defensione sua Thrasybulo accusanti quod nomen ipsius in arcis columna inscriptum, sed sub triginta viris excisum esset, respondit fieri hoc non potuisse; tanto enim plus fidei sibi habituros fuisse triginta viros, si inimicitias ipsius cum populo illa inscriptione testatas vidissent.

XVI. CEPHALUS.

Cephalus Atheniensis, orator et demagogus, qui primus proœmia et epilogos orationibus addidit. Vixit temporibus anarchiæ. Hic Cephalus (imo Cephalus Auroræ amasius) filiam habuit Cæam.

ciose componendis posuerit, traditum invenisse atque hoc minus recte accepisse putemus. Simile vidimus Antiphontis studium fuisse. Plebiscitum Cephalī in Bœckhii Corp. inscr. gr. habetur, 84, vol. 1 p. 123 sq. » SAURPUS.

1.

Suidas : Ἐπιτιμία· εὐπορία ἢ ἡ μὴ ἀτιμία. Κέφαλος ῥήτωρ· « Ὅσαίς αὐτὸν κινδυνεύοντα περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἢ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ βίου παντὸς διεσώσατε. » Cf. Bachm. Anecd. p. 233, 9. « Cum nihil præterea ex orationibus Cephalī desumptum neque rhetores neque grammatici afferant, suspicio mihi suborta est, ne etiam hæc non Cephalī ipsius sint sed ad certamen illud inter Cephalum et Aristophontem pertineant, quod a rhetoribus recentioribus non tantum sæpissime commemoratur (cf. Walzii rhet. gr. 4 p. 228. 567. 705. 721. 5 p. 523. 6 p. 361. 7 p. 860. Westerm. quæst. demosth.

3 p. 93. Rehdantz. vit. Iphicratis p. 221), sed etiam declamationibus illustratum est a Polemone (cf. Walzii rhet. 8 p. 3, 14), Libanio (Walzii rhet. 6 p. 468. Cramer. anecd. oxon. 4 p. 161 sq.), aliis. » S.

2.

Athenæus XIII, p. 592, C : Ἦττητο δὲ καὶ ὁ Λυσίας Λαγίδος τῆς ἰταίρας, ἧς ἔγραφεν ἐγκώμιον Κέφαλος ὁ ῥήτωρ.

5.

Æschines Or. c. Ctes. § 194 : Ἐτόλμα δ' ἐν ἡμῖν πότε σεμνύνεσθαι Ἀριστοφῶν ἐκεῖνος ὁ Ἀζηνιεύς λέγων ὅτι γραφὰς παρανόμων πέφυγεν ἐβδομήκοντα καὶ πέντε· ἀλλ' οὐχὶ ὁ Κέφαλος ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος, ὁ δοκῶν δημοτικώτατος γεγονέναι, οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐφιλοτιμείτο, λέγων ὅτι πλείστα πάντων γεγραφῶς ψηφίσματα οὐδέμιαν πώποτε γραφὴν κίφρυγε παρανόμων, καλῶς (οἶμαι) σεμνυνόμενος.

XVII. ARISTOPHON.

Ex Aristophontis Azeniensis orationibus nihil superest præter id quod in Cephalī fr. 5 ex Æ-

schine adscriptissimus. Ceterum de hoc oratore v. A. Schæfer in Philologo, tom. I, p. 187 sqq.

XVIII. CALLISTRATUS.

De Callistrato Aphidnensi v. A. Bœckhii in Oecon. publ. Athen. 1 p. 246 sqq. G. R. Sievers Hist. gr. p. 304, C. Rehdantz Vit. Iphicratis p. 114 sqq., A. Mollius in Symbolis literar. Batavorum vol. 5 p. 37 sqq.

I. ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ.

1.

Aristoteles Rhet. III 17, 14 : Δεῖ δὲ καὶ ἐν συμβουλῇ καὶ ἐν δίκῃ ἀρχόμενον μὲν λέγειν τὰς ἑαυτοῦ πίστει πρότερον, ὕστερον δὲ πρὸς τὰναντία ἀπαντῶν λύοντα καὶ προδιασύροντα· ἂν δὲ πολύχους ἢ ἢ ἐναντίωσις, πρότερον τὰ ἐναντία, ὅσον ἐποίησε Καλλίστρατος ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ ἐκκλησίᾳ. Ἄ γὰρ ἐροῦσι προαναλῶν οὕτως τότε αὐτὸς εἶπεν. G. Sievers orationem dictam videri monet in concione Athenis ha-

bita, quum de Messene ab Epaminonda restituta ageretur, vel missis a Messeniis legatis vel Lacedæmoniis opem Atheniensium implorantibus.

II. ΑΡΚΑΔΙΚΟΣ.

2.

Cornelius Nepos Epamin. 6 : Idem (Epaminondas) cum in conventum venisset Arcadam, petens ut societatem cum Thebanis et Argivis facerent, contraque Callistratus, Atheniensium legatus, qui eloquentia omnes eo præstabat tempore, postulare, ut potius amicitiam sequerentur Atticorum et in oratione sua multa invectus esset in Thebanos et Argivos in eis que hoc posuisset, animadvertere debere Arcadas, quales utraque civitas cives pro-

1.

Ἐπιτιμία, rerum abundantia vel status civium integer. Cephalus orator : « Quoties eum de civili existimatione vel de patria vel de tota vita periclitantem servavistis. »

2.

Verum etiam Lagidem Lysias deperit meretricem, cujus encomium scripsit Cephalus orator.

3.

Ausus est aliquando apud vos gloriari Aristophon ille Azeniensis, se septuaginta quinque actionibus de decretis contra leges factis postulatam fuisse. At non ita priscus ille Cephalus, qui omnium maxime popularis est habitus, non ita, inquam, sed plane contrariis gloriabatur factis, quod

nempe, quum plura quam quis alius plebiscita scripsisset, nunquam tamen de decretis contra leges scriptis reus factus esset, præclara mea quidem sententia gloriatio.

I. ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΑ ΟΡΑΤΙΟ.

Oportet eum, qui vel in deliberatione, vel in iudicio prior dicit, causam primo suam confirmare; deinde illis, que contra dici possint, occurrere eaque dissolvere atque insuper traducere. Sed tamen si multa sunt, que in contrariam partem dici possunt, prius erunt illa refutanda; quemadmodum fecit Callistratus in concione Messeniaca; refutatis enim prius, que contra dici poterant, sua deinde confirmavit.

creasset, ex quibus de ceteris possent judicare : Argivos enim fuisse Orestem et Alcmaeonem matricidas, Thebis Oedipum natum, qui cum patrem interfecisset ex matre liberos procreasset : hic in respondendo Epaminondas, cum de ceteris perorasset, postquam ad illa duo opprobria pervenit admirari se dixit stultitiam rhetoris attici, qui non animadverterit innocentes illos natos domi, scelere admissio cum patria essent expulsi, receptos esse ab Atheniensibus.

Plutarch. Mor. p. 193, D : Ἐπεὶ δὲ Ἀργεῖοι μὲν ἐγένοντο σύμμαχοι Θηβαίων, Ἀθηναίων δὲ πρέσβεις εἰς Ἀρκαδίαν παραγενομένοι κατηγόρουσαν ἀμφοτέρων, καὶ Καλλίστρατος ὁ ῥήτωρ ὠνείδισεν τὸν Ὀρέστην καὶ τὸν Οἰδίποδα ταῖς πόλεσιν, ἐπαναστάς δ' Ἐπamινώνας « Ὁμολογοῦμεν, » ἔφη « καὶ παρ' ἡμῖν πατρακτόνων γενέσθαι καὶ παρ' Ἀργείοις μητροκτόνων, ἀλλὰ τοὺς ταῦτα δράσαντας ἡμεῖς μὲν ἐξεβάλομεν, Ἀθηναῖοι δὲ ἐπαδέξαντο. » Cf. Plutarch. p. 810 F. Cum post a. 370 demum Arcadium civitates in

unam rem publicam coaluerint atque annis proximis arotissime illi cum Thebanis conjuncti fuerint, a. 366 vero Arcades ipsi foedus icturi Athenas venerint, hoc unum videtur reliquum esse ut Callistratum et Epaminondam in Arcadium concione a. 367 verba fecisse statuamus, cum Arcades pacis conditionibus a Persarum rege per Thebanorum legatos praescriptae irascerentur (Xen. Hell. 7. 1, 39 sq.) » S.

III. KATA MELANOPΟΥ.

3.

Aristoteles Rhet. I, 14, 1 : Ἀδίκημα δὲ μείζον, ὅσω ἂν ἀπὸ μείζονος ἢ ἀδικίας· διὸ καὶ τὰ ἐλάχιστα μέγιστα, οἷον ὁ Μελανώπου Καλλίστρατος κατηγόρει, ὅτι παρελόγισατο τρία ἡμιωβέλια ἱερὰ τοὺς ναποιοῦς· ἐπὶ δικαιοσύνης δὲ τούναντιον, ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐνυπάρχειν τῇ δυνάμει· ὁ γὰρ τρία ἡμιωβέλια ἱερὰ κλέψας κἂν ἐτιοῦν ἀδικήσειεν.

XIX. MELANOPUS.

• Melanopi cum Athenis multi fuerint, de oratore, exposuerunt Th. Bergk. de reliq. com. att. p. 405 sq., G. Droysen. de plebiscitorum in Demosthenis oratione de Corona adscriptorum veritate p. 132 sqq., G. Sievers Hist. gr. p. 307, Meinek. com. gr. 3 p. 190. Lachetis imperatoris filium eum esse non posse Droysenius vidit. Hic vero eum commemorare debebam, cum Th. Bergk. l. d. aliquid ex orationibus ejus exstare existimasset in epistola quæ fertur Æschinis oratoris quarta. Ibi enim hæc leguntur : ἀλλ' ἔπος μὴ γέλωτα ὀφλισκάνης ζητῶν δοτις ἐστὶν ὁ Πίνδαρος. Τοῦτο μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι καὶ παρὰ Μαντίᾳ τῷ γραμματιστῇ εἶμα ἔμοι ποτε ἔμαθες· καὶ εἰ μηδὲν

ἔτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γούν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανώπου ἐκάστοτε ἀκούεις λέγοντος « ὦ ται λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοὶ Ἑλλάδος ἔρισιμ' Ἀθῆναι » καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου τοῦτο ἔπος ἐστὶ λέγοντος καὶ ὅτι ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνη χαλκῆ τιμῆσαι. Atque Melanopus in epistolis illis subditivis commemoratur (ep. 4 § 2, 7 § 1, 12 § 17), sed si quid re vera simultatum Æschines cum Melanopo aliquo exercuit neque illa omnia præsus conficta sunt, temporum rationes ut de aliis cogitemus postulant : mihi quidem epistola illa tam videtur inepta esse, ut nihil veri inesse putem. » S.

II. ARCADIA ORATIO.

Cum Argivi facti essent Thebanorum socii, et legati Atheniensium in Arcadia missi utrosque culparent, atque Callistratus orator civitatibus his Orestem et Oedipum exprobraret, surgens Epaminondas : « Fatemur, inquit, apud nos parricidam, apud Argivos fuisse matricidam : verum istos a nobis ejectos Athenienses receperunt. »

III. CONTRA MELANOPUM.

3.

Majores injuriæ sunt, quæ a majore injustitia manant ; quo fit, ut etiam minime sint maxime ; quemadmodum Melanopum (oratorem sc.) accusabat Callistratus, quod templi edificatores tribus semioboliis sacris fraudasset ; at

justitiæ contraria ratio est. Causa autem illarum est, quod res potentialis est in indole facientis sita est ; nam qui tria semiobolia sacra furatus est, is quamvis injuriam facturus videtur.

XIX. MELANOPUS.

Sed vide ne ridiculus fias, si quæras quis sit Pindarus ; nam id te arbitror aliquando una mecum apud Mantiam ludimagistrum didicisse ; et si nihil jam Manlianæ doctrinæ meministi, in concionibus certe Melanopum subinde dicentem audis : *Beata et celebris Græciæ propugnaculum, Athenæ*, atque addentem Pindari esse hunc versum, ob quem a Thebanis multatus sit ; majores autem nostros duplam ei reddidisse multam, prætereaque statua eum ornasse.

XX. IPHICRATES.

SAURPIUS : « De Iphicratis facultate oratoria quæ memoriæ prodita sunt, ea D. Ruhnkenius hist. crit. p. 57 sq. collegit. Atque acumine et facetiis insignem ejus orationem fuisse multa testimonia exstant, quorum quæ ad orationes adversus Harmodium et de prodicione adversus Aristophontem pertinere viderentur supra in lysiis tractavimus (Lysiae frgm. or. 18 et 65). Dionysium vero rectissime illas ab Iphicrate ipso compositas esse judicavisse etiam ea quæ ex aliis orationibus allata reperimus ostendunt; intelligimus enim unam eandemque omnium naturam esse atque salsam illam et facetam breviter, qua Iphicrates in dicendo uteretur, effecisse, ut ne laus ejus oratoriae prorsus obliteraretur. Commemorantur igitur hæ orationes : I. κατὰ Τιμοθέου (cf. Lys. frg. or. 116), II. πρὸς Ἀρμόδιον περὶ τῶν δωρεῶν (Lys. frg. or. 18), III. πρὸς Ἀριστοφώντα περὶ προδοσίας (Lys. frg. or. 65). »

IV. ΠΡΟΣ ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΗΝ.

4.

Aristoteles Rhet. III, 15, p. 404 : Ἄλλος τρόπος (criminihus respondendi) ὥστε πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα ἀπαντῆν, ἢ ὡς οὐκ ἔστιν, ἢ ὡς οὐ βλαβερόν... ἢ οὐκ ἀδίκον... ὡσπερ Ἰφικράτης πρὸς Ναυσικράτην· ἔφη γὰρ ποιῆσαι ὃ ἔλεγε καὶ βλάψαι, ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖν.

V. EX ORATIONIBUS INCERTIS.

5.

Idem ib. II, 23, p. 378 : Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐκ τοῦ ἀνάλογον ταῦτα συμβαίνειν· οἶον ὃ Ἰφικράτης, τὸν υἱὸν αὐτοῦ νεώτερον ὄντα τῆς ἡλικίας, ὅτι μέγας ἦν, λειτουργεῖν ἀναγκα-

IV. ADVERSUS NAUSICRATHEM.

4.

Alius criminihus respondendi modus est, si quis rebus controversis occurrat dicens, vel non esse factam rem, vel non esse perniciosam, vel non iniquam; quemadmodum Iphicrates contra Nausicratem; dixit enim, se fecisse, quod ille objiciebat, et nocuisse, non tamen injuste se gessisse.

5.

Alia demonstrativi argumenti ratio est si dicas hæc vel illa ex analogia fieri, ut Iphicrates, quum filium ipsius, quamvis ad legitimam ætatem non pervenisset, quia pro cetero corpore erat, ad obeunda munera publica cogi vellet, dixit, si, proceros pueros pro viris haberent, etiam eos viros, qui pusillo corpore essent, pueros esse decernerent.

6.

Et si quem exornare volueris, ab illa, quæ sunt in eodem genere præstantiora, metaphora sumenda est; si vero vi-

ζόντων, εἶπεν ὅτι εἰ τοὺς μεγάλους τῶν παίδων ἀνόρα νομίζουσι, τοὺς μικροὺς τῶν ἀνδρῶν παιδας εἶναι φησιούνηται. « Iphicrates duos filios habuit, Menestheum et Iphicratem (cf. Rehdantz. l. d. p. 235 sq.), quorum cum Menestheo a. 355 imperium classis commissum esse sciamus et jam ante a. 357 trierarchiam plus semel irrogatam esse verisimile sit (cf. Bœckh. de re navali Ath. p. 187), ante a. 384 autem Iphicrati Cotyis filia non videatur nupsisse (Sievers. Hist. gr. p. 399 sq. Rehdantz. l. d. p. 31 sq.), de Menestheo Iphicratem verba fecisse facile credideris (v. Rehdantz. p. 236). » S. 6.

Idem ib. III, 2, p. 387 : Καὶ εἰάν τε κοσμεῖν βούλη, ἀπὸ τῶν βελτιόνων τῶν ἐν ταυτῷ γένοι φέρειν τὴν μεταφοράν, εἰάν τε ψέγειν, ἀπὸ τῶν χειρόνων... ὡς καὶ Ἰφικράτης Καλλιᾶν μητραγύρτην ἀλλ' οὐ δαδοῦχον· ὃ δ' ἔφη ἀμύητον αὐτὸν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν, ἀλλὰ δαδοῦχον· ἀμφοῖν γὰρ περὶ θεόν, ἀλλὰ τὸ μὲν τίμιον, τὸ δὲ ἄτιμον.

7.

Plutarchus Mor. p. 187, B : Πρώτος δὲ τις ἐπιρωτῶντος αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ « Τίς ἂν μέγα φρονεῖς; πότερον ἵππευς ἢ τοξότης ἢ πελταστής ἢ πεζός; » « Οὐδέεις, ἔφη, τούτων, ἀλλ' ὃ πᾶσι τούτοις ἐπιστάμενος ἐπιτάττειν. » Eadem Stobæus Floril. LIV, 52.

Idem ib. p. 99, F : Ἡρώτα τις Ἰφικράτην τὸν στρατηγόν, ὡσπερ ἐξελέγχων, τίς ἐστιν; οὔτε γὰρ δπλίτης οὔτε τοξότης οὔτε πελταστής· κακείνος· « Ὁ τούτοις, ἔφη, πᾶσιν ἐπιτάττων καὶ χρώμενος. »

Idem ib. p. 440, B : Καίτοι γε ὁ στρατηγὸς Ἰφικράτης πρὸς τὸν Χαβρίου Καλλιᾶν ἐρωτῶντα καὶ λέγοντα « Τίς εἶ; τοξότης, πελταστής, ἵππευς, δπλίτης; » « Οὐδέεις, ἔφη, τούτων, ἀλλ' ὃ πᾶσι τούτοις ἐπιτάττων. » « Fort. πρὸς τὸν ὀχληρῶς ἐν ἐκκλησίᾳ ἐρω-

tuperare, ab eis, quæ sunt deteriora.... Quemadmodum et Iphicrates Calliam vocabat μητραγύρτην, non autem δαδοῦχον· at hic respondit, ἐρώτητον esse illum; alius enim ipsum non μητραγύρτην, sed δαδοῦχον appellasset; nam ambo hæc nomina sunt puorum sacrorum; sed alterum honestum est, alterum abjectum.

7.

Iphicrates interrogatus a quodam oratore, quis tandem esset, qui ita magnifice de se ipso sentiret, equesne an sagittarius, an peltam gerens, an pedester : « Nilhil, inquit, horum, sed qui sciat hisce omnibus imperare. »

Interrogavit quidam reprehendendi animo Iphicratem, quis esset, quum neque arma, neque arcum, neque cetera ferentium in ordine censeretur : ille respondit, eum se esse, qui hisce omnibus imperaret atque uteretur.

Iphicrates imperator Calliam Chabrium filio interroganti : « Quis es? sagittarius, cetratus, eques, gravis armatura miles? » Nilhil, » inquit, « horum, sed qui iis omnibus præcipio. »

πῶντα. Nam neque de Callia Chabriæ filio quicquam innotuit neque si fuit hic verborum ordo legitimus est nec quid sibi velint vv. καὶ λέγοντα intelligi potest. » SAUPPIUS. At Calliam habes etiam in fr. 6. In Calliæ familia Ἀβρων nomen frequens est. Fort. hoc in Χαβρίας corruptum.

8.

Aristoteles III, 10, p. 396 : Τῶν δὲ μεταφορῶν τεττάρων οὐσῶν εὐδοκίμοῦσι μάλιστα αἱ κατὰ ἀναλογίαν.... Καὶ Ἰφικράτης σκαιοσμένων Ἀθηναίων πρὸς Ἐπίδαυρον (Ἐπίδαμον var. 1.) καὶ τὴν παραλίαν ἠγανάκτει, φάσκων αὐτοὺς τὰ ἐφόδια τοῦ πολέμου παρερῆσθαι. Queritur an ad bellum Corinthium, an

Corcyraeum bellum secundum (an. 373) dictum Iphicratis referendum sit.

Gregorius Corinth. ad Hermogen. t. VII, 2, p. 1203 Walz. : Ἰφικράτης ἐρωτηθεὶς εἰ ὑπεδέξατο Λακεδαιμονίους, οὐκ ἔχων ἀρνήσασθαι φησιν, εἰ μοι τοσοῦτος καιρὸς ἐγένετο πρὸς τὴν ἀποκρίσιν, ὅσος τούτῳ καιρὸς πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἐγένετο, ῥαδίως ἂν ἐλέγξαιμι τὸν λόγον. Cf. Anonymus Seguerii Περὶ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως in Mus. Rhen. philol. novissimi vol. 5 p. 264 : Καλλιᾶς ποτὲ λέγεται εἰπῆν, ὅτι ἀποκρινεῖται, εἰ τοσοῦτον αὐτῷ δοῖται χρόνον ὁ ἐρωτῶν, ὅσον αὐτὸς ἐμελέτα τὴν ἐρώτησιν.

XXI. AUTOCLES.

Aristoteles Rhet. II, 23 p. 377 : Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δευτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐκ κρίσεως περὶ τοῦ αὐτοῦ ἢ ὁμοίου ἢ ἐναντίου, μάλιστα μὲν εἰ πάντας καὶ αἰ, εἰ δὲ μὴ, ἀλλ'... ἢ οὐ μὴ καλὸν τὰ ἐναντία κρίνειν, εἴην θεοὶς ἢ πατρὶ ἢ διδασκάλους, ὅσπερ τὸ εἰς

Μιζιδημίδην εἶπεν Αὐτοκλῆς, εἰ ταῖς μὲν σεμναῖς θεαῖς ἰκανῶς εἶχεν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δοῦναι δίκην, Μιζιδημίδη δ' οὐ. De Autocle, Strombichidæ filio, v. Ruhnken. Hist. cr. p. 43, Westermann. Hist. eloq. § 45, 26, Sievers Hist. gr. p. 303.

XXII. CEPHISODOTUS.

1.

Aristoteles Rhet. III, 10 p. 396 : Τῶν δὲ μεταφορῶν τεττάρων οὐσῶν εὐδοκίμοῦσι μάλιστα αἱ κατὰ ἀναλογίαν.... Καὶ Κηρισόδοτος σπουδάζοντας Χάρητος εὐθύνας δοῦναι περὶ τὸν Ὀλυνθιακὸν πόλεμον ἠγανάκτει, φάσκων εἰς πνίγμα τὸν δῆμον ἔχοντα (ἀγαγόντα Dion.; An ἠχότα? Saupp.) τὰς εὐθύνας κερῆσθαι δοῦναι. Καὶ παρακαλῶν ποτε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὐβοίαν ἐπιστενισμένους Ἰση δεῖν ξεῖναι τὸ Μιλτιάδου ψήφισμα. Cf. Dionys. t. IV, p. 734. — εἰς Εὐβοίαν] Expeditionem anni 358 indicari censet Sauppis (v. Clinton. ad h. an.) : « Miltiades ali-

quis, qui illo tempore vixit, commemoratur in titulis navalibus : cf. Boeckh. de re navali Ath. p. 245 et 453. Miltiades videtur plebisciti auctor fuisse, ut in Eubœam profiscerentur. »

2.

Idem ib. III, 10, p. 397 : Κηρισόδοτος τὰς τριήρεις ἐκάλει μύλωνας ποικίλους.

3.

Idem ib. III, 10, p. 397 : Κηρισόδοτος εὐλαθεῖσθαι ἐκέλευε μὴ πολλὰς ποιήσῃσι τὰς συνδρομὰς ἐκκλησίας. Vocem ἐκκλησίας F. A. Wolfius ejici jussit. De Cephisodoto v. Ruhnken. l. l. p. 60, Sievers l. l. p. 302.

8.

Quum metaphorarum genera sint quatuor, maxime excellent illæ, quæ secundum analogiam fiunt... Et Iphicrates, postquam Athenienses cum Epidauris et oræ maritimæ incolis fœdus percussisset, id ægre ferens dixit, « ipse belli viatica sustulisse. »

9.

Interrogatus Iphicrates num Lacedæmonios excepisset, quum negare id non posset, respondit : « Si tantum temporis ad respondendum mihi esset, quantum huic ad interrogandum erat, facile verba ejus refutarem. »

XXI. AUTOCLES.

Alius modus est ex judicio de eadem re, aut simili, aut contraria; maxime quidem, si omnes et semper ita judicant; sin minus, adversus quos sententiam ferre honestum non est, ut adversus duos aut patrem aut magistros; cujusmodi est, quod in Mixidemidem dixit Autocles : « An

venerandæ quidem deæ honestum sibi putarunt in Areopago causam dicere, Mixidemides vero id recusabit? »

XXII. CEPHISODOTUS.

1.

Quum autem metaphorarum genera sint quatuor, maxime excellent illæ, quæ secundum analogiam fiunt... Sic Cephisodotus, quum Chares Olynthiaci belli tempore administrationis suæ rationis reddere vellet, id ægre ferens dixit, « eum, quum ad suffocationem populum adgesset velle rationes reddere. » Idem quum Athenienses aliquando hortaretur ut in Eubœam transirent rei frumentariæ prospicientes, dixit « oportere Miltiadis decretam in expeditionem proficisci. »

2.

Cephisodotus triremes vocabat « pristina varia (picta) »

3.

Cephisodotus admonebat, ut caverent ne multos hostiles concursus facerent in concionibus, ἐν ταῖς ἐκκ.

XXIII. POLYCRATES.

• Polycratem Atheniensem Gorgia etiam tum vivo Athenis eloquentiæ præcepta tradidisse, Isocrate natu majorem fuisse, deinde in Cypro insula degisse et declamationibus, quibus magna parva, nobilia ignobilia, vel homines vel res, laudaret vituperaretve, victum quævisse scimus: cf. Spengel. *Συναγ. τεχν.* p. 75 sq., *Westerm. Hist. eloqu. gr.* § 50, 22, M. Meier. *quæstt. andocid.* 3 p. XIII sq., *Welcker opusc. philol.* 2 p. 462. Quod Dionysius (V p. 627, 12) judicat: Πολυκράτης δὲ κενὸς μὲν ἐν τοῖς ἀληθινοῖς, ψυχρὸς δὲ καὶ φορτικὸς ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, ἀχαρὶς δὲ ἐν τοῖς χαριεντισμοῦ δαιμόνιοι ἐστί: id acerbum quidem est, sed et Isocratis iudicio in Busiride et iis quæ ex declamationibus supersunt confirmatur. De veris orationibus quas Dionysius commemorat, nihil constat, nisi forte de accusatione Socratis cogitavit. » SAUPELIUS.

I. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

Quæ ex Isocratis declamatione polycratæ opposita (§ 4. cf. Ὑπόθεσιν) a sophista posita esse intelligimus, hæc sunt:

1.

Isocratis Busiris § 5: Ὑπὲρ μὲν Βουσίριδος ἀπολογήσασθαι φάσκων οὐχ ὅπως τῆς ὑπαρχούσης αὐτὸν διαβολῆς ἀπήλλαξας, ἀλλὰ καὶ τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας, ἥς οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν τις δεινότεραν ἐξευρεῖν δυνηθεῖη· τῶν γὰρ ἄλλων τῶν ἐπιχειρησάντων ἐκείνῳ λοιδορεῖν τοσοῦτον μόνον περὶ αὐτοῦ βλασφημούντων, ὡς ἔθους τῶν ξένων τοὺς ἀφικνουμένους, αὐὸ καὶ κατεσθίειν αὐτὸν τοὺς ἀνθρώπους ἡττίασω.

2.

Idem ib. § 7: Οὕτω δ' ἡμέλεισας εἰ μηδὲν ὁμολο-

I. BUSIRIS.

1.

Busiridis defensionem professus non modo crimina quæ illi obijciuntur, non refutatis, sed etiam tam insignem ei notam immanitatis inuasisi, ut nihil contumeliosius excogitari queat. Nam quum alii, quibus illi maledicere visum est, unam in eo mactationem hospitum exsecratur, tu etiam devorare homines solitum es criminatus.

2.

Adeo tibi caræ non fuit consentanea loqui, ut dixeris eum Æoli et Orphei gloriam æmulatum esse, idemque demonstrares nihil illi studio fuisse quod cum eorum congrueret institutis. Illud autem omnium est absurdissimum, quod in genealogiis versatus dicere non dubitasti eum illos esse æmulatum, quorum ne patres quidem illis jam temporibus nati erant.

3.

Quum Busiridem laudare voluisses, dicere non dubitasti eum et Nilum vi ab suo cursu abruptum regionem

γούμεινον ἐρεῖς, ὥστε φῆς μὲν αὐτὸν τὴν Αἰόλου κατὴν Ὀρφείας ζηλώσασαι δόξαν, ἀποφάινεις δ' οὐδὲν τῶν αὐτῶν ἐκείνοις ἐπιτηδεύσαντα... Ὁ δὲ πάντων ἀτοπιώτατον, ὅτι περὶ τὰς γενεαλογίας ἐσκοπυδακῶς ἐτόλμησας εἰπεῖν ὡς τούτους ἐζηλώσεν, ὧν οὐδ' οἱ πατέρων κω κατ' ἐκείνῳ τὸν χρόνον γεγονότες ἦσαν.

3.

Idem ib. § 31: Βουλευθεὶς γὰρ Βούσιριν εὐλογεῖν προεβίβου λέγειν ὡς τὸν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε καὶ τῶν ξένων τοὺς ἀφικνουμένους θύων κατήσθην· ὡς δὲ ταῦτ' ἐποίησεν, οὐδεμίαν πίστιν εἰρηκάς... Σὺ δὲ τοιοῦτων δημιουργῶν ἀποφάινεις, ὧν οὐδέτερον οὐδεὶς ἂν ἀνθρώπων ποιήσειεν, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς τῶν θηρίων ὁμότητος τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν δυνάμεως ἔργον ἐστίν.

II. ΕΛΕΝΗ.

4.

Argum. Helenæ Isocrat: Τινὲς λέγουσιν, ὡς ὅτι καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἔγραψε πρὸς Πολυκράτην, ἐπιλαμβανόμενος αὐτοῦ καὶ ἐν τούτῳ. Οὐκ ἔστι δέ· καὶ γὰρ τὸ ἐναντίον συνέβη. Ἐκείνος γάρ, ὁ Πολυκράτης, ἐπέλαβετο τοῦ Ἰσοκράτους ὡς κακῶς γράψαντος τὸν λόγον τοῦτον, ὥσπερ ἐκείνου ἐπέλαβετο ἐν τῷ Βουσίριδι. « Testimonio grammatici nihil obstat; nam quod L. Spengelius *συναγ. τεχν.* p. 75 laudes Helenæ, quæ Gorgiæ esse feruntur, Polycrati tribuit, id mihi vel propter dicendi rationem parum videtur credibile esse. » SAUPELIUS.

III. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ.

5.

Aristoteles Rhetor. II, 24, 3 p. 381: Ἄλλος (τόπος τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων) τὸ διηρημένον συντιθέντα λέγειν ἢ τὸ συγκαίμενον διαιροῦντα· ἐπεὶ γὰρ ταῦτόν δοκεῖ εἶναι οὐκ ὄν ταῦτόν πολλαίαις, ἀπό-

circumfluere cogisse, et externos qui eo advenissent immolatos devorasse, nec ullum argumentum, quo probaretur hæc ab eo esse facta, protulisti. Tu vero talium facinorum opificem eum nobis exhibes, quorum neutrum quisquam mortalium fecerit: nam alterum belluinæ immanitatis est, alterum potentis divinus.

II. HELENA.

4.

Quidam dicunt hanc quoque de Helena orationem Isocratem scripsisse contra Polycratem, ut in hac quoque eum reprehenderet. At non ita res habet; immo contrarium accidit; nam Polycrates potius Isocratem reprehendit ut qui male hanc orationem scripsisset, sicut Polycratem Isocrates in Busiride reprehendat.

III. THRASYBULUS.

5.

Alius apparentium enthymematum locus est id quod conjunctim est dividere. Quoniam enim ideam videtur esse,

τερον χρησιμώτερον, ταῦτο δεῖ ποιεῖν. Πάλιν τὸ Πολυκράτους εἰς Θρασύβουλον, ὅτι τριάκοντα τυράννους κατέλυσε· συντίθησι γάρ. Arist. Schol. Paris. p. 48, a, 10 : Πολυκράτης, ῥήτωρ ὢν, ἔπαινον ἐποίησεν εἰς Θρασύβουλον.

IV. ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

6.

Quintilian. II, 17 4 : *Equidem illos, qui contra disputaverunt (negantes rhetoricen artem esse), non tam id sensisse, quod dicerent, quam exercere ingenia materiae difficultate credo voluisse : sicut Polycraten, cum Busiridem laudaret et Clytemnestram : quanquam is, quod his dissimile non est, composuisse orationem, quæ est contra Socratem, dicitur. Cf. Philodemus De rhet. l. IV, col. 36 : Ἄλλ' οἱ ῥητορικοὶ σοφισταὶ Βουσίριδας καὶ Πολυφύμους καὶ τοιοῦτους ἄλλους ἐγκωμιάζοντες τὰ τῶν ἀγαθῶν ἔπαθλα κοινοποιοῦσι καὶ πολλοὺς εἶναι πονηροῦς προτρέπονται καὶ προκρίνοντες ἐν ταῖς συμβλήσεσι τῆς Πηνελόπης Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Πάριον Ἄλέξανδρον Ἐκτορος ἀφανίζουσι τὰς ἀρετὰς τῶν ἀγαθῶν ὅσον ἐφ' αὐτοῖς. Cf. L. Spengel. p. 86.*

V. ΨΟΓΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

7.

Josephus C. Apion. c. 24 : Θεόπομπος μὲν τὴν Ἀθηναίων, τὴν δὲ Λακεδαιμονίων Πολυκράτης, ὃ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράφας (οὐ γὰρ δὴ Θεόπομπος ἐστὶν ὡς τινες οἰοῦνται) καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν διέβαλεν. Orationem in qua Lacedæmoniorum civitatem Polycrates traduxit, fortasse non diversum fuisse ab ea in qua Thrasybuli laudem celebravit, suspicatur Sauppilus. Idem monet, quæ Didymus apud Athenæum IV p. 139, D narravisse in Lacedæmonia Polycratem de Hyacinthii testatur (Πολυκράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ), ea non ex libro contra Lacedæmonios scripto petita esse, et colorem orationis magis videri peripateticam disciplinam et consuetudinem referre quam rhetoris gorgiani manum. Cf. Fr. Hist. t. IV, p. 481.

V. VITUPERATIO LACEDÆMONIORUM.

7.

Theopompus Atheniensium civitatem, Lacedæmoniorum Polycrates, Tripolitici auctor (quem Theopompum esse perperam nonnulli credunt) etiam Thebanorum civitatem tradidit.

VI. MURIUM LAUDATIO.

8.

Alius apparentium epithymematum locus ob id quod casu

VI. ΜΥΩΝ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

8.

Aristoteles Rhetor. II, 24, 6, p. 381 . Ἄλλος (τόπος τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων) διὰ τὸ συμβαθικός, ὅσον δὲ λέγει Πολυκράτης εἰς τοὺς μῦς, ὅτι ἐβούθησαν διατρεγόντες τὰς νευράς. Cf. Schol. Paris. ad h. l. p. 48, s, 37 : Πολέμων (fr. 31) ἱστορεῖ, τοὺς ἀμφὶ Τρωάδα κατοικοῦντας ἀπὸ χρησμῶν τινῶν τοὺς ἐπιχωρικούς μῦς σέβασθαι, διὰ τὸ τὰς νευράς τῶν τόξων τῶν πολεμίων φαγεῖν, πρὸς δὲ καὶ τοὺς ὄχις τῶν ἀσπίδων ἦτοι τοὺς λώρους.

(9.)

Apud Aristotelem paulo ante verba modo adscripta leguntur : Ἐν δὲ (sc. τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων) τὸ παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ὡς τὸ φάναι σκουδαῖον εἶναι μῦν, ἀφ' οὗ γ' ἐστὶν ἡ τιμωρὴ πασῶν τελετή· τὰ γὰρ μυστήρια πασῶν τιμωρὰ τελετή. Quæ ex eadem Polycratis oratione petita esse recte censere videtur Spengel in Συναγ. τεχνῶν p. 75.

VII. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ.

Diogenes L. II, 38 : Ἀπηνέγκατο μὲν οὖν τὴν γραφὴν ὁ Μέλητος, εἶπε δὲ τὴν δίκην Πολύευκτος, ὡς φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ· συνέγραψε δὲ τὸν λόγον Πολυκράτης ὁ σοφιστής, ὡς φησὶ Ἐρμιππος, ἢ Ἄνυτος, ὡς τινες.

Ælianus V. H. XI, 10 : Ὀδοῦ δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ τὴν κατηγορίαν ἔγραψε τὴν κατὰ Σωκράτους.

Quintilianus II, 17, 4 : *Quanquam is (Polycrates) composuisse orationem, quæ est habita contra Socratem, dicitur.*

Idem III, 1, 11 : (Artem composuit) etiam Polycrates, a quo scriptam in Socratem diximus orationem.

Themistius Or. XXIII, p. 357 : Οἱ δικασταὶ ἐγοητεύθησαν ὑπὸ τοῦ λόγου διὰ ξυνέγραψε Πολυκράτης, Ἄνυτος δὲ ἐμισθώσατο.

Argumentum Busiridis Isocratei : Τοῦτον τὸν λόγον (sc. Busiridem) γράφει (Isocrates) πρὸς Πολυκράτη τινὰ σοφιστήν, ... ἐπανορθούμενος αὐτὸν δῆθεν

quoniam sæpe non idem est, utrum magis ex usu nostro fuerit, id facere oportet... Ejusmodi etiam est illud Polycratis qui de Thrasybulo dicit eum triginta tyrannos sustulisse; conjungit enim.

accidit; ut, quod Polycrates de moribus prædicat, eos auxilio fuisse eo quod arcuum nervos corroserint.

VII. SOCRATIS ACCUSATIO.

Meletus quidem apud iudices Socratem accusavit; peroravit vero accusationem Polyæctus, ut ait Favorinus in Omnigena historia : orationem Polycrates sophista scripsit, ut Hermippus refert, sive, ut quidam volunt, Anytus.

Polycrates ille etiam Socratis accusationem scripsit.

Judices decepti sunt orationis præstigiis, quam scripserat Polycrates, Anytus vero emerat.

De Busiride orationem Isocrates adversus Polycratem sophistam quandam scripsit, ut errores corrigeret, quos ille in orationibus duabus, laudatione Busiridis et accusa-

ὡς σφαλέντα ἐν τούτοις τοῖς λόγοις οἷς ἔγραψεν, ἐν ταῖς ἐγκωμίαις τοῦ Βουσίριδος καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ Σωκράτους. Αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ παρασχὼν τὸν λόγον τῆς κατηγορίας Σωκράτους τοῖς περὶ Ἄνουτον καὶ Μέλητον, ἵνα κατηγορηθεὶς ἀποθάνῃ.

Suidas : Πολυκράτης, Ἄθηναῖος, ῥήτωρ, δεινὸς τε καὶ τοὺς κατὰ Σωκράτους λόγους δύο Ἄνυτον καὶ Μελέτην γράψας.

Diogenes L. II, 39 : Φαβωρίνος δὲ φησιν ἐν ταῖς πρώταις τῶν Ἀπομνημονευμάτων μὴ εἶναι ἀληθῆ τὸν λόγον τὸν Πολυκράτους κατὰ Σωκράτους· ἐν αὐτῷ γάρ, φησὶ, μνημονεύει τῶν ὑπὸ Κόνωνος τειχῶν ἀνασταθέντων, ἃ γέγονεν ἔσται ἐξ τῆς Σωκράτους τελευταίας ὑστερον· καὶ ἔστιν οὕτως ἔχον. « Atque hanc sententiam etiam aliis argumentis a R. Benteio confirmatam (dissert. de epist. Socrat. 6 p. 51) cum homines docti omnes sequerentur, nuper C. F. Hermannus histor. philos. platon. I p. 629 declamationem illam ante a. 404 scriptam esse suspicatus est, hoc est, antequam Iysander muros diruit. Verum Phavorinus non quia muros longos, qui cum Socrates moreretur non stetissent, a Polycrate commemorari videret, sed quia eorum murorum qui a Conone restituti essent, mentio fieret, declamationem post Socratis mortem scriptam esse iudicavit. Quodsi aliter Diogenis verba intelligi non possunt, Hermanni opinionem veram non esse consequens est. Atque ita etiam ea quæ de Lysiae orationibus socraticis duabus supra exposuimus (Lys. frg. or. 112. 113) Hermanni argumentis non labefactata sunt. » SAURPIUS.

10.

Isocrates Busir. § 5 : Σωκράτους δὲ κατηγορεῖν ἐπιχειρήσας, ὥσπερ ἐγκωμιάσαι βουλόμενος, Ἀλκιβιάδην ἔδωκας αὐτῷ μαθητὴν, ὃν ἔπ' ἐκείνου μὲν οὐδεὶς ἤθετο παιδεύμενον. Ὅτι δὲ πολὺ διήνεγας τῶν ἄλλων, ἅπαντες ἀν βιολογήσειαν.

11.

Schol. Aristidis p. 180 Frommel : Οἷδε (Aristi-

tione Socratis, commiserat. Hic enim est qui Anyto et Meleto eam orationem suppeditavit, qua Socrates capitis accusatus damnaretur.

Polycrates, Atheniensis, rhetor valde eloquens, qui contra Socratem orationes duas Anyto et Meleto scripsit.

Favorinus primo Commentariorum libro dicit Polycratem contra Socratem orationem veram non esse dictam; « in ea enim, inquit, muros memorat a Conone restauratos, qui sex demum post Socratis mortem annis restaurati sunt. » Ac sane ita res habet.

10.

Quum Socratem accusare instituisse, Alcibiadem ei, quasi laudare velles, discipulum tribuisti, quem ab eo fuisse eruditum nemo morat, sed longe aliis antecelluisse omnes confitentur.

11.

Aristides novit Socratem coram juvenibus semper ad-

des) τὸν Σωκράτην πρὸς τοὺς νέους εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα θαυμάζοντα καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν, ὡς Πολυκράτης ἐν ταῖς κατ' αὐτοῦ λόγοις φησὶ καὶ Λυσίας ἐν ταῖς πρὸς Πολυκράτην ὑπὲρ αὐτοῦ· ὁ μὲν (Polycrates) συνιστῶν ὅτι τὴν δημοκρατίαν ἐκ τούτου καταλείνει ἐπιχειρεῖ, ἐπαινῶν τὸν Ὀδυσσεῖα, τοῖς μὲν βασιλείᾳ παραινῶντα λόγῳ, πᾶσι ἰδιώταις δὲ τύκτοντα, ὁ δὲ (Lysias) οὐδὲν λόγων φροντίζειν μάλλον αὐτὸν τῆς τάξεως· διὰ τοῦτο οὖν καὶ αὐτὸς τίθησιν. V. Lysias fr. 215.

VIII. ΧΥΤΡῶΝ ΚΑΙ ΨΗΦῶΝ ΕΓΚΟΜΙΑ.

12.

Alexander Περί ῥητορικῶν ἀφορμῶν, t. IX, p. 334 Walz. : Ἀμέλει δταν χύτρας ἐγκωμιάζωμεν ἢ ψήφους, ὡς Πολυκράτης, οὐ πάντως καὶ θεθαυμάκωτες τὴν χύτραν ἢ τὰς ψήφους ἐπαινῶμεν, ἀλλὰ γυμνάζοντες ἑαυτοὺς πιθανοῖς τισὶ λόγοις. « Fortasse etiam ἄλλων ἐγκώμιον, quod Plato Convivii p. 177 B, Isocrates or. 10 § 12, Menander Walzii 9 p. 131 commemorant, et βομβυλιῶν ἐπαινος, cuius Isocrates l. d. mentionem facit, ad Polycratem referenda sunt. Hic enim imprimis illa ætate videntur talia composuisse; neque quæ L. Spengelium movebant rationes, ut συναγ. τεχν. p. 73 sq. hos lusus aliis tribueret, nostrum iudicium impediant. » S.

IX. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

« Ab Aristotele in arte sæpius *Alexandri* h. e. *Paridis laudes* commemorantur, quæ haud inficte videntur scriptæ fuisse. Ut eas Polycratem fuisse putem, hæc efficiunt. Primum Aristoteles similes lusus aliorum sophistarum vel rhetorum non affert, cum Polycratem et Thrasylulo et murium laudibus usum esse viderimus. Deinde præter Polycratem qui talia illa ætate scripserint novimus Gorgiam, Antisthenem, Alcidamantem, Zoilum; sed si Gorgiæ vel Alcidamantis laudes *Alexandri* fuisse, et Aristotelem hoc puto commemoratum

miratum esse Ulyssem atque talem actionem, ut Polycrates in accusatione Socratis et Lysias in ejus defensione dicant; et Polycrates quidem probare studeat Socratem popularem reipublicæ statum evertere voluisse, eo quod Ulyssem laudaret regibus assentantem, plebeios autem verberantem; contra Lysias nihil magis quam bene ordinatam rerum constitutionem ei curæ fuisse dicit. Propter hoc igitur Aristides quoque illa ponit.

VIII. LAUDATIONES OLLARUM ET CALCULORUM.

12.

Quodsi ollarum vel calculorum laudationes instituit, sicut Polycrates, non propterea id facimus quod res ipsæ ollam vel calculos admiramur, sed eo consilio ut componendis orationibus ad persuadendum accommodatis esset-ceamur.

fuisse et aliud de ea declamatione testimonium exstaret; Antisthenis declamationes a Diogene Laertio enumerantur, Zoili denique praeter Polyphemum et Homerum similis declamatio aut non videtur exstitisse aut nobilis non fuisse. Denique Philodemus loco, quem paulo ante adscripsimus, Busiridem et Clytæmnestram, quas laudationes Polycrati tribuendas esse certum est, una cum Alexandri laudibus commemorat. Quod vero Aristoteles Polycratis nomen non addidit, nobilitate illius lusus putaverim effectum esse. » S.

13.

Aristoteles Rhet. II, 28, 4 p. 376 : Ἔτι (τόπος τῶν δευτικῶν ἐνθυμημάτων) εἰ μῆτε μᾶλλον μῆτε ἦπρον... καὶ ὅτι, εἰ μὴδὲ Θησεύς ἠδίκησεν, οὐδ' Ἀλέξανδρος, καὶ εἰ μὴδ' οἱ Τυνδαρίδαι, οὐδ' Ἀλέξανδρος, καὶ εἰ Πάτροκλον Ἐκτωρ, καὶ Ἀχιλλεῖα Ἀλέξανδρος.

14.

Idem ib. II, 23, p. 376 : Ἄλλος (τόπος τῶν δευτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐξ ὀρισμοῦ· οἷον... ἐν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὅτι πάντες ἀνὸς δολογήσειαν τοὺς μὴ κομίσας οὐχ ἐνὸς σώματος ἀγαπᾶν ἀπόλαυσιν.

15.

Idem ib. II, 23, 12, p. 377 : Ἄλλος (τόπος τῶν δευτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐκ κρίσεως περὶ τοῦ αὐτοῦ... ἢ ἄς μὴ καλὸν τὰ ἐναντία κρίνειν, οἷον θεοὺς ἢ πατρὶ ἢ διδασκαλοὺς... καὶ περὶ Ἀλεξάνδρου· ὅν αἱ θεαὶ προέκριναν.

16.

Idem ib. II, 24, 7 p. 382 : Ἄλλος (τόπος τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων) τὸ παρὰ τὸ ἐπόμενον· οἷον ἐν τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὅτι μεγαλόθυρος· ὑπεριδὼν γὰρ τὴν πολλῶν ὀμίλιαν ἐν τῇ Ἰδῇ διέτριβε καθ' αὐτόν.

17.

Idem ib. II, 249, p. 382 : Ἄλλος (τόπος τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων) παρὰ τὴν ἄλλειψιν τοῦ πότε καὶ πῶς, οἷον ὅτι δικαίως Ἀλέξανδρος ἔλαβε τὴν Ἑλένην· ἀφρασεῖς γὰρ αὐτῇ ἐδόθη παρὰ τοῦ πατρός. Ὁδ

IX. ALEXANDER.

13.

Alius locus ad demonstrandum aptus est, si neque majoris, neque minus;... si neque Theseus injuste fecit, neque Alexander, si neque Tyndaridae, neque Alexander, et si Patroclum Hector *juste* interfecit, etiam Achillem Alexander.

14.

Alius locus ad demonstrandum aptus est ex definitione. Sic in Alexandro legitur : « Inter omnes convenit homines intemperantes unius corporis fructu non esse contentos. »

15.

Alius locus ad demonstrandum aptus est ex judicio de eodem re... aut adversus quos sententiam ferre honestum non est, ut adversus deos, aut patrem, aut magistros... et de Alexandro, quem deo ceteris anteposuerunt.

γὰρ δεῖ ἴσως· ἀλλὰ τὸ πρῶτον· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ μέχρι τούτου κύριος.

X. TEXNH.

18.

Quintilianus III, 1, 11 : *Artem composuit... etiam Polycrates, a quo scriptam in Socratem diximus orationem.*

XI. EX LAUDATIONE INCERTA.

19.

Demetrius Περὶ ἔργ. § 120, t. IX, p. 54, Walz. : Καίτοι τινές φασιν δεῖν τὰ μικρὰ μεγάλως λέγειν καὶ σημείον ἡγοῦνται τοῦτο ὑπερβαλλούσης δυνάμεως· ἐγὼ δὲ Πολυκράτει μὲν τῷ ῥήτορι συγχωρῶ ἐγκωμιάζοντι *** ὡς Ἀγαμέμνονα ἐν ἀντιθέτοις καὶ μεταφοραῖς καὶ πᾶσι τοῖς ἐγκωμιαστικοῖς τόποις· ἐπαίξει γὰρ, οὐκ ἐσπούδαξε, καὶ αὐτὸς τῆς γραφῆς ὁ ὄγκος παίγιόν ἐστιν.

Varnius Eclog. in Grammat. gr. t. I, p. 220, 8, ed. Dind. et Eustathius in II. p. 1387, 28 : Καὶ τοῦ Ζεὺς ἐστὶ καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μονοσύλλαβος τὸν Ζεῦν, περισπωμένη, κατὰ τὸ λῆς λῖν καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα μονοσύλλαβα. Fluxerunt hæc ex epitome Athenæi; ex ipso autem Athenæo (p. 335, C.) liquet pro Polycrate memorandum fuisse Æschionem Samium.

« Denique verbo moneo etiam perὶ ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα Polycrati a quibusdam tributum esse, cum alii Philænidis esse dicerent, quanquam ea haud paucis annis post Polycratem vixit : cf. Athenæus 8 p. 335, B. Choliambici poetæ Meinekii p. 137. Copiosius de ea re exposuerunt Jo. Luzac. lectt. att. p. 155 sqq. et F. Nækius ad Chærilum p. 193 sq. » SAUPELIUS.

16.

Alius apparentium enthymematum locus est ex eo, quod sequitur; ut in Alexandro, eam magnanimum fuisse; contempta enim hominum frequentia, in Ida solum egisse.

17.

Alius apparentium enthymematum locus est ab omissione temporis et modi; ut, quod Alexander *juste* Helenam abduxerit; data enim erat Helenæ a patre eligendi potestas; non enim semper fortasse, sed principio; nam pater huc usque dominus erat.

19.

Nonnulli quidem de parvis magnifice dicendum esse jubent eoque summam vim eratoriam ostendi censent; ego vero Polycrati oratori assentior, qui ** (virum *prosum ignobilem*) laudat, quasi is Agamemnon esset, antithetis et metaphoris omnibusque laudatori generis figuris.

XXIV. ALCIDAMAS.

Suidas : Ἀλκιδάμας, ἀπὸ Ἐλάας (1. Ἐλαίας) τῆς Ἀσίας, φιλόσοφος, Διοκλῆους υἱὸς Μουσικᾷ γεγραφότος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Λεοντίου. Idem : Γοργίας „ διδάσκαλος ... Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλεάτου (1. Ἐλαίτου), ὃς αὐτοῦ καὶ τὴν σχολὴν διεδέξατο.

I. ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ.

1.

Aristoteles Rhet. II, 13, 2, p. 340, 20, ed. Didot. : Ἔστι γὰρ, ὃ μαντεύονται τι πάντες, φύσει κοινὸν δίκαιον καὶ ἄδικον, κἂν μηδεμίᾳ κοινωνία πρὸς ἀλλήλους ἢ μηδὲ συνθήκῃ, οἷον καὶ ἡ Σοφοκλέους Ἀντιγόνη φαίνεται λέγουσα, ὅτι δίκαιον, ἀπειρημένον, θάψαι τὸν Πολυνείκη, ὡς φύσει δὴ τοῦτο δίκαιον.

Οὐ γὰρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' αἰεὶ ποτε τῆ τοῦτο κούδεις οἶδεν ἔξ ὅτου φάνη. »

... Καὶ ὡς ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ λέγει Ἀλκιδάμας.

Schol. ad h. l. fol. 25 v., ed. Paris., 1539 : Ὑπὲρ Μεσσηνίων ἀποστατησάντων Λακεδαιμονίων καὶ μὴ κειθόμενων δουλεύειν μελετᾷ καὶ λέγει Ἀλκιδάμας — « Ἐλευθέρους ἀφῆκε πάντας θεός, οὐδένα δούλον ἢ φύσις κεποίηκεν. »

2.

Aristoteles Rhet. II, 23, 1, p. 375, 23 : Ἔστι δ' εἷς μὲν τόπος τῶν δεικτικῶν (sc. ἐνθυμημάτων) ἐκ τῶν ἐναντιῶν ... οἷον ὅτι τὸ σωφρονεῖν ἀγαθόν· τὸ γὰρ ἀκολασταίνεῖν βλαβερόν· ἢ ὡς ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ — « εἰ γὰρ ὁ πόλεμος αἰτίας τῶν παρόντων κακῶν, μετὰ τῆς εἰρήνης δεῖ ἐπανορθώσασθαι. »

I. MESSENIACA ORATIO.

1.

Est enim commune quoddam justum natura et injustum quod omnes quodammodo vaticinantur, etiamsi nulla de eo inter illos communicatio aut pactio intercesserit. Quale etiam Antigone apud Sophoclem dicere videtur, justum esse affirmans, sepelire Polynicen, quamvis vetitum sit, quod id natura justum sit :

Neque enim hodie jus hoc receptum est, aut heri ;
 aeternitate fixum ab omni sed viget,
 neque origo quæ sit ejus, nulli cognitum est,

et ut dicit in Messeniaca Alcidas.

Pro Messeniis, qui a Lacedæmonis defecerant nec servitutem tolerare voluerunt, orationem componens Alcidas hæc dicit : « *Liberos omnes deus emisit, nec ullam naturam servum fecit.* »

2.

Unus inter locos ad demonstrationem aptos est ex contrariis, ex. gr. : Temperate vivere bonum est ; nam intemperanter vivere noxium est. Aut, ut in Messeniaca oratione (Alcidas dicit) : « *Si enim bellum causa est præsentium malorum, pax ea corrigi debet.* » — Messeniæ

Schol. ad h. l. fol. 43 r. : Οἱ Μεσσηνιαῖται ἀπακοί εἰσι τῶν Λακεδαιμονίων καὶ διότι συνεμάχων καὶ προσετέθησαν τοῖς Θηβαίοις, ὠρμήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καταδουλώσαι αὐτούς. Συμβουλεύει δὲ ὁ Ἀλκιδάμας τοῖς Λακεδαιμονίοις [μὴ] καταδουλώσαι τοὺς ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐπιχειρῶν ἐκ τοῦ ἐναντίου. « Εἰ γὰρ ὁ πόλεμος, φησί, προϋξήνησε τάδε τὰ κακά, [ἢ] εἰρήνη πάλιν ταῦτα ἐπανορθώσεται. »

Pro Θηβαίοις vulgo legitur Ἀθηναίοις, quod correxit A. Schæferus.

II. ΝΑΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

3.

Athenæus XII, p. 59a, C : Ἀλκιδάμας ὁ Ἐλαίτης, ὁ Γοργίου μαθητὴς, ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἐγκώμιον Ναίδος τῆς ἑταίρας.

III. ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

4.

Certamen Hesiodi et Homeri § 13 : Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμῶ, τῆς Πελοποννήσου μὴ ἀνεχώρει, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν εἰς δὲ Οἰνεῶνα τῆς Λοκρῖδος ἰλθὼν καταλύει κατὰ Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι τοῖς Φηγέως πασιβί, ἀγοφῆσας τὸ μαντεῖον· ὃ γὰρ τόπος οὗτος ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερόν. Διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείονος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνεωνεῦσιν ὑποποτήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρῖδος πελάγος καταπόντισαν. Τοῦ δὲ νεκροῦ τριταίου πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσεσχεθέντος, ἑορτῆς τινος

coloni sunt Lacedæmoniorum. Qui quum socios se Thebanis adjunxissent, Lacedæmonii in servitutem eos redigere aggrediebantur. Suadet igitur Alcidas ut ne servituti Messenios Lacedæmonii addicerent, probationem sumens ex contrario : « *Nam si bellum, ait, hæc mala dedit, pax rursus ea corrigit.* »

II. NAIDIS LAUDATIO.

3.

Naidis meretricis laudationem scripsit Alcidas, Gorgias discipulus.

MUSEUM.

4.

Hesiodus autem audito oraculo (quo Jovis Nemei lacum cavere jubebatur), a Peloponneso discessit, putans illam quæ in illa erat regione, Nemeam deum significare. Cænonem vero, quæ in Locride est, adveniens, apud Amphiphanam et Ganuctorem, Phægi filios, diversatur, vaticinii sane ignarus ; illa enim regio Jovi Nemeo consecrata erat. Quum autem diutius apud Cæneonenses commoratus esset, suspicatis adolescentes Hesiodum sorori ipsorum stuprum intulisse, eum interfecerunt, marique, quod Eubœam et Locridem interjacet, submerserunt. Quum vero tertio post die cadaver ad terram delphines detulissent, quo tempore festum solenne in honorem Ariadnæ celebra-

ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὖσης Ἀριαδνεας, πάντες ἐπὶ τὸν αἰγαλὸν ἔδραμον καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες ἔκαινον μὴν πενήσαντες θάψαν, τοὺς δὲ φρονεῖς ἀνεζήτουν. Οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργήν, κατασπᾶσαντες ἀλευτικὸν σκάφος διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὗς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραυνώσας κατεπόντωσεν, ὡς ῥησιν Ἀλκιδάμας ἐν Μουσειῷ.

5.

Aristoteles Rhet. II, 23 : Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δαιτυκῶν ἐνθυμημάτων) ἐξ ἐπαγωγῆς ... Ἀλκιδάμας, ὅτι πάντες τοὺς σοφοὺς τιμῶσιν· — « Πάριοι γὰρ Ἀρχιλόχον καίπερ βλάσφημον ὄντα τετιμῆκασιν, καὶ Χιοὶ Ὀμηρον οὐκ ὄντα πολίτην, καὶ Μυτιληναῖοι Σαπφῶ καίπερ γυναικᾶ οὖσαν, καὶ Λακεδαιμόνιοι Χίλωνα καὶ τῶν γερόντων ἐποίησαν ἥμιστα φιλόλογοι ὄντες, καὶ Ἴταλιῶται Πυθαγόραν, καὶ Λαμψακηνοὶ Ἀναξαγόραν ξένον ὄντα θάψαν καὶ τιμῶσιν ἔτι καὶ νῦν καὶ Ἀθηναῖοι τοῖς Σολωνος νόμοις χρῆσάμενοι εὐδαιμόνησαν καὶ Λακεδαιμόνιοι τοῖς Λυκούργου, καὶ Θήβησιν ἅμα οἱ προστάται φιλόσοφοι ἐγένοντο καὶ εὐδαιμόνησεν ἡ πόλις. »

Quæ in fragm. 10 extr. citantur verba Alcideamantis : τὴν Ὀδύσσειαν καλὸν ἀνθρώπινου βίου κάτοικτρον, ea ex eodem Museo deprompta esse probabilis est sententia Fossii.

ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

6.

Stobæus Florileg. tit. CXX (qui Ἐπαινος θανάτου inscribitur) c. 3 : Ἐκ τοῦ Ἀλκιδάμαντος Μουσειῷ.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον·
φύνα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἄϊδαο περῆσαι. —
Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεκρῶν τέλος
ἔχει.

Θανεῖν δὲ πᾶσιν ἐστὶν εὐμαρῆς.

Ex versibus hisce, quos citasse Alcidas putan-

bat, omnes ad litas decurrerunt, agnitoque corpore, illud quidem lugentes sepeliverunt, interfectores autem exquisiverunt. Hi vero civium suorum iram pertimescentes, cymba piscatoria raptim comparata, in Cretam navigarunt; sed ipso in itinere fulmine percussos Juppiter submersit, ut narrat Alcidas in Museo.

5.

Alius demonstrationis locus est ex inductione. Sic Alcidas, ut ostenderet omnes magni facere sapientes viros, « Pari quidem, inquit, Archilochum, quamvis maledicum, honorarunt; et Chii Homerum, quamvis civis non esset; et Mytilenæi Sapphonem, quamvis illa mulier esset; et Lacedæmonii Chilonem in senatorum ordinem cooptarunt, qui tamen eruditionem minime curant; et Italiotæ Pythagoram, et Lampsaceni Anaxagoram peregrinum hominem sepulcro honorarunt, eumque etiamnum honore afficiunt; et Athenienses quamdiu Solonis legibus usi sunt, beate vixerunt, et Lacedæmonii quamdiu legibus Lycurgi; et Thebæa civitas tam diu felix fuit, quamdiu ei philosophi præfuerunt. »

dus est, posteriores duo in uno Stobæi codice A leguntur. Priores duo citantur etiam in Hom. et Hes. Certamine, ex quo petitum est Alcideamantis fragmentum quartum. Itaque Sauppium τὸ Μουσειῶν suspicatur promptuarium quoddam rhetoricum fuisse, quod declamationes varias, inter easque *Laudationem mortis*, contineret. G. Heffterus in *Zeitschrift für Alterthumsw.* 1839, N. 108 p. 860 Museum ad poetarum historiam pertinuisse putavit (Cf. Osann. De Eratosthenis Eri-gona p. 23 not.); Th. Bergkium in *Analect. Alexandr.* I, p. 21, Alcideamantem de Musarum fano quod fuit in Heliconē scripsisse censet.

7.

Cicero Tuscul. I, 48, 116 : *Alcidas quidem rhetor antiquus in primis nobilis scripsit etiam laudationem mortis, quæ constat ex enumeratione malorum humanorum. Cui rationes eæ quæ exquisitius a philosophis colliguntur, defuerunt, ubertas orationis non defuit.* Cf. Menander in Walzii Rhet. gr. t. IX, p. 163 : Παράδοξα δέ, ὅλον Ἀλκιδάμαντος τὸ τοῦ θανάτου ἐγκώμιον. Tzetzes Chil. X, 744 : Ὁ Ἀλκιδάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου, Ὁ Ἐλατίτης σύγχρονος ὑπάρχων Ἰσοκράτους.

IV. TEXNH.

8.

Diogenes Laert. IX, 54 : Ἀλκιδάμας δὲ τέτταρας λόγους (ἰδέας λόγων Suidas) φησί· φάσιν, ἀπόρασιν, ἐρώτησιν, προσαγόρευσιν. Eadem Suidas v. Πρωταγόρας.

9.

Schol. Hermog. t. VII, p. 18. Walz : Οἱ μὲν γὰρ αὐτὴν (sc. τὴν ρητορικὴν) ἐκάλεσαν ἐπιστήμην, ἀπὸ τοῦ μελλόντος δριζύμιον, ἐπιστήμην τοῦ εὖ λέγειν, οἱ Στωικοὶ· τὸ δὲ εὖ λέγειν ἔλεγον τὸ ἀληθῆ λέγειν· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος ὠρίζοντο, λέγοντες αὐτὴν διαλογικὴν εἶναι· ἡ δὲ διαλογικὴ ὁπῶς ὀρίζεται· αὐτὴ δύναμις

6.

Optimum est hominibus omnino non nasci,
genitum vero quam primum migrare ad portas Orci.
(Theognides.)

Nam mors hominibus rixarum finis
est (Eurip. fr.)

Mori autem omnibus est facile (Incerti poeta.)

IV. ARS ORATORIA.

8.

Alcidas quattuor orationis partes esse dicit, affirmationem, negationem, interrogationem, appellationem.

9.

Rhetoricen alii, a majori definites, bene dicendi artem dixerunt, ut Stoici; bene dicere autem dicebant dicere vera; alii a minori eam definebant, dicentes eam dialogicam esse; dialogica vero iis est vis ejus quod ad persuadendum est accommodatum. Hanc definitionem Alcidas ejusque assectæ proferebant.

τοῦ ὄντος πιθανοῦ. » Τοῦτον δὲ τὸν ὄρον οἱ περὶ τὸν Ἀλκιδάμαντα Δεγρον. Cf. Spengel Συναγωγ. τεχν. p. 172, 213.

V. FRAGMENTA SEDIS INCERTÆ.

10.

Aristoteles Rhet. III, 3, 1, p. 388 : Τὰ δὲ ψυχρὰ ἐν τέτταραι γίνονται κατὰ τὴν λέξιν· ἐν τα τοῖς διπλοῖς ὀνόμασιν, ... ὡς Ἀλκιδάμας· « μένους μὲν τὴν ψυχὴν πληρουμένην, πυρίχρων δὲ τὴν ἔψιν γιγνομένην », καί· « τελεσφόρον ᾤηθη τὴν προθυμίαν αὐτῶν γενήσεσθαι, » καί· « τελεσφόρον τὴν πειθῶν τῶν λόγων κατέστησεν, » καί· « κτανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἕδαφος. » Πάντα γὰρ ταῦτα ποιητικὰ διὰ τὴν διπλωσιν φαίνονται.

Μία μὲν οὖν αὕτη αἰτία, μία δὲ τὸ χρῆσθαι γλώτταις· οἷον Λυκόφρων· « Ξέρην κελωρον ἄνδρα, » καί· « Σκίρων σίνις ἄνθρ », καὶ Ἀλκιδάμας· « ἄθυρμα τῆ ποιήσει, » καί· « τὴν τῆς φύσεως ἀτασθαλίαν », καί· « ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον. »

Τρίτον δ' ἐν τοῖς ἐπιθέτοις τὸ ἢ μακροῖς ἢ ἀκαίροις ἢ πυκνοῖς χρῆσθαι ... Διὸ τὰ Ἀλκιδάμαντος ψυχρὰ φαίνονται οὐ γὰρ ἡδυσματι χρῆται ἀλλ' ὡς ἐδέσματοι τοῖς ἐπιθέτοις, οὕτω πυκνοῖς καὶ μελῶσι καὶ ἐπιδήλοισι ὅσον οὐχ ἰδρωῖτα, ἀλλὰ « τὸν ὑγρὸν ἰδρωῖτα », καὶ οὐκ εἰς Ἴσθμια, ἀλλ' « εἰς τὴν τῶν Ἴσθμίων πα-

νήγυριν », καὶ οὐχὶ νόμους, ἀλλὰ « τοὺς τῶν πόλεων βασιλεῖς νόμους », καὶ οὐ δρόμῳ, ἀλλὰ « δρομαίᾳ τῆ τῆς ψυχῆς ὀριμῇ », καὶ οὐχὶ μουσεῖον, ἀλλὰ « τὸ τῆς φύσεως παραλαβὸν μουσεῖον, καὶ [οὐχὶ φροντίδα, ἀλλὰ] « σκυθρωπὸν τὴν φροντίδα τῆς ψυχῆς », καὶ οὐ χάριτος, ἀλλὰ « πανδήμου χάριτος δημιουργὸς καὶ οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκούοντων ἡδονῆς, » καὶ οὐ κλάδος, ἀλλὰ « τοῖς τῆς ὕλης κλάδοις ἀπέκρυψεν », καὶ οὐ τὸ σῶμα παρήμπισχεν, ἀλλὰ « τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην », καὶ [οὐκ ἐπιθυμίαν, ἀλλ'], « ἀντίμιμον τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίαν » (τοῦτο δ' ἅμα καὶ διπλοῖν καὶ ἐπιθετοῖν, ὥστε ποίημα γίνονται), καὶ « οὕτως ἐξεδρον τὴν τῆς μοχθηρίας ὑπερβολήν. »

Καὶ ἔτι τέταρτον τὸ ψυχρὸν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίνονται· εἰσι γὰρ καὶ μεταφοραὶ ἀπρεπεῖς, αἱ μὲν διὰ τὸ γελῶσιν (χρῶνται γὰρ καὶ οἱ κωμωδοποιοὶ μεταφοραῖς), αἱ δὲ διὰ τὸ σεμνὸν ἄγαν καὶ τραγικὸν ἄσερκι δέ, ἂν πόρωθεν, ... ὡς Ἀλκιδάμας· « τὴν φιλοσοφίαν ἐπιταχίσμα τῶν νόμων, » καί· « τὴν Ὀδύσειαν καλὸν ἀνθρωπίνου βίου ἀτόπτρον, » καί· « οὐδὲν τοιαῦτον ἄθυρμα τῆ ποιήσει προσφέρων. » Ἄπαντα γὰρ ταῦτα ἀπίθανα διὰ τὴ εἰρημνείαν.

Cf. Demetrius Περὶ ἔριμ. § 116 : ὡς Ἀλκιδάμας « ὑγρὸν ἰδρωῖτα. »

Serioris ævi declamationes duas, quæ Alcide-mantis nomine inscribuntur, exhibuimus p. 301.

XXV. ISOCRATES.

ΓΡΥΛΛΟΥ ἘΓΚΩΜΙΟΝ.

Diogenes L. II, § 55 : Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιον Γρύλλου μυρῖοι ἔσσι συνέγρα-

ψαν, τὸ μέρος καὶ τῷ πατρὶ χαριζόμενοι· ἀλλὰ καὶ Ἐρμιππος ἐν τῷ περὶ Θεοφράστου καὶ Ἰσοκράτην ἔρησι Γρύλλου ἐγκώμιον γεγραφέναι.

10.

Quattuor autem modis elocutio frigida fit. Primo in jungendis nominibus... Sic Alcidas, « furore quidem animum repletum, faciem vero πυρίχρων, factam »; et telestrophon existimavit eorum alacritatem futuram »; et persuasionem orationum statuit esse telestrophon « et κτανόχρων maris planittem. » Hæc enim omnia propter conjunctionem videntur esse poetica.

Atque hæc una quidem est causa frigide elocutionis; altera vero est, quom quis glossematicis vocibus utitur; ut, Lycophon in his: Χερσὴν κελωρον ἄνδρα. » et « Sciron, σίνις ἄνθρ », et Alcidas dixit, « ἄθυρμα poesi, » et « naturæ ἀτασθαλίαν, » et « indomita animi ira τεθηγμένον. »

Tertius modus frigide elocutionis est, quom quis epithetis vel longe petitis vel intempestivis vel crebris utitur... Quapropter Alcide-mantis oratio frigida videtur; non enim tanquam condimentis, sed tanquam obis utitur epithetis adeo crebris et grandibus et insignibus; e. c. non sudorem dicit, sed humidum sudorem; » neque ad Isthmia, sed ad Isthmiorum panegyria; » neque leges, sed civitatis reginas leges; neque cursu, « sed » animi impetu cursorio; neque museum, sed « naturæ museum suscipiens; » nec curam, sed tristem animi curam;

« neque gratiæ, sed popularis gratiæ fabricator et dispensator voluptatis audientium; » neque ramis, sed silvæ ramis occultavit; neque corpus velavit, sed « corporis pudorem; » nec cupiditatem, sed cupiditatem animi ἀντίμιμον, (hoc autem simul et verbum conjunctum est et epitheton; quare poema fit); et « ita immensam improbitatis exsuperantiam. »

Et præterea quartus modus frigide elocutionis cernitur in metaphoris; nam sunt metaphora quoque indecoræ, aliæ quidem propter ridiculum (nam comici etiam poetæ metaphoris utuntur); aliæ vero propter nimiam granditatem et tragicum characterem; quin etiam obscuræ sunt, si longe petantur.... Sic Alcidas, « philosophiam esse legum humanarum vitæ speculum; » et « nullum hujusmodi ἄθυρμα poesi afferens; » nam omnia hæc sunt aliena a fide faciendâ, propter ea quæ dicta sunt.

GRYLLI LAUDATIO.

1.

Aristoteles dicit Grylli laudationes et funebrem orationem a sexcentis, ex parte etiam patrὶ gratificatis, conscriptas esse. Hermippus in libro de Theophrasto Isocratem quoque Grylli laudationem scripsisse tradit.

Quam orationes, quas scripserat Isocratem veteres testantur, omnes habemus servatas, præter hanc unam ab Hermippo memoratam, eam aut non publice editam esse aut ad Isocratem Apolloniatam pertinere suspicari Sauppium. Ceterum pro Ἰσοκράτην, quod Luzacus (Lectt. att. p. 148) dedit, codices habent Σωκράτην.

TEXNH.

• Isocratis Atheniensis Ars quin re vera exstiterit dubitari non potest, postquam L. Spengelius synag. τεχν. p. 154-172 accuratissime et testimonia collegit et quæ opponi possent refutavit, nec quæ I. G. Pfundius (de Isocr. vita et scriptis p. 11 sq.) opposuit, quanquam G. Bernhardt ad Cic. Brutum p. 37 videtur comprobare, ullam vim habent: cf. quæ ego in Zimmermanni diurnis lit. ant. 1835 p. 410 exposui. Atque hic testimonia illa non repetam, duntaxat quæ ex Isocratis commentario supersunt collecta afferam: • SAUPTIUS.

2.

Quintilianus II, 15, 4: *Est igitur frequentissimus finis, rhetoricen esse vim persuadendi... hæc opinio originem ab Isocrate (si tamen re vera Ars, quæ circumfertur, ejus est) duxit: qui, cum longe sit a voluntate insanantium oratoris officia, finem artis temere comprehendit, dicens esse rhetoricen persuadendi opificem, id est, παιδοῦς δημιουργόν.*

Sextus Empir. Adv. mathem. II, § 62 p. 301, F.: Ἰσοκράτης φησὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύειν τοὺς ῥητορας ἢ ἐπιστήμην παιδοῦς. « Accuratius Sextum puto tradidisse quod Isocrates dixisset: nam quam Quintilianus ei tribuit definitionem jam Coracis et Tisii fuisse constat (cf. Spengel. l. l. p. 34) et Sextus ipse Xenocratis esse dicit. » SAUPTIUS.

3.

Quintilianus II, 15, 33: *Quidam etiam philosophiæ (partem rhetoricen vocant), quorum est Isocrates.*

4.

Idem III, 4, 12: *Isocrates in omni genere inesse laudem ac vituperationem existimavit.*

5.

Maximus Planudes t. V, p. 455 Walz.: Καὶ γὰρ

ARS RHETORICA.

2.

Isocrates dixit oratores nulli alius rei studere nisi persuadendi scientiæ.

5.

Isocrates quoque artis rhetoricæ opus esse aiebat de parvis dicere magnifice, de magnis exilliter, de novis ut de antiquis et de antiquis quasi de novis.

6.

Orationis partes distinctas, ut placuit Isocrati et iis qui

Ἰσοκράτης ἔργον ἔφασκεν εἶναι ῥητορικῆς τὰ μὲν μικρὰ μεγάλως εἰπεῖν, τὰ δὲ μέγιστα μικρῶς, καὶ τὰ μὲν καινὰ παλαιῶς, τὰ δὲ παλαιὰ καινῶς. Cf. Hermogenes 3 p. 363, 15, Ioannes Sicel. 6 p. 132, 17. 133, 13. 459, 12; Longinus κ. ὕφους 39 §. 2; Biographus decem orat. p. 838 F; Auctor epist. Socrat. p. 37 sq. Orell.; Harpocrat. p. 36, 3 et 105, 3; Suidas s. νν. ἀρχαίως et καινῶς; Bekk. Anecd. p. 449.

6.

Dionysius Hal. t. V p. 489, 2: *Διαιρήσομαι δὲ αὐτὰς (τὰς τοῦ λόγου ἰδέας), ὡς Ἰσοκράτης τε καὶ τοῖς κατ' ἐκείνον τὸν ἀνδρα κοσμουμένους ἤρεσεν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν προοιμίων. Atque deinde de proœmiis, p. 492, 8 sqq. de narrationibus, p. 494, 3 sqq. de confirmationibus, p. 396, 5 de epilogis exponit.*

• Ex iis quæ Dionysius l. l. de proœmio dixit, videtur apparere jam Isocratem præcepisse, quod deinde a permultis repetitum est, ut orator vel ex sua ipsius vel adversariorum vel iudicum persona vel ex rei natura dicendi initium peteret: hoc verba maxime ostendunt quæ Dionysius p. 489, 14 posuit ὅς αἱ τέχναι τε παραγγέλλουσι. Etiam in iis quæ Dionysius p. 490, 12 addidit ταῦτα δὲ συντόμως καὶ ἀπελῶς διανοίαις τε χρησταῖς καὶ γνώμαις εὐκαίροις καὶ ἐνθυμήμασι μετρίοις περιλαβὼν (Lysias) ἐπὶ τὴν πρόθεσιν ἐπιγίγται, mihi Isocratem videor audire. Fortasse etiam in iis quæ apud Dionysium p. 500, 3 sqq. leguntur jure Isocratis præcepta quædam inesse L. Spengel synag. τ. p. 157 sq. (cf. ad Anaxim. p. 255 sqq.) suspicatus est. • S.

7.

Anonymus et Maximus Planudes t. V, p. 551, Walz.: *Ἐν γὰρ ταῖς καταστάσεσι τὰ τε οἰκία συνιστάμεν καὶ τὰ τῶν ἐναντίων διαβάλλομεν, πρὸς τὸ οἰκίον συμφέρον ἀργαζόμενοι τὰς καταστάσεις, ὡς Ἰσοκράτης εἰδίδασκεν. — « Κατάστασις est, quam Dionysius l. d. p. 490, 15 sqq. πρόθεσις dicit. » S.*

8.

Syriannus Venetus t. IV, p. 302 (Sopater Aldianus t. IV, p. 712; Anonymus t. VII, p. 721 et 917 ed. Walz.): *Καὶ γὰρ Ἰσοκράτης ἐν τῇ τέχνῃ φησὶν: « ὡς*

hujus viri præcepta sequuntur, initium sumens a proœmiis.

7.

In constitutionibus nostra stabilimus, et ea quæ sunt adversariorum criminando infirmamus, ita eas elaborantes ut nostræ utilitati inseriant, quemadmodum docuit Isocrates.

8.

Isocrates in Arte dicit: « In narratione tam ipsa causa exponenda est, tum ea quæ ante et post causam evenerunt, nec non consilia quibus uterque certantium unus hoc vel

ἐν τῇ διηγῆσει λεκτέον τό τε πρᾶγμα καί τὰ πρὸ τοῦ πράγματος καί τὰ μετὰ τὸ πρᾶγμα καί τὰς διανοίας, αἷς ἑκάτερος τῶν ἀγωνιζομένων χρώμενος τὸς τι πέπραχεν ἢ μάλλι πρᾶττειν, καί τούτων τοῖς συμβαλλομένοις ἡμῖν χρηστέον. — Pro διηγῆσει Sop. καταστάσει; pro λεκτέον Sop. σκοπητέον, Anonymus διηγητέον. Verba καί τὰ πρὸ τοῦ πράγματος om. Anon. 721; χρώμενος om. Sop. et Anonymus 917 (qui ἐπραξε τὸς τι habet); ἢ μάλλι et sqq. om. Syr. et Anonymus.

9.

Quintilianus IV, 2, 31: *Est (narrationem) plerique scriptores, maxime qui sunt ab Isocrate, volunt esse lucidam, brevem, verisimilem.*

Dionysius Hal. V, p. 492, 15, R: Καί γάρ τὸ σύντομον μάλιστα αὐταὶ ἔχουσιν αἱ διηγῆσεις (Lysis) καί τὸ σαφές, ἡδεῖα τὲ εἰσιν ὡς οὐχ ἕταιροι καί πιθαναί. « Quod Dionysius etiam *jucundam* esse narrationem voluit, in eo magis Theodectem quam Isocratem secutus est, si vera tradidit Quintilianus l. d. §. 63. Cf. Spengel. *synag.* τ. p. 168 sqq., ad Anaxim. p. 214 sq. Quod vero Tzetzes Chil. 12 v. 570 sqq. et Georgius Pletho 6 p. 588 Walz. μεγαλοπρέπειαν addunt et ad omnem orationem, quæ Isocrates alique de narratione præceperant transferunt, id verbo monuisse sufficit. — Quod Dionysius p. 494, 5 probationes artificiosas in tres partes dicit dividi, εἷς τε τὸ πρᾶγμα καί τὸ πάθος καί τὸ ἦθος, ex iis quæ supra diximus jure ad Isocratem referre nobis videmur (cf. Spengel *synag.* τεχν. p. 158 sq.); quanquam probationes in artificiales et inartificiales primus divisit Aristoteles. Eodem modo judicamus de eo, quod Dionysius p. 496, 5 epilogorum ἀνακαραλλιωτικὸν et παθητικὸν μέρος distinguit. » S.

10.

Maximus Planudes ad Hermog. t. V, p. 469 (cf. Joannes Sic. t. VI, p. 156): Ἐκ τῆς Ἰσοκράτους τέχνης διδασκόμεθα, ποιαὶ τῶν λέξεων λέγονται κα-

illud fecit vel facere vult, atque horum comparatione nobis utendum est.

9.

Lysis narrationes brevitate sua et perspicuitate excellent et si quæ aliæ suaves sunt et ad persuadendum accommodatæ.

10.

Ex Isocratis arte discimus quænam sit pura dictio. Tantam enim orator hic paritatis curam habuit, ut etiam in Arte sua præcepta dederit hujusmodi: « Cavendum est in dictione ne vocales sibi occurrant, id enim claudam facit; neque postrema verbi syllaba sit eadem quæ est prima verbi sequentis, ut in hisce: εἰποῦσα σαφή, ἡλίκα καλέ, ἔνθα θαλῆς; porro ne particule eadem cominus ponantur et ne consequens statim sequatur præeuntem; voce vel metaphora ne utaris aspera, sed pulcherrima vel

θαραί· τοσοῦτον γὰρ πεφρόντικα τῆς καθαρότητος τῶν λέξεων δ ἀνήρ, ὡς καί ἐν τῇ οικείᾳ τέχνῃ τοιαῦτα παραγγέλλειν περὶ λέξεως· « δεῖ δὲ [ἐν] τῇ μὲν λέξει τὰ φωνήεντα μὴ συμπίπτειν· ἡλὸν γὰρ τὸ τούονδα· μὴ δὲ τελευταῖον καὶ ἀρχεσταὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, οἷον εἰ ποῦσα σα φ ῆ, ἡλίκα κα λέ, ἔνθα θα λ ῆς· καί τοὺς συνδέσμους τοὺς αὐτοῦς μὴ σύνεγγυς τιθέναι καί τὸν ἐπόμενον τῷ ἡγουμένῳ εὐθὺς ἀνταποδιδόναι, ὀνόματι δὲ χρῆσθαι ἢ μεταφορᾷ μὴ σκληρᾷ [ἀλλ'] ἢ τῷ καλλίστῳ ἢ τῷ ἥμισυ πεποιημένῳ ἢ τῷ γνωριμωτάτῳ· ὁμοῦ δὲ ὁ λόγος μὴ λόγος ἔστω· ἕτηρον γάρ· μὴ δὲ ἕμιστρος, καταφανές γάρ· ἀλλὰ μεμύχθω παντὶ βυθίῳ, μάλιστα ἰαμβίῳ ἢ τροχαϊκῷ.... Διηγητέον δὲ τὸ πρῶτον καί τὸ δεύτερον καί τὰ λοιπὰ ἐπομένως· καί μὴ πρὶν ἀποτελεῖσαι τὸ πρῶτον ἐπ' ἄλλο ἵναί, εἴτε ἐπὶ τὸ πρῶτον ἐπαναίναί ἀπὸ τοῦ τέλους· καί αἱ ἐκ μέρους δὲ διάνοιαι τελειοῦσθωσαν ἐφ' ἑαυτὰς περιγραφόμεναι. » Pro συμπίπτειν, quod Joannes habet, συνεπίπτειν Planudes. — Post ἀνταποδιδόναι Joannes adidit: τοὺς μὲν, ὡς τὰ ταῦτα μὲν τοιαῦτα, ἕκαστα μὲντοι ἑτέρως, τοὺς δὲ ὡς τὸν μὲν καί τὸν δὲ καί τὸ ὡς καί τὸ ὅπως. — Μὴ σκληρᾷ om. Maximus. — Post πεποιημένῳ Joannes addit: ὡς τὸ σκεῖν καί δοῦκος· ταῦτα γὰρ πεποιημένα. — ὁμοῦ δὲ ... τροχαϊκῷ habent etiam Anonymus t. VII, p. 933, 21 et 1046, 20 et Joannes Sicel. VI, p. 165, 30. Ἰαμβίῳ ἢ τροχ. om. Maximus, Joannes, Anonymus p. 1046; ἰαμβ. μάλιστα ἢ τροχ. habet Io. Sicel. p. 165. — Διηγητέον κ. τ. λ.] Hæc ad hunc Artis locum non pertinent. — Καί αἱ ἐπὶ et sqq. om. Maximus.

11.

Anonymus ad Hermog. t. VII, p. 930 Walz.: Ἄλλὰ πρῶτον μὲν εἰκόμασι τῶν ὀνομάτων τούτων (colli et commatis) εἰθεῖν εἰς ἔνοιαν ἐν ἕτετάσει λόγων ὡ κατὰ μέτρα προσηνεγμένων φιλοσόφων μὲν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς βητορικαῖς λεγομέναις τέχναις, σοφιστῶν δὲ Ἰσοκράτης· τί δὲ τούτων ἕκαστος λέγει καί ὅπως μὲν Ἀριστοτέλης τὴν περίοδον ὠρίσατο, ὡς συμπλή-

minime artificiosa vel notissima. Omnino oratio ne nimis orationis speciem præ se ferat; id enim jejunum est; neque metrica sit, id enim ostentationem prodit; sed ex omni rythmo, maxime autem iambico et trochaico, mixta sit. — « Narrare debemus primo loco id quod primum est, deinde secundum et cetera ut ordo flagitat. Ne antequam primam partem absolveris, ad aliam transeas, nec ab ultima parte ad primam revertaris. Singula etiam sententiæ se ipsis circumscriptæ recte absolvantur.

11.

Colli et commatum vocabulorum usum in disquisitione de orationibus quæ non metricè proferuntur, primi introduxerunt inter philosophos Aristoteles in Oratoriis quæ vocantur Artibus, inter sophistas vero Isocrates. Quæ vero unusquisque horum dicat et quomodo periodum colliis et commatis constantem Aristoteles et rursus Isocr-

ροὶ τὰ κῶλα καὶ τὰ κόμματα, ὅπως δὲ πάλιν Ἰσοκράτης, τῷ Λαχάρῃ δεόντως ἐν τῷ περὶ αὐτῶν εἰρηται λόγῳ· πολλοὺς γὰρ δρισμοὺς τῶν ἀρχαίων παρατίθησιν· λέγει γὰρ καὶ Ἰσοκράτους δρισμόν, ὃν οὐ παραδέχεται.

12.

Maximus Planudes t. V, p. 497 Walz. : Οἱ Ἀττικισταὶ παντελῶς ἀπαρέπουσι τοῦ ὀνοματοποιεῖν καὶ μόνους προστάττουσι κεχρῆσθαι ταῖς εἰρημέναις λέξεσι καὶ τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ὡς φησὶν Ἰσοκράτης. Cf. fr. 10.

Subjungimus de orationum voluminibus, quæ sub Isocratis nomine paullo post mortem ejus circumferrebantur, testimonium Dionysii (t. V, p. 576 R.) : Μηδεὶς δ' ἄγνοεῖν ὑπολάβῃ [με] μήθ' ἔτι Ἀφαρεὺς, ὃ πρόγονός τε καὶ εἰσποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος, ἐν τῷ πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως λόγῳ διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, μήθ' ἔτι δέσμας πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεισθαι φησὶν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης· ἐπίσταμαι γὰρ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων λεγόμενα· καὶ οὐτ' Ἀριστοτέλει πείθομαι βυβαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ οὐτ' Ἀφαρεῖ τούτου γ' ἕνεκα λόγον εὐπρεπῆ πλαττομένῳ συντίθεμαι· ἱκανὸν δὲ ἠγησάμενος εἶναι τῆς ἀληθείας βεβαιωτὴν τὸν Ἀθηναῖον Κηφισόδωρον, ὃς καὶ συνεδίωσεν Ἰσοκράτει καὶ γνησιώτατος ἀκουστής ἐγένετο καὶ τὴν ἀπολογίαν τὴν πάνυ θαυμαστὴν ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλη ἀντιγραφαῖς ἐποίησατο, πιστεύω γεγράφθαι λόγους τινὰς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς δικαστήρια, οὐ μόντοι πολλοὺς. « Deinde Isocratem Atheniensem inter oratores fuisse, qui a. 352 ab Artemisia invitati epitaphiis in honorem Mausoli componendis decertarent, Gellius 10, 18, Biographus decem orat. p. 838. B, Theopompus apud Eusebium Præp. evang. 10. 3 p. 464. C tradiderunt eorumque judiciam cum alii tum D. Ruhnkenius hist. oratt. att. p. 85 sqq. secuti sunt (cf. Clinton, F. H. p. 299 Krüg.). Sed illud certamen Suidam jure ad Isocratem Apolloniensem retulisse et I. Pflugk de Theop. vita p. 26 sq. docuit et ego in Zimmernu. Diurn. 1835 p. 411 exposui. Cf. C. Mærcker. de Theodectis vita 1 p. 23 sqq. — Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδόθεον commemorabatur apud Suidam s. v. χιάζειν, sed Σωκράτης ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεον legendum esse G. Hermannus docuit ad Aristoph. Nub. 970 (Cf. Fragm. Hist. t. IV, p. 496; I, p. LXVII.). »

• Porro præter eas orationes quæ nunc Isocratis esse putantur permultas aliquando falso ei tribu-

tas esse tradit auctor vitæ (p. 257 in Bioy. ed. Westerm.), quam A. Mustoxydes primus edidit. : Εἰ δὲ τινες ἐπεισάγουσιν ἄλλους τινὰς λόγους, ὡς ὄντας αὐτοῦ, οὐ προσδεκτέον ἐκείνους παρὰ τοὺς φερομένους. Εἰσὶ δὲ οἱ ἐπεισφερόμενοι οὗτοι· συμβουλευτικοὶ ἐννέα, περὶ παρασκευῆς ἵππομεδῶν, περὶ αὐτονομίας, Σνωπικός, νησιωτικός, σύμμικτοι τρεῖς, Ἀμφικτυονικός, περὶ τοῦ κατοικισμοῦ Μιλησίου. Ἐπιδεικτικοὶ ἑπτὰ, Κλυταιμνήστρας ἐγκώμιον, Πηνελόπης, Μενεκράτης, ἐπιτάφιος τοῖς ἐν Θυραῖα, Νεοπτολεμος, Παριακός, * * * (septimæ demonstrativæ titulus et vv. δικανικοὶ τέσσαρες exciderunt), συνηγορία πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐπιστάτου, περὶ τοῦ ὄργου, ὑπὲρ Τιμοθέου ἐπιροτικὸς, περὶ τῆς ὕδρας. Σύμμικτοι πέντε, περὶ φιλοσοφίας, περὶ Πλάτωνος, περὶ ἔριδος, προτρεπτικός, καταδρομὴ σοφιστῶν. Ex his orationibus Amphictyonicam et προτρεπτικὴν Isocratis Apolloniensis videri fuisse G. Bernhardt ad Suidam (vol. 1, 2 p. 1078) monuit : Apolloniensi enim Suidas orationes eodem modo inscriptas tribui testatur. Atque quam Suidas ejusdem orationem περὶ τοῦ μετοικισθῆναι ferri dicit, fortasse ea est, quam biographus περὶ τοῦ κατοικισμοῦ Μιλησίου inscriptam fuisse tradidit. Clytæmnestræ laudes Polycratem scripsisse supra vidimus. »

« Denique de sentiis quibusdam Isocratis videndum est, quæ passim a scriptoribus variis commemorantur. Atque permulta quidem eorum, quæ afferuntur, homines docti non viderunt etiamnunc in orationibus superstitis exstare. Sic A. Westermannus Hist. eloqu. gr. p. 293 Stobæi floril. 48, 28-41 et Io. Damasceni append. 21, 13 affert, sed ea exstant in or. 2 §. 27-35 et § 22. Item permulta eorum, quæ Westermannus l. d. e Maximi Confessoris capitibus theologicis collegit. Quod Maximus Planudes 5 p. 254, 18 et anonymus 7 p. 177 Walz. afferunt, legitur in or. 1 § 34; quod Sopater 4 p. 346, 1 et Stobæus floril. 93, 24 et Ioannes Lydus p. 41 Bekk., in or. 1 §. 6; quod Sopater 4 p. 679, in or. 1 § 25; quod Syrianus Venetus 4 p. 30, Suidas p. 2686. C Gaisf.; Maximus l. d. p. 184 Gesn. in or. 1 § 29 (nam quæ apud Syrianum leguntur ἀλεινῶν ῥακίων, aperte corrupta sunt, fortasse ita corrigenda πρὸς Δημόνικον γράφων); quæ Maximus Plan. 5 p. 6 affert, in or. 13 §, 19 exstant, denique quæ in scholiis homericis ad Iliad. p. 324 a 46 Bk. afferuntur, ex or. 4 §. 1 desumpta sunt. Eodem modo, quibus Aristoteles in libris de rhetorica utitur exemplis isocrateis, omnia pos-

12.

Atticistæ a novis pangendis vocabulis prorsus abhorrent, neque usurpanti jubent nisi quæ dici soleant et usul recepta sunt, ut Isocrates ait.

tes definiunt, Lachares in suo de illis tractatu diligenter exposuit; multas enim antiquiorum scriptorum definitiones apponit, in hisque etiam Isocrateam, quam tamen non probat.

sunt in orationibus quas nos habemus inveniri. Denique Rutilius Lupus 2 § 19 duo exempla ætiologiæ posuit, quorum prius, cum nomen oratoris excidisset, homines docti non viderunt ex Isocratis or. 8 §. 10 petitum esse. Jam cum posteriori exemplo hæc præmittantur : *Item ejusdem*, jure aliquis statuere sibi videri possit, etiam alterum exemplum Isocrati tribuendum esse. Rutilius verba græca sic latina fecit : *etsi acerbum vobis quod dicturus sum videbitur, tamen æquo animo audiendum est. Nam fere verum consilium, quod initio auditu grave est, in posterum cognita utilitate fit jucundius* (Cf. Anonymi versus de schematis 25 sq.). Nihil quod meminerim simile apud Isocratem nunc legitur, sed mihi videor eam sententiam apud Demosthenem reperiisse, quanquam locum nunc indicare non possum. An in vocibus *item ejus* (nam sic est in libris, *item ejusdem* Pithoeus substituit) latet *Demetrius* ?

« Restant apophthegmata, quorum numerus satis magnus exstat neque exstare in tanta nominis isocratei claritate et studii, quo Græci inde a peripateticorum disciplina talia colligerent, alacritate mirum est. Horum apophthegmatum exempla hæc sunt :

Theo t. I p. 209 Walz. : Κατὰ ἀμφιβολίαν δέ, οἷον Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ συνισταμένου αὐτῶ παιδίου καὶ ἐρωτῶντος τοῦ συνιστάντος, τίνας αὐτῶ δεῖ, εἶπε, πινακίδου καὶ νοῦ, καὶ γραφειδίου καὶ νοῦ · ἀμφιβαλλόμενον γάρ, πότερον νοῦ καὶ πινακίδου λέγει ἢ πινακίδος καινῆς καὶ καινοῦ γραφειδίου. Hoc Antistheni tribuit Diogenes Laertius 6, § 3.

Aristoteles Rhet. II, 19 : Καὶ εἰ τοῖς χεῖροσι καὶ ἤττοσι καὶ ἀφρονεστέροις δυνατὸν, καὶ τοῖς ἐναντίοις μᾶλλον · ὥσπερ καὶ Ἰσοκράτης ἐφη, δεινὸν εἶναι εἰ δὲ μὲν Εὐθύνοιο ἔμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εἰρεῖν.

Vit. X oratt. p. 838, F : Ἐστῶνμενος δέ ποτε παρὰ Νικοκρέοντι (1. Νικοκλεῖ) τῷ Κύπρου τυράνῳ προτραπομένῳ αὐτὸν τῶν παρόντων διαλεχθῆναι ἐφη · οἷς μὲν ἐγὼ δεινός, οὐχ ὁ νῦν καιρός · οἷς δ' ὁ νῦν καιρός, οὐχ ἐγὼ δεινός. Cf. Plutarchus Qu. sympos. p. 913. A ; Macrob. Qu. Saturn. 7, 1 ; Joannes Sicel. t. VI, p. 449, 24 ; Maximus Planudes t. V, p. 543 ; Alexander t. VII, p. 480 Walz. ; Anonymus de schematis v. 17.

Hermogenes t. I, p. 22 Walz. : Ἰσοκράτης ἐφησι τῆς παιδείας τῆν μὲν βίξαν εἶναι πικράν, τὸν δὲ καρπὸν γλυκύν. Cf. Aphthonius t. I, p. 63, 14, W.

Theo t. I, p. 203 : Ἰσοκράτης ὁ σοφιστῆς τοὺς εὐφρεῖς τῶν μαθητῶν θεῶν παῖδας ἐλεγεν εἶναι. Cf. ib. p. 210 sq. et 215, 2.

Theo t. I, p. 207 : Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ παρήνει τοῖς γνωρίμοις προτιμῆν τῶν γονέων τοὺς διδασκάλους, ὅτι οἱ μὲν τοῦ ζῆν μόνον, οἱ δὲ διδάσκαλοι καὶ τοῦ καλῶς ζῆν αἴτιοι γεγόνασιν. Cf. ib. p. 213, 4.

Stobæus Flor. I, 45 : Ἰσοκράτης εἶπεν, ὅτι τὸν χρηστὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα δεῖ τῶν μὲν προγεγενημένων μιμηθῆσθαι, τὰ δὲ ἐνεστῶτα πράττειν, περὶ δὲ τῶν μελλόντων φυλάττεσθαι.

Joannes Damascenus ap. Flor. Stobæi XVI, 104 : Ἰσοκράτης τοῖς μαθηταῖς παρεκελεύετο μὴ πράγματα λέγειν, ἀλλὰ πράγματα παρέχειν τοῖς ἀκροωμένοις.

Georgides Gnomol. in Boissonadii Anecd. t. 2, p. 93 : Ἰσοκράτους · Ὑδρὸν θολερὸν καὶ ἀπαιδέυτον ψυχὴν οὐ δεῖ ταράττειν.

Anonymi Floril. in codd. Barocc. 143, fol. 61 : Οἶδασι γὰρ τὸ ἐφ' ἑκάτερα τρεπτὸν καὶ ἀδέβειον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Antonius Meliss. p. 10 Gesn. : Εὐ σοὶ τὸ μέλλον ἐξεῖ, ἂν τὸ παρὸν εὐ τίθῃς. Ἰσοκράτους. « Fortasse senarius est : εὐ σοὶ τὸ μᾶλλον ἐξεῖ, τὸ παρὸν εὐ τίθεις. » SAURFUS.

Idem p. 53 : Οἱ ἄνθρωποι τότε γίνονται βελτίους, ὅταν θεῶ προσέρχονται · ὁμοῖον δὲ ἔχουσι θεῶ τὸ εὐεργετῆν καὶ ἀληθεύειν. Ἰσοκράτους.

Idem p. 65 : Ἐὰν καλὸν ἔχῃς σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν, καλὴν ἔχῃς ναῦν καὶ κακὸν κυβερνήτην. Ἰσοκράτους. (Sed si scripseris κυβερνήτην κακόν, sunt duo senarii. SAURFUS.)

Idem p. 71 : Τὸν λογιμὸν ὥσπερ ἰατρὸν ἀγαθὸν ἐπικαλεῖσθαι δεῖ ἐν ἀτυχίᾳ βοηθόν. Ἰσοκράτους.

Idem p. 133 : Πεφύκασιν αἱ πονηραὶ φύσεις καὶ φιλόνοικοι μὴ πρότερον λήγειν τῆς διαμάχης καὶ ἐριδος, πρὶν ἢ καιρίαν δεῖσασθαι τὴν πληγὴν καὶ ἀνεπιλήστου τιμωρίας πείραν λαβεῖν. Ἰσοκράτους. « Horum dictorum alia Hermippo deberi, alia ex adhortationum demonicearum, quæ celebratissimæ et admodum pervulgatæ erant, similitudine Isocrati falso tributa esse statuo. » SAURFUS.

XXVI. ISÆUS.

Vit. X oratt. p. 839, F, de Isæo : Καταλείπει δὲ λόγους ξδ', ὧν εἰσι γνήσιοι ν', καὶ ἰδίας τέχνας.

Photius Bibl. p. 490 a 12 Bekk. : Οἷτοι δὲ (οἱ

Ἰσαίου λόγοι) ἀπλῶς εἰπεῖν εἰς δ' καὶ ε' συναριθμοῦνται · τούτων δὲ οἱ τὸ γνήσιον μαρτυρηθέντες ν' καταλείπονται μόνοι.

Grammaticus in Schol. in Æschin. De fals. leg. § 18 : Ἰσαῖος λόγους σ' (an σ' ?).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΗΡΟΥ.

Harpocratio : Ὅτι παιδί καὶ γυναίκα οὐκ ἔξην συμβάλλειν κέρα μεδίμου κριθῶν, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου κλήρου φησίν. In his pro Ἀλεξάνδρου legendum esse Ἀριστάρχου, liquet ex oratione superstite περὶ Ἀριστάρχου § 10, ut primus monuit Valesius.

ΠΡΟΣ ΑΝΑΟΚΙΑΗΝ.

Quæ a Polluce VII, 14 Isæo tribuitur πρὸς Ἀναδοκίαν oratio, eam ad Lysiam potius pertinere e duobus Harpocratonis locis colligitur. V. Lysiae fr. 15.

I. ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

« Apollodorus Samius, inquilinus Athenarum, libertum suum ingrati animi reum egerat (cf. Meier. de lit. att. pl 473 sq.). Hæc liberto Isæus orationem scripsit. » SAURPIUS.

1.

Harpocratio : Ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κακτημένου αἱ πρὸς τοὺς δούλους λαγχάνονται δίκαι, Ἰσαῖος ἐν ἀπολογία ἀποστασίας πρὸς Ἀπολλόδωρον δηλοῖ. « M. Meier. de diætetis Athen. p. 24 verbis πρὸς τὴν φυλὴν aut magistratum nobis ignotum aut quadraginta viros (cf. Herm. ant. græc. § 146, 10) indicari existimat. Mihi de diætetis publicis cogitandum esse videtur, quos ex universis Atheniensibus electos esse nunc constat, cum vero electi essent, cuique tribui sortitione suos diætetas assignatos esse conjicio. Quod alio loco demonstrandum est. » S.

2.

Idem : Ἀναταί ἀντί τοῦ ἀνευ ἄτης, ἀνευ κακοῦ, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον.

3.

Idem : Ἀπεργασάμενος ἀντί τοῦ ἀποδοῦς ἐκ

I. ADVERSUS APOLLODORUM DEFENSIO, DE NEGLECTO PATROCINIO.

1.

Actiones contra servos instituendas ad tribum domini pertinere liquet ex Isæi adversus Apollodorum defensione de neglecto patrocinio.

2.

Ἄνατι pro ἀνευ ἄτης, sine damno, Isæus in oratione adversus Apollodorum.

3.

Ἀπεργασάμενος, alicui pro meritis gratiam retribuens Isæus in oratione adversus Apollodorum.

4.

Πολέμαρχος, Isæus defensione neglecti patrocinii adversus Apollodorum. Magistratus quidam Athenis sic vocatur; ut vero unus de novem archontibus. Aristoteles in Rep.

τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. Cf. Bekk. Anecd. p. 421, 30 et Suidas.

4.

Idem : Πολέμαρχος Ἰσαῖος ἐν ἀπολογία ἀποστασίας πρὸς Ἀπολλόδωρον. Ἀρχὴ τις ἦν παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλουμένη, ἴσται δὲ εἰς τῶν θ' ἀρχόντων. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία διεξεληθὼν ὅσα διοικεῖ ὁ πολέμαρχος, « πρὸς ταῦτα » φησιν « αὐτός τε (ἄλλας τε) εἰσάγει δίκας τὰς τε τοῦ ἀποστασίας καὶ ἀπροστασίας καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκους, καὶ ἄλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἀρχων, ταῦτα τοῖς μετοίκους ὁ πολέμαρχος. » Εἰκότως οὖν ὁ βῆτωρ ἐν τῷ προειρημένῳ λόγῳ ἐγγυῆσαι (κατεγγυῆσαι? Meier. lit. att. p. 55) φησι πρὸς τῷ πολέμαρχῳ Ἀπολλόδωρον ὁ γὰρ [Ἀπολλόδωρος] Σάμιος τὸ γένος μέτοκος ἦν. Ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφός, αὐτός τε ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους καὶ Πλάτων ἐν τε τῷ α' τῆς Πολιτείας καὶ ἐν Φαίδρῳ φησίν.

II. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ.

5.

Photius lex. : Φαῦλον ... τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου, ὡς Δημοσθένης (ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος add. Suidas) καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀποφάσεων. Cf. Etym. M. p. 789, 47. « Nam ἀποφάσεις Areopagi (cf. Hermann. antiqu. gr. § 109, 11. Mætzner. ad Dinarch. p. 121) intelligendæ sint non liquet. » S.

III. ΠΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ ΚΑΙ ΑΡΧΙΠΠΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΧΕΠΟΛΙΔΟΣ ΚΑΗΡΟΥ.

« Westermannus et Weissenbornius duas fuisse orationes putant, sed fragmentum secundum cum tertio conjunctum unam eandemque fuisse ostendit. Similiter oratio tertia Isæi, quæ inscripta est περὶ τοῦ Πύρρου κλήρου, apud Harpocratonem p. 159, 22 nominatur κατὰ Νικοδήμου. Cf. frg. or. XXXIII. » SAURPIUS.

Atheniensium (fr. 28), ubi, quæ Polemarchus administrat, persequitur: « Ad hæc, inquit, tum alias introducit causas tum eas violati et neglecti patrocinii et hereditatum, et pupillarum heredum inquilinis, et cetera quæ Archon civibus, ea inquilinis præstat Polemarchus. » Recte igitur orator in prædicta oratione ait se vadem poposcisse apud Polemarchum ab Apollodoro, quippe qui Samius genere ideoque inquilinus erat. Fuit Polemarchus etiam nomen proprium Lysiae fratris, ut ipse Lysias (or. 12 § 16) testatur oratione adversus Eratosthenem, et Plato libro de rep. (p. 338, 8.) et rursus in Phædro (p. 257, 8.).

II. DE DELATIONIBUS.

5.

Φαῦλον vox ponitur etiam de parvis et contemnendis, ut apud Demosthenem (in or. contra Cononem Or. 54 § 12), et de humili, ut apud Isæum in oratione de delationibus.

21.

6.

Dionysius Hal. t. V, p. 613 R. : Τότε δὲ προκατασκευάζεται τινα πρὸ τῶν διηγήσεων πράγματα καὶ προλαμβάνει τὰ μέλλοντα, πιστοτέρας αὐτὰς ἢ κατ' ἄλλο τι χρησιμωτέρας ποιήσιν οἰόμενος, ὡς ἐν τῇ λήξει τῇ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἀρχιππον εὐρίσκεται πεποικῶς, ἐν ἧ κλήρου τις ἀμφισθητῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ τελευτήσαντος, προκαλεῖται τὸν ἔχοντα τὰ φανῆ χρήματα εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, ὃ δὲ τοῦ κλήρου κρατῶν παραγράφεται τὴν κλήσιν, δεδόσθαι λέγων ἑαυτῷ τὰ χρήματα κατὰ διαθήκας. Διττῆς δὲ τῆς ἀμφισθητικῆς ὑπαρχούσης, τῆς μὲν περὶ τοῦ γεγονέναι τὰς διαθήκας ἡ μή, τῆς δὲ τῶν διαθηκῶν ἀμφισθητουμένων ἤδη τίνα δεῖ τοῦ κλήρου κρατεῖν, πρῶτον ἀποδοῦς τὸν ὑπὲρ τῶν νόμων λόγον, κατὰ τοῦτο ἀποδείξας τὸ μέρος, ὡς οὐ δεῖ τὸν ἐπίδικον κρατεῖσθαι κλῆρον πρὸ δίκης, οὕτως ἐπὶ τὴν διήγησιν ἔρχεται, δι' ἧς ἀποδείκνυσιν οὐδὲ γεγεννημένας ὑπὸ τοῦ τετελευτηκότος τὰς διαθήκας. Καὶ οὐδὲ ταύτην τὴν διήγησιν ἀπλῶς πως συστρέψας καὶ ἀκατασκευάστως τίθησιν, ἀλλὰ καὶ ταύτην, μακροτέραν οὔσαν, ἀποτομαῖς τισὶ διαλαμβάνει καὶ καθ' ἕκαστον εἶδος μάρτυρας ἀναριθμᾶται καὶ προκλήσεις ἀναγινώσκει καὶ συνθήκας παρέχεται, τεκμηρίους τε καὶ σημείους καὶ τοῖς ἐκ τῶν εἰκότων ἐλέγχους ἀπασὶ χρῆται.

7.

Suidas v. διάθεσις : Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα : « μετὰ ταύτην τοῖνον τὴν ἀπόκρισιν ἑτέραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔρασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. » Eadem Ulpianus ad Demosth. or. 2 p. 28 ed. Dobson.

8.

Pollux X, 15 : Τάχα δ' ἀπὸ τούτων καὶ ἡ σκευο-

III. ADVERSUS ARISTOGITONEM ET ARCHIPPUM DE ARCHEPOLIDIS HEREDITATE.

6.

Interdum Isæus præmittit quædam ante narrationes et occupat futura, probabiliores sic eas vel ad aliud conducibiliores facturum ratus, quemadmodum in consulatione contra Aristogitonem et Archippum fœcisse reperitur; in qua de hereditate discerpans frater defuncti conatur jure cogere eum, qui incerta possidet bona, ad certam exhibitionem: at ille, quem penes hereditas erat, exceptione utitur, dicens, data ipsi bona per testamentum. Quum autem duplex sit controversia, una quidem, factumne sit testamentum necne; altera, dum de testamento litigatur, uter hereditatem possidere debeat: primum exorsus a legibus, et singillatim demonstrans, quod non oporteat hereditatem controversam ante sententiam possideri, ad narrationem deinde transit eaque ostendit, testamentum a mortuo non esse conditum. Neque vero simpliciter aut in composite hanc ponit; sed quum sit prolixior, abscondit et dividit, et in quaque ejus parte testes producit et stipulationes legit, et pacta profert, signisque et conjecturis umilibusque a probabili argumentis utitur.

7.

Isæus in oratione adversus Aristogitonem : « Post hoc

ποιία καὶ τὸ ἐσκευοποιημένον πρᾶγμα, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀρχεπόλιδος κλήρου : « διαθηκῶν δὲ τετάρων ὑπ' αὐτῶν ἐσκευοποιημένων. »

9.

Harpocratio : Ἐνεσκευασμένην Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἀρχιππον ἀντὶ τοῦ ἐσκευασμένην καὶ πεπλασμένην.

IV. ΚΑΤ' ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

εἰ γνήσιος.

10.

Idem : Ὑπερήμεροι. Οἱ δίκην ὀφλόντες ὑποκρινόμενοι καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἐλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμαῖς ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία, ὡς ὑποσημαίνει ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους Ἰσαῖος, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν.

V. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ.

11.

Pollux II, 61 : Ἀνάπηρος δὲ ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπρωμένος, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ἀριστομάχου : « κατέλιπεν ἐν τῷ χωρίῳ γέροντας καὶ ἀναπήρους. » Nomen Ἀριστομάχου hoc loco et in sequente dedit Bekker e codicibus, ut videtur; κατὰ Ῥεσαίχμου cod. Falkenburg; κατὰ Ἀριστάρχου vulgo.

12.

Idem II, 8 : Τὸ δὲ νεογιλὸν Ἰσαῖος μὲν εἶρκεν ἐν τῷ κατ' Ἀριστομάχου, ἐμὲ δ' οὐκ ἀρέσκει. Codex Falkenb. : ἐν τῷ κατ' Ῥεσαίχμου; vulgo orationis mentio deerat.

VI. ΠΡΟΣ ΒΟΙΩΤΟΝ, ΕΦΕΣΙΣ.

« Ex Demosthenis oratt. 39 et 40 intelligitur Mantitheum, filium Mantie genuinum, et Bæo-

responsum alterum testamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant. »

8.

Isæus in oratione de Archepolidis hereditate : « Quum quattuor testamenta illi fabricati essent. »

9.

Ἐνεσκευασμένην Isæus in oratione contra Aristogitonem et Archippum pro ἐσκευασμένην, compositam et simulatam.

IX. CONTRA ARISTOCLEM,

si genuina oratio.

10.

Qui judicio damnati mulctam adversariis non persolvunt intra diem præstitutum ὑπερήμεροι vocabantur; et res ipsa ὑπερημερία, dilatio ejus qui ad diem non satisfacit, ut Isæus significat in oratione contra Aristoclem, si modo genuina ejus oratio.

V. CONTRA ARISTOMACHUM

11.

Ἀνάπηρος, toto corpore mutilus, ut Isæus dicit in oratione contra Aristomachum : « Reliquit in fundo (castello) senes et mutilos.

12.

Νεογιλὸν (de infante recens nato) dixit quidem Isæus in oratione contra Aristomachum, mihi vero non placet.

tum, ejusdem Mantiae filium spurium, sed quem pater paulo ante mortem suam adoptasset, de nomine inter se litigavisse : uterque enim sibi nomen Mantitheum esse contendebat. Ita Thoricius decernere oportuisse patet, uter Mantitheus habendus esset. Contra hunc Bæotum Isæi orationem scriptam fuisse G. Droysenii conjectura est (de litis instrum. in Demosth. or. de cor. p. 140), non improbabilis illa, cum Bæotum antequam adoptatus esset in tribu Hippothontide fuisse ex or. Dem. 39 § 23. 25 intelligamus. At si hoc verum est, quominus hanc orationem Isæi esse credamus tempora obstant. — De causæ ipsius rationibus cf. Schœmann. de lit. att. p. 769 sq. » SAUFFRUIS.

13.

Harpocratio : Κειριάδης Ἰσαίος ἐν τῇ πρὸς Βουτῶν ἐκ δημοτῶν ἐφέσει. Ὅτι Κειριάδαι δημός ἐστι τῆς Ἰπποδοωντίδος, εἰρηκε Διδώωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἡμίων.

14.

Idem : Ἀἰετὶς τὸ ἐγκλημα, καθ' ὃν λόγον φαμέν καὶ λαγεῖν δίκην· Ἰσαίος ἐν τῇ πρὸς Βουτῶν ἐφέσει.

VII. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ.

Quod sequitur fragmentum « proœmium est orationis, qua quis fundum, quem pro pignore a demotis injuria detineri conqueritur, reddi sibi postulat. Qua de causa autem illi fundum sibi obligatum contenderint, hic negaverit, perspicui ex hoc fragmento non potest. Fortasse actor prædia demi conduxerat : cf. Bæckh. de œcon. publ. Ath. 2, p. 337. » SCHœMANN.

15.

Dionysius Hal. t. V, p. 603 R. : Ὁ δὲ Ἰσαίος ἐν ἀμφισβητήσει χωρίου τοῦ ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατεσχημένου, οἷς τὸ χωρίον ὑπέκειτο, ταύτη γρώμενον εἰσάγει τῇ ἀρχῇ· « Μάλιστα μὲν ἐβουλόμην, ὡς ἄνδρες

VI. ADVERSUS BÆOTUM PROVOCATIO.

13.

Κειριάδης, Isæus adversus Bæotum in provocatione a popularibus. Ciriadas pagum esse Hippothontidis tribus Diodorus dixit.

14.

Ἀἰετὶς, crimen, quemadmodum etiam λαγεῖν δίκην, litem intendere, dicitur. Isæus in provocatione adversus Bæotum.

VII. ADVERSUS POPULARES DE FUNDO.

15.

Isæus in controversia super fundo a popularibus occupato, qui pignori oppositus erat, hoc utentem inducit exordio : « Maxime quidem voluissem, iudices, a nemine me civium injuria affici, aut saltem in tales incidere ad-

« δικασταί, μηδ' ὑφ' ἐνὸς ἀδικεῖσθαι τῶν πολιτῶν, εἰ
« δὲ μή, τοιοῦτων ἀντιδικῶν τυχεῖν, πρὸς οὓς ἂν οὐ-
« δὲν ἐφρόντιζον διαφερόμενος. Νῦν δὲ μοι πάντων
« πραγμάτων λυπηρότατον συμβέβηκεν· ἀδικοῦμαι
« γὰρ ὑπὸ τῶν δημοτῶν, οὓς περιορᾶν μὲν ἀποστε-
« ρούντας οὐ βῆδισιν, ἀπέγχεσθαι δὲ ἀηδῆς, μεθ' ὧν
« ἀνάγκη [καὶ θύειν] καὶ συνουσίας κοινὰς ποιεῖσθαι.
« Πρὸς μὲν οὖν πολλοὺς χαλεπὸν ἀντιδικεῖν· μέγα γὰρ
« μέρος συμβάλλεται τὸ πλῆθος αὐτοῖς πρὸς τὸ δοκεῖν
« ἀληθῆ λέγειν· ὅμως δὲ διὰ τὸ πιστεῦειν τοῖς πρά-
« γμασι, πολλῶν μοι καὶ δυσκόλων συμπιπτόντων, οὐχ
« ἡγούμην δεῖν κατοκνησαί δι' ὑμῶν πειραῖσθαι τυγχά-
« νειν τῶν δικαίων. Δέομαι οὖν ὑμῶν συγγνώμην ἔχειν,
« εἰ καὶ νεώτερος ἂν λέγειν ἐπὶ δικαστηρίου τετόλμηκα·
« διὰ γὰρ τοὺς ἀδικούντας ἀναγκάζομαι παρὰ τὸν
« ἑαυτοῦ τρόπον τοιοῦτόν τι ποιεῖν. Πειράσομαι δ'
« ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς ὡς ἂν δύναμαι διὰ βραχυτάτων εἰπεῖν
« περὶ τοῦ πράγματος. » Cf. p. 605, 10.

Narrationem admodum simplicem fuisse idem Dionysius tradit p. 612, 1. Cf. infra Isæi frg. or. XIV.

16.

Harpocratio : Σηηττός Ἰσαίος ἐν τῷ πρὸς δημό-
« τας περὶ χωρίου. Σηηττός δημός τῆς Ἀκαμαντίδος.

VIII. ΚΑΤΑ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΥΒΡΕΩΣ.

« Diocles Phlyensis, cognomine Orestes, homo avarus, astutus, violentus, facinorosus fuit. Ejus mater duos maritos habuerat. Ex priore Dioclem pepererat, ex posteriore tres filias (Isæi 8 § 40). Vitrico mortuo Diocles, quanquam ille nihil testamento jusserat neque jubere potuerat (cf. Schœmann. ad Isæum p. 399), se ipse filium instituit ejusque bona occupavit. Sororum uterinarum duæ nupserant (Isæi 8 § 41), natu major ei, cui Isæus hanc orationem quæ est κατὰ Διοκλέους scripsit, minor Lysimeni, cujus filio Menecrati Isæus orationem quæ est πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίου composuit. Quæ cum ἐπίκληροι essent, earum mariti bona a Diocle occupata repetiverunt. Sed Diocles

versarios, quibuscum nihil mihi commune esset. Nunc vero accidit mihi res omnium molestissima. Afficio enim injuria a tribulibus, quos, ut impune te defraudent, ferre non est facile : permolestum autem, ut odio te habeant, quibuscum sacra contentusque celebrare necesse est. Ad hæc cum multis litigare noxium est : nam multitudo plurimum confert ut quæ ab ea dicantur, vera esse videantur. Quia tamen ipsis fido rebus, etiam multis difficillimis concurrentibus, non existimavi cunctari oportere, sed omnino conari, ut per vos jus meum obtineam. Itaque vos rogo ut veniam mihi detis, quod in hac ætacula verba facere in judicio sim ausus. Per eos enim qui me injuria afficiunt, præter morem meum, id facere cogor. Conabor eisdem, quam potero brevissime, de re tota ab initio vobis exponere. »

16.

Sphettus, Acamantidis tribus pagus. Isæus in oratione contra populares de fundo.

cum ædem, in qua maritus majoris esset, obstruxisset, inclusum illum contumeliose tractavit et interficere conatus est : frg. 22, Isæi or. 8 §. 41. Ille vero laterculis perruptis (frg. 20) evasit et Dioclem de vi contumeliosa reum egit. Ad hanc causam oratio pertinet quam tractamus. Atque de actione quæ fuit ἕβρεως exposuit M. Meier de lit. att. p. 324 sq.; nam et hoc videtur Schoemannus (ad Isæum p. 400) recte negare, de stupro cogitari posse, et illud jure incertum dicere, quomodo quod apud Isæum or. 8 § 41 est ἡτίμωσε explicandum sit. Hæc causa nondum videtur iudicata fuisse, cum de Cironis hereditate ageretur : § 41 οὐδέπω τούτων δίκην δίδωκε. Maritum vero alterius sororis Lysimenem fuisse docet frg. 25. Hunc Lysimenem cum servus a Diocle subornatus interemisisset (Isæi or. 8 § 41), hic sorore sua cædis insinulata effect, ut Menecrati, filio occisi, ipse tutor constitueretur, atque agro, qui Lysimenis fuerat, ita potiri studuit (cf. § 42), ut enim non Lysimenis fuisse, sed sororis suæ esse diceret. Nam cum se vitrico filium instituisset, hæc sororis bona ad se pertinere dicitabat, ut opinor : cf. frg. 25. Quem agrum ut recuperaret, Menecrates Diocli litem intendit et oratione Isæi, quæ inscribitur πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίου, usus est. — Tertia soror Dioclis Cironi viduo nupserat. Quo mortuo cum nepos ex filia, quam Ciro ex priore uxore susceperat, hereditatem avi materni suo jure peteret, Diocles Cironis nepotem ex fratre subornavit, qui filiam illam e cive attica natam esse negaret et hereditatem illam sibi adjudicandam esse contenderet. Ita lis illa de Cironis hereditate orta est, in qua Cironis ex filia nepos Isæi oratione octava usus est. Qui cum Dioclis malis artibus se maxime vexari intelligeret et maximam partem honorum Cironis a Diocle occupatam esse videret (cf. or. 8 § 37. 43), etiam Dioclem in iudicium vocaturus erat (§ 44). Si etiam huic causæ

Isæus orationem scripsit, a tribus, de quibus diximus, illa diversa fuit : de qua re Schoemannus minus recte iudicat (ad Isæum p. 399). » SAURPUS.

17.

Theo Progygn. p. 155, Walz. : Καὶ Δημοσθένης (sc. μετενήνοχε) εἰς τὸν κατὰ Μειδίου τὰ τε Αυσίου καὶ Λυκούργου ἐκ τῶν τῆς ἕβρεως λόγων καὶ τὰ Ἰσαιοῦ ἐκ τοῦ κατὰ Διοκλέους ἕβρεως.

18.

Bekker Anecd. p. 173, 26 : Συντυγγάνω· δοτικῆ. Αυσίας (1. Ἰσάιος) ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ἕβρεως « ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς καὶ Κτήσω, οἰκείος ὢν ἡμῖν, συντυγγάνουσι τῷ Ἐρμῶνι ἐς Βόθουν ἀπόντι. » Cf. Lysiae fr. or. XXXVIII. b et Isæi frg. 52.

19.

Harpocratio : Διαγορεύων. Ἰσάιος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων ἀντὶ τοῦ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Τὸ ἐναντίον γὰρ ἐστὶ παρ' αὐτῶν τὸ διαγορεύειν τῷ συναγορεύειν, ὥσπερ τὸ συμφέρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι καὶ τὸ συμφωνεῖν τῷ διαφωνεῖν.

20.

Idem : Ἐκπλινθεύσας ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους· Ἰσάιος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.

21.

Idem : Καταδικασάμενος ἀντὶ τοῦ νικήσας καὶ καταδικασθῆναι τινα ποιήσας· Ἰσάιος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ἕβρεως.

22.

Idem : Κατωκοδόμησεν ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἶκημα καὶ ἀπέκτεινεν· Ἰσάιος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους πολλακίς.

23.

Pollux VII, 151 : Καὶ τὸ μὲν ξύλον ἐν ᾧ τοῦλαιον πιέζεται ὄρος, τὸ δὲ σχοινίον ᾧ τὰ ξύλα καταδέεται τοπεῖον. Ὁ δὲ κρατῆρ εἰς θν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον τριπτήρ, ἐν ᾧ δὲ τὰς σταφυλὰς βάλλουσιν οἱ τρυγῶντες σταφυλοβολεῖον· ἁμοίως δὲ ᾧ

VIII. CONTRA DIOCLEM OB CONTUMELIAM.

17.

Demosthenes quoque in orationem contra Midiam transtulit quæ Lysias et Lycurgus in orationibus de contumelia et Isæus in oratione contra Dioclem ob contumeliam factam dixerant.

18.

Συντυγγάνω, cum dativo. Isæus in oratione contra Dioclem de injuria : « Frater meus et Cteson, familiaris noster, obviam fiunt Hermoni Bothynum eunt. »

19.

- Διαγορεύων. Isæus in oratione contra Dioclem peculiariter usus est διαγορεύων voce, ita sc. ut sit diversa nec eadem dicens. Apud eum enim διαγορεύειν opponitur verbo συναγορεύειν, quemadmodum contraria sunt συμφέρεσθαι et διαφέρεσθαι, συμπολιτεύεσθαι et διαπολιτεύεσθαι, συμφωνεῖν et διαφωνεῖν.

20.

Ἐκπλινθεύσας, lateres dissolvens et ex muro eximens. Isæus in oratione contra Dioclem.

21.

Καταδικασάμενος, qui iudicio vicit et condemnationem alicujus a iudicibus impetravit. Isæus in oratione contra Dioclem de contumelia.

22.

Κατωκοδόμησεν, in domum inclusit et interfecit. Isæus in oratione contra Dioclem frequenter.

23.

Lignum in quo oleum exprimunt, ὄρος, fuit autem quo ligna colligant, τοπεῖον vocatur, crater autem in quem oleum expressum influit, τρικτήρ; vas in quod vindemiales uvæ conjiciunt, σταφυλοβολεῖον, κρατῆρ vocatur. Similiter locus ubi calcant, ληνός, torcular,

ἰκατοῦνται ληγός. Τὰ δὲ ὀνόματα ταῦτ' ἐστὶν ἐκ τοῦ Ἰσαίου πρὸς Διοκλέα Ἑβραῶς.

Harpocrates : Ὅρον σκευός τι γεωργικόν, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὑποσημαίνει. Μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρὰ τε Αἰσχίῳ ἐν Κερκύονι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν β' Ἐπικλήρῳ σημαίνει ἕζλον τι, ᾧ τὴν πεκατημένην σταφυλὴν πίζουσιν. Cf. Bekk. Anecd. p. 287, 27.

Idem : Σταφυλοβολεῖον. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. Ἔστι δὲ τὸ καλούμενον πατητήριον, ὡς Ἄνδροτιῶν ἢ Φωλιππος ἐν τῷ Γεωργικῷ. Cf. Bekk. An. p. 303, 14.

Idem : Τριπτήρα. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. Νικάνδρος ἐν ζ' καὶ ι' τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου φησὶν εἶ τριπτήρ ἐστὶ πιθάκην ἐκπέταλος, ὅσα τὰ ἐπιλήνια. Ἐπὶ τούτου δ' ἂν τάττοιο νῦν παρὰ τῷ βῆτορι· παλλὰ γὰρ καὶ ἄλλα σημαίνει τοῦνομα.

Idem : Τοπεῖον. Ἰσαῖος κατὰ Διοκλέους. Τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία. Cf. Bekk. An. p. 308, 18.

24.

Idem : Προστιμήματα. Ἔστι μὲν τινα ἐν τοῖς νόμοις ὠρισμένα κατὰ τῶν ἀδικούντων, ὥσπερ ἡ ἔκβαλα παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους, ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλα ἢ προστιμᾶται τὸ δικαστήριον, ὡς δείκνυσσι Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

IX. ΠΡΟΣ ΔΙΟΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΟΥ.

25.

Suidas : Πατρώων. Πατῖα λέγουσι οἱ βῆτορες, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ἢ περὶ χρημάτων ἢ τόπων. Ἰσαῖος· ἄφοραῖν γὰρ ὑμῖν, ὡς οὐκ ἐστὶ τῆς ἐπικλήρου τὸ χωρίον τούτου οὐδ' ἐγένετο ἄποκοτε, ἀλλ' ὡς ἦν πατῖον Ἀυσιμῆν τῷ πατρὶ Μενεκράτους· ὁ δὲ Ἀυσιμῆς ἔσχε τὰ πατῖα πάντα. » Πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθνη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἐορτάς. Ἄντιφῶν· « τοῦτο δὲ τοὺς νόμους εἰδὼς πατρίους καὶ πα-

vocatur. Hæc autem nomina ex Issæ oratione adversus Dioclem de contumelia peñita sunt.

Ὅρον, vas agricolarum, ut Issæus innuit oratione contra Dioclem. Sed dispice an τὸ ὄρον apud Æschylum in Ceryone et Menandrum in secunda Epicleto significet lignum quo uvam calcatam premunt.

Σταφυλοβολεῖον. Issæus in oratione contra Dioclem. Est locus in quem conjectas uvæ calcantur, ut Androtion vel Philippus in opere de re rustica.

Τριπτήρα. Issæus in oratione contra Dioclem. Nicander libro XVI de attica lingua testatur τριπτήρα esse dolium latum patensque, ut torcular : atque ea notione videtur Issæus accepisse. Habet enim et alias multas significations.

Τοπεῖον. Issæus contra Dioclem. Τοπεῖα vocant funes.

24

Προστιμήματα sunt mulctæ legibus præfinitæ adversus juris violatores, sicut ἡ ἔκβαλα, sive sexta pars æstimationis litis, apud Issæum in oratione contra Dioclem, itemque aliz quas iudices irrogant suo pte arbitrata, ut ostendit Demosthenes oratione adversus Timocratem (102 sqq.).

λαιοὺς ὄντας ὑμῖν. » Πατρικὸν δέ, ὅταν περὶ προσώπου ποιῶνται τὸν λόγον. « Καὶ τούτων ἀξιοθαῖς διὰ τὸ πατρικὸς αὐτῷ φίλος εἶναι » Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Cf. Photius Lex. : Πατῖων, πατῖων καὶ πατρικῶν. Πατῖα λέγουσιν οἱ παλαιοί, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ἢ περὶ χρημάτων ἢ τόπων· ὅπως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα. Πάτρια δὲ τὰ ἔθνη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἐορτάς, ὡς Ἄντιφῶν. Πατρικῶν δέ, ὅταν περὶ προσώπων ποιῶνται τὸν λόγον, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

26.

Harpocrates : Ἄμαζόνιον. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα. Περὶ τῆς Ἀμαζόνων ἀφιέρωσης Ἀθήνησιν Ἄμμωνιος διελεχται ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. Ἔστι δὲ ἱερὸν δ' Ἀμαζόνες ἰδρύσαντο.

27.

Idem : Ἐπιπλον. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα. Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκευὴ ἐπιπλα λέγουσι, τὴν οἶον ἐπιπόλαιον κτῆσιν καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Pollux X, 11 : Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίου κατὰ τὴν ἐνικὴν χρῆσιν ἐπιπλον εἶπεν.

X. ΠΡΟΣ ΔΙΟΦΑΝΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

« Quinque fragmenta hujus orationis posuimus, id quod verisimile videretur secuti. Nam quamquam Dionysius ex qua oratione alterum fragmentum desumisset non dixit, rectissime tamen jam Reiskius hoc ad orationem tutori scriptam pertinere judicavit. Quod iudicium Bekkerus et Schœmannus suo consensu firmarunt. Non minus probabilis mihi videtur A. Westermanni conjectura esse, ea quæ Harpocrates ex oratione contra Diophanem affert ad eandem causam referentis. Nam quod Diophanes unus nominatur, cum

IX. ADVERSUS DIOCLEM DE FUNDO.

25.

Πατῖων. Oratores vocem πατῖα ponunt quum de patrimonio vel locis verba faciunt. Issæus : « Declaro enim vobis agrum hunc nec esse nec fuisse unquam pupillæ heredis, sed ex paterna hereditate obvenisse Lysimeni patri Menecratis. Lysimenes vero omnium bonorum paternorum heres erat. » Πάτρια vero dicunt de moribus, institutis, mysteriis, diebus festis. Antiphon : *Partim sciens patrias et antiquas vobis leges esse.* » Πατρικὸν denique dicunt, quum de persona verba faciunt. Æschines in oratione contra Ctesiphontem.

26.

Ἄμαζόνιον. Issæus in oratione contra Dioclem. De Amazonum in Athenarum urbe consecratione Ammonius disseruit in opere de aris et sacrificiis. Amazonium vero sanum est quod Amazones dedicarunt.

27.

Ἐπιπλον, Issæus in oratione adversus Dioclem. Instrumenta domus ἐπιπλα vocant, quia quasi superficialia est possessio et transferri potest.

Dionysius tutorem a filiis fratris s. sororis pluribus in iudicium vocatum esse dicat, id bene ita potest explicari, ut pupilli quidem plures fuerint, sed Diophanes unus litem tutori intenderit : cf. Schœmanus ad Isæum p. 488. » SAUPPIUS.

28.

Dionysius Hal. t. V, p. 600 R. : 'Εν ἐτέρῳ δὲ ἀγῶνι πάλιν ὁ μὲν Ἰσαῖος ἐπιτρόπῳ τινὶ συντάξας ἀπολογίαν, ὑπὸ τῶν (ἰδίων) ἀδελφιδῶν κρινομένῳ, τοιαύτη κέχρηται ἀρχῆ· « Ἡβουλόμην μὲν, ὧ ἄνδρες « δικασταί, μηδένα οὕτως ἀπονοηθέντα πρὸς χρέματ' « ἔχειν αἰσχροῦς, ὥστε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν « καὶ δίκας τοιαύτας λαγχάνειν· εἰ δ', ἀλλ' οὖν τόν γε « ἀδελφιδούῳν ἐμόν ὄντα, κύριον τῆς πατρῴας οὐσίας, « οὐ μικρᾶς, ἀλλ' ἱκανῆς, ὥστε καὶ λειτουργεῖν, ὑφ' « ἡμῶν αὐτῷ παραδοθείσης, ταύτης ἐπιμελεῖσθαι, « τῶν δ' ἐμῶν μὴ ἐπιθυμῆναι, ἵνα βελτίων τ' ἐδόκει « πᾶσιν εἶναι, σώζων αὐτήν, καὶ πλείων ποιῶν χρη- « σιμώτερον ὑμῖν πολίτην παρῆγεν ἑαυτόν. Ἐπεὶ δὲ « τὴν μὲν ἀνήρῃκα καὶ πέπρακα καὶ αἰσχροῦς καὶ κακῶς « διολώλεκεν, ὡς οὐκ ἂν ἡβουλόμην, πιστεύων δ' « ἐταιρείαις καὶ λόγων παρασκευαῖς ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἐλή- « λυθεν, ἀνάγκη, ὡς ἔοικε, συμφορὰν μὲν εἶναι νομί- « ζειν, ὅτι τοιούτος ἐστιν, οἰκείος ὢν, ἀπολογεῖσθαι δὲ « περὶ ὧν ἐγκέληκε καὶ ἔξω τοῦ πράγματος διαβέβλη- « κεν ὡς ἂν οὖν δυνώμεθα προθυμώτατα πρὸς ὑμᾶς. » Cf p. 600. μηδένα Bekkerus (add. t. 5 p. 697) : erat ἄγνοηθέντα; πρὸς χρέματ' Bekkerus : erat προσχρήματ'; λαγχάνειν, εἰ δ' Saupprius : erat λαγχάνειν (Bekkerus λαγχάνειν· εἰ δὲ μή). cf. Isæi frag. VII. 1 init. — ἀλλ' οὖν τόν γε Saupprius : ἀλλ' οὐ τό γε Schæferi cod., ἀλλ' οὕτω γε οὖν bodl., ἀλλ' εὖ τό

γε οὖν ceteri (Bekkerus ἀλλ' οὖν τοῦτόν γε ὄντ'); ἐμόν ὄντα Saupprius : erat ἐμόν καὶ.

29.

Idem t. V, p. 606 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μελόντων λέγεσθαι μᾶλλον ἔσται καταφανής (sc. diversitas Lysiae et Isæi) καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν καὶ παθητικῶν λόγων· ἐν οἷς ὁ μὲν Λυσίας ἀπλούστερός τις ἐστί καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων καὶ κατὰ τὴν κοινότητα τῶν σχημάτων, οὕτωσι δὲ ποικιλώτερος· πολλὰ γὰρ ἂν τις ἰδὼν εὖροι παρ' αὐτῷ, ὡς ἐν τούτῳ· α Πόθεν χρῆ πιστεῦσθαι τὰ εἰρημένα « πρὸς θεῶν; οὐκ ἐκ τῶν μαρτύρων; οἴμαί γε. Πόθεν « δὲ τοὺς μάρτυρας; οὐκ ἐκ τῶν βασάνων; εἰκός γε. « Πόθεν δὲ γε ἀπιστεῖσθαι τοὺς λόγους τοὺς τούτων; οὐκ « ἐκ τοῦ φεύγειν τοὺς ἐλέγχους; ἀνάγκη μεγάλη. Φαί- « νομαί τοίνυν ἐγὼ μὲν διώκων ταῦτα καὶ τὰ πράγματα « εἰς βασάνους ἄγων, οὗτος δὲ ἐπὶ διαβολὰς καὶ λόγους « καθιστάς· ἔπερ ἂν τις πλεονεκεῖν βουλόμενος ποι- « σειεν. Ἐχρῆν δὲ αὐτόν, εἴπερ τὴν δίκαιον ἐφρόνει καὶ « μὴ παρακρούσασθαι τὰς ὑμετέρας γνώμας ἐξήτει, « μὴ μὰ Δία ταῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν λογισμὸν μετὰ « μαρτύρων ἐλθεῖν καὶ ἐξετάζειν ἕκαστα τῶν ἐν τῷ « λόγῳ, τοῦτον τὸν τρόπον παρ' ἐμοῦ πυθανόμενον· « Εἰσφορὰς λογίζη πόσας; τόσας. Κατὰ πόσον ἀργύ- « ριον εἰσηνεγμένας; κατὰ τόσον καὶ τόσον. Κατὰ « ποῖα ψηφίσματα; ταυτί. Ταύτας εἰλήφασαι τίνες; « οἱ καὶ ταῦτα μαρτυρήσοντες. [Ἐχρῆν] σκέψασθαι τὰ « ψηφίσματα, τὸ πλῆθος τῶν εἰσφορῶν, τὰ εἰσηνεγ- « μένα, τοὺς λαβόντας, καὶ εἰ μὲν εὖ τε [καὶ καλῶς « εἶχε,] τῷ λόγῳ πιστεύειν, εἰ δὲ μή, νῦν παρασχέ- « σθαι μάρτυρας, εἰ τὴν ψεῦδος ἦν ὧν ἐλογισάμην αὐ- « τοῖς. »

Prima verba : Πόθεν χρῆ... ἀνάγκη μεγάλη etiam

X. ADVERSUS DIOPHANEM TUTELÆ DEFENSIO.

28.

In alio iudicio Isæus, composita defensione tutori a pupillis, fratris vel sororis filiis, accusato, tali utitur exordio : « Vellem utique, iudices, aut omnino neminem tam insana mente turpi lucro inliare ut alienis facultatibus insidiaretur talesque actiones institueret, aut certe non fratris mei filium, bonis paternis, quæ nos tutores ei tradidimus, politum laud exiguis sed satis amplis ut etiam munia publica præstare possit, horum bonorum gerere curam, non autem mea appetere, ut conservando sua melior esse videretur et augendo ea utiliorem se vobis civem præberet. Jam vero quum res suas sustulit et vendidit et turpiter maleque perdidit (quod certe factum esse nollem), atque filens sodalitiis et artificiose adornatis orationibus in meas res invasit : necessitate cogi videmur ut quod talis nobis sit propinquus sorti tribuamus adversæ, apud vos autem ut accusationi illius ceterisque quæ præter rem calumniose objecit, quam promptissime respoudeamus.

29.

Verum enim vero diversitas Lysiae et Isæi magis etiam conspicua erit ex his, quæ sequuntur, maximeque ex apo-

dicticis et patheticis orationibus, ubi Lysias simplicior est et compositione vocum et facilitate schematum, Isæus vero ornatior et magis varius. Passim id videre est, ut in his : « Unde, per deos, fas est fidem dictis adstrui? Nonne ex testimoniis? Arbitror equidem. Unde autem testium testimonio fides constat? Nonne a quaestione per tormenta? Par id utique est. Quid vero vos movebit ut horum orationibus diffidatis? Nonne hoc, quod adminiculis cogitationis uti recusarunt. Necessarium sane. Patet itaque, me ista consecrari remque ad inquisitionem perducere, hunc vero in verbis et calumniis versari; quod quidem faciat, qui fraudare voluerit. Oportebat vero eum, si quid æqui justique cogitaret, neque imponere nobis conaretur, non ista, per Jovem, facere, sed ad ratiocinationem cum testibus venire, et examinare de quibus agitur singula, ad hunc modum ex me quaerentem : Quotnam tributa in rationibus tuis computas? Tot. Quantum pecunie horum nomine solvis? Tantum et tantum. Quibusnam iubenibus decretis? Hisce. Tributa illa quinam acceperunt? Hi qui rei etiam testes prodibunt. Oportebat examinare decreta, numerum tributorum, expensam eorum nomine pecuniam, quinam eam acceperint; et si recte ac bene hæc haberent, fidere dictis, sin minus, tunc testes producere, si quid mendacii inesset rationibus quas pupillis meis reddidi.

in or. de Cironis heridate § 28 leguntur, ad quem locum v. Schoemann.

30.

Harpocratio : Παρηγγύησεν και παρεγγυηθέντος· Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογία φησί· « τὸ μὲν παρὸν (παρῶν? Saur.) τὸ δὲ « παρ' ἐτέρων μεταλαβεῖν παρηγγύησεν, » ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἑκατέρω, τῷ μὲν λαβεῖν τῷ δὲ δοῦναι. Καὶ πάλιν φησί· « τὰ μὲν ἐμοῦ διαλύσαν· « τος, β' τάλαντα καὶ λ' μνάς, τὰ δὲ τοῦ γεωργοῦ παρεγγυηθέντος, » ἀντὶ τοῦ παραλαβόντος.

31.

Idem : Ἰερὰ ὁδός· Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἀπολογία. Ἰερὰ ὁδός ἐστιν ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ ἁστος ἐπ' Ἐλευσίνα. Βιβλίον οὖν ἔλον Πολέμωνι γέγραπται περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. Μνημονεύει δ' αὐτῆς Κρατίδος ἐν Δραπέτισιν.

XI. ΠΡΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΝ ΕΞΟΥΤΗΣ.

32.

Suidas : Ὁμοῦ, ἐγγός... Καὶ Δημοσθένης τῷ ἑμοῦ ἀντὶ τοῦ ἐγγός κέχρηται ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογαίτονος· « εἰσὶν ἑμοῦ δισμύριοι χιλιάδες Ἀθηναίων (δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι Dem. et Phot.). » Ἐνθα γὰρ βούλεται δηλοῦν, ὅτι ἐγγός τῶν δισμυρίων εἰσὶν, ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύριοι φανερόν. Ἰσαῖος δὲ τὸ ἑμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον· « ἐς τοσοῦτον ποτηρίας ἑμοῦ καὶ τολμῆς ἐλήλυθε, » καὶ ἐν τῷ πρὸς Καλλιμάχου· « οὐ μὴν ἀλλὰ τοῦτου πάντα ἑμοῦ ταῦτα ἐπιτάξαντος. » Ἀυσίας δὲ ἐπὶ τόπου τοῦτο ἔταξεν ἐν τῇ πρὸς Μετανείραν ἐπιστολῇ· « γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ἑμοῦ καταχειμμένων. Cf. Photius Lex. p. 334, 16; Schol. Platon. p. 380 Bekk.

33.

Idem : Ἐπιτήθη ἢ τῆς τήθης μήτηρ, ὥστε εἰ-

30.

Παρηγγύησεν et παρεγγυηθέντος, Isæus in tutelæ defensione adversus Diophanem dicit : « Pars præsto aderat (παρῆν), partem vero ab aliis accipere præscriptionem dedit, » id est tradidit præcipiens alteri ut acciperet, alteri ut daret eam. Et iterum dicit : « Partem me solvente, duo talenta et triginta minas, partem colono accipiente. »

31.

Sacra via, cujus Isæus in defensione contra Diophanem meminit, ea est qua mystæ Athenis Eleusinem proficiscuntur. Polemo integrum volumen de via Sacra scripsit. Mentio ejus fit apud Cratinum in Fugitivis.

XI. ADVERSUS DOROTHEUM DE VI.

32.

Demosthenes quoque ἑμοῦ voce ita usus est ut significet *propomodum*, in oratione contra Aristogitonem (§ 51) : « Sunt autem Athenienses universi *propomodum* vicies mille. » Illic enim orator significare vult, Athenienses numero hæc multum a vicies mille abesse. Non enim ipsos vicies mille fuisse manifestum est. Isæus vero in oratione adversus Dorotheum ἑμοῦ de tempore dixit : « Eo impro-

βαι τὴν μὲν τήθην μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα, τὴν δὲ ἐπιτήθην τῆς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητρὸς μητέρα. Οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον. Cf. Etym. M. p. 366, 11.

« De ratione actionum, quæ essent primum ἐνοικίου et καρποῦ, deinde οὐσίας, denique ἐξούλης, accuratissime in Isæi oratione contra Dorotheum expositum fuisse Harpocratio testatur p. 141, 26. Cf. Isæi frg. or. XLIII. Quod Harpocratio p. 75, 20 tradit Isæum luculenter exposuisse de actione ἐξούλης (cf. Lysiaë frg. 212) antead hanc orationem pertinet aut ad orationem Calydoni contra Hagnotheum scriptam. « SAURPIUS.

XII. ΚΑΤ' ΕΛΠΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΦΑΝΟΥΣ.

« Conjecto, inquilinum Ἰσοτελῆ urbis Athenarum ab Elpagora et Demophane injuriam accepisse, quam hac oratione propulsare vellet. Maxime videtur de agro aliquo publicato et ab inquilino illo emto actum esse. » SAURPIUS.

34.

Harpocratio : Σύνδικοι· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους φησὶν· « οἱ μετὰ τὰ ἐκ Πειραιῶς, ὡς ἐγὼ ἀκούω, σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ « δημευόμενα ἀπεφέρετο. » Eadem Etym. M. p. 734, 57. Cf. Lysiaë frg. 67.

35.

Idem : Ἀλουργοπωλικὴ ἢ πορφυροπωλικὴ ὑφῆμιων λεγομένη· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. Cf. Bekk. An. p. 379, 25.

36.

Idem : Ἀραφήνιος· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. Δημός ἐστι φυλῆς τῆς Αἰγιίδος.

bitatis simul et audaciæ progressus est. » Et in oratione adversus Callieratem : « Verumtamen quum iste hæc omnia simul imperasset. » Lysias vero in Epistola ad Metaniram ἑμοῦ posuit de eodem loco : « Mulieribus autem multis et viris simul discumbentibus. »

33.

Ἐπιτήθη, aviæ mater; τήθη enim matris est vel patris mater; ἐπιτήθη autem mater ejus quæ est mater patris vel matris. Sic Isæus in oratione contra Dorotheum.

XII. CONTRA ELPAGORAM ET DEMOPHANEM.

34.

Σύνδικοι Isæus oratione contra Elpagoram et Demophanem : « Syndici, audio, post reditum e Pyræo fuere ad quos causæ de bonis civium publicatis referabantur. »

35.

Ἀλουργοπωλική, ars quam exercent purpurarii, a nobis πορφυροπωλική dicta. Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem.

36.

Ἀραφήνιος, *Araphenius*. Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem. Pagus est (Araphen) *Ægeidis* tribus.

37.

Idem : Διαμεμετρημένη ημέρα. Μέτρον τι ἐστὶν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα βέον· ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδῶνι μηνί· πρὸς δὲ τοῦτο ἤγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνας. Δισνέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσι. Ταῦτα δὲ σαφέστατα αὐτοὶ οἱ βήτορες δεδηλώκασιν, ὥσπερ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ διδάσκει περὶ τούτων. Σκεπτέον δὲ τὸ παρ' Ἰσαίου ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, πῶς μεμετρημένης τῆς ἡμέρας ὁτὲ μὲν φησι χωρὶς ὕδατος γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὁτὲ δὲ πρὸς ὕδωρ.

38.

Idem : Ἐπιδέκατον τὸ δέκατον Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. Καὶ ἐπίπεμπτον εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς καὶ Εὐπολις Ἀυτολύκῳ.

39.

Idem : Ἐπιστάτης· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. Δύο εἰσὶν οἱ καθιστάμενοι ἐπιστάται, ὁ μὲν ἐκ πρυτάνεων κληρούμενος, ὁ δὲ ἐκ τῶν προέδρων, ὧν ἑκάτερος τίνα διοίκησιν διοικεῖ δεδήλωκεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Ἐλέγεται δ' ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ ὁ ἐφεστηκὸς πράγματι ὄντων, ὡς Ὑπερίδης τε ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος φανερὸν ποιοῦσιν.

40.

Idem : Ἐπωνία τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὥνῃ διδόμενον, εἴη δ' ἂν ἰσῶς ἢ πέμπτη (ἐκατοστῆ Bekk. An.).

37.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα, est mensura quædam aquæ ad definitum diel spatium fluens : quæ mense Poseidone mensurabatur, quod tunc judicia maximi momenti haberentur. Ea autem aqua in tres dividebatur partes, quarum una actori, altera reo, tertia iudicibus assignabatur. Hæc planissime ipsi oratores docent, ut Æschines in oratione contra Ctesiphontem; Aristoteles vero in Atheniensium republica de iisdem exponit. Videndum autem quid sibi velit Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem, qui, partibus diel ad clepsydram mensuratis, modo sine aqua, modo ad aquam causas disceptari tradat.

38.

Ἐπιδέκατον, decima pars, Isæus in oratione contra Elpagoram. Etiam ἐπίπεμπτον, quintam partem, dicere solent, ut Eupolis in Autolyco.

39.

Ἐπιστάτης. Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem. Duo Athenis habentur epistatæ, quorum alter ex prytanibus, alter ex proedris sorte legitur; quorum alteruter quonam administraverit, Aristoteles in Atheniensium republica exposuit. Vulgo autem ἐπιστάτης dicebatur etiam quisquis negotio alicui publico præfectus erat, ut Hyperides in oratione contra Demosthenem et Æschines in or. contra Ctesiphontem (§ 14. 222) palam faciunt.

40.

Ἐπωνία vectigal est quod pro rebus emptis penditur; id

Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ἐν τῇ πρὸς Τληπόλεμον ἀντιμωσίᾳ. Cf. Bekk. Anecd. p. 255, 1. « Agris venditis centesimam numerandam fuisse titulus docet a L. Rossio De demis Athen. p. 47 editus. » SAURFRIUS.

41.

Idem : Ἰκαριεύς· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. Δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγίδος, ὧς φησι Διόδωρος.

42.

Idem : Ἰσοταλῆς καὶ Ἰσοτάλεια· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις. Τιμὴ τις διδομένη τοῖς ἀξίοις φανέσιν τῶν μετοίκων, καθ' ἣν καὶ τοῦ μετοικίου ἀφαισι αὐτοῖς ἐγγίνετο, ὡς Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ἕβρωος, εἰ γνήσιος. Ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι ἀφαισι εἶχον οἱ ἰσοταλαί, Θεόφραστος εἶρηκεν ἐν ἰα' τῶν Νόμων· ὁδτος δὲ φησιν ὡς ἐνιαχοῦ καὶ πόλεσιν θλαῖς ἐψηφίζοντο τὴν ἰσοτάλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίους τε καὶ Θεβαίους. Ἔστι δὲ μαθεῖν ἐκ τοῦ προγεγραμμένου Ἰσαίου λόγου καὶ ὅσα ἐτέλει ὁ ἰσοταλῆς. Scilicet ὁ ἰσοταλῆς ὠρισμένον τι τίλος ἐδίδου ut Suidas ait v. ἰσοταλῆς.

43.

Idem : Κηρυκία ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς κήρυκιν ἐπὶ ταῖς γινομένας πράξεις· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. Cf. Bekk. An. p. 255, 3 et Suidas, s. v.

44.

Idem : Κηφισιεύς· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους· δῆμος ἐστὶ τῆς Ἐρεχθίδος οὐλῆς, ὡς αὐτὸς φησιν.

videtur fuisse quinta (potius centesima) pars. Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem et in ἀντιμωσίᾳ contra Tlepoleum.

41.

Ἰκαριεύς. Isæus in oratione contra Elpagoram; (civis est Icarisæ) qui pagus est Ægeidis tribus, teste Diodoro.

42.

Ἰσοταλῆς et ἰσοτάλεια· Isæus in oratione contra Elpagoram sæpius. Ἰσοτάλεια erat honor quidam quo iniquis qui digni esse viderentur, tributum quod pendere tenebatur remitteretur, ut docet Lysias in oratione adversus Sostratum de contumelia, si genuina est oratio. Eosdem autem ceteris quoque oneribus, quæ iniquis præstabant, immunes fuisse Theophrastus dixit libro de legibus undecimo. Idem integris quoque civitatibus interdum immunitatem Athenienses decrevisse ait, ut Olynthis et Thebanis. E citata autem Isæi oratione discere etiam licet quantum ὁ ἰσοταλῆς tributū nomine pendere deberit.

43.

Κηρυκία, merces quæ dabatur præconibus pro opera in venditionibus præstita. Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem.

44.

Κηφισιεύς, Cephisiensis. Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem. Cephisia pagus est Erechtheidis tribus, ut idem dicit Isæus.

45.

Idem v. μεταίκιον... Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει, ὅτι ὁ μὲν ἀνήρ ἰβ' δραχμὰς ἐτάλει μεταίκιον, ἡ δὲ γυνὴ ς', καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος ἡ μήτηρ οὐκ ἐτάλει, μὴ τελοῦντος δ' ἐκείνου αὐτῇ τελεῖ. Cf. Hyperidis frg. or. c. Aristagoram.

46.

Idem : Οἴθηεν· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. Δῆμος τῆς Πανδιονίδος ἡ Οἴη, ὡς Διόδωρος· Οἴθηεν δὲ ἀπὸ τόπου ἐπίρρημα. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ γ' τὴν Οἴην Κεφάλου μὲν θυγατέρα Χάροπος δὲ γυναῖκα ἱστορεῖ.

47.

Idem : Πωλητήριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος, ἐνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις. Cf. Hyperidis frg. or. contra Aristagoram.

48.

Idem : Σύμβολα τὰς συνθήκας, ἃς ἂν αἱ πόλεις ἀλλήλαις θέμηναι τάττωσι ταῖς πόλινταῖς ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια. Πολλάκις ἐν τῷ ζ' Φιλιππικῶν Δημοσθένης, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου.

XIII. ΠΡΟΣ ΕΡΜΩΝΑ ΠΕΡΙ ΕΓΓΥΗΣ.

49.

Suidas : Ἄνακτιον· τὸ δεσμωτήριον, εἰς ὃ κατατίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀρισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἐρμώνα περὶ ἐγγύης· « Ἐρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀναγκάσιον ἐνέβαλε· « φάσκων ἀπελευθέρων εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε, « πρὶν λ' δραχμὰς ἐπράξατο. »

Harporatio : Ἄναγκάσιον ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἐρμώνα καὶ Ξενοφῶν Ἑλληνικοῖς.

45.

Isæus in oratione contra Elpagoram et Demophanem inquit viros drachmas duodecim, mulieres vero sex drachmas pro incolatu pendisse; deinde, filio pendente, matrem immunem fuisse; non pendente vero, ipsam reperuisse.

46.

Oîthên, ex *Ceapago*, Isæus in oratione contra Elpagoram. *Ceapago* erat Pandionidis tribus, teste Diodoro; Oîthên ab eo loco adverbium est. Philochorus libro tertio *Ceapam* Cephalii filiam et Charopis uxorem fuisse prodit.

47.

Πωλητήριον locus dicitur ubi οἱ πωληταί conveniunt. Isæus in oratione contra Elpagoram sæpius.

48.

Σύμβολα vocant pacta et conventa quæ civitates inter se inveniunt, ut cives sui debita jura invicem tribuant accipientque. Sæpius vocabulo utuntur Demosthenes in Philippica septima, et Isæus in oratione contra Elpagoram.

XIII. ADVERSUS HERMONEM DE SPONSIONE.

49.

Ἄνακτιον (debebat ἀναγκάσιον), carcer in quem conjicie-

Callisthènes δὲ ἀνώγειον εἶπεν, ὃ δαὶ μᾶλλον λέγεσθαι. Cf. Suidas et Schœmannus ad Isæum p. 493

50.

Harporatio : Ἄνδραποδοκάπηλος ὁ νῦν λεγόμενος σωματέμπορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὃ ἐστὶ πιπράσκειν· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἐρμώνα.

51

Idem : Ἄφοσιῶ ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω Ἀισχίνης κατὰ Κτησιφώντος. Τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὄσιας ἐνεκεν, ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἐρμώνα. Cf. Bekk. An. p. 472, 1. et Suidas.

52

Idem : Βόθυνος τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἐρμώνα περὶ ἐγγύης μνημονεύει τοῦ τόπου. « Cf. Isæi frg. 18, or. VIII. Neque enim improbabilis est conjectura M. Meieri (de lit. att. p. 320), qui cum Hermonis nomen in illis verbis legatur putat nomen orationis, quæ est πρὸς Ἐρμώνα περὶ ἐγγύης, post v. Διοκλέους excidisse, ita ut verba illa ad hanc orationem potius pertineant, quam ad eam, quæ est κατὰ Διοκλέους. » SAURPIUS.

53.

Idem : Διεισπευσάμην ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἰποησάμην ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἐρμώνα περὶ ἐγγύης.

« Narrationem artificiosam fuisse, insertis post singula ejus capita probationibus, Dionysius tradit tom. V, p. 612, 6. Cf. frg. 54. » SAURPIUS.

hant servos majores et libertos ingratos. Isæus in oratione adversus Hermonem de sponsione : « Hermocratem autem in carcerem conjecit, dicens eum esse libertum suum, nec prius dimisit quam triginta drachmas ab eo exegisset. » Ἄναγκάσιον carcer, Isæus in oratione adversus Hermonem et Xenophon in Hellenicis (V. 4, 8 et 14). Callisthones vero ἀνώγειον dicit, et sic dicere præstat.

50.

Ἄνδραποδοκάπηλος, qui nunc dicitur σωματέμπορος, mancipiorum caupo, quoniam καπηλεύει, vendit, τὰ ἀνδράποδα. Isæus in oratione adversus Hermonem.

51.

Ἄφοσιῶ pro *purgo, lustro*, apud Æschinam in oratione contra Ctesiphontem (§ 120). Non perfecte autem aliquid agere, sed quasi delibantis more et dicis causa ἀφοσιώσασθαι dixit Isæus in oratione adversus Hermonem.

52.

Βόθυνος locus quidam proprie sic nuncupatus in via Sacra. Isæus in oratione adversus Hermonem de sponsione loci ejus meminit.

53.

Διεισπευσάμην, *sedulo feci vel peregi*. Isæus in oratione contra Hermonem de sponsione.

XIV. ΠΡΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΗΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΑΥΣΕΩΣ.

« Videtur ager debiti alicujus hypotheca fuisse. Cum debitum illud solum agrumque liberum esse diceret Euclides, actor contra hac oratione defendit, agrum non liberum esse. Cf. frg. 121. »
 ΣΑΥΡΡΪΟΥ.

54.

Dionysius Hal. t. V, p. 611 R. : Αὐτίκα τὰς διηγήσεις τοτὲ μὲν ἀπροκατασκευάστους καὶ συντόμους καὶ οὐδὲν προλαμβανούσας τῶν ἀποδεικτικῶν ἐν τῇ προσηκούσῃ τίθησι χώρα, καθάπερ ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα ποιεῖ λόγῳ καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀγνόθεον καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς δημότας ἀμφισβητήσει περὶ τοῦ χωρίου καὶ ἐν ἄλλοις συχνοῖς· τοτὲ δὲ μερίσας αὐτὰς εἰς τὰ κεφάλαια καὶ παρ' ἑκαστον αὐτῶν τὰς πίστεις παρατιθεῖς ἐκμηχύνει τε μᾶλλον καὶ ἐκβαίνει τὸ τῆς διηγήσεως σχῆμα τῷ συμφέροντι χρώμενος. Ταύτης ἐστὶ τῆς ἰδέας ἥ τε πρὸς Ἑρμῶνα ὑπὲρ τῆς ἐγγύτης ἀπολογία καὶ ἡ πρὸς Εὐκλείδην ἀμφισβητήσις ὑπὲρ τῆς τοῦ χωρίου λύσεως καὶ ἡ ὑπὲρ Εὐφιλῆτου πρὸς τὸν Ἑρχιέων δῆμον ἔφεσις. Ἐν γὰρ δὴ τοῖς λόγοις τούτοις μακροτέρας τὰς διηγήσεις οὐσας οὐχ ἅμα τίθησιν δλας, ἀλλὰ κατὰ μέρη διαλαμβάνων ἐφ' ἑκάστω κεφαλῶν τούς τε μάρτυρας ἐπάγεται καὶ τὰς ἄλλας παρέχεται πίστεις... Τοιγάρτοι μετὰ τὰς διηγήσεις τὰς οὕτω ὠκονομημένας οὐκέτι τὰς προσηγουμένας ἀποδείξεις πολλοῖς βεβαιοῦται λόγοις οὐδ' ἐστὶν ὁμοιοῖς τοῖς νέοις τεχνολογοῖς, ἀλλὰ τὰς τῶν ἀντιδίκων πίστεις ἀναίρειν οἰεταὶ δεῖν.

55.

Harpocratio : Τρικέφαλος· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην· « μικρὸν δ' ἄνω τοῦ Τρικεφάλου παρὰ τὴν

Ἐστὶαν ὁδόν. » Τὸ πλήρες ἐστὶ τοῦ τρικεφάλου Ἑρμοῦ. Τοῦτον δὲ φησὶ Φιλόχορος ἐν γ' Προκλείδην ἀναθεῖναι Ἀγρολῆσιν. In his τὴν ἐς Ἐστιαίαν νεὶ Ἐστιαίανδε legendum esse monet Ross. *Die Demen von Attika* p. 5. — Προκλείδην] sic Suidas, Photius, Apostol. Prov. 19, 51; Εὐκλείδην codd. Harpocrat. — Ἀγρολῆσιν] Saurprios; erat Ἀγκύλησιν.

56.

Priscianus XVII, c. 18 p. 70, Krehl. : *Et quod mirum est hoc ipsum ἴδιον etiam primæ et secundæ adjungitur personæ apud illos, ut Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην· « οὐκ ἂν τὰ ἴδια τὰ ἑμαυτοῦ. »*

57.

Harpocratio : Ἀγνίας· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου. Τοῦτον καὶ τοὺς συμπεροβευτάς αὐτοῦ φησὶν Ἀνδροτίων ἐν ε' τῆς Ἀτθίδος καὶ Φιλόχορος ὡς ἐλάσσαν τε καὶ ἀπέθανον ὑπὸ Λακεδαιμονίων.

58.

Idem : Βουλεύσεως ἐγγλήματος ὄνομα ἐπὶ οὐκὸν ταπτόμενον πραγμάτων· τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ὅταν εἰς ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθήκῃ δ' ἐπιβουλεύθῃς ἐάν τε μὴ, τὸ δ' ἕτερον ὅταν ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφειλῶν τῷ δημοσίῳ αὐτὸς δικάζηται τινὶ ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραφοῖ. Τοῦ μὲν οὖν προτέρου μάρτυς Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, ἐπὶ Παλλῶν λέγων εἶναι τὰς δίκας, Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Πιστίου ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ τῷ Ἰσαίῳ συμφωνεῖ. Περὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐγγλήματος Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος α'. Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους α' ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς χρήματα ἰδίως κέχρηται τῷ ὀνόματι.

XIV. ADVERSUS EUCLIDEM DE FUNDI REDEMPTIONE.

54.

Statim itaque narrationes, nunc quidem breviter ac sine præparatione et occupatione apodictica, propria ponit sede, sicut in orationibus adversus Medontem et adversus Hagnothem et in controversia de prædio adversus populares, atque in aliis multis, nunc vero divisim capitibus, et suis unicuique probationibus appositis, magis in longum extendit et educit narrationem, quando id causæ conducere videtur. Hujus est generis apologia de sponsione adversus Hermonem, et controversia cum Euclide super redemptione agri; tum etiam provocatio pro Euphiletō ad Erchiensium pagum. In his enim orationibus, quum longiores sint narrationes, non simul totas ponit, sed divisim et singillatim et ad unumquodque caput tum testes tum alias adhibet probationes... Ideo post narrationes ita dispositas non amplius præcedentes demonstrationes multis verbis confirmat, neque facit ex more recentium oratorum, sed adversariorum argumenta evertenda putat.

55.

Τρικεφάλος, Triceps, Isæus in oratione adversus Euclidem : « Paulum supra Tricipitem juxta viam quæ He-

stiam (ἐς Ἐστιαίαν) ducit. » Plena oratio foret : *supra Mercurium tricipitem*. Hunc vero Philochorus libro tertio ait Proclidem possidisse in Agryle pago.

57.

Ἀγνίας, Isæus in oratione adversus Euclidem de fundo. Hagniam ejusque in legatione collegas a Lacedæmonis captos esse et interfectos produunt Androtio in Attidibus libro quinto et Philochorus.

58.

Βουλεύσεως nomen actionis quæ duobus in criminibus locum habebat; unum est, quum quis vitæ alicujus insidiatus esset, sive moreretur is qui insidiis appetitus erat, sive non; alterum est, quum qui in tabulis publicis ærari debitor esset inscriptus, actionem contra aliquem institueret, contendens nomen suum in tabulis injuste ab eo inscriptum fuisse. Prioris criminis testis est Isæus in oratione adversus Euclidem, dicens de eo judicatum fuisse in Palladio, dum in Arcopago id factum esse contendit Dinarchus oratione contra Pistiam. Sed Aristoteles in Atheniensium republica cum Isæo facit. De posteriore crimine Demosthenes agit in oratione contra Aristogitonem. Ceterum Hyperides in prima contra Athenogenem oratione *βουλεύσεως* nomen de insidiis pecuniæ alicujus structis usurpavit peculiariter.

59.

Pollux VIII, 48 : Ἦν δὲ (sc. ἡ ἐπωβελία) ἔκτον τοῦ τιμηματος, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου.

60.

Harpocratio : Πητορικὴ γραφὴ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην. Quæ sequuntur apud Harp. vide in Antiphontis fr. 47. Cf. Lex. rhet. cod. Cantabrig. ad calcem Photii p. 677 : Πητορικὴ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου. Τὰς γραφάς (γνώμας cod.; em. S.), ἃς εἰσήγον εἰς τὸ δικαστήριον μετὰ ψηφισματος. Καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους προδούσιος : « ῥητορικῆς ἐκ δῆμου. » Ἔστι γὰρ καὶ ἐκ βουλῆς (καὶ ἐκβολῆ cod.; em. Dobray.), ὅσον εἰ τὰ αὐτὰ (τοιαῦτα cod.; em. Meier.) ἔδοξε τῷ δῆμῳ καὶ τῇ βουλῇ.

« Singularis est hæc lexicæ cantabrigiensis explicatio, sed non improbabilis, ut non videam quo jure Meierus omnia mutando eam evertere studuerit. Videtur grammaticus de προβολαῖς cogitavisse : cf. Meier. de lit. att. p. 271 sqq. » SAURPUS.

XV. ΠΡΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΗΝ ΤΟΝ ΣΩΚΡΑΤΙΚΟΝ,

εἰ γνήσιος.

« Quanquam Westermannus et Weissenbornius hæc orationem non diversam esse judicaverunt a quarta decima, tamen tutius mihi videbatur esse aliter judicare. Nam cum quinque locis Harpocratio de oratione contra Euclidem habita commemoraverit, quater neque de origine dubitavit neque Socratis discipulum intelligendum esse dixit : hoc uno et originem dubiam esse et de quo homine cogitandum esset addidit. Orationes diversas fuisse videtur etiam M. Meierus ad fragm. lexic. cantabr. p. 34 judicare. » SAURPUS.

61.

Harpocratio : Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο, εἶρηκεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικόν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

XVI. ΥΠΕΡ ΕΥΜΑΘΟΥΣ, ΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ.

« Eumathes libertinus fuit, qui postquam a domino Epigene manu missus erat, argentariam fa-

cere cœperat. Hunc post Epigenis mortem heres ejus Dionysius tanquam servum suum vindicat et abducere conatur. Assertor Eumathis fit Xenocles et per ἀφαίρεσιν sive ἐξάρεσιν hominem vindicanti eripit; cujus rei qualis fuerit ordo legitimus diligenter expositum est a Meiero De ord. jud. p. 396. Propter hæc ἀφαίρεσιν actionem Xenocli intendit Dionysius, cujus formulam, licet non integram, habemus in fragmento 63. Defendit se et Eumathis libertatem tuetur hæc oratione Xenocles. Ceterum quod in formula illa apud Harpocratonem legitur (nam Suidas et Lex. Seguer. postrema verba emittunt) : ἀγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος : statuendum est præter Dionysium etiam alios, unum certe fuisse Epigenis heredem, ad quem, si quidem Eumathes non manu missus esset, dominium ejus non minus pertineret : sed ex his solum fuisse Dionysium qui de libertate controversiam moveret suamque sibi partem dominii vindicaret. — Actam esse causam post Cephisodorum archontem apparet ex verbis : τριηραρχοῦντος γὰρ μου ἐπὶ Κηφισοδώρου ἀρχοντος κτλ. Sed hoc ipsum archontis nomen incertum est, siquidem apud Dionys. Hal. paullo infra p. 597, ubi hic locus repetitur, ἐπὶ Κηφισοδότου scriptum exstat. Cephisodotum archontem Ol. 105, 3, a. C. 368 habent Fasti e Diodoro XVI, 6 et Dionys. Jud. de Dinarcho p. 648; Cephisodorum Ol. 103, 3, C. 266 e Diodoro XV, 76 et Demosthen. c. Onetor. I, p. 868. Atqui hoc anno maritimum bellum Athenienses nullum gesserunt; contra Ol. 105, 3 exortum est bellum sociale ejusque statim initio pugna navalis commissa ad Chium insulam (Diodor. XVI, 17). Huc igitur pertinere Xenocli narrationem credo cum Clintono Fast. Hell. p. 135. Neque tamen in fragmento nostro Κηφισοδότου reponere ausim : nam quod in isto altero Dionysii loco ita scriptum est nomen archontis, fieri potest ut a librariis peccatum sit, facillimo errore, quum paucis ante versibus Cephisodotum aliquem memoratum viderent in Lysiae fragmento quod ibi Dionysius apposuit : Diodoro autem et alteri Dionysii loco in Jud. de Dinarch. opponi potest Marporis Parii auctoritas, in n° 75, ejus anni, quo Phocenses Delphicum templum spoliare aggressi sint, h. e. Ol. 105, 3, archon vocatur Cephiso-

59.

Ἡ ἐπωβελία erat sexta pars litis æstimatæ, teste Isæo in oratione adversus Euclidem de fundo.

60.

Πητορικὴ γραφὴ, quæ contra oratores instituitur causa Isæus in oratione contra Euclidem.

ADVERSUS EUCLIDEM SOCRATICUM,

modo genuina sit oratio.

61:

Pecunia, quam per præconem ei pollicebantur qui aliquem vivum mortuumve traderet, in aris deponebatur, ut Isæus dicit in oratione adversus Euclidem Socraticum, modo genuina sit oratio.

dorus : quæ si certa est lectio, marmoris potius quam codicibus fidem habendam et utriusque anni cognomines archontes fuisse statuo. — Itaque post Ol. 105, 3 hanc pro Eumathe orationem habitam esse constat; quam longo post tempore, id quidem nullo indicio cognosci potest. » SCHOMANNUS. Ceterum quod Cephisodori nomen in fr. nostro attinet, id Marmoris Parii auctoritate defendi nolim; nam in Marmoris epoch. 75 complura occurrunt, quæ falsa tradere ejus auctorem comprobent (V. not. ad Marm. in Fr. Hist. t. I, p. 589.). Huc accedit quod *Cephisodoti* nomen non modo apud Dionysium Halicarnassensem p. 597, 11 legitur, sed etiam in titulo Atheniensi apud Boeckh. in *Urkunden über das Seewesen des Att. Staates*, p. 317.

62.

Dionysius Hal. t. V, p. 596, R. : 'Ἔστι δὴ τις Ἰσαίου λόγος ὑπὲρ Εὐμάθους, μετοίκου τινὸς τῶν τραπέζιτευνόντων Ἀθήνησιν, ὃν εἰς δουλείαν ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ κληρονομήσαντος τὸν ἀπλευθερωκότα τῶν ἀστῶν ἀφαιρεῖται τις καὶ τὴν ἀπολογίαν ποιῶνται περὶ αὐτοῦ. Τὸ προοίμιον δὲ ἐστὶ τοῦ λόγου τοιόνδε · « Ἄνδρες δικασταί, ἐγὼ καὶ πρότερον Εὐμάθει τούτῳ ἐγεγόνην χρήσιμος καὶ δικαίως καὶ νῦν, εἴ τι ἔστιν ἐν ἐμοί, πειράσομαι συσώζειν αὐτὸν μεθ' ὑμῶν. Μικρὰ δὲ μοι ἀκούσατε, ἵνα μηδεὶς ὑπολάβῃ ὑμῶν, ὡς ἐγὼ προπετεῖα ἢ ἄλλη τινὶ ἀδικίᾳ πρὸς τὰ Εὐμάθους πράγματα προσῆλθον. Τριτηραρχοῦντος γάρ μου ἐπὶ Κηφισοδότη (sic p. 597, 11; h. l. Κηφισοδῶρου codd.) ἀρχοντος καὶ λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς οἰκίους, ὡς ἀρα τεταλευτηκῶς εἶην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, οὐσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ, μεταπεμφάμενος τοὺς οἰκίους τε καὶ φίλους

« τοὺς ἐμοὺς Εὐμάθης ἐνεράνισε τὰ χρήματα, ἀπὸ μοι παρ' αὐτῷ, καὶ ἀπέδωκε πάντα ὀρθῶς καὶ δικαίως. Ἄνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμενη τε αὐτῷ ἐπιμύλλον καὶ κατασκευαζομένη τὴν τράπεζαν προσεστυκώρησα ἀργυρίου· καὶ μετὰ ταῦτα ἀγοντος αὐτὸν Διονυσίου ἐξευλόμην εἰς ἑλευθερίαν, εἰδὼς ἀφαιμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ Ἐπιγένοῦς. Ἄλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐπισχίσσω. » Cf. quæ apud eundem leguntur p. 596, 9 seqq.

63.

Harpocratio : Ἄγοι. Τοῦτο πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἔλκειν ἑλκεῖν ἐν τῷ οὕτως ἐπιγραφομένῳ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἑλευθερίαν ἀφαιρέσεις, λέγων οὕτως · « Ἐβλαψέ με Ἐνοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἑλευθερίαν, ἀγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. » Καὶ πολλάκις ἐν τῷ λόγῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοκίας, Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ ἀληθείας φησὶ « τοὺς νόμους μεγάλους ἀγοι » ἀντὶ τοῦ ἡγοῦτο. Τούτου πολλὴ ἡ χρῆσις. Cf. Bekk. An. p. 429, 22.

64.

Bachmanni Anecd. t. I, p. 218, 10 : Ἐμποδῶν· Θουκυδίδης ὀδῶν ἀντὶ τοῦ προχείρους· φησὶ γὰρ « τὰς ἐμποδῶν αἰτίας μόνον ἐπισκοπεῖν· πορρωτέρω δὲ μηδὲν ἐπορέγασθαι ταῖς διανομαῖς. » Λυκούργος δὲ ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου ἀντὶ τοῦ φανερόν. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπόγυου καὶ ἐν χερσίν· φησὶ γὰρ ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἑλευθερίαν ἀφαιρέσει· « ἀλλὰ τὸ πρῶτον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖαι, αὐτοὶ γὰρ παντελῶς ἐμποδῶν ἐστιν. » Cf. Suidas I, 2, p. 214, 17 Bernh.; Etymol. M. p. 336, 29; Apostol. Prov. cent. 8, 20; Arsen. Viol. p. 228 Walz.

XVI. PRO EUMATHE IN LIBERTATEM VINDICATIO.

62.

Exstat oratio quædam Isæi pro Eumathe inquilino quodam ex numero eorum qui argentariam Athenis faciebant, quem in servitutem adscriptum ab herede patroni, a quo servus manu missus erat, civis quidam in libertatem asservit atque defendit : cuius orationis exordium tale : « Viri iudices, et olim hunc Eumatem ego juvi et jure merito etiam nunc, si quid in me est, una vobiscum conservare conabor. Præbete modo paululum mihi aures, ne quis vestrum existimet me temere et inique causam Eumathis suscepisse. Quum enim, archonte Cephisodoto, trirremi cum imperio præessem, et fama perlata ad meos esset, me in prælio navali interituro; quumque pecunia a me deposita apud Eumatem hunc esset, ille accersitis propinquis et amicis meis, indicavit, quæ penes ipsam essent, et omnia juste et ut par erat restituit. Quare salvus ego quum essem, multo familiarius eo sum usus, et quum quæstus faciendi causa mensam argentariam institueret, ad hanc rem argentam ei largitus sum; postea denique, quum Dionysius in servitutem abducere vellet, eum vindicavi in li-

bertatem : probe videlicet sciens, manu missum in iudicio sub Epigene fuisse. Sed his ego supersedebo.

63.

Ἄγοι multa significat. Isæus pro ferre, inducere et trahere accepit, oratione quæ inscribitur : « Pro Eumathe, in libertatem vindicatio, » quum ait : « Damno me affecit Xenocles, abripiens Eumatem in libertatem, me pro mea parte ducente in servitutem. » Et sæpe ibidem usus est hoc vocabulo in eandem sententiam. Antipho autem oratione de veritate inquit, τοὺς νόμους μεγάλους ἀγοι, leges magno in prælio haberet, pro ἡγοῖτο. Hujus frequens usus.

64.

Ἐμποδῶν apud Thucydidem Hbro octavo (*nihil hujusmodi in Thucyde nostro legitur.*) significat, in promptu. Ait enim : « Causas tantum in promptu positas spectare, ulterius vero mentem et cogitationem non extendere. » Lycurgus autem in orat. contra Lycophronem eandem vocem posuit de re manifesta. Plato vero de eo quod est in medio. At Isæus de eo quod est propinquum et in manibus, ubi dicit pro Eumathe in libertatem vindicando : « At vero nuperum illud, Athenienses, memorabo. Id enim plane recens adhuc ob oculos nostros versatur. »

65.

Harpocratō v. ἐπίσκοπεν p. 77, 13 : Τῷ δὲ ἐργητικῷ τῷ ἐπίσκοπεν ἀντὶ τοῦ ἐνατελατο Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει.

66.

Idem : Ἐξαιρέσεως δίκην. Ὅποτε τις ἀγοι τινὰ ὡς δούλον, ἐπειτὰ τις αὐτὸν ὡς ἐλευθερον ἐξαιρέτω, εἴην τῷ ἀντιποιουμένῳ τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγγάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει.

XVII. ΥΠΕΡ ΕΥΦΙΑΛΤΟΥ, ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΧΙΕΩΝ ΔΗΜΟΝ ΕΦΕΣΙΣ.

67.

• Narrationem fuisse artificiosam tradidit idem Dionysius V p. 612, 8. Cf. Isæi or. XIV, fr. 54. Eam partem orationis, qua testimoniorum fidem Isæus comprobare studuit, Dionysius servavit t. V p. 617, 2 sqq, quam supra Isæi orationibus undecim integris addidimus. » S.

XVIII. ΚΑΤΑ ΘΟΥΤΙΜΟΥ.

68.

Harpocratō : Περγασθῆεν Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Θουτίμου. Περγασθῆ δῆμος τῆς Ἐρεθθίδος τὸν μέντοι δημότην διχῶς λέγεσθαι φασί, Περγασέα τε καὶ Περγασθῆν.

XIX. ΠΡΟΣ ΙΣΧΟΜΑΧΟΝ.

69.

Idem : Χίλιοι διακόσιοι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἰσχόμαχόν φησιν· « οὐδεὶς Λυσίδης ἐστὶ τῶν διακοσίων καὶ χιλίων. » Cf. Lysiae frg. 143.

XX. ΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΝ.

70-72.

Suidas v. ἡμοῦ p. 1115 : Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς

Καλλικράτην· « οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου πάντα ἡμοῦ ταῦτα ἐπιτάξαντος. » Cf. Isæi or. XI, fr. 32.

Harpocratō : Διασκευάσασθαι ἀντὶ τοῦ συσκευάσασθαι Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.

Idem : Ἐδικάσασθαι ἀνάδικον ἐκπράξει διὰ τὸ δικάσασθαι Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.

XXI. ΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΠΠΙΔΗΝ.

73.

Idem : Ἀντεπιτίθησιν ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστάλλειν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλίππιδην.

XXII. ΚΑΤΑ ΚΑΛΛΙΦΩΝΤΟΣ.

74.

Idem : Ἐπιτρίταις Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλιφώντος· « ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτρίταις, » ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἡ ὀβολοῖς, κατὰ τὸ τρίτον εἶναι μέρος τοῦς ἡ ὀβολοῦς τοῦ τετραδράχμου. Cf. Etym. M. p. 366, 54; Bekk. An. p. 253; Suidas; Lysiae or. LXXIII. — Τῷ δευτέρῳ [κατὰ] Καλλ. Etymol. « Quare de duabus orationibus, quæ contra Calliphontem habitæ essent, cogitaverunt Westermannus et Weissenbornius. Sed κατὰ Sylburgius demum addidit ex Harpocrate et Suida, ita ut Z. Calliergis compendia vocabulorum, quæ essent δευτέρῳ ἐν κατὰ, confundisse videatur. Quod Harpocratō tradit, verum non est : nam τόκοι ἐπιτρίτοι sunt 33 %, centesimalium : cf. Bœckh. OEcon. publ. i p. 135 sq. » S.

XXIII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΥΔΩΝΟΣ ΠΡΟΣ ΑΓΝΟΘΕΟΝ ΕΞΟΥΛΗΣ.

75.

Narrationem brevem et simplicem fuisse Dionysius tradit V p. 611, 17. Cf. Isæi frg. 54 or. XIV,

65.

Activo ἐπίσκοπεν pro ἐνατελατο, mandavit, usus est Isæus in or. pro Eumathe de vindicatione in libertatem.

66.

Ἐξαιρέσεως δίκην. Quom quis aliquem ut servum abducebat, alter vero liberali causa mauu asserebat, libehat ei qui hominem in servitutem vindicabat, dicam ἐξαιρέσεως scribere alteri qui eundem in libertatem asserebat. Isæus in or. de vindicatione in libertatem pro Eumathe.

XVIII. CONTRA THUTIMUM.

68.

Περγασθῆν, e Pergasa. Isæus in oratione contra Thutium. Pergasa pagus est Erechtheidis tribus; civem ejus dici sicut duplici modo : Περγασία, Pergasensem, et Περγασθῆν, e Pergasa oriundum.

XIX. ADVERSUS ISCHOMACHUM.

69.

Mille ducenti. Isæus in oratione contra Ischomachum : « Nullus Lysides est inter mille et ducentos viros. »

XX. ADVERSUS CALLICRATEM.

70-72.

Isæus in oratione adversus Callicratem : « Verumtamen quom iste hæc omnia simul imperasset. »

Διασκευάσασθαι pro συσκευάσασθαι, vasa colligere; Isæus in or. adversus Callicratem.

Ἐδικάσασθαι, causam semel judicatam denuo ad iudices referre. Isæus in or. adversus Callicratem.

XXI. ADVERSUS CALLIPIDAM.

73.

Ἀντεπιτίθησιν, rescribit. Isæus in oratione adversus Callipidam.

XXII. CONTRA CALLIPHONTEM.

74.

Ἐπιτρίταις. Isæus in oratione contra Calliphontem : « Sexcentis drachmis ἐπιτρίταις, » id est octonorum obolorum fenore; octo enim oboli sunt tertia pars tetradrachmi.

Harpocratio : Ἐπισημαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαίνειν μὲν καὶ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἐπιφωνεῖν Ἴσοκράτης Παναθηναϊκῶ, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπισφραγίσαι Ἰσαῖος ἐν τῇ ἐξούλῃ Καλυδῶνι πρὸς Ἀγνόθεον ἀπολογία. Pol-lux VIII, § 27 : Ἐπισημαίνεσθαι δὲ Ἰσαῖος εἶπεν.

XXIV. ΠΡΟΣ ΚΑΛΥΔΩΝΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

76.

Harpocratio : Ἀνθεμόκριτος. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα : « Τό τε βαλανεῖον τὸ παρ' Ἀνθεμόκριτου ἀνδριάντα, » τούτῃσι πρὸς ταῖς Θριασῖαις πύλαις. Οὗτος ἦν Ἀθηναίων μὲν κῆρυξ, ὑπὸ Μεγαρέων δ' ἀπεσφάγη ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ταῖν θεᾶν δογὰδα μὴ ἐπεργάζεσθαι.

77.

Idem : Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Ὁ ἀφ' ἑστίας μυούμενος Ἀθηναῖος ἦν πάντως, κλήρω δὲ λαχὼν (καὶ ἄρῳ δὲ Λάκων codd.) ἐμυεῖτο. Cf. Arsen. p. 86 Walz.; Bekker. Anecd. p. 204, 20; Apost. Prov. 5, 20; Lex. rhet. in Bekk. An. p. 204 : Ἀφ' ἑστίας μυηθῆναι.] Ὁ ἐκ τῶν προκρίτων Ἀθηναίων κλήρω λαχὼν παῖς δημοσία μυηθείς. Hinc Suidæ locum optime correxit Saupprius. Bœckhius in C. Inscr. t. I, p. 445 putavit Isæum (immo grammaticum) dicere voluisse τὸν ἀφ' ἑστίας μυηθέντα omnino Atheniensem fuisse, sed initiatum esse etiam alium peregrinum, ideoque scribendum censuit : Κάστρω δὲ Λάκων ἐμυεῖτο, quum notum sit Dioscuro Eleusiniis initiatus esse. Ceterum ita habet : « Lectus autem ille μυούμενος ἀφ' ἑστίας ex insignibus familiis; insignes intellige eas quæ in sacris essent principes, et maxime in Eleusiniis, Eumolpidarum, Lycomidarum, Phthalidarum, Cerycum; ut ἡ ἀφ' ἑστίας inscr. n. 448 ex Daduchorum familia est, credo etiam ex Eumolpidarum gente. Lectus autem ex illis sorte, non a suis, ut ceteri initiandi, sed a republica (δημοσία lex. rhet. p. 204) offerebatur

XXIII. PRO CALYDONE ADVERSUS HAGNOTHEUM DE VI.

75.

Ἐπισημαίνεσθαι pro eo quod est *laudare* et quod vulgo dicimus ἐπιφωνεῖν, *clamoribus approbare* dicit Isocrates in Panathenico (§ 2), sed pro eo quod est *obstignare* dicit Isæus in apologia pro Calydone adversus Hagnotheum de vi.

XXIV. ADVERSUS CALYDONEM DE TUTELA.

76.

Ἀνθεμόκριτος. Isæus in oratione adversus Calydonem : « Et balneum quod est juxta Anthemocriti statuam, » id est ad portam Thriasiā. Hic fuit Atheniensium præco, a Megarensibus interfectus quod iis interdixit ne terram deabus sacram colerent.

77.

Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι. Isæus in oratione adversus Calydonem. Qui ab ipso dearum foco initiabatur, jure optimo Atheniensis erat; initiabatur vero sorte lectus.

initiationi... At peculiare quiddam τοῖς ἀφ' ἑστίας μυηθεῖσι peragendum in mysteriis fuit, unde ὁ ἀφ' ἑστίας μυούμενος Himerio (23, 7, 18 per excellentiam est ὁ ἱερὸς παῖς : unde is (Himer. 23, 8 et Porphy. De abst. 4, 5) simpliciter appellatur ὁ ἀφ' ἑστίας, et puella ἡ ἀφ' ἑστίας (inscr. n. 445, 448), omisso jam initiationis vocabulo; et formula ea adhibita, quæ officii sui muneris vim habet. Ut paucis defungar, ὁ ἀφ' ἑστίας μυηθεῖς ipsi foco proximis adstans ex hoc (ἀφ' ἑστίας) initiabatur a ministris sacris ritu sanctiore, credo in ipsius foci gradus ascendens : ceteri remotiores et ex longinquo. »

78.

Idem : Ἰππία Ἀθηνᾶ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασείας ἐν α' Εὐρώπης τὴν Ἰππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναι φησι θυγατέρα καὶ Κορύφης (Πολύφης codd.) τῆς Ἰσμενοῦ, ἄρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν διὰ τοῦτο Ἰππίαν κεκληθῆσθαι. « Ara Athenæ equestris non longe abfuit ab Anthemocriti monumento (Pausan. 1, 3, 4). Videtur igitur mentio aræ illius ad agri vel domus situm describendam pertinuisse. » SAUPPIUS.

79.

Idem : Κεφαλήθεν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς. Κεφαλή δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος, ἀφ' ἧς ὁ δημότης λέγεται Κεφαλήθεν, καθά φησι Διόδωρος.

80.

Idem : Χρησταί. δύο σημαίνει τοῦνομα τῶναιτία· καὶ γὰρ τοὺς δανειστάς, ὡς παρ' Ἰσώφου ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαι· φησὶ γὰρ· ὑπὸ [γὰρ] τόκων χρηστῶν τε δυσκολωτάτων ἄγομαι φέρομαι, τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι. « Ἐπὶ δὲ τῷ δανειζομένῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῆ· καὶ ἐν τῇ πρὸς Ζηνόθεϊμον παραγραφῇ φησὶν· « οἱ δὲ δανεισταί

78.

Ἰππία Ἀθηνᾶ. Isæus in oratione adversus Calydonem. Mnaseas in Europæ libro primo (fr. 2) Minervam equestrem Neptuni esse dicit filiam et Coryphæ Oceano natæ, eamque equestrem vocatam esse quod currum prima instruxerit.

79.

Κεφαλήθεν, e *Cephale*. Isæus in oratione adversus Calydonem. Cephalæ pagus est Acamantidis tribus, cuius civis dicitur Κεφαλήθεν, e *Cephale oriundus*, teste Diodoro.

80.

Χρησταί duo contraria significant; nam et feneratoris hoc nomine dicuntur, ut apud Isæum in oratione adversus Calydonem, et apud Aristophanem in Nubibus (240), cuius verba : « Nam ab usuris et creditoribus molestissimis agor ferorque et bona mea oppignerō. » Pro debitore autem id vocabulum acceperunt tum alii scriptores, tum Demosthenes in exceptione pro Phormione (§ 6); et in ea contra Zenothemidem (§ 12) dicit : « Sed creditores sta-

ὁ δὲ ἀρχῆς ἠπατημένοι, δρώντες ἑαυτοῖς ἀντὶ τῶν ἰσημάτων ἀνθρώπων πονηρὸν χρῆστην, ἄλλο δ' οὐκ ἔστιν.»

XXV. ΚΑΤΑ ΚΛΕΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Fortasse de Cleomedonte, Cleonis filio, cogitandum est, de quo exposuerunt Th. Bergk. reliqu. com. att. p. 83. et G. Droysen de litis instrum. etc. p. 140. Sed complures homines ejus nominis illis temporibus Athenis vivebant. » SAURPIUS.

81.

Idem : Κλητεῖσα ἰδ' ἐστὶ τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὅς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. Cf. Isæi fr. 101.

XXVI. ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΒΙΟΝ ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΛΗΡΟΥ.

82.

Pollux X, 15 : Ὁ δ' αὐτὸς ῥήτωρ (Isæus) ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον ἔφη : « τοιαῦτα μέντοι οὗτοι ἐπὶ τῷ τε-
νωτικῷ σκευσοιοῦντες. »

83.

Suidas : Τέως. Οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἢ παλαι, μέχρι τοῦ... καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσοῦτῳ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον (Ἰσσίβιον codd.; em. Küster.) : « Ἡγούμεθα γὰρ ἐκεῖνη μὲν τὸν ἐγγυτάτω γένους δεῖν συνοικεῖν, τὰ δὲ χρήματα τέως μὲν τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδὴν δὲ παῖδες ἐπὶ δίετες ἠδῆσασιν, ἐκεῖνους αὐτῶν κρατεῖν. » Cf. Suidas v. ἠδῆσαντες tom. I, 2, p. 802, 14 Bernhardt.

84.

Harpocratio : Ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπικλήρον ἐπικληρῆτιν κέκληκεν. Cf. infra Isæi fr. 113.

Pollux III, 33 : Ἐκάλεσαν δὲ τινες αὐτὴν (h. e. τὴν ἐπικλήρον) καὶ πατροῦχον, Ἰσαῖος δὲ καὶ ἐπικληρῆτιν, ὥσπερ καὶ Σόλων. Cf. Etymol. M. p. 359,

30, ubi perperam scriptum exstat Ἰσοκράτης... πρὸς Λυσίβιον.

85.

Harpocratio : Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῶν διδόμενα οὕτω καλεῖται, ἣν δὲ μέχρι χιλῶν δραχμῶν Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνη ξενίας, εἰ γνήσιος, καὶ Ἰσαῖος πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρου. Cf. Lysiae frg. 140.

XXVII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΠΗΘΕΝΤΩΝ.

α H. Weissenbornius l. d. p. 306 hanc orationem ad Antiphontis illam et Charidemi legationem pertinuisse putat, de qua ad Demosth. Olynth. 2 § 6 accuratius exposui. Quod quominus probemus temporum quidem rationes non obstant : nam constat de Amphipoli Athenienses cum Philippo an. 358 egisse, Isæum vero usque ad Ol. 107, h. e. annum a. Chr. n. 352, vixisse Schœmannus ad Isæum p. 354 et præf. p. V, ostendit. Sed Alcetam, Molossorum regem, haud paucis annis ante videri mortuum esse ego in diurn. lit. ienens. 1845, 60 p. 239 ostendere studui. Isæi orationem igitur ad aliam Atheniensium legationem multo ante in Macedoniam missam pertinere dixerim, de qua cum legati Athenas rediissent in judicio ageretur. » SAURPIUS.

86.

Harpocratio : Ἀλκέτας Μολοσσῶν βασιλεύς Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονία ῥηθέντων.

87.

Harpocratio : Ἐπικράτης Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονία ῥηθέντων. Οὗτός ἐστιν ὁ τῶν Ἀθηναίων δημαγωγός, Σακασφόρος ἐπικαλούμενος, οὗ μνημονεύει καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας. Ἄλλος δ' ἐστὶν Ἐπικράτης οὗ μνημονεύει Λυκούργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, λέγων ὡς χαλκοῦς ἐστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφθῶν, ὃν φασὶ κεκτῆσθαι

tim initio decepti sunt, quum videant se pro pecunia habere debitorem eumque hominem improbum, aliud vero nihil. »

XXV. CONTRA CLEOMEDONTEM.

81.

Κλητεῖσαι, testem esse in jus vocationis, ut Isæus oratione contra Cleomedontem.

XXVI. ADVERSUS LYSIBIUM DE PUELLA HEREDE.

82.

Idem rhetor (Isæus) in oratione adversus Lysibium dixit : « Talia tamen hi de mortuo machinantes. »

83.

Τέως apud oratores est prius vel olim, aliquamdiu;... item interea. Isæus in oratione adversus Lysibium : « Existimamus enim ejus matrimonium interea ad proximum genere pertinere, bonorum autem possessionem ad puellam; postquam vero ad pubertatem pervenerint, ipsos illorum esse dominos. »

84.

Isæus in oratione adversus Lysibium τὴν ἐπικλήρον

ORATORES.

(puellam ad quam universa hereditas pertinet) vocavit ἐπικληρῆτιν, sicuti Solon quoque.

85.

Νοθεῖα vocabantur quæ nothis assignabantur ex bonis paternis, ad mille usque drachmas. Lysias in oratione adversus Calliphaneum de peregrinitate (si genuina est), et Isæus in or. adversus Lysibium de puella herede.

XXVII. DE IIS QUÆ IN MACEDONIA DICTA SINT.

86.

Alcetas, Molossorum rex. Isæus in oratione de iis quæ in Macedonia dicta sunt.

87.

Epicrates, qui apud Isæum in oratione de iis quæ in Macedonia dicta sunt, memoratur, est Atheniensium demagogus, ὁ σακασφόρος, *darbigger*, cognominatus, cujus etiam Demosthenes meminit in oratione de falsa legatione (§ 277). Alter Epicrates, de quo Lycurgus in oratione de administratione, dicens æneam ei statuum erectam esse propter legem de ephēbis latam; eumque possedisse ferunt talenta sexcenta. Fuit etiam alius Epicrates, Æschi-

ταλάντων εξακοσίων ούσαν. Ἄλλος δ' ἐστὶν Ἐπικράτης Αἰσχίνου τοῦ βήτορος κηδεστής, ὡς δηλοῦται ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ περὶ τῆς πρεσβείας ἀπολογία· οὗτος μέντοι ἑπωνύμιον εἶχε Κυθηρίων, ὡς Δημοσθένης φησὶ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Σακισφόρος] ὁ καὶ Ἐφορος codd.; δημαγωγὸς Ἐφορος ἐπικαλούμενος Suidas; similiter Etym. M. et Zonaras; correx. Maussacus e Plutarch. Pelop. c. 13 et schol. ad Aristoph. Eccl. 71. Vide quæ de hoc Epicrate collegit Bergh. De reliqu. com. att. p. 389. Cf. Comic. gr. fr. p. 241 ed. Didot.

88.

Idem : Πέπλος· Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βηθέντων περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾶς τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις οὐ μόνον παρὰ τοῖς βήτορασι ἐστὶ μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

XXVIII. ΚΑΤΑ ΜΕΓΑΡΕΩΝ, εἰ γνήσιος.

89.

Idem : Σφοδρίας· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Μεγαρέων, εἰ γνήσιος. Στρατηγὸς Λακεδαιμονίων ὁ Σφοδρίας. Φησὶ δ' αὐτὸν ὁ Καλλισθένης ἐν β' Ἑλληνικῶν εὐήθητα εἶναι λίαν καὶ κούφον πρὸς τὰς ἐλπίδας. Cf. Xenoph. Hell. V, 4, 20.

XXIX. ΠΡΟΣ ΜΕΔΟΝΤΑ ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΟΥ.

90.

Chæroboscus in Theognosti canones, vol. I, p. 75, 24 Gaisf. (Bekk. Anecd. p. 1393) : Τὸ Μέδων (ἐστὶ δὲ κύριον ὄνομα) ὁ μὲν ποιητῆς Ὅμηρος διὰ τοῦ ντ κλίνει, οἷον Μέδοντος, τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν, Ἰσαῖος δὲ ὁ βήτωρ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ Μέδωνας φασὶν ἀναλόγως.

nis oratoris affinis, ut ab eodem declaratur in apologia de legatione (§ 150). Hujus cognomen fuit κυθηρίων, Demosthene teste in oratione adversus Æschinem (§ 287).

88.

Πέπλος, apud Isæum in oratione de his quæ in Macedonia dicta sint. Pepli, qui Minervæ in Panathenæis majoribus in pompa ferebatur, non modo oratores sed comici etiam meminerunt.

XXVIII. CONTRA MEGARENSES, modo genuina sit oratio.

89.

Sphodrias, cujus mentio fit apud Isæum in oratione contra Megarense, modo genuina sit, dux fuit Lacedæmoniorum, quem Callisthenes in secundo Historiarum Græcarum valde fatuum et in spe concipienda levem fuisse testatur.

XXIX. ADVERSUS MEDONTEM DE FUNDO.

90.

Medon, nomen proprium apud Homerum ad rationem participiorum ita flectitur ut genitivus sit *Medontis*; sed Isæus orator et Aristoteles in Opuntiorum republica *Medonis* in genitivo casu dixerunt.

91.

Αἰξωνῆσιν, apud Isæum in oratione contra Medonem de

Narrationem brevem et simplicem fuisse Dionysius dicit t. V., p. 611, 16. Cf. Isæi fr. 54.

91.

Harpocratio : Αἰξωνῆσιν· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα περὶ χωρίου. Αἰξωνῆς δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. Ἐκωμωδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν Κανηφόρῳ. Πλάτων δ' ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας φησὶ « οὐδὲν ἔρω πρὸς ταῦτά γ', ἔχων εἰπεῖν, μὴ με εἴπῃς Αἰξωνέα εἶναι. Cf. Bergk. l. l. p. 84.

92.

Idem : Πανδαίσια· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. Ἔστι μὲν τοῦνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ, πανδαίσια δὲ ἐστὶ τὸ πάντα ἔχων ἀφρονὰ καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί· ἡ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περιεργος.

93.

Idem : Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστὶν, τῆ εἰσίσιν οἱ γεγραμμένοι ὀρεῖλαιν τῷ δημοσίῳ ὡς καταψευσαμένου αὐτοῦ τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ σανίδι τῇ παρὰ τῇ θεῷ κειμένη, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες ὀρεῖλαιν τῷ δημοσίῳ. Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα μνημονεῦσαι τοῦ ὀνόματος. « De actionibus bouλεύσεως et ψευδεγγραφῆς exposuit M. Meier. de lit. att. p. 337. Sed de discrimine earum Heffterum de judiciis Ath. p. 169 sqq. recte judicavisse videtur nomen bouλεύσεως docere. » S.

XXX. ΠΡΟΣ ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΝ.

94.

Idem : Περιοίκιον· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην· « καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν. » Μήποτε δ' ἡμεῖς λέγομεν ἐποίκιον.

πραδίο. Αἰξωνῆς est populus tribus Cecropidis. Porro quoniam Æxonenses a comicis taxabantur ut maledici et obtractatores, inde factum est, ut αἰξωνεύεσθαι dictum fuerit pro *maledicere*. Sic Menander in Canephoro. Plato quoque dialogo De fortitudine (*Lach.* p. 197, D) inquit : « Nihil adversus hæc inferam, etiam si quid valeam, ne me Æxonensem (*maledicum*) esse dicas. »

92.

Πανδαίσια, apud Isæum oratione contra Medonem. Frequens id vocabulum in veteri comœdia. Est autem πανδαίσια omnium ciborum genere, apparatu et magnificentia lautissimum convivium. Nam Didymi expositio inepta.

93.

Ψευδεγγραφή, *falsa inscriptio*, nomen est actionis, quam instituit ille qui quum inter ærarii debitores inscripti sint, mendacii postulant eum qui ipsos in tabula ad templum deæ reposita inscripserat, quod scilicet injustum inter debitores ærarii relati fuerint. Lycurgus in oratione contra Aristogitonem, et Isæus in oratione adversus Medonem, hujus vocis meminerunt.

XXX. ADVERSUS MENECRATEM.

94.

Περιοίκιον. Isæus in oratione adversus Menecratem : « Et quod circa domum est et ipsam domum. » Nescio autem περιοίκιον sit idem quod nos dicimus ἐποίκιον.

XXXI. ΜΕΤΟΙΚΙΚΟΣ.

95.

Idem : Συλλογῆς· ὄνομα ἀρχῆς. Ἰσαῖος ἐν τῷ μετοικικῷ σαφέστατα δηλοί. « De hoc magistratu cf. Bekk. Anecd. p. 304, 4; Herm. Ant. publ. Gr. § 151, 5; Meier. de bon. damn. p. 206. Qui in Bœckh. C. I. 99 et 157 commemorantur, συλλογῆς τοῦ δήμου, prorsus diversi videntur fuisse. Μετοικικῷ Sauppins; μετοικισμῶ A, μετοικῶ Bekk. cum reliquis codd.; περὶ μετοικισμοῦ erat ante Bekkerianam; περὶ μετοικίου voluit M. Meier in diurn. lit. Halens. 1836, p. 435. Similes orationum tituli sunt Τεμενικὸς Ἰσῆι, Τυρρηνικὸς et Δηλιακὸς Hyperidis. Videtur de rationibus inquilinorum in universum tractavisse. » S.

XXXII. ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΝΗΣΙΘΕΟΥ ΘΥΓΑΤΡΟΣ.

96.

Idem : Ἀπορώτατος ἀντὶ τοῦ πρὸς δν οὐδένα πόρον ἔστιν εὐρεῖν Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέου (Μνησαίου Suidas et Bekk. An.) θυγατρὸς. Cf. Bekk. Anecd. p. 431, 10; Bachm. An. 1, p. 131, 24; Suidas.

XXXIII. ΥΠΕΡ ΝΙΚΙΟΥ.

97.

Idem : Ἀπορρέξαντες· ἀπομερίσαντες, ἀπομοιράν τινα δόντες· Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ. Ἔστι δὲ κἀν τῇ κωμῳδίᾳ. Cf. Bekk. An. p. 454, 3.

98.

Idem v. Χῳιοι διακόσιοι : Λυσίας καὶ Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ τῷ ἀπρητισμένῳ ἀριθμῷ ἐμήσαντο, χιλίους αἰπόντες. Vide Lysiae frg. 143 et Ἰσῆι fr. or. 69.

XXXI. DE INQUILINIS.

95.

Συλλογῆς. Nomen magistratus. Isæus in oratione de inquilinis manifestissime declarat.

XXXII. PRO MNESITHEI FILIA.

96.

Ἀπορώτατος, quem nulla ratione aggredi potes. Isæus in oratione pro Mnesithei filia.

XXXIII. PRO NICIA.

97.

Ἀπορρέξαντες, præbentes, partem alicunde dantes, apud Isæum in patrocinio pro Nicia. Verbum in comædia quoque occurrit.

98.

Lysias et Isæus in patrocinio pro Nicia rotundo numero mille viros pro mille ducentis viris dixerunt.

XXXIIIB. CONTRA NICODEMUM.

99.

Προσεποίησατο, sibi vindicavit. Isæus in oratione (or. 3 § 1) contra Nicodemum : « Nemo unquam hereditatem sibi vindicavit de eaque cum illo contentit. »

[XXXIII b KATA ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ.]

99.

Idem : Προσεποίησατο ἀντὶ τοῦ ἀντεποιήσατο Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Νικοδήμου· « οὐδαίς κώποτε προσεποίησατο οὐδ' ἠμφισβήτησε τῆς κληρονομίας ἐκείνῃ. » « Verba quæ Harpocrates apposit, docent hanc esse eandem orationem quæ nunc dicitur Περὶ τοῦ Πύρρου κλήρου. Cf. epist. crit. ad G. Hermannum, p. 92. — Προσεποίησατο etc.] Erat προσεποίησαντο... ἀντεποίησαντο. » SAUPEIUS.

XXXIV. ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ (s. ΝΕΟΚΛΕΑ) ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΟΥ.

100.

Idem : Θυργωνίδαί· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα (Νεοκλέα cod. A.). Νικάνδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων « μετετέθησάν » φησιν « ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περσίδαί, Τιτακίδαί, Θυργωνίδαί » φησὶ δὲ καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν β' Διακόσμου τῆς Πτολεμαίδος φυλῆς τὸν δῆμον εἶναι. « Cf. Bœckh. C. I, vol. I, p. 309; Meier. apud Rossium de demis att. p. 114. — Περρίδαί Steph. Byz. et Hesych. s. v. Cf. Meier. de gentil. att. p. 50. Verum nomen fuerit Περρίδαί. Vide quæ de demis urbanis Att. scripsi p. 9. » SAUPEIUS.

101.

Idem : Κλητῆρες καὶ κλητεύειν. Κλητῆρες μὲν οἱ ἄνδρες δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ διακαζόμενοί τισιν· ἔδει γὰρ παρσιναι τινος ὡσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νεοκλέα περὶ χωρίου· πολλὸ δ' ἔστιν ὅπως τούνομα παρά τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Κλητεύσαι δ' ἔστι τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. Λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ ἔστιν ἐπι-

XXXIV. ADVERSUS NICOCLEM (vel NEOCLEM) DE FUNDO.

100.

Thyrgonidæ, apud Isæum in oratione contra Nicoclem. Nicander Thyatirenus in opere De populis atticis : « Translati sunt, inquit, ex Æantide tribu Aphidnæi, Perrhidæ, Titacidæ, Thyrgonidæ. » Demetrius quoque Scepsius libro secundo Ordinationis copiarum Trojanarum, Ptolemaidis tribus populum esse testatur.

101.

Κλητῆρες seu apparitores erant, per quos in jus vocantur quibus dica scripta sunt. Nonnulli enim adesse pro testibus citationis debebant. Isæus in oratione adversus Nicoclem de fundo; et omnino frequens vocabulum apud oratores et in veteri comædia. Κλητεύσαι vero significat testem esse in jus vocationis, ut Isæus docet in oratione contra Cleomedontem. Κλητεύεσθαι autem et ἐκκλητεύεσθαι de testibus dicitur, quum ad testimonium dicendum in jus venire recusabant; in eos multa statuta erat mille drachmarum, Isæo auctore in oratione pro Pythone de violato patrocinio.

22.

τίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλια, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου.

102.

Idem : Τιτακίδαι· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νίκανδρος ὁ Θουατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτακοῦ ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος.

103.

Idem : Ψευδοκλητεία· ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσάσιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλιν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὴν αἰτιῶνται τινὰ ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρας καθ' ἑαυτῶν πρὸς τὴν δίκην ἀφ' ἧς ὤφλον. Ἔστι δὲ παρά τε ἄλλοις ῥήτοσι καὶ Ἰσαῖῳ ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου.

Ψευδοκλητεία Saupprius; ψευδοκλητία Bekk. cum N; ψευδοκληστία A; ψευδοκλησις BC; ψευδοκλησία erat ante Bekkerum. Cf. Lobek ad Phryn. p. 507. De re v. Meier. de litt. att. p. 336 sqq.

XXXV. ΠΡΟΣ ΟΡΓΕΩΝΑΣ.

« Videtur inter collegium aliquod orgeonum et eum, qui agrum ab iis vel emerat vel se emisse dicebat, lis de dominio illius agri orta esse, cum orgeones agrum adhuc suum esse contenderent. » SAUPPIUS.

104.

Idem : Ὀργεῶνας· Ἰσαίου λόγος ἐστὶ πρὸς ὀργεῶνας· ὀργεῶνες δ' εἰσὶν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντες· ὀργιάζειν γὰρ ἐστὶ τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν, ἧτοι παρὰ τὸ ὀρέγειν τῷ χεῖρι, ἢ παρὰ τὰ ὄργια, ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργαῖσι καὶ τοῖς ἀλσεσι τὰ ἱερά δρᾶν. Οἱ μέντοι ποιηταὶ καὶ ἔτακτον τοῦνομα ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντιμαχὸς τέ που καὶ ΑΙ-

102.

Titacidæ. Isæus in oratione adversus Nicoclem. Est populus Æantidis tribus, ut Nicander Thyatirenus in libro de populis declarat. Titacidæ fortasse nomen habent a Titæo, cuius meminit Herodotus (9, 73).

103.

Ψευδοκλητεία, *omentita citatio*, nomen est actionis quam instituunt ii qui inter debitores ærarii relati aliquos accusant, quod subscriptores falso subornarint qui se in jus citarent ob debitum solvendum. Legitur autem hoc vocabulum tum apud alios oratores, tum apud Isæum in or. adversus Nicoclem de fundo.

XXXV. ADVERSUS ORGEONES.

104.

Exstat Isæi oratio scripta adversus Orgeones. Orgeones autem sunt qui deorum vel heroum colendorum causa conveniebant; ὀργιάζειν est enim sacrificare et legitima sacra diis facere; dictum vel a porrigendis manibus, vel ab orgiis, vel quod in locis montanis quos ὀργάδας vocabant vel in lucis sacra diis facerent. Poetæ vero nomen etiam de sacerdotibus simpliciter ponebant, ut Antimachus alicubi et Æschylus in Mysis. Videndum autem ne

σχύλος ἐν Μυσοῖς. Μήποτε δὲ ὕστερον νεώμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνίεναι καὶ ὀργεῶνας δημοῶς ὠνομάσθαι, ὡς ἐστὶ συνίειν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν.

105.

Idem : Παλίνσκιον. Ἰσαῖος μὲν ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας· « μήτε παλίνσκιον γίνεσθαι τὸ χωρίον » ἀντὶ τοῦ σύσκιον, Ἀρχιλόχος δὲ τριμέτροις· « πρὸς τοῖγον ἐκινήθησαν (ἐκνήθησαν vel ἐκνήσθησαν? Saupp.) ἐν παλινσκίῳ » ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ, καὶ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· « χεῖμωνι σὺν παλινσκίῳ » ἀντὶ τοῦ ζορεφῶ.

106.

Idem : Ἀποφορὰν ἀντὶ τοῦ ἀπνεγεῖν καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας, ἐν ᾧ φησὶν οὕτως· « εἴπερ γοῦν ἴσριζον ταῖς ἀποφοραῖς ταύταις τῶν ποδῶν ἀλλότριον εἶναι τὸ χωρίον. » Cf. Bekk. Anecd. p. 439, 1 et Suidas. Glossa manca est. Isæi verba quomodo sint intelligenda, non satis mihi liquet.

107.

Idem : Γεῖσι(π)ους καὶ γεισιπόδισμα καὶ γεισιποδίζειν. Τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γείσον ἐστὶ, γεισιπούς καλεῖται καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιποδίζειν τὸ τοῦτο ποιεῖν· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας.

108.

Idem : Εἰσεπόδιζον ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον τὸς πόδας τοῦ χωρίου· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας. « Videtur existimandum esse, πόδας dictos esse terminos quosdam agrorum. Nam quod H. Valesius legi voluit ἐγεισιπόδιζον ἀντὶ τοῦ ἐφαινον τοὺς γεισιπόδας τ. χ. quanquam probaverunt thesauri Stephani nuperi editores, ferri nullo modo potest. » SAUPPIUS.

more postea receptum fuerit, ut aliqui in defunctorum honorem convenirent, et orgeones dicerentur, ut perspicua licet ex testamento Theophrasti.

105.

Παλίνσκιον. Isæus oratione contra Orgeones : « Neque παλίνσκιον fieri locum », id est, *umbrosum*. Archilochus vero in Trimeteris : « Ad murum moti sunt ἐν παλινσκίῳ, » pro *in obscuro*. Sophocles Inacho : « tempestate παλινσκιῶ » h. e. caliginosa.

106.

Ἀποφορὰν, *ablationem*, [et ἀποφορεῖν,] longius auferre coque majus in medio intervallum facere, apud Isæum in oratione adversus Orgeones, ubi ita dicit : « siquidem definiebant pedibus (terminis?) sic longius prolati alienum esse prædium. »

107.

Παρὰ τῆς γῆς prominens, cui surgunda innititur, γεισιπούς appellatur et γεισιπόδισμα, et γεισιποδίζειν id ipsum facere, surgundas fulcire. Isæus in oratione adversus Orgeones.

108.

Εἰσεπόδιζον, fundi pedes (terminos?) ingredi (in terram?) faciebant. Isæus in oratione adversus Orgeones.

XXXVI. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ.

109.

Idem : Οἶον· Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. Δῆμοι εἰσὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ διττοὶ οὐδετέρως λεγόμενοι, καλοῦνται δὲ Οἶον. Κεκλήσθαι φησὶν οὕτω Φιλόχορος ἐν τῇ γ' (γ' codd.) διὰ τὸ μηδαμῶς οἰκητὸν τόπον εἶναι, ἀλλὰ μεμονῶσθαι· τὸ γὰρ μόνον οἶον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. Ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμεικὸν Οἶον τῆς Λεοντίδος φυλῆς, τὸ δὲ Δακελικὸν τῆς Ἰπποθωντίδος, ὡς Διόδωρος. Οἱ δὲ δημόται ἐκατέρωθεν ἐλέγοντο ἐξ Οἶου. Ἄλλοι δ' ἦσαν οἱ λεγόμενοι Οἴθην, ὡς προείρηται.

XXXVII. ΚΑΤΑ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

110.

Idem : Θεορικὸς· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ποσειδίππου. Δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀκαμαντίδος, ὡς ὁ αὐτὸς Διόδωρος φησὶν ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων.

XXXVIII. ΠΡΟΣ ΠΥΘΩΝΑ ἢ ΥΠΕΡ ΠΥΘΩΝΟΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ.

111.

Idem v. διαμαρτυρία p. 59, 17 : Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποστασίου φησὶν ὅτι οὐχ οἶόν τε διαμαρτυρεῖν οὐσίαν· Ὑπερείδης δ' ἐν τῷ κτλ. Cf. Lysiae frg. 33. Quid in οὐσίαν lateat nescio. Sapprius dedit διαμαρτυρεῖν ξένους· ἀλλ' Ὑπ. ἐν, quoniam in cod. B part. δὲ post v. Ὑπερ. non legitur. Sensus erat : οὐχ οἶόν τε ξένον διαμαρτυρεῖν ἐν ἀποστασίῳ δίκαις. De re cf. Meier. et Schœmann in *Att. Prozess.* p. 642.

112.

Idem v. κλητῆρες p. 112, 27 : Λέγεται δὲ κλητεῦσθαι καὶ ἐκκλητεῦσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν

XXXVI. DE ADOPTIONE.

109.

Cœum. Isæus in oratione De adoptione. Bini sunt in Attica populi neutro genere dicti Cœum; eosque sic vocatos scribit Philochorus in libro tertio, quod essent minus commoda habitari, nempe loca sola. Οἶον quippe veteribus Græcis idem quod μόνον. Cœum Ceramicum est Leontidis tribus, Cœum Delcelicum vero Hippothoontidis, teste Diodoro. Utriusque populares dicebantur ἐξ Οἶου : a quibus diversi fuere οἱ Οἴθην, ut antea traditum.

XXXVII. CONTRA POSIDIPPUM.

110.

Thoricus, cujus mentio fit apud Isæum in oratione contra Posidippum, populus est Acamantidis tribus, ut idem Diodorus scribit in opere de populis.

XXXVIII. ADVERSUS PYTHONEM (aut PRO PYTHONE) DE DEFECTIONE.

111.

Isæus in oratione adversus Pythonem de defectione dicit peregrinis non licere διαμαρτυρεῖν.

112.

Κλητεῦσθαι ἐπὶ ἐκκλητεῦσθαι de testibus dicitur, quum

μη ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλια, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου Cf. Isæi fr. 101. or. XXXIV.

XXXIX. ΠΡΟΣ ΣΑΤΥΡΟΝ ΥΠΕΡ ΕΠΙΚΛΗΡΟΥ.

113.

Harpocratio : Ἐπίδικος καὶ ἐπίκληρος καὶ ἐπίπροικος καὶ ἐπικληρίτις. Ἐπίκληρος μὲν ἐστὶν ἢ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανῇ καταλειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ (ἢ δὲ αὐτῇ καὶ ἐπικληρίτις)· ἐπίπροικος δὲ ἢ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου ὅσπερ προῖκα ἔχειν, ἀδελφῶν αὐτῇ ὄντων· ἐπίδικος δὲ ἢ ἀμφισβητούμενη ἐπίκληρος ὅτι χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι. Ταῦτα δὲ δηλοῦσιν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρου καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ διαμαρτυρία περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφώντος θυγατέρα. Ἐν δὲ τούτῳ τῇ λόγῳ δεικνύται καὶ ὅτι τὰς ἀπορουμένας κόρας ἐξεδίδουσαν οἱ ἀγγιστα γένους εἰ μὴ ἐπίδιδόντες. Ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίθιον τὴν ἐπικληρον ἐπικληρίτιν κέκληκεν.

XL. ΚΑΤΑ ΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣ.

« Facile crediderim hanc eandem esse orationem, quæ duobus aliis locis ab Harpocrate pro Stratochlea nominatur; nam plus semel similiter erravit. Sed cum orationes, quæ sunt κατὰ Διοκλέους ὕβρεως et πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίου (vid. frg. or. VIII et IX), ostenderent non minus recte etiam de duabus cogitari posse, etiam hic duas orationes distingui opus erat. » SAURPIUS.

114.

Idem : Ὅθνεῖος Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν α'

ad testimonium dicendum in iudicium venire recusarent. In hos autem multa mille drachmarum statuta erat, auctore Isæo in oratione pro Pythone de defectione sive violato patrocinio.

XXXIX. ADVERSUS SATYRUM DE FILIA HEREDE.

113.

Ἐπίκληρος dicitur pupilla quæ omnium bonorum heres est relicta, nec fratrem habet. Eadem etiam ἐπικληρίτις vocatur. Ἐπίπροικος vero ea est, ad quam pars tantum hereditatis pertinet dotis nomine, quum fratres ei sint; ἐπίδικος autem dicitur puella omnium bonorum heres, de qua controversia est, cui eam nubere oporteat. Atque hæc declarant Isæus in oratione adversus Satyrum pro epiclero, et Dinarchus in ea cui titulus, Contestatio quod Aristophontis filia non sit epidicos. In hac oratione docetur, virgines egenas elocatas esse a genere proximis, data dote minarum quinque. Isæus porro in or. adversus Lysibium τὴν ἐπικληρον vocat ἐπικληρίτιν.

XL. CONTRA STRATOCLEM.

114.

Ὅθνεῖος, alienus, Isæus in oratione contra Stratoclem, sicut etiam Plato primo Legum libro (p. 629, E).

Νόμων. « Fortasse etiam ea quæ Harpocratio p. 75, 20 habet (vide Lys. frg. 212) ad hanc orationem referenda sunt, ut non exciderit nomen orationis, in qua Isæus de illis rebus exposuit (quod supra secuti sumus, Isæi frg. 33 or. XI,), sed orationis Lysiæ. Tum verba καὶ Λυσίας transponenda sunt. » S.

XLI. ΠΡΟΣ ΣΤΡΑΤΟΚΛΕΑ.

115.

Idem : Διωλύγιον. Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Στρατοκλέα · « πράγματα διωλύγια, » ἀντὶ τοῦ μεγάλα · καὶ Πλάτων.

116.

Idem : Μείον καὶ μειαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Στρατοκλέα · « παρέστησε (παρέστη Photius et Suidas) μείον. » Θυμὰ ἐστὶν ὁ τοῖς φράτοροι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντας εἰς τούτους.

XLII. TEMENIKOS.

117.

Idem : Ἄμιπποι. Ἰσαῖος Τεμενικῶ · οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. Ἔνιοι δὲ φασὶν ὅτι ζεύγνυνται τινες πρὸς ἀλλήλους ἵπποι κέλητες, ὁ δ' ἐλαύνων αὐτοὺς τὸν ἕτερον μὲν παρέλκεται, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὀχεῖται καὶ οὗτοι ἄμιπποι λέγονται. Τοῦτ' ἐστὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ « θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ». Πέζοι δ' εἰσὶν οἱ ἄμιπποι, ὡς δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν Θεουκιδίδου καὶ Ξενοφώντος ἐβδόμης (ἐκ τῆς eodd.) τῶν Ἑλληνικῶν. Καὶ μήποτε πρόδρομοί τινές εἰσιν οἱ ἅμα τοῖς ἵππεῦσι τεταγμένοι. Φιλόχορος γοῦν ἐν τῇ ις' φησὶ καὶ πρόδρομους. Cf. Suidas.

118.

Lexici rhet. frgm. Cantabr. ad calcem Photii

XLI. ADVERSUS STRATOCLEM.

115.

Διωλύγιον, *ingens*. Isæus in oratione adversus Stratoclem : *res ingentes*. Plato quoque voce hac utitur.

116.

Μείον καὶ μειαγωγός. Isæus in oratione contra Stratoclem : *παρέστησε Μείον*, « adduxit victimam. » Μείον enim est hostia, quam phratoribus sive curialibus offerebant, qui liberos suos in eorum numerum referendos curabant.

XLII. TEMENICA ORATIO.

117.

Ἄμιπποι apud Isæum in Temenica oratione sunt *cum equis militantes*. Nonnulli vero dicunt sic vocari equos singulares; qui quum junguntur, eorum altero seorsus vehitur, alterum vero alligatum trahit. Hoc est Homericum illud (Il. 15, 684) : « Alternatim de equo in equum transiit. » Ex Thucyde (5, 57) autem et Xenophonte in Hellenicorum libro septimo (7, 5, 23) colligitur ἄμιππους fuisse pedites. Videndum tamen ne illi sint præcursores quidam, equitibus adjuncti. Philochorus sane libro decimo sexto eos etiam præcursores dicit.

118.

Lycus heros ad judicia collocatus erat, cui et ipsi mercedem judicalem assignabant, ut ait Isæus in Temenica

p. 672, 27 : Λύκος ἦρωες. Ἰδρυμένος οἶκος ἦ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ᾧ καὶ αὐτῶ τὸ δικαστικὸν ἔνεμον, ὡς Ἰσαῖος ἐν Τεμενικῶ. Καὶ Λύκου δεκάς καλεῖται, ὅτι περὶ τὸ ἀφίδρυμα αὐτοῦ καὶ δέκα γινόμενοι οἱ δικασταὶ ἐδεκάζοντο. Cf. Suidas v. Λύκου δεκάς et δεκάζεσθαι.

XLIII. ΠΡΟΣ ΤΙΜΩΝΙΔΗΝ ΧΩΡΙΟΥ.

119.

Harpocratio : Οὐσίας δίκη. Οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων ἢ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν δίκην · ἢ δὲ προτέρα ἦν τῶν μὲν οἰκιῶν ἐνοικίου, τῶν δὲ χωρίων καρποῦ, τρίτη δὲ ἐπὶ τούτοις ἐξούλης. Καὶ ἐξῆν τοῖς ἐλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων καὶ εἰ τὴν δίκην τὴν τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ ἐνοικίου καὶ εἰ τὴν δευτέραν ἡτήθηθεν τὴν τῆς οὐσίας · εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἀλοῖεν, οὐκέτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν, ἀλλ' ἐξίστασθαι εἰδει ἤδη τῶν κτημάτων τοῖς καταδικασαμένοις. Ταῦτα δ' ἐστὶ μὲν καὶ παρ' ἄλλοις βήτορσι, ἀκριβέστατα δὲ εἰρηται Ἰσαῖω ἐν τῇ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου καὶ ἐν τῇ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης. Διελκεται δὲ περὶ τῆς δίκης καὶ Θεόφραστος ἐν τῇ περὶ νόμων.

XLIV. ΠΡΟΣ ΤΑΗΠΟΛΕΜΟΝ ΑΝΤΩΜΟΣΙΑ.

120.

Idem : Ἐπωνία τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὄνῃ διδόμενον, εἴη δ' ἂν ἴσως ἢ πέμπτη · Ἰσαῖος ἐν τῇ κατ' Ἐπαγόρου καὶ Δημοφάνους κἄν τῇ πρὸς Τηλεπόλεμον ἀνωμοσίᾳ. Vide Isæi frg. 40. Cf. not. ad Lysie fragm. 227.

oratione. Locus etiam Λύκου δεκάς vocatur, quod circa Lyci simulacrum deni versantes iudices corrumpi se sinebant.

XLIII. ADVERSUS TIMONIDEM DE FUNDO.

119.

Οὐσίας δίκη. Qui de agris vel ædibus iudicio adversus possidentes contendebant, actionem secundam οὐσίας experiebantur. Et prima quidem actio, si de domo contendebatur, erat ἐνοικίου, de pretio locationis; si de agro, erat καρποῦ, de fructibus; tertia denique erat ἐξούλης, de vi. Et permanebant, qui occuparant, in possessione, etiamsi actione fructus vel locationis vel secunda οὐσίας victi fuissent. Sin ἐξούλης quoque damnati essent, bona non amplius retinere licebat, sed possessione eorum vicioribus cedere cogebantur. Atque hæc tum alii oratores memoraverunt, tum accuratissime tradita sunt ab Isæo in oratione adversus Timonidem de fundo et in altera contra Dorotheum de vi. Theophrastus quoque de ista actione disseruit libro decimo octavo de legibus.

XLIV. ADVERSUS TLEPOLEMUM EXCEPTIO.

120.

Ἐπωνία, vectigal quod pro rebus emptis penditur; fortassis fuit pars quinta. Isæus in oratione adversus Epagoram et Demophanem et in exceptione adversus Telepolemum.

XLV. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

121.

Dionysius Hal. t. V, p. 609 R. : Ταυτὶ μὲν (or. X, frg. 29) διαλελυμένα καὶ ἐξ ἐπερωτήσεως... ἐκείνη δὲ κατὰ συστροφὴν καὶ παρακεκινδυνευμένα τῷ τε βραχέως καὶ ἀγκύλιως καὶ ἐκ παραδόξου συντίθεσθαι, καὶ οὐχ ἅπασιν οὐδὲ ἐκ προχείρου γνωρίζόμενα.

« Καὶ οὗτος ὁ πάντων ἀνθρώπων σχετλιώτατος, οὗ παρεγομένων αὐτῶν μάρτυρας, ὧν ἐναντίον ἡμῖν ἀποδοῦναι φασιν, ὅμως ἐκείνοις πιστεύειν προσποιεῖται μᾶλλον ὡς ἀποδεδώκασιν ἡμῖν, ἢ ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀπειλήσαμεν. Καίτοι πᾶσι φανερόν, ὡς οἱ γε τὸν τοῦτου πατέρα ἀπιστέρον εἶναι ἐπίτιμον, ὅτι ἡμῖν ἐκόντες οὐκ ἂν ἀπέδοσαν, εἰσπράξασθαι δ' οὕτως ἔχοντες οὐκ ἂν ἐδυνήθημεν. »

122.

Idem t. V, p. 610 R. : Καὶ ἔτι γε τὰ τοιαῦτα. « ὦ γὰρ ἂ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων καταλειτούργηστα, δανειζομένην δ' οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδὲν ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔχειν ἐμοὶ προσήκον ἀναμφισθητήτως, οὗτοι τηλικαύτην ἐκὴν λαχόντες καὶ σφέτερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες ἐκώλυσάν με ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν. » « *Corruptissimi hujus fragmenti sententia talis esse videtur : conqueritur aliquis se ἐπισκευήν quandam, h. e. ædificii refectionem, efficere nequivisse adversariorum culpa, quippe qui, ipsius facultatibus partim per liturgias absumtis, partim pro re quadam conducta oppigneratis, quæ solutis ex conductione debitis sibi reliqua futura fuisset, lite mota eripere conati sint. Emendatio certa vereor ut inveniri possit. » Hæc Schœmannus, qui locum ita fere adornandum esse suspicatur : Καὶ γὰρ ἂ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων καταλειτούργηστα, δανειζομένην... οὐδὲν ἂ δέ, ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις, ἔχειν ἐμοὶ προσήκον (aut*

προσῆκεν) ἀναμφισθητήτως, οὗτοι κτλ. Saupprio hæc simpliciora esse videntur quam ut Dionysii consilio conveniant.

123-125.

Stobæus Floril. V, 54 : Ἰσαίου. « Ἠγοῦμαι μεγίστην εἶναι τῶν λειτουργῶν τὸν καθ' ἡμέραν βίον κόσμιον καὶ σώφρονα παρέχειν. » Eadem S. Maximus Conf. t. 2 p. 539 Combef.

Idem XLVI, 25 : Ἰσαίου. « Ὅσοι τοὺς ἀδικοῦντας κολάζουσιν, οὗτοι τοὺς ἄλλους ἀδικεῖσθαι κωλύουσιν. » Eadem Apostolius proverb. I, 47.

Idem XLVIII, 25 : Ἰσαίου. « Χρὴ τοὺς νόμους μὲν τίθεσθαι σφοδρῶς, πρασιτέρως δὲ κολάζειν ἢ ὡς ἐκείνοι κελεύουσιν. »

126.

Priscianus XVIII, 20, p. 174 Krehl. : *Nos : sentio illam rem. Similiter Græci dicunt...* Ἰσαῖος. « τί δ' ἐπὶ τοιούτων δεῖ μαρτυριῶν, [ὧν] οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ [εἰσι] συνειδότες, ὅτι ὑγλαίνεν ὁ παῖς, τὰ δὲ τῶν ἐωρακῶτων αἰσθανόμενοι μαρτυροῦντων, τὰ δὲ ἀκοῆ πυνθάνομενοι; » Verba Ἰσαῖος et quæ sequuntur aldina exhibet, codd. non habent. Translata fuerint ex Suida v. αἰσθέσθαι, apud quem eodem plane modo exhibentur quo in Aldina, ita scilicet : τὰ δὲ τοιούτων δὴ μαρτυριῶν οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ συνντιδότες etc.; quæ correxerunt Schœmannus et Saupprius. Pro συνειδότες Bernhardus legi velit ἴσασι εἰδότες.

127.

Idem XVIII, 25 p. 230 : *Attici* δταν ἔλθῃ *de futuro dicunt. Isæus etiam de præterito* : δταν ἔλθῃ, εἰώθει παρ' ἐμοὶ κατάγεσθαι. *Et iterum δταν ἔλθω, παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην. Antiquiores tamen* δτε ἔλθοι *de præterito dicunt.* Vid. Lysiae frg. 77.

128.

Pollux III, 6 : Γένος δὲ εἶναι τὸ φύσει προσόν, οὗ

XLV. EX INCERTIS ORATIONIBUS.

121.

Hæc quidem inconnexa, et cum interrogatione..... Illa vero contorta et periculi plena ob concisam et abruptam et insolitam compositionem neque omnibus facile cognita : « Et hic omnium hominum nequissimus, quamquam illi testes coram quibus summam nobis reddidisse dicant, non præbuerunt, tamen illis se reddidisse dicentibus majorem se fidem habere simulat quam nobis accepisse eam negantibus. Attamen omnibus manifestum est illos, qui hujus patrem, quum is integro statu necdum capitis deminutus esset, summa ista spoliarent, non sua sponte eam nobis reddituros fuisse, nos vero ἐπιμύξ ἀφελος exigere eam in hac nostra conditione non potuisse. »

122.

Et præterea hæc ejusmodi : « Quæ enim præter oppignera mihi erant in munera publica consumsi; sin forneri aliquid sumere voluissem, nemo mihi in illa bona (quæ jam oppignerata erant) quidquam amplius credituras fuisset. Quæ vero, solutis et conductione debitis, possidere debebam sine controversia, ex his quominus

ædificium reficerem, illi me impediverunt talem mihi litem moventes et sua ista esse diclitantes. »

123-125.

Isæi : « Maximum munus in rempublicam conferendum esse puto si quis in vita quotidiana se bene moderatum ac prudentem præbeat. »

Isæi : « Qui injurias puniat, hi quominus ceteri injuria afficiantur impediunt. »

Isæi : « Leges quidem oportet facere acerbæ, punire vero lenius quam illæ jubent. »

126.

Isæus : « Quid vero de talibus rebus testimoniis opus est, quarum partem ipsi judices norint, qui sciant puerum bene valuisse, partem oculatorum voces testium audierint, partem vero fama acceperint? »

127.

Quoties venisset, apud me divertere solebat. — Quoties venissem, apud illum divertebam.

128.

Γένος esse dicimus quod natura adest, non lege accedit,

τὸ νόμῳ προσίόν, ὅσων γονέας, υἱεῖς, ἀδελφοὺς καὶ τοὺς πρὸ τούτων καὶ ἐκ τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἡ γενεὰ τάττεται ('Ἰσαῖος δὲ καὶ γένναν εἴρηκεν' « ἐκ τῆς Ἀναξίωνος γέννας καὶ Πολυαράτου ὄντα »), συγγένειαν δὲ τὸ νόμῳ (φύσει codd.; em. S.) προσγιγόμενον, οὐ τὸ ἐκ φύσεως ὑπάρχον.

129.

Idem VIII, 33 : 'Ἐπίσκοψις δέ, εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῶτο. Ἰσαῖος δὲ καὶ τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν « εἰς Ἄρειον πάγον αὐτῷ ἐπέσκημμαι. »

130.

Harpocratio : Ταμίαι : Ἰσαῖος ἐν τινι τῶν κληρικῶν. Ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίους ἦν οἱ ταμίαι, ἰ' τὸν ἀριθμόν. Παραλαμβάνουσι δ' οἱ τοὶ τε ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὰς Νίκας καὶ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Εἰσὶ δὲ τινες καὶ τῶν τριῆρων ταμίαι, ὡς ὁ αὐτὸς φιλόσοφος φησιν. Ὅτε δὲ καὶ τοῖς τριηράρχοις παρεῖποντο ταμίαι, δεδήλωκεν Εὐπόλις ἐν Μαριχᾷ.

131-136.

Pollux III, 15 : Τὸν δὲ ἀπαιδα ἀγενῆ Ἰσαῖος ὠνόμασεν.

Idem III, 80 : Καὶ ἀδούλευτος, ὡς τοὺς Λακεδαιμονίους Ἰσαῖος λέγει.

Harpocratio : Ἀειλογία τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθόβανς ὑπέχειν. Ὀβτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.

Pollux II, 230 : Ἀθυμοτέρως, ὡς Ἰσαῖος.

Idem III, 67 : Οὔσιαν δὲ ἀλειτούργητον Ἰσαῖος εἴρηκεν.

Harpocratio : Ἀναγινωσκόμενος ἀντὶ τοῦ

ἀναπειθόμενος Ἀντιφῶν, Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν α'.

137-140.

Idem : Ἀναδικάσασθαι τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι, οὕτως Ἰσαῖος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνάδικοι κρίσεις αἱ ἄνωθεν δικάζομενοι, ὅταν ἄλλῳσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Cf. Pollux VIII, 23 : Ἀναδικάζεσθαι, ὡς Ἰσαῖος.

Pollux II, 20 : ὡς Ἰσαῖος ἀνδρικοῦ χοροῦ, καὶ ὡς Ἰσοκράτης ἀνδρωδῶς ἐναριθμεῖσθαι τῶν κατ' ἀλόγῳ. « Etiam Lysias or. 21 §. 1 ita dixit. Fortasse igitur hic Λυσίας et deinde Isæus pro Isocrate substituendus est, cum ea verba apud Isocratem non legantur neque ex deperditis ejus orationibus quidquam a grammaticis afferatur. » S.

Idem II, 127 : Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκῶς ἐφη ὅσον ἀπολελαηκῶς.

Idem III, 57 : Τοῦτο (peregrinitatis convinci) δὲ καὶ ἀποξενωθῆναι Ἰσαῖος καλεῖ.

141-145.

Idem VIII, 82 : Ἀρχαιρεσίας καὶ ἀρχαιρεσιάζοντα, ὡς Ἰσαῖος.

Idem VIII, 82. 83 : Ἡ ἀρχιθεώρησις, ὡς Ἰσαῖος, ἀρχιθεωροῦντα, ἀρχιθεωρεῖν, καὶ ἀρχιθεωρήσειν, ὡς Ἰσαῖος.

Idem II, 18 : Ἰσαῖος γεραϊτέρα.

Idem VI, 101. Δειπνοφορία παρ' Ἰσαῖου.

Idem VI § 102 : Καταδαίσαντο παρ' Ἰσαῖου.

Idem VIII, 74 : Δεσμεύειν, ὡς Ἰσαῖος.

146-150.

Mœris p. 194, 224 ed. Bekker : Διάνγνωσιν Ἰσαῖος τὴν ὑπ' ἡμῶν διαδικασίαν.

ut sunt parentes, filii, fratres et qui ante hos et ex his sunt, de quibus etiam γενεὰ vox usurpatur; Isæus vero etiam γένναν hoc sensu dixit, ut in hisce : « ex Anaxionis et Polyarati genere oriundum »; συγγένειαν vero vocamus id quod lege adjungitur, non vero natura est.

129.

'Ἐπίσκοψις actio est quæ locum habet si quis testimonium ut falsum criminatur. Isæus vero etiam cædis accusare ἐπίσκηπτεσθαι dicit : « in Areopago eum cædis accusavi. »

130.

Ταμίαι, quæstores. Isæus in oratione aliqua hereditaria. Magistratus quidam apud Athenienses erant, decem numero. His coram senatu tradebatur simulacrum Minervæ et Victoriæ et reliquis ornatus et pecunia, prodente Aristotele in republica Atheniensium. Erant etiam quidam trimerium quæstores, ut idem tradit. Quæstores autem adjunctos fuisse trierarchis Eupolis declaravit.

131-136.

Liberis carentem Isæus ἀγενῆ nominavit.

Isæus Lacedæmonios ἀδουλεύτους dicit.

Ἀειλογία, si quis semper rationes et defensiones sustineat. Hoc sensu vocem usurpant Demosthenes et Isæus.

Ἀθυμοτέρως, tristius, Isæus.

Οὔσιαν ἀλειτούργητον, opes immunes, Isæus dixit.

'Αναγινωσκόμενος, persuasus, apud Antiphonem et Isæum et Herodotum libri primo.

137-140

'Αναδικάσασθαι, de re semel judicata iterum judicio contendere. Sic Isæus. Hinc etiam ἀνάδικοι κρίσεις vocantur judicia quæ denuo de causa instituuntur, quum testes falsi testimonii convicti fuerint.

'Ανδρικό χοροῦ, virorum choro, dixit Isæus; ἀνδρωδῶς, virilit, in catalogum referri dixit Isocrates.

'Απειρηκῶς, interdictus, ap. Isæum.

'Αποξενωθῆναι, peregrinitatis convinci, Isæus dicit.

141-145.

'Αρχαιρεσίας, magistratum electiones, et ἀρχαιρεσιάζοντα, magistratus creantem, Isæus dicit.

'Η ἀρχιθεώρησις, legatorum præfecti munus, et ἀρχιθεωρήσειν, legatorum sacrorum præfecti munere functurum esse, apud Isæum.

Γεραϊτέρα, senior, apud Isæum.

Δειπνοφορία, cænæ portatio, ministerium conviviale; καταδαίσαντο, epulati sunt, apud Isæum.

Δεσμεύειν, vincire, Isæus.

146-150.

Διάνγνωσιν, causæ cognitionem, Isæus dicit quod nos dicimus διαδικασίαν.

Pollux VIII, 64 : Διαιτήσιμον, ὡς Ἰσαῖος.

Idem III, 108 : Καὶ τὸ παιδίον ἐπίθειον Ἰσαῖος εἶρῃκεν.

Idem VIII, 67 : Καὶ Ἰσαῖος ἐπιδιώκειν εἶρη τὸ πάλιν δικάζεσθαι.

Idem II, 231 : Ἐπιθύμησις κακῶν παρ' Ἰσαῖου.

151-155.

Idem VIII, 66 : Τὴν δὲ ἐπισταμένην εἰκόνα, εἶτα λουτροφόρος εἶη εἶτα ἄλλη τις, ἐπίστημα Ἰσαῖος κέκληκεν.

Idem II, 229 : Εὐνοϊκός, ὡς Ἰσαῖος.

Idem II, 58 : Ὡς Ἰσαῖος εὐσύνοπτα.

Idem IV, 94 : Τὸ δ' ἔργον ἀπὸ τῶν κηρύκων κηρυκεῖσαι ἔλεγον, καὶ Ἰσαῖός που λέγει κηρυκευσάτω. ... Προκηρυκευσάμενοι, ὡς Ἰσαῖος εἶρῃκεν.

Idem II, 64 : Κλαυθμυρισμός, ὡς Ἰσαῖος.

156-160.

Idem III, 59 : Ἰσαῖος δὲ ξενικῇ τῇ φωνῇ εἶρῃκεν.

Idem II, 57 : Ὀφομαι, ὀφθῆσομαι, ὄμμαί, ὡς Ἰσαῖος. Sed in A legitur ὀφομαι, ὀφθῆσομαι, ὄμψω δὲ Ἰσαῖος εἶρῃκεν.

Idem III, 13 : Ἰσαῖος δὲ καὶ πατροτύπτας λέγει.

Idem VII, 8 : Πλὴν Ἰσαῖος καὶ Ὑπερίδης τὸν πρᾶτην εἶπον. ... Τὰ δὲ πιπρασκόμενα ὄνια, πώλημα, ἀγώγιμα· πράσιμον δ' Ἰσαῖος εἶρῃκεν ὥσπερ καὶ Ξενοφῶν.

Idem VII, 11 : Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν προπράτωρ, ὡς Δείναρχος καὶ Ἰσαῖος εἶρῃκεν.

161-165.

Idem IV, 166 : Καὶ προσμετροῦντας Ὑπερίδης, καὶ προσμετρεῖν Ἰσαῖος... Καὶ Ἰσαῖος ἐκμετρηθεῖς.

Photius : Τέλιματα· τὰ πηλοῦδη καὶ τελευταία τοῦ ὕδατος ἢ βά [ρα]θρα· Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. Eadem Suidas, Zonar. lex., Etymol. M. p. 756, 23, Schol. Luciani Asin. c. 31, p. 167 Jacobitz. Etym. M. addit : καὶ τελμίνα καλεῖ τὸν ἐκ τελμάτων πηλόν.

Photius : Φάσκωλον· πῆρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο, ὡς Ἰσαῖος καὶ Λυσίας. Cf. Harpocratonis cod. D; Etymol. M. p. 789, 6; Suidas.

Etym. M. p. 790, 54 : Φερέτρω τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ· παρὰ τὸ φερεῖν. Κεῖμενον ἐν φερέτρω, Ἰσαῖος. Cf. Photius p. 645, 2.

Pollux III, 81 : Καὶ τὸν ὠνητήν, ὡς Ἰσαῖος (de eo qui servos emit).

TEXNH.

Vitæ X oratt. p. 389, F, de Isæo : Καταλείπει δὲ ... καὶ ἰδίας τέχνας. Cf. Dionysius tom. VI, p. 722, 13 : Οὔτε οἱ τούτοις συμβιώσαντες τοῖς ἀνδράσι, παραγγελμάτων τεχνικῶν συγγραφεῖς καὶ ἀγωνισταὶ λόγων ῥητορικῶν, οἱ περὶ Θεοδέκτην καὶ Φίλισκον καὶ Ἰσαῖον καὶ Κηφισόδωρον, Ὑπερίδην τε καὶ Λυκοῦργον καὶ Αἰσχίνην.

XXVI. PHILEPSIUS.

Photius : Φιλέψιος. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. Φιλεψίου μνημονεύουσιν οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ ἐπὶ τῶ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν κωμωπόδηται δὲ καὶ εἰς πανουργίαν. Eadem

Suidas addens post vocem Φιλέψιος : ἦν δὲ φιλοπαίγμων. Cf. Aristoph. Plut. 177 : Φιλέψιος δ' οὐχ ἔνεκά σου μύθους λέγει; schol. ad h. l. : Οὗτος ὡς λάλος καὶ πονηρὸς κωμωδεῖται.

Διαιτήσιμον, *ab arbitris dijudicandum*, apud Isæum. Puerulum ἐπίθειον, *superstitem*, Isæus dixit. Ἐπιδιώκειν, *iterum iudicio persequi*, Isæus dixit. Ἐπιθύμησις κακῶν, *malorum concupiscentia*, apud Isæum.

151-155.

Insistentem tumulo imaginem, sive aquigera esset sive alia quæpiam, ἐπίστημα Isæus vocavit.

Εὐνοϊκός, *benevolus*, apud Isæum.

Εὐσύνοπτα, *bene conspicua*, apud Isæum.

Προκωνον officium κηρυκεῖσαι dicebant, ut Isæus alibi habet : κηρυκευσάτω, *promulgato*. — Idem dicit προκηρυκευσάμενοι.

Κλαυθμυρισμός, *ejulatus*, apud Isæum.

156-160.

Ξενικῇ τῇ φωνῇ, *peregrina voce*, Isæus dixit.

Ὀφομαι, ὀφθῆσομαι, ὄμμαί, apud Isæum.

Πατροτύπτας, *qui parentes verberant*, apud Isæum.

Τὸν πρᾶτην, *venditorem*, Isæus et Hyperides dixerunt.

Quæ vero venduntur, ea dicant ὄνια, πώλημα, ἀγώγιμα; Isæus vero, sicut Xenophon quoque, πράσιμον dixerunt.

Venditorum proxeneta προπράτωρ apud Dinarchum et Isæum vocatur.

161-165.

Προσμετροῦντας, *admettentes*, Hyperides, et προσμετρεῖν, *admetiri*, Isæus. Idem etiam ἐκμετρηθεῖς habet.

Τέλιματα, loca cænosa et voragine vel barathra. Isæus vero sic appellavit arva culta.

Φάσκωλον. Pera quædam sic vocabatur, ut apud Isæum et Lysiam.

Φερέτρω, *mortuorum lecto*, a φερεῖν voce. Isæus : *ja-centem in lecto funebri*.

Τὸν ὠνητήν de servorum emptore loquens Isæus dixit.

XXVI. Philepsius, cujus Demosthenes in oratione contra Timocratem (§ 134) meminit, apud veteris comædiæ poetas memoratur, ut qui inter concionandum populo fabellas narrare solitus sit. Eundem comici propter malos mores perstrinxerunt.

XXVII. LEODAMAS ACHARNENSIS.

Aristoteles Rhetor. I, 7, 8 : 'Ο Λεωδάμας κατηγορῶν ἐφη Καλλιστράτου, τὸν βουλευσάντα τοῦ πράξαντος μάλλον ἀδικεῖν· οὐ γὰρ ἂν πραχθῆναι μὴ βουλευσαμένου· πάλιν δὲ καὶ Χαβρίου, τὸν πράξαντα τοῦ βουλευσάντος· οὐ γὰρ ἂν γενέσθαι, εἰ μὴ ἦν ὁ πράξων· τούτου γὰρ ἕνεκα ἐπιβουλεύειν, ὅπως πράξωσιν. Cf. scholia vetera p. 12, b, vers. (ed. paris.). « Non dubito, quin quæ Aristoteles commemorat, ad causam Oropiam referenda sint (a. 366 a. C.).

Cf. Rehdantz Vit. Iphicr. p. 112; Sievers Hist. gr. p. 306). Fuit igitur Leodamas inter accusatores publice constitutos, cum Callistratus et Chabrias εισαγγελίᾳ proditiōnis rei facti essent. F. A. Wolfius (ad Demosth. Leptin. p. 501) minus recte de ea causa cogitavit, qua Demosthenes (20, § 146) narrat auctorem populisciti de donis in Chabriam collatis reum a Leodamante factum esse. » SAUPELIUS. Cf. Westermann. Hist. el. § 45.

XXVIII. ANDROTION.

Aristoteles Rhet. III, 4. : Ἐἴσι δ' εἰκόνας οἷον ἦν Ἀνδροτίων εἰς Ἰδρία, ὅτι ὁμοῖος τοῖς ἐκ τῶν δεσμῶν κυνιδίοις· ἐκεῖνά τε γὰρ προσπίπτοντα δάκνουν καὶ Ἰδρία λυθέντα ἐκ τῶν δεσμῶν εἶναι χαλεπόν. De

Androtione v. Westermann. l. 1. § 54, 25; C. H. Funkhænel ad Demosth. orat. c. Androt. p. 9 sqq. Cf. Fr. Hist. gr. t. I, p. LXXXII, et Androt. fr. 39.

XXIX. ISOCRATES APOLLONIATA.

Suidas : Ἴσοκράτης, Ἀμύκλα τοῦ φιλοσόφου, Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ, ἢ Ἡρακλείας ὡς Καλλιστράτος, ῥήτωρ, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ἴσοκράτους, διακούσας δὲ καὶ Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου. Οὗτος δὲ ὁ Ἴσοκράτης καὶ Θεοδέκτη, τῷ ῥήτορι καὶ τραγωδιοποιῷ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ ἄμα τῷ Ἐρυθραίῳ Ναυκράτει διηγωνίσαστο περὶ λόγων εἰς τὸν ἐπιτάφιον Μασσώλου τοῦ βασιλέως Ἀλικαρνασοῦ· καὶ

λόγοι αὐτοῦ ε' Ἀμφικτυονικός, προτρεπτικός, περὶ τοῦ τάφου μὴ ποιῆσαι Φιλίππῳ, περὶ τοῦ μετοικισθῆναι, περὶ τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας. Cf. Ruhnken Hist. cr. oratt. § 50, 3; H. Weissenborn in Encyclop. Halensi II, t. XXXVI, p. 40 et 60. Isocrati Apolloniatae Harpocratio s. v. ἐπακτὸς ὄρκος tribuit παραίνεσεις πρὸς Δημόνικον, quas inter orationes Isocratis Atheniensis habemus, idque rectissime.

XXX. NAUCRATES.

1.

Plutarchus Cimon. c. 19 : Τιμῶσι δὲ καὶ Κιτιεῖς τάφον τινὰ Κίμωνος, ὡς Ναυσικράτης ὁ ῥήτωρ φησίν, ἐν λοιμῷ καὶ γῆς ἀφορίᾳ τοῦ θεοῦ προστάξαντος αὐτοῖς μὴ ἀμελεῖν Κίμωνος, ἀλλ' ὡς κρείττονα σέβεισθαι

καὶ γεραίρειν. Qui hoc loco omnium librorum consensu *Nausicrates* vocatur, eum non diversum esse a Naucrate Isocratis discipulo haud improbabili- ter censet Ruhnkenius Hist. cr. oratt. § 41. Fragmentum vel ex rhetorica exercitatione de

XXVII. Leodamas accusans Callistratum dixit, eum, qui consulerit, injustius egisse quam qui fecerit; nam non facturum fuisse, nisi consulisset. Rursus vero etiam, Chabriam accusans, eum, qui egerit, quam qui consuluerit; nam non consulturum fuisse, nisi fuisset qui ageret; propterea enim mala consulere, ut agant.

XXVIII. Sunt autem imagines huiusmodi, ut qua Androtion adversus Idræum usus est, hunc dicens similem esse canibus cateas solutis; hos enim in omnes incurrere et mordere, et Idræum vinculis solutum factum esse mordacem.

XXIX. Isocrates, Amyclæ philosophi filius, Apolloniæ in Ponto vel, ut Callistratus ait, Heracleæ natus, orator,

discipulus et successor Isocratis magis, et Platonis quoque auditor. Hic Isocrates cum Theodecte oratore et poeta tragico, cumque Theopompo Chio, itemque Naucrate Erythraeo, de eloquentia certavit in funere Mausoli, regis Halicarnasii. Orationes ejus sunt quinque: Amphictyonica, cohortatio, Philippo sepulcrum non esse faciendum, de migratione, de suis in rep. consiliis.

1.

XXX. Honorant et Citienses quoddam Cimonis sepulcrum, ut Nausicrates (Naucrates?) rhetor ait, quod peste et sterilitate laborantibus oraculum præcepisset ut non negligerent Cimonem, sed numinis instar colerent atque venerarentur.

laudibus Cimonis vel e funebri oratione de Mausolo petito fuerit. Naucratem epitaphios scripsisse etiam ex Dionysio t. V, p. 259, 9 constat. Sauppium nomen Nausicratis, ut aliunde non noti rhetoris, Plutarcho relinquendum esse putat. Idem ad Naucratem Isocratis discipulum nihil pertinere opinatur quæ leguntur in Stobæi Flor. XX, 64 : Ναυκράτης ὁ σοφὸς τοῦς ἔξυθύμους ἐφη παραπλήσιον τοῖς λύχνους πάσχειν· καὶ γὰρ τούτους πλείονι ἐλαίῳ ἐκκαίεσθαι. — Sequentia fragmenta ex Arte fluxerint. Ceterum de Naucrate v. Rubnken. l. 1.; Westermann. l. 1. § 50, 4.

2.

Cicero De orat. III, § 173 : *Idque princeps*

Isocrates instituisse fertur, ut inconditam antiquorum dicendi consuetudinem delectationis atque aurium causa, quemadmodum scribit discipulus ejus Naucrates, numeris adstringeret. Cf. Orator. § 172; Rufinus De composit. (scholiast. tullian. Orellii vol. I) p. 190.

3.

Quintilian. III, 6, 3 : *Statum Græci stáσιν vocant: quod nomen non primum ab Hermagora traditum putant, sed alii ab Naucrate, Isocratis discipulo, alii a Zopyro Clazomenio. Cf. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 181.*

XXXI. THEOPOMPUS.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Theo Progyrn. t. I, p. 229 Walz. : Θεόπομπος ἐν τῷ Φιλίππου ἐγκωμίῳ· ὅτι εἰ βουλευθεὶς Φίλιππος τοῖς αὐτοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμμεῖναι, καὶ τῆς Εὐρώπης πάσης βασιλεύσει. Theopompum multas orationes demonstrativas et susorias scripsisse testatur Dio-

nysius tom. VI, p. 782, 9. Memorantur laudes Mausoli apud Gellium X, 18, laudes Philippi et Alexandri ap. Theon. Progyrn. t. I, p. 123 Walz., vituperatio Alexandri ap. Suidam v. Ἐφορος, p. 687 ed. Bernh.; Συμβουλαὶ πρὸς Ἀλέξανδρον ap. Athenæum VI, p. 230. Cf. Histor. Fr. t. I, p. LXXIII et p. 325.

XXXII. CAUCALUS.

Athenæus X, p. 412, A : Ζηνόδοτος δ' ἐν δευτέρῳ Ἐπιτομῶν Καύκωνος φησὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυδαμείας τῆς Φόρβαντος γενέσθαι τὸν Λεπρέα, ὃν τὸν Ἡρακλέα κελεύσαι δεθῆναι, ὅτε Αὐγέαν τὸν μισθὸν ἀπέηται. Ἡρακλῆς δὲ ἐκτελέσας τοὺς ἀθλοὺς ἔρχεται ἐπὶ Καύκωνα καὶ δεθηθείσης Ἀστυδαμείας διαλύεται πρὸς τὸν Λεπρέα. Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Λεπρέυς ἐρῖζει δίσκῳ καὶ ὕδατος ἀντλήσει καὶ ὅστις ἀναλώσει θάπτον ταῦρον, καὶ λείπεται πάντα. Ἐἶτα θωρηχθεὶς προκαλεῖται Ἡρακλέα καὶ θνήσκει ἐν τῇ μάχῃ. Μάτρις δ' ἐν τῷ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ καὶ εἰς πο-

λυκοσίαν φησὶ τὸν Ἡρακλέα προκαληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως καὶ κάλιν νικηθῆναι. Τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ ὁ Χίος ῥήτωρ Καύκαλος, ὁ Θεόπομπου τοῦ ἱστοριογράφου ἀδελφός, ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ. Cf. de his Herculis encomiis Plutarchus Mor. p. 192, C. et 217, E.

2.

Suidas : Λήμνιον κακόν. Ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἀρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι καὶ τεκνοποιησάμενοι ἔξ αὐτῶν κατέσφαξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων. Ἐπεὶ δὲ* πάντας αἱ γυναῖκες τοὺς ἀνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προ-

XXXI. Theopompus in Philippi laudatione : *Quodsi Philippus in iisdem studiis perseverare voluerit, vel Europæ universæ imperabit.*

1.

XXXII. Zenodotus Epitomarum libro secundo narrat Caucone Neptani filio et Astydamiæ Phorbantis filia natum esse Lepreum, qui vinciri Herculem jussisset, quum mercedem ab Augæa repeteret. Hercules autem, peractis laboribus ad Cauconem veniens, rogatu Astydamiæ cum Lepreo in gratiam rediit. Deinde Lepreus cum Hercule disco contendit, item de haurienda aqua, demum uter citius taurum absumeret; et his omnibus discessit inferior. Post hæc sumpto thorace ad armorum certamen Herculem pro-

vocavit, et in pugna occisus est. Matris vero in Herculis encomio scribit ad computationis quoque certamen, uter plus biberet, provocatum a Lepreo Herculem fuisse et in eo quoque Lepreum victum esse. Eadem Caucalus quoque, Chius rhetor, Theopompi historici frater, in Herculis encomio narrat.

2.

Lemniun malum. Lemnii quum ex Attica mulieres rapuissent, liberos ex ipsis susceperunt : quas illi una cum liberis jugularunt. Mox mulieres Lemniæ viros omnes una cum feminis e Thracia accitis interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob fetorem corporis : quem illas Myrtilus

σειχον, ἀνείλον ἅμα ταῖς τῶν Θρακῶν γυναῖξιν ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἦν Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μηδείας ἐπὶ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχέειν, Καύκασος (Καύκαλος?) δὲ διὰ τὸ δλιγρωῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίαι· ἔθθεν με-

γάλα κακὰ Λήμνια λέγεται. In his Caucali nomen reponendum esse primus conjecit Reinesius. Cf. Westermann. l. 1. § 50, 8. De Suidæ loco parum illo integro vide Bernhardyum.

XXXIII. THEODECTES.

Stephanus Byz. v. Φάσηλις Θεοδέκτης δ' ἦν γένος Φασηλίτης, υἱὸς Ἀριστάνδρου, κάλλι διαφέρων, δεῖ ἐποίησε τραγωδίας ἅ καὶ ῥητορικὰς τέχνας καὶ λόγους ῥητορικοῦς ἐπῶν καί. Ἀπέθανε δ' Ἀθήνησι κτλ.

Codices habent ἐπῶν καὶ, in quibus versuum sive στίχων numerum latere post Ritschlium monuerunt Sauppium et Meineckius. Numerus num fuerit καί (21010) an x an κα, unde καὶ vox orta sit, sciri jam nequit. Ceterum ex nostro loco explicandum puto quod apud Suidam s. v. Θεοδέκτης legitur: ἔγραψε δὲ καὶ τέχνην ῥητορικὴν ἐν μέτρῳ καὶ ἄλλα τινὰ καταλογάδην. Nam quum a veri specie abhorreat Isocratis discipulum artem rhetoricam δι' ἐπῶν scripsisse, facile tamen hoc effingi potuit a grammatico fontem adhibente, in quo ἐπῶν vox eo sensu usurpabatur quo viduus apud Stephanum. — Quodsi Suidæ fides habenda est, alter Theodectes, nostri hujus filius, item artem rhetoricam scripsit libris septem, nec non encomium Alexandri Epirotæ. Ceterum de Theodecte Phaselita v. Westermann *Gesch. d. gr. Bereds.* § 56 et 68; idem in *Paulys Realenc.* t. VI, p. 1798 sq.; C. F. T. Mærckeri *Commentatio prima de Theodectis Phaselitæ vita et scriptis*, Vratislav. 1835; M. Schmidt *De tempore quo ab Aristotele libri de arte rhet. conscripti et editi sint*, Hal. 1837, p. 3 sqq.; W. C. Kayser *Histor. crit. tragg. gr.* p. 108 sqq.; Wagner *Fragm. tragg. gr.* 113 sqq. ed. Didot.

I. ΝΟΜΟΣ.

« Haud improbabiler mihi conjicere videor, hanc *declamationem* ad rationes militum merce-

nariorum lege ab Atheniensibus accurate ordinandas pertinuisse. Nam cum C. Gættlingius ad *Aristot. politic.* p. 292, Naumannus ad *Aristot. Rerumpubl. reliquias* p. 100, Wachsmuthius antiqu. græc. 1 p. 799 librum *de republica* intelligendum esse existimavissent, G. G. Nitzschius *ind. lectt. æstivv. acad. kiloniensis a. 1828* et Mærckerus l. d. p. 92 viderunt declamationem fuisse; quæ jam Ruhnkennii sententia fuerat *Hist. crit. p. 83.* » SAUPPIUS.

1.

Aristoteles *Rhet.*, II, 22, p. 377, 19: Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐξ ἐπαγωγῆς... καὶ πάλιν ἐκ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοδέκτου, ὅτι « τοῖς κακῶς ἐπιμεληθεῖσι τῶν ἀλλοτρίων ἴππων οὐ παραδιδάσκει τοὺς οἰκείους οὐδὲ τοῖς ἀνατρέψασι τὰς ἀλλοτρίας ναῦς· οὐκοῦν εἰ ὁμοίως ἐφ' ἀπάντων, καὶ τοῖς κακῶς φυλάξασι τὴν ἀλλοτρίαν οὐ χρηστότερον ἐστὶν εἰς τὴν οἰκίαν σωτηρίαν. »

2.

Idem *ibid.*, p. 378, 31: Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐκ τοῦ ἀνάλογον ταῦτα συμβαίνειν· ὅσον... καὶ Θεοδέκτης ἐν τῷ Νόμῳ, ὅτι « πολλοὶ μὲν ποιήσῃ τοὺς μισθοφόρους, ὅσον Στράβου καὶ Χαρίδημον, διὰ τὴν ἐπιείκειαν, φυγάδας δ' οὐ ποιήσῃ τοὺς ἐν τοῖς μισθοφόροις ἀντίκιστα διαπεπραγμένους; »

II. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

3.

Idem *ib.* II, 23, p. 378, 2: Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δεικτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐκ τῶν μερῶν ὡς περ ἐν τοῖς τοπικοῖς, ποία κίνησις ἡ ψυχῆ· ἥδε γὰρ ἡ ἥδε. Παράδειγμα ἐκ τοῦ Σωκράτους τοῦ Θεοδέκτου· « εἰς ποῖον

invasisse ait per invidiam Medææ erga Hypsipylum, Caucasus (*Caucalus*?) vero, quod Lemniæ mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. Hinc magna mala Lemnia dicuntur.

I. LEX.

1.

Alius locus ad demonstrandum aptus est ex inductione... Sic in *Legge Theodectes* ait: « iis, qui male alienos equos curarunt, non committunt suos, neque iis, qui aliorum naves everterunt, committunt suas; quodsi igitur in omnibus similiter se res habet, iis quoque, qui male aliorum salutem custodierunt, ad tuendam suam uti nemo debet.

2.

Alius locus ad demonstrandum aptus est ex eo quod eadem pro proportione colligantur. Sic *Theodectes* in *Legg.* « Civitate, inquit, donatis mercenarios milites probitate causa, ut *Strabacem* (de quo v. *Demosthen.* p. 482, 25, 46, 20.) et *Charidemum* (*V. Theopomp. fr.* 155); qui autem ex illis nefaria facinora patrarunt, eis exilium non irrogabitur? »

II. SOCRATIS DEFENSIO.

3.

Alius locus ad demonstrandum aptus est ex partibus, ut in *topicis*, « ejusmodi motio sit anima; aut enim hæc, aut illa. » Exemplum ex *Socrate Theodectis*: « In quod-

ἱερὸν ἠσέβηκεν; τίνα θεῶν οὐ τετίμηκεν ὧν ἡ πόλις νομίζει; Cf. schol. vet. fol. 44, b, 38 ed. paris. Quae apud Aristotelem leguntur l. I. p. 376, 48 (p. 1398, a, 15 ed. Bekk.) : Ἄλλος (sc. τόπος τῶν δευτικῶν ἐνθυμημάτων) ἐξ ὀρισμοῦ· οἷον οἱ « τὸ δαιμόνιον οὐδὲν ἐστίν, ἀλλ' ἢ θεὸς ἢ θεοῦ ἔργον. Καίτοι ἔστι οἷα θεοῦ ἔργον εἶναι, τοῦτον ἀνάγκη οἴεσθαι καὶ θεοῦ εἶναι » : Sauppium ex eadem Socratis defensione petita esse suspicatur; nam quamquam similia legantur apud Platonem Apol. p. 27, C, tamen ratiocinationem Platonis diversam esse et similem sententiam etiam a Theodecte orationi inserendam fuisse.

4.

Fragm. Cantabr. lexicī rhetorici ad calcem Photii p. 670, 30 : Ἰσαίαι ψῆφοι... ὑποτέρω δ' ἂν πλείους γένωνται, οὗτος ἐνίκαι· ὅτε δὲ Ἰσαί, ὁ φεύγων ἀπέφευγεν, ὡς καὶ Θεοδέκτης ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία. Cf. Aristot. Rep. Athen. fr. 37.

III. TEXNH.

5.

Quintilianus II, 15, 10 : *A quo* (Gorgia in Platonis libro, qui nomine ejus inscriptus est) *non dissentit Theodectes, sive ipsius id opus est, quod de rhetorice nomine ejus inscribitur, sive, ut creditum est, Aristotelis : in quo est finem esse rhetorices, ducere homines dicendo in id quod actor velit.*

6.

G. Pletho, Epit. rhet. t. VI, p. 585 Walz. : Μινουκιανὸς οὖν, ὡς ἔφη, ἐκεῖνος, ὁ τεγνογράφος, φύσεως θείας μετεσχηκώς, καθάπερ πρὸς τούτου καὶ Θεοδέκτης, ὀλίγοις πάνυ τοῖς ῥήμασι τὴν πᾶσαν ῥητορικὴν περιέλαβε δύναμιν, εἰπὼν ἔργα ῥήτορος εἶναι εὐρεσιν, τάξιν, οἰκονομίαν, μνημοσύνην, ὑπόκρισιν, ἐπιμνησίαν. « Quæ quamquam mihi parum videntur probabilia esse, tamen silentio premere nolui. » SAUPEIUS.

nam templum impius fuit? quosnam deorum veneratus non est, quos civitas in deorum numero habet?

4.

Qui majorem suffragiorum numerum tulisset, is vincebat; sin æqualem tulit pars utraque, reus absolvebatur, sicut etiam Theodectes ait in Socratis defensione.

III. ARS.

6.

Mucianus ille, sicut dixi, artium scriptor, divinæ naturæ particeps, quemadmodum ante hunc Theodectes, per paucis verbis totam artem oratoriam complexus est, oratoris opus esse dicens inventionem, ordinem, dispositionem, memoriam, actionem, explicationem.

7.

Oratoris opus est, ut Theodectes ait, proœmiis captare benevolentiam, expositione probabilitatem spectare, confirmatione fidem facere, epilogis vel iram movere vel commiserationem.

7.

Anonym. ad Hermog. t. VI, p. 33 Walz. : Ἔργον ῥήτορος, ὡς φησι Θεοδέκτης, προοιμιάσασθαι πρὸς εὐνοίαν, διηγήσασθαι πρὸς πιθανότητα, πιστώσασθαι πρὸς πειθῶ, ἐπιλογίσασθαι πρὸς ὀργὴν ἢ ἔλεον. Cf. Anonymi epitome 3 p. 611 Walz. et Doxorater Prolegg. rhet. t. VI, p. 19 Walz. : Ἔργα δὲ ῥητορικῆς κατὰ τὸν Θεοδέκτην προοιμιάσασθαι πρὸς εὐνοίαν, διηγήσασθαι πρὸς πίστιν, ἀγωνίσασθαι πρὸς ἀπόδειξιν, ἀνακεφαλαιώσασθαι πρὸς ἀνάμνησιν· τέλος δὲ τῆς ῥητορικῆς οὐ τὸ ἀπλῶς πείσαι, ἀλλὰ τὸ πιθανῶς χρῆσασθαι μεθόδοις. Cf. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 156.

8.

Tzetzes Chil. XII, 566 :

Ἐσσαρας λόγου ἀρετῆς λέγουσι πεφυκέναι ὁ Ἰσοκράτης ῥήτωρ τε αὐτὸς καὶ Ἀλκιδάμας, ὁ Θεοδέκτης ἅμα τε καὶ Μινουκιανὸς δέ, ... σαφές, μεγαλοπρέπειαν, σύντομον πιθανόν τε μετὰ τῆς ὀραϊότητος ῥητορικῶν σχημάτων.

Quintilian. IV, 2, 63 : *Illa quoque, ut narrationi apta, ita cum ceteris partibus communis est virtus, quam Theodectes huic uni proprie dedit; non enim magnificam modo vult esse, verum etiam jucundam expositionem.* Cf. idem IV, 2, 31. 36. 40. 52. 61 et Pletho t. VI, p. 592.

9.

Dionysius Hal. t. V, p. 8, 1 R. : Ταῦτα δὲ (sc. τὰ τοῦ λόγου μόρια) Θεοδέκτης μὲν καὶ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ κατ' ἐκεῖνους φιλοσοφῆσαντες τοὺς χρόνους ἀκριτῶν προήγαγον, δνόματα καὶ ῥήματα καὶ συνδέσμους πρῶτα μέρη τῆς λέξεως ποιοῦντες. Hæc latina fecit Quintilianus I, 4 § 18.

10.

Cicero Orat. § 172 : *Is igitur* (Aristoteles) *perum in oratione vetat esse, numerum jubet. Ejus auditur Theodectes, inprimis, ut Aristoteles sæpe significat, politus scriptor atque artifex, hoc idem et sentit et præcipit.* Idem postquam præana om-

Secundum Theodectem artis oratoricæ opus est proœmia facere ad captandam benevolentiam, exponere ad fidem faciendam, certare ad demonstrandum, consummare ad reminiscentiam; finis vero artis oratoricæ non simpliciter in persuadendo positus est, sed in usu methodorum quæ ad persuadendum accommodæ sint.

8.

Quattuor orationis virtutes esse dicunt Isocrates orator et Alcidas cum iisque Theodectes et Mucianus, ... perspicuitatem, magnificentiam, concinnitatem et probabilitatem narrationis figurarum rhetoricarum jucunditate distinctæ.

9.

Orationis partes Theodectes et Aristoteles et qui eorum temporibus hisce studiis operam navabant, ad tria reducere, primas orationis partes esse statuentes nomina et verba et conjunctiones.

nium numerorum orationi aptissimum ab Aristotele judicatum esse exposuit, addidit § 194 : *Atque hæc, quæ sunt apud Aristotelem, eadem a*

Theophrasto Theodecteque de pœane dicuntur. Cf. § 218 et Quintilianus Institut. orat. IX, 4 § 88.

XXXIV. APHAREUS.

Vit. X oratt. p. 839, C : 'Ο δὲ Ἀφαρεὺς συνέγραψε μὲν λόγους, οὐ πολλοὺς δὲ, δικανικοὺς τε καὶ συμβουλευτικούς· ἐποίησε δὲ καὶ τραγωδίας περὶ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, ὧν ἀντιλέγονται δύο. Cf. p. 838, B et Westermann. Hist. eloq. § 50, 2.

ΠΡΟΣ ΜΕΓΑΚΛΕΙΔΗΝ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΑΘΕΩΣ.

• Cum Megaclides quidam Isocratem ad permutationem bonorum provocasset, Aphareus patris ægrotantis causam defendit et vicit. V. Biogr. decem oratt. p. 839, C. Cf. Clinton. F. hellen. ad a. 355. • SAUPEIUS.

1.

Dionysius Hal. t. V, p. 667, 8 R., Dinarchi orationes ψευδεπιγράφους recensens : Ὑπὲρ ἀντιδό-

σεως Μεγακλείδῃ· « Εἰ μὲν εἶδει, ὧ ἄνδρες, πρὸς τρεῖς ἢ τέτταρας. » Ὁ μὲν λέγων ἐστὶν Ἀφαρεὺς, ἔξω δὲ τῆς τῶν Δεινάρχου λόγων ἡλικίας. Εἴρηται γὰρ εἶτι τοῦ στρατηγῶ Ἱμοθέου ζῶντος, κατὰ τὸν χρόνον τὸν τῆς μετὰ Μενεσθέως στρατηγίας, ἐφ' ἧ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν ἐάλω. Ἱμοθέος δὲ τὰς εὐθύνας ὑπέσχετο ἐπὶ Διοτίμου τοῦ μετὰ Καλλίστρατον, ὅτε καὶ ***.

2.

Idem t. V, p. 576, 11 R. : Μηδεὶς δ' ἀγνοεῖν ὑπελάβη με μὴ' εἶναι Ἀφαρεὺς, ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσκόπος Ἰσοκράτη γενόμενος, ἐν τῷ πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως λόγῳ διορίζεται, μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι μὴ' εἶναι... Cf. Isocrat. fr. 12.

XXXV. PHILISCU.

Suidas : Φιλίσκος, Μιλήσιος, ῥήτωρ, Ἰσοκράτους ἀκουστής τοῦ ῥήτορος. Ἐγένετο δὲ πρότερον αὐλῆ- τῆς παραδοξότατος· διὸ καὶ αὐλοτρύτην Ἰσοκράτης αὐτὸν ἐκάλει. Γέγραπται δὲ αὐτῷ τάδε· Μιλησιακός, Ἀμφικτυονικός, τέχνη ῥητορικὴ ἐν βιβλίῳ β', Ἰσο-

κράτους ἀπόφασις (ἀποφάσεις?). Cf. Ruhnk. Hist. cr. p. 83; Westerm. hist. eloq. gr. § 50, 10, et in Paulys Realenc. s. v. Philiscus; Gaeller. de situ et orig. Syracusarum p. 114 sq.; Bernhardus ad Suidam, l. 1.

XXXVI. COCCUS.

Suidas : Κόκκος, ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, μαθητὴς Ἰσοκράτους. Λόγους ῥητορικούς. « Sed Quintilianus XII, 10, 21 eum videtur antiquiorem statuere non solum Isocrate, sed etiam Lysia : Quis erit hic Atticus? Sit Lysias; hunc enim amplectuntur amatores

istius nominis modum. Non igitur jam usque ad Coccum et Andocidem remittetur. Nisi forte locum subobscurum de Cocci et Andocidis contemptu interpretari malis. » RUYNKEN. Or. hist. cr. § 20.

XXXIV. Aphareus orationes paucas numero scripsit judiciales et concionales. Idem etiam tragedias composuit ad septem et triginta, quarum de duabus est controversia.

ADVERSUS MEGACLIDEM DE PERMUTATIONE BONORUM.

1.

Inter orationes Dinarcho perperam attributas est etiam quæ inscribitur de bonorum permutatione contra Megaclidem, cujus initium : « Quodsi oporteret, Athenienses, adversus tres vel quatuor. » Qui dicit, est Aphareus; sed non ejus est temporis oratio, quæ in Dinarchearum orationum statum cadat. Dicta enim est duce Timotheo adhuc vivente, circa tempus, quo is cum Menætheo expeditioni præfectus erat, cujus quam in judicio rationes red-

dende essent, damnatus est. Illas vero rationes Timotheus reddidit sub Diofimo archonte, qui Callistratum secutus est, quo tempore etiam...

2.

Nemo autem me ignorare putet Aphareum, privignum et adoptivum filium Isocratis, in oratione de permutatione bonorum contra Megaclidem contendere nullum argumentum forense a patre scriptum esse.

XXXV. Philiscus, Milesius, Isocratis oratoris auditor, qui prius tibicen admirabilis fuit (quamobrem Isocrates eum vocavit tibiarum perforatorem). Scripta ejus hæc sunt : orationes Milesiaca et Amphictyonica, artis rhetoricæ libri duo, Isocratis sententiæ.

XXXVI. Coccus, orator, Atheniensis, discipulus Isocratis. Scripsit orationes.

XXXVII. LACRITUS.

Demosthenes adv. Lacritum, § 15 p. 484 ed. Didot. : Λάκριτος Φασηλίτης, μέγα πρᾶγμα, Ἰσοκράτους μαθητής. Id. ib. § 41 : Λάκριτος δ' οὐτοσί... ἡγούμενος δεινὸς εἶναι καὶ βαδῶως λόγους ποιεῖσθαι

περὶ ἀδίκων πραγμάτων, οἷεται παράξειν ὑμᾶς, ὅποι ἂν βούληται. Ταῦτα γὰρ ἐπαγγέλλεται δεινὸς εἶναι καὶ ἀργύριον αἰτεῖ καὶ μαθητὰς συλλέγει, περὶ αὐτῶν τούτων ἐπαγγελλόμενος παιδεύειν.

XXXVIII. LYCOLEON.

De hoc homine nihil constat : cf. Rehdantz l. l. p. 168. Orationem, qua Chabriam defendit, ad causam oropiam (cf. Leodamantis Acharnensis frg. p. 346) pertinuisse conjicio. Statuæ honorem Chabriæ ab Atheniensibus decretum esse, cum

apud Thebas Agesilaum vicisset, satis notum est : cf. Rehdantz l. l. p. 52 sq. » SAURPIUS.

Aristoteles Rhet. III, 10, p. 397, 27 : Καὶ Λυκολέων ὑπὲρ Χαβρίου « οὐδὲ τὴν ἱκετηρίαν αἰσχυνθέντες αὐτοῦ, τὴν εἰκόνα τὴν χαλκῆν. »

XXXIX. ZOILUS.

Suidas : Ζωῖλος Ἀμφιπολίτης · πόλις δ' ἐστὶ Μακεδονίας Ἀμφίπολις, ἣ πρότερον ἐκαλεῖτο Ἐννέα ὄδοι· ἐς ἐπεκλήθη Ὀμηρομάστιξ, οὗ ἐπίσκωπτεν Ὀμηρον. Διὸ αὐτὸν διώξαντες οἱ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τῶν Σικωνίδων πετρῶν ἔρριψαν. Πῆτωρ δὲ ἦν καὶ φιλόσοφος, ἔγραψε μέντοι τινὰ καὶ γραμματικά. Κατὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως λόγους ἑννέα. Ἱστορίαν ἀπὸ θεογονίας ἕως τῆς Φιλίππου τελευτῆς, βιβλία τρία. Περὶ Ἀμφιπόλειως καὶ κατὰ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἐν οἷς καὶ ψόγος Ὀμήρου. « Verba καὶ ἄλλα — ἐν οἷς desunt in cod. optimo V (in quo deinde ψόγον legitur) ; hæc omnia καὶ ἄλλα ... Ὀμήρου omisit Eudocia, cancellis notavit G. Bernhardt. Ita factum est ut dubitem num Zoilus declamationem, qua laudes Homeri detrectaret, composuerit. Nam quæ Zoilum de Homero dixisse constat, ea omnia K. Lehrsius de Aristarcho p. 205 sqq. summa diligentia exposuit. Hæc si considero, omnia novem libris illis videntur convenire, nihil esse quod ad declamationem aliquam referri oporteat. Ne Strabonis quidem locus, quem infra afferemus, nec Longini verba

(de Sublim. 9 § 30 : καὶ τοὺς ἐν Κίρκῃς σοφοφρομένους, οὗς δὲ Ζωῖλος ἔρη χοιρίδια κλαίοντα) ita videntur comparata esse, ut ad declamationem pertinuisse Lehrsius mihi persuaserit. Etiam quod Dionysius, qui Zoilum sæpius (cf. 6 p. 974 R) cum Antiphonte, Polycrate, Anaximene, Isæo tenue dicendi genus sectatum esse tradidit, V p. 627 dicit : Ζωῖλος δὲ τὰς καθ' Ὀμήρου συντάξεις καταλιπὼν, non ita interpretandum est, ut his quæ contra Homerum Zoilus scripserat ejus facultatem oratoriam Dionysio iudice maxime illustrari existimemus, sed ut Zoili studia homerica jam Dionysii temporibus et cognita maxime et infamia, reliquos libros fere ignotos fuisse intelligamus. Quamquam vix est quod moneas nihil obstare, quominus Zoilus declamationem ejus rei scribere potuerit. Non magis constat de natura eorum quæ vel Suida teste contra Isocratem vel Dionysio teste (VI p. 752, 757) contra Platonem scripserat. Sic quæ hoc loco recenseamus pauca quædam restant. » SAURPIUS.

XXXVII. Lacritus, Phaselita, magnum negotium, Isocretis discipulus.

Lacritus ille se pro eloquentia sua in mala causa facile orationem inventurum et vos eo traducturum opinatur, ubicunque vos habere libet. Hæc enim pollicetur et se eloquentem esse jactat et argentum postulat et discipulos colligit, his ipsis artibus eos eruditurum se pollicens.

XXXVIII. Et Lycoleon pro Chabria : « neque ejus supplicationem reveriti, statuam æneam. »

XXXIX. Zoilus Amphipolitanus (Amphipolis est Mace-

doniæ urbs quæ olim vocabatur Novem viæ) cognominatus est Homeromastix, quod Homerum perstringebat. Quapropter urbis Olympiæ cives eum persecuti de Scironiis saxis præcipitarunt. Fuit autem orator et philosophus, scripsit tamen et grammatica quædam; contra Homeri poësin libros novem; historiæ a Theogonia usque ad Philippi mortem libros tres; de Amphipoli; contra Isocratem oratorem et alia plurima, inter quæ erat Homeri vituperium.

I. ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ.

1.

Schol. Platonis p. 334 ed. Bekk. : Τέως] δηλοῖ τὸ πρὸ τοῦ Ζωῖλος ἐν τῷ εἰς Πολύφημον ἐγκωμίῳ· « οὕτω γὰρ ὁμογνωμόνησαν οἱ θεοὶ περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε πάντοθεν Ὀδυσσεὺς τέως σωζόμενος καὶ τὰς ναῦς ἀκεραίους περιποιούμενος περιώφθη μετὰ τὴν ἀρὰν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. »

II TENEDIΩΝ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

2.

Strabo VI, p. 271 : Ἀλφειὸν δὲ Ζωῖλος ὁ ῥήτωρ ἐν

τῷ Τενεδίῳ ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὃ τὸν Ὀμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον.

III. TEXNH.

3.

Phœbammon De schematis 8 p. 493 Walz. : Ὀρίζεται δὲ Ζωῖλος οὕτως· « σχῆμά ἐστιν ἕτερον μὲν προσποιεῖσθαι, ἕτερον δὲ λέγειν. »

Quintilianus IX, 1, 14 : *Id ipsum* (h. ἔ. quid sit oratio figurata) *tamen anguste Zoilus terminavit, qui id solum putaverit schema, quo aliud simulatur dici quam dicitur : quod sane vulgo quoque accipit scio.*

XL. LEPTINES.

F. A. Wolfius proll. ad Leptineam p. 45 sqq. hunc ipsum esse existimat, qui legem de immunitate tulerit, neque quidquam huic conjecturæ opponi potest, nisi quod firmiora argumenta afferri nequeunt. Idem bene perspexit dictum Leptinis ad orationem post pugnam leucetricam de auxilio Lacedæmoniis ferendo habitam pertinere. Etenim cogitandum est aut de eo tempore quo Arcades aliasque gentes peloponnesiacas de socie-

tate cum Atheniensibus ineunda egisse Demosthenes tradit (or. 16 § 11 sq.), aut de concione populi, de qua Xenophon hist. gr. 6, 5 §. 33 narrat (cf. Sievers hist. gr. p. 263 et 274). » SAURPPE.

Aristoteles Rhet. III, 30, p. 396, 38 : Καὶ Λεπτίνης περὶ Λακεδαιμονίων· « οὐκ ἔβην περιδεῖν τὴν Ἑλλάδα ἐτερόφθαλμον γενομένην. » Eadem Dionysius t. VI, p. 734. Cf. Plutarch. Mor. p. 803, A.

XLI. HEGESIPPUS.

Harpocratio : Ἠγήσιππος· Δημοσθένης Φιλίππικῶν. Οὗτος δ' ἐστὶν ὁ Κρωβύλος ἐπικαλούμενος, οὗ δοκεῖ τισὶν εἶναι ὁ ζ' Φιλίππικὸς ἐπιγραφόμενος Δημοσθένους. Cf. Photius Lex., Suidas, Etyim. M.

Photius Bibl. cod. p. 491, a, 2 ed. Bekk. : Τινὲς μὲν οὖν τὸν περὶ Ἀλωνήσου λόγον (ὃς καὶ κατὰ Φιλίππου ἐπιγράφεται δεύτερος· καὶ γὰρ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν ὁ ῥήτωρ ἀνταγωνίζεται τοῦ Φιλίππου), τοῦτον οὗ φασιν εἶναι γνήσιον Δημοσθένους, καὶ τεκμηριῶσθαι τὴν δόξαν αὐτῶν ἐπιχειροῦσι τοῖς ῥήμασι τε καὶ ὀνόμασι καὶ τῇ τῆς συνθέσεως ἀρμονίᾳ· πολὺ γὰρ ταῦτα λείπεσθαι τοῦ Δημοσθενικοῦ τύπου· ἀνειμένην τε γὰρ εἶναι ταύτην καὶ λελυμένην, καὶ τῆς τοῦ ῥήτο-

ρος περὶ ταῦτα δυνάμειος ἐλαττωμένην τὴν φράσιν. Καὶ οἱ γε αὐτὸν ἀφαιρούμενοι τοῦ Δημοσθένους εἰς Ἠγήσιππον ἀναφέρουσιν. Uberius de his exposuit Libanius in argum. ad orat. de Halonneso (Dem. p. 40 ed. Didot). Inter recentiores satis convenit orationem illam Demostheni esse abjudicandam. Vid. Th. Vœmelius in prolegg. ad suam orat. de Hal. editionem; F. Winieski Commentar. in Dem. or. de corona p. 130; C. Bœhneckius quæst. orat. vol. 1, p. 437; Brückner hist. Philippi p. 224 sqq.; Saupp. ad h. l. Cf. Ruhnken l. l. p. 78; Westermann § 53, 8 et qui ab eo laudantur.

I. POLYPHEMUS.

1.

Zoilus in Polyphemum laudibus : « Ita enim consentiebant de hac prœna ut undique Ulysses hucusque servari et naves illæsas habere sineret post diras Minerva. »

II. TENEDIORUM LAUDATIO.

2.

Zoilus rhetor qui Homerum tanquam fabularum scriptorem vituperat, in Tenediorum laudatione Alpheum e Tenedo suere scribit.

XL. Leptines de Lacedæmoniis loquens dicit : « non committendum esse ut Græciam unoculam fieri patiantur. »

XLI. Hegesippus. Demosthenes in Philippica. Hegesippus hic Crobylus cognominabatur, cujus esse a nonnullis putatur septima Philippica Demosthenis nomine inscripta.

Nonnulli de Halonneso orationem (quæ etiam contra Philippum oratio secunda (debebat septima) inscribitur; nam contra Philippi epistolam orator pugnat) revera esse Demosthenis negant et confirmare sententiam suam student nominibus et verbis et compositionis ratione, quæ omnia a Demosthenico modo longe recedant; languidam enim et dissolutam hujus orationis dictionem multum abesse a vi Demosthenica. Et hi quidem, qui orationem Demostheni abjudicant, Hegesippo eam tribuunt.

1.

Cramerii An. Paris. t. I, p. 166: Ἄλλ' ἔκουσον τὸ Κρωβύλου Ἀθηναῖος ἦν τοῖς δὲ πολίταις ποτὲ τοῖς αὐτοῦ συνεβούλευε μὴ προσέχειν τῷ Μακεδόνι Φιλίππῳ, προσχομένῳ τὰ εἰρηνικά· ὡς δὲ ἐθρουρήθησαν αὐτῷ καὶ τὴν ἀναστάς δεδιττόμενος εἶπε· « πόλεμον εἰσάγεις, Κρωβύλα » καὶ ὅς « οὐ μόνον γε, ἔφη, πόλεμον, ἀλλὰ καὶ θανάτους ἀσέβους καὶ μέλανα ἱμάτια καὶ δημοσίας ταφὰς καὶ λόγους ἐπιταφίους· εἰ γε βούλεσθε μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ τοὺς Ἑλλήνας ἐλευθερῶσαι καὶ κτήσασθαι κἀνὴν αὐτῆν πατρῴαν ἡγεμονίαν. » Cf. Plutarchus

Mor. p. 187, E: Ἥγησέππου τοῦ Κρωβύλου προσαγορευομένου παροξύναντος τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ Φιλίππον, ὑπεφώνησέ τις ἐκ τῆς ἐκκλησίας, « Πόλεμον εἰσηγή; » « Ναι μὲν Δία, εἶπε, καὶ μέλανα ἱμάτια καὶ δημοσίας ἐκφορὰς καὶ λόγους ἐπιταφίους, εἰ μέλλομεν ἐλεύθεροι βιώσασθαι καὶ μὴ ποιήσῃν τὸ προσταττόμενον Μακεδόσι. »

2.

Plutarchus Demosth. c. 17: Ὅτε καὶ φησὶ Θεόφραστος, ἐξιόντων τῶν συμμάχων δρισθῆναι τὰς εἰσφορὰς, εἰπεῖν τὸν Κρωβύλον τὸν δημαγωγόν, ὡς οὐ ταταγμένα στείτται πόλεμος.

XLII. LYCURGUS.

Vitzæ X oratt. p. 843, C, de Lycurgo: Φέρονται δὲ τοῦ ῥήτορος λόγοι δικαπέντε.

Photius Bibl. p. 496, b, 41: Φέρεσθαι δὲ αὐτοῦ εἰς ἱστορίας α' (sc. λόγους) μεμαθήκαμεν.

Grammaticus in schol. Æschin. or. 2 § 18: Λυκούργος λόγους ἡ' (18?), Ἀνδοκίδης λόγους μδ' (14?). Cf. supra ad fr. Andocid. p. 248.

Suidas v. Λυκούργος· Λόγοι δὲ αὐτοῦ εἰσι γνήσιοι α' (codd. α') σωζόμενοι· κατὰ Ἀριστογείτονος, κατὰ Αὐτολύκου, κατὰ Λεωκράτους, κατὰ Λυκόφρονος β', κατὰ Λυσικλέους (Πασικλέους codd.), κατὰ Μενεσάχιμου (Μενάχιμου codd.), κατὰ Δημάδου, ἀπολογία πρὸς τὸν αὐτὸν, ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν, πρὸς Ἴσχυριαν, πρὸς τὰς μαντείας, περὶ τῆς διοικήσεως, περὶ τῆς ἱερουσίας. Ἐπιστολαί. Ἄλλα τινά.

Vitzæ X oratt. p. 843, A: Εἶπε δὲ καὶ περὶ ἱερῶν πολλὰς. Καὶ γραφάμενος Αὐτολύκον τὸν Ἀρισπαγίτην καὶ Λυσικλέα τὸν στρατηγὸν καὶ Δημάδην τὸν Δημίου καὶ Μενέσαιμνον ἄλλους τε πολλοὺς, ἔπαντας εἶπεν ἰδὲν παυλο post: Ὅ δὲ εὐθύνας Ἀριστογείτονα, Λεωκράτην καὶ Αὐτολύκον δειλιάς (ἐγράφατο).

Oratio quæ apud Harpocratonem citatur verbis ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται, eadem haud dubie fuit cum ea quam Suidas dicit ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν.

Quæ vero apud Harpocratonem inscribitur διαδικασία Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας, apud Suidam verbis περὶ τῆς ἱερουσίας designari videtur Saupprio. Κατὰ Δεξίππου oratio uno Harpocratonis loco Lycurgo tributa ad Lysiam (v. Lysizæ fr. 67) referenda est. Superest Lycurgi oratio κατὰ Κηφισοδότου, cujus mentionem Harpocratio facit, Suidas vero in quindecim orationibus non meminit. « Itaque (Saupprius ait) aut apud Suidam κατὰ Κηφισοδότου excidit, ita ut orationes contra Lycophronem pro una numerandæ sint; aut ut oratio illa ad Lycurgum referretur tantum Harpocratonis errore vel librorum negligentia effectum est. » — Ceterum de Lycurgo v. A. F. Nissen De Lycurgi vita et rebus gestis, Kiliae 1833; F. G. Kiesslingius, Lycurgi deperditarum oratt. fragmenta, quibus adjecta est M. H. E. Meieri commentatio de vita Lycurgi et de orationum ejus reliquiis, Halis 1847.

I. ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΩΝ ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΤΑΙ.

« Modo dixi, hanc orationem mihi videri eam esse, quam Suidas ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν inscriptam fuisse tradidit. Aliquo modo hoc confirmatur

1.

Sed audias Crobylli dictum. Atheniensis ille erat, civisque suis consuebat, ne Philippo pacis studium præferenti aures præberent. Quum vero obstrepent ei et surgens quidam perterritus diceret: « Bellum introducis, Crobyle, » ille, « Non bellum solum, respondit, sed etiam mortes præmaturas et atras vestes et publicas funeraliones et orationes funebres, siquidem non nugari vultis, sed Græcos liberare et paternam recuperare imperium. »

2.

Theophrastus narrat, postulantibus tunc sociis ut certo

ORATIONES. II.

numero tributum definiretur, Crobylum demagogum dixisse bellum non certo ali dimenso.

Lycurgi oratoris orationes feruntur quindecim.

Ferri Lycurgi orationes quindecim et historia dicitur

Lycurgus scripsit orationes VIII (XIV?), Andocides XLIV.

Genuinæ Lycurgi orationes servantur quindecim: 1 contra Aristogitonem; 2 contra Autolycum; 3 contra Leocratem; 4-5 contra Lycophronem duæ; 6 contra Lysiclem; 7 contra Menesæclium; 8 contra Demadem; 9 adversus eundem apologia; 10 de redditibus rationibus; 11 adversus Ischyriam; 12 adversus oracula; 13 de administratione; 14 de sacerdote femina; 15 de sacerdotio.

23

Stratoelis plebiscito : καὶ διδοὺς εὐθύνας κολλάειας τῶν πεπολιτευμένων ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ δημοκρατουμένη τῇ πόλει διατίθασιν ἐνεξέλεγκτος (Biogr. decem oratt. p. 852. D). Cf. Demosth. or. 1 § 28. Quando vero oratio a Lycurgo habita sit, incertum est, quam orationem περί τῆς διοικήσεως ad administrationem ærarii, hanc ad alias res publice gestas pertinuisse homines docti jure videntur conjecisse. Etiam hoc A. G. Beckerus p. 217 fortasse recte conjecit, ad hanc causam pertinuisse orationem Dinarchi, cui inscriptum fuit κατὰ Λυκούργου εὐθύνας. — Apparet vero frg. 2 et 4 ad curam rei navalis (cf. biogr. decem oratt. p. 841. C. D), frg. 3 ad splendorem rerum sacrarum a Lycurgo adauctum, frg. 1 ad redivit civitatis amplificatos pertinuisse. » SAURPIUS.

1.

Harpocratio : Δερματικόν· Λυκούργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ « ἀπολογισμὸς ὧν πεπολιτεύεται. » Δερματικὸν ἂν εἴη λέγων ὁ ῥήτωρ τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγιγνομένου ἀργύριον. Cf. Suidas; Bœckh. ad C. J. I, p. 250.

2.

Idem : Ἐδωλία αἰ· Λυκούργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ « ἀπολογισμὸς ὧν πεπολιτεύεται » ἐπὶ τοῦ συγκαθίσαι. Καὶ ἔδωλια αἰ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι· Ἡρόδοτος α'. Cf. Suidas, Etym. M., Bekk. An. p. 259.

3.

Idem : Ἐκατόμπεδον· Λυκούργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ « ἀπολογισμὸς ὧν πεπολιτεύεται ». Ὁ παρθενῶν ὑπό τιων Ἐκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενελάῳς ἢ Καλλικράτης (Καλλιστράτης, Καλλιστράτος, Καλλιστράτος codd.) ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν.

4.

Idem : Νεώρια καὶ νεώσοι κοί. Μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἄπας εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, ὡς ὑποσημαίνουσι Λυ-

κούργος τε ἐν ἀπολογισμῷ ὧν πεπολιτεύεται καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Cf. Bœckh. Ueber d. Seewesen p. 64 sqq. Fortasse ad hanc orationem pertinuit quod ex Rutilio Rufo I, 7 in fragmentis sedis incertæ exhibebimus.

II. ΚΑΤ' ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ.

« De Aristogitonis rebus cf. Westerm. hist. eloqu. gr. § 54, 26. Lycurgi et Demosthenis accusationem, cui Aristogito ἀπολογία πρὸς τὴν ἐνδείξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους (Photii bibl. p. 491 a 39 Bk.) respondit, ante Ol. 114, 1 (a. Chr. n. 324), post Ol. 112, 2 (a. 331) intentatam esse Kiesslingius quæstt. atticar. p. 4 sqq. et de fragm. Lycurgi p. 20 sqq. ostendit. Illud certissimum est : nam paullo ante causam harpalicam Aristogitonem accusatum esse Dinarchi or. 2 § 13 fidem facit. Hoc, quamvis Kiesslingius rationes subtiliter subdlexerit, tamen ita tantum certum est, si quæ auctor orationis primæ in Aristogitonem narrat non finxit, sed ex oratione Lycurgi desumpta repetivit vel alium auctorem fide dignum secutus est. Neque enim Demosthenem eam scripsisse ac ne in fori quidem et veri iudicii usum compositam esse et A. Westermannus quæstt. dem. 3 p. 94 sq. luculenter docuit et A. Bœckhius de re navali Ath. p. 538 sq. rectissime monuit. Verum e Libanii summario hujus declamationis capita veræ actionis optime perspicari possunt, cum Libanium ex hac ipsa Lycurgi oratione sua hausisse admodum probabile sit. » SAURPIUS.

5.

Demosthenes or. I c. Aristogit. § 97 : Λυκούργος μὲν οὖν τὴν Ἀθηνῶν ἐμαρτύρητο κατὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, καὶ καλῶς ἐποίησε.

6.

Harpocratio : Ἀγραφίου· εἰδὸς τι δίκης οὗτ' καλουμένης κατὰ τῶν θρελιόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἴτα πρὶν ἐκτίσασαι ἐξαλειφθε-

I. APOLOGIA ADMINISTRATÆ REIPUBLICÆ.

1.

Δερματικόν, cujus mentio fit apud Lycurgum in oratione quæ « *Apologia administratæ reipublicæ* » inscribitur, dicere orator videtur pecuniam ex pellibus venundatis redactam.

2.

Ἐδωλίασα, in tabulis navium considerare, Lycurgus in oratione quæ inscribitur *Apologia administratæ reipublicæ*. Ἐδωλία, sedes sive transtra quæ in navibus sunt vocantur apud Herodotum libro primo (c. 24).

3.

Ἐκατόμπεδον. Lycurgus in or. quæ inscribitur *Apologia administratæ reip.* Parthenon a quibusdam Ἐκατόμπεδος vocabatur ob pulchritudinem et concinnitatem, non ob

magnitudinem, ut ait Menecles vel Callicrates in opere I Athenis.

4.

Fortasse νεώρια dicitur totus ille locus in quem trirem subducunt et ex quo eadem in mare rursus deducunt ut innuat Lycurgus in suæ administrationis defensione Andocides in oratione de pace, modo hæc oratio genui sit.

II. CONTRA ARISTOGITONEM.

5.

Lycurgus sane quidem Minervam testabatur et Matreorum, idque recte faciebat.

6.

Ἀγραφίου. Genus iudicii quod instituebatur adversus ærarii debitores, in tabulis quidem publicis eo nomine inscriptis, sed ante factam solutionem expunctis. Rem

των. Διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχειν Δημοσθένης τε ἢ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, καὶ Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, ἔτι τε Πυθίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἑδοξίην ἀπολογία.

7.

Idem: Ἡλικία· ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. Λυκούργος κατ' Ἀριστογείτονος καὶ Δημοσθένης Φιλίππειος. Suidas: Ἡλικία τῆς πόλεως ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. Οὕτω Λυσίας (I. Λυκούργος) καὶ Δημοσθένης.

8.

Harpocratio: Μητρῶον· Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. Τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράφαντες ἐν τῷ Μητρῶνι. Δηλοὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθίου.

9.

Idem: Ὀρυγμα· ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο Ἀθήνησι· Λυκούργος κατ' Ἀριστογείτονος.

10.

Idem: Τρίγωνον δικαστήριον· Λυκούργος κατ' Ἀριστογείτονος. Ὀνομά ἐστι δικαστήριον, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος. Μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ ***.

11.

Idem: Χιλίωθ' ἐντα· Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ χιλίας ὄρλοντα. Ὁ δὲ αὐτὸς βήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηρισσοδότη φησι κεχλιώσθαι.

12.

Idem: Ψευδεγγραφή ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίσιν οἱ γεγραμμένοι ἄφειλιν τῷ δημοσίῳ ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράφαντος ἐν τῇ σανίδι τῇ

habere docent Demosthenes vel Dinarchus in oratione contra Theocrinum, et Lycurgus in oratione contra Aristogitonem, nec non Pytheas in defensione contra accusationem.

7.

Ἡλικία, *juventus*, pro juvenes aetate florentes. Lycurgus in or. contra Aristogitonem, et Demosthenes in Philippicis.

8.

Metroon, fanum Matris deum. Lycurgus in or. contra Aristogitonem. Leges literis consignatas in Metroo reponebant, ut docet Dinarchus in or. contra Pytheam.

9.

Ὀρυγμα. Sic peculiariter vocabatur locus in quo malefici Athenis supplicio afficiebantur, teste Lycurgo in or. contra Aristogitonem.

10.

Τρίγωνον δικαστήριον, cujus mentio fit apud Lycurgum in or. contra Aristogitonem, nomen est fori iudicarii, quod fortasse figuram habebat triangulam. Commemoratur tum apud alios, tum apud Menandrum iu...

11.

Χιλίωθ' ἐντα, mille drachmis mulctatum, Lycurgus dicit in or. contra Aristogitonem. Idem orator in or. contra Cephalisodotum κεχλιώσθαι dicit.

παρὰ τῇ θεῷ κειμένη, ὡς ἀδίκα ἐγγραφέντες ἄφειλιν τῷ δημοσίῳ. Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος καὶ Ἰσαίος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα μνημονεύουσι τοῦ ὀνόματος.

III. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΛΥΚΟΥ.

13.

Harpocratio: Ἀυτόλυκος· Λυκούργου λόγος ἐστὶ κατ' Αυτόλυκου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Οὗτος δὲ τοὺς οἰκίους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαίρωνικοῖς ἔαλε καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικασταί, ὡς δ' αὐτὸς δηλοῖ βήτωρ ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. Eundem, ut videtur, Autolycum habes in Aeschinis or. 1, § 81.

14.

Hypothesis orat. Lyc. c. Leocratem: Ἐπίκει δὲ ἡ τοῦ λόγου ὑπόθεσις τῇ τοῦ κατὰ Αυτόλυκου.

15.

Schol. Demosth. or. 54, § 1: Ἀπὸ δ' δὲ λαμβάνονται προοίμια· ἀπὸ αὐτοῦ, ὡς ἴδου δ' Δημοσθένης (p. 54, § 1) « ἕβρισθεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι » ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν τῷ κατὰ Μειδίου « τὴν μὲν ἀσέλγειαν, ὧ ἄνδρες » ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πλαταϊκῷ « εἰδοτές ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες δικασταί, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν εἰθισμένους » ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Αυτόλυκου· « πολλῶν (δὲ add. Anon.) καὶ μεγάλων ἀγῶνων εἰσεληλυθότων οὐδέποτε περὶ τηλικούτου δικάσοντες ἦχεται. » Eadem anonymus Seguerii (Notices des mss. XIV, p. 34), qui postrema ita exhibet: περὶ μειζόνων ἦχεται δικάσοντες. Cf. Anon. Walzii t. VII, p. 54.

16.

Harpocratio: Ἡρία· Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Αὐ-

12.

Ψευδεγγραφή, falsa inscriptio. Nomen est actionis quam instituunt ii, si cujus nomen inter debitorum aerarii relatum est, mendacii postulantem eum, qui ipso in tabula ad templum deae reposita inscripserat, quod injuste inter debitorum aerarii relati fuerint. Lycurgus in or. contra Aristogitonem et Isacus in or. adversus Medontem nominis hujus meminerunt.

III. CONTRA AUTOLYCUM.

13.

Autolycus. Exstat Lycurgi oratio contra Autolycum Areopagitam, qui quum post pugnam Chacraensem uxorem et liberos contra legem ex urbe clam subduxisset, deprehensus et a iudicibus condemnatus est, ut idem orator docet in oratione contra Leocratem (§ 53).

14.

Orationis contra Leocratem habitae argumentum simile est argumento orationis contra Autolycum.

15.

Lycurgus in proemio orationis contra Autolycum: « Quum multa et magna certamina in iudicium vestrum venerint, nunquam de tanto iudicaturi fuistis. »

16.

Ἡρία. Lycurgus in or. contra Autolycum. Ἡρία sunt ae-

23.

Stratocles plebiscito : καὶ διδοὺς εὐθύνας πολλάκις τῶν πεπολιτευμένων ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ δημοκρατουμένῃ τῇ πόλει διετέλεσεν ἀνεξέλεγκτος (Biogr. decem oratt. p. 852. D). Cf. Demosth. or. 1 § 28. Quando vero oratio a Lycurgo habita sit, incertum est, quamquam orationem περὶ τῆς διοικήσεως ad administrationem ærarii, hanc ad alias res publice gestas pertinuisse homines docti jure videntur conjecisse. Etiam hoc A. G. Beckerus p. 217 fortasse recte conjecit, ad hanc causam pertinuisse orationem Dinarchi, cui inscriptum fuit κατὰ Λυκούργου εὐθύναι. — Apparet vero frg. 2 et 4 ad curam rei navalis (cf. biogr. decem oratt. p. 841. C. D), frg. 3 ad splendorem rerum sacrarum a Lycurgo adauctum, frg. 1 ad redivit civitatis amplificatos pertinuisse. » SAURPIUS.

1.

Harpocratio : Δερματικόν· Λυκούργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ « ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. » Δερματικὸν ἂν εἴη λέγων ὁ βῆτωρ τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγιγνώμενον ἀργύριον. Cf. Suidas; Bœckh. ad C. J. 1, p. 250.

2.

Idem : Ἐδωλία αἰ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι· Ἡρόδοτος α'. Cf. Suidas, Etym. M., Bekk. An. p. 259.

3.

Idem : Ἐκατόμπεδον· Λυκούργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ « ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. » Ὁ παρθενῶν ὑπότινον Ἐκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεαλῆς ἢ Καλλικράτης (Καλλιστράτης, Καλλιστράτος, Καλλίστρατος codd.) ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν.

4.

Idem : Νεώρια καὶ νεώσοικοι. Μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἄπας εἰς ἃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, ὡς ὑποσημαίνουσι Λυ-

κούργος τε ἐν ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Cf. Bœckh. Ueber d. Seewesen p. 64 sqq. Fortasse ad hanc orationem pertinuit quod ex Rutilio Rufo I, 7 in fragmentis sedis incertæ exhibebimus.

II. ΚΑΤ' ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ.

« De Aristogitonis rebus cf. Westerm. hist. eloqu. gr. § 54, 26. Lycurgi et Demosthenis accusationem, cui Aristogito ἀπολογία πρὸς τὴν ἐνδείξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους (Photii bibl. p. 491 a 39 Bk.) respondit, ante Ol. 114, 1 (a. Chr. n. 324), post Ol. 112, 2 (a. 331) intentatam esse Kiesslingius quæstt. atticar. p. 4 sqq. et de fragm. Lycurgi p. 20 sqq. ostendit. Illud certissimum est: nam paullo ante causam harpalicam Aristogitonem accusatum esse Dinarchi or. 2 § 13 fidem facit. Hoc, quamvis Kiesslingius rationes subtiliter subduxerit, tamen ita tantum certum est, si quæ auctor orationis primæ in Aristogitonem narrat non finxit, sed ex oratione Lycurgi desumpta repetivit vel alium auctorem fide dignum secutus est. Neque enim Demosthenem eam scripsisse ac ne in fori quidem et veri iudicii usum compositam esse et A. Westermannus quæstt. dem. 3 p. 94 sq. luculenter docuit et A. Bœckhiius de re navali Ath. p. 538 sq. rectissime monuit. Verum e Libanii summario hujus declamationis capita veræ actionis optime perspicere possunt, cum Libanium ex hac ipsa Lycurgi oratione sua hausisse admodum probabile sit. » SAURPIUS.

5.

Demosthenes or. I c. Aristogit. § 97 : Λυκούργος μὲν οὖν τὴν Ἀθηνῶν ἐμπαύριετο καὶ τὴν μητιὰ τῶν θεῶν, καὶ καλῶς ἐποίησε.

6.

Harpocratio : Ἐγραφοῦ· εἶδος τι δίκης οὕτω καλουμένης κατὰ τῶν ἀπειλούντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἴτα πρὶν ἐκτίσαι ἐξαλειφθέν-

I. APOLOGIA ADMINISTRATÆ REIPUBLICÆ.

1.

Δερματικόν, cujus mentio fit apud Lycurgum in oratione quæ « *Apologia administratæ reipublicæ* » inscribitur, dicere orator videtur pecuniam ex pellibus venundatis relictam.

2.

Ἐδωλία, in tabulatis navium considerare, Lycurgus in oratione quæ inscribitur *Apologia administratæ reipublicæ*. Ἐδωλία, sedes sive transtra quæ in navibus sunt vocantur apud Herodotum libro primo (c. 24).

3.

Ἐκατόμπεδον. Lycurgus in or. que inscribitur *Apologia administratæ reip.* Parthenon a quibusdam Ἐκατόμπεδος vocabatur ob pulchritudinem et concinnitatem, non ob

magnitudinem, ut ait Menecles vel Callicrates in opere De Athenis.

4.

Fortasse νεώρια dicitur totus ille locus in quem triremes subducuntur et ex quo eadem in mare rursus deducuntur, ut innaunt Lycurgus in sue administrationis defensione et Andocides in oratione de pace, modo hæc oratio genuina sit.

II. CONTRA ARISTOGITONEM.

5.

Lycurgus sane quidem Minervam testabatur et Mærem deorum, idque recte faciebat.

6.

Ἐγραφοῦ. Genus iudicii quod instituebatur adversus ærarii debitores, in tabulas quidem publicas eo nomine inscriptos, sed ante factam solutionem expunctos. Rem sic

των. Διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχειν Δημοσθένης τε ἢ Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, καὶ Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, ἔτι τε Πυθίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἰνδείξιν ἀπολογία.

7.

Idem: Ἡλικία· ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. Λυκούργος κατ' Ἀριστογείτονος καὶ Δημοσθένης Φιλίππειος. Suidas: Ἡλικία τῆς πόλεως ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. Οὕτω Λυσίας (I. Λυκούργος) καὶ Δημοσθένης.

8.

Harpocratio: Μητρώων· Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. Τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράφαντες ἐν τῷ Μητρώῳ. Δηλοῖ Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθίου.

9.

Idem: Ὁρυγμα· ἰδίως οὕτως ἑκαλεῖτο ἐφ' οὗ οἱ κακούργοι ἐκολάζοντο Ἀθήνησι· Λυκούργος κατ' Ἀριστογείτονος.

10.

Idem: Τρίγωνον δικαστήριον· Λυκούργος κατ' Ἀριστογείτονος. Ὀνομά ἐστι δικαστήριον, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος. Μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ ***.

11.

Idem: Χιλιωθέντα· Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ χιλίας ὄρλοντα. Ὁ δὲ αὐτὸς βήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηρισσότου φησὶ κεχλιώσθαι.

12.

Idem: Ψευδεγγραφή ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίσιν οἱ γεγραμμένοι ἀφείλιν τῷ δημοσίῳ ὡς καταφωσάμενον αὐτῶν τοῦ ἐγγράφαντος ἐν τῇ σανίδι τῇ

παρὰ τῇ θεῷ κειμένη, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες ἀφείλιν τῷ δημοσίῳ. Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα μνημονεύουσι τοῦ ὄνοματος.

III. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΛΥΚΟΥ.

13.

Harpocratio: Αὐτολύκος· Λυκούργου λόγος ἐστὶ κατ' Αὐτολύκου τοῦ Ἀρειοπαγίτου. Οὗτος δὲ τοὺς οικεῖους ὑπακτιθέμενος ἐν τοῖς Χαίρωνικοῖς ἐάλω καὶ καταψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικασταί, ὡς ὁ αὐτὸς δηλοῖ βήτωρ ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. Eundem, ut videtur, Autolycum habes in Æschinis or. 1, § 81.

14.

Hypothesis orat. Lyc. c. Leocratem: Ἔθηκε δὲ ἡ τοῦ λόγου ὑπόθεσις τῇ τοῦ κατὰ Αὐτολύκου.

15.

Schol. Demosth. or. 54, § 1: Ἀπὸ δ' ἐλαμβάνονται προοίμια· ἀπὸ αὐτοῦ, ὡς ὀδε δὲ Δημοσθένης (p. 54, § 1) « ὕβρισθεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι » ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν τῷ κατὰ Μειδίου « τὴν μὲν ἀσελγειαν, ὧ ἄνδρες » ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πλαταικῷ « εἰδότες ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες δικασταί, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις βοθητὴν εἰθισμένους » ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Αὐτολύκου· « πολλῶν (δὲ add. Anon.) καὶ μεγάλων ἀγῶνων εἰσεληλυθότων οὐδέποτε περὶ τηλικούτου δικάσοντες ἤκατε. » Eadem anonymus Seguerii (Notices des mss. XIV, p. 34), qui postrema ita exhibet: περὶ μειζόνων ἤκατε δικάσοντες. Cf. Anon. Walzii t. VII, p. 54.

16.

Harpocratio: Ἡρία· Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Αὐ-

habere docent Demosthenes vel Dinarchus in oratione contra Theocrinem, et Lycurgus in oratione contra Aristogitonem, nec non Pytheas in defensione contra accusationem.

7.

Ἡρία, juvenis, pro juvenes ætate florentes. Lycurgus in or. contra Aristogitonem, et Demosthenes in Philippicis.

8.

Meiroom, sanum Matris deum. Lycurgus in or. contra Aristogitonem. Leges literis consignatas in Meiroom reponebant, ut docet Dinarchus in or. contra Pytheam.

9.

Ὁρυγμα. Sic peculiariter vocabatur locus in quo malefici Athenis supplicii afficiebantur, teste Lycurgo in or. contra Aristogitonem.

10.

Τρίγωνον δικαστήριον, cujus mentio fit apud Lycurgum in or. contra Aristogitonem, nomen est fori judicarii, quod forsasse figuram habebat triangulam. Commemoratur tum apud alios, tum apud Menandrum in...

11.

Χιλιωθέντα, mille drachmis multatum, Lycurgus dicit in or. contra Aristogitonem. Idem orator in or. contra Cephalodotum κεχλιώσθαι dicit.

12.

Ψευδεγγραφή, falsa inscriptio. Nomen est actionis quam instituunt hi, si cujus nomen inter debitorum ærarii relatum est, mendacii postulantes eum, qui ipsos in tabula ad templum deæ reposita inscriperat, quod injuste inter debitorum ærarii relati fuerint. Lycurgus in or. contra Aristogitonem et Isæus in or. adversus Medontem nominis hujus meminerunt.

III. CONTRA AUTOLYCYM.

13.

Autolycus. Exstat Lycurgi oratio contra Autolycum Areopagitam, qui quum post pugnam Chæronensem uxorem et liberos contra legem ex urbe clam subduxisset, deprehensus et a iudicibus condemnatus est, ut idem orator docet in oratione contra Leocratem (§ 53).

14.

Orationis contra Leocratem habitæ argumentum simile est argumento orationis contra Autolycum.

15.

Lycurgus in proœmio orationis contra Autolycum: « Quum multa et magna certamina in iudicium vestrum venerint, nunquam de tanto iudicaturi fuistis. »

16.

Ἡρία. Lycurgus in or. contra Autolycum. Ἡρία sicut æ-

τολύκου. Ἡρία εἰσιν οἱ τάφοι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ δῆλον ποιεῖ. Φασὶ δὲ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι, κατ' ἐξαιρέτην δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομήματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν κατατεθῆ· ὀνομάσθαι δὲ παρὰ τὴν ἕραν.

17.

Suidas: Μηλόδοτος χώρα, ὑπὸ πολεμίων ἐξηρωθεῖσα, ἣν κατανέμεται τὰ τετράποδα. Κεῖται δὲ τὸ νόμα καὶ παρὰ τῷ Λυκούργῳ ἐν τῷ κατ' Αὐτολύκου (Αὐτοκλέους codd.) « ἀλλὰ καὶ μηλόδοτον τὴν Ἄττικὴν ἀνῆκε » « βουλευομένου δὲ θπως τῇ πόλει γρησεται, Θεβαῖοι (Ἀθηναῖοι codd.) μὲν μηλόδοτον ἀνεῖναι συνεδούλευον, Φωκεῖς δὲ ἀνταῖπον σῶσαι. »

Αὐτολύκου Osannus; libri Αὐτοκλέους, quod ortum est ex iis quæ præcedunt apud Suidam: Μηλόδοτος... ὅ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους μέμνηται. Autolyçi vero eadem fuit causa, quæ Leocratis, qui μηλόδοτον τὴν Ἄττικὴν εἶναι καταψηφισασθαι dicitur a Lycurgo § 145. Pinzgerus p. 34 Suidam Αὐτοκλέους scripsisse putat. SAUPPIUS. — Bernhardyus scribendum putavit: Παρὰ τῷ Λυκούργῳ [καὶ παρὰ τῷ Ὑπερίδῃ] ἐν τῷ Κατ' Αὐτοκλέους, adeo ut Lycurgi mentione perstringatur sententia quæ in orat. contra Leocratem § 145 legitur, Hyperidis autem verba sint ἀλλὰ καὶ.. ἀνῆκε, quibus alius locus subjectus sit ex scriptore aliquo historico. Kiesslingius verba ἀλλὰ... ἀνῆκε ex Lycurgea c. Leocr. oratione negligenter citari, sequentem vero locum ex Hyperide ductum esse autumat. Meierus denique l. l. p. 123 glossam Suidæ ita refingendam arbitratur: Κεῖται δὲ τὸ νόμα καὶ παρὰ Λυκούργῳ [ἐν τῷ κατὰ Αὐτολύκου]. « Ἀλλὰ... ἀνῆκε. » [Καὶ παρὰ τῷ Ὑπερίδῃ] ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους. « Βουλευομένου κτλ. — Quis horum verum tetigerit, dijudicari vix potest. Adde quod revera exstitisse etiam Lycurgi contra Autoclem orationem cum Kiesslingio p. 241 suspicari licet. Qua de re ita habet Saupprius: « Maximus Planudes t. V, p. 407 W. de enthymemasi demonstrativis et refutatoriis exponens hæc dicit: Ἐλεγκτικὰ δὲ (sc. ἐνθυμήματα) τὰ κατ' ἔμφρασιν μάχης, οἷον « οὐ γὰρ ἂν Σόλων μὲν αὐτὸ παρέλιπεν, Αὐτοκλῆς δὲ εὗρετο (l. εὔρε), h. e. repugnans est Solonem id omisisse, Autoclem vero primum vidisse. Eadem habere alium Hermogenis interpre-

tem anonymum Walzius refert, sed post v. μάχης hæc addere: ὡς ἔχει ἐπὶ τοῦ Λυκούργου. Kiesslingius igitur paullo audacius legi vult: ὡς ἔχει παρὰ τῷ Λυκούργῳ, ita ut verba illa οὐ γὰρ... εὔρε ex Lycurgi oratione in Autoclem petita esse monemur. Quod nec Meiero (de Lyc. p. CXVIII) nec mihi persuasit. Nam primum hæc Walzius non satis accurate tradidit; neque enim credibile est anonymum scripsisse: ὡς ἔχει παρὰ τῷ Λυκούργῳ, οἷον· οὐ γὰρ etc.; sed sic fere scribere solent: ὡς ἔχει τὸ παρὰ τῷ Λυκούργῳ· οὐ γὰρ etc. Deinde si cetera exempla omnia, quæ a Planude et anonymo allata sunt comparo, parum videtur verisimile esse hoc uno loco scriptorem nominatum fuisse. Quare aut anonymum nescio quid aliud scripsisse existimo aut addita ante v. οἷον particula ἢ verba ἐπὶ τοῦ Λυκούργου (vel τὸ ἐπὶ τ. Λ.) de noto aliquo et tralaticio enthymematum refutatoriorum exemplo intelligenda esse. Lycurgi igitur orationem contra Autoclem fuisse nego, verba vero illa fortasse Hyperidi tribuenda sunt. » Fateor nihil his evinci, nec quidquam obstare, quin Lycurgi esse verba allata Anonymo fidentes putemus.

IV. KATA ΔΗΜΑΔΟΥ.

« Lycurgum orationem κατὰ Δημάδου habuisse cum Suidæ, Biographi decem oratorum, Athenæi testimoniiis satis constet, in iudicio publico eam dictam esse cum Biographi illud γραφάμνος, tum utriusque viri mores et rationes probabile redunt. Actionem vero παρανόμων fuisse Kiesslingius p. 64 (cf. Meier. p. CXXXIV) facile persuadet, cum Demades vel bis vel ter vel septies eo iudicio petitus esse dicatur (cf. Lhardy de Demade, p. 18; Plygers de Demade, p. 68; Plut. Phoc. c. 26). Atque nuper apud rhetorem anonymum M. Seguerii p. 51 verba quædam Lycurgi inventa sunt (v. frg. 91), quæ si quid unquam conjectura assecutus sum iure mihi videor ad hanc orationem referre, ita ut de plebiscito intelligam, quo Demades Euthycrati Olynthio honores quosdam ab Atheniensibus tribui voluit (cf. frg. Hyperidis orat. κατὰ Δημάδου). Quod si recte statuo, Lycurgus et Hyperides tum Demadem conjunctim accusaverunt. » SAUPPIUS.

pulcra, ut idem orator declarat. Nonnulli autem dicunt generaliter omnia sepulcra sic vocari, imprimis tamen ea quæ non habent in altum surgentes structiones, sed qualia sunt quando cadavera humanantur; nomen autem ab ἔρα, fluxisse.

17.

Μηλόδοτος χώρα, ager ab hostibus vastatus et pecoribus pascentis relictus. Exstat vox tum apud Lycurgum in or.

contra Autolycum: « sed etiam Atticam pecoribus depascendam reliquit », tum apud ** ubi hæc: « Deliberante autem (sc. Lacedæmoniorum et sociorum concilio) quid de urbe statuendum esset, Thebani suaserunt, ut eam pecoribus depascendam relinqueret; contra Phocenses ei parcendum esse censebant. » (V. Plutarch. Lys. 15. Xenoph. Hell. 2, 2, 19, 3, 5, 8; Dem. or. 19, § 65; Isocrat. or. 3, § 31; Andocid. or. 3, § 24).

18.

Athenæus XI, p. 476, D : Λυκούργος δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Δημάδου Φιλιππὸν φησι τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις οἷς ἐφιλορονεῖτο.

19.

Schol. Arist. Plut. 690 : «Ὡς παρείας ὦν ὄφεις] εἶδος ὄφρακ. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρείας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. Μένηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης « τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας » φάσκων· καὶ Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. Verba καὶ Λυκούργος· κτλ. in cod. Ravennate desunt; Harpocratio, Photius et Suidas v. παρεία ὄφεις Hyperidis contra Demadem orationem laudant, rectius, ut Hemsterhusius et Kiesslingius putant, nisi fort. uterque orator serpentis ejus meminit. Cf. fr. 104.

V. ΠΡΟΣ ΔΗΜΑΔΗΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

• Quamquam apud Suidam, cujus testimonio confirmari videbatur orationem Lycurgi adversus Demadem in judicio rationum reddendarum (ἐν εὐθύναις) dictam esse, verba ita distinguenda esse statuimus, ut ἔκτερ τῶν εὐθύνων ad aliam orationem pertineant, tamen admodum verisimile est Lycurgum a Demade in rationibus muneris alicujus ex more reddendis impugnatum hac oratione se defendisse. Cf. Meier. p. CXXXIII sq. » SAUPTIUS.

20.

Harpocratio : Ἀποβάτης καὶ ἀποβαίνειν καὶ ἀποβατικοὶ τροχοί· Δειναρχὸς κατὰ Φορμισίου καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογία, Λυκούργος ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογία. Ὁ ἀποβάτης ἱππικὸν τι ἀγώνισμα, καὶ ἀποβῆναι τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην, καὶ ἀποβατικοὶ τροχοὶ οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος. Τὰ δ' ἐν αὐτῷ γινόμενα δηλοῖ Θεόφραστος ἐν τῷ κ' τῶν Νόμων· « χρωῖνται δέ, φησί, τούτῳ μόνοι τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοί. »

IV. CONTRA DEMADEM.

18.

Lycurgus orator in or. contra Demadem Philippum regem ait e cornu propinare solitum iis quos benigne excipere vellet.

19.

Παρείας est serpentis species, sic dicta ab eo quod τὰς παρείας, *maxillas*, tumentes habet. Hunc serpentem non mordere avertit, vel si mordeat malo non afficere. Meminit ejus Demosthenes (or. 18, § 260) « pareas serpentes » dicens, et Lycurgus in or. contra Demadem.

V. ADVERSUS DEMADEM DEFENSIO.

20.

Ἀποβάτης καὶ ἀποβαίνειν καὶ ἀποβατικοὶ τροχοί. Dinarchus contra Phormisium et in defensione adversus Antiphanem, Lycurgus in defensione adversus Demadem. Ἀποβάτης appellatur certamen quoddam equestre, ἀποβῆναι certamine illo certare, ἀποβατικοὶ τροχοὶ rotæ currus ab illo certamine sic dictæ. Quæ autem in eo fieri solent, de-

21.

Idem : Τοὺς ἑτέρους τραγωδοὺς ἀγωνιέεται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμός φησιν εἶτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Cf. Suidas et Photius. Hemsterhusius in Lucian. Timon. 51 p. 430 Bip. leg. putat : πρὸς τὰ ἐπίοντα καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς, *qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, et largis promissis magnificos se faciunt*. Sauppio τὰ ἐναντία tuenti proverbium ad prævaricationem referendum videtur. Bernhardyus ad Suidam : « Lycurgi ratio, inquit, quum obscura sit, licebit eam de gloriosis hominis conatibus accipere, qui post acceptam cladem ad majores contentiones tanquam ad alteram ludorum scenicorum commissionem se pararet. »

VI. ΠΕΡΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

Oratio hæc qua Lycurgus post exactum in ærario publico administrando quadriennium muneris sui rationes reddidit, pertinet ad Ol. 111, 3. V. quæ de temporibus Lycurgi disseruit Meierus De Lycurgo p. X sqq. et Sauppis in Zimmermanni Ephemeridibus an. 1836, p. 419 et qui ab his laudantur.

22.

Harpocratio : Ἀγαθῆς τύχης νεώς. Τούτου μνημονεύει Λυκούργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ ἑτεροί.

23.

Idem : Αἰγίδας ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυα. Λυκούργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ' ταύτας φησὶν ὑπὸ Αἰθίων αἰγίας καλεῖσθαι. Cf. Suidas, Zonaras, Bekk. An. p. 354, 4, Eustath. ad Il. p. 603, 15.

24.

Idem : Δοκιμασθεὶς ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγρα-

clarat Theophrastus libro vigesimo De legibus : « Soli vero inquit, Græcorum Athenienses et Bœoti hoc certamine utuntur. »

21.

Aliis *tragædis certabit*. Lycurgus in or. adversus Demadem. Didymus ait esse hoc proverbium in eos dictum qui sese componunt et jactanter gerunt adversus contraria.

VI. DE ADMINISTRATIONE.

22.

Bonæ Fortune templum. Hujus præter alios mentionem facit Lycurgus in oratione de administratione sua.

23.

Αἰγίδας vocabant e vitis (filis lanceis) texta retia. Lycurgus in or. de administratione et Nymphodorus. Herodotus vero in quarto (c. 189) has dicit apud Libyes αἰγίας vocari.

24.

Δοκιμασθεὶς, in album virorum relatus. Demosthenes

φείς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι, ὡς αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει δηλοῖ. Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων, εἰ καὶ μηδ' ἤντιναοῦν ἦρχον ἀρχήν. Ἐξητάζετο γὰρ αὐτῶν ὁ βίος ἐνίοτε, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησὶν. Λυκοῦργος δ' ἐν τῷ περὶ διοικήσεως « τρεῖς δοκιμασίαι κατὰ τὸν νόμον, φησί, γίνονται· μία μὲν ἦν αἱ ἐννέα ἀρχοντες δοκιμάζονται, ἕτερα δὲ ἦν οἱ ῥήτορες, τρίτη δὲ ἦν οἱ στρατηγοί. » Λέγει μάλιστα ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱππείων δοκιμασίαν.

Schol. Aeschin. or. 1, § 195 : Ἀληθές τοῦτο (quod Aeschines 1, § 195 dicit) φησὶ γὰρ καὶ Λυκοῦργος δοκιμάζεσθαι δεῖν οὐ πάντας ἐπὶ τῷ ἑταιρησαί, ἀλλὰ τοὺς πολιτευομένους ῥήτορας καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντας.

25.

Harpocrates v. Ἐπικράτης : Ἐτερος δ' ἐστὶν Ἐπικράτης οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, λέγων ὡς χαλκοῦς ἐστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφέδων· ὃν φησὶ κακῆσθαι ταλάντων ἑξακοσίων οὐσίαν. Cf. Isaei frag. 87.

26.

Idem : Λυσίμαχος· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν. Ἦν δὲ Ἀριστείδου υἱὸς τοῦ δικαίου ἐπικληθέντος. Ἐτερος δ' ἐστὶ Λυσίμαχος οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως ὡς ἀτελοῦς μελοποιῶ.

27.

Idem : Ὀχέιον· ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα Δειναρχος ἐν ἀπολογία πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου, ἀντὶ δὲ

τοῦ εἰς ὄχειαν ἀποδεδειγμένου ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· φησὶ γοῦν· « ὠνοῦνται μοι τὸν ἵππον [τὸν] ὄχειον (τῶν ἵππων ὄχειον Bernh.). » Λυκοῦργος δ' ἐν τῷ περὶ διοικήσεως γείτονας τοῦ ὄχειο φησὶ· μήποτε δὲ ἐπὶ τόπου τινός, ἐν ᾧ ὄχειαι γίνονται κτηνῶν ἢ ὄχηματα μισθοῦται. Cf. Suidas.

28.

Idem : Σείρινα· Λυκοῦργος περὶ τῆς διοικήσεως. Σείριον ἑκάστον λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον, καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. Καὶ σείρην δὲ ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτῶν, εὐθετος τότε, ὅτε ἐστὶν ὁ Σείριος. Ἔστι δὲ καὶ Σείριος πόλις Ἰταλική, καὶ τὰ μὲν τὰ ἐνθεν ὑφάσματα ἢ τινα ἄλλα σείρινα εἶπεν ὁ ῥήτωρ. Ἐν ἐνίοις μάλιστα χωρὶς τοῦ εἰ γράφεται σείρινα. Suidas in postremis : χωρὶς τοῦ εἰ γράφεται σείρινα. Cf. etiam Photius.

29.

Idem : « Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ἀντὶ τοῦ τιμῶν. Καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως φησὶν· « ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν μναίς ἐστεφανώσατε. » Καὶ παρ' ἄλλοις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· τὸ στεφανοῦν, ὡς παρὰ τε Θεοπόμπῳ ἐν ζ' καὶ Μενάνδρῳ ἐν Αὐτὸν πενθούντι. De hoc Callisthene v. Demosth. or. 20 § 34.

30.

Bekker. Anecd. p. 145, 30 : Ἐπιτροπέων· αἰτιατικῇ παρὰ Ἀττικοῖς. Δημοσθένης κατὰ Ἀρόβου· « οὐκ ἂν χεῖρόν με ἐπιτροπευθῆναι, » καὶ μετ' ὀλίγον· « καὶ δέκα ἕτη ἡμᾶς ἐπιτροπεύσαντες. » Ἐτέρηται δὲ καὶ μετὰ γενικῆς, ὡς παρὰ Λυκοῦργῳ ἐν τῷ περὶ διοικήσεως· « ἐκ τῶν ἱερῶν ὧν ἡμεῖς ἐπετροπεύσαμεν. »

in or. contra Onetorem. Dicitur δοκιμασθῆναι etiam de magistratibus, ut idem orator docet in appellatione adversus Eubulidem; dicebatur porro de iis qui reipublica negotia tractabant, etiamsi nullo magistratu fungerentur. Horum enim mores interdum examinabantur, ut Aeschines in or. contra Timarchum ait. Lycurgus quoque in or. de administratione : « Tres, inquit, explorationes secundum leges institui solent, una qua novem archontes, secunda qua oratores, tertia qua belli duces explorantur. »

Lycurgus dicit non de omnium vita moribusque inquirendum esse, sed de oratorum qui negotia publica tractent et decreta scribant.

25.

Alius est Epocrates, cuius meminit Lycurgus in or. de administratione, dicens eum aeneum stare ob legem de ephebis latam; quem s:uxcentorum talentorum facultatem nactum esse tradunt.

26.

Lysimachus, cuius meminit Demosthenes in or. de immitatibus, filius fuit Aristidis iusti cognomento. Diversus ab eo Lysimachus est, cuius ut vilissimi poetae Lyrici Lycurgus meminit in or. de administratione.

27.

Ὀχέιον. Hac voce de vehiculo usus est Dinarchus in apologia adversus Antiphonem de equo; idem in eadem oratione sic vocat equum admissarium. Dicit enim :

« Emunt mihi equum admissarium. » Lycurgus vero in or. de administratione dicit : « vicinos τοῦ ὄχειο, » fortasse locum intelligens, in quo iumenta coeunt vel ubi curvus conducuntur.

28.

Σείρινα. Lycurgus de administratione. Σείριον vocabant vestimentum tenue quod spatha densatum non erat, ut theristrum, quemadmodum ajunt glossographi. Et σείρη est tunica tenuis et pellucida, quae commoda est estui caniculæ. Est vero etiam Σείρις, Siris, urbs Italica; fortasse igitur inde allata tela vel alia quaedam orator Σείρινα dixit. Ceterum in nonnullis codicibus sine litera ε, scribitur σείρινα.

29.

Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας, honorans victores, Demosthenes in or. (19, § 193) contra Aeschinem. Lycurgus quoque in or. de administratione sua dicit : « Sed Callisthenem etiam centum mnaibus honoris causa donastis. » Nec non apud alios hoc sensu στεφανοῦν vox usurpatur, ut apud Theopompum libro septimo (fr. 275) et Menandrum in Se lugente.

30.

Ἐπιτροπέων, accusativo jungitur apud Atticos, sed etiam cum genitivo frequenter occurrit, ut apud Lycurgum in or. de administratione sua : « εἰς ἡμᾶς, quae nos administravimus. »

VII. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΕΙΑΣ.

« Et sacerdotis Poseidonis Erechthei et sacerdotis feminæ Athenes Poliadis dignitatem in gente Etebutadarum hereditariam fuisse constat. Nam cum illud stemmate sacerdotum in parietibus Erechthei perscripto comprobetur, hoc Æschinus (2, § 147), biographi decem oratorum, p. 843. B, Harpocratiōnis s. v. Ἐρεσβουτάδαι (v. frg. 8) testimonii firmatur. Quare dubitari non potest quin hæc oratio ad sacerdotem Athenes Poliadis pertinerit. Nam cum ea, quæ ex hac oratione adhuc exstant, in quinque quasi classes distribui possint, secundam fragmenta 38. 34. 35. 44. 47. 48. 51 efficiunt, quæ omnia ad hanc sacerdotem referenda esse patet. Primam autem classem fragmentum 31 efficit, cum hæc verba ex proœmio petita esse appareat. Tertia denique classe continentur frg. 32. 41. 49. 50, quæ ad Minervæ cultum pertinere intelligimus, ad Poliadis sacra referenda esse non patet. Quamquam non dubito, quin Alope, Cercyonis Triptolemi fratris filia, in Scirophoriorum, festi agrarii, descriptione commemorata fuerit: atque Pausanias et Scirum et Cercyonis palæstram prope ab Eleusine abfuisse testatur (1. 36, 4. 39, 3). Quarta classis eorum est (frg. 36. 46. 37. 39. 43.), quæ quanquam ad Minervam pertinere non constat, tamen de rebus sacris intelligenda sunt. Eandem vero rationem etiam frg. 42 esse existimo, cum Aristotelem ante verba ab Harpocratiōne servata de assessoribus archontis regis exposuisse particula quæ est καὶ ostendere videatur. Vide quæ de assessoribus regis C. F. Hermannus antiqu. publ. § 138, 13 explicavit. Quinta denique classe complector frag. 33. 40. 45. 52, quæ quo pertinerint dubium est. — Ad aliud veniamus. Cum in iudicio Lycurgi orationem habitam esse frg. 31 ostendat, tum eadem verba actionem publicam (γραφὴν) fuisse docent. Ac potest aut de διαδικασία (cf. Meier. de lit. att. p. 49, 471 sq.) vel hujus sacerdotis cum alio sacerdote vel duarum ejusdem Etebutadarum gen-

tis familiarum feminarumve cogitari, aut dignitatem et jura hujus sacerdotii, cum a magistratu aliquo vel alio sacerdote læsa essent, hac oratione a Lycurgo vindicata esse conjicias. Hoc posterius vero ut majorem veritatis speciem habere existimem, faciunt fragmenta 39 et 40 et 51, ex quibus mihi intelligere videor sanctitatem et dignitatem illius sacerdotii ab oratore amplissimis verbis exornatam esse, quo majorem ejus culpam esse ostenderet, qui illam sacerdotem læsisset. »
SAUPEPIUS.

31.

Harpocratio: Παράκλησις ἀντὶ τοῦ προτροπή· Ἴσοκράτης Παραίνεσαι· « διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὐρόντες ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες ». Τίθεται μέντοι σπανίως καὶ ἀντὶ τῆς δεήσεως· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας προσιπῶν· « εἰ μὲν ἑπὲρ ἰδίου τινός ἦν ὁ ἄγων, ἐδεόμην ἂν ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαι μου· » μετ' ὄλιγον φησὶν· « νυνὶ δὲ αὐτοῖς ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσιν καὶ χωρὶς παρακλήσεως τῆς ἐμῆς. »

32.

Idem: Ἄλοπη· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἔξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἰπποθῶον ὁ τῆς Ἰπποθουοντίδος φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς Ἑλληνικός τε ἐν β' Ἀτθίδος καὶ Εὐρυπιδῆς ἐν τῷ ἑμυνύμῳ [δράματι καὶ] Δαιναρχος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαληρέων.

33.

Idem: Διήλλαξεν, ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησε. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας.

34.

Idem: Ἐπίβοιον· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Φιλόχορος δ' ἐν β' φησὶν οὕτως· « ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾶ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ (Πανδώρα cod. A) θύειν ὄν, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. » Ὁμοίως καὶ Στάφυλος ἐν α' τῶν περὶ Ἀθηνῶν.

35.

Idem: Ἐπιμήνια· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Ἔουκεν εἶναι ἐπιμήνια ἦτοι τὰ καθ' ἕκαστον

VII. DE SACERDOTE.

31.

Παράκλησις, *adhortatio*. Isocrates in *Præceptis* (or. 1, § 4): « Quasobrem non adhortationem inventientes, sed præcepta scribentes. » Ponitur tamen, raro licet, etiam ita ut sit *rogatio*. Lycurgus in oratione de sacerdote postquam dixit: « Si de privato contentio esset, vos rogarem ut me cum benevolentia audiretis, » paucis interjectis subjicit: « nunc vero vos id facturos esse existimo vel me non rogante. »

32.

Alope, cujus Lycurgus meminit in or. de sacerdote, Cercyonis fuit filia, e qua et Neptuno natus est Hippothoon, qui Hippothoontidi tribui nomen dedit, ut Hellani-

cus libro secundo *Attidis* et *Enripides* in fabula cognomine et *Dimarchus* in controversia *Phalerensium* testantur.

33.

Διήλλαξεν pro μετήλλαξεν, vitam cum morte commutavit, vitam finivit. Lycurgus in or. de sacerdote.

34.

Ἐπίβοιον. Lycurgus in or. de sacerdote. Philochorus *Attidis* libro secundo ita habet: « Quum quis Minervam bovem immolat, necessarium est ut simul *Pandroso* ovem immolet, idque sacrificium *ἐπίβοιον* vocabatur. » Similiter etiam *Staphylus* in primo de *Athenis* libro narrat.

35.

Ἐπιμήνια. Lycurgus in or. de sacerdote. Sic dici vide-

μῆνα θυόμενα [ὕπὲρ τῆς πόλεως add. Bekk. An. p. 254] ἢ τὰ ὑπὲρ θίου μῆνός ἀπαξ ποτὲ γιγνόμενα θυόμενα.

36.

Idem: Ἐπιτελεούν καὶ ἐπιτελέωμα. Ἀμφότερα πολλάκις ἐστὶ τὰ ὀνόματα ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας Λυκούργου· ἴσως δὲ ἐπιτελέωμα λέγεσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον ὑπὲρ τοῦ ἐπιτελεῖς γενέσθαι τὰς πρότερον θυσίας. Αὐτὸς γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ φησὶν· « ἐτι τοίνυν ἔφη πάντων ὑστατα ταῦτα θύεσθαι καὶ ἐπιτελεώμεντα εἶναι τῶν ἄλλων θυμάτων. »

37.

Idem: Ἐσχάρα· Λυκούργος ἐν τῷ περὶ [τῆς] ἱερείας. Ἀμμώνιος ἐν τοῖς περὶ βωμῶν ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος ὡς ἐστὶν ἄλλ' ἐπὶ γῆς ἰδρυμένην κοίλην, παρ' ὃ καὶ τοὺς ἱατροὺς τὰ ἐν τοῖς αἵμασι κοίλα ἔλακη ἐσχάρας καλεῖν.

38.

Idem: Ἐτεοβουτάδαι· Λυκούργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Γένος Ἀθήνησι (sic Phot. cod.; Ἀθηναίους eodd. Harpocr.), ὅσων οἱ ἀληθῆς ἀπὸ Βούτου· ἔτεόν γάρ τὸ ἀληθές· ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱερεία τῆς Πολιάδας Ἀθηναῖς, καθά φησι Δράκων περὶ γενῶν.

39.

Idem: Κύρβεις· Λυκούργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδορος κτλ. V. Apollodori fr. 24; Aristotel. Pol. fr. 11.

40.

Idem: Μίκων· Λυκούργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας· « καὶ Μίκωνα τὸν γράψαντα ἕως τοὺς λ' μῆνας ἐζημίωσαν. » Sic codices. Bekkerus e Maussaci conjectura dedit: ἕως τὰς τριάκοντα μνᾶς. « In qua con-

tur vel quæ singulis mensibus sacrificantur vel quæ pro toto mense semel fiunt sacrificia.

36.

Ἐπιτελεούν et ἐπιτελέωμα. Utrumque vocabulum sæpius legitur in Lycurgi oratione de sacerdote. Videtur autem ἐπιτελέωμα dici hostia succidanea, quæ post ceteras omnes immolatur, ut superiora sacrificia rata fiant. Ipse certe orator in ista oratione dicit: « Præterea itaque dixit omnium postrema hæc immolari et ἐπιτελεώματα esse reliquorum sacrificiorum. »

37.

Ἐσχάρα. Lycurgus in or. de sacerdote. Ammonius in Hbris De aris ἐσχάραν dicit vocari aram quæ altitudinem non habeat, sicuti focus, sed humi posita et cava sit; quamobrem etiam a medicis cava ulcera ἐσχάρα vocentur.

38.

Eteobutadæ, cuius meminit Lycurgus in or. de sacerdote, familia Athenis, quasi revera a Buta oriundi; nam ἐτεόν significat revera. Ex his constituebantur sacerdotes Minervæ Poliadiæ, ut dicit Draco in libro De familiis.

39.

Κύρβεις, stelæ quibus leges inscriptæ. Lycurgus in or. de sacerdote.

jectura neque ἕως ferri potest neque articulus neque accusativus casus mulctæ. » SAURPIUS, qui de suo dedit τὸν γράψαντα καταδεῶς τοὺς Ἑλληνας ἐζημίωσεν. Scilicet Sopater in Rh. gr. t. VIII, p. 340 sqq.: Μετὰ Μαραθῶνα Μίκων ὁ ζωγράφος τοὺς βαρβάρους γράψας μείζους τῶν Ἑλλήνων κρίνεται. Eadem nostro loco significari vix est dubium. Legendum puto: τὸν γράψαντα [τῶν βαρβάρων] ἑαυτοὺς μείονας ἐζημίωσαν.

41.

Idem: Νίκη Ἀθηναῖ· Λυκούργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Ὅτι δὲ Νίκης Ἀθηναῖς ἕσανον ἄπτερον, ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ῥάαν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κράνος, ἐπιμάτο παρ' Ἀθηναίους, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος ὁ περιγηγῆτης ἐν α' περὶ ἀκροπόλεως.

42.

Idem: Πάρεδρος· Λυκούργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Πολύ ἐστι τούνομα παρὰ τε τοῖς ῥήτορα καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ· « λαμβάνουσι δὲ καὶ παρέρρος ὃ τε ἀρχὸν καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἑκάτερος οὓς ἐν βούλῃται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παραδρεύειν, καὶ εὐθύνας δίδασιν ἐπὶν παρεδρεύουσιν. »

43.

Idem: Πέλανος· Λυκούργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Πολλάκις ἐστὶ τούνομα παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνέως ἐν τῷ περὶ τῶν ἔορτῶν οὕτω γράφει· « ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. Λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἄλλης· Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι·

40.

Micon. Lycurgus in or. de sacerdote: « et Miconem qui in pictura ipso barbaris minores (ἑαυτοὺς μείονας) representasset, multarunt.

41.

Victrix Minerva. Lycurgus in or. de sacerdote. Victicis Minervæ simulacrum, alis carens, et in dextra manum Punicum, in sinistra galeam tenens, ab Atheniensibus cultum fuisse Heliόδωρος periegeta libro primo De Acropoli tradit.

42.

Πάρεδρος, Lyeurgus in or. de sacerdote. Frequens est nomen apud oratores et in antiqua comœdia. Aristoteles in Atheniensium Republica dicit: « Archon et Polemarchus binos singuli assessores suo arbitrata sumunt, atque hi in iudicio ante munus intium explorantur et rationes reddunt munere functi. »

43.

Πέλανος. Lycurgus in or. de sacerdote. Sæpe hæc vox apud multos veteres occurrit. Apollonius Acharnensis in opere de festis ita scribit: « Similiter vero etiam πέλανος qui vocatur, i. e. placentiæ quædam quæ diis conficiuntur ex frumento in usum sacrificiorum ex area exempto, ne cum reliquo excutiat. Sannyrion in Risu: • Πέλανος

πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί,
ἀ καλεῖτ' ἀσεμνῶς ἀλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπαλῆς πέμμα,
(ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα) ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύ-
ναι, ἢ ὅτι λευκά ἐστιν· Ὅμηρος·

ὅτι κέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας·

ἢ διὰ τὸ φανὸν εἶναι, ὅ ἐστι λευκόν. Εὐριπίδης μέντοι
ἐν τῷ Ὀρέστῃ ἰδίως φησὶν·

ἐξ δ' ἠμορφὸν ἀθλίου
στόματος ἀφρώδῃ, πέλανον·

ὑπερ τὸν ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρὸν δηλοῖ. Cf. fr. 90.

44.

Idem : Πλυντῆρια· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς
ἱερείας· ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους.

45.

Idem : Πολύγνωτος· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ
τῆς ἱερείας. Περὶ Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου, Θεασίου
μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφώντος, τυ-
χόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἥτοι ἔπει τὴν
Ποικίλην στοὰν ἔγραψε προῖκα ἢ, ὡς ἔτεροι, τὰς ἐν
τῷ θησαυρῷ καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς, ἱστορήκασιν
ἄλλα τε καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ ζωγράφων, καὶ
Ἰόδας ἐν τοῖς περὶ γραφικῆς.

46.

Idem : Προτέλεια· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς
ἱερείας. Τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναι τι τῶν εἰς τὸ θεῖον
ἀναφερομένων γινόμενα ἢ διδόμενα καλεῖται προτέ-
λεια.

47.

Idem : Σκίρον· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας.

dicimus nos dii, quas vos mortales dicite profane farinas ». Didymus vero proprie sic vocari ait placentiam ex polline factam, vel quod placentiae istae sint dilatatae vel quod albæ sint. Homerus (Il. 10, 7) : « quando nix ἐπάλυνεν, i. e. dealbavit, arva, » aut quod pelanus sit φανός, i. e. albus. Euripides vero in Oreste (213) peculiariter dixit : « Absisterge vero a misero ore grumatum spumantem », ubi κλά-
νος spissatam oris spumam significat.

44.

Πλυντήρια, festum apud Athenienses, cujus meminit
Lycurgus in or. de sacerdote.

45.

Polygnotus. Lycurgus in or. de sacerdote. De Polygnoto
pictore Thasio genere, filio et discipulo Aglaophontis, sed
civilitem apud Athenienses nacto, sive quod Pæcilen por-
ticum, sive quod, ut alii volunt, thesaurum et Anaceum
gratis ornavit picturis, exposuerunt præter alios Arlemon
in opere De pictoribus et Juba in libris De pictura.

46.

Προτέλεια. Lycurgus in or. de sacerdote. Sic vocantur
quæ sunt vel dantur antequam res divina peragatur.

47.

Σκίρον. Lycurgus in or. de sacerdote. Σκίρα est festus
dies apud Athenienses, a quo mensis Scirophorion dictus.

Σκίρα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκι-
ροφοριών. Φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περὶ τε ἑορτῶν καὶ
μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἔστι καὶ Λυσίμαχιδης, ὡς τὸ
σκίρον σκιάδιόν ἐστι μέγα, ὑφ' ᾧ φερομένου ἐξ ἀκρο-
πόλεως εἰς τινα τόπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται
ἢ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς
καὶ ὁ τοῦ Ἥλιου. Κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι.
Σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δαῖν οἰκοδομεῖν καὶ
σκέπας ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος
πρὸς οἰκοδομίαν. Καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν
Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν β' Ἀτθίδος ἀπὸ Σκί-
ρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κακληθῆσαι, Πραξίων
δὲ ἐν β' Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.

48.

Idem : Τραπεζοφόρος. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ
τῆς ἱερείας, ὅτι ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν ἡ τραπεζοφό-
ρος. Ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κοσμῶ συνδέουσι πάντα τῇ
τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ, αὐτὸς τε ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ αὐτῷ
λόγῳ δεδήλωκε καὶ Ἰστρος ἐν γ' τῶν Ἀττικῶν συνα-
γωγῶν.

49.

Idem : Τριτομηνίς· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς
ἱερείας. Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλου-
ν. Δοκεῖ δὲ γενέθλιος τῆς Ἀθηνᾶς. Ἰστρος δὲ καὶ Τρι-
τογένειαν αὐτὴν φησὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι, τὴν αὐτὴν
Σελήνην νομιζομένην.

50.

Idem : Ὑγία· Ἀθηνᾶ· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ
τῆς ἱερείας. Ἔστι δὲ ἐπάνωμον τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ γὰρ
Ὑγία καλεῖται καὶ Νίκη καὶ Ἰππία καὶ Ἐργάνη.

Tradunt autem scriptores de Atheniensium festis et men-
sibus, quorum est etiam Lysimachides, scirum magnam
esse umbellam, sub qua Minervæ sacrificula et Neptuni
solisque sacerdotes ex arce in locum quendam Scirum
dictum deducantur; portare vero umbellam Eteobutadas;
significari autem hac re domos tunc et tecta extruenda
esse, quoniam tempus hoc ad edificationem opportunissi-
mum sit. Minervam quoque Sciradem Athenienses colunt,
quam Philochorus Atthidis libro secundo a Sciro quodam
vate Eleusinio, Praxion autem rerum Megaricarum libro
secundo a Scirone quodam dictam esse tradunt.

48.

Τραπεζοφόρος. Lycurgus in or. de sacerdote, docet esse
nomen hoc mulieris sacerdotis. Hanc vero et eam quæ
Κοσμῶ vocatur in omnibus curandis socias esse sacrificulæ
Minervæ, idem orator in eadem oratione docet et Ister
libro decimo tertio collectionis rerum Atticarum.

49.

Τριτομηνίς. Lycurgus in or. de sacerdote. Tertiam men-
sis diem τριτομηνίδα vocabant, qua nata creditur Minerva.
Ac propterea Τριτογένειαν vocari eam, quam a Luna non
diversam esse existiment, Ister tradit.

50.

Ὑγία Ἀθηνᾶ, Sancta Minerva. Lycurgus in or. de
sacerdote. Est cognomen Minervæ; vocatur enim et Sancta
et Victrix et Equestris et Opifex.

51.

Suidas : Συσσημαίνεσθαι. Ὁ καλοῦσι κατασφραγίσασθαι, τοῦτο οἱ ῥήτορες συσσημαίνεσθαι λέγουσι. Λυκούργος ἐν τῷ περὶ [τῆς] ἱερείας· « ὥστε προστεταγμένον ἐπὶ ψηφίσματος καὶ τὴν ἱερείαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεία. » Καὶ σύσσημον τὸ σημεῖον.

52.

Priscianus XVIII, 26 p. 242 Krehl. : *Attici* περὶ τόσους καὶ περὶ τόσοις. Θεόποπος Φιλιππικῶν θ'· « τὸ μὲν μῆκος περὶ τεσσαράκοντα σταδίου. » *Lycurgus* ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας· ὡς περὶ εἴκοσιν ἀνθρώποις. *Hinc nostri, viginti passus, et viginti passibus aberat.* Cf. fr. 90.

VIIa. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ.

53.

Suidas : Προχαριστήρια· ἡμέρα ἐν ἣ ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντας, ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι, λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, ἔθουον τῇ Ἀθηνᾶ· τῇ δὲ θυσία ὄνομα Προχαριστήρια. Λυκούργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης· « τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην ἄνοδον τῆς θεοῦ, ὄνομασθεῖσαν δὲ Προχαριστήρια, διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φερομένων. » Cf. fr. 60.

VIII. ΚΑΤΑ ΙΣΧΥΡΙΟΥ.

54.

Harpocratio : Στρωτήρ· Λυκούργος κατὰ Ἰσχυρίου (Aloch. codd.). Τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δοροδόκων τίθεμενα στρωτήρας ἔλεγον, ὡς φησι Δίδυμος. Ἔστι τούνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίους Ἀριστοφάνους.

IX. ΚΑΤΑ ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΥ.

55.

Harpocratio : Ὁ δὲ αὐτὸς ῥήτωρ (Lycurgus) καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησι κεχλιῶσθαι. Cf. frg. 11 et quæ fragmento 1 præmisimus de Lycurgi orationum numero.

X. ΚΡΩΚΟΝΙΔΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΡΟΣ ΚΟΙΡΩΝΙΑΣ.

« Croconidarum gens eleusinia fuit, cujus

auctorem Croconem alii Triptolemi filium, Celei nepotem, alii Celei generum fuisse narrabant. Quare partes quasdam ejus gentis fuisse in Cereris et Proserpinæ sacris obeundis non est quod miremur. Quo referendum esse puto frg. 6. Huic diei festo autem, quo Liberam morientem (Preller de Cer. et Pros. p. 120) valere juberent, patet oppositum fuisse illum, quo deam vere redeuntem salutarent, προχαριστήρια. Quare horum sacrorum mentionem conjunctam fuisse et orationem illam, quam Suidas περὶ τῆς ἱερωσύνης inscriptam fuisse dicit, non diversam esse conjicio ab hac vel Lycurgi vel Philini oratione de Croconidarum et Cæronidarum contentione. Cæronidarum vero et origo et nomen videntur dubia fuisse. Cum enim alii Cæronem, Croconis fratrem, Triptolemi filium spurium, gentis auctorem fuisse eosque *Cæronidas* appellandos esse autumarent, alii videntur eos *Coronidas* dicendos esse contendisse, oriundos vel a Dionyso Theæno et Coronide (cf. Dionysius apud Tzet. ad Lycophron. 1247. Fritzscheius l. d.), vel ab alia Coronide (cf. C. O. Müller. Orchom. p. 203). Ita intelligi posse existimo, quo Theæniorum commemoratio (frg. 56) et cœnopitarum (frg. 58) pertinuerit. Breviter hic addere liceat, quod alio loco accuratius demonstrandum erit, Croconidas sibi principatum vindicaturos Cæronidarum originem a Cærone illo, Croconis fratre, derivasse, Cæronidas vero vel Coronidas hoc negasse et originem suam aliam esse sacris quibusdam, quorum curam haberent, ostendere studuisse. Huic orationi oppositam fuisse videri Dinarchi Κροκωνιδῶν διαδικασίαν monuit E. Meier. de lit. att. p. 568. » SAUPEPUS.

56.

Harpocratio : Θεοίνιον· Λυκούργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. Τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγετο, ἐν οἷς οἱ γεννηταὶ ἐπέθουον·

51.

Συσσημαίνεσθαι. Sic oratores vocant, quod alii dicunt κατασφραγίσασθαι, i. e. *obsignare*. Lycurgus in oratione de sacerdote : « Quare populicilio cautum est, ut sacerdos tabulas obsignet. » Et σύσσημον, signum.

52.

Lycurgus in or. de sacerdote : « viginti circiter homines. »

VIIa. DE SACERDOTIO.

53.

Προχαριστήρια. Procharisteria, dies qua magistratus omnes, frugibus incipientibus nasci, sub hiemis finem, Minervæ (*Proserpinæ potius*) sacrificabant. Huic sacrificio nomen erat Procharisteria. Lycurgus in oratione de sacerdote : « Antiquissimum igitur sacrificium propter Deæ redditum, Procharisteria dictum, ob novellas fruges. »

VIII. CONTRA ISCHYRIAM.

54.

Στρωτήρ. Lycurgus contra Ischyrum. Στρωτήρας vocabant trabiculas quæ tignis majoribus e transverso imponuntur, ut ait Didymus. Exstat idem nomen in Babyloniis Aristophanis.

IV. CONTRA CEPHISODOTUM.

55.

Lycurgus in or. contra Cephisodotum κεχλιῶσθαι dicit.

X. CROCONIDARUM CUM CÆRONIDIS CONTROVERSIA.

56.

Θεοίνιον. Lycurgus in controversia Croconidarum et Cæronidarum. Bacchanalia, quæ in singulis pagis celebrabantur, θεοίνια dicebantur, in quibus gentiles sive cives ad unam eandemque gentem (γένος) περιετέλειαν·

τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοιον ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος
καὶ Ἴστρος ἐν α' Συναγωγῶν. Cf. Photius.

57.

Idem : Κοιρωνίδαι. Ἔστι Λυκούργου λόγος οὐ-
τως ἐπιγραφόμενος· Κροκωνιδῶν διαδικασία πρὸς Κοι-
ρωνίδας, ὃν ἔνιοι Φιλίνου νομίζουσιν. Ἔστι δὲ γένος οἱ
Κοιρωνίδαι, περὶ ὧν Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς
Ἀθίδος φησίν. Ὀνομασμένον δ' ἐν εἴῃ ἀπὸ Κοίρωνος,
ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναι φασὶ τοῦ Κρόκωνος, παρ' ὃ καὶ
ἐντιμότερους εἶναι τοὺς Κροκωνίδας. Ὁ δὲ τὸν λόγον
γεγραφώς, ὅστις ποτ' ἐστίν, τρισὶν ὀνόμασι φησὶν αὐ-
τοὺς προσηγορεῖσθαι· καὶ γὰρ Κοιρωνίδας καὶ Φιλι-
εῖς καὶ Περιβοίδας. Cf. Photius et Suidas et Bekk.
An. p. 273.

58.

Idem : Κυυνίδαι· Λυκούργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ
Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας γένος ἐστὶ παρ' Ἀθη-
ναίους οἱ Κυυνίδαι.

58 b.

Athenæus X, p. 425, B : Οἱ δὲ οἰνόπται οὗτοι
ἐπείρων τὰ ἐν τοῖς δεῖπνοις, εἰ κατ' Ἴσον πίουσιν οἱ
συνόντες. Καὶ ἦν ἡ ἀρχὴ αὐτελής, ὡς ὁ ῥήτωρ φησὶ
Φιλίνος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ· καὶ ὅτι τρεῖς
ἦσαν οἱ οἰνόπται, οἵτινες καὶ παρείχον τοῖς δεῖπνοῦσι
λύγους καὶ θυμαλλίδας.

59.

Idem : Σκαμθωνίδαι· Λυκούργος ἐν τῇ διαδι-
κασίᾳ Κροκωνιδῶν. Ἔστι δὲ ὄμιλος τῆς Λεοντίδος.

60.

Idem : Προσχαίρητῆρια· Λυκούργος ἐν τῇ
Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ· ἔορτῃ παρ' Ἀθηναίους ἀγο-
μένη, ὅτε δοκεῖ ἀπέναι ἡ Κόρη.

XI. XII. ΚΑΤΑ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ.

Λόγοι β'.

Lycophron a Lycurgo accusatus defendit se
oratione ab Hyperide scripta, cujus pars posterior
ab Anglis nuper in lucem protracta est. In ea Ly-
cophron dicit equis alendis se per omne vitæ tem-
pus fuisse summopere deditum. Ἔστεφάνωμα δ',

inquit, ὑπὸ τε τῶν ἱππέων πάντων ἀνδραγαθίας ἔνεκα
καὶ ὑπὸ τῶν συναρχόντων· ὑμεῖς γὰρ με, ὦ ἄνδρες
δικασταί, πρῶτον μὲν φύλαρχον ἐχειροτονήσατε,
ἔπειτα εἰς Ἀἴμνον ἱππαρχον, καὶ ἤρξα μὲν αὐτόθι δὴ
ἔτη τῶν πώποθ' ἱππαρχηκότων μόνος, προσκατέμεινα
δὲ αὐτόθι τὸν τρίτον ἐνικατὸν οὐ βουλόμενος πολίτας
ἄνδρας ἐπὶ κεφαλῇν εἰσπράττειν τὸν μισθὸν τοῖς ἱππεύ-
σιν ἀπόρους διακειμένους... Στεφάνοις δὲ τρισὶν ἑστέφα-
νώθην ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ ἐν Ἡραϊστίᾳ καὶ ἐτέροις ὑπὸ
τοῦ ἐν Μυρίνῃ. Is igitur, dum vel in Lesbo adhuc
versabatur vel Athenis procul alibi degebat, a
Lycurgo εἰσαγγελλίας actione ad populum delatus
est ὡς καταλίπων τὸν δῆμον παραβαίνων τοὺς νόμους,
ut ipse Lycophron ait; cum cujus verbis confe-
renda quæ fr. 70 Lycurgus dicit : οὐ γὰρ ὄσιον τὸν
τοὺς γεγραμμένους νόμους, δι' ὧν ἡ δημοκρατία σώ-
ζεται, παραβαίνοντα, ἐτέρων δὲ μοχθηρῶν ἐξηγητῶν
ἔθων καὶ νομοθέτην γινόμενον ἀτιμώρητον ἀφείναι. Ce-
teram Lycurgus εἰσαγγελίαν instituens in majus
rem auxisse et τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ ita usus esse
videtur, ut civitatis instituta everti etiam crimine
diceret quod per se spectatum nonnisi γραφῇ ad
thesmothetas pertinenti locum dare potuisset. Certe
primarium crimen quod reo dabatur, positum
erat in contumelia et adulterio. Scilicet mul-
lier Atheniensis a Dioxippo fratre, nobili illo
pancratiasta, qui post hanc causam Alexandri
castra in Asia secutus est, post prioris mariti obi-
tium in matrimonium data est Charippo. Jam in
ipsa pompa nuptiali Lycophron ad feminam acce-
dens exhortatus eam esse fertur ne rem haberet
cum Charippo, sed ipsi se reservaret integram. Præter
hanc contumeliam feminæ ingenux publice
illatam atque adulterium, alia multa parum nobis
perspecta Lycurgus coacervaverat, quibus reum
tanquam pestem civitatis exagitaret. Et quum in
omnibus causis publicis vicisse dicatur, Lycoph-
ronem sequitur succubuisse. Itaque probabiliter
Meierus (De Lycurg. p. CXXXVII) censet habi-
tam esse priorem Lycurgi orationem in priore
actione, quum de re, alteram in secunda actione,
quum de pœna ageretur.

criscebant; Bacchum κυρρη θεοῖον vocabant, ut Æschylus
declarat, et Ister in primo Collectaneorum.

57.

Cæronidæ. Lycurgus scripsit orationem, cui titulus:
Croconidarum controversia cum Cæronidis, quam non-
nulli Philino tribuunt. Est vero familia Cæronidarum, de
quibus Ister in collectione rerum Atticarum exponit.
Nuncupata videtur a Cærone, quem nothum Croconis fra-
trem fuisse dicunt; quare etiam Croconidas præ Cæroni-
dis in honore sint. Auctor illius orationis, quisquis tan-
dem sit, tribus eos nominibus appellari scribit, Cæronidas
nempe, Philenses et Perithædas.

58.

Cyynidæ. Lycurgus in controversia Croconidarum et

Cæronidarum. Est familia apud Athenienses sic dicta.

58 b.

Cænoptiarum horum munus erat observare quid in cœna
ageretur, an ex æquo biberent convivæ. Et erat magistra-
tus ille exigua quidem dignitate, ut ait Philinus in Croco-
nidarum disceptatione. Docetque idem, tres fuisse cænoptas,
qui cænantibus lucernas et ellychnia suppeditarent.

59.

Scambonidæ. Lycurgus in controversia Croconidarum.
Est populus Leontidis tribus.

60.

Προσχαίρητῆρια. Lycurgus in controversia Croconida-
rum. Festum sic dicitur Athenis celebrari solitum eo die
quo Proserpina discedere videtur.

61.

Harpocratio : Ἀνδραποδιστής· Αὐκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος· « θαυμάζω δ' ἐγώ, εἰ τοὺς ἀνδραποδιστάς, τῶν οἰκετῶν ἡμᾶς ἀποστεροῦντας μόνον, θανάτῳ ζημιούμεν... »

62.

Idem : Ἄνοιχος ἀντὶ τοῦ ἀοίκητος Αὐκοῦργος κατὰ Λυκόφρονος.

63.

Idem : Ἴππαρχος· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφώντος. Τύραννος ἦν οὗτος Ἐρετρία. Ἔτερος δ' ἐστὶν Ἴππαρχος περὶ οὗ Αὐκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος φησιν· « Ἴππαρχος δὲ Πεισιστράτου. » Ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἴππαρχος ὁ Χάρμου, ὃς φησι Αὐκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λευκράτους· περὶ δὲ τούτου Ἀνδρῶτιων ἐν τῷ β' φησὶν, ὅτι συγγενῆς μὲν ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου καὶ πρῶτος ἐξωστρακίσθη, τοῦ περὶ τὸν ὄστρακισμὸν νόμου τότε πρῶτον τεθέντος διὰ τὴν ὑπόψιαν τῶν περὶ Πεισιστράτον, ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατηγὸς ἐτυράννησεν. Ἄλλος δ' ἐστὶν Ἴππαρχος ὑποκριτής, ὃς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. Λέγεται δὲ παρ' Ἀθηναίους Ἴππαρχος καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἀρχῶν· δύο δ' ἦσαν οὗτοι, ὡς Δημοσθένης ἐν δ' Φιλιππικῶν φησι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. In his nisi ipse Harpocratio vel auctor ejus diversa confudit, legendum : Ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἴππαρχος ὁ Τιμάρχου, ὃς φησιν Αὐκοῦργος ἐν τῷ χ. Λευκράτους [ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἴππαρχος ὁ Χάρμου·] περὶ δὲ τούτου κτλ.

64.

Idem : Κανηφόροι· Αὐκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυ-

κόφρονος. Περὶ τῶν κανηφόρων Φιλόχορος ἐν β' Ἀθίδος φησὶν, ὡς Ἐρχιθονίου βασιλεύοντος πρῶτον κατήστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανῆ τῆ θεῶ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, τοῖς τε Παρθαναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

65.

Idem : Μελανίπειον· Αὐκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. Μελανίππου τοῦ Θεσείως ἡρώων ἐστὶν, ὃς φησιν Ἀσκληπιάδης Τραγῶδουμένους. Κλειδήμας δ' ἐν α' Ἀθίδος ἐν Μαλίτῃ αὐτὸ εἶναι λέγει.

66.

Idem : Πεφασμένης. Αὐκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος ἀντὶ τοῦ γεγενημένης. Αυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, φησὶ· « τὸ μὲν πεφασμένως ἐστὶ φανερώς. » Cf. Photius et Suidas, qui præbent πεφασμένος.. γεγενημένος.

67.

Idem : Ὑακινθίδες· Αὐκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελία. Εἰσι δὲ θυγατέρες Ὑακίνθου τοῦ Λακεδαιμονίου.

68.

Theo Progygymnasm. II, 7, p. 162 Walz : Ὁμοίως τὸν καλούμενον τόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐστὶν εὐρείν, καθάπερ τὸ Δημοσθενικὸν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· « παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισὶν ἄλλα πᾶσιν ὁμοίως, φορὰν προδοτῶν καὶ δωροδόκων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη γενέσθαι τῶσαύτην » καὶ τὰ ἔξης· ἐπὶ δὲ καὶ Αὐκούργου κατὰ μοιχοῦ, ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος· καὶ Ὑπερείδου κατὰ τῶν ἑταιρῶν ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας.

XI. XII. CONTRA LYCOPHRONEM ORATIONES DUÆ.

61.

Ἀνδραποδιστής, qui aliquem domino suo rapiens in servitute rapit. Lycurgus in or. contra Lycophronem : « Miror ego nos *andrapodistas* qui non nisi servos nobis eripiant morte punire, (*eos autem qui liberos vel sorores vel uxores nobis eripiant, levioere afflicere pœna*). »

62.

Ἄνοιχος pro ἀνοίκητος, *inhabitabilis*. Lycurgus in or. contra Lycophronem.

63.

Hipparchus. Demosthenes pro Ctesiphonte (§ 295). Hic Eretriæ tyrannus fuit. Alius est Hipparchus, de quo Lycurgus in orat. contra Lycophronem dicit : « Hipparchus, Pisistrati filius. » Alius item est Hipparchus *Timarchi* filius, apud Lycurgum in or. contra Leocratem (§ 117). [*Alius item est Hipparchus Charmi* Alius.] Hunc Androtion libro secundo ait propinquum Pisistrati fuisse, ac primum civitate ejectum esse ostracismi lege, quippe quæ tunc lata sit ob suspicionem de Pisistrato, qui, quum demagogus et copiarum dux esset, tyrannidem occupaverat. Alius porro est Hipparchus histrio, cujus meminit Demosthenes contra Næsaram, si legitima ejus oratio. Ἴππαρχος apud Athenienses quoque dictus equitum magister. Hipparchi autem bini erant, ut Demosthenes refert Philippica IV, et Aristoteles in Rep. Atheniensium.

64.

Κανηφόροι. Lycurgus in or. contra Lycophronem. De cistiferis Philochorus libro secundo Atticæ testatur, Ericlithonio regnante lectas primum virgines nobiles, quæ Panathenæis aliisque pompis canistra Minervæ ferrent in quibus inerat supellex sacrificiis idonea.

65.

Μελανίπειον, de quo Lycurgus in or. contra Lycophronem, est sanum Melanippi Theseo natii, ut Asclepiades ait in Tragodumenis sive in his quæ tragædiis decantantur. Clidemus Attidis libro primo in Melite pago id fuisse dicit.

66.

Πεφασμένης pro γεγενημένης, Lycurgus in or. contra Lycophronem, Lysias vero in or. c. Theomnestum (§ 19), si tamen legitima oratio, ait : « Πεφασμένος est *aperle*. »

67.

Ὑακινθίδες. Lycurgus in delatione contra Lycophronem. Sunt autem filię Hyacinthi Lacedæmonii.

68.

Similiter locus communis qui vocatur apud veteres occurrit, ut apud Demosthenem in or. de Corona (§ 61) : « Apud Græcos enim non aliquos, sed pariter omnes, proventus proditorum et hominum largitionibus corruptorum et diis invisorum accidit ut existeret tantus » et quæ sequuntur. Porro Lycurgus quoque locum communem quibus in mœchis invenitur, habet in oratione contra Lycophronem, et Hyperides contra meretrices in oratione contra Aristagoram.

69.

Idem I, 4, p. 155 W. : Καὶ μέντοι γε ὁ Φιλίστος τὸν Ἀττικὸν ὄλον πόλεμον ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῶν Θουκυδίδου μετενήνοχε, καὶ Δημοσθένης εἰς τὸν κατὰ Μειδίου τὰ τε Λυσίου καὶ Λυκούργου ἐκ τῶν τῆς ὕβρεως λόγων καὶ τὰ Ἰσαίου ἐκ τοῦ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

70.

Suidas : Μοχθηρὸς ἢ κακία, ὡς Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος· « οὐ γὰρ ὅσιον [τὸν] τοὺς γεγραμμένους νόμους, δι' ὧν ἡ δημοκρατία σώζεται, παραβαίνοντα, ἐτέρων δὲ μοχθηρῶν ἐξηγητὴν ἐθῶν καὶ νομοθέτην γενόμενον ἀτιμώρητον ἀφείναι. »

71.

Idem : Ἐμποδῶν· Θουκυδίδης ἠ' ἀντὶ τοῦ προγέιρους· ... Λυκούργος δὲ ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος ἀντὶ τοῦ φανερόν. Cf. Isæi frg. 64. Ex eadem oratione fr. 96 et 99 petita esse suspicatur Meierus.

Κατὰ Λυκόφρονος α'.

72.

Athenæus VI, p. 267, A : Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τῆς τῶν δούλων προνοοῦντες τύχης ἐνομοθέτησαν καὶ ὑπὲρ δούλων γραφὰς ὕβρεως εἶναι. Ὑπερείδης γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου αἰκίας φησὶν· « ἔθεσαν οὐ μόνον ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ ἐάν τις εἰς δούλου σῶμα ὕβριση, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὕβρισαντος. » Τὰ ἅμια εἴρηκε καὶ Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος πρώτῳ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.

73.

Harpocratio : Ἰπνός· Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος α', μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειραῖον. Ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτους Ἰπνός ἢ Παννυχίς, ἐν ᾧ δηλοῦται τοῦτο,

69.

Philistus totum bellum Atticum e Thucydide in suam de rebus Siculis historiam transtulit; et Demosthenes in orationem contra Midiam verba Lysiae et Lycurgi ex eorum de illata contumelia orationibus, nec non Isæi ex ejus contra Dioclem oratione de injuriis.

70.

Μοχθηρία, improbitas, [et μοχθηρός, improbus] ut Lycurgus in or. contra Lycophronem : « Haud enim fas est, qui leges scriptas, per quas respublica conservatur, violari, aliorum autem improborum institutorum auctor existit et legislator, eum impanitum diimitti. »

71.

Ἐμποδῶν vocem Lycurgus in or. contra Lycophronem posuit de re manifesta.

Contra Lycophronem oratio prima.

72.

Athenienses, servilis etiam sortis rationem habentes, legem aciverunt, ut de injuria quam servis etiam esset illata, daretur actio. Itaque Hyperides orator, in oratione contra Manitheum de verberibus, ait : « Lege sanxerunt, ut non modo pro liberis hominibus, verum etiam si quis in servi corpus injuriam aut contumeliam admisisset, actio

dari μέρος ἐστὶ τῆς οἰκίας. Λέγεται δὲ κυρίως Ἰπνός ἢ κάμινος· θέναι καὶ ἰπνοπλάθους τινὰς ὀνομάζουσιν.

Κατὰ Λυκόφρονος β'.

74.

Idem : Ὅρχανη. Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος β'. Μήποτε ὁ φραγμαῖος, τουτέστι τὸ περιφραγμα καὶ ἡ αἵμασιὰ, οὕτω καλεῖται, παρὰ τὸ ἐρύκειν ἢ παρὰ τὸ ἔρκος εἶναι. Ὅμηρος·

« Αἱμασιὰς λείαντες ἀλώης ἱμμεναι ἔρκος. »

XIII. KATA ΛΥΣΙΚΛΕΟΥΣ.

« Orationem in Lysiclem, Chæronensis cladis imperitum aut infelicem imperatorem, Nissenus (p. 68) in εἰσαγγελίᾳ statuit habitam esse; equidem in medio relinquo, utrum hic an in εὐθύνας sit habita. Quod eum unum accusavit Lycurgus omissis Charete et Stratocle, qui etiam ipsi exercitui Attico tum præerant, Nissenus inde repetivit, quod penes illum eo die summa imperii (ἢ πρυτανη(η) fuerit. At fortasse hic Lycurgo visus est majorem ejus cladis culpam quam reliqui sustinuisse; aut huic Lycurgus, reliquis alii diem dixerant. Habitam eam orationem esse recenti admodum dolore fidem facit primi fragmenti acerbitas. » MΞΙΞΑΥΣ.

75.

Diodorus, XVI, 88 : Οἱ δ' Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἦτταν Λυσικλέους μὲν τοῦ στρατηγοῦ θάνατον κατέγνωσαν Λυκούργου τοῦ ῥήτορος κατηγορησάντος. Οὗτος γὰρ τῶν τότε ῥητόρων μέγιστον ἔχων ἀξίωμα καὶ δώδεκα μὲν ἐτη τὰς προσόδους τῆς πόλεως διοικήσας ἐπαινουμένως, βίον δ' ἐξηκὼς ἐπ' ἀρετῇ περιβόητον, πικρότατος ἦν (ἐν τοῖς λόγοις, quæ bene om. Gemist.) κατηγορός. Γνοίη δ' ἂν τις αὐτοῦ τὴν ἐν τοῖς

daretur contra eum qui injuriam fecisset. « Paria Lycurgus dicit oratione prima in Lycophronem, et Demosthenes in oratione contra Midiam (§ 46).

73.

Ἰπνός. Lycurgus in oratione contra Lycophronem prima. Pars quedam domus sic vocatur, quam nos μαγειραῖον, culinam, appellamus. Exstat Pherecratis comœdia Ἰπνός vel Παννυχίς, in qua declaratur partem domus sic vocari. Proprie Ἰπνός dicitur caminus; unde etiam ἰπνοπλάθους quosdam vocant.

Contra Lycophronem oratio secunda.

74.

Ὅρχανη. Lycurgus in oratione contra Lycophronem secunda. Videndum ne intelligatur sepes vel maceria adeo ut vox ab ἐρύκειν vel ab ἔρκος deducta sit. Homerus (Od. 24, 224) : « Sepes lecturi quæ vineæ manimentum essent. »

XIII. CONTRA LYSICLEM.

75.

Hanc cladem passi Athenienses Lysicli, summo belli profecto, capitale supplicium irrogarunt, Lycurgo ipsum accusante, qui maximam inter ejus ætatis oratores dignitatem habebat, et vectigalia civitatis viginti annos multa cum laude administrarat, vitamque cum summa virtutis

λόγοις ἀξίαν και πικρίαν ἐν ὅς τοῦ Λυσικλέους κατηγοροῦν λέγει· « Ἐστρατήγεις, ὦ Λυσικλείς, και χιλίων μὲν πολιτῶν τετελευτηκότων, δισχιλίων δ' αἰχμαλώτων γενομένων, τροπαίου δὲ κατὰ τῆς πόλεως ἐστηκότος, τῆς δ' Ἑλλάδος ἀπάσης δουλευούσης, και τούτων ἀπάντων γεγενημένων σοῦ ἡγουμένου και στρατηγούτου, τολμῆς ζῆν και τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ὄρῃν και εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλειν, ὑπόμνημα γενοῦς αἰσχύνης και ὀνειδούς τῇ πατρίδι; » Eadem Gemistus Pletho Hellen. 2, 21 Reisk.

76.

Harpocratio : Λεβᾶδες α· Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους· πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας. De ducibus Ath. Lebadeam se recipientibus v. Vit. X oratorum p. 849, A.

77.

Idem : Ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ· Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους. Δηλίον χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας· ἐνταῦθα Ἄθηναῖοι μαχόμενοι ἐνίκηθησαν ὑπὸ Βοιωτῶν, καθά φησι Θουκυδίδης ἐν δ'. « Lysiclem orator comparavit cum Hippocrate duce qui in funesto illo proelio Deliensi fortiter pugnans occubuerat. » SAUPEPIUS.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΤΕΙΩΝ.

De argumento hujus orationis, quam Suidas (v. Λυκούργος) πρὸς τὰς μαντείας nuncupat, certius nihil asseverare licet. Meierus l. 1. p. CXXVII ita habet : « Vaticinia ad quæ oratio ea pertinebat, videntur talia fuisse, quibus Athenienses vel novas religiones suscipere vel veteres novis solemnibus ornare, vel delubra, sacella arasve exstruere aut ornare, vel rem divinam facere jubebantur, cujus generis, ut his utar exemplis, tum ea sunt oracula quæ in Demosthenis Midiana exstant, tum id est, de quo e mentibus Plutarchus in vita Lycurgis scribit : ἐπηγγεῖλατο χρυσώσειν τὸν βωμόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἀγορᾷ κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ. Quodsi verendum erat, ne sumtibus propter ea oracula faciendis nimis oneraretur ærarium, erat sane præfecti ærario dissuadere et dehortari et ad ærarii necessitates inopiamque populum ad

gloria exegerat; sed acerbissimus omnium accusator erat. Orationum ejus dignitatem et amaritatem vel ex his verbis, quibus in accusatione Lysiclis utitur, conjeceris : « Brill prætor fuisti, o Lysicles; et quamvis civium mille occubuerint, his mille captivitate subierint, tropæum ad urbis hujus ignominiam sit exaltatum, universæ Græciæ jugum servitutis injectum, et hæc tandem, te duce, te summo belli imperatore, acciderint, vivere tamen audes, solisque jubar intueri sustines, et in forum prodire non erubescis, patriæ tuæ dedecoris pudendi et opprobrii monumentum! »

76.

Lebadea, Bœotiæ civitas. Lycurgus in or. contra Lysiclem.

vertere; cf. Lysias c. Nicom. § 17. In alia-omnia discedere videtur Bœthekius (quæst. orat. t. I, p. 739, n. 2). Is enim cum hujus orationis titulo locos quosdam (Dinarch. c. Demosth. § 98; Rhet. gr. t. IV, p. 569 Walz.) contulit, qui fidem faciunt statuisse eum oracula, de quibus hæc in oratione actum sit, esse post cladem Chæronensem edita et in prætores quosdam oratores ut illius cladis auctores populi odium concitasse, a quibus ut sibi caverent, Apollo studiosus ille Philippi hortatus sit Athenienses. Contra ista oracula non inepte verba fecerit Lycurgus, qui etiam ipse ab illorum oratorum partibus stetit. » Sauppium denique orationem fortasse ad Alexandri honores a Demade oraculorum quorundam ope commendatos referendam, et quæ fr. 78 leguntur de Demade intelligenda esse suspicatur.

78.

Suidas : Καυχᾶ. Οἱ λοιποὶ ῥήτορες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας αὐγεῖν λέγουσι. Λυκούργος ἐν τῷ περὶ μαντειῶν ἐχρήσατο τῇ λέξει· « δεῖ δὲ τᾶλλα ἐν δημοκρατίᾳ σοὶ εἰπεῖν· ἐνός δ' οὐκ ἔστι σοὶ· κακῶς γὰρ αὐτῷ προέστης· ἐφ' ὅς καυχᾶ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται.

Bekker. Anecd. p. 275 : Καυχᾶ· αὐγεῖν ἐπὶ χρηστοῖς πράγμασι. Λυκούργος δὲ ἐπὶ φαύλοις κέχρηται, ὡς τοὺς ἀκούοντας αἰσχύνεσθαι. Eadem fere Etymol. Magn. p. 494, 6, ubi pro Λυκούργος male legitur Λυκόφρων.

Suidæ locus laborat. Initio legendum videtur : ἐπὶ χρηστῆς ἐννοίας αὐγεῖν λέγουσιν· [ἐπὶ φαύλης δὲ] Λυκούργος κτλ. Verba Lycurgi ita refinxerim : Δεῖ δὲ τᾶλλα [μὲν δὲ] ἐν δημοκρατίᾳ σοὶ, εἰπεῖν· ἐνός δ' [ἐπαίνος] οὐκ ἔστι σοὶ· κακῶς γὰρ αὐτοῦ προέστης· ὅς καυχᾶ κτλ., vel quod minus etiam a traditis recedit : Δεῖ δὲ τᾶλλα[δ] ἐν δημοκρατίᾳ σοὶ, εἰπεῖν· ἐπαίνος δ' οὐκ ἔστι σοὶ· κακῶς γὰρ αὐτῶν προέστης ἐφ' ὅς κτλ. Bernhardyus ad Suidam l. 1. hæc notavit : « Equidem eam in sententiam, quam latine proposui, Lycurgum tentabam : Δεῖ δὲ τᾶλλα μὲν ἐν δημοκρατίᾳ σωπαῖν, ἐνός δ' οὐκ ἔστι σοὶ καλῶς παρατεῖσθαι, οὐ προέστης, etc. Genitivum quidem simi-

77.

Pugna ad Delium. Lycurgus in oratione contra Lysiclem. Delium est Bœotiæ castellum. Ibi Athenienses proelio victi sunt a Bœotici, quemadmodum Thucydides testatur libro quarto (c. 90).

XIV. DE VATICINIIS.

78.

Καυχᾶ. Ceteri oratores sensu bono gloriari sic dicunt, sed sensu malo Lycurgus in oratione de vaticiniis hæc usus est : « Num cetera quæ in populari rei publicæ statu administrasti, dicere oportet? Nulla inde tibi laus est· male enim ea administrasti, adeo ut quibus tu gloriari, eorum ceteros pudeat.

liter a παραιτεῖσθαι aptum firmant Lucianus Abdic. 13 et 19 et Philostratus Heroic. p. 697. Postea Hermannus talem medendi rationem necum communicavit : εἰ δὲ τὰλλ' ἄν ἐν δημοκρατίᾳ, σοὶ εἰπεῖν · « ἐνός δ' οὐκ ἔστι σοῦ » · κακῶς γὰρ αὐτοῦ πρόστης, vel potius κακῶς γὰρ αὐτῶν προσετός, ἐφ' οἷς καυχῆ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Nimirum suspicabatur vir ingeniosissimus Lycurgum, ut solebat, versiculi partem ἐνός δ' οὐκ ἔστι σοῦ usurpasse, hac sententia : de reliquis abs te commissis in democratia licet illud pronuntiare, *non tuam unius esse rem publicam*. Quibus expensis nulla videtur dubitatio superesse quin reponamus : οὗ προσετός καυχῆ, ἐφ' οἷς οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. » Sauppium ita habet : « Neque G. Bernhardyi neque G. Hermanni conjecturæ probabilitatis speciem habent. Mihi fere sic videtur orator dixisse : δαὶ δὲ τὰλλα ἄ διαπέπρακται σοὶ εἰπεῖν; ἐνός δ' οὐκ ἔστι σοῦ · κακῶς γὰρ ἀπάντων πρόστης, ὥστ' ἐφ' οἷς καυχῆ οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. »

XV. KATA MENEΣΑΙΧΜΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ.

« Menesæchmum a Lycurgo εἰσαγγελία (cf. frg. 79) videri impietatis accusatum esse, Kiesslingius p. 50 optime monuit. Nam fragmenta tantum non omnia ad res sacras pertinere apparet. Atque contra hanc Lycurgi accusationem Menesæchmum se defendisse ea oratione, quam Dionysius t. V. p. 659 Rsk. commemorat, recte et ego videor olim coniecisse (ad Lycurg. 1834 p. 169) et nunc Meierus statuisse (p. CXXXI). Dionysius ait : ἀραιροῦμαι δὲ καὶ τοὺς ὑπὲρ (sic Ruhnk. hist. crit. p. 77, cum libri habeant περὶ) Μενεσαίχμου λόγους ἀποτέρους αὐτοῦ (Dinarchi), ὧν ὁ μὲν ἔστι περὶ τῆς Δῆλου θυσίας · « ἐκτεῦομεν ἕμᾶς κτλ. » Quo loco intelligendam esse theoriam ab Atheniensibus quotannis in Delum insulam mense Thargelione missam A. Bœckhius vidit (de inscriptione deliaca, in commentariis acad. liter. berol. 1834 p. 15), quanquam Menesæchmi orationem non recte ab eo statui in concione habitam esse, cum de ora-

tore ad Amphictyones mittendo ageretur (vide quæ de deliaca Hyperidis oratione dicemus), ex iis apparet, quæ nunc ipsum de Lycurgi accusatione disputavimus. Quæ si vera sunt, etiâ hoc patet totam Lycurgi orationem ad sacra deliaca pertinuisse, de qua re Kiesslingius dubitabat (p. 50). » SAUPPIUS.

79.

Harprocratio : Ἄρχωρός · Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μενεσαίχμου εἰσαγγελίᾳ · ὁ τὰς ἀρχυς, τουτέστι τὰ λῖνα, φυλάττων. Ἄρχυς δὲ πάντα τὰ κυνηγετικὰ λῖνα · Ξενοφῶν Κυνηγετικῶ, Κρατινός Θράτταις.

80.

Idem : Δηλιασταὶ οἱ εἰς Δῆλον ἐξελοῦντες θεωροί · Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου.

81.

Idem : Ἐκάτης νῆσος. Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δῆλου κεῖται τι νησίδιον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχην, ὡς Φανόδημος ἐν Ἀθηναίων. Ψαμμητίχην δὲ κεκλησθαι φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ α' διὰ τὸ τοῖς ψαμμητίχοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν · ψάμμητὰ δ' ἔστι ψαιστῶν τις ἰδέα.

82.

Idem : Κηφισόδωρος. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. Κεχωμώδηται δὲ οὗτος ὡς κωθῆς (ἀνώδης cod. D et Suidas) · ἕτερος δ' ἂν εἴη Κηφισόδωρος δὲ ἵππαρχος ὧν ἐν Μαντινείᾳ μετὰ Γρύλλου τοῦ Ξενοφῶντος ἀπέθανεν, οὗ μνημοναῖι Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλιστράτου. Cf. Suidas.

83.

Idem : Προκῶνια · Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δίδυμος δὲ « προκῶνια, φησίν, ἔστι πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι ». Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτω φασίν ὀνομάζεσθαι. Ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Αὐτοκλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητικαῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δ' ἐν τῷ περὶ θυσιῶν φησὶ « καὶ προκῶνία ἔστι κάρχυς κατηρηγμένη μετὰ ἀρωμάτων. »

84.

Idem : Πυκνῶψια · Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Με-

XV. CONTRA MENESECHMUM DELATIO.

79.

Ἄρχωρός apud Lycurgum in denuntiatione contra Menesæchmum dicitur is qui τὰς ἀρχυς, i. e. retia, custodit. Ἄρχυς dicuntur omnia retia venatoria. Xenophon in libro De venatione (2, 3), Cratinus in Thresis.

80.

Δηλιασταί, theori qui in Delum proficiscebantur. Lycurgus contra Menesæchmum.

81.

Hecates insula. Lycurgus contra Menesæchmum. Parva ante Delum sita est insula, a nonnullis Psammethice dicta, Phanodemo teste in primo Deliæcorum : hujusque nominis rationem Semus libro primo tradidit, quod Hecate dea ψαμμητίχοις (liborum est genus) colatur.

82.

Cephisodorus. Lycurgus in or. contra Menesæchmum. Hic apud comicos ut stupidus traducitur. Diversus ab eo fuerit Cephisodorus equitum magister, qui cum Gryllo, Xenophontis filio, ad Mantinea occubuit, et cujus in orat. contra Callæschrum meminit Dinarchus.

83.

Προκῶνια. Lycurgus in Menesæchmum. « Προκῶνια, inquit Didymus, est illitum inelle triticum ». Aristophanes grammaticus et Crates farinam ex hordeo non losto sic vocari dicunt, sed videntur proconia tum e tritico tum ex hordeo fieri, ut Anticles in Exegeticis innuit. Demon autem in libro De sacrificiis dicit : « Προκῶνια est hordeum decortiatum, cum arinatis conditum. »

84.

« Πυκνῶψια. Lycurgus in or. contra Menesæchmum; non

νεσαίχμου· « καὶ ἡμεῖς Πυανόφια ταύτην τὴν ἑορτὴν καλούμεν, οἱ δ' ἄλλοι Ἑλληνες Πανόφια, ὅτι πάντας εἶδον τοὺς καρποὺς τῆ ὄψε. » Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιώνος ἐβδόμη Πυανέψια Ἀπολλωνί ἀγεσθαί φασι. Δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιώνα· πάντα γὰρ εἴψουσιν ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ εἰρασιώνη ἀγεται.

85.

Pollux VII, § 137 : Καὶ σπογγοκολυμβηταὶ δὲ Λυκούργος εἰρηκεν ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου.

Bekker. Anecd. p. 301, 27 : Σπογγοκολυμβηταί· οἱ τὰ σπογγία ἀπὸ τῆς θαλάττης ἀναφέροντες.

86.

Schol. Gregor. Naz. in Catalog. bibl. Bodleianæ p. 51 : Ἀβάρης ἐνθους γενόμενος κύκλω περιήει μετὰ βέλους τὴν Ἑλλάδα καὶ χρησμούς τινας ἔλεγε καὶ μαντείας. Ὁ δὲ ῥήτωρ Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου φησὶν, ὅτι λιμῶ γενόμενος ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις, ἐλθὼν δ' Ἀβάρης ἐμισθώτευσσε (μισθῶ ἰθῆτευσσε?) τῷ Ἀπολλωνί καὶ μαθὼν χρησμούς παρ' αὐτοῦ, σύμβολον ἔχων τὸ βέλος τοῦ Ἀπολλωνος περιήει ἐν τῇ Ἑλλάδι μαντευόμενος.

Nonni Narrat. VII : Ὁ Ἀβάρης ἐξ Ὑπερβορέων ἦν ἀνθρωπός τις· οἱ δὲ Ὑπερβόρειοι ἀρκτητικώτεροί εἰσι τε καὶ ἐνδοτέροι τῶν Σκυθῶν· αὐτος οὖν ὁ Ἀβάρης λέγεται ἐνθους γενόμενος περιέναι τὴν Ἑλλάδα κύκλω μετὰ τοῦ βέλους καὶ χρησμούς τινας καὶ μαντείας λέγειν ὡς ἐνθους. Λυκούργος δὲ ὁ ῥήτωρ μέμνηται τοῦ Ἀβάριδος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου λόγῳ, λέγων ὅτι, λιμῶ γενόμενος ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις, ἦλθεν ὁ Ἀβάρης ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐμισθώτευσσε (μισθῶ ἰθῆτευσσε?) τῷ Ἀπολλωνί· καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὸ χρησμολογεῖν. Καὶ οὕτω κρατῶν τὸ βέλος ὡς σύμβολον τοῦ Ἀπολλω-

νος (τοξότης γὰρ οὗτος ὁ θεός) περιήει χρησμολογῶν πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Cf. Eudocia Viol. p. 20.

Harpocratio : Ἀβάρης ὄνομα κύριον. Λοιμῶ δέ φασι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνείλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενος Ἑλλήσι καὶ βαρβάρους τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιῆσαι. Πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς καὶ Ἀβάρην ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ παραγέγονε διαφωνεῖται· Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν γ' (νγ' Suidæ codd. Par.) αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλεῖα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα. Cf. Schol. Arist. Equ. 729. Pro Μενεσαίχμου in priore loco codex *μενεσεχς*, in altero libri *μενέσεχους*; em. Wyttenbach (bibl. crit. II, 3 p. 12) et Lobeck (Aglaoph. p. 314). — *μισθῶ ἰθῆτευσσε bene conj.* Steinbrüchel, notante Sauppio. Simplex *ἰθῆτευσσε* habet schol. Aristoph. Ceterum neutro loco ipsissima Lycurgi verba apponi nemo non videt. — Ἰππόστρατος] sic ex tribus codicibus dedi pro vulg. Νικόστρατος (v. F. H. t. IV, p. 432). Pro τὴν γ' cum Suida leg. videtur νγ'. In fr. 87 pro ε' Ὀλυμ. similiter ex antecedente vocabulo literam *v* assumseris. Ceterum quum Harpocrationis codd. duo præbeant ε' Ὀλ., fieri etiam potest ut legendum sit *νε' ἢ ε'*; idque præstare videtur, quum ΝΓ et Ν' facile confundantur et eundem numerum prodi fr. 86 et 87 consentaneum sit.

87.

Suidas : Προηρόσια· αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γίνεσθαι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσσεσθαι καρπῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. Ἐγένετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων Ἑλλήνων ε' (νε') Ὀλυμπιάδι Λυκούργος

que id festum vocamus Πυανόφια; reliqui tamen Græci Πανόφια, quod tunc omnia frugum genera oculis videntur. » Apollonius et omnes fere qui de festis Atheniensium scripsere, Pyanepsionia die septimo Pyanepsia in honorem Apollinis celebrari tradunt, et Πυανόφια ac mensem Πυανεψιώνα dicendum esse; fabas enim illo die elixant, et ἡ εἰρασιώνη, ramus oleaginus, gestatur.

85.

Σπογγοκολυμβηταί, *spongiarum urinatores*, Lycurgus in or. contra Menesæchmum dixit.

86.

Abaris numine afflatus cum sagitta per Græciam circumiens oracula quædam et vaticinia edidit. Lycurgus orator in or. contra Menesæchmum dicit : « Quum fame Hyperborei premerentur, in Græciam profectus Abaris Apollini servivit ab eoque vaticinandi artem doctus, sagittam tenens signum illud Apollinis, Græciam peragravit edens oracula. »

Abaris fuit vir ex Hyperboreis oriundus, qui Scythia magis boream et interiora versus habitant. Is igitur divino afflatu instinctus per Græciam circumambulasse fer-

tur arcum tenens et oracula quædam et vaticinia edidisse utpote afflatus numine. Lycurgus vero orator Abaridis meminit in oratione contra Menesæchmum. Dicit enim : « Quum famas esset apud Hyperboreos, Abaris in Græciam profectus servivit Apollini; a quo quum vaticinandi artem didicisset, arcum, utpote Apollinis signum (nam sagittator deus est) manu tenens, per totam Græciam circumivit edens oracula.

Abaris, nomen proprium. Quum lues universam orbem popularetur, Apollo consulentibus oraculum Græcis barbarisque respondit oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Multis vero gentibus ad eos legationes mittentibus, Abarim quoque Hyperboreum legatum venisse tradunt. Sed de tempore quo advenit ambigitur. Hippostratus Olympiade tertia (quingagesima tertia) venisse scribit, Pindarus temporibus Croci Lydorum regis, 2^a Olympiade vicesima prima.

87.

Προηρόσια, sacrificia quæ fiebant ante arationem, ut futuras fruges ad justam maturitatem perducerentur. Hoc autem sacrificium Olympiade quinta (quingagesima quinta?) ab Atheniensibus pro universis Græcis factum est. Lycurgus in oratione contra Menesæchmum dicit : « Nam

φησιν ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου· « Καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλω· καὶ ζητῶ (ζητῶ v. l.) παρὰ πάντων Ἑλλήσι μαντευομένοις τὸν Δία προηρόσια ποιήσασθαι. » « Hæc verba patet corrupta esse neque quidquam certi inventum est nec inventum iri puto, sed coll. Harpocr. s. v. Ἄθαρις (cf. frg. 8), schol. Arist. Equ. 729 et Plut. 1054, Suid. 2, 1, p. 774, 10 B., schol. Aristid. p. 23 et 113 Fromm. mihi videtur non posse dubitari, quin fere hæc scripta fuerint : καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλουσιν [ἐξ οὗ ποτ'] ἀνέλεν ὁ θεὸς ἅπασιν Ἑλλήσι μαντευομένοις τὸν δῆμον προηρόσια ποιήσασθαι [τῇ Διοῖ ὑπὲρ ἀπάντων]. » SAURRIUS. Longius hæc a traditis recedunt. Ita locum verti quasi in græcis legeretur : καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλονται δηλῶν (vel δηλῶ) παρὰ πάντων Ἑλλήσιν [οἷς ὁ θεὸς ἐκέλευσε] μαντευομένοις τῇ Διοῖ προηρόσια ποιήσασθαι ὑπὲρ ἀπάντων τὸν Ἀθηναίων δῆμον. Pro μαντευομένοις τὸν Δία fort. leg. esse μαντευομένοις ἐν σιτοδείᾳ censet Piccolus meus.

88.

Etym. M. p. 303, 34 : de εἰρεσιῶνῃ agens quæ Pyanepsis ante fores templi Apollinis poni solebat : Λυκούργος δὲ φησιν, ἀφορίας γενομένης Ἀθηναίους τοῦτο ἐπιτελεσθῆναι κατὰ χρησμόν, ὅλον ἱκετηρίας. Cf. Anecd. Oxon. Cramerii II p. 436, 31 ; Etym. Gud. 170, 16. Suidas v. εἰρεσιῶνῃ eadem narrans non Lycurgum laudat, sed Cratetem Atheniensem ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσίῳν, qui ipse Lycurgi testimonio usus fuerit. Ἀφορία illa eo fuit tempore quo Abaris in Græciam venit. V. schol. Arist. Eq. 729.

XVI. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

89.

Pollux III, 14 : Λυκούργος δὲ καὶ διεγγυᾶν τὸ ἐγγυᾶν εἶπε.

90.

Idem VII, 74 : Ἐνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, κλάθανον· δμολοίς καὶ δι' οὗ ἐπλάττοντο. Εἴρηται δὲ καὶ σεμίδαλις παρὰ τε Λυκούργῳ τῷ ῥήτορι καὶ πολ-

λοῖς τῶν κωμικοδιδασκάλων· Στράτις δὲ καὶ τὴν γενικὴν εἴρηκε, σεμίδαλιδος. Ex oratione VII petita hæc videri Kiesslingius monuit, collato fr. 43.

91.

Anonymus Seguerii p. 51 : Λαμβάνεται δὲ ἡ πρόθεσις καὶ ἐν ἀρχῇ, ὡς Λυκούργος· « [ἐγὼ δ' ἐάν μὴ] καὶ παράνομον τὸ ψήφισμα ἐπιδείξω καὶ ἀσύμφορον καὶ ἀνάξιον τὸν ἄνδρα δωρεᾶς. » Verba ἐγὼ δ' ἐάν μὴ anonymus hic non habet, sed postquam Lycurgi verbis allatis similem Demosthenis esse locum (orat. 23, § 18) dixit, hæc addit : ἐγὼ δ' ἐάν μὴ καὶ παράνομον τὸ ψήφισμα δεῖξω καὶ ἀσύμφορον καὶ ἀνάξιον τὸν ἄνδρα δωρεᾶς. Quæ cum apud Demosthenem non legantur, per errorem Lycurgi verba repetita, Demosthenica omissa esse conjicio. SAURRIUS.

92.

Schol. Platon. p. 402 Bekk. : Νευρορράφους εἶπε Λυκούργος τοὺς τὰ νεῦρα βράπτοντας ταῖς λύραις. Cf. Bekk. Anecd. p. 282, 29.

93-94.

Photius Lex. : Κτηματίτην τὸν κτήματα πολλὰ ἔχοντα· οὕτως Λυκούργος. Eadem Suidas.

Idem. Παράκλητος, ὡς ἡμεῖς, εἴρηκε Λυκούργος. 95.

[Etym. M. v. φάσιν p. 789, 1 : Τοῦ μὲν οὖν προτέρου τὰς μαρτυρίας ἔστιν εὐρεῖν παρὰ τε Δεινάρῳ καὶ Δημοσθένει· τῆς δὲ περὶ τῶν ὄρφανικῶν οἴων φάσεως παρὰ Λυκούργῳ. V. Lysias frg. 203.]

96.

Stobæus Floril. II, 311. Λυκούργου· « Ὅσοι τοῖς ἀπὸ τῆς φύσεως ἀγαθοῖς ἐπὶ τὰ χεῖρα χρῶνται, τούτοις πολέμια τὰ εὐτυχήματά ἐστιν· ὡς εἰ τις ἀνδρείος ὦν ληΐσθαι μᾶλλον ἢ στραταύεσθαι προήρηται, καὶ ἰσχυρὸς ὦν λωποδυτεῖν μᾶλλον ἢ *** συμβουλεύειν, ἢ καλὸς ὦν μοιχεύειν μᾶλλον ἢ γαμεῖν, οὗτος τῶν ἀπὸ τῆς φύσεως ἀγαθῶν ὑπαρξόντων προδότης ἐστίν. » Verba ex or. c. Lycophronen petita esse Meierius censet ; idem lacunam notavit hunc fere in modum explendam : ἢ [ἀμύνειν ἀδικουμένοις, ἢ ξυνητὸς ὦν πανουργεῖν μᾶλλον ἢ] συμβουλεύειν.

etiam nunc multos magnosque vobis honores *deberi manifestum est* apud omnes Græcos [quibus deus imperavit] oraculum consulentibus, ut Cereri proerosiorum sacrificium faceret [pro Græcis universis populus Atheniensium]. 88.

Lycurgus vero dicit quom olim annonæ penuria Athenienses vexaret, hoc (εἰρεσιῶνῃς dedicationem) factum esse oraculi jussu, tanquam supplicationem.

XVI. FRAGMENTA SEDIS INCERTÆ.

89-95.

Lycurgus etiam διεγγυᾶν pro ἔγγυᾶν dixit. — 90. Dicitur etiam σεμίδαλις, similis, similago, apud Lycurgum oratorem et comicos plurimos. — 91. Lycurgus : « Ego vero nisi et contrarium legibus et inutile decretum esse et vi-

rum hunc munere indignum ostendam... » — 92. Νευρορράφους eos qui fides liris torquent, dixit Lycurgus. — 93. Κτηματίτην, multa bona possidentem Lycurgus dixit. — 94. παράκλητος, advocatus, intercessor, sicuti nos, dixit Lycurgus. — 95. Quod attinet eam φάσιν quæ spectat ad opes pupillares, testimonia reperire licet apud Lycurgum.

96.

Lycurgi : « Quicumque natura datis dotibus abufuntur ad res malas, istis adversæ sunt res prosperæ et inimicæ ; veluti si quis fortis quom sit, malit prædonem agere quam militem : ac robustus qui sit, alios spoliare quam *** consulere, aut formosus adulterio se polluere malit quam uxorem ducere : is eorum quæ natura sortitus est bonorum proditor est. »

97.

Idem IX, 50 : Λυκούργου· « Ζηλωτὸν ἴσως ὁ πλοῦτος· τίμιον μὲντοι καὶ θαυμαστὸν ἡ δικαιοσύνη. »
Hoc fr. et fr. 100 ad or. VI refert Saupprius.

98.

Idem XXVII, 10 : Λυκούργου· « Δεῖ [τοῖς] φίλοι· καὶ τοῖς οικείοις βοηθεῖν ἄχρι τοῦ μὴ ἐπιπορεῖν, »

99.

Idem LXVII, 35 : Λυκούργου· « Ὅταν γυνὴ δημο-
νοίας τῆς πρὸς ἄνδρα στερηθῆ, ἀβίωτος ὁ καταλειπόμε-
νος γίνεται βίος. » Hæc ad or. c. Lycophronem
refert Meier.

100.

Idem XCIV, 17 : Λυκούργου· « Οὐ τὸ πλουτεῖν
καλόν, ἀλλὰ τὸ ἐκ καλῶν πλουτεῖν. »

101.

Rutilius Rufus I, 2 : *Synathræsmos*. Hoc et
singulis verbis et plurium verborum conjunctione
feri potest. — Sed in conjunctione plurium
verborum ejusmodi est. LYCURGI : « Nemo enim
nocens sine summo mœrore est, judices, sed multa
simul eum perturbant : quod adest, sollicitudinis
plenum, quod futurum est, formidolosum, lex para-
ratum supplicium ostentans, vitia ex vitis coacta,
occasionem arguendi maleficii captans inimicus ;
quæ quotidiano vehementer ejus animum excruciant. »

102.

Idem I, 7 : *Epibole*. Hoc schema dupliciter fieri
consequitur, cum pluribus et diversis sententiis aut unum
et idem verbum singulis præponitur aut varietas
verborum, quæ tamen eandem vim inter se habeat.
Ab uno verbo sæpius quæ profisciscuntur, sunt hu-
jusmodi. LYCURGI : « Nam cum juventus concitata
temere arma capere et quietos Thessalos manu la-
cessere conaretur, (jure) ego senatum coegi aucto-
ritate sua comprimere adolescentium violentiam,
ego quæstoribus interminatus sum, ne sumptum
stipendio præberent, ego armamentario patefacto
restiti atque efferrî arma prohibui. Itaque unius
opera mea non concitatum bellum non necessarium
scitis. » « Hæc verba ad orationem primam, ἀπο-
λογισμὸν ὧν πεπολίτευται pertinere statuo. » SAUP-
PIUS.

97.

Lycurgi : « Desiderabiles fortasse sunt divitiæ ; verum-
tamen justitia pretiosa et admirabilis res est. »

98.

Lycurgi : « Eatenus amicis et familiaribus auxiliandum
est quatenus non admittitur perjurium. »

103.

Idem I, 13 : *Epiplocæ*. In hoc ex prima senten-
tia secunda oritur, ex secunda tertia, atque ita
deinceps complures... (cf. Lysizæ fr. 283.) Item
LYCURGI : « At mihi [non] mirum videtur, quod tam
excelsum boni (honoris Ruhnk.) gradum homo
summi laboris escenderit ; nam cui præsto est tua
(est strenua Saup.) voluntas, industrius sit necesse
est : industriam vero scientia consequitur : ex scien-
tia copia et facultas ingenii nascitur : ex qua facul-
tate veræ et facile (placitæ S.) felicitas laudis ori-
tur ; neque enim temere diligens studium virtutis
fructus fortunæ fallit. »

104.

Idem I, 18 : *Merismos*. Hoc schema singulas
res separatim disponendo et suum cuique proprium
tribuendo magnam efficere utilitatem et illustrem
consuevit. LYCURGI : « Cujus omnes corporis par-
tes ad nequitiam sunt appositissimæ : oculi ad
petulantem lasciviam, manus ad rapinam, venter
ad aviditatem, membra quæ non possumus ho-
neste appellare, ad omne genus corruptelæ, pes ad
fugam : prorsus ut aut ex hoc vitia, aut ipse ex
vitiis ortus videatur. » Hæc de Demade vel Aristo-
gitone dicta fuerint.

105.

Idem II, 11 : *Parasiopesis*. Hoc est, cum
aliquid nos reticere dicimus et tamen tacitum in-
telligitur. ... LYCURGI : « In præsentia, judices,
injussu populi quæ improbissime gesserit, reticebo :
de falsis ejus literis, quas ad senatum miserit, ni-
hil dicam : quæ illi sæpe interminati sitis, omi-
tam ; nam et hæc vobis nota sunt, et quæ novis-
sime multo indigniora commisit, quam primum
cognoscenda. » Dicta hæc de Aristogitone.

106.

Idem II, 18 : *Parrhesia*. Fere contrarium est
hoc superiori (epitropæ). Nam in hoc vehementer
cum judice agendum est et vitium aut erratum ejus
audacter coram eo reprehendum. ... Item LY-
CURGI : « Sed vos, judices, vos hæc facere debetis.
Nam cum in sententiis ferendis nocentibus remisse
parcitis, vos impiorum studium ad peccandum
excitatis. »

99.

Lycurgi : « Quando uxor cum marito concordare desi-
erit, reliqua vita intolerabilis. »

100.

Lycurgi : « Non habere divitiæ, sed honeste nactum esse
divitiæ, pulcrum est. »

XLIII. POLYEUCTUS.

De Polyucto Sphettio v. Vit. X oratt. p. 844, F; 841, E; 846, C; Demosth. Philipp. III, § 72; Dinarch. c. Demosth. § 100; Athenæus IV, p. 166, D; Plutarch. Phocion. c. 9; Ruhnkens Hist. cr. or. p. 80; Westermann *Gesch. d. gr. Bereds.* § 53, 5; Boecknecke *Forschungen auf d. Gebiet. d. att. Redner*, I, p. 643.

I. KATA ΔΗΜΑΔΟΥ.

« Cum Demades Od. 111, 1 et 2 his Alexandri iram deprecatus Atheniensibus veniam et pacem impetrasset (Lhardy de Dem. p. 51. Sauppium in Zimmerm. Diurnis 1835 p. 622), statuæ æneæ honor ei decretus est. Rogationi Polyuctus actione παρανόμων instituta frustra obstitit (cf. Dinarch. I § 101). Κατὰ Δημάδου hæc oratio non minore jure habita esse dicitur, quam Æschinis tertiam orationem plus semel κατὰ Δημοσθένους appellari videmus. » SAUPEPIUS.

1.

Longinus De invent. t. IX, p. 544 Walz: Τῶν δὲ εἰρημίων ἐπαναμνήσομεν καὶ ἐξ ὑποτυπώσεώς τινος μέλλοντος γίνεσθαι πράγματος, ὡς Πολυεύκτος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Ἐγράφη μὲν γὰρ ψήφισμα χαλκῆς εἰκόνας τῷ Δημάδῳ, ὃ δὲ κατηγορῶν τοῦ ψηφίσματος, ὅσα ἦν αὐτῷ διὰ πλειόνων εἰρημίνα κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄχι μὴ ἦν ἄξιος τῆς τιμῆς τυχεῖν, ταῦτα κεφαλαιωδῶς ἀνέμνησεν ὑποτυπῶν τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάντος. « Τί γάρ, φησί, σχῆμα ἔξει; τὴν ἀσπίδα προβεβλήσεται; ἀλλὰ ταύτην γε ἀπέβαλεν ἐν τῇ μάχῃ τῇ περὶ Χαιρώνειαν· ἀλλὰ ἀκροστολιον νεῶς ἔξει; » ἔπειτα πυνθάνεται « ποίως; ἢ τῆς τοῦ πατρὸς; ἀλλὰ βιβλίον, ἐν ᾧ φάσις καὶ εἰσαγγελία ἴσονται γεγραμμένα; ἀλλὰ νῆ Δία στήσεται προσευχόμενος τοῖς θεοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἐχθροῖς ὑπηρετῶν καὶ κακόνους

I. CONTRA DEMADEM.

Antea dictorum memoriam recolare etiam ita licet ut informemus rem aliquam futuram, uti Polyuctus fecit in oratione contra Demadem. Scriptum enim erat de ponenda Demadi statuæ æneæ decretum; hoc impugnans orator quæ uberius dixerat contra statuæ erectionem, quippe quem honorem Demades non meruisset, hæc paucis recollit informando statuæ speciem. « Quamnam igitur, inquit, formam habebit? Num clipeum tenebit projectum? sed hunc iste in prælio Chæronensi abiecit. An navis rostrum habebit? » Deinde quærit orator: sed qualis? an paternæ? An tenebit libellum, in quo delationes et denuntiationes scriptæ erunt? Immo, per Jovem, stabit precans deos, sed hostibus inserviens et in urbem male affectus et adversa omnibus nobis precans? » Sic capita repetivit eorum quibus eum indignum esse ostenderet, qui talem nancisceretur honorem.

ὦν τῇ πόλει καὶ τὰ ἐναντία πᾶσιν ἡμῖν εὐχόμενος; » Οὕτως ἀνέμνησε κεφαλαιωδῶς ἐξ ὧν αὐτὸν ἐδείκνυσεν οὐκ ὄντα τῆς τιμῆς ἄξιον τυχεῖν.

Ex eadem oratione Sauppium opinabatur fluxisse quæ leguntur apud Herodianum De schemat. t. VIII, p. 602 Walz: Ἐτέρα δὲ ἀντίθεσις, ὅταν ἀντιστέλληται κατάφασις ἀποράσει. « σὺ μὲν γὰρ λαβεις, ὦ Δημάδη, δῶρα παρὰ Φιλίππου, ἐγὼ δὲ οὐκ λαβὼν· καὶ σὺ μὲν συνέπινες αὐτῷ κατὰ τῆς πόλεως εὐχουμένῳ, ἐγὼ δὲ οὐ συνέπινον· καὶ σὺ μὲν συνέ- νέχθης τοῖς ἐκείνου πρέσβασι σεμνυνόμενος, ἐγὼ δὲ οὐ συνηλέχθην. » Eadem Alexander De schem. t. VIII, p. 478 W. Demostheni hæc vindicavit Væmelius Demosth. p. 789 ed. Didot., Hyperidi autem Pluygers de Demade p. 72. Ceterum Sauppium monet similem Demosthenis locum (or. 18 §. 265) Alexandrum afferre, quo quis facile adduci posset, ut ex oratione πρὸς Δημάδην se defendentis oratoris illa verba sumpta esse existimaret.

II. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

2.

Aristot. Rhetot. II, 10: Καὶ τὸ Πολυεύκτου εἰς ἀποπληκτικὸν τινα Σπείσιππον, τὸ μὴ δύνασθαι ψυχλῆαν ἀγειν, ὑπὸ τῆς τύχης ἐν πεντασυρίγγῳ νόσῳ δεδεμένον.

3.

Diogenes L. VI, 23: Βακτηρίᾳ δὲ ἐπιπρῆστατο (Diogenes) ἀσθενήσας· ἔπειτα μέντοι καὶ διὰ παντὸς ἐφόρει, οὐ μὴν ἐν ἄστει, ἀλλὰ καθ' ὁδόν, αὐτὴν τε καὶ τὴν πῆραν, καθὰ φησιν Ὀλυμπιόδωρος ὁ Ἀθηναῖον προστάτης καὶ Πολυεύκτος ὁ βῆτωρ καὶ Λυσανίας ὁ Αἰσχρίωνος.

4.

Plutarchus Mor. p. 803, F: Φωκίωνος δὲ καὶ τὴν βραχυλογίαν ἐθαύμαζον· ὃ γοῦν Πολυεύκτος ἀπε-

II. FRAGMENTA SEDIS INCERTÆ.

2.

Polyuctus in Speusippum quendam apoplexia laborantem dixit eum non posse quiescere, a fortuna in morbo πεντασυρίγγῳ (i. e. quinque foraminum, *qualia habent equulei*) colligatus esset.

3.

Baculo Diogenes innitebatur primum quidem ægrotans, deinceps autem cum semper gerebat, non quidem in urbe sed iter agens, una cum pera, ut refert Olympiodorus Atheniensium aliquando magistratus et Polyuctus rhetor et Lysanias Æschronis filius.

4.

Brevitas quoque dictorum Phocionis admirationi fuit: eam ob rem Polyuctus pronuntiavit, maximum oratorem esse Demostheam, Phocionem autem dicendi vi omnibus antecellere, quod hujus oratio paucissimis verbis plurimum sententiæ complecteretur.

φαίνεται βήτορα μέγιστον εἶναι Δημοσθένην, δεινότε- | ἐν λέξει βραχυτάτη νοῦν περιέχειν. Cf. Demosth.
τον δ' εἰπεῖν Φωκίωνα· πλείστον γὰρ αὐτοῦ τὸν λόγον | vit. c. 10, et Phocion. c. 5.

XLIV. TIMARCHUS.

Suidas : Τίμαρχος Ἀριζήλου, ἄστωτος καὶ πόρ-
νος, ἐν Πειραιεὶ παρ' Εὐθυδικῶ διατρέψας τὰ πρῶτα,
ὕστερον δὲ Μισγόλας καὶ Ἡγησάνδρῳ τῷ Λεωδάμαν-
τος ἐρωμένῳ μισθώσας αὐτὸν καὶ μετ' αὐτοὺς Πιττα-
λάκῳ συνὼν τῆς πόλεως οἰκέτη. Ἐπίτροπος δὲ αἰρεθείς
Ἀριστογείτονος ἀντιπόντος διακωλύθη. Argum. orat.

Æschin. in Timarchum : Τίμαρχος Ἀριζήλου Σφῆ-
τιος, διάσημος ὢν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ δημηγορῶν καὶ
πλέον ἢ ἑκατὸν ψηφίσματα γεγραφώς. Vid. I. Taylo-
rus Prolegg. ad Æschin. or. c. Timarchum; Fr.
Frankius ad Æsch. or. c. Timarch. v. XXXV sqq.,
Bœhnecke l. l. p. 294. 378.

XLV. MÆROCLES.

Harpocratio : Μοιροκλής, ὄνομα κύριον, Σαλα-
μίνιος, τῶν παρ' Ἀθηναίους οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμέ-
νων. Cf. Ruhken. hist. crit. p. 79 sq.

Aristoteles Rhet. III, 10 : Καὶ Μοιροκλῆς οὐδὲν
ἐφη πονηρότερος εἶναι, ὀνομάσας τινὰ τῶν ἐπικαιῶν·
ἐκείνον μὲν γὰρ ἐπιτρέτων τόκων πονηρεύεσθαι, αὐτὸν
δὲ ἐπιδικάτων. « Bœckhiius œcon. publ. Athen. I,

p. 135 sqq. de modo usurarum apud Athenienses
exposuit ibique h. quoque l. commemoravit (p.
144). Sed fateor me vim metaphorsæ non satis
percipere. An Mærocles hoc voluit, se pauperem
esse, illum divitias acquisivisse? An δεκασμοῦ signi-
ficatio inest? » SAURPIUS.

XLVI. HYPERIDES.

De Hyperide v. Westermannus in Hist. Eloq.
gr. § 119 sqq. et Kiesslingii quattuor commenta-
tionum ad calcem fragmentorum Lycurgi (Halis
1847, p. 129-260).

De numero orationum auctor Vit. decem orat.
p. 849, D : Φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἐβδομήκοντα
ἐπτὰ, ὧν γνήσιοι εἰσι πενήκοντα δύο. Suidas v. Ὑπε-
ρείδης : Εἰσὶ δὲ λόγοι αὐτοῦ ἑς' (ἦβ' ? Bernh.). Gram-
maticus in schol. Æschin. or. II, § 18 : Ὑπερείδης
λόγους ῥο' (ζ' καὶ ο' ?).

De indole orationis Hyperidizæ Dionysius t. V,
p. 641 : Ὁ δ' Ὑπερείδης κατὰ μὲν τὴν ἐκλογὴν τῶν
ὀνομάτων ἠτῆται Λυσίου, κατὰ δὲ τὸν πραγματικὸν
τόπον διαφέρει. Διηγεῖται δὲ πολλαχῶς, ποτὲ μὲν
κατὰ φύσιν, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχήν, πο-

ρευόμενος· πιστοῦται δ' οὐ κατ' ἐνθύμημα μόνον, ἀλλὰ
καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων.

Hermogenes in Rh. gr. t. III, p. 382 Walz :
'Ο δ' Ὑπερείδης τὸ μὲν ἐπιμαλὲς ἤκιστα ἔχει, διὸ καὶ
ἤττον δυνατὸς εἶναι πως δοκεῖ, μέγεθος δὲ αὐτῷ εἶναι
ὑπέρογκον, σκληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐ κεκραμένον, ὥστε
μὴ σφόδρα εὖ τῷ καθαρῷ τε καὶ ἠθικῷ κεκρῆσθαι.
Κίνησις δὲ καὶ γοργότης σχημάτων πάνυ ὀλίγη παρὰ
τούτῳ. Δεινότης δὲ ἡ κατὰ μέθοδον ἐστὶ μὲν καὶ παρὰ
τοῖς ἄλλοις βήτορσι καὶ παρὰ τούτῳ, ἔλαττον δὲ ἡ
κατὰ τὴν παρὰ τῷ Λυσίᾳ τε καὶ Ἰσαίῳ, καὶ εἰ τῷ
κορυφαίῳ αὐτῶν, λέγω τῷ Δημοσθένει. Παρὰ δὲ
Ὑπερείδῃ κάκεινῃν εὐροί τις ἂν τὴν δεινότητα, ἡ καὶ
φαίνεται καὶ εἶσιν, οὐχὶ τὴν κατὰ μέθοδον μόνην,
σπανίως μόντοι, ὅπου γε καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει

XLIV. Timarchus, Arizeli filius, homo voluptarius et
cineædus, in Piræeo apud Euthydicum principio versatus,
postea Misgolæ et Hegesandro Leodamanis amasio se
mercede locavit; post eos Pittalaci servi publici consu-
tudine usus est. Procurator autem electus, Aristogitone
refragante rejectus est.

XLV. Mærocles, nomen proprium. Salaminius fuit inter
eos qui Athenis non obscure temp. gesserunt.

At Mærocles, quum probum quendam hominem appel-
lasset, dixit se nulla in re esse illo improbiorem; illum
enim ternis sanctoribus improbitatem exercere, se vero
denis. »

σπάνιον τούτο. Ἴδιον δὲ Ὑπερίδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀπειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι.

Longinus π. ἔβους c. 34 : Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερίδης πρὸς τῶ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιεληφέν ἀρετὰς τε καὶ χάριτας· καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας, ἔνθα χρῆ, καὶ οὐ πάντα ἐξῆς μονοτόμως, ὡς ὁ Δημοσθένης, λέγει, τὸ τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος, λιτωῆς ἐφηνδυνόμενον· ἀρατοὶ τε περὶ αὐτὸν εἰσιν ἀστεισμοί, μυκτῆρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστον, σκώμματα οὐκ ἀμουσα οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπιτεταμένα· διασπορὸς τε ἐπιδείξις καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον, οἰκτίσασθαι τε προσφεύστατος, ἔτι δὲ μυθολογήσαι κεχυμένους καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεύσαι ἔστιν εὐκαμπῆς ἄκρω, ὥσπερ ἀμελεῖ τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὴν ποιητικώτερα, τὸν δὲ ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο.

Ceterum Kiesslingius l. l. p. 140 ita habet : « Lætare sane, quod tam multa et late fusa Hyperidis orationum fragmenta ad nos pervenerint, sed deplorabis quoque, quod ne una quidem integra servata est oratio, ex qua num vere de Hyperide judicaverint rhetores perspicere possit. Non prorsus autem videtur spes abjicienda esse fore ut in bibliothecæ alicujus obscuritate Hyperidis orationes latentes aliquando ex situ et tenebris protrahantur. Taylorus enim præfat. ad Demosth. vol. III meminit codicis, quem possederat olim Jacobus Harris Sarisberiensis et qui deinde in manus devenerat Emanuelis Martini, Decani Alonensis, a quo Epistol. lib. VI, 12 ita describitur : « Codices porro manu exaratos nactus sum aliquot ;... alter antiquorum rhetorum selectas orationes continet, ut Demosthenis, Aristidis, Himerii, *Hyperidis*, Libanii : cui adjunctæ sunt Philostrati vitæ Sophistarum et Platonis Gorgias. Videtur autem hic codex fuisse olim Nicephori Gregoræ, ut ostendit ejus chirographum in interiore tabula hinc inde scriptum. » Ex hoc codice, qui pergamenus fuit et melioris notæ, Taylorus nactus erat « Variantes Philippicarum IV » ; quum vero beneficio Martini ad Taylorum Cantabrigiam mitteretur, ut ceterarum orationum varias ipse ἀντολεξεί, ut ait, excerperet, in itinere mala quorundam fide interceptus est, et ex eo tempore diu frustra a Taylora quæsitus. Quis, si oculi Decanum istum non fefellerunt, non cum Taylora exclamaverit : « Hunc si quis adhuc domi in pluteo concluderet, vel quovis modo fraudem faxit, Deæ Fidei sacer esto. » Me hac in re nomen collocatio offendit. Quid, si Hyperidis nomen

ortum sit ex Himerii sive Libanii declamatione *Hyperidia*, de qua supra diximus? Væmelius vero, diligens codicum Demosthenicorum censor, nihil quod antea non jam cognitum fuisset, de hoc codice eruere potuit. »

« Pari modo spes nostra eluditur alia quadam memoria Jo. Alex. Brassicani, in præfatione ad *Salvianum* hæc narrantis : « In bibliotheca Budensi *Matthiæ Corvini* regis vidimus integrum *Hyperidem* cum locupletissimis scholiis, librum multis etiam censibus redimendum. » Notum est autem bibliothecam Budensem *Matthiæ Corvini* a Turcis esse combustam paucasque reliquias *Vindobonam* esse transportatas, in quibus *Hyperidem* frustra quæsieris. *Belinus Ballus* Hist. Eloq. gr. I, p. 313 suspicatus est *Euripidem* fuisse a Brassicano confusum cum *Hyperide* : quod etsi aliquoties factum est, nec hic factum esse probari potest, nec, si verum esset, jacturæ dolorem magnopere leniret. »

« Porro *Angelus Majus*, quod narrat *A. Westermannus* Hist. Eloq. gr. p. 311, *Hyperidia* quædam in codice palimpsesto *Aristidis*, in *Vaticana* bibliotheca asservato, sibi detexisse visus est, de quibus in ephemeridibus quæ dicuntur *Giornale Arcadico*, mense septembr. an. 1820 p. 339, publice quædam monuit. »

Post hæc contigit ut una saltem *Hyperidis* oratio integra aliarumque duarum particulæ in lucem protraherentur unde nemo exspectaret; haud enim e bibliothecis nostris sed *Ægyptiis* ex σωματοθήκαι provenerunt. Scilicet anno 1847 A. C. Harris voluminis papyracei ad *Thebas* reperti particulam ab *Arabe* quodam emit, et *Londinum* allatam arte lithographica in undecim tabulis exprimentam curavit (*Fragments of an oration against Demosthenes respecting the money of Harpalus. Published by A. C. Harris of Alexandria M. R. S. L. London 1848 in-fol.*). Continet papyrus, pessime ille temporum injuria affectus, lacinias orationis contra *Demosthenem* in causa *Harpalica* habitæ, atque fragmenta orationis contra *Lycophronem*. Deinde *Jos. Ardenius* anno 1852 per *Orientis* terras iter faciens aliam ejusdem voluminis papyracei partem emit a duobus *Arabibus*, qui repertum volumen esse dicebant in sarcophago quodam sepulcri prope *Thebas* siti. Alteram hanc partem libello splendidissimo edidit *Babington* (*London 1853*) et post hunc *Schneidewinus*. Inest oratio pro *Euxenippo* integra, et orationis pro *Lycophrone* dictæ pars posterior. Auctoris nomen etsi in papyro non apparet, tamen *Hyperidis* nos orationes tenere compluribus locis quos ex iis, addito auctoris nomine, grammatici laudant, do-

ctor plebisciti Olymp. 113, 3 scripto et apud Dinarchum in Demosth. § 58 : Πολύευκτον τὸν Ἀυδαντιδῆν τοῦ δήμου προστάξαντος ζητῆσαι τὴν βουλὴν, εἰ συνέρχεται τοῖς φυγάδι ἐς Μίγαρα, καὶ ζητήσασαν ἀποφῆναι πρὸς ἡμᾶς, ἀπέφηνεν ἡ βουλή συνείναι. Κατηγοροῦς εἰσεθε κατὰ τοὺς νόμους, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπελύσαθ' ἡμεῖς ὁμολογοῦντος Πολύευκτου βαδίζειν εἰς Μίγαρα ὡς τὸν Νικοφάνην·

ἔχειν γὰρ τὴν αὐτοῦ μητέρα τοῦτον. Ad eundem Polyuctum pertinuisse orationem Demosthenis πρὸς Πολύευκτον παραγραφὴν, quæ periit, suspicatur Boeckius Quæstt. oratt. Attic. p. 643, ubi Polyuctos accuratissime recenset. Ceterum Cydantidam fuisse hominem versutum et qui cum dicendi peritus esset facile universæ civitati negotia faceret testatur Hyperides § 13. »

I. ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΠΟΔΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ.

Ἄλλ' ἔγωγε, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅπερ καὶ πρὸς τοὺς παρακαθημένους ἀρτίως εἶπον, θαυμάζω εἰ μὴ προσίστανται ἤδη ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰσαγγελίαι· τὸ μὲν γὰρ πρότερον εἰσηγγέλλοντο πρ' ὑμῖν Τιμόμαχος καὶ Λεωσθένης καὶ Καλλίστρατος καὶ Φίλων ὁ ἐξ Ἀναίων καὶ Θεότιμος ὁ Σηστὸν ἀπολέσας καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· (2) καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ναῦς αἰτίαν ἔχοντες προδούναί, οἱ δὲ πόλις Ἀθηναίων, ὁ δὲ βῆτωρ ὧν λέγει μὴ τὰ ἀριστα τῷ δήμῳ· καὶ οὕτε τοῦτων πάντε ὄντων οὐδ' εἰς ὑπέμεινε τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' αὐτοὶ ὄρχοντο φεύγοντες ἐκ τῆς πόλεως, οὐτ' ἄλλοι πολλοὶ τῶν εἰσαγγελλομένων, ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν ἀπ' εἰσαγγελίας τινὰ κρινόμενον ὑπακούσαντα εἰς τὸ δικαστήριον· οὕτως ὑπὲρ μεγάλων ἀδικημάτων καὶ περιφανῶν αἱ εἰσαγγελίαι τότε ἦσαν· (3) νυνὶ δὲ τὸ γινόμενον ἐν τῇ πόλει πάνυ καταγελαστόν ἐστιν· Διογνίδης μὲν καὶ

Ἄντιδωρος ὁ μέτοικος εἰσαγγέλλονται ὡς πλέονος μισθοῦντες τὰς αὐλητρίδας ἢ ὁ νόμος κελεύει, Ἀγασικλῆς δ' ὁ ἐκ Πειραιῶος ἑτι εἰς Ἀλιμουσίους ἐνεγρά[φη]. Εὐξένιππος [δ' ἔπ]ερ τῶν ἐνουπνί[ων] ὧν φησὶν ἐω[ρακέ]ναι· ὧν οὐδεμ[ία] δῆπου τῶν αἰτιῶν τούτων οὐδὲν κοινῶναι τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ.

4. Καίτοι, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγῶνων οὐ χρῆ τοὺς δικαστὰς πρότερον τὰ καθ' ἕκαστα τῆς κατηγορίας ὑπομένειν ἀκούειν, πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐξετάσασιν εἰ ἐστὶν ἐκ τῶν νόμων ἢ μή· οὐ μὰ Δία, οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ κατηγορ[ίᾳ] Πολύευκτος εἶλεγεν, ο[ὐ] φάσκων δεῖν τοὺς ἀπολογομένους ἰσχυρίζεσθαι τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ, ὅς κελεύει κατὰ τῶν βητόρων αὐτῶν τὰς εἰσαγγελίας εἶ[ν]αι περὶ τοῦ λέγει[ν] μὴ τὰ ἀριστα τῷ δήμῳ, οὐ κατὰ πάντων Ἀθηναίων. (1) Ἐγὼ δὲ οὕτε πρότερον οὐδενὸς ἂν μνησθεῖην ἢ τούτου οὕτε πλείους οἶμαι δεῖν λόγους ποιεῖσθαι περὶ ἄλλου τινὸς ἢ ὅπως ἐν δημοκρατίᾳ κύριοι οἱ νόμοι ἴσονται καὶ αἱ εἰσαγγελίαι

§ 1. Τιμόμαχος] Acharnensis ille de quo constat ex Æschine, Demosthene et Xenophonte. De Leosthene Ol. 104, 4 capitis damnato v. Diodor. XV, 95. De Callistrato Aphidnaeo Ol. 104, 3 damnato diseruit Schæferus in Philog. vol. III, p. 577 sqq. Philo ὁ ἐξ Ἀναίων non notus; neque de Anæis Atticæ pago constat. Si corruptum nomen est, fort. leg. ὁ Ἀλδωνεῖς; vel ὁ Ἀνακισίως vel ὁ Σουκταίων, suspicatur Schneidewinus. Possis etiam: ὁ ἐξ Ἰωνιδῶν. Anæa Ionie oppidum huc pertinere nequit, neque Philonem τὸν Αἰκῶνα, quem Inter Alexandri duces novimus, huc traxeris. Nihil magis constat de Theotimo. Sestus a Cocyte et Abydenis occupata Ol. 106, 4 sec. Diodor. XVI, 34. — § 2. τότε ἦσαν] τούτο ἦσαν cod., sed u deletur et super altero o scriptum est s. — § 3. Ἀγασικλῆς cod. Cf. Harpocratio: Ἀγασικλῆς. Περὶ Ἀγασικλέους Ἰππερίδης λέγει. Ἐγράπται καὶ Δεινάρχη λόγος κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ δεδῶλωται ὅτι Ἀλιμουσίους συνεδίασας καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἔξενος ὧν τῇ πολιτείᾳ ἐνεγράφη. — ὧν οὐδεμία] nescio an ὧν ex antec. male repelitur sit. Tucri vocem studet Schneidewin ad h. l. Cf. idem in Philol. t. VIII, p. 314 — § 4. πρὶν αὐτὸ] πρὶν ἂν αὐτὸ? Schin. — τὴν ἀντιγραφὴν] Cf. Harpocratio v. Ἀντιγραφὴ: Ἐν ταῖς δίκαις ταῖς δημοσίαις [καὶ ταῖς ἰδίαις add. Schneemann. D. att. Prozess. p. 629] τὰ τῶν δικαζομένων γράμματα, ἃ εἶδιδον περὶ τοῦ πράγματος, καὶ τὰ τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντιγραφὴ· καὶ τὰ μαρτύρια. Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου καὶ Ἰππερίδης.

I. PRO EUXENIPPO DELATIONIS ACTIONE REO DEFENSIO ADVERSUS POLYEUCTUM.

Ego vero, iudices, sicut nuper etiam assidentibus dicebam, miror non jam lædium vobis istas creare delationes. Prius enim ad vos deferebantur Timomachus et Leosthenes et Callistratus et Philon Anæensis et Theotimus qui Sestum perdidit horumque similes; (2) quorum alii accusabant naves, alii oppida Atheniensium prodidisse, vel, si quis orator esset, non optima suscipere populo; nec ex quinque istis nemo unus iudicium sustinuit, nec multi e delatis ceteris, sed relicta urbe fuga quærere salutem; perarò accidit ut delationis actione reus iudicio se sisteret, adeo tunc de magnis criminibus et evidentissimis delationes erant; (3) nunc vero quæ in urbe fiunt, prorsus sunt ridi-

cula; nimirum Diognis et Antidorus inquilinus ad populum deferuntur quod tibia majori quam lex jubet mercede locent, Agasicles autem Piræensis quod in album Hali-musiorum sit inscriptus, Euxenippus denique ob somnia quæ se vidiase dicat; e quibus accusationibus nulla ne minimum quidem cum lege delatoria habet commune.

4. Quamquam in publicis causis non antea iudices singulis accusationis partibus aurem præbere debent quam ipsum causæ caput et accusatoris libellum examinaverint, utrum ex lege actio instruat necne; haud vero, per Jovem, ita faciendum est ut in accusatione Polyuctus dicebat, aïens ille non permittendum esse ut defedentes se lege nitantur delatoria, quæ delationes fieri jubet contra solos oratores publicos, si non optima populo suserint, non vero contra quemvis Atheniensem. (3) Mihi autem

cœmur. Quod codicis rationes attinet, luculenter de iis exposuit Babington, quibuscum conferenda sunt quæ de Harrisianis fragmentis dixit Bœckhiius in *Allgem. Lit. Zeitung*, 1848, N. 223-227. Verba oratoris emendare præter Babingtonem et Schneidewinum studuerunt Cobetus, Spengelius, Kayserus, Patakis Græcus et Beckerus, de quorum conatibus vide quæ disseruit Schneidewinus in *Philologi* tomo VIII, p. 340-354.

Primo loco ponemus quam integram habemus orationem pro Euxenippo. Quæ ex orationibus contra Demosthenem et pro Lycophrone in papyro supersunt, inter fragmenta suo loco exhibebuntur.

De *Argumento orationis pro Euxenippo adversus Polyæuctum* ita habet SCHNEIDEWINUS : « Post pugnam Chæronensem quum Philippus Macedo Oropum urbem cum agro suo, quæ urbs, ut ait Strabo, ἐν ἀμφισθητησίῳ ἐγγένητο πολλάκις inter Thebanos potissimum et Athenienses, illis ademptam his adjudicavisset, factum populi scitum est, decem tribus agrum illum ita inter se sortirentur, ut binæ singulos sorte ductos possiderent : ager enim quinque colles videtur complexus fuisse. Illæ sortitæ sunt. Sed is collis, qui tribubus Acamantidi et Hippothoontidi obtigerat, in disceptationem venit essetne jure occupatus. Fuerunt enim qui illum deo Amphiarao dedicatum defenderent contra fas a tribubus teneri. Quæ dubitationes ut tollerentur religionique satisfaceret, populus civi cuidam suo, Euxenippo, viro honesto eique diviti et tum ætate proveciori, hoc negotii dedit, ut cum duobus aliis in fano Amphiarai incubaret, si quid per somnum offerretur visum, quo deus ipse aperiret quid rei esset. Profectus est Euxenippus, incubat, somnium refert : montem deo sacrum nec fas esse in potestate tribuum permanere. Tum Polyæuctus Cydantida, non ignobilis homo et in republica versatus, rogationem ad plebem tulit, tribus ut redderent montem Amphiarao, quippe qui a finitoribus ante sortitionem exemptus deo et consecratus fuerit, restituerentque pretium quo vendidissent. Addidit in eadem rogatione, ut reliquæ octo tribus damno duarum caverent sarcirentque illæ quod amisissent. Huic Polyæucti rogationi intercessit nescio quis (is fortasse ipse Hyperides fuit) actione legis male rogatæ perfectique ut rogator legis causa caderet multaque viginti quinque drachmarum afficeretur. Quam calamitatem Polyæuctus non potuit ferre, sed iratus Euxenippum, de cuius ille fide antea nihil dubitavisset, denuntiavit falsa retulisse de somnio, certis quibusdam hominibus in urbe gratificatum. Simul diversissima ille crimina in Euxenippum congerebat et subscriptorem sibi accivit

Lycurgum Butadam. At Euxenippo subvenit Hyperides, sed is secundarum partium actor : nam ante Hyperidem alius nescio quis reum defenderat. Est igitur hæc oratio ex genere τῶν δευτερολογίων. Unde apparet, cur quædam leviter tangantur, illis scilicet satis aperta qui superiori orationi interfuissent. Cadit hoc in eam potissimum partem orationis, qua occurrit Hyperides calumniationem Polyæucti et divitiis Euxenippi per fraudem partis : quæ pars ultima est. Perstringi fodinas argenti, quarum in possessione fuit reus, licet orator non distincte dicat, omnis finis orationis non sinit dubitare. De tempore actæ causæ satis constabit legentibus, universe quidem : qui operosius investigare volent, vel annum ipsum definire poterunt. De Euxenippo et Polyæucto quædam præmittenda videntur. Et de illo quidem aliunde nihil, quoad sciam, accepimus : nam quem Ol. 118, 4, Diodorus XX, 81 et Dionysius Hal. in Dinarcho c. 9 p. 650 Rske prætorem fuisse testantur vel Euxenippum vel Xenippum, tametsi fieri posse ut idem sit non negamus, veri simile esse, fuisse eundem, nemo contendet : Polyæuctum paullo rectius novimus. Etenim constabat ante hanc repertam orationem, tres habuisse orationes Hyperidem, quæ ad Polyæuctum spectarent : κατὰ Πολυέυκτου, περὶ τοῦ Πολυέυκτου στρατηγεῖν, πρὸς Πολυέυκτον, de quibus recte distinguendis dixit Bœckhiius de re navali Athen. p. 249 et H. Sauppium meum oratt. fragm. p. 298, qui ultimam illarum post Olymp. 110, 1 habitam esse effecerunt. Illud vero dubitatum est, quis Polyæuctus ex multis qui tum erant cognomines Athenis intelligi deberet. Et Sauppium quidem Bœckhium secutus Sphettium illum, celeberrimum oratorem, propter summam consiliorum, quæ Demosthenes Hyperides Polyæuctus agitarunt, communionem merito rejicit et contra Cydantidam Polyæuctum habitam ultimam orationem esse certe verisimile fieri ex fr. apud Harpocrat. v. Κυδαντίδης observat : Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Πολυέυκτον δῆμός ἐστι τῆς Αἰγίδος Κυδαντίδα. Addit Bœckhiius ne reliquas quidem orationes ad alium videri pertinuisse. Nec conjectura tenui sane argumento suffulta homines egregios fefellit. Nam Euxenippi accusatorem Cydantidam fuisse, non, quod editor Cantabrigiensis sibi persuasit, Sphettium, cujus quædam orationum reliquiæ ætatem tulerunt, planissime docet quod in or. I, § 11 legitur. Polyæuctus enim aliquando in jus vocatus ex Ægeide tribu decem sibi advocatos legit, inter quos Hyperides fuit ; Cydantidæ autem pagus illius tribus fuit. Homo commemoratur in titulo Piræensi Bœckhii XIII a 37 p. 423 tanquam au-

ctor plebisciti Olymp. 113, 3 scripto et apud Dinarchum in Demosth. § 58 : Πολύευκτον τὸν Κυδαντίδην τοῦ δήμου προσταξάντος ζητῆσαι τὴν βουλήν, εἰ συνέργηται τοῖς φυγάσιν εἰς Μέγαρα, καὶ ζητήσασαν ἀποφῆναι πρὸς ὑμᾶς, ἀπέφηνεν ἡ βουλή συνιέναι. Κατηγόρους εἰλασθε κατὰ τοὺς νόμους, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπελύσαθ' ὑμᾶς βμολογοῦντος Πολύευκτου βαδίξεν εἰς Μέγαρα ὡς τὸν Νικοφάνην.

ἔχειν γὰρ τὴν αὐτοῦ μητέρα τοῦτον. Ad eundem Polyeuclum pertinuisse orationem Demosthenis πρὸς Πολύευκτον παραγραφὴν, quæ periit, suspicatur Boehneckius Quæst. oratt. Attic. p. 643, ubi Polyeuclum accuratissime recenset. Ceterum Cydantidam fuisse hominem versutum et qui cum dicendi peritus esset facile universæ civitati negotia faceret testatur Hyperides § 13. *

I. ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΠΟΔΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ.

Ἄλλ' ἔγωγε, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅπερ καὶ πρὸς τοὺς παρακαθημένους ἀρτίως ἔλεγον, θαυμάζω εἰ μὴ προσίστανται ἡδὴ ὑμῖν αἰ τοιαῦται εἰσαγγελίαι· τὸ μὲν γὰρ πρότερον εἰσηγγέλλοντο παρ' ὑμῖν Τιμόμαχος καὶ Λεωσθένης καὶ Καλλίστρατος καὶ Φίλων ὁ ἐξ Ἀναίων καὶ Θεότιμος ὁ Σηστὸν ἀπολέσας καὶ ἔτεροι τοιοῦτοι· (2) καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ναῦς αἰτίαν ἔχοντες προδοῦναι, οἱ δὲ πόλεις Ἀθηναίων, ὁ δὲ βῆτωρ ὧν λέγειν μὴ τὰ ἀρίστα τῷ δήμῳ· καὶ οὗτε τούτων πέντε ὄντων οὐδ' εἰς ὑπέμεινε τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' αὐτοὶ ὄχροντο φεύγοντες ἐκ τῆς πόλεως, οὗτ' ἄλλοι πολλοὶ τῶν εἰσαγγελομένων, ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν ἀπ' εἰσαγγελίας τινὲς κρινόμενον ὑπακούσαντα εἰς τὸ δικαστήριον· οὕτως ὑπὲρ μεγάλων ἀδικημάτων καὶ περιφανῶν αἰ εἰσαγγελίαι τότε ἦσαν· (3) νυνὶ δὲ τὸ γινόμενον ἐν τῇ πόλει πάνυ καταγέλαστόν ἐστιν· Διογίδης μὲν καὶ

Ἄντιδωρος ὁ μέτοικος εἰσαγγέλλονται ὡς πλέονος μισθοῦντες τὰς ἀλητριδας ἢ ὁ νόμος κελεύει, Ἀγασικλῆς δ' ὁ ἐκ Πειραιέως ὅτι εἰς Ἄλιμουσίους ἐνεγρά- [φη.] Εὐξένιππος [δ' ὅτι] ἐρ τῶν ἐνυπνί[ων] ὧν φησιν ἐω[ρακέ]ναι· ὧν οὐδεμ[ία] δῆπου τῶν αἰτιῶν τούτων οὐδὲν κοινώνει τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ.

4. Καίτοι, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγῶνων οὐ χρὴ τοὺς δικαστὰς πρότερον τὰ καθ' ἕκαστα τῆς κατηγορίας ὑπομένειν ἀκούειν, πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐξετάσωσιν εἰ ἐστὶν ἐκ τῶν νόμων ἢ μὴ· οὐ μὰ Δία, οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ κατηγορ[ίᾳ] Πολύευκτος ἔλεγεν, ο[ὐ] φάσκων δεῖν τοὺς ἀπολογομένους ἰσχυρίζεσθαι τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ, θεὸς κελεύει κατὰ τῶν βητόρων αὐτῶν τὰς εἰσαγγελίας εἶ[ναι] περὶ τοῦ λέγει[ν] μὴ τὰ ἀρίστα τῷ δήμῳ, οὐ κατὰ πάντων Ἀθηναίων. (γ) Ἐγὼ δὲ οὐτε πρότερον οὐδενὸς ἀν μνηστειῆν ἢ τούτου οὐτε πλείους οἶμαι δεῖν λόγους ποιεῖσθαι περὶ ἄλλου τινὸς ἢ ὅπως ἐν δημοκρατίᾳ κύριοι οἱ νόμοι ἔσονται καὶ αἱ εἰσαγγελίαι

§ 1. Τιμόμαχος] Acharnensis ille de quo constat ex Æschine, Demosthene et Xenophonte. De Leosthene Ol. 104, 4 capitis damnato v. Diodor. XV, 95. De Callistrato Aphidnæo Ol. 104, 3 damnato diseruit Schæferus in Philog. vol. III, p. 577 sqq. Philo ὁ ἐξ Ἀναίων non notus; neque de Anæis Atticæ pago constat. Si corruptum nomen est, fort. leg. ὁ Ἀλκιωνεὺς vel ὁ Ἀνακαίου vel ὁ Συκαταίων, suspicatur Schneidewius. Possis etiam: ὁ ἐξ Ἴωνιδῶν. Anaxa Ionix oppidum huc pertinere nequit, neque Philonem τὸν Ἀλιανᾶν, quem Inter Alexandri duces novimus, huc traxeris. Nihil magis constat de Theotimo. Sestus a Cotye et Abydenis occupata Ol. 106, 4 sec. Diodor. XVI, 34. — § 2. τότε ἦσαν] τούτο ποιν cod., sed u deletur et super altero u scriptum est s. — § 3. Ἀγασικλῆς cod. Cf. Harpocratio: Ἀγασικλῆς. Περὶ Ἀγασικλέους Ἰππερείδης λέγει. Γέγραπται καὶ Δεινάρχῳ λόγος κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ δεδῆλωται ὅτι Ἄλιμουσίους συνεδέκασε καὶ ἅα τούτο ξένος ὧν τῇ πολιτείᾳ ἐνεγράφη. — ὧν οὐδεμία] nescio an ὧν ex antec. male repetitum sit. Tucri vocem studeat Schneidewin ad h. l. Cf. idem in Philol. t. VIII, p. 314 — § 4. πρὶν αὐτὸ] πρὶν ἂν αὐτὸ? Schn. — τὴν ἀντιγραφὴν] Cf. Harpocratio v. Ἀντιγραφή: Ἐν ταῖς δίκαις ταῖς δημοσίαις [καὶ ταῖς ἰδίαις ad d. Schumann. D. alt. Prozess. p. 629] τὰ τῶν ἀκαζομένων γράμματα, ἃ ἐβίδωσαν περὶ τοῦ πράγματος, καὶ τὰ τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντιγραφή· καὶ τὰ μαρτύρια. Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου καὶ Ἰππερείδης.

I. PRO EUXENIPPO DELATIONIS ACTIONE REO DEFENSIO ADVERSUS POLYEUCLUM.

Ego vero, iudices, sicut nuper etiam assidentibus dicebam, miror non jam tædium vobis istas creare delationes. Prius enim ad vos deferebantur Timomachus et Leosthenes et Callistratus et Philon Anæensis et Theotimus qui Sestum perdidit horumque similes; (2) quorum alii accusabantur naves, alii oppida Atheniensium prodidisse, vel, si quis orator esset, non optima suasisse populo; nec ex quinque istis nemo unus iudicium sustinuit, nec multi e delatis ceteris, sed relicta urbe fuga quaerere salutem; perraro accidit ut delationis actione reus iudicio se sisteret, adeo tunc de magnis criminibus et evidentissimis delationes erant; (3) nunc vero quæ in urbe fiunt, prorsus sunt ridi-

cula; nimirum Diognites et Antidorus in iuniliis ad populum deferuntur quod tibicina majori quam lex jubet mercedelocent, Agasicles autem Piræensis quod in album Halmusiorum sit inscriptus, Euxenippus denique ob somnia quæ se vidisse dicat; e quibus accusationibus nulla ne minimus quidem cum lege delatoria habet commune.

4. Quamquam in publicis causis non antea iudices singulis accusationis partibus aurem præbere debent quam ipsum causæ caput et accusatoris libellum examinaverint, utrum ex lege actio instruat necne; haud vero, per Jovem, ita faciendum est ut in accusatione Polyeuclum dicebat, siens ille non permittendum esse ut defendentes se lege nitantur delatoria, quæ delationes fieri jubet contra solos oratores publicos, si non optima populo suaserint, non vero contra quemvis Atheniensem. (3) Mihi autem

καὶ αἱ ἄλλαι κρίσεις κατὰ τοὺς νόμους εἰσίσαισι εἰς τὸ δικαστήριον· διὰ τοῦτο γὰρ ὑμεῖς ὑπὲρ πάντων τῶν ἀδικημάτων, ὅσα ἔστιν ἐν τῇ πόλει, νόμους ἔθεσθε χωρὶς περὶ ἐκάστου αὐτῶν. (6) Ἄσεβεῖ τις περὶ τὰ ἱερά· γραφαὶ ἀσεβείας [εἰσὶ] πρὸς τὸν βασιλέα. Φαῦλός ἐστι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς· ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου καθη[ταί]. Παράνομά τις ἐν τῇ πόλει γράφει· θεσμοθετῶν συνέδριόν ἐστι. Ἀπαγωγῆς ἀξία ποιεῖ· ἀρχὴ τῶν ἔνδεκα καθέστηκε. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδικημάτων ἀπάντων καὶ νόμους καὶ ἀρχὰς καὶ δικαστήρια τὰ προσήκοντα ἐκάστοις αὐτῶν ἀπέδοτε. (7) Ὑπὲρ τίνων οὐν ὀλεσθε δεῖν τὰς εἰσαγγελίας γίνεσθαι; Τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐν τῷ νόμῳ ἐγράψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ μηδεία· « ἐάν τις, φησί, τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καταλύη· « εἰκότως, ὡ ἄνδρες δικασταί· ἢ γὰρ τοιαύτη αἰτία οὐ παραδέχεται σκῆψι[ν] οὐδεμίαν οὐδενὸς οὐδ' ὑπωμοσίαν, ἀλλὰ τὴν ταχίστην αὐτὴν δεῖ εἶναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ· « ἢ συνήη ποι ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου ἢ ἑταιρικὸν συναγάγη ἢ ἕάν τις πόλιν τινὰ προδοῖ ἢ ναῦς ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν στρατιάν, ἢ ῥήτω[ρ] ὧν μὴ λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων. » (8) Ἴὰ μὲν ἄνω τοῦ νόμου κατὰ πάντων τῶν πολιτῶν γράψαντες· ἐκ πάντων γὰρ καὶ τὰ δίκαια ταῦτα γένοιτ' ἂν· τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ νόμου κατ' αὐτῶν τῶν ῥητόρων, παρ' οἷς ἔστιν καὶ τὸ γράφειν τὰ ψήγματα· ἐμαίνεσθε γὰρ ἂν εἰ ἄλλον

τινὰ τρόπον τὸν νόμον τοῦτον ἔθεσθε ἢ οὕτως, εἰ τὰς μὲν τιμὰς καὶ τὰς ὀφελίας ἐκ τοῦ λέγειν οἱ ῥήτορες καρποῦνται, τοὺς δὲ κινδύνους ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς ἰδιώταις ἀνεθήκατε. (9) Ἄλλ' ὅμως Πολύευκτος οὕτως ἐστὶν ἀνδρείος ὅσως εἰσαγγελίαν διώκων οὐκ ἐφη δεῖν τοὺς φεύγοντας τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ χρῆσθαι· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατήγοροι, ὅταν οἴωνται δεῖν ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ ὑφελεῖν τῶν φευγόντων τὰς ἀπολογίας, τοῦτο παρακαλοῦνται τοῖς δικασταῖς μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τῶν ἀπολογουμένων, ἐάν τινες ἔξω τοῦ νόμου λέγωσιν, ἀλλ' ἀπαντῶν πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ κελύειν τὸν νόμον ἀναγινώσκειν· οὗ δὲ τούναντίον τὴν εἰς τοὺς νόμους καταφυγὴν ἐκ τῆς ἀπολογίας οἶε δεῖν ἀφελεῖσθαι Εὐξενίππου.

10. Καὶ πρὸς τούτοις οὐδὲ βοηθεῖν οὐδένα φησὶ δεῖν αὐτῷ οὐδὲ συναγορεύειν, ἀλλὰ παρακαλεῖ τὸς δικασταῖς μὴ θέλειν ἀκούειν τῶν ἀναβαινόντων. Καὶ τί τούτου ἐν τῇ πόλει βέλτιον ἢ δ[ημο]τικώτερον ἐστὶ, πολλῶν καὶ ἄλλων καλῶν ὄντων, ἢ ὅσταν τιν ἰδιώταις εἰς ἀγῶνα καὶ κίνδυνον καταστὰς μὴ δύνηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, τούτῳ τὸν βουλόμενον τῶν πολιτῶν ἐξεῖναι ἀναβάτῃ βοηθηῖσθαι καὶ τοὺς δικασταῖς ὑπὲρ τοῦ πράγματος τὰ δίκαια διδάξαι; (11) Ἄλλ' μὰ Δία αὐτὸς τοιοῦτον πράγματι οὐ κέχρησαι, ἀλλ' ὅτ' ἔφευγες τὸν ἀγῶνα ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου δεκα μὲν συνηγούρας ἐκ τῆς Αἰγυπτῶς φυλῆς ἤτησω, ὧν καὶ

§ 9 ἄν τις;] Cum Cobelo legere malim ἂν τι vel tiva sed ferri potest etiam vulgata. — § 10. τί τούτου] Scha.; τί τούτων cod., nt in simili loco orationis contra Lycophronem. — § 11. μὰ Δία] νῆ Δία cod.; em. Cobef. — Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου] Sic Babington, qui de codicis scriptura hæc notat: « The last four letters seem to have been touts; the two first have cancelled, and θ has been corrected to π, so as to leave up; the up however is repeated after the original line, followed by als... The interpolated letters are (apparently) ἀνδρτουεζοι, the first four of which form part of the word Ἀλεξάνδρου. » His addit Schneidewinus: » Num ad eundem Alexandrum pertinet Steph. Byz. v. Οἴου ἐξ Οἴου. « Ἀλεξῆς Ἀλεξίδος ἐξ Οἴου Ἀσωνίδος. »? In quo quum codd. RV pro Ἀλεξῆς habeant Ἀλεξ, conjicio restituendum Ἀλεξάνδρος Ἀλεξίδος. »

hoc omnium primum monendum esse videtur neque quidquam est de quo pluribus verbis exponendum esse putem quam quo fiat ut sua legibus reipublicæ vis sit atque delationes ceteraque actiones secundum leges in iudicium introducantur. Propterea enim vos de omnibus delictis quæ in hac civitate committantur, leges fecistis et separatim quidem de unoquoque peculiare. (6) In sacra aliquis impius est; impietatis actiones penes Regem sunt. Erga parentes improbum se gerit; archon iudicio præsidet. Contrariam legibus rogationem aliquis fert; res est concilii thesmothetarum. Talia aliquis commisit ut statim in carcerem abducatur; magistratus adest undecimvirorum. Eodem modo ceteris quoque delictis et leges et magistratus et iudicia sua quibusque dedistis peculiaribus. (7) De quibusnam igitur delationes faciendas esse putatis? Singulatim hoc in lege consignavistis, ne quispiam ignoret. « Si quis, ait, popularem Atheniensium statum everterit; » bene sanequam, iudices; nam ejusmodi crimen nec inquisitionem admittit neque ullam jurejurando interposito dilationem, sed quam citissime adesse debet in iudicio; porro: « si quis ad everterendam rempublicam conjuraverit, vel factionem constituerit, vel si quis oppidum aliquod prodiderit vel naves vel pedestrem nauticumve exercitum, vel si orator publicus, largitionibus se corrumpi passus, non optima dicat populo Athe-

nienst. » (8) Ex his priora legis capita contra omnes scripte sunt cives, quoniam in omnes hæc delicta cadere possint, ultimum vero contra solos oratores, penes quos solos etiam rogationes ferendi vis est. Insaniretis enim si alio modo legem hanc tulissetis, si honores quidem et fructus et dicendo comparandi in oratores redundarent, pericula vero pro iis privatos sustinere voluissetis. (9) Nihiloscilicet Polyuectus adeo se strenuum præbet ut delationis actionem instituens reis usum legis delatoris non concedendum esse dicat. Ac ceteri accusatores quando in priore oratione defensionem reorum surripere velint, hortantur iudices ne se defendentibus aures præbeant si quæ illi præter legem verba faciant, sed ut sic dictis occurrant atque legem recitari jubent: tu vero, e contrario, ad leges confugium defendenti se Euxenippo præscindendum esse censes.

10. Præterea neminem ei auxiliari vel patrocinari debere contendis, et iudices cohortaris ne audiant si qui hoc consilio ascenderint. Attamen inter tot egregia civitatis nostræ instituta quid pulcrius est, quid populari rerum statui convenientius quam cuivis civium permitti ut homini a fori usu alieno, qui in certaminis periculum adductus ipse se defendere nequeat, in hoc suggestu auxilietur, et quæ in causa ejus justa sint iudices edoceat? (11) At tu, per Jovem, nunquam ejusmodi opera usus es! sed quum ab Alexandro Cœnsi reus agebaris, decem causæ

ἐγὼ εἰς τὴν αἰρεθεὶς ὑπὸ σοῦ, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐκάλες ἐπὶ τὸ δικαστήριον τοὺς βοηθήσοντάς σοι. (12) Καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί δαὶ λέγεις; αὐτῶν δὲ τούτων τῶ ἀγῶνι πῶς κέρρησαι; οὐ κατηγόρησας ὅπως ἐβούλου; οὐ Λυκούργον ἐκάλες συγκατηγορήσαντα, οὔτε τῶν λέγειν οὐδενὸς τῶν ἐν τῇ πόλει καταδεέστερον ὄντα, παρὰ τούτοις τε μέτριον καὶ ἐπεικῆ δοκοῦντα εἶναι; (13) Εἶτα σοὶ μὲν ἔξεστι καὶ φεύγοντι τοὺς βοηθήσοντας καλεῖν καὶ διώκοντι τοὺς συγκατηγοροὺς ἀναδιδάσασθαι, ὅς οὐ μόνον ὑπὲρ σεαυτοῦ δύνασαι εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ὅλη [τῇ] πόλει πράγματα παρέχειν ἱκανὸς εἶ. Εὐξένιππῳ δ' ὅτι ἰδιωτῆς ἐστὶ καὶ προσβύτερος οὐδὲ τοὺς οἰκείους ἔξεσαι βοηθεῖν· εἰ δὲ μή, διαβληθήσονται ὑπὸ σοῦ· νῆ Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῶν δεινὰ ἐστὶ καὶ ἀξία θανάτου, ὡς σὺ λέγεις ἐν τῇ κατηγορίᾳ.

14. Σκέψασθε δὴ, ὡς ἄνδρες δικασταί, καθ' ἐν ἑκάστον αὐτῶν ἐξετάζοντες. Ὁ δῆμος προσέταξεν Εὐξένιππῳ τρίτῳ αὐτῶν ἐγκαταλιθῆναι εἰς τὸ ἱερόν, οὗτος δὲ κοιμηθεὶς ἐνὺπνίον φησιν ἰδεῖν, ὃ τῶν δῆμῳ ἀπαγγεῖλαι. Τοῦτ' εἰ μὲν ὑπελάμβανες ἀληθῆ εἶναι, καὶ ὃ εἶδεν ἐν τῶ ὑπνῷ τοῦτ' αὐτὸν ἀπαγγεῖλαι πρὸς τὸν δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ ἃ ὁ θεὸς αὐτῶν προσέτατε ταῦτ' ἐπαγγεῖλαι πρὸς Ἀθηναίους; (15) Εἰ δέ, ὥσπερ νυνὶ λέγεις, ἤγού αὐτὸν καταψεύσασθαι τοῦ θεοῦ καὶ χαριζόμενον τισὶ μὴ τάληθῆ ἀπαγγεῖλαι τῶ δῆμῳ, οὐ ψήφισμα ἐχρῆν σε πρὸς τὸ ἐνὺπνιον γράφειν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ πρότερος ἐμοῦ λέγων εἶπεν, εἰς Δελφοὺς πέμ-

ψαντα πυθέσθαι παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν ἀλήθειαν· σὺ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησας, ψήφισμα δὲ αὐτοτελεὲς ἔγραψας κατὰ δυοῖν φυλαῖν οὐ μόνον ἀδικώτατον, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον αὐτῶν αὐτῶν· δι' ὅσπερ ἤλωσ παρανόμων, οὐ δὲ Εὐξένιππον.

16. Ἐξετάσωμεν δὲ περὶ αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρόπον. Αἱ φυλαὶ σύνδυο γενόμεναι τὰ ὄρη τὰ ἐν Ἄμφιαρῳ διείλοντο, τοῦ δήμου αὐταῖς δόντος. Τοῦτο τὸ ὄρος ἔλαχεν Ἀκαμαντὶς καὶ Ἴπποθωντὶς. Ταύτας τὰς φυλάς ἔγραψας ἀποδοῦναι τὸ ὄρος τῶ Ἄμφιαρῳ καὶ τὴν τιμὴν ὧν ἀπέδοντο, ὡς πρότερον τοὺς ὀριστὰς τοὺς πενήτηντα ἐξελόντας αὐτὸ τῶ θεῷ καὶ ἀφορίσαντας, καὶ οὐ προσηκόντως τὰς δύο φυλάς ἐχούσας τὸ ὄρος. (17) Μικρὸν δὲ διαλιπῶν ἐν ταύτῃ ψήφισματι γράφεις τὰς ὀκτῶ φυλάς πορίσαι ταῖν δυοῖν φυλαῖν τὰ διάφορα καὶ ἀποδοῦναι, ὅπως ἂν μὴ ἐλαττώνται. Καίτοι εἰ μὲν ἴδιον [δν] τῶν φυλῶν ἀφηροῦ τὸ ὄρος, πῶς οὐκ ὀργῆς ἄξιος; εἰ δὲ μὴ προσηκόντως εἶχον αὐτό, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, διὰ τί τὰς ἄλλας φυλάς ἔγραψες; αὐταῖς προσ- ἀποδιδόναι ἀργύριον; Ἄγαπητὸν γὰρ ἦν αὐταῖς εἰ τὰ τοῦ θεοῦ ἀποδύσουςιν καὶ μὴ προσασποτίσουςιν ἀργύριον.

18. Ταῦτ' ἐν τῇ δικαστηρίῳ ἐξεταζόμενα οὐκ ὀρθῶς ἐδόκει γεγράφθαι, ἀλλὰ κατεψηφισαντό σου οἱ δικασταί. Εἴτ' εἰ μὲν ἀπέφυγες τὴν γραφήν, οὐκ ἂν κατεψεύσατο οὗτος τοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ δὲ συνέβη σοὶ ἀλῶναι, Εὐξένιππον δεῖ ἀπολωλέναι· καὶ σοὶ μὲν τῶ

— § 13. τῇ ante πόλει inseruit Cobet. — § 17. πορίσαι] ποιῆσαι cod.; em. Cobet. Idem et Patakis ὄν inseruerunt ante vocem ἴδιον. — ὀργῆς ἄξιος;] ὀργ. ἄξιος εἰ; εἰ Schneidewinus; cacophonix vitandix causa malim ὀργῆς σὺ ἄξιος; ὀργῆς ἄξιον coniecit Langius.

luz patronos ex Ægeide tribu postulasti, inter quos ego quoque a te selectus eram, aliosque e ceteris Atheniensibus in iudicio auxiliarios tibi advocasti. (12) Verum priora illa quid dicere attinet? Quomodo autem in præsentem certamine rem agis? Nonne quocumque volueris in accusatione protulisti? nonne in accusando socium tibi adjuvisti Lycurgum, virum dicendi facultate nullo in hac urbe inferiorem et apud iudices modestiæ et æquitatis lande clarum? (13) Itaque tibi quidem licet et reo auxiliarios arcessere et accusanti socios in suggestum adducere; quamvis non modo pro te ipse dicere possis, sed etiam toti civitati negotia facessere valeas: Euxenippo autem, a fori strepitu alieno et ætate jam proveciori, neque amicis neque familiaribus auxiliari licebit; sin minus, hos ipsos calumniis tuis in crimen traduces; nam quæ Euxenippus commisit gravissima esse capitique pœnam mereri in accusatione tu crepas.

14. Jam igitur quæ res sit considerate, iudices, singula quæque examinantes. Jussit populus Euxenippum cum aliis duobus in (Amphiarai) templo decubare. Hic dormiens ibi somnium se vidisse dicit, idque nuntiasse populo. Hoc si verum esse putabas et quod per somnum vidit id illum populo nuntiasse, quo demum pacto peccavit a deo iussa nuntians Atheniensibus? (15) Sin, ut nunc ais, illum potas deo mentium esse, et gratificatum nonnullis falsa ad populum detulisse, non rogationem ferre adversus somnium debebas, sed, sicut etiam qui ante me verba fecit bene monuit, Delphos tibi mittendi erant qui ex deo verum sciscitarentur. Tu vero hoc quidem non fecisti, sed de-

cretum quod statim ratum esset contra tribus duas scriptiati non modo injustissimum, sed ipsum sibi contrarium, et ob hoc illegitimæ rogationis actione condemnatus es, non vero ob Euxenippum.

16. Inquiramus porro hunc in modum. Quum colles agri Oropil inter binas tribus, concedente populo, sorte distribuissent, collem de quo agitur Acamantis et Hippothonotis tribus nactæ sunt. Tu vero rogationem ad populum tulisti, ut hæc tribus collem istum Amphiaræo redderent pretiumque quo vendidissent restituerent, quoniam jam ante sortitionem finitores quinquaginta numero collem exemissent deoque sacrum relinquendum esse designassent, adeo ut contra fas a duabus tribubus possideretur. (17) Paulo post in eodem scripto rogas ut reliquæ octo tribus duabus illis differentiam exæquant et data pecunia damnum ab iis acceptum compensarent. Verum si proprium tribubus collem adimis, quomodo non succedendum tibi fuerit? sin haud juste collis ab iis possidetur sed dei est, cur tu rogasti ut ceteræ tribus insuper pecuniam iis solverent? Nam æqui bonique facere debebant si quæ dei essent restituentes nullam insuper mulctam pendere.

18. Hæc quum in iudicio examinarentur, haud recte rogasse visus es ideoque iudices te condemnarunt. Jam si absolutus fuisses, nihil hic deo mentium foret; sed quoniam accidit ut causa caderes, Euxenippo pereundum est. Porro tu quidem ob male latam rogationem viginti quinque drachmis mulctatus es, licet autem qui populi jussu in templo decubavit, in Allica ne sepeliendus quidem esse

τοιοῦτο ψήφισμα γράφαντι πέντε καὶ εἴκοσι δραχμῶν ἐτιμήθη, τὸν δὲ κατακλιθέντα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ δήμου καλεῦσαντος μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δεῖ ταφῆναι· δεινὰ γὰρ ἐποίησεν περὶ τῆς φιάλης ἑάσας Ὀλυμπιάδα ἀναθῆναι εἰς τὸ ἀγάλμα τῆς Ὑγιαίας· (19) τοῦτο γὰρ ὑπολαμβάνεις ἐφόδιον ἑαυτῷ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸ ἐκείνης ὄνομα παραφέρων καὶ κολακείαν ψευδῆ κατηγορῶν Εὐξενίππου μίσος καὶ ὄργην αὐτῷ συλλέξειν παρὰ τῶν δικαστῶν. (20) Δεῖ δὲ, ὡ βέλτιστε, μὴ ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιάδος ὀνόματι καὶ τῷ Ἀλεξάνδρου τῶν πολιτῶν τινα ζητεῖν κακὸν τὴν ἐργάσασθαι, ἀλλ' ὅταν ἐκείνοι πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ἐπιστέλλωσι μὴ τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προσήκοντα, τότε ἀναστάντα ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀντιλέγειν καὶ πρὸς τοὺς ἤκοντας παρ' αὐτῶν δικαιολογεῖσθαι καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον πορεύεσθαι βοηθήσοντα τῇ πατρίδι. (21) Σὺ δ' ἐκεῖ μὲν οὐδεπώποτε ἀνέστης οὐδὲ λόγον περὶ αὐτῶν ἐποίησαι, ἐνθάδε δὲ μισεῖς Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τῷ ἀπολέσαι Εὐξενίππου, καὶ φησὶ κολακα αὐτὸν εἶναι ἐκείνης καὶ Μακεδόνων· ὃν ἐὰν δεῖξῃς ἀφιγμένον πώποτε εἰς Μακεδονίαν ἢ ἐκείνων τινὰ ὑποδεξάμενον εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἢ χρώμενον τῶν ἐκείθεν τινὶ ἢ ἐντυγχάνοντα ἢ λόγους καὶ οὐσινασοῦν ἢ ἐπ' ἐργαστηρίου ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἀλλοθὶ που περὶ τούτων τῶν πραγμάτων εἰρηκότα καὶ μὴ κοσμίως καὶ μετρίως τὰ αὐτοῦ πράττοντα ὡσπερὰ τις καὶ ἄλλος τῶν πολιτῶν, χρησάσθωσαν αὐτῷ οἱ δικασταὶ ὅτι βούλονται. (22) Εἰ γὰρ ταῦτα ἦν ἀληθῆ ἢ κατηγορεῖς, οὐκ ἂν σὺ μόνος ᾔδεις, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι πάντας οἱ ἐν τῇ πόλει, ὡσπερ καὶ περὶ τῶν ἄλλων,

ἄλλοι τι ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέγουσιν ἢ πράττουσιν, οὐ μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἴσαι καὶ τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδασκαλείων καὶ τῶν βητόρων καὶ παρ' ἐκείνων μισθαρνοῦντας καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐνίζοντας τοὺς ἐκείθεν ἤκοντας καὶ ὑποδεχομένους καὶ εἰς τὰς δόους ὑπαντῶντας ὅταν προίωσι· καὶ οὐδαμῶς ὄψει οὐδὲ παρ' ἐνὶ τούτων Εὐξενίππου καταριθμούμενον. (23) Σὺ δ' ἐκείνων μὲν οὐδένα κρίνεις οὐδ' εἰς ἀγῶνα καθίστης οὐς πάντας ἴσαι ταῦτα πράττοντας, κατ' Εὐξενίππου δὲ κολακείαν [x]ατηγορεῖς, οὐ δὲ βίαι τὴν αἰτίαν οὐ παραδέχεται. Καίτοι, εἰ ὄν ἐξει, περὶ γὰρ τῆς φιάλης τῆς ἀνατεθείσης οὐτ' ἂν Εὐξενίππου ἦ τῷ οὐτ' ἂν ἄλλων λόγον οὐδένα ἐνταῦθα ἐποίησεν οὐ γὰρ ἀρμόσκει. Διὰ τί; καὶ μου τὸν λόγον, ὡ ἀνδρες δικασταί, ἀκούσατε ὃν μέλλω λέγειν.

24. Ὑμῖν Ὀλυμπιάς ἐγκλήματα πεποιήται περὶ τῆ ἐν Δωδώνῃ οὐ δίκαια, ὡς ἐγὼ δις ᾔδει ἐν τῷ δήμῳ ἐναντίον ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων πρὸς τοὺς ἤκοντας παρ' αὐτῆς ἐξηγήσα οὐ προσήκοντα αὐτῇ ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν· (25) ἡμῖν γὰρ ὁ Ζεὺς ὁ Δωδωνναῖος προσέειπεν ἐν τῇ μνείᾳ τὸ ἀγάλμα τῆς Διώνης ἐπισκομῆσαι· καὶ ἡμεῖς πρόσωπόν τε κομισάμενοι ὡς οἷόν τε κάλλιστον καὶ τέλλα πάντα τὰ ἀκόλουθα, καὶ κόσμον πολλὸν καὶ πολυτελῆ τῇ θεῷ παρασκευάσαντες καὶ θεωρίαν καὶ θυσίαν πολλῶν χρημάτων ἀποστειλάντες ἐπεκομήσατε τὸ ἔδος τῆς Διώνης ἀξίως καὶ ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς θεοῦ. (26) Ὑπὲρ τούτων ἡμῖν τὰ ἐγκλήματα ἦλθε παρ' Ὀλυμπιάδος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, ὡς ἡ χώρα εἴη (ἡ Μολοσσία) αὐτῆς, ἐν

§ 19. τοῦτο γὰρ] τούτω γὰρ? Schneidew. — § 22. προίωσι] προσίωσι codex; em. Patakis et Cobet. — § 23. τὴν αἰτίαν] ταύτην τὴν αἰτίαν Bake, τοιαύτην αἰτίαν Cobet conjecerunt. — § 24. κομισάμενοι] κοσμησάμενοι codex; em. Patakis; Dionæ simulacrum puta fuisse ἀπόλιθον. Quemadmodum os deæ Athenienses renovarunt, sic etiam pedes et manus; hæc sunt τὰ ἄλλα ἀκόλουθα, nisi mecum legere velis ἀρόλιθα. — § 25. ἡ Μολοσσία] glossam esse patet. Mox proshken codex;

libi videtur; adeo commisit gravissima, quippe qui Olympiadem siverit phialam dedicare in simulacro Sanitatis. (19) Scilicet egregium vialicum ad sustinendum hoc certamen tibi fore putas, si Olympiadis nomine præter rem prolato et falso assentationis crimine Euxenippum insimulans odium et iram iudicium in caput ejus congerere possis. (20) Oportet vero, o bone, non in eo collocare operam ut Olympiadis nomine vel Alexandri civium aliquis malo afficiatur, sed, quando illi Atheniensium populo injusta et inconvenientia mandant, tum surgere oportet et pro civitalis salute iis contradicere et adversus legatos eorum jus tueri, et patriæ opitulandi gratia proficisci in commune Græcorum concilium. (21) At nunquam illic verba de his facturus tu surrexisti; ibi vero osorem Olympiadis agis ut Euxenippum perdas, eumque mulieris istius et Macedonum assentatorem dicis. Quem si ostenderit unquam in Macedoniam profectum esse vel illum quempiam in domum suam excepisse vel inde advenientium aliquo usum vel cum eo congressum esse vel sermones quoscunque de his rebus habuisse sive in officina sive in foro sive alibi, nec modeste ac moderate eum, si quem alium civium, res suas curare: tunc faciant ei iudices quodcunque libuerit. (22) Nimirum si vera essent quæ ei exprobras, non tu solus scires, sed reliqui etiam urbis incolæ, sicuti de ceteris qui pro Macedonibus vel dicunt vel agunt, non ipsi

solum sed reliqui etiam Athenienses et in iudis rhetorumque scholis pueri norunt, si qui a Macedonibus mercedem accipiant vel advenientes hospitio excipiant, et obviam eant in publicum prodeuntibus. At nusquam in horum numero recenseri videbis Euxenippum. (23) Tu vero horum neminem reum agis, nec in iudicium vocas quos ista facere nemo ignorat, sed Euxenippum assentationis crimine insimulas, cujus vita eam culpam non admittit. Ceterum, si sanus esses, de dedicata ista phiala neque Euxenippum incusasses, neque omnino ullum fecisses sermonem. Ineptum enim est. Qua de causa? Audite, iudices, quæ jam dicturus sim.

24. Olympias vos de iis quæ Dodonæ fecistis, injuste accusavit, et ego quidem his jam in concione coram vobis ceterisque Atheniensibus contra legatos ejus demonstravi eam præter rationem civitatem nostram criminari. (25) Vobis enim Jupiter Dodonæus oraculo jussit ut Dionæ simulacrum exornaretis. Itaque vos et faciem quam pulcherrimam afferentes et extremas statuæ partes reliquas, ac mundum copiosum pretiosumque deæ comparantes, et missa legatione sacra et magni pretii sacrificio signum Dionæ honorastis pro dignitate vestra ipsorum atque numinis. (26) Propter hæc nobis accusationes ab Olympiade venerunt, dicuntante illa Molossiam, in qua situm sanum est, ad se pertinere; itaque nihil vobis ibi movendum

τὸ ἱερὸν ἔστιν· οὐκ οὐκ προσήκειν ὑμᾶς τῶν ἐκεῖ οὐδὲ
ἢ κινεῖν. Ἐὰν μὲν τοίνυν τὰ περὶ τὴν φιάλην γεγο-
νότα ἐν ἀδικίᾳ ψήφισθε εἶναι, τρόπον τινὰ καὶ
ἡμῶν αὐτῶν καταγινώσκωμεν ὡς τὰ ἐκεῖ οὐκ ὀρθῶς
ἰκράσαμεν· ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ γεγενημένου ἔωμεν, τὰς
πραγμοῦσιν αὐτῆς καὶ τὰς κατηγορίας ἀφηρηκότες ἐσό-
μεθα. Οὐ γὰρ δήπου Ὀλυμπιάδι μὲν τὰ Ἀθήνησιν
ἰερὰ ἐπίκοσμεῖν ἔξεστιν, ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δωδώνῃ οὐκ
ἔξεσται, καὶ ταῦτα τοῦ θεοῦ προστάξαντος.

27. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, ὦ Πολύουκτε, ὡς ἔμοι δοκεῖ,
ἢ κατηγορίαν οὐκ ἂν ποιήσαιο. Καίτοι σε ἐγρήν,
καίπερ προήρησαι πολιτεύεσθαι, καὶ νῆ Δία καὶ Δού-
μωσαι, μὴ τοὺς ἰδιώτας κρίνειν μηδ' εἰς τούτους νεα-
νεύεσθαι, ἀλλὰ τῶν βητόρων ἐάν τις ἀδικῇ, τοῦτον
κρίνειν, στρατηγὸς ἐάν τις μὴ τὰ δίκαια πράττη,
οὗτον εἰσαγγέλλειν· παρὰ γὰρ τούτοις ἔστι καὶ τὸ
ἕνεσθαι βλάπτειν τὴν πόλιν, ὅσοι ἂν αὐτῶν προαι-
ώνηται, οὐ παρ' Εὐξενίππῳ οὐδὲ τῶν δικαστῶν τούτων
ἔδει. (26) Καὶ οὐδ' ἐμὲ μὲν οὕτως οἴομαι δεῖν πράτ-
τειν, αὐτὸς δὲ ἄλλον τινὰ τρόπον τῇ πολιτείᾳ κέχρη-
ται, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἰδιώτην οὐδένα πώποτε ἐν τῷ
ἡμῶν ἔκρινα, ἥδη δὲ τισι καθόσον ἐδυνάμην ἐβούθησα.
28) Τίνας οὖν κέρκρια καὶ εἰς ἀγῶνα καθέστακα;
ἰριστοφῶντα τὸν Ἀζηνία, θεῖς ἰσχυρότατος ἐν τῇ πο-
τεῖα γεγέννηται· καὶ οὗτος ἐν τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ
ἀρὰ δύο ψήφους ἀπέρυξε· Διοπεῖθη τὸν Σφήττιον,

θεῖς δεινότατος δοκεῖ εἶναι τῶν ἐν τῇ πόλει· Φιλοκράτης
τὸν Ἀγνούσιον, θεῖς θρασυτάτα καὶ ἀσελγέστατα τῇ
πολιτείᾳ κέχρηται· (30) τοῦτο εἰσαγγείλας ἐγὼ ὑπὲρ
ᾧ Φιλίππῳ ὑπηρετήθη κατὰ τῆς πόλεως ἔβλον ἐν τῷ
δικαστηρίῳ καὶ τὴν εἰσαγγελίαν ἔγραψα δίκαιαν καὶ
ὡσπερ ὁ νόμος κελεύει, « ῥήτορα ὄντα λέγειν μὴ τὰ
ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων, χρήματα λαμβάνοντα
καὶ δωρεὰς παρὰ τῶν τάναντια πραττόντων τῷ δήμῳ »
(31) καὶ οὐδ' οὕτως ἀπέγραψέ μοι τὴν εἰσαγγελίαν
δοῦναι, ἀλλ' ὑποκάτω παρέγραψα· « τὰδ' εἶπεν οὐ τὰ
ἄριστα τῷ δήμῳ χρήματα λαβών. » Εἶτα τὸ ψήφισμα
αὐτοῦ ὑπέγραψα· καὶ πάλιν· « τὰδε εἶπεν οὐ τὰ ἄριστα
τῷ δήμῳ χρήματα λαβών. » καὶ τὸ ψήφισμα παρέ-
γραφον· καὶ ἔστι μοι πεντάκις ἢ ἑξάκις τοῦτο γεγραμ-
μένον. (32) Δίκαιον γὰρ ὄμην δεῖν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν
κρίσιν ποιῆσαι· σὺ δ' ἄ μὲν εἰπεῖν Εὐξενίππῳ φησὶ οὐ
τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ οὐκ εἶχε γράψαι εἰς τὴν εἰσαγγε-
λίαν, ἰδιώτην δ' ὄντα κρίνειν ἐν τῇ τοῦ βητόρος τάξει·
(33) μικρὰ δὲ περὶ τῆς ἀντιγραφῆς εἰπὼν ἑτέρας αἰτίας
καὶ διαβολὰς ἤκεις φέρων κατ' αὐτοῦ, λέγων ὡς Φι-
λοκλεί τὴν θυγατέρα ἐδίδου καὶ Δημοτίωνος διαίταν
ἔλαβεν καὶ ἄλλας τοιαύτας κατηγορίας, ἢ ἐὰν μὲν
ἀφέμενοι τῆς εἰσαγγελίας περὶ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος
κατηγορηθέντων ἀπολογῶνται, ἀπαντῶσιν αὐτοῖς οἱ
δικασταὶ « τί ταῦθ' ἡμῖν λέγετε »; ἐὰν δὲ μηδένα λό-
γον περὶ αὐτῶν ποιῶνται, ὁ ἀγὼν αὐτοῖς χεῖρων γίνη-

n. Patakis et Cobet.— § 27. Ante vocem στρατηγὸς Cobeto inserere placuit voculam ἦ. — § 29. Aristophontem Ol. 111, mortuum esse putat A. Schæfer in Philolog. vol. I, p. 214. — § 30. ὑπηρετήθη] υπερέτει καὶ cod.; υπερέτηκε Schœmann ap. Schneidewinum in Add.; perfectum plusquamperfecto substituit Schneidewinus. Diopthem et Demostheneo orimus. Eum εἰσαγγείλας actione ab Hyperide in jus vocatum esse e nostro loco discimus. Quod Philocratem attinet, Demosthenes de fals. leg. § 116 p. 376 : πρόφην εἰσήγγειλεν Ὑπερείδης Φιλοκράτην. Eschines Ctesiph. § 79 : Φιλοκράτης ἐν ἀπὸ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων Δημοσθένει φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας γεγέννηται. — § 33. Quinam Philocles intelligendus sit, urum liquet. Demotio autem haud dubie est ganeo ille de quo vide versus Timocles in Fragm. comicorum, p. 616, 2 L. Didot (vol. III, p. 597 Meinek.). Ceterum quoniam sensu διαίτα vox accipienda sit, certius dici vix possit. — § 34

se. Quodsi igitur phialæ dedicationem crimini locum re statuat, quodammodo etiam nos ipsi condemnamus, qui illic haud recte egerimus; sin ea quæ Olympias est nihil curemus, etiam lamentationes mulieris et accusationes istas sustulerimus. Videlicet fieri nequit ut Ilypiadi sacra Atheniensia ornare liceat, nobis autem nare Dodonæa, etiamsi deus jusserit, non liceat.

27. Sed nihil est, opinor, unde tu, Polyucte, accusationem non arripas. Attamen decebat te, qui publica negotia tractare et vis et sanequam etiam potes, non iratis diem dicere in eosque juvenilem petulantiam promere, sed si quis ex oratoribus aliquid commiserit, nec in jus vocare, vel si militum dux contra leges egerit, nec apud populum denuntiare; ex his enim quicunque fuerint damno civitatem afficere possunt, non vero Xenippus nec ullus horum iudicum. (28) Neque tibi idem sic agendum esse censeo, ipse vero aliam in civilibus votis rationem sequor; nam nunquam ego per totam tam privatam aliquid reum feci, immo nonnullis quantum poteram opitulatus sum. (29) Quosnam igitur reos citet in iudicium adduxi? Aristophontem Azenensem, eum tractandis negotiis publicis validissimum; isque ex hoc iudicio duobus solimmodo calculis salvus evasit; pro Dionthem Sphettium qui omnium maxime in hac lege timendus videtur, denique Philocratem Hagnisium

qui summa audacia et protervitate in rebus publicis grassatur; (30) hunc ego denuntians, quod Philippo contra nos operam præstaret, in iudicio vici; ipsam vero delationem iuste institui, ex legis formula scribens eum, quem rhetor esset, non optima dicere Atheniensium populo, pecunia donisque ad adversaris populi corruptum, (31) et ne sic quidem libellum accusatorum tradere satis habui, sed infra adscripsi: « Quæ vero dixit populo non optima, pecunia corruptus, hæc sunt; deinde rogationem ejus apposui, et mox rursus scripsi: hæc dixit non optima populo, pecunia corruptus, atque iterum rogationem apposui; et sic quinque vel sexies a me scriptum est; (32) justum enim certamen et iudicium instituendum esse putabam; tu vero quæ Euxenippum non optima populo divisisse ais, in delatione scribere non habebas, atque privatam hominem in jus vocas quasi orator esset publicus. (33) Deinde quæ in accusatorio libello notata erant paucis absolvens alias contra Euxenippum accusationes et calumnias profers, aiens eum Philocli filiam dedisse et Demotionis habitationem (?) cepisse, et ejusmodi alia crimina, eo scilicet consilio ut, si defensores, missa delatione, de accusationibus extra causam positos verba faciant, obstrepant iudices: « Cur hæc nobis dicite? » sin nullam earum rationem habeant, pejor etiam fiat conditio, quum accusationis capita non refutata

ται· τῶν γὰρ κατηγορηθέντων τὸ μὴ λαβὸν ἀπολογία
 ὑπὸ τῆ ὀργῆ τῶν δικαστῶν καταλείπεται· (34) καὶ τὸ
 πάντων δεινότατον τῶν ἐν τῷ λόγῳ λεγομένων ὑπὸ σοῦ,
 ὃ σὺ ὦρα λαθάνειν ὧν ἕνεκα λέγεις, οὐ λαθάνειν
 ὁπότε παραφθέγγιο ἐν τῷ λόγῳ πολλαχίς, ὡς πλουσίος
 ἔστιν Εὐξένιππος· καὶ πάλιν διαλιπών, ὡς οὐκ ἐκ
 δικαίου πολλὴν οὐσίαν συνειλεκται· ἃ εἰς μὲν τὸν
 ἀγῶνα τοῦτον οὐδὲν δῆπου ἔστιν εἶτε πολλὰ οὕτως κέ-
 κτηται εἶτε ὀλίγα, τοῦ δὲ λέγοντος κακοήθεια καὶ ὑπό-
 ληψις εἰς τοὺς δικαστὰς οὐ δίκαια, ὡς ἄλλοθι που οὗτος
 τὴν γνώμην ἂν σχοίησαν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος,
 καὶ πότερον] ἀδικεῖ ἡμᾶς ὁ κρινόμενος ἢ σὺ. (36)
 Κακῶς ἔμοι δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε, [καὶ
 σὺ] καὶ οἱ ταῦτα γινώσκοντες πάντες, ὅτι οὐδέμια
 πόλις ἔστιν οὐδ[αμοῦ] ἐν ἐν τῇ οἰκουμένη οὔτε μό-
 ναρχος οὔτ' ἔθνος μεγαλοψυχότερον τοῦ δήμου τοῦ
 Ἀθηναίων, τοὺς δὲ συκοφαντούμενους τῶν πολιτῶν ὑπό-
 τιων ἢ καθ' ἓνα ἢ ἄθρους οὐ πρότεται, ἀλλὰ βοθηεῖ.
 (38) Καὶ πρῶτον μὲν Ἰσίδος τοῦ Ἀγρυλῆθεν ἀπογρά-
 φαντος τὴν Εὐθύκράτους οὐσίαν ὡς δημοσίαν οὐσαν, ἢ
 κλεόνων ἢ ἐξήκοντα ταλάντων ἦν, καὶ μετ' ἐκείνην
 πάλιν ὑπισχυομένου τὴν Φιλίππου] καὶ Ναυσικλέους

ἀ[π]ογράψειν καὶ λέγο[ν]τες, ὡς ἐξ ἀναπογράψ[ι]μ
 μετάλλων π[ε]ρ[ι]ουτήκασι, τοσοῦτον οὗ]τοι ἐπέ-
 λπον [πρ]οσέσθαι τινὰ τ[ο]ιοῦτο]ν λόγον ἢ τῶν ἄλλο-
 τῶν ἐπιθυμῶν, ὥστε τὸν ἐγγειρήσαντα συκοφαντεῖν
 αὐτοὺς εὐθὺς ἠτίμησαν, τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψή-
 φων οὐ μεταδόντες (37) τοῦτο δ', εἰ βούλει, τὸ πρῶτον
 ὑπὸ τῶν δικαστῶν πραχθέν τοῦ ἐξεληθόντος μηνός πᾶς
 οὐ μεγάλο ἐπαίνου ἄξιον ἔστι; φήναντος γὰρ Λυσάν-
 δρου τὸ Ἐπικράτους μέταλλον τοῦ Παλληνέως ἐνὶς
 τῶν μ[έ]τρων τετμημένον, ὃ ἠργάζετο μὲν ἤ[δ]η τρία
 ἔτη, μετῴρων δ' αὐτοῦ οἱ πλουσιώτατοι σχεδόν π
 τῶν] ἐν τῇ πόλει, ὃ δὲ Ἀ[ύ]σα]νδρος ὑπισχνεῖ[σ]ο τρι-
 ἀξία τάλαντα εἰσ[πράξει]ν τῇ πόλει· τ[ο]σαῦτα γὰρ
 εἰληφέναι α[ὐ]τοῦς ἐκ τοῦ μετάλλου· (38) ἀλλ' ἂν οὐκ
 δικασταὶ οὐ πρὸς τὰς τοῦ κατηγοροῦ ὑποσχέσεις ἀπο-
 βλέποντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ δίκαιον ἔγνωσαν ἴδιον εἶναι
 τὸ μέταλλον, καὶ τῇ αὐτῇ ψήφῳ τὰς τε οὐσίας αὐτῶν
 ἐν ἀσφαλεῖ κατέστησαν καὶ τὴν ὑπόλοιπον ἐργασίαν τοῦ
 μετάλλου ἐσβαίωσαν. Τιογαροῦν αἱ κεινοτομίαι [εἰ]
 πρότερον ἐκλελειμμένα δια τὸν φόβον νῦν ἐνεργοὶ καὶ
 τῆς πόλεως αἱ πρόσδοσι αἱ ἐκείθεν πάλιν αὐξάνται; ἐ-
 λυμηναντό τινε[ς] τῶν ρητόρων ἐξ[απα]τήσαντες τὸν

et 35. Καὶ πότερον κτλ.] Schneidewinus ita scripsit : ... τοῦ πράγματος. Καὶ πότερον ἀδικεῖ ἡμᾶς [ἔ]κρινόμενος ἢ σὺ, κακῶς ἔμοι δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε· ἀλλ' οἱ δίκαιοι ταῦτα γινώσκουσι πάντες, ἐπεὶ οὐδὲν μὲν ἔστιν οὐδαμοῦ κτλ. Idem vero in Addendis notavit hæc : « Locus intricatior necdum recte restitutus. In tabula hæc comparent : κακοίτε... ἀναμασοκριν .. ενοσπουκα[κ]... μοιδοκεῖσαι[β]... αἰωπολυευκτε[ε]... καιοταυτ[α]χι[ε]... αντισσοτιου[ε]... στιν ου[δ]... ενηθιοκου | Vini emendationis monstravit Schwemannus, cui sententia hæc fere postulare visa est : καὶ πότερος ἀδικεῖ ἡμῶν, ὃ [νῦν] κρινόμενος ἢ σὺ, κακῶς ἔμοι δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε· ἀλλὰ δίκαιον (vel ἦν δὲ δίκαιον) ταῦτα γινώσκουσι σὲ τῷ δήμῳ (vel τῇ πόλει), οὐδὲν γὰρ ἔστιν κτλ. Nunc papyro identidem consulto hæc propono : Καὶ πότερος ἀδικεῖ ἡμᾶς, ὃ κρινόμενος ἢ σὺ, κακῶς ἔμοι δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε· ἀλλ' οἱ δίκαιοι ταῦτα γινώσκουσι πάντες, ὅτι σὺ· οὐδὲν γὰρ ἔστιν οὐδαμοῦ κτλ. Postea in Philolog. t. VIII, p. 351 monuit recte Kayserum et Cobetum agnovisse verba καὶ πότερον... ἢ σὺ cum antecedentibus jungenda esse, atque novum colon incipere a voce κακῶς. Et Kayserus quidem legendum proposuit : Κακῶς ἔμοι δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε, καίτοι οἱ ταῦτα γινώσκοντες πάντες — ὅτι οὐδέμια πόλις ἔστιν οὐδαμοῦ κτλ. Cobetus vero dedit, dubitans tamen : Κακῶς ἔμοι δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε**, καίτοι ταῦτα γ' ἴσασι πάντες, ὅτι οὔτε δήμος ἔστιν οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκουμένη κτλ. Omnia hæc calenus non salis sunt idonea, quod lacunam quæ est post vocem Πολύευκτε, non expleat. Hoc certe præstant quæ ego tentavi. — 36. Φιλίππου] Dinarchus scripsit κατὰ Φιλίππου μετάλλου λόγον. Eundem Philippum h. l. indicari probabilis sententia est Babingtonis. — § 37. Ἐπικράτους] « Ἐπικράτης Μενεστράτου Παλληνέως exstat in titulo Attico circ. Olymp. 100 in Corp. Inscr. 158 vol. I, p. 255. Rem ipsam illustrat Babington citato loco Demosthenis πρὸς Πανταίνετον § 36, p. 977 : Ἄν τι ἀδικῆ τις περὶ τὰ μέταλλα, εἰσὶ δίκαια, ἀλλὰ ταῦτα τί ἔστιν; ἂν τύρῃ τις, ἂν ὄπλᾳ ἐπιφέρῃ, ἂν ἐπικατατέμῃ τῶν μέτρων ἐντός. » Schneidew. Quæ enotavi ne quis pro ἕνεκα scribendum esse ἐκτός, ex nostro loquendi more, putet. Vide de his Bæcklium in comment. de argentifodinis atticis p. 132. — εἰσπράξειν] Schn.; εἰς πρόσδοσιν supplavit Babinglo. — § 38 ἐκ[τμη]μένους]. Sic in Addendis supplavit Schneidew.

sub ira relinquuntur iudicium. (34) Omnium vero quæ in oratione tua dixisti ægerrime ferendum hoc est quod quo consilio dixeris latere putas, quum minime lateat, quando sæpius præter rem significas divitem esse Euxenippum, et, paucis interjectis, haud iuste eum magnas opes collegisse; nihil hæc ad causam nostram pertinet, sive multa ille sive pauca possideat, sed produnt dicentis malignitatem et improbam de iudicibus opinionem, quasi in aliud quam in ipsam rem animos intentos habere possint, utrum vos offenderit reus necne. (35) Male tu, Polyucte, scire mihi videris, et tu et qui tibi similes sunt omnes, nusquam pro orbem terrarum neque regem neque populum exstare magnanimitate cum Atheniense plebe comparandum, quippe quæ cives maligne vexatos, sive singulos sive multos simul, non prodit, sed auxilio suo tuteur. (36) Ac primum quidem, Tiside Agrylene Euthycratius opes, sexaginta talentis majores, ut quæ publicæ essent, designante, et post has etiam substantiam Philippi et

Nausiclis, quos e metallis in tabulis non relatis divites collegisse aiebat, se designatum esse pollicente, tantum absuit ut tali ejus sermone aures iudices præberent, ut fraudulenter illos circumvenire aggressum, negata quinta suffragiorum parte, notarent infamia. (37) Porro illud, quæso, quod audius tertius iudices, exente mense, fecerunt, quo pacto non sit magna laude dignum! Etiam quum Lysander indicasset Epicratis Palleniense metallum extra definitas mensuras secari, quod per triennium iam exercebatur, cujusque ditissimi fere quod feres participes erant, ac polliceretur trecenta talenta hinc se in si-cum redacturum, tot enim illos e metallo percepisse : (38) nihilominus iudices, non in accusatoris pollicitationes sed in ju-um intenti, metallum illud privatorum esse statuerunt, eodemque suffragio et facultates eorum in tuto collocarunt et reliquum opus in metallo faciundum firmarunt. Hæcque recentis secturæ prius ob metum derelictæ denno nunc tractantur, et redditus urbi hinc provenientes augentur,

δῆμον καὶ δασμολογῆσαντες τοὺς ἐκ[τημένους]· (39) ἔστι γὰρ, ὡς ἀνδρ[ες] δικασταί, οὐχ οὗτος [ἀρι]στος πολίτης, [στισι] μικρὰ δόδος πλείω βλάπτει τὰ κοινά, οὐδ' ἔστις εἰς τὸ παραχρῆμα ἐξ ἀδίκου πορίσας κατέλυσε τῆς πόλεως τὴν ἐκ δικαίου πρόσοδον, ἀλλ' ὅτω μέλει καὶ τῶν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὠφελίμων τῇ πόλει καὶ τῆς δημοσίας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς δόξης τῆς ὑμετέρας· ὧν ἐνιοὶ οὐ φροντίζουσιν, ἀλλὰ τῶν ἐργαζομένων ἀφαيروμένοι πόρους φασὶ τούτους πορίζειν, ἀπορίαν ἐν τῇ πόλει παρασκευάζοντες· ὅταν γὰρ ἡ φοδερόν τὸ κτῆσθαι καὶ φεῖδασθαι, τίς βουλήσεται κινδυνεύειν;

40. Τούτους μὲν οὖν ἴσως οὐ βράδιόν ἐστι κωλύσαι ταῦτα πράττειν, ὑμεῖς δέ, ὡς ἄνδρες δικασταί, ὡσπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς σεσώκατε τῶν πολιτῶν ἀδίκως εἰς ἀγῶνας καταστάντας, οὕτω καὶ Εὐξενίπῳ βοηθήσατε, καὶ μὴ περιθῆτε αὐτὸν ἐπὶ πράγματι συδενὸς εἴπω καὶ εἰσαγγελίᾳ τοιαυτῇ, ἣ οὐ μόνον οὐκ ἐνοχὸς ἔστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ παρὰ τοὺς νόμους ἔστιν εἰσαγγελημένη καὶ πρὸς τούτους ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγοροῦ τρόπον τινὰ ἀπολελυμένη· (41) εἰσαγγελαὶ γὰρ αὐτὸν Πολύευκτος λέγειν μὴ τὰ ἀριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνοντα καὶ δωρεὰς παρὰ τῶν θανάτια πρᾶττόντων τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων· εἰ μὲν οὖν ἔξωθεν τῆς πόλεως τινὰς ἤτιθέτω εἶναι, παρ' ὧν τὰ

δῶρα εἰληφῶτα Εὐξενίπῳ συναγωνίζεσθαι αὐτοῖς, ἦν ἂν αὐτῷ εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ ἐκείνους οὐκ ἔστι τιμωρῆσασθαι, δεῖ τοὺς ἐνόθαδε αὐτοῖς ὑπηρετοῦντας δίκην δοῦναι· νῦν δὲ Ἀθηναίους φησὶν εἶναι, παρ' ὧν τὰς δωρεὰς εἰληφέναι αὐτόν. Ἔϊτα σὺ ἔχων ἐν τῇ πόλει τοὺς ὑπαναντία πράττοντας τῷ δήμῳ οὐ τιμωρῆ, ἀλλ' Εὐξενίπῳ πράγματα παρέχεις;

42. Βραχὺ δ' ἔτι εἰπὼν περὶ τῆς ψήφου ἧς ὑμεῖς μέλλετε φέρειν καταθέσσομαι· ὅταν γὰρ μέλλητε, ὡς ἄνδρες δικασταί, διαψηφίζεσθαι, κελεύετε ἡμῖν τὸν γίγ[ρα]μματέα ὑπαναγῶναι τὴν τε εἰσαγγελίαν καὶ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν καὶ τὸν ἔρκον τὸν ἡλιαστικόν· (43) καὶ τοὺς μὲν λόγους ἀπάντων ἡμῶν ἀφίστε, ἐκ δὲ τῆς εἰσαγγελίας καὶ τῶν νόμων σεψάμενοι ὅ τι ἂν ἡμῖν δοκῇ δίκαιον καὶ εὖροκον εἶναι, τοῦτο ψηφίσασθε. Ἐγὼ μὲν οὖν σοί, Εὐξενίππε, βεβούθηκα ὅσα εἶχον· λοιπὸν δ' ἔστι δαῖσθαι τῶν δικαστῶν καὶ τοὺς φίλους παρακαλεῖν καὶ τὰ παιδία ἀναθιδάσθαι.

ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ
ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ.

winas, qui antea dederat [γ]οντας, et servatis in codice literis recedens. Sed vereor ne admittendum sit supplementum. Lacuna tot literarum vix capax est. Præterea quum. § 34 legatur κέκτηται, etiam hoc loco Hyperides dicturus fuisset κειμένους. Nescio an fuerit: τοὺς ἐκ[χ]ρίτους]. Sic Isocrates dicit: τοὺς βελτίστους δασμολογῆν. — § 41. ἐνόθαδε αὐτοῖς.] νόθαδε αὐτοὺς cod.; αὐτοῖς em. Bab.; fort. αὐτοῦ præstare putat Schneidewinus.

II. KAT' ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥΣ

λόγοι β'.

• Obiter harum orationum, in quibus elegans narratiuncula aliqua fuisse videtur, meminit Longinus π. ἔψους 34, § 3: "Ὅταν δὲ ἐγγίξῃς θάλη (Demosthenes) τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλὴν ἀφίσταται·

τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερίδην συνίστησεν. Collaudaverat antea Longinus Hyperidis factum et venustum dicendi genus, ejus orationem commiseratione excellentem, et in fabulis molliter enarrandis virtutem. Demosthenem vero illarum artium expertem fuisse dixerat, hujusque rei do-

quos oratorum nonnulli, populum decipientes ac divites exactionibus vexantes, pessum dederunt. (39) Non is enim, iudices, civis optimus est, qui pauca dans majori rempublicam damno afficiat, nec qui in præsens momentum ex injusto opes suppeditans justos urbis redditus tollat, sed is cui etiam quæ in posterum civitati prosint, et civium concordia et dignitas vestra curæ sint cordique. Quæ nonnulli nihili pendentes quo reditu opus exercentes spoliant, hunc se civitati comparare dicunt, quum inopiam potius ei afferant. Quando enim in comparando et parcendo formidandum est, quisnam velit periclitari?

40. Sed istos a moribus suis hanc facile aliquis avertat; vos autem, iudices, quemadmodum alios multos cives in iudiciorum certamina injuste adductos servastis, sic Euxenippo quoque opem ferite neque negligite eum in causa tam indigna inque ista delatione, cui non obnoxius est, et quam tum contra leges accusator instituit tum ipse quodammodo divellit. (41) Nam Polyuctus Euxenippum detulit, ut qui non optima diceret populo Atheniensium, pecunia donisque a plebis nostræ adversariis

corruptus. Quodsi enim extra urbem versantes aliquos accusaret, quibus Euxenippus corrumpi se passus operam præstaret, dicere posset, quoniam illos puniendi non esset facultas, eos qui hic illis operam navassent, esse plectendos; jam vero Athenienses esse dicit a quibus dona acceperit. Itaque quum in ipsa hac urbe populi adversarios teneas, non tamen hos tu puniendos curas, sed Euxenippo negotia facessis?

42. Pauca adhuc de suffragio quod jam laturo estis locutus descendam. Quando enim, iudices, in suffragia vobis eundum est, jubete a scriba recitari vobis tum delationem tum legem ad delationes pertinentem tum jusjurandum judiciale. (43) Quo facto, nullam orationem quæ a nobis omnibus dictæ sunt, rationem habentes, sed ex ipsa delatione atque e legibus spectantes id justum et jurisjurandi religioni conveniens esse videtur, quid calculus vestris decernite. Ego igitur tibi, Euxenippe, quantum in me erat, auxiliatus sum. Reliquum est ut, impetrata a iudicibus venia, amicos advoces et liberos in suggestum ascendere jubeas.

cumento esse vult, quod Demosthenes, si causas istas Hyperidias tractaturus fuisset, multo magis Hyperidis virtutes ostensurus fuisset. » KISSLINGO.

1.

Harpocratio : Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους α' - « Ὁ μὲν τοίνυν νόμος κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ. » Ἔοικεν ὁ νόμος περὶ τῶν ὠνίων κείσθαι· Θεόφραστος γοῦν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησὶ δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνούμενους.

2.

Idem v. Βουλύσεως· Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους α' ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς χρήματα ἰδίως κέχρηται τῷ ὀνόματι. Cf. Isaei frg. 58.

3.

Idem : Τὰ τῶν φωρῶν κρείττω· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους β'. Παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκησαν. Eadem Apostol. Prov. 18, 11.

4.

Idem : Ἀπροσκλητον τὴν οὐ προσκλημένην Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους β'.

5.

Idem : Ὁμός ἐναί. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους φησὶν· ἀλλὰ ὁμός ἐβούλομαι τῷ λόγῳ τούτῳ ἔλθειν, ἀντὶ τοῦ παραβαλῆσθαι. Eadem in frg. Lex. Cantabrig. p. 674.

6.

Idem : Ποδοστράβη· Ὑπερίδης ἐν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένους καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. Ποδοστράβας

H. CONTRA ATHENOGENEM.

1.

Hyperides in priore contra Athenogenem oratione : « Lex igitur jubet in foro non mentiri. » Videtur lex de rebus venalibus lata esse. Theophrastus certe in Mbris de legibus dicit agoranomis duas has res curae esse debere, ut et omnia decenter et ordine in foro fiant, et ut tam emptores quam venditores a mendacio abtimeant.

2.

Hyperides in priore contra Athenogenem oratione βουλύσεως vocem peculiariter usurpavit de insidiis quae pecuniae struuntur.

3.

« *Furum potior est causa* », Hyperides ait in posteriore contra Athenogenem oratione. Proverbium est de iis dici solitum qui ex injuriis suis commoda percipiunt non pro eo quod commeruerunt.

4.

Ἀπροσκλητον actionem in eum institutam qui non per apparitores publicos est in jus vocatus, Hyperides dicit in posteriore oratione contra Athenogenem.

5.

Ὁμός ἐναί pro παραβαλῆσθαι Hyperides in or. contra Athenogenem dicit : « Sed obviam ire, i. e. occurrere, volo huic orationi. »

6.

Ποδοστράβη. Hyperides in or. contra Athenogenem et

ἦγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαλίνοντα ἤλισκετο. Διαίλεκται Ξενοφῶν περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν καὶ τῆς χρήσεως.

III. ΥΠΕΡ ΑΚΑΔΗΜΟΥ.

7.

Idem : Ἡφαιστία· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμου (?) « Ὅτι β' πόλεις ἦσαν τῆς Ἀθήνων, Μύρινά τε καὶ Ἡφαιστία, ὁλοὶ καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν γ' Κτίσειον. Utriusque oppidi meminit Hyperides in or. c. Lycophronem.

III b. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ.

7 a.

Photius Bibl. p. 491 a 22 Bekk. : Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν λόγον, ὃς ἐπιγράφεται περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξάνδρον συνθηκῶν, Ὑπερίδῃ μᾶλλον ἢ Δημοσθένει προνομίουσιν, ὅτι περ πολλοῖς τε ἄλλοις ὁ Δημοσθένης πλεονεκτῶν τῶν λοιπῶν ρητόρων καὶ τῇ τῶν ὀνομάτων ἐκλογῇ ἐπὶ τὸ ἀμεινον διενήνοχεν, ὃ δὲ νῦν λόγος ἔχει καὶ τῶν οὐ λογάδων φωνῶν, ὥσπερ τὸ νεόπλουτος καὶ τὸ βδελυρεύεσθαι καὶ ἑτέρα τινὰ τοιαῦτα.

Libanius prooem. ad Demosth. or. XVII : Ὁ δὲ λόγος ψευδεπίγραφος εἶναι δοκεῖ· οὐ γὰρ εἶπε κατὰ τὴν ἰδέαν τοῖς ἄλλοις τοῖς τοῦ Δημοσθένους, ἀλλὰ τῷ Ὑπερίδῳ χαρακτηριστὴ μᾶλλον προσχωρεῖ, τὰ τε ἄλλα καὶ λέξεις τινὰς ἔχει κατ' ἐκείνου μᾶλλον εἰρημίας ἢ τὸν Δημοσθένη, οἷον νεόπλουτοι καὶ βδελυρεύεσθαι. Schol. in Dem. or. XVII, init. : Τινὲς Ὑπερίδῳ λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον, καὶ οὐχὶ Δημοσθένους.

in or. contra Autoclem. Ποδοστράβας dicebant machinas quasdam a venatoribus structas, in quas feræ incidentes capiebantur. De apparatu eorum et usu disseruit Xenoph. in libro De venatione (c. 9, 11).

III. PRO ACADEMO (?)

7.

Hephaestia apud Hyperidem in oratione pro Academō (Lycophrone?) memoratur. Duo fuisse Lesbii oppida, Myrinam et Hephaestiam prodit etiam Dionysius Chalcidensis in libro tertio De urbium originibus.

III b. [DE FŒDERE ALEXANDRIO.]

7 a.

Similiter et orationem quae inscribitur de fœdere Alexandro, Hyperidi potius quam Demostheni attribuunt, quod cum multis aliis Demosthenes artibus reliquos oratores vicerit, tum potissimum verborum delectu superavit; at hæc oratio habet nonnullas voces non oratorias, ut νεόπλουτος (§ 23), *nuper ditatus*, βδελυρεύεσθαι (§ 11), *petulanter agere*, et alia similia.

Hæc oratio falso videtur Demostheni; neque enim forma orationis cum aliis Demosthenicis convenit, sed ad Hyperidii stylum propius accedit quam in aliis tum in verbis quibusdam huic quam Demostheni magis unitatis, ut νεόπλουτοι, *nuper ditati*, et βδελυρεύεσθαι, *petulanter agel*.

IV. ΚΑΤ' ΑΝΤΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΚΟΣ.

8.

Harpocratio : Ἀσημαντα τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα· σημεῖα γὰρ ἔλαγον τὰς σφραγίδας· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.

9.

Idem : Βάσανος... Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀντίου τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφέντα βασάνους ὠνόμασεν.

10.

Idem : Σεσημασμένων ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένων Δημοσθένους ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου ὀρφανικῷ.

11.

Idem : Ὑποστήσας ἀντὶ τοῦ ὑποβαλόμενος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.

V. ΠΡΟΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ.

12.

Idem : Κολωνέτας· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ τοῦ θησαυροῦ. Τοὺς μισθωτοὺς Κολωνέτας ὠνόμαζον, ἐπειδὴ παρὰ τῷ Κολωνῷ εἰστήκεισαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα τὸ Ἡφαιστεῖον καὶ τὸ Εὐρουσάκειον ἐστίν· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Κολωνός ὄστος ἀγοραῖος. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνός πρὸς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους· ὄστος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Cf. Pollux VI, § 132. Pro Κολωνέτας quod cod. D et Suidas habent, cum codd. ABCGN Κολωναίτας dedit Bekker; in reliquis et apud Pollucem est Κολωνίτας.

13.

Idem : Κτησίου Διός· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. Κτησίον Δία ἐν τοῖς ταμιεῖσις ἰδρύνοντο.

14.

Pollux III, 27 : Ὀνομάζεται δὲ καὶ παρὰ Στράτ-

τιδι ἢ προγονός· καὶ παρ' Ὑπερίδης· α' ἐξέδωκε τὴν προγονὸν τὴν αὐτοῦ, ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυροῦ.

15.

Harpocratio : Πυθαεῖα ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος· Ὑπερίδης πρὸς Ἀπελλαῖον. Ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου ἐσχημάτισται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δεῖ ὦν παρέθετο ὁ γραμματικὸς ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα. Pro Πυθαεῖα, quod Kiesslingius et Saupprius dederunt, codices habent Πυθαεῖα, Πυθακία, Πύθια. Quantum ex Harpocr. verbis intelligi potest, Hyperides memoraverat Apollinem Πυθαεῖα, non vero festum quod vocatur Πυθαῖα (v. Bœckh. C. J. I, p. 560, 921). Didymus aut diversa hæc confudit, aut verba ejus corrupta erant.

16.

Idem : Πώλας ἀντὶ τοῦ πράσεως Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. Ἔστι τούνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις. Cf. frg. 22.

VI. ΚΑΤ' ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ ΑΠΡΟΣΤΑΣΙΟΥ

λόγοι β'.

Vit. X orat. p. 849, D, de Hyperide : Ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδισία καταφερέας, ὡς ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν, ἐν Πειραιεῖ δὲ ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσίῃ δὲ ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν εἴκοσι μῶν λυτρωσάμενος.

Athenæus XIII, p. 590, C : Ὑπερίδης δ' ὁ βήτωρ ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν ἀνέλαβε, καὶ ταύτην μὲν ἐν ἄστει εἶχεν, ἐν Πειραιεῖ δὲ Ἀρισταγόραν, Φίλαν δ' ἐν Ἐλευσίῃ, ἣν πολλῶν ὠνησάμενος χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώσας, ὕστερον δὲ καὶ

quo loco sunt fana Vulcani et Eurysacis. Hic Colonus vocabatur Forensis. Erat enim etiam alter Colonus ad fanum Neptuni, ut Hyperides ait in or. contra Autoclem; hic Colonus equitum fuisse videtur.

13.

Κτησίου Διός. Hyperides in oratione adversus Apellæum. Jovem Ctesium in cellis penuariis statuebant.

14.

Ἡ προγονός, privigna, apud Strattdidem dicitur et apud Hyperidem in or. adversus Apellæum de thesauro : « Prostituit suam ipsius privignam. »

15.

Πυθαεῖα, festum Pythii Apollinis, apud Hyperidem in or. adversus Apellæum. Non satis intelligitur quomodo hoc festi vocabulum ab hoc Pythii Apollinis nomine formatum sit apud Didymum. Neque Pythiorum festum sed Pythium Apollinem grammaticus dixit causam esse cur hæc apposuerit.

16.

Πώλας, venditiones, Hyperides in or. adversus Apellæum. Exstat idem vocabulum in Sophronis Mimis Virilibus.

IV. CONTRA ANTIAM PUPILLARIS ORATIO.

8.

Ἀσίμαντα quæ a nobis ἀσφράγιστα, non obsignata; vocantur. Σημεῖα enim sigilla vocabant. Hyperides in or. contra Antiam.

9.

Hyperides in or. contra Antiam βασάνους appellavit confessiones reorum tormentis expressas et in tabellis perscriptas.

10.

Σεσημασμένων, obsignatorum, Demosthenes in or. de nomine (or. 39, § 17), et Hyperides in oratione pupillari contra Antiam.

11.

Ὑποστήσας, qui suppositus. Hyperides in or. contra Antiam.

V. ADVERSUS APELLÆUM DE THESAURO.

12.

Κολωνέτας. Hyperides in oratione adversus Apellæum de thesauro. Κολωνέτας vocabant mercenarios, quod ad Colonom (Timuliam) stare solebant qui est prope forum,

οίκουρόν αὐτὴν ἐποίησατο, ὡς Ἰδομενεὺς ἱστορεῖ. Ut Phrynen quam amaverat accusavit Euthias, sic Hyperides Aristagoram in jus vocavit, quod e servitute in libertatem vindicata patronum non haberet. E duabus orationibus non nisi altera memoratur. E fr. 24 Sauppium colligit Aristagoram videri exceptionem prætendisse, se prius de eadem re postulatum et in iudicio absolutam esse. « Quare conjicio, ait, orationem priorem vel contra eum habitam esse, cujus testimonio interposito Aristagora antea absoluta erat, vel alio modo ad priorem illam actionem pertinuisse. Ita, quod sane mirum est, videtur explicari posse, cur posterior tantum Hyperidis oratio commemoretur. »

17.

Athenæus XIII, p. 587, C: Καὶ Ὀκίμου δὲ τῆς ἐμῆς, ὡς σὺ φῆς, Κύνουλα, καὶ Ὑπερίδης μέμνηται ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας β' λέγων οὕτως: « ὅστε Λαίς μὲν ἡ δοκοῦσα τῶν πώποτε διεννοχέαι τὴν ὄψιν καὶ Ὀκίμον καὶ Μετάνειρα. » Id. p. 588, C: Λαίδος τε τῆς ἐξ Ὑκκάρων οὐχ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας β' ;

18.

Hærocratio: « Ὅτι χιλίας ἐζημιούντο αἱ κατὰ τὰς ἐδοῦς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας β' εἶρηκεν. Κρόβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλίππιδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον. »

19.

Idem: Ἀπροστασίου εἶδος δίκης κατὰ τῶν προστατῆν μὴ νεμόντων μετοίκων· ἤραιοτο γὰρ ἕκαστος ἑαυτῷ τῶν πολιτῶν τινὰ προσταθόμενον περὶ πάντων

VI. CONTRA ARISTAGORAM DE NEGLECTO PATROCINIO orationes duæ.

17.

Sed Ocimi mæ, at tu ais, Cynulce, etiam Hyperides meminit, in secunda contra Aristagoram oratione, ubi ait: « Ut Lais quidem, quæ videtur forma præstitisse omnibus quæ unquam fuere, et Ocimum et Metanira. »

Laidos vero ex Hycaris oriundæ nonne etiam Hyperides meminit secunda contra Aristagoram oratione?

18.

Mulieres quæ immodestius in viis publicis versarentur, mille drachmis multabantur. Hyperides in oratione secunda contra Aristagoram. Hujus legis auctorem Philippidem facit Crobylus comicus.

19.

Ἀπροστασίου, neglecti patrociniū. Genus est actionis adv. inquilinis qui patronum non adoptassent. Moris enim fuit, ut civem aliquem sibi quisque inquilinorum adoptaret, qui patrociniū ejus in omnibus et privatis et publicis negotiis susciperet. Hyperides in secunda or. contra Aristagoram de neglecto patrocinio.

20.

Hyperides in secunda oratione contra Aristagoram de

τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας ἀπροστασίου β'. Cf. fr. 26.

20.

Idem v. διαμαρτυρία p. 59: Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας ἀπροστασίου β' φησὶν ὡς οἱ νόμοι κελεύουσι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοῦ ἀπροστασίου τὸν βουλόμενον ὁμοίως τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. Cf. Lysiaz fr. 33 et Isæi fr. 111.

21.

Idem: Νοθεῖα· Τίνων δ' οὐκ ἐξῆν τοῖς νόμοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπερίδης τε ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας β'. Cf. Lysiaz fr. 138.

22.

Idem: Πωληταὶ καὶ πωλητήριον. Οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχὴ τίς ἐστιν Ἀθήνησι, ἰ' τὸν ἀριθμὸν ἀνδρῶν, εἰς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ ἐπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα, τέλη καὶ μίθλια καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας β'. Διαλεκταὶ δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Πωλητήριον εἰ καλεῖται ὁ τόπος ἐνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ἐλπαγόρου πολλάκις.

Photius Lex.: Πωλητήριον· τὸ κρατῆριον οὐτως Ὑπερίδης.

23.

Hærocratio: Φαλάγγια. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας β' ἐπι τῶν δακτύων τι ζῳὸν ἐστὶ τὸ φαλάγγιον. Δῆλον δὲ ποιεῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν α' τῶν Ἀπομνημονευμάτων.

24.

Idem: Δωροξενία· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου. Ἐξηγήσατο τοῦτομα Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας οὕτω γράφων· « ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἀ-

neglecto patrocinio habita leges ait jubere ut civicuque sive peregrino sive civi testificari liceret.

21.

In quorum bonorum partem venire nothis haud licet, docuit Hyperides in or. secunda contra Aristagoram.

22.

Πωληταί, magistratus quidam Athenis, viri numero decem, ex unaquaque tribu unus. Hi omnia quæ publica auctoritate prostant, vectigalia, metalla, locationes, quæque bona publicantur, administrant. Hyperides in secunda or. contra Aristagoram. Aristoteles quoque in Atheniensium rep. de iis disseruit. Πωλητήριον vero appellatur locus ubi πωληταὶ considerant. Isæus (fr. 47) in or. contra Elpagoram frequenter.

23.

Φαλάγγια. Hyperides in or. secunda contra Aristagoram dicit φαλάγγιον esse animal de numero eorum quæ morte nocent. Idem docet Xenophon libro primo Memorabilium (1, 3, 12).

24.

Δωροξενία, si quis dona dando peregrinitatis actionem devitare studeat. Lysias (fr. 191) in orat. contra Niciam. Exposit hoc vocabulum Hyperides in orat. adv. Aristagoram, his verbis: « Nam et lex δωροξενίας idonea est ut

μότων ἐστὶ τῶ νῦν ἀγωνί παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκαν ἐξείναι τῶ βουλομένῳ κἀν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον ἐποικεφευγῆναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀρισταγόρας τὸ δίκαιον; » Καὶ Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ (fr. 31) περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων γράφει ταυτὶ· « εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτούς, ὧν παράστασις τίθεται ξενίας καὶ δωροξενίας; [ξενίας μὲν ἐὰν τις κατηγορηται ξένος εἶναι, δωροξενίας δὲ] ἐὰν τις δῶρα δὸς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν. »

25.

Idem: Ἐλευθέριος Ζεὺς. Ὑπερίδης· « Τῶ μὲν γόνυν Δί, ὃ ἄνδρες δικασταί, ἢ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἑλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐξελυθέντους τὴν στοὰν οἰκοδομηῆσαι τὴν κλησίον αὐτοῦ. » Ὁ δὲ Δίδυμος φησὶ ἁμαρτάνειν τὸν ῥήτορα· ἐκλήθη γὰρ ἑλευθέριος διὰ τὸ τῶν Μηδικῶν ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. Ὅτι ἐπὶ ἐπιγέγραπται μὲν σωτήρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ ἑλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος.

Elym. M. p. 329, 44: Ἐλευθέριος καλεῖται ὁ Ζεὺς διὰ τὸ τοὺς ἑλευθέντους τὴν στοὰν οἰκοδομηῆσαι τὴν κλησίον αὐτοῦ. Οὕτω μὲν Ὑπερίδης, ὁ δὲ Δίδυμος οὐ διὰ τούτου φησιν, ἀλλὰ διὰ τὸ τῆς Μηδικῆς βουλίας καὶ ἐπικρατείας ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. Eadem Suidas. Ceterum h. l. hæc posuit Saupprius, quod aptiorem locum non invenit.

26.

Suidas: Νέμειν προστάτην, ἀντὶ τοῦ ἔχειν προστάτην. Τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀσπῶν τινος τὰ πράγματα αὐτοῦ διώκει καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. Καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν προστάτην. Ὑπερίδης· « ὅσπερ καλεῖται τὸν μαρτυροῦντα τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχόμενος [μὴ] μάτην ἀπατῆν ἑμᾶς, [ἐὰν] μὴ τυγχάνωσι δικαιότερα (sic cod. A; σκαιότερα cett.) λέγοντας καὶ ὅμοιον ἑμῖν ἀναγκάζετε παρῆχασθαι, τὸν κελαιόντα μὴ

νέμειν προστάτην. » Vocem μὴ inseruit Coray, ἐὰν vocem Saupprius. Cf. Bernhardt ad h. l.

Harpocratio: Προστάτης. Οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προσετηκότας προστάται ἐκαλοῦντο ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἕκαστον τῶν μετοίκων πολίτην τινὰ Ἀθηναῖον νέμειν προστάτην Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας. Μέννηται καὶ Μένανδρος ἐν ἀρχῇ τῆς Περιουσίας. Ad hanc orationem hæc retulit Meierus De bonis damnatorum p. 40. Cf. fr. 19.

27.

Theon Progymn. I, p. 162 Walz.: Ὁμοίως τὸν καλούμενον τόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐστὶν εὐρεῖν καθάπερ τὸ Δημοσθενικὸν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου... καὶ Ὑπερίδου κατὰ τῶν ἑταιρῶν ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας. Cf. Lycurgi fr. 68.

28.

Harpocratio: Ἀφαίρεσις ἰδίως λέγεται ἢ εἰς ἑλευθερίαν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας. Cf. Bekk. Anecd. p. 468, 18.

29.

Athenæus XIII, p. 586, A: Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας φησὶ· « Καὶ κἀν τὰς Ἀφύας καλουμένας τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκαλέσατε. » Ἐταιρῶν ἐπωνυμία αἱ ἀφύαι, περὶ ὧν ὁ προειρημένος Ἀπολλόδωρος φησὶ· « Σταγόσιον καὶ Ἄνθις ἀδελφαί. Αὗται Ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. » Cf. Harpocratio: Ἀφύας Ὑπερίδης κατ' Ἀρισταγόρας. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ἑταιρῶν γυναικῶν ἀδελφῶν β'. Cf. Bekk. Anecd. p. 473, 1.

30.

Bekk. Anecd. p. 102, 13: Κακολογεῖν. Ὑπερίδης κατὰ Ἀρισταγόρας. Pollux II, § 119: Κακολογία, ὡς Ὑπερίδης.

» hæc causa prodscatur: si enim cuilibet concessit, ut etiam absolutos peregrinitatis crimine iterum accusarent, si prius haud recte absoluti censerentur: nonne contra Aristagoram jus erit manifestum? »

25.

Hyperides: « Ideo, iudices, Jovem contigit Eleutherium cognomen appellari, quia liberti porticum ipsi vicinam ædificassent. » Sed Didymus ait errare oratorem; quidem nomen Eleutherii accepisset, quia a Media Atheniensis liberati essent. Quod autem inscriptus esset Servator, sed etiam Eleutherius diceretur, manifestum etiam Menander facit.

26.

Nēmειν προστάτην, patronum habere. Quilibet enim inquilinorum negotia sua per patronum quandam, qui erat unus ex civibus, expediebat, et tributum pendebat. Unde aironum habere dicitur προστάτην νέμειν. Hyperides: Itaque jubendum est ne talia testantes et asserentes emere vobis imponant, si justiora dicere non habeant. Et legem vobis exhiberi cogatis, quæ inquilinos patronum habere velit. »

Athenis προστάται vocabantur inquilinorum patroni. Unusquisque enim inquilinus tenebatur civem quandam adoptare sibi patronum. Hyperides in orat. contra Aristagoram; et Menander hujus rei meminit principio Perinthiæ.

27.

Locus communis in meretrices apud Hyperidem tractatur in oratione contra Aristagoram.

28.

Ἀφαίρεσις proprie dicitur assertio in libertatem. Hyperides in or. contra Aristagoram.

29.

Hyperides in or. contra Aristagoram ait: « Et rursus, quas Aphyas vocant, eodem modo vocavistis. » Meretricularum est cognomen illud Aphyas, de quibus prædictus Apollodorus ait: « Stagonium et Anthi sorores; quæ Aphyas dicebantur, quod, quum candidæ et tenues essent, simul magnos haberent oculos. »

30.

Κακολογεῖν et κακολογία, Hyperides in or. contra Aristagoram.

31.

Harpocration: Μετοίκιον Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας. Μείτοιχος μὲν ἔστιν ὁ ἐξ ἐτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἐτέρῃ καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καταστησάμενος. Ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῶν καθ' ἑκαστον ἔτος δραχμαὶ ἰα', ἑπὲρ ὠνόμαστο μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Εὐδουλος ἐν τῇ Πλαγγόνι. Ἰσάσιος δ' (fr. 45) κτλ. Fort. ex eadem hac oratione ducta esse quae apud Stobæum in Floril. 73, 33 leguntur, censet Westermannus.

VII. ΠΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ.

Vit. X oratt. p. 849, A : Κριθεὶς δὲ (Hyperides) ὑπὸ τοῦ Ἀριστογεΐτονος παρανόμων ἐπὶ τῷ γράφαι μετὰ Χαιρώνειαν, τοὺς μετοίκους πολίτας ποιήσασθαι, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἰσὰ δὲ καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ἀπέφυγεν. Cf. Demosth. or. c. Aristogit. § 11. De isto Hyperidis plebiscito, præter ea quae ad fr. 32 notabuntur, v. Lycurgi or. c. Leocratem § 36 : Καὶ μοι λαβὴ τὸ ψήφισμα, γραμματεῦ, τὸ Ὑπερίδου, καὶ ἀναγνώσασα. In eo scripserat auctor, quae deinceps § 37 leguntur : "Ὅτι τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ χρηματιοῦσαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιεύς ἐν τοῖς ὄπλοις ἔδοξε καὶ πράττειν διεσκευασμένην ὅ τι ἂν δοκῇ τῷ δήμῳ συμφέρον εἶναι. Eodem pertinent quae habes § 41 : Ἡνίχ' ὄρσθη ἦν τὸν δῆμον ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους, τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους. Præterea rogasse Hyperidem ut exsules revocarentur, e fr. 32 liquet. Cf. Dio Chrysost. 15 § 21 (p. 453 R.) : Ἀθηναίων ψηφισάμενων μετὰ τὴν ἐν Χαιρώνειᾳ μάχην τοὺς συμπολεμήσαντας οἰκίτας ἐλευθέρους εἶναι, εἰ προῦθεν ὁ πόλεμος, ἀλλὰ μὴ διελύσατο θῆκτον ὁ Φίλιππος πρὸς αὐτούς, πολλοὶ ἂν τῶν Ἀθηνησίων οἰκιστῶν ἢ μικροῦ πάντες ἐλευθέροι ἦσαν, οὐχ ὑπὸ τοῦ δεσπότη ἑκαστος ἀφελθεῖς.

32.

Rutilius I, 19 : *Paromologia... Item ejusdem* (sc. Hyperidis) : « *Quid a me sæpius his verbis de meo iudicio requirid? Scripsisti, ut servis libertas daretur? Scripsi : ne liberi servitutem experirentur. Scripsisti, ut exules restituerentur? Scripsi :*

31.

Μετοίκιον. Hyperides in or. contra Aristagoram. Μείτοιχος est inquietus qui ex alia civitate in aliam migrat, nec, ut peregrinus, ad breve tempus in ea commoratur, sed domicilium ibi sibi constituit. Ab eo quotannis duodecim drachmæ tributi loco pendebantur, quod dicebatur μετοίκιον, ut liquet ex Eubulo in Plaangone.

VII. CONTRA ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΕΜ.

32.

Postulatus Hyperides violatarum legum, quod post

ut ne quis exsilio afficeretur. Leges igitur, quae prohibebant hæc, neglegebatur? Non poteram [aliter], propterea quod literis earum Macedonia opposita officiebatur. In his pro neglegebatur, quod Sauppium dedit libri non neglegebatur; Ruhnkenius nonne legebas. Voc. aliter add. Sauppium.

Vit. X or. p. 849, A : Κριθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστογεΐτονος παρανόμων ἐπὶ τῷ γράφαι μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους πολίτας ποιήσασθαι, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἰσὰ δὲ καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ἀπέφυγεν. Αἰτωμένων δὲ τινων αὐτῶν ὡς παριδόντα πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψήφισματι : « Ἐπιπέσσει, ἔφη, μοι τὰ Μακεδόνων ὄκλα : καί » Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραφα, ἢ δ' ἐν Χαιρώνειᾳ μάχῃ. Cf. Longinus De subl. c. 15 : Ὡς νηΐ ἀπὸ καὶ ὁ Ὑπερίδης κατηγορούμενος, ἐπειθὲ τοὺς δούλους μετὰ τὴν ἤτταν ἐλευθέρους ἐψηφίσαστο, « τοῦτο τὸ ψήφισμα, εἶπεν, οὐχ ὁ βήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἢ ἐν Χαιρώνειᾳ μάχῃ » ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ ἐπιγεμῶν ἢ βήτωρ πεφάντασται.

Anonymus περὶ ἀποκρίσεως in Mus. Rhem. t. V, p. 264, 11 : Ἐὰν δὲ ἀναγκαῖον ἦ πάντως ἀπακρίσθαι, αἰτίαν τινὰ χρὴ προσθεῖναι τῇ ἀπακρίσει, ὡς ὡς Ὑπερίδης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Ἀριστογεΐτονος, εἰ ἔγραφε τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι, ἔφη : « Ἐνα μὴ ὁ Πόλεμος δουλεύσῃ. Cf. Gregorius Cor. ad Hermogenem t. VII, p. 1204 W. : Κατὰ δὲ αἰτιολογίαν, ὡς ὁ Ἀριστογεΐτων πρὸς τὸν Ὑπερίδην (deib. ὡς ὁ Ἰσ.) πρὸς τὸν Ἀρ.) : ἐκείνου γὰρ ἐρωτήσαντος εἰ ἔγραφε τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι, αὐτὸς ἀποκρίσεται, ὡς μὴ ἡμεῖς δουλεύσομεν.

Demosthenes or. 26, § 11 : Ὑπερίδης ἔγραψε ... εἶναι τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους, ἐν ὁμοιοῦντες ἐπαιτες ἑπὲρ τῆς ἐλευθερίας προθύμως ἀγωνίζονται, εἰς τις κίνδυνος τηλικούτους καταλαμβάνη τὴν πόλιν. — Cf. Anonymus ad Hermogenem t. IV, p. 707 W. : Ἡ ὡς Ὑπερίδης γράφας μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους εἶναι : καὶ γὰρ καὶ οὗτος οὐ λύων (τὸν νόμον) τοὺς περὶ τῶν ἀτίμων νόμους ἔγραψεν, ἀλλὰ οὐκ πρόσφορον χρεῖαν, ὅπως ἂν ὁμοιοῦσαντες ἐπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίσαιτο. Idem ib. p. 782 : Συμφορῶν προκειμένων οὐ μικρῶν ἔγραψεν Ὑπερίδης, « τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους εἶναι » ... Δίκαιον Ὑπερίδης τὸ ψήφισμα δεῖναι πειρώμενος ζητῆσαι τῶν ἀντιστατικῶν στάσεων τὰ λυσιτελοῦντα, ἤγουν τὴν ἀντίστασιν, καὶ

pugnani ad Charoneam commissam lege promulgata jussisset inquietos in civium numero referri, servos libertate donari, sacra, liberos et uxores in Piræum depositos absolutos esse. Ac quibusdam culpantibus quod eo in creto multas leges quasi præterivisset, « Arma, respondit Macedonum mihi tenebras offundebant » et « Non ego decretum feci, sed pugna Charonenensis. »

Hyperides ab Aristogitone interrogatus num in decreto suo servos liberos esse jussisset, respondit : « Ne liberi fierent. »

κατ' ἐκείνην μαλίστησι λόγων, ὡς ὑπὲρ τοῦ κοινῆ λυσισταλοῦντες τοῦτο πεποιήκα, ἵνα εἰδότες οἱ ἄτιμοι ἐπιτίμους ἀποτέως γεγονότας κατατομήσῃσι προκινδυνεύσαι τῆς πόλεως.

33.

Suidas v. ὑπεφθίσκετο : ... Ἐν τοῖς δήμοις ἀποφθίσεις ἐγένοντο τῶν γραμμειμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ ἑστώων, ἀλλὰ παραγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ οὗτοι ἐλόγοντο ἀπεφθισμένοι, ἐπειδὴ φέρον αὐτοῖς ἐπαχθεῖσης οὐκ ἐστὶ μεταίχον τῆς πολιτείας. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα οὕτως (ὅπως codd.; em. B.) : « πρῶτον μὲν μυριάδας κλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρέων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἑκατὴ τοὺς ὀφθαλμοῦς τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς ἀπεφθισμένους καὶ τοὺς μεταίχους (ἀποίχους codd.; em. Schmidt ad Dinarch. p. 116) = Pertinent hæc ad civium recensioem Ol. 108, 3 institutam. In Hyperidis loco « primum videtur doulous deesse, deinde numerus ad omnes pertinere qui ex Hyperidis plebiscito stigma pro republica ferre possent. Quare nescio an scribendam sit : ἐν τῷ πρὸς Ἀρ. λόγῳ· « μυριάδας κλείους ἢ δεκαπέντε, πρῶτον μὲν δουλους τοὺς ἐκ τῶν ἔργων, etc. » SAURITUS.

34.

Schol. Platonis p. 38a Bk., § 15 turc. : Μὴ κινεῖν κακὸν εὐκλειμένον, ἐπὶ τῶν δαιτυεῖν ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων. Ταύτης μέμνηται καὶ Ὑπερίδης δὲ ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα : « καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παρορτίας θύνασαι μενδάνειν τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὐκλειμένον.

35.

Harporatio : Οἰνὴ καὶ Οἰναῖος. Ὑπερίδης ἐν

Hyperides rogationem tulit, ut capite diminutis dignitas restitueretur, quo consentientes universi pro libertate prompto animo dimicarent, si quod tantum discrimen rempublicam premeret.

36.

Pagi Attici suffragio suis jure civitatis eos privabant, qui quem cives non essent, albo civium per fraudem inscripti erant. Hi dicebantur ἀπεφθισμένοι, quoniam suffragio contra eos lato civitatis jure privabantur. Hyperides in orat. contra Aristogitonem : « Primum quidem numerum centies et quinquages mille homines excessisse scias, qui argentum metalla exerceat et per agros sparsi suat ; deinde mariti debiores et ignominia notatos et ex albo civium expunctos et inquilinos. »

37.

Ne moveto malum quiescens, de iis dicitur qui imprudenter ipsi sibi molestias creant. Meminit ejus proverbii Hyperidea in or. adversus Aristogitonem : « et ne ex proverbio quidem discere potes non movendum esse malum quiescens.

38.

Οἰνὴ καὶ Οἰναῖος. Hyperides in or. adversus Aristogitonem : « Et se audisse, prælium in Cnoa commissum, affirmabant. » Erant pagi hoc nomine bini : unus ad Eleutheras, Hippothoontidis tribus ; alter ad Marathonem,

τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα : « καὶ ἔρασαν ἐν Οἰνῇ ἀκούσασθαι μάχην εἴη γεγυνοῖα. Οἰνὴ δῆμος τῆς Ἰπποθουντιδος πρὸς Ἐλευθέρας, ἡ δὲ τῆς Διαντιδος πρὸς Μαραθῶνι· ἀφ' ἑκατέρου δὲ τῶν δῆμων ὁ δημότης Οἰναῖος καλεῖται. » Μνημονεύει δ' ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ τοῦ πρὸς Ἐλευθέρας, οὗ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ β'. Verba Hyperidis de iis intellige quæ primum nuntium pugne Chæronensis Athenas attulerunt.

36.

Idem : Ὅσιον. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα φησὶ : « καὶ τὰ χρήματα τὰ τε ἱερά καὶ τὰ ἑσπία », ἔτε Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγίτικῳ « καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς δόξαις. » Ὅτι δὲ τὰ ἑσπία τὰ δημόσια δηλοῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων : « καὶ τὰ μὲν ἱερά, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντημοστας τῶν ἄλλων θεῶν, σεουληκότας, » καὶ μετ' ἄλλοις : « τὰ δὲ ἑσπία ἂ ἐγένετο ὑμέτερα κεκοιφότες. » Δίδωμος δὲ « διχῶς » φησὶν « ἑσπια τὸ ἑσπια, τὸ τε ἱερόν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. »

37.

Theon Progymn. t. I. p. 167 Walz. : Καὶ Δημοσθένης δὲ μᾶλλον (sc. ἐξείργασται) Ὑπερίδου τὴν γεγεννημένην Ἀθηναίος ταραχήν, ὅτι ἦκεν ἀγγέλλων τις ὡς τοὺς πρυτάνεις, ὡς ἡ Ἐλάτεια κατεδηληται.

38.

Harporatio : Εὐρύσακος. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. Τέμας ἴσθιν Εὐρύσακος τοῦ Αἰάντος ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον, ἐν Μελίτῃ.

39.

Idem : Κακροπίς. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. Μία δ' ἦν τῶν ἑφωλῶν Ἀθήνῃσι Κακροπίς, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, εἰ γνήσιος.

Æantidis. Popularis ab utroque populo dicitur CEnsus. Loco citato orator ejus pagi qui est ad Eleutheras, meminisse videtur, sicut Thucydides quoque libro secundo (2, 18).

36.

Ὅσον. Hyperides in or. adversus Aristogitonem dicit : « Et pecunia tam sacra quam publica ; » et Isocrates in Areopagitico (§ 66) : « sacris et publicis. » Significare δὲ οἷα idem quod δημόσια, i. e. publica, aperte docet Demosthenes contra Timocratem (or. 24 § 120) : « Qui tum sacra, tum decimas Minervæ, tum reliquorum θεοῶν quinquagesimas diripiuerunt, » et paulo post : « tum publica quæ ad vos pertinebant, sustulati sunt. » Didymus vero bifariam, inquit, τὸ ἑσπια accipiebant ; ita scilicet ut et sacrum et profanum significaret.

37.

Demosthenes vere quam Hyperides exquisitius describit tumultum et portæhætionem quæ Athenienses invasit quando nuntius venit ad prytares de capta Elæta.

38.

Euryasacum. Hyperides in or. contra Aristogitonem. Est Athenis hoc nomine sanum Euryasacis Ajacis filii, in Melite.

39.

Cecropis. Hyperides contra Aristogitonem. Una decem tribuum Athenis erat Cecropis, ut docet Demosthenes in oratione funebri (or. 60 § 30), si genuina oratio.

25.

40.

Idem : Νάυκληρος· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ παρίχους οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ... ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου, ἐπὶ τῶν τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. Cf. Lex. Cantabr. p. 673.

41.

Idem : Οἶνηϊς· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. Μία τῶν ἰφυλῶν παρ' Ἀθηναίους.

42.

Rutilius II, 2 : *Allœsion. In hoc schemate divisione et separatio est personarum aut rerum, et demonstratio, quantum intersit.... Item Hyperidis : « Non enim simile est vivere in œqua civitate, ubi jus legibus valeat, et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominetur. Sed necesse est, aut legibus fretum meminisse libertatis, aut unius potestati traditum quotidianam commentare servitutem. »*

43.

Photius Lex. : « Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὐσης ἐπὶ τοῦτοις » ἀντὶ τοῦ κακινημένης καὶ πεφοβημένης Ὑπερίδης φησὶν « ὀρθῆς δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὐσης », Ἀισχίνης, ἀντὶ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου.

VIII. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΤΟΣ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

Hyperides in or. pro Euxenippo § 29 : Τίνες οὖν χέρριχα καὶ εἰς ἀγῶνα κατέστακα; Ἀριστοφῶντα τὸν Ἀζηνία, ὃς ἰσχυρότατος ἐν τῇ πολιτείᾳ γηγίνηται.

44.

Schol. Æschin. or. 1. § 64 : Κεκομῶδεται ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρανόμων γραφῆν πεφευγῶς καὶ ὡς στρατηγήσας ἐν Κέω καὶ διὰ φιλοχρημασίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερίδου παρανόμων ἔάλω. Φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπερίδης καὶ Ἀρδηττὸν ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλὰκίς αὐτόθι ἐπιωρκημένοι. Ἐπεβίωσε μὲντοι ὁ Ἀριστοφῶν ῥ' ἔτη παρὰ μῆνα.

Γραφεῖς. ἔάλω] De his ita Kiesslingius p. 249 : « Copiis Atheniensium in insula Ceo Aristophon potuit præesse non nisi ipso belli socialis tempore aut annis proxime antegressis. Athenienses

enim postquam cum abalienatis sociis in gratiam redierunt, operam dederunt ut humanitate et lenitate sociorum animos sibi devincerent. Itaque et lege sanxerunt, ne quis civis Atheniensis extra Atticam terram agros coleret, et cleruchias fœderatis civitatibus invisas et perniciosas abrogarunt. Id factum est Ol. 100, 4. Cf. Boeckh De œcon. civ. Athen. I, p. 449 sq.; Diodor. XV, 29. Sed mox in pristinam licentiam relapsi vexare socias civitates, cleruchos deducere, tributa exigere, urbes præsidiiis firmare. Hinc conflatum est bellum sociale Ol. 105, 4. Quodsi Æschinis scholiasta refert accusatum esse Aristophontem propterea, quod Ceos male tractasset et ob id ipsum παρανόμων iudicium subiisse, credendum est Aristophontem veteres istas mitiores leges migrasse, vel Ceos, qui in fide remanserant, pari contumelia tractasse atque ceteras civitates rebellantes, vel pace facta noluisse mitius imperium in sociorum civitatibus exercere. Ceum enim insulam in Atheniensium amicitia perstitisse videre licet ex Lycurgi Leocratia. Aliam quandam causam ex qua παρανόμων actiones nascerentur, Boeckhiius l. l. pluribus illustravit exemplis. Solebant enim παρανόμων accusari, si qui suasissent ut tenuiora tributa sociis irrogarentur. Orata est igitur oratio, si recte eam ad bellum sociale retulimus, eo temporis spatio quod fere Ol. 105 et Ol. 106, 3 tanquam terminis circumscribitur. « Contra Meierus comment. de vit. Lycurgi p. CVII in schol. Æschinis vocem παρανόμων ut male ex superioribus repetitam tollendam esse censet, quum probabilis ratio excogitari nequeat, qua Aristophon propter mala quæ Ceis inflixerat, in παρανόμων iudicium vocari potuerit. Sauppis denique ita habet : « De rebus Aristophontis post alios nuper accuratissime exposuit A. Schæfer in Philologi Schneidewiniani vol. I, p. 187 sqq. Sed quod ille cum Bœhneckio p. 661 et Kiesslingio p. 250 Aristophontem paello post bellum sociale accusatum esse ab Hyperide existimat, id nescio quo fundamento nitatur. Neque magis illud probo quod Meierus παρανόμων actionem ad hanc orationem pertinere negavit.

40.

Νάυκληρος. Hyperides in or. de salsamentis hoc nomine eo sensu usus est quo vulgo accipitur, sed etiam de eo vocem usurpat qui mercede conductus est, ut pensiones annuas pro locatis domibus vel insulis colligat, ut idem orator in oratione adversus Aristogitonem ostendit.

41.

Οἶνηϊς. Hyperides in or. adversus Aristogitonem. Fuit una e decem tribubus Atheniensium.

43.

« Quum autem civitas ob hæc expectatione erecta esset », l. e. commota et metu suspensa, Hyperides dicit.

Æschines vero : « Quum patria, adhuc nobis recta stet i. e. salva et incolumis.

VIII. CONTRA ARISTOPHONTEM DE PLEBISCITO MALE ROGATO.

44.

Traducitur Aristophon ut qui accepta mercede pro Clerele dixerit et male rogati plebisciti actione in jus vocatus sit et exercitus dux in Ceo ob avaritiam multis incolis malis affecerit, ob quod ab Hyperide reus factus parum absuit quin causa caderet. Dicit Hyperides eum etiam Ardettum cognominatum esse quod sæpius ibi perjuraverit, Ceterum vitæ explevit annos centum, uno dempto mense

Mihi enim videtur Aristopho cum populisciti auctor fuisse quo permagnam pecuniæ vim Cei pendere juberentur, ipse cum navibus profectus esse et pecuniam illam cum iniquitate exegisse. Quapropter Athenas redux factus ab Hyperide Ceorum precibus permoto accusatus est. Quo vero tempore id factum sit, non constat. » Mihi Meierus a vero propius abesse videtur. Nam mendam traxisse verba scholiastæ ex eo fit verisimillimum quod secundum Hyperidem in or. pro Euxenippo § 29 Aristophon non causa cecidit, sed *παρὰ δύο ψήφους ἀπέφυγεν*. Mitto quod schol. in Dem. de cor. p. 287 ed. Dindf. prodit: Ἀριστοφῶν, ἀνὴρ πολλὰς μὲν κριθεὶς, οὐδέποτε δὲ καταγνώσθεις. Cf. *Æschin.* in or. c. Ctes. § 194. Probabile est igitur pro *παρὰ νόμων ἐάλω* legendum esse *παρὰ ὀλίγον ἴαλω* (cf. Dem. p. 688, 26: *παρ' ὀλίγας ψήφους ἡττώσαστε*).

45.

Schol. Platonis p. 384 Bk. p. 896 Turic. : Ὅπως ἂν εἰποι τις εὐχερῶς εἰπῆν ἐθέλων ἢ ἀπλῶς, τοῦτο ἔμβραχυ λέγεται. Ἐμβραχυ οὖν συντόμως καὶ ἀπλῶς. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφάντος. « οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἀδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν ὅτι ἂν ἔμβραχυ βούληται. »

46.

Antiatticista in Bekker. Anecd. p. 108, 1: Μονοχίλιον τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγεννημένον (γεγεννημένον Suid.). Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφάντος. Cf. Photius Lex. et Suidas.

47.

Pollux VII, 11: Μονοπώλιον δὲ Ὑπερίδης εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφάντος· οἱ δὲ ἄλλοι λέγουσι μονοπώλιαν.

48.

Rutilius I, 4: *Paradiastole*. Hoc schema plures [res], aut duas, quæ videntur unam vim habere, disjungit et quantum subsistent docet, suam cuique propriam sententiam subjungendo. *Hyperidis*: « Nam cum ceterorum opinionem fallere conaris, tu tete frustraris. Non enim probas te pro astuto sapien-

tem intelligi, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, pro malivolo severum. Nullum est enim vitium, quo virtutis laude gloriari possis. » Eadem nomine oratoris non addito a Quintiliano 9, 3, § 65 et Isidoro Orig. 2, 21, 9 afferri Ruhkenius adnotavit. Adde carminis de schematis v. 113 sq. » SAUPELIUS.

Qui deinceps apud Rutilium legitur locus ἀδίσκοτος, ex eodem Hyperide ex eademque oratione petitus esse videtur Kiesslingio. Idem ad or. contra Aristophontem etiam ea pertinere suspicatur quæ leguntur apud Rutilium II, 9.

IX. ΥΠΕΡ ΑΡΠΑΛΟΥ,

εἰ γνήσιος.

49.

Pollux X, 159: Εἰ δὲ μὴ ψευδὴς ὁ Ὑπερίδου λόγος ὑπὲρ Ἀρπάλου, ἐν αὐτῷ γέγραπται. « ἐκπηδήσαντες ἐκ τῶν περδικοτροφείων. »

X. ΚΑΤ' ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΔΟΥ.

« Orator in illa oratione plura de re scenica illius temporis commemoravit, uti Eubulum medicæ poetam comædiæ appellavit et de theoretico disseruit; videtur ibi aliquis accusatus esse, quod absens theoreticum acceperit, id quod lege erat vetitum. » BRUCKIUS De reliqu. com. att. p. 274. « Quidni vera esse possit hæc opinio? Quanquam mihi aliter videtur et rem valde incertam esse appareret. » SAUPELIUS.

50.

Longinus De invent. t. IX, p. 591 Walz.: Κινησομεν δὲ ἔλεον κἀν ὑποδεικνύωμεν τὸ πάθος τὸ συμβεβηκὸς περὶ τινος τῶν οικείων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τεθνεώτος. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστρατίδου ἐπέδειξαι πῶς τὰ συμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρὶ.

51.

Harpocratio p. 97, 23: Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦσαι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπερίδης δαδήλωκεν ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. Cf. Philini frag. de *Æschyli*, Sophoclis, Euripidis statuis.

hæc oratio sit, scriptum est: « exsidentes ex perdicum vivariis. »

X. CONTRA ARCHESTRATIDAM.

50.

Commeilationem movebimus etiam si calamitatem subindicemus in quam quidam e domesticis rei vel mortui inciderint. Sic Hyperides in or. contra Archestratidam exponit ea quæ Onidæ matri acciderint.

51.

Peregre profectis Theoricum accipere non licuisse Hyperides declaravit in or. contra Archestratidam.

45.

Hyperides in or. contra Aristophontem: « Nam novit Aristophon permisum sibi esse ut tum agat tum scribat quodcumque voluerit. »

46.

Μοιχῶνον eum qui patre adultero utitur dicit Hyperides in or. contra Aristophontem.

47.

Μονοπώλιον Hyperides in or. contra Aristophontem dixit, dum ceteri dicunt μονοπώλιαν.

IX. PRO HARPALO,
si genuina oratio.

49.

In Hyperidis oratione pro Harpalo, modo non subditi-

ΑΙΤΩΛΙ: 59.

egorius Cor. ad Hermog. VII, p. 1148 Walz :
 αἰδῆς ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους εἰπὼν, ὅτι τοῦτου
 ἡγῆσι δαί καλᾶσαι, τῆθησιν ὁμοίον, ὅτι « καὶ Σω-
 κράτης οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ λόγοις ἐκάλαζον. »

60.
 Her. Anecd. p. 96, 30 : Ἐγκάθετος Ὑπερίδης
 Αὐτοκλέους. Phrygichus Epit. p. 333 : Ἐγκά-
 θετος Ὑπερίδης ἀπαρριμμένως, δέον δοκιμαστέ-
 ρησασθαι τῷ θετῷ ἢ εἰσποιήτος ἢ ὑπόβλητος.

61.
 Hippocratio : Ἔργα νέων. Τούτου καὶ Ὑπερί-
 δης κατὰ Αὐτοκλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. Πα-
 ρα τίς ἐστίν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ
 κωμικός οὕτως ἔχουσαν : Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ
 γερόντων. » Apostolius Pron. IX, 1.
 Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.
 Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους Ἡσιόδου φη-
 σὶν παροιμίαν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ
 κωμικός. Cf. Leutsch. ad Paroemiogr. I, p. 436.

62.
 Hippocratio : Εὐνοῖος Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐ-
 κλέους. Δύο ἀναγράφουσιν Εὐθήνοιο ἐλεγείων ποιητὰς
 ὁμοίους ἄλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ
 χρονολογίῳ, ἀμφοτέρους λέγων Παρίου εἶναι.
 Ἐπιβεβαιῶν δὲ φησὶ τὸν νεώτερον μόνον, μέμνηται δὲ
 τοῦ ἀπὸ αὐτῶν καὶ Πλάτων.

63.
 Idem : Κατέλευσαν, λίθοις κατέβαλον Ὑπε-
 ρίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους.

64.
 Idem v. Κωλονέτας : Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κωλωνός

πρὸς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῶν, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ
 Αὐτοκλέους οὕτως δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Cf. fr.

65.
 Idem : Μηλόβιος Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτο-
 κλέους ἔστι δὲ εἰς τῶν ἁπλῶν τῶν παρ' Ἀθηναίους τυραννη-
 σάντων.

Idem : Δρακοντίδης εἰς τῶν τριάκοντα. Ὑπερίδης.
 66.

Idem : Ποδοστράβη Ὑπερίδης ἐν τε τῷ κατὰ
 Ἀθηνογένους καὶ ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους. Cf. fr.

67.
 Lex. rhet. Cantabrig. p. 677, 16 : Ὑπερίδης ἐν
 τῷ κατὰ Αὐτοκλέους προδοσίας ἢ ῥητορικῆς ἐκδήμου. »
 Cf. Isaei fr. 60.

68.
 Hippocratio : Στρατηγὸς Δημοσθένης Φιλιπ-
 πικῶς. Οἱ καθ' ἑαυτὸν ἐνιαυτὸν χειροτονοῦμενοι
 στρατηγὸι ἔσαν, ὡς μαθεῖν ἔστιν ἐκ τε τῶν Ὑπερί-
 δου κατὰ Αὐτοκλέους καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας
 Ἀριστοτέλους.

69.
 Galenus ad Hippocratis l. de officina medici vol.
 18, 2, p. 657 Kühn. : Καὶ Αἰσχίνης δὲ κατὰ τούτους ὁ
 Σωκρατικὸς ἐν τῷ Μιλτιάδῃ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαίνου-
 μενον κέχρηται τῷ ὀνόματι (sc. γνώμη) καὶ Ὑπερίδης
 ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους καὶ ἄλλοι ῥητορὲς τε καὶ ἱατροὶ
 καὶ ποιηταί. Quae antecedunt v. in Antiphont. fr. 97.
 XII. ΠΡΟΣ ΔΑΜΙΠΠΟΝ.

70.
 Hippocratio : Πρόσκλησις ἢ εἰς δικαστήριον
 κλήσις, καὶ προσκαλεῖσθαι τὸ παραγγέλλειν εἰς
 δίκην Ἀριστοφάνης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου,
 Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον.

64.
 Erat etiam alter Colonus ad Neptuni fanum, teste Hy-
 peride in or. contra Autoclem. Hic fuerit Colonus equitum.

65.
 Melobius. Hyperides in or. contra Autoclem. Unus fuit e
 triginta qui tyrannide apud Athenienses potiti sunt.
 Dracontides, unus e triginta viris, teste Hyperide.

66.
 Ποδοστράβη. Hyperides in or. contra Athenogenem et in
 or. contra Autoclem.

67.
 Hyperides in or. contra Autoclem de proditiōne : « contra
 oratoris actio a populo. »

68.
 Decem belli duces quotannis creabantur, ut discere licet
 ex Hyperidis oratione contra Autoclem et ex Aristotelis de
 rep. Atheniensium.

69.
 Eschines quoque secundum illos Socraticus in Miltiade
 et Hyperides in or. contra Autoclem alique oratores et
 medici et poetas γνώμη voce eodem sensu utuntur.

XII. ADVERSUS DAMIPPUM.
 70.
 Πρόσκλησις, in jus vocatio, et προσκαλεῖσθαι in jus
 vocare. Demosthenes in or. de Hagniae hereditate et Hy-
 perides in or. adversus Damippum.

XI. CONTRA AUTOCLEM DE PRODITIONE.

59.
 Hyperides in oratione contra Autoclem postquam dixit
 hanc ob oratione suas puniendum esse, tanquam simile
 se ponit : « Socratem quoque majores nostri ob oratio-
 nis puulerunt. »

60.
 Ἐγκάθετος, Hyperides in or. contra Autoclem dicit ab-
 actus; decentius utendum erat verbo θετός vel εἰσποίη-
 τας vel ὑπόβλητος, ἀδορμίνυς, subditus.

61.
 Ἔργα νέων, opera juniorum. Haec Hesiodi esse Hyper-
 ides ait in or. contra Autoclem. Proverbium est, quod
 molavit etiam Aristophanes grammaticus ita habens :
 « opera juniorum, consilia mediōrum, vota seniorum. »

62.
 Euenus. Hyperides in or. contra Autoclem. Duos scri-
 ptores memorant Euenos elegiarum poetas cognominis,
 ut Eratosthenes tradit in Chronographis, utrumque aliens
 esse Pariana. Clarum vero esse nomen iuniorum dicit. Sed
 Plato quoque utriusque meminit.

63.
 Κατέλευσαν, lapidibus obruerunt, Hyperides in or. contra
 Autoclem.

52.

Idem : Εὐβουλος. — Ἐτερος δ' ἐστὶν ὁ κωμικός, ὃς μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. Cf. Hyperidis frg. or. XXII.

53.

Bekker. An. p. 100, 18 : Ἱερά· τὰ τῶν τεθνη-
κότων ὄστᾶ. Ὑπερίδης κατὰ Ἀρχεστρατίδου.

Ammonius De diff. verb. p. 73 Valck. : Ἱερά
τούς τε περιβόλους τῶν ναῶν καὶ τὰ σπάγια καὶ τὰ
ὄστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχε-
στρατίδου, καὶ τὰ ξάνα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ
ἐκτῇ.

54.

Harpocrates : Ἱθὺφαλλοί. Ὑπερίδης ἐν τῷ
κατ' Ἀρχεστρατίδου. « Οἱ τοὺς Ἱθὺφαλλοὺς ἐν τῇ ὀρχή-
στρᾷ ὀρχούμενοι. » Ποιήματά τινα οὕτως ἐλέγετο τὰ
ἐπὶ τῷ (ισταμένῳ add. Suid.) φαλλῷ φέδόμενα (μετ'
ὀρχήσεως add. Suid.), ὡς Λυγαρέως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς
φησὶν.

55.

Idem : Πάραλος· Δημοσθένης Φιλίππικαῖς. Μία
τῶν παρ' Ἀθηναίων πρὸς τὰς δημοσίας χρεῖας διαπεμ-
πομένων τριήρων, ἀπὸ τινος ἥρωος τούνομα λαβοῦσα
Πάραλου. Οἱ δὲ ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάρα-
λοι, οἱ δὲ ταύτην τὴν ἱπηρεσίαν δ' τε ὀβολοὺς ἐλάμ-
βανον καὶ τὸ πλεῖον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ οἰκοὶ ἔμενον,
ἄλλα τέ τινα ἐπῆρχεν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὡς
φησὶν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου, Μέμνηται
δὲ τοῦ Πάραλου ἥρωος καὶ Φύλαρχος ἐν κα'.

56.

Idem : Ξυπεταίονες· Ὑπερίδης κατ' Ἀρχε-
στρατίδου. Δῆμος τῆς Καρροπιδος Ξυπέτη, ἀφ' ἧς ὁ
δημότης Ξυπεταίων, ὡς Διόδωρος.

57.

Idem : Ἐν παραβύστῳ ἀντὶ τοῦ κρέβα καὶ οὐ
φανερῶς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου.

58.

Idem : Στειριεύς· Ὑπερίδης κατ' Ἀρχεστρα-
τίδου. Δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος ἢ Στειριά.

52.

Eubuli comici meminit Hyperides in or. contra Arche-
stratidam.

53.

Ἱερά, mortuorum ossa, apud Hyperidem in or. contra
Archestratidam.

54.

Hyperides in oratione contra Archestratidam : « qui ithy-
phallos in orchestra saltant. » Ithyphallos vocabant carmina
quaedam quae ad erectum phallum cum tripudio caneban-
tur, ut Lynceus in Epistolis ait.

55.

Πάραλος. Demosthenes Philippicis. Erat una triremium
quas Athenienses in usus publicos peregre miltabant, sic
dicta a Paralo heroe quodam. Πάραλοι αὐτοὺς vocabantur

XI. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΛΕΟΥΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ.

« Autoclem ab Hyperide prodicionis accusatum
esse ut sciamus, lexici Cantabrigiensis observatio-
num optimarum plenissimi testimonio effectum est
(frg. 67.). Cum vero Autocli, qui cum exercitu
Miltoclythae in Thraciam auxilio missus erat, a 36i
imperium abrogatum eumque ab Apollodoro,
Pasionis filio, accusatum esse Demosthenis testi-
monio (or. 50 § 12, 23 § 104, 36 § 53) constet
(cf. Weissenhorn. Hellen. p. 184 sq.), veri si-
milis est conjectura Kiesslingii Hyperidis orationem
Apollodoro scriptam fuisse (p. 240). Neque illud
improbabile, quod Schneider. ad Xen. hist. gr.
6. §. 2, Sievers, hist. gr. p. 302, Kiesslingius
(p. 236 sq.) commendant, Autoclem oratorem,
Strombichidae filium (Xen. 1. d.), eundem homi-
nem esse. In qua re non videtur illud omittendum
esse Aristophontem, cujus vidimus Hyperidem
adversarium fuisse, plebisciti, quo Autoeles cum
classe in Thraciam proficisci juberetur, auctorem
fuisse prohiberi ; Demosth. 50, § 6 (cf. 23 §. 104).
Quod vero Kiesslingius apud Suidam s. v. κλέ-
δοτος χώρα verba quaedam hujus orationis hyperi-
dae servata existimat (p. 238 sq.), id cur probare
non possem explicavi, cum de Lycurgi oratione
contra Autoclem disputarem. Neque ullam veri
speciem habet Hyperidem, etiamsi de Strombichi-
dae rebus mentionem injiceret, tam copiose de illis
rebus dixisse, ut etiam deliberationem de excidio
Athenarum commemoraret. Eodem equidem loco
exposui Lyeurgi orationem contra Autoclem mihi
non videri exstitisse. Ac verba illa οὐ γὰρ ἂν Σί-
λων μὲν αὐτὸ παρέλιπεν, Αὐτοκλήης δὲ εὗρετο ex hac
Hyperidibus oratione desumta esse comparatio fr. 59
probabile reddiderit, quamquam fatendum est
obscurum esse, quomodo haec causae Autoclis con-
venient, si qualis illa fuerit recte supra judicavi-
mus. De actione προδοσίας exposuit Meier. lit. att.
p. 341 sq. » SAUPEIUS.

nautae qui ea vehebantur. Qui ob ministerium illud quater-
nos obolos accipiebant, et maximam anni partem domi
manebant atisque commodis e publico fruebantur, ut Hyperides ait in or. contra Archestratidam. Meminit Parati
herois etiam Phylarchus libro vicesimo primo.

56.

Xypetaeones. Hyperides in or. contra Archestratidam.
Pagus erat Cecropidis tribus Xypete, cujus paganus vo-
catur Xypetaeon, teste Diodoro.

57.

Ἐν παραβύστῳ, clam, non palam, Hyperides in or.
contra Archestratidam.

58.

Stiriensis. Hyperides in or. contra Archestratidam.
Stiria pagus est Pandionidis tribus.

59.

Gregorius Cor. ad Hermog. VII, p. 1148 Walz : Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου εἰπὼν, ὅτι τοῦτον ἐπὶ λόγους δεῖ καλᾶσαι, τίθησιν ὁμοίον, ὅτι « καὶ Σωκράτης οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ λόγους ἐκάλαζον. »

60.

Bekker. Anecd. p. 96, 30 : Ἐγκάθετος Ὑπερίδης κατὰ Αὐτοκλείου. Phrygichus Epit. p. 333 : Ἐγκάθετος· οὕτως Ὑπερίδης ἀπερριμμένος, δέον δοκιμαζέσθαι τῶν χρησασθαι τῷ θεῷ ἢ εἰσποίητος ἢ ὑπόβλητος.

61.

Harpocratio : Ἔργα νέων. Τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. Παροιμία τίς ἐστιν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσαν· ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. » Apostolius Prov. IX, 6 : Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. Τοῦτο Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου Ἡσιόδου φησὶν εἶναι παροιμίαν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς. Cf. Leutsch. ad Paroemiogr. I, p. 436.

62.

Harpocratio : Ἐὐθηνοῦ· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου. Δύο ἀναγράφουσι Εὐθήνου ἐλεγείων ποιητὰς ἑνωμένους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίου εἶναι γινώσκονται δὲ φησὶ τὸν νεώτερον μόνον, μέμνηται δὲ πατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων.

63.

Idem : Κατέλευσαν, λίθοις κατέβαλον· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου.

64.

Idem v. Κωλονέτας : Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κωλωνός

πρὸς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου· οὕτως δ' ἐν εἰς ὁ τῶν ἱππέων. Cf. fr.

65.

Idem : Μηλόβιος· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου· ἴσται δὲ εἰς τῶν ἄ' τῶν παρ' Ἀθηναίους τυραννησάντων.

Idem : Δρακοντίδης εἰς τῶν τριάκοντα. Ὑπερίδης.

66.

Idem : Ποδοστράβη· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀθηνογένους καὶ ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου. Cf. fr.

67.

Lex. rhet. Cantabrig. p. 677, 16 : Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου προδοσίας· ἠθροικῆς ἐκ δήμου. » Cf. Isaei fr. 60.

68.

Harpocratio : Στρατηγολ· Δημοσθένης Φιλίππικοῖς. Οἱ καθ' ἕναυτὸν ἑναυτὸν χειροτονούμενοι στρατηγολ' ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἴσται ἐκ τε τῶν Ὑπερίδου κατὰ Αὐτοκλείου καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας Ἀριστοτέλους.

69.

Galenus ad Hippocratis l. de officina medici vol. 18, 2, p. 657 Kühn. : Καὶ Αἰσχίνης δὲ κατὰ τοῦσδε ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Μιλτιάδῃ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαίνον κέχρηται τῷ ὀνόματι (sc. γνώμη) καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλείου καὶ ἄλλοι βήτορές τε καὶ ἱατροὶ καὶ ποιηταί. Quae antecedunt v. in Antiphont. fr. 97.

XII. ΠΡΟΣ ΔΑΜΙΠΠΟΝ.

70.

Harpocratio : Πρόσκλησις ἢ εἰς δικαστήριον κλήσις, καὶ προσκαλέσασθαι τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον.

XI. CONTRA AUTOCLEM DE PRODITIONE.

59.

Hyperides in oratione contra Autoclem postquam dixit haec ob orationes suas ponendum esse, tanquam simile hoc posuit : « Socratem quoque majores nostri ob orationes posuerunt. »

60.

Ἐγκάθετος, Hyperides in or. contra Autoclem dicit ab-ectius ; decentius utendum erat verbo θατός vel εἰσποίη-ος vel ὑπόβλητος, *adoptivus, subditus*.

61.

Ἔργα νέων, *opera juniorum*. Haec Hesiodi esse Hyperides ait in or. contra Autoclem. Proverbium est, quod notavit etiam Aristophanes grammaticus ista habens : *opera juniorum, consilia mediorum, vota seniorum.* »

62.

Euenus. Hyperides in or. contra Autoclem. Duos scri-ctores memorant Euenos elegiarum poetas cognominis, et Eratosthenes tradit in Chronographis, utrumque aliens esse Parium. Clarum vero esse nomen a juniore dicit. Sed *halo* quoque utriusque meministi.

63.

Κατέλευσαν, lapidibus obruerunt, Hyperides in or. contra Autoclem.

64.

Erat etiam alter Colonus ad Neptuni fanum, teste Hyperide in or. contra Autoclem. Hic fuerit Colonus equitum.

65.

Melobius. Hyperides in or. contra Autoclem. Unus fuit e triginta qui tyrannide apud Athenienses potiti sunt.

Dracontides, unus e triginta viris, teste Hyperide.

66.

Ποδοστράβη. Hyperides in or. contra Athenogenem et in or. contra Autoclem.

67.

Hyperides in or. contra Autoclem de proditione : « contra oratoris actio a populo. »

68.

Decem belli duces quotannis creabantur, ut discere licet ex Hyperidis oratione contra Autoclem et ex Aristoteli de rep. Atheniensium.

69.

Aeschines quoque secundum illos Socraticus in Miltiade et Hyperides in or. contra Autoclem alique oratores et medici et poetas γνώμη voce eodem sensu utuntur.

XII. ADVERSUS DAMIPPUM.

70.

Πρόσκλησις, in jus vocatio, et προσκαλέσασθαι in jus vocare. Demosthenes in or. de Hagnike hereditate et Hyperides in or. adversus Damippum.

XIII. ΔΗΛΙΑΚΟΣ.

Vit. X oratt. p. 849, F : Συστάνας δὲ πρὸς Δηλίους ἀμφισβητήματος, ποτέρους δεῖ προΐστασθαι τοῦ ἱεροῦ, αἰρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή Ὑπερίδην ἐχειροτόνησεν· καὶ ἔστιν ὁ λόγος Δηλιακὸς ἐπιγεγραμμένος.

Apollonius de vita Æschinis p. 2 ed. Dindf. in schol. Æsch. : Ὅτι δὲ πρὸς χάριν ἐπολιτεύσατο (Æschines) τοῖς βασιλεῦσιν, ἀλλὰ τε πολλὰ μαρτύριά ἐστι, καὶ δὴ πάντων ἐκείνο ἐναργέστατον· ἐλομένου γὰρ ποτὲ αὐτὸν τοῦ δήμου σύνδικον ἔπρε τοῦ ἐν Δήλῳ ἱεροῦ πρὸς τὴν γενομένην πρὸς Δηλίους Ἀθηναίων διαδικασίαν, οὐκ ἐπέτρεπεν ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή, ἀλλ' ἀπέλασσε αὐτὸν ὡς οὐκ ὄντα εὖνον τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων Ὑπερίδῃ λέγειν προσέταξε.

Maximus Planudes, tom. V. p. 482 Walz. : Ἡ μὲντοι αἰτία τοῦ μυθικῶς τὸν Ὑπερίδην πολλὰ ἐν τῷ Δηλιακῷ εἰπεῖν αὐτῇ ἐστίν, ὅτι περὶ τῶν πατρῶν τοῦ ἱεροῦ διαλαμβάνει καὶ τῆς γενέσεως τῶν θεῶν· τὰ δὲ τοιαῦτα ἀνθρωποπαθεῖς εἰρηται τοῖς παλαιοῖς, ὡς τῷ Ἡσιόδῳ ἢ θεογονίᾳ ἠναγκάσθη οὖν ὁ Ὑπερίδης τῇ ἕλῃ τῶν πραγμάτων χρῆσασθαι καὶ παραβῆναι τὴν τέχνην διὰ τὴν ἕλῃν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὁ Αἰσχίνου Δηλιακὸς ὁμοίως ἔχει, καὶ εἰ νοθεύεται. Cf. quæ infra de Æschinis Deliaci or. adscribentur.

« Nostris temporibus tres homines docti de his rebus exposuerunt, A. Bœckhius in commentatione de inscriptione Deliaci (Acta soc. liter. berol. 1834) § 5-7, G. Droysen de actis publicis orationi de corona additis, p. 179 sqq., G. Bœhneckius quæstt. oratorr. 1 p. 288 sqq. et p. 676 sqq. Res hæc fuit. Delii ab Atheniensibus a. 422 expulsi, sed oraculi delphici monitu a. 421 restituti etiam templi Apollinis arbitrium, quod tenebant Athenienses, affectabant. Ac cum Pausaniam regem Lacedæmoniorum frustra eo consilio adissent, studium illud non omiserunt, sed in tempus opportunius rejecerunt. Hoc sibi videbantur nacti esse, cum Philippus, Macedonum rex, a. 346 inter Amphictyonas receptus esset. Sperantes enim Philippum se prompto animo adversus Athenienses adfuturum esse, fortasse ab illo ipso provocati, rem ad Amphictyonas detulerunt. Tum cum populus Atheniensium Æschinem designavisset, qui rem ipsorum in Amphictyonum judicio ageret, Areopagus, cui cura omnia quæ ad causam vincendam pertinere viderentur conquirendi et comparandi a populo demandata est (Demosth. 18 § 134), Æschinem mitti noluit, sed Hyper-

dem oratorem ad Amphictyonas misit. Hyperidem vicisse ex eo intelligimus, quod Athenienses etiam postea templi dominos fuisse tituli quidam docent : cf. Bœckh. l. d. p. 20; Corp. Inscr. 159. Causam vero apud Amphictyonas actam esse, quod G. Droysen negat, cum Bœckhius argumentis gravissimis demonstravit, tum Kiesslingius p. 183 et Bœhneckius p. 681 acutissime viderunt Euthyratem Olynthium Atheniensibus de templo Delio non potuisse nisi in Amphictyonum judicio adversari (cf. Hyperid. fr. 80). Equidem addo etiam Æschinem et a populo electum esse videri, quod Philippi amicitia gloriaretur, et ab Areopago rejectum, quod timeret, ne ille Philippi rebus studens, Atheniensium causam male defendendo proderet. Tempus vero causæ Bœckhius et Bœhneckius Demosthenis testimonio (18, § 134 sq.) ita definiri intellexerunt, ut post civium Atheniensium recognitionem Ol. 108, 3 publice institutam et ante Pythonis legationem, quem Ol. 109, 1 Athenas venisse Winiewskius docuit (de Dem. orat. de cor. p. 138 sqq.), habitam esse jure suo existimarent. Hoc superest ut moneam, Delios videri plus semel cum Atheniensibus de templo Apollinis litigasse : quanquam enim orationum, quæ Dinarchi esse perhibebantur, eam, cui περὶ τῆς Δήλου θυσίας inscriptum erat, ad aliam causam pertinuisse intelligimus et Æschinis orationem deliacam declamationem suppositam fuisse facile credimus, tamen et dinarchearum orationum ea, cui Dionysio teste Δηλιακὸς nomen fuit, et Polyxeni cujusdam oratio, cujus verba aliquot a Gregorio Corinthio servata infra afferemus, ad veras causas videntur pertinuisse. Sed quo illæ tempore actæ sint non constat. » SAUPEL.

71.

Hermogenes in Rh. gr. t. III, p. 219 Walz. : Ἐννοιοι τοῖσιν εἰσι σεμναὶ μέγιστα μὲν αἱ περὶ θεῶν· παρὰ μὲντοι τοῖς ῥήτορσιν ἥμιστα (sc. ἀν εἰροῖς ταύτας)· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν Δηλιακῷ Ὑπερίδου ποιητικῶς μᾶλλον καὶ μυθικῶς εἴρηται.

Maximus Planudes ad h. l. t. V, p. 481 Walz. : Βουλόμενος γὰρ ἐκείνος (Hyperides) ἐξ ἀρχαίου δεῖξαι τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ἐν Δήλῳ ἱερὰ προσήκοντα καλῶς κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτω· « Λέγεται γὰρ τὴν Λητῶ κύουσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἤδη δὲ αὐτῇ βαρυνομένην καὶ ἀπορούσαν εἰς τὴν γῆν εἶδειν τὴν

XIII. DELIACA ORATIO.

71.

Inter sententias omnium gravissimæ sunt eæ quæ de diis proferuntur. Apud oratores tamen minime has repereris ;

nam vel ea quæ in Deliaci oratione Hyperides habet, poetice potius quam mythice dicta sunt.

Demonstratur Hyperides jam inde ab antiquo ad Athenienses pertinere sacra Deliaci, multa profert mythica, ita dicens : « Fertur enim Latona, a Jove gemi-

ἡμέτεραν καὶ λύσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ, ἔς νῦν Ζωστήρ καλεῖται. »

Joannes Siceliota t. VI, p. 210 Walz. : Ὑπερίδης εἰς τὸ Δηλιακὸν Ἀπόλλωνος γράψας ἐγκώμιον, βουλόμενος Ἀθηναίους δεῖξαι, ὡς τὰ ἐν Δήλῳ ἱερὰ προσήκει αὐτοῖς, καὶ ἀπορῶν γνησίας γενέσεως (γνώσεως?) πολλῶν τῶν μυθῶν καταγρήσατο « Ἄγεται γὰρ τὴν Αἰτῶν χούσαν, ὡς φασιν, ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ πᾶσαν γῆν τε καὶ θάλασσαν ζηλοτυπούσης· ἤδη δὲ αὐτὴν ἡ ὠδὶς καταλαβοῦσα εἰς τὴν ἡμέτεραν χώραν (ἐλθοῦσαν ins. Meinek.) λύσαι τὴν ζώνην, ἀν' ὧν (ἐνθα?) νῦν ὁ Ζωστήρ ἀπὸ τοῦδε καλεῖται· ἔπειτα εἰς Δῆλον διαβάσαν διδύμους τακτεῖν, Ἄρτεμιν τε καὶ Ἀπόλλω τοὺς θεοὺς. » Cf. Heeren. ad Menandr. t. IX, p. 144 Walz.; Spanhem. ad Callim. h. in Del. v. 205; Casaubon. ad Athen. X p. 424, E. — Ceterum in postremis non ipsa oratoris verba pressisse Joannem facile intelligitur. De eadem re exponens Aristides (t. I, p. 157 ed Dindorf) quum dicat : Αἰτῶν τε γὰρ... λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστήρι τῆς Ἀττικῆς καὶ λιπούσα τὴν ἰπωμακίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουσα δὲ εἰς τὸ πρὸς Ἰω, τῆς Προνοίας Ἀθηναῖς ἡγουμένης, ἀπ' ἄρας τῆς Ἀττικῆς ἐπέβασα τῶν νήσων εἰς Δῆλον καταίρει καὶ τίεται δὴ τοὺς θεοὺς, τὴν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν πατῆρα Ἀπόλλω τῆ πόλει : in scholiis ad h. l. hæc leguntur : Διὰ τοῦτο γὰρ ἐλήθη Πρόνοια Ἀθηναῖς, ὅτι προῦνοήθη τοῦ τόκου τῆς Αἰτῶς· καλῶς οὖν Ἀθηναῖς προσηγείται πρὸς τὸν τόκον συμβαλλομένη τῇ Αἰτῶι καὶ τὸ Σούιον τὴν ἄρα ἐπέδεικνυσι καὶ πρὸς τὴν Δῆλον χειραγωγεῖ τὴν θεόν· [ιδί] τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν Δηλιακῷ, βουλόμενος δεῖξαι, ὅτι αἱ νῆσοι ἐγγύς εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Αἰτῶ ἐπέβη τῆς νήσου.

Cf. Anonym. Seguer. in Bekk. An. p. 44 : Ποιῖ δὲ ἄρην ἵεσι καὶ ἀργαίολογια παραληφθεῖσα εὐκαίρας, ὡς παρ' Ὑπερίδῃ ὁ τῆς Αἰτῶς μῦθος. Schol.

anon. Hermog. t. VII, p. 956, not. Walz. : Ὁ Ὑπερίδης, ὁρισθεὶς ἐγκώμιασαι τὸν Ἀπόλλω καὶ μὴ δυνθεὶς θεολογῆσαι, τοῦ μύθου ἀπὸρῆσατο τοῦ περὶ τὴν Αἰτῶν γεγεννημένου ἐν τῇ Δήλῳ, καὶ βουλόμενος δεῖξαι ἐκ παλαιῶν τὴν πόλιν οἰκίαν εἶναι Ἀπόλλωνος, οὐ μὴν θεολόγος οὗτος [ὦν], ἀλλ' ἐγκώμιον γράφων θεοῦ, ἐξ ὁμολογουμένων πραγμάτων ἤρξατο, ἀναλογούντων τῷ γένει, λέγων. « θεὸς μὲν ἦν δεῖ » καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ ἐν πᾶσιν αὐτοῦ τοῖς θεολογικοῖς ὁμοίαις.

72.

Priscianus XVIII, c. 25 p. 229 Krehl. : *III* (sc. Attici) δεσημέραι καὶ δεσάι ἡμέραι. Ὑπερίδης Δηλιακῷ « Ἐνταυθὶ θύεται τῷ Ἀπόλλωνι δεσημέραι καὶ μερὶς αὐτῶ καὶ δεῖπνον παρατίθεται. »

73.

Athenæus X p. 424, C : Ὑπερίδης Δηλιακῷ « καὶ τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνας κερανούουσιν. »

Photius Lex. : Κερανούουσι· κινῶσιν Ὑπερίδης.

Suidas : Κερανούουσι· κινῶσιν. Ὑπερίδης.

74.

Anonymus ad Hermogenem tom. IX, p. 454 Walz. : Ἐχει δὲ διπλοὴν στοχασμὸν παρὰ Ὑπερίδῃ ἐν τῇ Δηλιακῷ. Ἐκθροσόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι σαφές τὸ λεγόμενον. Ἀφαικοντό τινες εἰς Δῆλον ἀνθρώποι Διολεῖς κλούσιοι, χρυσοὶν ἔχοντες καλῶ, κατὰ θεωρίαν τῆς Ἑλλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἐαυτῶν Οὔτοι ἐβάνθησαν ἐν Ῥηναίᾳ ἐκδεδλημένοι τεταλευτηκότες. Τοῦ δὲ πράγματος περιβοήτου ὄντος, ἐπιφέρουσι Δῆλιοι τοῖς Ῥηναῖσιν αἰτίαν ὡς αὐτῶν ταῦτα πεποιηκότων καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν ἀσεβείας, οἱ δὲ Ῥηναῖς ἡγανάκηνται τε τῷ πράγματι καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. Οὐσης δὲ τῆς δικασίας, ὑπόταροι εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες,

72.

Hyperides in Deliacâ oratione : « Ibi (in Delo? an Delphis?) sacrificatur Apollinâ quotidie, et portio ei atque epulum apponitur. »

73.

Hyperides in Dellacâ oratione : « Et craterem Panionium in commune miscent Græci. »

74.

Duplam conjectationem habes apud Hyperidem in oratione Deliacâ. Quod ut clarius intelligatur exponemus quæ dixit orator. Venērunt in Delum *Æoles* quidam divites, multam vim auri habentes, ob Græciæ legationem sacram ex ipsorum patria profecti. Horum cadavera inventa sunt in Rheneam insulam ejecta. Rei fama quum percrebuisset, Delii Rheneenses tanquam facinoris auctores accusant et impietatis actionem civitati intendunt. Quod ægre ferentes Rheneenses Delios ejusdem criminis actione reos faciunt. Jam quum iudicio inquireretur utri facinose istud commisissent, Rheneenses e Delis quæsierunt, quamnam ob causam illi ad ipsos venissent; neque enim portus in Rhenea esse neque emporium neque alium locum

is graviora, a Jomone terra marique agitari; jamque defessa inque discrimine versans in nostram veniese terram ibique zonam solvisse in loco qui nunc Zoster vocatur.

Hyperides in Deliacum Apollinis sanum encomium scribens, quum Atheniensibus demonstrare vellet sacra Deliacâ ad ipsos pertinere, sed certa rerum cognitione destitueretur, multa fabulosa in usum suum convertit : « Dicunt enim Latonam, ut fama fert, e Jove uterum gestantem per totam terram atque mare agitatam esse Junonis zelotypia, et quum jam partus doloribus invaderetur, in terram nostram venientem zonam solvisse, indeque nunc Zosterum locum vocari; hinc eam in Delum transgressam gemellos peperisse deos, Dianam et Apollinem.

Propterea Minerva Πρόνοια (*Providentia*) cognominata est, quod partui Latonæ providerit. Pulcre igitur Minerva docem se præbuit, Latonæ parturienti auxilians, eique Sunium promontorium ostendit et ad Delum quasi manu duxit eam. Quare Hyperides quoque in Deliacâ oratione ostendere volens insulas illas vicinas esse Atticæ, dixit : « Ab Atticæ promontorio Latona insulæ pedem imposuit. »

ἡρώτων οἱ Ῥηγεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν ὡς αὐτοὺς ἀφίκοντο· οὐτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς οὐτε ἐμπόριον οὐτε ἄλλην διατριβὴν οὐδέμιναν· πάντας δὲ ἀνθρώπους ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον, ἔλεγον καὶ αὐτοὺς τὰ πολλὰ ἐν Δῆλῳ διατρίβειν. Τῶν δὲ Δηλίων ἀποκρινομένων αὐτοῖς, ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἀνθρώποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήγειαν, διὰ τὶ οὖν, ἔρασαν οἱ Ῥηγεῖς, εἰ ἱερεῖα ἦγον ὠνησόμενοι, ὥς φατε, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἀξίους τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν ἐν Δῆλῳ κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνου διεβησαν; πρὸς δὲ τούτοις τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν τὴν Ῥηγαίαν, πρᾶξιαις οὖσης [τῆς] ἔδου, δι' ἣς εἶδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγοράσιαν, ἀνευ ὑποδημάτων διεβησαν, ἐν Δῆλῳ δ' ἐν τῷ ἱερῷ ὑποδημαῖνοι περιπατοῦν;

Harpocratio : Ἀγοράσαι ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι Ὑπερίδης ἐν τῷ Δηλιακῷ.

Idem : Ῥηγαία· Ὑπερίδης Δηλιακῷ. Ἔστι δὲ νῆσος πλησίον Δῆλου. « Optime exposuit A. Bœckh. l. d. p. 19 sq., ad hanc litem inter Delios et Rheneenses actam vetus piaculum referendum esse, quo commisso Delii Atheniensibus a. 422 sacri visi et insula ejecti sunt, teste Thucydide 5, 1. Videntur igitur Delii olim damnati, Hyperides vero hoc piaculo contra illos usus esse. » **SAURIIUS**.

75.

Harpocratio : Σύνταξις ἀντὶ τοῦ συνεταγμένης διοικήσεως Δημοσθένους Φιλίππικοις· « Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δεόντα. » Ἐλεγον δὲ καὶ τοὺς φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἴφερον οἱ Ἕλληνας τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλιστράτου οὕτω καλέσαντος, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν ἱ Φιλίππικῶν. Ὑπερίδης Δηλιακῷ· « σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ δίδόντες, ἡμεῖς δὲ ποτε ἠξιώσαμεν λαθεῖν. » **Cf. Etym. M. p. 736, 3.** « Recte Bœckhiius monet Hyperidem hoc dicere non posse, Atheniensis nunc nemini tributa pendere, priora igitur

et posteriora non posse de iisdem intelligi. Fortasse didόντων hoc sensu : concedo Delios nunc suis potestatis esse neque cuiquam tributum pendere, at nos aliquando, cum Delum possideremus, ab aliis accepimus. Delii gloriamur, ac nunc nemini tributum pendere, at nos alios regiamus Delio Apollini tributarios esse. » **SAURIIUS**.

76.

Idem : Ἄνετον ἀντὶ τοῦ ἱερῶν καὶ ἀνεμῶν ἑστῆναι Ὑπερίδης Δηλιακῷ. **Cf. Bekk. Anecd. p. 399.**

77.

Idem : Ἀποικία (ἀποικία?) ἰδίως τὰ γράμματα καθ' ἃ ἀποικοῦσι τινες οὐτως ὠνόμασαν. Ὑπερίδης Δηλιακῷ.

78.

Idem : Ἀρτεμίσιον ἰδίως τὸ τῆς Ἀρτεμίδος ἄγαλμα· Ὑπερίδης Δηλιακῷ. Λέγεται δὲ καὶ ἀρωτήριον τὴν Εὐβοίαν, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφώντος. **Cf. Bekk. Anecd. p. 448, 12.**

79.

Idem : Προηρόσια· Ὑπερίδης Δηλιακῷ. ὄνομα θυσίας.

XIV. KATA ΔΗΜΑΔΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

Suidas : Δημάδης ... Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλίβιον ἀτιμωθέντα παρὰ Ἀθηναίους ἐψηφίσαστο ἐπίτιμον εἶναι καὶ προξένον Ἀθηναίους. « Hanc Demadis rogationem Hyperides impugnavit. Quod factum esse et post pugnam Chæronensem et ante Philippi mortem frg. 80 luculenter docet. Vide quæ accuratissime de hac oratione exposuerunt Kiesslingius l. d. p. 177 sqq., et Bœhneckius l. d. p. 678 sqq. » **SAURIIUS**.

80.

Apianus in arte rhet. tom. IX, p. 547 Wals. : Ἔτι ἀναμνήσομεν διὰ ψηφίσματος εἰσφορῆς, ὡς δ

76.

Ἄνετον, sacrum, dedicatum deo affici, Hyperides in or. Deliacâ.

77.

Ἀποικία peculiariter vocabantur tabulæ publicæ ex quarum præscripto quidam in colonias migrarunt. Hyperides in or. Deliacâ.

78.

Ἀρτεμίσιον peculiari sensu Dianæ simulacrum vocat Hyperides in or. Deliacâ. Sed promoniorium quoque Eubææ quoddam sic vocatur apud Demosthenem in or. pro Cleophonte (or. 18, § 208).

78.

Προηρόσια, sacrificii nomen. Hyperides in or. Deliacâ.

XIV. CONTRA DEMADEN DE ROGATIONE ILLESTIMA.

80.

Hyperides rogationem a Demade latam, qua Euthyretem proxenum esse rogaverat, impugnans aliam ipse ro-

in quo aliquis commoraretur; omnes vero advenas in Delum se conferre atque se ipsos ut plurimum in Delo commorari. Deliiis vero respondentibus, illos viclimarum emendarum causa in Rheneam transgressos esse, « Cur igitur, Rheneenses dixerunt, si victimas ematuri, ut vos contenditis, huc venerunt, servos victimas abducturos secum non adduxerunt, sed vos in Delo reliquerunt atque ipsi soli trajecerunt? Præterea quum triginta stadia essent a tractu ad urbem Rheneensium, et aspera esset via qua illos ad mercatum proficisci oportebat, cur sine calcæis iter facerunt, dum in Deli fano calcæati obambulabant? »

75.

Σύνταξις, constitutus ordo. Demosthenes in Philippicis : « Et unam eandemque præscriptam rationem esse tam accipiendi quam faciendi ea quæ oportet. » Sed tributa quoque συντάξεις vocabant, auctore Callistrato, quum φόρου nomine Græci offenderentur, ut prodit Theopompus Philippicorum libro decimo. Hyperides in or. Deliacâ : « Tributum hoc tempore nulli pendentes : nos vero olim ab aliis tributum accipere æquum censuimus. »

Ἰππεύδης κατηγορῶν ψήφισματος ὑπὸ Δημάδου γραφέντος, πρόξενον Εὐθυκράτη εἶναι γράψαντας αὐτοῦ, εἰσφέρει ψήφισμα, δι' οὗ κρίνεται τὴν ἀνακαφαλαιώσων τῶν ἀθημαίων. « ἂ μὲν γὰρ οὕτως, φησὶν, εἰσεκομίσκειν, οὐκ ἔχει τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προδουσίας, ἐγὼ δέ, εἰ δεῖ πρόξενον ἡμῶν αὐτὸν γενέσθαι, δι' ἃ τούτου τεύχεται γράφας εἰσφέρει. » Ἐπιτα τὸ ψήφισμα εἰσφέρει: « δεδύχθαι γὰρ φησι πρόξενον αὐτὸν εἶναι, ὅτι τὰ Φιλίππου συμφέροντα καὶ πράττει καὶ λέγει, ὅτι γενόμενος ἱππαρχος τοῖς Ὀλυνθίων ἱππέας προῦδους Φιλίππου, ὅτι τοῦτο πράξας αἰτίας τοῦ Καλικιδίου ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἀλούσης Ὀλύνθου τιμητῆς ἐγένετο τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἀντίπραξε τῇ πόλει ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀθλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὐτε εἶδασε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὐτε τῶν ἐλάτων οὐδένα ἐρρύσατο. » Διὰ τούτων κεραλαιωδῶς ἐναυμιμήσκει τῶν παρ' ἄλλῃ τὴν κατηγορίαν εἰρημῶν κατ' αὐτοῦ.

Cf. Anonymus ad Hermog. tom. IV, p. 425 W.: Διάφοροι δὲ αἱ τῶν ἀνακαφαλαιώσεων μέθοδοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· καὶ γὰρ ἢ ἀπὸ τοῦ πλάσματος κέχρηται, ὡς Ὑπερίδης· βουλόμενος γὰρ τὰ λεχθέντα ἀνακαφαλαιώσασθαι, ἐν πλάσματι εἰσήγαγεν· ἢ ἀπὸ τῆς κίτιας. Apsines de procemio tom. IX, p. 532 W.: Ἐνιοὶ μὲν οὖν εἰσὶν ἐπὶ τέλους αὐτῇ (sc. τῇ ἀνακαφαλαιώσει) κέχρημένοι, ὡς καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῆς Δημάδου Ὑπερίδης.

81.

Harrocratio: Ἀλκίμαχος Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐκράτη καὶ Μνησιβούλων. Σπαρτηγὸς οὗτός ἐστιν, ἀναγυράσιος τὸν δῆμον, στρατηγὸς ἐν τῷ πρὸς Φιλίππου πολέμῳ. Ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἀλκίμαχος Μακεδόν, ὃ μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου οὕτως:

plionem avertit, qua dicta a se consummaret: « Quae enim Demades protulit, inquit, non veras exhibent causas cor proxenae honores in Euthycratem deferendi sint; ego vero, i iste proxenus vester esse debet, cur hoc meruerit hac in oratione consignavi atque profero: « Placuit, inquam, cum proxenum esse, quod Philippo utilis et agit et dicit, quod hipparchi munere fungens Olynthiorum equites Philippo prodidit, quod eo facto Chalcidensibus perniciet actor existit, quod, capta Olyntho, captivorum aedimior fuit, quod de Deli fano civitati adversatus est, quod, trivitate ad Chironem eladem passus, neque sepelivit portuorum aliquos neque captorum aliquam redemit. » sic enim Hyperides recollit quae per totam accusationem fasius contra eum dixerat.

81.

Alcimachus, Demosthenes in or. contra Euergum et Haesibulum (or. 47, § 50). Militum hic dux est, pego laagrasius, in bello contra Philippum gesto ducis munere functus. Alius est Alcimachus Macedo, cuius Hyperides in or. contra Demadem meminit verbis hisce: « Alcimachus et Antipatrum nos fecimus Athenienses et proxenos. » Anaximenes in libro secundo rerum Alexandri mentionem ejus consignavit, cui respondisse Demosthenem videtur.

« Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποίησάμεθα. » Ἀναξιμένης δὲ ἐν τῇ β' τῶν περὶ Ἀλεξανδρον ἀνεγράψεν αὐτοῦ δημοτορίαν, πρὸς ἣν ἀντιστῆναι φησι Δημοσθένην. Cf. Bekker. Anecd. p. 378.

82.

Etym. M. p. 357, 18: Ἐπὶ βολος, ἐπιταυκτικός, ἐπιτυχής, ἐγκρατής ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν ὃ σημαίνει τὸν τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ ... Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου: « μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπὶ βόλους γενέσθαι. » Cf. Porphyrius questt. hom. c. 1; Eustathius ad Odys. p. 1448 R., 99 Bas.

83.

Harrocratio: Ὁ ξυθύμια Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησι: « περὶ οὗ πολλῶν ἂν δικαιοτέρων ἐν τοῖς δευθυμίοις ἢ στήλη σταθεῖ ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. Ἐνιοὶ μὲν, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀρίσταρχος, δευθύμια λέγεσθαι φησι τὰ ξύλα ἀπ' ὧν ἀπάγχονται τινες, ἀπὸ τοῦ δεύειν τῷ θυμῷ χρῆσθαι· ταῦτα δ' ἐκκρίπτοντες ἐξορίζουσι καὶ κείουσι. Αἰδόμενος δὲ Ἀδουκαίδου λέξιν παραγράφας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν φησὶν δευθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα· ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. Ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου τὰ ἐν ταῖς τριόδοις φησὶν Ἐκαταῖα, ὅπου τὰ καθάρσια ἐφερόν τινες, ὃ δευθύμια καλεῖται. Εὐπολις Δήμοις: « δι χρητῆν ἐν ταῖς τριόδοις κύν τοῖς δευθυμίοις προστρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι τετριγύτα. » Ἔστι τούνομα καὶ παρὰ Πυθίᾳ ἐν τῷ κατὰ Ἀδελμάντης.

84.

Idem: Παρεταῖα ὄφεις· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· παρεταῖα ὀνομάζονται τινες ὄφεις παρὰ τὸ

82.

Ἐπὶ βολος, cui ex voto res succedunt, compos, scopum attingens, a voce βολή vel βάλλειν. Hyperides in or. contra Demadem: « neque domicilium in urbe neque civitatis compotes fieri. »

83.

Ἐξυθύμια. Hyperides in or. contra Demadem dicit: « de quo (sc. de decreto proxenae Euthycrati tributo) stela multo rectius in oxythymis collocaretur quam in sacris nostris. » Nonnulli, inter quos et Aristarchus, dicunt δευθύμια vocari ligna e quibus aliqui suspenduntur; quod sic suspensis cito animi efferuntur. Ea autem ligna excisa exterminabant et comburebant. Didymus autem ex Anticlidis Exegeticis id vocabulum emotans δευθύμια dici ait purgamenta et sordes; ea enim in trivis aspartari, quum aedes purgantur. In commentario vero ad orationem contra Demadem memorat Hecataea in trivis posita, quae purgamenta δευθύμια dicta essebant. Eupolis in Populii (fr. 20): « Quem decebat in trivis et exquillis piscinarem civibus comburi stridentem. » Idem vocabulum etiam apud Pythiam extat in or. contra Adimantem.

84.

Παρεταῖα ὄφεις. Apud Demosthenem pro Ctesiphonte (§ 260). Quidam serpentes παρεταῖα nuncupantur quod

παρὰς μείζους ἔχειν, ὡς καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ Τροφονίῳ ὑποσημαίνει. Ὁ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου γράφει ταυτί· « εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφει· τοὺς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας, τῶν δὲ ὄφρων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν, τοὺς δὲ παρὰς αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθῆεν. Cf. Schol. Aristoph. Plut. 693; Suidas; Lycurgi fr. 18.

85.

Idem : Βουφόνια· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Ἐορτή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίους. Cf. Bekk. Anecd. p. 221, 22.

86.

Idem : Θριπῆδεστον. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου θριπῆδεστον τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην, ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατετῆδεσμένον ξύλων. Cf. Bekk. Anecd. p. 264, 30.

87.

Idem : Λητή· Ὑπερίδης κατὰ Δημάδου. Λητὴ πόλις ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, μνημονεύει δὲ αὐτῆς καλλίμας Μαρσύας ὁ νεώτερος ἐν ᾿ Μακεδονικῶν.

88.

Idem : Μηκύβερνα· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Πόλις ἐστὶν ἐν Θράκη σταδίου κ' ἀπέχουσα τῆς Ὀλύμβου ἢ Μηκύβερνα.

89.

Idem : Παλαμναίος· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Τοὺς αὐτοχειρίας τινὰς ἀνελόντας, τῇ καλλίμα, παλαμναίους ἐκάλουον, ὡς καὶ Αὐτοκλείδης ἐν ἐξηγητικῷ ὑποσημαίνει.

magnas maxillas habent, ut Cratinus quoque in Trophonio testatur. Hyperides autem or. contra Demadem hæc scribit : « Rhetores esse serpentibus similes : quorum sane odiosum genus universum ; sed ex his viperas quidem homines infestare, a parils autem ipsas viperas devorari.

85.

Βουφόνια, *Boum mactationes*. Hyperides in or. contra Demadem. Festum quoddam est apud Athenienses.

86.

Θριπῆδεστον. Hyperides in or. contra Demadem Græciam dixit θριπῆδεστον, a *teredinibus exesam*, pro διεφθαρμένην, *perditam, corruptam*, sumpta translatione a lignis quæ ab vermibus exesa sunt.

87.

Λητή. Hyperides contra Demadem. Urbs Macedoniae, cuius Maryas junior subinde meminuit in sexto de rebus Macedoniaicis.

88.

Μεκύβερνα. Hyperides in or. c. Demadem. Mecyberna est Thraciæ oppidum, distans ab Olyntho stadia viginti.

89.

Παλαμναίος, *sicarius, caede contaminatus*. Hyperides in or. contra Demadem. Qui suis ipsi manibus quosdam interficiunt, eos a voce καλλίμα vocabant καλαμναίους, ut Anticlidēs in Exegético significat.

90.

Athenæus X, p. 424, D : Καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημάδου δ' ὁ Ὑπερίδης εἶρηκε : « βαδιστέραν τὴν πόλιν. Cf. Enstath. ad Hom. II. p. 746, 45. Pollux V § 107 : ὡς Ὑπερίδης, βαδιστέρας.

91.

Plutarchus Moral. p. 810, D : Αἱ δὲ λοιδορίαι τοῖς πολιτικοῖς ἤμιστα πρίπουσιν. Ὅρα δὲ τὰ πρὸς Ἀσχίνην ὑπὸ Δημοσθένους εἰρημίνα, καὶ τὰ πρὸς τὸν ὑπ' Ἀισχίνου, καὶ πάλιν ἃ πρὸς Δημάδην γέγραπται Ὑπερίδης, εἰ Σόλων ἂν εἶπεν ἢ Περικλῆς ἢ Λυκούργος ὁ Λακκαδαίμονιος.

XV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΕΟΥ ΞΕΝΙΑΣ,

εἰ γνήσιος.

92.

Harpocratio : Ὅσχοφόροι· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου, εἰ γνήσιος. Περὶ τῶν ὄσχοφόρων ἄλλοι τε εἶρηκασιν καὶ Φιλόχορος ἐν τῷ β'· ὁ δὲ Ἴστρος ἐν τῷ γ' περὶ Θεσείας λέγων γράφει ὅτιως, ἕνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσει τοὺς καλουμένους ὄσχοφόρους καταλέγειν β' τῶν γένει καὶ πλούτῳ προϋχόντων. Ἡ δὲ ὄσχη κλημὰ ἐστὶ βότρυς ἐξηρητημένους ἔχον· ταύτην δὲ ὄρεσχάδα ἔνιοι καλοῦσιν.

93.

Idem : Δειπνοφόρος. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Λέγεται δὲ καὶ τὰς δειπνοφόρους καταλέγειν ἔνιν, ὅτι αἱ τῶν κατακυκλιμένων παιδῶν μητέρες εὐεπτεμοῦ καθ' ἡμέραν αὐτοῖς τροφήν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνῶν ἱερῶν, ἐν ᾧ διηγεῖντο, καὶ πῦτα συνήσαντο ἀποσόμεναι τοὺς ἑαυτῶν.

90.

Et Hyperides in or. contra Demadem βαδιστέραν τὴν πόλιν dixit.

91.

Convicia civiles minime decent. Tuum enim facio iudicium, an quæ Æschines et Demosthenes alter in alterum dixerunt, aut quæ adversus Demadem Hyperides scripsit, Solon aut Pericles aut Lycurgus Spartanus dicturi fuissent.

XV. CONTRA DEMEAM DE PEREGRINITATE.

92.

Ὅσχοφόροι. Hyperides in or. contra Demeam, si inueniatur oratio legitima sit. De osebophoriis tam alii meminere, tam Philochorus libro secundo. Ister autem in decimo tertio de Theseo disserens, scribit in hunc modum : « Salutis publicæ causa instituit, ut bini Osebophori, genere et opibus nobiles, deligerentur. » Ὅσχη vero est palma cum racemis dependentibus ; quidam ὄρεσχάδα appellant.

93.

Δειπνοφόρος. Hyperides in or. contra Demadem. Festum etiam conuivæ mulieres dunc deligi, quoniam pueroꝝ inclusorum matres quotidie iis cibum ferebant in Minervæ templum, in quo illi versabantur, atque ipse eo conuiviebant ut natos suos amplecterentur.

94-96.

Idem : Κυρία ἐκκλησία· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ μέσου ξενίας, εἰ γνήσιος.

Idem : Χαλκεία· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημίον νίας. Τὰ Χαλκεία ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους [τῇ Ἀθηνᾶ] ρομένη Πυαναεῖωνος ἔτη καὶ νέα, χειρωνακί κοινή, ζλιστὰ δὲ χαλκαῦσιν, ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρῆς. Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηνᾶ φησὶν ἀγισθαι τὴν ἱστὴν ἄλλ' Ἡραίστω.

Philemon Lex. p. 191 ed. Osann. : Ἰστέον δὲ ὅτι χαλκευτικὴ φῦσα τραπέισα μεταφορικῶς τὴν ἀλαζονίαν αὐτῆ ὁμωνυμείσθαι πεποίηκε διὰ τὴν ἀνεμῶλιον ἐνορημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι φουσημασιν ἴκασι. Διὸ Δημάδει τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ αὐλητρίδος ἐνόμισος Δημείας καὶ φρουαττόμενος ἐπὶ βήματος ἐκ οιαύτης ἐσώφθη λέξεως· ἐπιστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης εἰπὼν· « οὐ σωπήσῃ μείζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ ὄσσμα; » καὶ ἔσχηται τὸ σῶμμα διγῆ, δηλοῦν ὅτι εἰ ἀγενής ἐστὶν ἐξ αὐλητρίδος φύς, καὶ ὅτι μέγα φουσῆ. Idem Eustathius ad Il. p. 1151, 9 R.

XVI. ΠΡΟΣ ΔΗΜΕΑΝ.

97-98.

Harpocratio : Λουσιεύς· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημίου γραφῆν. Δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος Λουσιᾶ, ἐπ' οὗ ὁ δημότης Λουσιεύς, ὡς Διδώροφς φησὶν.

Pollux X, 15 : Σκευοποιήματα δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Δημίαν.

XVII. ΚΑΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ.

99.

Harpocratio : Ἀποστασίου δίκη... Πολλάκις ἔστι παρὰ τοῖς ῥήτορι, παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον καὶ Ὑπερίδῃ ἐν τῷ κατὰ Δημητριάς ἀποστασίου. Cf. Lysiae fr. 32.

XVIII. ΥΠΕΡ ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΥ,

εἰ γνήσιος.

100.

Harpocratio v. Ἐρκειος Ζεύς : Ὅτι δὲ τούτοις

μετῆν τῆς πολιτείας, εἰς εἴη Ζεὺς Ἐρκειος, δεδῆλασκει καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ δημοποιήτου, εἰ γνήσιος.

XIX. ΚΑΤΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Vit. X oratt. p. 848, E : Ἐπεὶ Δημοσθένης ὡς παρὰ Ἀρπάλου δωροδοκῆσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς (Hyperides) ἐξ ἀπάντων (μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγορήσεν αὐτοῦ. Idem p. 846, C : Εἰσαχθεὶς (Demosthenes) δ' εἰς δικαστήριον ὑπὸ Ὑπερίδου, Πυθίου, Μανισαίχμου, Ἱμεραίου, Πατροκλέους, οἱ ἐποίησαν καταγῶνας αὐτοῦ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλήν, καὶ ἄλλους ἔφυγε. De causa Harpalica vid. Becker *Demosthenes als Staatsmann* I, p. 117 sqq.; Westermann *Quaest. Demosthen.* III, p. 113 sqq.; G. F. Eysell. (Demosthenes a suspitione acceptæ ab Harpalo pecuniae liberatus. Marburg. 1836); Funkhanel in *Jahn's Jahrb.* tom. XIX, p. 117 sqq.; Droyseu in *hist. Alex.* p. 529 sqq.; Metzner. ad *Dinarch.* p. 83 sqq.; Boecknecke *Quaest. de oratt.* p. 625 et passim; Sauppe in *Schneidewini Philologo* tom. VIII, p. 648 sqq., qui hoc maxime egit ut demonstraret quidnam ad accuratorem causæ Harpalicæ cognitionem accederet ex fragmentis orationis Hyperidicæ nuper demum in *Agypto* repertis. Scilicet pars longe major eorum quæ in papyracei voluminis centonibus ab Harrisio editis leguntur (cf. supra p. 373.) ex hac contra Demosthenem oratione petita est. Fragmina illa, ut fors obtulit ab Harrisio composita, ad probabilem aliquem ordinem revocare, laceraque, quantum ejus fieri posset, resarcire eodem tempore studuerunt Boeckhius et Sauppium, ille in *Allgem. Literat. Zeitung* an. 1848 N. 223-227, hic in *Philologi* tom. VIII, p. 610 sqq. Boeckhii dissertatio etiam separatim edita est præfixo titulo : *Neu aufgefundene Bruchstücke aus Reden des Hyperides.* Halle, 1848, in-8. Sauppium deinde sus-

94-96.

Κυρία ἐκκλησία. Hyperides in orat. contra Demam de peregrinitate, si genuina sit.

95.

Χαλκεία. Hyperides in or. contra Demadem de peregrinitate. Χαλκεία apud Athenienses festum erat, quod Minerva celebrabatur trigesimo die mensis Pyanepsionis, a manuariis artificibus universis, maxime vero omnium a fabris, ut ait Apollonius Acharnensis. Phanodemos in honorem Vulcani, non Minervæ, id festum celebrari testatur.

96.

Sciendum est follem fabrilis metaphoricè versam fecisse ut cognominis ipse sit jactantia ob ventosam scilicet sese jactantium vaniloquentiam, quorum sermones flatibus similes sunt. Quapropter Demadis oratoris e tibicina filius Demæa, quum in suggestu insolenter se gereret, ea voce talis irrisus est. Nimirum loquentem Hyperides repressit dicens : « Nonne tacebis tu, flatum quam mater tua majorem habens? » Duplex his inest cavillatio, altera notans

eum loco ignobili natum esse utpote tibicinæ filium, altera in magnos ejus spiritus animadvertit.

XVI. ADVERSUS DEMEAM.

97. 98.

Lusienis. Hyperides in or. contra accusationem Demæa. Lusiea est populus Ceneidis tribus, unde popularis Lusienis, teste Diodoro.

Σκευοποιήματα dicit Hyperides in or. adv. Demeam.

XVII. CONTRA DEMETRIAM OB DEFECTIONEM.

99.

Ἀποστασίου δίκη, defectionis actio, frequenter memoratur apud oratores, ut apud Lysiam in or. adversus Aristodemum et apud Hyperidem in or. c. Demetriam.

XVIII. PRO CIVITATE DONATO,

si genuina oratio.

100.

Civitatis participes fuisse eos quibus esset Juppiter Herceus, Hyperides quoque declaravit in oratione pro civitate donato, modo genuina ea sit oratio.

<p>[ο]υ[γ]ά[ρ]εσ[τι]ν ὁμοίως [δεινόν]ν, εἴ τις ἔλα- [θεν], ἀλλ' εἴ ὅθεν μὴ [δαί, οὐδ]᾽[εἰ] γ' ὁμοί[ω]ς[ἀ] 5 [δικο]ῦ[σι]ν οἱ ἰδιῶται [λαβ]όν[τες] τὸ χρυσίον [καὶ οἱ] ῥήτορες καὶ οἱ [στρατη]γοί· διὰ τί; β[ε]τι τοῖς [μὲν ἰδι]ώταις Ἄρπα- 10 [λος ἔδω]κεν φ[υ]λλάτ- [τιν τ]ὸ [χρ]υσίον, οἱ δὲ [στρατ]η[γοί] καὶ οἱ ῥήτο- [ρες] ἀ[λλ]ῶν ἕνεκα [ἔχου]σιν. οἱ δὲ νό- 15 [μοι] . . . ἐν ἀδικοῦ . . . ἐν x σαι ἀν . . . ἀτ . . . [ἀ]π[ο]διδόν[αι] 20 τὸ τίμη- [μα] . . . ἐστὶν ἐκ- τούτοις . . . [το]σοῦτω καὶ παρ' ὑμῶν 25 κατ' αὐτῶν ἕπερ γάρ [ἦδη ἐν τ]ῷ δήμῳ εἰ- [παν, π]ολλὰ ἕμεῖς, ὧ [ἄνδρ]ες δικασταί, δι- 30 [ῶτε] ἐκόντες τοῖς</p>	<p>στρατηγοῖς καὶ τοῖς ῥήτορσιν ὠφελεί- σθαι, οὐ τῶν νόμων αὐτοῖς δεδωκότων 6 τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῆς ἑμετέρας πραότητος καὶ φιλανθρωπίας, ἐν μόνον παραφυλάτ- τοντας, ὅπως δι' ἑμῆς 10 καὶ μὴ καθ' ὑμῶν ἐ- σ[τα]ται τὸ λαμβανόμε- νον· καὶ Δημοσθένη καὶ Δημάδην ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐν τῇ πόλει ψη- 15 φισμάτων καὶ προξε- νιῶν οἶμαι πλείω ἢ ἐξήκοντα τάλαντα ἐκάτερον εἰληφέναι ἔξω τῶν βασιλικῶν 20 καὶ τῶν παρ' Ἀλεξάν- δρου. οἷς δὲ μήτε ταῦ- τα ἱκανά ἐστιν μήτ' ἐ- κείνα, ἀλλ' ἦδη ἐπ' αὐ- τῷ τῷ σώματι τῆς 25 πόλεως δῶρα εἰλή- φασιν, πῶς οὐκ ἄξι- ον τοῦτους κο[λά]ζειν εἶναι; ἀλλὰ τῶν μὲν ιδιωτῶν ὑμῶν, [εἰ]άν</p>	<p>τις ἀρχὴν τι[να] ἀρξας] δι' ἀγνοίαν [ἢ δι' ὀλιγω- ρίαν ἀμάρτη, [οὗτος] [β]π[ο] τούτων [καταρρη-] 5 τορευθεὶς ἐν τῷ [δικα-] στηρίῳ ἢ ἀπο[θανεῖ]- ται ἢ ἐκ τῆς πα[τρ]ίδος ἐ[κ]πεσεῖται, αὐ[το]ι δὲ τηλικαῦ[τα] ἀδικήσαν- 10 τας τὴν πόλιν, οὐδ[ε]- μιας τιμω[ρ]ῆ[σ]αι[ς] τεύ- ξονται; καὶ Κόν[ων] μὲν ὁ Παιανεύς, [β]ετι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἔλαβε 15 τὸ θεωρικὸν ἀ[ποδ]η- μούντος, πίντ[ε] δρα- χμῶν ἕνεκεν [ἴκε]- τεύων ἑμῆς τάλαν- τον ὦφλεν ἐν τῷ 20 δικαστηρίῳ, τούτων κατηγορούντων, καὶ Ἀριστόμαχος, ἐ- πιστάτης γενόμε- νος τῆς Ἀκαδημίας, 25 ὅτι σκαφεῖον ἐκ τῆς τ στ ἀτ σθ με πάλαιστρος μετενεγ- κῶν εἰς τὸν κῆρον τὸν αὐτοῦ πλησίον ὄντα ἐχρήτο καὶ ἐρη-</p>	<p>τ στ ἀτ σθ με</p>
--	---	---	--

Fr. 110, A, 3. ἀλλ' εἴ ὅθεν μὴ] Jure in his offendit Boeckhiius. — Vs. 10 et 11. « Usque ad lineas || || pertinet fragm. VII a apud Harrisium; sequentia leguntur in XIV a. Eodem modo in B 10 et 11 et in C 9, 10, 11 interpositae lineae junctionem fr. VIII, b, c, et XIV b, c indicant. — 13. ἀ[λλ]ῶν incertius supplementum esse fatetur Sauppilus. Nescio an fuerit ἀ[κατ]ῶν. — τὸ τίμημα] « Collato Dinareho in or. 1, § 60 et 2 § 17 sententiam hanc fuisse dixeris : ad iis qui corruptelae convicti sint decies tantum quantum acceperint solvi dedere. » Sauppilus. — Col. B, 12 sqq. Cf. Dinarch. or. 1 § 41. — 19. Cf. Dinarch. or. 1 § 70. — Col C, 12. Κόνων] « Conon, qui hic memoratur, ignotus est, nisi argemarium intellexeris, Demosthene auctore (Dinarch. 1 § 43) civitate attica donatum. Legem vero de theorico aliis qui Athenis abessent non accipiendo Hyperides etiam in oratione contra Archestratidam habita commemoraverat. Ad eandem rem et ego et Boeckhiius indicavimus etiam Dinarchi verba or. 1 § 56 referenda esse. Quum vero theoricum drachmam unam non excessisse sciamus (cf. Fritsch. De mercede iudicum ap. Athen. p. 13 sqq.), theoricum quae

110. Non enim ejusdem gravitatis est si quis aliquid acceperit unde non debebat, certe non pariter delinquent privati eo quod aurum acceperint, atque oratores ducesque. Cur? Quod privati Harpachus aurum dedit ut sibi reservarent, duces vero et oratores id frandis faciendae causa habent. Leges autem...
Nam, sicuti jam dixi coram populo, multa vos, iudices, sponte dediatis ducibus et oratoribus perfruenda commoda, non legibus hoc illis permittentibus, sed vestra clementia et humanitate, hoc solummodo prospicientes ut per vos nec contra vos illa acciperentur. Ac Demosthenem et Demadem et solis rogationibus, quas in hac urbe rogaverunt, et proxeniis ultra sexaginta talenta utrumque collegisse puto praeter pecuniam quae iis a rege Persarum et Alexan-

dros venit. Qui vero neque his neque illis contenti sunt sed contra ipsum civitatis corpus dona accipiunt, quae pacto hi penam non meruerint? Quod si e vobis quidam fori usu alienum munere aliquo fungens per inscitiam vel negligentiam aliquid peccaverit, horum orationibus perfligatus in iudicio aut capite plectitur aut patria excidit ipsi autem, quum tanta perpetraverint, poena non afficitur? Et Conon quidem Paeoniensis, quod pro filio absent theoricum acceperit, ob quinque drachmas supplicatus vos talenti multae condemnatus est, his eum in iudicio accusantibus; et Aristomachus, Academiae praefectus quod scaphium e palaestra in hortum suum haud procul inde situm transtulerit eoque usus sit,....

<p>. . . λυσας υσι . . . τα τῆς . . . δος . . . ες και . . . βαλο και κατα- 6 . . . ον μὲν στυ- . . . ποιησας κατα- . . . ας δὲ . . . ἐκ τῶν [ἔμπροσθεν χρόνων . . . των . . . προ- 10 . . . αι ἐξόν . . . λαμπροτ [και τῶν ἀρα τῶν δήμων [ἐστὶν] ὑπάλοιπον , [εἰ ὅ] πὸ δόξης χρῆ 16 [ὑπο παρα] πειμφθῆ- [ναι πά] ντα ταῦτα ἀν[ἐ]- [λαγκτα ;] οὐκ αἰσχ[ρόν] [Desunt 10 fere linee.]</p>	<p>. οσι ηται μήτ[ε] τὰ ψηφί- σματα τοῦ δή[μου κα-] θ' ἂ ὑμεῖς μὲν [ἄνω-] 6 μόκατε τὴν ψ[ῆ] φρον οἴσειν , ἔγραψε [δὲ] [α] ὅτ[ἂ] οὐδεὶς τῶ[ν] ἐχθρῶν τῶν Δημοσθ[έ] νους , ἀλλ' αὐτὸς οὗτος , [ἐψη-] 19 φ[ἰ] σατ[ο] δὲ ὁ δῆ[ἰ] μαος . [τοῦ] του καλευό[ν]τος ουχ [Desunt 15 fere linee.] </p>
--	--

Fr. 112, II. λαμπροτάτος legit Bœckh. — 12. « Apparet Hyperidem præoccupare voluisse ea, quæ Demostheas de meritis suis ad pœnam deprecandam dicturus esset. » Saupprius, addens ad hanc orationis partem referri posse fragm. 115.

Fr. 113, 6. ἔγραψε]. De hac Demosthenis rogatione v. Dinarch. or. 1, § 8. 40. 61. 82. 84. 86. 104. 107.

Fr. 114, A, 11 et 12 Bœckh. sic : τῶν ὄφ' ἡ[μῶν] . — B, 1. [τὸ δὲ προσήκον ἀπ' αὐτῶν . . . γίνεσθαι suppleri posse monet Saupprius. — 10. « Quæ posui ξένους τε και φίλους κατηγοροῦσι ne mihi quidem admodum placent, sed quæ Bœckh. conjecit : πατρίδος ἢ [βουλή] προστάξεν [ἡμῖν τοῖς αὐτῶν] κατηγοροῦσι, ea neque sensui convenire intelligi neque per grammaticas leges ferri posse. » Saupprius. Deinde Bœckh. : τὸ δῆ[ἰ] [τοῖς ε]λληφότας τὰ χρήματα] ἢ βουλή [ἢ ἐξ Ἀρείου κ] ἔργου ἢ [ἀπορήνασα πρὸς τ]ὸν δῆ[μ] ον προστάξεν' τὰ [δὲ] . . . — C, 14 sqq. Quæ sequuntur in hac columna, sicut sequentis columnæ pars posterior apud Harrisium in fragmento XXI leguntur. Saupprius in vs. 14 dedit : πάλ[ε]ως [εἰς] γῆν ἄλλην τὴν εὐδ. ; in quibus num ἄλλην legi debeat, ambiguum ; Bœckh. dedit ἀ[λ] ἄ και] τὴν. Sententiam Saupprius hunc in modum explendam esse putat : διόπερ δεῖ πάντας ὑμᾶς , [ὃ ἄνδρες δικασταί , κολάσαι τοὺς μεταφέρων ἐθελόντας ἐκ τῆς] πόλεως [εἰς] γῆν ἄλλην, etc. Bœckh. ita suppleri vult : Δεῖ ὑμᾶς [ἀποδιέξαντες εἰς τὴν τῶν πραγμάτων ἀρετῆν , οἱ ὑμῖν οὐ μόνον τὴν εὐαυτοβρίαν παραδειδώκασι , σώσαντες ἐκ τῆς βασιλ] ἄως τὴν γῆν , ἀλλὰ και , etc. Quæ commendantur loco persimili Dinarchi or. 1 § 109. — 25. και μήτε [λό] γου παράκλησιν [μήτε τὰς τῶν ἐξαιτουμένων δεήσεις ἰάτε σῶσαι τοὺς ελληφό] τας δῶρα conj. Saupprius. — C, 20 του χωρ. in linea scribitur, appictis supra lineam literis τρο . . . , unde τῶν τραχῶν eruerunt Bœckh. Sauppriusque. — 23. Verba και ἄγνωστος delenda esse appictis punctis indicavit librarius. — 26. πρὸς θεῶν scripsi, quum voce πρὸς salis distincta vestigia supersint. Bœckh. ita : και Δημοσθένος τί προθήσει ; κλαῖσει , [και δεήσεται] μὴ λαμ[βάνειν δίκην] .

Ceterum præter appicta fragmenta Harrisianus liber alia quædam exhibit adeo lacera, ut nulla sit eorum utilitas. In fr. XXIX apparet vox : [π] ἰπομαρ, in fr. XXXI literæ αα superstitæ sunt ; in fr. XXX leguntur : νου εζει

τον αλλα
ον προα

In fr. XXIII habes :

κακαι
ἀπηγ
μω
v ξ
σει ο
ιαρι ε
π
ψ

In fr. XXIV legi possunt hæc :

νει
ικη α
γονε π
οκατεψη μ
ω μεν γάρ ω
δενα νῦν π
[ἀ] οθησκων σιν
ηγ 'α

112.

Quid populo reliquum est, si ob famam eorum qui illa commiserunt omnia hæc sine reprehensione omittenda sunt? Nonne turpe est...

113.

.. neque populi decreta secundum quæ vos jurastis suffragia laturos esse. Rogavit vero hæc non inimicus aliquis Demosthenis, sed ipse hic; atque Demosthene jubente populus decrevit.

115.

Plutarchus Demosth. c. 12 : ὥστε... ὁμολογεῖν δὲ καὶ τοὺς ἀπεχθανομένους, ὅτι πρὸς ἔνδοξον αὐτοῖς ἀνθρώπων ὁ ἀγὼν ἐστὶ· καὶ γὰρ Αἰσχίνης καὶ Ὑπερίδης τοιαῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ κατηγοροῦντες εἰρήκασιν. Cf. not. ad fr. 112.

116.

Alexander De schematis, tom. VIII, p. 457 Walz. : Διασυρμὸς δ' ἐστίν, ἐπειδάν τι λέγωμεν ἀξιόπιστως διαβάλλοντες, ὡς Ὑπερίδης ἐπὶ Δημοσθένους· « Καὶ συκοφαντεῖς τὴν βουλήν, προκλήσεις προτιθεῖς καὶ ἐρωτῶν ἐν ταῖς προκλήσεσιν· πόθεν ἔλαβες τὸ χρυσίον; καὶ τίς ἦν σοὶ ὁ δούς; καὶ πῶς; τελευταῖον δ' ἴσως ἐρωτήσεις καὶ τί ἐχρήσω τῷ χρυσίῳ; ὥσπερ τραπεζιτικὸν λόγον παρὰ τῆς βουλῆς ἀπαιτῶν. » Καὶ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Φρόνης· « Τί γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται; » Cf. fr. 109.

117.

Harpocratio : Διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ συνδέσθαι Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους. Eadem monet Ulpianus ad Dem. Olynth. or. 2 § 16.

118.

Harpocratio : Παραγραφὴ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοινῷ καὶ γνωρίμῳ τίθεται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἀλλ' ἰδίως Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως φησὶν· « λέγε ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς, » ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς γραμμῆς ἣν μέχρι νῦν παράγραφον καλοῦμεν· καὶ ἐστὶ τὸ λεγόμενον, ἀφ' οὗ παρῆγραφα· τοῦτο δ' ἀν εἶη, ἀφ' οὗ παρεθέμην. Ὁ δ' Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους « οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς » φησὶν ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ὀρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου.

XX. ΠΡΟΣ ΔΙΩΝΔΑΝ.

Vit. X orat. p. 848, E : Ἔγραψε (Hyperides)

115.

Ipsi adversarii Demosthenis fatebantur rem sibi esse cum homine fama claro; id enim et Aeschines et Hyperides de eo in accusationibus suis dixerunt.

116.

Hyperides de Demosthene dicit : « et quasi sycophantam te erga senatum geris, provocaciones proponens in iis que quærens : » Unde accepisti aurum? quis tibi dedit? et quomodo? Postremo fortassis etiam quæres : et ad quidnam auro isto usus es? quasi numularias a senatu rationes exigens. » Idem Hyperides de Phryne dicit : « Quo pacto hæc causa est, si Tantali supra capite saxum est suspensum? »

117.

Διαθέσθαι pro συνδέσθαι, componere, Hyperides contra Demosthenem.

118.

Hyperides in oratione contra Demosthenem dicit οὐδὲ μέχρι τῆς παραγραφῆς, id est, ne ad tempus quidem definitum et circumscriptum.

δὲ καὶ Δημοσθένους τιμὰς καὶ τοῦ ψηφίσματος ὑπὸ Διώνδα παρανόμων γραφέντος ἀπέφυγε. Cf. p. 846, A et Demosth. or. 18 § 222.

119.

Eusebius Pr. Ev. X, 3, e Porphyrio : Ἐπεὶ δὲ τοὺς κλέπτας ἔδοξεν οἷα οἰδ' ἔπικε ὑμῖν, φησὶν, εἰς τὸ μέσον ἀγαγεῖν, μηνύω καὶ αὐτὸς Ὑπερίδην τὸν καλὸν, πολλὰ παρὰ Δημοσθένους κεκλοφῶτα, ἐν τε τῷ πρὸς Διώνδαν λόγῳ καὶ τῷ περὶ τῶν Εὐδούλου δωρεῶν.

120.

Ad Demosthenis verba or. c. Lept. § 52 : ἀλλ' ὅθ' ἡ μεγάλη μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἐγένετο ἢ ἐν Κορίνθῳ, Ulpianus hæc adnotavit : Περὶ ταύτης τῆς μάχης Ὑπερίδης εἰρηκεν ἐν τῷ πρὸς Διώνδαν (Διώντιν) λόγῳ, em. Saupp., καὶ παρὰ Ἐφόρῳ καὶ Ἀνδροτίωνι ἱστορεῖται, ὡς ἐνίκησαν τοὺς Ἀθηναίους Λακεδαιμόνιοι σφόδρα. Cf. Schneider. ad Xen. Hell. p. 236.

XXI. ΚΑΤΑ ΔΙΟΠΕΙΘΗ.

Diopithem Spheetium ab Hyperide εισαγγελίας actione in jus vocatum esse ipse testatur Hyperides in or. pro Euxenippo § 29.

XXII. ΚΑΤΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ,

εἰ γνήσιος.

121.

Harpocratio : Ἐπὶ κόρρης· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. Ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδσαν, βέλτιον δὲ ὑπολαμβάνειν ἐπὶ κόρρης λέγεσθαι τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου, ὃ λέγομεν ἐν τῷ βίῳ βράπισμα. Ὑπερίδης γοῦν ἢ Φιλίνος ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου, προειπὼν τὸν βράπισμα Ἰππόνικον ἐπὶ κόρρης γραφῆναι ἕβρεως, ἐν τοῖς ἐξῆς ὥσπερ ἐξηγεῖται τοῦνομα λέγων· « ἔπειτα Ἰππόνικος ὑπ' Αὐτοκλέους μόνον ἐρραπίσθη τὴν γνάθον, ἐπὶ δ' ὑπὸ τούτων τῶν τριῶν εἰλκόμεν, κονδύλους ἔλαβον. »

XX. ADVERSUS DIONDAM.

119.

Quoniam fures vobis nescio quomodo in medium producere placuit, ipse quoque elegantem istum Hyperidem denuitio, quippe qui multa Demostheni furatus sit tum in oratione adversus Diondam tum in ea que est de donis Eubuli.

120.

De hac pugna ad Corinthum commissa Hyperides in oratione adversus Diondam dixit, atque apud Ephorum et Androtionem (fr. 50) narratur Lacedæmonios ibi præclaram de Atheniensibus victoriam deportasse.

XXII. CONTRA DOROTHEUM, modo genuina sit oratio.

121.

Ἐπὶ κόρρης, Demosthenes in or. contra Midiam. Alii aliter hoc reddiderunt, sed præstat interpretari alapam, quam vulgari sermone βράπισμα dicimus. Hyperides certe vel Philinus in or. contra Dorotheum, postquam dixerat eum qui Hipponico alapam duxisset, de contumelia in jus vocatum esse, in sequentibus hoc vocabulum quasi inter-

Pro τὸν βαπίσαντα, quod Saupprius dedit, vigo est βαπίσαντα τὸν.

122.

Pollux VIII, 76 : Ὑπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη καὶ τὸ παθεῖν κονδυλίζεσθαι· δ' δ' αὐτὸς καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν.

123.

Id. III, 74 : Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δωροθέου λόγῳ Ὑπερίδης φησὶν (ἐν αὐτῷ) ὡς περὶ τὸ ἀτιμώτατον θεράπων » (sic Bekk : θεραπόντιον cod. Falk).

234.

Id. III, 79 : Ὑπερίδης δ' ἔφη· « κρεμάσας ἐκ τοῦ κίρκου ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα μεστὸν ἔχει. » Καίτοι ἐπὶ τούτοις οὐκ ἄν τις εἴποι τὸ δαίρει.

125.

Fragm. Lex. Cantabr. ad calcem Photii p. 671 : Κακηγορίας δίκη· ἐάν τις κακῶς εἴπῃ τινὰ τῶν κατοχομένων, κἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου παίδων ἀκούσῃ κατῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὄφρα τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου χιλίας μὲν ζημιῶσθαι, ἐάν τοὺς κατοχομένους, φησὶ, πεντακοσίας δ' ἐάν τοὺς ζῶντας. Pollux VIII, § 80 : Κακηγορῆσαι, ὡς Ὑπερίδης.

XXIII. ΠΡΟΣ ΕΠΙΚΛΕΑ ΟΙΚΙΑΣ.

126.

Hierocratio : Γρύλλος· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλεία περὶ οἰκίας. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοῦ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Ἐτελεύτησε δὲ οὗτος ἐν Μαντινείᾳ μαχόμενος.

127.

Idem : Διάγραμμα· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλεία. Τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις ὅσους ἔκα-

pretatur; ait enim : « Deinde Hipponicus alapis solummodo ab Autoche cæsus est, ego autem ab his tractus capillis pugnos tuli. »

122.

Hyperides etiam κονδυλίζειν pro *contundi articulis* dixit. Idem etiam : *in faciem inspuere*.

123.

Hyperides in or. contra Dorotheum dicit : « ut vilissimus servulus. »

124.

Hyperides dixit : « A columna suspensum excoravit, unde etiam nunc cutem vibicibus plenam habet, » quamquam hoc sensu δαίρει· vocem haud facile aliquis adhibuerit.

125.

Injuriarum actio. Si quis de defuncto aliquo injuriose loqueretur, etiamsi apud liberos illius male audiret, condemnatus quingentis publico, trecentas drachmas privato debebat. Hyperides vero in or. contra Dorotheum mille drachmarum multa miltari dicit eos qui de mortuo, quingentiarum eos qui de vivo aliquo injuriose loquerentur.

XXIII. ADVERSUS EPICLEM DE DOMO.

126.

Gryllus. Hyperides in or. adversus Epiclem de domo.

στον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. Ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμῆσιν τῆς οὐσίας. Περὶ δὲ τούτων σαφέστατα δεδήλωκεν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ διαγράμματος. Διαγραφεὺς μέντοι ἔστιν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρίναι πόσον ἕκαστος ἀνὴρ εἰσνεργεῖν ὀφείλει, ὡς δ' αὐτὸς πάλιν φανερόν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

128.

Pollux VII, 119 : Ὑπερῶα ἐπαίρειν, καὶ στέφειν τὰ οἰκήματα εἰς τὴν ὁδόν, καὶ τὰς πλίνθους ἀναβάλλειν πρὸς ἀριθμόν. Ὑπερίδης γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλεία ταῦτ' εἴρηκεν. Id. VII, 125 : Ἔργον δὲ τοῦ οἰκοδόμου καὶ τὸ ὑπερῶα ἐγείρειν, ὡς Ὑπερίδης ἔφη.

XXIV. ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

« Cum Leosthenes in obsidione Lamiae urbis cæsus esset, Athenienses sub hiemem Ol. 114, 2 (323 a. Chr.) solito more funus eorum, qui illo anno pro republica occubuerant, publice celebraverunt, Hyperide qui in exsequiis verba faceret constituto : cf. Diodor. XVIII, 13; Grauert. Analect. p. 259 sqq. » SAUPPRIUS. Theon. Progymn. t. I, p. 164 in Rh. gr. Walz. : Ἐχομεν δὲ καὶ Ἰσοκράτους μὲν τὰ ἐγκώμια, Πλάτωνος δὲ καὶ Θουκυδίδου καὶ Ὑπερίδου καὶ Ἀυσίου τοὺς ἐπιταφίους. Vit. X oratt. p. 849, E : Ἐκοιτώνησε δὲ καὶ Ἀεωσθένης τοῦ Ἀμιακοῦ πολέμου, καὶ ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν εἶπε τὸν ἐπιτάφιον θαυμαστικῶς. Cf. Dionysius t. V. p. 259 R; Meursius Attic. lectt. IV, 4; Ruhnken, hist. crit. p. LXIX; Bekker. de Demosthene p. 371; Westermannus quæst. Dem. 2 p. 40 sq; C. F. Weber in *Schulzeitung* an. 1827. II, p. 74.

129.

Stobæus Flor. CXXIV, 36 : Ὑπερίδου· « Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἔστι τοὺς ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὄντας πάθεισιν

Gryllus et Diodorus filii erant Xenophontis Socratici; quorum Gryllus in prælio ad Mantineam occubuit.

127.

Διάγραμμα, ap. Hyperidem in or. adversus Epiclem de domo, statutum tributum quod unumquemque in Symmoriis ferre oportebat. Non enim idem tributum omnibus imperabatur, sed aliis aliud pro censu facultatum. Apertissime de his exposuit Hyperides in or. contra Polyentium de descripto tributo. Διαγραφεὺς autem dicebatur is qui in Symmoriis constitutus erat, ut statueret quantum quisque ferre deberet, ut idem Hyperides declarat in or. contra Polyeuctum.

128.

Summa ædium extollere, et coronare domus ad viam et lateres efferre secundum numerum. Has locutiones Hyperides habet in or. adversus Epiclem.

XXIV. FUNEBRIS ORATIO.

129.

Hyperidis : « Grave fortassis est consolari tantis afflictos calamitatibus; nam luctus neque oratione neque lege sopitur, sed finis ei imponitur pro uniuscujusque natura atque sua

παρὰ μὲν αὐτῶν ἄπειρες ἀπαιδεῖται· τὰ γὰρ πένθη οὐτε λόγῳ οὐτε νόμῳ κομίζεται, ἀλλ' ἡ φύσις ἐκάστου καὶ φίλα πρὸς τὸν τελευτήσαντα [τὸν] ὄρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι· ὁμοῦ δὲ γρη῏ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμῆσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοιπασιν. Οὐ γὰρ θρήνων ἀξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήασιν. Εἰ δὲ γήρωσθοντὸ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγῆρατον εἰλήφασιν εὐδαιμόνες τε γεγόνασι κατὰ πάντα. Ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπαιδεῖται τετελευτήασιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοὶ παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἴσονται· ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοιπασιν, ἡ τῆς πατρίδος εὖνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταστήσεται. Πρὸς δὲ τούτοις, εἰ μὲν ἔστι τὸ ἀποθανεῖν ὁμοῖον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δ' ἔστιν ἀσθησις ἐν ἄδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη ἂν τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομένας βοηθήσαντας πλείστης κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάναι. « Ultima verba si d' ἔστιν etc. exstant etiam in Append. Florent. p. 79 et apud Maximum p. 250 Combef., p. 199 turic., Ἀπολλωνίου nomine, cujus locus quidam apud Ioannem Stobæum præcedit, ante hæc verba male repetito. » SAURPIUS.

130.

Exc. e Dexippo (Fr. Hist. t. III p. 670) : Ὅτι « ἐν τοῖς πολέμοις μάλιστα αἱ τῆς τύχης κλεινεξία ἀλλοτε ἐπ' ἄλλους ὄρηθ' ἔχουσι, κατὰ τὸ ἀεὶ συμβαίνειν περιηκουσαι· κάλλιον δὲ ὑμῖν ὑπὲρ τοῦ ποιῆσαι μάλλον ἢ παθεῖν αἰρεῖσθαι τὸ ἀγώνισμα. Καλοῖς δὲ ἔργοις ἀεὶ συνέπεται καλὸς ἐπαινος, ὡς τὰ γε ἐναντία φήμην ἀναξίαν ὑμῶν ἔχει τῆς εὐκλείας. » Ταῦτα τοῦ Ὑπερίδου. « Sententiæ ratio effecit ut et hoc et quod sequitur fragmentum ad orationem funebrem referrem. » SAURPIUS. Quæ parum probabilis sententia mihi videtur. Etiam quæ antecedunt in Exc. Dexippi ex eadem Hyperidis oratione qua ad bellum contra Macedones suscipiendum post

in defunctum amicitia; nihilominus bono animo esse oportet et quantum ejus fieri potest mitigare luctum, nec mortis solum defunctorum meminisse, sed monumentorum etiam quæ reliquerunt virtutis suæ. Haud enim lamentatione digna passi sunt, sed quæ summam laudem mereantur fecerunt. Quodsi mortalis senectutis non fuerunt participes, gloriam nunquam senescentem nacti et per omnia sunt beati. Quot enim ex iis sine prole abierunt, liberorum loco apud Græcos immortales habebunt laudes; quot vero liberos reliquerunt, iis patrias benevolentia liberorum tutor erit. Præterea, si mori idem est quod non esse, morbis illi et dolore ceterisque quibus humana vita obnoxia est, malis liberati sunt; sin in orco quoque sensus manet atque diis curæ sumus, sicuti credimus, vix dubium est quin ii qui diis auxiliati sunt ne honores eorum everterentur quam maxime numini curæ sint cordique. »

mortem Alexandri cohortatus esse videtur, petita fuerint. V. not. ad Dexippum.

131.

Pollux II, 14 : Ὑπερίδης δὲ τὸν ἀγῆρατον χρόνον, Σοφοκλῆς δὲ τὸν ἀγῆρω (sc. εἶρηκε).

132.

Harpocratio : Πύλαι καὶ Πυλαία καὶ Πυλαγόρας. Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι· Δημοσθένης Φιλιππηκός. Ἐκλήθησαν δ' οὕτω διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἰσοδὸν ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένους. Πυλαία δ' ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ὅτι δὲ τις ἐγένετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Ὑπερίδης τε ἐν ἐπιταφίῳ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ λ' εἰρήκασιν. Ἐπέμποντο δ' ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινες οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόροι. Μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοί, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν δευτέραις Θεσμοφοριζούσαις.

XXV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ ΔΩΡΕΩΝ.

« Cum Eubulus Anaphlystius, homo summe inter Athenienses auctoritatis, fere ol. 112 mortuus esset (cf. Bœhnek. l. d. p. 604 sq.), videtur de honoribus quibusdam et privilegiis, quæ etiam ad posterum pertinerent, abrogandis lis exorta esse, ita ut Hyperides ea, quæ populus Eubulo vivo largitus erat, non jam valere debere defenderet. Nam quod alii de honoribus Eubulo mortuo decretis cogitant, ita ut hanc rogationem ab Hyperide paranómων accusatam esse existiment, id ob vocabulum, quod est δωρεῶν, non posse fieri videtur. » SAURPIUS.

Harpocratio : Εὐβούλος. Ὑπερίδου λόγος ἐστὶ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν, μνημονεῖται δ' αὐτοῦ Δημοσθένης, ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, Ὅτι δὲ δημαγωγὸς ἦν ἐπιφανέστατος, ἐπιμελής τε καὶ φιλόπονος, ἀργύριον τε συχνὸν πορίζων τοῖς Ἀθηναίοις διένειμαι,

130.

In bellis præsentia fortunæ modo huc modo illic transgreditur, pro præsentia semper eventu vices alternans. Ceteroquin honorificentius vobis erit, si ob faciendam quam si ob patiendum aliquid, certamen susceperitis. Jam egregia facinora semper sequitur clara laus, contraria autem facta indignam pariunt claritate vestri nominis existimationem.

131.

Hyperides perenne tempus dixit ἀγῆρατον χρόνον, Sophocles vero ἀγῆρω.

132.

Πύλαι vocantur ipse Thermopylæ. Demosthenes Philippicis. Nomen vero inde sortitus sunt quod angustus patet aditus ex Thessalia Phocidem intrantibus. Πυλαία est Amphictyonum ad Pylas conventus. Demosthenes pro Ctesiphontic. De congressu eorum Pylæo Hyperides testatur in

διὸ καὶ τὴν πόλιν ἐπὶ τῆς τούτου πολιτείας ἀναδρο-
τάτην καὶ βαθυμοτάτην συνέδη γενέσθαι, ἐξεργάσατο
Θεόπομπος ἐν τῇ ἰ' τῶν Φιλιππηκίων. Ἐταρος δ'
ἔστιν ὁ καμικῆς, ὃς μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ
κατ' Ἀρχεστρατίδου.

Schol. Æschin. or. 2 § 8 : Εὐβούλου] Δημαγωγὸς
ὅστος ἐνδοξος κατὰ τοὺς περὶ Δημοσθένει γεγονῶς χρό-
νους ὃ ἀποθανόντος Ὑπερίδης περὶ τιμῶν λόγον
ἔγραψεν.

133.

Eusebius Pr. Ev. X, 3 : Μνησιὺ καὶ τὸς Ὑπερίδην
τὸν καλόν, πολλὰ παρὰ Δημοσθένους κεκλοφῶτα, ἐν : ε
τῷ πρὸς Διωνῶνα λόγῳ κἀν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δω-
ρεῶν. Cf. fr. 119.

134.

Harpocratio : Ἑρμαῖ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ
Κτησιφῶντος καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐ-
βούλου δωρεῶν. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ
περὶ Ἀθηναίων γράφει ταυτί. « ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης
καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι
διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κείσθαι καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ ἀρ-
χόντων ταύτην τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι συμβέβη-
κεν, ἐφ' ἧν δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν ἀρ-
γαῖος « ἀντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί. »
Ἵτι δὲ καὶ Ἑρμῶν στοᾶ τις ἐλέγετο, δεδήλωκε καὶ
Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Ἵτι δὲ ἐκαλοῦντό
τινες καὶ Ἰπκάρχειοι Ἑρμαῖ ἀπὸ Ἰπκάρχου τοῦ Πει-
σιστράτου, εἴρηται ἐν τε τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ καὶ
παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ἰπκάρχῳ.

135.

Idem : Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοστεύε-
σθαι. Πεντηκοστὴ μὲν τέλος τι καὶ πεντηκοστολόγοι
οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες, πεντηκοστεύεσθαι δὲ τὸ
πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν. Ταῦτα δ' ἔστιν εὐρεῖν
ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου πα-
ραγραφῆν Δημοσθένους, καὶ Ὑπερίδου ἐν τῷ περὶ
τῶν Εὐβούλου δωρεῶν.

XXVI. ΠΡΟΣ ΘΑΣΙΟΥΣ.

• Thasus cum adjacentibus insulis Atheniensium

Epitaphio et Theopompos libro XXX. Mittabantur autem
a civitatibus quæ Amphityonicæ societatis participes erant
vonnelli κολαγῶραι dicti; horum quoque multi auctores
meminerunt, inter quos Demosthenes in orat. pro Ctesiphonte,
et Aristophanes in secundis Thesmophoriazusis.

XXV. DE DONIS EUBULO DATIS.

133.

Ipse quoque denuntio pulcrum illum Hyperidem, qui
multa a Demosthene furatus sit in or. adversus Diondam
et in or. de Eubuli donis.

134.

Ἑρμαῖ, lapideæ statuæ Mercurii. Æschines in orat. con-
tra Ctesiphontem, et Hyperides de donis Eubulo datis.
Menecles sive Calicrates in Opere de Athenis ista scribit :
• A Pœcile et Regia porticu sunt Mercurii qui dicuntur;

imperio parebat. Appetebat eam Philippus, ideo-
que exsules inde ejectos in suam tutelam receperat,
quos opportuna occasione restitueret, hoc beneficio asseclas sibi inter insulæ incolas paraturus. Cf. Demosth. de Halon. p. 80. Conquestus est in epistola ad Athenienses data p. 159, quod Thasii pacem violassent navibus Byzantiis et prædonibus maritimis apud eos refugio præbito. Atque, quod cum maxime huc quadrare videtur, in eadem illa epistola p. 163 controversiam quandam Thasiorum et Maronitarum commemorat his verbis : καὶ λογίζεσθ' ὅς εὐλογόν ἐστιν Ἀθηναίους καὶ Θεσίους μὲν καὶ Μαρωνίτας ἀναγκάσαι περὶ Στρυμῆς διακριθῆναι λόγοις, αὐτοὺς δὲ πρὸς ἐμὲ μὴ διαλύσασθαι περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν. Ad hanc causam pertinuisse videtur Hyperidis ad Thasios oratio, quam eo consilio habitam esse suspicaris, ut Thasios cum Maronitis reconciliaret. Disceptabatur autem de Stryme urbe, Thasiorum colonia, quæ sita fuit in Thraciæ ora et confinis fuit Maronitarum agro, nonnisi Lisso flumine et lacu Ismaride ab eo dirempta. Strymonios Maroneam urbem obtinuisse aut certe appetivisse e Demosth. or. adv. Polyclem p. 1213 disci potest. Ibi Apollodorus narrat Timomachum, postquam Thasum cum classe pervenisset, cum Thasiis Strymen frumentum et peltastas perduxisse, ut ipse hoc oppidum occuparet. Quum vero Maronitæ classe instructa de eo cum Atheniensibus dimicaturi viderentur, necesse fuisse in ancoris in alto fluctuare et cavere ne Maronitarum triremes noctu impetum in Athenienses facerent. Hæc gesta sunt Ol. 104, 3 vel 4. Philippi epistola Ol. 109, 2 ad Athenienses data est. Unde apparet istam Maronitarum et Thasiorum de Stryme urbe contentionem, quæ Ol. 104 etiam tum flagrabat, ante Ol. 109, 2 fuisse compositam. Quæ temporis ratio optime convenit Hyperidis ætati. Controversiæ hujus mentionem etiam Philochorus fecerat in quinto rerum Atticarum libro (fr. 128). • Hæc excerptimus e libro Kiesslingii p. 217. Cf.

quia enim multi ibi ab hominibus privati et magistratibus dedicati sunt, usu venit, ut hoc nomine dicerentur. Quorum uni literis inscriptum antiquis : « pro acceptis beneficiis vinere Agamemnona Achæi. » Etiam porticum quandam Hermarum dici, manifestum Antiphon fecit in or. contra Nicoclem. Porro nonnullos Mercurios Hipparcheos vocatos esse ab Hipparcho Pisistrati f., quum in veteri comœdia scriptum est, tum apud Platonem in Hipparcho.

135.

Πεντηκοστὴ, *quinquagesima*, vectigal quoddam fuit, et πεντηκοστολόγοι, *quinquagesimas* collectores; πεντηκοστεύεσθαι, *quinquagesimam* exigere. Atque hæc reperies in orationibus Demosthenis contra Midiam et adv. Lacritii exceptionem; item in Hyperidis or. de muneribus Eubuli.

Boehnecke l. l. p. 681. Orationem esse legati Atheniensis Thesis suadentis ut ne armis decernerent, sed iudicio rem committerent suspicatur Saupprius.

136.

Pollux VII, 149 : Καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἦν οἱ νῦν καρπεῖαν, αὐτὸ δὲ τὸ καρποῦσθαι καὶ καρπίσασθαι Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Λυσίδημον· καὶ τὸ ῥῆμα καρπεύειν. Λέγει γοῦν ἐν τῷ πρὸς Θεαστοῦς· « εὐθὺς δὲ καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν. »

XXVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΕΩΣ ΚΛΗΡΟΥ ΛΟΓΟΙ Β.

137.

Harpocrates : Παρακαταβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν. ... Οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργυρίον τι κατετίθεισαν. Καὶ τοῦτου ἐχρῆν αὐτοὺς στέρεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἤττηθειεν. ... Περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πάλιν εἰρηκασί ρήτορες καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ Ἰππέως κλήρου δευτέρῳ. Cf. Lysiae fr. 11.

138.

Idem : Κυδαθηναϊεύς· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἰππέως κλήρου· Κυδαθηναῖον δημῶς ἔστι φυλῆς τῆς Πανδιονίδος, ἀπ' οὗ ὁ δημότης Κυδαθηναϊεύς.

139.

Idem : Τριακάς. Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου (διὰ τοῦ θαν. cod. C; ἀπὸ τοῦ θαν. Schœmann. ad Isæum p. 219; διὰ τὴν Ἐκάτην Hemsterhus.) καὶ ἐλέγτο τριακάς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἰππέως κλήρου δηλοῖ, ἐνικῶς

τε καὶ πληθυντικῶς [τριακάδα καὶ] τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν Cf. Phot. Suidas ibique Bernhardy.

XXVIII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΙΠΟΥ ΠΡΟΣ ΗΛΕΙΟΥΣ

Vit. X oratt. p. 850, A : Ἐπιμόφη δὲ (Hyperides) καὶ πρὸς Ἡλείους ἀπολογησόμενος ὑπὲρ Καλλίπου τοῦ ἀθλητοῦ, ἔχοντος αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα· καὶ ἐνίκησε.

Pausanias V, 21, 5 : Εὐπόλου δὲ ὑστερόν φασιν Ἀθηναῖον Κάλλιππον ἀθλήσαντα πένταυλον ἐξωνήσασθαι τοὺς ἀνταγωνισμένους χρήμασι, δευτέραν δὲ ἐπὶ ταῖς δέκα τε καὶ ἑκατὸν ὀλυμπιάδα εἶναι ταύτην. Ἐπιβληθείσης δὲ τῷ Καλλίπῳ καὶ τοῖς ἀνταγωνισμένοις ζημίας ὑπὸ Ἡλείων ἀποστέλλουσι Ὑπερίδην Ἀθηναῖοι πείσοντα Ἡλείους ἀφαιναῖ σφισι τὴν ζημίαν, ἀπειπόντων δὲ Ἡλείων τὴν χάριν, ἐχρῶντο ὑπεροφίᾳ τοιῦδε ἐς αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, οὔτε ἀποδιόοντες τὰ χρήματα καὶ Ὀλυμπίων εἰργόμενοι, πρὶν ἢ σφισιν ὁ θεὸς ἐν Δελφοῖς οὐ πρότερον ἔφησεν ὑπὲρ οὐδενὸς κρίσειν, πρὶν ἢ τὴν ζημίαν ἀποδοῖεν Ἡλείους. Οὗτω δὲ ἀποδόντων ἐποίηθη τῇ Διὶ ἀγάλματα, ἕξ μὲν καὶ ταῦτα, γέγραπται δὲ ἐπ' αὐτοῖς ἐλεγεία οὐδὲν τι δεξιότερα ἐς ποίησιν ἢ τὰ ἔχοντα τὴν ζημίαν τὴν Εὐπόλου. Γῶμαι δὲ εἰσι τῶν ἐπιγραμμάτων, πρῶτον μὲν ἀνετεθῆναι ἀγάλματα μαντεία τοῦ θεοῦ τιμήσαντος τὰ ἐς τοὺς πεντάθλους δόξαντα Ἡλείους, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τῷ τρίτῳ Ἡλείους ἐπαινοῦντά ἔστιν ἐπὶ τῶν πεντάθλων τῇ ζημίᾳ· τὸ τέταρτον δὲ ἐθέλει λέγειν τὸν Ὀλυμπίαν ἀγῶνα ἀρετῆς εἶναι καὶ ὡ χρημάτων. Τὰ δὲ ἐπιγράμματα τὰ ἐπὶ τῷ πέμπτῳ δὲ καὶ ἕκτῳ, τὸ μὲν αὐτῶν δηλοῖ καθ' ἦντινα αἰτίαν ἀνετέθη τὰ ἀγάλματα, τὸ δὲ ἀναμιμνήσκει τοῦ χρησμοῦ τοῦ Ἀθηναίου ἐλθόντος ἐκ Δελφῶν.

XXVI. AD THASIOS.

136.

Pro καρποῦσθαι, *fructum percipere* etiam καρπίσασθαι dixit Hyperides in or. adversus Lysidemum. Idem habet verbum καρπεύειν. Nam in or. ad Thasios dicit : « statim vero fructum percipere, καρπεύειν, ex agro bono et maximo. »

XXVII. DE HIPPEI HEREDITATE ORATIONES DUÆ.

137.

Qui de hereditatibus puellive orbis cum privatis contenderent, si certam pecuniam deponerent, amissuri eam, si litem non obtinuissent... De causis autem hereditariis quum alii oratores dixere, tum Hyperides in or. secundo de hereditate Hippei.

138.

Cyathenæensis. Hyperides in orat. pro hereditate Hippei. Cyathenæum est populus Pandionidis tribus, unde popularis Cyathenæensis.

139.

Τριακάς. Trigesimus dies in honorem mortuorum agitari solitus, τριακάς dicebatur, ut Hyperides in or. de hereditate Hippei declarat, qui hunc diem et singulari et plurativo numero τριακάδα et τριακάδας appellat.

XXVIII. PRO CALLIPPO ADVERSUS ELEOS.

Missus est etiam (Hyperides) ad Eleos, excusandi Callippi athletæ causa, qui certaminis corrupti in simulabatur : et obtinuit causam.

Post Eupolum memoriæ proditum est Atheniensem Callippum ab adversariis quinquertii coronam pretio sibi emisse, idque Olympiade duodecima et centesima esse factum. Et multam quidem quum a Callippo et ejus in certamine adversariis petiissent Elei, miserunt Athenienses Hyperidem eam multam deprecatum. Verum quum exorari non potuissent Elei, eam Athenienses animi elationem pre se tulerunt, ut ne Olympicorum quidem celebritate prohibiti judicatum solvere prius voluerint, quam Delphicus Apollo percontantibus responsum dedisset, non responsurum se, antequam debitam Eleis multam dedissent. Sic tandem data, ex ea pecunia signa itidem sex Jovi erecta sunt, et his quoque elei adscripti, nihilo dexterius facti, quam qui sunt de Eupoli multa. Et indicat prima quidem inscriptio, oraculi jussu Eleorum de quinquertionum fraude judicium comprobante, ea signa dedicata. Secunda item et tertia in laudem ejusdem Eleorum de quinquertionibus judicii. Quarta ad Olympicam victoriam non pecunia, sed virtute aspirandum docet. Quinta, quam ob rem signa posita sint, ostendit. Sexta responsum Delphici Apollinis Atheniensibus redditum commemorat.

140.

Harpocratio : Ἐλλανοδίχαι· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἡλείου. Ἀριστοτέλης Ἡλείων πολιτεία τὸ μὲν πρῶτον φησιν ἕνα καταστῆσαι τοὺς Ἡλείους Ἐλλανοδίχην, χρόνου δὲ διαλθόντος β', τὸ δὲ τελευταίον θ'. Ἀριστόδημος δ' ὁ Ἡλείος φησι τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν ἀγῶνα Ἐλλανοδίχας εἶναι ι', ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἕνα.

141

Idem : Ἐλευσίνια· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου. Τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἰδίδοτο ἄθλον. Ὀνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσίς ἀπὸ Ἐλευσίνου τοῦ Ἑρμοῦ (His addunt codd. CD : ἄλλοι δὲ ἄλλας αἰτίας φασὶ καὶ ἑορτὴν εἶναι μόνον τὰ Ἐλευσίνια.)

XXIX. ΚΑΤΑ ΚΩΝΩΝΟΣ.

142.

Idem : Ἄνδρα· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Κώνωνος. Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδρα λέγουσι διὰ τὸ αἰετικῶς καὶ διερὰ εἶναι. Οἱ δὲ τὰ χώματα διὰ τὸ ἄνω καὶ καθύπερθε τῶν διερῶν εἶναι [ᾧν καὶ] Ὑπερίδης.

Suidas : Ἄνδρα· μέρος τι τοῦ κήπου, ὡς περ ἡ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός· Δίδυμός φησιν· « Ὅπως τὸ ἄνωμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδρῶν καὶ ὀχετῶν ἀπαιροῖτο κατασκευῇ. » Ipsa Hyperidis verba e Didymi commentariis Hyperideis Suidas servasse videtur. SAURPIUS.

143.

Harpocratio : Ἐν Διομείοις Ἡράκλειον. Ὑπερίδης κατὰ Κώνωνος. Τῆς ἐν Διομείοις ἀγομῆνης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί.

XXX. ὙΠΕΡ ΚΡΑΤΙΝΟΥ.

144.

Zonaras Lex. p. 1168 : Κάθου καὶ κάθησο. Ἄμφω Ἑλληνικά· Ἀριστοφάνης· « οὐχ ὅτι σ' ἔκεινο

λάχεν· οἰμώζων κάθου. » Κρατίνος· « τὴν χεῖρα μὴ πίβαλλε, μὴ κλάων κάθη. » λέγει γὰρ τὸ ὑποτακτικόν. Ἀπὸ τοῦ κάθημαι καὶ κάθη καὶ κάθηται ὀριστικῶς. Ἀριστοφάνης· « ἰδοὺ κάθημαι. » καὶ Ὑπερίδης· « ἀπόκριται μοι, Ἑρμεία, ὡς περ κάθη. » Cf. Etym. M. p. 483; 18; Antiatticista in Bekk. An. p. 100, 32 : Κάθη· ἀντὶ τοῦ κάθησαι. Ὑπερίδης ὑπὲρ Κρατίνου.

145.

Antiatticista in Bekk. Aned. p. 77, 27 : Ἀκμήν· ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὑπερίδης ὑπὲρ Κρατίνου. Cf. Mœris p. 191, 23; Bekk. Anecd. p. 365, 14; Suidas v. ἀκμή.

XXXI. ΚΥΘΝΙΑΚΟΣ.

« Cum post pugnam chæronensem legatos ab Atheniensibus ad complures civitates auxilium petiuros missos esse constat (vid. Lycurg. § 42. Dinarch. 1 § 80), Bœhneckii conjectura (p. 664) hanc orationem illo tempore habitam esse existimantis valde probabilis est. Cur suspectam esse orationem cum D. Ruhnkenio (hist. crit.) p. LXX) statuas causa non exstat. » SAURPIUS.

146.

Suidas : Θρασύς θαρραλίου διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν θρασύς διαβολὴν ἔχει κακῶς ὦν, ὁ δὲ θαρραλῆος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινεῖται. Ὑπερίδης φησιν ἐν τῷ Κυθνιακῷ· « οἱ μὲν θρασεῖς ἀνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν, οἱ δὲ θαρραλῆοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομεινουσιν. »

XXXII. ὙΠΕΡ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΩΝ.

« Cum Lycurgi filii post patris mortem in vincula conjecti essent (cf. biogr. decem orat. p. 842. D; Pinzger. Lycurgi p. 25; Meier. in Kiesslingii lycurgeis p. LVIII), Hyperides eos a Menesæchmi lycurgeis p. LVIII), Hyperides eos a Menesæchmi aliorumque accusatorum calumniis defendit. » SAURPIUS.

Didymus : « Ut loci inæqualitas ope aggerum et canalium tolleretur.

143.

In Diomitis Heracleum. Hyperides contra Cononem. Festi quod a Diomensibus Herculi agtabatur, meminere etiam Comici.

XXX. PRO CRATINO.

144.

Hyperides in or. pro Cratino : « Responde mihi, Hermeas, ut sedes. »

145.

Ἀκμήν pro ἔτι, adhuc, Hyperides pro Cratino.

XXXI. CYPHNIACA ORATIO.

146.

Differt θρασύς a θαρραλῆος. Nam θρασύς ut malus vituperatur, θαρραλῆος vero ut bonus laudatur. Hyperides in oratione Cythniaca : « Audaces omnia citra rationem faciunt, fortes vero ratione ducti pericula, quæ ipsi accidunt, animo intrepido sustinent. »

140.

Ἐλλανοδίχαι. Judices sacrorum certaminum, apud Hyperidem in orat. pro Callippo adv. Eleos. Aristoteles in rep. Eleorum, principio, inquit, unum constituisse Eleos Hellanodicam, tempore interjecto binos, ad extremum novenos. Aristodemus vero Eleus auctor est, postremos certaminis præsidēs Hellanodicas decem fuisse, e singulis tribulus singulos.

141.

Eleusinia. Hyperides in oratione pro Callippo : « Eleusinia vincentibus præmium dabatur hordeum. » Urbs vero Eleusis dicta est ab Eleusino, Mercurii f.

142.

Ἄνδρα. Hyperides orat. adv. Cononem. Labra fluminum appellant ἄνδρα, quod semper humida sint et marcida : vel, ut alii, τὰ χώματα, aggeres, quod humentibus et riguis locis sint editiores; et hoc sensu etiam Hyperides vocem adhibuit.

Ἄνδρα. Pars quædam horti, ut areola et canalis. Sic

147.

Apsines De art. rhet. t. IX, p. 545 Walz. et Gregorius Cor. ad Hermog. t. VII, p. 1226 W. : Ἔτι ἀναμιμνήσκων ἔστιν ἐκ τῆς καλουμένης ἠθοποιίας. — Κέχρηται τούτῳ τῷ τόπῳ καὶ Ὑπερίδης ὑπὲρ Λυκούργου λέγων· « τίνα φήσουσιν οἱ παριόντες αὐτοῦ τὸν τάφον; οὗτος ἐβίω μὲν σωφρόνως, ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων εὖρε πόρους, ἀποδόμησε δὲ τὸ θέατρον, τὸ ὄψειον, νεώρια, τριήρεις ποιεῖσθαι καὶ λιμένας· τούτων ἢ πάλις ἡμῶν ἠτίμωσε καὶ τοὺς παῖδας ἔδωκεν αὐτοῦ. »

XXXIII. ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

Lycophronem a Lycurgo εισαγγελίας actione postulatum esse vidimus supra p. 363, ubi quæ ad causam hanc proxime pertinent exposuimus. Hyperidiz pro Lycophrone orationis præter fragmenta a grammaticis servata et particulas in Harrisiano papyro superstites totam partem posteriorem habemus in papyro Ardeniano. « Nunc quom prior pars intercepta sit, at caput tamen accusationis servatum habemus; de aliis criminibus, quorum reum egerat Lycurgus eundem Lycophronem, parum constat, nisi quod hoc dilucescit, consuetudinem illam cum muliere antea alii civi, post Charippo cuidam nupta fontem reliquorum delictorum fuisse. Nam nemo dubitabit, quin primarium argumentum accusationis præsent ea, ad quæ a se amolienda Lycophro fr. 155, § 2 transitum parat. Sed præter contumeliosam vim, quam Lycophro liberæ femine publice intulisse arguebatur quum ea ad secundum maritum deduceretur, Lycurgus cumulaverat plura a reo, homine, si accusatori fides est, facinoroso et perdito, probrose et nefarie commissa.... Tempus habitæ orationis aliqua ex parte colligitur ex commemoratione Dioxippi, qui Alexandrum in Asiam secutus in Indis sibi necem intulit an. 326. » SCHNEIDERWINUS.

XXXII. PRO LYCURGI LIBERIS.

147.

Hyperides pro Lycurgo : « Quemnam dicent prætereuntes ejus sepulcrum? Hic vixit moderate, ærarii administrationi præfectus invenit reditus, ædificavit theatrum, Odeum, navalia, trieres struxit et portus; hunc urbs nostra ignominia affectit et liberos ejus vinxit. »

XXXIII. PRO LYCOPHRONE DEFENSIO.

148.

Hyperides in oratione pro Lycophrone id quod vulgo χειρόγραφον vocant χεῖρα vocavit in hisce : « Neque enim propriam manum negare potes. »

149.

Eum qui ad populum detulit aliquem neque convicit, pœna liberum abiisse Hyperides in oratione pro Lycophrone dicit. Quamquam Theophrastus ceterarum quidem causarum actores mille drachmâs et insuper infamia mul-

148

Pollux II, 152 : Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκούφρονος καὶ τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν ὀνομαζόμενον χειρόγραφον χεῖρα ὠνόμασεν, εἰπὼν· « οὕτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι. » Suidas : Χεῖρα· τὸ χειρόγραφον. Ὑπερίδης. Cf. Bachm. Anecd. I, p. 414.

149.

Pollux VIII, 52 : Ὅτι δὲ ὁ εισαγγεῖλας καὶ οὐκ ἔλων ἀζήμιος ἦν, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκούφρονος φησιν. Καίτοι γε ὁ Θεόφραστος τοὺς μὲν ἄλλας γραφῆς γραφζόμενους χιλίας τ' ὀφλισκάνειν, εἰ τοῦ πέμπτου τῶν ψήφων μὴ μεταλλάξουσι, καὶ προσπατιμοῦσθαι, τοὺς δὲ εισαγγέλλοντας μὴ ἀτιμοῦσθαι μὲν, ἀρλεῖν δὲ τὰς χιλίας· ἴσους δὲ τοῦτο διὰ τοὺς βαδῖως εισαγγέλλοντας ἕστερον προσεγράφαται. Cf. fr. 155 § 6.

150.

Idem IX, 156 : Βέλτιον δὲ ἐμπρησμός καὶ πυρκαϊά· ἐν μέντοι τῷ Ὑπερίδου ὑπὲρ Λυκούφρονος εἶρον γεγραμμένον· « ἡ νεωρίων προδοσίαν ἢ ἀρχείων ἐμπρησμοῦν ἢ κατάληψιν ἀραξ. » Καὶ οὕτως ἐγγράφῳ ἐν πλείοσι βιβλίοις. Bekk. An. p. 97, 12 : Ἐμπρησμός· Ὑπερίδης ὑπὲρ Λυκούφρονος. Ad explendam Hyperidis sententiam supplendum videri πρότερον εἰσηγγέλλον vel tale quid, censuit Meierus. Scilicet constat Hyperidem Lycurgo exprobrasse quod εισαγγελίας actione, non nisi de gravissimis criminibus instituenda, usus sit in causa quæ ex lege ad thesmothetas ferenda erat. Phrynichus Erit. p. 335 Lobek : Ἐμπρησμός· οὕτως Ὑπερίδης ἡμελημένως, δέον ἐμπρησμός λέγειν.

151.

Pollux IX, 137 : Νωθεῖα δὲ καὶ νωθρότης καὶ ἀμειλύτης, ὧν οὐκ ἔστι τὰ ῥήματα ὅτι μὴ παρ' Ὑπερίδῃ τὸ νωθρεῦσθαι ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκούφρονος, διεπ' ἔγωγε οὐ πάνυ ἐπαινω.

152. (Papyri Harrisiani Nr. IX.)

... τῇ κατηγορίᾳ χρῆσθαι, οὕτω καὶ ἐμὲ ἔπειθε

tari refert, si quintam suffragiorum partem non tulerat, eos autem qui εισαγγελίας actione aliquem detulerint, non infamia quidem notatos esse, sed mille drachmarum multæ condemnatos esse. Videtur hoc postea legi additum esse propter eos qui temere εισαγγελίας actione abutebantur.

150.

Dicere præstat ἐμπρησμός et πυρκαϊά. Quamquam apud Hyperidem in oratione pro Lycophrone scriptum inveni : « vel navallium conditionem vel tabulariorum publicorum ἐμπρησμοῦν (incensionem) vel arcis occupationem. » Et sic in compluribus libris scriptum est.

151.

A vocabulis νωθεῖα, νωθρότης, ἀμειλύτης non formantur verba, nisi quod apud Hyperidem in oratione pro Lycophrone exstat verbum νωθρεῦσθαι, quod ego quidem non magnopere probō.

152.

Quemadmodum adversariis concessistis ut ad libitum

τρόπον προήρημαι καὶ ὡς ἂν δύνωμαι ἀπολογεῖσθαι· καὶ μηδεὶς ὑμῶν ἀπαντάτω μοι μεταξὺ λέγοντι· « τί τοῦθ' ἡμῖν λέγεις »; μηδὲ προστίθεις τῇ κατ[η]γορίᾳ παρ' ὑμῶν αὐτῶν μηδέν, ἀλλὰ [μᾶ]λλον τῇ ἀπολογίᾳ εν x

153. (Pap. Harr. Nr. XIII.)

... .. δ νόμος σ[υ]κα[τη]γο[ρει]ν μὲν τῶ βου-
[λο]μ[έ]νω κατὰ τῶν [κριν]ομένων ἐξου[σίαν] δίδωσιν,
ἀπολογεῖσθαι δὲ κωλύ[ει]. Ἔνα δὲ μὴ π[ρ]ὸ τοῦ πρά-
γματος πο[λλο]ὺς λόγους ἀναλ[ίσκω], ἐπ' αὐτὴν τῆ[ν]
ἀπολογίαν πορεύσομαι, τοῖς μὲν θεοῖς εὐχάμενος
βοηθῆσαι μοι καὶ σῶσαι ἐκ [τοῦ] παρόντος ἀγῶνος,
ὑμᾶς δὲ, ὡ ἄνδρες δικασταί, ἐκείνω πα[ρ]αι[τη]σάμε-
νος κρώ[το]ν...

- θ
- δ
- κ
- π
- συ
- χρο

δίδωσι] δίδωσιν cod.; em. Babington; δίδωσι, συν-
απολογεῖσθαι Sauppilus; δίδωσιν ἔξιν δ' ἀπολογεῖσθαι
Bæckhius; δίδωσιν, ἀνταπολογεῖσθαι Væmelius. « In
archetypo, ut opinor, supra δίδωσι positum erat
σιν, quod scriba in verborum contextum intulit im-
prudens. Scilicet queritur Lycophro accusatori
συκατηγόρους adesse, sibi vel defensionem suam
eripi, non modo auxilium amicorum. » *Schneidew.*
— ἀπολογεῖσθαι δὲ κωλύει ἴνα]. In his syllabæ λογι
et ει ἔ exstant in Harrisiano papyri fragmento
XXVIII hinc divulso; supplevit Sauppilus.

154. (Pap. Harr. Nr. XVII.)

... .. δ Εὐ[φ]ημος] φ τὸν
... [ἦ]δὲ ἐτε[τε]λευτήκει ἐξείκωνος ος δ φλυ[αρ]
... .. ε. αὐτοῦ ο ἂν [τ]ου καὶ ἤξι
... .. [π]άλιν δ ε
... ειν ε το
... .. [τὸν] [ἐγγυ] τάτω γένου[ς] [ἀπά]γειν τὸν

in accusatione agerent, sic mihi quoque reum quo placuerit modo et sicut potuerim defendere permittatis. Et ne quis vestrum inter dicendum occurrens mihi crepet: « Cur hoc tu nobis narras? » Neque accusationi de vestro penu aliquid addatis, sed defensionem potius...

153.

Haud enim lex accusatoribus quidem contra reos operam præstandi potestatem volenti cuique facit, defensionem vero prohibet. Sed ne ante rem multa verba expendam, ad ipsam defensionem accedam, deos precans ut auxilio mihi adsint et saluum me ex hoc certamine evadere velint, vos autem, iudices, primum hoc rogaans...

154.

... non in carcerem abducere proximum genere Euphe-
nium, sed sinere liberum. Nunc vero quum hoc fecerim,

Εὐφ[η]μον, ἀλλ' ἔξιν· νῦν δὲ τοῦτο ποιήσαντες ἔργω
μαμαρτυρήκασιν αὐτοί, ὡς ψευδής ἐστίν ἡ αἰτία κατ'
ἐμοῦ. Πρὸς δὲ τοῦτοις πῶς οὐκ ἄτοπον, εἰ μὲν τι
ἔπαθεν τὸ παιδίον ἢ γιγνώμενον ἢ καὶ ὕστερον, ταύ-
ταις ταῖς διαθήκαις ἰσχυρίζεσθαι ἂν αὐτοῦς, ἐν αἷς δ ...
τὸν Εὐφ[η]μον] ε κωλύε[τ]ε
... .. τον [ἐ]χοντα [μαρ]-
τυρίας α [ἐγγυ] τάτω [γένους] σκε
... ..

Rem de qua agitur ignoramus. Quæ Bæckhius et Sauppilus excogitarunt, nimis in conjecturas retrusa sunt quam ut afferre ea sit operæ pretium.

155. (Papyrus Ardenianus.)

ντην	ου
ταερω	ρων
διατι	ε
ασυ	ων
αιου	ς
ημεν	ενος
υεις	ιως
ου	νη
ναι	ρες δι
ουν	υσιος
με	νφι
εως	το
ης	ος
ε	'Αρί-

στωνος δὲ ἀνδ[ρά]ποδα εἶχεν ἐν το[ίς] ἔργοις· καὶ
ταῦ[τ]α α[ὐ]τὸς ὑμῖν ἐμαρτύ[ρ]ησεν ἐπὶ τοῦ δικασ[τη]-
ρίου, ὅτ' ἦν τοῦ[τ]ων δ ἀγὼν πρὸς [Ἀρχ]στρατιδην·
τοιοῦτο] γὰρ ἐστὶ τὸ Ἀρίστω[νος] τουτουῖ πρῶγμα·
[αὐ]τὸς προσκαλ[εῖ]τα[ι] μὲν περιῶν π[άν]τας ἀνθρώ-
πους, τῶν δ' ὅσοι μὲν [ἂν] μὴ δίδωσιν αὐ[τῷ] ἀργύ-
ριον κρῖν[ει] καὶ κατηγορεῖ, ὅπ[ο]σοι δ' ἂν ἐθέλωσιν
[ἀπο]τίνας ἀφήσιν, [τὸ] δ' ἀργύριον Θεο[μνή]-
στη δίδωσιν· ἐκ[εῖ]νος δὲ λαμβάνω[ν] ἀνδράποδα
ἀγοράζει καὶ παρέχει ὡς περ τοῖς λησταῖς ἐπισιτισμὸν
καὶ δίδωσι τούτω ὑπὲρ ἐκάστου τοῦ ἀνδραπόδου ὄβολον
τῆς ἡμέρας, ὅπως ἂν ἢ ἀθάνατος συκοφάντης.
2. Ἄξιον δ' ἐστίν, ὡ ἄνδρες δικασταί, κἀκεῖθεν

re ipsi testati sunt ementitam esse contra me accusationem. Præterea quo pacto non sit absolum, si quid passus esset infans sive recens natus sive postea, hoc illos testamento niuros fuisse, in quo...

155.

Aristonis vero servus in ergastulis habuit. Et hæc ipse vobis in iudicio testatus est, quum de iis causa contra Archestratidam agebatur. Nimirum Aristonis negotium est huiusmodi: ipse circumfrens obvils quibusque diem dicit, ex iisque qui pecuniam ipsi non dederint, in jus vocatos accusat, qui vero solverint, eos dimittit, acceptam autem pecuniam Theomnesto (*Theophrasto* ?) dat; ille ea servos emit et sicut latronibus victum præbet, et huic (Aristoni) pro singulis servis quotidie obolum dat ut sempiternum sycophantam agat.

2. Operæ vero pretium est, iudices, ex iis rem exami-

ἐξετάσαι τὸ πρᾶγμα ἀφ' ὧν ἐν [τῷ] δήμῳ τὸ πρῶτον αὐτοὶ εὐθὺς ἠτιάσαντο· ἐμοὶ γὰρ [οἱ] οἰκτιροὶ ἀπέστειλαν γράψα[ν]τες τὴν τε εἰσα[γ]γγελίαν καὶ τὰς αἰτίας ἅς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἠτιάσαντό με, ὅτε τὴν εἰσαγγελλί[αν] ἐδίδο[σα]ν· ἐν α[ἰ]σ[ί] ἧν γεγραμμένον ὅτι Λυκοῦργος λέγ[ει], φάσκω[ν] ἐκ τῶν [οἰ]κτι[ρίων] ἀκ[η]κοῦναι, ὡς ἐγὼ παρακολουθῶν, ὅτε Χάριππος ἐγάμει τὴν γυναῖκα, παρεκλεύσθη αὐτῇ ὅπως μὴ πλησιάσῃ Χαρίππῳ, ἀλλὰ διαφυλάξῃ αὐτήν. (3) [Ἐ]γὼ [δ]ὲ ἂ καὶ πρὸς τοὺς ἐπιτηδέου[ς] καὶ πρὸς τοὺς οἰκτιροὺς τοὺς ἑμαυ[τ]οῦ τότε] ἤκου ἐλεγ[ον], καὶ ἵ νῦν πρὸς ὑμ[ᾶ]ς ἐῖρῶ, ὅτι, εἰ ἐστὶν [ταῦτα] ἀληθῆ, ὁμο[λογ]ῶ καὶ τᾶλλα πάν[τα] πεποιημένα τὰ [ἐν τῇ] εἰσαγγελλίᾳ γεγραμμένα· ὅτι δὲ [ταῦτ'] οὐκ ἐστίν, βῆδιον [νομίζω] εἶναι ἅπασι [δηλώσαι]. (4) Τίς γὰρ οὕτως [ἐστὶ] τῶν ἐν τῇ [π]όλει ἀλόγιστος ὅστις ἂν πιστεύσαι το[ιούτοι]ς λόγοις; Ἀνάγκη γάρ, ὧ ἄνδρες δικ[ασταί], πρῶτον μὲν ὀρεωκόμενον καὶ π[ρ]οσηγητὴν ἀκολουθεῖν τῷ ζεύγῳ, ὃ ἦγεν τὴν γυναῖκα, ἐπ[ε]ίτα δὲ παῖδας τοὺς προπέμποντας αὐτὴν ἀκολουθεῖν καὶ Διωξίππον· καὶ γὰρ οὗτος ἠκολούθει διὰ τὸ χεῖραν ἐκδίδοσθαι αὐτήν· εἴτ' ἐγὼ εἰς τοῦτο ἀπονοίας ἦλθον, ὥστε ἄλλων τε τοσοῦτων ἀνθρώπων συνακολουθούτων καὶ Διωξίππου καὶ Εὐφραίου τοῦ προσγυμναστοῦ αὐτοῦ, οἱ τῶν Ἑλλήνων ὁμολογουμένως ἰσχυρότατοι εἰσιν, οὐκ ἤσχυρόμηνη το[ιούτους] λόγους λέγων περὶ γυναϊκὸς ἐλευθέρας πάντων ἀκούοντων, [οὐδ'] ἐδεδειν μὴ πα[ραχρ]ῆμα ἀπόλωμαι [ἀπαγ]χόμενος; (5) Τίς [γὰρ] ἂν ἠνέσχετο [τοι]αῦτα περὶ τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς ἀκού[ων] οἷά με οἷδοι αἰτιῶνται εἰρηκ[ε]ναι καὶ οὐκ ἂν ἀπέκτεινε τὸν λέγοντα; [Τὸ δὲ κεφ]ᾶλαιον, ἀπ[ὸ] τῶν αἰσχροῶν] καὶ

μιαρῶ[ν] τούτων ὧν] εἶπον εἰς [τοῦτο] ἀναίσθητος δ Χ[άριππος], ὡς εἴκεν, [ἦλθε]ν, ὥστε πρὸς[ερον] μὲν, ὡς φασίν, [τῆς] γυν[αικὸς] προλεγο[ύσης] ὅτι συναμμο[κρυία] εἴ] ἢ πρὸς ἐμέ, π[ά]λιν δ] ἐ ἀκούων ἐμοῦ παρακλειουμένο[υ] αὐτῇ], ὅπως ἐμ[έ]νῃ] τοῖς ὄμοις οἰκτιροῖσιν, ἐλάμβανεν γυναῖκα. Καὶ ταῦ[τα] ὁρκεῖ ἂν ὑμῖν Ἡ[ρακλ]ῆς ἐκεῖνος δ μαιν[ό]μενος ποιῆσαι [ἢ] Μαργίτης δ πάντ[ων] ἀβελτερώτατος;

6. [Ἄλ]λ' οἶμαι, ὧ ἄνδρες δικ[ασταί], πολλὰ πλεονεκτοῦσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ κατήγοροι τῶν φευγόντων· οἱ μὲν γὰρ διὰ τὸ ἀκίνδυνον αὐτοῖς εἶναι τὸν ἀγῶνα βραδίως ὅτι ἂν βούλωνται λέγουσι καὶ καταφεύδονται, οἱ δὲ κρινόμενοι διὰ τὸ φόβον πολλὰ καὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς εἰπεῖν ἐπιλανθάνονται· ἔπειτα οἱ μὲν ἐπειδὴν πρότεροι λόγον λάβωσιν, οὐ μόνον ἂ ἐργουσι αὐτοὶ δίκαια περὶ τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀλλὰ συσχευάσαντες λοιδορίας ψευδεῖς κατὰ τῶν κρινομένων ἐπιστάσιν τῆς ἀπολογίας, ὥστε συμβαίνει αὐτοῖς δοῦναι τὸ ἕτερον ἢ περὶ τῶν ἔξωθεν διαβολῶν ἀπο[λογου]μένων τῆς [περὶ τοῦ] πράγματος ἀ[πολογία]ς ἀποκλείεσθαι, ἢ εἰ[μ]ῆ μὲν ἔντα περὶ τῶν προκ[ατηγορη]θέντων, ο[ἴ]ημα] καταλείπε[ιν] παρ]ὰ τοῖς δικασ[ταῖς] οἱ ἀληθῆ ἐστὶν τ[ὰ] εἰρη]μένα· (7) πρὸς δ[ὲ] τοῦτο[ι]ς οὕτως τε μέλλοντα]ς βοηθεῖν [πρὸς] το[υ]τοῦ[σ]α προδιαβ[άλλ]ουσι καὶ αὐτοῦ τοῦ [κριν]ομένου τὴν [ἀπο]λογίαν διαστρέφουσι·] ὅσον καὶ αὐτ[ό]σ[οι] ἐνεχει... .. ἢ ἐν τῇ κα[τηγορί]ᾳ] δ' ἀπολ σι τῶν α τῶν ὑπε συναπολων δι μὴ ἀπο Πίστῳ] οὐ[δ] ἐν αἰσχροῖ]σιν ἐστὶ τοῖς κρινομένοις τοὺς οἰκτιροὺς καὶ τοὺς φίλους βοηθεῖν ἢ ἐστὶν τι τῶν ἐν τῇ πό-

nare quæ præcipua illis accusandi causa exstitit. Familiares literis me certiore reddiderunt tum de delatione tum de criminibus quibus in delatione me criminarentur. Scriptum in iis erat Lycurgum contendere id quod e familiaribus se audisse diceret, me scilicet, quum uxor a Charippo in pompa nuptialium duceretur, ad latus ejus euntem exhortatum esse mulierem ne rem cum Charippo haberet sed se servaret integram. (3) Ego autem, quod post reditum ad necessarios et amicos dicebam, etiam nunc ad vos dico; nimirum, si hæc vera sunt, non negabo cetera quoque in denuntiatione scripta me commisisse. At non ita rem habere facile omnibus demonstrari posse censeo. (4) Quis enim in hac urbe adeo absurdus est ut ejusmodi sermonibus fidem habeat? Nam necessarium erat, iudices, ut primum mulio et pompæ dux pone bigas, quibus vehebatur mulier, incederent, deinde vero sequerentur deducetes eam pueri atque Dioxippus; nam hic quoque (sc. frater mulieris) comitabatur, quod viduum illam in matrimonium collocasset. Jam eo dementiae ego processissem, ut tot hominibus comitantibus inter eosque Dioxippo (pancratiasta) ejusque in luctæ exercitiis socio Euphræo, viris inter Græcos communi omnium consensu robustissimis, non revereretur talia de muliere ingenua facere verba, omnibus audientibus, nec metuerem ne strangulatus illico perirem? (5) Quis enim talia de sorore audire sustinisset qualia hi dixisse me criminantur, nec interfecisset dicentem? Sed, quod maximum est, post

dieta ista turpia et impura eo recordiæ, ut videtur, Charippus devenit, ut, quamvis ante nuptias ipsa mulier, ut fertur, juramento se mihi obstrictam esse dixisset, deinde vero Charippus adhortantem me audisset ut illa juratum mihi fidem servaret, nihilominus eam uxorem duceret. An hoc vobis videtur facturus fuisse Hercules insaniens aut Margites omnium ille stultissimus?

6. Ceterum existimo, iudices, in his certaminibus multo meliorem accusantium conditionem esse quam reorum. Nam illi certamen periculo vacuum habentes facile quidquid voluerint et dicunt et mentiuntur, rei autem præ metu multa etiam eorum quæ antea meditati erant, obliviscuntur. Deinde illi, quum priores verba faciant, non solum quæ justa de re dicere habent proferunt, sed ementitas contumelias contra reos colligentes et defensione eos ejiunt, adeo ut de duobus alterum accidat; aut enim, dum refellendis quæ ad caput accusationis nihil pertinent calumniis immorantur, ab ipsius criminis defensione excluduntur; aut, si adsciticias istas accusationes silentio prætereant, opinionem apud iudices relinquunt recte eas prolatas esse. (7) Præterea et eos qui operam reis præstare volunt, antequam huc ascenderint, calumniis tradunt, et ipsius rei defensionem pervertunt. Quale ipse etiam Lycurgus contra me moliebatur, quippe qui in accusatione dixit neque meam criminum defensionem audiendam esse, neque eorum qui in defensione mihi auxiliaturi essent, sermones admitti debere. Utrum

λει τούτου δημοτικώτερον, τοῦ τοὺς δυναμένους εἰπεῖν τοῖς ἀδυνάτοις τῶν πολιτῶν κινδυνεύουσι βοηθεῖν; (8) Σὺ δὲ οὐ μόνον περὶ τῶν συνηγόρων τοὺς λόγους πεποιήσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπολογίαν τὴν ἐμὴν διατάττεις καὶ παραγγέλλεις τοῖς δικασταῖς περὶ ὧν δεῖ αὐτοὺς (ἀκούειν) κελεύειν με ἀπολογεῖσθαι, καὶ περὶ ὧν μὴ εἶν λέγειν· καὶ τοῦτο πῶς καλῶς ἔχει, σὲ μὲν ὅπως ἡβούλου τὴν κατηγορίαν ποιήσασθαι, προειδῶτα δὲ ἃ ἔγω ἐγὼ δικαία λέγειν πρὸς τὰ παρὰ σοῦ ἔψευσμένα ὑφαιρηθῆναι μου τὴν ἀπολογίαν; (9) Καὶ ἐμὲ μὲν αἰτιᾶ ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ καταλύειν τὸν δῆμον παραβαίνον[τα] τοὺς νόμους, αὐ[τὸς] δ' ὑπερπερὶ δῆσ[ας] πάντας τοὺς νόμους εἰσαγγέλια[ν] διέδωκας ὑπὲρ ὧν [γρα]φαὶ πρὸς τοὺς θεο[μ]οθέτας ἐκ τῶν νό[μων] εἰσιν, ἵνα πρ[ῶτον] μὲν ἀκινδ[υνος] εἰσ[ι]γῆς εἰς τὸν ἀγῶνα[ν], ἐπει[τα] ἐξ [... ..] τραγ[ο]δίας γρ[α]φ[ῆ]ς τῆ]ν εἰσαγγε[λι]αν] περὶ τῶν γέγρα[φ]ατος, ἐν ᾗ αἰτιᾶσθαι τ[ὴν] αὐτὴν τὴν γ[υ]να[ικ]α] ἀγαμ[ον] ἔδον κα[τα]ταγρ[α]σκεῖν] ας δε] ς οὐ προσήκει παρὰ τοὺς νόμους. Οὐκοῦν ἄλλην μὲν οὐδεμίαν τῶν ἐν τῇ πόλει γυναικῶν ἔχεις εἰπεῖν, ἥτιν ἐγὼ τούτων αἰτίας εἰμὶ, περὶ ἧς δὲ νῦν τὴν κατηγορίαν πεποιήσαι, πότῃρα ὡς προσήκει συνοικεῖν ἐκδομένην Χαρίππῳ, ἐνὶ τῶν πολιτῶν, ἣ ἀνέκδοτον ἔδον καταγράσκεν, ἣ εὐδὺς ἐξεδόθη τάλαντον ἀργυρίου προσθέντος αὐτῇ Εὐφρέμου, δῆλον δὲ οὐ διὰ πονηρίαν, ἀλλὰ δι' ἐπιείκειαν;

10. Τούτῳ μὲν οὖν ἔξεστιν, ὧ ἀνδρες δικασταί, καὶ λέγειν ὅτι ἂν βούληται καὶ καταψεύδεσθαι, ὑμᾶς δ' οἴμαι δεῖν οὐκ ἐκ τῶν τοῦ κατ'ἄρχου διαβολῶν περὶ

ἐμοῦ δικάζειν, ἀλλ' ἐξ ἀπαντος τοῦ βίου δν βεβίωκα ἐξετάσαντας· λαθεῖν γὰρ τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον οὐκ ἐνι οὔτε πονηρὸν οὔτα οὐδένα τῶν ἐν τῇ πόλει οὔτε ἐπεικῆ, ἀλλ' ὁ παρεληλυθὸς χρόνος μάρτυς ἐστίν ἐκαστω τοῦ τρόπου ἀκριβέστατος ἄλλως τε δὴ καὶ περὶ τούτων [τῶν] αἰτιῶν οἶα αὐτῆ [ἐστ]ί[ν]· (11) ὅσα μὲν γὰρ [τῶν] ἀδικημάτων [ἐν] ἀπάσῃ τῇ ἡλικίᾳ [τ]οῦ ἀνθρώπου [ἐνδὲ]χεται ἀδικη[θῆ]ναι, ταῦτα μὲν δεῖ [κρίνειν] ἀπ' αὐτοῦ τοῦ [ἀδική]ματος οὗ ἂν [ἀδικῆ] τις· μοιγεύειν [δ'] οὐκ ἐνδὲ]χεται ἀπὸ [πεντήκο]ντα ἐτῶν [ἀρξάμενον], ἀλλ' ἢ πάλ[λαι] τις μοιγεύ[ῃ]ς ἐστίν, ὁ δεῖξάτωσαν οὔτοι, ἢ ψευδῆ τὴν αἰτίαν εἰκόσ ἐσίν. (12) Ἐγὼ τοίνυν, ὧ ἀνδρες δικασταί, μεθ' ὑμῶν διατρίβων ἐν τῇ πόλει τὸν ἀπαντα χρόνον οὔτε αἰτίαν πονηρᾶν οὐδεμίαν πώποτ' ἔλαθον οὔτ' ἐγκλημά μοι πρὸς οὐδένα τῶν πολιτῶν γέγονεν, οὐδὲ πέρφευγα δίκην οὐδεμίαν οὐδ' ἕτερον δεδῶκα, ἵπποτροφῶν δὲ διατετέλεκα φιλοτ[ι]μῶς τὸν ἀπαντα χρόνον παρὰ δύναμιν καὶ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν τὴν ἐμαυτοῦ· ἐστεφάνωμαι δ' ὑπὸ τε τῶν ἱππέων πάντων ἀνδραγαθίας ἐνεκα καὶ ὑπὸ τῶν συναρχόντων· (13) ἡμεῖς γάρ με, ὧ ἀνδρες δικασταί, πρῶτον μὲν φύλαρχον ἐχειροτονήσαντες, ἔπειτα εἰς Αἴημον ἵππαρχον, καὶ ἤρξα μὲν αὐτόθι δὴ ἔτη τῶν πώποτ' ἵππαρχικῶν μόνος, προσκατέμεινα δὲ αὐτόθι τὸν τρίτον ἑνιαυτὸν οὐ βουλόμενος πολίτας ἀνδρας ἐπὶ κεφαλῇν εἰσπράττειν τὸν μισθὸν τοῖς ἱππέουσιν ἀπόρως διακειμένους· καὶ ἐν τούτῳ μοι τῷ χρόνῳ ἐγκλημα μὲν οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ ἐνεκάλεσεν οὔτε ἰδίᾳ οὔτε δημοσίᾳ, στεφάνοις δὲ τρισὶν ἐστεφανώθην ὑπὸ τοῦ δ[ή]μου τοῦ ἐν Ἡφαιστ[ι]ᾳ καὶ ἑτέροις ὑ[πὸ] ἐν Μυρῖνῃ, ἃ [δὲ] τεκμήρια ὑμῖν

igitur turpe est auxiliari reis familiares et amicos, an inter urbis instituta magis aliquid populare est quam eloquentia valentes civibus dicendi imperitii in iudiciorum periculis opitulari? (8) Tu vero non solum de patronis causæ verba fecisti, sed meam etiam defensionem disponis, præscribens iudicibus de quibusnam illi defensionem me institueri jubere et de quibusnam me dicere non permittere debeant. At quo pacto pulcre habet te non modo pro luhitu accusationem adornare, sed præscientem quæ ego justa habeam commentis tuis opponenda, mihi etiam defensionem surripere? (9) Porro me in denuntiatione tua causaris evertere populum quod contra leges egerim, tu vero omnes leges transilivisti eo quod delationis contra me usus es de rebus quarum actiones ex legum præscripto ad thesmothetas pertinet; idque eo consilio fecisti ut sine periculo certamen inires, deinde vero ut liceret tibi tripudias scribere talem scribendo delationis actionem qualem nunc scripsisti, in qua me incusas quod hanc mulierem voluisses innumptam intus senescere non decet contra leges. Jam in aliam quidem in hac urbe mulierem, cui ego talium auctor fuerim, dicere habes nullam; de qua autem nunc accusationem institivisti, num credabas eam debere elocatum Charippo, civi nostro, cohabitare, an non elocatum intus senescere, quæ statim elocata est, quum argenti talentum ei pro dote dedisset Euphemus, non pravo scilicet aliquo consilio ductus, sed probitate?

10. Huic igitur licet, iudices, et dicere quidquid volue-

ORATORUM. II.

rit et mentiri; vos autem, opinor, decet non ex accusatoris calumniis de me judicare sed totam quam hucusque exegi vitam examinantem. Fieri enim nequit ut ullus civis probus aut improbus multitudinem vestram lateat, sed præteritum tempus unicuique morum suorum testis est certissimus, præsertim si de ejusmodi crimine agitur quale mihi nunc attribuitur. (11) Nam quæ in quavis hominis ætate crimina committi possunt, in his ab ipso delicto quod aliquis deliquisse dicitur, iudicium repeti debet; mæchæri autem nemo quinquagesimo demum vitæ anno incipit, sed aut jam olim mæchus erat (quod hi demonstrant), aut falso cum incusari consentaneum est. (12) Jam vero ego, iudices, per totum tempus quo vobiscum in urbe egi, nullius unquam criminis actionem neque subii neque contra civium quempiam institui, neque reus unquam neque accusator fui, sed per omne illud tempus unice equis alendis summo studio operam dedi ultra quam rei familiaris copia permetteret, atque corona, utpote vir bonus, ab equitibus universis meisque in magistratu gerendo collegis honoratus sum. (13) Vos enim, iudices, suffragiis vestris primo phylarchum me constituistis, deinde hipparchum in Lemnum insulam misistis, ubi ex omnibus qui unquam hipparchi fuerunt, solus ego per biennium munere hoc functus sum, atque tertiam insuper in insula annum remansi, quum nollem præcipitanter mercedem equitibus debitam a civibus exigi qui tunc laborabant inopia. Et per illud tempus nemo mihi crimini aliquid mihi dedit neque privatim neque publice, sed tribus coro-

27

ἔστι]ν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ὡς ψευδεῖς κατ' ἐμοῦ αἰ αἰτίαι εἰσίν· οὐ γὰρ οἶόν τε τὸν Ἀθήνησι πονηρὸν ἐν Ἀθήνῃ χρηστὸν εἶναι, οὐδ' ὑμεῖς ὡς τοιοῦτον ὄντα με ἀπεστέλλετε ἐκείσε παρακατατιθέμενοι δύο πόλεις τῶν ὑμετέρων αὐτῶν.

14. Ὅσα μὲν οὖν ἐγὼ εἶχον, ὧ ἄνδρες δικασταί, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἶπεν, σχεδὸν ἀκηκόατε· ἐπ[ε]ιδὴ δὲ ὁ κατήγο[ρ]ος οὐκ ἀπειρώς ἔχων τοῦ λέγειν, εἰωθὸς δὲ πολλάκις ἀγωνίζεσθαι, ἐκάλει συνηγόρους τοὺς συναπολοῦντάς τινα τῶν πολιτῶν ἀδίκως, δέομαι ὑμῶν καὶ ἐγὼ καὶ ἀντιβολῶν κελεύσαι καμὰ καλέσαι τοὺς συνερῶντας ἐμοὶ ὑπὲρ τηλικούτου ἀγῶνος καὶ ἀκοῦσαι εὐνοϊκῶς, εἰ τίς μοι ἔχει τῶν οἰκείων ἢ τῶν φίλων βοήθησαι πολίτη μὲν ὄντι ὑμετέρῳ ἰδιώτῃ δὲ καὶ οὐκ εἰωθότι λέγειν, ἀγωνιζομένῳ δὲ καὶ κινδυνεύοντι οὐ μόνον περὶ θανάτου, ἐλάγιστον γὰρ τοῦτο ἔστιν τοῖς ὀρθῶς λογιζομένοις, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ἔξορισθῆναι καὶ ἀποθανόντα μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι. Ἐὰν οὖν κελεύητε, ὧ ἄνδρες δικασταί, καλῶ τινὰ βοηθήσοντα. Ἀνάβηθί μοι, Θεόφιλε, καὶ σύνειπε δὲ τίς ἔχει· κελεύουσιν οἱ δικασταί.

165. § 1. Ἀρίστωνος] « Hoc tantum colligi potest Aristonem quendam et Theomnestum ita pepigisse inter se, ut alter malis artibus pecuniam extorqueret de hominibus, quos ille metu delationum terret; alter servos coemeret illa pecunia, quos ita mercenarios locabat, ut ad architectum fraudis aliquid turpis mercedulæ rediret. » *Schneidewin*. — Ἀρχεστρατίδῃ] debemus Babingtoni. Hyperidis contra Archestratidam orationem exstitisse vidimus supra. — Θεομνήτω] sic *Schneidewin*; Θεοκτίστῳ Babington. — ἐπισιτισμὸν παρέχειν Theomnestus dici videtur non servis a se emtis, sed ei qui corrogabat pecuniam, Aristoni. Nempe prædones tum ita videntur tenuisse, ut ἐπισιτισμὸν in dies acciperent ab iis quorum in servitutem homines

nis me honorarunt Hephæstias incolæ aliisque Myrinæi. Quæ quidem in hoc certamine argumento vobis sunt falsas contra me accusationes proferri; nam fieri nequit Athenis pravum in Lemno probum esse, nec me talem esse censentes illuc legavistis duasque urbium vestrarum mihi commisistis.

14. Jam quæ ego, judices, pro me dicenda habebam, ea fere audivistis. Quoniam autem accusator, vir dicendi non imperitus, sed in judiciis contendere solitus, ad perdendum me civem vestrum, socios sibi accessit, ego quoque vos precor et obtestor ut me quoque advocare in tanto certamine pro me verba facturos jubeatis, ac benevole audiat, si quis necessariorum vel amicorum mihi auxiliari possit, qui civis sane vester sum, sed a fori usu alienus, in hoc autem certamine periclitans non solum capitis damnari (id enim minimum est viris cordatis), sed exilio plerumque, et mortuum ne sepeliri quidem in patria. Quodsi igitur jubeatis, judices, advoco auxiliaturum. — Huc mihi ascende, Theophile, et dic quæ pro me dicenda habes; nam jubent judices.

a se captos tradidissent. Ita Theomnestus, si quid video, Aristoni quotidie præbebat obolum in singulos servos, ut oi ἀνδραποδισταὶ τοῖς λησταῖς ἐπισιτισμὸν. *Schneidewin*. — § 2 Πλησιάζει scripsit Schn. — § 5. μιᾶρῶν] Schn.; μικρῶ codex; τὸ δὲ κεφάλαιον, ἀ περὶ τούτων καὶ μικρῶ πρότερον εἶπον· εἰς τοῦτο... γυναῖκα; conj. Kayserus. V. Philolog. tom. VII, p. 353. — § 6. πρότεροι] Patakis; πρότερον codex.

XXXIV. ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΔΗΜΟΝ.

156.

Pollux VII, 149 : Αὐτὸ δὲ τὸ καρποῦσθαι καὶ x a p i c a σ θ a i Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Λυσιδῆμον.

XXXV. ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΑΙΚΙΑΣ.

157.

Athenæus VI, p. 266, F : Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τῆς τῶν δούλων προνοοῦντες τύχης ἐνομοθέτησαν καὶ ὑπὲρ δούλων γραφὰς ὑβρεως εἶναι. Ὑπερίδης γοῦν δὲ ῥήτωρ ἐν τῇ κατὰ Μαντιθέου αἰκίας φησίν· « Ἐθεσαν ὡ μόνον ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τις εἰς δούλου σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος. » Cf. Lycurgi frag. 72.

158.

Idem XIII, p. 586, B : Ὁ δ' αὐτὸς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου αἰκίας περὶ Γλυκέρας ταῦτα λέγει· « ἄγων Γλυκέραν τε τὴν Θαλασσιδος, ζεύγος ἔχων. » Ἄδηλον εἰ αὕτη ἐστὶν ἡ Ἀρπάλης συνοῦσα.

159.

Harpocratio : Ἀκμάζεις ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττειν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητῆν, εἰ γνήσιος. Cf. Becker. Anecd. p. 365, 9.

XXXIV. ADVERSUS LYSIDEMUM.

156.

Καρπίσασθαι pro καρποῦσθαι dixit Hyperides in or. adversus Lysidemum.

XXXV. CONTRA MANTITHEUM, DE VERBERIBUS.

157.

Athenienses, servilis etiam sortis rationem habentes, legem aciverunt, ut etiam de injuria quæ servis esset illata, daretur actio. Itaque Hyperides orator in orat. contra Mantitheum injuriarum, ait : « Lege sanxerunt, ut non modo pro liberis hominibus, verum etiam si quis in servi corpus injuriam aut contumeliam admisisset, actio daretur contra eum qui injuriam fecisset. »

158.

Idem Hyperides in orat. contra Mantitheum injuriarum recum, de Glycera hæc dicit : « Glyceram Thalæssidis filiam scum curru vehens. » Haud liquet an hæc ea sit quæ cum Harpalo consuetudinem habuit.

159.

Ἀκμάζεις, Flores ætate, i. e. Juvenilia facis. Hyperides

160.

Idem : Ποσειδεών· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. Ὁ σ' μὴν παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλεῖται.

161.

Idem : Σχευοποιούντα τὸ πρᾶγμα· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου ἀντί τοῦ σκευαρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον.

XXXVI. ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

162.

Vit. X orat. p. 850, A : Γραψάμενος δὲ καὶ τῷ Φωκίῳ δωρεάν, ἣν εἶπε Μειδίας Μειδίου Ἀναγυράσιος ἐπὶ Ξενίου ἄρχοντος, Ἰαμηλιῶνος ἑβδόμη φθίνοντος, ἤττηθη. De Midiiis patre et filio v. Bæckh. Das Secvesen p. 243.

XXXVII. ὙΠΕΡ ΜΙΚΚΑΣ.

162 a.

Pollux VII, 191 et X, 39 : Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Μίχκας εἶρη· « ἐμισθώσατο τυλυφάντας. » In his Μίχκας Kiessling. p. 214 ; μήκας cod. A, Μίχκας ceteri. Μηχάλου ante Bekkerum. Cf. Fritsch. ad Arist. Thesmoph. 767.

XXXVIII. ὙΠΕΡ ΞΕΝΙΠΠΟΥ.

163.

Harpocrates : Μεταγειντιών· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου. Ὁ β' μὴν παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλεῖται, ἐν δὲ τούτῳ Ἀπόλλωνι Μεταγειντιῶν θύουσιν, ὡς Λυσισμαχίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθηνῆσι μνηῶν.

XXXIX. ὙΠΕΡ ΞΕΝΟΦΙΑΟΥ ΛΟΓΟΙ Β.

164.

Idem : Κεραμεῖς· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενο-

contra Mantitheum et Lysias ad Nicarchum tibicinem, si modo genuina oratio.

160-161.

Ποσειδεών. Hyperides in or. contra Mantitheum. Sic apud Atticos vocatur mensis ordine sextus. — Σχευοποιούντα τὸ πρᾶγμα Hyperides in or. contra Mantitheum dixit, eum qui rem dolose suscipit, fabricat et fingit.

XXXVI. CONTRA MIDIAM.

162.

Hyperides postquam sententiam de donando Phocione a Midia Midiae filio Anagyraeio latam impugnaverat, succubuit : actum hoc archonte Xenio (archon est pseudonymus) Gamelionis mensis die quarta et vigesima.

XXXVII. PRO MICCA.

162 a.

Hyperides in orat. pro Micca dicit : « Conducebat lectulorum contextores. »

XXXVIII. PRO XENIPPO.

163.

Μεταγειντιών. Hyperides in orat. pro Xenippo. Secundus Atheniensium mensis ita dictus, quo Apollini Μεταγειντιῶν sacrificat, ut tradit Lysimachides in opere de mensibus Atticis.

XXXIX. PRO XENOPHILO ORATIONES DUÆ.

164.

Κεραμεῖς. Hyperides in orat. prima pro Xenophilo. Κε-

φίλου α' δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος Κεραμεῖς, ὡς φησὶ Διόδωρος. Φησὶ δὲ Φιλόχορος ἐν γ' εἰληφέναι τούτους τοῦνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης καὶ τοῦ θύειν Κεράμῳ τινὶ ἥρωϊ.

165.

Idem : Μουνυχιῶν· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Ὁ ι' μὴν παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλεῖται, ἐν δὲ τούτῳ τῷ μηνὶ Ἀρτέμιδι θύεται Μουνυχιᾷ.

166.

Idem : Τυρμεῖδα· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Δῆμος τῆς Οἰνηίδος οἱ Τυρμεῖδαι, ὡς φησὶ Διόδωρος.

167.

Idem : Ὑσιαί· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Ὑσιαί τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ.

XL. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ.

168.

Antiaticista in Bekk. An. p. 79, 12 : Ἀψίμαχ εἶν· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῶν ὀρίων· « καὶ ἀψίμαχον γερόντιον ».

XLI. ΠΕΡΙ ΟΧΕΤΟΥ.

169.

Pollux X, 30 : Ὀχετόκρανα δ' ἂν εἴποις τὰς τῶν ὀχετῶν ἀρχάς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ ὀχετοῦ.

XLII. ΠΡΟΣ ΠΑΓΧΑΛΟΝ.

170.

Harpocrates . Μαστήρες· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. Ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν

ραμεῖς est populus Acamantidis tribus, teste Diodoro. Philochorus in libro tertio dicit, eos nomen cepisse ab arte sigulina, et quod illis sacra fiant Ceramo cuidam heroi.

165.

Μουνυχιῶν. Apud Hyperidem in orat. pro Xenophilo. Decimus Atheniensium mensis ita dictus, quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ.

166.

Τυρμεῖδαι, Hyperides in or. pro Xenophilo. Τυρμεῖδαι populus Ceneidis tribus, teste Diodoro.

167.

Ὑσιαί, apud Hyperidem in ea pro Xenophilo. Hysias civitas Bœotiae, cujus meminit etiam Euripides in Antiopa.

XL. DE FUNIBUS.

168.

Ἀψίμαχον γερόντιον dixit Hyperides in oratione de finibus.

XLI. DE AQUÆDUCTU.

169.

Ὀχετόκρανα dixeris orificium aquæductus vel canalis ut Hyperides in or. de aquæductu.

XLII. ADVERSUS PANCAIUM.

170.

Μαστήρες. Hyperides in orat. contra Pancalum. Magistratus esse videtur, ut in populi res publicas inquireret

27.

αὐλαίαν καλεῖν, Ὑπερίδου εἰπόντος ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους: «οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἰσιτύπτον ἐν τῇ στοῦ, περιφραζάμενοι τι μέρος αὐτῆς αὐλαίας.»

Cosmas Indopleustes p. 197, E ed. Montef.: Ἐπι αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας. Οὕτως δὲ καλοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἄττικοί, λέγοντες αὐλαίαν τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα. Ὑπερίδης δὲ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους λόγῳ: «οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἰσιτύπτον ἐν τῇ στοῦ, φραζάμενοι τι μέρος αὐτῆς αὐλαίας.»

Bekk. An. p. 463, 14 et 83, γ: Αὐλαία τὸ τῆς σκηπῆς παραπέτασμα. Κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Cf. Suidas.

177.

Pollux III, 27: Τοῦτον δὲ (sc. vitricum) Ὑπερίδης Πατροκλέους ἐπὶ προαγωγείᾳ κατηγορῶν μητρὸν κέλχηκε, καὶ Θεόπομπος δὲ κωμικὸς ἐν Εἰρήνῃ.

178.

Harprocratio: Νάννιον. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν Αἴγα λέγεσθαι φησὶ ταύτην τὴν ἑταιρᾶν διὰ τὸ θάλλον τὸν κέκληλον καταφαγεῖν ὅτι γὰρ θαλλῶν γαίρυσιν αἱ Αἴγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμείσιν... Ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Ἀντιφάνης δὲ δὲ νεώτερος ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν τὴν Νάννιον φησὶ Προσχίγιον ἐπινομάζεσθαι διὰ τὸ ἔξωθεν δουκῖν εὐμορφῶν εἶναι.

Athenaeus XIII, p. 587, A: Ναννίου δὲ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους.

179.

Harprocratio: Νεμέας Χαράδρα. Αἰσχίνης περὶ τῆς πρεσβείας. Οὕτω τόπος τις ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσῳ «πλησίον τῆς Νεμέας χαράδρας» Ἐφορος ἐν

177.

Hyperides in or. qua Patrocleum lenocinii incusat et Theopompus comicus in Pace vitricum μητρῶν vocant.

178.

Nannium. Hyperides in or. contra Patrocleum, si ei tribuenda est. Apollodorus libro De Scortis hanc meretricem Αἴγα, capram, dictam fuisse memorat, quod Thalli capronis bona absumsisset. Scilicet caprae θαλλῶν sive terminalibus oleae delectantur, ut vel Sophocles in Pastoribus ait... Nannii in comœdia quoque mentio fit. Antiphanes vero junior in opere De meretricibus, Nannium scribit Proscenium cognominari, quod extrinsecus tantum formosa esse videretur.

179.

Nemeas Charadra. Aeschines De falsa legatione (§ 168). Est locus in Peloponneso: «Nemeae fossae vicinus,» ait Ephorus, libro xxiii. Nemeae (Nemeadis) tibicinæ meminuit Hyperides in orat. contra Patrocleum, si tamen verissima sit. Polemon vero in his quæ de Athenarum legibus erat, exponit decretum, quo cavebatur Athenis, libertina, meretrix vel tibicina nomen festi is ferret. Recte igitur quæras qui hæc tibicina

κγ'. Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ὁ δὲ Πολέμιον ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκροπόλεως παρατίθεται ψήφισμα καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν ὄνομα πεντητηρίδος τίθεσθαι δούλην ἢ ἀπελιυθέρην ἢ πόρνην ἢ αὐλητρίδι: ἀξίον οὖν ἀπορῆσαι πῶς οὕτως ὀνομάζετο ἢ αὐλητρίς.

Athenaeus XIII, p. 587, C: Καὶ Νεμεάδος δὲ τῆς αὐλητρίδος Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους.

180.

Harprocratio: Πάνδημος Ἄφροδιτη. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν πάνδημόν φησιν Ἀθήνησιν κληθῆναι τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὅς ἐκάλουν ἀγοράς. Νικάνδρος ἐν 5. Κολοφωνιακῶν Σόλωνά φησὶ σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ ἐπὶ στέγης στήσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγενομένων χρημάτων ἰδρύσασθαι Ἄφροδιτης πανδήμου ἱερὸν. Ἔστι δὲ πάνδημον πάγκοινον.

181.

Harprocratio v. παράδυστον p. 146, 6: Ἐκαλεῖτο δὲ τις ἐν τοῖς νυμφικαῖς διαματίοις καὶ κλίνῃ παράδυστος, ἧς μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. (Cf. Antiphont. fr. 43.) Pollux III, 43: Καὶ δὴ καὶ κλίνῃ τις ὀνομάζετο γαμικῆ, καὶ ἑτέρα παράδυστος, ἣ καὶ αὐτὴ στρώννυται ἐν τῷ δωματίῳ «ὑπὲρ τοῦ τὴν παιδα μὴ ἀθυμῆσαι,» ὡς Ὑπερίδης ἔφη.

182.

Harprocratio: Φορβαντεῖον. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Ὅτι τὸ Ἀθήνησιν Φορβαντεῖον ὀνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρήτων καὶ ὕπ' Ἐρεχθῆος ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων

Nemea dicta fuerit. — Nemeadis tibicinæ Hyperides meminuit in orat. adv. Patrocleum.

180.

Πάνδημος Ἄφροδιτη, Venus vulgivaga. Hyperides orat. contra Patrocleum, si modo genuina. Apollodorus in opere De diis Πάνδημον ait appellatam Athenis, quæ dedicata erat ad forum vetus, quod hic olim populus omnis ad conciones, quas fora vocabant, conveniret. Nicander in sexto Colophoniacorum auctor est, Solonem ob juvenum libidinem servas egregiæ formæ emptas in cella prostituisse, ac de pecuniis residuis Pandemī Venæris fanum dedicasse. Est vero πάνδημον omnibus commune.

181.

Erat etiam lectus quidam in domo nuptiali παράδυστος appellatus, cujus mentionem facit Hyperides orat. contra Patrocleum.

Quidam lectus vocabatur nuptialis, alius vero παράδυστος, qui et ipse in thalamo sternitur, ne puella animus despondeat, ut Hyperides inquit.

182.

Φορβαντεῖον. Hyperides in orat. contra Patrocleum. Phorbanteum Athenis nuncupatum de Phorbante Curetum rege

Πελλήνη μάστοροι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ.

XLIII. KATA PASIKLEOUS.

• De permutatione bonorum actum esse in altera oratione Pollucis testimonium exstat, alteram ad eandem causam pertinuisse ea quæ supersunt luculenter docent. Etiam hoc patet de trierarchia præstanda certamen fuisse : cf. Demosth. or. 42; Platner. de lit. et action. Ath. 2 p. 108 sqq. Sed utrum Pasicles permutationem ipse obtulerit, an oblatam detrectaverit, non liquet. Nam si Pasicles obtulerat, adversarius et πρὸς Πασικλέα se defendere potuit atque docere, bona sua non majora esse Pasiclis (sic Isocrates πρὸς Λυσίμαχον περὶ ἀντιδόσεως orationem scripsit et Aphareum πρὸς Μεγακλείδην περὶ ἀντιδόσεως dixisse vidimus), et κατὰ Πασικλέους actionem fraudis vel doli mali instituere. Sin vero Pasicli permutatio oblata erat, adversarius pariter et πρὸς Πασικλέα in iudicio dicere potuit, ut Pasiclem potius quam se in trecentorum numerum referendum esse doceret, et κατὰ Πασικλέους, doli mali actione ei intenta. Verisimilius vero videtur esse, Pasicli permutationem bonorum oblatam fuisse, cum si aliter stateris vix intelligi possit, quomodo in oratione de fraude Pasiclis permutationem offerentis verba illa de Phormionis artibus (frg. 171.) locum haberent. Quodsi Pasicli oblata est permutatio, hoc fortasse ita explicandum est, ut Phormio et Pasicles cognati fuerint et alter alterius bona vel communione quadam prætenta vel alio modo parva esse ostendere studuerint. Hoc certum videtur esse, duas orationes fuisse, πρὸς Πασικλέα et κατὰ Πασικλέους : nam temerarium foret credere orationem quæ esset πρὸς Πασικλέα toties per errorem κατὰ Πασικλέους dictam esse. » SAURPIUS.

171.

Harpocratio v. συμμορία : Οὐ δαὶ δὲ θαυμάζειν, πῶς ὁ μὲν Δημοσθένης φησὶν ἕ' ἀνδρας εἶχειν τὴν συμ-

designatus, perinde ac ζητηται et μάστοροι Pellenes, auctore Aristotele in rep. Pelleniorem.

XLIII. CONTRA PASICLEM.

171.

Ne mirum videatur, Demosthenem symmoriæ tribuere viros sexagenos, Hyperidem quindenos : nam in orat. adv. Pasiclem huiusce rei causam affert his verbis : « Quamdiu locupletissimi quique rempublicam fraudantes quini vel seni trierarchiæ munere fungebantur, mediocri sumtu, illi quieverunt; postquam vero Demosthenes hæc animadvertit, et leges tulit ut trecenti triremes instruerent, et trierarchiæ sumptuosæ evaserunt, Phormio se subduxit. »

173.

Ἐκδέχαι Hyperides in or. contra Pasiclem : « Si quædam penuria obveniat i. e. si quem oristinæ deficient pecuniæ »

μορίαν, ὁ δὲ Ὑπερίδης αἰ' ἐν γὰρ τῷ κατὰ Πασικλέους λέγει τὴν αἰτίαν, γράφων ταυτί· « ἕως μὲν αἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι τὴν πόλιν σύμπεντε καὶ σὺνεξ τριηραχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἰσογίαν εἶγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατεῖδε Δημοσθένης καὶ νόμον ἔθηκε τοὺς τ' τριηραρχεῖν καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. » Cf. fr. 184; schol. Demosth. or. 14 § 17; Etymol. magn. p. 734, 32; Philemon. lex. technol. p. 142 Osanni.

172.

Priscianus XVIII, 24, p. 194 Kr. : *Ἰλλί ἀγίός ἐστι μισοῖσθαι τῇ πόλει.* Hyperides ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους· ***. *Pro hoc Latini dicunt, dignus est odio esse urbi, et, dignus qui sit odio urbi.*

173.

Harpocratio : Ἐκδέχαι. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους· « ἐὰν δὲ τις ἐκδέχαι γένηται, » ἤγουν ἐὰν δὲ τις ἔνδεσση τοῦ προὔπερχοντος ἀργυρίου.

XLIV. ΠΡΟΣ ΠΑΣΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΔΟΣΕΩΣ.

174.

Pollux IX, 36 : Ταῦτα (νίκος) δὲ καὶ ἀμφοδὰ ἔστιν εὐρεῖν κεκλημένα οὐ παρ' Ἀριστοφάνει μόνον, ... ἀλλὰ καὶ παρ' Ὑπερίδῃ ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Πασικλέα· « τὴν οἰκίαν τὴν μεγάλην τὴν Χιβρίου καλουμένην καὶ τὸ ἀμφοδον. »

XLV. KATA PATROKLEOUS PROAGOGΕΙΑΣ,

εἰ γνήσιος.

175.

Athenæus XIII, p. 566, F : Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριστήσαντά τινα ἐν καπηλείῳ κωλύσαι ἀνιέναι εἰς Ἄρειον πάγον.

176.

Pollux IV, 122 : Ἐξέστι δὲ καὶ τὸ παραπέτασμα

XLIV. ADVERSUS PASICLEM DE PERMUTATIONE BONORUM.

174.

Hyperides in or. de bonorum permutatione adversus Pasiclem dicit : « Domum magnam, Chabrii dictam, et bivium. »

XLV. CONTRA PATROCLEM DE LENOCINIO, si genuina oratio.

175.

Hyperides in orat. contra Patroclum, si modo genuina est, ait : « Areopagitas, si quis in caupona pransus esset, hunc vetasse in Areopagum ascendere. »

176.

Hyperides in or. contra Patroclum dicit : « Novem principes epulabantur in stoa, partem ejus aulae occultentes »

αὐλαίαν καλεῖν, Ὑπερίδου εἰπόντος ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους: «οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἰσιτίωντο ἐν τῇ στοῦ, περιφραζάμενοι τι μέρος αὐτῆς αὐλαίας.»

Cosmas Indopleustes p. 197, E ed. Montef.: Ἐπι αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας. Οὕτως δὲ καλοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἄγτικοί, λέγοντες αὐλαίαν τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα. Ὑπερίδης δὲ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους λόγῳ: «οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἰσιτίωντο ἐν τῇ στοῦ, φραζάμενοι τι μέρος αὐτῆς αὐλαίας.»

Bekk. An. p. 463, 14 et 83, 7: Αὐλαία τὸ τῆς σκηπῆς παραπέτασμα. Κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Cf. Suidas.

177.

Pollux III, 27: Τοῦτον δὲ (sc. vitricum) Ὑπερίδης Πατροκλέους ἐπὶ προαγωγείᾳ κατηγορῶν μητρυιὸν κέκληκε, καὶ Θεόπομπος δὲ κομικὸς ἐν Εἰρήνῃ.

178.

Harpocratio: Νάννιον Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδορος ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν Αἴγα λέγεσθαι φησι ταύτην τὴν ἑταίραν διὰ τὸ Θάλλον τὸν κέκληον καταφαγεῖν ὅτι γὰρ θαλλῶ χαιρῶσιν αἱ αἴγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμείνιν ... Ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κομικῷ. Ἀντιφάνης δὲ δὲ νεώτερος ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν τὴν Νάννιον φησι Προσχίνιον ἔπνομάζεσθαι διὰ τὸ ἔξωθεν δευεῖν εὐμορφότεραν εἶναι.

Athenæus XIII, p. 587, A: Ναννίου δὲ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους.

179.

Harpocratio: Νεμέας Χαράδρα. Αἰσχίνης περὶ τῆς πρεσβείας. Οὕτω τόπος τις ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσῳ: «πλησίον τῆς Νεμέας χαράδρας.» Ἐφορος ἐν

177.

Hyperides in or. qua Patrocleum lenocini incusat et Theorompus comicus in Pace vitricum μητρύον vocant.

178.

Nannium. Hyperides in or. contra Patrocleum, si ei tribuenda est. Apollodorus libro De Scortis hanc meretricem Αἴγα, capram, dictam fuisse memorat, quod Thalli capronis bona absumisset. Scilicet capræ θαλλῶ sive terminalibus oleæ delectantur, ut vel Sophocles in Pastoribus ait... Nannii in comœdia quoque mentio sit. Antiphanes vero junior in opere De meretricibus, Nannium scribit Proscenium cognominari, quod extrinsecus tantum formosa esse videretur.

179.

Νεμέας Χαράδρα. Æschines De falsa legatione (§ 168). Est locus in Peloponneso: «Nemeæ fossæ vicinus,» ait Ephorus, libro xxiii. Nemeæ (Nemeadis) tibicinæ meminuit Hyperides in orat. contra Patrocleum, si tamen ea legitima sit. Polemon vero in his quæ de Athenarum arce scripserat, exponit decretum, quo cavebatur Athenis, ne serva, libertina, meretrix vel tibicina nomen festi quinquennialis ferret. Recte igitur quæras qui hæc tibicina

χγ'. Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ὁ δὲ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκροπόλεως παρατίθεται ψήφισμα καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν ὄνομα πεντατηρίδος τίθεσθαι δούλη ἢ ἀπαλυθέρᾳ ἢ πόρνῃ ἢ αὐλητρίδι· ἄξιον οὖν ἀπορῆσαι πῶς οὕτως ὀνομάζετο ἢ αὐλητρίς.

Athenæus XIII, p. 587, C: Καὶ Νεμεάδος δὲ τῆς αὐλητρίδος Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους.

180.

Harpocratio: Πάνδημος Ἄφροδίτη Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδορος ἐν τῷ περὶ θεῶν πάνδημόν φησιν Ἀθήνησιν κληθῆναι τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουον ἀγοράς. Νίκανδρος ἐν Σ' Κολοφωνιακῶν Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ ἐπὶ στέγης στῆσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγενομένων χρημάτων ἰδρύεσθαι Ἄφροδίτης πανδήμου ἱερόν. Ἔστι δὲ πάνδημον πάγκοινον.

181.

Harpocratio v. παράδυστον p. 146, 6: Ἐκαλεῖτο δὲ τις ἐν τοῖς νυμφικαῖς δωματίαις καὶ κλίνη παράδυστος, ἥς μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. (Cf. Antiphont. fr. 43.) Pollux III, 43: Καὶ δὴ καὶ κλίνη τις ὀνομάζετο γαμικῆ, καὶ ἑτέρα παράδυστος, ἣ καὶ αὐτὴ στρώννυται ἐν τῷ δωματίῳ: «ὕπὲρ τοῦ τὴν παιδα μὴ ἀθουῆσαι,» ὡς Ὑπερίδης ἔφη.

182.

Harpocratio: Φορβαντεῖον. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Ὅτι τὸ Ἀθήνησιν Φορβαντεῖον ὀνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρήτων καὶ ὕπ' Ἐρεχθίως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων

Nemea dicta fuerit. — Nemeadis tibicinæ Hyperides meminuit in orat. adv. Patrocleum.

180.

Πάνδημος Ἄφροδίτη, Venus vulgivaga. Hyperides orat. contra Patrocleum, si modo genuina. Apollodorus in opere De diis Πάνδημον ait appellatam Athenis, quæ dedicata erat ad forum vetus, quod hic olim populus omnis ad conciones, quas fora vocabant, conveniret. Nicauder in sexto Colophoniacorum auctor est, Solonem ob juvenum libidinem servas egregiæ formæ emptas in cella prostituisset, ac de pecuniis residuis Pandemi Veneris fanum dedicasse. Est vero πάνδημον omnibus commune.

181.

Erat etiam lectus quidam in domo nuptiali παράδυστος appellatus, cujus mentionem facit Hyperides orat. contra Patrocleum.

Quidam lectus vocabatur nuptialis, alius vero παράδυστος, qui et ipse in thalamo sternitur, ne puella animum despondeat, ut Hyperides inquit.

182.

Φορβαντεῖον. Hyperides in orat. contra Patrocleum. Phorbanteum Athenis nuncupatum de Phorbante Curetum rege

ἐν ἡ' τῶν Συγγενεῶν. Ἦν δὲ Ποσειδάωνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν α' Ἀθίδος. Cf. Etymol. M. p. 798, 25.

XLVI. ΠΛΑΤΑΙΚΟΣ.

185.

Plutarchus Mor. p. 350, B : Ἄρ' οὖν ἄξιον προκρίναι τὸν Ὑπερίδου Πλαταῖκὸν τῆς Ἀριστείδου στρατηγίας καὶ νίκης ; « Valckenarii conjecturam Δηλιακὸν scribi jubentis, probatam illam ab Ruhnkenio (hist. crit. p. 70), ferri non posse A. Bœckhius monuit in Actis soc. liter. berol. a. 1834 p. 19. » Sauppilus, qui στρατηγίας καὶ νίκης scripsit pro eo quod vulgo legitur παραγαλλίας νίκης.

XLVII. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Tres orationes κατὰ Πολυεύκτου, περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν et πρὸς Πολυεύκτου primus recte distinxit Bœckhius de reb. nav. p. 177. De oratione pro Euxenippo adversus Polyuectum Cylantidam habitam vidimus supra p. 375. Reliquæ duæ quominus ad eundem Polyuectum referantur nihil videtur prohibere.

184.

Harpocratio : Συμμορία Ἀθησθένης ἐν τῷ κατ' Ἀρόβου α'. Οὐχ ἅπαν τὸ πλῆθος, ὥσπερ παρ' ἡμῖν, διήρητο εἰς τὰς συμμορίας Ἀθήνησιν, ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι καὶ εἰσφέρειν τῇ πόλει δυνάμενοι. Ὁ γοῦν Ἀθησθένης ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν φησὶ, περὶ τῶν γιλιῶν καὶ διακοσιῶν ἀνδρῶν λέγων τῶν πλουσιωτάτων, « ἐκ τούτων τοίνυν δεῖν ποιῆσαι συμμορίας κ', ὥσπερ νῦν εἰσὶ, σώματα ἕ' ἐκάστην ἔχουσαν. » Ὑπε-

ab Erechtheo interfecto, ut Andron refert libro octavo Cognationum. Fuit autem Phorbas Neptuni filius, ut Helianicus testatur in primo Atthidis.

XLVI. PLATAICA ORATIO.

183.

Ergone dignum est Plataicum Hyperidis orationem præferre victoriæ quam Aristidis ars imperatoria reportavit?

XLVII. CONTRA POLYEUCTUM.

184.

Συμμορία, classis, Demosthenes in prima oratione contra Aphobum (or. 27 § 7). Non universon populus, ut apud nos, Athenis in-symmoriis distribuebatur, sed divites solum, et qui conferre civitati pecunias possent. Certe Demosthenes in oratione de symmoriis (or. 14 § 17) quo loco de mille et ducentis ditissimis loquitur, « Ex his igitur, inquit, faciendæ esse censeo symmorias viginti, ut nunc sunt, sexaginta viris singulas constantes » Hyperides vero in or. contra Polyuectum dicit : « in unaquaque symmoria viri sunt quindecim. » Nec mirum videatur, Demosthenem symmoriæ tribuere viros sexagenos, Hyperidem quindecim : nam in orat. contra Pasiclem hujusce rei causam affert his verbis : « Quamdiu locupletissimi quinque, rempublicam fraudantes, quini et seni trierar-

ρίδης δ' ἐν τῷ πρὸς Πολυεύκτον φησιν. « εἰσὶ γὰρ ἐν τῇ συμμορίᾳ ἑκάστη ἑ' ἄνδρες. » Οὐ δὲ δὲ θαυμάζειν πῶς ὁ μὲν Δημοσθένης φησὶ ἕ' ἄνδρας ἔχειν τὴν συμμορίαν, ὁ δὲ Ὑπερίδης ἑ' : ἐν γὰρ τῷ κατὰ Πασικλέους λέγει τὴν αἰτίαν, γράφων ταυτί. « ἕως μὲν οἱ πλουσιώσατοι παρακρούμενοι τὴν πόλιν σύμπευτε καὶ σὺνὲ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλπισον, ἡσυχίαν εἶχον οὗτοι ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατείδε Δημοσθένης καὶ νόμον ἐβηκε τοὺς τ' τριηραρχεῖν καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. » Ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποῖητοι ἐνεγράφοντο εἰς τὰς συμμορίας, δεδήλωκεν ὁ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου πολλάκις. Συμμοριῶται δὲ εἰσιν οἱ τῆς αὐτῆς μετέχοντες συμμορίας, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Ὑπερίδης δείκνυσσι. Διηρέθησαν δὲ πρῶτον Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσινίκου ἀρχοντος, ὡς φησὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ε' Ἀθίδος. Cf. schol. Demosth. or. 14 § 17; Etymol. Magn. p. 734, 32.

185.

Idem : Ἠγεμῶν συμμορίας Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἠγεμῶν ἑκαλεῖτο συμμορίας ὁ προέχων τῷ πλοῦτι καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπιτημημένος, ὡς ὑποφαίνει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

186.

Pollux III, 53 : Τοὺς δὲ ἀρχοντας τῶν συμμοριῶν καὶ συμμοριάρχας Ὑπερίδης εἰρηκεν.

187.

Idem VIII, 144 : Καὶ συμμορία καὶ τὸ παρ' Ὑπερίδης « μετοικικῆς συμμορίας ταμίας. »

188.

Harpocratio : Ἀγοράς. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ

chiz munere fungebantur, mediocri sumta, illi quieverunt, postquam vero Demosthenes hæc animadvertit, et legem tulit ut tricenî trirenes instruerent, et trierar-chiz sumptuose evaserunt, Phormio se clam subduxit. » Præter cives etiam civitate donati in symmoriis referebantur, ut Hyperides in or. contra Polyuectum sæpius declaravit. Συμμοριῶται dicuntur qui ejusdem symmoriæ participes sunt, quod in eadem oratione Hyperides demonstrat. Ceterum Athenienses in symmoriis primum divisi sunt archonte Nausinico, ut ait Philochorus libro quinto Atthidis.

185.

Ἠγεμῶν συμμορίας, princeps symmoriæ, apud Demosthenem pro Ctesiphonte (or. 18, § 312) is vocatur qui divitiis antecellit et propterea locum obtinet superiorem ut ceteris præficiatur, sicut innuit Hyperides in or. contra Polyuectum.

186.

Symmoritarum principes Hyperides συμμοριάρχας dixit.

187.

Apud Hyperidem legitur : « inquilinorum symmoriæ quæstor. »

188.

Ἀγοράς. Hyperides in or. contra Polyuectum De dia-

Πολυεύκτου περί τοῦ διαγράμματος· « οὔτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. » Μηποτε ἀντί τοῦ συνόδου νῦν. Σημαίνει δὲ καὶ ἕτερα τούνομα. Cf. fragm. Cantabrig. p. 664, 11; Bekk. Anecd. p. 330, 10.

189.

Idem : Ἀνασυντάξας ἀντί τοῦ ἀνωθεν συντάξας, Ὑπερίδης κατὰ Πολυεύκτου.

190.

Idem : Διάγραμμα... τὸ ταπτόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις; πόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. Ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τίμησιν τῆς οὐσίας. Περὶ δὲ τούτων σαφέστατα δεδήλωκεν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περί διαγράμματος. Διαγραφῆς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρίναι πόσον ἕκαστος ἀνὴρ εἰσνεγκεῖν ὀφείλει, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν φανερόν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Cf. fr. 127.

191.

Idem : Θαρρήλια· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Ἐορτή ἐστὶ τὰ Θαρρήλια, ἄγεται δὲ Θαρρήλιων μηνί, ὅς ἐστιν Ἀπόλλωνος.

192.

Idem : Ὀβολοστάτας δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς παρὰ τὴν Ὑπερίδην ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου καὶ πολλάκις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Cf. Lysiae fr. 156 et 201.

XLVIII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΝ.

193.

Idem : Ἄκτια· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν. Ἄκτια ἀγῶν παλαιὸς ἦν, ὡς ὅθλον ποιεῖ Καλλιμάχος ἐν τῷ περὶ ἀγῶνων.

grammate : « Isti sacre ἀγορὰς, conciones, habent. » Fortassis hoc loco ἀγορὰς dicitur pro συνόδου, concilia, contentus. Ceterum vox illa etiam alia significat.

189.

Ἀνασυντάξας, qui census per symmorias descriptos denuo constituit. Hyperides in or. contra Polyuctum.

190.

Διάγραμμα, statutum tributum quod unumquemque in symmoriis conferre oportebat; non enim item tributum omnibus imperabatur, sed aliis aliud pro censu facultatum. De his apertissime exposuit Hyperides in or. contra Polyuctum de tributi descriptione. Διαγραφῆς dicebatur is qui in symmoriis constitutus erat, ut statueret, quantum quisque conferre deberet, ut idem Hyperides in or. contra Polyuctum declarat.

191.

Θαρρήλια. Hyperides in orat. adversus Polyuctum. Thargelia festum est, quod mense Thargelione, qui sacer Apollini, celebratur.

192.

Ὀβολοστάτας, feneratores, et apud Hyperidem in or. contra Polyuctum et in comœdia frequenter.

XLVIII. DE POLYEUCTO EXERCITUI PRÆFICENDO.

193.

Ἄκτια, de quo Hyperides in orat. de prætura Polyucti,

194.

Bekk. An. p. 78, 18 : Ἀλιμενία, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν.

Pollux I, 101 : Ὑπερίδης δὲ καὶ ὄνομα ἐποίησε· « τῶν τόπων τὴν ἀλιμενίαν. »

195.

Harpocratio : Ῥόθιον· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν. Ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν Ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκούμενον, εἴαν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. Τούνομα παρὰ πολλοῖς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἰππεῦσι καὶ Θουκυδίδῃ ἐν δ'. Suidas v. Ῥόθιον : Ὑπερίδης τῷ Ῥόθιῳ ἐπ' εἰρεσίας χέχρηται συντονωτάτης· φησὶν οὖν· « τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ Ῥόθιου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἤσαν. »

XLIX. ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ.

196.

Harpocratio : Κυδαντίδης· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Πολυεύκτον. Δῆμὸς ἐστὶ τῆς Αἰγίδος Κυδαντίδαι.

Idem v. συμμορία : Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ πρὸς Πολυεύκτον φησὶν· εἰσι γὰρ ἐν τῇ συμμορίᾳ ἕκαστη ἑ' ἄνδρες. Cf. fr. 127. v. supra orat. I.

I. ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΥ ΚΑΗΡΟΥ.

197.

Harpocratio : Καχώσεως οἰκῆς ὄνομα ἐστὶ ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν [ἐπιεπιούσι διδομένης] Δημοσθένης κατὰ

vetus certamen erant, ut Callimachus docet in opere de certaminibus.

194.

Ἀλιμενία, portuum defectus, legitur apud Hyperidem in or. de Polyucto exercitui præficiendo. — Hyperides : « portuum in his locis defectus. »

195.

Ῥόθιον. Hyperides in or. de prætura Polyucti. Ῥόθιον ἢ Ῥόθος dicitur, quod significat strepitum remorum qui auditur quum remiges summa contentione remigant. Hyperides voce Ῥόθιον usus est de remigatione maxime contenta. Ait enim : « Remigantium igitur multitudinem et remorum strepitum et magnitudinem navis cum stupore admirati sunt. »

XLIX ADVERSUS POLYEUCTUM.

196.

Κυδαντίδης. Hyperides in or. adversus Polyuctum. Cydantidas pagus est Æantidis tribus.

Hyperides in or. adversus Polyuctum dicit : « sunt enim in singulis symmoriis viri quindecim. »

L. DE PYRRHANDRI HEREDITATE.

197.

Καχώσεως, malæ tractationis, nomen est actionis quæ dabatur puellis heredibus adversus maritos, et parentibus adversus filios, et pupillorum defensoribus adversus tuto-

Τιμοκράτους καὶ Λυσίας ἐν τε τῷ περὶ τοῦ Ἡγησάνδρου κλήρου καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ [** καὶ Ὑπερίδης περὶ] τοῦ Πυρράνδρου κλήρου. Ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι κακώσεως γονέων καὶ ταῖς ἐπικλήροις βοηθεῖν, δηλοῦται ἐν τε τῷ προειρημένῳ Ὑπερίδου καὶ ἐν τῷ Λυσίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος. Ἦν δὲ καὶ ἀνευ ὕδατος. Cf. Lysiae fr. 105.

LI. ΡΟΔΙΑΚΟΣ.

Vit. X oratt. p. 850, A, de Hyperide: Ἐπρέσθευσε δὲ καὶ πρὸς Ῥοδίου. « Quo tempore habitavit, non liquet. Nam quod Boecknius l. d. p. 461 not. 3 Hyperidem Ol. 109, 4 legationem ad Rhodios obiisse conjecit, id non minus incertum est, quam quod idem homo doctissimus retractata sententia priore p. 657 statuit legationem istam post Alexandri M. mortem ab Hyperide susceptam esse. Neque enim quæ apud biographum decem oratorum p. 850. A, sequuntur in hoc scriptore necesse est ad idem tempus referri. Contra quæ de Hyperidis legatione tunc in Peloponnesum suscepta Justinus narrat 13, 5, 9 Boecknii opinionioni adversantur, quanquam biographus decem oratt. p. 846, C. Polycuctum in Peloponnesum missum esse tradit. » SAURPIUS.

198.

Bekker. An. p. 112, 10: Προπεσεῖν· προπετῶς τι ποιῆσαι. Ὑπερίδης Ῥοδιακῶ.

Photius Lex.: Προπέπεσον· προπετῶς ἐποίησαν. Ὑπερίδης.

LII. ΥΠΕΡ ΣΙΜΜΙΟΥ ΠΡΟΣ ΠΥΘΕΑΝ ΚΑΙ ΑΥΚΟΥΡΙΟΝ.

199.

Harpocratio: Ἐπιχειροτομία ἢ τῶν χειροτο-

res. Demosthenes id ostendit in oratione contra Timocratem, et Lysias de hereditate Hegesandri et in oratione pro ** et Hyperides de hereditate Pyrrhandri. Etiam cuiusque volenti permissum fuisse, parentem malæ tractationis accusare, et puellis heredibus patrocinari, in citata Hyperidis oratione, et in Lysiae contra Philonidam de vi illata, si ei tribuenda sit, declaratur. Id vero iudicium sine αἴμα fieri solebat.

LII. RHODIA ORATIO.

198.

Προπεσεῖν, præcipitanter et inconsiderate aliquid facere, Hyperides in oratione Rhodia.

LIII. PRO SIMMIA ADVERSUS PYTHEAM ET LYCURGUM.

199.

Ἐπιχειροτομία, magistratum creatio quæ sit per suffragia populi. Hyperides in oratione pro Simmia adversus Pytheam et Lycurgum.

LIII, b. DE DUCIBUS.

200.

Hyperides duces quos Alexander ab Atheniensibus postulavit, non tradendos esse dixit.

νητῶν κατάστασις· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Σιμμίου πρὸς Πυθέαν καὶ Αὐκοῦργον.

LII b. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ.

200.

Vit. X oratt. p. 848, D, de Hyperide: Καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν ὧν ἦται (Alexander) παρ' Ἀθηναίων ἀντίπετα.

LIII. ΣΥΝΗΓΟΡΙΚΟΣ.

201.

Pollux VII, 8: Πλὴν Ἰσαῖος καὶ Ὑπερίδης τὸν πρᾶτὴν εἶπον. Id. III, 125: Ὑπερίδης δὲ καὶ πρᾶτὴν εἶρηκεν ἐν τῷ Συνηγορικῷ.

LIV. ΠΡΟΣ ΤΙΜΑΝΔΡΑΝ,

εἰ γνήσιος.

202.

Demetrius Π. ἐρμην. § 302: Παράκειται δὲ τις καὶ τῷ δεινῷ χαρακτήρι, ὡς τὸ εἶκος, διημαρτημένος καὶ αὐτὸς καλεῖται δὲ ἀχαρις· γίνεται δὲ ἐν τοῖς πράγμασι, ἐπὶ τὴν αἰσχρὰ καὶ δύσρητὰ ἀναφανδὸν λέγει καθάπερ ὁ τῆς Τιμάνδρας κατηγορῶν ὡς πεπορνευκίης τὴν λεκανίδα καὶ τοὺς ὀβολοὺς καὶ τὴν ψῆφον καὶ πολλὰν τινα τοιαύτην δυσφημίαν ἑταιρῶν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου.

303.

Suidas: Παιδάριον. Οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρένων κέχρηται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδραν καταλαχθέντων γὰρ τούτων, δυσὶν ἀδελφοῖν καὶ δυσὶν ἀδελφαῖν, ὄρρανην καὶ πρὸς πατρός καὶ πρὸς μητρός, παιδάρων παίδων.

LV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΡΙΗΡΩΝ.

204.

Vit. X oratt. p. 848, E: Καὶ περὶ τῶν στρατη-

LIII, DEFENSORIA ORATIO.

201.

Hyperides in oratione aliqua defensoria etiam πρᾶτὴν vocem usurpavit.

LIV. ADVERSUS TIMANDRAM,

si genuina oratio.

202.

Adjacet gravi dictionis characteri etiam alius quidam qui et ipse aberrat; vocatur injucundus; in rebus fit, si quis turpia et ægre dicenda apertis verbis eloquatur, sicut is qui Timandram scortationis iucusavit, catinulam et obolos et stoream et multam ejusmodi meretricum obscenitatem et tribunali defudit.

203.

Παιδάριον. Oratores non solum pueros, sed etiam puellas hoc nomine appellant. Hyperides in orat. in Timandram: « Reconciliatis enim his duobus fratribus et duobus sororibus pupillis, eodem patre et matre natis, iisdemque puellis. »

LV. DE TRIREMIBUS.

204.

Tirremes quas ad expeditionem Persicam Alexander ab

γῶν ὧν ἤτει (Alexander M.) παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων.

LVI. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΩΝ ΤΥΡΡΗ-
ΝΩΝ.

205.

Harpocratio : Κομιστικὰ πλοῖα· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τυρρηνῶν. Ἔοικε καλεῖσθαι κομιστικὰ πλοῖα ἐν οἷς ἐκόμιζον οἱ Τυρρηνοὶ τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡς αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἕποσημαίνει ἐν τῷ λόγῳ.

206.

Idem : Προβόλιον εἶδος δόρατος, ᾧ γρῶνται οἱ κυνηγεῖται πρὸς τὴν τῶν σῶν θήραν. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τυρρηνῶν τροπικῶς ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι. Ὅτι δὲ δόρυ τι σημαίνει, πολλάκις ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος κυνηγετικῶς. Ceterum de hac oratione v. Boeckhii in libro de re nav. p. 460.

LVII. ΠΡΟΣ ΥΪΑΙΝΟΝΤΑ.

207.

Idem : Ἐν ἡ καὶ νέα· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. Τὴν ἕρ' ἡμῶν τριακάδα καλουμένην ἐτην καὶ νέαν καλοῦσιν Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ τὴν τελευταίαν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου.

208.

Idem : Θέσθαι ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ προσέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον Δημοσθένους. Cf. Etym. M. p. 448, 5 : Θέσθαι τὸ θησαυρίζεσθαι, ἐν Ὀδυσσεΐας ν', καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ· εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικόν· ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερίδης.

LVIII. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ.

• Hunc Philippidem a comico distinguendum esse docent H. Clintonus Fast. hell. 2 p. XLV, t. et Meinekius Com. græc. vol. 1, p. 491. SAURPIUS. •

Atheniensibus postulaverat, non ei dandas esse Hyperides coram populo contendit.

LVI. DE CUSTODIENDIS TYRRHENSIS.

205.

Κομιστικὰ πλοῖα Hyperides in or. de custodiendis Tyrrensis vocare videtur navigia quibus Tyrreni prædam asportabant, ut ipse orator in hac oratione subindicat.

206.

Προβόλιον, *venabulum*, genus hastilis quo venatores ad apros capiendos utebantur. Hyperides vero in or. de custodiendis Tyrrensis tropice hoc vocabulo usus est.

LVII. ADVERSUS HYGIENONTEM.

207.

Ἐν ἡ καὶ νέα. Hyperides in orat. adversus Hygienontem. Trigesimam mensis diem, quam nos τριακάδα appellamus, ἐτην καὶ νέαν, veterem et novam, inde vocant Athenienses, quod contineat finem mensis præcedentis et initium sequentis.

208 a.

Athenæus XII, p. 552, D : Λεπτὸς δ' ἦν καὶ Φιλιππίδης, καθ' ὃ λόγος ἐστὶν Ὑπερίδῃ τῷ ῥήτορι λέγων αὐτὸν ἕνα τῶν πολιτευομένων εἶναι. Ἦν δ' εὐτελής τὸ σῶμα διὰ λεπτότητα, ὡς ὁ Ὑπερίδης ἐφη. Cf. Ælianus V. H. X, 6.

LIX. ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ.

209.

Hyperides or. I, § 29 : Τίνας οὖν κέραια καὶ εἰς ἀγῶνα καθέστακα;... Φιλοκράτη τὸν Ἀγνούσιον, ὅς θρασυτάτα καὶ ἀσελγέστατα τῇ πολιτεῖα κέχρηται.

Demosthenes or. 19, § 116 : Ἴστε δῆπου πρόην, δτ' εἰσήγγαλιν Ὑπερίδης Φιλοκράτην. Æschines or. 3, § 79 : Φιλοκράτης μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων Δημοσθένει φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας γεγένηται. Cf. § 81. • Fortasse ex hac Hyperidis oratione desumpta sunt, quæ Marcellinus tradit, Hermogenis scholiasta, IV p. 164 Walz. : Φιλοκράτης ἐκμισθώσας τὰς Ὀλυμπίας γυναῖκας καὶ ἀναγκάζων φέρειν ἑαυτῷ τὸν μισθόν, δημοσίων ἀδικημάτων φεύγει. Quam rem etiam Demosthenes 19 § 309 attigit. Habita est Hyperidis oratio a. 343 a. Chr. n. • SAURPIUS.

LX. ΥΠΕΡ ΦΟΡΜΙΣΙΟΥ.

210.

Harpocratio : Πανδιονίς· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Μία τῶν ἰ' φυλῶν παρ' Ἀθηναίους ἐστὶ, κληθεῖσα ἀπὸ Πανδίωνος τοῦ Ἐργυθονίου, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουσι καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμισίου. Accusatum fuisse Phormisium Dinarchi oratione scimus; fieri potest ut ad eandem causam pertineat Hyperidis oratio.

LXI. ΥΠΕΡ ΦΡΥΝΗΣ.

• Phrynes amore cum etiam Euthias orator incensus aut alium sibi præferri ægre ferret, aut per avaritiam dona petenti offerre nollet, eam impietatis ream fecit et hac ipsa accusatione immor-

208.

Θέσθαι pro pignus accipere Hyperides dixit in oratione adversus Hygienontem; sed Demosthenes pro legem regere et sancire.

LVIII. CONTRA PHILIPPIDAM.

208 a.

Fuit etiam Philippidas gracilis, contra quem exstat oratio Hyperidis oratoris, qui fuisse eum ait unum ex eis qui rempublicam administraverant. Erat autem despicibili corpore ob tenuitatem, ut ait Hyperides.

LIX. CONTRA PHILOCRA TEM DENUNTIATIO.

209.

Nostris nuper, quando Hyperides Philocratem ad populum detulit. Philocrates iisdem rebus cum Demosthene publice gestis delationis actione in iudicium actus est.

LX. PRO PHORMISIO.

210.

Pandionis, cujus Demosthenes in or. contra Midiam meminit, una est e decem Atheniensium tribubus, a Pan-

talem nominis sui memoriam invenit. Avaritia Euthiam commotum esse Alciphro epistol. 1, 30 refert : εἰ γὰρ αἰτούσαι παρὰ τῶν ἐραστῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖς διδοῦσιν ἐντυγχάνουσαι ἀσεβείας κριθήσόμεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου. Adde 1, 32 : ἀτρεσὸν τι παρ' αὐτοῦ καὶ ὄφει σαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπερηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσιν. Neque hæc prorsus ficta esse ostendit fragmentum 212, quo Euthiam amatorem Phrynæ fuisse edocemur. » SAURPIUS. Quænam causa Phrynes fuerit liquet ex τέχνῃ τοῦ πολιτικοῦ λόγου, quam hyper M. Seguerius edidit, ubi hæc 57 : Κατὰ μὲν οὖν ὑπόθεσιν ἀνακεφαλαίως γίνεται, θταν αὐτὰ τὰ τὴν ὑπόθεσιν πεποιηκότα ψιλῶς ἐκτιθώμεθα· ὁ δὲ ἀσεβείας κρινομένη Φρόνη· καὶ γὰρ ἐκώμασεν ἐν Λυκαίῳ, καινὸν εἰσήγαγε θεόν, καὶ θιάσους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συνήγαγεν. « Ἐπέδειξα τείνου ὑμῖν ἀσεβῆ Φρόνην, κομμάσασαν ἀναιδῶς, καινοῦ θεοῦ εἰσηγήτριαν, θιάσους ἀνδρῶν ἐκθέσμιους καὶ γυναικῶν συναγαγοῦσαν. » Cf. fr. 217.

211.

Vit. X oratt. p. 849, E, de Hyperide : Ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκη Φρόνη τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβῆν κρινομένη συνεζητάσθη· αὐτὴ γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ· μελλούσης δ' αὐτῆς ἀλίσκεσθαι παραγαγὼν εἰς μέσον καὶ περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός· καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. Athenæus XIII, p. 590, D : Ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ Φρόνης λόγῳ Ὑπερείδης ἑμολογῶν ἐρεῖν τῆς γυναικός, καὶ οὐδέπω τοῦ ἔρωτος ἀπηλλαγμένος τὴν προειρημένην Μυρρίνην εἰς τὴν οἰκίαν εἰσήγαγεν.

212.

Syrianus ad Hermog. t. IV, p. 119 W. : Ὑπερείδης δὲ πάλιν ἐν τοῖς ὑπὲρ Φρόνης, ἐξισάζοντος, ὅτι αὐτὸς τε καὶ Εὐθίας ὠμιληκότας ἦσαν τῇ Φρόνῃ... Ὑπερείδης γοῦν ὁ βῆτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ αὐτῆς λόγῳ εὐρών

τινα διαφορὰν ἐξέφυγε τὸ ἐξισάζον, φήσας· « οὐ γὰρ ὁμοῖόν ἐστι τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσει. » Cf. Marcellinus ib. p. 120.

213.

Alexander De schemat., t. VIII, p. 457 Walz : Διασυρμὸς δ' ἐστίν, ἑπειδὴν τι λέγομεν αξιοπίστος διαβάλλοντες, ὡς Ὑπερείδης ἐπὶ Δημοσθένους... καὶ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Φρόνης· « τί γὰρ ἐστὶν αἰτία αὐτῆ (sc. Phryne), εἰ Ταντάλω ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέματα; »

214.

Harprocratio : Ἄνεκπτευτος· Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρόνης· ὁ μὴ ἐποπτεύσας. Τί δὲ τὸ ἐποπιῦσαι, δηλοῖ Φιλόχορος ἐν τῇ ε'· « τὰ ἱερὰ ὄθος ἀδικεῖ πάντα, τὰ τε μυστικά καὶ τὰ ἐποπτικά, » καὶ πάλιν· « Δημητρίῳ μὲν οὖν ἰδίῳ τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον μνηθῆναι τε ἄμα καὶ ἐποπτεῦσαι καὶ τοῖς χρόνοις τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινήθη. » Cf. Bekk. Anecd. p. 398, 11. Pollux II, 58 : Καὶ ἀνεκπτευτον Ὑπερείδης φησίν.

215.

Harprocratio : Ἐπωπτευκότων· Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρόνης. Οἱ μνηθέντες ἐν Ἐλευσίῳ ἐν τῇ δευτέρᾳ μυσίῃ ἐποπτεύειν λέγονται, ὡς δηλόν ἐστιν ἐκ τε τοῦ Δημοσθένους λόγου καὶ ἐκ τῆς δεκάτης Φιλοχόρου.

216.

Idem : Εὐθείας· Ὑπερείδης ὑπὲρ Φρόνης. Τὸν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθείας. Τὸν μέντοι λόγον αὐτῶν τὸν κατὰ Φρόνης Ἀναξιμένην πεποιηκέναι φησὶν Ἐρμιππος.

217.

Idem : Ἰσοδαίτης· Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρό-

dione Erichthonii filio nomen habens, ut præter alios multos dicit Hyperides in or. pro Phormisio.

LXI. PRO PHRYNE.

211.

Consentaneum est Hyperidem Phrynæ meretrici impietatis accusatæ in iudicio patrocinate esse; id enim ipse initio orationis significat. Illam, quum jamjam in eo esset ut damnaretur, in medium produxit, ac derepta veste pectus mulieris ostentavit : ita iudicibus pulchritudinem respicientibus ea absoluta est.

Hyperides in or. pro Phryne amari ab ipso hanc mulierem confitens, necdum eo amore liberatus prædictam Myrrhinam in domum induxit.

212.

Hyperides orator in or. pro Phryne : « Non enim simile est huic quidem ut servetur omni modo querere, hunc vero ut perdat eam. »

213.

Hyperides de Phryne loquens : « Quo pacto hæc in causa est, si Tantalo saxum super capite suspensum est. »

214.

Ἄνεκπτευτος = Hyperides in orat. pro Phryne est ὁ μὴ ἐποπτεύσας, qui non fuit epopta. Quid sit autem ἐποπτεῦσαι, declarat Philochorus libro decimo : « sacra hic violat omnia, tam mystica quam epoptica; » et alibi : « Demetrio igitur peculiare quiddam præter ceteros contigit, ut solus simul et mysta et epopta fieret et ejus in gratiam patria mysteriorum tempora mutarentur. »

215.

Ἐπωπτευκότων. Hyperides in orat. pro Phryne. Qui Eleusine initiati erant, in secunda initiatione ad inspectionem mysteriorum admittebantur, quod ἐποπτεῖν vocatur, ut claret cum ex Demosthenis oratione, tum ex Philochori libro decimo.

216.

Euthias, de quo Hyperides in or. pro Phryne, inter eos erat qui ob calumniæ crimen male audiebant. Orationem, qua Phryne accusavit, Anaximenem ei fecisse dicit Hermippus.

217.

Isodotes, de quo Hyperides in oratione pro Phryne,

νης. Ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημόδη γύναϊα καὶ μὴ
πάνου σπουδαῖα ἐτάλει.

218.

Athenæus XIII, p. 590, E : Ὁ δὲ Ὑπερίδης συ-
αγορεύων τῇ Φρόνῃ, ὡς οὐδὲν ἦναι λέγων, ἐπίδοξοί
τε ἦσαν οἱ δικασταὶ καταψηφιοῦμενοι, παραγαγὼν
αὐτὴν εἰς τοῦ μωρανοῦ καὶ περιρρηξας τοὺς χιτωνίσκους,
γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοὺς ἐπιλογικούς οἰκτους
ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπερρητόρευσε δεισδαιμονῆσαι τ'
ἐποίησε τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν ὑποφῆτην καὶ ζάκρον
Ἄρροδίτης ἔλεω χρησαμένους μὴ ἀποκτεῖναι. Καὶ
ἀρεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰ-
κτιζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπὲρ τινος μηδὲ βλεπούμενον
τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορουμένην κρίνεσθαι.
Cf. Eustathius ad Il. p. 1259, 1 Rom.; Vitt. decem
oratorum p. 849. E.; Syrianus in Hermogenem
IV p. 414 Walz.; Maximus Plan. V p. 285; Ano-
nymus VII p. 335 et 338; Schol. Hermog. VII,
p. 7 Walz.; Sextus Empiricus adv. mathematicos
II, § 4 p. 675, 6 Bk.; Alciphro I, 31; Quinti-
lianus II, 15, 9 : *Et Phrynen non Hyperidis actio-
ne, quamquam admirabili, sed conspectu corporis,
quod illa, speciosissimum alioqui, diducta nuda-
verat tunica, putant periculo liberatam.*

219.

Quintilianus I, 5, 61 : *Ne in a quidem atque si
litteras exire temere masculina græca nomina recto
casu patiebantur, ideoque et apud Cælium legi-
mus Pelia Cincinnatus et apud Messalam bene
fecit Euthia. Messala Hyperidis pro Phryne ora-
tionem in latinum verterat. V. Quintil. X, 5, 2.*

ΙΧΙΙ. ΥΠΕΡ ΧΑΙΡΕΦΙΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑ- ΡΙΧΟΥΣ ΛΟΓΟΙ Β.

Quæ de Chærephilo ejusque filiis, ab Athe-
nensibus auctore Demosthene civitate donatis,
tradita sunt, diligentissime collegit Th. Bergkiius

est dæmon quidam peregrinus, cui plebeis et parum
probæ mulierculæ sacra faciebant.

218.

Hyperides causam dicens pro Phryne, quam nihil pro-
ficeret, ac satis jam appareret calculis iudicum condem-
natum eam iri, in medium ipsam produxit, et discissis
tuniculis nudatoque illius pectore, extremam orationem
ad movendam iudicum ex ipso adspectu misericordiam
solita oratorum arte convertens, perfecit ut sacerdotem
ministramque Veneris reveriti iudices, misericordiæ in-
dulgentes, capitis non dæmarent. Quæ quum ea ratione
periculo esset liberata, decreto dein de cautum est « ne quis
oratorum causam rei agens misericordiam excitaret iudi-
cum; et ne quis reus, aut mulier criminis postulata, coram
iudicibus sententiam pronuntiatibus præsens sisteretur. »
LXII. PRO CHÆREPHILO DE SALSAMENTIS ORA-
TIONES DUÆ.

220.

Ἄφεις τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει, omisso fune antennæ

epistol. ad Schiller. p. 156 sqq. Cf. Mætzner. ad
Dinarch. 1 § 43. Chærephilus videtur a sycophanta
quodam postulatus esse, quod salsamenta porto-
rio non soluto vel legibus atticis de mercibus im-
portandis et vendendis alio modo migratis invexis-
set et venditasset. De Pirææo et emporio attico
Ulrichs in Bergkii et Cæsaris diurnis lit. ant. 1844
p. 25 sqq., de legibus et causis, quæ ad res per-
tineant, dixerunt Bœckhiius de œcon. Ath. I p. 58
Meier. de litt. att. p. 86; Hermann. ant. publ
§ 136. SAURPIUS.

220.

Harpocratio : Ἀφείς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα
διώκει. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχου α'. Πα-
ρομιλία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ
φαῦλα διατριβόντων. Ὑπέραι δ' εἰσι ναυτικαὶ σχοῖ-
νοι, αἷς μετὰγεται τὸ κέρας. Cf. Cramerii Anecd.
Oxon. II p. 491; Apostol. Prov. V, 8; Arsenii
Viol. p. 86 Walz.

221.

Idem : Πυκνί. Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Χαίρεφίλου
α' φησί· « καὶ τῆς Πυκνὸς τοσοῦτον εὐρισκούσης. »
Ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο. Πολλῇ
δ' ἡ μνήμη αὐτῆς παρ' Ἀττικοῖς. Κλειδήμος δ' ἐν γ'
Πρωτογονίας « συνήεσάν « φησιν « εἰς τὴν Πύκνα ὀνο-
μασθεῖσαν διὰ τὴν συνοίκησιν πυκνουμένην εἶναι. »

222.

Athenæus III, p. 120, A : Τσαύτην δ' Ἀθηναῖοι
σπουδῆν ἐποιοῦντο περὶ τὸ τάριχος ὡς καὶ πολίτας
ἀναγράφαι τοὺς Χαίρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς,
ὡς φησιν Ἀλεξίς ἐν Ἐπιδαύρω... Μνημονεύει δ' αὐ-
τῶν καὶ Ὑπερίδης ὁ βήτωρ.

223.

Priscianus XVII, 23 p. 92 Kr. : *Abundant
(præpositiones)... Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρί-
χου· « μετὰ ταῦτα ὑστερον ἦλθον (ἦλθεν?) ἀναθησο-
μένη, τὸ τάριχος.*

pedem veli sectatur. Hyperides in prima de salsamentis.
Proverbium in eos qui, omissis serlis, circa inania versan-
tur. Ὑπέραι autem sunt funes nautici quibus antennæ
circumaguntur.

221.

Πυκνί. Hyperides in prima oratione pro Chærephilo :
« El Pycne tantum inveniente. « Atheniensium concio sic
vocabatur, cujus Attici frequenter meminere. Clidemus in
Protenie libro tertio : « Coierunt, inquit, in Pycnem
sic dictam quod multitudo populi in ea densata esset. »

222.

Tanto vero studio salsamenta prosequerantur Athe-
nienses, ut civitate etiam donaverint Chærephili salsamen-
tarii filios, sicut dixit Alexis in Epidauro. Eorundem
meminit etiam Hyperides orator.

223.

Hyperides in oratione de salsamentis : « post hac deinde
(venit) ut imponeret salsamenta. »

224.

Harpocratio : Ἀκτὴ ἐπιθαλαττιδῶς τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους· ὅθεν καὶ Ἀκτιτῆς λίθος. Ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν ἀπὸ τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλειὴν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

225.

Pollux IX, 34 : Τὰ δὲ περὶ τοὺς λιμένας μέρη δείγμα, χῶμα, ἐμπόριον, καὶ ὡς Ὑπερίδης φησὶν, ἐξαιρέσεις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, ὡσπερ καὶ τὸ δείγμα τοῦνομα ἀπὸ τοῦ δείγματα τῶν ἀγωγίμων τοῖς ὠνητιῶσι δίδοσθαι, παρ' Ὑπερίδῃ ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ ταρίχους.

226.

Harpocratio : Καταχειροτονία. Ἔθος ἦν Ἀθηναίσι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δὲ τινος καταχειροτονηθεῖ, οὗτος εἰσῆγετο εἰς τὸ δικαστήριον. Ἔστι δὲ πολλάκις τοῦνομα παρὰ τὴν Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπερίδῃ ἐν τῷ ὑπὲρ Χαίρεφλου περὶ τοῦ ταρίχους. Διεξήλθε δὲ περὶ τῆς καταχειροτονίας καὶ Θεόφραστος ἐν δ' Ἰώμων.

227.

Idem : Κεστρίνοι· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους. Κεστρίνος ἰχθύς. Ἐπισκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει τι κεστρέως.

228.

Idem : Ναύκληρος· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι,

224.

Ἀκτὴ, maritima quaedam pars Atticæ, apud Hyperidem oratione de salsamentis; unde etiam Actites lapis dicitur. Sed totam etiam Atticam sic vocabant vel ab Actæone quodam rege vel, ut aliis placet, propterea quod major regionis pars mari adsita est.

225.

Partes locorum quæ sunt circa portum vocantur δείγμα, χῶμα, ἐμπόριον et, ut Hyperides dicit, ἐξαιρέσεις, ubi onera extrahuntur, sicut etiam δείγμα nomen de loco ubi specimina mercium empturis dabantur, apud Hyperidem usurpatur in or. de salsamentis.

226.

Καταχειροτονία, præjudicium populi de reo. Mos erat Athenis, ut intentiones accusatorum contra magistratus et sycophantas ad populum deferrentur. Quod si quis per suffragia damnatus fuisset, in iudicium adducebatur. Est vocabulum satis frequens apud Demosth. in orat. adv. Midiam, et apud Hyperidem pro Chærephilo de salsamentis: quin et Theophrastus, quæ καταχειροτονίαν spectant, persequutus est libro IV de legibus.

227.

Κεστρίνοι, mugiles, apud Hyperidem in orat. de salsamentis. Cestrinus piscis est; sed dispiciendum, an sit idem cum eo qui κεστρέως appellatur.

228.

Ναύκληρος, *naviculator*. Hyperides in orat. de salsamentis ea voce utitur non solum ut vulgo fieri solet, sed etiam de mercede conducto, qui pensiones annuas pro

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μαισιθωμένου, ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς δ' αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Σαννυρίων Ἰελωτι καὶ Δίφιλος Ἐμπόρω. Cf. fragm. lex. Cantabr. p. 673, 20.

229.

Idem : Παλληνεύς· Ὑπερίδης ἐν τῇ ὑπὲρ Χαίρεφλου ἀπολογία. Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. Ἰὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα Δεῖναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου Παλλήνηθεν φησὶν, ὁ δὲ δημότης Παλληνεὺς. Ὅτι δ' ἐστὶ καὶ ἐν Θράκῃ Παλλήνη, γινώριμον.

230.

Idem : Προμετρητής· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους. Δεῖναρχος κατ' Ἀγασικλέους = Σκύθου τοῖνον τοῦ προμετρητοῦ ἦν υἱὸς καὶ ἐν δημόταις γέγονε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρεῶν διατετέλεκεν.

LXIII. ΠΡΟΣ ΧΑΡΗΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΙΚΟΣ.

231.

Idem : Ἐπιδιετέτῃ ἡβῆσαι· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Δίδυμός φησὶν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐτῶν γένωνται· τὸ γὰρ ἡβῆσαι μέχρι ἰδ' ἐστίν. Ἄλλοι εἰρηδοὶ παρ' Ἀθηναίους δακτωκαίδεκαεταῖς γίνονται, καὶ μένουσιν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη β', ἔπειτα τῷ λεξιαρχικῷ ἐγγράφονται γραμματεῖω, καθά φησὶν Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Χάρητα ἐπιτροπικῷ· «ἐπεὶ δὲ ἐνεγράφη ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ἀπέδωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρὶ, ὅς κελεύει κυρίου εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἀπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὴν ἐπιδιετέτῃ ἡβῶσιν.»

locatis domibus vel vicis colligit, ut idem rhetor declarat in or. quam scripsit adv. Aristogitonem et Sannyrion Risa, et Diphilus Mercatore.

229.

Pallenenis, apud Hyperidem in apologia pro Chærephilo. Pallene est pagus Antiochidis tribus. Adverbium de loco Dinarchus habet Παλλήνηθεν, in orat. contra Stephanum. Popularis Παλληνεὺς. Aliam Pallenen in Thracia esse constat.

230.

Προμετρητής, *mentor*, qui fragmenta in foro emptoribus dimittitur; Hyperides in or. de salsamentis. Dinarchus contra Agasiclem: «Scythiæ mentoris filius in numerum civium paganorum est relatus et ipse in foro mentoris munere hucusque functus est.»

LXIII. AD CHARETEM ORATIO TUTELARIS.

231.

Ἐπιδιετέτῃ ἡβῆσαι. Demosthenes in Stephanum. Didymus accipit pro sedecim annos natum esse. Pubertas quippe ad quartum decimum extenditur. At qui decimum octavum ætatis annum agunt, eplebi apud Athenienses dicuntur manentque inter eos biennium, post in lexiarchicas tabulas referuntur, sicut Hyperides ait in oratione de tutela adv. Charetem: «Postquam inscriptus sum, et mihi curam rerum matri relictarum lex attribuit, quæ jubet, mulierem heredem omnemque substantiam in filium esse potestate, quum epleborum biennium excesserint.»

232.

Pollux VIII, 142 : Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ πρὸς Χάρητα ἐφη ἀποδόμενος ἀντὶ τοῦ ὑποβείας (h. e. οἰκίαν δούς εἰς ὑποθήκην).

LXIV. ΥΠΕΡ ΧΑΡΗΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙ-
ΤΑΙΝΑΡΩ ΞΕΝΙΚΟΥ.

233.

Vitt. X oratt. p. 848, E, de Hyperide : Συνεβοῦ-
λευσε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταϊνάρῳ Ξενικὸν μὴ διαλύσαι, οὐ
Χάρης ἤγειτο, εὐνόως πρὸς τὸν στρατηγὸν διακειμε-
νος. Cf. Diod. 17, 108, 111; 18, 9.

LXV. ΧΙΑΚΟΣ.

234.

Schol. Aristoph. Av. 880 : Ἡύχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι
κοιτῆ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἑαυτοῖς τε καὶ Χίοις. Ὁ δὲ Ὑπε-
ρείδης ἐν τῷ Χιακῷ καὶ οἱ Χίοι ἠύχοντο Ἀθηναῖοις
δεδῆλωκεν. V. supra Thrasymachi frg. 4.

LXVI. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

235.

Hermogenes t. III, p. 330 Walz. : Πολλὰ τῶν
τουούτων (sc. τῶν τῆς ἐπιεικειᾶς εἰδῶν) ἐν ἰδιωτικοῖς
τὰ παραδείγματα, καὶ πλείονα γε παρὰ τῷ Λυσίᾳ καὶ
τῷ Ὑπερείδῃ· φύσει γὰρ οἱ ἄνδρες ἠθικώτεροι, ταῖς
δὲ μεθόδοις καὶ μάλλον.

236.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 625, A Sylb. : Εὐ-
ριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομίῳ γράφοντος :

« τεκμαίρομεθα τοῖς παροῦσι τάρανῃ »,

ἐν δὲ τῷ Φοίνικι :

« τάρανῃ

τεκμηρίοισιν εἰκότως ἀλίσκεται »,

Ὑπερείδης λέγει : « ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς δι-

δάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν. Cf. Theo-
doretus Therap. 6 p. 102, 12.

237.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 625, C : Ἐπι-
Θεόγνιδος ποιήσαντος :

« Χρυσῷ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀναχέτος ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν βῆδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λήθησε,
Ψεδῶς ἑὸν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει,
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
Καὶ γῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιρρότερον,

Εὐριπίδης μὲν γράφει :

« Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσῷ μὲν, δε κιβδήλος ἦν,
Τεκμηρὶ ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτι χρητὸν τὸν κακὸν διειδένας,
Οὐδαὶς χαρακτῆρ ἑμπερνε σώματι ; »

Ὑπερείδης δὲ καὶ αὐτὸς λέγει : « χαρακτῆρ οὐδαὶς
ἔπεσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις. »

238.

Harpocrates : Ἱεροφάντης. Ὑπερείδης φησὶ
κου : « ἐγὼ δὲ οὐτε δεδούχου θυγατέρα ἔχω οὐτε ἱερο-
φάντου. »

239.

Pollux IX, 74 : Ἀλλὰ καὶ κόρη νόμισμα παρ'
Ἀθηναῖοις ἦν, ὡς Ὑπερείδης φησὶν, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν
Βραυρωνίῳ ἱεραίας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παρα-
βληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην καὶ τετρά-
δραχμον, κάπειδῆ τὸ τετράδραχμον εἴλετο, δόξαι
διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. « Sacerdos quæ-
dam Dianæ, quæ vel Athenis vel Braurone sacra
faceret, causis sacrilegii vel petita vel implicita
fuisse compluribus locis traditur. Cf. præter
hunc locum Libanii procæmium orationis demo-
sthenicæ 35. Dinarchi or. 2 §. 12. Demosth. or.

232.

Hyperides in or. adversus Charetem dixit ἀποδόμενος
pro ὑποβείας.

LXIV. PRO CHARETE DE MERCENARIIS AD TÆNA-
RUM.

233.

Hyperides etiam consilium dedit de non dimittendo mer-
cenariorum militum præsidio, quod erat Tænaro imposi-
tum, duce Charete, in quem optime affectus erat Hyper-
ides.

LXV. ORATIO CHIACA.

234.

Hyperides in oratione Chiaca Chios quoque pro Athe-
nensibus precatos esse prodidit.

LXVI. EX ORATIONIBUS INCERTIS.

236.

Quum in CEnomao scriberet Euripides : « Obscura res
scimus e præsentibus », in Phœnicæ autem : « Obs-
cura certis iudiciis discimus » : dicit Hyperides : « Quæ
autem sunt obscura, necesse est eos qui docent investi-
gare signis et his quæ sunt probabilia. »

237.

Præterea quum fecisset Theognides (v. 149) :

Argentum reprobum atque aurum falsamve monetam,

Non ægre sapiens vir reperire queat.

Mentem autem cari nam pectore fallat amici

Callidus, atque intus corda dolosa tegat,

Hoc reprobum imago nil dii dant mortalibus ægris,

Nec cuiquam facile est hoc reperire tamen :

Euripides (*Med.* 516) scripsit :

O Jupiter, quare tandem auri adulterial

Signa hominibus dedisti certa.

At quo malus vir a bono distinguatur,

Nullum signum innatum est corpori ?

Hyperides ipse quoque dicit : « nullus character est in
vultu hominis. »

238.

Ἱεροφάντης. Hyperides alicubi dicit : « Ego nec facieri
filium habeo, nec antistitis ceremoniarum. »

239.

Verum etiam κόρη numi species apud Athenienses erat,
ut ait Hyperides narrans puero sacerdotis Dianæ Brauro-
niæ, donariorum aliquid suffurato, ut intelligentiæ ejus

54 §. 25. Sed parum verisimile est hæc omnia ad eandem causam referenda esse. » SAURPIUS.

240.

Antiatticista in Bekker. An. p. 101, 22 : Κρούειν· κατά τοῦ βαπίσαι ἡρέμα μόνον οἴονται τίθεσθαι αὐτό, ὡς θταν εἶπη Ὑπερείδης· » καὶ τῷ σκέλει με ἡρέμα ἔκρουσεν. » Ἐπὶ δὲ τῆς συνηθείας κατὰ τοῦ κόψαι τὴν θύραν τάσσεται.

241.

Schol. Aristoph. Plut. 725 : Ἐπωμοσία (debebat ὑπωμοσία) ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντῆ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερείδης· « καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. »

242.

Stobæus Flor. VIII, 16 : Ὑπερείδης ὁ ῥήτωρ ἔφησε τὴν ἀγωνίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι. Apostol. Prov. XVI, 2 : Πέδη τοῦ λέγειν ἡ ἀγωνία. » Ὑπερείδης τοῦτ' ἔφη.

243.

Idem XLVI, 63 : Ὑπερείδου· « Ἀρχομένων δὲ τῶν ἀδικημάτων ἐμφράσσειν τὰς ὁδοὺς· θταν δ' ἄπαξ βιζωθῆ [ῆ] κακία καὶ παλαιὰ γένηται, καθάπερ σύντροπος ἀρρωστία, χαλεπὸν αὐτὴν κατασβεῖσαι. »

244.

Idem LXXII, 33 : Ὑπερείδου· « Δεὶ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπαντῶντας πυνθάνεσθαι, μὴ τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. »

245.

Idem LXXIV, 34 : Τοῦ αὐτοῦ· « Τοὺς μὲν πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς γυναικὶ καλλωπισμοὺς θπως [ἄν] βούλοιο χρῆ γίνεσθαι· τοὺς μὲντοι περὶ τὰς ἐξό-

periculum facerent, objecisse coram et tetradrachmum; ac quum tetradrachmum sibi selegisset, eo illum visum esse jam posse dijudicare lucrum.

240.

Κρούειν verbum de eo qui perentit leviter tantummodo poni putant, sicut ubi Hyperides dicit : « et crure me leniter percutiebat »; vulgo tamen de eo qui januam pulsata adhibetur.

241.

Ἐπωμοσία est redditio causæ, ob quam aliquis iudicio se non sistit. Hyperides : « quum invaliditudine laborarem, eaque excusatio interposito iurejurando firmata esset, dilatum est iudicium. »

242.

Hyperides orator consternationem vinculum orationis esse dixit.

243.

Hyperidis : « Statim initio maleficis via obstruenda est; quum semel radices egerit improbitas et inveteraverit, sicut innatritum tibi morbum, difficile est eam extirpare. »

244.

Hyperidis : « Mulierem domo in publicum egredientem in eo setatis statu esse oportet, ut obviam facti scisci-

δους οὐκέτι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐτίρους. »

246.

Idem LXXIV, 35 : Τοῦ αὐτοῦ· « Φοβητέον οὐκ ἄνδρὸς ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν. » « Post φωνὴν addunt AB : τοῦ αὐτοῦ. Κυριεύειν δεὶ τῶν ἐλευθέρων. » GAISF.

247.

Ejusdem in Append. Florent. p. 41 : Ὑπερείδης ὁ ῥήτωρ ἔφη μὴ δύνασθαι καλῶς ζῆν μὴ μαθόντα τὰ καλὰ ἐν τῷ βίῳ.

248.

Maximus Aphor. p. 165 Turc. : Ὑπερείδου· « Διὰ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἄ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἄ ποιεῖ. »

249.

Idem p. 169 : Ὑπερείδου· « Διὰ δύο προτάσεις τῶν ἀδικημάτων ἀνθρώποι ἀπέχονται, ἡ διὰ φόβον ἡ διὰ αἰσχύνην. »

250.

Plutarchus Moral. p. 67, B : Ὡσπερ γὰρ Ὑπερείδης ὁ ῥήτωρ ἤξιο « σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον, εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς », οὕτως ἡ τοῦ φίλου νοουθεσία καθαρεύουσα παντὸς ἰδίου πάθους, αἰδεστόν ἐστι καὶ σεμνὸν καὶ ἀναντίβλεπτον.

251.

Rutilius I, 19 : *Paromologia. Hoc fit, cum aliquot res adversario concedimus, deinde aliquid inferimus, quod aut majus sit quam superiora, aut etiam omnia quæ posuimus infirmet. Hyperidis : « Sume hoc a iudicibus nostra voluntate, neminem illi propiorem cognatum quam te fuisse: concedimus officia tua in illum nonnulla existisse;*

teatur non cujusnam uxor, sed cujusnam mater est. »

245.

Ejusdem : « Ut marito suo placeat mulier quo ipsi libuerit modo se exornare debet; sin in publicum prodeat, non amplius marito suo sed ceteris viris ornatum accomodat. »

246.

Ejusdem : « Metuenda est non viri mina, sed legis tot. »

247.

Hyperidis orator dixit non posse pulcre vivere qui quæ pulcra in vita sint non didicerit.

248.

Hyperidis : « Vir bonus verbis quæ sentiat, factis quæ agat ostendere debet. »

249.

Hyperidis : « Duæ sunt causæ cur criminibus homines abstineant, metus et dedecus.

250.

Quemadmodum Hyperides ab Atheniensibus postulabat, ut non tantum considerarent an acerbe diceret, sed etiam an gratis esset acerbus, sic amici admonitio, omni privato affectu vacua, venerabilis est et gravis, et contra quam oculos non audeas tollere.

stipendia vos una fecisse aliquamdiu nemo negat : sed quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic est ? »

252.

Idem II, 6 : *Prosopopœia. Alterum genus est, ita ut fecit Hyperides, cum de adolescente impudico diceret : « Quid si tandem iudice natura hanc causam ageremus, quæ ita divisit [virilem et] muliebrem naturam, ut suum cuique opus atque officium distribueret; et ego hunc ostenderem muliebri ritu esse suo corpore abusum; nonne vehementissime admiraretur, si quisquam non gratissimum manus arbitraretur, virum se natum, sed depravato naturæ beneficio in mulierem convertere prope- rasse ? »*

253.

Idem II, 9 : *Synæciosis. Hoc schema docet diversas res conjungere et communi opinioni cum ratione adversari, et habet magnam vim vel ex laude vitium vel vitio laudem exprimiendi. Hyperidis : « Nam hominis avari atque asoti unum atque idem vitium est : uterque enim nescit uti, et utrique pecunia dedecori est. Quare merito utrique pari pœna afficiuntur, quos pariter non decet habere. » Cf. Anonymus de schematis v. 140 sq. Hæc Kiesslingius ad Aristophontem retulit : « Asoti enim appellatio Aristophontem videtur significare, cujus notam fuisse ἀσωτίαν Ælianus V. H. XIV, 3 testatur. »*

254.

Idem II, 12 : *Parasiopesis. (Cf. Lycurgi. frag. 105.) Hyperidis : « Cogis me injuriæ tuæ causam proferre? Nihil agis; non dicam. Sed ipsum tempus eam patefaciet. »*

255.

Idem II, 17 : *Epitrope. Hoc fieri solet, cum alicui rei vehementer confidimus, et [de] nostro jure iudicibus largimur, ut quemadmodum videatur illis constituent atque eo pareamus. Hyperidis : « Sed ego jam, iudices, summum ac legitimum, quod exposui, meæ causæ jus omitto; vobis quod æquisimum videatur ut constituatis permitto. Non enim vereor quin, etiam si sit novum vobis insti-*

256-260.

Hyperidis : « Videris eum dicere? » — Hyperides ἀγην pro ἔχην usurpavit. — Ægiliensis apud Hyperidem est civis Ægilia, qui pagus est Antiochidis tribus. — Αισχροκροταί, ἀπρεταί, ἀφίετα (ἀφίετα?) vocabula apud Hyperidem occurrunt.

261.

Qui de hereditate inter se in iudicio contendunt, ἀμφοτέρων vel παρακαταβάλλειν dicuntur; quorum illi negant controversam esse hereditatem, quum defuncto filius sit vel natura vel adoptione; alteri vero dicunt defunctum prolem non reliquisse ideoque sui potius juris esse hereditatem quam ejus qui adiit, ut qui vel cognati sint vel ex testa-

tendum, libenter id quod postulo propter utilitatem communis consuetudinis sequamini. »

256-260.

Herodianus II. σχημ. t. VIII, p. 597 W. : Ἐρωτῆσις δὲ ἐστὶ λόγος ἐν ὑποκρίσει λεγόμενος ἐπὶ τῷ σαφέστερον γινώσκει τι τῶν ἐπιζητούμενων, ὡς παρὰ Ἵπερίδῃ. « δοκεῖ γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν; »

Bekk. Anecd. p. 335, 24 (Bachm. An. p. 20, 18) : Ἄγειν ἀντὶ τοῦ ἔχειν Ἵπερίδῃς.

Harpocratio : Αἰγίλιεὺς· Ἵπερίδῃς. Αἰγίλιε δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος, ἐνθὰν δὲ δημοτῆς Αἰγίλιεὺς.

Pollux, III, 113 : Καὶ ὡς Ἵπερίδῃς αἰσχροκροταί.

Bekker An. p. 381 et Suidas : Ἀλφίτεϊς· οἱ τὰ ἄλφια ποιοῦντες. Ἵπερίδῃς.

Pollux, VI, 37 : Ἀλφίετα ὡς Ἵπερίδῃς.

261.

Harpocratio : Ἀμφισθετεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. Οἱ τῶν κληρῶν ἐπιδικαζόμενοι ἀμφισθετεῖν ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται, οἱ μὲν [οὐ] φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κληρὸν ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότῃ ἢ γόνῳ ἢ ποιήσει, οἱ δὲ ὡς ἀπαιδὸς τελευτησαντος δικαιοτέρον λέγοντες ἔχειν αὐτοὺς τὸν κληρὸν τοῦ λαχόντος, ἢ συγγενεῖς ὄντες ἢ κατὰ διαθήκας κληρονόμοι. Οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἵπερίδῃς περὶ τοῦ παρακαταβάλλειν διεσάφησαν.

262-265.

Pollux VI, 183 : Οὐ πάνυ ἐπαινωῶ οὐδὲ τὸ παρ' Ἵπερίδῃ ἀνασχύντημα.

Idem III, 77 : Ἀνδραπόδια παρ' Ἵπερίδῃς.

Idem II, 201 : Καὶ ἀνδριζόμενοι, Ἵπερίδῃς. Bekk. Anecd. p. 408, 1 : Ἀντίχει· Ἵπερίδῃς ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. Cf. Dinarchi frag. inc. s. v. ἀντέχει.

Pollux, II, 33 : Καὶ ἀποκεκαρμένος, ὡς Ἵπερίδῃς.

266-267.

Idem VI, 144 : Τάχα δὲ καὶ τὸ ἀπρόγραφα (de iis, quæ imprudenter et temere aliquis loquatur). Ἵπερίδῃς μὲν γὰρ αὐτῷ ἐπ' ἄλλου κέχρηται, εἰπὼν· « ἀπροβούλευτα καὶ ἀπρόγραφα » ἔχει δ' ἂν καὶ ἐν ταῦθα χώραν.

Idem IX, 157 : Ἐξήλασεν· ... Δημοσθένης δὲ καὶ ἐξώρισεν εἶπε καὶ Ἵπερίδῃς ἀφώρισεν.

mento heredes. Sic Demosthenes et Hyperides notionem vocis παρακαταβάλλειν intelligendam esse ostendunt.

262-265.

Ἀνασχύντημα vocem, qua Hyperides utitur, non magno- ptere probo. Apud Hyperidem habes vocabula ἀνδραπόδια, ἀνδριζόμενοι, ἀντέχει pro ἀντιλαμβάνει, ἀποκεκαρμένος.

266-267.

Fortasse etiam ἀπρόγραφα de iis dicere licet quæ imprudenter et temere aliquis loquitur. Quoniam Hyperides alio sensu ea voce uti videtur dicens ille : ἀπροβούλευτα καὶ ἀπρόγραφα. Sed etiam hoc loco sic accipi vox possit. — Demosthenes etiam ἐξώρισεν et Hyperides ἀφώρισεν dixerunt.

268-269.

Athenæus XIV, p. 616, C: Σὺ δὲ, ὦ Οὐλιανέ, εἰ τὴν γαλεάγραν ζητεῖς, ἔχεις παρ' Ὑπερίδῃ τῷ ῥήτορι· οὗ δέ, σὺ ζητεῖς. Hermogenes tom. III, p. 382 Walz.: Ἴδιον δὲ Ὑπερίδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀπειδέστερον πῶς καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι· ὥσπερ δταν μονώτατος λέγη καὶ γαλεάγρα καὶ ἐκκοκῦζειν καὶ ἐστηλοκόπηται καὶ ἐπήβολος, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Cf. Maximus Plan. V, p. 560 W; Pollux V, 89: Ὑπερίδης δὲ καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρούωνων τὸ κοκκῦζειν εἶπον· ἐστηλιτευμένος, ἀλεκτρολιτευμένος, ἐστηλοκοπημένος· οὕτω γὰρ Ὑπερίδης.

Pollux II, 14: Ὑπερίδης δὲ καὶ γηροδοσκὸν εἶρηκε. 270-275.

Mœris p. 195: Διαλέγεσθαι καὶ τὸ πλησιάζειν ταῖς γυναῖξιν, ὡς Ὑπερίδης. Pollux V, 93: Οὐ μὴν ὁ πλησιασμός οὐδ' ἡ διάλειξις (de concubitu), ἀλλὰ διελέχθην αὐτῇ καὶ διελεγμένους εἰμί, ὡς Ὑπερίδης.

Idem II, 124: Ὑπερίδης δὲ διελεγμένους ἐπὶ ἀφροδισίων.

Pollux VIII, 24: Δικογράφος, ὡς Ὑπερίδης.

Idem III, 74: Ἡ δὲ δουλὶς Ὑπερίδῃ εἰρημένον φαῦλόν ἐστιν.

Harpocratio: Ἐξατομβαιῶν ὄνομα μηνός· Ὑπερίδης. Ὁ τοῦ Ἀμφίονος φησὶν ἀπὸ τοῦ πλείστας τοῦτω τῷ μηνὶ θύεσθαι ἑκατόμβας κεκληῖσθαι. Pro Ἀμφίονος codex C. ἀμφίονος; Λυσισμαχίδης δὲ τοῦ Ἀμφίονος vel ὁ γούν Ἀπολλώνιος conj. Valesius; ὁ δ' οὖν Ἀμμώνιος, Saupprius. Memoratur ap. St. Byz. (v. Βάτη) Ἀβρων ὁ Καλλίου, ἐξηγητῆς, περὶ ἐορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Fort. igitur fuit: ὁ τοῦ [Καλλίου] Ἀβρων.

Pollux VIII, 70: Φυγαδευθῆναι, διωχθῆναι (Ὑπερίδης δὲ που καὶ ἐξεδιώχθη λέγει, καὶ Δειναρχος ἐδιώξεν), ὑπερορισθῆναι, ἐκπεσεῖν.

Harpocratio: Ἐμμηνοὶ δίκαι αἰ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαὶ· Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης.

276-290.

Pollux VIII, 143: Καὶ «κατηγόρησεν ἐνδόσιμα,» ὡς Ὑπερίδης.

268-269.

Tu vero, Ulpiane, si græci vocabuli γαλεάγρα auctorem requiris, habes illud apud Hyperidem oratorem; quo autem loco, tu ipse quære.

Proprium est Hyperidis liberius et negligentius vocabulis uti, ut ubi dicit μονώτατος, γαλεάγρα, ἐκκοκῦζειν, ἐστηλοκόπηται, ἐπήβολος et quæ alia sunt ejusmodi.

Demosthenes et Hyperides de gallis dicunt κοκκῦζειν. — Hyperides dixit ἐστηλοκοπημένος et γηροδοσκόν.

270-275.

Διαλέγεσθαι pro concubare apud Hyperidem. — Non dicitur διλέξεις pro concubitu, sed διελέχθην αὐτῇ et διελεγμένους εἰμί, ut Hyperides habet. — Δικογράφος ap. Hyperidem; item ἡ δουλὶς, vox haud probanda. Hecatombæon, mensis nomen, ap. Hyperidem. — Ἐξεδιώχθη alicubi Hy-

Idem II, 200: Καὶ ἐπιβασίαν τῇ δίκῃ, Ὑπερίδης.

Idem VIII, 31: Ὑπερίδης δὲ ἐπισυκοφαντεῖν ἐστ.

Photius Lex. et Suidas: Εὐήμερία... ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἄλεξις Ὀλυμπία = Εὐήμερία δέσποινος καὶ Μούσαι φθαι = καὶ «εὐήμερήσαντος» Ὑπερίδης.

Photius, Suidas, Etym. M. p. 412, 15: Ζυγομαχεῖ στασιάζει, ὡς οἱ βόες ἐξευγμένοι μετῆκται ἢ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις, θταν ἔλκωσι; κάμνοντες ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους· κέρηται Ὑπερίδης.

Pollux IV, 36 et VI, 169: Κακοπράγμων, ὡς Ὑπερίδης ἐστ.

Pollux VI, 39: Καὶ Ὑπερίδης «τὰ ὄντα καταβέβρωκεν» φησὶν ἀντὶ τοῦ καταδόξου.

Photius Lex.: Καττύεσθαι Ὑπερίδης τὸ ἐπαδέεσθαι· ἀπὸ τῶν καττύμάτων. Cf. Etymol. M. p. 493, 47.

Pollux II, 42: Ἐπὶ κεφαλῇν σπεύδειν, ὡς Ὑπερίδης.

Antiatticista in Bekk. Anecd. p. 104, 7: Κρόνος· μωρός. Ὑπερίδης.

Suidas: Κώδεα, εἶδος φυτοῦ, ἢ τῆς μήλωνος κεφαλῆ. Ὑπερίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Cf. Harpocratiois cod. D. s. v.

291-305.

Pollux VIII, 28: Μεσεγγυήματα δὲ Ὑπερίδης.

Idem II, 123: Μικρολόγον δὲ Ὑπερίδης τιν εἰς ἀργύριον ἀνελεύθερον.

Idem III, 58: Καὶ ξενοτροφία παρ' Ὑπερίδῃ.

Photius Lex.: Ὁρθὴν δ' ἐντυγχάνει· ἀντὶ τοῦ εὐθός. Ὑπερίδης. Eadem Bachmanni Anecd. I p. 320, 17.

Photius II, 62: Καὶ ὠφθαλμίασε τὸ ἐπιβύησεν Ὑπερίδης.

Pollux VI, 37: Ὁψαρτυτής, ὡς Ὑπερίδης.

Photius Lex.: Παραχειμάζοντι· Δημοσθένης. Καὶ παρεχέμασεν, Ὑπερίδης.

perides dicit. — Ἐμμηνοὶ δίκαι, judicia quæ de rebus mercatorum et eraniis instituuntur. Demosthenes et Hyperides.

276-290.

Dixit Hyperides: ἐπιβασίαν τῇ δίκῃ, — ἐπισυκοφαντεῖν, — εὐήμερία, — ζυγομαχεῖ, — κακοπράγμων, — τὰ ὄντα καταβέβρωκεν, i. e. comedit, — καττύεσθαι, calceos subligare, — ἐπὶ κεφαλῇν σπεύδειν, præcipitanter agere, — κρόνος, stultus, — κώδεα, papaveris caput.

291-305.

Dixit Hyperides μεσεγγυήματα, — μικρολόγον, sordidum, — ξενοτροφία, — ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει, statim vero occurrat, — ὠφθαλμίασε, concupivit — ὀψαρτυτής, — παρεχέμασεν, — τοῦ παροδίου τοῖχου, πελαγίζειν, per mare proficisci

Pollux VIII, 121 : Ὑπερίδης δὲ καὶ τοῦ πατρὸς διὸ τοῦχου εἴρηκεν.

Bekk. An. p. 111 : Πελαγίζειν· τὸ διὰ πελάγους πορεύεσθαι. Ὑπερίδης.

Pollux VII, 44 : Καὶ περιλωπίσαι, ἕπαρ Ὑπερίδης περιδῦσαι εἴρηκεν.

Idem I, 162 : Εἶτα λείαν ἠλάσαντο, βοσκήματα, εἶαν περισύραντο, ὡς Ὑπερίδης.

Idem VI, 14 : Πίθος ἢ πιθάκη· Ὑπερίδης δὲ καὶ πιθάκνιον εἴρηκεν.

Idem IV, 163 : Πολυπληθία, ὡς Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης.

Idem III, 63 : Καὶ πολυφίλοις Ὑπερίδης.

Gregorius Cor. ad Hermogenem t. VII, p. 118 Valz. : Τὴν πομπεῖαν αὐτὸς ὁ τεχνικὸς (Hermogenes) ἠρμήνευσε, καὶ μάλα σαφῶς· εἰληπταὶ δὲ ὑπὲρ τὸ τοῖονδε ὄνομα ἀπὸ τῶν λόγων Λυσίου καὶ Ὑπερίδου καὶ Δεινάρχου· πολὺ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἴονμα.

Pollux IV, 166 : Προσμετροῦντας, Ὑπερίδης.

Idem IV, 172 : Καὶ σηκώματα, ὡς Ὑπερίδης.

Idem III, 81 : Καὶ τὸ συγκαταδουλώσασθαι παρ' Ὑπερίδου, καὶ « οἱ συνδουλεύοντες » παρὰ Δει-

νάρχου· « σύνδουλοι » δὲ λέγει Λυσίας καὶ Εὐριπίδης. Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐκλείδης ἠμώδουλον λέγουσιν· ἐνίοι δ' ἠμώδουλον μὲν οἶονται τὸν τῆς αὐτῆς τύχης, σύνδουλον δὲ τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

Idem III, 85 : Τοκίζων, ὅθεν καὶ τὸ τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον παρ' Ὑπερίδου.

296-309.

Suidas : Φιλοτησία. Ἡ φιλία ἢ δεδομένη ἐν τοῖς πότοις· ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις φιλοφρονούμενοι ἀλλήλους ἐπέδιδον οἶνου κύλικα, ἣν φιλοτησίαν ἐκάλουσαν ὡς Ὑπερίδης φησὶ καὶ Ἀλεξίς.

Harpocrates : Φιλοτησία· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Ἡ κύλιξ ἦν κατὰ φίλιαν τοῖς φίλοις προῦπνον φιλοτησία ἐκαλεῖτο, ὡς Ὑπερίδης φησὶ καὶ Ἀλεξίς.

Suidas : Φρονηματισθῆναι. Οὕτως Ὑπερίδης ἀντι τοῦ φρονήματος καὶ οἰήσεως πληρωθῆναι· « οἱ δὲ φρονηματισθέντες ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἔτοιμοι ἦσαν. »

Etym. Magn. p. 800, 43 : Φρονηματισθῆναι, Ὑπερίδης.

Photius Lex. : Λόγου χάριν· φησὶν Ὑπερίδης.

Pollux V, 142 : Χάριν ἔχειν, ὡς Ὑπερίδης τε καὶ Λυσίας.

XLVII. EUBULUS.

« De Eubulo Anaphlystio, homine summæ auctoritatis, v. Ruhken. hist. crit. orat. gr. p. 66 sq.; Brückner. de Philippo rege Maced. p. 118; Droysen. de populiscitis orationi de cor. additis p. 104 sq.; Stechow de Æschinis vita p. 25 sq.; Boehneckius quaestt. orator. volum. I locis permultis. Eum et in concione et in iudiciis sæpissime dixisse cum per se verisimile sit, tum Demosthenes or. 19, § 181 Tharrecem et Smicythum, § 293 Macroblem et Ctesiphontem ab eo accusatos esse testatur. Æschinem ab eo defensum esse Demosthenes or. 19 § 290 narrat. Sed ex permultis illis orationibus non exstant nisi duo fragmenta admodum pusilla. » SAURPPIUS.

περιδῦσαι, ἰαδύερε, — λείαν περισύραντο, prædam distrahunt, — πιθάκνιον, — πολυπληθία, — πολυφίλοις, — τὴν πομπεῖαν, — προσμετροῦντας, — σηκώματα, — συγκαταδουλώσασθαι καὶ ἠμώδουλον, — τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον.

306-309.

Φιλοτησία, phiala quæ in comotationibus tradebatur. In convivii enim quam amice propinando invicem provocabant, vini calicem quem φιλοτησίαν vocabant, alteri tradebant; de quo Hyperides et Alexia.

Φρονηματισθῆναι, fastu et vana fiducia plenum esse. Sic Hyperides : « Illi vero per narrationem elati paratos age-

ORATORES. II.

1.

Aristoteles Rhet. I, 15 : Πρόσφατοι (sc. μάρτυρες) ὅσοι γνώριμοι τι κεκρίκασιν· χρήσιμοι γὰρ αἱ τούτων κρίσεις τοῖς περὶ τῶν αὐτῶν ἀμφισβητούσιν· οἷον Εὐβουλος ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρήσατο κατὰ Χάρτηος ὃ Πλάτων εἶπε πρὸς Ἀρχίδιον, ὅτι ἐπιδεδωκεν ἐν τῇ πόλει τὸ ἠμολογεῖν πονηροῦς εἶναι.

2.

Demosthenes De fals. legat. (or. 19) § 292 : Καὶ ἐν μὲν τῷ δήμῳ κατηρῶ Φιλίππου καὶ κατὰ τῶν παιδῶν ὤμνους ἤ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον ἂν βούλεσθαι.

bant. » — Dicit Hyperides λόγου χάριν et χάριν ἔχειν.

1.

Recentes testes sunt si qui viri fama clari aliqua de re iudicaverunt; nam utilia sunt horum iudicia iis qui de isdem rebus litigant; ut Eubulus in iudiciis adversus Charetem usus est eo quod Plato in Archibium dixit, increbuisse in civitate ut multi improbos se esse profiterentur.

2.

Et pro concione quidem Philippo male dixisti, et per liberos tuos juravisti sane te cupere ut Philippus periret.

29

XLVIII. ÆSCHINES.

ΔΗΛΙΑΚΟΣ.

De hac oratione Æschini abjudicanda vide quæ Saupprius monuit ad Deliacam Hyperidis. Philostratus vit. Soph. I, 191, p. 208 ed. Didot : Λόγος δ' Αισχίνου κατ' ἐπίου μὲν καὶ τέταρτος τις Δηλιακός, καταψευδόμενος τῆς ἐκείνου γλώττης· οὐ γὰρ ἂν ποτε τοὺς μὲν περὶ τὴν Ἀμφισσαν λόγους ἔφ' ὧν ἡ Κιρραία χώρα καθιερώθη εὐπροσώπως τε καὶ ἐν ὥρᾳ διέθετο κακὰ βουλευῶν Ἀθηναίους, ὡς φησι Δημοσθένης, ἐπὶ δὲ τοῖς Δηλιακοῖς μύθοις, ἐν οἷς θεολογία τε καὶ θεογονία καὶ ἀρχαιολογία, φαύλως οὕτως ἔωρμησε, καὶ τοῦτο προαγωνιζόμενος Ἀθηναίων οὐ μικρὸν ἀγωνίσμα ἡγουμένων τὸ μὴ ἐκπεσεῖν τοῦ ἐν Δήλῳ ἱεροῦ.

Apollonius de vita Æschinis, p. 402, 25 ed. Turic. : Τριῶν δὲ ὄντων λόγων τῶν ἑκ' αὐτοῦ γεγραμμένων, καὶ τούτων δημοσίων (ὁ γὰρ Δηλιακὸς νόθος ἐστὶ) τὸν μὲν χ. τ. λ.

Plutarch. Moral. p. 840, E : Φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τέσσαρες, ὃ τε κατὰ Τιμάρχου, καὶ ὃ τῆς παραπροσβείας, καὶ ὃ κατὰ Κτησιφώντος, οἱ καὶ μόνου εἰσι γνήσιοι. Ὁ γὰρ ἐπιγραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ ἐστὶν Αἰσχίνου· ἀπαδείχθη μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κρίσιν τὴν περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ, συσταθεὶς συνήγορος, οὐ μὲν εἶπε τὸν λόγον· ἐχειροτονήθη γὰρ Ὑπερείδης ἀντ' αὐτοῦ, ὡς φησι Δημοσθένης.

Photius Bibl. p. 20, a, 9 Bekk. : Φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλος λόγος, ὁ Δηλιακὸς λεγόμενος οὐκ ἐγρήκει δὲ αὐτὸν ὁ Καικιλίας, ἀλλ' Αἰσχίνην ἄλλον σύγχρονον τοῦδε Ἀθηναίου τὸν πατέρα εἶναι τοῦ λόγου φησὶν.

Maximus Plan. ad Hermogenem t. V, p. 481 Walz. : Ἦναγκάσθη οὖν ὁ Ὑπερείδης τῇ βλῆ τῶν πραγμάτων χρῆσασθαι καὶ παραβῆναι τὴν τέχνην διὰ τὴν βλῆν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὁ Αἰσχίνου Δηλιακὸς ὁμοίως ἔχει, καὶ εἰ νοθεύεται.

XLIX. ARISTOGITON.

« De hoc Demosthenis, Lycurgi, Hyperidis, bonorum omnium, adversario exposuerunt J. Taylorus proleg. ad Demosth. or. in Aristogitonem (appar. Demosth. 4, p. 299 sq.), B. Tholracius opuscul. 2 p. 201 sqq., Westermannus hist. eloq. gr. § 54, 29, Schmidtius Dinarchi p. 109, Kiesslingius de Lycurgi et Hyperidis fragm. p. 21 sqq., Rehdantzius de vita Iphic. etc., p. 191. Cf. fragmenta Lycurgi et Hyperidis orationum contra Aristogitonem habitaram. » SAUPPIUS.

Suidas : Ἀριστογοιτίων, Κυδιμάχου ἢ Αυσιμάχου, Ἀθηναῖος, βήτωρ, μητρός δὲ ἀπελευθερικῆς· ὅστις ἐπεκαλεῖτο κῶν διὰ τὴν ἀναλίδειαν αὐτοῦ, ἐφο-

νεύθη δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων, λόγους ποιήσας Ἀπολογία πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγόν, πρὸς Λυκούργον, κατὰ Τιμοθέου, κατὰ Τιμάρχου, κατὰ Ὑπερείδου, κατὰ Θρασύλλου, Ὀρρανικόν. Vitt. X orat. p. 850, E : Φέρονται δὲ αὐτοῦ (Dinarchi) καὶ λόγοι γνήσιοι ἐξήκοντα τέσσαρες· τούτων ἔνιοι παραλαμβάνονται ἕως Ἀριστογοιτίου. In Suida Kiessling. legi vult πρὸς Λεωσθένην τὸν στρατηγόν, πρὸς Λυκούργον. Bernhardyus ita : πρὸς Λεωσθένην τὸν στρατηγόν, πρὸς Δημοσθένην, πρὸς Λυκούργον. Walz (in Rh. gr. t. VII, p. 1021) : πρὸς Δημοσθένην, πρὸς Λεωσθένην τὸν στρατηγόν, πρὸς Λυκούργον vel πρὸς Δημοσθένην, πρὸς Λυκούργον. Saupprius leg. conjecit : πρὸς Δι-

DELIACA ORATIO.

Secundum nonnullos quarta etiam oratio Æschinis existat, Deliaca, injuriam faciens ejus eloquentiæ; non enim fabulas Amphissenses, unde Cirrhaea regio consecrata esset, speciose eleganterque exposuisset Atheniensibus male consulens, ut Demosthenes ait, ad Deliacas autem fabulas tractandas, in quibus doctrina inest de deorum natura atque ortu rerumque antiquissimarum enarratio, tanta cum ignavia accessisset, præsertim quum pro Atheniensibus decertaret, qui Deliaci templi custodiam retinere haud parvi penderent. -

Tres Æschines orationes scripsit coram populo habitas; nam Deliaca oratio spuria est.

Quattuor Æschinis feruntur orationes; ex his sola germanæ sunt orationes in Timarchum de mala gesta lega-

tionem et contra Ctesiphontem; quæ enim Deliaca inscribitur, non est Æschinis; nam designatus quidem fuerat, ut causam de templo in Delo oraret, sed non habuit orationem, quia in locum ipsius delectus est Hyperides, ut ait Demosthenes.

Fortur etiam alia Æschinis oratio, quæ dicitur Deliaca; eam tamen non recipit Cæcilius, sed alium Æschianem Atheniensem, illius æqualem, hujus orationis auctorem esse prodit.

Hyperides rerum copia uti et ob argumenti copiam negligere artem cogebatur. Idem cadit in Æschinis orationem Deliacam, etiam spuria sit.

Aristogito, Cydimachi vel Lysimachi filius, orator fuit Atheniensis, matre libertina natus, et propter impeditam causam cognominatus: is ab Atheniensibus interfectus est. Scripsit orationes plures: Apologiam adversus De-

μοσθένην καὶ Λυκούργον, κατὰ Τιμοθέου τοῦ στρατη-
γού. De petulanti et furioso genere dicendi, quo
Aristogiton usus esset, monuit Hermogenes t. III,
p. 363 Walz. : Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸ τῶν ἀποδείξεων
λοιδορίας ἢ σφοδρότησιν εἰκῆ χειρῆσθαι, ἢ ἐνθα δλωσ
μηδενὸς τοιούτου δεῖ, καθάπερ εἴωθεν Ἀριστογείτων
ποιεῖν, φαινομένη τις ἐστίν, οὐ μὴν οὕσα δεινότης.
Idem ib. p. 236 : Παραδείγματα δὲ τῆς ἀπαραμυ-
θήτου τραχύτητος ... Ἀριστογείτων σοὶ ἄρθρα πα-
ρέζεται, νῆ Δία, εἰ βούλοιο καὶ παρ' ἐκείνου λαβεῖν
παραδείγματα.

I. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝΔΕΙΞΙΝ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

1.

Photius Bibl. p. 491, a, 36 : Πολλῶ μείζων ἐσ-
τιν ἤπερ ἡ ἐκείνου (Dionysii Halicarnassensis)
ἔπρασσις αὐτὸς ὁ Ἀριστογείτων ἀνομολογῶν Δημο-
σθένην κατὰ αὐτοῦ γεγραφέναι· καὶ γὰρ ἀπολογούμενος
οὐκ ἐν τῷ παρέργῳ λέγων, ἀλλ' ἐπιμελῶς ἀνταγωνιζό-
μενος ἐν τῷ λόγῳ δεικνύται, δε ἐπιγέγραπται ἀπολο-
γία πρὸς τὴν ἐνδείξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους.

II. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Suidas v. Τιμαρχος ἐπίτροπος δὲ αἰρεθείς Ἀριστο-
γείτωνος.

2.

Joannes Tzetzes Chil. VI, 104 :

Πάλιν κατὰ Τιμάρχου δὲ καὶ Δημοσθένους λέγει·
Ἄρχοντα ἀποστελλετε τὸν Τιμαρχον, ὧ ἄνδρες;
οὐκ, ἔδν νῦρα ἔχχτε καὶ τὰ σεμνά τηρῆτε,
Τίμαρχον, δε τῷ σώματι τὰ πλείω τούτου μέρη
φέρει γυναικός, ἀπαν δὲ πράττει τῶν μισουμένων.
Ἄλλ' οὐ Λυκούργῳ φίλος μὲν, τῷ δὲ γε Δημο-
σθένει·

Ἄν γὰρ τοῖς ἄλλοις βδελυρὸς ἐκείνος μισεῖ τοῦτον,
ὁ Δημοσθένης δὲ φιλεῖ. Ἄφημι τὰ ἄλλα.

moesthenem belli ducem, adversus Lycargum, contra Ti-
motheum, contra Timarchum, contra Hyperidem, con-
tra Thrasyllum, orationem pro pupillis.

Dinarchi feruntur sexaginta quattuor orationes genuinae;
quarum tamen nonnullae Aristogitonis esse creduntur.

I. ADVERSUS DELATIONEM LYCURGI ET DEMO- STHENIS.

1.

Pluris fieri debet Aristogiton contra se Demosthenem
dixisse confessus, quam Dionysii negatio. Etenim defen-
dasse se non obiter, sed accurate ex adversum contendisse
ex ea oratione apparet, quae scribitur Apologia contra
delationem Lycurgi et Demosthenis.

II. CONTRA TIMARCHUM.

2.

Rursus contra Timarchum et Demosthenem dicit : « Præ-
torem vos, Athenienses, mittite Timarchum? Minime,
s. quidem nervos habeatis et veneranda observetis, Ti-
marchum mittetis, qui plurimis corporis partibus se mu-
lierem præstat, et odiosissima quaque facit. Non is Ly-
curgi amicus, sed Demosthenis. Ceteris quum execrabilis

3.

Harpocratio : Αὐτοκλειδῆς. Αἰσχίνης κατὰ
Τιμάρχου· « Κηδωνίδην καὶ Αὐτοκλειδὴν καὶ Θέρσαν-
δρον. » Οὔτοι παιδερασταὶ σφοδροί, ὡς καὶ Ἀριστο-
γείτων κατὰ Τιμάρχου. Cf. Idem : Θέρσανδρος·
Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Ὅτι παιδεραστῆς οὗτος
σφοδρός, καὶ Ἀριστογείτων ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου
δηλοῖ.

Anonymus ad Hermogen. t. VII, p. 1021
Walz. : Καὶ ἀκόσμητον μὲν λόγον καλεῖ τὸν τραχύτη-
τος μόνης ἀνάπλεων, οἷα δὴ πολλά παρὰ τῷ Ἀριστογεί-
τονί ἐστιν ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. « Quæ huc retuli,
quod Tzetze locus docet in oratione contra Ti-
marchum Aristogitonem etiam in Demosthenem
invectum esse. Sed Demosthenem sæpe ab Aristo-
gitone accusatum esse auctor or. prioris quæ est
contra Aristogitonem inter Demosthenicas tradit
(§ 37. V. Boehneck. quæst. orat. 1 p. 571 sq.).
Cf. Hermogenes III, p. 236. W. » SAURPIUS.

III. ΚΑΤΑ ΥΠΕΡΕΙΔΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

4.

Suidas : Ἀριστογείτων... Ὑπερίδην δὲ ἐγρά-
ψατο παρανόμων ἐπὶ τῷ μετὰ Χαίρωνειν ψηφίσματι,
καὶ οὐχ εἴλεν.

5.

Gregorius Corinth. ad Hermog. t. VII, p. 1272
Walz. : Ἄλλα καὶ Ἀριστογείτων ἐν τῷ κατὰ Ὑπερεί-
δου λόγῳ οὕτω φησὶ (ut ex tempore dicere videat-
ur) : « Περὶ μὲν οὖν τοῦ παρανόμου ἱκανὰ καὶ τὰ
εἰρημένα ἐν τῷ παρόντι· ἂν μὴ τι ἕστερον ἀναμνησθῶ. »
Εἶτα μετ' ὀλίγα ὡσπερ ἀναμνησθείς πάλιν φησὶ· « οἱ
γὰρ ἐπιβουλεύοντες τῇ δημοκρατίᾳ ἡσυχίας μὲν οὐσης
κατὰ τὴν πόλιν καὶ τοῦ δήμου ἀθρούβως καὶ ἀσφαλῶς
πολιτευομένου ἀναγκάζονται μηδὲν παρακινεῖν, ἀλλ'
ἐπακολουθεῖν τοῖς νόμοις, » καὶ τὰ λοιπά.

sit, Lycurgum odit, sed Demosthenes Timarchum amat. »
Mitto reliqua.

3.

Æschines in or. contra Timarchum : « Cedonidem et
Autoclidem et Thersandrum. » Hi puerorum amori vehe-
menter dediti erant, ut Aristogiton quoque testatur in or.
contra Timarchum.

III. CONTRA HYPERIDEM DE VIOLATIS LEGIBUS.

4.

Aristogiton Hyperidem ob decretum post cladem Cha-
ronensem factum actione legum læsarum persecutus est,
sed frustra.

5.

Aristogiton quoque in or. contra Hyperidem ita loqui-
tur, ut ex tempore dicere videatur : « Quod igitur leges
violatas attinet, dicta sufficient in præsentī, nisi fortasse
postea aliquid in mentem adhuc venerit. » Deinde, paucis
interjectis, quasi recordatus, iterum dicit : « Nam populari
statui insidiantes, tranquillitate per urbem regnante po-
puloque secure et sine tumultu res suas agente, nihil
movere sed legibus obsequi coguntur. »

6.

Joannes Tzetzes Chil. VI, 93 :

Ἐν τῷ κατὰ τῶν παρανόμων γὰρ τοῦ Ὑπερείδου Ἀριστογείτων οὕτωςι τάδε κατ' ἔπος λέγει·
 « Κνώδαλα τὰ ἐξάγιστα τῶν τρισαλιτηρίων,
 ὁ Δημοσθένης ἄμα τε καὶ ὁ Λυκοῦργος, λέγω. »
 Καὶ πάλιν Διοπίθῃ δὲ τὸν Σουινία λέγει [χίαις
 ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ἑλλησποντον συστάσης ναυμα-
 ῶνῆσασθαι αἰχμαλώτους Λυκοῦργον, Δημοσθένην·

οἱτοὶ δὲ τὸ ἀργύριον ἐκείνω οὐκ εἶδον,
 ἀλλὰ πρὸς δικαστήριον ἐβλυσαν μᾶλλον τούτων.
 Καὶ ἐκινδύνευσεν θανεῖν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τούτων,
 εἰ μὴ συνηγωνίσαντο Δημέας Καλλικλῆς τε.

IV. KATA ΦΡΥΝΗΣ.

7.

Athenæus XIII, p. 591, E : Ἀριστογείτων δ' ἐν
 τῷ κατὰ Φρύνης τὸ κύριον αὐτῆς φησιν εἶναι ὄνομα
 Μνησαρέτην.

L. PHILOCRATES.

« Quæ Aristoteles narrat putabam apte ad Philocratem illum, qui Philippi partibus studebat, referri posse, quanquam concedendum est etiam ad unum Atheniensium pertinere posse, quos enumerant interpretes Lysiz or. 29. De auctore pacis cum Philippo faciundæ cf. Bœhneck. quæst. orat. 1, p. 382 sq., aliisque locis p. 702 indicatis. » SAURFUS.

Aristoteles Rhet. II, 3 : Παύει δὲ καὶ εἴρω
 ὄργην μεζῶ ἢ παρ' ἄλλου ληφθεῖσα τιμωρία πρότερον· διὸ εὖ Φιλοκράτης εἰπόντος τινὸς ὀργιζομένου τῷ δήμῳ « τί οὐκ ἀπολογεῖ; » « οὐπω γε », ἔφη. « Ἄλλῃ ποτε; » « ὅταν ἄλλον ἴδω διαβεβλημένον. » Πρᾶξι γὰρ γίνονται, ὅταν εἰς ἄλλον τὴν ὄργην ἀναλώσῃσιν.

LI. PYTHEAS.

I. KATA ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΥ.

1.

Harpocratio : Ὁξυθύμια... Ἔστι τούνομα καὶ παρὰ Πυθέα ἐν τῷ κατὰ Ἀδειμάντου. Cf. Hyperidid fr. 83.

II. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝΔΕΙΞΙΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

2.

Idem : Ἀγραφίου εἰδὸς τι δίχης... Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἐνδείξιν ἀπολογία. Cf. Lycurg. fr. 6.

6.

In oratione qua Hyperidem legum læsarum accusat Aristogiton verbotenus ita dicit : « Bestiæ illæ impuræ et scelestissimæ, Demosthenes et Lycurgus, inquam. » Alio loco Diopithem Suniensem dicit, prælio navali ad Hellespontum commisso, captivos redemisse Lycurgum et Demosthenem. Hi vero argentum illi non reddiderunt, sed in iudicium potius hominem traxerunt. Atque periculum erat ne capitis damnaretur, nisi auxiliati ei essent Demeas et Callicles.

IV. CONTRA PHRYNEN.

7.

Aristogiton in or. contra Phrynen proprium hujus nomen fuisse Muesareten dicit.

L. Sedatur etiam ira adversus aliquem excitata facilius, si ab alio ille pœnam sumpserit prius. Præclare igitur Philocrates, quærente quodam, quum populus illi irasceret, « Cur te non defendis? » — « Nondum, in-

III. KATA ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

3.

Dionysius Hal. t. V, p. 591 R. : Ἦν δὲ περὶ αὐτοῦ (de Isæo) δόξα παρὰ τοῖς τότε γοηταῖς καὶ ἐπέταις, ὡς δεινὸς ἀνὴρ τεχνιτεύσαι λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα· καὶ εἰς τοῦτο διαβάλλετο. Δηλοῖ δὲ τοῦτο τῶν ἀρχαίων τις ρητόρων ἐν τῇ Δημοσθένους κατηγορίᾳ, Πυθέας, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Πονηρίαν γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ κακίαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων πάσαν ἐνοικεῖν φήσας καὶ

quit. » — « Quando igitur? » — Quum alium vitioso falso accusatum. » Mitescunt enim, quum iram in alium effuderint.

I. CONTRA ADIMANTUM.

1.

Ἐξυθύμια vox exstat apud Pythæam in or. contra Adimantum.

II. ADVERSUS DELATIONEM DEFENSIO.

2.

Ἀγραφίου, actionis judicialis species... Pythæas in defensione adversus delationem.

III. CONTRA DEMOSTHENEM.

3.

Ceterum apud ejus æquales de fraude in suspicionem venit, quod callide et artificiose orationem ad sequiorum detorqueret, idque ei crimini dabatur. Declarat hoc antiquorum aliquis oratorum, Pythæas, ut opinor, in accu-

τὸ δὲ μέρος ἔδωκεν εἰς διαβολὴν ἐπιτίθησιν, ὅτι τὸν Ἰσάιον καὶ τὰς τῶν λόγων ἐκείνου τέχνας αἰσίσταται.

4.

Athenæus II, p. 44, F : Καὶ Πυθέας γοῦν φησὶν « Ἀλλὰ τοὺς νῦν δημαγωγούς ὁρᾶτε, Δημοσθένη καὶ Δημάδην, ὡς ἐναντίως τοῖς βίοις διαίκεται. Ὁ μὲν γὰρ ὑδροποτῶν καὶ μεριμνῶν τὰς νύκτας, ὡς φασιν, ὁ δὲ πορνοδοσκῶν καὶ μεθυσκόμενος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκίστην προβάστωρ ἡμῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλείται.

5.

Lucianus Laud. Demosth. c. 15 : Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνεται τοῦ νικητηρίου λύχου.

6.

Rutilius I, 14 : *Epanalepsis. Hoc schema fieri solet, cum id, quod dictum semel est, quo gravius sit, iteratur. Id interdum fit uno verbo, interdum plurium verborum conjunctione. Verbum sic iteratur. Pythææ : « Quid contra tot res tamque evidentes dicere potes; Demosthenes? Cognitum enim est, rempublicum venalem habuisse; cognitum est. »*

7.

Plutarchus Mor. p. 802, F : Ὁ μέντοι λόγος ἔστω τοῦ πολιτικοῦ μήτι νεαρὸς καὶ θεατρικός... μήτ' αὖ πάλιν, ὡς ὁ Πυθέας τὸν Δημοσθένους ἔλεγεν, ἄλυστων ἔων καὶ σοφιστικῆς περιεργίας ἐνθυμήμασι πιχρῶς καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπικριβομέναις. Cf. Plut. Demosth. c. 8; Ælian. V. H. 7, 7.

8.

Plutarchus Demosth. c. 20 : Ἐν δὲ τῇ μάχῃ καλὸν οὐδὲν οὐδ' ὁμολογούμενον ἔργον οἷς εἶπεν ἀποδείξιμος ὄχρητο λιπὼν τὴν τάξιν ἀποδράς ἀσχεῖστα

sitione Demosthenis. Nam omnium hominum malitiam et improbitatem inesse Demostheni dicit, totamque hanc partem in crimen adducit, quod Isæo atque ejus in dicendo artibus pastus sit.

4.

Pythæas dicit : « Qui nunc sunt demagogi, Demosthenes et Demades, videtis quam contrariam vitæ rationem sequantur. Ille enim abstemius, etiam nocte meditantibus vigilat, ut fama est : hic vero, lenocinium faciens, et vino madidus quotidie, coram nobis in concionibus ventrosam suam corpus circumfert.

5.

Pythæas lucernam nocturnam olere videbatur ille Demosthenicarum orationum strepitus.

7.

Sit autem versantis in rep. viri oratio non puerilis aut ad theatrum conformata, neque rursus, qualem Demosthenis dicebat Pythæas, lucernam redolens, et sophistica diligentia abundantia, argumentis constans acerbis, et circuitionibus ad normam et circumum accuratissime exactis.

8.

In pugna Demosthenes nullo honesto aut verbis suis con-

καὶ τὰ ὅπλα βίβας, οὐδὲ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἀσπίδος, ὡς ἔλαγε Πυθέας, αἰσχυνθείς, ἐπιγεγραμμένης γράμμασι χρυσοῖς Ἀγαθῇ τύχῃ.

9.

Suidas : Ἡ τὸ ἱερὸν πῦροῦ κ' ἔξεστι φυτῆσαι. Τίμαιον ἐν λη' ἱστορεῖν, ὡς οἱ περὶ Δημοκλειδὴν κατὰ Δημοσχάρους εἶπον, ὅτι μόνον αὐτῶ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φυτῆσαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσιν. Δοῦρις δὲ ἐν τῇ ἰ' Πυθέαν κατὰ Δημοσθένους τὸ ἴδιον εἶπεν.

IV. ΛΠΑΡΑΣΗΜΑ.

10.

Rutilius I, 14 : *Polysyntheton. Hoc schema efficitur, cum sententiæ multorum articulorum convenienti copula continentur. Pythææ : « Ille hunc pone constrictum trahebat, hic autem vociferabatur; concursus vero non mediocris, cum tantum non omnes opitulari vellent, sed nemo auderet : neque ibi magistratus aderat; nec circumspicientes quo potissimum confugeremus, reperiebamus; sed uno tempore nos et præsens et futurum malum perturbabat. Nam præsens tempus acerbitatis erat plenum, reliquum vero timoris. »*

11.

Stobæus Flor. CV, 55 : Πυθέου. Εἰ δέ τις ὀπίσθη βεβαίως ἔχει τὸν πλοῦτον καὶ οὐδέποτε προλείψει αὐτόν, οὗτος εἶκοις τύχης καὶ παραδόξων πραγμάτων καταπεφρονηκέναι καὶ οὐκ εἰδέναι, ὅτι πεπλανημένον τὸ εὖ πράττειν καὶ οὐκ ἀεὶ περὶ τοῖς αὐτοῖς,

12.

Plutarchus Mor. p. 187 F (et 804 B) : Πυθέας ἐτι μειράκιον ὦν παρῆλθεν ἀντερῶν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου γραφομένοις ψηφισμασιν· εἰπόντος δὲ τινος : « Σὺ νέος ὦν τολμᾷς λέγειν περὶ τηλικούτων; » « Καὶ μὴν

sentiente facinore edito, turpissime deserto ordine et projectis armis fugit, ne inscriptionem quidem, ut ait Pythæas, scuti reveritus, in quo aureis litteris exaratum erat : quod felix faustumque sit.

9.

« Cui sacrum ignem sufflare non licet. » Timæus lib. XXXVIII Historiarum tradidisse fertur Democlidem exprobrasse Demochari, ipsi soli omnium Atheniensium non licere sacrum ignem sufflare, quod superiores partes corporis polluisset. Duris vero libro X dicit Pythæam idem objecisse Demostheni.

IV. EX ORATIONIBUS INCERTIS.

11.

Pythææ. « Si quis crediderit divitias stabiles esse nec unquam defecturas, is neque fortunæ alique rerum quæ præter opinionem accidunt rationem habere nec scire videtur prosperitatem vagari nec usque manere apud eodem. »

12.

Pythæas etiamnum adolescens progrediebatur in publicum, dicturus contra decreta de Alexandro promulgata : quumque diceret quidam, « Tu adolescens quum sis, se

Ἀλέξανδρος, εἶπεν, ὃν ψηφίζεσθε θεόν, ἡμαῦ νεώτερός ἐστι. » Cf. id. p. 784, C.

13.

Idem Demosth. c. 27 : Ἐν δ' Ἀρκαδίᾳ καὶ λοιδορίαν τοῦ Πυθέου καὶ τοῦ Δημοσθένους γενέσθαι πρὸς ἀλλήλους εἶρηκεν ὁ Φύλαρχος ἐν ἐκκλησίᾳ, τοῦ μὲν ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων, τοῦ δ' ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων λέ-

γοντος. Λέγεται δὲ τὸν μὲν Πυθέαν εἰπεῖν, ὅτι καθάπερ οἰκίαν, εἰς ἣν ὄνειον εἰσφέρεται γάλα, κακὸν τι πάντως ἔχειν νομίζομεν, οὕτω καὶ πόλιν ἀνάγκη νοσεῖν, εἰς ἣν Ἀθηναίων πρεσβεία παραγίνεται· τὸν δὲ Δημοσθένην στρέψαι τὸ παράδειγμα φήσαντα, καὶ τὸ γάλα τὸ ὄνειον ἐφ' ὑγίαια καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ σωτηρίᾳ παραγίνεσθαι τῶν νοσοῦντων.

LII. DEMADES.

« De Demadis rebus, quem et brevissime et verissime Velleii verbis (2, 68) ingeniose nequam fuisse dixeris, post D. Ruhnkenium (hist. crit. p. 71 sqq.) nuper exposuerunt H. Lhardy (Berolini, 1834) et G. G. Puygers (Hagæ Comitum, 1836), quibuscum comparari possunt, quæ in Zimmermanni diurnis ego 1835, 77 et A. Westermannus 1837, 26 explicavimus. Adde quæ G. Kiesslingius in Lycurgeis p. 161 sqq. disputavit [et Bernhardus in Addendis ad Suidam II, 2, p. 1812]. Hoc loco nihil videtur quærendum esse nisi hoc, utrum Demades aliquid scriptum reliquerit, an quæ ei tribui solent supposita sint. Ac Cicero quidem Bruti § 36 ait : *is, cujus nulla exstant scripta, Demades*. Similiter Quintilianus Inst. orat. 2. 17, 13 : *Neque enim (Demades) orationes scribere est ausus, ut eum multum valuisse in dicendo sciamus*. Idem 12. 10, 49 : *Ideoque in agendo clarissimos quosdam nihil posteritati mansurisque mox literis reliquisse, ut Periclem, ut Demadem*. Contra Suidas 1, 1 p. 1241 B. : ἔγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς αὐτοῦ δωδεκαετίας, Ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Ἀητοῦς παιδῶν (quo loco quid verbis πρὸς Ὀλυμπιάδα faciendum sit non liquet, quanquam mihi quidem Ruhnkenii ratio l. d. proposita maxime probatur). Neque tantum *Defensionis* illius pars quædam in multis libris manuscriptis servata adhuc exstat, sed etiam Joannes Tzetzæ Chil. 5, 342 sqq. 6, 16 sqq. et 112 sqq., Anonymus Seguerii, interpres Hesiodi videntur scripta quædam Demadis oculis et manibus usurpavisse. Nam reliqua sane omnia, quæ Demades dixisse narratur, similia sunt eorum, quæ Isocrati, Demostheni, aliis tribui vidimus, desumpta illa ex peripateticorum

aliorumque hominum doctorum libris. Quanto enim studio facete graviterque dicta ætate alexandrina collecta sint multis exemplis constat. At jure quaeritur, utrum scripta illa genuina fuerint, an a rhetoribus ficta et Demadis nomini supposita. Ac de quo paulo certius judicari possit, exstat fragmentum περὶ τῆς δωδεκαετίας. Quod quanquam a plerisque hominibus doctis genuinum haberi scio (unum nomino L. Spengelium συναγ. τεχν. p. 54), tamen certa mihi videntur adulterinæ originis indicia inesse. Sententiæ quæ sitæ nec tamen magnæ gravitatis, sermo fucatus neque nativa illa facilitate et facetiis sanis, quibus Demadem excelluisse veteres testes omnes consentiunt (Cic. orat. § 90), insignis, res quæ narratur communibus verbis magis tecte quam quod a Demade, homine diuturno usu prudentiam nacto permagnam, necessario requisiveris, accurate et præcise explicatæ. Cum veteres in Demade ingenii felicitatem admirentur, qua res fere acu tangere solitus sit, hic eum ambages quævisse dixeris. Nec, si quis partem tantum exstare excuserit, intelligas, quomodo post ea quæ supersunt ad brevem et aptam rerum gestarum narrationem redire potuerit. Fateor igitur me iis assentiri, qui fragmentum illud rhetoris alicujus fraude fictum et Demadi tributum esse statuunt. Neque enim quidquam in eo traditur, quin facile ex iis quæ de Demade narrarentur hauriri potuerit. Qui dedita opera fraudem illam arguerit, meminim neminem, sed dubitant A. Bœckhius OEcon. publ. Ath. 2 p. 246, Bellinus de Ballu Hist. eloqu. gr. 1 p. 330 (cf. Lhardy l. d. p. 13), Puygers p. 75 sq., alii multi. Accedit quod in brevi illo fragmento haud pauca vocabula leguntur, quibus

tantis rebus audes dicere? » « Enimvero, inquit, Alexander, quem vos deum decreto vestro facitis, natu quam ego minor est. »

13.

Phylarchus narrat in Arcadia Pytheam et Demosthenem in concione convicia mutuo fecisse, altero Macedonum, altero Græcorum causam agentis. Et Pytheam quidem

dixisse, quemadmodum crederetur domus in quam lac asininum infertur, omnino aliquo malo laborare, ita urbem quoque necessario vitiosam esse, in quam Atheniensis legatio veniret; eam similitudinem ita a Demosthene inversam, ut et lac asininum sanitatis restituendæ causâ importari solere, et Athenienses propter salutem male habentium venire consuevisse diceret.

reliqui oratores non usi sunt, neque ea facile illi etati conveniant. Affero παρανάλωμα § 2, πρωτολογίας § 3, λογογραφίας § 8, εἰς δίκας... ἔθηκα τὸν πόνον § 8, ταφή.. κηδευθεῖσα § 9, πρόβλημα § 11, ut alia omittam. De iis, quibus Joannes Tzetza et anonymus Seguerii usi sunt, certo judicari non potest, sed etiam has orationes suppositas fuisse crediderim. Deli insulae historiam eo tempore, quo de templo Apollinis lis exorta est, a Demade scribi potuisse Baeckhius existimat (de inscript. deliaca § 6 p. 14). Cf. quæ de Hyperidis oratione deliaca exposui. Hic deinceps omnia collecta dedi, quæ ad Demadem referrentur, cum plura quam quis requireret inveniri mallet quam jure aliquid desiderari. » ΣΑΥΡΡΙΟΥΣ.

I. ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΙΑΣ.

Τῆς μὲν τῶν κινδυνευόντων σωτηρίας, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τῆς τιμωρίας ὑμεῖς παρὰ τῶν νόμων τὴν ἐξουσίαν εἰλήφατε· οὐτε δὲ ἰατρὸς ἐμπείρων δύναται θεραπεῦσαι τοὺς κάμνοντας, ἂν μὴ τὴν αἰτίαν τοῦ νοσήματος κατανοήσῃ, οὐτε δικαστὴς δεῖσιν θεῖναι τὴν ψῆφον, ἂν μὴ τοῖς τῆς κρίσεως δίκαιοις ἢ παροηκλουθηκῶς. (2) Ἐμπεσὼν δὲ αὐτὸς εἰς μίσην τὴν τῶν ῥητόρων δυσμένειαν, ὥσπερ τῆς παρὰ θεῶν, οὕτω τῆς παρ' ὑμῶν δόμοις τυχεῖν βοηθείας. Διαβάλλουσι γὰρ μου τὸν βίον, οἴμενοι τὸν λόγον ἀπιστον καταστήσειν· ἐγὼ δ' ἀποθανὼν μὲν ἢ ζῶν οὐδὲν εἰμι· τί γὰρ Ἀθηναῖοις ἢ παρανάλωμα Δημάδης; δακρύσει δὲ μου τὴν ἀπώλειαν οὐχ ὁ στρατιώτης — πῶς γὰρ; ἢν αὔξει μὲν πόλεμος, εἰρήνη δ' οὐ τρέφει. — ἀλλ' ὁ τὴν χώραν γενομένων καὶ ὁ τὴν θάλατταν πλεῶν καὶ πᾶς ὁ τὸν ἡσυχίον βίον ἡγαπηκῶς, ᾗ τὴν Ἀττικὴν ἐταίρισα, τοὺς δροὺς τῆς χώρας περιβαλὼν οὐ λίθοις ἀλλὰ τῇ τῆς

πόλεως ἀσφαλείᾳ. (3) Δεινὸν δὲ τι συμβαίνει πολλοῖς τῶν κρινόντων, ὡς ἄνδρες δικασταί· ὥσπερ γὰρ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν νόσος τὴν δρασιν συγγέασα κωλύει τὰ ἐμποδῶν κείμενα θεωρεῖν, οὕτως ἄδικος παρεισδύνων λόγος εἰς τὰς τῶν δικαστῶν γνώμας οὐκ ἔξ' δι' ὄργην συνορᾷ τὴν ἀλήθειαν. Διὸ καὶ δεῖ συνορᾷν ὑμᾶς εὐλαβῶς ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων μᾶλλον ἢ τῶν ἐγκαλούντων· οἱ μὲν γὰρ αὐτόθεν ἔχουσιν ἐκ τῆς πρωτολογίας ὅποιον αὐτοὶ βούλονται τὸν δικαστὴν, οἱ δ' ἀναγκάζονται πρὸς ὀργισμένους κριτὰς τὴν εὐδομίαν ἀντιτάσσεσθαι. (4) Ἐὰν μὲν οὖν φαίνομαι τοῖς ἐγκαλουμένοις ἔνοχος, καταψηφίσασθε, μὴ φεισθε, οὐ παραιτούμαι· ἂν δ' εὐρίσκωμαι τῶν ἐγκεκλημένων κευορισμένος τῷ δίκαιῳ, τοῖς νόμοις, τῷ συμφέροντι, μὴ πρόσηθέ με τῇ τῶν κατηγορῶν ὀμότητι. Εἰ δὲ πάντως ἀποθανὼν συμβαλοῦμαι τι πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν, ὡς ὄττοι λέγουσιν, ἐτοίμως ἐγὼ τελευτᾶν· κτήσασθαι γὰρ ἴδιῳ θανάτῳ δημοσίαν εὐδομίαν καλὸν, ἂν ἢ χρεια τῆς πατρίδος ἀλλὰ μὴ ὁ τούτων λόγος τὸ ζῆν ἀφαιρῆται. (5) Δότε δὴ μοι, πρὸς θεῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δότε διαλεγθῆναι ὡς προαιρούμαι πρὸς ὑμᾶς περὶ τῶν δικαίων. Δοκῶ μὲν γὰρ δύναμιν εἶναι μοι καὶ τοῖς ἄλλοις βοηθεῖν· ἐν δὲ τούτοις ἐμποδίζει μου τὸν λόγον ὁ φόβος. Ἄλλως δὲ οὐ τὸν ἐλεγχον τοῦ πράγματος δέδια, ἀλλὰ τὸν τῶν ἀντιδίκων φθόνον, ὃς οὐ κρίνει τοὺς ἀδικούντας, ἀλλὰ φέεται τοῖς δοκοῦσι λέγειν ἢ πράττειν. (6) Ἢ παρ' ἡμῖν ἔλιπς δὲ δικαία· ἂν ταύτης κατατύχω, πάσας ἀπολύσομαι τὰς διαβολὰς· ἀνευ δὲ ταύτης οὔτε ὁ λόγος οὐθ' οἱ νόμοι οὐθ' ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια σῶσαι δύνανται τὸν ἀδικῶς κρινόμενον. Οὐκ ἀγνοεῖτε δὲ ὅτι πολλοὶ πολλὰκις ἤδη τῶν ἐγκαλούντων ἀπὸ μὲν τῆς κατηγορίας ἐδοξαν δίκαια λέγειν, παρατεθείσης δὲ τῆς ἀπολογίας εὐρέθησαν αὐτοὶ συκοφαντοῦντες· ὃ δὴ καὶ νῦν πέπεισμαι τούτοις:

I. DE DUODECENNALI.

Eorum qui in judiciorum periculis versantur, Athenienses, vitæ et necis potestatem per leges accepistis: enimvero neque prudenter medicus laborantibus potest succurrere, si causam morbi penitus non agnoverit, neque judex sanctum judicium ferre, nisi in judicio quæ justa observanda sint probe assecutus fuerit. (2) Ipse autem qui in mediam oratorum inimicitiam incidit, ut a diis immortalibus, sic a vobis auxilium imploro. Vitæ meæ detrahunt, existimantes se fidem eorum quæ dicitur sibi labefacturos. Ego vero seu vivus seu mortuus nihil sum: quid enim aliud Atheniensibus Demades est quam nullius momenti negotium? Memum enim interitum miles non deplorabit — qui enim? nam hunc bellum quidem auget, pax vero non auit —, sed qui regionem excolit, mare navigat, et omnis qui quietam vitam in deliciis habet, cui Atticam munivum non maris sine regionalis sapiens sed urbis nostræ securitate. (3) At grave aliquid multis eorum qui iudices sedent, accidit. Sicut enim oculorum ægritudo videndi functionem confundit et quominus clare objecta conspiciantur impedit, sic injusta oratio in iudicium sententias irrepenas veritatem propter iram conspici non patitur. Quare etiam convenit vos de causa reorum potius quam ac-

cusantium caute circumspicere. Accusatores enim qualem cupiunt, talem ex priore, quæ ipsorum est, oratione iudicem obtinent; hi contra irritatos iudices animum intendere compelluntur. (4) Igitur si crimine teneri videar, condemnate me, ne mihi parcite; non deprecor. Sin insons esse reperiar, juris et legum et utilitatis ratione habita, ne me prodatis accusatorum crudelitati. Si autem omnino morte mea publicæ salutis consulam, ut illi affirmant, alacriter occumbam: pulcrum est enim propria morte publicam conciliare felicitatem, si patriæ commodum, sed non istorum sermo vitam adimat. (5) Permittite, per deos immortales, Athenienses, permittite ut quæ justa in hac causa sint, prout voluero, vobis exponam. Sat magnam dicendi facultatem mihi esse puto, ut vel aliis opitulari possim, in his autem metus orationem meam interturbat. Celerum non timeo criminis probationem sed adversariorum invidiam quæ non injurios in jus vocat, sed iis nascitur qui dicendo vel agendo præstare videntur. (6) Spes vero apud vos justa est: hac si potitus sum, omnes insidias confringam; absque illa vero neque oratio neque leges neque negotiorum integritas servare poterit injuste in iudicium vocatum. Non ignoratis sæpius accidisse ut accusatores, quum justa in accusatione protulisse viderentur, tamen post alterius partis defensionem calumniatores

παρακολουθήσειν, ὑμῶν ἀκούειν προαιρουμένων μετ' εὐνοίας.

7. Ἐπει δὲ καὶ τῆς ἄλλης μου πολιτείας κατηγορεῖν ἐπεχείρησαν, βραγέα βούλομαι περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, ἔπειθ' οὕτως ἐπὶ τὴν λοιπὴν δικαιολογίαν ἀπελθεῖν, ἵνα μὴ λάθωσιν ὑμᾶς παρακροσάμενοι. Γεγονὸς γάρ ὃ ἀνδρᾶς Ἀθηναῖοι, Δημάδου πατρός, ὡς καὶ ἡμῶν οἱ πρεσβύτεροι γινώσκουσιν, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον οὕτως ἔζων ὡς ἡδυνάμην, οὔτε κοιῆν τὸν δῆμον ἀδικῶν οὔτ' ἰδίᾳ λυπῶν οὐδένα τῶν ἐν τῇ πόλει, πειρώμενος δ' αἰετὸς τοῖς ἰδίοις πόνοις τὴν ἀσθένειαν τοῦ βίου διορθοῦσθαι. (b) Ἡ πενία δ' ἴσως δύσχρηστον μὲν ἔχει τι καὶ χαλεπὸν, κεχώριται δ' αἰσχύνῃς, ὡς ἂν, οἴμαι, τῆς ἀπορίας ἐπὶ πολλῶν οὐ τρόπου κακίαν, ἀλλὰ τύχης ἀγνωμοσύνην ἐλεγχοῦσθαι. Προσελθὼν δὲ τοῖς κοινοῖς οὐκ εἰς δίκας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἔθηκα τὸν πόνον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος παρρησίαν, ἣ τοῖς μὲν λέγουσιν ἐπισφαλῆ παρέχεται τὸν βίον, τοῖς δ' εὐλαδομένοις μεγίστην δίδωσιν ἀφορμὴν πρὸς κατόρθωσιν· οὐ γὰρ ἐν τῇ τοῦ λέγοντος χάριτι δεῖ συνεκίπτειν τὴν τῆς πατρίδος σωτηρίαν. (9) Χιλίων ταρῆ Ἀθηναίων μαρτυρεῖ μοι, κηδευθεῖσα ταῖς τῶν ἐναντιῶν χερσίν, ἃς ἀντὶ πολεμίων φιλίας ἐποίησα τοῖς ἀποθανοῦσιν. Ἐνταῦθα ἐπιστὰς τοῖς πράγμασιν ἔγραψα τὴν εἰρήνην· ἠμολοῦμαι. Ἐγραψα καὶ Φιλίππῳ τιμὰς οὐκ ἄρνοῦμαι. Δυσχίλιος γὰρ αἰχμαλώτους ἀνευ λύτρων καὶ χίλια πολιτῶν σώματα χωρὶς κήρυκος καὶ τὸν Ἐρωπὸν ἀνευ πρεσβείας λαβὼν ἡμῖν ταῦτ' ἔγραψα. (10) Ἐπειληπτο δὲ τῆς γραφούσης χειρὸς οὐχ ἡ δωροδοκία τῶν Μακεδόνων, ὡς αὐτοὶ πλαττόμενοι λέγουσιν,

ἀλλ' ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία καὶ τὸ τῆς πατρίδος συμφέρον καὶ ἡ τοῦ βασιλέως φιλανθρωπία· ἔλθων γὰρ ἐπὶ τὸν κίνδυνον ἔχθρὸς τῶν ἀγόνων φίλος ἐχωρίσθη, τὸ τῶν νενικηκότων ἄθλον τοῖς σφαλεῖσι προσθείς. (11) Πάλιν τοίνυν ἦκε τῇ πόλει καιρὸς ἕτερος, ἵνα τοὺς μεταξὺ κινδύνους ἐκὼν ἐπιλάθωμαι· καὶ πάντες μὲν οἱ τὴν Ἑλλάδα κατοικοῦντας τὸν Ἀλέξανδρον ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν ἀνεβίβαζον, καὶ τοῖς ψηφίσμασιν ἀναπλάττοντες πρόφημα μείζον τοῦ δέοντος ἀνδρὶ νέῳ καὶ φιλοδοξῶ περιέθηκον, λοιποὶ δὲ ἦμεν ἡμεῖς καὶ Λακεδαιμόνιοι, πρόβλημα τῆς σωτηρίας ἔχοντες οὐ χρημάτων πλῆθος, οὐχ ὅπλων παρασκευάς, οὐγὶ πεζῶν σύνταξις, ἀλλ' ἐπιθυμίαν μεγάλην, δύναμιν δ' ἀσθενῆ καὶ ταπεινῆν. (12) Ὡν μὲν γὰρ ἐσύλησε τὴν ἰσχυρὴν ἐπερὶ Λεῦκτρα κίνδυνος, ὃ δὲ πρότερον ἀπειρατός ὢν πολεμίας σάλπιγγος Εὐρύτατος Βοιωτὸς ἐν τῇ Λακωνικῇ στρατοπεδεύοντας εἶχεν· ἀπέκειρε γὰρ τὴν ἀκμὴν τῆς Σπάρτης ὁ Θεβαῖος, καὶ τοὺς δρους τῆς Λακωνικῆς θεταμένους τὴν ἀκμὴν τῶν νέων συνέκλεισε ταῖς τέφραις. Τὰς δ' ἡμετέρας παρασκευάς ἀνάλωσιν ὁ πόλεμος, καὶ τὴν ἑλπίδα τῶν ζώντων συνέτριψεν ἡ συμφορὰ τῶν ἀποθανόντων. (13) Θεβαῖοι δὲ μέγιστον εἶχον δεσμόν τὴν τῶν Μακεδόνων φρουράν, ὑφ' ἧς οὐ μόνον τὰς χεῖρας συνεδέθησαν ἀλλὰ καὶ τὴν παρρησίαν ἀφῆρθητο· τῷ γὰρ Ἐπαμεινώνδου σώματι συνέταξε τὴν δύναμιν τῶν Θεβαίων ὁ καιρὸς. Ἡμᾶς δὲ τοὺς σώμασιν οἱ Μακεδόνες, οὐς ἤδη ταῖς ἑλπίσιν ἐπὶ τῇ σκῆπτρα καὶ τοὺς Περσῶν θησαυροὺς ἡ τύχη διεβίβαζεν. (14) Ἐνταῦθ' ἠμολοῦμαι Δημοσθένους μὲν ἐκύρσει πόλεμον, καλὴν μὲν τοῖς ὀνόμασιν οὐ σωτήριον δὲ τοῖς

esse apparent; quod quidem etiam nunc his, ut puto, continget, modo vos benevolas mihi aures præbere volueritis.

7. Quoniam autem etiam propter cetera quæ in rep. gessi me criminari studuerunt, pauca de illis dicere volo, et tunc demum ad reliquam causæ meæ defensionem procedere, ne vos impostura istorum lateat. Natus enim, Athenienses, patre Demade, sicuti seniores inter vos noverunt, cetero quidem tempore ut poteram vivebam, neque publice populum fraudans neque privatim in civitate cuiquam nocens, proprio labore paupertatem meam corrigere contendens. (8) Paupertas namque incommodum forsân et difficile quiddam annexum habet, ab infamia tamen sejuncta est, quum indigentia, ut puto, in multis non morum improbitatem sed fortunæ injuriam arguat. Ad rempub. autem accedens non in criminalibus causis neque conscribendarum forensium causarum exercitatione operam posui, sed in libertate pro concione dicendi, quæ quidem dicentibus periculosam parit vitam, sed circumspice agentibus egregiam magnos obtinendi successus occasionem præbet: haud enim in dicentis gratia salus patriæ constituenda est. (9) Mille Atheniensium funus testis mihi est ipsis adversariorum manibus curatum, quas ex hostilibus amicis reddidi defunctis. Reum administrationi præfectus tum pacem scripsi, fateor. Scripsi et Philippo laudes: non nego. Captivos enim his mille absque ullo redemptionis pretio civiumque mille corpora sine præcone Oropumque sine legatione recipiens vobis ista conscripsi. (10) Neque vero

munera a Macedonibus oblata scribentis manum occupavit, ut hi fingendo asserunt, sed tempus, necessitas, patriæ commodum, regi: que perhumanus animus; nam quum hostis venisset ad certaminum periculum, discessit amicus, victoris præmium victo attribuens. (11) Rursus aliud urbi tempus grave venit (nam intermedia inter hoc et prius illud pericula lubens omitto). Græciæ intolæ universi Alexandrum ad imperium promoverunt et in viro juvenili glorieque avido spiritus excitarunt justo majores. Reliqui vos eramus et Lacedæmonii, salutis propugnaculum habentes neque opum copiam nec armorum apparatus nec militum cohortes, sed ingenti incensi desiderio, quantumvis fracta et prostrata esset potentia. (12) Nam Lacedæmoniorum robur ad Leuctra prolium abstulerat, et inexpertus antea hostilis tubæ Eurotas in Laconia vidit castra Bœotorum; scilicet florem Spartæ Thebanus decerpserat, et terminos Laconis positos, florem juvenutis, cineribus incluserat; nostros autem apparatus consumserat bellum, et spem superstitum labefactaverat infortunium defunctorum. (13) Thebanos denique firmissimo vinculo obstrictos tenebat Macedonum presidium, quo non manus solum iis vinciebantur sed dicendi etiam libertas auferebatur; nam cum Epaminondæ corpore simul etiam potentiam Thebanorum tempus sepeliverat. Contra vero virorum copia Macedones vigeabant, quorum spes ad accepta jam Persarum thesaurosque fortuna transducebat. Tunc quoque Demosthenes quidem bellum probavit, nomine tenus speciosa, reapse perniciosa civibus consulens;

ἔργοις συμβουλίαν εἰσηγησάμενος τοῖς πολιταῖς· ὡς δὲ πλησίον ἔσται τῆς Ἀττικῆς, ἡ χώρα δὲ εἰς τὴν πόλιν κατεκλείετο, καὶ τὸ περιμάχητον καὶ θαυμάζομενον ὑπὸ πάντων ἄστου βωῶν καὶ προβάτων ὥσπερ ἑπαυλὶς καὶ τῶν βοσκημάτων ἐπληροῦτο, βοήθειας δ' οὐδαμῶθεν ἦν ἐλπίς, ἔγραψα τὴν εἰρήνην. (16) Ὁμολογῶ, καὶ φημι καλῶς καὶ συμφερόντως πεπραχέναι τοῦτο· κρείττον γὰρ ἐπερχόμενον ἐκκλίνειν τὸ νέφος ἢ φερομένῳ συναπνευθῆναι τῷ βέβρατι. Ἀξίῳ δέ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων λύπην ἔμοι παρ' ὑμῶν μηδεμίαν ἀπογεννῆσαι δυσμένειαν. Οὐ γὰρ ἐγὼ κρατῶ τῆς τύχης, ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ βίου, δι' ἣν κινδυνεύει. Δεῖ δὲ τὸν σύμβουλον, καθάπερ τὸν ἰατρόν, οὐ τῆς νόσου τὴν αἰτίαν ἔχειν, ἀλλὰ τῆς θεραπείας τὴν χάριν ἀπολαμβάνειν. (16) Καταχωρίσαντες οὖν τὰ συμβάνατα διὰ τὰς ἔξωθεν αἰτίας, ψιλῶς ἐπὶ τῶν πραγμάτων γυμνὴν θεωρήσατέ μου τὴν πολιτείαν. Μετὰ ταῦτα τοίνυν τῇ πόλει τρίτος ἐπήγετο κίνδυνος πάντων χαλεπώτατος, οὐκ ἔτι πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης, ἀλλ' ὑπὸ τῶν τότε βητόρων ἐπαχθεὶς. (17) Καὶ μοι τῶν πεπραγμένων ἀναμνήσθητε, ἥνικα Δημοσθένης καὶ Λυκοῦργος τῶν μὲν λόγῳ παραταττόμενοι τοὺς Μακεδόνας ἐνίκων ἐν Τριβαλλοῖς, μόνον δ' οὐχ ὁρατὸν ἐπὶ τοῦ βήματος νεκρὸν τὸν Ἀλέξανδρον προέθηκαν, ἐν τῷ δήμῳ δ' ἀλείψαντες λόγους εὐκτατοῖς Θεβαίων τοὺς παρόντας φυγάδων θυμοὺς ἐπ' ἐλπίδι τῆςλευθερίας ἠκόνησαν, ἐμὲ δὲ στυγρὸν καὶ περιλυπὸν ἔφασκον εἶναι μὴ συνευδοκοῦντα....

II. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

2.

Anonymus Seguerii : Λαμβάνεται (sc. ἡ πρόθε-

σις) δὲ καὶ μειώσεως ἕνεκεν, ὡς ὁ Δημάδης· « ἤρπασαν οἱ Διόσκουροι τὰς Λευκιππίδας, Ἀλέξανδρος τὴν Ἑλένην· καὶ διὰ τοῦτο τοῖς Ἑλλήσι πόλεμος ἐγένετο· καὶ νῦν τοῦ κορονοσοῦ θυγάτηρ ἤρπασται. »

3.

Aristoteles Rhet. II, 24 : Ἄλλος (sc. τόπος τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων) παρὰ τὸ ἀναίτιον ὡς αἴτιον, οἷον τῇ ἄμα ἡ μετὰ τοῦτο γαγονέαι· τὸ γὰρ μετὰ τοῦτο ὡς διὰ τοῦτο λαμβάνουσι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν ταῖς πολιταῖαις, οἷον ὡς ὁ Δημάδης τὴν Δημοσθένους πολιτείαν πάντων τῶν κακῶν αἰτίαν· μετ' ἐκείνην γὰρ συνέβη ὁ πόλεμος.

4.

Athenæus III, p. 99, D : Καὶ Δημάδης δὲ ὁ βήτορ ἔλεγε τὴν μὲν Αἴγιαν εἶναι λήμην τοῦ Πειραιῶς, τὴν δὲ Σάμον ἀπώργου τῆς πόλεως, ἕα δὲ τοῦ δήμου τοὺς ἐρήβους, τὸ δὲ τεῖχος ἐσθῆτα τῆς πόλεως, τὸν δὲ σαλπικτὴν κοινὸν Ἀθηναίων ἀλέκτορα.

5.

Pollux VII, 104 : Ἀργυράγῃ, ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένη συνάγῃ λέγοντα εἰληφῆαι.

6.

Diodor. Sic. X, 9 : Ὁ δὲ (Demades) διαββαίουμενος θεὶ δαί τὸ λυσिताλέστατον ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰρεῖσθαι· ὄρνθαι δὲ τὸν ἐπιροκήσαντα παραχρῆμα ταῦτ' ἔχοντα περὶ ὧν ὤμοσε, τὸν δὲ ὀρκίζοντα φανερῶς τὸ ἴδιον ἀπολλύντα.

7.

Demetrius p. Ἑρμην. § 282 sqq. : Δαινὰ δὲ καὶ τὰ Δημάδεια, καίτοι ἴδιον καὶ ἀποπον τρόπον ἔχειν δοκοῦντα· ἔστι δὲ αὐτῶν ἡ δαινότης ἐκ τε τῶν ἐμφά-

II. EX ORATIONIBUS INCERTIS.

2—6.

Demades : « Dioscuri rapuerunt Leucippidas, Alexander Helenam, et propterea bellum Græcis existit; et nunc Iemonis filia rapta est. »

Demades Demosthenis administrationem reipublicæ omnium malorum causam existisse dicit; nam post eam bellum ingruit.

Demades orator Æginam esse dixit Piræei portus gramiæ; Samum vero abruptum ab urbe frustum; juvenes ver populii; murum vestimentum urbis; tibicinem vero publicum Atheniensium gallum-gallinaceum.

Ἀργυράγῃ, *argentangina* (quum quis numeribus corruptus lacet, et quasi argento suffocatur); ea voce Demades usus est ridens Demosthenem angina se teneri dicentem.

Demades affirmabat id quod utile foret tum in aliis rebus tum etiam in iurejurando sequendum esse, se autem videre pejerantem statim potiri ea re, cuius causa iurasset, eum vero qui iustum iurejurandum conciperet, aperte suam rem amittere.

7.

Demades : « Non mortuus est Alexander, Athenienses, nam totus orbis terrarum cadaver ejus oleret. » — « Hoc decretum non ego scripsi, sed bellum Alexandri hasta scripsit. » — « Nam Macedoniae imperium, amisso Alexau-

nbi autem jam propinquum Atticæ bellum erat et tota regio intra urbis muros includebatur et civitas nostra, omnium contentione et admiratione appetita, bobus ovibusque et jumentis stabuli instar implebatur, nec ulla ex parte spes auxilii affulgeret, tunc ego pacem scripsi. (15) Fateor, et pulcre hoc ac utiliter me fecisse contendō; præstat enim nubem imminentem vitare quam vehementi abripi torrente. Censeo autem, iudices, ex iis quæ subsecuta sunt calamitosis nullam mihi apud vos succrescere inimicitiam. Non ego enim fortunam modero, sed vitam fortuna regit periculisque obnoxiam facit. Decet autem consiliario sicut medico non morbum imputari sed curationis rependi gratiam. (16) Sejungentes igitur ea quæ per externas causas acciderunt, ad ea solummodo quæ non nisi ad meam in rebus publicis agendi rationem pertinent, attendite. Post hæc denique tertium urbi periculum adductum est omnium gravissimum, quod non amplius fortuna inamissit, sed qui tunc erant oratores conflarunt. Ac recordamini mihi quænam gesta sint illo tempore, quo Demosthenes et Lycurgus instructa orationibus acie Mæcedones apud Triballos vincebant, et tantum non omnium oculis conspiciendum cadaver Alexandri in suggestu exposuerunt, in populo autem verbis speciosis præsentibus Thebanorum exules demulcebant animosque eorum spe libertatis acuerunt, me autem torvum et tristem esse dicebant non comprobantem...

σεων γινομένη και ἐξ ἀλληγορικοῦ τινος παραλαμβανομένη, και τρίτον ἐξ ὑπερβολῆς. Οἷόν ἐστι τό « οὐ τίθησκεν Ἀλέξανδρος, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι· ὥς γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη τοῦ νεκροῦ. » Τὸ μὲν γὰρ ὤξεν ἀντὶ τοῦ ἡσθάνετο ἀλληγορικόν και ὑπερβολικόν ἅμα· τὸ δὲ τὴν οἰκουμένην αἰσθάνεσθαι ἐμφαντικόν τῆς δυνάμεως τῆς Ἀλεξάνδρου· και ἅμα δὲ τι ἐκπληκτικόν ἔχει ὁ λόγος ἡθροισμένον ἐκ τῶν τριῶν· πᾶσα δὲ ἐκπληξίς δεινόν, ἐπειδὴ φοβερὸν (cf. Plut. Phoc. 22; Gregor. Eor. ad Hermog. 7 p. 1181, 6). Τοῦ δὲ αὐτοῦ εἶδους και τὸ ὅτι « τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐκ ἐγὼ ἔγραψα, ἀλλ' ὁ πόλεμος τῷ Ἀλεξάνδρου δόρατι γράψων. » Και τό· « ἴσως γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις, ἀπολωλεκυῖα τὸν Ἀλέξανδρον, τῷ Κόκλωπι τετυρωμένῳ » (cf. Plut. Galb. 1, et Moral. p. 182, A). Και ἀλλαγῶν που· « πόλιν οὐ τὴν ἐπὶ προγόνων τὴν ναύμαχον, ἀλλὰ γραῦν σανδάλια ὑποδεδεμένην και πισιάνην βορῶσαν. » Τὸ μὲν γὰρ γραῦν ἀλληγοροῦν ἀντὶ τοῦ ἀσθενῆ και ἐξέτηλον ἤδη και ἅμα ἐμφαίνει τὴν ἀδρανίαν αὐτῆς ὑπερβολικῶς, τὸ δὲ πισιάνην βορῶσαν ἐπὶ τοῦ ἐν κραινομίαις τότε και πανδαισιαις διάγουσαν ἀπολλύειν τὰ στρατιωτικὰ χρήματα. Περὶ μὲν οὖν τῆς Δημαδείου δεινότητος ἀρκεῖ τὸσαῦτα, και οἷοι ἐχούσης τι ἐπισφαλές και οὐκ εὐμίμητον μάλα· ἐνιστι γὰρ τι και ποιητικόν τῶν εἶδει, εἶγε ποιητικόν ἢ ἀλληγορικὰ και ὑπερβολὴ και ἐμφασίς· ποιητικόν δὲ μικτὸν κωμωδία. Cf. Photius Lex. : « Παρέλαθον τὴν πόλιν, οὐ τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων, ἀλλὰ γραῦν σανδάλια ὑποδεδεμένην και πισιάνην βορῶσαν. » Suidas : Παρέλαθε τὴν πόλιν, οὐ τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων, ἀλλὰ γραῦν σανδάλια ὑποδεδεμένην και πισιάνην βορῶσαν.

8.

Plutarchus Mor. p. 803, A : Δέχεται δὲ ὁ πολιτικὸς λόγος δικανικοῦ μέλλον και γνωμολογίας ... και μεταφοράς, αἷς μάλιστα κινουσὶν οἱ χρώμενοι μετρίως και κατὰ καιρόν· ὡς... και Δημάδης, τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι τῆς πόλεως. Cf. vit. Phocion. c. 1.

9.

Valerius Maximus VII, 2, 10 : *Demadis quoque dictum sapiens : nolentibus enim Atheniensibus di-*

dro, similis est Cyclopi excæcato. » — « Acceperunt urbem non sicut majorum temporibus pugnas navales pugnantem, sed anum sandaliis indutam et pisanam sorbentem. »

8.

Admittit autem civilis oratio facilius quam judicialis sententias communes...et translationes, quibus maxime moventur animi hominum, modice et opportune usurpatis : quale fuit etiam Demadis qui se naufragia reipublicæ aiebat tractare.

10-11.

Nisi velis etiam lorum oneris, et gluten libri partem esse, ac divisiones pecuniæ partem reip. gerendæ : quomodo Demades dixit « pecuniam, quæ populo ex ærario habetur ad spectaculorum usum, gluten esse popularis in rep. status. »

Demades, Atheniensibus deducere naves et instruere classem jubentibus, dixit : « Antequam in proa navis imperaveris, in puppi gubernaculis præesse debes. »

vinos honores Alexandro decernere : « Videte, inquit, ne dum cælum custoditis, terram amittatis. »

10-11.

Plutarchus Mor. p. 1011, B : Εἰ μὴ και τοῦ φορτίου τὸν ἱμάντα και τοῦ βιβλίου τὴν κόλλαν ἀξιοῦσι μέρος εἶναι, και τὰς διανομὰς τοῦ πολιτεύματος, ὅς ἔλεγε Δημάδης, κόλλαν ὀνομάζων τὰ θεωρικὰ τῆς δημοκρατίας.

Idem Cleomen. c. 27 : Και Δημάδης τὰς τριῶν μὲν καθέλκειν και πληροῦν ποτε τῶν Ἀθηναίων κελυόντων, χρήματα δ' οὐκ ἐχόντων, πρότερόν ἐστιν, ἴση, τοῦ πρωτατεύσαι τὸ φερῆσαι. « Hæc quanquam corrupta esse patet, tamen post varios hominum doctorum conatus, quomodo emendanda sint incertum est. » SAURUS. Aristophanes Eq. 545 dicit : ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίω ἐπιχερῆν, κατ' ἐντεῦθεν πρωτατεύσαι. Idem dixerit Demades. Itaque, quum ὁδὰ vox de puppi usurpetur, in φερῆσαι latuerit οὐρα[γῆ]σαι.

12.

Jo. Tzetzes Chil. VI, 112 :

Ὁ δὲ Δημάδης ἀνελεῖν τὸν Δημοσθένην λέγει, συγκείμενον ἀνθρώπιον ἐκ συλλαβῶν και γλώττης. Και πάλιν κολαῖς, πού φησι, και ἀνθρώπος δὲ γῆς δυστήνους λόγους μελετῶν κυκᾶ τε και ταράσσει, τυρβάσας, οἰκτισιάμενος, ἅλλα ποῶν μυρία, προσποίητὰ τε δάκρυα σὺν τούτοις ἐκδακρῶν. Πάλιν ἐναντιούμενος Ἀλονσιταῖς λέγει· ὑπὲρ μικρῆς τῆς νήσου τε και πόρων ἐλαχίστων μέλλετε διαφέρεσθαι πρὸς Φίλιππον, ὡς ἄνδρες, ἀνδρὸς ὀχλοκοποῦντός τε και στασιώδους λόγοι. Και πάλιν· ὑπὸ βήτορος ἀνδρὸς και γυναικειῶν. Πάλιν· γυναικίζόμενος χλανίσι τῶν εὐστύμων και σύρων τὸ ἱμάτιον και φωνασκῶν, ὡς ἔθος, [λου. δειλοῦς ἀνδρῶν τε καλεῖ τοὺς πρεπωδῶν συμβού. Και πάλιν· τρίβων κεφαλὴν και συνεχῶς ἐκδῆττων, ὅς και κατακλάσειν λόγους μέλλον τὴν ἐκκλησίαν, Ἑλλάδα συνταράξειν τε και σύμπαντας φιμώσειν, οἱ και αὐτὸν ἐπίστανται και τὴν αὐτοῦ πατρίδα, και τίς τελῶν και πόθεν ὦν ὑπὲρ αὐτῶν φουσᾶται.

12.

Demades sustulisse Demosthenem dicit, homuncionem e syllabis et lingua compositum. Rursus alibi dicit : « Assentator et preestigiator infelices orationes meditans micet et turbat, tumultum excitans, commiserationem movens, alia agens innumera, et simulatas cum his effundens lacrymas. » Rursus adversans Halonensitis ait : « Ob parvam insulam et reditus minimos vos, Athenienses, cum Philippo inimicitias contrahere vultis, quod vir iste populum excitat verbis. » Et rursus : « A rhetore et viro muliebri. » Rursus : « Mulieres imitans chliensis insignibus et trabens patium et vocem exercens, ut solet, ignavos et effeminatos dicit eos qui quæ decent consulunt. » Et rursus : « Fricans caput et continuo extussiens, et quasi verbis concionem inundaturus et Græciam mixturus et universos como ad silentium adacturus, qui et ipsum et ejus patriam morunt, et cuiusnam

καὶ τὰς ἄρνας ἀνασπᾶ, καθάπερ ὁ Κριτίας,
ὁ εἷς ἐκ τῶν τριάκοντα, μὴ καὶ μαχαιρουροῦ δέ,
ὁ βδελυρὸς καὶ βάνασος. Καὶ πάλιν· πλάνης, γῆς,
ῥήτωρ οὐκ ἐπιτύριος, ξένος τελῶν καὶ Σαῦθης,
ὡς καὶ δ' οὐκ ἂν μαχαιρουροῦ, μητρὸς δὲ τῆς Σκυ-
[θίδος,
κυᾶ, ταράττει, θορυβεὶ τὴν σύμπασαν Ἑλλάδα.

13.

Idem ib. VI, 16 :

Κατὰ Δημάδου λέγει δὲ καὶ φιλαρεῖ ὅποσα,
ἐπὶ υἱῶ τὸν Φίλιππον γαμβρὸν κατονομάζων,
ἀνθ' ὧν ἐπῆρχεν ἐραστῆς εἰρήνης ὁ Δημάδης
φάσκων· ἀνάνδρους οὐ καλῶ καθάπερ Δημοσθένης,
ἀναρριπίων πολέμων, εἰρήνην ἀπελαύνων,
δειλὸς εἰμι καὶ ἐραστῆς καθίστηκα εἰρήνης,
οὐ στέργω μάχης ἀραγμούς, οὐδὲ πολέμων κρότους,
οὐδὲ πρὸς πολυάνδριον θέλω φιλοτιμῆσθαι.
Περὶ εἰρήνης λέγοντι, ὧ ἄνδρες, πειθεσθεῖ μοι,
μὴ ὀχλοκώπων δὲ ἀνδρὶ μάτην ὀχλοκοποῦντι·
ἀντιστροφή γὰρ γίνεται πραγμάτων τῶν πολέμων·
θάπτει πατὴρ τὸν παῖδα γὰρ, γέρον τὸν γηροτρόφον.
Ἐπ' ὄφελον Δημάδην μὲν ἔχειν καὶ οἱ Θηβαῖοι·
εἶτι γὰρ ἂν, Δημοσθένης, ἦσαν αἱ Θῆβαι πόλις·
ἦν δ' εἰσι πολυάνδριον καὶ τόπος οἰκοπέδων!

14.

Idem ib. V, 342 :

Πρῶτος ὁ Δράκων γέγονεν Ἀθηναῖος νομογράφος,
ἅπασι τοῖς ἐγγλήμασιν μέχρι κλοπῆς λαγχάνων
φόνον τὸ ἐπιτίμιον ἀνηλεῶς ὀρῶν·
διὸ Δημάδης ὑστερον ῥήτωρ ὠραῖος κάλλει,
πολὺ δὲ ὠραιότερος ἀποφθεγμάτων λόγοις
μεγάλως εὐδοκίμησεν ἐν κριτηρίῳ λέξας·

ἔοικεν, ἄνδρες δικασταί, Δράκων ὁ νομογράφος
οὐ μέλανι, δι' αἵματος τοὺς νόμους δὲ χαράξαι.

Cf. Plutarch. Solon. c. 17. Ttetziana hæc ex
declamationibus Demadæ suppositis petita esse
probabiliter existimat Sauppius.

15.

Plutarchus Dem. c. 23 : Δημάδης ἀπολογούμενος
διὰ τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ μεταβολὴν ἔλεγεν αὐτῷ μὲν αὐ-
τὸν τάναντία πολλάκις εἰρημένας, τῇ δὲ πόλει μηδέ-
ποτε.

16.

Antonius Melissa p. 62 Turic. : Δημάδου. « Τοῖς
Ἀσκληπιάδασι μείζων ὄφελεται χάρις ἐπερχομένην
ἀναστῆλλουσι νόσον ἢ παραπεσούσαν ἰασαμένοις· τοῦ
γὰρ ἀπηλλάχθαι κακοῦ τὸ μὴ πάσχειν αἰρετώτερον.

17.

Idem p. 62 : Δημάδου. « Ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ
θεῖον συναγωνίζεται, τοσούτον ἀδίκους ἐναντιοῦται. »

18.

Idem p. 68 : Δημάδου. « Τοῖς μὲν δούλοις ἡ ἀνάγκη
νόμος, τοῖς δὲ ἐλευθεροῖς ὁ νόμος ἀνάγκη. Eadem Mi-
chael. Apostol. Proverb. 19, 46.

19.

Stobæus Flor. XXIX, 91 : Δημάδου. Δημάδης
ἐρωτηθεὶς, τίς αὐτοῦ διδάσκαλος γεγονώς εἶπεν, « τὸ τῶν
Ἀθηναίων, ἔφη, βῆμα » ἐμφανῶν, εἶτι ἡ διὰ τῶν πρα-
γμάτων ἐμπειρία κρείττων πάσης σοφιστικῆς διδασκα-
λίας ἐστίν. Cf. Cramer. Anecd. Oxon. 4 p. 253 et
Antonius Mel. p. 57.

20.

Idem IV, 69 : Δημάδου. Δημάδης τοὺς Ἀθηναίους

classis particeps et unde ortus ille majores quam ipsi su-
mat spiritus, et supercilis tollat, sicut Critias, qui triginta
vitorum unus fuit, non vero cultrorum fabri filius, execra-
bilis ille vilisque. » Et rursus : « Vagabundus præstigator,
orator non indigena, sed peregrinus Scythia, quasi non esset
cultrorum fabri et Scythicæ mulleris filius, turbat, miscet,
tamultu implet totam Græciam. »

13.

Contra Demadem Demosthenes dicit et nugatur plu-
rima, Philippum e filio ejus generum vocans; Demades
contra pacis amans erat, dicens : « Non ignavos Athe-
nienses dico, sicut Demosthenes, qui bellum suscitavit et
pacem abigit; timidus sum et pacem amplector, non amo
pugnæ collisiones bellorumque strepitus, neque cœmete-
rii delectari volo. Pacem suadenti mihi, Athenienses, ob-
sequamini, non tumultuatori isti frustra tumultus exci-
tanti. Nam rerum ordo bello invertitur; pater filium sepe-
lit, senex eum qui senex alere debet. Utinam Thebani
quoque Demadem habuissent; nam adhuc, Demosthenes,
sistat urbs Thebarum; nunc vero est cœmeterium et area
domiciliorum collapsorum. »

14.

Primus Dracon fuit Atheniensibus legislator, qui omni-
bus criminibus ad furtum usque mortis pœnam statuit
immisericos. Quare postea Demades orator formæ pulcri-

tudine excellens, et dicteriorum verbis excellentior, valde
claruit in judicio dicens : « Videtur, judices, Draco legis-
lator non atramento, sed sanguine leges exarasse.

15.

Demades excusans suam inconstantiam, sibi ipse sæpe
contraria se dixisse aiebat, civitati nunquam.

16.

Demadis : « Asclepiadis major debetur gratia imminemem
morbum avertentibus, quam medentibus morbo qui jam
ingruerit; nam non pati malum quam liberari eo præstat. »

17.

Demadis : « Quantum justis dii opitulantur, tantum
injustis adversantur. »

18.

Demadis : « Servis necessitas pro lege, ingenuis lex ne-
cessitatis loco est. »

19.

Demades interrogatus, quo præceptore fuisset usus,
« Tribunali, respondit, Atheniensium, » insinuans in ne-
gotiis experientiam quavis sophistarum institutione melio-
rem esse.

20.

Demades Athenienses tibiis æquiparavit, quibus si lin-
gulam ademeris, reliquum inutile est.

είκαζεν αὐλοῖς, ὧν εἴ τις ἀφίλοι τὴν γλῶτταν, τὸ λοιπὸν οὐδέν ἐστι.

21.

Idem LXXIV, 56 : Δημάδους. Δημάδης εἶπε τὴν αἰδιῶ τοῦ κάλλους ἀκρόπολιν εἶναι.

22.

Plutarchus Mor. p. 126, E : Ὁ Δημάδης πολέμικους ἀκαίρως τοὺς Ἀθηναίους ὄντας ἔλεγε μηδέποτε χειροτονεῖν εἰρήνην ἀνευ μελάνων ἱματίων.

23.

Idem ib. p. 191, E (et 216, C) : Ὁ δὲ νεώτερος Ἄγις, Δημάδου λέγοντος, ὅτι τὰ Λακωνικὰ ξίφη διὰ μικρότητα καταπίνουσιν οἱ θαυματοποιοί, « καὶ μὴν, ἔφη, μάλιστα οἱ Ἀκαδαμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται. » Cf. vit. Lycurg. 19.

24.

Idem ib. p. 818, E : Οὐ χεῖρον δὲ καὶ μετάγειν ἐπ' ἄλλα χρεῖωδῆ τὸ σπουδαζόμενον, ὡς ἐποίησε Δημάδης, ὅτε τὰς προσόδους εἶχεν ὑφ' ἑαυτῶ τῆς πόλεως· ὠρμημένων γὰρ ἐκπέμπειν τριήρεις βοηθούς τοῖς ἀφισταμένοις Ἀλεξάνδρου καὶ χρήματα κελυόντων παρέχειν ἐκείνων· « Ἔστιν ὑμῖν, ἔφη, χρήματα· παρασκευασάμην γὰρ εἰς τοὺς Χόας, ὥσθ' ἕκαστον ὑμῶν λαβεῖν ἡμιμαίον· εἰ δ' εἰς ταῦτα βούλεσθε μᾶλλον, αὐτοὶ καταχρῆσθε τοῖς ἰδίοις. » Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον, ὅπως μὴ στεροῖντο τῆς διανομῆς, ἀφέντων τὸν ἀπόστολον, ἔλυσε τὸ πρὸς Ἀλέξανδρον ἔγκλημα τοῦ δήμου. Pertinent hæc ad res olymp. 112, 2.

25.

Gregorius Cor. ad Hermog. VII, p. 1203 W. : Καὶ ὁ Δημάδης ἐρωτηθεὶς, Πῶς οὖν πολεμήσομεν; ἀπεκρίνατο, « Πῶς οὖν τὴν εἰρήνην ἄξομεν; »

26.

G. Gracchus apud A. Gellium Noctium attic. XI,

21.

Demades pudorem pulcritudinis arcem esse dixit.

22.

Demades de Atheniensibus Intempestivo belligerandi studio deditis dicebat, nunquam eos nisi atratos pacem decernere.

23.

Agis junior, Demade dicente gladios Laconicos ob parvitatem devorari a præstigiatoribus, « Atqui, respondit, gladiis maxime Lacedæmonii suas hostes tangunt. »

24.

Expedit etiam id, cui populus studet, ad utilem aliquam rem traducere, sicut fecit Demades, quo tempore urbis reditus in sua habuit potestate. Quum enim adiacerent animus Athenienses ad mittendum triremes, quæ auxilium his ferrent qui ab Alexandro defecerant, et ipsam pecuniam : se eam ad choas (sacrificium id erat solenne) comparasse, ut civium quisvis acciperet dimidium minæ; quod si in classem id pecuniæ vellent impendi, ad Choas quisque de suo conferret. Atque hoc modo illis, ne divisione illa spoliarentur, classis missionem omittentibus, effecit ne Alexander haberet quo nomine populum juste culparet.

25.

Demades interrogatus : « Quo igitur pacto bellum gere-

10 : *In terra Græcia, quo in tempore græcus trigædus gloriæ sibi ducebat talentum magnum ob unam fabulam datum esse, homo eloquentissimus civitatis suæ, Demades, ei respondiisse dicitur : « Mirum tibi videtur, si tu loquendo talentum quæsisti? Ego ut tacerem, decem talenta a rege accepi. »*

27.

Stobæus Flor. LIV, 47 : Δημάδης. Δημάδης ὁ ῥήτωρ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐν τῇ κατὰ Χαϊρώνειαν μάχῃ ὑπὸ Φιλίππου καὶ συσταθεὶς αὐτῷ, ἐκείνου παρὰ πότον σεμνονομένου, « Πῶ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ἀθηναίων πόλεως; » « Ἐγὼς ἄν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, εἰ Ἀθηναίων μὲν Φίλιππος, Μακεδόνων δὲ Χάρης ἐστρατήγει. » Cf. Pseudo-Plutarchi περί εὐγενείας c. 2.

28.

Sextus Empiricus C. Mathem. I, § 295 p. 667, 26. Bekk : Ἡ μὲν γὰρ ὀμιλητικὴ οὐκ ἀπὸ γραμματικῆς περιγίνεσθαι πέφυκεν, ἀλλ' ἀπὸ κοινῆς τινος ἐντραχίας· εἰ μὴ τι καὶ Δημάδης ὁ ῥήτωρ γραμματικῆς ἦν, πολλοῖς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Χαϊρώνειᾳ ἦτταν συναγχαλωτισθεὶς, καὶ εἰπὼν πρὸς τὸν Φίλιππον ἀναγκάζοντα εὐχεῖσθαι·

τίς γὰρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
πρὶν τλαίη κάσασθαι ἰθιῦός ἤδὲ ποιήτος,
πρὶν λύσαι θ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;

29.

Diodorus Sic. XVI, 87 : Δημάδην δὲ τὸν ῥήτορα κατ' ἐκείνων τὸν καιρὸν ἐν τοῖς αἰχμάλωτοις ὄντα χρίσασθαι παρρησίᾳ καὶ λόγον ἀποφθέγγεσθαι δυνάμενον ἀναστῆναι τὴν τοῦ βασιλέως ἀσέλγειαν. Φασὶ γὰρ εἰπεῖν αὐτὸν· « Βασιλεῦ, τῆς τύχης σοι περιθείσθαι πρόσωπον Ἀγαμέμνονος, αὐτὸς οὐκ αἰσχρὴν πράττειν ἔργα Θεοσίου; »

mus? » respondit : « Quo igitur pacto pacem agemus? »

27.

Demades orator in pugna Chæronensi captus a Philippo in ejusque societatem admissus, quum inter potum rei gloriabundus interrogaret : Ubinam est Atheniensium civitatis nobilitas et eminentia? — « Cognosceres, rex, respondit, si Atheniensibus Philippus, Macedonibus vero Chares præseset. »

28.

Dextre cum hominibus versandi artem non grammaticæ studio nanciscimur, sed naturæ quadam sollertia, ni forte etiam Demades orator grammaticus fuit, qui post cladem Chæronensem cum aliis multis Atheniensibus in captivitate abductus ad Philippum convivari cogentem dixit : « Quis enim vir qui æquus fuerit, prius sustinerit gestare cibum ac potum quam socios solvi fecerit et oculis suis viderit (Od. 10, 388). »

29.

Demadem oratorem, qui captivorum in grege tunc erat, orationis libertate usum, verbum coercedas regis petulantis accommodatum enuntiasse dicunt. Ad hunc vero modum locutus fertur : « Quando personam Agamemnonis fortuna tibi, rex, induit, Thersitze facta representare nonne te pudet?

30.

Suidas v. Δημάδης : Ἀδύου δὲ διδοῦς ἀρχῆς θορυβηθεὶς ἀπεδήμησεν, « οὕτε ἰαοῦν, εἰπῶν, ἰστέ κύριοι, οὕτε ἐμοῦ. »

31.

Lucianus Laud. Demosth. c. 15 : Οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἤ καὶ τὸν Δημάδην παιζαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγονται, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν.

32.

Plutarchus Dem. c. 11 : Ἐν δὲ ταῖς ἀπαντήσεσι ταῖς παρὰ τὸν καιρὸν ἐχρήτο καὶ τῶ γελοίῳ. Δημάδου μὲν γὰρ εἰπόντος· « Ἐμὲ Δημοσθένης, ἡ ὅς τὴν Ἀθηνᾶν; » Ἀβτή, εἶπεν, ἡ Ἀθηνᾶ πρῶν ἔν Κολλυτῶ μογεύουσα ἐλήφθη. »

33.

Æsopi fab. 178 : Δημάδης ὁ βῆτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκαίνων οὐ πᾶν αὐτῷ προσεχόντων ἐδεήθη αὐτῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ μῦθον εἰπεῖν. Σηγηωρησάντων δὲ αὐτῶν αὐτῷ ἀρξάμενος εἶπε· Δημήτρα καὶ χελιδὼν καὶ ἔγγελος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμὸν ἡ μὲν χελιδὼν ἐπέτη, ἡ δὲ ἔγγελος κατέδυ. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. Ἐρομένων δὲ αὐτῶν· Ἡ δὲ Δημήτρα τί πέπαυθεν; εἶφη· « Κεχλωταὶ ὑμῖν, οἳ τινες τὰ τῆς

πόλεως ὑμῶν πράγματα ἔασαντες μύθων ἀνέχεσθε. »
 « Multa ex iis, quæ attuli, non ad rem videbuntur pertinere; sed id secutus sum, ut proponerem, quæcunque videri poterant fando accepta et per ora hominum tradita denique apophthegmatum speciem induisse, cum ab initio locum in oratione Demadis habuissent. Sed quæ H. Lhardy p. 76 sq. (frg. 19—22) posuit (Ælian. V. H. 14, 10. Plutarch. Phoc. c. 20, de cupid. divitiar. p. 525. B. Phocion c. 30), ea ita comparata sunt, ut ex oratione desumpta esse non possint. Quare restat quem afferendum esse videam unus locus :

34.

Schol. Hesiod. Theog. 914 : Ἡράσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασιν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βαχυγυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς δὲ ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὀκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης (Δημάδας, Δημάδας v. lect.) δὲ ἐν νάπαις. « Nec quænam sint illæ νάπαι patet, nec quoniam in libro vel qua in oratione Demades hæc dicere potuerit. » SAURPIUS. Napen, Lesbi urbem, indicari censuit Ebert.; conjiceret ἐν Ἐννας νάπαις, nisi jam dictum esset : οἱ μὲν ἐκ Σικελίας. Quodsi locus petitus est ex *Deli historia*, quam Suidas Demadi oratori tribuit, fortasse erat ἐκ Ἐκάτης (νήσου), quæ insula ad Delum sita erat.

LIII. ÆSION.

Suidas v. Δημοσθένης : Συνεφιλόλογε δὲ (Demosthenes) Αἰσίῳ τῷ Ἀθηναίῳ.

Aristoteles Rhet. III, 10 : Αἰσίῳ δέ, ὅτι ἐκ Σικελίαν τὴν πόλιν ἐξέχεαν· τοῦτο γὰρ μεταφορὰ καὶ πρὸ ὀμμάτων. Καί· ὥστε βοῆσαι τὴν Ἑλλάδα· καὶ τοῦτο τρέπον τινὰ μεταφορὰ καὶ πρὸ ὀμμάτων. Cf. Plutarchus Demosth. c. 11 : Αἰσίῳ δὲ φησιν

Ἐρμιππος ἐρωτηθέντα περὶ τῶν πάλαι βητόρων καὶ τῶν καθ' αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς ἀκούων μὲν ἐν τις ἐθαύμασεν ἐκαίνους εὐκόσμως καὶ μεγαλοπρεπῶς τῷ δήμῳ διαλαγομένους, ἀναγινωσκόμενοι δ' οἱ Δημοσθένης λόγοι πολὺ τῇ κατασκευῇ καὶ δυνάμει διαφέρουσιν. Idem Demosthenes de se et Callistrato dixit, ut tradit schol. in Demosth. c. Timocr. p. 785 ed. Dindf.

30.

Quum Demades magistratus a se gesti rationes redderet, ob metum arbe cessit, « neque ipsi vestrum, inquiens, nec mei estis domini. »

31.

Non eodem modo per ebrietatem composuit orationes Demosthenes, sed aquam potans : unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquæ bibendæ consuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demosthenem vero ad aquam scribere.

32.

Facilius quoque Demosthenes ex tempore in congressibus usus est. Ut quum dicenti Demadi : « Demosthenes me, sus Minervam ? » — « Hæc, respondit, Minerva nuper in Collytio est in adulterio deprehensa. »

33.

Demades orator, Atheniensibus ipsi conclonanti aures non præbentibus, fabulam narrandi veniam ex iis petivit. Qua data, inquit : « Ceres et hirundo et anguilla eadem via ibant. Et quum ad fluvium quendam pervenissent, hirundo transvolavit, anguilla vero insiluit : » et his dictis Demades conticuit ; rogante autem plebe quidnam Ceres fecerit, respondit : « Vobis irascitur, ut qui missis negotiis publicis fabulas audire sustineatis. »

LIII. Demosthenes Æsionem Atheniensem in eloquentiæ studio socium habuit.

Æsion dixit : « Athenienses civitatem in Siciliam effuderunt ... et clamare Græciam. »

LIV. PITHOLAUS.

Aristoteles Rhet. III, 10 : Καὶ Πισθολαὸς τὴν παράλον βόρπλον τοῦ δήμου, Σηστὸν δὲ τηλίαν τοῦ Πειραιεύως. Pitholau ille esse videtur Pherarum in Thessalia tyrannus, a Philippo tyrannide ejectus

(Ol. 107, 1, 352), et ab Atheniensibus civitate donatus et deinde privatus. V. Aristot. Rhet. III, 9 p. 395, 26; Diodor. XVI, 37; Demosthenes in Neær. § 91, p. 1376.

LV. PHORMIO.

Hermogenes t. III, p. 429, 26 Walz. : Ἐν δὲ τῇ δικανικῇ ἰδέᾳ καὶ ἡ τῆς τάξεως μεταβολὴ χώραν ἔχει· ὡσπερ Δημοσθένης ἐποίησεν ἐν τῷ περὶ τῆς ἀτελείας. Φορμίωνος γὰρ προκατηγορήσαντος τοῦ νόμου καὶ χρησαμένου τοῖς κεφαλαίοις τῆς διαιρέσεως, τῷ δικαίῳ, τῷ συμφέροντι, τῷ καλῷ, τῷ τῆς ἀξίας,

ἀνίστρεψε τὴν τάξιν μεταβαλὼν. Πῶς δὲ τοῦτο ἐποίησεν, ἐν τοῖς περὶ τούτου λόγοις διεξήλομεν. (Cf. Gregor. ad h. l. 7 p. 1297, 20. Walzii summarium orat. leptin. p. 411, 18 Bk. et orat. ipsius § 144.) Aliunde de hoc oratore non constat.

LVI. CYDIAS.

« Cum Athenienses a. 352 (Ol. 107, 1) duo milia cleruchorum in insulam Samum deducere vellent, Cydias hoc dissuasit : sine dubio hoc argumento usus, ut hanc Atheniensium consuetudinem cleruchos mittendi Græcis omnibus turpem videri diceret. Cf. Bœckh. Oecon. publ. Ath. 1 p. 455 sqq. De Cydia cf. Ruhnk. Hist. crit. p. 74. » SAUPPIUS.

Aristoteles Rhet. II, 6 : Αὐτοὶ δὲ ὧδε διακρίμενοι αἰσχυνθεῖεν ἄν, πρῶτον μὲν εἰ ὑπάρχουσιν πρὸς

αὐτοὺς ἔχοντες οὕτω τινὲς οἷους ἔραμαν εἶναι οὐκ αἰσχύνονται. Ἦσαν δ' οὗτοι ἢ θαυμαζόμενοι ἢ θαυμάζοντες ἢ ὑφ' ὧν βούλονται θαυμάζεσθαι, ἢ ὧν δέονται τινα χρεῖαν ὧν μὴ τεύξονται ἀδοξοὶ ὄντες, καὶ οὗτοι ἢ δρώντες, ὡσπερ Κυδίας περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν (ἡξίου γὰρ ὑπалаβεῖν τοὺς Ἀθηναίους περιεστάναι κύκλω τοὺς Ἕλληνας, ὡς δρώντας καὶ μὴ μόνον ἀκουαζόμενους ἀ ἂν ψηφίσωνται), ἢ ἂν πλησίον ὦσιν οἱ τοιοῦτοι, ἢ μέλλουσιν αἰσθήσεσθαι.

LVII. PHILINUS.

Philinus orator num fuerit Nicostrati filius, quem Demosthenes c. Midiam § 161 p. 566 memorat, an alius, nescitur.

I. KATA ΔΩΡΟΘΕΟΥ.

Contra Dorotheum orationem Pollux ab aliis Hyperidi ab aliis Philino tribui dicit. V. Hyperidis fr. 121.

LIV. Pitholau paratam navem dixit « clavam populi », et Sestum « arcam frumentariam Piræei. »

LV. In judiciali orationum genere etiam ordinis mutatio locum habet; sicut Demosthenes fecit in oratione de immunitate. Nam quum Phormio legem impugnans orationem suam ita disposuisset ut capita ejus essent justum, utile, pulcrum, dignum: Demosthenes ordinem invertit. Quod quomodo fecerit, exponemus ubi de orationibus hujus dicemus.

LVI. Ipsi autem ita affecti facile verecundantur; pri-

II. ΚΡΟΚΩΝΙΑΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΡΟΣ ΚΟΙΡΩΝΙΑΩΣ.

Hanc orationem Philino tribuit Athenæus, Lycurgi nomine sæpius laudat Harpocratio, nisi quod s. v. Κοιρωνιάδα monet nonnullos eam Philini esse putare. V. Lycurgi fr. 56-60 p. 352. Veri similis esse Philini, hominis obscuri, orationes

nam quidem, si qui sint ita erga eos affecti, ut eos esse diximus, quos verentur. Erant vero ii aut qui admirationi essent, aut a quibus egeret re aliqua, quam, si existimationem amiserint, non consequuntur; et hi si aut videant; quemadmodum Cydias in oratione de dividendo agro Samio dixit (petit enim ab Atheniensibus ut fingerent cinctos se omnium Græcorum corona, qui non tantum audituri essent, sed viderent ea quæ illi suffragiis suis sciscerent); aut si tales prope sint, sensorive sint.

clarissimis oratoribus vindicari quam quæ Hyperididis et Lycurgi essent Philino, monet Saupprius.

III. ΠΡΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΙΚΟΝΑΣ.

• Lycurgum oratorem de statu Aeschyli Sophoclis Euripidis publice exponendis ad populum tulisse biographus decem oratorum p. 841, F. memoriae tradidit. Cui rogationi cum Philini orationem oppositam fuisse recte videatur A. Valerius ad Harpocrat. p. 290 judicasse, permulti apud Harpocrationem existimant scribendum esse : πρὸς [Αισχύλου], Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου. Sic Ruhnken. Hist. crit. p. 75, Westermannus Hist. eloqu. § 54, 29, nos ipsi ad Lycurg. (1834) p. 79. Atque etiam nunc hoc virisimile mihi videtur esse. Sed M. Meierus, Lycurgeorum p. XXXVII, eam rogationis partem, quæ ad statum Aeschyli pertineret, a Philino non oppugnatum esse suspicatur. Quod cum ferri possit, Harpocrationis verba intacta reliqui. » SAUPPRIUS.

1.

Harpocratio : Θεωρικά Δημοσθένους Φιλίππικῶν. Θεωρικά ἦν τινα ἐν κοινῷ χρήματα, ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα· ταῦτα δὲ πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρεῖας ἐφυλάττετο καὶ ἐκαλεῖτο στρατιωτικά, ὕστερον δὲ κατετίθετο εἰς τε τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομὰς, ὧν πρῶτος ἤρξατο

Ἀγύρριος ὁ δημαγωγός. Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ γ' τῆς Ἀτθίδος φησὶ « τὸ δὲ θεωρικὸν ἦν τὸ πρῶτον νομισθὲν δραχμὴ τῆς θέας, θέν καὶ τοῦνομα ἔλαβε » καὶ τὰ ἐξῆς. Φιλίνος δὲ ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας περὶ Εὐβούλου λέγων φησὶν « ἐκλήθη δὲ θεωρικόν, ὅτι τῶν Διονυσίων ὑπογῶν ὄντων διένειμαν Εὐβούλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἰορτάζωσι καὶ τῆς θεωρίας μηδεὶς τῶν πολιτῶν ἀπολείπηται δι' ἀσθένειαν τῶν ἰδίων. » Ἄλλοτε μὲντοι ἄλλως ὤρισθη τὸ διδόμενον εἰς τε τὰς θέας καὶ εἰς τὰς θυσίας καὶ ἰορτάς, ὡς ἴσθι δῆλον ἐκ [τε] τοῦ Ἀ' Φιλίππικῶν Δημοσθένους. Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦσι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπερίδης δεδήλωκεν ἐν τῇ κατ' Ἀρχαστρατίδου. Ἦν δὲ ἀρχὴ τις ἐπὶ τοῦ θεωριοῦ, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφώντος δεικνύει. Θεωροὶ μὲντοι λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι, καὶ ὄλωσ τὰς τὰ θεῖα φυλάττοντας ἢ τῶν θεῶν φροντίζοντας ὁσῶς ὠνόμαζον· ὥρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα· « ὥρην γὰρ τ' ὀλίγη πέλειται νεικῶν τ' ἀγορέων τε. »

IV. ΑΠΑΡΑΣΗΜΟΝ.

2.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 626, B ed. Sylb. : Πάλιν Δημοσθένους εἰπόντος « ὅση μὲν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τούτου τὸν ἀγῶνα καὶ παραγάγια γέγονε, σχεδὸν οἶμαι πάντας ἡμᾶς ἡσθῆσαι. » Φιλίνος ἁμοίως· « ὅση μὲν, ὃ ἄνδρες δικασταί, σπουδὴ καὶ παράταξις γεγένηται περὶ τὸν ἀγῶνα τούτου, οὐδένα ἡμῶν ἀγοεῖν ἡγοῦμαι. »

LVIII. EUTHIAS.

Athenæus XIII, p. 590, D : Ἦν δὲ ἡ Φρόνη ἐκ Θεσπιῶν. Κρινομένη δὲ ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε· διόπερ ὀργισθεὶς ὁ Εὐθίας οὐκ ἔτι εἶπεν ἀλ-

λὴν δίκην, ὡς φησὶν Ἑρμιππος. Cf. Hyperid. or. Quum apud Alexandrum De schem. t. VIII, p. 458 W. legatur : Διασυρμὸς δ' ἐστίν, ἐπιτιδάν

1.

LVII. Θεωρικά, apud Demosthenem in Philippica (or. 3, § 11). Θεωρικά pecunia quædam erat publica e civitatis redditibus collecta, quæ prius ad usus bellicos reponebatur, et militaris dicebatur, sed postea in publicos apparatus et distributiones conferebatur, quarum auctor Agyrrius demagogus. Ceterum Philochorus libro tertio Attidicis scribit : « Olim more receptum erat, ut drachma spectandi causa solveretur, quæ inde etiam theoricæ appellabatur », et quæ sequuntur. Philinus vero orat. in Sophoclis et Euripidis statuas, de Eubulo disserens, hæc commemorat : « Θεωρικόν, αἶν, ex hoc dictum, quod Eubulus instantibus Dionysiis pecuniam ad sacrificia distribuisset, ut universi festam celebrarent, nec civium ullus ob rei familiaris inopiam spectaculis arceretur. » Sed pecunia populo data ad spectacula et sacrificia dieaque festos agitando, alias aliter definita est, ut claret ex Demosthenis Philippica I (or. 4, § 19). Absentem vero aut peregre

absentem neminem capere potuisse theoricum, Hyperides declaravit in orat. adv. Arcestratidem. Fuit et magistratus pecuniarum theoricarum præfectus, ut ostendit Aeschines adv. Ctesiphontem (§ 25). Θεωροὶ dicuntur non solum spectatores, sed etiam qui ad deos mittebantur, et omnino sacrificiorum custodes vel curatores. Nam ὥρην curam vocabant. « Cura quippe parva est rixarum et concionum. » (Hesiod. O. et D. 30).

IV. EX ORATIONE INCERTA.

Quum Demosthenes (or. 19 § 1) dixisset : « Quanta in hoc iudicio, Athenienses, contentione atque ambitu utantur adversarii, omnes fere vos arbitror animadvertisse », Philinus similiter dixit : Quantum, iudices, studium et quanta contentio in hoc certamine sit, neminem vestrum ignorare puto. »

LVIII. Erat autem Phryne Thespiis oriunda : quæ quum ab Euthia capitis rea esset acta, absoluta a iudicibus est ;

λέγωμεν αξιοπίστως διάβάλλοντες, ὡς Ὑπερείδης ... καὶ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Φρύνης· « τί γὰρ ἔστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλω ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται; » hinc Sauppio concludi posse videtur, Euthiam magnificis verbis de impietatis poenīs sempiternis dixisse. Idem ex Euthiæ oratione petita esse suspicatur quæ servavit Anonymus Segueri p. 57 : Κατὰ μὲν οὖν ὑπόθεσιν ἀνακεφαλαίωσις γίνεται, ὅταν

αὐτὰ τὰ τὴν ὑπόθεσιν πεποιηκότα φιλικῶς ἐκτιθώμεθα οἶον, ἀσεβείας κρινομένη Φρύνη· καὶ γὰρ ἐκώμασεν ἐν Λυκείῳ, καινὸν εἰσήγαγεν θεόν, καὶ θιάσους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συνήγαγεν. « Ἐπέδειξα τοῖνον ὁμῖν ἀσεβῆ Φρύνην, κωμάσασαν ἀναίδως, καινοῦ θεοῦ εἰσηγήτριαν, θιάσους ἀνδρῶν ἐκθέστους καὶ γυναικῶν συναγαγούσαν. » Ψιλά γὰρ νῦν τὰ πράγματα διηγείται.

LIX. DEMOCRATES.

1.

Aristoteles Rhet. III, 4 : Καὶ ὡς ὁ Δημοκράτης εἰκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίθαις, αἶ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλω τὰ παιδία παραλείφουσιν.

2.

Plutarchus Mor. p. 803, D : Τὸ δ' ἄγαν φυλακτίον ἐν τῷ γελῳῳ, καὶ τὸ λυποῦν ἀκαίρως τοὺς ἀκούοντας, ἢ τὸν λέγοντα ποιοῦν ἀγενῆ καὶ ταπεινόν, ὥσπερ τὰ Δημοκράτους· ἀναβαίων μὲν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔφη, καθάπερ ἡ πόλις, μικρὸν ἰσχύειν καὶ μέγα φουσῆν· ἐν δὲ τοῖς Χαιρωνικοῖς παρελθὼν εἰς τὸν δῆμον, « οὐκ ἂν ἐβουλόμην κακῶς οὕτω πεπραχέναι τὴν πόλιν, ὥστε καμῶ συμβουλευόντος ὑμᾶς ἀκούειν. » Καὶ γὰρ καὶ τοῦτο μικροῦ, κἀκείνο μανικοῦ, πολιτικῷ δ' οὐδ' ἔτρφον ἀρμόζον.

Stobæus Flor. XXII, 43 : Δημοκράτης ἀναβαίων εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐν γῆρα καὶ πνευστιῶν ποιεῖν ἔφη ὅπερ καὶ ξύμπασα ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις· πνεῖν μὲν γὰρ μέγα, ἰσχύειν δὲ μικρὸν.

3.

Idem XIII, 31 : Δημοκράτους. Δημοκράτης ἰδὼν κλέπτην ὑπὸ τῶν ἔνδεκα ἀπαγόμενον, « Ἄθλιε, εἶπε· τί γὰρ τὰ μικρὰ ἐκλεπτες, ἀλλ' οὐ τὰ μεγάλα, ἴνε καὶ σὺ ἄλλους ἀπῆγες; »

« Quæ in appendice Stobæi florentina Democrati tribuuntur p. 39, 40, 41, 45, 74, philosophi alicujus potius esse videntur, quam oratoris. » Sauppium, qui de Democrate conferri jubet Droysenium de plebiscitis or. de coron. additis p. 140 et Bœneckium quæst. orat. I, p. 605.

LX. ANAXIMENES.

Dionysius t. V, p. 626, 2 R. : Ἐνθυμούμενος δὲ ὅτι τὴν μὲν ποιητικὴν κατασκευὴν καὶ τὸ μετέωρον δὴ τοῦτο καὶ πομπικὸν εἰρημένον οὐδεὶς Ἰσοκράτους ἀμαίνων ἐγένετο, παρέλιπον ἑκὼν, οὐς ᾄδειν ἤττον ἐν ταῖς ἰδέαις ταύταις κατορθοῦντας. Γοργίαν μὲν... Ἄνα-

ξιμένην δὲ τὸν Λαμψακηνόν, ἐν ἀπάσαις μὲν ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετραγώνον τινα εἶναι βουλόμενον καὶ γὰρ ἱστορίας γέγραφε καὶ περὶ τοῦ ποιητοῦ συντάξεις καταλόγιζε καὶ τέχνας ἐξηγήνοσεν, ἥπται δὲ καὶ συμβουλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἀγώνων· οὐ μόντοι τί-

qua re ita indignatus est Euthias, ut nullam post id causam dixerit. Tradit hoc Hermippus.

1.

LIX. Democrates cum nutricibus rhetores comparabat, quæ cibos ipsæ devorant, infantes autem saliva inungunt.

2.

In ridiculis cavendum est, ne quid ultra modum sit, tum, ne quid excidat quod vel offendat audientes alieno tempore, vel dicti auctorem ostendat esse ignobili aut abjecto animo. Exemplo sunt Democratis dicta. Nam is in concionem ascendens dixit, « se illdem ut civitatem parum posse, et magnos edere status. » Et clade Chæronensi accepta ad populum progressus : « Nollem, inquit, tali fortuna usam esse civitatem, ut ego adeo consiliarius vobis essem audiendus : » quorum dictorum hoc abjecti animi fuit, illud insani, civili homini neutrum conveniens.

Democrates jam senex ascendens in arcem Athenis perquam anhelosus, idem se facere dixit quod universa civitas Atheniensium soleret, nempe se magnum quidem spirare, parum autem valere.

3.

Democrates quom furem ab undecimviris abduci videret : « Vah, miser, dixit, cur tantula furatus es, et non potius magna, ut tute etiam abduxisses alios? »

LX. Existimans poetico apparatu et sublimi illo genere et ad pompam facto neminem superasse Isocratam, consulto prætermisit quos minus in ista specie felices sciebam. Videbam enim Gorgiam ... et Anaximenem Lampsaecenam, qui in omni genere orationis quadratus, ut ita dicam, esse affectat; nam et historias scripsit, et in poetam (Homerum) commentationes reliquit, et artes protulit, et attingit etiam deliberativas et judiciales orationes non tamen perfectus in ullo genere fuit, sed in omnibus debilis et sine vi persuadendi.

λείον γε ἐν οὐδεμιᾷ τούτων τῶν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀσθεῆ καὶ ἀπίθανον ὄντα ἐν ἀπάσσι θεωρῶν.

I. ΚΑΤΑ ΦΡΥΝΗΣ.

Athenæus XIII, p. 591, E : Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τὸν ἐπιγραφόμενον κατ' αὐτῆς Εὐθίας λόγον Διόδωρος ὁ περιηγητὴς Ἀναξιμένους φησὶν εἶναι. \

Harpocratio : Εὐθίας. Ὑπερίδης ὑπὲρ Φρύνης. Τῶν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας. Τὸν μόνου λόγον αὐτῶ (Euthiæ) τὸν κατὰ Φρύνης Ἀναξιμένην πεποιηκέναι φησὶν Ἑρμιππος. Cf. Hyperid. or. LVIII.

II. ΕΛΕΝΗΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

2.

Argum. in Isocr. orat. de Helena : Βέλτιον δὲ λέγειν, ὡς περ ὁ Μαχάων, ὅτι πρὸς Ἀναξιμένην τὸν Λαμψακηνὸν γράφει. Φέρεται δὲ ἐκείνου λόγος, Ἐλένης ἀπολογία μᾶλλον οὐσα ἢ περ ἐγκώμιον.

III. ΤΕΧΝΗ.

3.

Quintilianus III, 4, 8 : *Anaximenes judicalem et concionalem generales partes esse voluit; septem autem species, hortandi, dehortandi, laudandi, vituperandi, accusandi, defendendi; exquirendi, quod ζηταστικόν dicit.* « Hoc loco constat P. Victorium usum esse, ut artem illam, quæ Alexandro inscripta est, Anaximenes esse ostendere. Quam sententiam cum L. Spengelius συναγ. τεχν. p. 182 accurata argumentatione confirmasset et hominum doctorum fere omnium assensum tulisset (cf. Westerm. Hist. eloqu. § 69), nuper inter L. Lerschium et L. Spengelium acriter de veritate illius conjecturæ disceptatum est. Lerschius enim cum in libro de studiis grammaticis veterum (2 p. 280) Aristotelem auctorem illius artis esse ostendere studisset, Spengelius ejus argumenta refutavit in

Zimmermanni diurnis 1840, 154 sq. Denuo causam suam defendit Lerschius in Musei rhenani vol. I p. 176 sqq. Deinde Spengelius adnotationibus præclaræ eruditionis plenissimis, quibus artem illam a. 1844 illustravit (cf. prolegom. p. X sq.), certe hoc effecit, ut etiam Lerschio eam Aristotelis esse non posse persuaderet. Qui cum in Bergkii diurnis 1846, 115 sqq. nunc neque Anaximenes neque Aristoteli se hanc artem tribuere dixisset, cui ipse tribueret non dixisset, L. Spengelius denique in iisdem diurnis 1847, 2 Anaximenes nos artem habere denuo defendit. Atque hæc sententia etiam mihi videtur constanter tenenda esse. » SAURPIUS.

4.

Plutarchus Public. c. 9 : Λέγεται δὲ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιταφίων ἐκείνος (epitaphius, quo M. Valerius Publicola L. Brutum laudavit) γενέσθαι πρεσβύτερος, εἶγε μὴ καὶ τοῦτο Σδλωνός ἐστιν, ὡς Ἀναξιμένης ὁ ῥήτωρ ἱστόρηεν.

5-7.

Stobæus Flor. XXXVII, 44 : Ἀναξιμένους. « Οἱ γὰρ μετὰ φθόνου κρίνοντες τὸ πρωτεῖον ἀπονέμουσι τοῖς χειρίστοις, οὐ τοῖς βελτίστοις. »

Idem ib. XXXVIII, 45 : Τοῦ αὐτοῦ. « Ὅτι γὰρ τὰ καλῶς ῥηθέντα ἢ πραχθέντα διὰ φθόνου οὐκ ἐπινοῦσι, πῶς οὗτοι ἂν τοῖς ἔργοις ὠφελήσειαν; »

Idem ib. LXXIX, 37 : Ἀναξιμένους. Οὗτος γὰρ μάλιστα πάντων φιλοπάτωρ ἐστίν, ὅστις ζητεῖ δι' οὐ μὴδὲν λυπήσας τὸν πατέρα πλεῖστ' αὐτὸν εὐφράναι ἦν. Τί γὰρ ἐστὶν δικαιοτέρον ἢ τοὺς γενέσσεως καὶ παιδείας αἰτίους ὄντας ἀντευσρεταῖν; « Mihi videor versuum vestigia agnoscere. Sed cum vel hi loci ita comparati sint, ut libro, qui ad philosophiam pertineat, melius convenire videantur, tum quæ 97, 21, 22 et 117, 5 leguntur, in oratione locum habere non potuisse facile apparet. » SAURPIUS.

I. CONTRA PHRYNEN.

Non sum nescius, quæ contra Phrynen inscribitur Euthiæ oratio, eam Anaximenes esse affirmare Diodorum Periegetam.

Hermippus orationem quæ contra Phrynen habita est, non ad Euthiam, sed ad Anaximenem pertinere testatur.

II. HELENÆ LAUDATIO.

2.

Cum Machaone dicere præstat Isocratem Helenæ laudationem scripsisse adversus Anaximenem Lampsacenum. Hujus enim fertur oratio, quæ defensio potius Helenæ est quam laudatio.

III. ARS.

4.

Affirmant etiam hanc funebrem orationem (qua M. Valerius Publicola L. Brutum laudavit) Græcis ejusdem generis antiquiorem fuisse, nisi hoc quoque Solonis est inventum, ut Anaximenes rhetor autumat.

5-7.

Anaximenes : « Nam qui cum invidia judicant, principatum pessimis attribuunt, non optimis. »

Anaximenes : « Nam qui bene dicta factave propter invidiam non laudant, quomodo illi re ipsa juvarent? »

Anaximenes : « Is enim patris amantissimus est, qui operam dat quomodo nihil lædens patrem maximo afficiat gaudio. Quid enim justius est quam vitæ et educationis auctoribus referre accepta ab iis beneficia? »

LXI. DINARCHUS.

De Dinarcho uberrime exposuit Hermannus Adler (*De Dinarchi Attici oratoris vita et dictione. Berolini, 1841*). Fragmentis præmittimus indicem orationum Dinarchearum quem dedit Dionysius Hal. t. V, p. 651 sqq ed. Reisk. Orationes quibus simplex numerus Romanus præfigitur, nonnisi e Dionysio novimus; ubi numeri hunc in modum exhibentur I^o, II°, orationes indicantur, quæ ab aliis quoque scriptoribus commemorantur.

A. Δημόσιοι λόγοι γνήσιοι.

I^o. Κατὰ Πολυεύκτου βασιλεύειν λαχόντος δοκιμασία. « Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ γένοιτο. »

II°. Κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλορηθέντος ὑπὸ τῆς βουλῆς ἰνδεῖς. « Πάλαι θαυμάζω ὑμῶν. »

III°. Κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ γεωφανίου. « Περί μὲν αὐτῆς τῆς μηνύσεως. »

IV°. Περί τοῦ γεωφανίου ἐπιλογος. « Βραχύν, ὦ ἄνδρες. »

V^o. Κατὰ Πυθίου ξενίας. « Ἰκανὴ μὲν πρόφασις. »

VI°. Κατὰ Πυθίου περὶ τῶν κατὰ τὸ ἐμπόριον. « Ἐπειδὴ τοῖς μὲν λέγειν τῶν βητόρων. »

VII°. Κατὰ Τιμοκράτους. « Ὡσπερ δίκαιόν ἐστι. »

VIII°. Κατὰ Λυκούργου εὐθύνας. « Οἶδα ὅτι, κἀν μὴδὲν ὑμῖν. »

IX°. Συνηγορία Αἰσχίνῃ κατὰ Δεινίου. « Βουλοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες. »

X^o. Κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας. « Ἄρά γ' εἶ τινες. »

XI°. Κατὰ Καλλιάρχου περὶ τῶν τιμῶν. « Πολλάκις, ὦ Ἀθηναῖοι. »

XII°. Τυρρηνικός. « Ἄπαντα συμβήσεσθαι ἔτι. »

XIII°. Κατὰ Διονυσίου τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως. « Ἴσως μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι. »

XIV°. Καθ' Ἱμεραίου εἰσαγγελτικός. « Οὐδένα νομίζω, ὦ Ἀθηναῖοι. »

XV°. Εἰσαγγελία κατὰ Πιστίου. « Ὡσπερ καὶ ὑμῶν ἕκαστος. »

XVI°. Κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελία. « Ξενίας οὐδένα πρόποτε οἶμαι. »

XVI°. « Κατὰ Θεοκρίνου ἰνδεῖς. Τοῦ πατρός, ὦ ἄνδρες. » Τοῦτον Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους φέρεται.

XVII°. Κατὰ Στεφάνου. « Παράνομον ὑπάρχει τοῦ νόμου δαδικός, ὦ ἄνδρες. »

XVIII°. Κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελία. « Οὐκ ἄγνοῶ, ὦ ἄνδρες. »

XIX°. Διαδικασία Φαληρέων πρὸς Φοίνικας ὑπὲρ τῆς ἱερουσύνης τοῦ Ποσειδῶνος. « Εὐχομαι, νῆ τὴν Ἀθηναῖν, πρέπειν ἐξ. »

XX. XXI. Πρὸς τὴν Κηφισοφῶντος ἀπογραφὴν. « Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες, δέομαι. » Ὁ ὕστερος. « Τὸ μὲν περὶ τὴν ὠνήν. »

XXII. Ἀπολογία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Χάρτην εἰσαγγελίαν κατὰ Φειδιάδου γραμματέως. « Οὐτ' ἔγθρας οὐδεμίαις ἔνεκα. »

Κατὰ Φιλοκλέους ὑπὲρ τῶν Ἀρκαλίων. « Τί γρη λέγειν πρὸς τῶν. »

XXIII. Κατὰ Γνωδίου, περὶ τῶν Ἀρκαλίων. « Οὐκ ἀδελον. »

XXIV. Κατ' Ἀριστονίκου περὶ τῶν Ἀρκαλίων. « Εὐτύχημα μὲν ὄν, ὦ ἄνδρες. »

Κατὰ Δημοσθένους περὶ τῶν Ἀρκαλίων. « Ὁ μὲν δημαγωγὸς ὑμῖν. »

Κατὰ Ἀριστογαίτωνος περὶ τῶν Ἀρκαλίων. « Πάνθ, ὡς εἴκεν, ὦ ἄνδρες. »

B. Ψευδεπίγραφοι δημόσιοι.

XXV. Κατὰ Θεοδώρου εὐθυνητικός. « Ἡκιστα μὲν, ὦ ἄνδρες. » Πρεσβύτερός ἐστι τῆς Δεινάρχου ηλικίας. Εἴρηται γὰρ ἐπὶ Θεοφίλου ἢ Θεμιστοκλέους ἀρχοντα, μετὰ Θεσσαλῶν ἀρχοντα ἑναυτῶ τρίτῳ, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνεσθαι φανερόν. οὕτω πέμπτον [καὶ ἑκατον], ὡς εἰδείκαμεν, ἔτος ἔχοντος αὐτοῦ.

XXVI. Κατὰ Κηρύκων. « Εἰ μὲν ὁ πατήρ, ὦ ἄνδρες. » Οὗτος ὁ ἀγὼν εἴρηται ἐπ' ἀρχοντος Εὐδούλου ἢ Λυκίσκου τοῦ μετ' Εὐδούλου, οὕτω εἰκοσι[ν] ἔτη ἔχοντος αὐτοῦ. Ὁ μὲν γὰρ λόγος περὶ τίνος ἀποψηφισθέντος γέγονεν ἐπ' Ἀρχίου τοῦ μετὰ Θεμιστοκλέα. Δῆλον δ' ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνεσθαι.

XXVII°. Κατὰ Μοσχίνου, ἀπογραφισμένου αὐτῶν Νικοδίκου. « Ἰὼν ἀποψηφισάμενον, ὦ ἄνδρες, τοῦτοί Μοσχίνου συμβαλῶν. » Καὶ οὗτος ὁ λόγος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τῷ προτέρῳ εἴρηται. Δηλοῦται δ' ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς τοῦ λόγου καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς.

XXVIII. Κατὰ Μενεκλέους ἀπαγωγῆς. « Ὁ ἄνθρωπος δικασταί, καὶ τῶν νόμων, καθ' οὐκ. » Καὶ οὗτος εἴρηται παίδος ὄντος ἐπὶ Δεινάρχου. ὁ μὲν γὰρ κρινόμενος ἐστὶ Μενεκλῆς ὁ τὴν Ἱεραϊαν Νίνου ἐλὼν, ὁ δὲ κατηγορῶν υἱὸς τῆς Νίνου. Ἔστι δὲ ταῦτα πρεσβύτερα τῆς Δεινάρχου ἀκμῆς. ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης περὶ τοῦ ὀνόματος λόγος, ἐν ὧ τούτων μέμνηται, κατὰ Θεσσαλῶν ἢ Ἀπολλοδώρων ἀρχοντα τετέλειται, ὡς ἐν τοῖς περὶ Δημοσθένους δεδηλώκαμεν. εἰ δ' ὡς τεθηκότως ἦδη τοῦ Μενεκλέους ὁ Δημοσθένης ἐκεῖ μέμνηται, λέγων. « Ἐμῶν γὰρ πάντες αὐτὸν χρώμενον, ἕως ἐπὶ Μενεκλεῖ, » παλαιὸς λόγος τίς ἐστιν. « Ὅτι δὲ οὗτος ὁ Μενεκλῆς, ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δεδηλώκαμεν ὁ κατηγορῶν. »

XXIX. Διαδικασία Ἀθμονοῦσι περὶ τῆς μυρρινης καὶ τῆς μιλιακος. « Εὐχομαι δὲ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ

Κόρη. • Πρεσβύτερός ἐστι τῆς Δεινάρχου ἀκμῆς. Εἰρη-
ται γὰρ ἐπὶ Νικομάχου ἀρχοντος, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ
λόγου γίνεσθαι ὄηλον· ἐν πρὸς τοῖς εἰκοσίν ἔτος τοῦ
ῤῆτορος ἔχοντος. Οἱ μὲν οὖν [πρὸ] τῆς ἀκμῆς αὐτοῦ
φερομένοι ψευδεπίγραφοι εἰς αὐτὸν λόγοι εἰσὶν οἷδα·
μετὰ δὲ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Χαλκίδα ἀναχώρησιν οἷδα.

XXX^ο. Διαδικασία τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος πρὸς
τὸν ἱεροπράτην· « Πολλῶν τε καὶ παραδόξων, ὡς ἄνδρες
δικασταί. » Οὗτος δὲ λόγος ἤδη πεφουγὸς αὐτοῦ εἰρη-
ται, ὡς ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι φανερόν· μέμνηται γὰρ ἐν
αὐτῷ τῆς κατασχούσης ὀλιγαρχίας.

XXXI. Κατὰ Τίμοκράτους, εἰσαγγελτικὸς δῆμου
καταλύσεως· « Ἔργα ποιεῖς. » Οὗτος καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς
ἐπιγραφῆς ἐστὶ δῆλος ψευδεπίγραφος ὢν.

XXXII. Κατὰ Σπουδίου· « Καὶ ἐν τῷ δήμῳ κατη-
γορήσειν ὑπεσχόμεν. » Μετὰ τὴν καταλύσιν τῆς ὀλι-
γαρχίας εἰρηται καὶ οὗτος, ἤδη Δεινάρχου φεύγοντος,
ὡς ἐξ αὐτοῦ μάλιστα τοῦ λόγου γίνεσθαι φανερόν.

XXXIII. Διαδικασία Εὐδανέμων πρὸς Κήρυκας
ὑπὲρ τοῦ καυῶς· « Οὐδαμῶς τοιαῦτα πράγματα. » Καὶ
οὕτως κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους εἰρηται, πεφουγὸς
ἤδη τοῦ ῤῆτορος, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ πάλιν δηλοῦται.

XXXIV. Ἄττικός· « Πάντων ἦσαν ὁμοίως. » Καὶ
οὗτος εἰρηται ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις, ὡς καὶ ἐν αὐτῷ
τῷ λόγῳ φανερόν γίνεσθαι.

XXXV. Αἰτωλικός· « Καὶ ἡμεῖς, ὧ ἄνδρες Αἰτω-
λοί, πρέσβεις. » Οὗτος καθεστῶσης τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ
τῶν Ἀθήνηθεν φυγάδων εἰρηται, δεομένων τοὺς Αἰτω-
λοὺς αὐτοῖς βοθηθεῖν, ἐπεὶ καὶ δὲ Κάσσανδρος αὐτοὺς
ἐλευθεροῦν ἐπεχειρεῖται, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ γίνεσθαι
τοῦτο ὄηλον. Οὐκ οὖν εἰκὸς φίλον ὄντα τὸν Δειναρχον
τῶν τὴν ὀλιγαρχίαν καταστησάντων τοῖς καταλύειν
ἐπιχειροῦσιν συναγωνίζεσθαι οὐδ' αὐτοὺς Ἀθήνηθεν λό-
γους καταλαμβάνειν οἷον τε ἐστίν.

XXXVI. Διφίλων δημογορικὸς αἰτοῦντι δωρεάς·
« Διὰ τὸ μὴ βράδιον εἶναι. » Τοῦτον ἐπέσειθη ὑπὸ Δημο-
σθένους γεγράφθαι τὸν λόγον, ὅτι τὰς δωρεὰς ἐγραψεν
αὐτῷ Δημοσθένης, ὡς Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθέ-
νους λόγῳ δεδήλωκε, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δὲ
Διφίλος Δημοσθένην παρακαλεῖ συνήγορον. Ἀπίθανον
ὀδε οἷμαι εἶναι τὰς μὲν τιμὰς οὕτω γράφειν εὐνοοῦντα τῷ
Διφίλῳ τὸν Δημοσθένην, λόγον δὲ παρὰ Δεινάρχου λα-
βόντα περιδεῖν.

XXXVII. Ἐρμῖα ἐμπορίου ἐπιμελητῆ περὶ τῶν
κατηγορηθέντων ἀπολογία· « Δέομαι ὑμῶν, ὧ ἄνδρες. »
Ἄπ' αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρος εὗροι τις ἂν οὐκ ὄντα τὸν
λόγον Δεινάρχου· ὑδαρῆς τε γὰρ καὶ ἀσθενῆς καὶ ψυ-
χρός ἐστίν· ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸν ἂν τις θεῖη Δημοκλεί-
δου ἢ Μενεσαίχμου ἢ τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων τινός.

XXXVIII. Ἀφαيروῦμαι δὲ καὶ τοὺς ὑπὲρ Μενε-
σαίχμου λόγους ἀμφοτέρους αὐτοῦ, ὃν δὲ μὲν ἐστὶ περὶ
τῆς Δῆλου θυσίας· « Ἰκετεύομεν ὑμᾶς καί... »

XXXIX. Ὁ δὲ πρὸς Περικλέα καὶ Δημοκράτην,
οὗ ἡ ἀρχή· « Νομίζομεν, ὧ ἄνδρες· » διὰ τε τὸν χαρα-

κτῆρα· ὑδαρῆς γὰρ καὶ κεχυμένος καὶ ψυχρός· καὶ ὅτι δὲ
λέγων αὐτὸς ἂν οὔτε ἀδοξός, καὶ μετὰ Λυκοῦργον τὴν
διοίκησιν τῶν δημοσίων χρημάτων παραλαβὼν, ἐξη-
τασμένος δὲ πολλάκις αὐτός, ὡς ἐν τοῖς λόγοις περὶ
ἀπάντων μηνύει, καὶ ἐν ἰδίοις καὶ ἐν δημοσίοις ἀγῶ-
σιν, οὐκ ἦν ἀδύνατος, ὥστε Δειναρχῷ λογογράφῳ
χρῆσθαι.

XL. Ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκδοῦναι Ἄρκαλον Ἀλεξάνδρῳ·
« Οὐκ ἄξιον ἄρα θαυμάζειν. » Οὐδ' οὗτος δὲ λόγος ἐμφαί-
νει τὸν Δεινάρχου χαρακτῆρα· εἰ γὰρ κἂν μὴδὲν ἄλλο,
τό γ' οὖν ἡλίθιον καὶ σοφιστικὸν εὗροι τις ἂν ἐν αὐτῷ
πολύ, τὸ πλείστον ἀπέχον τῶν Δεινάρχου χαρακτῆρων.

XLI. Δηλιακός· « Ἀπολλωνος καὶ Ῥοιῶς τῆς Στα-
φύλου » Οὗτος οὐ τοῦ ῤῆτορος, ἀλλ' ἑτέρου τινός συγ-
γραφέως ἐστὶ. Δηλοῖ δ' ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ χαρα-
κτῆρος, ἀρχαϊκὸς ὢν καὶ περιτρέχων τὴν τοπικὴν
Δῆλου καὶ Λέρου ἱστορίαν.

XLII. Κατὰ Δημοσθένους παρανόμων· « Εἰώθατε,
ὧ ἄνδρες. » Οὗτος ἐν τοῖς Περγαμηνοῖς πίναξι φέρεται
ὡς Καλλικράτους, ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ἐκείνου ἐστὶν οὐκ οἷδα·
οὐδὲ γὰρ ἐντέυχον τῶν Καλλικράτους οὐδέν· ὅτι δὲ
παμπόλυ τῶν Δεινάρχου λόγων ἀφέστηκεν, εὐτελής τε
ὢν καὶ κενός καὶ οὐκ ἀπέχων ἰδιωτικῆς φλυαρίας,
πείθομαι.

C. Ἰδιωτικοὶ γνήσιοι.

XLIII^ο. Κατὰ Προξένου βλάβης, ὃν αὐτὸς εἶπεν
ὑπὲρ αὐτοῦ· « Εἰ τίς μοι θεῶν, ὧ ἄνδρες. »

XLIV^ο. Κατὰ Κηφισοκλέους καὶ τῶν οἰκείων βλά-
θης· « Ἄ μὲν ἐγκαλῶν, ὧ ἄνδρες. »

XLV. Πρὸς Φανοκλέα βλάβης ἀπολογία· « Φυμην
μὲν ἐγώ, ὧ ἄνδρες. »

XLVI^ο. Πρὸς Λυσικράτην ὑπὲρ Νικομάχου βλάβης·
« Ἄνδρες δικασταί, ὅτι μὲν ἰδιώτης. »

XLVII. Συνηγορία Παρμένωντι ὑπὲρ ἀνδραπόδου
βλάβης· « Καὶ παραγενημένος ὑστερον, ἄνδρες δικα-
σταί, ἐγὼ γε ἔγγων, ὅτι Παρμένων ἀδικεῖται. »

XLVIII^ο. Κατὰ Ποσειδίππου κλοπῆς· « Ἀδικηθεῖς,
ὧ ἄνδρες. »

XLIX^ο. Κατὰ Ἠδύλης ἀποστασίου· « Καταλιπόν-
τος ἐνοτίου πατρός. »

L^ο. Ἀποστασίου πρὸς Ἀρχέστρατον· « Πολλὰ καὶ
ἀγαθὰ γένοιτο. »

LI^ο. Συνηγορία Ἠγελόχῳ ὑπὲρ ἐπικλήρου· « Ὅσπερ
καὶ ἡμῶν ἕκαστος. »

LII. LIII. Ἐπικληρικὸς ὑπὲρ τῆς Ἰοφῶντος θυ-
γατρὸς· « Ἄνδρες δικασταί, οὐ πένης ὢν. » Ὑστερος·
« Ἄμαχον γὰρ ἦν, ὧ ἄνδρες. »

LIV. Διαμαρτυρία, ὡς οὐδὲ εἰσιν ἐπίδοκοι Ἄριστο-
φῶντος θυγατέρες· « Τοῦ νόμου δεδωκότος, ὧ ἄνδρες. »

LV^ο. Κατὰ Πεδιέως κακώσεως παιδὸς ὕρρανοῦ·
« Μηδεὶς ὑμῶν, ὧ ἄνδρες, θαυμάση. »

LVI^ο. Διμαρτυρία περὶ τοῦ Εὐπίππου κλήρου πρὸς
Χάρτητα· « Πολλάκις ἤδη ἤκουσα. »

LVII°. Ὑπὲρ τοῦ Μνησικλέους κλήρου· « Δικαίαν, ὦ ἄνδρες, δέξιν. »

LVIII°. Κατὰ Προξένου ὕβρεως· « Ὑβριστής ἐστιν, ὦ ἄνδρες, πληγῶν. » Ἐδει δ' ἐπιγεγράφαι· Ἀπολογία ὕβρεως.

LIX°. Ἐπιχάρει πρὸς Φιλωτάδην· « Τὸν θαυμαστόν, ὦ ἄνδρες. »

LX°. Κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας· « Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ὁ πατὴρ Θεόδωρος δὴ. »

LXI°. Πρὸς Διοσκουριδὴν περὶ νεῶν· « Δικαίως ἄν, οἶμαι, ὦ ἄνδρες. »

LXII°. Ἐρανικός πρὸς τοὺς Πατροκλέους παῖδας· « Ἄ μὲν ἀδικούμενος, ὦ ἄνδρες. »

LXIII°. Πρὸς Ἀμεινοκράτην διαδικασία περὶ καρπῶν χωρίου· « Ἐπὶ τούτοις, ὦ ἄνδρες, ἀνάγκη ἐστί. »

LXIV. LXV. « Περί τοῦ ἵππου· » Τοῦ μὲν ἀγῶνος, ὦ ἄνδρες. »

Ὁ ὕστερος· Ἐβουλόμην ἄν, ὦ ἄνδρες, Λυσικλείδου. »

LXVI°. Κατὰ Δάου ὑπὲρ ἀνδραπόδων· « Ἄ μὲν ἀδικούμενος, ὦ ἄνδρες. »

LXVII°. Παραγραφή πρὸς Βιώτην· « Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ αὐτὸς ἀπειρωκ. »

LXVIII°. Κατὰ Θεοδώρου ψευδομαρτυριῶν· « Νομίζομεν, ὦ ἄνδρες. »

LXIX°. Ἀγάθωνι συνηγορία· « Ὡςπερ καὶ αὐτὸς εἶρκεν Ἀγάθων. »

LXX°. Ἀποστασίου ἀπολογία Αἰσχύλῳ πρὸς Ξενοφῶντα· « Χρησασθαι μὲν, ὦ ἄνδρες. »

LXXI°. Κατὰ Φιλίππου μεταλλικός· « Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, Κάλλιππος. »

LXXII°. Ὑπὲρ υἰοποιήτου· ἔδει δ' ἐπιγεγράφαι· Ὑπὲρ Θεοδώρου, ὃν ἐποίησατο υἱὸν Ἀρχεφῶν· « Βουλοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες, ὥςπερ καλὸν καὶ δίκαιον. »

LXXIII°. Περί τοῦ Ἀρχεφῶντος κλήρου· « Καὶ δίκαιον εἶναι νομίζων. »

D. Ἰδιωτικοὶ ψευδεπίγραφοι.

LXXIV. Πρὸς Πεδιέα παραγραφή· « Κατὰ τὸν νόμον τούτου. » Ὅτος ὁ λόγος εἴρηται ἐπὶ Ἀριστοδήμου ἀρχοντος, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνεται ὄλλον· οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντας κληροῦχοι κατὰ τοῦτον τὸν ἀρχοντα ἀπεστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει, Δεῖναρχος δ' οὕτω δέκατον ἔτος τηλικαῦτα εἶχε.

LXXV. Πρὸς Μελέσανδρον ὑπὲρ τῆς τριηραρχίας· « Ὡςπερ οἱ νόμοι κελεύουσιν. » Ὁ δ' ἄν ὁ λόγος [εἶη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν?], ἀλλ' ὁ μὲν λέγων ὡς ἐπὶ Μόλωνος ἀρχοντος γεγεννημένου τοῦ ἀδικήματος ποιεῖται τὸν λόγον· φησὶ δὲ τῷ ὑστερῷ ἔτει εἰσεῖναι τὸν ἀγῶνα, ἐπὶ Νικοφῆμου ἀρχοντος, καθ' ὃν εὕρισκται γεγεννημένος ὁ Δεῖναρχος.

LXXV^a. Πρὸς Βοιωτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος· « Οὐδεμιὰ φιλοπραγμοσύνη. » Εἰ καὶ μὴ τοῖς ἄλλοις οἱ Δη-

μοσθένους ἀφαιρούμενοι τούτου τὸν λόγον καὶ Δεῖναρχῷ προσάπτοντες ἐλέγχοντο, τῷ χρόνῳ γ' οὖν ἐπιδειχθεῖεν ἄν ψευδομένοι· μέμνηται γὰρ ὡς νεωστὶ τῆς εἰς Πύλας ἐξόδου γεγεννημένης· ἢ δ' εἰς [Πύλας] Ἀθηναίων ἐξόδος ἐπὶ Θουδήμου ἀρχοντος ἐγένετο, ὄγδοον (γ' libri) ἔτος Δεῖναρχου ἔχοντος.

LXXV^b. Πρὸς Μαντίθειον περὶ προικῶς· « Πάντων ἐστὶν ἀνιερῶτατον. » Ὅτος ἀκολουθεῖ τῷ προτέρῳ λόγῳ καὶ πολλὰ ἔχει κατὰ λέξιν ταῦτά, ἃ εἶη ἄν τοῦ αὐτοῦ ῥήτορος, ἔξω τῆς τοῦ Δεῖναρχου ἡλικίας [· καὶ γὰρ οὐ] πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον ἠγωνίσταται τὸν ἀγῶνα ὁ κατήγορος, ἀλλὰ δύο ἢ τρισίν, ὡς ἀκριδέστερον περὶ αὐτῶν ἐν τῇ [περὶ] Δημοσθένους γραφῇ δεδηλώκαμεν.

LXXVI. LXXVII. Ἀθηναῆθι συνηγορία περὶ τῆς σχεδίας πρὸς Ἀμύντιον· « Φίλος μοι καὶ ἐπιτίθειος ἄν. » Ὁ ὕστερος· « Οἴομαι μὲν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες. » Διαπειθούς ἐτι περὶ Ἑλλησποντον, τοῦ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῦ, διατρίβοντος εἰρηται ὁ λόγος, ὡς ἐξ αὐτοῦ γίνεται φανερόν. Ἔστι δὲ ὁ χρόνος κατὰ Πυθόδοτον ἀρχοντα, ὡς δηλοῖ Φιλόχορος σὺν τοῖς ἄλλοις, αὐτοῦ ἐπὶ τούτου τοῦ ἀρχοντος οὐδέπω εἰκοστὸν ἔχοντα ἔτος.

LXXVIII. Πρὸς Μήκυσθον μεταλλικός· « Πριάμενοι μέταλλον, ὦ ἄνδρες. » Ἐπὶ Νικομάχου ἀρχοντος εἴρηται ὁ λόγος οὗτος· φησὶ γὰρ ὁ λέγων ἐπ' Εὐδόλου μὲν μισθώσασθαι τὸ μέταλλον, τρία δὲ ἔτη ἐργασάμενος, ἐκβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ πλησίον ἔχοντος μέταλλα, λαχεῖν αὐτῷ τὴν δίκην κατὰ Νικομάχον ἀρχοντα, Δεῖναρχου ἐν καὶ εἰκοστὸν ἔτος ἔχοντος.

LXXIX°. Σατύρω πρὸς Χαρίδημον ἐπιτροπῆς ἀπολογία· « Μὴ μεγάλου κινδύνου συμβεβηκότας. » Καὶ οὗτος ἐπὶ Νικομάχου εἴρηται.

LXXX. Ὑπὲρ ἀντιδόσεως Μεγακλειδῆ (immo πρὸς Μεγακλειδὴν. Saupp.). « Εἰ μὲν ἔδει, ὦ ἄνδρες, πρὸς τρεῖς ἢ τέτταρας. » Ὁ μὲν λέγων ἐστὶν Ἀφαιρέυ· ἔξω δ' ἐστὶ τῶν Δεῖναρχου χρόνων· εἴρηται γὰρ ἐτι τοῦ στρατηγοῦ Τιμοθέου ζῶντος κατὰ τὸν χρόνον τὸν τῆς μετὰ Μενεσθέως στρατηγίας, ἐφ' ἣ τὰς εὐθύνas ὑποσχῶν ἐάλω. Τιμόθεος δὲ τὰς εὐθύνas ὑπέσχετο ἐπὶ Διοτίμου τοῦ μετὰ Καλλίστρατον· ὅτε καὶ ***.

FRAGMENTA.

A. Δημόσιοι λόγοι γνήσιοι.

I. KATA ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ.

« Cum Dionysius tres tantum causas commemoraverit, quibus contra Polyenctum agendis Dinarchus orationes scripsisset, ab Harpocrate quatuor orationes afferri videntur: κατὰ Π. δοκιμασία, κατὰ Π. δωροδοκίας, κατὰ Π. ἐνδειξίς, κατὰ Π. ἀπόφασις, quibus si duas illas, quæ ad metallasamiam pertinebant, addideris, sex orationes a Di-

narcho contra Polyuctum scriptas esse facile existimaveris. Ac Westermann Hist. eloqu. gr. p. 311 sq. (cl. p. 316) et Bœhneckium Quæst. orator. p. 643 videmus hoc statuisse. Sed cum eæ causæ, quas Dionysius non commemoravit, κατὰ Π. δωροδοκίας, κατὰ Π. ἀπόφασιν, publicæ fuerint necesse sit, index publicarum vero orationum et genuinarum et suppositarum integer servatus esse videatur, nihil restaret, nisi ut Dionysium has orationes per negligentiam omisisse existimaremus. Quod parum est verisimile. Quare eam orationem, quam Harpocratio κατὰ Π. δωροδοκίας inscriptam fuisse dixit, non differre puto ab delatione Polyucti ex senatu ejecti. Nam de donis a Polyucto acceptis in hac oratione Dinarchum exposuisse fr. 8 luculenter docet. Ab hac oratione ne eam quidem diversam fuisse putaverim, quam Harpocratio κατὰ Π. ἀπόφασιν dictam esse uno loco tradidit fr. 9. Quanquam enim exempla nunc quidem non suppetunt, tamen ἀποφάσεις et ἀπόφασιν vocabula a grammaticis aliquando usurpata esse, ubi ἐνδεικνύται et ἐνδείξις propria erant, non est quod jure mireris. Aliis fortasse magis placebit ἀπόφασιν esse, quæ proprio vocabulo φάσις dicitur, ut testimonium illud Harpocratio ad orationem *de metallis samiis* referri possit. Non minus anceps iudicium est, ad quam orationem pertineant, quæ causæ nomine non addito simpliciter ex oratione aliqua κατὰ Πολυεύκτου desumpta esse dicuntur.... Etsi vero orationes primam et secundam contra unum eundemque hominem scriptas esse fragmenta ipsa videntur comprobare, tamen neque hoc certum est, neque quis ille Polyuctus fuerit. Nam præter Sphettium illum, Demosthenis amicum clarissimum, tum complures homines cognomines Athenis vixisse supra vidimus. » ΣΑΥΡΡΙΟΥΣ.

I. CONTRA POLYEUCTUM PROBATIO.

1.

Ἐπακτροκέλης, myoparo piraticus, apud Æschinem in orat. contra Timarchum (§ 191). Est vero species navigii, structuram habens compositam ex epactride et celoce. Ut plurimum erat piraticus, ut Dinarchus quoque testatur in probatione contra Polyuctum.

2.

Ἀρχαιρασιάζειν, ad magistratum aspirare. Dinarchus in orat. contra Polyuctum.

3.

Dinarchus in or. contra Polyuctum: « Viri et mercenarii et qui vilissima quæque crimina commiserit. »

4.

Nec pauciora etiam Demosthenici characteris, quem pessimimum Dinarchus scitatus est, imitationis exempla producere quis queat, ut in oratione adversus Polyuctum.

1.

Harpocratio: Ἐπακτροκέλης Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. Ἐίδος δ' ἐστὶ πλοίου σύνθετος ἔχον τὴν κατασκευὴν ἐκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Ἦν δὲ ὡς ἐπίπλαν ληστρικόν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου δοκιμασίᾳ.

2.

Idem: Ἀρχαιρασιάζειν τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἰρεθῆναι ἀρχοντα Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

3.

Priscianus XVIII, 23 p. 189 Kr. : Ἐγκύκλια Græci et de probabilitibus et vilissimis rebus dicunt. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου: « ἀνθρώπου καὶ μισθωτοῦ καὶ πάντα τὰ ἐγκύκλια ἀδικήματα ἡδίκηκός. »

4.

Dionysius t. V, p. 640 R: Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ Δημοσθενικοῦ χαρακτήρος, ὃν μάλιστα ἐμίμησατο, πολὺ πλείω (sc. παραδείγματα) δύναται ἂν τις εἰπεῖν, ὡς καὶ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· προοιμιάζεται γὰρ ὁμοίως ἐκείνῳ καὶ δι' ὅλου τοῦ λόγου παραπλήσιος μεμνήχην.

II. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΕΚΦΥΛΛΟΦΟΡΗΘΕΝΤΟΣ ΕΝΔΕΙΞΙΣ.

5.

Harpocratio: Δώρων γραφή· ὅποτε τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἐγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῶς ἐλέγγο, δωροδοκία τε καὶ δώρων γραφή. Δείναρχος οὖν λόγον μὲν τινα ἐπέγραψε κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας, ἐν δὲ τῷ κατὰ Πυθίου ξενίας πολλάκις ὀνομάζει τὴν τῶν δώρων γραφήν.

6.

Idem: Ἐκφυλλοφορῆσαι. Εἰ ἐδόκει τις τῶν βουλευτῶν ἀδικεῖν, διεψήφιστο ἢ βουλή περὶ αὐτοῦ εἰ γρη αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν· ἀνεὶ δὲ ψήφων φύλλοις ἔχρωντο, δι' ὧν ἕκαστος ἐπεσημαίνετο τὴν αὐτοῦ

Eadem, qua ille, ratione exorditur, et in universo orationis contextu persimilis est.

II. CONTRA POLYEUCTUM E SENATU EJECTUM DENUNTIATIO.

5.

Δώρων γραφή. Si quis ex his qui in administratione reip. versarentur, captorum munerum insimulatus esset, actio contra eum instituebatur quæ duplici nomine appellabatur, sive δωροδοκία sive δώρων γραφή. Itaque Dinarchus quandam inscriptis orationem contra Polyuctum δωροδοκίας. Sed in ea quæ est contra Pytheam de peregrinitate, subinde vocat τὴν τῶν δώρων γραφήν.

6.

Ἐκφυλλοφορῆσαι, senatu vel ordine movere. Si quis senatorum contra jus fasque agere videretur, senatus disquirebat, an concilio movendus esset, necne. Pro calculis autem foliis arborum utebantur, quibus suam quisque sententiam significavit. Dinarchus in orat. contra Polyuctum a senatu ejectum.

γνώμην. Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος.

7.

Idem : Παλίμβολον· Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας. Ὁ πολλάκις ἐμπολῆ μεταβλημένος [καὶ] παλίμπρατος παλίμβολος λέγεται, ὡς δῆλόν ἐστιν ἐκ τε τοῦ Δειναρχοῦ κατὰ Πολυεύκτου καὶ ἐκ τοῦ Μενάνδρου Σικυωνίου. Cf. Photius Lex.

8.

Idem : Παλιναίρετος· Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. Μήποτε παλιναίρετον λέγει ὁ ῥήτωρ τὸν Πολυεύκτον, ἐπειδή-περ συκοφαντῶν τινὰς, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα τούτοις αὐτοῖς ἔδοθη, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δείκνυται· ἢ ὅτι συκοφάντης ἑλοὺς ἐζημιούτο, καὶ διὰ τοῦτ' ἐκωλύετο λέγειν πρὶν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν ἣν ὤφειλεν, ἔπειτα ἀποτίσας τὴν ζημίαν πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. Ὅτι γὰρ τοὺς τοιοῦτους ἐκάλουν παλιναίρετους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὐπόλις τε ἐν Βάπτταις δηλοῖ καὶ Ἀρχιππος ἐν Ἰχθύσι, κτλ.

9.

Idem : Παραγγελία. Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει· « καὶ τὰς ἰδίᾳ παραγγελίας γεγενημένας καὶ τὰς δεήσεις. »

III. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΩΦΑΝΙΟΥ.

10.

Pollux VII, 99 : Πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα εἶη μέταλλα, ὥσπερ τὰ ἐν Σάμμῳ τὰ καλούμενα γεωφάνεια, ὑπὲρ ὧν ὁ Δειναρχος λέγει. Cf. Harpocratio : Γ' εωφάνιον χωρίον ἐν τῷ γῆς μέταλλον. Περὶ δὲ τοῦ ἐν

7.

Παλίμβολον, apud Aeschinem in orat. De falsa legatione (§ 40). Qui multiplici et saepe commutata venditione veterator factus est, καλίμβολος dicitur : idque ex oratione Dinarchi contra Polyuctum, et e Menandri Sicyonio manifestum est.

8.

Παλιναίρετος, *Rursum creatus, iterum electus*. Dinarchus in accusatione contra Polyuctum senatu ejectum. Sed vide num orator παλιναίρετον vocet Polyuctum, quia innumeribus corruptus defendendos susceperat eos quos antea calumniatus erat, ut in ipsa illa oratione indicatur ; vel quod, quum calumniis convictus pecunia mulctaretur, facilitate dicendi tamdiu caruit, donec debitam mulctam persolvisset, deinde vero, persoluta mulcta, denuo dicere poterat ; nam hoc quoque in ea oratione. Tales enim παλιναίρετος vocatos esse nec non eos qui magistratu moti postea populi suffragiis iterum eligerentur, tum Eunpolis in Baptis declarat, tum Archippus in Piscibus.

9.

Dinarchus in deamnatione adversus Polyuctum : « Et privatim preces et preces adhibitas. »

III. CONTRA POLYEUCTUM DE GEOPHANIO.

10.

Multa etiam alia metalla sunt, verbi causa Samia illa

Σάμμῳ γεωφανίου ἐν τῷ τρόπῳ ἐξευρέθη, Ἐφορος διδάσκων ἐν τῇ θ'.

11.

Harpocratio : Αἰγίον Αἰγέως ἡρώων ἐν Ἀθήναις· Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Cf. Bekk. Anecd. p. 354, 8.

12.

Harpocratio : Καρύανδα· Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Ἔστι δὲ πόλις τῆς Καρίας.

V. ΚΑΤΑ ΠΥΘΕΟΥ ΞΕΝΙΑΣ.

13.

Stephanus Byz. : Αἰγίνας, τρεῖς. Νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. ... Ὁ πολιτὴς Αἰγινεύς, ὡς Στράβων, ὡς οἱ πολλοί, Αἰγινήτης. .. Αἰγινάτος δὲ ὁ ἔποικος ἢ κέραμος ἢ ὄβολος ἢ ἄλλο τι σκεῦος ἀπὸ Αἰγίνης. Καὶ τὸ θηλυκὸν Αἰγιναία. Λέγεται καὶ γυνὴ Αἰγιναία, ὡς Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθίου ξενίας. Τὸ θηλυκὸν τοῦ Αἰγινήτης, Αἰγινήτις.

14.

Harpocratio. : Δώρων γραφή· ... Δειναρχος οὖν... ἐν δὲ τῷ κατὰ Πυθίου ξενίας πολλάκις ὀνομάζει τὴν τῶν δώρων γραφήν. Cf. fr. 5.

15.

Idem : Ἀρχιδάμιος πόλεμος· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτιῶνος καὶ [Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ] Πυθίου ξενίας. Cf. Lysiae fr. 18.

VI. ΚΑΤΑ ΠΥΘΕΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ.

16.

Idem : Ἀπρότων. Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυ-

thae Geophania vocantur, de quibus Dinarchus disert. Geophanium, locus in quo terrae metallum. Sed de inventione Geophanii in Samo insula Ephorus scripsit libro nono.

11.

Aegem, *Aegi* heroum. Dinarchus in oratione contra Polyuctum.

12.

Caryanda, Dinarchus in oratione adversus Polyuctum. Est Cariae civitas.

V. CONTRA PYTHEAM PEREGRINITATIS REUM.

13.

Γυνὴ Αἰγιναία, *mulier ex Aegina oriunda*, Dinarchus dicit in oratione contra Pytheam.

14.

Δώρων γραφή, actio contra eum qui donis corrupti se passus est. Saepius sic eam vocat Dinarchus in or. contre Pytheam de peregrinitate.

15.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος, *Archidamium bellum*, dicit Lysias in orat. contra Androtionem et [Dinarchus] in or. contra Pytheam de peregrinitate.

VI. CONTRA PYTHEAM DELATIO DE REBUS EMPORII.

16.

Ἀπρότων. Dinarchus in oratione adv. Pytheam : « Quum

θέου « ἐμπεπηδηκότων τῶν βητόρων ὡς περ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. » Μήποτε γραφικὸν ἀμάρτημα, καὶ οὐ γράφειν ὡς περ ἀλησίπων. Ἐν τισὶ δὲ γέγραπται ὡς περ παρόπων· εἰσι δ' οἱ πάροντες εἶδος ἀκρίδος. Cf. Bekkeri Anecd. p. 440, 28, et Etym. M. p. 4, 27 : Ἀπρότων οἱ μὲν εἶδος κογχυλίου φασίν, οἱ δὲ ἀκρίδων, οἱ δὲ μελιττῶν. Ἐκαστον δὲ τούτων ἀγελήδων νέμεται καὶ οἱ μὲν τὰ ἄνθη, οἱ δὲ τοὺς καρπούς, οἱ δὲ τὰ πώδη αἰνοῦσιν· ἀπ' ὧν καὶ τοὺς κατὰ συμμορίαν κακούργους ἀπρότους ὠνόμασαν.

17.

Suidas 2, 1, p. 42 : Καὶ καλλίου, πιθήκου. Τὰ δυσχερῆ γὰρ τῶν ὀνομάτων εὐφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἄττικοὶ προφέρεσθαι· καὶ τὸν πιθήκων οὖν καλλίαν προσηγόρευσαν. Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθίου· « ἄλλ' οἶμαι ὡς περ οἱ τοὺς καλλίας ἐν τοῖς οἰκίαις τρέφοντες. » τούτεστι πιθήκους. Cf. Bekk. Anecd. p. 190, 20 et 275, 6.

18.

Harpocratio : Ἀντιβληθέντας ἐντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντας Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθίου εἰσαγγελία. Cf. Bekk. Anecd. p. 409, 32.

19.

Idem : Ἀρρηφορεῖν· Δειναρχος κατὰ Πυθίου. ὃ μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' αὐγείαν ἀρρηφόροι, β' δὲ ἐκρίνοντο, α' τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἤρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτῶν. Λευκὴν δ' ἐσθῆτα ἐφόρου. Εἰ δὲ χρυσία περιέθεντο, ἰερὰ ταῦτα ἐγίνετο.

19 a.

Idem : Βασιλικὴ διαδρομὴ. Ἔουκεν ἡ γυναικὴ διαδρομὴ τοῦ βασιλέως παρόντος, ὅσπερ εἰς ἐστὶ

τῶν Ἀθηνῆσιν θ' ἀρχόντων, βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι. Δειναρχος κατὰ Πυθίου.

20.

Idem : Ἐπιμελητῆς ἐμπορίου· Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθίου. Ἀριστοτέλης· « ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς ἰ' κληροῦσιν, τούτοις δὲ προστίτανται τῶν τε ἐμπόρων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τοῦ σίτου τοῦ καταπλέοντος εἰς τὸ Ἄττικόν ἐμπόριον τὰ β' μέρη τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἔστυ κομίζειν. » Cf. Bekk. Anecd. p. 255, 21.

21.

Idem : Καταδεδέσθαι ἐντὶ τοῦ φαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμακίαις Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθίου εἰσαγγελία.

22.

Idem : Κοβαλεῖα· Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθίου εἰσαγγελία. Κοβαλεῖα ἐλέγετο ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, καὶ κόβαλος ὁ ταύτη χροῖμενος. Ἔουκε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος (fr. 24) κτλ. Cf. Bekk. Anecd. p. 272, 21.

23.

Idem : Λαμπάδιον. Ἦν νῦν ἡμεῖς λαμπάδα καλοῦμεν, οὕτως ὠνόμαζον· Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθίου καὶ Πλάτων ἐν α' τῆς Πολιτείας.

24.

Idem : Μητρῶν· Λυκούργος κατ' Ἀριστογείτονος. Τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράφαντες ἐν τῷ μητρῶν· δηλοῖ Δειναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθίου. Cf. Lycurgus fr. 8.

25.

Idem : Νομοφύλακας. ... Δειναρχος καθ' Ἱμεραίου καὶ ἐν τῇ κατὰ Πυθίου.

autem oratores in illud emporium seu ἀποτοὶ insuluisent. » Videtur peccatum id esse scripturæ, et scribendum : ὡς περ ἀλησίπων. In nonnullis codicibus est, ὡς περ παρόπων. Sunt vero parnopes genus locustarum.

17.

Καὶ καλλίου, et similia. Attici enim rebus turpibus honestiora nomina solent imponere : sic simiam καλλίαν appellant. Dinarchus in orat. contra Pytheam : « Sed, ut opinor, eorum more, qui καλλίας, simias, domi alunt.

18.

Ἀντιβληθέντας, dictatos, Dinarchus in delatione contra Pytheam.

19.

Ἀρρηφορεῖν, Secreta et arcana sacra gestare, apud Dinarchum, contra Pytheam. Quatuor virginες ἀρρηφόροι, genere nobilitate, designabantur : at binæ eligebantur, quæ texturæ pepli aliisque rebus ad eum spectantibus præessent. Vestem gestabant candidam : et si aureum mundam circumponerent sibi, is sacer fiebat.

19 a.

Βασιλικὴ διαδρομὴ. Sic vocari videtur cursus (lampadephoria equestris), qui fiebat præsentē roge, qui Athenis unus erat e novem archontibus. Dinarchus contra Pytheam.

20.

Ἐπιμελητῆς ἐμπορίου, apud Dinarchum in orat. contra

Pytheam. Aristoteles : « Decem emporii curatores sorte legunt, quibus id negotii datum est, ut emporiorum curam habeant et frumenti, quod in Atticam emporium advehitur, duas partes in urbem mercatores deferre cogant. »

21.

Καταδεδέσθαι, id est, incantationibus magicis defixum esse et veneficio devinciri. Dinarchus in accusatione adversus Pytheam.

22.

Κοβαλεῖα, apud Dinarchum in accusatione adv. Pytheam. Κοβαλεῖα vocabatur fictus ludus jocusve dolo et fallaciæ conjunctus : et κόβαλος, qui hunc ludum ludit. Eiusdem generis esse videtur cum βωμολόχῳ.

23.

Λαμπάδιον, id quod hodie λαμπάδα vocamus appellabant. Dinarchus in orat. contra Pytheam, et Plato in primo de republica.

24.

Μητρῶν, Fanum matris deæ. Lycurgus orat. in Aristogitonem. Leges quum descripsissent in Metroo deponerent, quod etiam Dinarchus declarat in or. contra Pytheam.

25.

Νομοφύλακας. Dinarchus in or. contra Himeræum et in or. contra Pytheam.

26.

Idem : Ὑπόλογον. Λυσίας περὶ ἀμβλώσεως. ... Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· « οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν, » ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις. Cf. Lysiae fr. 21.

27.

Idem : Χρυσσοχοεῖν. Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· « πάλιν παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῷ πράττειν ἢ πάσχειν. » Κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν ε' Πολιτείας, κτλ. Cf. Bekker. Anecd. p. 316, 3 : Χρυσσοχοεῖν ἐμάνθανε τί ἐστι; παροιμία ἐν ᾗθει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσε. « Hæc explicatio sententiæ, quam proverbio illo expressam esse reliqua testimonia ostendunt, non convenit. » SAURPMUS.

28.

Idem : Χύτροι. ... Ἔστι δὲ καὶ Ἀττικὴ τις ἰορτή Χύτροι, ἥς μνημονεύει Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Cf. Lysiae fr. 5.

VII. ΚΑΤΑ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ.

29.

Idem : Λογισταὶ καὶ λογιστῆρια. Ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλουμένη· εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν ε', οἱ τὰς εὐθύναις τῶν διηρημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις λ', ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἀρχόντες· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Διελεχται περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἐνθα δαίκενται ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν. Μέμνηται τῆς ἀρχῆς καὶ οἱ κωμικοί· Εὐπολις Πόλεσιν· « ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπευθύνων χρόνων. » Λογιστήρια δ' ἐστὶ τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, ὡς Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων δηλοῦσιν. Cf. Scholia Demosth. 18, § 117.

30.

Fragm. Cantabr. lexicæ rhet. p. 675, 28 : Πάραλος καὶ Σαλαμινία. Ταύτας τὰς τριήρεις εἶχον

26.

Ὑπόλογον. Lysias De abortu. Dinarchus in or. contra Pytheam· οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν, nulla senatui venia data est, i. e. nulla deprecatio locum habuit.

27.

Χρυσσοχοεῖν. Dinarchus in or. contra Pytheam : « Rursus priore magistro relicto ad Æchinem se conferens, aurum videlicet fundere apud hunc didicit ; eorum vero nihil quæ proposita erant aut facere aut pati. » Eodem proverbio usus etiam est Plato in quinto de Rep. libro (p. 460 B).

28.

Χύτροι etiam festum est Atticum, cuius meminit Dinarchus in oratione contra Pytheam.

VII. CONTRA TIMOCRATEM.

29.

Λογιστήρια sunt ratiocinibus præfectorum curiæ, ut Dinarchus in or. contra Timarchum, et Andocides in oratione de mysteriis declarant.

διὰ παντὸς πρὸς τὰς ἐπείγουσας ὑπηρεσίας· ἐφ' αἷς καὶ ταμίαι τινὲς ἐχειροτονοῦντο. Ἐγρῶντο δὲ αὐταῖς, εἰ δέοι στρατηγὸν μεταπέμψασθαι κριθησόμενον, ὥσπερ Ἀλκιδιάδην. Ἡ δὲ Πάραλος δὴ ἀπὸ τίνος ἤρωος ἐπιχωρίου ἐκλήθη. Τῆς μὲν Πάραλου καὶ Σαλαμινίας ἐν τρίτῃ μνημονεύει Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρσιςιν, Ἀριστοτέλης δὲ Ἀμμωνιάδα καὶ Πάραλον οἶδε, καὶ Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ε' τέτταρας αὐτὰς οἶδε, πρώτας μὲν δύο, Ἀμμωνιάδα καὶ Πάραλον, προσγενομένας δὲ Δημοσθένει καὶ Ἀντιγονίδι. Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ ἐμπλήοντες τῇ Παράλῳ Πάραλοι, ὡς καὶ παρ' Αἰσχίνῃ, οἱ δὲ τῇ Σαλαμινίᾳ Σαλαμῖνοι.

VIII. ΚΑΤΑ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΕΥΘΥΝΩΝ.

31.

Etym. M. p. 469, 6 : Μὴ ἀγνοῶμεν δὲ ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἱεροκοιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν, τὸν ἀριθμὸν δέκα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· « περιεὶδε δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιῶν αἰρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων καὶ περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν καταρξάμενον, Δειναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου εὐθυνῶν φησὶ· « καὶ τὰς σεμνὰς θεὰς αἷς ἐκαῖνος ἱεροκοιοὺς καταστάς δέκατος αὐτός. »

32.

Harpocratio : Διαγράφαντος. Δειναρχος κατὰ Λυκούργου. Μήποτε ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. Ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

33.

Photius et Suidas : Καταλεύσιμον τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι λίθοις εἶπε Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου.

34.

Harpocratio : Τρίτον ἡμίδραχμον. Δειναρχος κατὰ Λυκούργου. Τὰς β' ἡμισυ δραχμάς οὕτως εἰώθασιν ὀνομάζειν οἱ παλαιοί.

30.

Πάραλον navem memorat etiam Dinarchus in or. contra Timocratem.

VIII. CONTRA LYCURGUM DE RATIONIBUS REDDENDIS.

31.

Dinarchus in or. contra Lycurgum de rationibus reddendis : « et Venerandas deas (Eumenides), quibus ille sacrificulus cum aliis novem constitutus erat. »

32.

Διαγράφαντος. Dinarchus in or. contra Lycurgum. De eo accipiendum esse videtur qui pecunias solvit ac deposuit ; vel, ut aliis placet, qui per mensam numeravit, ut vulgo dicere solemus.

33.

Καταλεύσιμον. Sic Dinarchus in oratione contra Lycurgum vocat eum, quem lapidibus obrui par fuit.

34.

Τρίτον ἡμίδραχμον. Dinarchus contra Lycurgum. Duas drachmas et dimidiam sic antiqui dicere consueverunt.

IX. ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ ΑΙΣΧΙΝΗ ΚΑΤΑ ΔΕΙΝΙΟΥ.

« Neque de his hominibus neque de causa quidquam dici potest. Fortasse de oratore Deinia Erchiensi (cf. Demosth. 20 § 146, 151 sq.) cogitandum est. SAURPIUS. »

35.

Harpocratio : Κλιμάζη. Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συνηγορία Αἰσχίνη κατὰ Δεινίου · « ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζη καὶ παράγη τοὺς νόμους » ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ παρατρέπῃ. Μήποτε δὲ δαΐ γράφειν βλιμάζη, ἢ ᾗ ὅον θλίβῃ καὶ βιάζῃται. Cf. idem : Βλιμάζειν τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν. Καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγεται. Cf. Bekk. Anecd. p. 221, 16.

Suidas : Κλιμακίζειν. Μένηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ, λέγων · « οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. » Ἔστιν δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει, ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὕσα ὄργανον βασιανιστικὸν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασιανισομένων. Cf. Bekk. Anecd. p. 221, 19; 275, 15; Etymol. M. p. 200, 54.

36.

Harpocratio : Ἐκμαρτυρία διαφέρει τῆς μαρτυρίας, ὅτι ἡ μὲν μαρτυρία τῶν παρόντων ἐστίν, ἡ δ' ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων. Σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου.

37.

Idem : Παραφρυκτωρεῖν. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Δεινίου ἐνδείξει. Τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσῆκον χρῆσθαι, τούτεστιν ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν φίλων, οὕτως ἔλε-

γον, ὡς δ' αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ αὐτὸ ἐξηγήσατο. 38.

Idem : Πινάκια τὰ καθέμενα ἀντὶ κλήρων τοῖς κληρουμένοις. Ἔοικα δ' εἶναι ταῦτα χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. Ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ἔταν λέγη « μικρὸν, ὡς Ἄθηναῖοι, μικρὸν πινάκιον πάντα ταῦτα », ἐνταῦθα τυχὸν πινάκιον λέγει εἰς δ' ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα τὰ κατὰ τῶν εἰσαγγελομένων, ὡς καὶ παρὰ Δείναρχῳ ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνη δείκνυται.

39.

Idem : Φρυκτωρεῖν. Φρυκτωρεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ πυρῶν ἀνατινομένων σημαίνειν ὀτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου.

X. ΚΑΤΑ ΦΟΡΜΙΣΙΟΥ ΑΣΕΒΕΙΑΣ.

40.

Idem : Ἀποβάτης καὶ ἀποβαίνειν καὶ ἀποβατικοὶ τροχοί. Δείναρχος κατὰ Φορμισίου καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογία. Cf. Lycurgi fr. 20.

41.

Photius et Suidas : Ἡλινδημένον. ἀντὶ τοῦ ἀνεστραμμένου. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου, ὅτι Ἰσοκράτης καλινδεῖσθαι λέγει.

42.

Idem : Προστρόπαιον. Αἰσχίνης περὶ τῆς πρεσβείας · « ἔασετε οὖν αὐτὸν τὸ τοιοῦτον προστρόπαιον » ἀντὶ τοῦ ἄγος καὶ τὸ μίσμα. Καὶ προστροπή δὲ καὶ ἀρὰ ταῦτ' λέγεται · ἐν γούν τῷ κατὰ Κτησιφώντος ἐκ παραλλήλου τίθησι τὰ ὀνόματα δ' ῥήτωρ. Καίται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Δείναρχῳ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας.

IX. DEFENSIO ÆSCHINIS CONTRA DINIAM.

35.

Κλιμάζη. Dinarchus in oratione cui titulus, defensio causæ Æschinis contra Diniam : « quum igitur reus causam dicens leges κλιμάζη καὶ παράγη, i. e. detorqueat et pervertat. » Sed videtur scribendum esse βλιμάζη, ut sit θλίβῃ καὶ βιάζῃται, premat et violet.

Βλιμάζειν, manibus comprimere; etiam mella favis exprimere βλίσαι dicitur.

Κλιμακίζειν. Meminit verbi Dinarchus in defensione Æschinis : « Hic leges torquet : » i. e. pervertit et corrumpit. Fortasse nomen deductum est a climace, quodam instrumento, quo hominum corpora in quæstionibus torqueatur.

36.

Ἐκμαρτυρία et μαρτυρία eo differunt, quod hæc sit presentium, illa absentium testimonium. Quæ apertissime docent Demosthenes in orat. contra Stephanum, et Dinarchus in or. pro Æschine adversus Diniam.

37.

Παραφρυκτωρεῖν. Dinarchus in delatione contra Diniam. Sic vocabant ignibus e specula sublatis proditorie uti, hoc est, in hostium commodum, et amicorum damnum : ut ipse orator in oratione illa explicavit.

38.

Πινάκια, tabellæ quæ sortium vice in urnam conjectæ

sunt ab his ad quos sorte aliquid pervenit. Atque istæ videntur ex ære fuisse, ut Demosthenes innuit oratione De nomine (§ 12). Sed quum in Philippicis dicat : « parva, Athenienses, parva tabella hæc omnia, » forte notat tabellam cui crimina reorum læsæ majestatis inscribuntur, ut apud Dinarchum quoque in defensione causæ Æschinis docetur.

39.

Φρυκτωρεῖν est proprie igne sublato quidvis denuntiare. Dinarchus in defensione causæ Æschinis contra Diniam.

X. CONTRA PHORMISIUM IMPIETATIS CAUSA.

40.

Ἀποβάτης et ἀποβαίνειν et ἀποβατικοὶ τροχοί. Dinarchus contra Phormisium, et in apologia adversus Antiphanem.

41.

Ἡλινδημένον, volutatum. Dinarchus contra Phormisium. Hoc Isocrates καλινδεῖσθαι vocat.

42.

Προστρόπαιον, piaculum ejus causa religione obstringimus. Æschines de falsa legatione : « Sinetis igitur inter vos versari hominem contaminatum atque sceleratum? » Προστροπή etiam et ἀρὰ pro eodem dicitur, siquidem Æschines in oratione contra Ctesiphontem hæc vocabula componit. Eadem vox exstat apud Dinarchum in or. contra Phormisium De impietate.

43.

Idem : Ὑποφόνια τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ἵνα μὴ ἐπαξίωσιν· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ... Φορμισίου.

XI. ΚΑΤΑ ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ.

44.

Idem : Κύκλοι· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαισχροῦ. Κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι ἐν οἷς ἐπιωλοῦντο τινες· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλω περιεστάναι τοὺς πωλούμενους. Μένανδρος Ἐφεσίου· « ἐγὼ μὲν ἤδη μοι δοκῶ νῆ τοὺς θεοὺς ἐν τοῖς κύκλοις ἑμαυτὸν ἐκπεδουκῶτα ὄραν, κύκλω τρέγοντα καὶ πωλούμενον. »

45.

Idem : Κηφισόδωρος. ... Ἔτερος δ' ἂν εἴη Κηφισόδωρος, δεῖς Ἰππαρχος ὢν ἐν Μαντινείᾳ μετὰ Γρύλλου τοῦ Ξενοφώντος ἀπέθανεν, οὗ μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαισχροῦ. Cf. Lycurgi fr. 82.

XII. ΤΥΡΡΗΝΙΚΟΣ.

De argumento et tempore hujus orationis bene exposuit A. Boeckhiius de re navali Athen. p. 459.

46.

Idem : Περίστασιν. Δείναρχος Τυρρηνικῶν· « μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντα με περίστασιν ποιησαμένου καὶ μαρτυρεῖν ἀξιοῦντος » καὶ τὰ ἐξῆς. Μήποτε τοιούτων ἐστὶ τὸ λεγόμενον, ἐν κύκλω περίεστη με αὐτὸς καὶ οἱ συμπάροντες αὐτῶ, καὶ μαρτυρεῖν ἠνάγκαζον, ἵνα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχη τῷ περίστατον με ἐποίησαν. Ἐν ἐνίοις δὲ παράστασιν γράφεται. « In his ποιησαμένου Bekkerus; ποιή-

43.

rum sensus sit : Circumsteterunt me et ipse et qui cum eo erant, et ad testimonium perhibendum adegerunt, adeo ut idem significet quod περίστατον με ἐποίησαν. Ceterum in quibusdam exemplaribus παράστασιν scribitur.

XI. CONTRA CALLÆSCHRUM DE HONORIBUS.

44.

Κύκλοι. Dinarchus in or. contra Callæschrum. Κύκλοι vocabantur loca ubi vendebantur mancipia quod in orbem circumstabant qui venibant. Menander Ephesio : « Ego quidem mihi jam videor, per deos, memet in circis vestibus exutum, videre circum currentem et venundatum. »

45.

Cephsodorum, qui equitum magister cum Gryllo Xenophonis filio ad Mantineam occubuit, Dinarchus memorat in oratione contra Callæschrum.

XII. TYRRHENICA ORATIO.

46.

Περίστασιν. Dinarchus in or. Tyrrhenica : « Post hæc Damone me, quum jam in eo eram ut portu solverem, περίστασιν faciente et testimonium a me perhiberi jubente » et quæ sequuntur. Videndum ne verborum isto

σουσιν οὗ A et Photius, ποιήσουσιν οἷς BCG, ποιήσαντος N. Explicatione grammaticis hoc egero visum est, quod Damo unus circumstetisse eum, qui navem solvere vellet, dicebatur. » SAURPIUS.

47.

Idem : Κέρκυρος εἰδός τι νεῶς· Δείναρχος Τυρρηνικῶν.

48.

Idem : Λιπάρα· Δείναρχος Τυρρηνικῶν. Μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων περὶ τὴν Σικελίαν ἢ Λιπάρα, ὡς Εὐδόξος ζ' περιόδου.

49.

Idem : Οἰκημα ἐντὶ τοῦ δεσμοκτήριον Δείναρχος ἐν Τυρρηνικῶν καὶ ἐν τῷ κατὰ Ποσειδίππου, ἐντὶ αἰ τοῦ πορνεῖον Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

50.

Idem : Στροφάδες νῆσοι· Δείναρχος Τυρρηνικῶν νῆσοι τινὲς εἰσι μετὰ Ζακύνθου καὶ Ἠλίδος κείμεναι. « Ad eandem fortasse orationem pertinet Harpocratonis glossa p. 21, 21 : Ἀντιάταις τοῖς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἧτις ἀπέχῃ Ῥώμης τ' σταδίου. Nam Antiatas pariter atque Thyrrhenos illis temporibus piratica infames fuisse Strabo 5, 3 § 5, tradidit. » SAURPIUS.

XIII. ΚΑΤΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

51.

Bekker. Anecd. p. 191, 27 : Ὅργεῶνές εἰσιν οἱ κοινοῦντες ἀλλήλοισ θεῶν [ἦ] ἠρώων ἐν ἱεροῖς καὶ κοινῇ θυηπολοῦντες, ὡς Δείναρχος [Χάρης cold.] λέγει ἐν τῷ κατὰ Διονυσίου. Καὶ κατὶν ὄργεῶνες τίνες, ἐν Ἀπολογία ὕβρεως σαφὲς ποτεῖ. Οὗτοί εἰσιν οἱ τοῖς

rum sensus sit : Circumsteterunt me et ipse et qui cum eo erant, et ad testimonium perhibendum adegerunt, adeo ut idem significet quod περίστατον με ἐποίησαν. Ceterum in quibusdam exemplaribus παράστασιν scribitur.

47.

Κέρκυρος, genus navigi. Dinarchus in Tyrrhenica oratione.

48.

Lipara, cujus meminit Dinarchus in or. Tyrrhenica, una est insularum circa Siciliam, quas Æoli appellant, teste Eudoxo in libro sexto Ambitus terrarum.

49.

Οἰκημα, id est, carcer. Dinarchus in or. Tyrrhenica et in or. contra Posidippum.

50.

Strophades insule, quarum mentio fit in Dinarchi oratione Tyrrhenica, sitæ sunt inter Zacynthum et Elidem.

XIII. CONTRA DIONYSIUM ÆRARIÏ ADMINISTRACIONI PRÆFECTUM.

51

Ὅργεῶνες sunt qui deorum vel heroum in fanis convectus habent et in communi sacra faciunt, ut Dinarchus dicit in oratione contra Dionysium. Rursus quinquam sicut

ἰδία ἀφιερυμένοις θεοῖς ὀργαζόμενοι καὶ τῶν ἱερῶν δὲ κοινωνοῦντες (κρίνοντες cod.; em. Saupp.) ὀργεῖνας ἐπιτοῦς (ἀλλήλους) ἐκάλουν.

XIV. ΚΑΘ' ἹΜΕΡΑΙΟΥ Εἰσαγγελτικός.

52.

Harpocratio : Ἀμμωνίς ἡ τοῦ Ἀμμωνος ἱερὰ τρήρης· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἱμεραίου.

53.

Idem : Νομοφύλακες. Ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίους ὡτως ἐκαλεῖτο, διαφέρουσα τῶν θεσμοθετῶν Δείναρχος κατ' Ἱμεραίου καὶ ἐν τῷ κατὰ Πυθίου. Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ ζ' ἄλλα τέ τινα διεξήλθε περὶ αὐτῶν, καὶ ἐπιότοι τὰς ἀρχὰς ἐπηγάχαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι.

XV. ΚΑΤΑ ΠΙΣΤΙΟΥ Εἰσαγγελία.

54.

Vit. X oratt. p. 842, F : Ἔσχε δὲ τρεῖς παῖδας (Lycurgus) ἐκ Καλλιστοῦς, τῆς Ἀδρωνος μὲν θυγατρὸς, Καλλίου δὲ τοῦ Ἀδρωνος Βατῆθεν ἀδελφῆς, τοῦ ταμιεύσαντος στρατωτικῶν ἐπὶ Χαϊρώνδου ἀργυροῦτος· περὶ δὲ τῆς κηδείας ταύτης λέγει ὁ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πιστίου (Πιστίου codd.). Cf. Westermann. *Quaest. Demosth.* III, p. 124, et *Mætznar ad Dinarch. or. I, § 52.*

55.

Harpocratio : Βουλευτικῶς ἐγκλήματος ὄνομα ἐπὶ ὁσίων ταυτόμων πραγμάτων· τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τις τινα κατασκευάσῃ θάνατον, ἂν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς ἂν τε μὴ· τὸ δ' ἕτερον ὅταν κτλ... Τοῦ μὲν οὖν προτέρου μάρτυς Ἰσαῖος ἐν

orgeones in Defensione contumeliæ explicat. Hi sunt qui deos in privatis sacris cultos venerantur. Quorum sacrorum qui participes erant, orgeones se appellabant.

XIV. CONTRA HIMERÆUM ORATIO IN Εἰσαγγελίας CAUSA HABITA.

52.

Ἀμμωνίς, Ammoni sacra triremis. Dinarchus in oratione contra Himeræum (*Demetrii Phalerei fratrem?*).

53.

Νομοφύλακες, Legum custodes, Athenis magistratus a thesmothesis diversus. Dinarchus in or. contra Himeræum et in ea quæ est contra Pythæam. Philochorus cum alia nonnulla de his libro septimo exposuit, tam coegisse magistratus ut legibus uterentur.

XV. CONTRA PISTIAM IN Εἰσαγγελίας CAUSA.

54.

Lycurgus tres habuit liberos e Callistone Habronis filia, et Callie Habronis, populo Batensis, sorore, ejus qui Chæronida archonte quaestor bellicam pecuniam tractavit. De hac archontate loquitur Dinarchus in oratione contra Pistiam.

55.

Βουλευτικῶς nomen duobus in criminibus valuit : uno, quando alter alteri per insidias necem paravit, sive consecuta mors esset, sive non esset; altero, quando aliquis ut æraril debitor inscriptum litem inferret alteri,

τῷ πρὸς Εὐκλείδην, ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγων εἶναι τὰς δίκαις, Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Πιστίου ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Cf. *Isæi fr. 58.*

XVI. ΚΑΤ' ΑΓΑΣΙΚΛΕΟΥΣ Εἰσαγγελία.

56.

Idem : Ἀγασικλῆς ... Γέγραπται καὶ Δείναρχῳ (Δημάρχῳ codd.) λόγος κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ δεδήλωται ὅτι Ἀλιμουσίους συνεδέξατο καὶ διὰ τοῦτο ξένους ὦν τῇ πολιτείᾳ ἐνεγράφη. Cf. *Hyperidis or. pro Euxenippo § 3.*

57.

Idem : Εὐανδρία· Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀγασικλέους. Παναθηναῖοι εὐανδρίας ἀγὼν ἤγατο. Ἀνδοκίδης τ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου δηλοῖ καὶ Φιλόχορος. Cf. *Bekker. Anecd. p. 257, 13 : Εὐανδρία· ἀγὼν τις εὐανδρίας τοῖς Παναθηναίοις ἀγόμενος, οὗ κοινοῦν οὐκ ἐξῆν τοῖς ξένοις.*

58.

Harpocratio : Σκαφηφόροι. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους φησὶν· « οἱ ἀντὶ σκαφηφόρων ἐφηβοὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναθήσονται, οὐχ ὕμιν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας ἀλλὰ τῷ τούτου ἀργυρίῳ, » ἀντὶ τοῦ μέτοικοι· οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόροι Ἀθήνησι. Δημήτριος γοῦν ἐν γ' Νομοθεσίας φησὶν ὅτι προσταττεν ὁ νόμος τοῖς μετοικοῖς ἐν ταῖς κομματικῶν αὐτοῦς μὲν σκάφας φέρειν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτῶν ὑδραῖα καὶ σκιάδια. Διελεχταὶ περὶ τούτων καὶ Θεόφραστος ἐν ἰ Νόμων.

59.

Idem : Προμετρητής. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ

quod se contra jus inscripisset. Prioris testis est Isæus in orat. adv. Euclidem, qui inquit de eo cognosci in Palladio, dum Dinarchus in or. contra Pistiam id in Areopago fieri dicit.

XVI. CONTRA AGASICLEM IN Εἰσαγγελίας CAUSA.

56.

Contra Agasiclem Dinarchus orationem scripsit, in qua manifestum fecit eum Halimusios donis corrupisse et propterea, quamvis peregrinum, in eorum civitatem adscriptum esse.

57.

Εὐανδρία, fortitudo. Dinarchus in orat. adv. Agasiclem. Panathenæis εὐανδρίας, fortitudinis, certamen agitabatur, ut Andocides declarat in oratione contra Alcibiadem, et Philochorus.

58.

Σκαφηφόροι, scaphiferi. Dinarchus in or. contra Agasiclem : « Adolescentes qui pro scaphiferis in arcem ascendent, hujus pecunie potius quam vobis ob jus civitatis acceptum gratiam habentes. » Ubi σκαφηφόροι sunt μέτοικοι, inquilini; nam inquilini Athenis scaphas ferebant. Demetrius enim libro tertio De legum latrone scribit : « Jubeat lex, ut inquilini scaphas in pompis ferant : eorum filia: autem hydrias et umbellas. » De his etiam disseruit Theophrastus libro decimo De legibus.

59.

Dinarchus in or. contra Agasiclem : « Scythæ igitur di-

ταρίχους. Δείναρχος κατ' Ἀγασικλέους· ἂ Σκύθου τοίνου τοῦ προμετρητοῦ ἦν υἱὸς καὶ ἐν δημοσίοις γέγονε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν. » Cf. Hyper. or. LIX, fr. 230. Suidas: Προμετρητής· ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων προμετρητῆς ἐκαλεῖτο. Δείναρχος· ἂ Ὁ Σκύθου τοῦ προμετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε καὶ ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκε καὶ ὑμεῖς ἐκλαβόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε. » Dinarchus, monente Saupprio, ita scripsisse videtur: Σκύθου τοίνου τοῦ προμετρητοῦ ἦν υἱὸς καὶ ἐν δημοσίοις γέγονε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκε καὶ ὑμεῖς ἐκλαβανόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε.

60.

Harpocratio: Ἀπόταφος ἀντὶ τοῦ ἀπεσταρημένου τῶν προγονικῶν τάφων Δείναρχος ἐν τῇ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελίᾳ. Cf. Bekk. Anecd. p. 437, 13.

XVIa. KATA ΘEOKPINOY ENAEIΞIΣ.

61.

Idem: Ἀγραφίου εἰδὸς τις δίκης οὕτω καλουμένης κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφόντων, εἶτα πρὶν ἐκτίσαι ἐξαλειφθέντων. Διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχειν Δημοσθένους τὴν Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου καὶ Λυκούργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, εἶτε τὴν Πυθίας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἑνδαίξιν ἀπολογία. Dionysius orationem inter genuinas habet, nec ea potest esse Demosthenis. V. Saupprii Epist. crit. ad Hermannum p. 49.

62.

Idem: Θεοκρίνης. Δημοσθένους ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφώντος λοιδορούμενος Αἰσχίῃ φησί· « τραγικὸς Θεοκρίνης. » Βούλεται δὲ λέγειν αὐτὸν συκοφάντην,

ἐπειδὴ ὁ Θεοκρίνης τοιοῦτος, ὡς ἔστι ὄγλον ἐκ τοῦ κατὰ Θεοκρίνου, εἶτε Δημοσθένους ἔστιν εἶτε Δείναρχου οὕτως ὁ λόγος· τὸν γοῦν κάλαϊ μὲν ὑποκριτὴν τραγικὸν ὑστερον δὲ συκοφάντην εἰκότως ὠνόμασε· τραγικὸν Θεοκρίνην ».

XVII. KATA ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΧΕΤΟΥ.

63.

Idem: Γηπέδων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Σεπράνου. Γῆπεδον τὸ χωρίον, ὡς περ καὶ οἰκώπεδον τὸ γῆ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. Πλάτων γοῦν ἐν ἑ Νόμων φησὶν· « ὧν ἔλαχεν οἰκώπεδον ἢ γῆπέδων. »

64.

Idem: Δημοσιᾶ καὶ δημοτικὰ ἔσρα διέφερον ἀλλήλων καὶ τῶν ὀργεωνικῶν καὶ τῶν γενικῶν, ὡς Δείναρχος δηλοῖ ἐν τῷ κατὰ Σεπράνου.

65.

Idem: Ἐρχιάθεν Δείναρχος κατὰ Σεπράνου. Ἐρχιάθῃς ἔστι τῆς Αἰγίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

66.

Idem: Παιανίαι καὶ Παιονίδαι. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφώντος· « ἔτ' ἐγράφατο εἰς Ἄρειον πάγον Δημομάχῃ τὸν Παιανία ἀνεψιὸν ὄντα. » Δίδυμος γραπτέον εἶναι φησι Παιανία, χωρὶς τοῦ ι. Εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι Παιανίων τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὓς Διόδωρος καλεῖσθαι φησι Παιανίων καθύπερθε καὶ Παιανίων ὑπέπερθε· ὁμοίως δ' ἑκατέρου τῶν δῆμων τὸν δῆμότην καλεῖσθαι φησι Παιανία. Διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν, ὡς Ἰστρος ἐν Ἀτάκτῳ ἔποισμαίνει. Μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων οἱ ῥήτορες, ὡς περ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Σεπράνου περὶ τοῦ ὀχετοῦ. Δῆμος δὲ ἔστιν οὗτος τῆς Αἰοντίδος, ὡς ὁ αὐτὸς Διόδωρος δηλοῖ.

menoris erat filius et munere publico fungebatur, et ipse quoque in foro adhuc dimensor est. »

Προμετρητῆς dicebatur qui frumenta, quae in foro vendebantur, et quaevis alia semina mercede dimetiebatur. Dinarchus: « Scythiae prometreiae filius in muneribus publicis versabatur, et in foro adhuc prometreiae munere fungitur, quorum opera vos in frumentis dimetiendis semper utimini. »

60.

Ἀπόταφος, sepulcro majorum privatus. Dinarchus in delatione adv. Agasiclem.

XVI. CONTRA THEOCRINEM ACCUSATIO.

61.

Ἀγραφίου, genus quoddam iudicii vocabatur, quod instituebatur adversus aëriarii debitores, eoque nomine in tabulas inscriptos, sed qui ex iis ante persolutionem expuncti essent. Rem sic habere, docent cum Demosthenes (or. 58, § 51) sive Dinarchus orat. contra Theocrinem, tum Lycurgus in or. contra Aristogitonem, item Pytheas in defensione contra accusationem.

62.

Theocrines. Demosthenes in or. pro Ctesiphonte Aeschi-

nem conviciis incessens, dicit: « tragicus Theocrines; » sycophantam illum dicere volens, nam talis iste fuit, ut constat ex orat. contra Theocrinem, sive illa Demosthenis sive Dinarchi sit. Nam qui olim histrio tragicus postea vero sycophanta fuit, hunc merito tragicum Theocrinem appellavit.

XVII. CONTRA STEPHANUM DE CANALI.

63.

Γηπέδων. Dinarchus in orat. contra Stephanum. Γῆπεδον *fundus*, sicut etiam οἰκώπεδον, *domus area*, est locus qui terra et aedificiis perficitur.

64.

Publica et popularia sacra cum inter sese, tum ab orgoneicis et gentilitiis differebant, ut Dinarchus declarat in orat. contra Stephanum.

65.

Ἐρχιάθεν, ex *Erchia*. Dinarchus contra Stephanum. Erchia est populus Aegidis tribus, teste Diodoro.

66.

Pæonidarum, qui est Leontidis tribus pagus, præter alios rhetores meminit Dinarchus in or. contra Stephanum de canali.

67.

Idem : Παλληνεύς. Τὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου Παλληνηθεσίῳ φησὶν, ὃ δὲ δημότης Παλληνεύς. "Οτι δ' ἐστὶ καὶ ἐν Θράκη Παλλήνη, γινώριμον. Cf. Hyperidis or. LIX.

68.

Idem : Ὑποκουδεῖς γὰρ εἰσιν οἱ τόποι Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Ὑποκυδῆς ἐστὶν ὁ δῆμος, ὡς ἐκ τῆς γ' Κτησίου φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων « οἷόν θ' εἰαμνήης ὑποκυδέος. » Ἐν ἐνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ βῆτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι. Cf. Bekk. Anecd. p. 312, 5 : Ὑποκυδεῖς τίνες εἰσὶ ; κοῖλοι τόποι.

XVIII. ΚΑΤΑ ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΟΥΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ.

« Cum Callisthenes quidam a. 357 a. Ch. n. rem frumentariam bene curavisse tradatur (Demosth. 20 § 33) et Callisthenes quidam corona aurea a populo ornatus esse dicatur (Lycurgi fr. 29), ad rem frumentariam vero etiam orationem dinarcheam pertinuisse fragmenta luculenter doceant, G. Droysen de populiscitis in Dem. orat. de cor. p. 148 et A. Westermann in Bergkii diurnis lit. ant. 1844 p. 583 in hac oratione de eodem Callisthene atque de illa ipsa cura rei frumentariæ tractatum esse statuerunt. At Boecknius quæstt. oratorr. p. 619 dubitat. Rectissime : nam neque illud ferri potest, a. 336, quo Dinarchus Dionysio iudice orationes scribere incepit, de iis in iudicio actum esse, quæ viginti annis ante facta essent, neque verisimile est, id quod Westermannus statuit, hanc orationem injuria a Dionysio in genuinarum numerum referri. Quare statuendum est aut eundem hominem plus semel

67.

Adverbium Παλληνηθεν, e Pallene, Dinarchus effert in orat. contra Stephanum.

68.

« Ὑποκυδεῖς enim sunt loci. » Dinarchus, in or. adv. Stephanum. Ὑποκυδῆς est humidus, uliginosus, ut clarum ex Ctesiae libro tertio... In nonnullis tamen exemplaribus apud oratorem scribitur ὑπόκοιλοι.

XVIII. CONTRA CALLISTHENEM DENUNTIATIO.

69.

Dinarchus in denuntiatione contra Callisthenem : « Testor Vestam βουλαίαν, » i. e. Vestam in senatu dedicatam.

70.

Διάμετρον, quod rei juste mensuratae ad mensuram deest. Dinarchus in denuntiatione contra Callisthenem.

71.

Ἡμίεκτον et ἡμιμέδιμον. Dinarchus in delatione contra

munere σιτώνου functum esse, aut Callisthenem alium oratione Dinarchi reum agi. Nam multos Callisthenes illis temporibus Athenis vixisse Boecknius l. d. ostendit. » SAURPIUS.

69.

Harpocratio : Βουλαία. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένου ἐνδειξεί « μαρτύρομαι τὴν Ἐστὶν τὴν βουλαίαν, » ὅσον τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἰδρυμένην.

70.

Idem : Διάμετρον τὸ ἐλλείπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένου εἰσαγγελίᾳ.

71.

Idem : Ἡμίεκτον καὶ ἡμιμέδιμον. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένου εἰσαγγελίᾳ. Τοῦ μεδίμου ἔχοντος χοίνικας μῆ', τὸ χωροῦν κ' χοίνικας ἡμιμέδιμόν ἐστιν, ἡμίεκτον δὲ τὸ χωροῦν δ' χοίνικας, τοῦ ἔκτου, ὅπερ ἐστὶ χοίνικας ἡ', τὸ ἡμισυ. Cf. fr. 74.

72.

Idem : Κόμματα καὶ κυρήθια. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένου εἰσαγγελίᾳ. Τὰ μὲν κυρήθια εἰσὶ τὰ πίτυρα, τὰ δὲ κόμματα ἔοικεν εἶναι μέρη τινὰ ἢ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γινομένων ἢ τῶν ἀνθερίων.

73.

Idem : Λουτροφόρος καὶ λουτροφορεῖν. Λέγει περὶ τούτων Δείναρχος ἐν τε τῷ κατὰ Θεοδότου καὶ ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένου εἰσαγγελίᾳ. Cf. Dinarchi fr. 119.

74.

Idem : Μέδιμος. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένου. Μέτρον ἐστὶ ξηρῶν, οἷον πυρῶν ἢ κριθῶν, ἔχει δὲ χοίνικας μῆ', καθά φησι Νικάνδρος ὁ Θυατείρητος ἐν τοῖς ἐξηγητικαῖς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Cf. fr. 71.

Callisthenem. Medimni, continentis chœnicas quadraginta octo, pars dimidia ἡμιμέδιμον dicitur, capiens chœnicas viginti quatuor; at ἡμίεκτον, semisextarius, continet chœnicas quatuor, sextæ videlicet partis, id est chœnicum octo, dimidium.

72.

Κόμματα et κυρήθια. Dinarchus in delatione contra Callisthenem. Κυρήθια sunt fufures, κόμματα autem videntur esse partes vel culmi vel folliculorum qui grana frumenti in spica tegunt, vel aristarum.

73.

Λουτροφόρος et λουτροφορεῖν. De his loquitur Dinarchus in or. contra Theodotum, et in denuntiatione adversus Callisthenem.

74.

Μέδιμος. Dinarchus orat. adv. Callisthenem. Est mensura aridorum, ut frumenti vel hordei; continet autem chœnicas XLVIII, quemadmodum Nicander Thyatirensus in libris Exegeticis Atticæ dialecti testatur.

75.

Idem : Μετρονόμοι. Ἀρχή τις Ἀθήνησιν ἐστὶν ἡ τῶν μετρονόμων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλιस्थένους. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ε', εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ ε', ἰ' δ' εἰς ἄστυ, εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια εἴη τὰ μέτρα τῶν πωλούντων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δηλοῖ. Pollux IV, 167 : Καὶ Δείναρχος μετρονόμου τοῦ ἐπὶ τῶν μέτρων. Cf. Bekkeri Anecd. p. 278, 25.

76.

Harpocratio : Σιτοφύλακες Δείναρχος ἐν τῇ [κατὰ] Καλλιस्थένους εἰσαγγελίᾳ. Ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν ἥτις ἐπιμελεῖτο ὅπως ὁ σίτος δικαίως πραθῆσεται καὶ τὰ ἄλλα καὶ οἱ ἄρτοι. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ιε', ἰ' μὲν ἐν ἄστει, ε' δ' ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

77.

Idem : Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλιस्थένους εἰσαγγελίᾳ. Τεταρτημόριόν ἐστι τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὄβολου, τοῦτέστι γαλκοῖ β'. Cf. Bachmanni Anecd. p. 385, 11.

78.

Idem : Τριτημόριον Δείναρχος κατὰ Καλλιस्थένους. Ὅτι τριτημόριον ἐστὶν ε' γαλκοῖ, Φιλήμων ἐν ἀρχῇ τοῦ Σαρδίου διδάσκει.

79.

Idem : Ὑποφόνια τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρεῖματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλιस्थένους καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου, Θεόφραστος Νόμων ις'.

80.

Idem : Μυλωθρὸς ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος ἐν αὐτῷ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημο-

σθένους πολλάκις. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολλὸ τοῦνομα. « Sed cum Dinarchus or. 1 § 23 tantum hoc vocabulo usus sit et Aldus habet Δ. ἐν τῷ Καλλιस्थένους πολλάκις, in BCG hæc legatur : ἐστὶ καὶ τοῦνομα παρὰ Καλλιस्थένου καὶ παρὰ τοῖς ἄττικοῖς πολλάκις, Mætznerus ad Dinarchum p. 101 non sine jure orationem contra Callisthenem ab Harpocratioe commemoratam esse existimavit. Fortasse legendum est : ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους [καὶ ἐν τῷ κατὰ Καλλιस्थένους] πολλάκις. » SAURIIUS.

XIX. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΦΑΛΗΡΕΩΝ ΠΡΟΣ ΦΟΙΝΙΚΑΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

81.

Idem : Ἀλόπη ... Κερκύωνος θυγάτηρ, ἔξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἴπποθῶν δ' τῆς Ἴπποθωνίδος φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς ... Δείναρχος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαληρέων. Cf. Lycurgi fr. 32.

B. Ψευδεπίγραφοι δημόσιοι.

XXVII. ΚΑΤΑ ΜΟΣΧΙΩΝΟΣ.

82.

Idem : Ἐρκεῖος Ζεὺς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος « εἰ φράτορες αὐτῷ καὶ βωμοὶ Διὸς ἔρκεῖου καὶ Ἀπόλλωνος πατρῶου εἰσίν. » Ἐρκεῖος Ζεὺς, ᾧ βωμὸς ἐντὸς ἔρκου ἐν τῇ αὐλῇ (βουλῇ codd.) ἵδρυται τὸν γὰρ περίβολον ἔρκος ἔλεγον. Ὅτι δὲ τοῦτοις μετῆν τῆς πολιτείας οἷς εἴη Ζεὺς ἔρκεος, δεδήλωκε καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ δημοποιήτου, εἰ γνῆσιος, καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας. Cf. Suidas.

75.

Magistratus erat Athenis τῶν μετρονόμων, qui mensuris præfecti erant, teste Dinarcho in orat. contra Callisthenem. Fuere autem quindecim numero, quorum quinque in Piræo, et decem in urbe; curabant illi ut mensuræ vendentium iustæ essent, ut Aristoteles quoque docet in rep. Atheniensium.

76.

Σιτοφύλακες. Dinarchus in delatione adversus Callisthenem. Magistratus erat Athenis, qui curabat, ut frumentum, farinæ et panes justo pretio venderentur. Erant autem quindecim, quorum decem in urbe, et quinque in Piræo, ut auctor Aristoteles in rep. Atheniensium.

77.

Τεταρτημόριον, Dinarchus in delatione contra Callisthenem. Τεταρτημόριον est quarta pars oboli, hoc est, ærei duo.

78.

Τριτημόριον. Dinarchus in Callisthenem. Τριτημόριον valere sex æreos, Philemon docet principio Sardii.

79.

Ὑποφόνια, pecunia quam dabat homicida propinquis et affiniibus interfecti ne eum persequerentur. Dinarchus in

orat. contra Callisthenem, et in or. contra Phormisium, Theophrastus libro decimo sexto De legibus.

80.

Μυλωθρὸς, qui pistrinum possidet, et in eo opus facit. Dinarchus in orat. contra Demosthenem [et in or. contra Callisthenem] subinde; estque vocabulum satis frequens apud comicos.

XIX. CONTROVERSIA PHALEREORUM ET PHOENICUM DE SACERDOTIO NEPTUNI.

81.

Alope, Cercyonis filia, e qua et Neptano susceptus Hippothoon qui Hippothoontidi tribui nomen dedit. Dinarchus in controversia Phalereorum.

XXVII. CONTRA MOSCHIONEM.

82.

Ἐρκεῖος Ζεὺς. Dinarchus in orat. contra Moschionem : « Si curiales ei sunt aræque Jovis Hercei et Apollinis Patrii. » Jupiter ἔρκεος dicitur cui aræ intra conscriptum sive aulam domus structæ erant; nam septium ἔρκος vocabant. Habuisse porro jus civitatis, qui Herceum Jovem haberent, Hyperides declaravit in orat. pro cive facto, si legitima sit, et Demetrius in libris De legumlatione Atheniensium.

XXX. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΝ.

83.

Idem : Δυσσάλης· Δείναρχος ἐν τῇ (περὶ) τῆς ἱερείας διαδικασίᾳ, εἰ γνήσιος, Ἀσκληπιάδης δ' ἐν δ' Τραγωδομένων τὸν Δυσσάλην αὐτόχθονα εἶναι φησι, συνοικήσαντα δὲ Βαυβοὶ σχεῖν παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νίσαν. Παλαίφατος δ' ἐν θ' Τρωϊκῶν σὺν τῇ γυναικί φησιν αὐτὸν ὑποδέξασθαι τὴν Δήμητραν.

84.

Pollux VII, 69 : Ὁρθάπτου δὲ μάλιστα Δείναρχος ἐν τῇ τῆς ἱερείας δοκιμασίᾳ (1. διαδικασίᾳ)· ἴσθι δ' ἐξ ἑρίου εἰλημα φοινικοῦν, ᾧ παιδρύνουσι τὰ ἔσθ, τῶν θεῶν.

C. Ἰδιωτικοὶ γνήσιοι.

XLII. ΚΑΤΑ ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΒΑΒΗΣ.

85.

Dionysius tom. V, p. 635 R. : Οὗτος μὲν δ βίος τάνδρος· ἀποδείκνυται δ' ἕκαστον αὐτῶν ἐκ τε τῶν ἱστοριῶν τῶν Φιλοχόρου καὶ ἐξ ὧν αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ συνέγραψεν ἐν τῷ λόγῳ τῷ κατὰ Προξένου, ὅς εἴρηται μὲν μετὰ τὴν φυγὴν, προσκειμένην δ' ἔχει τὴν γραφὴν ταύτην· « Δείναρχος Σωστράτου Κορίνθιος Προξένῳ ᾧ σύνειμι βλάβης, ταλάντων δύο. Ἐβλαψέ με Προξένος, ὑποδέξιμνος εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἑαυτοῦ τὴν ἐν ἀργῷ, ὅτε περφυγῶς Ἀθήνηθεν κατῆεν ἐκ Χαλκίδος, χρυσοῦ μὲν στατήρας ὀδοσκόποντα καὶ διακοσίους καὶ πέντε, ὅς ἐκόμισα ἐκ Χαλκίδος, εἰδότες Προξένου, καὶ εἰσηλθὼν ἔχων εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀργυρώματα δὲ οὐκ ἔλαττον εἰκοσι μῶν ἄξια, ἐπιβουλεύσας τούτοις. » Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ αὐθὺς μὲν ἐν ἀρχῇ περὶ τοῦ μηδεμίαν δίκην πρότερον εἰσελθεῖν

δεδήλωκεν, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα πρῶτον μὲν ἐν τῷ προοίμῳ τὴν βλάβην τὴν γενομένην αὐτῷ διὰ Προξένου δεδήλωκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς περὶ τῆς φυγῆς καὶ τῶν ἄλλων διεξέρχεται πάντων, ἐξ ὧν γίνεσθαι φανερά τὰ προσηρημένα, καὶ ἔτι πρὸς τούτους, ὅτι ξένος διέμεινε καὶ γέρον ἤδη ὧν εἶπε τὸν λόγον, ἐξ ὧν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς δίκης εἴρηκε. Ταῦτα μὲν αὐτὸς δ Δείναρχος περὶ ἑαυτοῦ. Idem ib. p. 638 R. : Τίθεμεν δὲ αὐτὸν ἐβδομηχοστὸν ἔχοντα ἔτος ἀπὸ τῆς φυγῆς καταληλυθέναι ὧς καὶ αὐτὸς φησὶ γέροντα αὐτὸν ἀποκαλῶν· ἀφ' οὗ χρόνου καὶ καλεῖν τοὺς ἐν τῇ ηλικίᾳ ταύτῃ μάλιστα εἰώθαμεν. Vit. X oratt. p. 850, E : Καταλύσας (post reditum) δὲ παρὰ Προξένῳ, ἑταίρω αὐτοῦ, καὶ τὸ χρυσίον ἀπολύσας, ἤδη γηραιὸς ὧν καὶ τὰς δράσεις ἀσθενῆς, οὐ βουλομένου τοῦ Προξένου ἀναζητεῖν, λαγχάνει αὐτῷ δίκην, καὶ τότε πρῶτον εἶπεν ἐν δικαστηρίῳ. Σώζεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος. Cf. Photius Bibl. p. 496 b. 3o Bk.

86.

Rutilius II, 16 : *Antitheton... Hoc idem fieri potest in una persona, ita ut fecit Dinarchus, cum ipse de se diceret : « Olim in adolescentia sedulo omnem gloriam sectabar; at nunc in senectate summum me ambitionum invasit odium. Tunc facile multis opitulabar; nunc jam me ipsum tueri vix possum. Tunc mihi beatissimus videbar, si quam plurimis benigne fecissem; nunc contra vereor, ne quid mihi desit ad necessarium ætatis meæ cultum. Tunc ego ipse pro republica fortiter arma capiebam; nunc præterquam laudare eos qui republicam armati defendunt nihil valeo. »*

87.

Harpocratio : Ἀργυριοθήκη· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου βλάβης. Διτὰ τῆν γραμματεῖα ἰδὲ

XXX. CONTROVERSIA SACERDOTIS CERERIS ET HIEROPHANTÆ.

83.

Δυσσάλης. Dinarchus in controversia sacerdotis, si modo legitima. Dysaules, teste Asclepiade in libro quarto De iis quæ tragicæ decantantur, indigena fuit, atque ex Baubone conjugo filias suscepit Protonoen et Nisam. Palæphatus vero in mono Troicorum narrat cum uxore eum Cererem hospitio excepisse.

84.

Orthiapti mentionem facit Dinarchus in sacrorum censura. Est autem e lanis confectum gausapum purpureum, quo decorum status exornant.

XLII. CONTRA PROXENUM DE DAMNO.

85.

Hæc Dinarchi vitæ ratio fuit. Singula demonstrantur ex Historiis Philochori, et ex iis, quæ ipse de se prodit in oratione contra Proxenum; quæ quidem oratio post reditum ab exilio dicta est, et adjunctum habet libellum accusatorium, in quo ita scriptum est : Dinarchus, Sostrati filius, Corinthius, Proxeno, cui cobabito, actionem de duobus amissis talentis dico. Proxenus, qui me in domum ruralem recepit, quum Athenis exul Chalcide redieram, damnum

mibi intulit auri quidem staterum ducentorum octoginta quinque, quos e Chalcide, sciente Proxeno, mecum in domum ejus attuli, argentæ autem supellectilis, viginti minimum minis æstimandæ : quibus ille insidiatus est. » Quin et in eadem oratione statim in principio ostendit, nunquam se antea in judicium venisse; mox vero refert in ipso proœmio, damnum sibi a Proxeno illatum, in sequentibus autem et de exilio et de ceteris omnibus mentionem facit; unde ea, quæ prius posuimus, vera esse probantur. Ad hæc, eum peregrinum permansisse, et senem jam hancce orationem habuisse, patet ex iis, quæ ad finem hujus actionis scripsit. Hæc quidem de se Dinarchus ipse.

Statuimus igitur septuagenarium Dinarchum ab exilio rediisse : quod ipse quocumque indicat eo quod se senem nuncupavit, quo nomine dicere soleamus eos, qui ejus sunt ætatis.

Usus Dinarchus hospitio Proxeni amici sui, aurum amissit jam senex et visu debilitato; Proxenum, quod is inquirere de furto recusaret, in jus vocavit; tuncque primum in curia dixit. Exstat etiam illa oratio.

87.

Ἀργυριοθήκη. Apud Dinarchum in oratione contra Proxe-

ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον τι ἐν αὐτοῖς, τὰ δὲ ὥστε καὶ ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι, ἄπειρ καὶ κινώτια ἐκάλουν, τὰ δ' ἄλλα μαρτύρια. Cf. Pollux IV, 19 : Γραμματεῖον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο, ὃ καὶ γραμματεῖον Βοιωτίον (l. κινώτιον) ἐκάλουν· οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυριοθήκην ὠνόμαζον.

88.

Idem : Βασανίσας ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Πολλὸ δ' ἐστὶ τούνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημειομένου παρ' Ἀττικοῖς.

89.

Idem : Ματρυλεῖον· Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Ἡρακλέων καὶ Δίδυμος τόπον τινὰ φασιν εἶναι ἐν ᾧ γρᾶς διατρίβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμαθυσθῆναι· Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν· οὐκ οἰμώζεται καταφθαρεῖς ἐν ματρυλεῖω τὸν βίον; »

90.

Idem : Ὀρνιθευτῆς ὁ ὀρνιθοθήρας· Δειναρχος κατὰ Προξένου, Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχία. Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δρᾶμα Ὀρνιθευτῆς Νικοστράτου.

91.

Idem : Σκιράφια· Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Σκιράφια ἄλεγον τὰ κυβευτήρια, ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ ν' ὑποσημαίνει.

LXIV. ΚΑΤΑ ΚΗΦΙΣΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ ΒΛΑΒΗΣ.

92.

Schol. Aristidis p. 196 Frommel. : Μηδέ ἐν ἀπῆχίς] Ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν εἰρηται ἀπὸ τῶν

num damni illati reum. Duplex erat pugillarum usus; unus ut in iis scriberent, alter ut argentum in iis reponerent. Hæc etiam κινώτια, loculos, vocabant, illa autem μαρτύρια.

88.

Βασανίσας, id est, δοκιμάσας, qui probavit. Dinarchus in orat. contra Proxenum. Hoc nomen ea notione frequens apud Atticos scriptores.

89.

Ματρυλεῖον, *Lupanar*. Dinarchus in or. contra Proxenum. Heracleon et Didymus aiunt locum esse in quo degentes vetulæ comessaturæ suscipiunt.

90.

Ὀρνιθευτῆς, *Auceps*. Dinarchus contra Proxenum. Plato sive Cantharus in Fœdere. Estque etiam in nova comœdia Nicostrati fabula Ὀρνιθευτῆς.

91.

Σκιράφια. Dinarchus in orat. contra Proxenum. Σκιράφια vocabant loca, in quibus aleatores ludebant, quod aleatores in Sciro versarentur, ut Theopompus significat libro historiarum quinquagesimo.

XLIV. CONTRA CEPHIFOCLEM ET DOMESTICOS DE DAMNO.

92.

Nihil dissonans. Locutio hæc a cantilenis transducta

μελῶν· δηλοὶ δὲ τὸ ὑβριστικὸν καὶ ἔξω τοῦ καλοῦ καὶ τραγύτερον εἰς ἀκοήν καὶ οἶον τοῦ ῥυθμοῦ καὶ μέλους τοῦ τεταγμένου παρηλλαγμένον καὶ ἐκπεπτωκός. Δειναρχος μένηται τῆς λέξεως ἐν τῷ πρὸς Κηφισοκλέα· ἀπῆχίς οὖν ἀντὶ τοῦ ἀμουσον κατὰ ἀφθογγον.

Harpocratio : Ἀπῆχίς ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια Ἀνσίας πρὸς Μείδοντα καὶ Δειναρχος κατὰ Κηφισοκλέους. Cf. Lysiae fr. 166.

XLVI. ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΝ ΥΠΕΡ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΒΛΑΒΗΣ.

93.

Dionysius t. V, p. 640 R. : Τοῦ μὲν Λυσιακοῦ χαρακτήρος (sc. παραδείγματα τις ἔχει ἐκθέσθαι) ἐν τε τῷ περὶ Μνησικλέους [κλήρου] λόγῳ καὶ ἐν τῷ κατὰ Λυσικράτους ὑπὲρ Νικομάχου. Cf. Dinarchi fr. or. LVII.

94.

Harpocratio : Κρᾶστις· Δειναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. Κρᾶστις ἐστὶν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

XLVIII. ΚΑΤΑ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ ΚΛΟΠΗΣ.

95.

Idem : Οἴκημα ἀντὶ τοῦ δεσμοωτήριον Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Ποσειδίππου. Cf. Dinarch. fr. or. XII.

XLIX. ΚΑΤΑ ΗΔΥΛΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ.

96.

Idem : Οὔτος δὲ ῥήτωρ (Dinarchus) ἐν τῷ κατὰ Ἡδύλης καὶ τὸν τρόπον διαγράφει τῆς διαμαρτυρίας. Cf. Lysiae fr. 33.

est. Notatur ea id quod est insolens et pulcri limites excudit et asperum aures lædit et quasi contra rhythmi et cantus leges peccat. Dinarchus ejus locutionis meminit in or. contra Cephisoclem.

Ἀπῆχίς pro ἀπέχθεια, odium, inimicitias. Lysias contra Medontem, et Dinarchus contra Cephisoclem.

XLVI. ADVERSUS LYSICRATUM PRO NICOMACHO DE DAMNO.

93.

Lysianum characterem Dinarchus imitatur in oratione de Mnesiclii hereditate et in or. quæ est contra Lysicratem pro Nicomacho.

94.

Κρᾶστις, *herba*. Dinarchus in or. adversus Lysicratem et Aristophanes.

XLVIII. CONTRA POSIDIPPUM DE FURTO.

95.

Οἴκημα, *carcer*. Dinarchus in or. contra Posidippum.

XLIX. CONTRA HEDYLAM DE NEGLECTO PATROCINIO.

96.

Dinarchus orator in or. contra Hedylam etiam quædam sit ratio τῆς διαμαρτυρίας exponit.

I. ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΝ.

97.

Idem : Ἀποψηφίζονται ἀντὶ τοῦ καταδικάζου-
σιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀρ-
χεστράτου. Καὶ ἀποψήφισιν δὲ τὸ πρῶγμα λέγει Δη-
μοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐρέσει. Cf. Bekker.
Anecd. p. 440, 7.

II. ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ ΗΓΕΛΟΧΩ ΥΠΕΡ ΕΠΙ-
ΚΛΗΡΟΥ.

« Utrum Dionysius rectius orationem pro He-
gelocho scriptam fuisse tradiderit an Harpocrates
contra Hegelochum, judicari non magis potest,
quam illud, duxene an una oratio fuerit. »
SAURRUS.

98.

Idem : Ἀηξιαρχικὸν γραμματεῖον Αἰσχί-
νης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, εἰς δ' ἐνεγράφοντο οἱ τελει-
θέντες τῶν παιδῶν, οἳ ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῶα οἰκονο-
μεῖν, παρ' ὃ καὶ τοῦνομα γεγονέναι, διὰ τὸ τῶν λήξεων
ἄρχειν· λήξεις δ' εἶσιν οἱ τε κληροὶ καὶ αἱ οὐσίαι, ὧς
καὶ Δείναρχος ἐν τῇ α' καθ' Ἡγελόχου συνηγορία ὑπερ
ἐπικλήρου.

LIV. ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΠΙ-
ΔΙΚΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΤΟΣ ΘΥ-
ΓΑΤΕΡΑ.

99.

Idem p. 59, 23 : Δείναρχος μέντοι διαμαρτυρῆ-
σαι εἴρηκεν (τεθεώρηκεν) οὐκ ἐπὶ τοῦ μαρτυρήσαν-
τος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρασχόντος τινὰ διαμαρτυ-
ρήσαντα ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι
τὴν Ἀριστοφώντος θυγατέρα. Cf. Lysiae fr. 33; Di-
narchi fr. 96.

L. ADVERSUS ARCHESTRATUM DE DEFECTIONE.

97.

Ἀποψήφίζονται, sententiam ferunt eum non esse civem.
Dinarchus in orat. adversus Archestratum. Rem ipsam
Demosthenes ἀποψήφισιν vocat in appellatione contra Eu-
bulidem.

LI. PRO HEGELOCHO (aut CONTRA HEGELOCHUM)
DE FILIA HEREDE.

98.

Ἀηξιαρχικὸν γραμματεῖον, tabula lexiarchica, apud
Aeschinem in orat. contra Timarchum, in quam refere-
bantur adulta aetate pueri, quibus suo arbitratu patrimo-
nium tractare permisum; unde etiam nomen ductum est,
quod scilicet τῶν λήξεων ἀρχεῖσιν; λήξεις enim hereditates
et bona dicuntur, ut Dinarchus ostendit in prima defen-
sione causae de filia herede contra Hegelochum.

LIV. CONTESTATIO, QUOD ARISTOPHONTIS FILIA
NON SIT CONTROVERSA.

99.

Dinarchus in contestatione quod Aristophontis filia non
de loco controversae, vocem διαμαρτυρήσαι dixit non
de ipso teste, sed de eo qui testem produxit.

ΟΜΙΛΟΝΤΕΣ II.

100.

Idem : Ἐπικληρος μὲν ἔστιν ἢ ἐπὶ παντὶ τῷ
κληρῷ ὄρφανῇ καταλειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελ-
φοῦ (ἢ δὲ αὐτῇ καὶ ἐπικληρῆτις)· ἐπίπροικος δὲ ἢ ἐπὶ
μέρει τινὶ τοῦ κλήρου ὥστε προῖκα εἶχειν, ἀδελφῶν
αὐτῇ ὄντων· ἐπίδικος δὲ ἢ ἀμφισβητουμένη ἐπικληρος
δύω χρῆ αὐτὴν γαμηθῆναι. Ταῦτα δὲ δηλοῦσιν Ἰσαῖος
καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ διαμαρτυρία περὶ
τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφώντος θυγατέρα. Ἐν
δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ δεικνύται καὶ ὅτι τὰς ἀπορουμένας
κόρας ἐξεδίδοσαν οἱ ἀρχιστα γένους ε' μναῖς ἐπιδίδόν-
τες. Cf. Isaei fr. 120.

LVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΝΗΣΙΚΛΕΟΥΣ ΚΛΗΡΟΥ.

101.

Dionysius t. V, p. 640 R. : Τοῦ μὲν Λυσιακοῦ
χαρακτήρος ἐν τε τῷ περὶ Μνησικλέους [κλήρου] λόγῳ
καὶ ἐν τῷ κατὰ Λυσικράτους ὑπερ Νικομάχου καὶ
ἐν ἄλλοις πολλοῖς (sc. πολλὰ δὴ τις εἶχει παραδεί-
γματα ἐκθέσθαι). Cf. Dinarchi fr. 93.

LVIII. ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΥΒΡΕΩΣ ΠΡΟΣ ΠΡΟΞΕ-
NON.

« Quod addidi πρὸς Πρόξενον, id nititur iis
quae Dionysius de vero et falso titulo hujus ora-
tionis tradidit. Etiam hoc loco igitur oratio κατὰ
τινος dicta esse traditur, cum πρὸς τινα dicenda
fuerit. » SAURR.

102.

Bekker. Anecd. p. 191, 20 : Καὶ πάλιν ὀργεῶνες
τίνες ἐν ἀπολογία ὕβρεως σαφῆς ποιῶν. Cf. Dinarchi
fr. 51.

100.

Ἐπικληρος erat, quae utroque parente orbata, nullo
fratre superstite, universalis exque asse heres relinquebat-
ur : alio nomine dicta ἐπικληρῆτις. At ἐπίπροικος, quae ex
parte heres, fratribus superstilibus, dotem consequitur.
Ἐπίδικος vero controversa erat ἐπικληρος, ubi ambigitur,
cui nubat postissimum. Atque haec declarant Isæus et
Dinarchus in or. cui titulus : Contestatio, quod de Aristop-
hontis filia non sit ambigendum. In qua oratione docetur
virgines egenas ab genere proximis cum dote minarum
quinque in matrimonium fuisse collocatas.

LVII. DE MNESICLIS HEREDITATE.

101.

Lysiani characteris multa aliquis exempla exponere
possit in Dinarchi oratione de Mnesiclis hereditate, in or.
contra Lysicratem pro Nicomacho et in aliis pluribus.

LVIII DE CONTUMELIA DEFENSIO ADVERSUS
PROXENUM.

102.

Quinam sint ὀργεῶνες in defensione de contumelia illata
exponit Dinarchus.

30

LX. ΚΑΤΑ ΚΛΕΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΑΙΚΙΑΣ

λόγοι δύο.

103.

Ammonius de diff. locut. p. 48 Walcken. : Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἐν τῷ διαφέρει, δηλοῖ Δείναρχος (Μέναρχος codd.) ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων· « ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων [τὰς] ἐκμαρτυρίας. »

104.

Idem p. 91 : Μαρτυρία καὶ ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τῶν ἐπιδημούντων, ἐκμαρτυρία δὲ ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διασφαίει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας, λέγων· « πολλὰ κάγαθά, ὧ ἀνδρες δικασταί, γένοιτο ὑμῖν καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξείναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι. »

105.

Eusebius Præp. Ev. X, 3, p. 466 : Δείναρχος ἐν τῷ α' κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας πολλὰ μετενήνοχεν αὐτοῖς ὀνόμασιν ἐκ τοῦ Δημοσθένους κατὰ Κόνωνος αἰκίας.

106.

Harpocratio : Αὐτοδιχεῖν ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὀρίζειν Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. Cf. Bekkeri Anecd. p. 465, 14; Crameri Anecd. Oxon. 2, p. 491, 15.

LXI. ΠΡΟΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΝ ΠΕΡΙ ΝΕΩΣ.

« Ex iis, quæ Dionysius et Harpocratio de titulo orationis tradiderunt, videor mihi jure per te uerbo Dinarcho tribuisse. » SAURPIUS.

LX. CONTRA CLEOMEDONTEM DE VERBERIBUS

orationes duæ.

103. 104.

Ἐκμαρτυρία ἢ μαρτυρία quomodo differat, discere licet e Dinarchi oratione contra Cleomedontem, ubi hæc : « Recitabit τὰς μαρτυρίας eorum qui in urbe versantur et τὰς ἐκμαρτυρίας eorum qui peregre degunt. » — Item : « Multa bona, iudices sint vobis atque ei qui legem tulit licere etiam peregre degentium testimonia (ἐκμαρτυρίας) exhibere. »

105.

Dinarchus in priore contra Cleomedontem oratione de verberibus habita multa verbotenus transtulit ex Demosthenis contra Cononem oratione.

106.

Αὐτοδιχεῖν, sibi jus dicere. Dinarchus in orat. contra Cleomedontem.

LXI. ADVERSUS DIOSCURIDEM DE NAVE.

107.

Παρουσία pro περιουσία, abundantia vel substantia divitiarum causa. Demosthenes (or. 13, § 1)... Item Dinarchus in orat. de nave et Crates in Feris : « Vitam ducentes bilarem ac vim præsentem opum tenentes. »

107.

Harpocratio : Παρουσία ἀντὶ τοῦ περιουσία ἢ αἰτία πλούτου οὐσία· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεώς, καὶ Κράτης Ἐθρῖος· « ἔχοντες εὐπαθῆ βίον παρουσίαν τε χρημάτων. »

LXII. ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ ΠΑΙΔΩΝ ΕΡΑΝΙΚΟΣ.

108.

Idem : Ἄλογοι ἐρανισταί. Μήποτε οἱ μήπω ἐξελιγότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς κατὰ τὴν ἐκ τῆς περιόδου τάξιν τῶν ὀνομάτων [τῶν] εἰς τὸν ἔρανον ἐκπερομένων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παιδῶν ἐρανικῷ.

109.

Idem : Πληρωτής· Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος. Πληρωτὰς ἐκάλουον τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἰωνημένοις. Εἶεν δ' ἂν οὕτω οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι ἐρανάρχοι. Τὸ δὲ πληρωτῆς ὄνομα καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παιδῶν Δεινάρχου.

LXIV. ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ.

110.

Idem : Ἀποβάτης καὶ ἀποβαίνειν καὶ ἀποβατικὸν τροχοῖ· Δείναρχος κατὰ Φορμισίου καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογία. Cf. Dinarchi fr. or. X et Lycurgi fr. 20.

111.

Idem : Ὅχεϊον ἀντὶ μὲν τοῦ οχημα Δείναρχος ἐν ἀπολογία πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου, ἀντὶ δὲ τοῦ

LXII. CONTRA PATROCLIS LIBEROS DE ERANO.

109.

Ἄλογοι ἐρανισταί, forsasse sunt collegii erantiarum sodales qui ratam suam partem nondum solverunt juxta ordinem et certi temporis præscriptum quo nomina ad collationem edebantur. Dinarchus in or. de stipe contra liberos Patroclis.

109.

Πληρωτής. Demosthenes contra Aristogitonem (or. 25, § 21). Πληρωτὰς vocabant eos qui erantum reddebant his qui vel sortitis ceperaut vel emerant. Hi autem fuerint illi qui nobis sunt ἐρανάρχοι. Exstat πληρωτῆς vox etiam in Midias (§ 101), et in Dinarchi oratione contra liberos Patroclis.

LXIV. ADVERSUS ANTIPHANEM DE EQUO.

110.

Ἀποβάτης, etc. Has voces habet etiam Dinarchus in or. contra Phormisium, et in apologia adversus Antiphanem.

111.

Ὅχεϊον pro vehiculo posuit Dinarchus in apologia ad Antiphanem de equo; in eadem autem oratione vocem accipit pro equo admissario, quum dicit : « Emant mihi equum ὀχεϊον, admissarium. »

εἰς ὄξειαν ἀποδεδειγμένον ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ·
φῆσὶ γοῦν· «ὠνοῦνται μοι τὸν ἔπικον τὸν ἄξειον.»

**LXVI. ΚΑΤΑ ΔΑΟΥ (s. ΠΡΟΣ ΔΑΩΝΑ)
ΥΠΕΡ ΑΝΔΡΑΠΟΔΩΝ.**

«*Quam incerta sit conjectura orationem a Galeno commemoratam esse eam, quam Dionysius intelligat, me non fugit; neque tamen aliam novi, quam intelligendam esse veri similis sit.*»
SAUPEPIUS.

112.

Galenus in Hippocr. Prognost. l. 3 vol. 18, 2, p. 237 Kühn. : Δείναρχος μὲν οὖν ἐν τῷ πρὸς Δάωνα οὕτως εἶπε· «δικαίων δὲ τὴν εὐσίαν αὐτοῦ Κεφαλαίων μειρακιωδέστερον καὶ φέσει χρηστὸς ἦν καὶ εὐθης.»

LXIX. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ.

113.

Dionysius l. V p. 640 R. : Τοῦ δ' Ὑπερείδου... ἐν πλείοσι μὲν ἢ τριάκοντα Δεινάρχου λόγοις παραδείγματα εὐρεῖν ἔστιν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀγάθωνος διαμαρτυρίας.

**LXX ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΑΙΣΧΥΛΩ
ΠΡΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΑ.**

114.

Diogenes Laert. II, 52 : Ἐπῆτο δὲ αὐτῷ (Xenophonti, cum Scilluntem veniret) καὶ γυναίον ὄνομα Φιλασία, καθὰ φησὶ Δημήτριος ὁ Μάγνης, καὶ Ζύο υἱεὶς, Γρύλλος καὶ Διδώωρος, ὡς φησὶ Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίῳ, οἱ καὶ Διόσκουροι ἐπεκαλοῦντο.... Φησὶ δ' ὁ Δείναρχος ὅτι καὶ οὐλίαν καὶ ἄγρον αὐτῷ ἔδωσαν Λακεδαιμόνιοι.

D. Ἰδιωτικοὶ ψευδεπιγράφοι.

LXVI. CONTRA DAUM (vel DAONEM) DE MANCIPIIS.

112.

Dinarchus in or. contra Daonem ita dixit : «Administans autem opes suas Cephalio nimis juvenilem, et natura probus erat et indolis simplex.»

LXIX. DE AGATHONIS CONTESTATIONE, DEFENSIO.

113.

Hypericidis imitationem in plus quam triginta Dinarchi orationibus reperire est, maxime vero in oratione de contestatione Agathonis.

LXX. DE DEFECTIONE, DEFENSIO ÆSCHYLI ADVERSUS XENOPHONTEM.

114.

Xenophontem, quum Scilluntem veniret, sequebatur etiam muliercola Philisia nomine, ut refert Dionysius Magnesianus, et duo filii, Gryllus et Diodorus, ut ait Dinarchus in oratione qua Xenophontem defectionis accusavit, qui etiam Dioscuri vocati sunt. Præterea Dinarchus narrat Lacedæmonios illi domum agramque dedisse.

**LXXIX. ΣΑΤΥΡΩ ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΔΗΜΟΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.**

115.

Photius Biblioth. p. 491 b 29 Bk. : Καὶ τὸν ὑπὲρ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον... Καλλίμαχος οὐδ' ἱκανὸς ὢν κρίνειν Δεινάρχου νομίζει.

E. *A Dionysio non commemoratæ orationes.*

LXXX. ΚΑΤΑ ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ.

116.

Antiatticista in Bekk. Anecd. p. 113, 7 : Ῥαχίσει· ἀντὶ τοῦ μεγάλα φέυδεται. Δείναρχος κατὰ Δημοκλέους.

LXXXb. ΚΑΤ' ΕΥΕΡΓΟΥ ΚΑΙ ΜΝΗΣΙΒΟΥΛΟΥ.

117.

Harpocratio . Ἐκαλιστρουν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, εἰ γνήσιος· Ἰακὸν δ' ἔστι, καὶ τὰχ' ἂν εἴη Δείναρχος· καὶ οὗτος γὰρ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται.

LXXXI. ΥΠΕΡ ΕΥΘΥΓΕΝΟΥΣ.

118.

Cramer's Anecd. Oxon. t. I, p. 52, 10 : Δείναρχος δὲ ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐθυγένους λόγῳ μόνος τῶν παλαιῶν τὸ ἐνεργητικὸν εὐθεία συντάττει καὶ οὐ κατὰ νόμον τῶν παλαιῶν ἀλλὰ κατὰ λόγον τῆς ἀλόγου συνηθείας εἶπε· «ἀνέωγεν πᾶς ὁ τόπος·» ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν ὁ τόπος πᾶς ἤνοικτο. Ἡ δὲ συνηθεία καὶ τὸ ἐνεργητικὸν εὐθεία συντάττει «ἀνέωγεν ἡ θύρα,» τῶν παλαιῶν λεγόντων «ἀνέωγε τὴν θύραν.»

LXXIX. DE TUTELA, DEFENSIO SATYRI ADVERSUS CHARIDEMUM.

115.

Orationem quoque quæ est pro Satyri tutela contra Charidemum Callimachus, censor non bonus, Dinarchi esse putat.

LXXX. CONTRA DEMOCLEM.

116.

Ῥαχίσει, magna mentitur. Dinarchus in or. contra Democlem.

LXXX b. CONTRA EUERGUM ET MNESIBULUM.

117.

Ἐκαλιστρουν, vocabant. Demosthenes in or. contra Euer gum et Mnesibulum, si germana oratio. Vocabulum est ionicum; fuerit oratio illa Dinarchi; nam hic quoque externis nominibus utitur.

LXXXI. PRO EUTHYGENE.

118.

Dinarchus orator in oratione pro Euthygene dixit ἀνέωγεν πᾶς ὁ τόπος, «totus locus patebat.»

30.

LXXXII. ΚΑΤΑ ΘΕΟΔΟΤΟΥ.

« In perpetua nominum, quæ sunt *Theodorus* et *Theodotus*, permutatione conjectura habet quo se tueatur, hanc Harpocratonis glossam ad orationem XXV vel LXVIII pertinere. Ad priorem retulit Westermanus Hist. eloqu. gr. p. 313. » SAURPIUS.

119.

Harpocratio : Λουτροφόρος καὶ λουτροφῶρεϊν. Ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσι λουτρὰ μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς κατὰ τὴν τοῦ γάμου ἡμέραν, ἔπεμπον δ' ἐπὶ ταῦτα τὸν ἐγγύτατα γένους παῖδα ἄρρενα, καὶ οὗτοι ἐλουτροφόρου. Ἔθος δὲ ἦν καὶ τῶν ἀγάμων ἀποθανόντων λουτροφόρον ἐπὶ τὸ μνήμα ἐφίστασθαι· τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων. Ἀγείε περὶ τούτων Δείναρχος ἐν τε τῷ κατὰ Θεοδότου καὶ ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένου εἰσαγγελίᾳ. Ὅτι δὲ τὰ λουτρὰ ἐκόμιζον ἐκ τῆς νῦν μὲν Ἐνεακρούνου καλουμένης κρήνης πρότερον δὲ Καλλιρρόης, Πολυστέφανος ἐν τῷ περὶ κρηῶν φησί. Μένμνηται δὲ τοῦ ἔθους καὶ οἱ κωμικοί.

LXXXIII. ΚΑΤΑ ΚΑΛΛΙΠΟΥ.

« Cum in oratione LXXI Callippus quidam commemoratus esse videatur et causa illa ad res metallicas pertinuerit, possis hunc eundem esse conjicere vel Harpocratonem Callippum dixisse, quem Philippum dicere debebat : «ed neque hoc certum est neque illud, utrum or. LXXXIII et LXXXIV diversæ fuerint necne. Quanquam cum ὑπονομούοντες et δημοερχᾶς de metallis etiam hic disceptatum esse ostendant, equidem veri similis esse existimo, hæc omnia ad unam eandemque orationem referenda esse. » SAURPIUS.

120.

Idem : Ὑπονομούοντες ἀντὶ τοῦ ὑπονόμου δρύττοντες Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλίπου. Fortasse ad eandem orationem pertinet fr. 13g.

LXXXII. CONTRA THEODOTUM.

119.

Moris erat, qui uxorem ducebant, ut lavacra die nuptiarum afferenda sibi curarent; mittebantque ad id puerum genere proximum, qui λουτροφῶρεϊν dicebatur. Sed et in monumentis eorum qui cælibes moriebantur, λουτροφόρος puer statui solebat hydriam tenens. De his loquitur Dinarchus in or. contra Theodotum, et in denuntiatione contra Callisthenem. Ceterum lavacra afferri e fonte Enneacruno, qui olim Callirrhoe dictus, testis est Polystephanus libro De fontibus. Hujusce consuetudinis etiam Comici meminere.

LXXXIII. CONTRA CALLIPPUM.

120.

Ὑπονομούοντες, id est, agentes cuniculos. Dinarchus in orat. contra Callippum.

LXXXIV. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΠΟΥ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΝ.

121.

Idem : Ὅμοερχᾶς Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς τὴν Καλλίπου παραγραφῆν ἀντὶ τοῦ ὕψ' ἐν ἔρκος, τοῦτίστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον. Cf. Bekk. Anecd. p. 286, 33 : Ὅμοερχᾶς χίονες· οἱ τῶν μετάλλων χίονες.

LXXXIV. ΚΡΟΚΩΝΙΔΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ.

Hæc oratio Sauppio videtur fuisse eadem atque tricesima, διαδικασία τῆς ἱερείας πρὸς τὸν ἱεροφάντην. Ceterum cf. Lycurgi orat. X.

122.

Idem p. 75, 21 : Δείναρχος μέντοι ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερείας τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια ἔργα. Cf. Lysiae fr. 218 et Isæi fr. 122.

123.

Idem p. 100, 12 : Δείναρχος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ ὠνομάσθαι φησὶ τὸν πρῶτον ἱεροφάντην τὸν ἀποφάναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἐπιόντα τὰ ἱερά. Cf. Hyperidis fr. 4.

LXXXV. ΚΑΤΑ ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ.

124.

Suidas v. δεῦρο : Καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους· « Περὶ τοῦ ταλαιπώρου Διδύμου νῦν πρὸς ἡμᾶς ἔρω. Καὶ μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον. » Cf. Antiphont. fr. 47.

LXXXVI. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΑΣ.

125.

Harpocratio : Ἀπονομή ἢ ἀπόμοιρα ὡς μέρος τι τῶν περιγυνομένων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πόλεως, ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτάς,

LXXXIV. ADVERSUS CALLIPPI EXCEPTIONEM.

121.

Ὅμοερχᾶς, quod uno eodemque septo continetur. Dinarchus in or. adversus Callippi exceptionem.

LXXXIV, b. CROCONIDARUM CONTESTATIO.

123.

Dinarchus in controversia Croconidarum dicit primum hierophantam vocatum esse illum qui sacra post reditum e bello ostenderit.

LXXXV. CONTRA LEOCHAREM.

124.

Dinarchus in orat. contra Leocharem : « De misero Didymo nunc apud vos dicam; quare ad me huc ipsius filium voca. »

LXXXVI. ADVERSUS LYCURGI LIBEROS.

125.

Ἀπονομή, porcio; civitate partem aliquam eorum quam metallis redundabat, percipiente, vel conductoribus ea inter

ἐν ἑκάστος λάβῃ τι μέρος· Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας πολλάκις.

LXXXVII. KATA MENEΣΑΙΧΜΟΥ.

126.

Suidas : Πραγματεία. Οὐχ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ « ἐπὶ τῆς πραγματείας », οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν ῥητόρων τέτακται ἐπὶ τῶν ἐργασίας τινὰς μεταχειριζομένων, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν πράγματα συνίσταται ἐπιχειρούντων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου· « Αἱ γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἔχθραι καὶ πραγματεῖαι αἰτίαι τῶν ἰδίων διαφορῶν καθιστήχασι. »

LXXXVIII. KATA TIMARCHOU.

127.

Priscianus XVIII c. 26 p. 243 Kr. : *Illi periphrasice istum primum coepit et coepit. Deinarchus contra Timarchum*· « Περιφροβος ἦν πρὸς ὑμᾶς εἰσελθεῖν. »

LXXXIX. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

128.

Rutilius I, 14 : *Polyzynteton*. ... *Item Dinarchi* : « *Partim nostri silebant, partim autem ingentem clamorem excitabant. At hi socii, praeclara nostra auxilia, neutrum poterant. Neque constanti silentio neque forti clamore strenui quid agere conabantur. Huc accedebat ignavus turbæ strepitus, qui nihil eorum mentes ad virtutem erigebat.* »

« *Dinarchi nomen D. Ruhnkenius etiam 2 § 5 apud Rutilium restituendum esse existimavit, sed Fr. Jacobs praeclara ostendit vocabula dives avarus, quæ in libris leguntur, vobis necessaria esse.* SAURPICIUS. »

229.

Idem II, 20 : *Taxis*. ... *Dinarchi* : *Itaque ut familiares videbantur, hos necessitudine opitulandi adstrinxit, hosque ignotos juxta benivolentiæ causa illexit.* »

se distribuendis, ut suam singuli portionem auferrent. Dinarchus subinde hanc vocem habet in oratione adversus liberos Lycurgi.

LXXXVII. CONTRA MENESÆCHMUM.

126.

Πραγματεία nomen non, ut est in vulgi consuetudine, de qualibet opera, sic etiam apud oratores exstat de iis, qui in aliqua re labores et operam consumunt, sed de iis qui alicui molestias exhibere conantur. Sic Dinarchus in orat. contra Menesæchmum : « Nam inimicitiarum et molestiarum quæ ab republica oriuntur, privatorum dissidiorum causas sunt. »

LXXXVIII. CONTRA TIMARCHUM.

127.

Dinarchus in or. contra Timarchum : « Pertimescebat ad vos intrare. »

130.

Longinus De invent. tom. IX p. 585 Walz. : Τὰ μέντοι δεινὰ τὰ συμβεβηκότα τισὶν ἢ συμβησόμενα οὐ δεῖ κεφαλαιωδῶς ἐκτίθεσθαι· ἡ γὰρ ἀθρόα τούτων δηλώσεις ἐκπληξιν ἔχει μᾶλλον τῶν ἀκουόντων αὐτὰ ἢ ἔλεον τῶν πεπονθότων. Παράδειγμα τὸ τοῦ Αἰσχίνου ἀθρόας δηλώσεως κακῶν, τὸ περὶ Θηβαίων εἰρημένον « Θῆβαι δέ, Θῆβαι πόλις ἀστυγείτων μεθ' ἡμέραν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται. » Ἄλλ' οὐχ οὕτως ὁ Δείναρχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἔλθων τὸπον καὶ ἄλλα μὲν εἶπέ τινα, δι' ὧν τὸν ἔλεον ἐκίνησε, καὶ μέντοι γε καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐρημίαν τῶν Θηβαίων παραστήσαι βουλόμενος εἶπε· « περιπέτονται δὲ τῶν ταλαιπώρων ἀστὴ Θηβαίων χελιδόνες. »

131-139.

Bekker Anecd. p. 353 : « Ἀθέμιστο καὶ ἀνόσια δρᾶ » Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλής.

Pollux VIII, 156 : Ἀλειτούργητον δὲ οὐσίαν Δείναρχος εἰρηξεν.

Suidas : Ἀνάγειν τὸ μνησίειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκείνον ἵνα· οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος. Cf. Lysiae fr. 62.

Idem : Ἀναλτων. Ὀμηρος καὶ Κρατινὸς ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἄλων. Cf. Eustath. ad Homer. Od. p. 1840 et Opuscul. p. 139.

Bekker. Anecd. p. 407, 32 : Ἀντέχει ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ Δείναρχος. Ἀντὶ δὲ τοῦ σώζεται Δημοσθένης. Καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει.

Suidas : Ἀντέχει ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ σώζεται. Δημοσθ. καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται. Priorem glossam veriorum esse locis demosthenicis comprobatur.

Bekker. Anecd. p. 426, 23 : Ἀπογνοῦς Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπαλίπσας, Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος.

Harpocration : Ἀποσάξαντα. Δείναρχος ἀντὶ τοῦ

EX ORATIONIBUS INCERTIS.

130.

Magnas calamitates in quas inciderunt aliqui vel incident, non summam exponere debemus. Nam quæ paucis verbis comprehenditur de his narratio magis percillit audientes quam miserationem movet persessorum. Exemplum calamitatis paucis verbis indicatæ illud est quod de Thebis Æschines (or. 3, § 133) dixit : « Thebæ autem, Thebarum civitas vicina, uno die funditus e Græcia abrepta est. » At non ita Dinarchus fecit, qui quum ad eundem locum delatus esset, tum alia nonnulla dixit quibus commiserationem moveret, tum ingentem Thebarum solitudinem representare volens, etiam hoc adjecit : « circumvolant hirundines per miserorum urbem Thebanorum. »

131-139.

Dinarchus dixit ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶ — ἀλειτούργητον οὐσίαν, substantiam immunem ; — ἀνάγειν, indicare venditorem eumque petere ; — ἀναλτων, sale non conditum ; — ἀντέχει, sufficit ; — ἀπογνοῦς, sui fragio abs-

φράζαντα τὸ τρῆμα καὶ ἀποκληρώσαντα. Cf. Zonar. lex. p. 269; Suidas; Bekkeri Anecd. p. 435, 10; Varinus in lex. s. v.

Pollux III, 80 : Καὶ τὴν αὐτωνητήν, ὡς Δείναρχος.

Harpocrates : Βουλεία τὸ ἐκ τῆς βουλῆς ὄντα πράττειν ἅ τοις βουλευταῖς προσήκει· Δείναρχος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσις.

Idem : Γοργύρα τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα· Δείναρχος, Λισχίνης. Ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν γ'. Cf. Hesych. s. v. et Bekk. Anecd. p. 233, 25. V. fr. 120.

140-149.

Idem : Δόσις ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορι συμβόλαιον γραφόμενον, ἔταν τις τὰ αὐτοῦ διδῶν τινὶ διὰ τῶν ἀρχόντων, ὡς παρὰ Δείναρχῳ.

Pollux VIII, 72 : Δείναρχος δὲ καὶ δοῦσαν τὴν δεσμούσαν.

Idem VIII, 70 : Καὶ Δείναρχος ἐδίωξεν (in exsilium ejecit). Cf. Hyperidis fr. 268.

Idem VI, 161 : Καὶ Δείναρχος ἡμιπόδιον.

Idem VII, 161 : Κεραμοπωλαί, κεραμοπωλείαν, ὡς Δείναρχος.

Idem II, 159 : Κιβωτοποιός, ὡς Δείναρχος. ... Ὁ δ' αὐτὸς Δείναρχος καὶ βυρσοποιὸν εἴρηκε καὶ κοθωνοποιόν.

Idem VII, 183 : Κρηπιδουργός, ὡς Δείναρχος.

Idem IV, 166 : Μετρητικόν, Δείναρχος.

Photius Lex. : Μοχθηρὸς ἐπίπανος ἢ πονηρὸς ἢ κακός, καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται. Οὕτω Δείναρχος. Cf. Antiphont. fr. 72.

Pollux IV, 165 : Μυριοφόρος ὡς Θεουκιδίδης, ὡς δὲ Δείναρχος μυριαγωγοῦσα.

150-163.

Idem VI, 156. Ὁμότιθον δὲ Δείναρχος εἴρηκεν.

Schol. Aeschinis. or. 1 § 114 : Τὸς ὄρκιους θεούς] Ἀπόλλωνα πατρῶν καὶ Δήμητραν καὶ Δία, ὡς φησι Δείναρχος ὁ ῥήτωρ.

Pollux VI, 164 : Δείναρχος δὲ καὶ παλιμπροδότης λέγει.

Photius Lex. : Πομπεία· λοιδορία· καὶ οἱ δικαιοὶ χροῶνται τῷ ὀνόματι. Gregorius Corinth. ad Hermogen. t. VII, p. 1:18 Walz. : Τὴν πομπείαν αὐτὸς ὁ τεχνικός ἠρμηνεύει καὶ μάλα σαφῶς· εἰληται δὲ αὐτῷ τὸ τοῖονδε ὄνομα ἀπὸ τῶν λόγων Αἰσίου καὶ Ὑπερίδου καὶ Δεινάρχου· πολλὴ γὰρ παρ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα.

Pollux, III, 27 : Τούνομα μέντοι ὁ προγονός ἐστι μὲν καὶ παρὰ Δεινάρχῳ.

Idem VIII, 24 : Προκαταδικάζεσθαι, ὡς Δείναρχος.

Pollux VII, 12 : Ὁ δὲ τοῖς πικράσκουσι προξένων προπράτωρ, ὡς Δείναρχος καὶ Ἰσάσιος εἴρηκεν.

Idem X, 16 : Σκευασάμενοι (συσκευασάμενοι?), ὡς Δείναρχος, τὰ ἐκ τῆς οἰκίας.

Idem III, 81 : Καὶ οἱ συνδουλεύοντες παρὰ Δεινάρχῳ.

Idem VI, 159 : Δείναρχος δὲ (sc. εἴπε) καὶ συμεροποιὸν καὶ συμπύρανιν καὶ συμβουλευτήν.

Idem VIII, 83 : Δεινάρχου δὲ τὸ συγκατήρηξ ατο.

Idem VIII, 121 : Γνώριμα δικαστήρια ἢ Ἡλεία, τὰ τρίγωνον, οὗ μάλιστα Δείναρχος. Cf. Lysiae fr. 322.

Harpocrates (codex D) : Φάσις λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ δημοσίου ἐγκλήματος, ἔταν τις ἀποφαίνῃ τι τῶν δημοσίων ἔχοντά τινα μὴ πριάμενον· ... τοῦ μὲν οὖν προτέρου τὰ μαρτύρια ἐνεστὶν εὐρεῖν παρὰ τὸ Δεινάρχῳ καὶ Δημοσθένει. Cf. Lysiae fr. 203.

Pollux VI, 168 : Δείναρχος δὲ καὶ φιλοκότηρον.

vens; — ἀποσάξαντα, foramen obstructum et explentem; αὐτωνητήν, eum qui ipse emit; βουλεία, functio eorum quae ad senatoria pertinent munia; — γοργύρα, fossa subterranea.

140-149.

Δόσις, apud oratores peculiariter vocantur tabulae testamenti in quibus quis sua dat alteri, intercedente magistratu, ut apud Dinarchum legitur. — Dinarchus dixit δοῦσαν, vincientem, — ἐδίωξεν, in exsilium ejecit; — ἡμιπόδιον, pes dimidius; — κεραμοπωλαί, fictilium venditores; κεραμοπωλείον, locus ubi fictilia venduntur; — κιβωτοποιός; arcarum fabricator; βυρσοποιός, coriarius; κοθωνοποιός, cothonum fabricator; — κρηπιδουργός, crepidarius; — μετρητικόν, ad mensuram pertinens. — μοχθηρία, pravitas; μυριαγωγοῦσα, navis decem millia pondo vehens.

150-163.

Dinarchus dixit ὁμότιθον, eadem nutrice usum. — Deos

jurisjurandi praesides Dinarchus orator dicit Apollinem patrium et Cererem et Jovem. — Dinarchus dixit : παλιμπροδότης, quasi reproditor, — πομπεία, conviciorum jactatio; — ὁ προγονός, privignus; — προκαταδικάζεσθαι, praedamari; — προπράτωρ, vendentium proxema; — συσκευασάμενοι, convasantes quae domi erant; — οἱ συνδουλεύοντες, servitutis socii; συμεροποιός, in sacris faciendis socius; συμπύρανιν, in prytanum ordine collega; συμβουλευτήν, in senatorum ordine collega. — συγκατήρητο, simul incipiebat. — Commemorat Dinarchus τὰ τρίγωνον, quod erat unum ex foris judicialibus. — Φάσις dicitur etiam de accusatione publica, quum quis criminatur alium publici quid habere quod non emerit. Hujus significationis testimonia reperire licet apud Dinarchum et Demosthenem. — Dinarchus habet vocem φιλοκότηρον, improborum amans.

LXII. DEMOCHARES.

Orationes Democharis, quanquam sæpissime eum apud populum verba fecisse certissimum est, tres tantum indicari possunt. *Prima* a. 322 Antipatri oratores sibi tradi iubentis imperio adversatus est. Cf. biogr. decem oratt. p. 847, D. *Postrema* a. 280 Demosthenis avunculi memoriam Atheniensibus commendavit et perfecit, ut amplissimi illi honores decernerentur. Cf. intpp. ad biogr. decem oratt. p. 874, D. et p. 850, E; H. Clintonus F. H. a. 280. Paulo plura de *secunda* dici possunt. Sophocles Amphiclidæ filius legem pertulerat, qua philosophi Athenis pellerentur. Sed anno quo expulsi sunt nondum finito, Philo quidam, Aristotelis discipulus, Sophoclem *παράνομων* reum egit. Tum Demochares Sophoclem defendit, sed Philo vicit, ut Sophocles quinque talentis mulctaretur et philosophi revocarentur. Diog. L. 5, 38. Pollux 9, 42. Qui loci perspicue docent errare eos, qui legem Sophoclis a Demochare defensam, a Philone dissuasam esse dicant. Sed de tempore quo hæc facta sint, ambigitur. H. Clintonus in F. H. ad a. 316 et A. Meinekius Hist. crit. com. gr. p. 394 legem Sophoclis a. 316 perlatam esse existimant. Sed recte mihi videtur post I. Luzacium (de bigamia Socratis p. 121 sqq.) F. A. Hoffmannus (de lege contra philosophos, imprimis Theophrastum, auctore Sophocle Athenis lata. Caroliruhæ 1842. Cf. Bergkii diurn. 1843 p. 1024) docuisse philosophos a. 307 expulsos esse, quo etiam Dinarchum, Theophrasti amicam, Athenis ejectum esse scimus. Nam fragmenta orationis docent Democharem, ardentissimum libertatis amicam, philosophis id maxime opprobrio dedisse quod optimatibus et tyrannis faverent. Neque omnes philosophi Athenis ejecti sunt, sed quibusdam tantum venia scholarum habendam non data est. Σοφοκλέους τοῦ Ἀμφικλειδῶν νόμον εἰσαγεγόντος « μηδένα τῶν φιλοσόφων

σχολῆς ἀφηγεῖσθαι, ἀνὰ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δόξαι. εἰ δὲ μή, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. » Diog. L. I. d. Quibus ea, quæ apud Pollucem l. d. leguntur : ἐν ᾧ (sc. λόγῳ) τινὰ κατὰ αὐτῶν (sc. τῶν φιλοσόφων) προσπιπὼν ἐπήγαγε » μη εἶναι μὴδὲν τῶν σοφιστῶν διατριβὴν κατασκευάζεσθαι « non obstant. » SAUR-RIUS.

I. ΥΠΕΡ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΠΡΟΣ ΦΙΛΩΝΑ.

Athenæus XIII, p. 610, F : Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τὴν ψήφισματι ἐξήλασε πάντας φιλοσόφους τῆς Ἀττικῆς, καθ' οὗ λόγον ἔγραψε Φίλων, ὁ Ἀριστοτέλους γνώριμος, ἀπολογίαν ὑπὲρ τοῦ Σοφοκλέους Δημοχάρους πεποιημένος, τοῦ Δημοσθένους ἀνεψιοῦ. Φίλωνος cum Ambrosio etiam apud Diog. L. I. d. restituendum est, ubi libri male vel Φιλίωνος vel Φιλίωνος. Sophoclem Amphiclidæ filium *Suniensem* fuisse testatur Pollux l. d.

1.

Idem XI, p. 508, F : Εὐάγων δ' ὁ Λαμψακηνός, ὃς φασιν Εὐρύπυλος καὶ Δικαιοκλῆς ὁ Κνίδιος ἐν εἰκοστῷ καὶ πρώτῳ Διατριβῶν, εἶτι δὲ Δημοχάρους ὁ βήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Σοφοκλέους πρὸς Φίωνα, δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνεχέρῳ τῇ ἀκροπόλει καὶ ἀποστερήσας τυραννεῖν ἐβουλεύετο, ἕως συνδραμόντες ἐπ' αὐτὸν οἱ Λαμψακηνοὶ καὶ τὰ χρήματα ἀποδόντες ἐξέβαλον. Τιμαῖος δ' ὁ Κυζικηνός, ὃς δ' αὐτὸς Δημοχάρους φησὶ, χρήματα καὶ σίτον ἐπιδοῦς τοῖς πολιταῖς καὶ διὰ ταῦτα πιστευθεὶς εἶναι χρηστὸς παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς, μικρὸν ἐπισχῶν χρόνον ἐπέθετο τῇ πολιτείᾳ δι' Ἀριδαίου, κριθεὶς δὲ καὶ ἄλλους καὶ ἀδοξήσας ἐν μὲν τῇ πόλει ἐπέμνε παλαιὸς καὶ γεγηρακός, ἀτίμως δὲ καὶ ἀδοξῶς διαζῶν.

2.

Eusebius Præpar. Evang. XV, 2 p. 791 : Τὴν μὲν γὰρ Δημοχάρους κατηγορίαν κατὰ τῶν φιλοσόφων τί χρὴ λέγειν ; οὐ γὰρ Ἀριστοτέλης μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους κακῶς εἶρηκεν. Ἔτι γε μὴν αὐτὰς τὰς

I. PRO SOPHOCLE ADVERSUS PHILONEM.

Sophocles quidam, proposito publico decreto, omnes philosophos ex Attica expulit. Contra quem orationem scripsit Philo, Aristotelis discipulus; apologiam vero pro Sophocle Demochares confecit, Demosthenis consobrinus.

1.

Enagon Lampscænus, ut tradunt Eurypylus et Dicæocles Cnidius in vicesimo primo Commentationum libro, item Demochares orator in orat. pro Sophocle contra Philonem, quum patrie civitati pecuniam fœnori dedisset, opprimerata arce, ubi jūsto tempore pecunia ei reddita non est, de capessenda tyrannide consilium iniit, donec adversus eum concursu facto Lampscæni, representata pecunia,

eum ejecerunt. Timæus Cyzicenus, ut idem ait Demochares, pecuniam et frumentum largitus civibus, eoque habitus vir probus apud Cyzicenos, brevi post tempore evertere rempublicam per Aridæum mollitus est. Quare in judicium vocatus convictusque, infamia notatus est: et in civitate quidem permansit senex et annis gravis, sed inglorius et infamis vitam traxit.

2.

Democharis contra philosophos accusationem quid memorare attinet? Non enim de Aristotele modo, sed de ceteris quoque mala dixit. Quodsi denique ipsas calumnias spectes, nugari eum dixeris. Videlicet interceptas e se tradit Aristotelis epistolas contra Atheniensium civitatem

διαβολὰς σκοπῶν ἂν τις ληρεῖν αὐτὸν φαίη. Αἰεὶ γὰρ ἐπιστολάς Ἀριστοτέλους ἀλῶναι κατὰ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηναίων καὶ Στάγειραν τὴν πατρίδα προδοῦναι Μακεδόσιν αὐτόν· ἔτι δὲ κατασκευάσει τὸν Ὀλύμπου μνηστῆρα ἐπὶ τοῦ λαφυροπωλείου Φιλίππου τοὺς πλουσιωτάτους τῶν Ὀλυνηθίων.

3.

Athenæus, V, p. 215, C : Τοιοῦτοί εἰσιν οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας στρατηγοί· περὶ ὧν Δημοχάρης ἔλεγεν· « ὥσπερ ἐκ θύμβρας οὐδεὶς ἂν δύναται κατασκευάσαι λόγχην, οὐδ' ἐκ Σωκράτους στρατιώτην ἀμεμπτον. »

Idem V, p. 187, D : Ἄλλ' οὐτ' ἐκ θύμβρας, ἔφη Δημοχάρης, λόγχη, οὐτ' ἐκ τοιούτων λόγων ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεταί.

II. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

4.

Rutilius I, 2 : *Synathræsmos. Hoc et singulis verbis et plurium verborum conjunctione fieri potest. Singulis verbis hoc modo. ... Democharis :*

« Nam quis hæc simul universa perpeti possit, timorem, morbum, senectutem, contumeliam, inopiam, vim? quarum quævis una res per se satis est gravis ad deficiendum. »

5.

Idem I, 5 : [*Palilogia quid*] *distet ab epanalesi, docet Gorgias et exempla supposita. Democharis : « Erravistis, erravistis, [Athenienses, si] putavistis præmio corrigendos esse homines nequam. »*

6.

Idem I, 20 : *Ananæon. Hoc schema tunc prodest atque omnis ejus utilitas in eo est, cum volumus ostendere necessitudinem aut naturæ aut temporis aut alicujus personæ Item Democharis : « Nihil enim valebat assidua pro fratre ac misericors deprecatio, cum judicaret tyrannus, cuius crudelitas omnem naturæ necessitudinem extinguerebat. »*

LXIII. STRATOCLES.

I. KATA ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

1.

Photius Bibl. p. 447, a 17 Bekk. : Εἰσάγει δὲ (Agatharchides de Rubro mari) μετὰ σαφηνείας καὶ τῆς προπέουσας λόγῳ κοσμιότητος εἰς τὸν ὅμοιον εἰπόντας τόπον Στρατοκλέα μὲν οὕτως· « ἀροῦται καὶ πείρεται τὸ Θεβαίων ἄστυ, τῶν συναγωνισαμένων ἡμῖν τὸν πρὸς Φίλιππον πόλεμον. » Ἄμα, φησί, τὸ πάθος τῆς πόλεως εὐσήμως ἐξέθηκε, καὶ τῆς τῶν ἡττηκόντων φιλίας ὑπεμνήσθη· τὸ δεινὸν γὰρ εὐνοίᾳ παραθετὴν ἐμβριθεστέρους ἔλωθε τοὺς οἰκτοὺς ποιεῖν.

His adde quæ de Stratoclis oratione habet Dinarchus in or. contr. Dem. § 20 et 21.

II. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

2.

Rutilius, I, 9 : *Cænotes. Hoc duorum superiorum schematum conjunctionem habet, quod et ab*

*uno verbo omnes sententiæ incipiunt et in uno novissimo acquiescunt. Stratoclis : « Quæritis novam rationem administrandæ reipublicæ : at reperire meliorem, quam a majoribus accepistis, non potestis. Quæritis maximis sumptibus faciendis quomodo ne tributa conferatis : at consiliis captis ærarii opes, quas cupitis augere, * * non potestis. Quæritis quemadmodum scelere contaminatis hominibus parcatis : at ignoscendo nocentibus innocentium salutem custodire non potestis. »*

3.

Idem II, 20 : *Taxis. Hoc fit, cum unaquæque res novissimorum verborum sententia clare distinguitur. Stratoclis : « Nam vehementer eorum vitii inveni non licebat, reticere omnino non expediebat, suspiciones eloqui potissimum placebat. »*

4.

Plutarchus Moral. p. 798, E : Οὐδὲ γὰρ ἐπ' ἐ-

scriptas; eundem Stagiram patriam Macedonibus prodidisse; porro post eversam Olynthum eum in loco quo spolia vendebantur ditissimos Olynthiorum indicasse.

3.

Tales sunt duces e philosophis sumpti, de quibus Demochares dicebat : « Quemadmodum e thymbra nemo hastam facere possit, sic etiam e Socrate nemo fecerit duces bonum. »

« Nec e thymbra, Demochares dixit, hasta fit, nec ejusmodi sermonibus formatur vir bonus. »

I. CONTRA DEMOSTHENEM.

Introducitur Agatharchides cum perspicuitate et justo ora-

tionis ornatu de eadem re. (de Thebarum infertuio) dicentes (Stratoclem et Æschinem); et Stratoclem quidem ita : « Aratur jam et seritur Thebanorum civitas, qui nobiscum contra Philippum pugnaverunt. » Simul, ait Agatharchides, casum urbis evidenter exposuit, et infelicitium amicitiae recordatus est. Durum enim benevolentiae oppositum majorem solet movere commiserationem.

II. EX INCERTIS ORATIONIBUS.

4.

Non capturæ quæstusque gratia accedendum est ad reipublicam; quomodo Stratocles et Dromocles ad auream

γασία καὶ χρηματισμῶ προσιτέον τοῖς κοινοῖς, ὡς οἱ | θέρος, τὸ βῆμα μετὰ παιδιῶς οὕτως ὀνομάζοντες, ἀλ-
περὶ Στρατοκλῆα καὶ Δημοκλειδὴν ἐπὶ τὸ χρυσῶν | λήλους παρακάλουν.

LXIV. MENESÆCHMUS.

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΛΟΥ ΘΥΣΙΑΣ.

II. ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΝ.

Dionysius tom. V, p. 659 R. : Ἀφαιρούμαι δὲ καὶ τοὺς ὑπὲρ Μενεσαίχμου λόγους ἀμφοτέρους αὐτοῦ, ὧν ὁ μὲν ἐστὶ περὶ τῆς Δήλου θυσίας· « Ἰκετεύομεν ὑμᾶς καί », ὁ δὲ πρὸς Περικλέα καὶ Δημοκράτην, ὃς ἡ ἀρχή, « Νομίζομεν, ὦ ἄνδρες, » διὰ τε τὸν χαρακτήρα· ἕδαρῆς γὰρ καὶ κρυμμένος καὶ ψυχρός· καὶ οἱ δὲ λέγων αὐτὸς ἂν οὔτε ἀδοξὸς καὶ μετὰ Λυκοῦργον τὴν διοικησιν τῶν δημοσίων χρημάτων παραλαβῶν, ἐξητασμένος ὁὖ πολλὰκις αὐτός, ὡς ἐν τοῖς λόγοις περὶ ἀπάντων μῆνιαι, καὶ ἐν ἰδίοις καὶ ἐν δημοσίοις ἀγῶσιν, οὐκ ἦν

ἀδύνατος, ὥστε Δαινάρχῳ λογογράφῳ χρῆσθαι. Cf. Dinarchi fr. or. XXXVIII et XXXIX.

III. ΕΡΜΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤῆ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

Idem ib. p. 559 : Ἐρμιά ἐμπορίου ἐπιμελητῆ περὶ τῶν κατηγορηθέντων ἀπολογία· « Δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, » Ἄπ' αὐτοῦ τοῦ χαρακτήρος εἴροι τις ἂν οὐκ ὄντα τὸν λόγον Δαινάρχου· ἕδαρῆς τε γὰρ καὶ ἀσθενῆς καὶ ψυχρός ἐστίν· ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸν ἂν τις θεῖη Δημοκλειδίου ἢ Μενεσαίχμου ἢ τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων τινός. Cf. Dinarchi fr. XXXVII.

LXV. CALLICRATES.

Dionysius tom. V, p. 661, 4 : Κατὰ Δημοσθένους παράνομων· « Εἰώθατε, ὦ ἄνδρες. » Οὗτος ἐν τοῖς Περραγηνοῖς πίναξι φέρεται ὡς Καλλικράτους, ἐγὼ δὲ εἰ μὴν ἱκανοῦ ἐστὶν οὐκ οἶδα· οὐδὲ γὰρ ἐνέτυχον τῶν

Καλλικράτους οὐδενί· οἱ δὲ πάμπολυ τῶν Δαινάρχου λόγων ἀφέστηκεν, εὐτελεῆς τε ἂν καὶ κενός καὶ οὐκ ἀπέχων ἰδιωτικῆς φλυαρίας, πείθομαι. Cf. Dinarchi fr. or. XLII.

LXVI. DEMOCLIDES.

« Ruhnkenius Hist. crit. p. 92 *Democlidem* et *Democlem* diversa nomina ejusdem hominis esse putat, quod quanquam inimicitia Democharis et Theophrasti, cujus Democlem discipulum fuisse

biographus decem oratt. tradidit, commendatur, tamen admodum incertum est : cf. Meier. in *Kiesslingii Lycurgeis* p. LVII. » SAURIIUS.

messem (sic enim tribunal per jocum nominabant) se invicem sunt cohortati.

I. DE SACRIFICIO IN DELO.

II. ADVERSUS PERICLEM ET DEMOCRATEM.

Abjudicabo Dinarcho etiam ambas orationes de Menesæchmo, quarum una est de sacrificio Deli, et incipit : Ἰκετεύομεν ὑμᾶς καί, altera vero in Periclem et Democratem, cujus initium : Νομίζομεν, ὦ ἄνδρες : tum propter stylum : aquosus enim est et dilutus et frigidus ; tum quia ipse ille, qui eam habuit, quum esset non ignobilis, et post Lycurgum fuisset ærarii publici administrator, et in privatis et publicis certaminibus sæpe se ipse exhibuisset, (quæ omnia in orationibus illis indicantur), non erat dicendi adeo imperitus ut Dinarchi orationum scriptoris opera uteretur.

Suidas t. II, p. 1296. Bernh. : Ἐ τὸ ἐερὸν πῦρ

III. DEFENSIO HERMIÆ EMPORII CURATORIS.

Hermiæ emporii curatori scripta oratio, qua ille contra accusatores defenditur, et cujus initium est : Δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, talem habet characterem dictionis ut facile hinc colligas orationem non esse Dinarchi ; nam aquosa dictione est et imbecillis frigidaque ; potius Democlidæ vel Menesæchmi vel alii cuiusdam ejus generis oratori adscribendam esse dixeris.

LXV. Dinarchi contra Demosthenem legum violatarum reum oratio, cujus initium : εἰώθατε, ὦ ἄνδρες, in tabulis Pergamenis Callicrati adscribitur ; equidem, hujus an sit, nescio, neque enim ullam Callicratis orationem vidi ; sed multum illam a reliquis Dinarchi orationibus distare, quum vilis sit et vana et a plebeia nugacitate non aliena, persuasum est.

LXVI. Cui sacrum ignem sufflare non licet. Timæus lib. XXXVIII Historiarum tradit Democlidem exprobrasse

οὐκ ἔξεστι φουσησαι. Τίμαιον ἐν λη' ἱστορεῖν, ὡς οἱ περὶ Δημοκλείδην κατὰ Δημοχάρους εἶπον, ὅτι μόνον αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φουσησαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσιν. Δούρις δὲ ἐν τῇ ἑ' Πυθίαν κατὰ Δημοσθένους τὸ ἴδιον

εἰπαίν. « Cf. Menesæchmi fr. 2. Porro, si vera est Ruhnkenii; conjectura supra commemorata, Lycurgi filios, cum post mortem patris in iudicium vocati essent, ab hoc Democlide defensos esse tradidit biogr. decem oratt., p. 842, D. » SAUR.

LXVII. PHILO.

« A Philone, Aristotelis discipulo, Sophoclem Amphiclidæ filium accusatum esse Athenæus XIII p. 610, F. et Diog. Laert. V, 38 tradiderunt. Cf. Democharis frg. or. I. » S.

LXVIII. DEMOPHILUS.

Athenæus XV, p. 696, A : Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ πολυμαθείστου γραφὴν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνεῖα οὐ κατὰ ἐστίν, ὡς δὲ τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεχάμενος Δημόφιλος εἰσηγεῖται, παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς

ἀσεβοῦντος καὶ ἄδοντος ἐν τοῖς συσττοῖς ἡμεῖραις εἰς τὸν Ἑρμείαν παιᾶνα. Cf. Diogen. L. V, 5. Idem Demophilus Sauppio videtur in numero accusatorum Phocionis fuisse (Plut. Phoc. 38).

LXIX. GLAUCIPPUS.

Plutarchus Phoc. c. 4 : Εἰ γὰρ ἦν (Phocion), ὡς φησὶν Ἰδομενεὺς, Δοιδυκοποιῦ πατρός, οὐκ ἂν ἐν

τῷ λόγῳ Γλαύκιππος δ' Ὑπερίδου μυρία συνειλογῆται καὶ εἰρηκῶς κατ' αὐτοῦ κακὰ τὴν δυσγένειαν παρῆκεν.

LXX. HAGNONIDES.

I. ΚΑΤΑ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΑΣΕΒΕΙΑΣ.

I.

Diogenes L. V, 37 : Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἤξιούτω παρὰ Ἀθηναίους (Theophrastus), ὥστε Ἀγωνίδης τολμήσας ἀσεβείας αὐτὸν γράψασθαι μικροῦ καὶ προσώφλου. Cf. A. Corais Theophr. charact. p. VI sq.; Luzac. De bigam. Socratis p. 121.

II. ΚΑΤΑ ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ.

2.

Plutarchus Phoc. c. 33 : Ἀγωνίδης δὲ ῥήτωρ ἐπιθύς ἐπεφύετο τοῖς περὶ τὸν Φωκίωνα καὶ κατηγοροῦντος προδοσίας.

Demochari, ipsi soli omnium Atheniensium non licere sacrum ignem sufflare, quod superiores partes corporis pollulisset. Duris vero libro X dicit Pytheam idem objecisse Demostheni.

LXVIII. Etiam carmen, quod a doctissimo Aristotele in Hermeam Atarnensem est compositum, Pæan non est, ut contendebat Demophilus, qui ab Eurymedonte accusator subornatus, violatæ religionis reum egit philosophum, i. t. qui impio conatu quotidie in conviviis pæanem in Hermeam caneret.

LXIX. Quodsi pater Phocionis fuisset pistillorum faber, id quod Idomeneus asserit, haud profecto Glaucippus

Hyperidis filius in ea oratione, qua alia infinita contra Phocionem convicia est complexus, generis obscuritatem præterisset.

I. CONTRA THEOPHRASTUM DE IMPIETATE.

Theophrastus apud Athenienses tanto in honore erat, ut Hagnonides, quum impietatis reum agere ausus esset, non modo nihil efficeret, sed parum abesset quin ipse insuper mulctaretur.

II. CONTRA PHOCIONEM DE PRODITIONE.

Hagnonides rhetor Phocionem ejusque amicos auctoritatis conditionis accusavit.

III. ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΠΗΤΟΡΙΚΗΣ.

3.

Quintilianus II, 17, 15 : *Agno quidem detraxit*

sibi inscriptione ipsa fidem, qua rhetorices accusationem professus est. De Agnone ab Hagnonide probabiliter non distinguendo v. Ruhken. H. crit. p. 89.

LXXI. POLYXENUS.

Gregorius Corinth. ad Hermog. t. VII, p. 1272 W. : Οἱ καλειοῦ... εἰ καὶ προμαλῆτων, ἀλλ' οὖν προεκοιούντο λαλεῖν αὐτοσχέδια· αὐτίκα δὲ ῥήτωρ Πολύξενος, ὃς καὶ ὁ λόγος εἰς χεῖρας ἦλθεν ἐμὰς, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δῆλῳ γράφων φησὶν ἐν προοίμῳ· « εὐ-

χομαὶ μὲν τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς τοῖς τῆν Δῆλον ἔχουσιν, ὅτι καχαρισμένον αὐτοῖς καὶ εὐσεβὲς καὶ δίκαιόν ἐστι, τοῦτο καὶ ἡμῶν κεραιδιδόναι λέγειν καὶ ὑμῶν τοῖς ἀκούουσι κρίνειν. » Cf. Hyperidii or. Delica.

LXXII. POLYCHARMUS.

Plutarchus Mor. p. 726, A : Πολύχαρμος, ἐν Ἀθήναις δημογωγῶν καὶ τοῦ βίου διδοὺς ἀπολογισμῶν ἐν ἐκκλησίᾳ· « Ταῦτα, εἶπεν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τάμά·

καὶ πρὸς τούτοις, οὐδέποτε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ἕστατος ἀφικόμην. » Δημοτικὸν γὰρ εὖ μάλα δοκεῖ τὸ τοιοῦτο.

LXXIII. DEMETRIUS PHALEREUS.

Demetrii Phalerei, quem Cicero primum orationem inflexisse et suavem magis quam gravem fuisse dicit (Bruti § 38), βιβλία ῥητορικὰ quoque δημογοριῶν τε καὶ πρεσβειῶν exstiterunt teste Diogene Laertio 5 § 80. Sed vix potest certo intelligi, quænam ex iis scriptis, quorum Diogenes deinde indicem addidit, ad genus rhetoricum pertinuerint. Mihi quidem videntur eo referri posse Σωκράτης α', Ἀρταξέρξης α', Ὀμηρικὸς α', Ἀριστείδης α', Ἀριστόμαχος α', Προτραπτικὸς α', ὑπὲρ τῆς πολιτείας α', περὶ τῆς δεκαετίας α', περὶ τῶν Ἰώνων α', Πρεσβευτικὸς α', Χαλκιδικὸς α', Ἀθηναίων καταδρομῆ, quanquam apparet declamationes has omnes magis fuisse quam veras orationes. Ex quibus declamationibus quam pauca servata sint, in tanta Demetrii claritate ipse miratus sum, cum schedas meas lustrarem. Quanquam fateor me fortasse mi-

nus diligentem in conquirendis et exscribendis iis, quæ ei tribuerentur, fuisse; nam diu dubitabam, an Demetrium prorsus ommitterem: nunc vero satius videtur quæ collecta habui addere. Addita enim qui non exspectaverit facilius feret, quam qui exspectavit prorsus ommissa. Restat, ut moneam de vita Demetrii et A. Westermannum explicavisse (Histor. eloqu. gr. § 74) et copiosissime nuper Chr. Ostermannum (comment. de Demetrii Phal. vita, rebus gestis et scriptorum reliquiis. Part. I, Hersfeldiæ, 1847.) » ΣΑΥΡΡΙΟΣ.

I. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

1.

Diogenes L. IX, 15 : Μέννηται αὐτοῦ (Heracliti) καὶ ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ.

LXXI. Vetæres quamvis orationes suas præmeditarentur, tamen ex tempore se dicere simulabant. Sic Polyxenus orator, cujus oratio etiam in manus meas venit, de sano Delio scribens in præmio dicit : « Precor Apollinem ceterosque deos qui Delum tenent, ut quod gratum ipsis sit et pium atque iustum et nobis dicere dent et audientibus vobis decernere.

LXXII. Polycharmus Athenis in republica versans orator, quum vitæ suæ rationem redderet, in concione dixit :

« Hæc, viri Athenienses, mea ratio est : præterea nunquam vocatus ad cœnam, ultimus veni. » Hoc enim videtur admodum populare.

SOCRATES.

1.

Meminit Heracliti Demetrius quoque Phalereus in Socratis defensione.

2.

Idem IX, 37 : Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία μὴδὲ ἔλθειν φησὶν αὐτὸν (Democritum) εἰς Ἀθήνας.

3.

Idem IX, 57 : Τοῦτόν (Diogenem Apolloniensem) φησὶν ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία διὰ μέγαν φθόνον μικροῦ κινδυνεύσαι Ἀθηνησιν.

4.

Plutarchus Arist. c. 1 : Πρὸς δὲ τοῦτον τὸν λόγον ἐπὶ πολλῶν εἰρημένον (Aristidem pauperissimum fuisse) ἀντιτασσόμενος ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῷ Σωκράτει χωρίον τε Φαληρεῖ φησὶ γινώσκειν Ἀριστίδου λεγόμενον, ἐν ᾧ τέθραπται, καὶ τεκμήρια τῆς περὶ τὸν οἶκον εὐπορίας ἐν μὲν ἡγεῖται τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, ἣν ἤξει τοῦ κυάμω λαχὼν ἐκ τῶν γενῶν τῶν τὰ μέγιστα τιμήματα κακτημένων, οὓς Πεντακοσιομέδιμους προσηγόρευον, ἕτερον δὲ τὸν ἐξοστραχισμὸν οὐδενὶ γὰρ τῶν πενήτων, ἀλλὰ τοῖς ἐξ οἴκων μεγάλων καὶ δι' ὄγκον ἐπιφθόνων ὄστρακον ἐπιφέρεισθαι· τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον, ὅτι νίκης ἀναθήματα χορηγικοῦς τρίποδας ἐν Διονύσου κατέλιπεν, οἱ καὶ καθ' ἡμᾶς εἰδείκνυτο τοιαύτην ἐπιγραφὴν διασώζοντες· « Ἀντιοχὶς ἐνίκα, Ἀριστίδης ἐχορήγει, Ἀρχίστρατος εἰδίδασκε. »

5.

Idem ib. c. 5 : Ἀριστίδης δὲ τὴν ἐπώνυμον εὐθύς ἀρχὴν ἤρξε. Καίτοι φησὶν ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἀρξαι τὸν ἀνδρα μικρὸν ἐμπροσθεν τοῦ θανάτου μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.

2.

Demetrius Phalereus in Socratis defensione Democritum ne venissee quidem Athenas ait.

3.

Diogenem Apolloniensem Phalereus Demetrius in Socratis defensione dicit Athenis propter magnam invidiam vix evasisse quin capitis damaaretur.

4.

Huic multorum narrationi Demetrius Phalereus in Socrate repugnans, cognitum sibi in Phalero prædium ait Aristidis, in quo is sepultus sit. Non defuisse autem rem ei familiarem, primum ex eo colligit, quod is sorte fabricum lectus magistratum, qui Eponymus appellatur, gesserit, qui iis modo committeretur, quorum familiæ maximum censum explerent, videlicet quingentorum medimnorum, unde πεντακοσιομέδιμοι dicebantur; deinde quod ostracismo in exilium sit pulsus; id vero non pauperibus sed illustri genere natis atque invidiæ ob potentiam obnoxilis, decerni solitum. Postremo, quod victoriæ donaria tripodas spectaculis sacros reliquerit in fano Bacchi, qui nostro quoque ostendebantur tempore, hac inscriptione : « Vicit Antiochis, Aristides sumptum fecit, Arcestratus docuit. »

5.

Statim deinde Aristides magistratum eponymum gessit : quamquam Demetrius Phalereus paulo ante mortem ac post Plataensem prelium hoc factum dicat.

6

Idem ib. c. 27 : Δημήτριος δ' ὁ Φαληρεὺς καὶ Ἰερώνυμος ὁ Ῥόδιος καὶ Ἀριστοξένος ὁ μουσικός καὶ Ἀριστοτέλης... ἱστοροῦσι Μυρτῶ θυγατρὶδὴν Ἀριστίδου Σωκράτει τῷ σοφῷ συνοικῆσαι, γυναῖκα μὲν ἑτέραν ἔχοντι, ταύτην δ' ἀναλαβόντι χηρεύουσαν διὰ πένιαν καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνδοσημένην. Πρὸς μὲν οὖν τούτους Ἰκανῶς ὁ Παναίτιος ἐν τοῖς περὶ Σωκράτους ἀντιέρχεν. Ὁ δὲ Φαληρεὺς ἐν τῷ Σωκράτει φησὶ μνημονεύειν Ἀριστίδου θυγατρὶδου εὐ μάλα πένητα Λυσίμαχον, ὃς αὐτὸν ἐκ πινακίου τινὸς ὀνειροκριτικῷ παρὰ τὸ Ἰαχεῖον λεγόμενον καθελόμενος ἔβρασε. Τῇ δὲ μητρὶ καὶ τῇ ταύτης ἀδελφῇ ψήφισμα γράψας δωρεὰν ἔπεισε τὸν δῆμον διδοῖν τριώβολον ἐκάστης ἡμέρας· αὐτὸς μάλιστα ὁ Δημήτριος νομοθετῶν ἐψηφίσαστο δραχμῆν ἑκατέρᾳ τάξει τῶν γυναικῶν.

II. ΠΡΕΣΒΕΥΤΙΚΟΣ.

« Haud improbabili mihi videor conjectura ad hanc orationem, quam Diogenes commemoravit, hæc verba retulisse. » SALLUSTIUS.

7.

Demetrius II. ἐρμην. § 289 : Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς πρὸς Κρατερόν τὸν Μακεδόνα ἐπὶ χρυσῆς κλίτης καθελόμενον μετώρον καὶ ἐν τρυφερῇ γλαυδί καὶ ὑπερηφάνως ἀποδεχόμενον τὰς προσεβίας τῶν Ἑλλήνων σχηματίσας εἶπεν ὀνειδιστικῶς, ὅτι « ὑπεδεξάμεθα ποτε προσεβύοντες ἡμεῖς τούσδε καὶ Κρατερόν τοῦτον » ἐν γὰρ τῷ δεικτικῷ τῷ τοῦτον ἐμφανίζεται ἡ ὑπερηφανία τοῦ Κρατεροῦ πᾶσα ὀνειδισμένη ἐν σχήματι.

6.

Demetrius Phalereus, Hieronymus Rhodius, Aristoteles musicus et Aristoteles (siquidem liber de Ingeniitate inter ejus genuinos libros haberi debet) narrant, Myrtinem filia Aristidis natam, Socratis sapientis uxorem fuisse, qui quum aliam haberet in matrimonio, vidum eam et egenam susceperit. Contra hoc satis est a Panætio dictum in iis quæ de Socrate scripsit. Demetrius idem in Socrate meminisse se ait Lysimachi, filia Aristidis nati admodum pauperis, qui tabella quadam insonnorum significationes continente fretus, ad Iaccheum sedens sese aluerit. Ipse Demetrius rogationem tulit, ut matri ejus et matertera doni nomine populus in singulos dies tres obolos daret; idemque tamen leges ferens decrevit, ut larum feminarum utriusque drachma quotidie penderetur.

II. DE LEGATIONE ORATIO.

7.

Demetrius Phalereus adversus Craterum Macedonem in sella aurea sedentem sublimem et luxuriosa clamante indutum et superbe Græcorum legatos excipientem hæc dixit verba ita figurata ut exprobrationis notam habeant : « Nos quondam excepimus hos legatos et huncce Craterum. » Nam demonstrativo illo huncce omnis Crateri insolentia probrose notatur.

III. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

• Non dixerim certum esse hos locos ex declamationibus vel orationibus Demetrii desumptos esse, cum prior etiam libro, qui ad doctrinam morum pertineret, alter libris, quos Demetrius de rebus publicis scripsit, tribui possit. Neque vero quemquam negaturum esse puto utrumque locum optime etiam orationi convenire. » SAUPEPIUS. 8.

Rutilius I, 1 : *Prosapodosis*. — *Cum singulis sententiis statim ratio subjungitur, hoc exemplo Demetrii Phalerei : « Nam quod beneficium tempore et cupienti datur, gratum est. Utilitas enim ac voluntas accipiendi honorem dantis facit ampliore. At quod sero et non desideranti dari datur, ingratum est. Amisso enim tempore utilitatis, cadit accipiendi cupiditas. »*

9.

Idem II, 16 : *Antitheton*. — *Aliud est idem, quod superiori infertur, sed consequenter, ita ut fecit Demetrius Phalereus : « Nobis primum dii immortales fruges dederunt; nos quod soli accepimus per omnes terras distribuimus. Nobis majores nostri rempublicam reliquerunt; nos etiam socios nostros de seruitute eripuimus. Itaque et amplissimus nobis honos ab omnibus habetur, et propter hujus honoris dignitatem superbiæ nostræ nemo vestigium experitur.*

Præunte Sauppio, Appendicis loco subjicimus non nulla eorum, quæ ex incertis oratoribus afferuntur.

Aristoteles Rhet. III, 9 : Καὶ ὁ εἰς Πειθόλαον τις εἶπε καὶ Λυκόφωνα ἐν τῷ δικαστηρίῳ· « οὗτοι δ' ὑμᾶς οἴκoi μὲν ὄντες ἐπώλουν, ἐλθόντες δ' ὡς ὑμᾶς ἐώνηται. » Cf. Stephani scholia in Crameri Anecd. Paris. I, p. 311.

Anonymus Seguerii p. 42 : Ἀπεργάζεται δὲ συντομίαν καὶ τὸ ἐπιζευγμένον, ὅταν δύο ἢ τρισὶν ὀνόμασιν ἢ καὶ πράγμασι μίαν ἐπάγγελ λέξιν συμπληρωτικήν, ὡς· « Ῥοδίου μὲν συμμάχου ὄντας, Βυζαντίου δὲ συγγενεῖς, Τενεδίου δὲ πεποιημένους ἰσοπολίτας, πλείους δὲ ἄλλους συμμάχους εὐρηγέτησαν. »

Idem p. 42 : Ποιεῖ δὲ καὶ τὸ ἀσύνδετον δοῖαν συντομίας, ὡς· « Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ πλοῖα σεισύληται, Χερρόνησος ἐπορθεῖτο, » καὶ τὰ ἐξῆς.

Idem p. 49 : Παθητικὴ μὲν οὖν πίστις ἐστὶν ἢ τῷ πάθει τοῦ λέγοντος ἐπιφέρουσα τοῦ ζητήματος τὴν πίστιν, ὡς· « ὅς γὰρ ἐμοῦ φιλιππισμόν, ὦ γῆ καὶ θεοί, κατηγορεῖ. »

Bekker. Anecd. p. 211, 9 : Ἀνάστατον τὴν πόλιν ποιήσας· ἀνοικίσας ἢ μεταστήσας ἢ μεταγαγών. Καὶ ἀνάστατος ὁ καταλιπὼν τὴν οἰκίαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἰρούμενος.

Ibid. p. 145, 18 : Ἐκπολεμῶ· ἐχθρὸν ποιῶ, αἰτιατικῇ. « αὐτὸς δὲ ἐς Ἀθήνας ἔλθων ὡς ἐκπολεμῶσων τοὺς Ἀθηναίους πρὸς Ἀλέξανδρον. »

Ibid. p. 155, 20 : Λαγχάνω· ἐν δὲ τῷ πρὸς Κτήσιππον γενικῇ· « Ἐπειδὴ δὲ ἀνὴρ ἐγενόμην, λαγχάνω πατὴρ τοῦ κλήρου, » ἀντὶ τοῦ κληρονομῶ.

Ibid. p. 303, 27 : « Σύλα δοῦναι κατὰ τῆς Χαλκηδονίων πόλεως· ἐπιτρέψαι τὴν πόλιν ληστεύσαι. »

SCHOLIA
IN
ORATORES ATTICOS.

ΒΙΟΣ ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν τοῦ αὐλοποιοῦ ἐγένετο παῖς, Ἰπταῦος (Κλυτοῦς?) μητρός· οὐχ ὅτι δ' ἴδιας χειρὸς εἰργάζετο, διὰ τοῦτο αὐλοποιὸς ἐκλήθη, ἀλλ' ὅτι καίτιδας εἶχε τοὺς ἐργαζομένους καὶ ἐκ τούτου προσεπορεύετο τὸν βίον. Γυναίκα δ' ἠγάγετο Πλαθάνην τινὰ, Ἰπταίου τοῦ βήτορος ἀπογεννωμένη· ἀτυχίας δὲ περὶ τέκνα θετὸν ἐκοιήσατο καίτιδα τὸν πρώτον υἱόν, τὸν Ἀραρά. Μαθητῆς δ' ἐγένετο φιλοσόφου μὲν Σωκράτους, βήτορος δὲ Θηραμῆνους, τοῦ μαθητοῦ Γοργίου (ὁ δὲ Γοργίας μαθητῆς Τισίου), τοῦ καὶ κοθόρονου. Ἐκλήθη δὲ οὗτος κόθορονος διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Κόθορονος ὑπόδημά ἐστιν ἀρμόζον γυναικὶ καὶ ἀνδράσιν ἢ ἀρμόζον κατὰ δεξιῶν καὶ ἀριστεροῦ πλάτος. Εἶτ' οὖν διὰ τοῦτο, εἶτε δι' ἐκεῖνο, ἀπλῶς κόθορονος ἐκλήθη διὰ τὸ εὐχερὲς τῶν τρώπων, ὥστερ καὶ ὁ κόθορονος εὐμετάβλητος ἐστὶ περὶ τὰ δεξιὸν πόδα καὶ ἀριστερόν, ἦγον περὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ μὴ ἐν ἐνὶ ποτε μόνω ἰστέμενος. Μῆμνηται καὶ Ἀριστοφάνης τοῦ κοθόρονου ἐν τοῖς Βατραχείοις (ν. 47) « Τὶ κόθορονος καὶ βόβαλον « συνηλέθητι; » αἰ γὰρ περὶ τὰς πολιτείας μετεβάλετο, καὶ τιμῶν τὴν παροῦσαν πολιτείαν καταλυθείσης ταύτης ποτε ὑστερον κατηγοροῦς ἐγένετο, ἥς καὶ μετείχε πρώην. Καὶ δὴ τοῦτο συνειδέσθαι οἱ τρέσκοντα περὶ τὰς καταλύσεως αὐτῶν ἐφρονέουσιν αὐτὸν, ἵνα μὴ ὑστερον διαβάλλῃ καὶ αὐτοῖς ὥστερ τοὺς τετρακοσίους, ὡς σὺν θεῶν μαθησόμεθα. Ἀπόντος δὲ τούτου περὶ θάνατον συνηκολούθει ὁ Ἰσοκράτης μεταστῆναι βουλόμενος τοῦ θανάτου, ὥστερ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ τὴν τιμὴν τὴν περὶ τὸν διδάσκαλον ἐνδεικνύμενος. Ὡς δ' ἐκώλυσε καὶ οὐκ ἔπειθεν, ὑστερόν τι εἰπὼν ἔπεισεν· ἔφη γὰρ « ἐὰν μὴ σὺ παραλειπῆς, συναπλόκται σοὶ « καὶ ἡ ἐμὴ διδασκαλία, ὥστε ζῶν πλέον ἔτι τιμῆς, ἐνδεικνύμενος τὴν ἐμὴν διδασκαλίαν. » Καὶ οὕτω πεισθεὶς ἐπέβη ἐδίδασκεν. Ἐγραψε δὲ λόγους πανηγυρικοὺς καὶ συμβουλευτικούς· τῶν γὰρ δικανικῶν ἀπέχετο πλεονάκεις διὰ τὸ δύο πάθη ἔχειν σωματικά, ὅτι τε δειλὸς ἦν καὶ ἀσθενὴς τῆ φωνῆ. Καὶ οὕτως ἦν δειλὸς καὶ αἰδήμων καὶ μὴ φέρων λέγειν ἐν τοῖς κλήθεσι διὰ τὸ ἀπαρηγόιστον, ὥστε λέγεται ποτε ὡς αὐτοῦ ἐξηγουμένου ἐπισηλθόν τινες αὐτοῦ ἀκούσαι, ὁ δ' αἰδούμενος ἐσώπησεν. Ἐλάμβανε δὲ χρήματα πάμπολλα ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας, παρὰ μὲν τῶν πολιτῶν οὐδὲν, ὥστερ γέρας τοῦτο κατατιθέμενος καὶ τροφεῖα καταβάλλων τῆ πατρίδι, παρὰ δὲ τῶν ξένων χιλίας δραχμάς. Ἄμειβε Ἐφόρου τινὸς αὐτοῦ μαθητοῦ ἀπελθόντος ἐν τῆ πατρίδι καὶ ἐλθόντος καλῶν περὶ τὸ ἀναλαβεῖν καὶ δόντος τὰς χιλίας ἐκείνῳ τούτῳ Διόφορον (Ι. Δίφορον). Πλούσιος δὲ γενόμενος ἡμέριστος τὸν πλοῦτον περὶ τὴν πόλιν διὰ τῆς εὐνοίας, τριηραγίας καὶ πολλὰς λειτουργίας συντελών. Ἐσωπόντων δὲ τούτων οἱ κομικοὶ ὡς κεχρημένον τινὶ πόρῃ Ἀγίσκη ὀνόματι. Λέγομεν δὲ ἡμεῖς ἀπολογούμενοι ὅτι μάλιστα μὲν οὐδὲν τοῦτο ποιεῖ, εἰ εἶχε μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς γυναικὸς ταύτης παλλακίδα· ἔπειτα λέγομεν ὅτι τοῦτ' αὐτὸν πολὺ πλέον προσακλόει τῆς διαβολῆς, ὅτι ψευδὲς (εὐκλέης Orellius) τὸ παρὰ τῶν κομικῶν

σώπτεσθαι. Εἰώθεσι γὰρ οἱ κομικοὶ τὰ μεγάλα πρόσωπα σώπτειν διὰ γέλωτα, ὡς Σωκράτην εἰσαγοῦσιν ἐφύοντα νέων. Ἐγραψε δὲ πολλοὺς λόγους, ὧν εἰσιν αἱ παραινέσεις, εἰ καὶ τινες ἠβουλήθησαν αὐτὰς εἰπεῖν μὴ εἶναι αὐτοῦ διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς φράσεως· ἀς πρώτων εἰκότως ἀναγινώσκωμεν, οὐχ ὡς βελτίονας οὐσας τῶν ἄλλων λόγων (καὶ γὰρ καὶ ὁ Πανηγυρικὸς αὐτῶν προέχει καὶ ἄλλοι πολλοί), ἀλλ' ὅτι περὶ ἡθῶν διαλαμβάνουσιν. Ἀναγκαῖον δὲ τὰ ἤθη περὶ τῶν λόγων κοσμησαί, ὥστερ ὁ γεωργὸς ὀφείλει περὶ τῶν σπερμάτων καὶ ἥς μέλλει καταβάλλειν φυτείας ἐκκόπτειν ἀπὸ τῶν χωρίων τὰ λυμαινόμενα τούτοις, ὅλον ἀγροστικὸν καὶ τὰ τούτοις παραλήσια· δι' ὃ, ὡς καὶ περὶ καίτιδας ταῦτα γράφων, ἠναγκασθή ταπεινοτέρα χρῆσασθαι τῆ φράσει, ὥστ' αὐτοῦ ἂν εἴησαν καὶ αἱ παραινέσεις. Ἄξιον δὲ ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν οὕτως αὐτὰς ἀναγινώσκωμεν κατὰ τάξιν, πρώτον τὴν περὶ Δημόνικον, ἔπειτα τὰς περὶ Νικοκλέα, καὶ μὴ ἀδιαφόρως, ὥστερ ἐν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ λόγοις. Λέγομεν ὅτι Ἰσοκράτης βουλόμενος κοινωφελὲς γενέσθαι, φορτικὸν δὲ ἠγούμενος τὸ περὶ πάντας γράφειν τὰς συμβουλὰς ἤθελεν ὡς περὶ τούτους γράφειν. Τὸ δὲ ἀληθὲς πᾶσι παραινέει διὰ τῶν τριῶν παραινέσεων, ὥστερ καὶ ὁ Ἡσιόδος (Op. 397) ὡς περὶ τὸν ἀδελφὸν λέγων « ἐργάζεο, νῆπιε Πέρση » πᾶσι παραινέει. Οὕτω καὶ ὁ Ἰσοκράτης. Τάττει οὖν πρώτον τὸν περὶ Δημόνικον ὡς περὶ ἰδιώτας πρώτον διαλεγόμενος, εἶτα βασιλεύειν διδάσκων ἐν τῷ περὶ Νικοκλέα· πρώτον γὰρ τις ἰδιώτης γενόμενος ὑστερον ἔργεται ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Εἶτα λέγει ἐν τῷ περὶ Νικοκλέα ἢ συμμαχικῶν, πῶς δεῖ καὶ τὸν ἰδιώτην βασιλεύεσθαι. Σώπτεται δὲ αὐτὸν, ὡς εἶπον καὶ ἄνω, οἱ κομικοὶ ἐπὶ τῆ Ἀγίσκῃ, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ Σωκράτης, λέγων ταῦτα ἐν Ἀταλάντῃ·

Καὶ [τὴν] Ἀγίσκην τὴν Ἰσοκράτους καλλιπαῖην
Ἐύρειν με συκάζουσαν, εἰθ' ἦκειν ταχὺ
Τὸν αὐλοτρόπην αὐτόν.

Ἀέγουσι δὲ τινες ὅτι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου προσβύτερος ἐγένετο [πέντε, Λυσίου δὲ νεώτερος] δυσὶ καὶ εἰκοσὶν ἔτεσιν. Ἦκουσε δὲ κατὰ τινας καὶ Προδίκου τοῦ Κεῖου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου. Νέος δ' ὢν ἰδοὺς διόσειν τῶν περὶ Λυσίαν τὸν βήτορα περὶ αὐτοῦ γενομένων, καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ Πλάτων ἐν τῷ Φαιδρῳ (p. 279, A) Σωκράτην λέγοντα ποιήσας οὕτω· « νέος μὲν ἔτι, ὦ Φαί· « δερ, Ἰσοκράτης· ὁ μέντοι περὶ αὐτοῦ μαντεύομαι, εἰπεῖν « ἐθέλω· δοκεῖ γὰρ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν « εἶναι λόγους. » Ἔσχε δὲ μαθητὰς πολλοὺς μὲν, τοὺς δὲ εὐδοκιμηκότας καὶ ἐπιφανεῖς τούτους· Θεόπομπον, Ἐφορον, ὧν καὶ ἱστορία φέρονται, Ἰπερείδην, Ἰσαῖον, Λυκοῦργον, οἵτινές εἰσι τῶν δέκα βήτορων τῶν κριθέντων τε καὶ ἀναγινωσκομένων, εἶτα Φιλίσκον, Ἰσοκράτην ὁμῶνυμον αὐτοῦ, Θεοδέκτην, Ἀνδροτίωνα τὸν τὴν Ἀτθίδα γράψαντα, καθ' οὗ καὶ ὁ Δημοσθένης ἔγραψε, καὶ Πύθωνα τὸν Βυζάντιον, τὸν βήτορα Φιλίσκου. Περὶ δὲ Θεοπόμ-

που και Ἐφόρου φέρεται τι τοιοῦτον αὐτοῦ και ἀστεῖον· εἶχε γάρ και τοῦτο. Ὡς ἴδρα τὸν Θεόπομπον μιμρὰν ὑπόθεσιν τινα λαμβάνοντα και ἐπεκτείνοντα ταύτην και διὰ πολλῶν λέγοντα, ὥσπερ ἐν τῇ Φιλιππηκῇ αὐτοῦ ἱστορία ἐποίησε, τὸν δὲ Ἐφορον μεγάλην μὲν ὑπόθεσιν λαμβάνοντα και πολλῶν δεομένην εἶτα δι' ὀλίγων αὐτὴν λέγοντα· αἱ ἑλλειπῶς, ἔφησεν ὡς οὗτι « ἔχω τινὰς δύο μαθητάς, ὧν « ὁ μὲν δεῖται μάστιγος, ὁ δὲ χαλινου, » μάστιγος μὲν λέγων περὶ τοῦ Ἐφόρου διὰ τὸ νοθεῖς και βραδύ τῆς φύσεως, χαλινου δὲ διὰ τὸ Θεοπόμπον πολὺ τε και ἀκατὰς τῆς γλώττης. Διαιτριδὴν δὲ εἶχε πρὸς τῷ Λυκείῳ τῷ γυμνασίῳ. Λέγεται δὲ και τοῦτο περὶ αὐτοῦ, ὡς οὗτι κατηγορηθεὶς ὡς διαβάλλων τὴν δημοκρατίαν ἐν τῷ γράφειν πρὸς Νικοκλέα ταῖς παραινέσεσι βασίλειά ὄντα, ἤρκει ἀπολογησόμενος πάλιν ἐξ αὐτῶν τῶν παραινέσεων εἰπὼν ἐκεῖνο, « ὥσπερ γὰρ τὸν ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύομενον τὸ πλῆθος « δεῖ θεραπεύειν, οὕτω και τὸν ἐν μοναρχίᾳ κατοικοῦντα « τὸν βασίλειά προσήκει θαυμάζειν. » Τοὺς δὲ δικανικούς αὐτοῦ λόγους και οὗς ἴδει ἐν πλῆθει λέγειν λέγεται ὡς οὗτι ἢ δι' ἄλλων ἐπεδείκνυτο ἢ δι' ἑαυτοῦ ὀλίγους. Ἄξιον δὲ και περὶ τοῦ χαρακτήρος τάνδρος εἰπεῖν. Ἦδη μὲν οὖν προφθάσαντες εἶπομεν ὡς οὗτι ζηλωτῆς μὲν ἐγένετο τοῦ Γοργίου κατὰ τὸ ὁμοιοκαταληκτικῶδες και παρισῶδες, πλὴν οὐχ ὥσπερ ἐκεῖνος ἀεὶ διὰ τὸ προσκορῆ· σαρφεῖ δὲ τῇ λέξει κέχρηται και ἠθικῇ και πιθανῇ· στρογγύλη δ' οὐκ ἔστιν οὐδὲ χάριν ἔχουσα, ὥσπερ ἡ τοῦ Λυσίου. Λέγεται γὰρ και τοῦτο, ὡς οὗτι διεφθοῦντο οὗτοι ἀλλήλοις και ἀνταπειθευον. Συνεχῆς δὲ ἔστι τοῖς ἐνθυμήμασιν· οὕτω γὰρ τελειώσας τὸ νόημα ἄλλο αὐτῷ συμπλέκει ἐνθύμημα. Διὰ πολλῶν δὲ αὐτοῦ και τὰ προοίμια. Εἰ δὲ τινες ἐπεισάγουσιν ἄλλους τινὰς λόγους ὡς ὄντας αὐτοῦ, οὐ προσδεκτέον ἐκείνους παρὰ τοὺς φερομένους. Εἰσὶ δὲ οἱ ἐπισπερόμενοι οὗτοι· συμβουλευτικὸν ἐννέα, περὶ παρασκευῆς ἱπποδρόμων, περὶ αὐτονομίας, Σινωπικὸς, νησιωτικὸς, σύμμικτοι (συμμαχικὸι?) τρεῖς, Ἀμφικτυονικὸς, περὶ τοῦ κατοικισμοῦ Μιλησίοις· ἐπιδεικτικὸν ἑπτὰ, Κλυταιμνήστρας ἐγκώμιον, Πηνελόπη, Μενεκράτης, ἐπιτάφιος τοῖς ἐν Θυρία, Νεοπτόλεμος, Παριακός·** συνηγορία πρὸς τὴν ἐπι-

στολήν τοῦ ἐπιστάτου, περὶ τοῦ ὄρυγος, ὑπὲρ Τιμοθέου ἐπιτροπικὸς, περὶ τῆς ὑδρίας· σύμμικτοι πέντε, περὶ φιλοσοφίας, περὶ Πλάτωνος, περὶ Ἐριδος, προτρεκτικὸς, καταδρομὴ σοφιστῶν. Λέγεται δ' ὡς οὗτι και τῆσιν ῥητορικὴν ἔγραψε, τῷ δὲ χρόνῳ ἔτυχεν αὐτὴν ἀπολέσθαι. Ἐρεῖ δὲ τις, και πόθεν δῆλον οὗτι τοῦτο οὕτως ἔχει; λέγεται ὡς οὗτι Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος συναγαγὼν τῆσιν ῥητορικὰς ἐμνήσθη και ταύτης. Ἐβίωσε δ' οἱ μὲν λέγουσιν ὡς οὗτι ἑκατὸν ἔτη, οἱ δὲ ἐνενήκοντα και ὀκτώ. Ἀπέθανε δ' ἐπὶ Χαρόνδου ἀρχοντος μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, λυπηθεὶς διὰ τὴν ἤτταν και τὴν συμφορὰν τὴν γενομένην ἐκεῖσιν τοῖς Ἀθηναίοις παρὰ Φιλίππου. Ἀποκαρτερήσας οὖν ἐτελεύτησεν, ὡς μὲν Δημήτριος φησὶν ἐννέα ἡμέρας, ὡς δὲ Ἄφαρεὺς δεκατρίσαστας. Προαναγνοὺς δὲ τούτους τῶν στήχους ἐτελεύτησεν ἐκ τριῶν δραμάτων Εὐριπίδου·

Δαναὸς ὁ παντήμοντα θυγατέρων πατήρ·
Σιδώνιον ποτ' ἄστν Κάδμος ἐκλιπών·
Πελοῖο δ' Ταντάλειος ἐς Πίσαν μολών·

δηλῶν ἐκ τούτων ὡς οὗτι, ὥσπερ ἐκεῖνοι βάρβαροι ὄντες ἔλθοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέσχον αὐτῆς, οὕτω και τίταρτός τις οὗτος ἀνεφύη δεσπότης τῆς Ἑλλάδος ὁ Φίλακος. Καὶ γὰρ Δαναὸς Αἰγύπτιος ὢν βάρβαρος (ἢ γὰρ Αἰγύπτιος τότε ὑπὸ τοὺς Πέρσας ἦν,) φυγὼν τὸν ἀδελφὸν διὰ τὸν περιφερόμενον χρῆσμον, ἔλθων εἰς Ἄργος κατέστη τούτου. Πάλιν ὁ Σιδώνιος Κάδμος βάρβαρος ὢν (ἢ γὰρ Σιδών και αὐτὴ ὑπὸ τοὺς Πέρσας ἦν,) ἐξελθὼν ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἑαυτοῦ ἀδελφῆς Εὐρώπης, ἔλθων εἰς Θήβας κατέστη τούτων. Ὁμοίως Πελοῖο δ' Φρύγιος (ἢ δὲ Φρυγία και αὐτὴ τῆς Ἀσίας ἦν) φυγὼν τὴν ἐπιβουλήν τοῦ Διου, παρεμύοντος αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα, ἦλθεν εἰς Πίσαν και ὑστερον συμπάσης Πελοποννήσου ἐκράτησεν· ἐξ οὗ και Πελοπόννησος ἐκλήθη. Ταῦτα δ' αὐτοῦ εἰρηκτός και πλευτήσαντος θαυμάσαντες αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἦν εἶχε πρὸς τὴν πόλιν εὐνοίαν δημοσίᾳ φιλοτιμίᾳς ἔθαψαν, και στήχην ἐκκολλήσαντες διὰ λίθου ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῷ μνήματι, ἐκλούοντες τὴν εὐμουσίαν τοῦ ἀνδρός. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ θεοπελοῦ ῥήτορος.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΓΩΝ.

I. ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ.

Λοιπόν δὲ χωρεῖν ἤδη ἀνάγκη ἐπ' αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις τῶν λόγων αὐτοῦ, πρῶτας ποιουμένους τὰς παραινέσεις· ἦδη γὰρ καὶ τὴν αἰτίαν προειρήκαμεν. Ἀνάγονται δὲ αἱ παραινέσεις ὑπὸ τὸ συμβουλευτικὸν εἶδος, κέκληνται δὲ παραινέσεις παρὰ τὸν αἶνον, ὃ ἐστὶ τὴν συμβουλήν, ὡς καὶ Ἡσιόδος (Op. 200) « νῦν δ' αἶνον βασιλεύσι· » στάσις δὲ οὐκ ἐπιδέχονται· οὐ γὰρ ἔχουσι τὸν ἀντιλέγοντα. Καίριος μὲν ἦδη, ὡς εἴπομεν, ἐπ' αὐτὰς λοιπὸν χωρεῖν τῶν λόγων τὰς ἐξηγήσεις· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον πρὸ αὐτῶν τῶν ἐξηγήσεων προηγεῖσθαι τὰς ὑποθέσεις καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν λόγων, δεικτέον πρῶτον τοῦ λόγου τὴν ὑπόθεσιν. Ἰπκόνικός τις, ὡς ἔχει ὁ πολὺς λόγος, Κύπριος μὲν ἦν τῷ γένει, Ἰσοκράτους δὲ φίλος τοῦ σοφιστοῦ· οὗτος τελευταίας κατέλειπε παῖδα, ὀνόματι Δημόνικον. Τοῦτον Ἰσοκράτης ὄρων παῖδα ὄντα καὶ πολλῆς ἐπιμελείας λόγων δεόμενον, γράφει αὐτῷ ὑποθήκας, ὅπως δεῖ ζῆν αὐτὸν διδάσκει βουλόμενος, ὥσπερ ἦν εἶχε πρὸς τὸν πατέρα εὐνοίαν παραπέμψαι καὶ μέχρι τοῦ παιδός, ὡς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου τοῦτο προοιμιάζεται. Συμβουλεύει δὲ αὐτῷ, γράφας δι' ἐπιστολῆς· οὐ γὰρ ἰδύνατο καταλείπει τὰς Ἀθήνας διὰ τοὺς μαθητάς. Τινὲς δὲ ἐπιχειροῦσι λέγειν τὸν λόγον « ἐπιστολὴ πρὸς Δημόνικον. » Καὶ ἡ μὲν φαινόμενη ὑπόθεσις αὕτη· εἰρήκαμεν δὲ ἐν τοῖς ἄνω ὡς ἐστὶ κοινοφελεῖς αὐτοῦ βούλεται ποιήσασθαι τὰς παραινέσεις καὶ συμβουλεύσαι πῶς δεῖ ζῆν τὸν ἰδιώτην· καὶ τοῦτο ποιεῖ ἐνταῦθα διὰ τοῦ Δημόνικου, καὶ τὸ πῶς δεῖ βασιλεύειν προβαλλόμενος τὸν Νικοκλέα· φεύγων δὲ τὸ φορτικὸν οὐ φανερώς ἐπιφέρει τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις τὸν ἴδιον σκοπόν. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ θείων, εἴτα εἰς γονέας μεταβαίνει, εἴτα φίλους καὶ οἶκον καὶ πατρίδα, τὴν τε διατταν καὶ τὴν περὶ τὸ σῆμα καὶ τὴν περὶ ψυχῆν. Χωρητέον οὖν λοιπὸν καὶ ἐπὶ τὸ προοίμιον· εἴρηται δὲ προοίμιον παρὰ τὸν οἶμον, ὃ ἐστὶν ὁδόν· Ἡσιόδος (Op. 288) « μακρὸς τε οἶμος καὶ ῥηθὺς ἐπ' αὐτῇ. » Ὅδος δὲ τοῦ λόγου οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ κινήσεις.

II. ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ.

Ἦδη φθάσαντες εἰρήκαμεν τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὗτος ἀναγινώσκωμεν· ἡ δὲ φαινόμενη ὑπόθεσις αὕτη. Νικοκλῆς υἱὸς μὲν ὦν Εὐαγόρου, κατέγων δὲ τὸ γένος ἀπὸ Τεύκρου καὶ Τελαμῶνος, ὡς σὺν θεῷ μαθησόμεθα ἐν αὐτῷ τῷ Εὐαγόρῃ, ἔβασίλευσε Σαλαμῖνος, μίας πόλεως ἐν Κύπρῳ τῆς νῦν Κωνσταντινίου καλουμένης καὶ μητροπόλεως οὐσης πύσης τῆς Κύπρου. Πρὸς τοῦτον γράφει πάλιν ὁ Ἰσοκράτης παραινέσεις, πῶς δεῖ βασιλεύειν ὀρθῶς. Ἐρμιππος ἔφησιν ἐν τῷ περὶ Ἰσοκράτους, παρατιθέμενος Εὐανδρόν τινα κατὰ τῶν σοφιστῶν εἰρηκότα, ὡς ἐστὶ λαδῶν εἰκόσι τέλαντα παρὰ τοῦ Νικοκλέους αὐτὸς ὁ Ἰσοκράτης ἐπέμψεν

αὐτῷ τὸν λόγον τοῦτον, τελευταῖαντος τοῦ Εὐαγόρου, ὥσπερ καὶ τούτῳ βουλόμενος χρήσιμος γενέσθαι μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτήν.

III. ΝΙΚΟΚΛΗΣ ἢ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΣ.

Οὗτος ὁ λόγος οὔτε περὶ τῶν αὐτῶν ἐστὶν οὔτε μὴν παρὰ τοῦ αὐτοῦ λέγεται. Ἐν γὰρ τῷ πρὸ αὐτοῦ λόγῳ διελέγετο πῶς δεῖ βασιλεύειν, ὥδε δὲ πῶς δεῖ βασιλεύεσθαι τὸ ὑπῆκοον. Καὶ πάλιν ἐκεῖ παρὰ Ἰσοκράτους ἦν λεγόμενα πρὸς Νικοκλέα, ὥδε δὲ παρὰ τοῦ Νικοκλέους πρὸς τοὺς τῶν ὑπῆκων τιμητάτους, τοῦ Ἰσοκράτους αὐτῷ πέμψαντος τὸν λόγον. Εἰ δὲ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ μὴ καὶ πρὸς τοὺς ὑπῆκούς ἐπέμψεν τὸν λόγον Ἰσοκράτης, λέγομεν ὅτι εἰκότως οὐ δι' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως αὐτοῖς συμβουλεύει, ἐπειδὴ πλήθει συμβουλεύων ἀνάγκη εἶχε καὶ φόβον κερᾶσαι τῷ λόγῳ, ἵνα πάντως πεισθῇ τοῖς λεγομένοις τὸ πλήθος. Ἐπιτέγραπται δὲ Νικοκλῆς ἢ συμμαχικός, οὐχ ὅτι διὰ τοῦ συνδέσμου ἀναιρούμεν τὸ ἐν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ δύο ἐν ἐστίν, ὥσπερ καὶ οὗτος· Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς. Καὶ λέγεται οὗτος ὁ σύνδεσμος διαξευατικός, ὃ καὶ τὸ πρότερον πρᾶγμα διαδεδατούμενος. Καὶ γὰρ καὶ ὁ λόγος ὑπὸ Νικοκλέους λέγεται, καὶ πρὸς τοὺς συμμαχίους καὶ ὑπῆκούς. Ὅτι δὲ διὰ τοῦτο παρ' Ἰσοκράτους ἐστὶν ὁ λόγος πρὸς τὸν βασιλέα πεμφθεὶς αὐτὸς ἡμῖν σαφῆς ποιεῖ, ἐν τῷ λόγῳ λέγων « τὸν μὲν οὖν ἕτερον λόγον, ὡς χρὴ τυραννεῖν, Ἰσοκράτους « ἤκούσατε, ἃ δὲ δεῖ ποιεῖν τοὺς ἀρχομένους, ἐγὼ πει- « ράσομαι διελεῖν, οὐχ ὡς ἑκείνου ὑπερβαλούμενος, ἀλλ' « ὡς κρέπον μοι περὶ αὐτῶν διελεῖν. »

V. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Ἰστέον ὡς ἐστὶ τὸν λόγον τοῦτον ἔγραψε τῷ Φιλίππῳ ὁ Ἰσοκράτης μετὰ τὴν εἰρήνην τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Αἰσχίνην καὶ Δημοσοβῆνην· διὸ καὶ ἔσχε καιρὸν γράφαι αὐτῷ τῷ Φιλίππῳ ὡς φίλῳ γενομένῳ τῆς Ἀθηναίων πόλεως. Ἐν σχήματι δὲ τοῦ ἐγκωμιάσαι αὐτὸν παραινεῖ αὐτῷ διαλλάξαντα τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τὰς μεγάλας, πρὸς ἑαυτὰς στασιαζούσας, στρατεύσαι κατὰ Περσῶν. Πρέπει γὰρ σοι, φησὶ, τοῦτο ποιῆσαι, Ἡρακλεῖδῃ ὄντι καὶ τοιοῦτῳ δυνατῷ. Καὶ ὁ μὲν Φιλίππος λαδῶν τὸν λόγον καὶ ἀναγνοὺς οὐκ ἐπέισθη τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' ἀνεβάλετο τῆως· ὕστερον δὲ ὁ παῖς ὁ τοῦτου Ἀλέξανδρος ἀναγνοὺς τὸν λόγον καὶ ἐρεθισθεὶς ἐστράτευσε κατὰ Δαρείου τοῦ ὑπετέρου καὶ λεγομένου Ὀχου. Τὸ μὲν γὰρ κύριον ὄνομα Ὀχος ἐλέγετο, κολακισόντες δ' αὐτῷ οἱ Πέρσαι ἐπέκλιον αὐτὸν ὀνόμαζον Δαρεῖον, ὡς πρὸς τοὺς πρώτους προγόνους. Ἡ δὲ στάσις τοῦ λόγου πραγματικῆ· συμβουλεύει γὰρ. Ἐγράψε δὲ ὁ Ἰσοκράτης τὸν λόγον γέρων ὦν, μικρὸν πρὸ τῆς ἑαυτοῦ καὶ Φιλίππου τελευτήης, ὡς φησὶν ὁ Ἐρμιππος.

VI. ἈΡΧΙΔΑΜΟΣ.

Μετὰ τὰ Λευκτρικά κατέτρεχον τὴν Λακεδαιμόνα Θηβαῖοι, καὶ πολλὰκις αὐτὴν ἐκάκωσαν, ὡς καὶ τὰς Λακεδαιμονίων γυναῖκας ἀπαντῆσαι Λακεδαιμόνιοι συνεχῶς φεύγουσι, καὶ εἰπεῖν « μὴ καὶ δεύτερον ὑμᾶς ἔχομεν ἐν τῇ γαστρὶ » δέξασθαι; » καὶ οὕτως συστραφέντες ἐν Μαντινείᾳ ἐνίκησαν, τῶν Ἀθηναίων ἱππέων καλῶς παραταξαμένων. Μετὰ τὰ ἐν Μαντινείᾳ οὖν ἐπεμψαν Λακεδαιμόνιοι πρὸς Θηβαίους, αἰτοῦντες αὐτοὺς τὴν εἰρήνην· οἱ δὲ ὑπέσχεοντο αὐτοὺς ἡσχάσειν, εἰ Μεσσηνίην ἀνοικίωσι καὶ αὐτόνομον ἐάσωσι. Τῶν οὖν ἄλλων συμβουλευόντων Λακεδαιμονίοις ἀνοικίωσαι, Ἀρχίδαμος ὁ νεώτερος συμβουλεύει Λακεδαιμονίους μὴ ἀνοικίωσαι. Κατάγεται δ' οὕτως ὁ μικρὸς Ἀρχίδαμος· Ζευξίδαμος, οὗ Ἀρχίδαμος, οὗ Ἄγις, οὗ Ἀγσίλαος, οὗ Ἀρχίδαμος· καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι πέμψας Ἀρχίδαμος ἐν Ἀθήναις τὸν λόγον παρὰ Ἴσοκράτους ἐδέξατο· ἄλλοι δὲ φασὶ γυμνασίαν εἶναι τὸν λόγον Ἴσοκράτους· τίνας ἀν εἰποὶ λόγους Ἀρχίδαμος συμβουλεύων Λακεδαιμονίους. Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αὕτη, ἡ στάσις δὲ τοῦ λόγου πραγματικῆ, κεφάλαιον δὲ τὸ ἑμφέρον.

VII. ἈΡΕΟΠΑΓΗΤΙΚΟΣ.

Ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ συμβουλεύει διστε τοὺς Ἀρεοπαγίτας ἀναλαβεῖν τὴν προτέραν πολιτείαν, ἥτις ἦν ἔχουσα πᾶσαν ἐξουσίαν, σχεδὸν εἰπεῖν, τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων πραγμάτων. Ἦσαν γὰρ αὐτὴν ἀποβαλόντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ἐριάτλης τις καὶ Θεμιστοκλῆς χρεωστοῦντες τῇ πόλει χρήματα καὶ εἰδότες ὅτι, ἐὰν δικασθῶσιν οἱ Ἀρεοπαγῖται, πάντως ἀποδώσουσι, καταλύσαι αὐτοὺς ἔπεισαν τὴν πόλιν, οὕτως [οὕτως] τινὸς μιλόντος κριθῆναι. Ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν Ἀθηναίων ὅτι καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς (Περικλῆς;) αἰτίος ἦν μὴ πάντα δικάζειν τοὺς Ἀρεοπαγίτας· δῆθεν μὲν ὡς δι' αὐτοὺς τοῦτο ποιοῦντες, τὸ δ' ἀληθὲς διὰ τοῦτο πάντα κατασκευάζοντες. Ἔϊτα οἱ Ἀθηναῖοι ἀσμένως ἀκούσαντες τῆς τοιαύτης συμβουλῆς κατέλευσαν αὐτούς. Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αὕτη, ἡ δὲ στάσις τοῦ λόγου πραγματικῆ, κεφάλαιον δὲ τὸ συμφέρον. Ἐγράφη δ' ὁ λόγος ἐν ἀρχαῖς τῶν Φιλίππειων χρόνων, ὡς καὶ αὐτὸς δηλοῖ.

VIII. ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

Πεμφθεὶς ὁ Χάρης καταδουλώσασθαι τὴν Ἀμφίπολιν, αὐτονομουμένην κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον καὶ καθ' ἑαυτὴν γενομένην, ὡς τῶν Λακεδαιμονίων μὲν κακῶς διακειμένων μετὰ τὰ Λευκτρικά, τῶν Ἀθηναίων δ' ἀσθενῶν ὄντων, οὗτος νομίζων εὐχερῶς αὐτὴν δεῖ ποτε λαβεῖν, καὶ μᾶλλον βουλόμενος τὴν ἀρχαίαν δύναμιν περιποιῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπεχείρησε Χίοις καὶ Ρόδιοις καὶ τοῖς λοιποῖς συμμάχοις. Εἶτα ἐκεῖνοι ἀντέστησαν, καὶ ἠττήθη ὁ Χάρης οὕτως ὥστε λοιπὸν αὐτὸν ἀπορεῖν τί δεῖ ποιῆσαι· καὶ γὰρ εἰ ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ἀμφίπολιν, αὐτοὶ ἂν ἀμυνόμενοι ἤρχοντο εἰς τὴν Ἰττικὴν. Ταῦτα δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες ἤτησαν σπονδὰς, καὶ εὐθὺς οἱ Χῖοι καὶ Ρόδιοι σὺν τοῖς ἄλλοις συνέθεντο. Καὶ οὕτως ἐστὶν ὁ συμμαχικός πόλεμος. Νῦν οὖν πρόκειται ἐκκλησία περὶ

τοῦ καταθέσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ἀνίσταται ὁ Ἴσοκράτης συμβουλεύων ὡς δεῖ μὴ πολυπραγμαροεῖν, ἀλλ' ἡσυχάζειν. Καὶ μερῶς τὸν λόγον εἰς δύο, ἐν μὲν τὸ καὶ τοὺς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἐάσαι αὐτόνομους, ἐν δὲ τὸ ἐάσαι τὴν ἡγεμονίαν τὴν κατὰ θάλατταν. Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ μέρος λέγεται Ἀριστοτέλης ἐπαρνεῖται τὸν ἀντιφρητικὸν τῆς εἰρήνης. Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αὕτη, κεφάλαιον δὲ τοῦ λόγου τὸ συμφέρον, ἡ δὲ στάσις πραγματικῆ· συμβουλὴ γάρ.

Ἐὰν δὲ ποτε ἀναγκασθῆς κοινὸν προοίμιον εἰπεῖν, τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἴδιαν πρόσθαγε, ὡς ἐν τῷδε τῷ περὶ εἰρήνης Ἴσοκράτους ἢ κατασκευὴ ἴδια προστέθη, ὅπου φησὶ « περὶ μεγάλων ἦκομεν· περὶ γὰρ πολέμου καὶ εἰρήνης. » Κάλιστον δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸ τῆς μεθόδου, εἰ μεθοδεύομεν αὐτὰ ἐπισημαίνοντες, εἰ καὶ πᾶσιν εἰωθῶς ὁ λόγος εἶ.

IX. ΕΥΑΓΟΡΑΣ.

Ἰστίον ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἔγραψεν Ἴσοκράτης πρὸς τὸν Νικολκλέα μετὰ τὴν παραίτησιν τὴν πρὸς αὐτόν. Πόθεν δὲ τοῦτο δῆλον; λέγομεν, ἐπειδὴ αὐτὸς φανερὸν ἡμῖν τοῦ καθίστασι περὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦτου λέγων ὅτι· ὡς « νῦν σὲ παρακαλέωμαι σπουδάζειν περὶ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ πάλαι » ὁ ἔστιν ἐν ταῖς παραινέσεσιν. Πρῶτον οὖν ἔγραψεν αὐτῷ τὰς παραινέσεις μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον, εἶτα δεύτερον τὸν ἐπιτάφιον τοῦτον, ἵνα πλέον καὶ διὰ τοῦτου εἴνεος αὐτῷ φανῆ τῶν εὐαγόρου θάνατον. Λέγουσι δὲ τίνες ὅτι καὶ τριάκοντα τέλεινα ὑπὲρ τούτου ἐδέξατο.

X. ΕΑΕΝΗΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Τινὲς λέγουσιν ὡς ὅτι καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἔγραψε πρὸς Πολυκράτην, ἐπιλαμβανόμενος αὐτοῦ καὶ ἐν τούτῳ. Ὅτι ἔστι δὲ καὶ γὰρ τὸ ἐναντίον συνέδη. Ἐκεῖνος γὰρ ὁ Πολυκράτης ἐπελάβετο τοῦ Ἴσοκράτους ὡς κακῶς γράψαντος τὸν λόγον τοῦτον, ὥστερ ἐκεῖνον ἐπελάβετο ἐν τῷ Βουσίριδι. Ἀλλὰ τί οὖν ἐροῦμεν; λέγομεν ὅτι Γοργίου ἐπιλαμβάνεται τοῦ Ἀουτίνου, τοῦ ἐνεγκάοντος τὴν βροχίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς κακῶς γράψαντος, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς προομίοις δηλοῖ ὑποκατιῶν. Βέλτιον δὲ λέγειν, ὥστερ ὁ Μαχάων, ὅτι πρὸς Ἀναξίμενην τὸν Λαμψακωνὸν γράφει. Φέρεται δὲ ἐκεῖνου λόγος, Ἐλένης ἀπολογία μᾶλλον οὕσα ἤπερ ἐγκώμιον. Ἐπαινεῖ μὲν γὰρ αὐτόν, καθὼ καλὴν ὑπόθεσιν προελετο γράφων περὶ Ἐλένης, φέρας δὲ διὰ πολλῶν ἐν τοῖς προομίοις φιλοσόφους τινὰς, τοὺς μὴ αἰρουμένους τοιαύτας τινὰς καλὰς ὑποθέσεις γράφειν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποπὰ τινὰ καὶ παράδοξα λέγειν ἐπιχειροῦντας, μηδεμίαν ὄνησιν ἔχοντα, ἅτινα καὶ διεξέρχεται.

XI. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

Τοῦτον τὸν λόγον γράφει πρὸς Πολυκράτη τινὰ σοφιστὴν, ἔξ ἀνάγκης ἔλθοντα ἐπὶ τὸ σοφιστεῖν διὰ πέναν, Ἀθηναίων μὲν τῷ γένει, σοφιστεύοντα δὲ νῦν ἐν Κύπρῳ. Γράφει δὲ αὐτῷ ὡς φίλος, ἐκανορθούμενος αὐτὸν δῆθεν ὡς σφαλέντα ἐν τούτοις τοῖς λόγοις οἷς ἔγραψεν, ἐν τε τῷ

ἐγκωμίων τοῦ Βουσίριδος καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ Σωκράτους, τὸ δὲ ἀληθὲς ἐπιλαβεῖσθαι αὐτοῦ βουλόμενος καὶ δημοσιεύσαι αὐτὸν τοῖς ἔκασιν ὡς μὴδὲν εἰδὸτα ἀμυνόμενος ὡσπερ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου διδασκάλου τοῦ Σωκράτους. Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ παρασχὼν τὸν λόγον τῆς κατηγορίας Σωκράτους τοῖς περὶ Ἄνυτον καὶ Μέλητον, ἵνα κατηγορηθεῖς ἀποθάνῃ. Κατηγοροῦν δὲ αὐτοῦ ὡς δτι καινὰ δαιμόνια εἰσφέρει τοῖς Ἀθηναίοις, λέγων δεῖν σβῆναι ὄρεα καὶ κύνας καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ διὰ τούτου διαφθείρει τοὺς νέους τοὺς μανθάνοντας. Ἐζήτησαν δὲ τινες διὰ ποίαν αἰτίαν μὴ φανερώς τὸν κατ' αὐτοῦ λόγον εἰσήλθεν, εἴ γε φεβδεται τοῦ διδασκάλου. Καὶ λέγομεν, ἵνα μὴ ὀργισθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀρκίως τοῦ Σωκράτους καταψηφισάμενοι. Δοκεῖ οὖν διὰ τούτου ὡσπερ ἐλέγχειν αὐτοὺς ὡς κακῶς καταψηφισάμενους. Καὶ γὰρ καὶ αὐτοὶ ὡσπερ μετέγνωσαν ὑστερον, δτι ἀπεικῶς ἔπραξαν καταψηφισάμενοι Σωκράτους, εἶτα καὶ σφρονισθέντες διὰ τοῦ λοιμοῦ τοῦ ἐγκατασχέσαντος αὐτοῖς διὰ τὸν Σωκράτους θάνατον. Ἀπέθανε δὲ ἐπὶ Λέγγυτος ἄργοντος. Ὅθεν λοιπὸν ἐκλείψαν μῆδὲνα δημοσίαι, οἷον ἐν κοινῷ θεάτρῳ, λέγειν περὶ Σωκράτους. Ἄμελλαι λέγεται τι τοιοῦτον, ὡς δτι τοῦ Εὐριπίδου βουλευόμεναι εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ καὶ δεδιότος ἀναπλάσαι τὸ δρᾶμα τὸν Παλαμῆδην, ἵνα διὰ τούτου σχοιῆ καιρὸν τοῦ ἀνίξασθαι εἰς τὸν Σωκράτην καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ποιήσαντός τινα πρὸς τοὺς Ἑλληνας λέγοντα, τὸ δὲ ἀληθὲς πρὸς Ἀθηναίους διὰ Σωκράτην « ἐκάνετε, ἐκάνετε τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον » ὃ ἐστὶν ἐφρονεύσατε. Καὶ νοῆσαν τὸ θεάτρον ἄπαν ἰδίαρσε, διότι περὶ Σωκράτους αἰνίττεται. Γράφει οὖν αὐτῶ τὸν λόγον τούτον, ὡσπερ εἶπαμεν, ἐπιλαμβανόμενος αὐτοῦ. Εἰ δὲ τις ζητήσῃ τὴν αἰτίαν διὰ τὴ μὴ καὶ τὸν ἄλλον λόγον εἶπεν εἰς τὸν Σωκράτην, λέγομεν ὡς ᾄδῃ περὶ τούτου προσηγήκαμεν, ἵνα μὴ ὀργισθῶσιν αὐτῶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐναγχοῦ καταψηφισάμενοι.

Ἡ δ' ὑπόθεσις τοῦ Βουσίριδος τοιαύτη. Βούσιρις τῆς Αἰῶνης καὶ Ποσειδῶνος ἐγένετο παῖς· οὗτος τεχθεὶς ἐν Αἰῶνι τῇ γῶρᾳ, ὑπεριδὼν τῆς ἐκεῖ οὐκίσεως εἰλετο τὴν ἐν Αἰῶνι οἰκίαν καὶ ἔλιθον ἐν τῇ Αἰῶνι κτίξει πόλιν ὀμῶνυμον αὐτῶ Βούσιριν, ἥτις καὶ νῦν οὕτω κέκληται Αἰῶνι δ' ἔσταν ὡς ξενιτῆς καὶ ὡς θύων τοὺς ξένους. Ὁ οὖν Πολυκράτης, ἄτε δὴ σοφιστῆς λογογράφος, ἠθέλησε καὶ ἀπολογία γράψαι ὑπὲρ τοῦ Βουσίριδος καὶ ὑπὲρ τούτων ὧν ἐνεκαλεῖτο· εἰς ἣν αὐτοῦ ὁ Ἰσοκράτης ἐπιλαμβέβεται, καὶ ὑποτίθεται αὐτὸς πῶς εἶδε αὐτὸν γράψαι τὸ ἐγκώμιον. Διὸ καὶ ὁ λόγος οὗτος τῶν τεσσάρων ἐγκωμίων ἐστ'·ν.

XIII. ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

Οὗτος ὁ λόγος τῶν ἄγαν τεχνικῶς γεγραμμένων ἐστὶν Ἰσοκράτει, εἰ περ τις ἄλλος ἐν τούτῳ γὰρ σγῶδὸν ἄπασαν διέλαβε τὴν ῥητορικὴν. Διδάσκει γὰρ ἡμᾶς ἐν αὐτῶ ὅποιοι δεῖν εἶναι ὁ μαθητῆς, οἷος δὲ ὁ διδασκαλός, καὶ διαίρει τὸν λόγον εἰς δύο, εἰς τε τὴν ἔριστικὴν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὃ ἐστὶ τὴν ῥητορικὴν, τοὺς ἐν αὐταῖς κακῶς ἐξεταζόμενους ἐξελέγχει βουλόμενος. Καὶ λέγει πρῶτον περὶ τῶν ἔριστικῶν, εἶτα περὶ τῶν πολιτικῶν· τέμνει δὲ τοῦτο εἰς δύο, εἰς τε τοὺς ἐπαγγελλόμενους διδάσκειν, μὴ εἰδὸτας δὲ, καὶ εἰς τοὺς γράφοντας τέμνην ῥητορικὴν, πάλιν δὲ καὶ αὐτοὺς ἀγνοοῦντας. Ἐζήτησαν δὲ τινες διὰ ποίαν αἰτίαν οὕτως ἦλθεν ὁ Ἰσοκράτης ἐπὶ τούτου τὸν λόγον, ὥστε

ἀπλῶς καταδραμεῖν τούτων. Καὶ οἱ μὲν ἀπελογήσαντο, λέγοντες τὴν αἰτίαν, ἣν προείπομεν, διὰ τὸν Ἄριστοτέλην λυπεῖσθαι αὐτὸν, διὰ τὸ ἀφελῆσθαι αὐτοῦ μαθητὴν, Θεοδέκτην ὀνόματι. Ἀπὴν δὲ ἡ αἰτία ὡς ἐστὶν εὐήθης οὐ δύσκολον καταμαθεῖν· οὐδὲ γὰρ κατὰ μόνων φιλοσόφων ποιεῖται τὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ ῥητόρων αὐτῶν. Ποῖα οὖν ἐν εἴῃ ἀληθὲς αἰτία ἡ ἀπὴν, διότι ἑώρα ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λόγου τούτου πολλοὺς ἐπιτηδῶντας ταῖς τέχναις ἀπερισκέπτως, καὶ ἐπαγγελλόμενους διδάσκειν ἄπερ οὐκ ἴσασι, καὶ σοφισζόμενους τὴν ἀλήθειαν. Διὸ καὶ ὁ λόγος αὐτῶ ἐπιγράφεται « κατὰ τῶν σοφιστῶν, » οὐχ ἀπλῶς τῶν σοφιστευόντων, ἀλλὰ κατὰ πάντων τῶν σοφισζόμενων τὴν ἀλήθειαν. Τριχῶς γὰρ τοῦτο τοῦνομα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· οἷον οὕτω, σοφὸν καλοῦσιν αὐτὸ τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ φρόνιμον· ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, τὸ φιλοῦν αὐτὸ τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ καλὸν, ὅθεν καὶ ὁ ἀνθρώπος ὁ μετῶν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρωνόμασται, καθὰ καὶ αὐτὸς μιμεῖται τὸν θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν· καὶ πάλιν σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὴν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα τοὺς ῥητορικοὺς λόγους· σοφιστὴν δὲ καὶ τὸν σοφισζόμενον τὴν ἀλήθειαν, περὶ οὗ νῦν διερχεται. Ἐζήτησαν δὲ τινες πάλιν καὶ διὰ τί καὶ αὐτὸς ὁ λόγος, εἰ γε εἰς ἐστὶ τῶν τεσσάρων ἐγκωμίων, κατὰ τῶν σοφιστῶν ἐπιγράφεται, καὶ ὄφρος ἐστὶ καὶ μὴ ὅπερ οἰκίον ἐγκωμίου, τὸ μᾶλλον ὑπὲρ τινος λέγειν ἢ κατὰ τινος. Καὶ λέγομεν δτι, ἐάν τις σκοπήσῃ ὑπὸ τὴ ἀνάγεται καὶ ὁ ὄφρος καὶ τὸ ἐγκώμιον, δτι ἐκάτερον ὑπὸ ἐν εἶδος τὸ πανηγυρικὸν, εὐρήσει τὴν αἰτίαν· ἡ γὰρ οἰκίότης πρὸς τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὸ τοῖς αὐτοῖς κεφαλαίοις τέμνεσθαι τὸν ὄφρον, ὡσπερ καὶ τὸ ἐγκώμιον, ἐποίησε καὶ τὸν ὄφρον ἐγκώμιον ὀνομάζεσθαι κατὰ ἀντίφρασιν. Εἰ δὲ τις εἴποι, διὰ τί δὲ μὴ δικανικοῦ εἶδους ἐστὶν, εἴ γε καταδρομῇ κέχρηται, λέγομεν, ἐπειδὴ οὔτε ἐν δικαστηρίῳ ἐλέγθη, οὔτε ἡ τιμωρία ὄρεται.

XIV. ΠΑΤΑΙΚΟΣ.

Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ λόγου τούτου πολλοὶ σπανῶνται. Ζητοῦσι γὰρ πῶς δυνατὸν εἰρηκέναι τὸν Ἰσοκράτην ὑπὲρ Πλαταιῶν, κατασκαπέντων ἐν τῷ γ' (3, 20, 52,) ἱστορίᾳ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τὸν ὑστερον μετὰ πολλὰ ἔτη γενόμενον τῶν Πελοποννησιακῶν. Ἐγένετο γὰρ ἡ κατασκαπὴ τῶν Πλαταιῶν ἐν τῷ [ε'] εἰτε τοῦ Πελοποννησιακοῦ κατέσχε δὲ κ' καὶ ἑπτὰ ἔτη ὁ πᾶς πόλεμος, καὶ τὰ λοιπὰ κδ'· εἶτα ἐν ᾗ ἤρξαν Λακεδαιμόνιοι, τριάκοντα, ἤγουν τεντήκοντα δύο πρὸ τοῦ Φιλίππου ἔτη εἴρηται ὁ λόγος, ὡς ἀνάγκη τὸν Ἰσοκράτην τριῶν ἐτῶν ὄποτα εἶπειν τὸν λόγον, ὅπερ ἀδύνατον. Πρὸς δὲ καὶ τινες ἀπολογούμενοι λέγουσιν ὅτι πρὸς μελέτην εἴρηται ὁ λόγος ζητήματος· οὐκ ἐστὶ δὲ· ἄλλὰ τὸ δευτερον κατεσκαπῆσαν οἱ Πλαταιεῖς· δὲ μὲν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων χαριζόμενοι Θηβαίοις, εἶτα δτε ἐπολέμησαν Λακεδαιμόνιοι Θηβαίους μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ ἐνίκησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, πολεμίους ὁμόρους ἀναστῆσαι Θηβαίους βουλόμενοι ἀνώκισαν Πλάταιαν· εἶτα ὑστερον νικήσαντες οἱ Θηβαῖοι· ἐν Λεύκτροις κατέσκαψαν αὐτοὺς, Πλαταιεῖας, ὁδ ὑστερον ἀνοικίξει πάλιν Φίλιππος κατὰ Θηβαίων. Κατασκαπέντες οὖν νῦν τὴν δευτέραν κατασκαπὴν ἔρχονται εἰς τὰ Ἀθήνας, ἀναλαβεῖν βουλόμενοι τὴν πόλιν διὰ τῶν Ἀθηναίων, εἰς οὐδ κατέφυγον, ὡς φησὶν ὁ Ἄριστοτέλης. Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αὕτη· ἡ δὲ στάσις πραγματικῆ ἀγγραφος:

ΣΧΟΛΙΑ.

I. ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ.

§ 48. p. 7, 41. Τοῖς μὲν φαύλοις] τοῖς εὐτελέσι, ἤγουν τοῖς φαύλοις. Φλαῦρος δὲ λέγεται ὁ πονηρός.

II. ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ.

§ 1. p. 8, 15. Ἄγειν] τὸ μὲν ἄγειν κυρίως ἐπὶ ἐμφύγων λέγεται· καταγρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀφύγων.

§ 4. p. 8, 40. Τοῖς δὲ τυράννοις] ἀντὶ τοῦ τοῖς βασιλευσίν· ἀδιαφόρως γὰρ κέρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες.

§ 7. p. 9, 40. Καταλογάδην] Καταλογάδην λέγεται ὁ πικρὸς λόγος καὶ μὴ ὢν ἔμμετρος.

§ 20. p. 11, 20. Τίμα ταῖς μὲν ἀρχαῖς] Ἀντίστοροπος φράσις.

§ 24. p. 11, 42. Πλεονεκτεῖν] τὸ πλεονεκτεῖν καὶ ἐπὶ ἀρετῆς καὶ ἐπὶ κακίας.

§ 28. p. 12, 12. Ἀμφιγνοῆς] ἀμφιβάλλης. Ἄγνοσιν δὲ τὸ μὴδ' ὄλωσ εἰδέναι.

§ 30. p. 12, 27. Φιλοτιμοῦμενος] σεμνυνόμενος, ὑπερηφανεύόμενος.

§ 34. p. 13, 6. Τοῖς μὲν σεμνυνομένοις] τοῖς ὑπερηφάνους, ὡς ἀργούς εἰς πράξιν τινα. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ κενόδοχοι, μὴ εὐκτότερον τιθέμενοι ποιῆσαι.

§ 39. p. 13, 27. Περὶ μικρῶν ἐρίζοντας] ἤγουν τοὺς φυσιολογοῦντας τίς ἢ κώνωπος φύσις καὶ τίς ἢ ψύλλης φύσις, ἢ ἐκβάλλης αὐτὸν ἀπὸ λεπτοουργίας, ἥτις ἐστὶν ἴδιον τοῖς σκνιποῖς· τοιοῦτοι γὰρ οἱ κυμινοπρίσται· καὶ εἰς ἐλευθερίαν ἔθισαι αὐτόν.

§ 45. p. 14, 20. Τοῖς πολλοῖς] τοῖς μὴ φρονιμοῖς.

§ 46. p. 14, 28. Πρὸς τοῖς εἰρημένοις] ἀντὶ τῆς σύν· ἤγουν σύν οἷς λόγοις ἀρχόμενοι εἰρηκαμεν.— P. 14, 32. Περὶ τῶν ἰδίων λογίζεμενοι] ἤγουν λογοπρατούμενοι καὶ ἄεταζόμενοι.

§ 54. p. 15, 32. Ἦ τῶν πωλούντων] Οἷον εἰσάγει τις τοῖς βασιλεῦσι δῶρον, ὃ ἐὰν παρὰ τῶν πωλούντων ἐξωνηθῆ, ὀλίγου ἂν ἠγοράσθῃ, ἐπεὶ ἀντιγάρζεται παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τοῖς εἰσάγουσι τοιοῦτον δῶρον, εἶδος πολλοῦ τιμώμενον καὶ πολλαπλάσιον τῆς τοῦ εἰσαχθέντος δώρου τιμῆς.

III. ΝΙΚΟΚΛΗΣ Η ΚΥΠΡΙΟΙ.

§ 1. p. 15, 26. Δυσκόλως] ἐχθρῶς καὶ μεμισημένως. P. 15, 39. Ἠδέως ἂν οὐκ πυθόμεν] Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ προοίμιῳ τούτῳ πρότασιν λέγει καὶ εὐθέως κατασκευήν·

ἐξ ὧν τοῖς ἄλλοις προσέταττον πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαβληθέντας, ἐξ ὧν δὲ τοὺς ὑβρίζοντας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις κ. τ. λ.

§ 46. p. 80, 6. Τὸ πρὸς Διονύσιον ῥηθὲν] ἤγουν τὸ μικρὸν

καὶ κάλιν προτείνει καὶ κατασκευάζει. Τοιοῦτος γὰρ Ἰσοκράτης, καὶ ἐν ἄλλοις αὐτοῦ λόγοις τοῦτο ποιεῖν.

§ 3 p. 16, 2. Θαυμάζω] ἀντὶ τοῦ καταγινώσκω.

Τὴν βρώμην καὶ τὴν ἀνδρείαν] Ῥώμη μὲν ἐπὶ σώματος, ἀνδρεία δὲ ἐπὶ ψυχῆς.

§ 9. p. 16, 53. Τὰ τῶν θεῶν ἔδη] ἑδράσματα, ἀγάλματα.

§ 23. p. 18, 50. Τοῦτο μὲν γάρ] Ἀριθμητικόν ἐστὶ τὸ σχῆμα, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν οὕτω λαμβανόμενον, ὅταν εἰπωσι « τοῦτο μὲν » σημαίνουσι γὰρ ἀντὶ τοῦ πρώτου.

§ 26. p. 19, 20. Καὶ τοὺς θεοὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς βασιλεύεσθαι] Σημείωσαι ἀπὸ τούτου ὡς φαίνεται μὴ ἀρεσκόμενος τῇ πολυθείᾳ ὁ Ἰσοκράτης.

§ 33. p. 20, 24. Δυσκόλως] φθονεῶς.

§ 34. p. 20, 29. Ἦ καὶ] Ὅρα πῶς εἰς ἀνάγκην ἔλθον τοῦ εἰπεῖν κἄν οὐκ εἶπεν· ἐπειδὴ οἷδε σπανίως αὐτὸ λεγόμενον καὶ παραχαρᾶτόμενον, ὡς τὸ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισοκυμένῳ.

Εἰσελθε κἄν νῦν, ὦ μακίρα.

§ 43. p. 21, 44. Οὐχ ἤκιστα] μέλιστα.

IV. ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ.

§ 136. p. 43, 16. Τὰ μὲν ἔχει κ. τ. λ.] Ὁ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς καὶ τῇ διανοίᾳ σχεδὸν καὶ τῇ λέξει ἐχρήσατο.

§ 139. p. 43, 34. Εἰ μὲν γὰρ ἀπέφαινον αὐτόν κ. τ. λ.] Τοῦτο Δημοσθένους ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς εἰληφῶς σαφῶς φαίνεται, μόνον μεγεθύνας.

V. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

§ 120. p. 68, 39. Καὶ διαλαβεῖν τὴν Ἀσίαν] περὶ τῆς ἐπιταλουμένης Ἰδίας Ἀσίας.

§ 125. p. 69, 20. Προῖπάραξαι τῆς ἔχθρας] Σημείωσαι· ὧδε ἢ πρὸ πρόθεσις καίτοι δεικνύουσα τὴν προκαταρχὴν τῆς ἔχθρας τῶν βαρβάρων πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

§ 141. p. 74, 33. Πέρας ἔξειν] ἤγουν τέλος εἶναι τῶν καλῶν, καὶ μὴ ἔχειν πλεόν τούτων.

VI. ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ.

§ 24. p. 76, 50. Ἐκαίνην δὲ ἐλάβομεν] ἤγουν τὴν ἀμφισθητουμένην Μεσσηνίαν.

§ 42. p. 79, 20. Ἐξ ὧν τοῖς ἄλλοις προσέταττον] τετρακάλως περίοδος χιαστί·

VIII. ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

§ 17. p. 102, 40. Πλεονεξίαν] ἤγουν πλεόν ἔχειν καὶ κτᾶσθαι.

§ 23. p. 104, 32. Πλεονεκτεῖν] πλεόν ἔχειν.

§ 50. p. 108, 25. Δεκάων] δωροδοκῶν.

§ 55. p. 109, 9. Ὃς ἐκεῖ σοφωτέρους ἰσομένους] Κατ' εἰρωνείαν τὸ σχῆμα.

§ 100. p. 115, 3. Οὐκ ἠλείων μὲν ... εἰς δὲ τὴν Ἄργειον ἐνέβαλον] Σχῆμα διαζεύξεως, τὸ λεγόμενον ἐφ' ἐκίστατα.

§ 102. p. 115, 20. Διὰ μὲν γὰρ τὴν... τῆς ἡγεμονίας ἐστέρηθησαν] Τετράκιλος περιόδος ἀχάστος.

§ 108. p. 116, 12. Οὐχ ἡ μὲν τῶν ἀττικίζοντων] Ἀγχιτροπον τὸ σχῆμα. — Οὐ διὰ μὲν τὴν δημηγορούντων] Τὸ σχῆμα ἀντίθετον.

§ 114. p. 116, 54. Περὶ τῆς ἀρχῆς] τῆς κατὰ θάλατταν δηλαδὴ.

§ 130. p. 119, 8. Εἰσαγγελίας] ἤγουν κατηγορίας.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ.

§ 1. p. 121, 6. Ὅρων, ὃ Νικόκλεις] Τριῶν προομιῶν, ὡς εἶπομεν, μαλλόντων λέγεσθαι, τὸ μὲν ἐν, τὸ πρῶτον, ἐπέδωκεν τῷ Νικόκλει, ἔπεινον ἔχον αὐτοῦ, διότι οὕτω πολυτελεῖς ἐτίμησε τὸν πατέρα τελευτήσαντα· τὰ δὲ ἄλλα δύο πρὸς αὐτὸν τὸν ἀκαθόνητα. Ζητήσῃ δ' ἂν τις ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ, διὰ τί, ἐπιταρίου ὄντος καὶ τοῦ ἐπιταρίου ἀπαιτουμένου κατὰ τὰ ἐγκωμιστικὰ πάντα κεφάλαια πλεόν τὸ τὸ θρηνητικὸν ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ τὸ παραμυθητικὸν ἐν τῷ τέλει (ἐν γὰρ μόνοις τοῖς δύο τοῦτοις κεφαλαίοις διαφέρουσι δὲ ἐπιτάριος λόγος καὶ τὸ ἐγκώμιον), ἐνταῦθα δὲ παρήκε τὰ δύο κεφάλαια; καὶ λέγομεν ὅτι φαίνεται ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου τελευτητικὸς Εὐάγορας· καὶ ὁ Ἰσοκράτης, νῦν πῆμας τὸν λόγον μετὰ πολλῷ τοῦ ἐλείνου θανάτου, ἀποπον ἡγεῖτο θρηνητικὸν τάττειν καὶ ἀναμνηστικὸν τῶν θρήνων τῶν ἀφελόντων προτοῦ λεχθῆναι παρ' αὐτὸν τὸν θάνατον. Εἰ δὲ τις εἴποι ὅτι, εἰ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν παρήκε τὸ θρηνητικὸν, διὰ τί καὶ ἐν τῷ τέλει ἐξέστη τοῦ εἰπεῖν τὴν παραμυθητικὴν; λέγομεν ὅτι, εἰ τοῦτο ἐπέγαγε, μὴ προηγησαμένου τοῦ θρηνητικοῦ, εἰ πλεόν ἀκαιρότερον ἐδόκει ποιεῖν. Ἐνθα γὰρ εἰσι θρήνοι, ἐκεῖ ἀφελει καὶ ἡ παραμυθία παρέσθαι· εἰ δὲ μηδὲνα ἐθρηνησαμεν τῷ λόγῳ, ὑπὲρ τίνος ἐμμελομεν παραμυθεῖσθαι τοὺς τῷ γένει προσήκοντας; ὥστε οὐδὲν δύνασθαι τὸν λόγον καὶ Ἐπιτάριον λέγεσθαι καὶ Ἐγκώμιον· Ἐπιτάριον μὲν, διότι εἰς τὸν τελευτητικὸν Εὐάγοραν γράφει τὸν λόγον, Ἐγκώμιον δὲ, διότι παρήκε τὰ δύο κεφάλαια τοῦ Ἐπιταρίου. Ἐνίκησε δὲ αὐτὸν τὸν λόγον Ἐγκώμιον μᾶλλον λέγεσθαι. Ἰστέον δὲ ὡς ἐπὶ ἀντὶ τῶν δύο τούτων κεφαλαίων ἕτερα δύο ἀντειστήγαγε, τὸ τὸ τρίτον προομιῶν, ἕπαρ οὐκ ἔστιν εὐραῖν ἐγκώμιον, ὡς προεῖρηται, καὶ τὸ παραινεντικόν. Καὶ τὸ μὲν προσθεῖναι τρίτον προομιῶν ἦν ἀντὶ τοῦ θρηνητικοῦ· τὸ δὲ παραινεντικὸν ἐν τῷ τέλει ἀντὶ τοῦ παραμυθητικοῦ· ἐν ᾧ αὐτῷ παραινεντὶ ὅτι «Ὁφαίλει, ὃ Νικόκλεις, μιμήσασθαι τὰς πράξεις τὰς τοῦ πατρὸς, ἃς νῦν διήλθομεν ἐν τῷ ἐπιταρίῳ.» Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ παραινεντικὸν ἐν τῷ τέλει ἔταξε, καὶ οὐκ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐπειδὴ ἔδοξε πρῶτον ἀποδει-

χθῆναι τοῦ πατρὸς τὰς πράξεις, ἵνα πρὸς ταύτας ὑπερον δυνήθῃ αὐτῷ παραινεντὶ βιώνει.

§ 3. p. 121, 18. Εὐρήσομεν γὰρ τοῖς φιλοτίμοις] Κατασκευὴ τοῦ προομιῶν.

§ 4. p. 121, 24. Αἱ μὲν οὖν δαπάναι] συμπέρασμα τοῦ προομιῶν.

§ 5. p. 121, 31. Ἐχρῆν μὲν οὖν καὶ τοῖς ἄλλοις] Δεύτερον πρὸς τὸν πατέρα προομιῶν.

Ib. Ἐπαινεῖν] Ἰστέον ὅτι ἔπαινος μὲν κυρίως κληθεῖται ὁ λόγος ὁ ἐγκωμιστικὸν [μίαν] μόνην πράξιν, ἐγκώμιον δὲ τὸ περιλαμβανόν πολλὰς πράξεις. Ὅμως ἀδιαφόρους τούτους κέρηται.

§ 6. p. 121, 39. Τοὺς ἐπίκαινα γενομένους] οἶον Ἐριχθόνιος, Ἰναχος, Εὐμόλοπος.

§ 7. p. 121, 47. Οὐ μὴ δουλευτέον] Συμπέρασμα τοῦ προομιῶν.

§ 8. p. 122, 4. Οἴδα μὲν οὖν] Τρίτον προομιῶν, εἰς τὸν τελευτήσαντα.

Σημεῖον δὲ μέγιστον· περὶ μὲν γὰρ ἄλλων] Κατασκευὴ τοῦ προομιῶν.

§ 11. p. 122, 29. Ὅμως δὲ, καίπερ] συμπέρασμα τοῦ προομιῶν.

§ 12. p. 122, 34. Πρῶτον μὲν οὖν] Εἰσοβολὴ τῶν ἐγκωμιῶν.

§ 13. p. 122, 39. Ὅμολογεῖται μὲν γὰρ] Ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῶν προγόνων. Εἰ δὲ τίς εἴποι, διὰ τί παρήκε τὸ ἀπὸ πατρὸς; οὕτω γὰρ ἀφελαι διαρρήσθαι τὸ ἐγκώμιον, πρῶτον ἀπὸ πατρὸς, εἶτα ἀπὸ προγόνων, εἶτα ἀπὸ ἀνατροφῆς, ἀπὸ πράξεων, καὶ συγκρίσεων, καὶ ἐπιλόγων· λέγομεν ὅτι οὐδὲν μέγα εἶχεν εἰπεῖν εἰς τὴν θέσιν τῆς πατρὸς, τῆς Σαλαμίνος. Δεῖ δὲ ἐν πᾶσι τὰ συμφέροντα καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀφελοντα λεχθῆναι λέγειν, οὐ μόνον ὅσα διδάσκει ἡ τέχνη· μᾶλλον δὲ τέχνη ἀνέγκλητον τὸ ἐπιτηδεῖας ἀποδοκιμάζειν τὰ μὴ ἀφελοντα ἐρεσθαι.

§ 22. p. 124, 2. Ἐκρατιστεύουσιν] Σημῆλωσαι ὠφράφει τις κρατιστεῖαν ἀπὸ τοῦ κρατιστεύω, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριστεύω ἀριστεῖαν.

§ 28. p. 124, 34. Τὴν κάθοδον] Ἐπάνοδος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπανελθεῖν τινα εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς μηδενὸς βιασομένου· κάθοδος δὲ, ὅταν τις ἔκων ἀποδημήσῃ καὶ φυγαδευθῇ, ἢ συμφορᾶς τίνος προηγησαμένης ἢ διὰ φόβου τυράννων ἢ τι τοιοῦτον.

§ 37. p. 125, 43. Κύρον] Διὰ τί, ἀεὶ μετὰ τὰς πράξεις τιθεμένης τῆς συγκρίσεως, ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν πράξεων παρήγαγε σύγκρισιν πρὸς Κύρον, τὴν ἀπὸ τοῦ μεζονος; λέγομεν οὖν ὅτι δεῖ μὲν αὐτὴν μετὰ τὰς πράξεις, εἰ δὲ ἀνάγκη τις, καὶ μετὰ τούτων, καὶ οἰωσθήποτε, οὐ παραινεντικὸν αὐτὴν τιθεμένην, χωρὶς τῶν προομιῶν.

§ 44. p. 127, 2. Σεμνός] Τὸ σεμνός διττῶς λέγεται, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἐπὶ τοῦ σεμνῶς ποιούντος τὰ πράγματα.

§ 47. p. 127, 24. Οὐτε τέχνας ἐπισταμένην κ. τ. λ.] Εἰ τις οὖν εἴποι, καὶ πόθεν ἔκων μηδενὶ τούτων κερρημένοι; λέγομεν ὅτι ἐξέστη τοῖς ἐγκωμοῖς ψεύδεσθαι.

§ 49. p. 127, 42. Ἀπροσώστως] μὴ προσδεχόμενοι τινος τῶν Ἑλλήνων.

§ 55. p. 128, 35. Τὰ περὶ τὴν ἡπειρον] ἤγουν τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν· καὶ αὕτη γὰρ ἡπειρος καλεῖται.

X. ΕΛΕΝΗ.

§ 1. p. 132, 25. Καὶ καταγεγραμμάσιν, οἱ μὲν κ. τ. λ.] Κατασκευὴ τοῦ προοιμίου, πῶς τινὲς ἀτόπους ποιοῦσιν υποθέσεις. Ἰστέον ὅτι τρία εἶδη προοιμίων τὰ κεφαλαιωδέστατα, ἐν μὲν τὸ πρὸς κατηγορίαν τῶν ἐναντίων λαμβανόμενον, δεύτερον δὲ τὸ πρὸς θεραπείαν τῶν δικαστῶν, τρίτον τὸ ἕνεκα τοῦ προσώπου αὐτοῦ τοῦ λέγοντος. Εἰ δέ τις ἀκριδῶς ζητήσῃ, εἰρήσει ὅτι καὶ τὰ τρία ἕνεκα τοῦ ἴδιου προσώπου τοῦ λέγοντος γίνονται.

§ 12. p. 133, 48. Βομβυλιούς] οἱ μὲν λέγουσιν εἶδος καυκαλλίου, οἱ δὲ εἶδος μυίας, ὥσπερ ἡ ἐμπίς.

§ 15. p. 134, 5. Τὸν γράψαντα περὶ τῆς Ἑλένης] Πολυκράτην λέγει τὸν σοφιστὴν.

§ 72. (63.) p. 140, 45. Θεράπναις] Κωμῶδρον τῆς Δακωνικῆς.

XI. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

§ 3. p. 142, 39. Γινώσκω μὲν οὖν ὅτι κ. τ. λ.] Δεύτερον προοίμιον, ἔννοϊαν ἔχον τοῦ μὴ δεῖν τὸν Πολυκράτην

ἔξ ὧν μὲν ἡμεῖς ἐπράττομεν ἔξ ὧν δὲ Σπαρτιάται,
αἰδάνεσθαι τὴν Ἑλλάδα κ. τ. λ. ~~τὴν~~ ἐκείνων μόνην μεγάλην κ. τ. λ.

§ 125. p. 167, 1. Θεοφιλεῖς] Τοῦτο οὕτω νοητέον· ὀχλὶ φιλοῦντας τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν θεῶν φιλουμένους.

§ 126. p. 167, 5. Ὁ φῶς] ὁ γενόμενος.

XIII. ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

§ 8. 189, 43. Ἄδολεσχ(αν)] Ἄδολεσχία ἢ πάνυ φλυαρία, ἔγχουν ἢ πλείστη.

ἐπαγθῆς φέρειν πρὸς τὴν νοθεσίαν· ὑπερπάσγουσιν οἱ μωροί.

§ 9. 143, 35. Ἴνα δὲ μὴ δοκῶ] Ἰστέον ὅτι συμπέρασμα τοῦ προοιμίου καὶ εἰσβολὴ τοῦ ἔγκωμιου.

P. 143, 39. Ὅδὲ σεμνοὺς λόγους ἔχουσαν] Ἰστέον ὅτι αἱ προσποιήσεις αὗται βητορικαὶ εἰσι, τὸ ἔξ ἀρχῆς μετριάζειν, ἵνα, ὅταν ἀγωνίσῃται καλῶς, μετὰ τὴν ἐπιθεσίαν πλέον θαυμάζῃται.

§. 33. p. 146, 49. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδέας εἰς... διημαρτηκῶς] Ἰστέον ὅτι εἰ καὶ δεῖ ψεύδεσθαι ἐν τοῖς ἔγκωμοῖς καὶ τῶν προσόντων ἀγαθῶν μέλζονα λέγειν, ἀλλ' ὡς ἀδύνατα γίνεσθαι. Εἰ δὲ μὴ, τοῦναντίον δόξομεν κατηγορεῖν τοὺς ἔγκωμιαζομένους ἢ ἐπαινεῖν, ἐλεγχόμενοι παρὰ τοῖς ἀκροαταῖς ψευδομένοι φανερώς, ἀποδεικνύντες τὸν ἐπαινούμενον μὴ πεπραγῶτα ταῦτα.

XII. ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΚΟΣ.

§ 47. p. 155, 39. Ἐξ ὧν μὲν ἡμεῖς ἐπράττομεν κ. τ. λ.] Συμπέρασμα κατὰ χρισμῶν, μὴ ἀναστρέφον πρὸς τὴν ἐννοϊαν τοῦ λόγου·

§ 12. p. 190, 24. Ποιητικὸν πράγματος] Ποιητικὸν πράγμα καλεῖ τὴν βητορικὴν πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν κ' στοιχείων, ἣν καλεῖ τεταγμένην τέχνην.

§ 19. p. 191, 32. Καὶ τὰς καλουμένας τέχνας γράφει τολμήσαντες] Τισίαν καὶ Κόρακα λέγει τοὺς Σαρακωνοὺς, καὶ Γοργίαν καὶ Θρασύμαχον, οἱ πρῶτοι βητορικὰς τέχνας ἔγραφαν.

ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΒΙΟΣ.

I. ΑΠΟΔΑΩΝΙΟΥ ΕΙΣ ΑΙΣΧΙΝΗΝ ΕΞΗΓΗΣΙΣ.

Αίσχινος ὁ ῥήτωρ τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Κοθωκίδης, υἱὸς δ' Ἀτρομήτου, ὃν φασὶ πρότερον Τρόμητα καλούμενον ὕστερον συλλαβῆς προσθέσει ἀντὶ Τρόμητος Ἀτρόμητον προσαγορευθῆναι, γεγενῆσθαι δὲ τὸ κατ' ἀρχὰς δεῦλον καὶ πίδαας ἔχοντα διδάσκειν γράμματα πρὸς τῷ Θησεῖω καὶ τῷ τοῦ ἱατροῦ (Αἰσιστομάχῃ) ἠρώφῳ, εἶτα ὕστερον εἰς τὴν πολιτείαν ἐγγραφήναι διὰ κακουργίας. Μητρός δ' ἦν ὁ Αἰσχίνης Γλαυκοθάς ἢ ὡς ἔνιοι Γλαυκίδος, ἦν φασὶ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἡταιρημένα καθεζομένην ἐν οἴκῳ κατὰ πρὸς τῷ τοῦ Καλαμῆτου ἠρώφῳ, ἔπειτα ὕστερον ἀναστῆσαν ἀπὸ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐπὶ τὸ τελεῖν καὶ καθαιρεῖν τοὺς βουλομένους ἀποκλίνειν. Γαγονῶς δ' ἐκ τούτων ὁ Αἰσχίνης καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν δύο γενομένων, Ἀφρόδιτου καὶ Φιλοχάρους τοῦ τὰς ἀλασαστοθῆκας καὶ τὰ τύμπανα γράφοντος, καὶ μὲν ὧν τῷ πατρὶ ὑπερτερεῖ γράμματα διδάσκοντι, ἀνὴρ δὲ ἡγεμόνος τὸ μὲν πρῶτον ἑπαγγραμμάτεως ταῖς ἀρχαῖς χρόνον τινα σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀφροδίτῳ (ἦν δ' ἐπονειβιστοῦν τοῦτο τὸ ἔργον), ἔπειτα ἀποστάς τούτου τριταγωνιστὴς ἐγένετο τραγωιδῶν, καὶ ἐν Κολλυτῶν ποτε Οἰνόμαον ὑποκρινόμενος κατέπεισεν. Μετὰ ταῦτα δὲ προαόπτων τῇ ἡλικίᾳ ἐπὶ τὸ πολιτεῦσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν ἀπέκλιεν. Καὶ δοκεῖ τὴν ὑπὲρ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου πολιτείαν ἐπανελεῖσθαι, κοινωσάμενος Φιλοκράτει τὰ πράγματα, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνων χάριν καὶ κολακίαν ἀρασθαι πολιτείαν πρὸς τοὺς περὶ Δημοσθένην, τοὺς τάναντία τοῖς Φιλίππου πράγμασι καὶ Ἀλεξάνδρου πολιτευσαμένους. Ὅτι δὲ πρὸς χάριν ἐπολιτεύσατο τοῖς βασιλευσίν Ἕλλησι τε πολλὰ μαρτυρία ἐστὶ καὶ διὰ πάντων ἐκείνο ἐναργέστατον· ἔλομένω γάρ ποτε αὐτὸν τοῦ δήμου σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἐν Ἀίγλω ἱεροῦ πρὸς τὴν γενομένην πρὸς Ἀθλοῦς Ἀθηναίων διαδικασίαν οὐκ ἐπέτρειπεν ἢ ἐν Ἀρείῳ κήρῳ βουλή, ἀλλ' ἀπελάσασα αὐτὸν ὡς οὐκ ὄντα εὖνον τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων Ὑπεριβῆ λέγειν προσέταξεν. Φασὶ μάλιστα τινὲς αὐτὸν ἀκουστὴν γενέσθαι Πλάτωνος τε καὶ Σωκράτους, ψευδόμενοι. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος ῥήτωρ Αἰσχίνης Ἐλευσίνιος, ὃς καὶ τέχνας λέγεται ῥητορικὰς γεγραπέναι. Λέγεται δ' ὁ Αἰσχίνης ἑρωτικὸς γυναικῶν. Αὐτοῦ δ' ὁ Αἰσχίνης περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἐν τῷ παραπροσέβιας (§ 147) φησὶν ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀτρομήτος φρατρία μὲν ἦν καὶ γένους τοῦ Ἐπιδοουταδῶν, ὅθεν ἢ τῆς Ἀθηναῖς τῆς Πολυδάδος ἐστὶν ἕρεια, νέος δ' ὧν ἤθλει, καὶ χρόνῳ ὕστερον τὴν οὐσίαν ἀπολέσας ἐν τῷ πολέμῳ ἐξέπεσεν ὑπὸ τῶν λ', καὶ στρατευόμενος ἐν Ἀσία ἀριστεῖαν ἠξιώθη, καὶ ἐν Κορινθῶν μετὰ τὴν ἔκπτωσιν διατρίβας συγκατήγαγε τὸν δῆμον· βίβωσι δ' ἀναμαρτήτως, εἶναι δ' αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἐνεργούντων τεσσάρων. Φησὶ δὲ καὶ τοὺς πρὸς μητρός αὐτῶν προσήκοντας ἑλευθέρους εἶναι. Τῶν δ' ἀδελφῶν αὐτοῦ Φιλοχάρη μὲν ἐν γυμνασίοις διατρίβειν καὶ μετ' Ἰσικράτους ἐστρατεύεσθαι καὶ συνεχῶς στρατηγῆν, Ἀφρόδιτον δὲ τὸν νεώτατον αὐτῶν ἀδελφῶν πεπρεσβευμέναι μὲν ὡς βασι-

λέα ἀξίως τῆς πόλεως, ἐπὶ δὲ τῆς διοικήσεως γενόμενον καλῶς τῶν δημοσίων προσόδων ἐπιμεληθῆναι. Περὶ δ' αὐτοῦ φησὶν ὡς ἐκ παιδῶν ἀπαλλαγεῖς περίτολος τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐγένετο δύο ἔτη, ἔφηδος ὧν (οὔτοι γὰρ μεθ' ὀπλων τὴν χώραν περιήρχοντο κατὰ πρόσταγμα νόμου), ἐστρατεύσατο δὲ πρώτην στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην, καὶ συμπαραπέμπων μετ' Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν ἕινων τὴν εἰς Φλιούντα πομπήν, καὶ κινδύου γενομένου περὶ τὴν καλουμένην Νεμεάδα χαράδραν ἀξίπαικους ἐμαχίσαστο, καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐκ διαδοχῆς ἐξόδους πάσας ἐξῆλθε, καὶ ἐν Μαντινείᾳ γενναίως ἐμαχίσαστο, καὶ τὴν ἐν Ταμύναις μάχην ἐν τοῖς ἐπιλείτοις, εἶτ' ἐσπεφανώθη μαχόμενος. Ἐτελεύτησε δ' Αἰσχίνης ἀναίρεθῆς ὑπ' Ἀντιπάτρου καταλυθείσης τῆς πολιτείας, ὅτε καὶ οἱ περὶ Δημοσθένην ἐξεβόθησαν, βεδιωκῶς ἔτη οἷ'. Τριῶν δ' ὄντων λόγων τῶν ὑπ' αὐτοῦ γεγραμμένων καὶ τούτων δημοσίων (ὁ γὰρ Δηλιακὸς νόθος ἐστὶ), τὸν μὲν κατὰ Κτησιφώντος εὐρίσκομεν τελευταῖον γεγραμμένον (ἐπὶ γὰρ τῶν Ἀλεξάνδρου χρόνων γέγραπται), τὸν δὲ λοιπὸν περὶ τοὺς αὐτοὺς ὄντων χρόνους πρότερός ἐστι τῇ τάξει ὁ κατὰ Τιμάρχου· ἐν γὰρ τῷ μετ' αὐτὸν, τῷ περὶ τῆς παραπροσέβιας, μίμνηται ὁ Αἰσχίνης τούτου τοῦ λόγου.

II. ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ ΒΙΟΣ.

Αἰσχίνος υἱὸς μὲν ἦν Ἀτρομήτου τοῦ γραμματιστοῦ καὶ Γλαυκοθάς τῆς τοὺς θιάσους τελοῦσης. Φασὶ δ' αὐτὸν παῖδα μὲν ὄντα ἐν τῷ διδασκαλείῳ τοῦ πατρὸς ὑπουργεῖν καὶ τῇ μητρὶ τὰς βέβλους ἀναγινώσκειν, ταύτην δὲ σκοτεινῶν ἐκ τούτων ὀρωμένην καὶ ἐκφοδοῦσαν κατὰς καὶ γυναῖκας ἔμπουσαν ὀνομασθῆναι, ἐπεὶ νυκτερινὸν φάντασμα ἢ ἔμπουσα· γενόμενον δὲ μισθῶν ὑποκρινθῆναι τραγωιδῶν ὅστε τριταγωνιστῆν, ὄντα δὲ λαμπρόφωνον γραμματεῦσαι Ἀριστοφῶντι καὶ μετὰ τούτων Ἐδδοῦλῳ, καὶ ἀναγινώσκοντα ψηφισμάτων ὁμοῦ καὶ νόμων ἔμπειρον γενόμενον ἐπιθέσθαι τῷ βήματι, καὶ τῶν κατ' αὐτὸν διανεγκεῖν ὄντα εὐφυῶ. Μετὰ δὲ τὴν Φιλίππου τελευτήν ὄδραντα πολεμῆν τῷ δήμῳ καὶ διακίμπεσθαι τῷ Ἀντιπάλῳ κατὰ τῆς πόλεως διὰ τούτου τὴν εἰληφέναι ἐν Θήβαις κτήματα, εὐθύνοντα Κτησιφῶντα, ὅτε ἔγραψε Δημοσθένην ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγορευοῦσι στεφανωθέντα, μὴ μεταλαβεῖν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ἀτιμωθέντα δ' ἀπᾶραι εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἔλθειν εἰς Ἐφεσον ὀνηθέντα κατάξειν αὐτὸν εἰς Ἀθῆνας Ἀλεξάνδρον· πυθόμενον δὲ τετελευτημέναι τὸν βασιλέα καὶ ταραχὴν εἶναι τῶν διαδοχομένων καταφυγεῖν εἰς Ῥόδον. Ἐνθα δεομένων Ῥοδίων τὴν τέχνην αὐτοὺς διδάξαι τὴν ῥητορικὴν ἀρνήσασθαι, εἰπόντα μεθ' αὐτὸν εἶδέναι. Δίκας γοῦν κελυθόντων ἐπειθὲν οὐδὲ τοῦτο ἐβελήσας, συμβαλόντα ὅτι ἐν τῇ πατριδι ἠττηθεὶς κομιδῆ γ' ἂν ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίᾳ διαφραθῆναι (διαφραρεῖ;). Τέλος οὖν ἐπὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἔλθει,

τέχνην καὶ διδάσκειν τοὺς παῖδας γράμματα. Δημοχάρης δ' ὁ ἀδελφίδου Δημοσθένους, εἰ ἄρα πιστευτὸν αὐτῷ λέγοντι περὶ Αἰσχίνου, φησὶν Ἰσχάνδρου τοῦ τραγωδοποιοῦ τριταγωνιστὴν γενέσθαι τὸν Αἰσχίνην καὶ ὑποκρινόμενον Οἰνόμαον διώκοντα Πέλοπα αἰσχρῶς πεσεῖν καὶ ἀναστῆναι ὑπὸ Σαννίωνος τοῦ χοροδιδασκάλου (ἐνθένδ' οὖν ὁ Δημοσθένης [p. 288, 22] Οἰνόμαον αὐτὸν ὀνομάζει, πρὸς εἰδότας τὸ πρᾶγμα ἐπισκώπτων), καὶ μετὰ Σωκράτους καὶ Σιμόλου τῶν κακῶν ὑποκριτῶν ἀλάσθαι κατ' ἀγροῦς· εἴη ἂν οὖν ἐνθένδ' ἀρουραῖος λεγόμενος. Ἦν δὲ τῶν δῆμων Αἰσχίνης Κοθωκίδης.

III. [ΠΕΡΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ.]

Ἵτι ἡδυνήθη νικῆσαι τὴν κατηγορίαν, Εὐδούλου συνηγωνισαμένου κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐν τῷ ποιῆσαι τοὺς δικαστὰς ἀναστῆναι τοῦ Δημοσθένους λέγοντος, ὡς ἔγνωμεν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς Δημοσθενικοῖς. Συνέβη δὲ αὐτῷ ἐκπεσεῖν τῆς πατριδος ἕστερον διὰ τὸ κατηγορῆσαι τοῦ ψηφίσματος τοῦ Κτησιφῶντος τοῦ ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους ὡς παρανόμου, καὶ ὄρισαντος τὸ πρόστιμον ἐὰν μὴ διεῖξη αὐτὸ παράνομον καὶ ἡττηθέντος καὶ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταβαλεῖν τὴν καταδίηκην, ἣν αὐτὸς ὤρισε, φυγῇ χρῆσα-

μένου, ὡς καὶ τοῦτο ἔγνωμεν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου. Φυγῶν δὲ τὴν πατρίδα καὶ θελήσας ἀνελθεῖν πρὸς Ἀλέξανδρον, μαθὼν περὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς καὶ τῆς παραχῆς τῶν τοῦτου διαδόγων εἰς Ῥόδον ἐκπεσεὺς καὶ Ῥοδιακὸν διδασκαλεῖον συνέστησε, παιδεύων τε τοὺς νέους καὶ τοῖς τελειότεροις ἀναγινώσκων τὸν λόγον τὸν κατὰ Κτησιφῶντος, ὃν εἶπε κατὰ τοῦ Δημοσθένους· καὶ θαυμάζόμενος σφόδρα παρ' αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐρωτώμενος παρ' αὐτῶν, πῶς οὖν ἐπὶ τοιούτῳ λόγῳ ἡττησαι; ἀπεκρίνατο, θαυμάζετε πῶς ἡττημαι, καθὼ οὐκ ἤκούσατε ἡμεῖς τὸ θηρίον ἐκεῖνου. Θηρίον γὰρ αὐτὸν ἐκάλει διὰ τὸ δεινὸν τῶν τρόπων καὶ ἀνελεῖμον. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ τὰς λεγομένας μελέτας καὶ τὰ πλάσματα τῶν ζητημάτων αὐτὸς πρῶτος ἐκεῖνος εὗρεν ἐν τῷ σχολάζειν. Ὅτι μαθητὴς ἐγένετο, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς φησὶ, Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου, εἴθ' ἕστερον τοῦ Πλάτωνος· ὡς δὲ Καϊκλῖος καὶ Ἰσομενέης καὶ Ἐρμῖππος ἱστοροῦσιν, οὐκ ἤκουσε τούτων τῶν ἀνδρῶν μαθήσεως χάριν. Φασὶ γὰρ ὡς οὐδὲν τοῦ χαρακτήρος τοῦ Πλατωνικοῦ αὐξεί, οὔτε τὸ ἀπρίδης καὶ καθαρὸν [οὔτε τὸ] ἀπείριτον καὶ εὐρυθμον, ἀλλὰ κεχηνοῦδ' ὡς ἐστὶν αὐτοῦ ἡ ἰδέα τοῦ λόγου καὶ ἄτεχνος μὲν καὶ προπετὴς καὶ εὐχερῶς ἐπὶ τὸ λουδορεῖν αἰσχρῶς καὶ ἀπρεπῶς ῥήτορι ἐξαγομένη, ἔχουσα δέ τι καὶ εὐφυὲς καὶ εὐάγωγον καὶ οἷον ἂν γένοιτό τι ἐκ φύσεως καὶ μελέτης ἀφανοῦς. BFL.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΑΙΣΧΙΝΗΝ.

I. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

§ 1. Ούτε γραφήν — ούτε εὐθύναν] Γραφήν καὶ δίκην καὶ εὐθύναν διαφέρουσιν ἀλλήλων. Δίκη μὲν γὰρ ἰδιωτικὸν πρᾶγμα ἐστὶ, γραφὴ δὲ δημόσιον. Καὶ ἡ μὲν ὀλίγοις (Καὶ τῇ μὲν δίκῃ τοῖς;) νόμοις ὄρισται ἢ καταδικαίη, τῇ δὲ γραφῇ τιμᾶται τὸ δικαστήριον ὁπόσον τι βούλοιοτο. Ἀλλοῖ δὲ Δημοσθένῃς ἐν τῷ κατὰ Μειδίου τὴν διαφορὰν. Ἦδη μόντοι συγγέουσιν ὥστε ἐπιμύσειν. Εὐθύναι δ' εἶσιν αἱ κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ δημόσιόν τι διοικησάντων ἀποτιθέμεναι γραφαί. Ἦσαν δ' ἐπὶ τούτων ἡρημένοι λογισταὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν. Ἐνίοτε μόντοι καὶ εἰσαγγελλοὶ κατὰ τῶν εὐθυνομένων ἀπετίθεντο. Ἐκ τούτου δὲ δῆλον ὅτι πρῶτον ἔγραψε τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον. Μ (*).

Διαφέρει γραφὴ εὐθύνῃς, καθὼς ἡ μὲν γραφὴ περὶ μόνων ἐστὶν ἐγγράφων, ὅταν τις κατηγορηθῆται ἢ παράνομον γράφας νόμον ἢ ψήφισμα ἢ τι τοιοῦτον, ἢ δὲ εὐθύναι ἀπολογία ἐστὶν ὑπὲρ ὧν καταπιστεύθη παρὰ τῆς πόλεως, οἷον πρεσβείαν, στρατηγίαν καὶ τὰ τοιαῦτα. Μ.

Ἐπιεικείας συστατικὸν τὸ « οὕτε γραφὴν γραφόμενος οὐτ' ἐν εὐθύναις λυπήσας. » Γραφὴ μὲν δημόσιον πρᾶγμα, δίκη δὲ ἰδιωτικὸν, εὐθύνῃ δὲ ὅταν πρεσβευθῆται ἢ ἀρχοντά τις κρίνῃ. Τὸ προοίμιον κατ' ἐπιεικείαν ἀπολογίας, ἐκ προτάσεως, ἐκ κατασκευῆς, ἔξ ἀποδόσεως, ἧτις ἐστὶν ἕλωσις, καὶ ἐκ βάσεως. Q.

Γραφόμενος] ἢ κατηγορίαν ἀποθέσθαι. Q.
Τὸ γὰρ ἀπεινεργεῖν, ἐπαναγαγεῖν, ἐπαγγεῖλαι, γράφασθαι, ἐγγράφασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, κοινῇ ταῦτα φαίης ἐν ἐγκλήματι καὶ, ὡς Πλάτων ἐπικλήματα, καὶ ἐγκαλεῖν καὶ ἐπικαλεῖν. Καὶ κατηγορία δ' ἐν εἰῆ τὸ αὐτὸ τούτου καὶ αἰτία, ὡς Αἰσχίνης, καὶ, ὡς Πλάτων αἰτιάσεις καὶ διώξεις. Q.

Ὁν δὲ τρόπον] ὅν τρόπον οὗτος καταισχύει τὴν πόλιν, οὐχ ὅν τρόπον συκοφαντεῖ αὐτόν. Πάρεστι γὰρ κατηγορήσων, οὐκ ἀπολογησόμενος. MQ.

2. Τῇ τε πόλει — ἑαυτῷ] Δεινῶσιν ἔχει πολλὴν καὶ αἰσῆσιν κατηγορίας ὁ ἐπιμερισμὸς τῶν πραγμάτων. MQ.

Οἷς — ἀναγιγνώσκοντος] ἀνάγκη προαναγεῖσθαι ἐφ' οἷς πάρεστι κατηγορηθῆαι λόγου χάριν. Μ.

Ἐπιγγεῖλαι] Ἐταιρήσεως ἦν γράφῃ καὶ δοκιμασίᾳ καὶ ἐπαγγεῖλαι. Καὶ ταῦτα τῆς κατὰ ἡταιρησάντων κατηγορίας τὰ δνόματα. Q.

Προσεκαλοσάμενον εἰς τὸ δοκιμασθῆναι, ἐδήλωσα ὅτι ἐπὶ τούτῳ καλῶ. Αἰσχίνης δὲ ἐπήγγειλε δοκιμασίαν Τιμάρχῳ, ὅτι παρὰ τοῖς νόμοις ἑταιρήσας δημογορεῖ. Δοκιμασίᾳ δὲ ἐστὶ κυρίως ἐξέτασις περὶ ἀρχῆς. Μ.

3. Τοῦ μὲν οὖν] Δεύτερον προοίμιον. Q.

Δημηγορεῖν] ἦγον ἐν βουλῇ καὶ ἐν δικαστηρίῳ. Q.
Μὴ λέγειν ἐν βουλῇ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐκκλησίᾳ. Μ.

Ὁδ' χαλεπὸν—βῆδιον] Παραλογίζεται ἐνταῦθα λέγων τὸ σιωπᾶν βῆδιον ἐπὶ ῥήτορι ὄντι Τιμάρχῳ. Μ.

Μὴ συκοφαντεῖν] Φασὶν ὅτι διήχθηρευσεν Αἰσχίνῃ ὁ Τιμάρχος, ἐπεὶ ἰδὼκει ὁ Αἰσχίνης τὰ Φιλίππου φρονεῖν. Καὶ γὰρ εἶχεν ἀγρὸν ὁ Αἰσχίνης ἐν Πόδῳ τῆς Μακεδονίας. Οἱ δὲ διὰ τὴν γραφὴν τὴν τῆς παραπρεσβείας, ἣν ἀπέθετο μετὰ Δημοσθένους κατ' αὐτοῦ, δ καὶ μᾶλλον. Μ.

Ἐλπίζω] ἀντὶ τοῦ νομίζω. F.

4. Τυραννίς] Οὐκ ὀρθῶς ὁ Αἰσχίνης τὴν τυραννίδα πολιτείαν ἐκάλεσεν. Ἡ μὲν γὰρ πολιτεία ἐκ νόμων συνίστηκεν, ἐν δὲ τυραννίδι οὐκ εἰσὶ νόμοι, ἀλλὰ παρανομίαί. Καὶ ἐκ τούτων δὲ δῆλον ὡς ὁ διήκουσε Πλάτωνος. Οὗτος μὲν γὰρ φησὶ τρεῖς εἶναι πολιτείας, Πλάτων δὲ καὶ δύο καὶ πέντε καὶ ἑπτὰ. MQ.

5. Τῶν τυράνων] Σημειώσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τυραννίδα τὴν βασιλείαν καλουμένην. Μ.

Ἐν χειρῶν νόμῳ] Οὕτω λέγουσι τὸ διὰ μάχης, ἐν χειρῶν νόμῳ. Καὶ φαμέν, ὁ δαίνα ἔχων διαμάχην ἐν χειρῶν νόμῳ ἐτελεύτα, οἷον ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ. MQ.

6. Προσῆμιν—νομίζω] Ἐπειδὴ πρεσβύτερος ὢν ὁ Τιμάρχος κρίνεται, φοβεῖται τούτῳ ὁ Αἰσχίνης. Καὶ φησὶν ὅτι οὐ δαί ζῆτεῖν νῦν ἤπειρ ἔχουσι οἱ νόμοι [οἱ] κελύοντες αὐτὸν ἔτιμον εἶναι, ἀλλὰ δαί πάντας τὰ ἐκ τῶν νόμων πράττειν. MQ.

Ὁ Σόλων] Ἀρξάντος νεώτερος ἐστὶ κατὰ τὴν νομοθεσίαν ὁ Σόλων ἔτεσιν ρ' (ἑπτὰ cod. M.)· ὁ δὲ Ἀρξάνων ἔγραψε τοὺς φονικῶς νόμους. MQ.

Οἱ νομοθέται] Τοῖς μετὰ Σόλων λέγει, οὐχ ὡς αὐτοὶ ἐνομοθέτησαν, ἀλλ' ὅτι μὴ ἔβουσαν. Τῷ γὰρ μὴ λῦσαι δηλοῦσι συντιθέμενοι. MQ.

7. Μειρακίων] Παῖδας τοὺς ἀνήβους, μείρακας τοὺς ἀρξάμενους ἡβᾶν, ἕως ἂν ἐκ τῶν ἐρῆδων ἐξεληθόντες ἐγγραφῶσιν εἰς ἀνδρας. MQ.

8. Βούλομαι δὴ] Ἐντεῦθεν ἡ κατάστασις ἀναμειγμένη τοῖς ἀγῶσι. FMQ. Τούτῳ δὲ κατ' ἐπαγγεῖλαι τὸ σχῆμα. Ἔστι δὲ ἡ κατάστασις ἀναμειγμένη τοῖς ἀγῶσιν, ἐπεὶ ἠπὸρει μαρτύρων ἐνταῦθα, καὶ ὅπως λάθοι τοὺς δικαστὰς. MQ.

Εὐμαθεῖς] Εὐμαθὴς λόγος λέγεται ὁ εὐγνωστος καὶ εὐκόλως καταλαμβαίνόμενος, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 15.)·

ὡς εὐμαθέες μοι, κἂν ἄγνωστος ᾖς ὅμως, φώνημ' ἀκούω καὶ ἑναρπαζῶ φρονί. Μ.

10. Σάτος] Αἰδῶς γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ νῦξ ἀναίσχυντος. B.

Ἐσφοιτῶντας—περὶ τῆς συμφοιτήσεως] Ἐκεῖ μὲν τίνας δαί φοιτᾶν, νῦν δὲ πῶς μετ' ἀλλήλων εὐρίσκεισθαι. Ἐν τοῖς χοροῖς δὲ τοῖς κυκλίοις μέσος ἴστατο αὐλητής. Μ.

(*) Sigla codicum : F codex Parisinus Coislinianus 249. — L cod. Parisinus 2996. — M cod. Parisinus 3003. — Q codex Meadianus. — B scholia Bernardina.

Ἄρχῃν] Οἱ καλούμενοι παιδονόμοι. Μ.

Μουσειών] Κατὰ κοινοῦ τὸ « παρακαλεῖται ὁ νομοθέτης. » Ὡσαύτῃ δὲ εἰπεῖν ὅτι ἀγαλάττια ἦν, ὥσπερ καὶ ναίσκάρια, ἐν τῇ ἐνδοτέρῳ οἰκῇ τῶν διδασκαλείων καὶ τῶν παλαιστῶν, Μουσῶν καὶ Ἑρμοῦ καὶ Ἡρακλέους. Ἐκαὶ δὲ ἴσω ἀπέκλειτο ὕδωρ, ἵνα μὴ τις διψήσῃ τῶν παιδῶν. Προσποιοῦμενοι δὲ διψῆν εἰσέρχοντο καὶ ἐκαὶ ἴσω ἠχρεοῦντο μετ' ἄλληλων. Ἐκλείουσαν οὖν ὁ νομοθέτης καὶ περὶ τούτου εἶναι ἐπιμαλείαν τινα. FMQ.

Ἑρμαίων] Ἑορτῇ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἐφόρου ὄντος τῶν ἀγώνων. MQ.

Τῶν χορῶν τῶν ἐγκυκλίων] Ἐξ ἔθους Ἀθηναῖοι κατὰ φυλάς ἴστασαν ν' παιδῶν χορὸν ἢ ἀνδρῶν, ὥστε γενέσθαι δέκα χοροὺς, ἐπειδὴ καὶ δέκα φυλαί. Διαγωνίζονται δ' ἀλλήλοισι διθυράμβῳ, φυλάττοντος τοῦ χορηγοῦντος ἐκάστῳ χορῷ τὰ ἐπιτρίβεια. Ὁ δ' οὖν νικησῶς χορὸς τρίποδα λαμβάνει, ὃν ἀνατίθῃσι τῷ Διονύσῳ. Λέγονται δ' οἱ διθυράμβοι χοροὶ κύκλιοι καὶ χορὸς κύκλιος. MQ.

11. Τετταράκοντα ἔτη] Καὶ πῶς ὁ Δημοσθένης τριάκοντα ἔτη ἔχων ἐγένετο χορηγός; ἀπορία δηλονότι χορηγοῦ. MQ.

13. Ἐκ γὰρ τοῦ] Ἀποδείξεις τοῦ γίνεσθαι ἐν τῇ πόλει. Μ.

Κατ' αὐτοῦ] Οἱ μὲν ἐπάνω διορισμοὶ τοῦ νόμου βρῆται εἶσιν. Εἶτα τὸ λοιπὸν τοῦ νόμου ἰσάσας ἀπ' ἐαυτοῦ φησι, κατ' αὐτοῦ μὲν καὶ τὰ ἐξῆς. MQ.

Ἐπάναγξις] Ἐξῆν γὰρ αὐτῷ, εἰ βούλετο, τρέφειν τὸν πατέρα, μὴ βουλόμενον δὲ οὐκ ἠνάγκαζεν ὁ δῆμος. MQ.

Ἡθήσαντι] ἀντὶ τοῦ τελειωθέντι, εἰς ἀνδρας ἐγγραφεῖντι. MQ.

Καὶ τάλλα—νομιζόμενα] σπένδειν, ἀπάρχεσθαι, τὰς ἡμέρας ἐπιτελεῖν. MQ.

14. Ὅνησιν] ἤγουν τὸ εὖ πάσχειν παρὰ τῶν παιδῶν. Q.

Τοῦ παιδὸς] πῶς λέγει, κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ ἐξ γραφῆν ἐνταῦθα δὲ ὅτι ἀφαιρεῖ αὐτοῦ τὴν παρρησίαν; ἀνάγκη γὰρ, εἰ τολμήῃ λέγειν, γράφεσθαι καὶ εὐρίσκεισθαι φύσει ἀντινομίαν· ἔπερ οὐχ οἶόν τε. Φαμὲν οὖν ὅτι ἡσυχάζοντα αὐτὸν οὐ γράφεται, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἰκουσίως ἡταιρηκότων, ἀλλὰ λέγειν βιαζόμενον. Εἰ γὰρ θέλει λέγειν, κωλύει ὁ νόμος. Μ.

15. Τίμημα ἐπέθηκεν] Τῆς τῆς ὕβρεως γραφῆς ὁ νόμος ἐπέθηκε τίμημα οὐκ ὠρισμένον τι, ἀλλ' ὅ τι ἂν τὸ δικαστήριον ἢ εἰς χρήματα ἢ εἰς τὴν ἄλλην ἐπιτιμίαν καταδικάσῃ. Μ.

16. Οἱ θεσμοθέται ἄλλα μὲν ποιοῦσι κοινῇ, ἴδια δὲ, πότε δεῖ δικάζειν τὰ δικαστήρια καὶ τὰς εἰσαγγέλλας εἰσάγειν εἰς τὸν δῆμον, καὶ τὰς χειροτονίας καὶ τὰς προβολὰς εἰσάγουσι καὶ τὰς τῶν παρανόμων γραφὰς καὶ ἔτερα. Q.

18. Ἐγγραφεῖ—γραμματείῳ] ὥσαντι ἔλεγεν· ὅταν γίνωνται τῆς ἐνόμου ἡλικίας. Ἐνεγράφοντο δὲ ἀπὸ ἑτῶν ἡ', καὶ δύο ἔτη εἰς τοὺς ἐφήβους ἐτέλουν καὶ ἐφύλαττον περὶ τὴν πᾶν φρούρια, ἀπὸ εἰκοσι δὲ ἑτῶν ἐπολέμουν. Ἐκλήθη δὲ ληξιαρχικὸν ἀπὸ τῆς λήξεως, ὅ ἐστι τῆς οὐσίας, καὶ τοῦ κλήρου, καθὼς περ ἐξουσίαν λοιπὸν ἐλάμβαναν αὐτὸς ὁ ἐγγραφεὶς τῶν πατρῶων, εἰ ἦν ὑπὸ ἐπιτρόπου. FM. Ἡ ἀπὸ τοῦ τοὺς ἐν αὐτῷ γραφομένους ἀρχεῖν τῆς λήξεως, ἔπερ ἐστὶ τοῦ κλήρου. Ἐγράφοντο δὲ ἐνταῦθα οἱ τέλειοι γινόμενοι καὶ δυνάμενοι τὰ κοινὰ διοι-

κεῖν. Ἄλλως. Εἰς ὃ ἀνεγράφοντο οἱ τῆς νομμοπολιτείας καὶ ἡλικίας γενόμενοι, οἳ ἐξῆν ὀκονομεῖν τὰ πατρῷα. Καὶ ἦν τὰ γραμματεῖα ταῦτα παρὰ τοῖς ὁμῶταις, ἐνθα ἀνεγράφοντο οἱ ἐκ παιδῶν γενόμενοι μειραῖσκοι, ἴσως ὅτι ἔξεστι τούτοις λαγγάνειν τινὰς ἀρχὰς ἢ ἡδὴ νοοῦσιν. Μ.

Καὶ τοὺς νόμους εἶθι τοὺς τῆς πόλεως] περισημασμένους ἀναγνωστέον ἀντὶ τοῦ γινῶ καὶ μάθη. F.

Ἀὐτῷ Τιμαρχῷ] ὥσαντι ἔλεγεν, ἀλλ' ἦδη αὐτῷ τῷ ἡταιρηκότι, ὄνομα τῆς ἀσελγείας ποιοῦμενος Τιμαρχοῦ. FMQ. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα καλεῖται παρ' ὑπόνοια. MQ.

19. Στεφανηφόρος] Ἀρχὴ αὕτη ἐν Ἀθήναις σιμνὴ καὶ στεφανηφοροῦσα· καὶ ἡ ἀρχὴ στεφανηφόρος. Οἱ γὰρ ἐνθάδε ἀρχοντες στέφανον ἐφόρου μυρρίνης. Ἦσαν δὲ ἀρχῶν, βασιλεῦς, πολέμαρχος καὶ θεομοθέται ἔξ. Οἷται δὲ οἱ ἐνθάδε ἀρχοντες μετὰ τὸ ἐξελεῖσθαι ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀρροπαγίται γίνονται. MQ.

Ἰερύσασθαι] Οὐ παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐξῆν ἰεράσθαι, ἀλλὰ τῷ ἐκ γένους καταγομένῳ ἱερατικοῦ. Ὡσαύτῃ δὲ καὶ τὸ « μὴδὲ κηρυκευσάτω. » MQ.

Συνδικησάτω] ἀντὶ τοῦ μὴ γενέσθω ἐκ τοῦ μεγάλου δικαστηρίου, τῆς ἡλιαίας, ὅτε ὁ δῆμος διετάξει. MQ.

20. Κηρυκευσάτω] Ἄξιον ἀπορεῖν. Τὸ γὰρ τῶν κηρύκων γένος πρόσθεν ἦν ἱερόν. Καὶ οὕτω λέγονται κηρυκεῖς περὶ τὰ μυστήρια τὰ τῶν θεῶν ὄντες. Δεῖ δὲ λέγειν ὅτι τῆ ἐκ τοῦ γένους ἀπαγορεύει κηρυκεῖν, ἂν τι πᾶσι. Ἄλλως. Κηρύκων ἐστὶν ἐν Ἀθήναις γένη τέσσαρα, πρῶτον [τὸ] τῶν πανάγων, οἱ εἶσιν ἀπὸ Κλήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πανδρόσου τῆς Κέκροπος, δεύτερον τὸ τῶν περὶ τοὺς ἀγῶνας, τρίτον τὸ τῶν περὶ τὰς ποικίλας, τέταρτον τὸ τῶν περὶ τὰς ἀγορὰς καὶ τὰ δῶνα. Μὴ κηρυκευσάτω οὖν, μὴ ἐπὶ κηρυκεῖαν ἀποστελλέσθω. Νῦν οὐ περὶ τῶν κατὰ γένος Κηρύκων λέγει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν κατὰ πόλεμον κηρυκεῖν πρὸς τοὺς πολέμους μετὰ κηρυκεῖων περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης. Ἐπέμπετο δὲ ἐκ πάντων Ἀθηναίων. Μῆδ' ἐπὶ τοιαύτην οὖν, φησί, διακονίαν πεμπέσθω ὁ ἡταιρηκός. MQ.

Προσεδουσαντας κρινέτω] ἐπειδὴ ἀπέθετο μετὰ Δημοσθένους Τιμαρχοῦ τὴν κατ' Αἰσχίνου παραπροσεβείας γραφῆν. MQ.

Ὁ μισθωθεὶς συκοφαντεῖτω] Τοῦτο ἐξῆθεν αὐτὸς πρὸς τὸν Τιμαρχόν, ἦτοι ὡς αὐτὸς προσεδέσας καὶ συκοφαντηθεὶς, ἢ ὡς ἕτερον τοῦτο παθόντος ὑπὸ Τιμαρχοῦ. Ἄλλως. Ἄρα οὖν τοῖς μὴ ἡταιρηκόσιν ὁ νόμος συκοφαντεῖν λέγει; οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο λαμβάνει ἐκ τοῦ μελλόντος ἀτόπου. Εἰ γὰρ νόμιμόν σε οὐκ ἐὰν κρᾶττειν, πολλῶν μᾶλλον παράνομον. Μ.

Γραφὰς ἡταιρήσεως πεποίηκεν] αὐτὸς ὁ νομοθέτης ὁμῶν ὅτι. F.

23. Τὸ καθάρσιον] Ἐπεὶ ἔθος ἦν τοιοῦτο. Εἰσέρχεται δὲ λεγόμενος περιστασιαχὸς ὁ περικαθαίρων τὴν ἐκκλησίαν διὰ χόλου ἐπισπαγμένου καὶ ἄλλων τινῶν, καὶ τὰ καθάρσια λαδῶν ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ καὶ ὁ ποιητὴς εἶπεν (II. 1, 314) :

οἱ δ' ἀπελυμήσαντο καὶ εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον.

Εἶτα εἰσέρχεται ὁ κήρυξ, δεσθιματεύσας πρότερον καὶ ἀπὸ τὸς τὴν ἐκκλησίαν ὑπερον ἔδσα· Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πενήτηκοντα ἔτη γεγονότων Ἀθηναίων; • Εἶτα

εἰ μὲν τις βούλετο τούτων λέγειν, ἀνίστατο· εἰ δὲ ἐπὶ πολὺ βούλωντος οὐδεὶς ὑπέκουσε, δευτέρα φωνὴ ἔδδα· « Τίς ἀγορεύει βούλεται πᾶν πάντων Ἀθηναίων; » Ἐκείρητο δὲ ὁ περιστράρχος χοῖρον καὶ τοὺς τοιοῦτους ἀκαθάρτους, διὰ τούτων τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας καὶ τὰ πνεύματα τὰ πολλαίκις ἐνοχλοῦντα ταῖς διανοαῖς τῶν ἀνθρώπων, ὥστε πολλαίκις ἄλλως βουλευέσθαι, ἔλκων πρὸς τὰ θύματα καὶ ὥσπερ ἀποχωρῶντων τῆς ἐκκλησίας, ἵνα καθαρῶς βουλευώωνται. Ὁ δὲ κήρυξ διὰ θυμιαμάτων ἐπικαλῶν τὰ θεῖα [εἶλε] τοῖς ὁμοίοις τὰ θμια, ἵνα διὰ τῆς τούτων παρουσίας ἀγαθόν τι ἔχωσιν οἱ Ἀθηναῖοι βουλευέσθαι. Β

Καθάρσιον] ὅσον χοῖρον ἐσπαγμένον δι' οὗ ἐκάθησαν τὴν ἐκκλησίαν. F. Ὁ λεγόμενος περιστράρχος ἱερεῖον λαδῶν τούτω καθάρει τὴν ἐκκλησίαν. Τοῦτο λέγεται κάθαρμα καὶ καθάρσιον. Ἀριστοφάνης Ἄχαρνεῦσι (44).

Πάριθ', ὡς ἂν ἐντός ἦτε τοῦ καθάρματος.

Ἔθος δὲ ἦν καθάρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα μικροῖς χοιριδίοις, ἃ καθάρσια ἐκάλου. Καὶ προσηγροῦντο οἱ περικαθαίροντες περιστράχοι. Τὸ δὲ καθάρσιον ἦν χοῖρος ἐσπαγμένος, δι' οὗ ἐκάθησαν τὴν ἐκκλησίαν. MQ.

Προέδροις] Πρόδροοί εἰσιν οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προκαθημένοι. MQ.

Ἰερῶν—κηρύκων] Ὅτι τὰ ἱερὰ πρῶτον εἰσετάλου. Οὐκοῦν πρῶτον περὶ ἱερῶν καὶ περὶ κηρύκων· καὶ γὰρ οὗτοι ἱεροί· εἶτα πρὸς θεῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁσίων· ὅσα δὲ ἴσται τὰ μὴ ἱερὰ. Ὅσπερ πρῶτον τὰ ἱερὰ, δευτέρον δημόσια, τρίτον ἰδιωτικά. MQ.

Ὅσων] Ὅσα καλεῖται δημόσια. F.

Πάντες] Οὐχ ὅτι πάντες ἔλεγον, ἀλλ' οἱ βουλόμενοι. MQ.

24. Τόλμα] Τόλμα φησὶ τὸ θρασύως τι ἢ τολημῶς ποιεῖν. FMQ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πρὸς ὑμᾶς ὡς ἔμπειροι πραγμάτων εὐλαβοῦντο συμβουλεύειν, μὴ ἀποτυχῆς γενομένης κριθῶσι, διὰ τοῦτο αὐτοὺς ὁ νόμος καλεῖ, ἵνα ἐξ ἀνάγκης ἀναστάντες δημηγορήσωσιν. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους καλεῖ, φησὶν. Ἐκείνους μὲν οὖν ἀορίστως, τούτους δὲ ὀρίσμενος. MQ.

Τοὺς νεωτέρους] Εἰ γὰρ ἡ πόλις αὐτοὺς τιμῶσα πρῶτους καλεῖ, καὶ οἱ νέοι αὐτοὺς τιμῆσουσιν. MQ.

Ἐὰν διαγενόμεθα] Ἐὰν διασωθῶμεν μέχρι γήρωσ, ἔαν ἀρρώμεθα εἰς τὸ γῆρας. M.

25. Τὴν ἀνόμοιον] κατὰ τὸ γένος τῆς κακίας καὶ τῆς ἀρετῆς, οὐ γὰρ δῆπου τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐταιρησίας. MQ.

Ὅτι πάντες] Τὸ πάντες νῦν ἐπὶ τοῦ οἱ πολλοί. MQ.

Σόλωνος εἰκόνα] Ἀνετίθη ἡ Σόλωνος εἰκὼν οὐκ ἐπὶ τῶν ἐν κόσμῳ λέγειν, ὡς φησὶν Αἰσχίνης, ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτω τὰ ἐλεγεία ἀπήγγειλε. Δημοσθένης μὲντοι (οἱ. 19, § 251, p. 420) νεωστί φησὶ πρὸς πενήκοντα ἔτων ἀνατεθεῖσθαι ταύτην τὴν εἰκόνα. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβάς τὸ ἐξ ἔθους σχῆμα περιζωσάμενος δημηγορῆσαι. BMQ.

27. Οὐκ ἀπαλαῶναι] Ταῦτα προσαγωγὰ ἴσται πρὸς τοὺς διασπᾶς ἰδιώτας ὄντας. MQ.

Τέχνην] Τοῖς Ἀθηναίοις ἐναμιζέτο τέχνην τινὰ ἐπιτηδεύειν. Οὐχ οὕτως τοῖς Λακεδαιμονίοις· τούτους γὰρ αἰσχρὸν ἦν καὶ δουλοπρεπέ. Β.

Πολλὰκις ἐπερωτᾶ] διὰ τοῦ καλεῖν τὴν ἐξουσίαν δηλών. MQ.

29. Τὰ ὄπλα μὴ τίθεσαι] Τὸ τίθεσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ

τοῦ ἀποτίθεσθαι τὰ ὄπλα καὶ ἐπὶ τοῦ περιτίθεσθαι καὶ ἐνδύεσθαι, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς Θουκυδιδαίοις ἐν τῇ β' (c. 2). Ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ περιτίθεσθαι λέγει. FMQ.

Εἰ πεπορνευμένος] ἴσται ὁ πολλαίκις ἁμαρτῶν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἡταιρηκῶς δὲ ὁ προσάπτει. MQ.

30. Οἰκήσαντα] ἀντὶ τοῦ διοικήσαντα. Καὶ παρ' Ἰσοκράτει (οἱ. 2 § 19) « οἰκεῖ τὸν πατρῶιον οἶκον » ἀντὶ τοῦ διοικεῖ. BFMQ.

31. Καταγελάστω] ἀσελγῶς. Β.

32. Ἐπαγγελιάτω] κάλιν περιφραστικῶς λέγει, τὴν ἐπαγγελίαν κατηγορεῖται. Ἐπαγγελία δὲ ἴσται ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἡταιρηκῶτων. BFM.

33. Ὑμεῖς νόμον] Ἡ σύνταξις ὑμεῖς δὲ προσέθεσθε καινὸν νόμον, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀποκληροῦν. Τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. MQ.

Προσέθεσθε] ἤγουν προσενομοθετήσατε. FMQ.

Μετὰ—παγκράτιον] Ψεύδεται· οὐ γὰρ διὰ Τίμαρχον. Παλαιότερος γὰρ ἦν. MQ.

34. Ἄνεκτοί] ὡς δόναται τις φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι. Τιμωρομένους γὰρ αὐτοὺς καὶ μηκέτι ἐνοχλοῦντας τῷ βήματι δυνάμεθα φέρειν. MQ.

Γεγραμμένοι εἰσίν] τοῦτ' ἴσται ἐγράψαντο. M.

37. Ὅσπερ ὑπεθέμην] Ὅστω γὰρ ἐπηγγεῖλατο, πρῶτον περὶ τῶν νόμων ἱεῖν, εἶτα ἐξετάσαι τοὺς τρόπους τοῦ Τίμαρχου. MQ.

Δέομαι δὲ ὑμῶν] Τὸ σχῆμα προδιόρθωσις. Εἰδῶσαι δὲ χρῆσθαι αὐτῷ, ὅταν μέλλωσιν ἀναγγεῖλαι τι, πρὸς ὃ δυσκόλως διάκεινται οἱ ἀκούοντες. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ μετὰ τὰ πράγματα λεχθέν ἐπιδιόρθωσις καλεῖται. Πληρώσας τὸ νόμιμον ζήτημα, τῷ τῆς παραγραφῆς εἰσβάλλει εἰς τὸ στοχαστικόν, εἰ ἡταιρησεν. MQ.

Εἰπεῖν ὡς αὐτὸς βούλεται] ἀντὶ τοῦ σωφρόνως. F.

39. Τῶν τριάκοντα] Οἱ λ' τύραννοι διὰ Λακεδαιμονίων κατασταθέντες καὶ τὴν πάτριον πολιτείαν τῶν Ἀθηναίων καταλύσαντες ἐλυμῆναντο τοὺς δράκοντες καὶ Σόλωνος νόμους. Ἀπολαδῶν οὖν ὁ δῆμος τὴν ἐλευθερίαν εἴλετο πολίτας κ' τοὺς ζητήσοντας καὶ ἀναγράφοντας τοὺς διεφθαρμένους τῶν νόμων. Καὶ ἐψηφίσαντο καινοὺς νόμους εἰσφέρειν ἀντὶ τῶν ἀπολωλῶτων ἐπ' ἄρχοντας Εὐκλείδου, ὃς πρῶτος ἤρξε μετὰ τοὺς τριάκοντα. Πολλὰ μὲντοι καὶ δεῖνὰ ἔπραξαν οἱ λ'. Τὸν τε γὰρ δῆμον ἐξέβαλον καὶ τῶν ἐπιφανῶν τοὺς μὲν ἐβασάνισαν, τοὺς δὲ ἐφυγάδευσαν ἀπελόμενοι τὴν οὐσίαν αὐτῶν, τοὺς δὲ ἀπέκτειναν ἀκρίτους, ὡς μὲν ἐνιοί φασιν, φ' καὶ α (μ' codd.), ὡς δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ δοκιμασίας ἐπιλόγῳ, δισχιλίους φ'. Γεγόνασιν μὲντοι πλείους αἰρέσει τῶν πενήκοντα. Οἱ τε γὰρ ἐν ἄσπει δικασταὶ τριάκοντα ἦσαν καὶ ἐκ τῶν πλουσίων τριάκοντα ἠρέθησαν ὀβολοστάται, ὃ ἴσται δανεισθαι ἐπὶ ὀβολῷ τὴν μὲν δαειλόντων. Δεῖγμα δὲ τῆς τῶν λ' πολιτείας καὶ τότε ἴσται. Κριτεῖον γὰρ ἐνός τῶν λ' ἀποθανόντος ἐπέστησαν τῷ μνηματι Ὀλιγαρχίαν δᾶδα κατέχουσαν καὶ ὑβρέπουσαν Δημοκρατίαν καὶ ἐπέγραψαν ταῦτα·

Μνημα τὸδ' ἴσται ἀνδρῶν ἀγαθῶν, οἱ τὸν κατάρτατον Δῆμον Ἀθηναίων ὀλίγον χρόνον ὕβριος ἔσχον.

Ὅστω μὲντοι ἐμίσησεν ὁ δῆμος τοὺς λ' ὥστε καὶ πρὸς τὴν ὀνομασίαν τοῦ ἀριθμοῦ δυσχεραίνειν. Ἄρξαντος οὖν Εὐκλείδου μετὰ τὴν τῶν λ' κατάλυσιν τὰ πρὸς αὐτῶν πραχθέντα ἄκυρα εἶναι ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι. — Οἱ λ' τύραννοι μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν γενόμενοι πόλεμον

Τοῦτον ἢ ὄρνυγας μάχεσθαι. Καὶ τὸν ὑπερηθύναν αὐ-
 τὸν περιφράγματος ἔλεγον ἠτάσθαι. FMQ. Ἰδίως δὲ
 ἡ κείνη οὐ γὰρ οὕτως ἐκάλεον, ἀλλὰ σκυραφεῖον
 ἢ ἡ κείνη ἐστὶν ἐφ' ἧς τὰ ἄλευρα ἐκάθαιρον. Ἐχρῶντο
 οἱ κυβεύοντες καὶ πρὸς τὸ βάλλιν τοὺς κύβους, καὶ
 συμβάλλειν τοὺς ὄρνυγας καὶ τοὺς ἀλεκτρούνας.
 Ἐσθλιόν ἐστὶν ἡ τήλας, ἐφ' οὐ μάρτυται τὰ ἄλευρα. M
 Ἰπὸ δὲ ἄλλο ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. Q.
 οὐ καλαί] Οὐχ ἀπλῶς διαβάλλει τοῦτον τὸν Ἡγή-
 νου δ' ἄλογ' ἵνης, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀδελφός ἐστιν Ἡγησίππου
 σοφιστικοῦ. FMQ.

Τιμομάχῳ] Τοῦ Τιμομάχου τοῦτου τοῦ στρατηγοῦ
 σοὶ θάνατον κατέγνωσαν καὶ ἀνηρέθη. MQ.
 ἀλελωνκῶς] πολλὰ ἀρηρημένος αὐτοῦ διὰ τὴν ἐκεί-
 νου ἀλόγητα καὶ μωρίας. M.

ἠθείας] Διότι λέγων κεκορηγημένοι αὐτῷ τῷ στρατηγῷ
 ὄντες, ὄλητα δὲ θεὸς τὰ πολλὰ ἐκέρδαιεν καὶ ἐχλεύαζεν
 ἑς μωρίαν. FM.
 συμφορᾶς] Αἰτίαν γὰρ ἔσχεν ἕως προδοῖς Κότυϊ τὴν
 ἡσίων. FM. Κατεγνώσθη δὲ θανάτου. Οὕτως ὁ
 ἡσίωνος. M.

Δεινὴ ἢ ἀκακία] μεγάλη. F. Ἄντι τοῦ φαύλη.
 ἡσίωνος ἀπόκτης. Εὐπιστία εὐχέρεια εἰς τὸ πείθεσθαι. MQ.
 ἡσίωνος τούτων] ἢ τῶν μισθωσαμένων, ἢ ἀντι τοῦ διὰ
 ἡσίωνος. M.
 ἡσίωνος. Ὅτι—ἡνώχλει] ἀντι τοῦ ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ἡνώ-
 χησαν. FMQ.

9. Ἀστραγάλους—διασειστούς] Ἔθος ἀστραγάλων
 ἡσίωνος ὑπὸ τῶν κυβευτῶν ὀνομαζομένων. MQ. Πολλάκις
 ἡσίωνος ἀστυροῦς ἢ χαλκοῦς ἐξήπτον ἔνδον αὐτῶν,
 ἐπιμένοντες ἤχον τινα ἀποτελεῖσαι καὶ τέρψιν ἐν τῇ παι-
 ἡσίωνος ὄντι οὐν ἔλγοντο διδάσειστοι. Φιμοῖς δὲ ἄλλα-
 ἡσίωνος μὲν σημαίνει εἰς οὐδ' ἐμβάλλονται αἱ ψήφοι, ἐνταῦθα
 ἡσίωνος ἔνδον καλοῦσιν οἱ κυβευταὶ πυργία. FMQ. Φιμοὶ οἱ
 ἡσίωνος αἰσθητοὶ κημοὶ, εἰς οὐδ' ἐμβάλλοντο οἱ ἀστράγαλοι. B.
 ἡσίωνος ἡσίωνος—πληγῆς] ἢ τὰς ἀπολλύσιν δυναμένας καὶ ἐξ ἀν-
 ἡσίωνος ἡσίωνος πούσας] ἢ ἀεὶ οὐ γινώσκουσιν οἱ ἄνθρωποι ἢ ἀεὶ
 ἡσίωνος ἀνθρώπου παρασχεῖν ἢ ἂν εἰσὶν ἐν ἀνθρώποις ἢ
 ἡσίωνος ἀνθρώπου κληττοῦσιν. BMQ.

60. Ἀνακηρυχθῆ] ἤγουν περιδόητος γέννηται. MQ.
 ἡσίωνος ἡσίωνος] ἐπήρητο, σύνεργος ἦν. Γίνονται δὲ ἐκκλη-
 ἡσίωνος τρεῖς τοῦ μηνὸς αἱ λεγόμεναι κῆριαί, ἀεὶ ἐκ τῶν νόμων
 ἡσίωνος οὐσιν ἀναγκαιῶς τελεῖν. Ἐπὶ δὲ αἰφνιδίον τι προσ-
 ἡσίωνος ἡσίωνος, ἐκκλησιάζουσι μὲν, καλεῖται δὲ σύγκλητος, εἰ δ'
 ἡσίωνος καὶ ἐκκλησία, οὐ κυρία. Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν εἰς πᾶσαν
 ἡσίωνος ἡσίωνος, ἐπήνεγκε τὸ ἐπίγει δὲ ἐκκλησία. Εἰκόσ ἐρχο-
 ἡσίωνος ἡσίωνος πολλῶν ἦν καταφανῆ γενέσθαι. M.

61. Παροιμία] Κυρίως ἐχρήσατο τῇ λέξει· εἶπε γὰρ
 ἡσίωνος ἡσίωνος. MQ.
 ἡσίωνος ἡσίωνος] ἀπότρεμος τῶν γενεῶν καὶ ἡσίωνος.
 MQ.

63. Ἀξίεις — ἐποίησαντο] ἤγουν ἔλαχον δίκην ἀλλή-
 ἡσίωνος λους. Q. Παρὰ τὸ λαγχάνειν. Ἐλάγχον ἀλλήλους δι-
 ἡσίωνος κάτοντες. Καλοῦνται δὲ πάντες οὗτοι προκληθέντες. Δικῶν
 ἡσίωνος δὲ λήξεις ἐποίησαντο ἀντι τοῦ ἔλαχον ἀλλήλους δίκην. M.
 ἡσίωνος ἡσίωνος] Καὶ τὸν Ἡγησάνδρον διαβάλλει ὡς
 ἡσίωνος ἡσίωνος. M.

ἡσίωνος ἡσίωνος] Ὅτι ἐξαίρετως εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι ἡλικίαν
 τὴν νεότερα καλεῖν. FMQ.

64. Ἀριστοφῶντι] Κεκοιμῶσθαι ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ

Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ἕως παρανόμων γραφῆν περευ-
 γῶς καὶ ἕως στρατηγῆσος ἐν Κέρη καὶ διὰ φιλοχρηματίαν
 πολλὰ κατὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' οὗ γρα-
 φεῖς ὑπὸ Ἑπεμβίου (in or. pro Euxen.) παρανόμων
 (παρ' ὄλγον?) ἐκάλε. Φησὶ δ' αὐτὸν Ἑπεμβίους (fr. 44)
 καὶ Ἀρδητὸν ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπι-
 ωρκεῖσθαι. Ἐπεμβίους μόντοι ὁ Ἀριστοφῶν ρ' ἔτη παρὰ
 μῆνα. M.

ἡσίωνος ἡσίωνος] Ἐπειδὴ ὁ Ἡγησάνδρος ἐθημηγόρει ἀντιπο-
 λιτευόμενος Ἀριστοφῶντι, τῶς αὐτῷ ὁ Ἀριστοφῶν ἡπει-
 λήσατο ἐπαγγεῖλαιν ἱταίρησας, ὅ ἐστι δοκιμασίαν, ἦν,
 φησὶν, ἐγὼ κρινῶ Τιμάρχῳ. Τοῦτο φησὶν δτι ὁ Ἡγή-
 σάνδρος Ἀριστοφῶντι ἀντιπολιτεύετο, τοῦ δὲ Ἀριστοφῶν-
 τος ἐπειλήσαντος αὐτὸν ἐπαγγεῖλαιν ἱταύσατο. M. Ὁ
 Ἀριστοφῶν τὸν Ἡγησάνδρον. F.

Κρωδύλος] Ἀδελφὸς ἦν οὗτος Ἡγησάνδρου οὕτως ἐπω-
 νομασμένος διὰ τὴν πανουργίαν. Ἡγησίππου γὰρ κυρίως
 ἐκαλεῖτο. B. Κρωδύλον καλεῖ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἡγησάν-
 δρου τὸν Ἡγησίππου τὸν μισοφιλικόν, καθὼ αὐτὸς ἤλεψε
 τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιλοκάλει τὰς τρίχας. Κρωδύλος γὰρ
 ἐστὶν εἶδος ἐμπλέγματος πρῆμν γενομένου παρὰ τοῖς πα-
 λαιοῖς τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς Θουκυδιδεῖοις
 (1, 6). FMQ.

65. Τοῦτον] ὅ ἐστιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα τὰ ἔφα, οἰνεὶ
 πάντα τὰ ἔδαιματα πιπράσκονται. Ἀπὸ γὰρ τῶν πιπρα-
 σκόμενων ἐν τινι τόπῳ ἐκάλεον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν τόπον.
 FMQ.

Κώμοις] Κώμος ἢ μετ' οἴνου ψῆθῃ. MQ.

69. Οὐκ ἡγνόουν δτι] Ἀξιοῦσι τινες μίμνεσθαι τῷ
 ἡσίωνος ἡσίωνος ἐν ἀγωνίᾳ συνηγόρων ἐκβολὴν ποιησάμεναι, δέον
 ἐπιλόγῳ. Εὐθεῖς δὲ πάσχουσι· μερικὰς γὰρ πανταχοῦ
 ποιεῖν ἔξεστιν, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἐκάστου κεφαλαίου ἐπιλογι-
 ζόμεθα. Ἄλλως τε οὐδαμῶς κάλλιον εἶχεν ἐκβαλεῖν
 αὐτὸν τὴν συνηγορίαν ἢ ἐν τῷ περὶ αὐτὸν λόγῳ, εἰτι με-
 μνημένων τῶν δικαστῶν. Ἄ γὰρ ἐκεῖ ἔδειτο εἰπεῖν πρὸς
 τὴν διαβολὴν, ταῦτα ἐνταῦθα εἶπεν ἀγωνιζόμενος. M.

Λευδάμμαντα] ἀντι τοῦ τὸν καταχρῶμενον αὐτῷ αἰ-
 σχροῦς. F. Οὗτος ἐραστής ἐγένετο Ἡγησάνδρου. MQ. Μί-
 μνηται δ' αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (deb.
 πρὸς Δεκτίην p. 501, 23). M.

Ἐθορυβήσατε] Ἀθλον πότερον νῦν καταπέληκτο πρὸς
 τὴν μαρτυρίαν ὁ Λευδάμμαν, ὥστε ἀχθεσθέντας τοὺς δι-
 καστὰς τῷ ὀνόματι θορυβῆσαι, ἢ ὁ Ἀριστοφῶν ἀνέγνω
 μαρτυρίαν Λευδάμμαντος κρινῶν τὸν Ἡγησάνδρον ἱταί-
 ρεῖας· εἰκόσ γὰρ ἦν κερκίσθαι αὐτόν. Καὶ γὰρ προσέφηκεν
 δτι ἐπολιτεύετο πρὶν αὐτὸν δοκιμασίαν ἡπειόλησεν ὁ Ἀρι-
 στοφῶν. M.

70. Σαφέστερον] ἀντι τοῦ ἀναιδέστερον καὶ αἰσχροῦ-
 ρον. FM.

Ποιεῖσθαι] οἰνεὶ πεπονθέναι.
 Βδελυρίας] ἀναισχυρίας εἰς αὐτὸ τὸ ἀσελγαίνειν. Εἰ-
 ρηται δὲ ὡς παρὰ τὴν βδελαν τὸ ζωφίον, ὅπερ ἐστὶν
 ἀναιδέστατον καὶ δυσάποσπαστον. FM.

Ἀπολογούμενον] οἰνεὶ ἀπολύομενον ὑπὲρ τῶν αἰσχροῦν
 πράξεων ὧν ἐπραξεν. FM.

Ἡπερῆσανα] μεγάλη. F.

71. Ἐπιστροφῆς] οἰνεὶ συνεστραμμένους τῇ φωνῇ,
 ἵνα μὴ ἐλεγχθῶσιν ἀπὸ τῆς φωνῆς ὄντες κίναιδοι χαίνους
 διαλεγόμενοι. FM. Ἡ ἀντι τοῦ σπουδαίως. M.

Ἀδελφός] Ἡγησάνδρου ἀδελφός ἦν Κρωδύλος. Ἐκα-

λείτο δὲ οὐ μόνον Κρωδύλος, ἀλλὰ καὶ Ἡγήσιππος καὶ ἰκωμυδῆθη ὡς αἰσχρὸς τὴν ἔψιν καὶ περὶ τὰ Φωκικὰ ἡμαρτηκῶς. Μ.

Ἄξιόσι δέ με] Ἐντεῦθεν ἐλέγχων ἀπαίτησις. Ἐλευσε δὲ τὸ παραγραφικόν, ὅτι ὁ λόγος ὀλιος παραγραφή ἐστιν. Μ.

75. Ἄλλ' εἰ πέπρακται] Καὶ γὰρ ἐκεῖ οὐ τὸν εἰσελθόντα εἶδεν ὁ θεασάμενος, ἀλλ' ἐφ' ᾧ εἰσῆλθεν. ΜQ.

Ἐπει πρὸς θεῶν] Θαυμασία ἀποστροφή. Q.

Μαιράκιον νέον] οὐκ ἀκριβῶς βούπαιδα, ἀλλ' ἔτι μικρόν. FM.

Τὴν ἔψιν] τὸ εἶδος. Β.

Ἀσύμβολον] οὐκ εἰσενεγκῶν συμβολὴν, οὐ συμβαλὼν ἔρανον. Β. Μὴ παρέχον σύμβολον καὶ ἔρανον, ἀλλ' ἄλλου συμβάλλοντος δαπανῶν. FMQ. Ἀσύμβολος οὖν ὁ ἑτέροις συνεστύμενος δίχα συμβόλου καὶ ἔρανον τινός. MQ.

77. Διαψηφισίς] αἱ δοκιμασίαι. Διαψηφισίς δὲ ἐστίν, ὀπηγία στάσεως δημοτικῆς γενομένης συνέρχονται ἅπαντες οἱ ἐκ τῶν δήμων καὶ σκοποῦσι τίς τε ἐστὶ πολίτης καὶ τίς ἕνεος. Καὶ ἂν εὖρωσι ἔξον, τοῦτον διώκουσιν, ὡς ἐξ αὐτοῦ γενομένης τῆς στάσεως. Ἐλεγον δὲ ἐκ πολιτοῦ μὴ γενέσθαι τι τοιοῦτον. Δημόφιλος δὲ τις εἰσηγήσατο διαψηφισίς γενέσθαι τῶν ἀστῶν ἐν τοῖς δήμοις, ὥστε τοὺς δημότας περὶ ἐκάστου τῶν ἀναγραφομένων διδοῖναι ψήφον ὅτι ἐστὶν ἀστές, μηδενὸς κατηγοροῦντος μηδὲ ἀπολογουμένου, ἀλλ' ἐκ τῆς συνιστορήσεως, καὶ ἰσχυοῦν αἱ διαψηφισίς τῶν δημοτῶν. MQ.

Ψῆφον δέδωκε] Περὶ γὰρ ἐκάστου ψήφου εἰδότεο τοῖς δημοταῖς· ὥστε ἔλαγε δοκιμασίαν ἔδωκεν. Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἑτέροις ὑπὲρ αὐτοῦ ψηφισασθαι. MQ.

Οὐ μετὸν] ἀματάσχετον. F.

79. Τετροπημένῃ] Τοῦτο κακοήθως εἶπεν ἐπὶ τοῦ Τιμαρχοῦ, καὶ ἐστὶ κακῆματρον. Τετροπημένη δὲ ψήφος ἦν ἡ καταδικάζουσα, πλήρης δὲ ἡ ἀπολούουσα. Μ. Τετροπημένη οὖν οἰονεῖ καταψηφισομένη. Ἐγνομεν γὰρ πολλάκις ὡς ὅτι ποτὲ μὲν ἐψηφίζοντο οἱ δικασταὶ διὰ λευκῆς καὶ μαλαίνης ψήφου· καὶ ἦν ἡ μὲν μελαινα ἡ καταψηφισομένη, ἡ δὲ λευκὴ ἡ αὐλούουσα· ποτὲ δὲ διὰ τετροπημένης καὶ ἀπρήτου, καὶ κατέκρινον μὲν διὰ τῆς τετροπημένης, ἔσωζον δὲ διὰ τῆς ἀπρήτου. FM.

80. Ἡ βουλή] Ὅτε οὗτος ἐβούλευσεν, εἴ ποθ' ἡ βουλή ἀθροισθῆι. Μ.

81. Πρόσοδον ποιουμένης] προσιούσης τῷ δήμῳ. Μ. Οἰκήσεων] οἰκήσεις τινὲς ἦσαν περὶ τὴν Πύνακα ἔρημοι καὶ καταπεπτακυαῖαι. Ταύτας συνεβούλευσεν ὁ Τιμαρχος πτισθῆναι, οἱ δ' ἐξ Ἄρειου πάγου ἀντιλέγουσιν. Πινυὲς δὲ πετρώδης ἐστὶ τόπος, ἐνθα ἐκκλησιάζουσιν, ἐν ἔρημῳ τόπῳ κεῖμενος. Ἐνομάσθη δὲ Πινυὲς παρὰ τὸ πεπικνωσθαι ταῖς οἰκήσεσιν. Κατέτεμε γὰρ αὐτὴν εἰς οἰκίας τοῖς ἡλιασταῖς. Ἦν δὲ πάγος βήληδς, λόφος καλούμενος Πινυὲς. MQ.

82. Εἰ Τιμαρχος] Πιθανῶς ὁ Αὐτόλυκος ἐμπειρότερον τῆς βουλῆς ἔφη τὸν Τιμαρχον εἶναι. Μ.

83. Τοιαύτην τινὰ συγγνώμην] Ὁ Αὐτόλυκος συγγνώμην ἔφη Τιμαρχῷ ἔχειν· οὗτος γὰρ ἰσως ᾤθη μικρὸν ὑμᾶς ἀναλώσειν ἐν τῇ ἔρημῳ οἰκοδομουμένου. Ὁ γὰρ λόγος ἦν περὶ τῆς Πινυὲς. Λέγουσι δὲ ἡσυχίαν τὴν ἔρημιαν. MQ.

Ἦσυχ(α)] Ἦσυχ(αν) ἐκάλουν τὴν ἔρημιαν. Ἀσπασίος δὲ τὴν ἀπραγμοσύνην ᾤθηθη δηλοῦσθαι. MQ.

Ἠάδιν] Οἱ υποκπευόντες πόρνον τὸν Τιμαρχον ἐθορόδη-

σαν. Τὰ γὰρ ὄνόματα κακόσχολα πρὸς τὸν ἐπὶ τούτοις διαβαλλόμενον. Μ.

84. Ἰπολαβόντες] ὑποτιχόντες, ἀποκρινόμενοι. Μ.

85. Βοᾶτε] ἀντὶ τοῦ ἐβοήσατε· χρόνος ἀντὶ χρόνου. FM.

86. Ἐμνήσθη] ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα ταῦτα λέγων. Μ. Πολιτευμάτων] Ὅταν τις εἰσηγήσῃται τῷ δήμῳ παμφέρον, τοῦτο πολίτευμα τοῦ εἰσενεγκόντος καλεῖται. Καὶ λέγουσιν· ὁ δεῖνα τόδε ἐπολιτεύσατο. Μ.

Ἐμνήσθη] ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα ταῦτα λέγων. F.

Ἠτιάσατο] ἀντὶ τοῦ κατηγορήσεν. FQ.

Συνδεκάζειν] ἦγον δώροισι συνδιαφθεῖραι. Q. Συνδικασταὶ λέγοντο, ὀκτινες συνερχόμενοι ἅμα εἶτε τῶν βουλευτῶν εἶτε τῶν δικαστῶν τὴν αὐτὴν ψήφον ἐτίθεισαν περὶ τῶν κρινόμενων. Οἷον παραφέρετο τις ἀδικῶν τι ποιῆσαι πρᾶγμα, οἱ δὲ δέκα ἐκείνοι ὄντας, οἱ συνδικασταὶ ἐαλοῦντο, κέρδους χάριν τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτίθεισαν ψήφον. Οὗτοι δὲ ἄεγχόμενοι ἐπὶ τούτῳ τῷ πράγματι θανάτῳ ἐζημιούντο. — Συνδεκάζειν συνδωροδοκεῖν. Κυρίως δὲ τὸ ἀναπεθεῖν δώροισι δεκάζειν. Συνδεκάζειν οἷον τινας συνδωροδοκῆσαι. Μ.

Νικόστρατος] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἠτιάσατο. Ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ κατηγορήσεν. Μ.

87. Ἐδέκαξε] Δεκάσαι ἐστὶ τὸ διαφθεῖραι τινας χρήματα παραδικασαὶ ἢ τι τοιοῦτον ποιῆσαι. F. M. Ἐδέκαξεν οὖν διέφθειρεν ἀργυρίῳ τοὺς δικαστάς. Ἠξῆστο δὲ τοῦ τοιοῦτου πρῶτος Ἄνυτος. Ἐνομάσθη δὲ τὸ δεκάζειν ἀπὸ τῶν δέκα συνισταμένων μισθαρνεῖν ἐν πόλει. Μ.

88. Ἐκεῖνοι μὲν] Συγγνώμην αὐτοῖς πορίζεται πάνθ' ὀκτινῶς. Ἐπειδὴ γὰρ ἤλωσαν ἐκεῖνοι καὶ ταῦτα συγγνώμης ὄντας ἄξιοι, πόσης τιμωρίας ἄξιος Τιμαρχος, ὃς ἤμαρ τε ὑπ' οὐδενός τούτων κρατούμενος; Μ.

89. Ἐκκλήτω] ὡς νῦν λέγομεν τὸ ἐκκλητὸν δοῦναι, ἔταν ὁ εἰς τῶν διακζομένων ὑπονοῆ τὸν δικαστὴν παραδικάζειν δι' ἔχθραν αὐτοῦ ἢ φιλίαν τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἐνεκεν τούτου ἐκκαλεῖται ἕτερον δικαστήριον κοινῇ ἀμφοτέρω. Παρατηρητέον ὅτι τῷ μὲν ὀνόματι κέρχρηται οἱ καλεῖται τῆς ἐκκλήτου, οὐκ ἐπὶ μόντοι καὶ τῷ βήματι, ὡς φασὶν οἱ Ἄττικισταί. FM.

Ἐκκλήτω] ἄλλοτρια, εἰς ἣν ἐξεκλήθητο ὁ κριθησόμενος. Ἐκκλήτω παρὰ τὸ ἐκεῖ καλεῖσθαι ἐπὶ κρίσει. Οἷον εἰ Πρόδιον τις Ἀθήνησιν ἠτιάσατο, εἶτα ἐκλήθη Ἀθηναῖς δικασόμενος. MQ.

90. Ἄριστα μὲν εἰδώς] Πῶς φησι τὸν μάρτυρα ταῖς μεγίσταις ὑποκίπτειν τιμωραῖς; λέγομεν ὡς οὐδεὶς ἐστὶν μάρτυς ἐπὶ τοιαύτης πράξεως· λάθρα γὰρ πράττεται. Οὐκ οὖν μάρτυς ἐν εἰῆ ὁ τὴν πρᾶξιν ἐργασάμενος. Ἄλλ' ἐν μαρτυρῇ, κολάζεται ὡς τὸ Ἀθηναῖον καταισχύων. Μ.

92. Τῷ ἀκριβοστάτῳ συνεδρίῳ] Τοῦτο τὸ συνέθρον ἐνδοκίμει ἐν τῇ πόλει. F.

Εἰ πάνυ] ἀντὶ τοῦ μετὰ δεινότητος καὶ καλῆς φράσεως. FMQ.

93. Οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ] Οἱ παρὰ τὸν καιρὸν τῆς κρίσεως λόγοι λεγόμενοι ἐνεκα τοῦ πείσαι ὑμᾶς καὶ ἀπαρτῆαι ἐνίοτε λέγονται· οἱ δὲ πρὸ τῆς κρίσεως λεγόμενοι ἀληθείας, οὗς [οὐχ] ὁ κατηγορὸς συνίθηκεν, ἀλλ' ἡ τῆς πράξεως ἀλήθεια. Μ.

94. Αλογογράφος] Δημοσθένης λέγει. BMQ. Οὐκ ἦν δὲ ἀστεῖον τὸ λογογραφεῖν οὐδὲ τὸ συνηγορεῖν μισθοῦ. BM. Ἄνδρος] Ἴνα δύνηται πιπράσκειν τὰ κτήματα. BM.

Ἐτι δὲ] Ἐντεῦθεν ἡ πιθανὴ ἀπολογία. Q.

Τεραπευόμενος] οἶον ὡς τέρας τι καὶ παράδοξον λέγει με ἐπαγγέλλειν. FMQ.

95. 'Επικλήρου] 'Ότι ἐπικλήρον τινα συγγενή πρὸς γάμον ἔλαβεν ὁ 'Ηγήσανδρος πλουσίαν. Νόμος γὰρ ἦν ὁ κελεύων τὸν ἐγγυτέρω τῶν ἄλλων συγγενῶν ὑπάρχοντα τῇ ἐπικλήρῳ γαμεῖν αὐτήν. BFM. 'Επικλήρος δὲ γυνὴ καλεῖται, ἦν ὁ πατὴρ μέλλων τελευταῖαν καταλιμπάνει τινὶ πρὸς γάμον, λέγων ὅτι τῷδε αὐτὴν θέλω δοῦναι. BM.

Κατεκκεῦετο καὶ καταψοφάγητο] ἦγγον εἰς κύβους ἰσαπανήθη καὶ εἰς ἑβόνια ἀνηλώθη. M.

'Εξυρος] ἔξω τῆς ἡλικίας. 'Υπερβεβήκει τὴν ὥραν, πούτεσι τὴν ἀκαμὴν τῆς ἡλικίας, ἀνὴρ ἦδη ἐγεγόνει. MQ.

'Ανόσιος] Τὸ ἀνόσιος θηλυκῶς συντάξαι. M.

96. Τὸ πλεόν] τὸν παρέχοντα αὐτῷ πλείονα. M.

97. Τῆς πόλεως] τῆς ἀποπόλεως λέγει. Τὸ γὰρ παλαιὸν ἡ ἀποπόλις Ἀθηνῶν ἑκαλεῖτο πόλις. BMQ.

'Εσχατιάν] 'Εσχατιαὶ εἰσι τόποι ἔσχατοι τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλασσαν. BFMQ. Τὰ ἐπὶ τοῖς τέρασσι δὲ τῶν δήμων ἔσχατα κείμενα χωρία ἔσχατια ἑκαλοῦντο. BMQ. Ἄλλως. 'Εν τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνονται ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν. Παρ' αὐτὰ δὲ φίλοι τόποι εἰσίν, αἱ ἔσχατια καλοῦνται. Τινὲς δὲ ἐργάζονται αὐτούς. BM.

Σρητιοί] Σρητιτὸς δὲ δήμος ὄπισθεν τῆς ἀποπόλεως. BMQ.

'Ο δ' ἡγεμών] ὁ τῶν δημιουργῶν χοροδιδάσκαλος καὶ ἄρχηγός τε καὶ οἶον ἄρχων, ὁ τὰ ἔργα ἐκλαμβάνων. MQ.

Ἀμόργινα] Τὴν λινοκαλάμην ἀμόργινα λέγουσιν. 'Ἐνιοὶ δὲ ἀμόργινα πάντα τὰ λεπτὰ ὑφάσματα, ἀλουργὰ δὲ τὰ εἰσθητὰ διὰ τὴν βαφήν. Λεπτὰ δὲ λεπτοῦψῃ. 'Επιπλα δὲ σευὴ περισσά, ἀ νῦν καλοῦμεν οἰκόσκεια. MQ. Ἀμόργη εἶδος φύλου ποιοῦν ἔρια, ὥσπερ ἐστὶ τὸ ἐριόφυλον. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὸ ἐν τοῖς καλάμοις ὥσπερ ἔριον εὑρισκόμενον. 'Εσθῆτα δὲ ποιῆσαι ἀπὸ τούτων ἐστὶ δυσχερὲς, καθὸ λεπτότατόν τι ἐστίν, ὡς ἕμην. Κατὰ τοῦτο δὲ καὶ πολύτιμα. FM.

Ποικιλτήν] ὃν λέγομεν πλουμάριον. MQ.

98. 'Ο χοροδικάσκαλος] ὁ τοῦ χοροῦ ἄρχηγός τε. B.

'Ἐξηγρωμένον] ἀντὶ τοῦ χέρσου γενόμενον. MQ.

100. Ἀπέδωκε] ἦγγον χρυσῶν ἔδωκε. Q

Κιζισίων] ὄνομα δήμου. F.

Ἄργυρειος] Τὸ Ἄργυρεῖον τῆς Ἀττικῆς τόπος, ἐνθα ἔργωρυγεία ἦν, ἀ λέγουσιν Ἄργυρεῖα. 'Ἐπὶ Θρασύλλω δὲ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ πρὸς τῷ Θρασύλλου μνήματι. 'Ἦν δὲ πρὸς αὐτῷ μέταλλα ἀργυρίου. MQ.

102. Τὴν νόσον] τὴν πῆρωσιν. B.

Συνταξάμενος] φανερόν τι συνθέμενος παρέχειν αὐτῷ. FMQ.

103. Ἄδυνάτοις] Κατὰ μῆνα ἐκ τοῦ δημοσίου δίδονται τοῖς ἀδυνάτοις πολιταῖς μισθός. Ἄδυνάτους δὲ πάντας λέγουσι τοὺς ὀπωσθηποτοῦν ἠχρειωμένους πρὸς ἐπικουρίαν ἰαυτῶν. Ἄλλως. Τοῖς ἀδυνάτοις τοῖς σώμασιν ἐγορηγεῖτο ἐκάστης ἡμέρας ἐκ τοῦ δημοσίου εἰς τροφήν τριώβολον. BMQ.

Μισθοφοροῦντα] ἀντὶ τοῦ μισθὸν δεχόμενον ἐν τῷ καταλήτῳ τῶν λελωθημένων καὶ ἀδυνάτων. Νόμος γὰρ ἦν Σόλωνος ὁ κελεύων τοὺς τοιοῦτους ἐκ τῶν δημοσίων τρέφεσθαι. BFMQ.

104. Ἀπολειψθέντος] Οἶον ἔτυχεν αὐτὸν μὴ παραγεῖναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐνθα δοκιμάζονται οἱ τρεπόμενοι ἐκ τῶν δημοσίων ὡς ἀδύνατοι. FMQ.

'Ἰκετηρίαν] 'Ἰκετηρία ἐστὶ θαλλὸς ἑλαίας ἐρίω ἀνεστεμμένος. BMQ. 'Όν κατεῖχον ταῖς χερσίν οἱ ἰκέται καὶ δεόμενοι τινῶν. BQ.

Πρυτανείας] Οἱ πρυτάνεις συνάγουσι τὴν βουλὴν δσημέραι, πλὴν ἂν ἀφετός τις ἦ, τὸν δὲ δῆμον τετράεις ἐκάστης πρυτανείας, καὶ προγράφουσι πρὸ βουλῆς καὶ πρὸ ἐκκλησίας ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. 'Ἡ μὲν κυρία, ἐν ἣ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονοῦσιν οἱ καλῶς ἀρχοῦσιν, ἢ ἀποχειροτονοῦσιν ἐν ἣ καὶ τὰς εἰσαγγελίας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημοσίων ἀναγινώσκουσι οἱ πρὸς ταῖς δίκαις, καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων. 'Ἡ δὲ δευτέρα ἐκκλησία ἀνεῖται τοῖς βουλομένοις ἰκητηρίας θεμένους λέγειν ἀδελῶς περὶ τὴν ἰδίαν καὶ τῶν δημοσίων. 'Ἡ δὲ τρίτη κήρυξι καὶ πρεσβείαις [ἀξιοί] χρηματίζειν, οὐς δεῖ πρότερον τοῖς πρυτανεῦσιν ἀποδοῦναι τὰ γράμματα. 'Ἡ δὲ τετάρτη περὶ ἱερῶν καὶ δόλων. Q e Polluce 8, 95.

Πρυτανείας] 'Ἐπειδὴ δέκα ἦσαν πρυτανεῖαι, ἐκάστης δὲ τούτων πενήκοντα βουλευταὶ, ἄνδρες πεντακόσιοι πρυτανεῦοῦσιν, ἕκαστος μῆνα καὶ ἡμέρας ἔξ, ὥστε τὸ ἔτος περιέλθοι τὰς ὅσας φυλάς. 'Ο δὲ χρόνος, ὃν ἀρχει ἡ μία φυλή, πρυτανεία καλεῖται. Καὶ μετροῦσι κοινότερον οὐ πρὸς μῆνας ἀλλὰ πρὸς πρυτανείας τοὺς τε μισθοὺς καὶ τόκους καὶ ἐνοίκια. M.

106. Ἀρχῶν ἀπὸ κλήρου, χειροτονηθεῖς δὲ ἀπὸ δοκιμασίας. FMQ.

107. Λογιστής] Λογισταὶ κρίνουσι τοὺς ἀρξάντας καὶ ὑπευθύνους ὄντας. MQ.

Ἄνδρῳ] Τῶν Κυζιλῶων νήσων μία Ἄνδρος. M.

Μνῶν] 'Ἡ μνᾶ ἐστὶ μέγιστον τῶν τοῦ ταλάντου μερῶν, ὡς εἰς ἔ' μνᾶς κατακερματίζοι λύσαντα τὸ τάλαντον. 'Ἦν δὲ ἡ μνᾶ σταθμὸς τε ὀμοῦ καὶ νομισματος ὄνομα, ὥσπερ καὶ τὸ τάλαντον. 'Ο μέντοι ὀβολός οὐκ ἔστι χαλκοῦς εἴχεν. Q.

'Ἐπ' ἐννέα] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μιᾷ καὶ ἡμισείᾳ ἑκατοστῇ, εἴ γε οἱ ἔξ ὀβολοὶ ποιοῦσι μιαν δραχμὴν, ἥτις δραχμὴ ἑκατοστῇ ἐστὶ τῆς μνᾶς. FMQ.

'Εκμαρτυρησάι] ἐν ἄλλω μὲν τόπῳ (OF. 2, § 19) σημαίνει τὸ μαρτυρησάι περὶ ἀπόντος τινὸς ἀποδήμου, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐκπῆσαι τὴν αὐτοῦ συμφορὰν διὰ τῆς μαρτυρίας. FMQ.

108. Ὀνητής] οἶον πολέμιός τις βουλόμενος αὐτὴν ἀγοράσαι. Πάντως γὰρ [ἀν] αὐτὴν εὐθὺς οὗτος ἐπάλλει. FM. 'Ὡς ὑποβαλομένου τοῦ Τιμάρχου ὤνησασθαι παρὰ τῆς πόλεως φόρον, ὥστε αὐτὸς προκαταθέμενος ἐλέξει ἐπιπλεύσας, ἔπειτα σφαλέντος τῷ βουλευμάτι. M.

109. Νικοφῆμου] Οὗτος ἤρξεν πρὸ Θεμιστοκλέους, ἐφ' οὗ βουλευσάι τὸν Τιμάρχον. 'Ἦν δ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρχόντος καὶ 'Ηγήσανδρος τῆς θεοῦ ταμίας. Καὶ κοινή διεκλείποντο τοῦ δημοσίου χιλίας δραχμάς, ὡς φησὶν ὁ ῥήτωρ. BM.

Πρὸς μικρὸν μέρος] 8 ἐστὶ πρὸς τὸ ἀποδοθῆν ὕδωρ. M. 'Ἐγγυτάτω τῆς αἰτίας] διὰ τὸ ἐπιφέρειν κλέπτουσι τῆς πόλεως ἀνὴρ καὶ γυνή. MQ.

110. Οὗτος] Ἀναφορικός ἐστίν ἢ ἐπιδεικτικόν, ὡς τοῦ 'Ηγησάνδρου συνηγοροῦντος νῦν τῷ Τιμάρχῳ. FM.

Ἀχερδούσιος] ἀπὸ δήμου. F.

111. 'Εκφυλλοφορήσασα] ἀντὶ τοῦ διὰ φύλλων αὐτοῦ καταψηφίσθαι. Διὰ φύλλων γὰρ οἱ βουλευταὶ ἐψηφίζοντο ἐν τῇ πρώτῃ δοκιμασίᾳ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ψήφοις. Δεύτερον γὰρ ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ αὐτοῦ. FMQ. Ἄλλως. Οἱ

βουλεύεται φύλλοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς δοκιμασίαις. Καὶ τὰς ἀρχὰς δὲ ἐνίοι (ἐνιαίς?) φύλλοις ἐληροῦντο, πρότερον κυάμους κληρουμένας. Ἄλλως. Μὴ ἄρα τὴν τῶν ψήφων ἀθρόαν ἐπιφορὰν πρὸς τὸ ἐκβαλεῖν ἐκφυλλορορίαν εἴρηκε παρὰ τὴν τῶν φύλλων φορὰν. M.

Δωρεάν] τὸν στέφανον. F. Στεφανοῦται ἡ βουλή κατ' ἔτος, ὅτε καλῶς ἀρχεῖ. Ταύτη οὖν ἀξιώ τὴν δωρεάν δοῦναι. M.

112. Ἐν τῇ ψήφῳ] οἶον ἐν τῇ β' δοκιμασίᾳ. F.

Καταδέξατο] ὥστε τῇ μὴ τῶν φύλλων ἐπιβολῇ ἐκβαλεῖν, ψήφου δὲ περιενεχθείσης καταδέξασθαι. M.

Μὴ περιποιήσῃτε] Πάλιν Ἀττικῶς ἐπεριττευσαν ἡ μὴ ἀπαγορεύσεις ἐνταῦθα. FM.

113. Ἐρετρία] Ἐρετρία πόλις τῆς Εὐβοίας. Ὀλη δὲ Εὐβοία ὑπ' Ἀθηναίους ἦν. BM. Ἐξισταστὴς δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐκεῖθι ἔζηεν. M.

Τιμήματος] ἀντὶ τοῦ περὶ τῆς καταδικῆς λοιπὸν παρεκάλει, ἥττον καθεῖν τῆς ἀξίας. FM.

Τριάκοντα μῶν] τὸ ἥμισυ τοῦ ταλάντου. Ὅβολός. Δραχμὴ ξὺ ὀβολοί. Μῶν ῥ' δραχμαί. Τάλαντον ξ' μναί. M.

114. Διαψηφίσαι] οἶον ταῖς δοκιμασίαις τῶν πολιτῶν, τίνες ἀληθῶς πολιταὶ εἰσι γνήσιοι, καὶ τίνες παρεγγεγραμμένοι. Ἐλαθε δὲ ἵνα μὴ συκοφαντήσῃ τὸν Φιλωτάδην, ὅτι οὐ πολιτὴς. FMQ.

Ἀποψηφισασθαι] ἀντὶ τοῦ ἐκβαλεῖν τοῦ εἶναι αὐτὸν πολιτὴν καὶ ἀποδοκιμάσαι. FMQ. Ἀντὶ τοῦ μὴ ψηφισασθαι πολιτὴν. MQ.

Τοὺς ὀρκίους] Ἀπόλλωνα πατρῶον καὶ Διήμητραν καὶ Δία, ὡς φησι Δείναρχος ὁ ρήτωρ. BM.

115. Εἴκοσι μναί] Τὸ αὐτὸ ἐστὶν αἱ κ' μναί ταῖς διαχ' αἰαις δραγμαῖς, εἴγε ἡ μναῖ ἔχει ἑκατὸν δραχμάς. FM.

Συνθηκῶν] Ἄπειρ αὐτὸς ἔγραψε καὶ δέδοκα τοῖσι τοῖς δούσιν αὐτῷ χρήματα συνθέμενος αὐτοῖς, ὅτι καθυφίμημι τὸν ἀγῶνα. FM.

117. Προδιήγησις] οἶον ὥστε προδιηγήσασθαι ὑμῖν ἔπειρ μέλλει λέγειν ὁ Δημοσθένης. Περὶ αὐτοῦ γὰρ αἰντεῖται. Τέχνας δὲ ἐνταῦθα λέγει τὰς πανουργίας. FM.

Οὐκ ἐλαχίστους δὲ τῶν] Ψεῦδος. F.

119. Ὁ γὰρ περιττός ἐν τοῖς λόγοις] οἶον ὁ ἀκριβὴς καὶ περιέργος ἢ ὁ πολλὸς τὴν σοφίαν, ἢ ἡ κατ' εἰρωνείαν. Ἡ ὁ ἀπλοῦς ὢν ἐν τῇ πόλει. Ἡ οἶον περιττὰ τῆς πρόκειμένης υποθέσεως ἀεὶ ἐξυρισκῶν πρὸς τὸ παραλογίζεσθαι, οἶον ὡς ἐν τῷ ἡ' τῶν Φιλικπικῶν οὐσης τῆς υποθέσεως περὶ τοῦ σῶσαι τὸν Διοπεθὴν αὐτὸς ἄλλην τινα προσεξέυρε λέγων περὶ Χερρόνησου εἶναι τὸν φόβον. Καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους, οὐσης περὶ Χαριδήμου, αὐτὸς ἀνεπλάσατο τὴν Χερρόνησον. FM.

Πωλεῖ] ἀντὶ τοῦ μισθοῖ τοῖς τελώναις, ἢ αὐτοῖ ἀπαιτήσῃσι τοὺς κινάθους. Καὶ πριαμένους πάλιν ἀντὶ τοῦ μισθοῦμένων. BFM.

Ἀντιγράφασθαι] Πρότερον γὰρ κατηγορήσεν ὁ Τίμαρχος Αἰσχίνου παραπροσεβίας. B. Ἀντὶ τοῦ ἀντικατηγορήσῃσι, ἐπειδὴ πρῶτος κατηγορήσεν ὁ Τίμαρχος Αἰσχίνου παραπροσεβίας. FMQ.

Ἐκλέξαντος] ἀπειτήσαντος. B.

121. Ἀπολογία — παρεχωρησάτω] τούτῃσι μὴ χρησάσθω ταύτῃ τῇ ἀπολογίᾳ. B. Οἶον τὸ ἀπαιτεῖν ἡμᾶς ἀσχερὰς τοιαύτας ἀποδείξεις. BFM.

122. Ἐνακολογήσασθαι] Ἡ ἐν πρόθεσις ἐπερίσσευσεν κατ' Ἀττικὴν συνθήειαν. F.

Παραιτησόμενος] συγγνώμην αἰτήσων, ὡς ὢν τοιοῦτος. FM.

Ἐπωνυμίας] προσηγορίας. F.

123. Οἰκήματα] Ὅτι οὐκ ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῖς τόποις αἱ ἐκκλησίαι.

125. Ἦξει] Ἐπιλογοὶ εἰσὶν ἐντεῦθεν. Q. Ὅτι ἐπιλογοὶ εἰσὶν ἐντεῦθεν. Ἐξαγώνια γὰρ ἐστὶν ἃ μέλλει λέγειν. Σοφιστοῦ δὲ λέγει ἐνταῦθα τοῦ σοφιστομένου τὴν ἀλήθειαν. Πολλὰ γὰρ σημαίνει τοῦνομα. FM.

Κολωνῶν] Δύο εἰσι Κολωνοὶ δήμοι τῆς Ἀττικῆς. Καὶ ἐν τῷ μὴ ἐργάται ἦσαν καὶ ἐκκληλίητο ἐργατικῶς, ὁ δὲ ἕτερος ἔπικος. Ἄδελον οὖν ἐν ὀπιτέρῳ Κολωνῶν. QFM. Ἐν δὲ τῷ ἐργατικῷ οἱ ἀγοραῖοι καὶ οἱ μισθοαρῶντες ἦσαν. M.

Ἀνδοκίδου] Περὶ τὴν Ἀνδοκίδου οἰκίαν εἴρηται Ἐρμῆς. Γέγονε δ' ἐπίσημος Ἀνδοκίδης, καὶ ἀπ' αὐτοῦ λέγῃ Ἀνδοκίδου Ἐρμῆς. Διὰ δὲ τὸ πλησίον εἶναι τῆς Ἀνδοκίδου οἰκίας, δι' αὐτὸ αὐτοῦ ἐνομισθῆ. M.

126. Παραφέρει] παράγει. B.

Ἰδίας διατριβᾶς] ἰδιωτικῆς συντυχίας. — Βάταλος δὲ ὁ κίναιδος λέγεται. FMQ. Βάταλος δὲ τίς γέγονεν ἀνὴρ ἀληθὴς ἡταιρικῶς. Ἡ οὖν ἐκ τούτου Βάταλος ὁ Δημοσθένης ἐκαλεῖτο, καθότι μεγάλα καθίσματα εἶχεν, ἢ ἐκ τοῦ βαταλλέσθαι, οἰοῖσι τύπτεσθαι. MQ.

Γελοῖος] γελοῖος ὁ γελωτοποῖς, προκαροφεντόνως δὲ ὁ καταγέλαστος. MQ.

Εἰ μὴ] ἔβωθεν λάβε· οὐδαμῶς οὖν χρὴ Τίμαρχον ὑπὸ μόνης φήμης ἑταιρήσεως κρίνεσθαι, εἰ μὴ καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἔξῃς. M.

Βάταλον] καταπύγωνα καὶ μαλακόν. Ἄνομαστον δὲ φασιν οἱ μὲν ἀπὸ Βατάλου ἀληθοῦς μαλακοῦ, οἱ δὲ ἀπὸ ποιητοῦ καταπύγωνα κρομάτια γράφοντος. Διότι καὶ Δημοσθένης διὰ μαλακίαν οὕτως ὀνομασθήναι. Αἰτιολογούμενοι γὰρ αὐτῷ πάντες εἰς μαλακίαν. Εἰσὶ δ' οἱ βάταλον προσηγόρευον τὸν προκτὸν· καὶ Δημοσθένης ἐκ μεταφορῆς διὰ μαλακίαν βάταλον ἐκάλεσαν. Αὐτὸς μέντοι ὁ Αἰσχίνης φησὶν ὡς Δημοσθένης ἔλεγε ὡς ὑποκορισμένη πειθὸν αὐτὸν ὄντα ἢ τίτῃ οὕτως ἐκάλεσαν. Καὶ νῦν δὲ οἱ αὐλῆται ὑποπόδιον διπλοῦν ὑπὸ τὸν δεξιὸν πόδα ἔχοντες, εἰτι αὐλῶσι, κατακροῦσιν ἅμα τῷ ποδὶ τὸ ὑποπόδιον, τὸν βυθμὸν τὸν αὐτὸν συναποδιδόντες, ὃ καλοῦσι βάταλον.

Δοκεῖ δὲ μοι λελέχθαι Βάταλος παρὰ τὸ Εὐπόλιδος σάμμι· ἐκεῖνος γὰρ ὑπὸ τῶν Βαπτῶν ὀνόματα κείσθαι τοῖς ἐσχροῖς καὶ τριγρᾶνῃ (καὶ τὸν προκτὸν?) βάταλον ἐπ' αὐτῶν καλεῖσθαι. M. [Cf. Hierocritio v. Βάταλος].

Τίτῃς] Τίτῃ ἡ τροφὸς, τίτῃ ἡ μάμμη, τίτῃς ἡ θεῖα. M.

128. Φήμης] Ἀθήνησιν ἐστὶ βρωμὸς Φήμης. Κίμωνος ἐν Παμφυλίᾳ νικησάντος ναυμαχίαν καὶ πεζομαχίαν (αὐθημερῆ add. Q) ἔγνωσαν Ἀθηναῖοι, ὑστάρων αὐτοῦ ἐκ γραμμάτων τὴν νίκην σημήναντος· ὅθεν πρῶτον καὶ βωμὸν τῇ Φήμῃ ὡς θεῆ ἀνιδρούσαντο. MQ.

230. Ἐπισκήσασθαι] οἰοῖται ἔξενεγκεῖν ψήφον. FMQ.

131. Κομφά] ἀντὶ τοῦ τὰ τρυφερὰ καὶ μαλακὰ καὶ κολυτελῆ. MQ.

Χιτωνιάκος] οἰοῖται κολοβίνας γυναικοεραπεῖς. Χιτωνία δὲ τριβῶνας. FMQ.

132. Ἰπτιάζων] γαυροῦν καὶ υπερηφανευόμενος. FM.

Κατασκοπούμενος] ἔπειρ συμβαίνει τοῖς ἀλαζόνοις. FM.

Τὴν ἑλλην ἐνστασιν] οἰοῖται αὐτὴν ἑλλην τὴν ὑπόθεσιν κατὰ τὴν αἰτίαν τοῦ λόγου. FMB.

Παραπέρων] παράγων. Β.
 133. Συμφοράν] οἷον τιμαρίαν προξενούσαν τοῖς κεραιμένοις. FMQ.
 135. Ἐκ τοῦ πράγματος] ἐκ τοῦ μάχεσθαι πρὸς τοὺς ἀντιπραστάς. FMQ.
 137. Ἀδιαφρόως] ἦγουν ἀσωροδοκῆτως, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ λαβεῖν χρήματα δι' αἰσχρότητα. FMQ.
 Ἐπαρθέντα] ἀντὶ τοῦ ἀναπεισθέντα. BFM.
 138. Σηραλοίρειν] ἔλεγον τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλεψεσθαι. Ἄλλως. Τὸ ἐξ ἑλαίου ἀλεφεῖν τὸ σῶμα, ὅπερ εἰῶθασι ποιεῖν οἱ γυμναζόμενοι. Β. Ἀντὶ τοῦ ἑλαίου ἀλεφεῖν τὸ σῶμα. Μ. Σηροτριβεῖσθαι μὲν οὖν πρότερον, ἀλεψεσθαι δὲ ὕστερον, ὡς ἀσκητῶν τοῦτο ὄν. MQ. Σηροτριβεῖσθαι ὃ καὶ ἔτι νῦν γίνεται, ταῖς χερσὶ τινὰς ἑλαίον λαμβάνοντας εὐτόνωσ τρέβασθαι καὶ σχηματίζεσθαι τὸ σῶμα γάρως. Τάχα οὖν διὰ τοῦτο οὐκ ἐπέτρψε τοῖς δούλοις (φίλοις cod.). Μ.
 Τῷ αὐτῷ νόμῳ] κατ' ἀμφιβολίαν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. Μ. Οἷον διὰ τῆς ἐναντιότητος. FM.
 139. Δημοσίᾳ] Οἱ δημόσιοι δούλοι ἦσαν ταύτην τὴν πρᾶξιν ἐγγειροῦμενοι. FM.
 Σωπροννίζει] Πῶς σωπροννίζει; τῷ μὴ δίδοναι ἀδειαν αὐτῷ διαλέγεσθαι τῷ παιδί. MQ.
 140. Εἶτε ἔρωτα] εἶτε ἔρωσ εἶτε τρόπος δέον εἰπεῖν. Πρὸς τὸ προσειπεῖν τὴν αἰτιατικὴν ἐποίησεν. Q.
 141. Ἐπειδὴ δέ] Ἐνταῦθα συγκρούει αὐτὸν τοῖς δικασταῖς Μ.
 Ἄξιον — ἡμεῖς] πληθυντικῶς εἶπε, δέον ἐνικῶς. Ἀδιάφορον κατὰ παλαιὰν συνήθειαν. Φιλόσοφον δὲ φησι τὸν Ὅμηρον διὰ τὸ παντοδαπὸν τῆς ὠφελείας τῆς ποιήσεως αὐτοῦ. FM. Φανερόν δὲ ὅτι ἐκ παλαιῦ φιλόσοφον ἐλέγοντο οἱ ποιηταί. Μ.
 149. Εὐγγενέων] ἦγουν τῶν καλὰ γένη ἐχόντων. Q.
 Ἐνδοκῶς] ἦγουν ἐπιμελῶς. Q.
 156. Περιβώδου] δῆμος Περιβώδης. Q.
 157. Τιμαρχώδεις] Τοῦτο Παρμένων ὁ κομικὸς ἔσκαφεν εἰς Τιμαρχον τοῦτον τὸν ῥήτορα. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Τιμαρχος Τισίου μὲν υἱὸς τοῦ Ἰαμουσίου, Ἰφικράτους δὲ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰαμουσίου. Μ.
 Ἐν Κολλυτῶ] ἐνὶ τῶν δήμων. F.
 Κατ' αὐτῶν] ἀντὶ τοῦ περὶ αὐτῶν, ὡς καὶ ἐν τοῖς Φιλίππειοις (p. 68, 3): « ὅπερ ἐστὶ μέγιστον καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον » ἀντὶ τοῦ περὶ ὑμῶν. BFMQ.
 158. Ὡν ἥμισα] ὧν ἐλάχιστα, ἀντὶ τοῦ ὧν οὐδὲ ὅλως μοι μέλει. MQ. Τοὺς πολλοὺς παρήσω τῶν αἰσχρῶν, ζεύγων τὰς ἀπεχθείας αὐτῶν, ἐκείνων δὲ ἐξ αὐτῶν μνησθήσομαι, ὧν οὐδὲν μοι μέλει. Τοῦτο δὲ εἶπεν ἴσως διὰ τοὺς πλουσίους, δεδῶκε αὐτῶν τὸ δυνατόν. FM.
 Ἐδυσχέραινεν] ἐμίσει. F.
 Τίς γὰρ ὑμῶν] Πικρὸν καὶ δριμύ. Q.
 Παρηγόρευεν] Ἐκάστω ἀρχόντι συναίρειται πάρεδρος πρὸς τὸ φυλάττειν τὰ πράγματα. MQ.
 159. Ὁποῶν μὴ] Ὡς τῶν δικαστῶν ἀποκρινομένων, εἰς τοὺς πεπονημένους, οὕτως ἀπήντησεν. Μ.
 Συμμορίαν] τὴν τῶν ἡταιρηκότων τάξιν. Μ.
 Αὐτομολήσης] Μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ ἡ πολέμῳ τοὺς ἰδίους λιπόντων καὶ προδόντων καὶ πρὸς ἀντίπαλους ἑλθόντων. Τοῦτο γὰρ λέγεται κυρίως αὐτομολεῖν. Β.
 160. Ὅπως ἂν] εἶτε κατὰ γραμματεῖον πεποιήκεν εἶτε μὴ. MQ.

Ἄπειστη τῆς — φιλοτιμίας] ὃ ἔστιν ἐν δευτέρῳ ἔθετο τὰ τῆς δόξης καὶ ἀρετῆς. FMQ.
 Ἐπίτιμον] ἐντιμον, ἔνδοξον. Μ.
 162. Ὁ τὴν ἡλικίαν προλαβὼν] ἀντὶ τοῦ ὁ πρεσβύτερος. BM. Καὶ γὰρ ἐπὶ πολὺ τῶν ἑαυτοῖς νεωτέρων ἔρῳσιν ἄνθρωποι. Μ.
 163. Τὸν τοιοῦτον] τὸν μισθωθέντα ἐπὶ τῷ ἔταιρειν. FMQ.
 Ὁ μισθούμενος] ἀντὶ τοῦ ὁ μισθωσάμενος. FM.
 Ἐπωδελίαν] οἷονεὶ τὸ ἔκτον μέρος τῆς καταδίκης, ὃ εἶδον μὴ ἀποδείξας ὁ κατηγοροῦν περὶ χρέους ἐνάγων, ὃ δὲ παρανόμως κατηγορῶν μὴ ἀποδείκνυς τὰς χιλίας προσώφλεν. FM. Ἐπωδέλια οὖν τὸ ἔκτον μέρος τοῦ τιμήματος, ὃ προσώφειλεν ὁ ἀλόος. Ἐνομοθέτησε δὲ τοῦτο ὁ Ἄρχιμος ἐγγράφας τῷ νόμῳ τὰ μὲν πρυτανεία εἶναι τοῖς δικασταῖς παρὰ τοῦ ἀλότου, ὃ ἔστιν ἐπιδέκατον τοῦ τιμήματος, τὴν δὲ ἐπωδελίαν τῷ δημοσίῳ παρὰ τοῦ μὴ ἐλότου. MQ. Ἄλλως. Ἐπωδέλια τοῦ τιμήματος τῆς δίκης ἐστὶ κατὰ δραχμὴν ὀβολὸς ἢ ὀποσοῦν. Τοῦτο ἐπωδελία λέγεται, ἦν τῷ δικαστηρίῳ δίδωσιν ὁ ὄφλιον. Μ.
 164. Σοφός] ὁ πανοῦργος καὶ δόλιος καὶ πολυμήχανος καὶ δεινός. Β.
 Οὐ πολλὴ ὄργη. F.
 Στεφανοῖ] ἀντὶ τοῦ μέλλει στεφανοῦσθαι. FM. Ὁ γὰρ εἰς ἀρχὴν καθιστάμενος ὀστεφανοῦτο. Ἦ ὄων. Μ.
 Χρῆ ποιεῖν] οἷον τοῖς ἐλευθεροῖς. F.
 166. Παρεμβολαί] παρεμβολή ἢ τῶν ὁμοίων παρένθεσις. Μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολεμικῶν. Β. Πολύς] πολλὴν τοῦ Φιλίππου μνησίαν ποιήσει. Ἦ οὕτω πολλὸν περὶ Φιλίππου ποιήσει λόγον Β.
 168. Ἀντικρούσεις πρὸς ἕτερον παιῶν] οἷον πρὸς κωλάτινα καὶ ἄσματα. FMQ.
 169. Τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν] ἐπειδὴ ὑπισχνεῖται ἡμῖν ἀγαθὰ ποιήσειν πολλὰ, ὡς δῆλον ἐκ τούτου, ὅτι οὕτω ἦν γεγεννημένη ἢ τρίτῃ πρεσβεία οὐδὲ κατασκαφέντες οἱ Φωκεῖς. Μετὰ γὰρ τὴν δευτέραν πρεσβείαν εὐθὺς ἐγένετο ἡ κατηγορία ὑπὸ Τιμαρχοῦ καὶ Δημοσθένους κατ' Αἰσχίνου ὡς παραπρσεύσαντος. FM. Ὡς ὑπεσχημένους τινὰς ὑποσχέσεις τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ Φιλίππου χρηστάς. Μ.
 171. Μέγα φρονούσα] ἀντὶ τοῦ πλεόν ζητοῦσα τοῦ δέοντος φρονεῖν. FM.
 Διεγείριζε] θυμίζει. F.
 Ἀρίσταρχος] Περὶ τούτου πολὺς λόγος ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ. Β. Τούτου Δημοσθένης ἑταῖρος ἦν. Φασὶ δ' ὡς λαβὼν παρ' αὐτοῦ φεύγοντος ἐπὶ φόνῳ παρακαταθήκην τρία τάλαντα, ταῦτα ἀπεπέρρησεν. Δύο δὲ φόνους ἔδρασεν ὁ Ἀρίσταρχος, πρότερον μὲν Νικόδημον, αὐθις δὲ Ἐδδουλον ἀνελέων. Μ.
 Εἰς τὴν φιλανθρωπίαν] εἰς τὸ προσκοιεῖσθαι αὐτοῦ εἶναι φίλος. FM.
 Κατάλογον] ῥητόρων ὑπ' αὐτοῦ γεγεννημένων. Μ.
 172. Φεύγει] καθὸ ἐφόνευσεν τὸν Νικόδημον. FM.
 Προλαβὼν] ἀντὶ τοῦ ἀρπάζας, καθὸ φεύγων κατέλειψεν αὐτῷ τρία τάλαντα, ὥστε ἀπαιτήσαι χρεωστούμενα καὶ πέμψαι αὐτῷ ἐν τῇ φυγῇ. Καὶ οὐκ ἐπέμψεν. FMQ.
 Νικόδημος] Κατὰ τοῦ κοινοῦ τὸ ἐξ ὧν. Μ.
 Ἐπειδ' ἡμεῖς Σωκράτην] Ψεῦδος. F.
 173. Κριτίαν] Κριτικός Σωκρατικός εἰς τῶν λ'. Μ.
 Ἐταῖρους ἐξαιτήσεται] ἀντὶ τοῦ φίλους σώσει. FMQ.
 Ἰσηγορίας] ἰσολογίας. Μ. ὡς ἐν δημοκρατίᾳ εἶμω

Τὴν ὑμετέραν ὄργην] εἰς ὄργην ὑμᾶς μόνον κινήσαι ὀλεσι. **Μ.**

Ἀπίθανος ὢν] οὐ πιστὸς ὢν, μὴ δυνάμενος πείσασθαι. Τοῦναντίον δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι γνώριμος ὢν ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ καὶ ὁμολογουμένως δωροδόκος. **BLM.** Ἡ οὕτως ἀπιθήνους τοιαύτην ὑπόφλαν ἔμοι ἐπιφέρων. **Β.**

4. Ψυχαγωγηθέντες] ἀντὶ τοῦ ἀπατηθέντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. **FL.** Τοῦτέστι τῇ τῶν λόγων αὐτοῦ ἡδονῇ παραπισθέντες. **BLM.**

Ἀντιθέτοις] τοῖς ἐξ ἀντικειμένων λεγομένοις. Ἀντίθετα γὰρ λέγουσι τὰ ἐν περιόδῳ διπλῇ ἀπὸ ἀντικειμένων, οἷον « τοὺς φίλους μὲν » λυπῶν, τοὺς δ' ἐχθρούς εὐεργετῶν. » Ἔστι γὰρ τοῦτο διπλῶν ἀντικειμένων. Ἡδονὴν δ' ἔχει τὸ ἀντίθετον σχῆμα, οἷον (Dem. p. 315, 8) ἐδιδασκασε γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐροῦτων. » **BLM.**

5. Ὑμᾶς μὲν οὖν] Τοῦτο τινὲς τρίτον προοίμιον. Ἔστι δὲ τοῦ δευτέρου συμπέρασμα. **LM.**

Διαπερόντως] ἀντὶ τοῦ πᾶν καὶ καθ' ὑπερβολῆν. **LM.** Ἄνοσιον] τὸν δὲ μὴ ἐπιτρέπεται ποιοῦντα · δοιοὶ γὰρ τὸ ἐκ τῶν νόμων ἐπιτετραμμένον. **BLM.**

6. Παράδοξος] Ταύτην οἱ περὶ Μακεδαιῶν προκατασκευὴν φασιν· ἔστι δὲ τρίτον προοίμιον. **BLM.**

Ἐκπρώτα] Ταῦτά φησιν εἰρηκέναι Δημοσθένην, δ [οὐκ] ἀπαιτητέον ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθενικοῦ· πολλὰ γὰρ εἰκὸς εἶπεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ παραλείπει ἐν τῷ λόγῳ, δοκιμάσαντα ὡς περὶ τὰ. **BLM.**

Ἀπογῶνας] οἷον μὴ καταψηφισσάσαι· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ εἰ οἷον τε. **FLM.**

Ἐγὼ δ'] Ἡ λύσις· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα περιτροπῆς. **FLM.**

Ἀπογῶνας] ὁ μὴ καταψηφίζόμενος ἑαυτοῦ ἀδικίαν, ἀλλ' ἀπολύων τῷ μὴ συνειδέναι ἑαυτῷ ἀδικοῦντι. **BLM.**

8. Εὐδόλου] Οὗτος δημαγωγὸς ἔνδοξος κατὰ τοὺς περὶ Δημοσθένην γεγονότας χρόνους· οὐ ἀποθανόντος Ὑπερίδης περὶ τῶν τιμῶν λόγον ἔγραψε. Λεγομένου δὲ τοῦ λόγου τοῦτου ἐπὶ τῆς δ' Αἰσχίνης αὐτὸν συνδικεῖν αὐτῷ παραλείπει. **BLM.**

9. Ἀτιμάζει] ἀντὶ τοῦ εὐτέλλει. **F.**

Ἄκου τοῦχοι] ἀντὶ τοῦ ἐν οἰκῷ ἴσως μέρει τοῦ λόγου. **FLM.**

10. Ἐνεχείρησε δ'] ἐπὶ τῶν διαιτητῶν εἶπε τοῦτο ὁ Δημοσθένης, οὐκέτι μέντοι καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ διὰ τὸ ἀπίθανον. Ἐξῆν γὰρ τινα παραιτήσασθαι βήθεντα παρὰ τοῖς διαιτηταῖς, πλὴν τῶν ἐγγράφων καὶ ἐμβληθέντων ἐν τοῖς ἔχθροις. **FLM.**

Ἱερείας] Περὶ τὴν γραφὴν ἡμάρτηται· δεῖ γὰρ γεγράφθαι Ἱμεραίως. Τίμιαιος γὰρ ἐν τῇ ἕκτῃ ἱστορεῖ γυναῖκά τινα τὸ γένος Ἱμεραίων ἰδεῖν ὄναρ ἀνιούσαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τινος ἀγεσθαι θεασομένην τὰς τῶν θεῶν οὐχίας. Ἔθνα ἰδεῖν καὶ τὸν Δία καθεζόμενον ἐπὶ θρόνῳ, ἐφ' ᾧ ἔδεδετο πυρρὸς τις ἀνθρώπος καὶ μέγας ἀλόσει καὶ κλοῦψ· ἐρέσθαι οὖν τὸν περιάγοντα ὅστις ἐστὶ, τὸν δὲ εἰπεῖν, ἀλάστωρ ἐστὶ τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας, καὶ ἐάν περ ἀπέθῃ, τὰς χώρας διαφθερεῖ. Περιαναστάσαν δὲ χρόνῳ ὕστερον ἵκταντῆσαι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ μετὰ τῶν δορυφόρων, ἰδοῦσαν δὲ ἀνακαργεῖν ἑὸς οὗτος εἰη ὁ τότε ἀλάστωρ δευτέρθης, καὶ ἔμα ταῦτα λέγουσαν περιπεσεῖν εἰς τὸ Ἰδαίον ἐκλυθεῖσαν· μετὰ δὲ τρίμηνον οὐκέτι ὀρθῆναι τὴν γυναῖκα, ὑπὸ Διονυσίου διαφθαρείσαν λάθρα. Οὗτος ἰερείαν φησιν εἶναι τὴν γυναῖκα, μηδενὸς τοῦτο ἱστορήσαντος. **BLM.**

11. Τραπέταν] οἰνεὶ ψευδολογίαν, καθὼ καὶ τὰ τέρατα γινόμενα ψεύδεται τὴν φύσιν. **FLM.**

Ἡ δ'] Δύο μέρη ἐστὶ τοῦ λόγου, σημαίνοντα καθ' ἓν δὴ τρόπον. **FLM.**

12. Σπονδαῖς] Οἱ καταγγελεῖς τῶν ἀγῶνων καλοῦνται σπονδοφόροι καὶ ὁ χρόνος ἐκείνος, καθ' ὃν ἀγονταὶ οἱ ἀγῶνες, σπονδαί, διὰ τὸ τοῖς θεοῖς τότε γίνεσθαι σπονδὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ οὖν ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς Ὀλυμπιακαῖς ἐν τῷ χρόνῳ φησὶ τὰ Ὀλύμπια ἦγον. **BLM.** Ἐν γὰρ ταῖς ἐπισήμοις ἑορταῖς ἐσπένδοντο οἱ Ἕλληνας πρὸς οἰονδοῦσας εἶχον πόλεμον εἰς τὸν χρόνον τῆς ἑορτῆς. **BFM.**

14. Ἐπιγραψάμενοι] ἀντὶ τοῦ προγράψαντες καὶ ὑποβαλόντες, ἵνα αὐτὸς κατηγορηθῇ. **BFM.**

Ἀπολογούμενος] ὁ Λυκίτιος δηλονότι. **F.**

15. Ἰκετηρίαν] Ἰκετηρία μὲν ἐστὶν ἡ ὑπὲρ γινόμενη δέησις, ἱκετηρία δὲ οὕτως ἐγένετο· βῆδρον θαλάσῃ ἐλαίας στέβας καθήστο κατέχων εἰς τὸν Ἐλεύθω βωμῶν, μέχρις οὐ τινος ἔτυχε τῶν δικαίων. **BLM.**

Ἀριστοδήμων] Οὗτος ἐπεκαλεῖτο μὲν Στεμφύλιος, Μεταποντινὸς δ' ἦν τὸ γένος, καὶ ἐνίκαι δις ἐπὶ Ἀθηναίων διὰ τὴν γνώμην δὲ ἤτοι γνώσει ἢ διάνοιαν, ὡς οὗτος ἀγαθοῦ **LM.**

16. Ἄλλ' ἔφθασεν] Ἡ σύνταξις ἐστὶν, ἀλλ' ἔφθασεν αὐτὸν Ἰατροκλῆς ἔλθων ἐκ Μακεδονίας, ὅς ἀχμάλωτος γενόμενος ἀπέβη ὑπὸ Φιλίππου ἀνευ λύτρων. **LM.**

17. Τὴν βουλὴν] τῶν πεντακοσίων. **F.**

18. Τῶν δέκα πρέσβων] Τῶν δέκα βητόρων ὁ σκάρφος· Ἰσαῖος λόγους σ', Ὑπερίδης λόγους ρο', Ἰσοκράτης λόγους σ', Ἄντιφῶν λόγους ν', Δεινάρχος λόγους υ', Λυσίας λόγους ι', Λυκούργος λόγους η', Ἀνδοκίδης λόγους μδ', Αἰσχίνης λόγους γ', Δημοσθένης λόγους σα'. **F.**

19. Εἰς τὰ πράγματα] εἰς τὸ γενέσθαι εἰρήνην. **F.**

Ὅστινες — παραιτήσονται] οἰνεὶ συγγνώμην αἰτήσονται. **FLM.** Οἷον ὑπὲρ τοῦ χάριν αὐτῷ ὁμολογήσαι τὸν δῆμον διὰ τὸ ἀγγεῖλαι τὴν εἰρήνην. **F.**

Τὴν ἐκμαρτυρίαν] μαρτυρία μὲν ἐστὶν ὅταν τινὲς μαρτυρήσωσι παρόντι τινὶ, ἐκμαρτυρία δὲ ἡ περὶ θάνατος τινὸς καὶ ἀποδήμου ὑπάρχοντος, λέγοντες ὅτι μαρτυροῦμαι ὅτι, ὅτι παρῆν, ἔλεγε τότε. Καὶ λοιπὸν, εἰ ἐπανελθὼν ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι οὐδὲν εἶπον, ἐκρίνοντο οὗτοι συκοφάνται. **BFM.** Θέλει εἰπεῖν ὅτι ἀρραβῶνας ἦν δεξιόμενος ὁ Ἀριστοδήμος ἀπὸ τινων πόλεων πρὸς τὸ ἀγωνισσάσαι ἐν αὐταῖς. Ἦν γὰρ τραγῳδὸς, καὶ ἔδει αὐτὸν ἡ ἀγωνισσάσαι ἡ διεκλοῦν τὸν ἀρραβῶνα καταβαλεῖν. Ἔδει οὖν πρέσβων τῶν πασιόντων τὰς πόλεις μὴ διεκλοῦν τὸν ἀρραβῶνα κομισσάσαι, ἀλλ' ἀπλοῦν. **BFM.** Ἐκμαρτυρία ἐστὶν ὅταν μὴ εἰδὼς αὐτὸς μαρτυρῇ, ἀλλὰ φάσκη ἀκηκοέναι. Ἄλλως. Ἡ τοῦ μὴ παρόντος μαρτυρία καλεῖται ἐκμαρτυρία, οἷον τοῦ ἔξω οὗτος μαρτυρία. Τῶν ἀποδημιούτων γὰρ καὶ τῶν μὴ δυναμένων ἔλθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τὰς τῶν τετελευτηκότων μαρτυρίας ἐκ γραμματικῶν ἀνεγίνωσκον, αἱ ἐκαλοῦντο ἐκμαρτυρία. **BLM.**

Καὶ τίς ὁ τὰς δωρεὰς] Ὑπέσχετο γὰρ, εἰ μὲν αἱ πόλεις συγχωροῖεν τὰς ζημίας Ἀριστοδήμου, ὀρθῶς ἔχειν, εἰ δὲ μὴ συγχωροῖεν τὸν δῆμον πείσειν δωρεὰς αὐτῷ δοῦναι δὲ καταβάλαι (λάβαι codd.) ἀλλαχόθι. **BLM.**

20. Ἡ — ἔνοστασις] ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρχῆ τῆς εἰρήνης καὶ ὥσπερ κρηπίς. **FLM.**

21. Ὀλοσχοῖψ] Τὸ ὀλόσχοινον φυτὸν ἐστὶν, ᾧ χρῶνται ἀντὶ βελόνης. Ἄβροχον δὲ εἶπεν· εἰδῆσαι γὰρ βρέ-

λεσθα ἴδωσι, ἵνα μαλακὰ γενόμενα εὐθετα γίνωνται εἰς τὴν τῶν ἔργων πλοκήν. BLM. Ἄλλως. Οἱ μὲν λέγουσιν ἑπλάσι σχοίωσι φασὶ δὲ εἶδος οἱ ἄττικοι ἐλόχοιοι αὐτὸ καλοῦσιν· οἱ δὲ φασὶν διὰ τὸ εἶδος ἐστὶ φουτοῦ ἱμαντιῶδους, ὡς περὶ τῶν λύγων λέγει ὁ ποιητής (Π. λ, 105). Ἀβρόχῳ δὲ λέγει οἰονεὶ ἔφηρ. Ἴνα διὰ τῶν σιάλων τοῦ στόματος φουσηθὲν δόδωνη δῆθεν ποιήσῃ τῷ στόματι ἐν τῷ ἔρραφθαί. BFLM.

Λεωσθένην] Ὁ Λεωσθένης Ἀθηναῖος. Οὗτος ἐφυγαδεύθη Ἀθήνηθεν ὡς φιλιππίων· καὶ ἦν παρὰ Φιλίππῳ ἐς τὰ μέγιστα τιμωμένος, ἀνὴρ εἰπεῖν δυνατός. BM. Οὗτος στρατηγὸς Ἀθηναίων καὶ δόξας ἀμαρτεῖν εἰς τὸν περὶ Ἀμφιπόλεως πόλεμον ἐφυγάδευεν. Ὑπερον δὲ κατελιθῶν ἐστρατήγησεν ἐν τῷ Λαμιακῷ καὶ ἀπέθανε τρωθείς. LM.

22. Συνετάρξαμεν] ἀντὶ τοῦ συνεταξάμεθα. F.

Ἦς ἴση] προοικονομούμενος, ὡς οἶμαι, τὰ τῶν ἄλλων πάντων νοήματα ἀπαυθίσιν· ἢ ἵνα πάντας αὐτὸν περιμένωσι καυχητιῶντα καὶ ἀπειλούμενον. LM.

Οὐδὲ ἔγγενής] ἐπειδὴ διεβάλλετο ὡς πρὸς μητρὸς Σαυθῆς ὧν. BFLM. Ἄστος ἐξ ἀστέως. BLM.

Κατ' ἐρώτησιν F.

23. Οὐδὲν ἔπρατον] διεβάλλετο γὰρ ὡς ἡταιρηκὸς καὶ μισθοῦ λόγους γράφων καὶ δωροδοκῶν. BLM.

26. Ὑπέρβατε] ἀντὶ τοῦ προκατήρξασθε τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας καὶ εὐεργεσίας. BFLM.

Ἀμόντα] Ἐκβληθέντα γὰρ τὸν Ἀμόνταν ποτὶ ἐκ τῆς βασιλείας ὑπὸ Θετταλῶν Ἀθηναῖοι καὶ Ἀσκαδαμόνιοι κατήνεγκαν πάλιν ἐπὶ τὴν βασιλείαν. BFLM. Θετταλοῖς γὰρ πολεμήσας καὶ μέλλων ἐκπίπτειν τῆς ἀρχῆς ἔδειξθη Ἀθηναίων· καὶ τυχὼν κατέσχε πάλιν τὴν χώραν. LM.

Τῷ Φιλίππῳ πατρὶ] Ἀμόντα τῷ Φιλίππῳ πατρὶ υἱοὶ ἐγένοντο τρεῖς ἐξ Εὐρυδίκης, Ἀλεξάνδρος, Περδίκκας καὶ Φιλίππος, ὅς καὶ ἔβασλευσεν. Πausανίας δὲ συγγενῆς τῶν περὶ Φιλίππον· ἐφυγαδεύθη οὐτοσφ. BLM.

Ἀλεξάνδρου] Τοῦτον ἔκτανε Πτολεμαῖος. B.

27. Πausανίου] Οὗτος ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἡμισοστήει. BLM.

Τῷ καιρῷ] ἀντὶ τοῦ τῆ εὐκαιρίας θαρροῦντος, καθὼς κατὰ νέων ἐπεχειρεῖ τὴν ἡλικίαν κατὰ τῶν περὶ Φιλίππον. BFLM.

Ἀνθεμοῦντα — Στράβων] Ταῦτα Μακεδονίας χωρία δγυρά. BLM.

Αὐτῶν ἐχόντων τὴν πόλιν] ἀντὶ τοῦ αὐτονομουμένων. F.

28. Ἐνταῦθ' — μετεπέμψατο] ὡς ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Θράκης. F.

29. Πτολεμαίου] Οὗτος ἦν ὁ ἐπικαλούμενος Ἀλωρίτης, ὃς ἀνελὼν Ἀλεξάνδρον τὸν Ἀμόντου, συλλοδομένης αὐτῷ πρὸς τοῦτο Εὐρυδίκης τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου, καὶ γήμας τὴν Εὐρυδίκην καὶ ἐπιτροπείας Περδίκκου καὶ Φιλίππου παιδῶν ὄντων ἔβασλευσεν ἔτη ε', καὶ ἀποθνήσκει ἀναίρεθεις, Περδίκκου αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλήν συστήσαντος. BLM.

Ἦς ἦν ἐπιτροπος] τῶν περὶ Φιλίππον ἔτι μικρῶν ὄντων. FM.

30. Ἀνοχὰς] Ἀνοχὰι εἰσιν αἱ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑπερθέσεις τοῦ πολέμου, ὃς καλεῖ ὁ Θουκυδίδης ἀναχωχὰς, παρὰ τὸ ἀνοχεῖν καὶ τῶς ἀναβάλλεσθαι. BFLM. Ἀνοχὰς οὖν τὴν ἀναβολὴν τοῦ πολέμου πρὸς ὀλίγον χρόνον. LM. Οὐκ εἶπε ποίας. Ἐπλάττετο γὰρ δῆθεν. F.

Ἐκδοχὴν] οἰονεὶ διαδοχὴν διεδέξατο γὰρ τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον τὸν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως. BF.

34. Τὰ φησίσματα] Ὅτι οἱ μὲν πρόγονοι αὐτοῦ εἰς ἔγγραον πολεμεῖν, ἡμεῖς δ' ἀντεπράρομεν αὐτοῖς εἰρηναῖα. BFLM.

Ἐννέα ὁδοῖν] Ἡτύχησαν Ἀθηναῖοι ἐννέασι περὶ τὰς Ἐννέα καλωμένας ὁδοῖς, ὅς ἐστι τόπος τῆς Θράκης, ἢ καλωμένην Χερρόνησος. Ἡτύχησαν δὲ διὰ τὰς Φυλλίδας ἀράς, ἢ Δημοφώντος ἑρασθεῖα καὶ προσδοκίας αὐτῶν ἐπανήξειν ἀποτελέσονται τὰς πρὸς αὐτὴν συνθήκας καὶ ἐννέασι ἐπὶ τὸν τόπον Ἰλλοῦσα, ὡς οὐχ ἦκε, κατεράπει τοῖς Ἀθηναίοις τοσαυτάκις ἀτυχῆσαι περὶ τὸν τόπον. Τὰ δὲ ἀτυχήματα ἐγένοντο ταῦτα· τὸ πρῶτον μὲν Λυσιστράτου καὶ Λυκούργου καὶ Κρατίωνος στρατευόντων ἐπ' Ἡτίονα τῆν ἐπὶ Στρυμόνι διεφθάρησαν ὑπὸ Θρακῶν, εὐληφότες Ἡτίονα, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀθήνησι Φαίβωνος· δεύτερον οἱ μετὰ Λέγγου κληροῦχοι ἐπὶ Λυσιστράτου (Λυσισθέου Clinton; Λυσανίου Meier; Λυσιστράτου Krüger.) τρίτον οἱ μετ' Εὐκλέους καὶ Θουκυδίδου· τέταρτον οἱ μετὰ Κλέωνος, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀλάκου· πέμπτον οἱ ἐνοικοῦντες Ἡτίονα Ἀθηναῖοι ἐξηλάθησαν· ἕκτον οἱ μετὰ Σιμήχου στρατηγούτος διεφθάρησαν· ἕβδομον, ὅτε Πρωτόμαχος ἀπέτυχεν, Ἀμφιπολιτῶν αὐτοῖς παραδόντων τοῖς ὁμοῖοις Θρακῶν ὄντων ἐκπεμφθεῖς ὑπὸ Τιμοθέου Ἀκίμαχος ἀπέτυχεν, αὐτῷ παραδόντος αὐτὸν Θρακῶν, ἐπὶ Τιμακράτους Ἀθήνησιν ἀρχόντος· ἕκτον Τιμόθεος ἐπιστρατεύσας ἠτήθη ἐπὶ Καλλιμάχου ἀρχόντος. Τὰς δὲ Ἐννέα ὁδοῖς ἄγων συνοικίσας Ἀθηναῖος ἐκάλεσεν Ἀμφιπολίαν, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀθήνησιν Εὐθυμένους. Τὴν δὲ Φυλλίδα οἱ μὲν Φυλλήϊα, οἱ δὲ Κίασαν ὀνομάζουσι, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς οἱ μὲν Φιλανδρὸν (Φολέα Lobeck.), οἱ δὲ Κίασον, οἱ δὲ Θῆλον. Δημοφῶντι δὲ ἐκ Φυλλίδος Ἀμφιπολίαν καὶ Ἀκίματα οἶον φασὶ γενέσθαι. BLM.

Θησέως παιδῶν] Θησέως πατέρας Δημοφῶν καὶ Ἀκίμαχος. Τοῦτων Δημοφῶντι λέγεται δοθῆναι προκτὰ τὰς Ἐννέα ὁδοῖς οὗτω καλουμένας· οὗτος δὲ παρὰ τὴν ἱστορίαν Ἀκίμαντι φησὶ δοθῆναι, οὐ Δημοφῶντι. BLM.

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις] οὐχ ὡς μύθου ὄντος τοῦ περὶ τὴν Φυλλίδα γάμου, ἀλλ' ὡς παλαιοῦ πάνυ, οὕτως εἶπεν. BLM.

32. Συμμαχίας] οἰονεὶ συλλόγου καὶ κοινοῦ συνεδρίου. FLM.

Εἰ μὲν πρὸς ἡμᾶς πολεμήσας] Το σχῆμα περιτροπῆ. F.

33. Ἀέσθη] παρεχώρησε. Q.

34. Σκοτεινὸν] ἢ ἀσαφὲς ἢ εὐδαιμονίας λαμπρότητος ἐχόμενον καὶ οὐκ ἔξιον τῆς ἡγεμονίας τῆς πόλεως, ἀλλὰ ταπεινοῦ φρονήματος. Τεθνηκὸς δὲ οὐδὲν ἔχον ζωνερόν, ἀλλ' ἀφανὲς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τεθνηκῶτων. BFLM. Σκοτεινὸν μὲν ἀσαφὲς, τεθνηκὸς δὲ δεῖλια ἀντὶ τοῦ ταπεινόν. LM.

Μικρὸν — τῶν πραγμάτων] οὐκ ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν κυρίων πραγμάτων. BLM.

35. Τὶ πεπονθέναι] οἰονεὶ συρτήτειν ἢ τοιοῦτόν τι πάσχειν. Δεληθῶτος δὲ διασύρει τὴν δημοκρατίαν, ὡς ἐν αὐτῇ τὰ τοιαῦτα πολιτεύεται. BFLM.

Τῶν γεγραμμένων] Οἱ γὰρ μὴ δυνάμενοι ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν γράφουσι πολλάκις δὲ μέλλουσι λέγειν. BFLM. Ἡ οὖν ὡς σκηπτόμενον αὐτὸν λέγει, ἢ ἐπειδὴ ἔγραψεν ἐν ὑπομνηστικῷ περὶ τίνος καὶ τὴ δεήσει λέγειν. BLM.

Διεσφάλη] γρ. παρεσφάλη, ἐπελάθετο. B.

39. Τοῦτο δὲ ἦν ἀρα ἀγγόνῃ (sic.) Ἄγγονῃ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ πάθους δεύνηται, ἐπὶ δὲ τοῦ βρογχοῦ παροξύνεται. F.

40. Ἀπορμώωντων] ἀντὶ τοῦ ἀναχωρούντων. Παρα-
τήρησαι δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν ἑδοῦ εἰρηται ἡ λέξις.
BFLM.

Παραδόξως] οἰονεὶ παρὰ τὴν φύσιν τὴν ἑαυτοῦ, καθὼς
ὠμός ἐστι φύσει καὶ ἀγνοεῖ τὸ φιλάνθρωπον. BFLM.

Κέρκωψ] Τῶα ἦσαν ὠμά καὶ πανούργα οἱ Κέρκωπες, οὓς
δή φασὶ μεταβδελιχένας εἰς πιθήκους. LM. Οἱ Κέρκωπες
γένος τι ὑπῆρχον ληροῦν καὶ πανούργων περὶ τὴν Λιγύην
(Λιτόβην codd.), οὓς ἐτιμωρήσατο Ἡρακλῆς διὰ τὴν κλο-
πὴν τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνοσ. Ἦσαν δὲ ἀδελφοὶ δύο. Τι-
νὲς δὲ ἐξηγούνται τοὺς Κέρκωπας εἶδος πιθήκων πανούργων.
BFLM.

Παιπέλιμα] Παιπαλα τοὺς τραγεῖς τόπους καλοῦσιν.
Τὸν οὖν μὴ εὐγενῆ μῆδ' ἀπλοῦν οὕτω προσαγορεύουσιν.
Ἄλλως. Τοὺς μὴ εὐθεῖς ταῖς γνώμαις, ἀλλὰ πλαγίους καὶ
ποικίλους οὕτως ἐκαλοῦν. Μετῆχται δὲ ἀπὸ τῶν ὀδῶν·
τὰς γὰρ μὴ εὐθείας, ἀλλὰ πολλὰς ἔχουσας ἑκτροπὰς παι-
πέλους ἐκαλοῦν. BLM. Παιπέλιμα δὲ οἷον περιτρίμμα
ἀγορᾶς, τὸ λεγόμενον αἰεὶ ἐν τῇ συνθεῖα ἕως περὶ πανούργου
τινός. Κυρίως δὲ παιπέλιμα λέγεται τὸ λεπτότατον
τρίμμα τοῦ ἄλευρου. BFLM. Cf. schol. Arist. Nub. 260.

Παλιμβολοῦν] οἰονεὶ ἐυμετάβλητον, παρὰ τὸ πάλιν με-
ταβάλλεσθαι, ὅ ἐστιν εἰς τούτῳ καὶ ἔξ ὑποτροφῆς, ὡς
ὁ ποιητῆς (II. θ, 266).

Παλίνονα τόξα τιταίνων. BFLM.

Ἄλλως. Τὸν σφόδρα μεταβάλλοντα ἢ καὶ μεταστρέφοντα
τὰ πράγματα· ἢ τρίβοντα ἐν πράγματι καὶ περιτρίμμα. Ἡ
δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πάλαι κύβων καὶ ἀστραγάλων, ἀπὸ
τοῦ πάλιν βάλλεσθαι.

Τὰ ταῦτα ῥήματα] οἰονεὶ τὰ περὶ τῶν πανούργων λε-
γόμενα. Ἐν μέρει δὲ, ὅ ἐστι χωρὶς τῶν ἄλλων ἕκαστον.
(§ 41) Ἐρανον δὲ σωστήσειν φησὶν ἀντὶ τοῦ, ὥστε τρί-
ρεσθαι ἀπὸ δημοσίων χρημάτων BFLM. Ἄλλως. Ὅσπερ
ἕκαστον τι αὐτῶν δοῦναι πρὸς χρῆσιν ἀργύριον· πᾶν γὰρ ὁ
πολλοὶ διδόνειν ἀργύριον εἰς χρῆσιν ἱκανοὺς καλεῖται. Ἐὰν
μὴ πρὸς χρῆσιν δὲ, ἀλλὰ δωρεάν. Ἡ ἔρανον τὴν παρὰ
τῶν φιλῶν συνεισφοράν καὶ ἐπιδοσιν. BLM.

Βοηθήσειν τοῖς ἴθις] ἐπανορθώσαντα τὰ ἴδια αὐτοῦ
πράγματα, τὰ ἰδιωτικά. LM.

42. Ἐπαρρόδιτον] ἀντὶ τοῦ χαρίεντα. F.

Ὁ Σίσυφος] Καὶ γὰρ Σίσυφος ὁ Αἰόλου πανούργος ἐνο-
μίση. BFLM. Ἐπὶ πανουργία γὰρ οὗτος διεβέβητο.
Ἐπὶ τοῦ πανούργου οὖν καὶ κακοπράγμονος χρεῖνται τῷ
ὀνόματι. BLM.

43. Ἀναισθητικῶς — προορμώωντων] οὐ συνιέντων οὐδ'
ἐννοουμένων τὴν ἐνέδραν. LM.

Συνθήκην] τὴν ὁμολογίαν. LM. Οἷον εἰς τὸ συνθέσθαι.
FLM.

47. Προσπεκινῆσαι] πρὸς τῷ ἦδη πόνῳ εἶτι πονη-
σαι. F.

Φωτῶν αἰτίας] κατηγορίας. F

44. Θεάσασθαι] Τὸ γὰρ ἀφανεῖς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχί-
στην ἔχει τὴν διόρθωσιν. BLM.

45. Ἐπὶ κεφαλαίων] ἀντὶ τοῦ συντόμως αὐτὰ τὰ κεφα-
λαία λέγοντες. BFLM.

Ἐπιστολὴν δὲ φησὶ τὴν περιέχουσαν περὶ τῆς εἰρήνης καὶ
ἐπιγγελλομένην πολλὰ ἀγαθὰ ποιήσιν τοὺς Ἀθηναίους,
ἐὲν γένηται. BFLM.

καὶ τὴν Ἔστιαν ἐπώμοσε τὴν βουλαίαν] Διὸς ἦν βου-

λός ἐν τῇ βουλή. Τὴν Ἔστιαν οὖν λέγει τὴν βουλαίαν
τὸν βωμὸν αὐτοῦ, τοῦ Διὸς, τὸν ὄντα ἐν τῇ βουλή.
Ὁμοσε δὲ καθὼς βουλευτῆς ἦν. Ἡ Ἔστιαν λέγει βουλαίαν
οἰονεὶ τὴν τρέπαζαν, διότι ἔστιν ὅτι συνεδεῖναιον ἀλλή-
λοις οἱ βουλευταί. BFLM.

46. Οὐ ψευσαίμην] ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν ἐποίησα ὡς κα-
κῶς περὶ ἐμοῦ δοξασάντων. FLM.

Τὸ γὰρ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ δή καίται. F.

48. Ἐντεύξιος] συντυχίας. F.

49. Τερατευσάμενος] Τερατεῖδες ποιήσας σχῆμα καὶ
ἀηδὲς διὰ τοῦ προσώπου καὶ σχήματος. FLM.

Ἐπισημαίνόμενον δὲ φησὶ ἀντὶ τοῦ ἐπινοῦντα. FLM
Ἐπαινοῦντα καὶ ἀποδοχόμενον. B

Θαυμάζειν δὲ φησὶν ἀντὶ τοῦ καταγινώσκειν, ἐπειδὴ πρὸς
γενικὴν φέρεται. FLM. Ἦγον καταγινώσκειν. Q.

Οἱ μὲν τὸν τοῦ — συμβουλεύειν] τί δεῖ ἀποκρίνασθαι
πρὸς τοὺς κρίσεις τοὺς Φιλίππου τοὺς ἑλλόντας περὶ τῆς
εἰρήνης. BFLM.

Ἐπερὶον λαλίαν] οἷον μάτην ἀναλίσκουσι τοὺς χρέ-
νους, τὰ ἔξωθεν τοῦ πράγματος διαλεγόμενοι. Τὴν πολ-
λὴν καὶ μακράν. Ἄλλως. Ἐπερὶον λαλίαν τὴν ἔξωθεν
τοῦ πράγματος ὁμιλίαν· τὰ γὰρ ἔξω τῶν ἔρων πραχθέντα
ἀπαγγέλλουσι. Ὁ δὲ αὐτὸν τὸν λόγον λαλίαν εἶπεν, ὡς
φλυαρίαν. Ἡ ὑπερῶριον, τὰ ἐν Μακεδονίᾳ Ἀθήνησι λέ-
γοντες. BLM.

51. Ὡς πονηρὸς] καθὼς οὐκ ἔα τοὺς συμπρέσβεις τὰ
καθ' ἕκαστα λέγειν. BFLM.

Τὴν τύχην] τὴν εὐτυχίαν. FLM.

55. Ἐμοὶ δ' οὐ χεῖρων] Τοῦτο ὡς πρὸς τὸν λόγον τὸν
ἄνω εἰρημένον εἶτι ἐπιδέξιός ἐστιν ὁ Φίλιππος ἐν τῇ τρα-
πέζῃ καὶ ἡδύς καὶ χαρίεις. Δεινὸς δὲ ἀντὶ τοῦ δυνατός.
F. Ἡ ὡς εὐπρεπούς ὄντος ἢ ὡς δυσειδοῦς. LM.

55. Θάϊαν] τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ᾧ καθιζόμενοι
θεῶνται τοὺς ἀγῶνας ἐν τοῖς Διονυσίοις. BLM.

56. Τὴν μὲν τοῖνον] πληρώσας τὴν κατάστασιν ἐνταῦθα
λοιπὸν ἐπιλογίζεται. BLM.

Τῶν μὲν γὰρ ἀπηγχεμένων] ἀρχὴ τῶν ἀγῶνων. Εἰσὶ
δὲ τὰ σημεῖα, ἄσπερ ἐστὶ τοῦ στοχασμοῦ ἰσχυρότατον κα-
φάλαιον, διὰ καὶ αὐτοῖς ἀρκεῖται ἕως τίλους σχεδὸν εἰπεῖν.
BFLM.

57. Δεινῶς] ἀντὶ τοῦ μέλιστα καὶ πολλὸ πλεόν. FLM.
Αἰρέσεως] τῆς χειροτονίας. F.

59. Παρόσχη] δευτέρου προσώπου ὑποτακτικοῦ. FLM.
Δειξῆς. Q. ὄντα] πρὸς τὰ ψηφίσματα συντακτικόν. FL.

60. Κατὰ τὸν νόμον] ἀντὶ τοῦ ὡς ὁ νόμος κελύει,
εὐτάκτως καὶ καλῶς FLM.

Τῶν συνέδρων] Συνέδρους καλεῖ τοὺς συμμάχους. BF.
Ἡ τοὺς παρὰ τῶν συμμάχων παμφθόντας. B.

61. Παρανάγνωθι] οἷον παρὰ τὸ τῶν συμμάχων, ἀντὶ
τοῦ εὐθὺς μετ' αὐτό. FL.

Τοὺς πρυτάνεις] ἐπειδὴ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἔγραφον αὐ-
τοί, οἱ πρυτάνεις, περὶ τίνων ἡ ἐκκλησία μέλλει βουλευέ-
σθαι. BFLM.

Τὴν ἐν Διονύσῳ] Ἐν τῷ θεάτρῳ αὐτῶ μετὰ τὴν ἐορτὴν
ἐκκλησία ἠθροκίετο, ἐν ἣ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰ περὶ τῆς ἐορ-
τῆς ἔσκοποῦντο καὶ τοὺς πλημμελήσαντας περὶ αὐτὴν ἐκά-
λαζον. BLM.

Προῦφαρῶν] οἰονεὶ προαρπάζων καὶ ἐπέτων γενέσθαι,
ἵνα ἐκκλίσῃ τοὺς Ἑλληνας τῆς εἰρήνης. BFLM.

62. Τῶν μὲν ψηφισμάτων ἀμφοτέρων] τῶν συμμάχων

λεσθαι ὕδατι, ἵνα μαλακὰ γένοντα εὐθετα γένωνται εἰς τὴν τῶν ἔργων πλοκὴν. BLM. Ἄλλως. Οἱ μὲν λέγουσιν ἄπλωσ σχοίνω· φασὶ δὲ ὡς οἱ Ἄττικοι ἐλόσχοινοι αὐτὸ καλοῦσιν· οἱ δὲ φασιν ὅτι εἶδος ἐστὶ φυτοῦ ἱμαντώδους, ὡς περὶ τῶν λόγων λέγει οἰ ποιητῆς (Π. λ, 105). Ἀδρόχω δὲ λέγει οἰονεὶ ἔρηρ. Ὅτι διὰ τῶν σιάλων τοῦ στόματος φουσηθὲν ὀδόνην δῆθεν ποιήσῃ τῶ στόματι ἐν τῶ ἔρραφθαι. BFLM.

Λεωσθένην] Ὁ Λεωσθένης Ἀθηναῖος. Οὗτος ἐφυγαδεύθη Ἀθίγηθεν ὡς φιλιππίων· καὶ ἦν παρὰ Φιλίππῳ ἐς τὰ μέγιστα τιμώμενος, ἀνὴρ εἰπεῖν δυνατός. BM. Οὗτος στρατηγὸς Ἀθηναίων καὶ δόξας ἀμαρτεῖν εἰς τὸν περὶ Ἀμφιπόλεως πόλεμον ἐφυγάδευεν. Ὑστερον δὲ καταλθὼν ἐστρατήγησεν ἐν τῷ Ἀμακίῳ καὶ ἀπέθανε τρωθεῖς. LM.

22. Συνετάξαμεν] ἀντὶ τοῦ συνεταξάμεθα. F.

Ὡς ἔφη] προοικονομούμενος, ὡς οἶμαι, τὰ τῶν ἄλλων πάντων νοήματα ἀπαριθέσειν ἢ ἵνα πάντες αὐτὸν περιμένωσι καυχητιῶντα καὶ ἀπειλούμενον. LM.

Οὐδ' ἐγγενής] ἐπειδὴ διεβάλλετο ὡς πρὸς μητρὸς Σαύτης ὦν. BFLM. Ἄστος ἐξ ἀστῆς. BLM.

Κατ' ἐρώτησιν F.

23. Οὐδὲν ἄπρατον] διεβάλλετο γὰρ ὡς ἠταιρηκὼς καὶ μισθοῦ λόγους γράφων καὶ δουροδοκῶν. BLM.

26. Ἰπήρξας] ἀντὶ τοῦ προκατήρξασθε τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας καὶ ἐυεργεσίας. BFLM.

Ἀμύντα] Ἐκβλήθηνα γὰρ τὸν Ἀμύνταν ποτὲ ἐκ τῆς βασιλείας ὑπὸ Θετταλῶν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι κατήνεγκαν πάλιν ἐπὶ τὴν βασιλείαν. BFLM. Θετταλοῖς γὰρ πολεμήσας καὶ μέλλων ἐκπίπτειν τῆς ἀρχῆς ἐδεήθη Ἀθηναίων· καὶ τυχὼν κατέσχε πάλιν τὴν χώραν. LM.

Τῷ Φιλίππῳ πατρὶ] Ἀμύντα τῷ Φιλίππου πατρὶ υἱοὶ ἐγένοντο τρεῖς ἐξ Εὐρυδίκης, Ἀλέξανδρος, Περδίκκας καὶ Φιλίππος, δς καὶ ἐβασίλευσεν. Πausanias δὲ συγγενῆς τῶν περὶ Φιλίππου ἐφυγαδεύθη οὐτοσί. BLM.

Ἀλεξάνδρου] Τοῦτον ἔκτανε Πτολεμαῖος. B.

27. Πausανίου] Οὗτος ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἠμφοσίηται. BLM.

Τῷ καιρῷ] ἀντὶ τοῦ τῇ εὐκαιρίᾳ θαρροῦντος, καθὼ κατὰ νέων ἐπεχειρεῖ τὴν ἡλικίαν κατὰ τῶν περὶ Φιλίππου. BFLM.

Ἀνθεμοῦντα — Στράβων] Ταῦτα Μακεδονίας χωρία ὑγυρά. BLM.

Αὐτῶν ἐχόντων τὴν πόλιν] ἀντὶ τοῦ αὐτονομουμένου. F.

28. Ἐνταῦθ' — μετεπέμψατο] ὡς ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Θράκης. F.

29. Πτολεμαῖοι] Οὗτος ἦν ὁ ἐπικαλούμενος Ἀλωρίτης, δς ἀνελὼν Ἀλέξανδρον τὸν Ἀμύντου, συλλοβομένης αὐτῷ πρὸς τοῦτο Εὐρυδίκης τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου, καὶ γήμας τὴν Εὐρυδίκην καὶ ἐπιτροπέσας Περδίκκου καὶ Φιλίππου παίδων ὄντων ἐβασίλευσεν ἔτη ε', καὶ ἀπονήσκει ἀναίρεθεις, Περδίκκου αὐτοῦ τὴν ἐπιδοκίαν συστήσαντος. BLM.

Ὅς ἦν ἐπίτροπος] τῶν περὶ Φιλίππου ἑτὶ μικρῶν ὄντων. FM.

30. Ἀνοχὰς] Ἀνοχαί εἰσιν α' πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑπερθέσεις τοῦ πολέμου, ἀς καλεῖ ὁ Θουκυδίδης ἀναχωχὰς, παρὰ τὸ ἀνεχθῆναι καὶ τέως ἀναβῆλαισθαι. BFLM. Ἀνοχὰς ὄν τὴν ἀναβολὴν τοῦ πολέμου πρὸς ὀλίγον χρόνον. LM. Οὐκ εἶπε πολας. Ἐπλάττετο γὰρ δῆθεν. F.

Ἐκδοχὴν] οἰονεὶ διαδοχὴν· διεδέξατο γὰρ τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον τὸν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως. BF.

34. Τὰ ψηφίσματα] Ὅτι οἱ μὲν πρόγονοι αὐτοῦ αἰετῶν ἔγραπον πολεμεῖν, ἡμεῖς δ' ἀνεγγράφομεν αὐτοῖς εἰρηναῖα. BFLM.

Ἐννέα ὀδῶν] Ἡτύχησαν Ἀθηναῖοι ἐννέκας περὶ τὰς Ἐννέα καλομένης ὀδοῦς, δς ἐστὶ τόπος τῆς Θράκης, ἢ καλομένη Ἡερρόνησος. Ἡτύχησαν δὲ διὰ τὰς Φυλλίδας ἀράς, ἢ Δημοφώντος ἐραθεῖσα καὶ προσδοκῶσα αὐτὸν ἐπαρήξειν ἀποτελέσονται τὰς πρὸς αὐτὴν συνθήκας καὶ ἐννέκας ἐπὶ τὸν τόπον ἔλθουσα, ὡς οὐχ ἦξε, κατηράστω τοῖς Ἀθηναῖοις τοσαυτάκις ἀτυχῆσαι περὶ τὸν τόπον. Τὰ δὲ ἀτυχήματα ἐγένοντο τάδε· τὸ πρῶτον μὲν Αυσιστράτω καὶ Λυκούργου καὶ Κρατίνου στρατευόντων ἐπ' Ἡϊόνα τὴν ἐπὶ Σερρώνων διεσθάρησαν ὑπὸ Θρακῶν, εὐληφτάς Ἡϊόνα, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀθήνησι Φαίδωνος· δεύτερον οἱ μετὰ Λέγγου κληροῦχοι ἐπὶ Αυσιστράτους (Αυσισθέου Clinton; Αυσανίου Meier; Αυσιστράτου Krüger.)· τρίτον οἱ μετ' Εὐκλέους καὶ Θουκυδίδου· τέταρτον οἱ μετὰ Κλέωνος, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀλκαίου· πέμπτον οἱ ἐνοικοῦντες Ἡϊόνα Ἀθηναῖοι ἐξηλάθησαν· ἕκτον οἱ μετὰ Σιμίχου στρατηγούτους διεσθάρησαν· ἕβδομον, ὅτε Πρωτόμαχος ἀπέτυχεν, Ἀμφιπολιτῶν αὐτοῦς παραδόντων τοῖς ὁμόροις Θρακῶν· ὄγδον ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ Τιμοθέου Ἀλκιμαχος ἀπέτυχεν, αὐτοῦ παραδόντος αὐτὸν Θρακῶν, ἐπὶ Τιμοκράτους Ἀθήνησιν ἀρχόντος· ἕκτον Τιμοθέος ἐπιστρατεύσας ἠτήθη ἐπὶ Καλλιμαθῶς ἀρχόντος. Τὰς δὲ Ἐννέα ὀδοῦς Ἄγων συνοικίας Ἀθηναῖος ἐκάλεσεν Ἀμφιπολίαν, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀθήνησιν Εὐθυμένους. Τὴν δὲ Φυλλίδα οἱ μὲν Φυλλίδα, οἱ δὲ Κίασαν ὀνομάζουσι, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς οἱ μὲν Φιλανδρον (Φολέα Lobeck.), οἱ δὲ Κίασον, οἱ δὲ Ὀθλον. Δημοφώντι δὲ ἐκ Φυλλίδος Ἀμφιπολίαν καὶ Ἀκάμαντα υἱὸν φασὶ γενέσθαι. BLM.

Θησέως παίδων] Θησέως παῖδες Δημοφῶν καὶ Ἀκάμας. Τοῦτων Δημοφῶντι λέγεται δοθῆναι προίκα τὰς Ἐννέα ὀδοῦς οὕτω καλομένης· οὗτος δὲ παρὰ τὴν ἱστορίαν Ἀκάμαντι φησὶ δοθῆναι, οὐ Δημοφῶντι. BLM.

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις] οὐχ ὡς μῦθος ὄντος τοῦ περὶ τὴν Φυλλίδα γάμου, ἀλλ' ὡς παλαιοῦ πάνου, οὕτως εἶπεν. BLM.

32. Συμμαχίας] οἰονεὶ συλλόγου καὶ κοινοῦ συνεδρίου. FLM.

Εἰ μὲν πρὸς ἡμᾶς πολεμήσας] Τὸ σχῆμα περιτροπῆ. F.

33. Ἀπέστη] παρεχώρησε. Q.

34. Σκοτεινὸν] ἢ ἀσαφὲς ἢ εὐδαιμονίας λαμπρότητος ἐχόμενον καὶ οὐκ ἄξιον τῆς ἡγεμονίας τῆς πόλεως, ἀλλὰ ταπεινοῦ φρονήματος. Τεθνηκὸς δὲ οὐδὲν ἔχον φανερόν, ἀλλ' ἀφανές, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τεθνηκότων. BFLM. Σκοτεινὸν μὲν ἀσαφές, τεθνηκὸς δὲ δεῖλα ἀντὶ τοῦ ταπεινόν. LM.

Μικρὸν — τῶν πραγμάτων] οὐκ ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν κυρίων πραγμάτων. BLM.

35. Τι πεπονθέναι] οἰονεὶ συρττεῖται ἢ τοιοῦτόν τι πάσχειν. Λεληθότως δὲ διασύρει τὴν δημοκρατίαν, ὡς ἐν αὐτῇ τὰ τοιαῦτα πολιτεύεται. BFLM.

Τῶν γεγραμμένων] Οἱ γὰρ μὴ δυνάμενοι ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν γράφουσι πολλὰς ἀ μέλλουσι λέγειν. BFLM. Ἡ ὄν ὡς σηκπτόμενον αὐτὸν λέγει, ἢ ἐπειδὴ ἔγραπεν ἐν ὑπομνηματικῷ περὶ τίνος καὶ τί δεήσει λέγειν. BLM.

Δισορδῆ] γρ. παρεσρδῆ, ἐπελάθετο. B.

39. Τοῦτο δὲ ἦν ἀρα ἀγγόνῃ (sic).] Ἀγγονῆ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ πάθους δξύνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ βρόγου παροξύνεται. F.

40. Ἀφορμούντων] ἀντί τοῦ ἀναχωρούντων. Παρα-
τίθηται δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν ὁδοῦ εἴρηται ἡ λέξις.
BFLM.

Παραδόξως] οἰονεὶ παρὰ τὴν φύσιν τὴν ἑαυτοῦ, καθὼς
ὡμὸς ἐστὶ φῶσι καὶ ἀγνοεῖ τὸ φιλόανθρωπον. BFLM.

Κέρως] Τῶα ἦσαν ὡμὰ καὶ πανούργα οἱ Κέρωςες, οὓς
διήρασι μεταδεδληκέναι εἰς πιθήκους. LM. Οἱ Κέρωςες
γένος τι ὑπάρχον ληστών καὶ πανούργων περὶ τὴν Αἰγύην
(Αἰθίην codd.), οὓς ἐτιμαρῆσατο Ἡρακλῆς διὰ τὴν κλο-
πὴν τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνης. Ἦσαν δὲ ἀδελφοὶ δύο. Τι-
νὲς δὲ ἔφηγονταί τοὺς Κέρωςας εἶδος πιθήκων πανούρ-
γων. BFLM.

Παιπέλημα] Παιπέλα τοὺς τραχεῖς τόπους καλοῦσιν.
Τὸν οὖν μὴ εὐγενῆ μῆδ' ἄπλοῦν οὕτως προσαγορεύουσι.
Ἄλλως. Τοὺς μὴ εὐθεῖς ταῖς γνώμας, ἀλλὰ πλαγίους καὶ
ποκλους οὕτως ἐκάλου. Μετῆται δὲ ἀπὸ τῶν ὁδῶν
τὰς γὰρ μὴ εὐθείας, ἀλλὰ πολλὰς ἐγούσας ἐκτροπὰς παι-
πέλους ἐκάλου. BLM. Παιπέλημα δὲ οἶον περίτριμμα
ἀγορῆς, τὸ λεγόμενον εἶν ἐν τῇ συνήθειᾳ ὡς περὶ πανούρ-
γου τινός. Κυρίως δὲ παιπέλημα λέγεται τὸ λεπτότατον
τρίμμα τοῦ ἄλευρου. BFLM. Cf. schoi. Arist. Nub. 260.

Παλιμβόλον] οἰονεὶ εὐματέδλητον, παρὰ τὸ πάλιν με-
ταβάλλεσθαι, ὃ ἐστὶν εἰς τοῦτίσω καὶ ἐξ ὑποστροφῆς, ὡς
ὁ ποιητής (Π. θ, 266):

Παλίντονον τόξα τιταίνων. BFLM.

Ἄλλως. Τὸν σφόδρα μεταβάλλοντα ἢ καὶ μεταστρέφοντα
τὰ πράγματα· ἢ τρέβοντα ἐν πράγματι καὶ περίτριμμα. Ἡ
δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πάλαι κύδων καὶ ἀστραγάλων, ἀπὸ
τοῦ πάλιν βάλλεσθαι.

Τὰ τοιαῦτα βήματα] οἰονεὶ τὰ περὶ τῶν πανούργων λε-
γόμενα. Ἐν μέρει δὲ, ὃ ἐστὶ χωρὶς τῶν ἄλλων ἑκαστον.
(S 41) Ἐρανον δὲ αὐστήσειν φησὶν ἀντὶ τοῦ, ὥστε τρέ-
ρεσθαι ἀπὸ δημοσίων χρημάτων BFLM. Ἄλλως. Ὅσπερ
ἑκαστὸν τι αὐτῶν δοῦναι πρὸς χρῆσιν ἀργύριον· πᾶν γὰρ ὃ
πολλοὶ διδόνασιν ἀργύριον εἰς χρῆσιν ἱερανοῦ καλεῖται. Κἄν
μὴ πρὸς χρῆσιν δέ, ἀλλὰ δωρεάν. Ἡ ἔρανον τὴν παρὰ
τῶν φίλων συνεισφορὰν καὶ ἐπιδοσιν. BLM.

Βοηθήσειν τοῖς ἴθις] ἐπανορθώσαντα τὰ ἴδια αὐτοῦ
πράγματα, τὰ ἰδιωτικά. LM.

42. Ἐκπαρόδειτον] ἀντὶ τοῦ χαρίεντα. F.

Ὁ Σίσυφος] Καὶ γὰρ Σίσυφος ὁ Αἰόλου πανούργος ἐνο-
μίθη. BFLM. Ἐπὶ πανουργίᾳ γὰρ οὗτος διεδέδλητο.
Ἐπὶ τοῦ πανούργου οὖν καὶ κακοπράγμονος χρεῶνται τῷ
ὀνόματι. BLM.

43. Ἀναισθητός — προορμώμενον] οὐ συνιέντων οὐδ'
ἰνοορμώμενων τὴν ἐνέδραν. LM.

Συνθήκη] τὴν ὁμολογίαν. LM. Οἶον εἰς τὸ συνθέσθαι.
FLM.

47. Προσπεκυνῆσαι] πρὸς τῷ ἦδη πόνῳ ἔτι πονη-
σαι. F.

Φωκίον αἰτίας] κατηγορίας. F

44. Θεόσασθαι] Τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχί-
στιν ἔχει τὴν διόρθωσιν. BLM.

45. Ἐπὶ κεφαλαίων] ἀντὶ τοῦ συντόμως αὐτὰ τὰ κεφα-
λαία λέγοντες. BFLM.

Ἐπιτελήν δὲ φησι τὴν περιέχουσαν περὶ τῆς εἰρήνης καὶ
ἀπαγγελλομένην πολλὰ ἀγαθὰ ποιήσειν τοὺς Ἀθηναίους,
ἐν γένηται. BFLM.

καὶ τὴν Ἔστιαν ἐπίμωσι τὴν βουλαίαν] Διὸς ἦν βω-

μὸς ἐν τῇ βουλῇ. Τὴν Ἔστιαν οὖν λέγει τὴν βουλαίαν
τὸν βωμὸν αὐτοῦ, τοῦ Διὸς, τὸν ὄντα ἐν τῇ βουλῇ.
Ἔμωσι δὲ καθὼς βουλευτῆς ἦν. Ἡ Ἔστιαν λέγει βουλαίαν
οἰονεὶ τὴν τράπεζαν, διότι ἐστὶν ὅτε συνεδεῖνουν ἀλλή-
λους οἱ βουλευταί. BFLM.

46. Οὐ ψευσαίμην] ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν ἐπειρήσα ὡς κα-
κῶς περὶ ἐμοῦ δοξασάντων. FLM.

Τὸ γὰρ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ δὴ καίται. F.

48. Ἐνταύτως] συντυχίας. F.

49. Τερατουσάμενος] Τερατῶδες ποιήσας σχῆμα καὶ
ἀηθὲς διὰ τοῦ προσώπου καὶ σχήματος. FLM.

Ἐπισημαινόμενον δὲ φησιν ἀντὶ τοῦ ἐπαινοῦντα. FLM
Ἐπαινοῦντα καὶ ἀποδεχόμενον. B

Θαυμάζειν δὲ φησιν ἀντὶ τοῦ καταγινώσκειν, ἐπειδὴ πρὸς
γενικὴν φέρεται. FLM. Ἦγουν καταγινώσκειν. Q.

Οἱ μὲν τὸν τοῦ — συμβουλεύειν] τί δεῖ ἀποκρίνασθαι
πρὸς τοὺς πρέσβεις τοὺς Φιλίππου τοὺς ἔλθόντας περὶ τῆς
εἰρήνης. BFLM.

Ἰπερόριον λαλιάν] οἶον μάτην ἀναλίσκουσι τοὺς χρό-
νους, τὰ ἔξωθεν τοῦ πράγματος διαλεγόμενοι. Τὴν πολ-
λὴν καὶ μακράν. Ἄλλως. Ἰπερόριον λαλιάν τὴν ἔξωθεν
τοῦ πράγματος ὁμιλίαν· τὰ γὰρ ἔξω τῶν ὄρων πραγθέντα
ἀπαγγέλλουσιν. Ὁ δὲ αὐτὸν τῶν λόγων λαλιάν εἶπεν, ὡς
φλυαρίαν. Ἡ Ἰπερόριον, τὰ ἐν Μακεδονίᾳ Ἀθήγησι λέ-
γοντες. BLM.

51. Ὅς πονηρὸς] καθὼς οὐκ εἶπεν τοὺς συμπρέσβεις τὰ
καθ' ἑκαστα λέγειν. BFLM.

Τὴν τύχην] τὴν εὐτυχίαν. FLM.

55. Ἐμοὶ δ' οὐ χείρων] Τοῦτο ὡς πρὸς τὸν λόγον τὸν
ἄνω εἰρημένον ὅτι ἐπιδέξιός ἐστιν ὁ Φίλιππος ἐν τῇ τρα-
πέζῃ καὶ ἥδους καὶ χαρίεις. Δεινὸς δὲ ἀντὶ τοῦ δυνατός.
F. Ἡ ὡς εὐπρεποῦς ὄντος ἢ ὡς δουσιδοῦς. LM.

55. Θέαν] τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ᾧ καθιζόμενοι
θεῶνται τοὺς ἀγῶνας ἐν τοῖς Διονυσίοις. BLM.

56. Τὴν μὲν τοῖνον] πληρώσας τὴν κατάστασιν ἐνταῦθα
λοιπὸν ἐπιλογίζεται. BLM.

Τῶν μὲν γὰρ ἀπηγγελμένων] ἀρχὴ τῶν ἀγῶνων. Εἰσὶ
δὲ τὰ σημεῖα, ἅπερ ἐστὶ τοῦ στοχασμοῦ ἰσχυρότατον κε-
φάλαιον, διὸ καὶ αὐτοῖς ἀρκεῖται ἕως τέλους σχεδὸν εἰπεῖν.
BFLM.

57. Δεινὸς] ἀντὶ τοῦ μάλιστα καὶ πολὺ πλέον. FLM.
Αἰρέσεως] τῆς χειρονομίας. F.

59. Παράσχη] δευτέρου προσώπου ὑποτακτικοῦ. FLM.
Δειξῆς. Q. ὄντα] πρὸς τὰ ψηφίσματα συντακτικόν. FL.

60. Κατὰ τὸν νόμον] ἀντὶ τοῦ ὡς ὁ νόμος κελεύει,
εὐτάκτως καὶ καλῶς FLM.

Τῶν συνόδων] Συνέδρους καλεῖ τοὺς συμμάχους. BF.
Ἡ τοὺς παρὰ τῶν συμμάχων πεμθέντας. B.

61. Παρανάγνυθι] οἶον παρὰ τὸ τῶν συμμάχων, ἀντὶ
τοῦ εὐθὺς μετ' αὐτό. FL.

Τοὺς πρυτάνεις] ἐπειδὴ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἔγραφον αὐ-
τοί, οἱ πρυτάνεις, περὶ τίνων ἡ ἐκκλησία μέλλει βουλευέ-
σθαι. BFLM.

Τὴν ἐν Διονύσῳ] Ἐν τῷ θεάτρῳ αὐτῷ μετὰ τὴν ἑορτὴν
ἐκκλησία ἠθροίζετο, ἐν ἣ ὁδὲν ἕτερον ἢ τὰ περὶ τῆς ἑορ-
τῆς ἐσοποῦντο καὶ τοὺς πλημμελήσαντας περὶ αὐτὴν ἐπέ-
λαλον. BLM.

Προῦφαρῶν] οἰονεὶ προαρπάζων καὶ ἐπειγὼν γενέσθαι,
ἵνα ἐκλείσῃ τοὺς Ἑλληνας τῆς εἰρήνης. BFLM.

62. Τῶν μὲν ψηφισμάτων ἀμφοτέρων] τῶν συμμάχων

δηλονότι καὶ τοῦ Δημοσθένους. BLM. Αὐτοῖς (§ 64) δὲ, τοῖς δικασταῖς δηλονότι. B.

65. Λόγον δὲ μὴ προτιθέναι] Γεγράφει γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ ψηφίσματι, τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ μόνον ἐπιψηφίζειν, ὃ ἐστὶ κυροῦν, συμβουλεύειν δὲ μηδένα. Πῶς οὖν, φησὶν, ἕμμελλον Φιλοκράτει συνηγορεῖν, μὴ οὐσας ἀδείας διὰ τὸ ψήφισμα; BLM.

66. Πρὸς τοὺς ἐφ' ἡμέραν καιροῦς] γρ. ἐφημέρους. BLM. Καιροῦς λέγει ἐνταῦθα τὰς χρείας. Πρὸς γὰρ τὰς χρείας περιπιπτούσας οὕτω καὶ τοὺς λόγους μεταβάλλουσιν. BFLM.

Προτεθέντων] προβληθέντων. Q.

Τοὺς αὐτοὺς ἀροατάς] τοὺς μέλλοντας καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ ἀκοῦσαι μου τάναντία. FLM.

67. Ἐρχία] ἀπὸ δήμου. F.

Ἐπεψήφισε] ἀντὶ τοῦ ὑπεβάλλετο τῷ δήμῳ καὶ ἠκέρου τὰ ψηφισθέντα ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ. FLM.

68. Ἐπιδικασαί] πρὸς τὸ « μαρτυρεῖ Ἄμύντων » συντακτικῶν Δημοσθένην ἐπιδικασαί F.

Ἐκκλητεύει] ἀντὶ τοῦ ἐκκαλοῦ ἐπὶ ὄρκον, ὃ ἐστὶ, τῇ σῆ φωνῇ κάλεσον αὐτὸν, ὃ κῆρυξ. Ἐκινδύνευε γὰρ ὁ καλούμενος καὶ μὴ ὑπακούων, ὡς καταφρονῶν τῶν νόμων. BFLM.

70. Στρατηγὸν] τὸν Χάρητα. BF.

Εἰς τὸ συνέδριον] οἰοεὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Συνέδριον δὲ αὐτὴν καλεῖ, καθὼ οἱ σύμμαχοι εἰς τὴν ἡγουμένην πόλιν συνήσαν συνεδρεῖσόντες καὶ βουλευσόμενοι. BFLM.

Καταχρήσασθε] ἀντὶ τοῦ φονεῦσατέ με. BFLM. Ἡ καταδικασαί. BLM.

71. Ἐν τοῖς ἀγῶσιν] οἷον δταν πολλακίς τινὲς αὐτοῦ κατηγορήσωνσιν. BFLM.

Ἀλαζονείας] ψευδολογίας καὶ προσποιήματα. BLM.

Διήρηγ—Πολυφόντην] Οὔτοι ξενικῶν στρατευμάτων καὶ μισθοφορικῶν ἡγούμενος. BLM. Τούτους λέγει ἡγουμένους τῶν ξενικῶν στρατευμάτων, οὐς παρέφερον οἱ περὶ τὸν Χάρητα εἰς μαρτυρίαν, λέγοντες ὅτι εἰς τούτους ἀνηλώσαμεν. Δραπέτας δὲ οἰοεὶ πλανωμένους τινὰς καὶ μὴ ἔχοντας πατρίδας. BFLM.

Κατήγον] οἰοεὶ ἐπειράτευον, ἐλῆστευον, καὶ ὡς ἑαυτοὺς ληστρικῶς κατήγον τοὺς πλωζόμενους. B.

72. Μυονήσου] μικρὰ νῆσος, ἣν λησταὶ καταλαβόντες καὶ ἀπ' αὐτῆς ὀρμύμενοι τοὺς πλέοντας ἐλῆστευον. BLM.

Ἀήμου—Σαύρου] αὐταὶ νῆσοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι. B.

Συγκλητός] Ἐξαίφνης ἐπὶ ἐκάστῳ τῶν προσπιπτόντων ἐκκλησίαι συλλεγόμεναι ἐκαλοῦντο συγκλητοί· αἱ δὲ κατὰ μῆνα ὀρισμένα ὀνομάζονται κύρια. LM. Σύγκλητος ἐκκλησία ἐκαλεῖτο ἢ μὴ κατὰ τὸν νόμον μηδὲ κατὰ τὸ ἔθος γινομένη, ἀλλὰ ἐκ τοῦ παραγρημα καὶ κατὰ χρεῖαν τινὰ, οἷον εἴ τι ἐξαίφνης κατεπεΐθευεν. B.

73. Τὸν ἐπὶ τῶν ὑπηρετικῶν] Τὰ λεπτὰ πλοῖα καὶ ταῖς τρήρεσιν ἐπιλόκιμα πρὸς ὑπηρεσίαν καλεῖται ὑπηρετικά. M. Λείπει τεταγμένοι. Ἀρχὴ δὲ τις ἦν τεταγμένη ἐπὶ τῷ ἐπιμελεῖσθαι τῶν κοπιῶν καὶ τῶν ἀρμένων καὶ τῶν τοιοῦτων, ὑπὸ τὴν τῶν ἀποστολέων οὖσα καὶ ὑποτεταγμένη αὐτῇ. FM.

74. Οἱ συντεταγμένοι] οἰοεὶ οἱ πατριάζοντες καθ' ἡμῶν καὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. FM.

Τὰ προπύλαια] ἄπερ ἔσθησαν δι' ἀρετῆς. FLM. Ἡσαν

δὲ πρὸ τῶν πυλῶν τῆς ἀκροπόλεως ἀνακείμενα ἀγάλματα. LM.

75. Τολμίδου] Οἶδος περιπλέσας Πελοπόννησον μετ' Ἀθηναίων ἠδοκίμησε λαμπρῶς καὶ Βοιάς (Ἐξβοῖαν codd.) καὶ Κόθηρα εἶλεν ἀρχοντας Ἀθήνησι Καλλίου. Ἐνέπριξε δὲ ὁ Τολμίδης καὶ τὰ νεύρια Λακεδαιμονίων LM.

76. Δεκελείας] Δεκελεια δήμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Ἰσποθωντιδος φυλῆς. Ταύτην ἐπετειχίσαν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους κατ' Ἀλκιβιάδου γνώμην, καὶ ἐξ αὐτῆς ὀρμηθέντες κατέγον τῆς πόλεως. LM.

Νομῆ χρημάτων] Προήχθησαν οἱ βῆτορες ὑπὸ τῶν ἄμυνων διὰ τὸ τῶν πλουσίων κατηγοροῦντας ἀφαιρεῖσθαι αὐτοὺς τὰ χρήματα καὶ δημοσιεύειν, ἀ διενέμετο τῷ ὄγκῳ. LM.

77. Ἀρμοστήν] Λακεδαιμόνιοι ἐπολιτεύσαντο ἐν τοῖς Ἑλλησιν ὡς προστάται καὶ κηδεμόνες τῶν πόλεων. Ἀβῆνηεν γὰρ ἐξέβαλον τοὺς Πεισιστρατίδας, ἐκ δὲ Νήξου Λύθδαμιν τύραννον, τοὺς δὲ ἀπὸ Κλεισθίνους ἐκ Σικυδῶνος. Ὅποτε οὖν στασιάζουσαν πόλιν ἀρμόσειαν, κατέλειπον αὐτοῖσι σφῶν ἀρχοντα, ὃν ἐκάλου ἀρμοστήν, πρὸς τὸ ἀρμόζειν τὴν πόλιν καὶ μὴ εἶν στασιάζειν. LM.

78. Οὐτ' εἰδῶς οὐτ' ἐπίδῳν] εἰδῶς λέγει οἷον γνοὺς αὐτοῦ τὸν τρόπον· τὸ δὲ ἰδῶν, οὐ θεωρήσας αὐτὸν ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ὅτε ἐπολιτεύετο καὶ ἐδημοσίευσεν. FLM.

Νομάδων Σκυθῶν] ἔθνος ἐστὶ Σκυθικῶν, οἱ καλούμενοι ἀμάξιοι. LM. Ὄσανεϊ Δεγε, καὶ ταῦτα οὐδὲ ἀπὸ εὐγενῶν τινῶν Σκυθῶν, ἀλλὰ νομάδων καὶ βιοπλανῶν. FLM.

Τοῦ Βουζύγου] τοῦ ὄντος ἐν τοῦ γένους τῶν Βουζύγων, Ἐν γὰρ ἦν καὶ τοῦτο γένος τίμον παρὰ τοῖς Ἀθηναίους, ἐξ οὗ ἐγένετο ἡ ἱερεία τῆς Ἀθηνᾶς. Βουζύγης δὲ ἐκλήθη Ἐπιμενίδης Ἀθηναίων τῶν πάλαι, ὅστις πρῶτος ζεύγος βοῶν ἔξευθεν. Ὅθεν καὶ τὸ ἄροτρον αὐτοῦ ἀνέκειτο ἐν τῇ ἀκροπόλει πρὸς νημίην. FLM.

79. Ἐν τοῖς μυρίοις] Μύριοι Ἀρχαῶν συνέδριον ἐν Μεγαλοπόλει. B.

Ἐστιγμένος αὐτόμολος] ἐπειδὴ οἱ φυγάδες τῶν δούλων ἐστίζοντο τὸ μέτωπον, ὃ ἐστὶν ἐπεγράφοντο « κάτεγέ με· φεύγω. » Ἡ δὲ ἐστίζοντο οἱ αὐτόμολοι, ἵνα γνωρίζοντο καὶ μὴ ἀδοκίνοτο παρὰ τῶν πολεμίων. Ἡ ἐπειδὴ Ἐξέρης; Θηβαίους αὐτομολήσαντας ἐστίζεν. LM.

Περιωρώντων] οἷον περισκοποῦντων. F.

Συνίτην] ἀντὶ τοῦ ἅμα ἐποιοῦν ὁμοιοῦσαι κατὰ Φιλίππου. FLM. Συνίστην δὲ τότε ταῦτα φρονεῖν καὶ βοῶσθαι ἀλλήλοισι. LM.

Συνεπιστρατεύοντων] καθ' ἡμῶν δηλονότι μετὰ Φιλίππου στρατεύοντων. LM.

80. Οὐ τοῖς—νικήσαν] οὐ τοῖς πρέσβεσιν, ἀλλὰ τοῖς στρατηγόσι. FLM.

81. Ἐν τῇ ὑστέρᾳ] ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ· περὶ ταύτης γὰρ ἐγκαλεῖται. Ὅμηρεῦντα δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ δημῶν ὄντα καὶ ἐνέχυρον κατεχόμενον ὑπὲρ Κερσοβλέπτου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καθὼ, φησὶν, ἦν χειρωθεὶς. FLM. Βυζάντιοι καὶ Περινθιοὶ καὶ Ἀμάδοκος ὁ Θράξ Κερσοβλέπτη τῷ βασιλεῖ μέρος Θράκης ὑπὲρ ἀμφιλόγου χώρας ἐξηγέγκαντο πόλεμον, οἷς Φιλίππος συλλαμβανόμενος ἐπολέμησε Κερσοβλέπτην καὶ ἠνάγκασε τὴν τε ἀμφιλογον παρεῖναι τοῖς ἐγκαλοῦσι καὶ φιλίαν αὐτῶν καταστήσας ἰεθεαῖωσατο τὸν βασιλεῖ, ἔδμων παρ' αὐτοῦ λαβὼν τὸν υἱόν, καὶ ἀπήγαγεν εἰς Μακεδόνων. FLM.

82. Λαγχάνει προδρέουειν] Εἰς ἂν τῶν τότε βουλευτῶν, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, ἔλαχε γενέσθαι πρόεδρος. Ἀπὸ γὰρ

τῶν βουλευτῶν ἐγένοντο καὶ οἱ πρυτάνεις καὶ οἱ πρόεδροι ἀπὸ κλήρου κατὰ φύλην, ὡς ἔγνωμεν. FLM.

83. Κριτόβουλος] ὁ Κερσοδέππου τοῦ Θράκης βασιλέως πρεσβευτής. B.

Συναναγραφῆναι—συμμάχοις] ἴνα, ὥσπερ οἱ Ἀθηναίων σύμμαχοι οἱ ἄλλοι ἐδόσαν ἔρκους τοῖς παρὰ Φιλίππου, οὕτω καὶ ὁ Κριτόβουλος δὴ ὑπὲρ Κερσοδέππου, ὡς ὄντος ἐκείνου ἐνὸς τῶν συμμάχων. BLM.

84. Ἐπιψηφισίην] ὁπότι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ψήφισμα γραφείη, ἐπιψηφίζουσι πρότερον αὐτὸ οἱ πρόεδροι, εἶτα τῷ δήμῳ ἀναγινώσκεται. Ἐπιψηφίζειν δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τινὶ ψήρῳ φέρειν. BLM. Οἰονεὶ ὑποβάλλειν, ὥστε κυρῶσαι τὸν δῆμον. BFLM.

Οὐδὲ λύσειν—εἰρήνην] ἐπεὶ ἐν ὑποψίᾳ ἦν Κερσοδέπτης (οὐ γὰρ ἂν ὠμίθρευεν ὁ παῖς αὐτοῦ), οὐ καλῶς ἔχει, φησι, διὰ τὸ τοῦτον ἐγγραφῆναι σύμμαχον λύσεσθαι τὴν πρὸς Φιλίππου εἰρήνην. LM.

Οὐδὲ γινώσκειν—τῶν ἱερῶν] Ἡ σύνταξις οὕτως ἔχει· καὶ οὐκ ἔφη γινώσκειν τοὺς συναραποτιμένους τῆς εἰρήνης (λέγει δὲ τὸν Κερσοδέπτην) ὥσπερ οὐ γινώσκειν ἔφη τοῖς σπένδουσι τοὺς συναραποτιμένους τῶν ἱερῶν. F. Ἐπεὶ ἱερὰ γίνεταί ἐν τοῖς ἔργοις τῆς συμμαχίας καὶ εἰρήνης. Οὐχ ὁρῶ, φησι, τὸν σύμμαχον, ὅς αὐτὸν μόνων τῶν ἱερῶν ἐφάπτεται, ὥσπερ οἱ σπένδοντες, ὡς οὐ παρεχομένου ἑαυτὸν τοῦ Κερσοδέππου εἰς τὰλλα τὰ συμμαχικὰ δίκαια. LM.

Ἀποδοθῆναι—ἐκκλησίαν] Ἡδὴ γὰρ προεγεγένητο ἡ ἐκκλησία, ἐν ἣ περὶ τῆς εἰρήνης ἐβουλεύοντο, καθ' ἣν τὸν Κριτόβουλον ἀξιοῖ παραγεγόμενον τότε ἐπὶ ταύτην ὑπαντᾶν, μὴ ὅτε ἐκεῖνη ἐξῆκεν. Κριτόβουλος δὲ Κερσοδέππου τοῦ Θρακῆς βασιλέως πρεσβευτής. LM.

Καὶ τοὺς προέδρους—καλοῦσάντων] ὅπως ἀναστάντες εἰπόντες ὁ προαιρούμενος πρὸς Δημοσθένην· οὗτος γὰρ ἠναντιοῦτο τῇ ἐπιψηφίσει. LM.

85. Ἐν τῷ στρατηγίῳ] Οἰκὸς τις δημόσιος ἦν, ἐνθα συνήσαν οἱ στρατηγοὶ, ὥσπερ ἀρχεῖα ἐκάλουν ἐνθα συνήσαν οἱ ἄρχοντες. BFLM.

86. Ἀπὸ τῶν ἱερῶν] Νῦν ἱερὰ λέγει τὰ ἱερεῖα τὰ καλούμενα τόμια, καθ' ὧν ὤμνουσιν. Ἡ ἱερῶν λέγει τῶν ἐπὶ τοῖς ἔργοις θυομένων. BLM.

87. Κατ' ἀνδρὸς—ὑμετέρου] κατ' ἀνδρὸς, ὅς πολίτης ἐστὶν Ἀττικὸς, οὐ Σκυθῆς, ὡς Δημοσθένης. B.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ] Ἐπὶ τούτῳ ἐκρίνοντο οἱ ἀκούσιοι φόνοι. Οἱ δὲ ἐν τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ δικάζοντες ἐκαλοῦντο ἐρέται, ἐδίκαζον δὲ ἀκούσιου φόνου καὶ βουλεύσεως καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ἡμέτερον ἢ ξένου ἀποκτείναντι. Ἐνομάσθη δὲ ἐντεῦθεν. Ἀργεῖοι τὸ Παλλάδιον ἔχοντες τὸ ἀπὸ Δίου καὶ ἐκ Τροίας ἀνακομιζόμενοι ὤρμισαντο Φαληροῖ, καὶ αὐτοὺς τῶν ἐγγχωρῶν τινὲς ἀκουσίως ἀναιρούσιν. Μενόντων δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον τῶν νεκρῶν ἀδιαφθόρων καὶ ἀφάστων ὑπὸ θηρίων, πολυπραγμονήσαντες οἱ ἐγγώριοι ἔγνωσαν παρ' Ἀχάμαντος τε Ἀργεῖοι ἦσαν, καὶ τὸ Παλλάδιον εἰρόντες ἰδρῶσαντό τε παρὰ τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Φαληροῖ, καὶ τοὺς νεκροὺς θάψαντες δικαστήριον ἐποίησαν ἐκεῖ τοῖς ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ φεύγουσιν. LM.

Κατέδειξαν] ἀπέδειξαν. B.

Τέμνοντας] τὰ ἱερὰ τόμια λέγουσι. Τέμνειν δὲ τὸ θύειν τὰ τόμια. LM.

88. Ἡ που] πολὺ πλέον. F.

Ἄρ' οὖν] Οὐκ ἔστιν ἐμφυγον τοῦτ' ὃ χωρίον οὐδ' ἰληθινόν. LM.

89. Κάλιστον γὰρ] δηλονότι τὰ δημόσια γράμματα. B. Κατευημερηκῶς] ὅσον εὐδοκίμασας ἐλεῖν τὴν ἐκκλησίαν, ὡς καλῶς πρεσβευσάμενος. FLM.

Ταῦτα μὴ ποιεῖν] τοῦτέστι μὴ πολιορκεῖν Κερσοδέπτην. BL.

Ἵρεψ] Τῆς Εὐβοίας πόλις Ὀρεός. LM.

Προξενίας κατασκευαζόμενοι] γινόμενοι πρόξενοι. Πρόξενοι δὲ εἰσι πόλεων οἱ ἐν ταῖς αὐτῶν πατρίσι τῶν πόλεων ἐκείνων προϊστάμενοι, ὧν εἰσι πρόξενοι. LM.

90. Τὸ ἱερὸν ὄρος] Γράφεται τὸ Ἡραῖον ὄρος. Ἔσσι δὲ κατὰ στόμα Πόντου ἐμπόριον. BL. Τόπος τῆς Ἀψινθίων χώρας ἐν Θράκῃ. Καλεῖται δὲ πληθυντικῶς ἱερὰ ὄρη. LM.

93. Τὴν ἐπιβολὴν] οἰονεὶ Ζημίαν καὶ καταδίχην. F. Τὴν Ζημίαν, τὸ ἐπιτίμιον. B.

Οὐκ ἐπαξιῶν] οὐκ εἰσῆλθες εἰς τὴν ἐν Ἀρεῖῳ πάγῳ βουλήν. Ἐγράφτο γὰρ ὁ Δημοσθένης Δημομέλῃν τὸν ἀναψίδν τραύματος ἐκ προνοίας, καὶ δωροδοκηθεὶς οὐκ εἰσῆλθεν. Ἐπιβολὴν δὲ οἰονεὶ Ζημίαν καὶ καταδίχην. LM.

Ἐπιτεμῶν—κεφαλὴν] Θέλει εἰπεῖν ὡς ὅτι οὐδὲ ὁ ἀνεψὺς αὐτοῦ ἐτραυματίσεν αὐτὸν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν, ἴνα συκοφαντήσῃ ἐκείνον. FLM. Διαβάλλεται γὰρ ὁ Δημοσθένης ὡς ἐπιτεμῶν ἑαυτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐγράφτο Δημομέλῃν. Ἦν δὲ Δημομέλῃς ἀνεψὺς αὐτοῦ. LM.

Τούτοις] τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς περιεστηκόσιν. Γράφεται καὶ τοῦτο. BL.

Νόθος] οὐ διὰ τὸ ἐκ παλλακίδος εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἐκ διαφθόρου γένους, ὥσπερ τὸν ἡμίονον λέγομεν νόθον εἶναι. LM.

94. Ἀμφικτύνας] ἐτι Θηβαῖοι καὶ Θετταλοὶ καὶ Λοκροὶ συνῆσαν τῷ Φιλίππῳ Ἀμφικτύνας ὄντες. Ἐκ τοῦ οὖν μερικῶ τῷ κοινῷ ὀνόματι τῶν Ἀμφικτυόνων ἐχρήσατο. FLM.

Ἐξομοσάμενος] σὺν ἔργῳ ἀπωσάμενος. BL. Ἐξομοσία ἐστὶ μεθ' ἔργου ἀρνήσις. Ἀντωμοσία δὲ ἐπὶ δίκης, διὰ τὸ ὁμνῶναι ἑκατέρους, τὸν μὲν ἐγκαλοῦντα ὅτι ἠδίκηκε, τὸν δὲ ἐγκαλούμενον ὅτι ἠδίκηται. Οἱ δὲ τὴν ἐπὶ πράγμασι ἀμαρτηρότητα καὶ ἀνεπιγράφοις εἰς ἔρκον περισταμένην δίκην, ἐφ' ἣ ἴσοι κριταὶ δικάζουσιν· ἐνιοὶ δὲ, ὅτε ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σκηπτομένου τινὸς κάμνειν ὁ ἀντίδικος ἀνθυπόμνυται, φάσκων αὐτὸν προσποιεῖσθαι, καὶ περὶ τούτου διαλαβάνουσι οἱ δικασταί. LM. ἐτ B, in quo postrema ita habent : ... ἠδίκημαι ἢ ἐτι ἡ πόλις ἀδίκηται, εἰρηται ἀντωμοσία. Οἱ δὲ, ὅτι ἐπ' ἀδικήμασι ἀμαρτηρῆτοις καὶ ἀνεπιγράφοις εἰς ἔρκους παρασταμένη δίκη, ἐφ' ἣ ἴσοι κριταὶ δικάζουσιν· ἐνιοὶ δὲ, ὅτι ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνος τοῦ φεγόντος σκηπτομένου καὶ ἠμνύοντος, ὁ ἀντίδικος.

Ἄφ' ἧς ἦκον πρεσβείας] οἰονεὶ τῆς προτέρας. F.

Πρὸς δὲ τὴν βουλήν] Χρεία γὰρ ἦν μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ δήμου εἰσείναι τοὺς πρεσβείας εἰς τὴν βουλήν, ἴνα ἐπικυρωθῇ αὐτοῖς ἡ ἔξοδος. FLM.

95. Ἀψευδεῖν] Οὐ λέγει ἐμὲ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ψεύσασθαι εἰ γε εἰψέδετο, ἀλλὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐμοῦ ψευσθῆναι, ἴν' ἢ ψευσθῆναι ποιήσαι, ἔπει ἄμεινον. LM.

96. Ταύτης] Ἀθῆναι ἐστὶν ἡ τῆς πρεσβείας. BL.

Ἐπὶ ταύτην] ἐπὶ δευτέρῳ. BL.

97. Ἰστέραν] ἀντὶ τοῦ δευτέρου. F.

99. Στρωματόδεσμα] ἢ καλούμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ στρωματοδεσματοφέλλα (?) καὶ ἀβελτέρια. FM.

Βάταλος] Πλούταρχος ἐν τῷ Δημοσθένους βίῳ (c. 4).

ἵππορριαν ἠναντιούτο οὕτω κακῶς πολιτευομένων. FMQ.
 Ἐργολαβῶν] οἰνεὶ περιττὰ ποῦν καὶ οἰνεὶ διὰ τούτων τῶν βημάτων ὥσπερ προεγνῶν ἑαυτῷ πλείονας μαθητάς. FM. Ἀντὶ τοῦ κέρδη περιποιούμενος. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ μισθοὺς αὐτῷ δίδασιν. M. Ἐφ' ἡμᾶς ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμῶν. FM.

Παρεκβάλλων] ἀντὶ τοῦ φαυλίζων. F.
 175. Διατριβῆν] ἀντὶ τοῦ πρόρασιν τοῦ ἔχειν πολλοὺς μαθητάς. FMQ.

176. Προαισθάνεσθαι] πάνυ δεινῶς. Ἐπειδὴ γὰρ ἀμάρτυρός ἐστιν ὁ ἀγῶν, διὰ τοῦτο φησὶ τὸ προαισθάνεσθαι. MQ.

177. Τῆς πόλεως] ἤγουν τῶν νόμων. Q.

Ἐπιπλήξεις] ἤγουν ὀδελισμούς. Q.

179. Ἐφ' ἑτέρων] πραγμάτων δηλονότι. Q.

Οὐδὲ παρ' ἑτέρου] τούτῳ παρ' οὐδενί. B.

180. Καλὸν δ' ἐστὶ] Τοῦτο καλεῖται ἐπιδιόρθωσις. MQ.
 Φοβηθεὶς γὰρ τὸ εἰπεῖν ἄλλ' οὐ Λακεδαιμόνιοι, χεῖρους γὰρ αὐτοὺς ἐκείνων ἐποίει, λύει τὸ ἀντιπίπτον καὶ φησὶ· δέχομαι τὸ κέρδος οὐ διακρίνων τὸ πόθεν. M.

Γερόντων] ἕνα λέγει τῶν εἰκοσι ὀκτώ. FMQ.

Ἀρχὴν] Καθὸ ἢ γερόντων ἀρχὴ λέγεται ἢ γερούσια. FMQ.

Καθιστάσι] Τοῦτο πρὸς τὸν Τίμαρχον εἶπεν. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπε γέροντας, ἦν δὲ καὶ ὁ Τίμαρχος γέρον, διὰ τοῦτο φησὶ καθιστάσι δὲ αὐτούς. MQ.

181. Ἵποδεδιαικότεων] Ἵποδεδιαικότεας καλεῖ τοὺς κακῶς ζήσαντας, καθὸ ἐν δέει οὗτοι ζῶσιν ὑποκτείνοντες ἀεὶ τιμωριαν. FMQ.

182. Καλεποὶ] Οὕτω, φησὶν, ἔλυποντο εἰς τὸ θεωρεῖν τινὰς αἰσχύνης ἄτια τῆς πόλεως διαπραττομένους. FMQ.

Ἄνηρ εἰς τῶν πολιτῶν] Ἰππομένης ἀπὸ Κόδρου καταγόμενος. Ἡ δὲ θυγάτηρ Λειμωνίς. Οὕτω Καλλιμαχος. BMQ.

Ἡλικίαν] καλὴν τὴν νεότητα λέγει ἡλικίαν. FM.

Ἐγκατακδομένησεν] ἀντὶ τοῦ ἐν οἰκίῳ τινὶ ἀπέπραξεν. BFM. Ἰππομένης γὰρ τὸ μὲν γένος τῶν Κοδριωδῶν, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων, λαβὼν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μοιχὸν τοῦτον μὲν αἰκισίμενος ἀπέκτανε, τὴν δὲ θυγάτηρα καθείρξεν ἐν οἰκίῳ μισθ' ἵππου. Ὁ δὲ λιμώτων κατέφαγε τὴν ἀνθρώπων, καὶ ὑστερον καὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ ἀπέθανεν. BM. Καλεῖται δ' ἴτι καὶ νῦν ὁ τόπος ἐν ᾧ καθείργθησαν Παρ' ἵππων καὶ κόραν. M.

Παρ' ἵππων καὶ κόραν] ἴσως ἐκαλεῖτο ἵπποκόρειον. B.

Ἀρχαίως] κοσμίως. F.

183. Δημοτελῆ] τὰ δημόσια. Ἦσαν γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἐν τοῖς οἴκοις τοῖς ἰδοῖς, ὧν οὐκ ἀπέργοντο. M.

Ἀνάπρηον] βεβλαμμένον τὸ σῶμα. Ἐπὶ τισὶ δὲ σημαίνει τὸ ἀνά ἐν τούτῳ. F. Ὁ μέλος τι βλαβείας, τυχὸν ἢ ὀφθαλμὸν ἢ χεῖρα ἢ πόδα ἀποβαλὼν ἢ τι τοιοῦτο. M.

187. Ὅταν οἱ τὴν —] ἔταν οἱ δικασταὶ πρόσκεινται τοῖς πόνοις καὶ ἐν αἰσχύνῃ ζῶσιν. FMQ.

188. Θαυμάζω] ἀντὶ τοῦ καταγιγνώσκω, καθὰ πρὸς γενικὴν φέρεται. M.

Ταῖς Σεμναῖς] Τρεῖς ἦσαν, ὧν τὰς μὲν δύο τὰς ἐκατέρωθεν Σκόπας ὁ Πάριος πεποίηκεν ἐκ τῆς λυχνίτου λίθου, τὴν δὲ μέσαν Κέλαμιν. Οἱ δὲ Ἀρεοπαγῖται τρεῖς που τοῦ μηνὸς ἡμέρας τὰς δίκας ἐδικάζον τὰς φονικὰς, ἐκάστη τῶν θεῶν μίαν ἡμέραν ἀπονέμοντες. Ἦν δὲ τὰ πεμπούμενα αὐταῖς ἱερὰ πρόπανα καὶ γάλα ἐν ἀγγεσὶ κεραμικοῖς. Φασὶ

μέντοι αὐτὰς οἱ μὲν Γῆς εἶναι καὶ Σκότους, οἱ δὲ Σκότους καὶ Εὐωνόμης, ἦν καὶ Γῆν ὀνομάζεσθαι. Κληθῆναι δὲ Εὐμενεῖδας ἐπ' Ὀρέστου, πρότερον Ἐρινώας καλουμένας. MQ.

Ἐπιγραφόμενον] Ἐγράφετο γὰρ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν, ὁ δεῖνα εἶπεν, Λαχίνης ἢ Τίμαρχος ἢ τις ἕτερος. Q.

189. Ὁ γὰρ περὶ τῶν —] ὁ γὰρ ὑπεριδίων τοὺς νόμους τοὺς κειμένους περὶ τῶν μεγίστων πραγμάτων καὶ τὴν σωφροσύνην ὥσπερ ἐν ἔξει τινὶ γίνεται τοῦ δίκαιον, καὶ τὰ ἐξῆς. F.

190. Ἀνατετροφότας] ἀπὸ τοῦ ἀνατρέψω. Καὶ Ἀριστεφάνης (Nub. 856) « τὰς δ' ἐμβάδας πῆ τέτροφας, ἀνόητε σὺ; » ἤγουν Ἰρρῶνας, ἀπάλασας. Q.

191. Μηδὲν ἱκανὸν ἠγεῖσθαι] ἀντὶ τοῦ οὐδενὶ ἀρεῖσθαι διὰ τὴν ἀσωτίαν. M.

Ἐπακτροκλήτα] Κλέης καὶ ἐπακτρὶς εἶδη πλοίων εἰσίν. Καὶ ἐξ αὐτῶν σύνθετον ἐπακτροκλήτης, ληστρικὸν πλοῖον. MQ. Πλοῖον εἶδος εἶδος πλοίου μικροῦ, ὡς ἔγνωμεν ἐν τῇ β' (α' cod. M) Θουκυδίδου (v. Thuc. 4, 9, 8, 15), καὶ τὴν ἐπακτρίδα, ἧτις ἐστὶ πάλιν εἶδος πλοίου μᾶλλον ληστρικοῦ. FM.

Ζηλώματα] οἰνεὶ τὰ ἦθη καὶ τὰς πράξεις. FMQ.

192. Ἐπαρεῖ] Ἐρεθίσει, προτρέψεται. MQ.

Ὁ καιρὸς] οἰνεὶ τὸ (μὴ) γενέσθαι πολλοὺς τοιοῦτους. FM.

193. Ἀποσκήψατε] τὴν ὀργὴν συνεσβάλλετε. B. Ἦγουν δίκην κερανοῦ ἐνεπέσετε καὶ οἰνεὶ ἐξαγάγετε τὴν ὀργὴν Q. Ἐγκατασκήψατε καὶ παραγάγετε ὀργὴν. FM.

194. Βοηθείαις] ταῖς ἐπὶ τῶν δικαστηρίων δυνάμει. Q. Τινες] οἱ πάσχοντες δηλονότι. Q.

Ἐξαμαρτάνουσιν] ἀντὶ τοῦ πάσχουσιν αἰσχροῦς. Ἵπακτιῶν γὰρ καὶ περὶ τῶν ποιούντων λέγει. FM.

195. Ὁ νόμος] Ἀληθὲς τοῦτο· φησὶ γὰρ καὶ Ἀνακρέων δοκιμάζεσθαι δεῖν οὐ πάντας ἐπὶ τῷ ἑταυρῆσαι, ἀλλὰ τοὺς πολιτευομένους ῥήτορας καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντας. BM.

Τοὺς δὲ τῶν νέων] Ἰδοὺ ἐνταῦθα περὶ τῶν ποιούντων λέγει. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως ἔχει· τοὺς δὲ τῶν νέων θεραπεύτας, σοὶ ἐξ αὐτῶν ἁβλήεις τῷ νοσήματι τοῦτο ἀλίσκονται, αὐτοὺς κελεύετε τρέπεσθαι εἰς τοὺς μετοίκους. Καθ' ὑπόθεσιν δὲ ὁ λόγος, ὥσπερ εἶλεγεν· εἰ δεῖ συγχωρεῖν τοῦτο ὅλως γίνεσθαι, εἰς τοὺς μετοίκους, ἀλλὰ μὴ εἰς τοὺς πολίτας. MFQ. Τὸ δὲ ἀλίσκονται ἀντὶ τοῦ εὐχερεῖς εἶναι εἰς τὸ ἔρᾶν. MQ.

Ὅσοι βλάβους ἀλίσκονται] τοὺς εὐχερεῖς εἰς τὸ ἔρᾶν. B.

196. Εἰ οὖν βουλήσεσθε κ. τ. λ.] Λέπει ταῦτα ἐν τῶν τῶν ἀντιγράφων. B.

II. ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ.

§ 1. Τὰς τέχνας] τὰ μετ' ἀδήςσεως εἰρημένα συκοφαντήματα. M.

2. Ταῦτ' εἶπεν] τοῦτο λέγει, ὅτι συνειδὼς ἑαυτῷ ψευδομένῳ οὐ δύναται ὀργίζεσθαι· τότε γὰρ τις ὀργίζεται, εἴταν αἰσθάνηται τὴν ἀληθῆ ἀδικίαν. BLM.

Οὐδέεις γὰρ] ἀντὶ τοῦ οὐτε οἱ τἀληθῆ λέγοντες οὐτε οἱ τὰ ψευδῆ. BFLM. Ἴσασι γὰρ, εἴτε ἀληθῆ εἴτε ψευδῆ λέγουσιν, ὅτι οὐδὲν αὐτοῖς ἐντέθειν ὄφελος. BLM.

3. Οὕτω] ὥστε δικαιοπραγεῖν καὶ μὴ συκοφαντεῖν. M.

Τὴν ὑμετέραν ὀργὴν] εἰς ὀργὴν ὑμᾶς μόνον κινῆσαι θέλει. M.

Ἀπίθανος ὢν] οὐ πιστὸς ὢν, μὴ δυνάμενος πείσασθαι. Τοῦναντίον δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι γνώριμος ὢν ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ καὶ ὁμολογουμένως δωροδόκος. BLM. Ἡ οὕτως ἀπίθανος τοιαύτην ὑποψίαν ἔμοι ἐπιφέρων. B.

4. Ψυχαγωγηθέντες] ἀντὶ τοῦ ἀπατηθέντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. FL. Τουτέστι τῇ τῶν λόγων αὐτοῦ ἡδονῇ παραπισθέντες. BLM.

Ἀντιθέτοις] τοῖς ἐξ ἀντικειμένων λεγομένοις. Ἀντίθετα γὰρ λέγουσι τὰ ἐν περιόδῳ διπλῆ ἀπὸ ἀντικειμένων, ὅλον « τοῖς φίλοις μὲν » λυσιπῶν, τοῖς δ' ἐχθροῖς εὐεργετῶν. » Ἔστι γὰρ τοῦτο δίκαιον ἀντικείμενον. Ἡδονὴν δ' εἶπε τοῦ ἀντίθετον σχῆμα, ὅλον (Dem. p. 315, 8) ἐδίδαξαι γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐροίτων. » BLM.

5. Ὑμᾶς μὲν ὄν] Τοῦτο τινὲς τρίτον προοίμιον. Ἔστι δὲ τοῦ δευτέρου συμπέρασμα. LM.

Διαπερόντως] ἀντὶ τοῦ πάνυ καὶ καθ' ὑπερβολὴν. LM. Ἀνόσιον] τὸν δὲ μὴ ἐπιτέτραπται ποιοῦντα · ὅσιον γὰρ τὸ ἐκ τῶν νόμων ἐπιτετραμμένον. BLM.

6. Πανορθός] Ταύτην οἱ περὶ Μαρκελλίνου προκατασκευῆν φασιν· ἔστι δὲ τρίτον προοίμιον. BLM.

Ἐκπρωτά] Ταῦτά φησιν εἰρηκέναι Δημοσθένην, δ [οὐκ] ἀπαιτητέον ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθενικοῦ· πολλὰ γὰρ εἰκὸς εἶπεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ παραλιπεῖν ἐν τῷ λόγῳ, δοκιμάσαντα ὡς περὶ τὰ. BLM.

Ἀπογυῶναι] οἷον μὴ καταψηφισασθαι· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ εἰ οἶόν τε. FLM.

Ἐγὼ δ'] Ἡ λύσις· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα περιτροπῆ. FLM.

Ἀπογυῶναι] ὁ μὴ καταψηφίζομενος ἑαυτοῦ ἀδικίαν, ἀλλ' ἀπολῶν τῷ μὴ συνειδέναι ἑαυτῷ ἀδικοῦντι. BLM.

8. Εὐδοκίου] Οὗτος δημαγωγὸς ἐνδοξος κατὰ τοὺς περὶ Δημοσθένην γεγωνὸς χρόνους· οὐ ἀποθανόντος Ὑπερίδης περὶ τῶν τιμῶν λόγον ἔγραψε. Λεγομένου δὲ τοῦ λόγου τοῦτου ἐπὶ τῆς δὲ Ἀλοχίνης αὐτὸν συνδικεῖν αὐτῷ παρακαλεῖ. BLM.

9. Ἀτιμάζει] ἀντὶ τοῦ εὐτέλλει. F.

Ἄπου τόχοι] ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδὲν ποτε μέρει τοῦ λόγου. FLM.

10. Ἐνεχείρησε δ'] ἐπὶ τῶν διαιτητῶν εἶπε τοῦτο ὁ Δημοσθένης, οὐκέτι μόντοι καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ διὰ τὸ ἀπίθανον. Ἐξῆν γὰρ τινα παραιτήσασθαι ῥηθέντα παρὰ τοῖς διαιτηταῖς, πλὴν τῶν ἔγγράφων καὶ ἐμβληθέντων ἐν τοῖς ἔχθροις. FLM.

Ἱερίας] Περὶ τὴν γραφὴν ἡμάρτηται· δεῖ γὰρ γεγράφθαι Ἱεραίας. Τίμιος γὰρ ἐν τῇ ἔκτῃ ιστορεῖ γυναῖκα τινα τὸ γένος Ἱεραΐαν ἰδεῖν ὄναρ ἀνιούσαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τινος ἀγεσθαι θεασομένην τὰς τῶν θεῶν οὐκίσεις. Ἐνθα ἰδεῖν καὶ τὸν Δία καθιζόμενον ἐπὶ θρόνου, ἐφ' ᾧ ἔδεδετο πυρρὸς τις ἄνθρωπος καὶ μέγας ἄλυσαι καὶ κλωπῶν ἐρέσθαι ὄν τὸν περιμάγοντα ὅστις ἐστὶ, τὸν δὲ εἶπεν, ἀλάστωρ ἐστὶ τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας, καὶ ἐάν περ ἀπεθῆ, τὰς χώρας διασπείρει. Περιαναστάσων δὲ χρόνῳ ὕστερον ὑπαντήσῃαι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ μετὰ τῶν δωροφόρων, ἰδοῦσαν δὲ ἀνακραγεῖν ὡς οὗτος εἰη ὁ τότε ἐλάστωρ δευχθεῖς, καὶ ἅμα ταῦτα λέγουσαν περιπειεῖν εἰς τὸ Ἰσάρος ἐκλυθεῖσαν· μετὰ δὲ τρίμηνον οὐκέτι ὀρθῆναι τὴν γυναῖκα, ὑπὸ Διονυσίου διασπείρεσαν λάθρα. Οὗτος Ἱερίαν φησιν εἶναι τὴν γυναῖκα, μηδενὸς τοῦτο ἱστορήσαντος. BLM.

11. Τερατεῖαν] οἰονεὶ ψευδολογίαν, καθὼ καὶ τὰ τέρατα γινόμενα ψεύδεται τὴν φρόνιν. FLM.

Ἡ δ'] Δύο μέρη ἐστὶ τοῦ λόγου, σημαίνοντα καθ' ἑν δὴ τρόπον. FLM.

12. Σπονδαῖς] Οἱ καταγγελεῖς τῶν ἀγῶνων καλοῦνται σπονδοφόροι καὶ ὁ χρόνος ἐκείνος, καθ' ὃν ἀγονταὶ οἱ ἀγῶνες, σπονδαί, διὰ τὸ τοῖς θεοῖς τότε γίνεσθαι σπονδὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ οὖν ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς Ὀλυμπιακαῖς ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ τὰ Ὀλύμπια ἦγον. BLM. Ἐν γὰρ ταῖς ἐπισημοῖς ἑορταῖς ἐσπένδοντο οἱ Ἕλληνας πρὸς οἰονεῖς εἶχον πόλεμον εἰς τὸν χρόνον τῆς ἑορτῆς. BFM.

14. Ἐπιγραψάμενοι] ἀντὶ τοῦ προγράφαντες καὶ ὑποβαλόντες, ἵνα αὐτὸς κατηγορηθῆ. BFM.

Ἀπολογούμενος] ὁ Λυκίος δηλονότι. F.

15. Ἰκετηρίαν] Ἰκετηρία μὲν ἐστὶν ἡ ὑπὲρ τοῦ γινόμενου δέησις, ἰκετηρία δὲ οὕτως ἐγίνετο· ῥάβδον θαλλῶν ἔλαλας στήσας καθήτοτο κατέχων εἰς τὸν Ἑλέου βωμὸν, μέχρις οὗ τις οἴτις ἔτυχε τῶν δικαίων. BLM.

Ἀριστοδήμον] Οὗτος ἐπεκαλεῖτο μὲν Στεμφύλιος, Μεταποντινὸς δ' ἦν τὸ γένος, καὶ ἐνέκα δις ἐπὶ Ἀθηναίων· διὰ τὴν γνώμην δὲ ἦτο γινώσκων ἢ δίκαιοιαν, ὡς οὗτος ἀγαθοῦ LM.

16. Ἄλλ' ἔφρασεν] Ἡ σύνταξις ἐστὶν, ἀλλ' ἔφρασεν αὐτὸν Ἰατροκλῆς ἔθθον ἐκ Μακεδονίας, ὃς αἰχμάλωτος γενόμενος ἀπειθῆ ὑπὸ Φιλίππου ἀνευ λύτρωαν. LM.

17. Τὴν βουλήν] τῶν πεντακοσίων. F.

18. Τῶν δέκα κρίσεων] Τῶν δέκα ῥητόρων ὁ σκάρφος· Ἰσαῖος λόγους σ', Ὑπερίδης λόγους ρο', Ἰσοκράτης λόγους σ', Ἀντιπῶν λόγους ν', Δειναρχος λόγους υ', Λυσίας λόγους ι', Λυκούργος λόγους η', Ἀνδοκίδης λόγους μδ', Ἀλοχίνης λόγους γ', Δημοσθένης λόγους σα'. F.

19. Εἰς τὰ πράγματα] εἰς τὸ γενέσθαι εἰρήνην. F. Οἵτινες — παραιτήσονται] οἰονεὶ συγγνώμην αἰτήσονται. FLM. Οἷον ὑπὲρ τοῦ χάριν αὐτῷ ὁμολογήσῃαι τὸν δῆμον διὰ τὸ ἀγγεῖλαι τὴν εἰρήνην. F.

Τὴν ἐκμαρτυρίαν] μαρτυρία μὲν ἐστὶν ὅταν τινὲς μαρτυρήσῃσι παρόντι τινί, ἐκμαρτυρία δὲ ἡ περὶ θάνατος τινὸς καὶ ἀποδήμου ὑπάρχοντος, λέγοντες ὅτι μαρτυροῦμεν ὅτι, ὅτι παρῆν, ἔλεγε τότε. Καὶ λοιπὸν, εἰ ἐπανελθὼν ἐκείνος εἶπεν ὅτι οὐδὲν εἶπον, ἐκρίνοντο οὗτοι συκοφάνται. BFLM. Θέλει εἶπεν ὅτι ἀραβδῶνας ἦν δεξάμενος ὁ Ἀριστοδήμος ἀπὸ τινων πόλεων πρὸς τὸ ἀγωνισασθαι ἐν αὐταῖς. Ἦν γὰρ τραγῶδες, καὶ ἔδει αὐτὸν ἢ ἀγωνισασθαι ἢ διπλοῦν τὸν ἀραβδῶνα καταβαλεῖν. Ἔδει οὖν κρίσεσων τῶν πιστότων τὰς πόλεις μὴ διπλοῦν τὸν ἀραβδῶνα κομίσασθαι, ἀλλ' ἀπλοῦν. BFLM. Ἐκμαρτυρία ἐστὶν ὅταν μὴ εἰδὼς αὐτὸς μαρτυρῆ, ἀλλὰ φάσῃ ἀκηκοέναι. Ἄλλως. Ἡ τοῦ μὴ παρόντος μαρτυρία καλεῖται ἐκμαρτυρία, οἷον τοῦ ἔξω ὄντος μαρτυρία. Τῶν ἀποδημόντων γὰρ καὶ τῶν μὴ δυναμένων ἔλθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τὰς τῶν τετελευτηκότων μαρτυρίας ἐκ γραμματέων ἀνεγίνωσκον, α' ἐκαλοῦντο ἐκμαρτυρία. BLM.

Καὶ τίς ὁ τὰς δωρεάς] Ὑπίσχετο γὰρ, εἰ μὲν αἱ πόλεις συγχωροῖεν τὰς ζήμας Ἀριστοδήμου, ὀρθῶς ἔχειν, εἰ δὲ μὴ συγχωροῖεν τὸν δῆμον κείνον δωρεάς αὐτῷ δοῦναι δὲ καταβάλαι (λάβοι codd.) ἀλλαχθεῖ. BLM.

20. Ἡ — ἐστασάει] ἀντὶ τοῦ ἢ ἀρχῆ τῆς εἰρήνης καὶ ὥσπερ κρηπίς. FLM.

21. Ὀλοοχοίαν] Τὸ ὀλοοχοῖνον φυτὸν ἐστὶν, ᾧ χρῶνται ἀντὶ βελόνης. Ἄβροχον δὲ εἶπεν· εἰδῆσαι γὰρ βρέ-

λεσθαι ὕδατι, ἵνα μαλακὰ γενόμενα εὐθετα γένωνται εἰς τὴν τῶν ἔργων πλοκὴν. BLM. Ἄλλως. Οἱ μὲν λέγουσιν ἐπιλύει σχοίων· φασὶ δὲ ὡς οἱ Ἄττικοι ὀλόσχοινον αὐτὸ καλοῦσιν· οἱ δὲ φασιν ὅτι εἶδος ἐστὶ φυτοῦ ἱμαντώδους, ὡς περὶ τῶν λύγων λέγει ὁ ποιητής (Π. λ, 105). Ἀδρόχῳ δὲ λέγει λόγιαι ξηρῶ. Ἕνα διὰ τῶν σιάλων τοῦ στόματος φουσηθὲν ὀδύνην δῆθεν ποιῆση τῷ στόματι ἐν τῷ ἔρραφθαι. BFLM.

Λεωσθένην] Ὁ Λεωσθένης Ἀθηναῖος. Οὗτος ἐφυγαδεύθη Ἀθήνηθεν ὡς φιλιππίων· καὶ ἦν παρὰ Φιλίππου ἐς τὰ μέγιστα τιμώμενος, ἀνὴρ εἰπεῖν δυνατός. BM. Οὗτος στρατηγὸς Ἀθηναίων καὶ δόξας ἀμαρτεῖν εἰς τὸν περὶ Ἄμφιπόλεως πόλεμον ἐφυγάδευεν. Ὑστερον δὲ κατελθὼν ἐστρατήγησεν ἐν τῷ Ἀμακίῳ καὶ ἀπέθανε τραυεῖς. LM.

22. Συνεταξάμεν] ἀντὶ τοῦ συνεταξάμεθα. F.

Ὡς ἴρη] προοικονομούμενος, ὡς οἶμαι, τὰ τῶν ἄλλων πάντων νοήματα ἀπαυθίσαι· ἢ ἵνα πάντες αὐτὸν περιμένωσι καυχητιῶντα καὶ ἀπειλούμενον. LM.

Οὐδ' ἐγγενὴς] ἐπειδὴ διεβάλλετο ὡς πρὸς μητρὸς Σκόθης ὦν. BFLM. Ἄστος ἐξ ἀστῆς. BLM.

Κατ' ἐρώτησιν F.

23. Οὐδὲν ἄπρατον] διεβάλλετο γὰρ ὡς ἠταιρηκὸς καὶ μισοῦ λόγους γράφων καὶ θεωροδοκῶν. BLM.

26. Ἰπὴρξαι] ἀντὶ τοῦ προκατήρξασθε τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας καὶ ἐνεργείας. BFLM.

Ἀμύντα] Ἐκβλήθηνα γὰρ τὸν Ἀμύνταν ποτὲ ἐκ τῆς βασιλείας ὑπὸ Θετταλῶν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι κατήνεγκαν πάλιν ἐπὶ τὴν βασιλείαν. BFLM. Θετταλοῖς γὰρ πολεμήσας καὶ μάλλων ἐκπίπτειν τῆς ἀρχῆς ἐδεσθῆ Ἀθηναίων· καὶ τυχὼν κατέσχε πάλιν τὴν χώραν. LM.

Τῷ Φιλίππου πατρὶ] Ἀμύντα τῷ Φιλίππου πατρὶ υἱοὶ ἐγένοντο τρεῖς ἐξ Εὐρυδίκης, Ἀλέξανδρος, Περδίκκας καὶ Φιλίππος, ὃς καὶ ἐβασίλευσεν. Πausanias δὲ συγγενὴς τῶν περὶ Φιλίππου· ἐφυγαδεύθη οὐτοσφ. BLM.

Ἀλεξάνδρου] Τοῦτον ἔκτανε Πτολεμαῖος. B.

27. Πausανίου] Οὗτος ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἠμφοσίηται. BLM.

Τῷ καιρῷ] ἀντὶ τοῦ τῆ εὐκαιρίας θαρροῦντος, καθὼς κατὰ νέων ἐπαχειρεῖ τὴν ἡλικίαν κατὰ τῶν περὶ Φιλίππου. BFLM.

Ἀνωθεμῶντα — Στράβων] Ταῦτα Μακεδονίας χωρὶα ὑγυρά. BLM.

Αὐτῶν ἐχόντων τὴν πόλιν] ἀντὶ τοῦ αὐτονομουμένου. F.

28. Ἐνταῦθ' — μετεπέμψατο] ὡς ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Θράκης. F.

29. Πτολεμαίου] Οὗτος ἦν ὁ ἐπικαλούμενος Ἀλωρίτης, ὃς ἀελῶν Ἀλέξανδρον τὸν Ἀμύντου, συλλοβομένης αὐτῷ πρὸς τοῦτο Εὐρυδίκης τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου, καὶ γήμας τὴν Εὐρυδίκην καὶ ἐπιτροπεύσας Περδίκκου καὶ Φιλίππου παίδων ὄντων ἐβασίλευσεν ἔτη ε', καὶ ἀποθνήσκει ἀνααιρεθεῖς, Περδίκκου αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλήν συστήσαντος. BLM.

Ὁς ἦν ἐπίτροπος] τῶν περὶ Φιλίππου ἔτι μικρῶν ὄντων. FM.

30. Ἀνοχὰς] Ἀνοχαί εἰσιν α' πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑπερθέσεις τοῦ πολέμου, ὃς καλεῖ ὁ Θουκυδίδης ἀναχωχὰς, παρὰ τὸ ἀνέχιναι καὶ τέως ἀναβάλλεσθαι. BFLM. Ἀνοχὰς οὖν τὴν ἀναβολὴν τοῦ πολέμου πρὸς ὀλίγον χρόνον. LM. Οὐκ εἶπε πoιας. Ἐπλάττετο γὰρ δῆθεν. F.

Ἐκδοχὴν] οἰνεὶ διαδοχὴν· διεδέξατο γὰρ τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον τὸν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως. BF.

34. Τὰ ψηφίσματα] Ὅτι οἱ μὲν πρόγονοι αὐτοῦ αἰετῶν ἔγραπον πολεμεῖν, ἡμεῖς δ' ἀντεγράφομεν αὐτοῖς εἰρηναῖα. BFLM.

Ἐννέα ὁδῶν] Ἡτύχησαν Ἀθηναῖοι ἐννέαις περὶ τὰς Ἐννέα καλοῦμενας ὁδοῦς, ὃς ἐστὶ τόπος τῆς Θράκης, ἢ καλομένη Χερρόνησος. Ἡτύχησαν δὲ διὰ τὰς Φυλλίδος ἀράς, ἢ Δημοφῶντος ἐρασθεῖσα καὶ προσδοκῶσα αὐτὸν ἐπαυθίσαι ἀποτελέσονται τὰς πρὸς αὐτὴν συνθήκας καὶ ἐννέαις ἐπὶ τὸν τόπον ἐλθούσα, ὡς οὐχ ἤμα, κατηράσατο τοῖς Ἀθηναίοις τοσαυτάκις ἀτυχήσαι περὶ τὸν τόπον. Τὰ δὲ ἀτυχήματα ἐγένοντο τάδε· τὸ πρῶτον μὲν Λυσιστράτου καὶ Λυκούργου καὶ Κρατίνου στρατευόντων ἐπ' Ἡϊόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι διασπάρησαν ὑπὸ Θρακῶν, εὐληφότες Ἡϊόνα, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀθηνησὶ Φαίδωνος· δεύτερον οἱ μετὰ Διόγρου κληροῦχοι ἐπὶ Λυσιστράτου (Λυσισθέου Clinton; Λυσανίου Meier; Λυσιστράτου Krüger.)· τρίτον οἱ μετ' Εὐκλέους καὶ Θουκυδίδου· τέταρτον οἱ μετὰ Κλέωνος, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀλκαίου· πέμπτον οἱ ἐνοικοῦντες Ἡϊόνα Ἀθηναῖοι ἐξηλάθησαν· ἕκτον οἱ μετὰ Σιμίχου στρατηγούτους διασπάρησαν· ἕβδομον, ὅτε Πρωτόμαχος ἀπέτυχεν, Ἀμφιπολίτων αὐτοῦς παραδόντων τοῦ ὁμόροις Θρακῶν· ὄγδον ἐκπεμφθεῖς ὑπὸ Τιμοθέου Ἀλαίμαχος ἀπέτυχεν, αὐτοῦ παραδόντος αὐτὸν Θρακῶν, ἐπὶ Τιμοκράτους Ἀθηνησὶ ἀρχόντος· ἕνατον Τιμοθέος ἐπιστρατεύσας ἠττήθη ἐπὶ Καλλιμαχίδου ἀρχόντος. Τὰς δὲ Ἐννέα ὁδοῦς ἄγων συνοικίας Ἀθηναῖοι ἐκάλεσαν Ἀμφιπολίαν, ἐπὶ ἀρχόντος Ἀθήνησιν Εὐθυμένους. Τὴν δὲ Φυλλίδα οἱ μὲν Φυλλίδα, οἱ δὲ Κίασαν ὀνομάζουσι, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς οἱ μὲν Φιλανδρον (Φολέα Lobbeck.), οἱ δὲ Κίασον, οἱ δὲ Θύλον. Δημοφῶντι δὲ ἐκ Φυλλίδος Ἀμφιπολίαν καὶ Ἀκάμαντα υἱὸν φασὶ γενέσθαι. BLM

Θησέως παίδων] Θησέως παῖδες Δημοφῶν καὶ Ἀκάμας. Τοῦτων Δημοφῶντι λέγεται δοθῆναι προῖκα τὰς Ἐννέα ὁδοῦς οὕτω καλοῦμενας· οὗτος δὲ παρὰ τὴν ἱστορίαν Ἀκάμαντι φησὶ δοθῆναι, οὐ Δημοφῶντι. BLM.

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις] οὐχ ὡς μῦθος ὄντος τοῦ περὶ τὴν Φυλλίδα γάμου, ἀλλ' ὡς παλαιῶν πάντων, οὕτως εἶπεν. BLM.

32. Συμμαχίας] οἰνεὶ συλλόγου καὶ κοινοῦ συνεδρίου. FLM.

Εἰ μὲν πρὸς ἡμᾶς πολεμήσας] Τὸ σχῆμα περιτροπῆ. F.

33. Ἀπέστη] παρεχώρησε. Q.

34. Σκοτεινὸν] ἢ ἀσαφὲς ἢ οὐδεμιᾶς λαμπρότητος ἐχόμενον καὶ οὐκ ἔξιον τῆς ἡγεμονίας τῆς πόλεως, ἀλλὰ ταπεινοῦ φρονήματος. Τεθνηκὸς δὲ οὐδὲν ἔχον φανερόν, ἀλλ' ἀφανές, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τεθνηκότων. BFLM. Σκοτεινὸν μὲν ἀσαφές, τεθνηκὸς δὲ δειλία ἀντὶ τοῦ ταπεινόν. LM.

Μικρὸν — τῶν πραγμάτων] οὐκ ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν κυρίων πραγμάτων. BLM.

35. Τι πεπονημένοι] οἰνεὶ συρτίττειν ἢ τοιοῦτον τι πάσχειν. Αεληθότως δὲ διασύρει τὴν δημοκρατίαν, ὡς ἐν αὐτῇ τὰ τοιαῦτα πολιτεύεται. BFLM.

Τῶν γεγραμμένων] Οἱ γὰρ μὴ δυνάμενοι ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν γράφουσι πολλάκις ἀ μέλλουσι λέγειν. BFLM. Ἡ οὖν ὡς σκηπτόμενον αὐτὸν λέγει, ἢ ἐπειδὴ ἔγραπεν ἐν ὑπομνηστικῷ περὶ τίνος καὶ τί δεήσει λέγειν. BLM.

Διеспάλλη] γρ. παρεσπάλλη, ἐπελάθετο. B.

39. Τοῦτο δὲ ἦν ἀρα ἀγγόνῃ (sic).] Ἀγγονῆ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ πάθους δξύνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ βρόχου παροξύνεται. F.

40. Ἀφορμώντων] ἀντί τοῦ ἀναχωρούντων. Παρα-
ήρται δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν ὁδοῦ εἴρηται ἡ λέξις.
BFLM.

Παραδόξως] οἰοῦναι κατὰ τὴν φύσιν τὴν ἑαυτοῦ, καθὼς
ὡμὸς ἐστὶ φύσις καὶ ἀγνοεῖ τὸ φιλόανθρωπον. BFLM.

Κέρκωψ] Τῶσα ἦσαν ὡμὰ καὶ πανούργα οἱ Κέρκωπες, οὓς
δὲ φασὶ μεταβδελγημένοι εἰς πιθήκους. LM. Οἱ Κέρκωπες
γένος τι ὑπάρχον ληστῶν καὶ πανούργων περὶ τὴν Αἰγύνην
(Λιβὴν codd.), οὓς ἐτιμωρήσατο Ἡρακλῆς διὰ τὴν κλο-
πὴν τῶν βοῶν τοῦ Γηρύνο. Ἦσαν δὲ ἀδελφοὶ δύο. Τι-
νὲς δὲ ἐξηγουῦνται τοὺς Κέρκωπας εἶδος πιθήκων πανούρ-
γων. BFLM.

Παιπάλημα] Παιπάλα τοὺς τραχεῖς τόπους καλοῦσιν.
Τὸν οὖν μὴ εὐγενῆ μὴδ' ἀπλοῦν οὕτω προσαγορεύουσι.
Ἄλλως. Τοὺς μὴ εὐθεῖς ταῖς γνώμας, ἀλλὰ πλαγίους καὶ
ποκίλους οὕτως ἐκάλουν. Μετῆχται δὲ ἀπὸ τῶν ὁδῶν-
τὰς γὰρ μὴ εὐθείας, ἀλλὰ πολλὰς ἐχούσας ἐκτροπὰς παι-
πάλους ἐκάλουν. BLM. Παιπάλημα δὲ οἶον περίτριμμα
ἀγορᾶς, τὸ λεγόμενον αἶν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὡς περὶ πανούρ-
γου τινός. Κυρίως δὲ παιπάλημα λέγεται τὸ λεπτότατον
τρίμμα τοῦ θλαύρου. BFLM. Cf. schol. Arist. Nub. 260.

Παλίμβολον] οἰοῦναι εὐμετάβλητον, κατὰ τὸ πάλιν με-
ταβάλλεσθαι, ὅ ἐστιν εἰς τοῦσιπιν καὶ ἐξ ὑποστροφῆς, ὡς
ὁ ποιητής (II. θ, 266).

Παλίνοινε τόξα τιταίνων. BFLM.

Ἄλλως. Τὸν σφόδρα μεταβάλλοντα ἢ καὶ μεταστρέφοντα
τὰ πράγματα ἢ τριβῶνα ἐν πράγματι καὶ περίτριμμα. Ἦ
ὁ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κάλαι κύβων καὶ ἀστραγάλων, ἀπὸ
τοῦ πάλιν βέβλησθαι.

Τὰ τοιαῦτα ῥήματα] οἰοῦναι τὰ περὶ τῶν πανούργων λε-
γόμενα. Ἐν μέρει δὲ, ὅ ἐστι χωρὶς τῶν ἄλλων ἕκαστον.
(§ 41) Ἔρανον δὲ αὐστήσιν φησὶν ἀντί τοῦ, ὥστε τρέ-
φεσθαι ἀπὸ δημοσίων χρημάτων BFLM. Ἄλλως. Ὅσατε
ἕκαστόν τι αὐτῶν δοῦναι πρὸς χρῆσιν ἀργύριον· πᾶν γὰρ ὁ
πολλοὶ διδόνσιν ἀργύριον εἰς χρῆσιν ἔρανος καλεῖται. Ἐάν
μὴ πρὸς χρῆσιν δὲ, ἀλλὰ δωρεάν. Ἦ ἔρανον τὴν καρὰ
τῶν φίλων συνεισφορὰν καὶ ἐπιδοσιν. BLM.

Βοηθήσιν τοῖς ἰδίοις] ἐπανορθώσαντα τὰ ἴδια αὐτοῦ
πράγματα, τὰ ἰδιωτικά. LM.

42. Ἐπαρρόδιτον] ἀντί τοῦ χαρίεντα. F.
Ὁ Σίσυφος] Καὶ γὰρ Σίσυφος ὁ Αἰόλου πανούργος ἐνο-
μίση. BFLM. Ἐπὶ πανουργία γὰρ οὕτως διεβδλόγητο.
Ἐπὶ τοῦ πανούργου οὖν καὶ κακοπράγμονος χρεῖνται τῷ
ὀνόματι. BLM.

43. Ἀναισθητός — προορωμένον] οὐ συνιέντων οὐδ'
ἐνοουμένων τὴν ἐνέδραν. LM.

Συνθήκην] τὴν ὁμολογίαν. LM. Οἶον εἰς τὸ συνθέσθαι.
FLM.

47. Προσκοπινοῦσαι] πρὸς τῷ ἦδη πόνῳ ἔτι πονῆ-
σαι. F.

Φωσίων αἰτίας] κατηγορίας. F

44. Θεάουσαι] Τὸ γὰρ ἀπάνει ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχί-
στην ἔχει τὴν διόρθωσιν. BLM.

45. Ἐπὶ κεφαλαίων] ἀντί τοῦ συντόμως αὐτὰ τὰ κεφα-
λαία λέγοντες. BFLM.

Ἐπιστολὴν δὲ φησὶ τὴν περιέχουσαν περὶ τῆς εἰρήνης καὶ
ἐπαγγελιομένην πολλὰ ἀγαθὰ ποιήσιν τοὺς Ἀθηναίους,
ἐν γένηται. BFLM.

καὶ τὴν Ἔστῖαν ἐπέμψουσι τὴν βουλαίαν] Διὸς ἦν βο-

μὸς ἐν τῇ βουλῇ. Τὴν Ἔστῖαν οὖν λέγει τὴν βουλαίαν
τὸν βωμὸν αὐτοῦ, τοῦ Διὸς, τὸν ὄντα ἐν τῇ βουλῇ.
Ἔμπος δὲ καθὼς βουλευτῆς ἦν. Ἦ Ἔστῖαν λέγει βουλαίαν
οἰοῦναι τὴν τράπεζαν, διότι ἔστιν ὅτε συνεδρεῖον ἀλλή-
λοις οἱ βουλευταί. BFLM.

46. Οὐ ψευσαίμην] ἀντί τοῦ ἔποτυχεῖν ἐποίησα ὡς κα-
κῶς περὶ ἐμοῦ δοξασάντων. FLM.

Τὸ γὰρ ἐνταῦθα ἀντί τοῦ δὴ καίται. F.

48. Ἐντεῦξίως] συντυχίας. F.

49. Τερατυσάμενος] Τερατύδες ποιήσας σχῆμα καὶ
ἀηδὲς διὰ τοῦ προσώπου καὶ σχήματος. FLM.

Ἐπισπαινοῦμενον δὲ φησὶν ἀντί τοῦ ἐκαινοῦντα. FLM
Ἐκαινοῦντα καὶ ἀποδεγόμενον. B

Θαυμάζειν δὲ φησὶν ἀντί τοῦ καταγινώσκειν, ἐπειδὴ πρὸς
γενικὴν φέρεται. FLM. Ἦγουν καταγινώσκειν. Q.

Οἱ μὲν τὸν τοῦ — συμβουλεύειν] τί δαί ἀποκρίνασθαι
πρὸς τοὺς πρέσβεις τοὺς Φιλίππου τοὺς ἰθύνοντας περὶ τῆς
εἰρήνης. BFLM.

Ἰπερόριον λαλιάν] οἶον μάτην ἀναλίσκουσι τοὺς χρό-
νους, τὰ ἔξωθεν τοῦ πράγματος διαλεγόμενοι. Τὴν πολ-
λὴν καὶ μακρὰν. Ἄλλως. Ἰπερόριον λαλιάν τὴν ἔξωθεν
τοῦ πράγματος ὁμιλίαν· τὰ γὰρ ἔξω τῶν ὄρων πραχθέντα
ἀπαγγέλλουσιν. Ὅ δὲ αὐτὸν τὸν λόγον λαλιάν εἶπεν, ὡς
φλυαρίαν. Ἦ ὑπερόριον, τὰ ἐν Μακεδονίᾳ Ἀθήνησι λέ-
γοντες. BLM.

51. Ὡς πονηρὸς] καθὼς οὐκ ἔα τοὺς συμπρέσβεις τὰ
καθ' ἕκαστα λέγειν. BFLM.

Τὴν τύχην] τὴν ἐπιτυχίαν. FLM.

55. Ἐμοὶ δ' οὐ χεῖρων] Τοῦτο ὡς πρὸς τὸν λόγον τὸν
ἄνω εἰρημένον ὅτι ἐπιθῆξίς ἐστὶν ὁ Φίλιππος ἐν τῇ τρα-
πέζῃ καὶ ἡδὺς καὶ χαρίεις. Δεινὸς δὲ ἀντί τοῦ δυνατός.
F. Ἦ ὡς εὐπρεποῦς ὄντος ἢ ὡς δυσειδοῦς. LM.

55. Θέαν] τόπον ἐν τῇ θεάτρῳ, ἐν ᾧ καθιζόμενοι
θεῶνται τοὺς ἀγῶνας ἐν τοῖς Διονυσίοις. BLM.

56. Τὴν μὲν τοῖνον] πληρώσας τὴν κατάστασιν ἐνταῦθα
λοιπὸν ἐπιλογίζεται. BLM.

Τῶν μὲν γὰρ ἀκηγγελέμενον] ἀρχὴ τῶν ἀγώνων. Εἰσὶ
δὲ τὰ σημεῖα, ἔπει ἐστὶ τοῦ στοχασμοῦ ἰσχυρότατον κε-
φάλαιον, διὸ καὶ αὐτοῖς ἀρκεῖται ἕως τέλους σχεδὸν εἰπεῖν.
BFLM.

57. Δεινὸς] ἀντί τοῦ μάλιστα καὶ πολὺ πλέον. FLM.
Αἰρέσεως] τῆς χειροτονίας. F.

59. Παράσχη] δευτέρου προσώπου ὑποτακτικῷ. FLM.
Δειξῆς. Q. ὄντα] πρὸς τὰ ψηφίσματα συντακτικῶν. FL.

60. Κατὰ τὸν νόμον] ἀντί τοῦ ὡς ὁ νόμος κελεύει,
εὐτάκτως καὶ καλῶς. FLM.

Τῶν συνόδων] Συνόδους καλεῖ τοὺς συμμάχους. BF.
Ἦ τοὺς κατὰ τῶν συμμάχων πεμψέντας. B.

61. Παρανάγνωθι] οἶον παρὰ τὸ τῶν συμμάχων, ἀντί
τοῦ εὐθὺς μετ' αὐτό. FL.

Τοὺς πρυτάνεις] ἐπειδὴ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἔγραφον αὐ-
τοὶ, οἱ πρυτάνεις, περὶ τίνων ἡ ἐκκλησία μέλλει βουλευέ-
σθαι. BFLM.

Τὴν ἐν Διονύσῳ] Ἐν τῷ θεάτρῳ αὐτῶ μετὰ τὴν εορτὴν
ἐκκλησία ἠθροίζετο, ἐν ᾗ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰ περὶ τῆς εορ-
τῆς ἰσοκοπῶντο καὶ τοὺς πλημμελήσαντας περὶ αὐτὴν ἐπέ-
λαζον. BLM.

Προῦφαίρων] οἰοῦναι προαρπάων καὶ ἐπέτην γενέσθαι,
ἴνα ἐκκλήσῃ τοὺς Ἕλληνας τῆς εἰρήνης. BFLM.

62. Τῶν μὲν ψηφισμάτων ἀμφοτέρων] τῶν συμμάχων

δηλονότι καὶ τοῦ Δημοσθένους. BLM. Αὐτοῖς (§ 64) δὲ, τοῖς δικασταῖς δηλονότι. B.

65. Λόγον δὲ μὴ προτιθέναι] Γεγράφει γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ ψήφισματι, τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ μόνον ἐπιψηφίζειν, ὃ ἐστὶ κυροῦν, συμβουλεύειν δὲ μηδένα. Πῶς οὖν, φησὶν, ἔμελλον Φιλοκράτει συνηγορεῖν, μὴ οὔσης ἀδείας διὰ τὸ ψήφισμα; BLM.

66. Πρὸς τοὺς ἐφ' ἡμέρας καιροὺς] γρ. ἐφημέρους. BLM. Καιροὺς λέγει ἐνταῦθα τὰς χρείας. Πρὸς γὰρ τὰς χρείας περιπιπτούσας οὕτω καὶ τοὺς λόγους μεταβάλλουσιν. BFLM.

Προτιθέντων] προβληθέντων. Q.

Τοὺς αὐτοὺς ἀποστάτας] τοὺς μέλλοντας καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ ἀκούσαι μου τάναντία. FLM.

67. Ἐρχία] ἀπὸ δήμου. F.

Ἐπεψήφισε] ἀντὶ τοῦ ὑπεβάλλετο τῷ δήμῳ καὶ ἡκρότου τὰ ψηφισθέντα ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ. FLM.

68. Ἐπιδειξαθαί] πρὸς τὸ « μαρτυρεῖ ἡμῶντων » συντακτικόν Δημοσθένην ἐπιδειξαθαί. F.

Ἐκκλήτευσεν] ἀντὶ τοῦ ἐκαλοῦ ἐπὶ δροκον, ὃ ἐστὶ, τῇ σῆ φωνῇ κάλεσον αὐτὸν, ὡ κῆρυξ. Ἐκινδύνευε γὰρ ὁ καλούμενος καὶ μὴ ὑπακούων, ὡς καταφρονῶν τῶν νόμων. BFLM.

70. Στρατηγόν] τὸν Χάρητα. BF.

Εἰς τὸ συνέδριον] οἰνεὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Συνέδριον δὲ αὐτὴν καλεῖ, καθὼ οἱ σύμμαχοι εἰς τὴν ἡγουμένην πόλιν συνήσαν συνεδρῶσυντες καὶ βουλευσόμενοι. BFLM.

Καταχρήσασθε] ἀντὶ τοῦ φονεύσατέ με. BFLM. Ἡ καταδικάσατε. BLM.

71. Ἐν τοῖς ἀγῶσιν] οἷον ὅταν πολλαῖς τινέσιν αὐτοῦ κατηγορήσωσιν. BFLM.

Ἄλαστονας] ψευδολογίας καὶ προσποιητά. BLM.

Δηϊάρην—Πολυφόντην] Οὗτοι ξενικῶν στρατευμάτων καὶ μισοφοριαῶν ἡγεμόνες. BLM. Τούτους λέγει ἡγουμένους τῶν ξενικῶν στρατευμάτων, οὓς παρέφερον οἱ περὶ τὸν Χάρητα εἰς μαρτυρίαν, λέγοντες ὅτι εἰς τούτους ἀνηλώσαμεν. Δραπέτας δὲ οἰνεὶ πλανωμένους τινέσιν καὶ μὴ ἔχοντας πατρίδας. BFLM.

Κατήγον] οἰνεὶ ἐπειράτευον, ἐλῆστευον, καὶ ὡς ἑαυτοῦς ληστρικῶς κατήγον τοὺς πτωχίζομένους. B.

72. Μυοννήσου] μικρὰ νῆσος, ἣν λησται καταλαβόντες καὶ ἀπ' αὐτῆς ὀρμώμενοι τοὺς πλέοντας ἐλῆστευον. BLM.

Ἀήμιον—Σάουρον] αὐτὰ νῆσοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι. B.

Συγκλήτους] Ἐξαίφνης ἐπὶ ἐκάστῳ τῶν προσπιπτόντων ἐκκλησίαι συλλεγόμεναι ἐκαλοῦντο σύγκλητοι· αἱ δὲ κατὰ μῆνα ὀρισμέναι ὀνομάζονται κύριαι. LM. Σύγκλητος ἐκκλησία ἐκαλεῖτο ἢ μὴ κατὰ τὸν νόμον μηδὲ κατὰ τὸ ἔθος γινομένη, ἀλλὰ ἐκ τοῦ παρακλήμα καὶ κατὰ χρεῖαν τινά, οἷον εἴ τι ἔξαίφνης κατεπεξίξεν. B.

73. Τὸν ἐπὶ τῶν ὑπηρετικῶν] Τὰ λεπτὰ πλοῖα καὶ ταῖς τρήρεσιν ἐπελκόμενα πρὸς ὑπηρεσίαν καλεῖται ὑπηρετικά. M. Λέπει τεταγμένοι. Ἀρχῆ δὲ τις ἦν τεταγμένη ἐπὶ τῷ ἐπιμελεῖσθαι τῶν κωπῶν καὶ τῶν ἀρμένων καὶ τῶν τοιούτων, ὑπὸ τὴν τῶν ἀποστολέων οὔσα καὶ ὑποτεταγμένη αὐτῇ. FM.

74. Οἱ συντεταγμένοι] οἰνεὶ οἱ φατριάζοντες καθ' ἡμῶν καὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. FM.

Τὰ προπύλαια] ἄπερ ἔστησαν δι' ἀρετῆς. FLM. Ἦσαν

δὲ πρὸ τῶν πυλῶν τῆς ἀκροπόλεως ἀνακείμενα ἀγάλματα. LM.

75. Τολμίδου] Οὗτος περιπελεύσας Πελοπόννησον μετ' Ἀθηναίων ἠδοκίμησε λαμπρῶς καὶ Βουῖας (Εἰβοίαν codd.) καὶ Κύθηρα εἶλεν ἀρχοντας Ἀθήνησι Καλλίου. Ἐνέπρισε δὲ ὁ Τολμίδης καὶ τὰ νεώρια Λακεδαιμονίων. LM.

76. Δεκελείας] Δεκέλεια δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Ἰπποθωντικῆς φυλῆς. Ταύτην ἐπετελείσαν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους καθ' Ἀλκιβιάδου γνώμην, καὶ ἐξ αὐτῆς ὀρμηθέντες κατίσχον τῆς πόλεως. LM.

Νομῆ χρημάτων] Προήχθησαν οἱ ῥήτορες ὑπὸ τῶν δέμων διὰ τὸ τῶν πλουσίων κατηγοροῦντας ἀφαιρεῖσθαι αὐτοὺς τὰ χρήματα καὶ δημοσιεῖν, ἃ διενέμετο τῷ δήμῳ. LM.

77. Ἀρμοστήν] Λακεδαιμόνιοι ἐπολιτεύσαντο ἐν τοῖς Ἑλλησιν ὡς προστάται καὶ κηδεμόνες τῶν πόλεων. Ἀθηνῆν γὰρ ἐξέβαλον τοὺς Πεισιστρατίδας, ἐκ δὲ Νάξου Λύγαμιν τύραννον, τοὺς δὲ ἀπὸ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. Ὅποτε οὖν στασιάζουσιν πόλιν ἀρμύσειαν, κατελείπον αὐτόθι σφῶν ἀρχοντα, ὃν ἐκάλεον ἀρμοστήν, πρὸς τὸ ἀρμόζειν τὴν πόλιν καὶ μὴ εἶν στασιάζειν. LM.

78. Οὐτ' εἰδῶς οὐτ' ἐπίδῶν] εἰδῶς λέγει οἷον γνοὺς αὐτοῦ τὸν τρόπον· τὸ δὲ ἰδῶν, οὐ θεωρήσας αὐτὸν ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ὅτε ἐπολιτεύετο καὶ ἐδημοσίευσεν. FLM.

Νομάδων Σκυθῶν] Ἔθνος ἐστὶ Σκυθικόν, οἱ καλούμενοι ἀμάξοικοι. LM. Ὄσανεἰ λέγει, καὶ ταῦτα οὐδὲ ἀπὸ εὐγενῶν τινῶν Σκυθῶν, ἀλλὰ νομάδων καὶ βιοπλαγῶν. FLM.

Τοῦ Βουζύγου] οὗ δυνος ἐτὶ τοῦ γένους τῶν Βουζύγων, Ἐν γὰρ ἦν καὶ τοῦτο γένος τίμιον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐξ οὗ ἐγένετο ἡ ἰερεία τῆς Ἀθηνᾶς. Βουζύγης δὲ ἐκλήθη Ἐπιμενίδης Ἀθηναίων τῶν κάλαι, ὅστις πρῶτος ζεύγος βοῶν ἔρξεν. Ὅθεν καὶ τὸ ἄροτρον αὐτοῦ ἀνέκειτο ἐν τῇ ἀκροπόλει πρὸς μνημῆν. FLM.

79. Ἐν τοῖς μυρίοις] Μύριοι Ἀρκάδων συνέδριον ἐν Μεγαλοπόλει. B.

Ἐστιγμένος αὐτόμολος] ἐπειδὴ οἱ φυγάδες τῶν δούλων ἐστίζοντο τὸ μέτρωον, ὃ ἐστὶν ἐπεγράφοντο « κάτεχε με φεύγω. » Ἡ δὲ ἐστίζοντο οἱ αὐτόμολοι, ἵνα γνωρίζοντο καὶ μὴ δίκαιοιτο παρὰ τῶν πολεμίων. Ἡ ἐπειδὴ Ξέρξης Θεβαίους αὐτομολήσαντας ἐστίζεν. LM.

Περιορῶντων] οἷον περισκοπούωντων. F.

Συνίστην] ἀντὶ τοῦ ἅμα ἐποιοῦν ὁμονοῆσαι κατὰ Φιλίππου. FLM. Συνίστην δὲ τότε ταῦτα φρονεῖν καὶ βοῦθεν ἀλλήλους. LM.

Συνεπιστρατευόντων] καθ' ἡμῶν δηλονότι μετὰ Φιλίππου στρατευόντων. LM.

80. Οὐ τοῖς—νικήσασιν] οὐ τοῖς πρέσβεσιν, ἀλλὰ τοῖς στρατηγοῖς. FLM.

81. Ἐν τῇ ὑστέρᾳ] ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ· περὶ ταύτης γὰρ ἐγκαλεῖται. Ὀμηρεύοντα δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ὕμνον ὄντα καὶ ἐνέχυρον κατεχόμενον ὑπὲρ Κερσοβλέτου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καθὼ, φησὶν, ἦν χειρωθεὶς. FLM. Βυζάντιοι καὶ Περίνθιοι καὶ Ἀμάθοκος Ὁρᾶξ Κερσοβλέτη τῷ βασιλεῖ μέρους Θράκης ὑπὲρ ἀμφιλόγου χώρας ἐξηνέγκαντο πόλεμον, οἷς Φίλιππος συλλαμβανόμενος ἐπολέμησε Κερσοβλέτην καὶ ἠνάγκασε τὴν τε ἀμφιλόγον παρεῖναι τοῖς ἐγκαλοῦσι καὶ φιλίαν αὐτῶν καταστήσας ἐβεβαίωσεν τὸν βασιλέα, ὕμνον παρ' αὐτοῦ λαβὼν τὸν υἱόν, καὶ ἀπήγαγεν εἰς Μακεδονίαν. FLM.

82. Παγγάνει προεδρεύειν] Εἰς ὧν τῶν τότε βουλευτῶν, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ἔλαχε γενέσθαι πρόεδρος. Ἀπὸ γὰρ

τῶν βουλευτῶν ἐγίνοντο καὶ οἱ πρυτάνεις καὶ οἱ πρόεδροι ἀπὸ κλήρου κατὰ φυλὴν, ὡς ἔγνωμεν. FLM.

83. Κριτόβουλος] ὁ Κερσοβλέπτου τοῦ Θράκης βασιλέως πρεσβευτής. B.

Συναναγραφῆναι—συμμάχοις] ἴνα, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖων σύμμαχοι οἱ ἄλλοι ἐδίδουσαν ὄρκους τοῖς παρὰ Φιλίππου, ὡτὼ καὶ ὁ Κριτόβουλος δὴ ὑπὲρ Κερσοβλέπτου, ὡς ὄντος ἐκείνου ἐνὸς τῶν συμμάχων. BLM.

84. Ἐπιψηφιεῖν] ὁπότε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ψήφισμα γραφείη, ἐπιψηφίζουσι πρότερον αὐτὸ οἱ πρόεδροι, εἶτα τῷ ὄμμῳ ἀναγινώσκεται. Ἐπιψηφίζειν δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τινι ψῆφρον φέρειν. BLM. Οἰονεῖ ὑποβάλλειν, ὥστε κυρῶσαι τὸν δῆμον. BFLM.

Οὐδὲ λύσειν—εἰρήνην] ἐπεὶ ἐν ὑπόψῃ ἦν Κερσοβλέπτου (οὐ γὰρ ἐν ὁμήρῳ οὐκ ἔστι παῖς αὐτοῦ), οὐ καλῶς ἔχει, φησί, διὰ τὸ τοῦτον ἐγγραφῆναι σύμμαχον λύεσθαι τὴν πρὸς Φιλίππου εἰρήνην. LM.

Οὐδὲ γινώσκειν—τῶν ἱερῶν] Ἡ σύνταξις οὕτως ἔχει· καὶ οὐκ ἔφη γινώσκειν τοὺς συναφαπτομένους τῆς εἰρήνης (λέγει δὲ τὸν Κερσοβλέπτην) ὥσπερ οὐ γινώσκειν ἔφη τοῖς σπένδουσι τοὺς συναφαπτομένους τῶν ἱερῶν. F. Ἐπεὶ ἱερά γίνεται ἐν τοῖς ὄρκοις τῆς συμμαχίας καὶ εἰρήνης. Οὐχ ὄρκῳ, φησί, τὸν σύμμαχον, ὅς αὐτῶν μόνων τῶν ἱερῶν ἐφάπτεται, ὥσπερ οἱ σπένδοντες, ὡς οὐ παρεχομένου ἑαυτὸν τοῦ Κερσοβλέπτου εἰς τὰλλα τὰ συμμαχικὰ δίκαια. LM.

Ἀποδοθῆναι—ἐκκλησίαν] Ἥδη γὰρ προεγεγνητο ἡ ἐκκλησία, ἐν ἣ περὶ τῆς εἰρήνης ἐβουλεύοντο, καθ' ἣν τὸν Κριτόβουλον ἀξιοῖ παραγενόμενον τότε ἐπὶ ταύτην ὑπαντᾶν, μὴ δτε ἐκείνη ἐξῆκεν. Κριτόβουλος δὲ Κερσοβλέπτου τοῦ Θρακῆς βασιλέως πρεσβευτής. LM.

Καὶ τοὺς προέδρους—καλοῦντων] ὅπως ἀναστάντες εἰποιεν ὁ προαιροῦνται πρὸς Δημοσθένην· οὗτος γὰρ ἦν αντιστῆναι τῇ ἐπιψηφίσει. LM.

85. Ἐν τῷ στρατηγῷ] Οἶκός τις δημόσιος ἦν, ἐνθα συνῆσαν οἱ στρατηγοί, ὥσπερ ἀρχεῖα ἐκάλουον ἐνθα συνῆσαν οἱ ἀρχοντες. BFLM.

86. Ἀπὸ τῶν ἱερῶν] Νῦν ἱερά λέγει τὰ ἱερεῖα τὰ καλούμενα τόμια, καθ' ὧν ὤμνουν. Ἡ ἱερῶν λέγει τῶν ἐπὶ τοῖς ὄρκοις θυομένων. BLM.

87. Κατ' ἀνδρός—ἑμτέρου] κατ' ἀνδρός, ὅς πολιτῆς ἐστὶν Ἀττικὸς, οὐ Σκύθης, ὡς Δημοσθένους. B.

Ἐπὶ Παλλάδιῳ] Ἐπὶ τούτῳ ἐκρίνοντο οἱ ἀκούσιοι φόνοι. Οἱ δὲ ἐν τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ διακίζοντες ἐκαλοῦντο ἐρέται, ἐδίκαζον δὲ ἀκουσίου φόνου καὶ βουλευσεως καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ μέτοικον ἢ ξένον ἀποκτείναντι. Ἐνομήσθη δὲ ἐντεῦθεν. Ἀργεῖοι τὸ Παλλάδιον ἔχοντες τὸ ἀπὸ Ἰλίου καὶ ἐκ Τροίας ἀνακομιζόμενοι ὤρμισαντο Φαληροῖ, καὶ αὐτοῖς τῶν ἐγγυρῶν τινὲς ἀκουσίως ἀναιροῦσιν. Μενόντων δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον τῶν νεκρῶν ἀδιαφόρων καὶ ἀφάστων ὑπὸ θηρῶν, πολυπραγμονήσαντες οἱ ἐγγυρῶν ἐγνωσαν παρ' Ἀκάμαντος ὅτι Ἀργεῖοι ἦσαν, καὶ τὸ Παλλάδιον εἰρόντες ἰδρῶσαντο τε παρὰ τῇ Ἀθηναῖ τῇ Φαληροῖ, καὶ τοὺς νεκροὺς θάψαντες δικαστήριον ἐποίησαν ἐκεῖ τοῖς ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ ψεύγουσιν. LM.

κατεδείξαν] ἀπαδείξαν. B.

τέμνοντας] τὰ ἱερά τόμια λέγουσι. Τέμνειν δὲ τὸ θυεῖν τὰ τόμια. LM.

88. Ἡ που] πολλὸ πλεόν. F.

Ἄρ' οὖν] Οὐκ ἐστὶν ἐμφυχον τουτὶ τὸ χωρίον οὐδ' ἀληθινόν. LM.

89. Κάλλιστον γὰρ] δηλονότι τὰ δημόσια γράμματα. B. Κατευμηρηκῶς] ὅσον εὐδοκιμησας ἐλεῖν τὴν ἐκκλησίαν, ὡς καλῶς πρεσβευσάμενος. FLM.

Ταῦτα μὴ ποιεῖν] τουτέστι μὴ πολιορκεῖν Κερσοβλέπτην. BL.

Ἄρεψ] Τῆς Εὐβοίας πόλις Ἄρεός. LM.

Προξενίας κατασκευαζόμενοι] γινόμενοι πρόξενοι. Πρόξενοι δὲ εἰσι πόλεων οἱ ἐν ταῖς αὐτῶν πατρίσι τῶν πόλεων ἐκείνων προῖστάμενοι, ὧν εἰσι πρόξενοι. LM.

90. Τὸ ἱερὸν ὄρος] Γράφεται τὸ Ἡραῖον ὄρος. Ἔσσι δὲ κατὰ στόμα Πόντου ἐμπορίον. BL. Τόπος τῆς Ἀψινθίων χώρας ἐν Θράκη. Καλεῖται δὲ πληθυντικῶς ἱερά ὄρη. LM.

93. Τὴν ἐπιβολὴν] οἰονεῖ ζημίαν καὶ καταδίκην. F. Τὴν ζήμιαν, τὸ ἐπιτίμιον. B.

Οὐκ ἐπέσιον] οὐκ εἰσηλθεῖς εἰς τὴν ἐν Ἄρειῳ πάγῳ βουλήν. Ἐγράφατο γὰρ ὁ Δημοσθένης Δημομέλῃ τὸν ἀνεψιὸν τραύματος ἐκ προνοίας, καὶ δωροδοκηθεὶς οὐκ εἰσηλθεν. Ἐπιβολὴν δὲ οἰονεῖ ζημίαν καὶ καταδίκην. LM.

Ἐπιτεμῶν—κεφαλὴν] Θέλει εἰπεῖν ὡς ὅτι οὐδὲ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἐτραυμάτισεν αὐτὸν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν, ἴνα συκοφαντήσῃ ἐκείνον. FLM. Διαβάλλεται γὰρ ὁ Δημοσθένης ὡς ἐπιτεμῶν ἑαυτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐγράφατο Δημομέλῃ. Ἡν δὲ Δημομέλης ἀνεψιὸς αὐτοῦ. LM.

Τούτους] τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς περιστηκῶσιν. Γράφεται καὶ τοῦτο. BL.

Νόθος] οὐ διὰ τὸ ἐκ παλλακίδος εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἐκ διαφόρου γένους, ὥσπερ τὸν ἡμίονον λέγομεν νόθον εἶναι. LM.

94. Ἀμφικτύονας] ὅτι Θεβαῖοι καὶ Θετταλοὶ καὶ Λοκροὶ συνῆσαν τῷ Φιλίππῳ Ἀμφικτύονας ὄντες. Ἐκ τοῦ οὖν μερικῶ τῷ κοινῷ ὀνόματι τῶν Ἀμφικτυόνων ἐχρήσατο. FLM.

Ἐξομωσάμενος] σὺν ὄρκῳ ἀπωσάμενος. BL. Ἐξομωσία ἐστὶ μεθ' ὄρκου ἀρνήσις. Ἀντιμωσία δὲ ἐπὶ δίκῃ, διὰ τὸ ὁμνῶναι ἐκατέρους, τὸν μὲν ἐγκαλοῦντα ὅτι ἠδίκηκε, τὸν δὲ ἐγκαλούμενον ὅτι ἠδίκηται. Οἱ δὲ τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἀμαρτηρήτους καὶ ἀνεπιγράφους εἰς ὄρκον περισταμένην δίκην, ἐφ' ἣ ἴσοι κριταὶ διακίζουσιν· ἐνιοὶ δὲ, ὅτε ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σκηπτομένου τινὸς κάμνουν ὁ ἀντιδικὸς ἀνθυπομνυταί, φράσκων αὐτὸν προσκοιῖσθαι, καὶ περὶ τούτου διαλαμβάνουσιν οἱ δικασταί. LM. et B, in quo postrema ita habent : ... ἠδίκημαι ἢ ὅτι ἡ πόλις ἀδίκηται, εἰρηται ἀντιμωσία. Οἱ δὲ, ὅτι ἐπ' ἀδικήμασιν ἀμαρτηρήτοις καὶ ἀνεπιγράφτοις εἰς ὄρκου παρεσταμένην δίκην, ἐφ' ἣ ὅσοι κριταὶ διακίζουσιν· ἐνιοὶ δὲ, ὅτι ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνος τοῦ φερόντος σκηπτομένου καὶ ὁμνύοντος, ὁ ἀντιδικός.

Ἄφ' ἧς ἤκον πρεσβείας] οἰονεῖ τῆς προτέρας. F.

Πρὸς δὲ τὴν βουλήν] Χρεῖα γὰρ ἦν μετὰ τὴν χειροτονιαν τοῦ δήμου εἰσεῖναι τοὺς πρεσβείας εἰς τὴν βουλήν, ἴνα ἐπικυρωθῇ αὐτοῖς ἡ ἐξοδος. FLM.

95. Ἀψευδεῖν] Οὐ λέγει ἐμὲ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ψεύσασθαι εἰ γὰρ εἰψεύδετο, ἀλλὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐμοῦ ψευσθήναι, ἴν' ἢ ψευσθήναι ποιήσαι, ὅπερ ἀμείνον. LM.

96. Ταύτης] Ἀστὴ ἐστὶν ἡ τρίτη πρεσβεία. BL.

Ἐπὶ ταύτην] τὴν δευτέραν. BL.

97. Ὑστέραν] ἀντὶ τοῦ δευτέραν. F.

99. Στρωματόδεσμα] ἄ καλοῦμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ στρωματοδεσματόφελλα (?) καὶ ἀεελτέρια. FM.

Βάταλος] Πλούταρχος ἐν τῷ Δημοσθένους βίῳ (c. 4).

βάταλος μόριον τι τοῦ σώματος παρὰ τοῖς Ἄττικοις αἰσχρόν.

Βάταλος] Ἐκλυτος καὶ ἄνανδρος, ἀπὸ ἀσλητοῦ τινὸς ὀνόματι Βατάλου· οἱ δὲ ἀπὸ ποιητοῦ μελῶν καταγεγόντων. Ἐκ δὲ τούτου σώσκει αὐτὸν εἰς μαλακίαν. Τὸ δὲ ἐκ παιδῶν ἀπαλλαγόμενος καὶ τὰ ἐξῆς συντεκμαιρόμεθα οὕτως, ὅτι ἑπτακαίδεκατῆς ἔδοκιμάσθη, κατὰ τι ψήφισμα Ἰωσὺς συγχωρηθὲν αὐτῷ τούτο, ἵνα δικάσῃται τοῖς ἐπιτρόποις. Κατὰ γὰρ τὸν νόμον ὀκτωκαίδεκαετῆς δοκιμάζονται· εἶτα μετ' ἑτῆ δύο ἀπολαμβάνουσιν ἀπὸ τῶν ἐπιτρόπων οἱ ὄρφανοί τὰς οὐσίας. LM.

Δεκαταλάντους—λαγχάνων] Παρὰ γὰρ τῶν τριῶν αὐτοῦ ἐπιτρόπων τρίακοντα τέλεγα χρεωστεῖσθαι καὶ δέκα παρ' ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν. Ἀργᾶς δὲ καλεῖται ὁ ὄρις παρὰ Δωριεῦσι· θέλει οὖν αὐτὸν ὀφειδῆ τὸν τρόπον δεῖξαι καὶ οἰοῖναι θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον. Εἰδὸς τι ὄριος ἀναιρετικῆς. Ἡ δὲ ἀργῶν ἀπὸ τῶν ἄλλων, γράφων δὲ λόγους. FLM. Ἡ ἀργᾶς ὁ πονηρός· ἔστι γὰρ εἶδος ὄριος ἀναιρετικοῦ. Οἱ δὲ ἀπὸ ποιητοῦ τινος πονηροῦ οὕτω καλούμενου. LM.

Ἀργᾶς] Ἀργᾶς ὄριος εἶδος. Οὕτω δὲ ὀνομάσθη διὰ τὸ τῆς φύσεως πονηρὸν καὶ κακὸς ἦεν. B.

101. Συνήλθομεν εἰς ταυτὸν] οἰοῖναι ἔμα. F.

Ἀνεγνώσθη μὲν τὸ ψήφισμα] Εἰ μὴ γὰρ ἀνέγνω ὅτι Φιλίππος καὶ ἐπέσθη ὅτι ἡ πόλις ἐψηφίσαστο, οὐ παρεῖχεν αὐτῶν ἀπέκρισιν. F.

Συνηριθμούμεθα] ἀντὶ τοῦ ἰλέγομεν. F.

102. Ἀρτίως ὑπεθέμην] ἀντὶ τοῦ προεῖπον. F.

103. Ὅτι δὲ] Ἀσφαλῶς τούτο ἐπήγαγεν, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, καὶ πόθεν αἰσθάνῃ τούτο, εἰ μὴ ἦσθα προδότης; ὅτι πάντες οἱ ἔχθροί ἡμῶν πάρεσι καὶ εἰς τὸ ἐναντίον ἡμῶν πρᾶσεύουσιν. FLM.

104. Βοιωτῶν] οὐχ ἀπλῶς πάντων, ἀλλὰ τῶν δύο πόλεων τῶν Βοιωτικῶν ὧν κατέσκαψαν οἱ Θηβαῖοι, Θεσπιέων καὶ Πλαταιέων. FLM.

Τὴν εἰς τὸ ἀφανὲς ἀναφορὰν] ἵνα ἔχῃσι λέγειν οἱ Ἄθηναῖοι, ἔάν Φιλίππος μὴ θελήσῃ ποιῆσαι, ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν τοιοῦτον ἐγράψαμεν, ἀλλὰ οἱ πρέσβεις ἡμῶν ἀπλῶς ἠθέλησαν εἰπεῖν· καὶ εἰς τούτους ἀναφέροντες τὴν αἰτίαν ἐμελλόν ἐκφεύγειν τὴν ἀπὸ τῆς ἀποτυχίας αἰσχύνην. FLM.

105. Εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας] οἷον εἰς τὴν εἰσοδὸν καὶ προφυλάκην τῆς ἀκροπόλεως τῶν Θηβαίων. Καδμεία γὰρ ἑκαλεῖτο ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβαίων ἀπὸ Κάδμου τοῦ οἰκιστοῦ. FLM.

106. Βοιωτιάζει] τὰ τῶν Θηβαίων φρονεῖ. Βοιωτοὶ γὰρ οὗτοι. LM.

Ἀπαγορεύω] ἀντὶ τοῦ ἀγορεύω, ὃ ἔστι λέγω. F.

107. Ἐγκαλύπτομαι] ἀντὶ τοῦ κρύπτομαι καὶ σκέπω ἑμαυτὸν· οὐδὲν γὰρ μοι μέλει περὶ τούτων. FLM.

Νομίζει συμφέρεῖν] οἷον ὅτι οὐκ ὀφείλει ὁ Φιλίππος ἐπὶ τὸ ἐν Δελοῖσι ἱερὸν καὶ τοὺς Φωκεῖς ἐπιβαίνειν ἐκτὸς κοινῆς γνώμης Ἀμφικτυόνων. FLM.

Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω] ἐπανάληψις. FM.

Παρά τισιν εὐδοκίμει] ἀντὶ τοῦ τοῖς εὐφρονοῦσιν. F.

109. Ἐν ταχταῖς ἡμέραις] ὃ ἔστιν ἐν δυσὶν ἡμέραις, ἵνα ἐκκλείσῃ διὰ τοῦ τάχους καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας εἰθεῖν καὶ συσπείσασθαι. Τοὺς τὴν εἰρήνην δὲ ἐκκλείοντας οἷον μὴ ἔδωντας εἰρήνην γενέσθαι· οὐ τοῖς λόγοις δέ φησιν, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις, τούτιστα οὐ φιλοῖς ὀφείμασιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ εἰπεῖν ὡς ἐν δύο ἡμέραις δεῖ βουλευσασθαι, ὃ ἔστι συντόμως. FLM.

110. Ἐτερον] Παρατήρησαι ὅτι οἱ Ἄττικοι ἀδιάρκως λέγουσι τὸ ἔτερον οὐ μόνον ἐπὶ δύο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν. Μετὰ γὰρ δύο ψηφίσματα εἶπεν ἔτερον. FLM.

111. Ἐνεκαλύφοντο] τὰ πρόσωπα ἐκάλυψαν ἢ ἀσχύνης τῶν ὑπὸ Δημοσθένους εἰρημύμενων. B.

Ὁδὲ καταδῖς] τούτο ἀπὸ Δημοσθένους ὡς εἰπόντος, καὶ ταῦτα ἔπραττον φανερώς οὕτως ἢ μὴδὲ ὑποσταλλόμενος ὡς ἔτεροί τινες. LM.

112. Γυνὴ γάρ] Ἔοικεν ἀμύνεσθαι αὐτῆ διὰ τὴν γενεμένην ὑπὲρ ἀγνείας διαβολῆν, εἰ γε καλλίστην εἶναι γυναῖκα καθίστη. LM.

Σπογγίαις ὡς καὶ τῆ ποιητῆ (Od. α, 111)· σπύργοισι πολυτρήτοισιν. = Ἐβρίθαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Ἀριστοφάνει (Ran. 482, 487?) ὁ σπογγίας καὶ ἡ σπογγία, ὥσπερ καὶ ἐναῦθα. FLM. Cf. Thesaur. l. gr. t. 7, p. 603.

Ἐργολαβούντος] φιλοπράγμονος καὶ περιέργου. LM.

115. Μηδεμίαν πόλιν] Ὅτι Βοιωτῶν Ἀμφικτυόνων ἀπάντων ὄντων πόλεις αὐτῶν ἀναστάτους ἐποίησαν Θηβαῖοι. LM.

Ναυματιῶν] ἐναῦθα λέγει κυρίως τῶν ποτίμων. FLM. Τῶν πηγαίων. LM.

Ἀναστῆσαι] οὐ λέγει πορθῆσαι, ἀλλ' ἐπὶ τῆ συμμοχῆσιν ἐπεγείρειν. LM.

Τὸ χειρὶ καὶ ποδὶ ἀντὶ τοῦ πάσῃ προθυμίᾳ, ἀπλῶς δὲ εἰπεῖν, καὶ πάσῃ δυνάμει. Ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ παρομοίας. FLM.

Ἄρ' ἰσχυρὰ] Ἄβη ἡ ἀρά ἔστιν ἐν τῷ κατὰ Κτησφώντικ λόγῳ. B.

116. Τούτων] τῶν δεδογμένων τοῖς Ἀμφικτυόνων. FLM.

Δωριέας, Ἴωνας] ἵνα διὰ μὲν τοῦ κοιντοῦ ὀνόματος τῶν Ἴωνων καὶ τοὺς Ἀθηναίους περιλάβῃ, διὰ δὲ τῶν Δωριέων τοὺς Λακεδαιμονίους. FLM. Ἀγεῖ δὲ τὴν πτράπολιν. LM.

Ἰσόφρον γενόμενον] ὥσπερ εἶπε, τὴν αὐτὴν τιμὴν ἔχουσαν ἐν τῷ ψηφίζεσθαι τὴν μικρὰν πόλιν τῇ μεγάλῃ. Δύο δὲ ψήφους φησὶ, μίαν ἐν τῷ ψηφίζεσθαι καὶ μίαν ἐν τῷ ἀποψηφίζεσθαι, οἷον Θεσπίας καὶ Πλαταιάς. FLM.

Ἐκ Δωρίου καὶ Κυτίνου] Τὸ δὲ Δώριον καὶ Κυτίνον καὶ Ἐρινόν πολισμάτα τῆς ἐν Θετταλίᾳ Δωριδος. Εἰσὶ δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Συνίστησι δὲ καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἐλάχιστου, ἴσον δυνάμενον ἐπὶ Ἀμφικτυόνων. LM.

117. Τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν] Ἡ ἀρχὴ ὄσια. Ἔδοξαν γὰρ πλημμελεῖσαι περὶ τὸ ἱερὸν καὶ εἰσι τιμωρητοί. Οὐκ οἶον ἐπὶ τὸ τέλος τῆς πολιορκίας χωρητέον... ὧν καθελόμενον παραδώσειν αὐτῷ τοὺς πλημμελήσαντας· εἰ δὲ μὴ, τότε πορθητέον. Ἄλλως. Τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν ἀπορρομήν. Ἦν γὰρ πρόφασις τὸ δίκην εἰσπράξασθαι παρὰ τῶν ἀδικησάντων περὶ τὰ τοῦ θεοῦ χρήματα. LM.

Ἐπεξελεύθων] οἷον ἐπὶ πέρας εἰθὼν τοῦ ἔργου. LM. Οἷον ἐκπολιορκήσας· ἐπεξελεύθειν γὰρ λέγουσι τὸ ἐπὶ πέρας τινὸς εἰθεῖν. M.

Βεβαύσεις] Ὅτι καὶ Θηβαῖοι ἐκλημμελῆσαν περὶ Φωκίας καὶ τὸ ἱερὸν. Ἐμελλεν οὖν αὐτοὺς ἀπαλλάξαι τῶν ἐγκλημάτων τοὺς Φωκίας μόνους καταστραφόμενος. Ἦ δὲ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐγκλήματος βεβαύσιον ἔφερε τῆς ἀδικίας ὡς ὀρθῶς πραχθεῖη. FLM.

Παρ' ὧν—χάριν] Ἡ σύνταξις παρὰ τούτων οὐκ ἀπολύτως χάριν οἷς βοηθεῖς. FLM.

Ἀθηναῖοι] Ἀθηναῖοι γάρ εἰσιν οἱ τῆς Ἀρχίου τυραννίδος αὐτοῦ ἀκαλλάξαντες καὶ τὴν Λακεδαιμονίων φρουρὰν ἐκ τῆς Καδμείας ἐκβαλόντες. LM.

Χρῆση δὲ ἐχθροῖς] τοῖς Θηβαίοις, καθὼ ἀχάριστοί εἰσιν. FLM.

119. Ἦκων ἀπήγγελλον] Ὅτι πάντως ταῦτα ποιήσει ὁ Φίλιππος. FLM.

Τὰς Θήβας Βοιωτίαν] τούτῳ τὰς Θήβας ἑλθῆς τῆς Βοιωτίας μέρος εἶναι καὶ μὴ τὴν ἑλλην Βοιωτίαν ἐν Θήβαις εἶναι. B.

120. Τοῦς—μικροπολίτας] Ἐκίθητόν ἐστιν, ὡς ἂν τις εἴποι, τοῖς οἰκονόταις τινὰς μικρὰς πόλεις, ὥσπερ ἂν τοὺς Χελκιδέας. Οἴονεῖ φοβούμεθα ἡμεῖς οἱ μικροπολίται τὸ ἐγγραφόν τὸ ἐν τῷ ψηφίσματι τὸ καὶ ἄλλο τι ποιῆσαι ἀγαθόν, μὴ πως περὶ ἡμῶν αἰνίττηται, ὥστε λαβεῖν ἡμᾶς Φίλιππον καὶ παραδοῦναι ἡμῖν ἀντὶ Ἀμφιπόλεως. FLM.

121. Διαιρούμενος] οἰοῖται σαφῶς λέγων καὶ ἀντικρυσ κατὰ διαίρεσιν καὶ φανερώς. FLM. Ἡ ὑπομερῶν καὶ διαβάλλων, ὡς Σοφοκλῆς Ἀλάντι (?) φάσκει διαδοίμενος· τὸ γὰρ αὐτὸ δύνανται. Ἡ ἐμοῦ μὲν κατηγορεῖν βουλόμενος, ἀπολογεῖσθαι δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Τοιοῦτος γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀισχίνου μίσθω. LM.

122. Παρακληθεῖς] ἀντὶ τοῦ προτραπεῖς. F.

123. Εἴ] ἀντὶ τοῦ εἶπερ τότε. Ἔστι δὲ παραγραφικὸν ἀπὸ χρόνου. FLM.

Ἡκείνης—κατηγορεῖν] καθὼ μὲν ἐγγράφως οὐ κατηγορεῖται τῆς προτέρας ὥσπερ τῆς δευτέρας, λέγει αὐτὸν μὴ κατηγορηκέαι, καθὼ δὲ εἶπεν ὅτι ἐλάνθανά με πεπρακώς ἐαυτὸν τέως, διὰ ῥήματος κατηγορήσεν αὐτοῦ. FLM.

124. Αἱ ἀπάται] αἱ ἡπάτηται Φίλιππος δηλονότι διὰ τῆς ἱστορίας. M.

Λοιδίας] Λοιδίας Μακεδονίας ποταμός. M. Γρακτίων Λοιδίαν. Ἔστι δὲ Λοιδίας Μακεδονίας ποταμός, ὡς φησὶν Ἀρκαπείων. B.

Ὁ μὲν γὰρ Λεωσθένης] εἰρωνεῖα. B. Ἡθικῶς ἀναγνωστὴν· ἔστι γὰρ κατ' εἰρωνεῖαν ὁ λόγος. Ἐπιδειξίως δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσῶος καὶ καλῶς. FLM.

Καλλίστρατον] Καλλίστρατος ὁ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, ὃς φυγαδευθεὶς ἔφυγε τὸ Βυζάντιον. LM.

125. Πόθων] ῥήτωρ οὗτος, Ἰσοκράτους μαθητής. LM.

126. Καὶ τὸν μὲν λόγον... καταλύω] Ἡ σύνταξις οὕτως· καὶ τὸν μὲν λόγον καταλύω, εἰ συγχωρεῖ ταῦτα ὁ κατήγορος. Ἀντὶ τοῦ καταπαύομαι τοῦ λέγειν, εἰ δοκεῖ ταῦτα κραθῆναι, ὃ ἔστι τοὺς οἰκέτας βασανίζεσθαι. LM.

Πρὸς ἑνδεκα γὰρ ἀμφορέας] Τοῖς περὶ τῶν μεγίστων ἐγνωζομένοις διηρεῖτο ἡ ἡμέρα καὶ ἐδίδοδο αὐτῆς ἡμισυ μὲν τῷ κατήγορῳ, ἡμισυ δὲ τῷ ἀπολογουμένῳ. Καὶ διαμετρεῖτο τὸ ὕδωρ, ὅσον ἐπαρκεῖ εἰς τὰς [ἑξ] ὥρας, τὸ ἡμισυ μέρος τῆς ἡμέρας. Τοῦτο δὲ ἀπὸ μιᾶς ὥρας. Φησὶν οὖν [ὅτι] ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν ἣ ἡγωνίζοντο, [τὸ] διαμετρηθὲν ταῖς ἑξ ὥραις ὕδωρ ἦσαν ἀμφορεῖς ὕδατος ἑνδεκα. BLM. Φασὶν ὅτι τὰς ἡμέρας τοῦ Ποσειδεῖνος μηνὸς ἐπιλεξάμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ὡς συμμέτρος καὶ δυναμένας κατασχεῖν ἑνδεκα ἀμφορέας πρὸς αὐτὰς καὶ ταῖς ἑλλείας ἡμέραις ἐσκεύαζον τὴν κλεψύδραν, μεγάλου πρᾶγματος δηλονότι γυμναζόμενοι. Ἀπενέμοντο δὲ οἱ ἑνδεκα ἀμφορεῖς κατὰ τὸ τρίτον τοῖς ἀντιδίκους καὶ τοῖς δικασταῖς. FLM. Ἄλλως. Ἡ πᾶσα, φησὶν, ἡμέρα τῷ ἄγῳ ἀποδίδεται. Εἰ οὖν βούλει ταῦτα γίνεσθαι καὶ

παύσομαι λέγων, δύναται ἐν τῷ λοιπῷ μέρει ταῦτα πράττεσθαι. LM.

130. Λογισμὸν τινα] ἀντὶ τοῦ ἀριθμὸν. F. Φαλαίκοι] Οὗτος Ὀνομάρχου (Ὀνομαρχίου codd.) υἱός, Φωκίων τύραννος, διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν παρὰ Παύλλου. Δρομοκλήρικες δὲ οἱ λεγόμενοι ἡμεροδρόμοι, ὧν γέγονεν ἐπιφανέστατος Φιλίππιδης Ἀθηναῖος. LM. Οἵτινες διὰ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ τάχους δύνανται τινα ἀγγεῖλαι, ὡς νῦν καλούμεν τοὺς βερδεαίους. F.

131. Καταμισθοφόρησαν] οἷον εἰς τὸν μισθὸν τῶν ἔξνων καταδαπάνησαν ὧν ἐμισθοῦντο. FLM.

132. Ἄλλωνον—] πόλεις Ἀσαρικαί, ὧν ἡ Νικαῖά ἐστι παραθαλάσσιος, ἀπέχουσα Θερμοπυλῶν σταδίου μ'. LM.

133. Τοῖς σπονδοφόροις] τοῖς καταγγελεῖσι τῶν μυστηρίων. Καθόλου πάντες οἱ τὰ μυστήρια καταγγέλλοντες σπονδοφόροι. LM.

Μυστηριώτιδας] τὰ τῶν Ἐλευσινίων λέγει, ἅπερ ἐξαιρέτως μυστήρια ἐκάλου. Τούτων οὖν ἀγομμένων περιτρεῖσάν τινες χειροτονηθέντες σπονδὰς ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσιν, ὥστε μὴ πολεμεῖν τινα τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἡσυχάζειν ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ. FLM.

Οὐκ ἐσκεύασαν] οὐκ ἐδέξαντο τὰς ἐπαγγελίας LM.

135. Οὕτω διεκλύσθη] οὕτω, φησὶ, διηλλάγητε πρὸς Φίλιππον, ἀλλ' ἔτι πόλεμος ἦν. LM.

136. Παραναγινωσκομένων] οἷον πλησίον τῶν μαρτυρίων. FLM.

Οὗτος] ὁ Φάλακος. Ὡσανεῖ ἐλεγεν, ἀλλ' ἔχει τις εἰπεῖν ὡς ὅτι αὐτὸς μόνος ὁ Φάλακος ἠγνόει τὴν Φιλίππου γνώμην. Ἄρα δὲ καὶ ἡμεῖς οὐχ οὕτω δικάσεισθε καὶ ἠγνοεῖτε αὐτὸν οὕτως ἔστιν; FLM.

Λακεδαιμόνιοι οὐ μὲθ' ἡμῶν] ἀντὶ τοῦ αὐξήθηναί εἶσαι. F.

Τῶν ἄλλων] τῶν οἰομένων ὑπὲρ Θηβαίων εἶναι τὸν πόλεμον, ἀλλ' οὐ κατὰ Θηβαίων. LM.

Ἐπὶ αὐτῶν] οὐχ ὑπὲρ Θηβαίων, ἀλλ' ὑπὲρ Θετταλῶν. LM.

137. Τὰς ἐν Βοιωτοῖς πόλεις] αἱ ἦσαν Θηβαῖοι καταστρεφάμενοι. LM.

Κατοικεῖ] ἀνίστησι, τειχίζει. Δημοσθένης (p. 375) ἐν τῇ κατηγορίᾳ « οὗτος γὰρ ἔφη καὶ Πλαταιὰς αὐτὴν ἔχειν. » B.

Οὐκ ἐξεληλύθεισαν] ὡς ὑπὲρ αὐτῶν μαχοόμενοι, ἀπιστοῦντες δὲ τοῖς παρὰ Φιλίππου παραγγέλμασιν. LM.

138. Οἷς] οἱ Φωκεῖς δηλονότι. B.

139. Πρεσβεύοντος ἐμοῦ] Αὐεῖ τὸ ἀντικείμενον· ἐχρῆν γὰρ ἀντεπεῖν, ἀπεδήμουν, φησὶν. LM.

Ἐχθρὸς δ' ὧν] εἰ ὡς λέγεις, φησὶν, ἀχειροτόνητος ἐξῆλθον, διὰ τί με οὕτω ἐκρίνας παραπρεσβεῖας, καὶ ταῦτα ἐχθρὸς ὧν; LM.

Οὐ γὰρ δὴ φθονεῖς] οὐχ ὥσπερ, φησὶ, τῶν ἄλλων μοι φθονεῖς, οὕτω καὶ τοῦ καθεῖν κακῶς. Τοῦτο γὰρ κἂν εὐχαιο τοῖς θεοῖς, λαβεῖν με τιμωρίαν εἰς τὸ σῆμα. LM. Τιμημάτων] οἰοῖται τιμωρίων. Χλευάζοντος δ' ἔστιν ὁ λόγος. Ὡς γὰρ ἐπὶ ἀγαθοῦ τοῦτο εἶπεν. FLM.

140. Παρακαθημένον] Φιλίππου δηλονότι· πρὸς τὰ ἄνω δὲ ἔστιν ὁ νοῦς. FLM.

Δεομένων] ἀντὶ τοῦ βοηθεῖας. F. Βοηθείας τῆς παρ' ἡμῶν, ἢ δεομένων Φιλίππου τὴν Βοιωτίαν πορθῆσαι. B. Διὰ σέ] ἐπειδὴ ἐκώλυσας ἡμᾶς ἐξελεῖν. FLM.

Κατηλόησαν] ἐπάτησαν, ἐκάκωσαν, ἔτυψαν. Β. Ἄλοῶν ἐστὶ τὸ τύπειν. Ὡς τῶν ἡμέρων οὐδ' ἔγλυψ' ἢ ὅπωςδ' ἴποτε κατακτανθέντων. LM.

Ἐλαθεῖν] ἀντὶ τοῦ ἀπελαθεῖν· λέγει γὰρ ἐν τῇ τρίτῃ πρεσβείᾳ. Ἡ δὲ σύνταξις ὅπως ἔχει· Φαλακίου δὲ ὑποσπόνδου ἀπελαθόντος, πρὶν ἔμε καὶ τόνδε ἀπελαθεῖν ἐπὶ τὴν τρίτην πρεσβείαν. Κάτω δὲ ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸ, τότε ἀπώλοντο αἱ πράξεις, ὅσον τὰ Φωκικὰ πράγματα. FLM.

141. Ἰπολειπομένης] Εἰ μὴ πολεμήσαι Φωκίας, ὑπελείπετο ἔχθρα τῷ Φιλίππῳ πρὸς Θετταλοὺς καὶ Θηβαίους. LM.

142. Ἥρηται] ἐχειροτόνησαν. F.

Οἰταίων] Οὗτοι μετέχουσι τοῦ Ἄμφικτυονικοῦ, οἰκοῦσι δὲ ὑπὸ Οἰτῆ τῷ ὄρει, πλησίον Τρηχίνος. Τὸ δ' ἔδον τοῦτο Θετταλία καλεῖται. LM.

ᾨθεῖν—κρημου] Οἱ πρὸς τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς ἀμαρτάνοντες κατὰ τῶν Φαιδριάδων πετρῶν ὠθοῦντο. LM.

143. Τοὺς συμπρεσβείας] Μνάσωνος δηλονότι. F.

Ἄσκαρε] ὡσπερ ἐπιθετον, ὡς ἔχοντος αὐτοῦ πιμαλῆν καὶ λίπος. FLM.

Πῶς οὖν οὐκ] Ἐπιλογοί. F.

Εἰ] πρὸς τὸ ἀλοῖην συντακτίον, ὃ ἐστὶ τιμωρηθεῖην. FLM.

144. Ὡς ἐγὼ—περικίπτω] τούτιστιν ὡς ἐγὼ τοῖς ἑαυτοῦ λόγους ἐλέγχωμαι καὶ ἀλίσκομαι, ἢ ὡς τὰ ὑπ' ἐμοῦ κατὰ τοῦ ἄλλου εἰρημίνα, ἤγουν κατὰ τοῦ Τιμάρχου, ταῦτα εἰς ἐμὲ πάλιν ἔρχεται καὶ κατ' ἐμοῦ ἰσχύει τῇ συκοφαντίᾳ. BL.

145. Προβολὰς] Προβολὴ ὄνομα δίκης, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς Διονυσίοις. Τοὺς γὰρ ἀμαρτάνοντας περὶ τὴν ἑορτὴν ἐν τῷ δήμῳ ὠνόμαζον καὶ καταχειροτονούντος τοῦ δήμου ὅπως εἰς δίκην περιέστασαν (ὄραν). LM. Ἄντι τοῦ κατηγορίας. Παρατήρησαι δὲ ὅτι καταχρηστικῶς λέγεται προβολὴ κοινῶς ἢ κατηγορία, περὶ πάσης δίκης καὶ οὐ μόνον περὶ τῶν ἀσθεούντων καὶ ἀμαρτανόντων εἰς τὰ Διονύσια. FLM.

146. Ταῖς αἰτίαις ταύταις] ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτας τὰς κατηγορίας καὶ τοιοῦτόν με δεῖ γενέσθαι. Ὡς εἰ ἔλεγεν, ἵνα μου Δημοσθένης κατήγορος ἀναφανῆ, καὶ τὴν φύσιν μετήλλαξα. LM.

Καὶ πολλοὺς—ἔνοχον] ὡσαυτεῖ ἔλεγεν, οὐκ ἄν τις προδότης εἴη, μὴ καὶ τὰδε πράξας πρότερον. Οἷον δεῖξον τὸν πρότερον βίον καὶ κάλει προδότην, ἂν εὖρης παραπλήσιον. LM.

Τοῖς—πολλοῖς] ἀντὶ τοῦ τοῖς μὴ γνησίως γήμασι καὶ νόθοις καὶ ὀμοῖς τὴν φύσιν. Ἄσυνοπτα δὲ ἀντὶ τοῦ μὴ ἐν φροντίδι καὶ ἐννοίᾳ, παρὰ τὸ μὴ ἐποπτεύειν. FLM.

Ἀναδιδῶμαι] οἷον ὡς παῖδας παραστήσομαι, τοὺς νόμους συνδίκους ἑμαυτῷ ἀναδιδάσας ἐπὶ τὸ βῆμα. LM.

147. Τὸν πόλεμον] ἵνα λέγῃ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακὸν καὶ τὸν Ἑλληνικόν. Θάλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ὑπὲρ εὐνοίας τῆς πόλεως τριπραχῶν καὶ τοιαῦτα ἄλλα ποιῶν ἀνάλωσε τὴν οὐσίαν. FLM.

Στρατεύεσθαι] ἀντὶ τοῦ μισθῶσαι ἑαυτὸν ἐκείσ' ἴσσι τῶν στρατῶν διὰ πένταν καὶ τὴν φυγὴν τὴν ἀπὸ τῶν λ'. FLM.

Ἐτεοβουτάδαις] Ἐτεοβουτάδαι οἱ Βούτου τοῦ ἱερέως ἀπόγονοι, γένος λαμπρὸν παρ' Ἀθηναίους. Τὸ δὲ ἑτέον τὸ ἀληθές· δηλοῖ. Β.

Τῆς Πολιάδος] τῆς πολιοῦχου, τούτεστι τῆς τὴν πόλιν

φυλαττοῦσης καὶ συνεχούσης. Β. Ἐίχε καὶ τὰ γένη ἴδιος βωμοῦς ἐν ταῖς οἰκίαις ἑαυτῶν. Πολιάδος δὲ οἰοῖται πολιοῦχου καὶ συνεχούσης καὶ σωχούσης τὴν πόλιν. FLM. Βούτης ἀπ' Ἐρεχθίδος γένος ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτοῦ καλεῖται τὴν Ἀθήνησι γένος Ἐτεοβουτάδαι, οἱ τῷ ὄντι ἀπὸ τοῦ Βούτου. Οὗτοι προέστανται τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς τῆς Πολιάδος, καὶ ἐκ τοῦ γένους τούτων ἔβηαι γίνεται τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πολιάδος. Οὐ πᾶσαι δὲ φρατρίαι τῶν αὐτῶν μετέχουσι, ἀλλ' ἔοικεν Αἰσχίνης ἀπὸ τοιαύτης ἑαυτὸν δεικνύναι, ἢ ὅπως ἐστὶν εὐγενὴς ὥστε τοῖς Ἐτεοβουτάδαις κοινωνεῖν τῶν ἱερῶν τῶν τῆς Πολιάδος. Τοῦ ἐκ κοινωνεῖν τὸ μεταλαμβάνειν τῆς οὐσίας. LM.

148. Ἀμφισθητῶν ἀνὴρ εἶναι] Ἀνδρόγυγον εἶναι δηλοῖ. Ἀγαγνοστίον δὲ ἀμφισθητούμενος ἀνὴρ εἶναι, τούτεστι οὐχ ὁμολογούμενος ἀνὴρ εἶναι. Β.

Ἀριστάρχου] Τούτου μνημονεύει Δημοσθένης (p. 548, 14) ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἀλλαγῶ. Τούτου δὲ μισρακίου ὄντος ἔρασθεις καὶ δι' αὐτὸ παροινήσας εἰς Ναυῆμον ἐξέκοθεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥς φασὶ τινας. Β.

Ἐμβάλλαις] οὐ προσήκον εἰσέρχῃ. Β.

149. Ἀγινεῖς] ἀντὶ τοῦ ἀνελευθέρους. Εὐγενεῖς γὰρ λέγομεν πολλὰκις τὸ ἐλευθέρων. FLM.

Ἐπὶ τὴν κοινὴν διοίκησιν] οἷον ἐπὶ τὰ δημόσια γήματα, ἐπὶ αὐτὴν τῶν προσόδων τὴν ἀπαίτησιν. FLM.

Κνωσίων] Λέγεται Δημοσθένης Κνωσίωννα τούτων μισρακίων ὄντα, καίτοι γυναικία ἔχων, ὥστε καὶ αὐτὴ ἀγανακτήσασαν συγκοιμήσθαι τῷ Κνωσίωνι, ἀναλατῶν καὶ εἰσοδῆσθαι εἰς τὴν οἰκίαν. Β. Μισρακίον ἦν ὁ Κνωσίων ἐρωόμενος Δημοσθένους. LM. Εὐτελεῖ τινα οἰκίαν αὐτοῦ. FLM.

Τὸ γὰρ ψευδὲς] ὡσαυτεῖ ἔλεγεν, οὐχ ἔπεται τῆς ἐνοίας τοῦ συνετοῦ διὰ τὸ καταφρονεῖν αὐτοῦ, ἀλλὰ μέρη τοῦ ἀκουσθῆναι γίνεται. FLM.

150. Τῶν ἔμῶν κηδεστῶν] ἀντὶ τοῦ τῶν ἀδελφῶν τῆς γυναικὸς μου. FLM. Πόρρωθεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς, οὐ νῦν. F. Τὸ δὲ πόρρωθεν ἀντὶ τοῦ ἐφεξῆς. L.

151. Ἐπικράτους] Ἐοικεν οὗτος εἶναι ὁ Κυρηναῖος, περὶ οὗ Δημοσθένης (p. 433, 22) εἶπεν· ὁ ἐς ἐν ταῖς πημαῖς ἀνευ προσώπου καμαρῆ. » LM. Τούτου Δημοσθένος λοιδορῶν Κορύδωνα (sic) ἐπινομαζέει ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Β.

Εὐαγωγίαν] οἰοῖται καλὸν βίον, ἀπὸ τοῦ εὐ καὶ καλῶς ἀχθῆναι καὶ παιδεύθῃναι. FLM.

152. Τοὺς πάντων—φιλάτους] τοὺς παῖδας. BLM.

153. Ἠγεῖται] ἀντὶ τοῦ προηγείται, ὃ ἐστὶ πρὸ τῶ εἰπεῖν εὐθὺς ἔμνησι κατὰ τῶν ἀναισχόντων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν. FLM.

Ἐν δὲ εὐτυχούμεν] Εἰ γε πρὸς τούτοις, φησὶ, κῆν εἶχε, θεινὰ ἂν ἐπάσχομεν. LM.

Ἐξερρήρη] ἐξεδήληθη. BLM.

Τοιούτων] οἷον τῶν αἰσχρῶν. BFLM.

154. Πόρρωθεν] ἀντὶ τοῦ πρὸ πολλοῦ χρόνου. F. Συσταθεῖς] οἰοῖται φίλος γενόμενος. Ὅθεν εἶτι καὶ τὸν λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, συνέσθησα τόνδε τῆδε, ἀντὶ τῶ γνήριον ἐποίησα. FLM.

155. Ἀριστα] ἀντὶ τοῦ πάντων. F.

156. Διομνημένων] ἀντὶ τοῦ ὀμνησθέντων. Κυρίως διομνησθαι λέγεται ἢ παρὰ τῶν δύο δικαζομένων. FLM.

Ὅτι ξένους] Οὐ τοῦτο εἶπε Δημοσθένης ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἀλλ' ὅτι τὰς Ἀπολλοφάνους τοῦ Πυθναίου θυγατέρας

ἔζητοσατο. Ἐκ δὴ τούτου δῆλον ὅτι οὐκ ἐλέχθησαν οἱ λόγοι. Οὐ γὰρ ἂν ἄλλ' ἀκούσας ὁ Αἰσχίνης ἄλλα εἶπεν. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι ἀνεπαύσηεν ἑρεῖν αὐτὸν πρὸ τοῦ ἀγῶνος, ταῦτα ἐνέγραψεν. L.M.

157. Ταῦθ' ὑποθεῖς] ὑποβαλὼν τῷ ἴσῳ λόγῳ. F
'Οξείαν] οἶονε τὴν λεπτήν καὶ μὴ μεγάλην. FLM.

Τοὺς Καρίωνας καὶ Ξανθίας] ὅ ἐστι δούλους· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν δούλων πρόσωπα εἰσάγεται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Ξανθίου καὶ Καρίωνος καὶ ἄλλων τινῶν. FLM.

Παραθερμανθεῖς] ὑπὸ μέθης δηλονότι. F.
'Ρυτήρα] κυρίως μὲν ἤνία, κατεχρήσατο δὲ ἐπὶ τοῦ ἱμάντος· οὐ γὰρ χαλινόν φησιν. L.M.

158. Μοῦ συγκαταφύεσαστο] σὺν τῷ Δημοσθένει κατεφύεσαστό μου. F.

'Ἐάσατε οὖν — ἀναστρέφασθαι;] κατ' ἐρώτησιν. Ἄρα, φησί, δεῖ τοῦτον ἔασαι ζῆν τὸν ἑαυτοῦ προστρόπαιον; μὴ γὰρ γένοιτο αὐτὸν γενέσθαι τῆς πόλεως. Προστρόπαιός ἐστιν ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστώμενος τὰ κακὰ, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τοῦ ἀποτρόπαιου, τοῦ ἀποτρέποντος τὰ κακὰ. Διὸ καὶ διὰ ἀποτροπαίῳ θύομεν, οὐκ ἐπὶ καὶ προστροπαίῳ. Τὸ δὲ ἐν ἡμῖν πρὸς τὸ ἔλασσε συντακτικόν. FLM.

Προστρόπαιον] μιᾶρον, κατέρωτον. B.
159. Μετακαλεῖ] ἀντὶ τοῦ μεταγαί. F. ἀντὶ τοῦ μεταλλάττει. Οὐκ ἔξ, φησί, τὸν κρινόμενον ὀργίζεσθαι ὁ κινδύνος. L.M.

160. Ἦ τι τῶν δεδογμένων] ἴδια βουλευομένης τῆς πόλεως. FLM.

Ἦ τι — ἀλαλιέας] Ὁ γὰρ Δημοσθένης λέγει ὅτι ἀπῆλειψεν ἐν Μακεδονίᾳ τὸ περὶ τῶν Φωκίων γεγραμμένον ἐν τῷ ψηφισματι. L.M.

161. Ἐπειτα οὐ τότε] παραγραφικὸν ἀπὸ χρόνου τοῦ κατὰ ἀπόρασιν. F.

Ἄρξίαν] οἶονε τὸν ἀργὸν καὶ μὴ ἔχοντα πόθεν ζῆσαι ἢ ἀπὸ παραγῶν. Ἦ παροιμία, εἰρήνην στρατιωτῆν οὐ ζῆρει. FLM.

162. Συνῆδον] τούτεστι συνεπαιωνίζον Φιλίππου· τούτω γὰρ ῥήματα χρήται Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου (p. 380, 27). B.

Ὀγ' ὑποσιγῶν] οὐ μετὰ πάντων σιγῶν. Ἦ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ. L.M.

163. Καὶ τῷ γε δῆλος ἦν] καὶ τίνι τεκμηρίῳ δῆλος ἦν ἐνὸς ἄδων; F.

Εἰ μὴ — προῆδον] εἰ μὴ ἄρα εἴποις ὥσπερ ἐν τοῖς χοροῖς ποιοῦσιν, ὅτι προῶδουσιν, ὁ μελλοῦσιν ἄδειν, πρὸ τοῦ ἔδειν ἐν τῷ θεάτρῳ, οὕτω καὶ ὁ ἐποίησα, οἶονε ἦσα ἐνταῦθα παρὰ σοὶ πρῶτον ἄπερ ἐμελλόν ἄδειν ἐκεῖσε παρὰ τῷ Φιλίππῳ. FLM.

Μετὰ τῶν ἄλλων πρέσβων] τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἄλλων τῆν συγγνώμην πορίζεται. L.M.

Ἀνγλήτος] μηδενὸς ἔλεος ἄξιος. B.
164. Ἐμπληξίαν] οἶον τὸ μαίνεσθαι καὶ ποιεῖν ἐναντία ἐναντῶ. L.M.

Μαντινεία] Μαντινεία πόλις Ἀρκαδίας. F.
Θεμιστωνί] ὁ τύραννος Ἐρετριῶν. FL.

Πρὸς τὸ κράτιστον] πρὸς τὸ χρήσιμον. F. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ λυσιστελοῦν καὶ πόλις καὶ ἀνὴρ μεταβάλλεται. L.M.

Τὸν ἄνδρα] Τινὲς κοινῶς αὐτὸ λαμβάνουσι καὶ ἀρελῶς, τινὲς δὲ πικρῶς, ἄνδρα μὲν τὸν τύραννον, πόλιν δὲ τὴν δημοκρατίαν, ὡς ἔχομεν τὸ δημοῖον ἐν τοῖς Φιλιππηϊκοῖς (p. 129), ἐν οἷς λέγει· « ἐπειδὴ γάρ ἐστιν ἡμῖν πρὸς ἄν-

δρα καὶ οὐκ ἰσοπεσῶσιν πόλεως ἰσχύν ὁ πόλεμος. » FLM.

165. Ἐγραψας — Φορμίωνι] Ἰνα εἴπῃ κατὰ Ἀπολλοδώρου δικαζομένου πρὸς αὐτὸν. FLM. Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι καὶ οἱ περὶ τὴν οἰκίαν Ἀπολλοδώρου λόγοι οὐκ Ἀπολλοδώρου, ἀλλὰ Δημοσθένους. L.M.

Ἐξήνεγκας] οἶονε ἀνέγνωσ καὶ ἐξείπας. FM.

166. Εἰσήλθες] δηλονότι ὡς διδάσκαλος. Ταύτην ἀπώλεσας διὰ τοῦ αὐτὸν, τὸν Ἀρισταρχον, ἀναπέσαι φονεῦσαι τὸν Νικαόδημον καὶ διὰ τοῦτο φεύγειν. FLM. Ἄντι τοῦ ἀπειστήσας. F.

Ζηλωτῆς] οἶον ἔραστῆς εἶναι κατὰ τὸν ψυχικὸν δῆθεν ἔρωτα, οἶον λέγων, ἔρω αὐτοῦ τὸν ψυχικὸν ἔρωτα. Καλὴ γὰρ ἐκ τούτου παρέτεται φήμη· ταῦτα δὲ, φησὶν, οὐκ ἔπολις; οὐ γὰρ δὴ τῇ ἀληθείᾳ ζηλωτῆς ἦσθα τοῦ μειρακίου. FLM.

167. Ἀνεπίφθονον] ὡς ἂν τις εἴποι, οὐδεὶς φόβος ἔσται εἰπεῖν περὶ τούτου, ἀλλὰ λέξω. Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμειμπτον. FLM.

Ποῦ γὰρ ἢ πότε] ἐν ποῖα ἡλικία ἢ ποῖω καιρῷ. L.M.

Πρὸς τίνας, οἶον πολεμίους, ἐγὼ παραλιπῶν (ἢ τοὺς στρατιώτας ἢ τὰς στρατείας) τήνδε τὴν ἡμέραν (ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ) δύναμαι μνηστῆσαι; τινὲς δὲ λέγουσι μνημονεύομαι παρὰ τῶν ἄλλων ἕως σήμερον λιπῶν τὴν τάξιν. FLM. πολέμους, ἐν οἷς ἤμην ἀστράτευτος.

Περίπολος] ὁ περιερχόμενος τὴν πόλιν καὶ φυλάττων. « Οὗτος ἐν τοῖς φρουρίοις κοιτάζεται. » Εὐπόλις. — « καὶ « τοὺς περίπολους ἀπέμεινε εἰς τὰ φρούρια. » Τοῖς ἐφήβοις γὰρ προστέτακται τὴν χώραν μετὰ τῶν ὄλων περιερχεσθαι. L.M.

168. Πρώτην δ'] ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐτῶν ἕως κ' ἐγίνοντο οἱ στρατιῶται ὡς περίπολοι φύλακες, ἀπὸ δὲ κ' λοιπὸν ἐξήσαν εἰς τοὺς ὑπερορίους πολέμους. FLM.

Τὴν ἐν τοῖς μέρεισι καλουμένην] τὴν ἐκ διαδοχῆς πεμπομένην ἀπὸ τῶν φυλῶν· οὐ γὰρ δεῖ οἱ αὐτοὶ ἐστράτευον. Τὴν αὐτὴν δὲ λέγει καὶ τὴν ἐκ διαδοχῆς τὴν ἐν τοῖς ἔπωνόμοις. FLM. Ἄλλως. Ὅτε κατὰ μέρος ἐξήλθον Ἀθηναῖοι καὶ κατ' ἐναλλαγὴν πάλιν ἀνέστρεφον. Ἦν δ' ὁ πόλεμος πρὸς Λακεδαιμονίους. Ἐξ ἐκάστης δὲ φυλῆς ἀνὰ μέρος ἐξήρχοντο διάδοχοι ἀντὶ τῶν πρώτων στρατευοσάμενοι, ὅταν μὴ ἦ χρεῖα πανδημεία στρατεύειν ἀλλ' ἀριθμὸν τινα μερῶν. Αἱ δὲ τοιαῦτα ἔξοδοι ἐκαλοῦντο ἐν τοῖς μέρεσιν. L.M.

Συμπαράπεμπων] Οὐ λέγει προπέμπων, ἀλλὰ συστρατεύων, ὡς καὶ παραπομπὴν τὴν στρατείαν. FLM.

Καὶ τῶν Ἀλκιβιάδου ξένων] Οὗτοι ἴδιαισιν Ἀλκιβιάδου εἶναι ξένοι καὶ φίλοι Ἀθηναίων. Ἦ δ' ἔξοδος ἦν εἰς Φιλιοῦντα. Ἔστι δὲ πόλις τῆς Ἀργείας.

Τὴν Νεμεάδα — χαράδραν] τόπος τῆς Ἀργείας. Χαράδρα δὲ τόπος κοῖλος πλέως ὕδατος.

Ἐν τοῖς ἔπωνόμοις καὶ τοῖς μέρεσιν] ἐν τοῖς ἔπωνομασμένοις ὀρθῶς, οἶον τοῖς ἀντιχρηείοις πρὸς τὴν μάχην καὶ διὰ τοῦτο ἔπωνομασμένοις μέρεσιν. L.M.

169. Ταμόναις] χωρίον τῆς Εὐβοίας, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς κατὰ Μειδίου (p. 567, 2). Ἔστι δὲ τόπος ἱερός Ἀπόλλωνος. L.M.

Ἐπιλέκτοις] ἐκλεγόμενοι στρατιώταις ἀριστινῶν. L.M.

Ἐκινδύνευσα] ἀντὶ τοῦ ἀνδρείως ἐπολέμησα. FLM.

Στεφανωθῆναι] ὑπὸ τῶν ἡγαιμένων. F.
Συμπροσεύσαντος] παρακαλέσαντος. Τὸ δὲ σὺν πρόσκειται δηλοῦν ὅτι καὶ ἡγαιμένους ἐπήνεσαν. FLM.

- Ἦν] ἀντί τοῦ ἤμην. F.
170. Μήπω συνήγορον] μῆλλει γάρ ὕστερον καὶ συνήγορον καλέσαι. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπειδὴ ὁ μὲν μάρτυς μαρτυρῶν ὑπεύθυνος ἐγένετο, ὁ δὲ συνήγορος, μόνον παρακαλῶν ὑπὲρ τίνος, οὐδὲν ἔπασεν. FLM.
171. Τῶν παίδων τῶν ὑμετέρων] οἰνεὶ τῶν ἐξελεθόντων ἀπὸ τῆς ἡθης. Παίδων δὲ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων τῶν τελείων τὴν ἡλικίαν. FLM.
- Πόρρωθεν] ἀντί τοῦ ἀπὸ παλαιῶν χρόνων. FLM.
172. Βούλεται ἀρ' ἐκατέρων δεῖξαι, καὶ ἀπὸ τοῦ πολεμῆσαι εὐκαίρως καὶ ἀπὸ τοῦ εἰρήνην εἶναι, καλῶς προβαίνοντα τὰ πράγματα, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκαιρῶς εἰς δυστυλίαν μεταπίπτοντα. Διὸ, φησὶ, κἀγὼ εὐκαίρως συνεβούλευσα γενέσθαι τὴν εἰρήνην. F.
- Ἰπὸ τινῶν] ἵνα λέγῃ τῶν τότε πονηρῶν ῥητόρων καὶ πολεμοποιῶν. LM.
- Προκηρυκτουσάμενον] ἀντί τοῦ πρεσβευτοῦ κεμφθέντος. Προξένου δὲ δημοσίου φίλου. FLM.
173. Προκατασκευασάμεθα] καταχρηστικῶς, ὡς καὶ ἐν τοῖς Φιλιππηκῶς (p. 14) στρατιώτας κατασκευασθῆναι φησὶ ὁ Δημοσθένης. Σκόθας δὲ οἰνεὶ τοξότας· τοξόται γὰρ οἱ Σκόθαι καὶ οἱ Κρήτες. FLM.
- Ἐπριάμεθα] τοῦτέστιν ἐμισθωσάμεθα. B.
174. Ἰψηλὸν ἤρει] ἀντί τοῦ ὑψωθῆναι ἰσοτήσας. FLM.
175. Καὶ πάλιν] Μετῆται τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν Ἀνδοκίδου (or. 3, § 8), ἐστὶ δὲ ψευδῆ. Ἦ μὲν γὰρ Νικίου εἰρήνην ἐπὶ ἀρχόντος Ἀριστῶνος ἐγένετο τῶν τετάρτων ἔτει τῆς φθοδοκσοῦτης ἐνάτης Ὀλυμπιάδος· ἐν δὲ ταύτῃ οὐχ ὅτι ἐνακισχ(Δια) (deb. ἑπτακ.) τάλαντα εἰς ἀκρόπολιν ἀνήγαγον, ἀλλὰ καὶ τὰ προανηνεγγμένα ἐκ Δήλου μύρια πεντακισχ(Δια) προσανάλωσαν. Περὶ τῶν ἀποικιῶν δὲ φεῦδεται· οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς Νικίου εἰρήνης ἐγένετο, ἀλλὰ πολλοῖς χρόνοις πρότερον LM.
- Πλοῖμους] ἀντί τοῦ δυναμένου πλεῖν· ἐντελεῖς δὲ ὅ ἐστι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ἐχούσας. F.
- Φόρος] ὅτι τὸ ἄνω πρὸς τὸ ἀποθησαυρίζεσθαι καὶ συναγαγεῖν εἰρηναί, τοῦτο δὲ ὕπερ κατ' ἐνιαυτὸν εἶχον εἶπε φόρον. FLM.
- Ἀποικίας] ὅπερ ἐστὶ σημεῖον ἰσχυόντων ἀνθρώπων· γρήζουσι γὰρ δυνάμειος οἱ ἀποικίζοντες κατὰ τῶν κωλυόντων αὐτοὺς κτίσαι τὴν ἀποικιζομένην πόλιν. FLM.
176. Ἀφίμαχ(ας)] τοῦ ἀεὶ φιλεῖν ἄπτεσθαι τοῦ πολέμου. FLM.
- Τοῖς τετρακοσίοις] Οἱ περὶ Πισανδρὸν τὸν Ἀχαρνέα δημαγωγὸν ἔπεισαν τὴν δῆμον, ἐπεὶ δεῖται τὰ πράγματα σπουδῆς καὶ ἐπινοίας ταχείας, ποιήσασθαι κυρίως ἀπάντων ἀνδρας τετρακοσίους. Οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι τὴν δῆμον καταλύσαντες. Οὗτοι δὲ κατέστησαν ὑπὸ τὰ ἔσχατα τοῦ πολέμου πρὸ τῆς Λακεδαιμονίων ἐπικρατείας. Ἐκείνοι γὰρ λ' τυράννοις κρατήσαντες κατέστησαν αὐτοὺς πόλιν Ἀθηναίων. LM.
- Ἦθεν σοφωτάτην] καθὸ οὐχ εἴλετο ἐπὶ πολὺ στασιάζειν πρὸς ἑαυτὴν, ἀλλ' εἰρήνην εἶχεν. FLM.
177. Ἀναφόντος] ἀναφόντος, ἀναζωπυρηθέντος. B. Ἀναφόντος] οἰνεὶ ὡςπερ ἀναβλαστήσαντος καὶ ἀναζήσαντος. FLM.
- Τὸ νοσοῦν τῆς πόλεως] νόσημα πόλεως πολίται κωκυρτοί. Τοῦτο οὖν τὸ ἔθνος προσποιοῦμενοι καὶ ἐπιτελιζόντες τῇ πόλει ἀνατρέπουσι τὰ πράγματα. LM.
- Ἐν μὲν εἰρήνῃ] οἰνεὶ ἐν τῇ εἰρήνῃ ἐπιδεικνύμενοι δῆ-

θεν τὸ ἀνδρείον αὐτῶν ἐπιτάττουσι προσυλλάσθαι ἐαυτοῖς καὶ παρασκευάσασθαι. FLM.

Ἐξέτασται] ἐξαρθημαίται τῶν πραγματευομένων. Οὗτοι καὶ τοῖς ἀστρατεύτοις ἐξελέγχουσι, καὶ ἄλλοι τὸν ἔργον καλεῖται ἐξέτασις, ἀποστολεῖς δὲ οἱ ἐπὶ τῶν ἀποστόλων, ὡςτε ἐκπεμφθῆναι τοὺς πλείοντας στρατιώτας. LM. Περὶ τῶν ἀποστολῶν ἔγνωμεν ἐν τῷ ὑπὲρ στεφάνου (p. 268, 18) ὅτι ἀρχὴ ἦν ἐπὶ τὸ ἐπαγγεῖν τὸν στέφανον ταχέως ἐπλεῦσαι καταγμένην. Ἐξέτασται δὲ τίνες εἰσὶν ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (§ 43) ἔγνωμεν. FLM.

Οὐ τοῖς ἤθεσιν] ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἀληθῶς κατὰ φύσιν εἰσὶ φιλοπόλιδες, ἀλλ' ὑποκρίνονται. FLM.

178. Συστραφέντες] οἰνεὶ συναλθόντες καὶ φαρμάσαντες. FLM.

Καὶ φαοὶ μὲν] Πάλιν ἢ μετὰθεσις τῆς αἰτίας, ὡς ἐπιτησὶ μὲν Φίλιππος. FLM.

179. Κάμοι μὲν οἱ συνδεησόμενοι] Ἐλάω αἰτίας. F.

Γυναικεῖω — τὴν ὄργην] ἀντί τοῦ ὀμῆρ καὶ ἀντιμῆρ, ἐπειδὴ δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες πικρὰ σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ὀργίζεσθαι. Διὸ καὶ ὁ Μένανδρος φησὶ « φιλονομίος ὁ ἐπὶ κάρηλα γυνή | εἰς μῆϊν. » FLM.

180. Λογογράφῳ] οἶον φιλοδίκῳ καὶ κωμωγράφῳ. FLM.

Ἀναμνησθέντες] διότι προετραφάμενοι ἐκείνους ἀσπρονεῖν διὰ τοῦ κατηγορησῆαι τοῦ Τιμάρχου ἀσελγείας καὶ ἀσεβείας μοι γάρην ὑπὲρ τούτων. FLM.

181. Τὴν μὲν τύχην] οὐ τὴν τύχην δηλονότι, ἀλλὰ τὸν τρόπον, ὅ ἐστιν, ὡς κωμωρῶς ὄν ὡς Δημοσθένης. FLM. Φοβερά] προσθετοῦν ἔρωθεν, τοῖς αἴφροσιν. FLM.

182. Οὐδ' ὑπεύθυνος] καθὸ μετὰ τὴν ἀρχὴν οἰοσάμενος παρεῖναι εὐθύνας πῶς ἤρην. FLM.

183. Τῆς ὑμετέρας ἀδείας] τοῦ μὴ φοβεῖσθαι τὸν πολέμον. FLM.

184. Πολιτικῶν] οἰνεὶ δημαγωγῶν καὶ μεταχειριζομένων τὰ κοινὰ πράγματα. FLM.

Κέχρημαι] ἀντί τοῦ φίλος εἶμι, ὡς καὶ ἄλλοῦ (Dem. p. 411, 10) κέθαι· « τούτω πάντω ἐμειχρήμην. » FLM.

III. ΚΑΤΑ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ.

§ 1. Τὴν μὲν παρασκευὴν] τὴν τῶν παρακλημένων σπουδῆν. Παρασκευὴν δὲ εἶπεν ὡς καθ' ἑαυτοῦ γινόμενην, δέησιν δὲ ὡς πρὸς τοὺς δικαστάς. Φησὶ γάρ, ἐμοὶ μὲν ἀπειλοῦσιν, ὑμῶν δὲ θόονται. M.

Τὴν παράταξιν] ἀντί τοῦ σύνταξιν καὶ παραλήξιν καὶ συναγωνιστῶν σπουδῆν. Δοκεῖ δὲ τραγικώτερά κεχρησθῆναι· εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῇ μεταφορᾷ, πολιτικώτερον δὲ ὑπὸ δημοσθένους εἰρησθαι τὸ αὐτὸ νόημα ἐν τῷ τῆς παραπροβείας εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, ἔχον οὕτως· « ὅση μὲν, ὡς ἀνδρὸς Ἀθηναίου, « σπουδὴ καὶ παραγγεῖλα γέγονε. » καὶ τὰ εἴη. M.

Τὰ μέτρια καὶ τὰ συνήθη] μέτρια τὰ προσήκοντα, τὰ καθήκοντα· συνήθη δὲ τὸ ἐξ ἴσου ἀπορᾶσθαι καὶ μὴ ἄνωγαντὸν τινι χαρίζεσθαι. M. Ἄλλως· Ἄντι τοῦ τὰ δίκαια· συνήθη δὲ τὰ εἰθιμμένα τῇ δημοκρατίᾳ, ὅ ἐστ' ἐπὶ ἴσῃ. FM.

2. Τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους] πρὸς διαστολὴν τῆς Ἀρειοπαγίτικης βουλῆς, ἧτις ἦν ἀδιόδοχος. B.

Τῷ πρεσβυτάτῳ] τῷ ὑπὲρ πενήτηντα ἔτ. B.

3. Οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου] Ἐκαστῇ φυλῇ κατὰ μῆτρον

ἑπυράνευ, καὶ ταύτης τινὲς ἦσαν πρόεδροι, καὶ τούτων πρῶτος ὁ ἐπιστάτης, ὃς πρῶτος ἐπεψήφισεν. Ἦσαν δὲ οὗτοι κληρωτοί. Φησὶν οὖν εἶναι οὐ κληρωτοὶ ἦσαν οἱ ἐπιψηφισάντες οὐδὲ νομίμως ἐψηφισάντες προεδρεῖν, ἀλλὰ κατασκευαστοὶ καὶ ἐγκάθετοι σπουδασταί. Εἰκὸς δὲ πανουργεῖσθαι περὶ τὰς διακληρώσεις τινὰς, καὶ ὑπανεῖσθαι τοὺς κλήρους, καὶ ἄλλως πως πραγματεῦσθαι πρὸς τὸ δοκεῖν ἐψηφισάναι. Ἐγίνοντο γὰρ τινες, ὡς εἶπομεν, κληρωτοὶ ἐξ ἔλου τοῦ δήμου πρόεδροι. Οὗτοι δὲ μετὰ τῆς προεδρευούσης φυλῆς ἐκάθηον καὶ ἐπεψήφισον τὰ δοκούντα τῇ ὄλῃ βουλῇ. Μ.

Ἦσαν οἰονεῖ ἀληθῶς καὶ οὐ κεκαουργημένως. Ἀλγῆ δὲ κληρούμενος ἀντὶ τοῦ ἀπὸ κλήρου σχῆθαι τὴν ἐξουσίαν τοῦ προεδρεῖν. FM.

4. Τὸ κάλλιστον] τοῦτο δὲ ὡς δημοτικὸν ἐπαίνει. Ἔστι δὲ προσαγωγὴν τῶν δικαστῶν, εἰ μὴ τοὺς κλουσίους καλεῖ, ἀλλὰ τὸν βουλόμενον. M.

Οἱ πρόεδροι] Πρόεδροι ἐλέγοντο οἱ δέκα ἄνδρες οἱ καθ' ἐκάστην πρυτανείαν τὰ τῆς ἐκαλησίας διοικούντες. Οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο, εἶναι τῶν ἄλλων ἀπάντων προήδρουον. Ἦσαν δὲ πρυτανεῖαι δέκα, ὅσαι καὶ Ἀθηναίων φυλαί, εἶχε δὲ ἐκάστη φυλὴ πρυτανεῖς πεντήκοντα, οἱ τὰ ὅλα διώκουν ἡμέρας τριάκοντα πέντε. Οὗτοι δὲ διηροῦντο εἰς δεκαεταρχίας πέντε τῶν προέδρων λεγομένων, οἱ ἡμέρας ἐπτά διώκουν τὰ πολιτικὰ, καὶ προήδρουον κατὰ μέρος. Καὶ οὕτω τρεῖς ἦσαν τῆς διοικήσεως ἄμφοι. Ὁ δὲ μίαν ἡμέραν τὰ ὅλα διοικῶν ἄρχων ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἐπιστάτης ἐκαλεῖτο. B. Ἐγνώμεν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς Δημοσθενικοῖς, εἶναι ἐκάστη τῶν δέκα φυλῶν τριάκοντα ἐξ ἡμέρας διώκει τὴν πόλιν, καὶ αὐτὴ εἶχε τὴν προεδρίαν τῶν ἄλλων. Πάλιν δὲ καὶ αὐτῆς τῆς προεδρευούσης φυλῆς ἦσαν τινες τιμωτέροι, οἱ πρόεδροι, οἵτινες δι' ἑαυτῶν διώκουν ἐν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις πάντα τὰ καθήκοντα τῇ αὐτῶν φυλῇ. FM.

Τὸ δέκατον μέρος] Δέκα γὰρ ἦσαν φυλαὶ καθεσταμέναι Ἀθήνησιν ἀπὸ τῆς Κλεισθέους πολιτείας, εἰς ἃς ἅπαντες ἦσαν Ἀθηναίων διανεμημένοι. Ἔοικε δὲ ἡ βουλὴ πόλις εἶναι μικρὰ ἔστι γὰρ ἐκ τῶν δέκα φυλῶν καὶ ὅλη ἡ πόλις. Το γὰρ δέκατον μέρος ταύτης δέκατον μέρος ἐστὶ τῆς πόλεως. M.

5. Τοιούτων, ὁποῖος] Τὸ ἐπαχθὲς ἔφυγεν, ἵνα μὴ λυπήσῃ M.

6. Τυραννίς] Τυράννου ἔλεγον καὶ τοὺς βασιλεῖς. M.

Ὀλιγαρχία] Ταύτην τινὲς ἀριστοκρατίαν λέγουσιν. M. Παρησιας] ὃ ἐστὶν ἐλευθερίας. F.

9. Περὶ μὲν —] ἡ προκατασκευή. F.

Ἐπιζῶ] ἀντὶ τοῦ νομιζῶ. F.

Ἐν γὰρ τοῖς —] ἡ κατάστασις. F.

Ἀμειβόμενος] ἀντὶ τοῦ φλόου κτώμενοι. F.

Εὐθύναις] Εὐθυναὶ αἱ τῶν δικαιωμάτων ἐξετάσεις. M.

Τῶν ἀρχόντων] τῶν λογιστῶν. Λογισταὶ δὲ ὄνομα ἀρχῆς. Δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς οἱ προεδρεύσαντες ἦν τὸ δημόσιον διοικήσαντες ἢ τινὰ ἀρχὴν ἀρξάντες ἐδίδοσαν τὰς εὐθύναις. Εὐθυναὶ δὲ αἱ τῶν διαρκιμένων ἐν ταῖς ἀρχαῖς δοκιμασίαι καὶ ἐξετάσεις καὶ ἀπουλογισμοί. B.

10. Τὰς εὐθύναις ὠφληκῶς] Ὡσπερ λέγομεν εὐθύναις δέδωκεν, ἐὰν μὴ ἀμεμπτος εἴρηθῃ, οὕτω καὶ ὠφληκῶς, ἐὰν ἐπιψήσας ὀφθῇ. M.

11. Κατιῶν] ἀρχὴ τοῦ νομίμου κεφαλαίου. F.

Τοὺς ὑπευθύνους] τοὺς μήπω λόγον τῶν διακημένων ἐποδεδωκότας. M.

Προβάλλονται] προκάλυμμα ποιοῦνται τῆς αἰσχύνης. M. Προσγράφοι] Τὸ προσγράψαι ἐπαίδειν τις εὐθύναις ὄφ. M.

Λόγον] ἀντὶ τοῦ ἀπολογίαν. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς Φιλιππικαῖς ὁ Δημοσθένης (p. 10, 27) « οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σπῆψις. » FM.

12. Κτησιφῶν δέ] Εἶπὼν οἱ μὲν μέτριοι εἰσιν, εἶδει ἐπενεγκεῖν οἱ δὲ ἀναίδεις, ὧν ἐστὶ Κτησιφῶν. Ὁ δὲ οὐχ οὕτως ἐποίησεν, ἀλλ' « οἱ μὲν φύσει μέτριοι, ὁ δὲ Κτησιφῶν ὑπερπερῆσας τὸν νόμον » καὶ τὰ ἐξῆς. M.

Ἰπερπερῆσας] ὑπερβάς. B.

Μεταξὺ Δημοσθένην ἀρχοντα] ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ τῆς ἀρχῆς. Ἡ μεταξὺ τοῦ χρόνου εἶναι αὐτὸν ὑπεύθυνον. Ἄλλως. Οἶον κατὰ μέσον ἀρχοντα, μεσοῦντα τῆς ἀρχῆς. M.

13. Ἐτερον] οὐδένα προεῖπε τῶν ἀντιδικούντων λόγον. Πῶς [οὖν] φησι καὶ ἕτερον; M.

Ἀρχάς] Τρεῖς ἦσαν Ἀθήνησιν ἀρχαί, αἱ τε κληρωταί, καὶ ἃς ἡ δῆμος ἐν ἀρχαιρείαις χειροτονεῖ, αἱ τε κατὰ καιροὺς φυλακαὶ, τειχῶν ἐπισκευῆς καὶ ὅσα τοιαῦτα. Αἰροῦνται δὲ ταύτας καὶ φυλαὶ καὶ δήμοι. Τὸν γὰρ Δημοσθένην καὶ τειχοποιὸν εἶλατο Πανδιονίης φυλῇ. Τούτων δὴ τῶν τριῶν τὰς τελευταίας ἴσως φησὶ καλοῦσιν ἐπιστάσις καὶ πραγματείας, ὧν μίαν ὁ Δημοσθένης ἔπραττε. Δείκνυσιν οὖν κατὰ τοὺς νόμους ἀρχάς αὐτὰς λεγομένας καὶ συμπάσας τὰς ὑπὲρ μῆνα ἐπιστάσις. M.

Ἀποκληροῦσιν] ἀντὶ τοῦ διὰ κλήρου αὐτοὺς παρέχουσι τὴν ἀρχὴν ἐν τῷ Θησειῷ, ἴσως τῶν θεσμοθετῶν ἐκεῖ ἀεὶ χειροτονοῦντων εὐτελεῖς τινὰς διοικήσεις, ὡς πρὸς τιμὴν τοῦ Θησεῖος τοῦ οἰκιστοῦ, οὕτως τὰ ὅσα ἐκεῖ ἐκαίτο. Νόμος δ' ἦν τοὺς ἀποφυγόντας τῶν οἰκτιῶν εἰς τὸ τοῦ Θησεῖος τέμνος ἀτιμωρήτους εἶναι. Οἱ δὲ θεσμοθετεῖται τῶν ἐνέαι ἀρχόντων εἰσὶ, τὸν ἀριθμὸν ὄντας ἔξ. Διαλλάσσουσι δ' αὐτῶν οἱ καλούμενοι νομοφύλακες. M. et ex parte F.

Θησειῷ] Δύο Θησεῖαι ἐν τῇ πόλει. ** ὃ ἦν αὐτοῦ κενόφρων ποιήσαντες καὶ ἔξω τῆς πόλεως, ὃ ἔκτισεν αὐτῷ Κίμων (ἐρὸν cod.), ὅτε κατήγερον αὐτοῦ ἐκ Σκῆρου τὰ ὄσα. Ἐφυγε δὲ διὰ τὸν Ἰππολύτου θάνατον, ὑπὸ Λύκου κατηγορηθείς. M.

Ἐν Ἀρχαιρείαις] Ἀρχαιρεῖαι ἐκαλοῦντο ἡμέραι ἐν αἷς οἱ ἀρχοντες ἐπεχειροτονοῦντο. — Ὀρισμένας τινὰς κατ' ἑαυτῶν, παρὰ τὸ τὰς ἀρχὰς ἐν αὐταῖς αἰρεῖσθαι, ὃ ἐστὶ χειροτονεῖν. FM.

14. Ἐν ᾧ] Ἰπερβάς τὰς χειροτονητάς φησιν ἀρχὰς καὶ τοὺς ἐπιστάτας καὶ τούσδε καὶ τούσδε οὐ διακονεῖν, ἀλλ' ἀρχεῖν δοκιμασθέντας. M.

Ἦγεμονίας δικαστηρίων] οἷον ἐξουσίαν τοῦ καταδικάζειν τοὺς ὑπαίτιους. FM. Ἀρχοντες ἕκαστοι εἰσήγουν τινὰς δίκας εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἡγεμονία δικαστηρίου. — Τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ἰσχυρεῖ τις βασιλεὺς, θεσμοθέτης, τειχοποιός, λογιστής. Οὗτοι τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἐκκληροῦντες δικαστήριον εἰσάγουσιν εἰς τὸ δικαστήριον, οἷον λογιστής τοὺς ἀρχοντας κληρώσας δικαστήριον, οὗ πρόστιη τε καὶ εἰσάγει· καὶ πάλιν ὁ θεσμοθέτης. Διὸ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (Vesp. 935) δικαστῆς φησιν·

ὁ θεσμοθέτης. Ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμῖδα μοι δότω. M.

15. Οὐ διακονεῖν] ἀντὶ τοῦ οὐ διακόνους τούτους οἶδεν ὁ νομοθέτης F. Οὐχ ὅτι ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται μὴ διακονεῖν, ἀλλὰ τοῦ νόμου λέγοντος τούσδε καὶ τούσδε ἀρχεῖν

δοκιμασθέντας ὑπολαβῶν φησιν οὐ διακονεῖν, ἀλλ' ἀρχεῖν | δοκιμασθέντας M.

Ἐπειδὴ] Ὁ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· ἐπειδὴ οἱ ἀπὸ κλήρου | γινόμενοι δοκιμάζονται, οὐκοῦν πολλὸν πλέον δεῖ δοκιμά- | ζειν καὶ τοὺς χειροτονητούς. FM.

Εὐθύνας] τὰς κατὰ τῶν ἀφέντων ἢ δημοσίων τι διοι- | κησάντων ἀρχάς. M.

Τὸν γραμματεῖα] Γραμματεῖα λέγει τὸν εἰωθότα ἐν τῷ | κοινῷ τὰ τοῦ δήμου γράμματα ἀναγινώσκειν. B.

Τοὺς λογιστάς] Λογιστὴς ἐκάστης φυλῆς εἷς. Γραμμα- | τεῖα δὲ ἕκαστοι ἔχουν. Λέγει οὖν νῦν τὸν τῶν λογιστῶν. — Ἄρχοντες ἦσαν δέκα ἡρημένοι καλούμενοι λογισταί, οἳς | λόγον οἱ ὑπεύθυνοι τῶν διαχειρισθέντων ἐδίδοσαν. Καὶ | ἐδίκαζον αὐτοὶ τὰς εὐθύνας. M.

17. Πρὸς δὲ] Δημοσθενικῶς προδιαβάλλει τὴν ἀντιθε- | σιν, μετὰ ἤθους δέ. Ἔστι δὲ κατὰ ῥητὴν καὶ διάνοιαν. | Φησὶ γὰρ ὁ Αἰσχίνης ὅτι ὑπεύθυνος εἶ· τειχοποιὸς γὰρ | εἶ. Ὁ δὲ Δημοσθένης τειχοποιὸς εἶναι συντρέχει, τὸ δὲ | τὰ γὰρ ἴδια ἀνάλωσα διάνοια τοῦ ῥητοῦ ἐστὶ, καὶ ἀμφι- | σθητεῖται, ποῖα ἀνάλωσε, τὰ ἴδια ἢ τὰ κοινά. M.

Τηλικαστῆ] ἐν γὰρ τῇ μεγάλῃ ἐνδέχεται καὶ λαθεῖν. | FM.

Ὅπως οὖν] δι' ἤντινα πρόφασιν, ὅποια ποτ' ἂν ἦ. M.

18. Παραδόξων] τῶν παρὰ τὴν δόξαν, περὶ ὧν οὐκ ἂν | τις προσδοκῆσειεν οὐδ' ὑπολάβοι. M.

Γένη] Γένη οὐ τὰς συγγενείας καλεῖ, ἀλλὰ ταῦτα ὧν | οἱ μετέχοντες γεννηταὶ καὶ ἠμογάλακτες καλοῦνται. Εἰσὶ | δὲ ὡς περ πατριαὶ τινες, ἱερουσυνῶν κοινωνίας ἔχουσαι. M.

Εὐμολπίδας] Εὐμόλπου ἀπογόνους. Ἐγένετο δὲ Εὐ- | μόλπος Μουσαίου υἱὸς ἢ μαθητὴς, τοῦ τὰ μυστήρια εὐρη- | κότες, B. Οἱ Εὐμόλπειδαι γένος εἰσὶν ἀπὸ Εὐμόλπου. | Οὗτοι εἰσὶν οἱ μούνητες· ἐκ τούτων γίνεταὶ θαυοῦχος, | ἱεροφάντης. Οἱ δὲ Κήρυκες καὶ αὐτοὶ εἰσὶ τῶν περὶ τὰ | μυστήρια. Καὶ τοῦτο δὲ τὸ γένος ἀπὸ τίνος ὀνομαστικῶς | λεχθέντος Κήρυκος. — Γένη καὶ πατριαὶ τινες διάσημοι, | ἀπ' ὧν Ἀθήνησιν ἱεροφάνται μὲν τῆς Δήμητρος ἀπὸ Εὐμολ- | πιδῶν, θαυοῦχοι δ' ἀπὸ Κηρύκων. M.

22. Ἐκποίητον] Τοῦτο διαφορεῖται· ἐὰν μὲν γὰρ παρ' | ὄνομα ἦ, προπαροξύνεται, ἐὰν δὲ παρὰ ῥήμα, δέχεται. F.

22. Οἷον τὰ ἴσα ἀπογράφων ὧν λαμβάνει παρὰ τῶν | συνταλεστών, καὶ παρέχων αὐτοῖς ὡς νῦν λέγομεν τὰς | ἀποχάς, ὡς καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροκλῆνος ἔγνωμεν. F.

24. Ἐκκλησίαι] Τρεῖς γὰρ ἐκκλησίαι κατὰ μῆνα ἐγέ- | νοντο. F.

25. Πρότερον μὲν] Τοῦτο ὡς ἀντιπίπτον βούλεται λῦ- | σαι. Ἴνα γὰρ μὴ εἴπῃ ὁ Δημοσθένης ὅτι οὕτως εὐνοῦς | ἤμην τῇ πόλει, πολλὰς μοι ἀρχάς ἐπίστευσε, λύει λέγων | ὅτι οὐ διὰ τὴν εὐνοίαν τὴν σὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἴσως τοῦτο | ἐγένετο ἀπὸ Εὐδούλου. Οὗτος γὰρ πολιτευόμενος ἤρχε | τῶν θεωρικῶν, καὶ διὰ τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ καὶ ἄλλας διοι- | κήσεως αὐτῷ ἐπίστευσε καὶ τὴν τοῦ ἀντιγραφεῦς ἀρχήν. Ἐκ | τούτου λοιπὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνακίτους ἔδραμε τὸ ἔθος. F.

Πρυτανεῖαν] ἢ ἦν ἡμερῶν τριάκοντα πέντε, ὡς ἄνω εἴ- | πομεν. B.

Ἀποδεκτῶν] Ἀποδέκται ἦσαν οἱ δεχόμενοι τὰ χρήματα | τῶν καταβολῶν, εἰ τις ἐχρεώσται τῷ δημοσίῳ ἀπὸ καταδί- | κης. Ὅδοιοι δὲ οἱ ἐπιμελούμενοι τῆς καθαρότητος τῶν | ὁδῶν τῆς πόλεως. F.

27. Ἐπιβολὰς] οἷον ζημίας καὶ καταδικὰς τοῖς ὑπ' | αὐτὸν, ὑπερ ἐστὶν ἔργον τῆς ἀρχῆς. F.

Ἰσταμένου] Καλῶς τὸ ἰσταμένου μῆκος, ἐπειδὴ ἐστὶ καὶ | δευτέρα φθίνοντος. F.

28. Ἀντιεπιπλάκει] οἷον ἄλλο ἀντ' ἄλλο εἰσάγει. Μὴ ὀ- | νάμενος γὰρ δεῖξαι ὅτι οὐκ ἦν ὑπεύθυνος, λέγει ὅτι ἀλλ' οὐκ | ὑπὸ τῆς πόλεως ἐχειροτονήθη, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φυλῆς μου. F.

30. Τριττός] 3 ἐστὶ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς. Πολλά- | κισ γὰρ καὶ ἡ πᾶσα φυλὴ ἑαυτῆς ἕνα προεβάλλετο· πολλά- | κισ δὲ καὶ ἐν ἕκαστον μέρος τῶν τριῶν τῆς φυλῆς ἕνα ὑπὲρ | ἐκάστου μέρους. Καὶ οἱ δῆμοι οἱ μερικοὶ, οἷον ὡς περ αἱ | κῶμαι. Τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὅτι οἱ δῆμοι ἐξ αὐτῶν αἰρούνται | τινα, ἵνα ὑπὲρ τοῦ δήμου αὐτοῦ τοῦ μερικοῦ φροντίζῃ. F.

32. Ὁ δὲ ῥήτωρ] κατ' εἰρωνείαν εἴρηται, μᾶλλον δὲ | κατ' ἀλήθειαν. Βούλεται γὰρ αὐτὸν εἶναι ῥήτορα διὰ τὸ | χρήσιμον αὐτοῦ, ἐπειδὴ λέγει, διὰ τί μὴ αὐτὸς ἀπολογεῖται | ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὸν Δημοσθένην εἰς συνηγορίαν ἐκάλει; F.

Τοὺς ἀντιδικούς] διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς ἀντιλέγειν | πρὸς τὰ προειρημένα. F.

32. Διαρρηθῆν] φανερώς, διωρισμένως. B.

33. Οὗτος] Ἐπὶ τὸ δεύτερον νόμιμον μεταβαίνει. F.

Ἐργολαβεῖν] ἵνα διὰ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ στεφανοῦσθαι | ἔχῃ ἑαυτῷ τοὺς παρέχοντας τὰ χρήματα, ὡς δυνατῶ καὶ | τιμωμένων ἐν τῇ πόλει. F.

34. Πινυκί] Πινυξ τόπου ὄνομα, ἐν ᾧ ὁ δῆμος ἐκαλιε- | ζων συνήγετο. B.

35. Νόμον] θέλει εἰπεῖν τὸν περὶ τῶν ξένων, ὅτι κελεῖται | ὁ νόμος τὸν ξενικὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγορεύσθαι. | Τοῦτον γὰρ καλεῖ Διονυσιακόν. Ὁ δὲ Δημοσθένης δια- | κήσας τὸ ἤμισον τοῦ νόμου τοῦ πολιτικοῦ τὸ ἤμισον παρε- | βάλε τὸ τῶν ξένων, ὡς ἔγνωμεν ἐκεῖσε ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ σπ- | φάνου. Διὸ ἐπάγει μέρος τινὲ λέγων. F.

39. Ἐπιγράφαντες] οἰνεῖ ὑποβαλόντας. F.

Διαχειροτονίαν] διάσκεψιν. F.

40. Νομοθέται] δηλονότι πρὸς τὸ κρίνειν. F.

41. Οἱ νόμοι] πάλιν πληθυντικῶς εἶπεν ἀντὶ ἐνικοῦ. F.

Ἰποκηροῦσάμενοι] Ἄττικῶς ἀντὶ τοῦ κηροῦσάντες. Καί- | ρουσι γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς παθητικῶς. F.

42. Ὁ δ' ἦν ἐπιθρονώτατος] λέγειται, τοῦτο προσήμα. | Εὐρημένοι δὲ ἀντὶ τοῦ ποιοῦμενοι. Τοῦτό φησὶ τινεῖς ἐν- | ταῦθα ἑαυτοῖς κατεσκευάζον, προσκοιούμενοι εἶναι πρὸς- | νοι πόλεων τινῶν, ἵνα αὐταὶ αἱ πόλεις πέμπτων αὐτοῖς | στεφάνους. F.

Ἐνεκ' ἀρετῆς] εἰρωνείας καὶ ἠθους μετὰς ὁ λόγος. F.

Καταθέμενοι] ἀντὶ τοῦ ὁμολογήσαντες. F.

45. Ἐρανίζων] ἀντὶ τοῦ συλλέγων. F.

Ὅταν δέ] Ἐνταῦθα ἡ ἀπόδοσις ἐν σχήματι ἐπαλληλίας, | ἐπειδὴ διὰ πολλῶν ἦν ἡρημένη ἀνωθεν ἀπὸ τοῦ διαν οὖν | ἀποδείξῃ. F.

48. Ἰποβαλεῖν] ἀποκρίνασθαι, ἀπαντᾶν λόγοις. F.

50. Ἀπλοῦς] Ὅτι τριχῶς λέγεται τὸ ἀπλοῦν, ἢ ἐπὶ τῷ | ἀπανουργήτου, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐρήμου, ἢ ἐπὶ τοῦ σύντομου. | Ἐνταῦθα οὖν ἀπλοῦν λέγει τὸ σύντομον, ὡς περ Εὐριπί- | δης (Phoen. 472).

Ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐστὶ.

Ἐντεῦθεν δὲ μετέρχεται ἐπὶ τὸν τρίτον νόμον, τὸν περὶ | τῶν ψευδῶν γραμμάτων, οἷον ὅτι οὐ δεῖ ψευδῆ γράμματα | ἐγκρίσθαι ἐν τῷ Μητρώφῳ τοιοῦτο δὲ οἱ περὶ Δημοσθένους | ἔπαινοι. F.

Τούναντιον] οὐκ ἐστὶ τοῦτο πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ | πρὸς τὸ ἐπὶ ἀνώτερον. Οὐ γὰρ λέγει ὅτι δεκτικόν αὐτῶν

εἰ ἔστι ψευδῆ γραμμάτια ἐνόησαι, ἀλλ' εἰ ἀληθεῖς οἱ περὶ αὐτοῦ, τοῦ Δημοσθένους, ἔπεινοι. F.

51. Τί γάρ] τῶ κατὰ παράλειψιν σχήματι κέχρηται. F.
Κτησιφώδου] Οὗτος πολιορκήσας Ἀλωπεκόννησον, εἰσαγγέλλεις διὰ τὴν συνθήκην τὴν πρὸς Χαρίδημον γενομένην καὶ καταψηφισθεὶς, πέντε ταλάντους ἐξημῶθη. Εἰσαγγελία δέ ἐστι κατηγορία διὰ τὰ ἀδικῶς ἢ κακῶς πεπραγμένα. B.

52. Περιέργων] Δοκεῖ γὰρ τοῦτο ὡς περ τιμῆ τις εἶναι τοῦ τριηράρχου ἐκείνου, οὗ ἂν ὁ στρατηγὸς ἐπιβῆ τῆς νεῆς, καθ' ὃ δοκεῖ τῶν ἄλλων τριηράρχων προκρίνειν τὴν ἐκείνου τριήρη ὡς καλῶς κατεσκευασμένην. Οὐκ ἐμνήσθη δὲ τούτου ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, ἐπειδὴ μάλιστα μὲν οὐ δι' ἑαυτοῦ λέγει ἐκείνων τὸν λόγον, ἀλλ' Εὐθυκλῆς ἐστὶν ὁ ἐκεῖσε λέγων, λαβὼν τὸν λόγον παρὰ Δημοσθένους· εἶτα οὐδὲ ἀναγκαῖον ἦν. F.

Τῆν—καταχειροτονίαν] ἵνα λέγῃ περὶ τῆς προβολῆς ἐκείνης. F.

53. Προδιδούς ὑμᾶς] λείπει, τούτῳ τῷ Δημοσθένει. F.
Ἀρχαῖα δὲ καὶ λίαν ὀμολογούμενα] Πῶς τὰ αὐτὰ ἀρχαῖα καὶ ὀμολογούμενα; ὀφείλει γὰρ λήθην παθεῖν ὑπὸ τῆς καλαιδιότητος τοῦ χρόνου. Ὅτι οὕτω φησὶ μεγάλα ἐστίν, οἱ οὐδὲ ὁ χρόνος τὴν μνήμην αὐτῶν ἠδυνήθη ἀπελεύσθαι. Ὅτι δὲ ἀντὶ τούτου φησὶ, τῷ Δημοσθένει. F.

Ἡ Κτησιφῶν] Τὸ σχῆμα ἀπαστροφῆς. F.

54. Περὶ δὲ] Μιστέρχεται ἐπὶ τὸ δίκαιον κεφάλαιον ἐντεῦθεν, πληρῶσας τὸ νόμιμον. Μερίζει δὲ τὸ δίκαιον εἰς τίσσασας καιροὺς, ὡς πολλάκις ἔγωμην. F.

Τούτου δ' ἀφορίζεται] λέγει οἰνεὶ εἰς ἓνα χρόνον συνάπτει. F.

Τῇ γενομένη εἰρήνῃ] ἀντὶ τοῦ μέχρι τῆς γενομένης εἰρήνης, συλλαμβάνων καὶ αὐτὴν τὴν εἰρήνην. F.

55. Ἐγκαλύπτωμαι] τὸ πρόσωπον καλύπτω ὑπ' αἰσχύνης. B. ἀντὶ τοῦ σκέπω ἑμαυτὸν, ὡς ἀπορῶν δῆθεν. Ἐκκαλύψειν δὲ ἀντὶ τοῦ γυμνώσειν με σκεπόμενον. F.

58. Ἐπὶ Φιλίππων] ἀντὶ τοῦ κατὰ Φιλίππου. F.

Συστάντες] ἀντὶ τοῦ φατριασαίντες ἐπὶ τὰ δημόσια ὕμιν πράγματα. F.

59. Ἐπὶ τοὺς λογισμοὺς] ἐπὶ τὸ ἀπαιτῆσαι λόγον τῶν ἀναλωθέντων χρημάτων. F.

Συγφελακισθῆ] ἀντὶ τοῦ πλήρης ἀποδειχθῆ. F.

Αἰρή] Ἐλέγη. B. Ἀντὶ τοῦ καταλάβῃ. F.

62. Ἐπιλαχῶν] Ἐλάχων γὰρ ἄρχοντες καὶ σὺν αὐτοῖς ἄλλοι ὡς περ δευτέρου αὐτῶν, ἵνα εἰς αὐτῶν εἰ ἀπέθανεν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἀρχῆς ἢ ἡρώστησεν, ὁ ἀντ' αὐτοῦ ἐγίγνετο ἄρχων. Ἐκ παρασκευῆς δὲ πριάμενος, οἷον ὑποφθείρας χρῆμασι τοὺς πρόδρους τῆς βουλῆς, ὥστε αὐτὸν βουλευτὴν ποιῆσαι. F.

Ἴνα εἰς ὑποδοχὴν—] οἷον τὰ ἀρέσκοντα αὐτῷ. F.

64. Ἐκ μεταβολῆς] Ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ, φησί, πρεσβεῖα ἐπήγει αὐτοὺς, ἄλλοτε δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ διέβαλλεν ὡς πρόδοτας. F.

66. Ἀνεμίστην] ἀμεμπτον. B.

Κατακοινωνήσαντες] οἰνεὶ κοινωνήσαντες ἀλλήλοις κατὰ τῶν πραγμάτων τῶν τῆς πόλεως. F.

Τοὺς καιροὺς] οἰνεὶ τὰς εὐκαιρίας καὶ τὸ δύνασθαι διὰ τοῦ ἀναμεινῆσαι τοὺς Ἕλληνας ἔλθειν καὶ κοινωνῆσαι τῆς εἰρήνης. F.

67. Ἡ πρότερον οὐδεὶς μὲνηται γενομένου] οἰνεὶ ἐκλήρισαν ἐν πανηγύρει. F.

68. Νικᾶ] ἀντὶ τοῦ γράφει μηδενὸς αὐτῷ ἐναντιομένου. F.

70. Τῆς τριμήνου] προβεσμίας ὑπακουστέον. B.

72. Τὸ βῆμα] Ῥῆμα ἐνταῦθα καλεῖ οἷον τὴν βῆσιν αὐτὴν καὶ τὸ κῶλον, ὄνομα δὲ τὴν λέξιν, οἷον τὸ ἀπορρῆξαι. F.

Ἐρήσεται] ἐρωτήσεται, ἐρωτᾶν μέλλει. B.

74. Παρεγγράφας] οἰνεὶ ὑποδαλῶν. F.

75. Αὐτομολοῦσιν] οἰνεὶ τὰ τῶν πολεμίων φρονοῦσι καὶ μεταβάλλουσιν ἑαυτούς. F.

Ἐπέδωκε] αὐτὰ, φησι, τὰ δημόσια γράμματα ἐπέδωκε τῷ δήμῳ. F.

76. Ἐνιαυτὸν] ἐπειδὴ οἱ βουλευταὶ οἱ πεντακῶσιοι ἐνιαύσιοι ἦσαν. — Φοινικιάδας] οἰνεὶ πυρρὰ παλλία. F.

77. Ἐβδόμῃ δ' ἡμέραν] οὕτως οἱ Ἄττικοι λέγουσι, θέον εἰπεῖν πρὸς ἑπτὰ ἡμερῶν. F.

Ἐβουθύται] ὡς χάριν ὀμολογῶν τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως, οἱ ἐτελεύτησεν ὁ Φιλίππος.

81. Ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας ἠηλοτυτίας] οἰνεὶ ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς χρήματα παρὰ Φιλίππου, καὶ φιλονεικεῖν ἑκατέρους περὶ τοῦ πλείονος πρὸς ἀλλήλους. F.

85. Τοῦ Καλλίου] Οὗτός ἐστιν ὁ Καλλίας ὁ ποιήσας τὴν Εὐβοίαν γενέσθαι πάλιν ὑπὸ Ἀθηναίους, μετὰ τὸ ἐξελασθῆναι ἐξ αὐτῆς τῆς Εὐβοίας τοὺς περὶ τὸν Φιλιστινὴν καὶ τὸν Κλείταρχον, ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ δεκάτου λόγου τῶν Φιλίππειων. Διὸ καὶ κακῶς αὐτοῦ μὲνηται ὁ Αἰσχίνης. F.

Ἀθηναίους εἶναι] Καὶ γὰρ τῇ ἀληθείᾳ πολιτας αὐτοὺς ἐποίησαντο οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν Εὐβοίαν ποιήσασθαι ὑφ' ἑαυτούς. F.

Ἀπέδοτε] τοῖς Εὐδοεῦσιν. B.

86. Ταμῶνας] χωρὶον Εὐβοίας. F.

Ἐπερεβάλλομεν] ἀντὶ τοῦ παρηργόμεθα. F.

87. Τοὺς Φωκίους ξένους διαδιδάσας] οἰνεὶ συνάγων τινὰς Φωκίων τῶν ἐπι σωζομένων, πρὸς τὸ τυραννῆσαι τοὺς Εὐβοέας· τοῦτο δὲ ἔκωθεν ἔλαβε πρὸς διαβολὴν. Διαδιδάσας δὲ οὐ λέγει τοὺς Φωκίους, ἀλλὰ τὸ στρατόπεδον ὁ συνήγειρεν. F.

88. Ἐκ παρατάξεως] ἀντὶ τοῦ φανερῶς καὶ οὐ λάθρα. F.

89. Συνάγων] ἵνα δῆθεν εἰς ἓν συνέρχεται ἢ πᾶσα Εὐβοία καὶ ἐπακούῃ τοῖς Ἀθηναίοις. F.

Ἐφ' ὑμᾶς] ἀντὶ τοῦ καθ' ὕμῶν.

90. Τοῦ Εὐρίπου] Θέλει δὲ ὡς περ διὰ τούτου δηλωσθαι οἱ ἐμμήσαντο διὰ τοῦ τρόπου τὸ εὐμετάδελχτον τοῦ Εὐρίπου, ὡς πλησίον αὐτοῦ οἰκῶν. Ἔστι δὲ τὸ κῶλον χαριεντισμός. Ἐπαινοῦσι δὲ τοῦτο τὸ κῶλον οἱ κριτικοί, λέγοντες σωφρόνως αὐτὸ περράσθαι καὶ οὐ κούφως. F.

91. Τὸν δολιχοδρομήσαντα] Εἰδὸς ἐστὶ δρόμου ὁ δόλιχος, ὡς ἐκ τῶν Πινδαρικῶν ἔστι μαθεῖν, ἴσως ἐν στάδιον ἐκτεταμένον δραμεῖν. F.

Οὐδὲν γάρ] Ἡ σύνταξις τοῦ κώλου ἐν ὑπερβατῷ οἷως· οὐδὲν γὰρ ἦν ἐν μέσῳ, ἀλλ' ὑπὲρῃεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἢ θεῖναι, εἰ μνησθεῖς ὁ δῆμος τῶν ἀδικημάτων αὐτοῦ μὴ προσδέξοιτο τὴν συμμαχίαν. F.

92. Ἐγραψε δ' ἐν] Ἡ πᾶσα διάνοια τοιαύτη ἐστίν· ἔγραψε, φησί, βοηθεῖν ἡμᾶς τοῖς Χαλκιδιεῦσιν. Εἶτα ἵνα μὴ δόξη ἄτοπον λέγειν τὸ μόνον ἡμᾶς ἐκείνοις βοηθεῖν, μὴ μέντοι καὶ αὐτοὺς ἡμῖν, προσέθηκε δῆθεν εὐφημίας χάριν, ὥστε καὶ αὐτοὺς βοηθεῖν ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ ἀντικατήλαξε βῆμα ἔργῳ. F.

93. Αίσχίτας πράξεις] οἷον τὸ παραχωρῆσαι τοὺς Χαλκιδεῦσι τὸ συνεδρεῖν καὶ τοὺς φόρους. F.

94. Ἀνέστησαν] ἀντὶ τοῦ μετέστησαν. F.

95. Σύνταγμα] οἰονεὶ πλῆθος χρημάτων. Λέγεται δὲ καὶ ἀλλαγὴ τοῦ σύνταγμα καὶ ἐπὶ τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν. Ὅθεν καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀνεγνώμενον τὸ σύνταγμα τῆς ἀρχῆς. Τὸ δὲ λεγόμενον περὶ βιβλίου παρὰ τιμῶν οὐ λέγεται σύνταγμα (τοῦδε τοῦ ἀρχαίου) ἀλλὰ μάλλον σύγγραμμα. F.

97. Πλήρωμα] οἷον εἰς τροφήν καὶ ναύτας. F.

99. Κλέπτων] ἀντὶ τοῦ ἀπατῶν ἡμᾶς διὰ τῶν πιθανῶν τούτων λόγων ἐν τῷ καὶ ὀρίζει τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλα τοιαῦτα. F.

100. Ὀφτινες δεήσονται] Τὸ ἀκόλουθον εἰπεῖν ἦν, ὥστε συμμαχεῖσθαι αὐτοὺς ἡμῖν. Ὁ δὲ ἐπάγει παρ' ὑπόνοιαν κατ' εἰρωνείαν· ναί, ἵνα αὐτοὺς παρακαλέσωσι μὴ φέρονται εἰς τοὺς φόρους ἡμῖν, ἀλλὰ τῷ Καλλίᾳ. F.

103. Δημοκρατουμένων] ὅτι ἐδημοκρατεῖτο, καὶ φανερώς ἔλαβε τὰ χρήματα ὁ Δημοσθένης. Ἡ γὰρ Ἐρέτρια καὶ ἡ Χαλκὶς ὡς τυραννοῦμεναι λάθρα αὐτῷ παρέσχον. F.

Ἐν τῷ πολέμῳ] τῷ πρὸς Φιλίππον. F.

104. Ὑπέθεσαν] οὐχ ἵνα λάθῃ αὐτάς καὶ ἀναλώσῃ, ἀλλ' ἵνα σχῆ αὐτάς ὑποθήκην, ἕως οὐ λάθῃ τάλαντον. F.

Τῆς μνᾶς] ἀντὶ τοῦ καθ' ἑκάστην μνᾶν. Οὐκοῦν ἔδραχμάς εἶχε τὸ τάλαντον, ἔχει δὲ ἔ' μνᾶς. F.

106. Ἀπαλώσει] διότι ἐν αὐτῷ ἠττήθησαν ἐν Χαιρωνείᾳ. F. Οὐδαμῶς ἴσῃ] διότι οὐκ ἐποίησε Θηβαίους ἐξ Ἰσού τῶν Ἀθηναίων ἀναλώσει, ἀλλὰ τοὺς μὲν Ἀθηναίους τὸ δῆμιον, τὸ δὲ ἄλλο τρίτον τοὺς Θηβαίους, ὡς ἐγνώμεν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου. F.

108. Ἀναθίεναι] ἀνιερωῦσαι. Λέγει δὲ τὴν γῆν αὐτῶν πρὸς γὰρ τοῦτο ὑπῆντησεν, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοὺς ἄνδρας. F.

110. Ἄραν] οἰονεὶ καταράν, ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὸν καταρᾶσθαι τὸν δυνύοντα τραπήναι τὴν ἐπικυρίαν, εἰ μὴ τότε ποιήσει, ἔπερ ὤμοσε. Καὶ περὶ τούτου δὲ ἦδη ἐγνώμεν ἐν οἷς ἔλεγε (οἱ. 2, § 158) τὸν προστρόπιον. F.

113. Συνώρισαν] ἀντὶ τοῦ οἰκισθῆναι ἐποίησαν. F.

Ἐξέλεγον] ἀντὶ τοῦ ἀπῆλθον, ὡς καὶ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (p. 713, 4), τοὺς ἐκλέγοντας τὰ τέλη. F.

114. Ὅτου ἂν προσάψῃται] οἷου δ' ἂν ἄψῃται πράγματος, ὡς δυσωϊώνιστος ἀπόλλυσιν αὐτό. Ἀψῃται δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐθελήσῃ αὐτοῦ προστῆναι καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἰπεῖν. F.

115. Μειδῶν] τὸν δόντα Δημοσθένης τοὺς κονδύλους. F. Συνεκάθηρτο] οἰονεὶ κολακεύοντες. F.

116. Πρὸς τὸν καινὸν νεῶν] Οὐ λέγει ὅτι δύο ἦσαν ναοὶ ἐν Δελφοῖς, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν λέγει. Καλεῖ δὲ αὐτὸν καινὸν, καθὸ τὸν παλαιὸν ἐμπροσθέντα ἀνωκοδόμησαν οἱ Ἄμφικτύονες. Πρὶν δὲ ἐξεργάσασθαι φησὶν ἀντὶ τοῦ τελειωθῆναι τὸ ἔργον πᾶν τῆς οἰκοδομίας. Λέγουσι δ' ὅτι ἔμεινεν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἀτελής, ἕως οὐ ὑστερον Νέρων, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπλήρωσεν αὐτὸν, ἐκεῖσε παραγενόμενος. F.

Ἐξαιρεῖσθαι] γρ. ἐξαῖσθαι, τούτεστι πρὶν τὰς ἀράς ἐπιτελέσαι, ἄς ἐν ταῖς ἰδρύσεσι τῶν νεῶν ἐκόμισαν ποιήσασθαι. B.

117. Μεθεστῆχότων] οἰονεὶ ἐκστάντων τοῦ δημηγορεῖν. F.

119. Κεραμεῖα] εἰς τὴν μετὰ ὁ τόπος. Ἔστι γὰρ κτητικὸν, οἷον οἰκίαι τινές, ἐνθα κεραμεῖς εἰργάζοντο κέραμους. F.

Τέλη πεπραχότας] ἀντὶ τοῦ μισθώσαντας τὰ τέλη τοῦ λιμένος. F.

120. Ἀφροσῶ] οἰονεὶ καθάραν ποῦ καὶ ἀμεμπτον διὰ τὸν ὄχρον τὸν περιέγοντα, ὥστε μὴ περιδεῖν τοὺς ἐργαζόμενους αὐτὴν, τὴν ἱερὰν γῆν. F.

Τὰ κανὰ] ἑορτὴν παρ' Ἀθηναίους, ἐν ἧ αἱ παρθῆνοι ἱεράτινα Δῆμητρος ἐν κανοῖς ἦγον ἐν κανισκοῖς ἐδάσταλον ἐπὶ κεφαλῆς· ὅθεν κανηφόροι κέκληνται. B. Οἰονεὶ εὐτραπῆ ἦδη εἶσι τὰ κανισκία τὰ πρὸς θυσίας. F.

122. Ἐπὶ δόιτες ἡδῶσι] Ἐπὶ δόιτες ἡδῆσαι Διδώμενος λέγει τοὺς ἐκκαίδεκα ἔτη γενομένους. Τὸ γὰρ ἡδῆσαι μέγρι τεσσαρωνκαίδεκα ἔτων ἔστιν. Ἐφηβοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίους ὀκτωκαίδεκαεταῖς γίνονται, καὶ μένουσιν ἐν τοῖς ἐφηβοῖς ἔτη δύο. B. Πολλὰκις ἐγνώμεν ὅτι ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ἔτων ἐνεργάζοντο εἰς τὸ ληστιαρχικὸν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐρύλλαντον δύο ἔτη τὰ πλησίον τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ εἴκοσιν ἔτων ἐξήρχοντο εἰς τοὺς ὑπερορίους πολέμους. Οὐκοῦν τοὺς ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ἕως εἴκοσιν ἔτων ἡδῶντας λέγει, κοῖνον ποῖων τὸν λόγον ἐπὶ πάντων Ἑλλήνων. F (Ex Harpocrat. v. ἐπιδόιτες).

124. Χρωμένους] οἰονεὶ ὑπηρετοῦντας. F.

Πρὸ τῆς ἐπισύσης Πυλαίας] οἷον πρὸ μηνὸς τῆς Πυλαίας τῆς ἐξῆς. Ἐγνώμεν γὰρ ἐν τοῖς Δημοσθενεῦσι ὅτι δις συνήσαν, ἅπαξ ἐν τῷ ἔαρι καὶ ἅπαξ ἐν τῷ φθινοπώρῳ. F.

Τὸ ψήφισμα] οἷον τῶν Πυλαγορών. Ἔστι δὲ παραγραφικὸν ἀπὸ χρόνου· καὶ πῶς, εἴτερ διετάραξε τότε τὰ Ἑλληνικὰ συμβουλευσας περὶ τῶν Λοκρῶν, μηδεὶς τῶν πολιτικῶν ἀνείπετο τότε; F.

125. Ὑπὲρ τοῦ μισεγγυήματος] ἔνεκεν τῶν χρημάτων ὧν ὑπέσχοντο αὐτῷ παρασχεῖν, ἐὰν σώσῃ αὐτοὺς δι' Ἀθηναίων, καὶ ἐν μέσῳ δεδώκασιν ταῦτα τὰ χρήματα, ἵνα, ἐὰν ποιήσῃ, λάθῃ αὐτά. F.

Μεταστησάμενοι] οἰονεὶ ἐκβαλῶν· ἵνα διαφθερῇ τὸς βουλευτάς. F.

126. Προσαδῶν] οἰονεὶ πείσας τινὰ εὐθῆ βουλευτῆ γράψαι τοῦτο τὸ ψήφισμα. F.

Ἦδη ἐπαναστάσης] ὅ ἐστιν ἐγγὺς τοῦ ἀναστῆναι. F.

Ἀρειμένους] οἰονεὶ διαλυθέντων καὶ ἀναχωρησάντων, ὡς καὶ Δημοσθένης φησὶ· τῆς βουλῆς δὲ ἀρειμένους· ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (p. 708). F.

127. Μετέχῃν] Δοκεῖ σολοικοφανές εἶναι. Οὐδεὶς γὰρ λέγει πρὸς δοτικὴν μετέχω σοι, εἰ μὴ πρὸς τὴν ἀντιλείψιν νοήσομεν τὸ κῆλον, οἷον πρὸς τὸ ποιωνεῖν. F.

128. Μιάς πόλεως] Θήβης, ἣν ἦδη κατὰσκαψεν Ἀλέξανδρος. B.

129. Ἐν ῥητῷ χρόνῳ] ὡς ἐν εἰ λέγειν· οὐα εὐθὺς, ἀλλὰ προθεσμῖαν τινὰ αὐτοῖς δόντες, ἔπερ ἦν πάλιν φιλανθρωπίας αὐτοῖς χρησασθαι. F.

Φυλάσασθαι] ἐξελθεῖν εἰς Χαιρωνείαν. F.

130. Τοῖς μυστηρίοις] Μυστήρια δεῖ νοεῖν τὰ Κόρυς καὶ Δῆμητρος. Ἡ δὲ τῶν μυστῶν τελευτὴ ἐξεζητήσας ἔστι τοῦ προεξηρημένου. Λέγει δὲ ἐκεῖνο τὸ τέρας, ὅτι κατελόντων τῶν μυστῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐπὶ τὸ καθαρῶθῆναι, ἤρπασεν ἕνα αὐτῶν τὸ κῆτος. Πληθυντικῶς δὲ εἶπε, δέον ἐνικῶς. Οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι δύο κατέφαγεν. F.

131. Ἀθύτων καὶ ἀκαλλεστῶν] Ἐκ παραλλήλου. F.

133. Μεθ' ἡμέραν] ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. F.

134. Ἡ δ' ἡμετέρα] οἷον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, τοσαῦτα διαπραξάμενοι καὶ πρὸς τὸν Πέρσην καὶ ἄλλους πολλοὺς, ὑπὸ Φιλίσπου οὕτως ἠττήθησαν, ὥστε μὴ δυνθῆναι ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς λοιπὸν ἔτι καὶ ἀνανῆσαι. F.

137. Φρυνώνδας] Οὗτος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεδομημένος ὑπῆρξεν. "Ὅθεν Ἀριστοφάνης (fr. 92) ποῦ φησιν·

ὦ μαρὰ καὶ Φρυνώνδα καὶ πονηρά.

Εὐρύδατοι δύο ἐγένοντο ἄμφω πονηροὶ, ἀπιστοὶ, πικροῦργοι. Β. "Ὁ μὲν Εὐρύδατος Λυδὸς, ὁ δὲ Φρυνώνδας Ἀθηναῖος. Ἐκότερος δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ διεβάλλετο. F.

139. "Ὁ Πήληξ] ἀπὸ δήμου. F.

"Ὁ Ἀζγνιεύς] Ἀζγνία δῆμος φυλῆς Ἰπποθωωντιδῶς. Β.

"Ὁ Ἀναφύστιος] ἐκ φυλῆς Ἀντιοχίδος. Β.

"Ἐτι καὶ νῦν] Ἐκ παραλλήλου. F.

Τὸ δ' αἴτιον] Θέλει εἰπεῖν, ἐπειδὴ αἰεὶ μὴδίζουσιν ἢ φιλιπίζουσιν.

141. Ἀπεκρίφατο] Ἰστέον ὅτι ἄλλως τοῦτο εἰρηκότος τοῦ Δημοσθένους ὁ Αἰσχίνης ἐπὶ τὸ βιαιότερον ἐξήγαγεν. Ὁ γὰρ Δημοσθένης εἶπε λάθρα ὑμῶν πρεσβείων, ἵνα μὴ μαθὼν Φίλιππος πέμψῃ καὶ αὐτὸς πρέσβεις τοὺς ἀπατήσοντας ἐκείνους. F.

142. Κλέπτων] κρύπτων. Β.

"Ὡς τοὺς Βοιωτοὺς] Σχημὰ ἐστι κατ' ἀντίπτωσιν, οὕτως· ὡς τῶν Βοιωτῶν, τῶν ἐν τοῖς ἔργοις ἀδικουμένων, ἀγαπησόντων τῶν ὀνομάτων τὴν σύνθεσιν, καὶ οὐχὶ γινωσκόντων ὅτι πανούργους ἔγραψεν, ὡσεὶ ἀδικηθῆναι αὐτούς. Οὐδὲ γὰρ εἶπε Βοιωτοῖς μόνον, τῷ κοινῷ γένει, ἀλλὰ Βοιωτοῖς τοῖς ἐν Θήβαις. F.

144. Εἰ χρῆ] Πάλιν ῥητορικὸν τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ χρῆ. Ὁ γὰρ ὡς ἀμφιβολον λέγει. F.

145. Δεύτερον] Δεῖ νοῆσαι τὸ δεύτερον ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, οἷονεὶ μετὰ τὸ γενέσθαι τὰ τρία τὰ προειρημένα. Μετῆνεγκε δὲ εἰς Θήβας, φησὶ, καθὼ αὐτοῖς παρέδωκε τὴν ἡγεμονίαν, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω. F.

146. Διαδικασίαν] Κυρκῆς μὲν ἡ δίκη ἢ περὶ χρημάτων ἢ περὶ κτημάτων λέγεται διαδικασία. Καταχρηστικῶς δὲ ἐνταῦθα ὁλοῦ τὴν δοκιμασίαν. Γράφειν δὲ ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι. F.

Μισθοροῶν] μισθὸν δεχόμενος ἐκ τῆς πόλεως ὑπὲρ τοῦ μισθώσασθαι ξένους καὶ διαδοῦναι αὐτοῖς χρήματα. F.

Καὶ τοὺς μυριοὺς] Το ἀκλόουθον οὕτως· καὶ τοὺς μυριοὺς ξένους ἐκμισθώσας Ἀμφισσεῦσι προσέμιξε φέρων τῇ πόλει ἀπαρσασκέρ τὸν κίνδυνον. Εἶτα ἡ αἰτία ἐν μέσῳ· ἀναρσασθέντων τῶν ξένων, περὶ ὧν λόγος, δι' αὐτὸν ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ προσχωρησάντων τοῖς Ἀμφισσεῦσιν. F.

148. "Οἱ περὶ τῶν ὑπαρχόντων—] ἀληθῶν. F.

150. Ἀνέστρεψαν] ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ἐποίησαν. F.

151. Γράφειν ἔφη ψήφισμα] ἀντὶ τοῦ κατὰ Φιλίππου. F.

152. Μνήμη] Το μνησθῆναι ὡς ὅτι τοσοῦτων συμφορῶν αἰτίος ἐγένετο. F.

153. Μετὰ ταῦτα] Δοκεῖ ἐνταῦθα ὁλοῦν ὅτι ὁ στεφανούμενος πρὸ τοῦ ἀγωνίσασθαι τοὺς τραγικοὺς ἐστεφανοῦτο. F.

154. Ἐκεῖνό γε] Ἀττικῶς εἶπε, δέον εἰπεῖν ἀναμνησθεὶς ἐκεῖνο, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ κέεται ἐκεῖνο (II. 1, 527).

Μέμνημαι τὸδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὐ τι νέον γε. F.

Προστίταις] ἀντὶ τοῦ τοῖς ῥήτορσιν. F.

"Ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν] οἰκήματα. F.

Εἰς προεδρίαν] δηλονότι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, ἵνα θεωρήσων ἐν τινι τόπῳ τιμῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τοὺς τραγικοὺς καὶ τὰ ἄλλα. Ἀντιστρόφως δὲ νοητὸν, καλεῖ εἰς προεδρίαν καὶ οἰκαδὲ κελεύει οὕτως ἀναχωρεῖν. F.

156. Ἀρ' ὑμῶν] Οἶον ὡς ὅτι περιεγένητο ὑμῶν ὁ Δημοσθένης.

Αἰρεῖτε] ἀντὶ τοῦ χειρωθῆναι ποιεῖτε, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ (II. β, 37):

Φῆ γὰρ δγ' αἰρήσιν. F.

Τὸ βασιλικὸν χρυσίον] ὁ δέδωκε Δαρεῖος ὁ νεώτερος Δημοσθένοι ὑπὲρ τοῦ πείσαι Θηβαίους, ἀνελόντας τὴν φρουρὰν, ἣν κατέλειψε κατ' αὐτῶν ὁ Φίλιππος, ἀποστήναι Ἀλεξάνδρου, ἵνα δῆθεν ὀργισθεὶς ἐπιστρατεύσῃ κατ' αὐτῶν, καὶ μετενέγκῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν πολέμου ἐπὶ Θηβαίους. F.

157. Νομίσατε] Ἰποτύπωσις, δι' ἧς οἰκτρὸν θέαμα ἀλισκομένης πόλεως πρὸ ὀφθαλμῶν παρίστησιν. Ταῦτο ποιεῖ Ὀμηρος Ἰλιῶδος ι. Β.

158. Ἄκων] ἀπὸ ἀπειρίας λέγει ἢ ἀτυχίας. F.

159. Καταγαγούσης] Ὡς ἂν εἰ ἔλεγε· καταλὼν δ' ὑστερον ἀπροσοκῆτως. Οὐδὲ γὰρ προσεδόκα ζῆν τοιαῦτα ἐργασμένοις εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀπολάσθαι παρ' ὑμῖν, ἐρεθίσας ὑμᾶς ἐπὶ ἀκαίρους πολέμους. F.

Τοὺς μὲν πρώτους χρόνους] μετὰ τὴν φυγὴν τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ καὶ κάθοδον. F.

160. Εἰς αἰτίαν] οἷονεὶ κατηγορίας, ἐπειδὴ ἢ βουλῇ, ἀναπεισθεῖσα παρ' αὐτοῦ, ἔθυσε θεοῖς, χάριν ὁμολογούσα ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου θανάτου. Ἐνεκα τούτου Ἀθηναῖοι ὑστερον ἐπιστελλῶν Ἀλεξάνδρου οὕτως ἔγραψεν· « Ἀλεξάνδρος τῷ μὲν δήμῳ χαίρειν, τῇ δὲ βουλῇ οὐδὲν. » F.

Μαργίτην] ἀντὶ τοῦ μαινόμενον. F.

Τὰ σπλάγγνα φυλάττοντα] ἀντὶ τοῦ ἀγαπῶντα ἐὰν ζῆση· παρὰ τὸ ἐν τοῖς σπλάγγχοις εἶναι ὥσπερ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. F.

161. Τοῦ Κιθαιρώνας] ὄρος Βοιωτίας. Β.

Οὗτ' ἐν εἰρήνῃ] Ὀμηρος (II. β, 202):

Οὗτε ἐνὶ πολέμῳ ἐναρήμιος οὗτ' ἐνὶ βουλῇ. Β.

162. Οἱ παράλιοι] οἱ τὴν παραλίαν οἰκοῦντες τῶν Ἀθηναίων, καὶ κατασκευάζοντες τὴν ναῦν τὴν Πάραλον, καὶ ἐν αὐτῇ πλείοντες. F.

"Υποτρέχει] κολακαυτικῶς μετρέχεται. Β.

164. Χρυσόκερυν] Εἰώθισαν οἱ ταῦρον προσάγοντες πρὸς θυσίαν ἢ ἔλαφον ἢ τι τῶν κερατοφόρων ἔστιν ὅτε χρυσοῦν τὰ κέρατα καὶ στέφειν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, ὁ λέγει ὁ ποιητὴς (II. 2, 294)· « χρυσοῦν κέρασιν περιγεύας. » Το οὖν παρεπόμενον τοῖς μέλλουσι σφάττεσθαι, οἷον τὸ δειλιάν καὶ ἀγωνιᾶν, περὶ Αἰσχίνου ἔταξεν ὁ Δημοσθένης. Διὰ τὴν ἀθυμίαν δῆθεν τὴν περὶ Ἀλεξάνδρου. F.

165. Ἐπίδοχος] προσδόκιμος. F.

166. Φορμορραφούμεθα] ἀντὶ τοῦ συρράπτουσι τινες καθ' ἡμῶν πράγματα, ἀπὸ τῆς φόρμου. Φόρμος γὰρ λέγεται τὸ ψαθδδὲς πλέγμα, ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης (4, 48) φορηθδὸν λέγει. F.

"Ἐπὶ τὰ στενά] ἐπὶ τὰ δυσχερῆ. F.

167. Θαύματα] οἷονεὶ παραδοξολογήματα τερατώδη. F.

168. Δημοτικὸς] χαίρων τῇ δημοκρατίᾳ. F.

169. Ἀτυχίαν] δυσγένειαν. F.

170. Τοὺς ἀκούοντας] τὸν λόγον πείθειν. F.

171. Ἐκ Κεραμῶν] δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἀκαμαντιδῶς. Β. Ἀπὸ δήμου. F.

Νύμφαιον] νέων Νυμφῶν. Β.

Λογισμὸς] οἷον ἢ ἐξέτασις. F.

Τὴν κρίσιν] ὅσον τὴν τιμωρίαν. Ἐξῆν γὰρ φυγεῖν μετὰ τὴν πρώτην κρίσιν, εἰ καὶ θάνατός τις καταγνώσθη, ὡς ἐγνωμένον ἐν τῇ κατὰ Τιμοκράτους. F.

172. Σκῦθιν] ὡς ἀπ' εὐθείας εἰρήται τοῦτο μᾶλλον βαρυτόνου· κακῶς δέ. Τὰ γὰρ τοιαῦτα ἔθνικα ὀξύνεσθαι θέλει, ὡς Κολχίς, Περσίς, Σκυθίς. Οὐκοῦν Σκυθίδα καὶ οὐ Σκῦθιν, ὡς τὸ Κολχίδα, Περσίδα· τινὰ δὲ τῶν βιβλίων ἔχει κτητικῶς Σκυθικήν. F.

173. Ἐπιπέλαυκε] οὕτω πολὺ ἐστὶ. Λέγει δὲ ἄλλοις ἐπεμφεν αὐτῷ Δαρείου. F.

Πονηροῦ] ἀντὶ τοῦ ἀσώτου. F.

Τὸ κεφάλαιον] οἰοῦναι τὸ μέγιστον ἀδικήμα. F.

176. Ὁ μὲν τοίνυν] Ὅτι ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς ἀτίμοις ἠθέλησε σημάσαι ὡς καὶ τοὺτους δεῖ εἶναι ἀτίμους. Οἱ γὰρ ἀτίμοι ἐξείργονται ἱερῶν, ἐκκλησίας, τοῦ δημηγορεῖν καὶ τῶν τοιούτων. Περιρραντήρια δὲ ἐστὶν ὅσον τὰ ὕδατα τὰ πρὸ τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς περιρραίνονται οἱ μέλλοντες εἰσεῖναι τοῖς ἱεροῖς πρὸ τοῦ εἰσεσθαι. Τὰ δὲ τῆς ἐκκλησίας περιρραντήρια ἦν τὰ καθάρσια τὰ ἀπὸ τοῦ περισιτάρχου γινόμενα. F.

Τοῖς τραγωδοῖς] πάλιν ἀντὶ τοῦ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων. F.

Ἀποπλανῶ] ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν πόλιν. F.

Μέμνησθε] Ἐπίλογοι. F.

177. Τὰς ἀφθόνας] τὰς ἀπλῶς καὶ χυδῆν διδομένας, ὅ ἐστι τὰς πολλὰς, ὡς ἔχομεν καὶ παρ' Ἡροδότου καὶ ἀλλαχοῦ ἀφθονον ὕδωρ ἀντὶ τοῦ πολυῦ. F.

Ἐμβαλεῖτε] διότι ὀφείσιν ἑαυτοὺς ἐξ Ἰσου τοῖς πολλοῖς τιμωμένους. F.

178. Καταπέλνται] Καταπλύνειν λοιδορεῖν, ὑβρίζειν, καταρροεῖν, ἀτιμάζειν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει πλυνὸν ποιεῖν. B.

179. Τὰ Ὀλύμπια] Ἐνα λέγει τῶν τεσσάρων. F.

Τῶν στεφανιτῶν] Στεφανίζται ἀγῶνες ὡν ἀθλα ἦσαν οἱ στέφανοι. B.

Τῶν στεφανιτῶν ἀγῶνων παγκράτιον] Ἐνα λέγει τῶν τεσσάρων, ἐπειδὴ καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἀγῶνες, ἐνθα οὐ στέφανοι παρέχονται εἰς τιμὴν, ἀλλ' ἄλλα τινὰ, ὅσον ἀργυρος, χλανίδες, ἢ τι τοιοῦτον, ὡς ἔγωμεν ἐν τοῖς Πινδαρικοῖς. Τῷ διαπραξαμένῳ δὲ ὅσον τῷ σπουδασάντι ἑαυτῷ, ὥστε στεφανοῦσθαι, διὰ τοῦ διαφθεῖραι χρήμασι τοὺς Ἕλληνοδικὰς ἢ τι τοιοῦτον ποιήσαι. Τινὲς δὲ φασι τῷ ἀπλῶς ἀλλεύσαντι, ἀλλὰ μὴ νικήσαντι. F.

180. Παρακαταθέμενοι] οἰοῦναι ἐμπιστεύσαντες τοῖς πόντοις. F.

Τὰς ἐπιεικεῖς φύσεις] τὰς ἐχομένας ἀρετῆς. F.

181. Φυλῆς] Φυλὴ χωρίον τῆς Ἀττικῆς ὀχυρὸν σφόδρα, ἀπέχον τῆς πόλεως στάδια ἑκατὸν, ὥστε πολλὰς ἀφορμὰς αὐτοῖς παρέχεσθαι εἰς ἐφόδια. Νοεῖται δὲ ὁ Θρασύβουλος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, τὴν Φυλὴν καταλαβόντες ἐπὶ τῷ τὸν δῆμον φυγόντα καταγαγεῖν καὶ τὴν τῶν τριάκοντα ἀρχὴν καταλύειν. B.

183. Ἐρμᾶς] ὅσον προσωπεῖα Ἐρμοῦ. Καὶ κάτω ἐν τῇ βᾶσει ἦν τὰ ἐπιγράμματα. F.

184. Ἦν] ἀντὶ τοῦ ἦσαν. F.

Ἐπ' Ἠϊόνι] Ἠϊῶν πόλις Θράκης, ἢ ὑστερον Ἀμφιπολις ὀνομάσθη. B.

Ἀθῶνα] ἀντὶ τοῦ διάπυρον καὶ μέγαν. F.

Δυσμενέων εὐρον ἀμηχανίαν] ἀντὶ τοῦ ἀμηχανίαν ἐνέβαλον τοῖς πολέμοις. F.

185. Μᾶλλον] γαίρων. F.

187. Μητρώω] Ἐγνωμένον καὶ ἐν τοῖς Φιλιστικῶς ὅτι μέρος τοῦ βουλευτηρίου ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ Μητρώον, ὃ ἐστὶν ἱερὸν τῆς Ἐρέας διὰ τὴν αἰτίαν ἐκείνου τοῦ Φρυγῶς· συντακτικὸν δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἰδεῖν ἐστὶν. F.

189. Παταικῶνος] Ὀδοῦς ἦν κλέπτῃς. B.

Ἐρικόμανος] τοῦτ' ἐστὶ γινόμενος ἀνὴρ ἀγαθός, κρατήσας τῆς ἀρετῆς, ἐγκρατῆς ὡν τῆς ἀνδραγαθίας. B.

190. Ἥρξαν] ἤρξαντο. B.

191. Ἐναυλον] ὅσον ἐν τοῖς ὡστὶ τὸν τῶν ἀλλῶν ἦγον καταλιπὸν, τοῦτ' ἐστὶν οὕτω ἐκ τῆς μνήμης ἀποκεχωρητῶς, ἦγουν ἐπὶ ἐν μνήμῃ διαμένον. B. Οἰοῦναι πρόσωπον καὶ ἐγγύς, ἀπὸ τοῦ ἐγγύς εἶναι καὶ ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως τὰ πρόβατα. F.

Γραφῆν] Γραφὴν οὐ λέγει ἐνταῦθα τὴν κατηγορίαν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ γράμματα τὰ τοῦ ψηφίσματος τοῦ παρανόμου. Οὕτω φησὶν· οὐχ ἦττον ἐμίσησαν τοῦ πρᾶπτου παρὰ νόμου ἐν ἔργοις αὐτῶν τὸν γράποντα παρὰ νόμο. F.

192. Ἀνεπόδιζον] πάλιν λέγειν ἐκέλευον, ὡς ὑστερον αὐτοὺς ὁ Αἰσχίνης μνημονεύει. B.

194. Κέφαλος] Λυσίας κατ' Ἐρατοσθένους τοῦ γινόμενου τῶν τριάκοντα. B.

195. Ἐκ Κοίλης] ἀπὸ δήμου. B.

Γράφαντά τι παρὰ τοὺς νόμους] στεφανοῦν. F.

197. Τοῖς εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα λέγουσιν] οἰοῦναι τοῖς συνηγόροις τοῦ φεύγοντος. F.

Τὸ μὲν πρῶτον] Ἐπὶ λέγειν πρὸς κλεψύδραν ἐνταῦθα αἰνίττεται. Κλεψύδρα γὰρ ἀγγεῖον ἦν μικροτάτην ὡσὶν ἦγον περὶ τὸν πυθμένα, ἄλλο ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθετο, καὶ πρὸς τοῦτο ἔλεγον οἱ ῥήτορες. B.

Αυθῆ] ἀντὶ τοῦ γνωσθῆ. F.

198. Ἴνα λέγῃ περὶ τοῦ φεύγοντος. Τὴν ψῆφον δὲ αἰτεῖ, ὅσον ἵνα ψηφισθῆ καὶ αὐτῷ μᾶλλον προσθῆτε. F.

Παρατεῖται] οἰοῦναι συγγνώμην αἰτεῖ, ὡς ἔχομεν ἐν τῇ κατὰ Μειδίου (p. 516, 2) τὴν ὁμοίαν χρῆσιν, ἐν οἷς λέγει· « τῷ δὲ φεύγοντι καὶ παρατεῖσθαι. » F.

201. Τὸ συντεταγμένον] ἀντὶ τοῦ μηδεμίαν ἀληθείας ἐχόμενον. Προσέμιον δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ προβαλλόμενος ἄλλον τινὰ εἰπέιν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀνάγκην εἶχεν αὐτὸν εἰπεῖν τι προσέμιον τοῦ λόγου, καὶ οὕτω καλέσαι τὸν συνηγόρον. F.

205. Πάλαισμα] ὅσον δι' οὐ βούλεται καταγωνισασθαι ὑμᾶς. F.

206. Περιστασθαι] ἀντὶ τοῦ ἐνίστασθαι καὶ καταρῶγειν. F.

Εἰσελαύνετε] Εἰσελαύνετέ φησιν ἀπὸ μεταφορᾶς ἀγωνιστῶν ἐκτρεπομένων ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος, ὡς καὶ ἐν τῇ παραπροσεβείας εἶπε τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα. F.

207. Βαλλαντιοτόμον] ἀντὶ τοῦ τὸν ληστήν. Ἀπὸ μεταφορᾶς αὐτῶν τῶν ληστῶν τῶν τεμνόντων τὰ βαλλάντια κάτωθεν τῶν βαταζόντων, ἵνα ἐκπίσῃ τὰ ἐν αὐτοῖς. F.

Διηριμήμενος] ἠναγκασμένος. F.

208. Ἐλκοποιεῖς] πλάττεις λόγους συγκρουστικούς. F.

Τῶν αὐθημέρων] οἰοῦναι τῶν ψευδῶν καὶ τῆς προσπιπτούσης χρεῖας ἔνεκεν γινόμενων. F.

Τοὺς θεοὺς καινοὺς] Εὐριπίδης Μηδεία (492).

ὄρχαν δὲ φροῦδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν εἰ θεοὺς νομίζω τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἐπὶ, ἢ καινὰ κείσθαι θέομι· ἀνθρώποις τὰ νῦν· ἰκεῖ σύνοισθά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὐορκᾶς ὦν. B.

209. Περιγράφατε] ἀντὶ τοῦ ἐκβάλετε. F.

Ἐχορμαίς] ἔξερχ. Β. Ὅσωνεῖ ἔλεγε, σχεδὸν εἰπεῖν ἐν αὐτῷ τῷ πελάγει εἶσω οἰκίαι, ἵνα εὐχερῶς φύγη, δταν χρεία σοι γένηται. F.

211. Ἐκείρατο] Οἱ Ἕλληνας ἐν ταῖς εὐπραγίαις τὴν κόμην ἔτρεφον, ἐν δὲ ταῖς δυστυχίαις καὶ τῷ πένθει ἐκείροτο. Ὅμηρος αὐτοὺς πανταχοῦ κερηκομῶντας καλεῖ. Ἄνακλιν δὲ Ἐπαμεινώνδας (v. Pausan. 9, 15, 6)·

ἡμετέρας βουλαῖς Ἐπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.

Λυσίας ἐν ἐπιταφίῳ (§ 60) τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς « ὥστε δξιον ἦν ἐπὶ τῷδε « τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. » Β.

Ζηλοτυποῦν] τὴν ἀρετὴν δόξης ἕνεκα ζηλοῦν, εἰδῶλον ἀρετῆς διώκον, ἤγουν τὴν ἀρετὴν μισοῦν, ἢ τῇ ἀρετῇ εθνοῦν. Β.

217. Τὸ μὲν κεφάλαιον] ἀντὶ τοῦ καθολικῶς. F.

219. Ἀπηνέχθη] ἔστι παραγραφικὸν ἀπὸ χρόνου. F. Ὁσῶ σοῦ] χαριεντισμός. F.

220. Τὴν δέξιον] τὸ νομίζειν δξιον εἶναι, δεῖν ἐξ ἀνάγκης λέγειν, καὶ οὕτω πολιτεύεσθαι, οἷον ὡς ἂν ἐν τυραννίδι καὶ οὐ δημοκρατίᾳ. F.

Ἐργαζομένου] πολυπραγματουύντος. F.

222. Ἀρκάγματα] κλέμματα. F.

Ἐν Νάξῳ] στρατηγούντος Χαλρίου. Β.

Πόλλιν] στρατηγὸν Λακεδαιμονίων, περὶ οὗ καὶ ὁ Ἀριστείδης (vol. 2, p. 232 Dindf.) λέγει ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τισάσρων ὅτι οὗτος ἐπάλησε τὸν Πλάτωνα. F.

223. Οὐ τὸ τελευταῖον] κατ' ἐρώτησιν. F.

Τὰ ἀγοράσματα] οἷον μύρα καὶ τὰ τοιαῦτα, λυσιτελοῦντα πρὸς γυναικεῖον κόσμον. F.

224. Τοὺς τῆς πόλεως ἄλας] Ὁ αὐτὸς Ἀίσχινης ἐπάνω ἐν τῷ περὶ παραπροσειάας « τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἄλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλεῖστον διήρησι ποιεῖσθαι, οὐκ ὦν ἐπιχώριος — εἰρήσεται γὰρ — οὐδ' ἔγγενής ἡμῖν. » Κεῖ ἀριστοθένης περὶ παραπροσειάας « ποῦ δὲ ἄλας; ποῦ τράπεζαι; » Β.

225. Τὰ ἔναττα] τὰ νομιζόμενα τῷ νεκρῷ, τῇ ἐννάτῃ ἡμέρᾳ γινόμενα. Β.

226. Σαυτὸν δ' οὐκ ἀνερωτᾷς] κατ' ἀποτροφήν. F.

229. Ἐξηλωκός] ἀντὶ τοῦ μακαρίζοντος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γὰρ τὸ τοῦ ζῆλου εἰσθεῖν δεῖ ἐπὶ καλοῦ τάττεσθαι, τὸ δὲ τῆς ζηλοτυπίας ἐπὶ φθόνου. Ἀντιόκων δὲ φησι τῶν βητόρων, καθὼ οἱ μὲν στρατηγοὶ τοῖς ἔργοις κέχρηται, οἱ δὲ βήταρες τοῖς λόγοις, καὶ δεῖ φθονοῦσιν ἄλληλοις ἐκάτεροι. Κατὰ κοινοῦ δὲ τὴν εὐπορίαν τῶν λόγων. F.

Ἐξ ὀνομάτων] οἷον ἐκ λέξεων πανούργων. F.

Ὁς] δυνατὸν καὶ μὴ θασύνοντας τὴν οὐ, ἀλλ' ἀρηνηκῶς καὶ κατ' ἐρώτησιν ἀναγινώσκοντας τὴν περίοδον, καλῶς ἀποσώζειν τὸ νόημα. F.

230. Θαυμάζω δὲ] ἀντὶ τοῦ καταγινώσκω. F.

231. Ἐπεισαγόντων] δηλονότι τὰ ἐαυτῶν δράματα. Β.

232. Τὰς τῶν δώρων γραφὰς ἀλισκομένους] οἷον τοὺς νομιζομένους δωροδόκους. F.

Τοὺς κυκλίους] τοὺς τῶν χορηγῶν, καθὼ ἐν κύκλῳ ἰστέμνοι ἤδον ἄσματα τῷ Διονύσῳ. F.

Τῷ διαπραξαμένῳ] τῷ ὠνησαμένῳ. Β.

233. Ὁ τοιοῦτος κριτῆς] ἀντὶ τοῦ ὁ δικαστῆς ὁ κρίνας τὸν Δημοσθένην δξιον εἶναι τοῦ στεφάνου. Καταχρηστι-

κῶς δὲ εἶπεν ἐνταῦθα κριτὴν τὸν δικαστὴν. Κριτῆς γὰρ ὁ κρίνων τραγωδίας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐπὶ σκηναῖς. F.

Ἰδιώτης] οἷον ὁ δικαστῆς, καθὼ ἰδιώται καὶ πένητες ἦσαν, γενόμενοι δικασταὶ διὰ τὸ τρωδολοῦν. F.

Ἡ δὲ χάρις] ἐκείνω, ᾧ ἔχαρξκετο, ἀθλος γέγονεν. Β.

234. Ὅτι δὲ] ἀντὶ τοῦ καθὼ δέ. F.

Τὸ δημόσιον] ἡ πόλις. F.

Οὐχ οὐς ἐφοβεῖτο] οὐκ ἔγθοροι, οὐς ἐφοβεῖτο ὁ δῆμος, ἀλλ' οἱ δημαγωγοὶ, οἷς ἑαυτὸν ἐνεχείριζε, τὸν δῆμον κατέλωσαν. Β.

235. Οὐχ ὑφ' ἑμῖν] κατ' ἐρώτησιν. Β.

236. Εἰ μὲν γὰρ] περιτροπὴ τὸ σχῆμα. F.

239. Τὰ δ' ἐδόμηκοντα] ἃ ὑφέλιτο Δημοσθένης ἐκ τῶν τριακοσίων ταλάντων, λέγων τοῖς ἀπαιτοῦσι δούλοις τοῦ Δαρείου ὅτι ταῦτα ἔμοι ἐπαμφεν ὑπὲρ τοῦ συμβουλευσῶν· εἰ δὲ οὐκ ἐπέσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδὲν πρὸς ἐμέ. F. Προλαβῶν] ἀρκάδας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν προλαμβανόντων ληστῶν.

243. Πυθοῦ] Περιεσπῶσιν Ἄττικολ τοῦτο, καὶ τὸ λαβοῦ καὶ ἔμοι καὶ τὰ θμοια. Ἔστι δὲ δεύτερος μέσος ἀόριστος. F.

244. Ἀγνώμονα] οἷονεῖ μὴ ἔχοντα λογισμὸν, ὡς καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (p. 25, 18)· « εἰθ' οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε. » F.

Ἐάν τινα] ἐάν ἐκεῖνα τὰ ἄφωνα καὶ ἀγνώμονα ἐμπεσόντα ἀποκτείνῃ ἀνθρωπὸν τινα. Β.

246. Δημόσια κηρύγματα] δίκαια. F.

247. Εἰς ἀπολογισμὸν] ἀπολογία. F.

248. Τὰ κοινὰ] οἷον τὸ λέγειν ὅτι φιλόπολις εἰμι καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀπίστους] τουτέστιν ἀπιθάνους ὄντας τοῖς ἤθεσιν, ἤγουν οὐ δυναμένους ἑμαῖς πείσθαι τοῖς ἤθεσιν, ὅτι εἰσὶν εὖνοι καὶ φιλόανθρωποι καὶ κοινοί. Ἡ οὕτως. Τοὺς πονηροὺς ὄντας τὰ ἤθη, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀξίους ὄντας πιστεῦεσθαι ὑφ' ἑμῶν, ὅτι εἰσὶν εὖνοι εἰς τὴν πόλιν καὶ φιλόανθρωποι. Κοινὰ δὲ καλεῖ τὰ ἐλευθέρια καὶ φιλόδωρα καὶ εὐεργετικά. Β.

251. Παραγεγρακῶς] οἷονεῖ ληρησίας. F.

Παρανοίας] ὅ ἐστι μωρίας, ἴν' ἢ τὸ μὲν προειρημένον τοῦ γήρωος, τοῦτο δὲ τοῦ τρόπου. F.

Τὰ περιόντα] τὰ περιττὰ καὶ φαῦλα. F.

252. Ἐτερος δὲ] τὸν Λευκράτην νοεῖ, οὐ κατηγορήσε Λευκούργος. F.

Διαμένει δὲ καὶ ὁ λόγος ἐνταῦθα κείμενος. Β.

253. Ἐπ' ὀνομάτων] οἷον διὰ τοῦ περιτιθέσθαι ἑαυτῷ φιλόανθρωπα ὀνόματα. F.

256. Πειθῶ] οἷον αὐτὴν τὴν θεὸν τὴν Πειθῶ, καθὼ λέγει ὁ Δημοσθένης πάντας πείθεσθαι τοῖς αὐτοῦ λόγοις. Β.

258. Ἀριστείδην δὲ] Ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ παραπροσειάας (p. 31, 20)· « ὁ δὲ οὐδὲν ἄπρακτον ἔχων μέρος τοῦ σώματος, οὐδ' ἔθεν τὴν φωνὴν προφεται, ὡς ὦν Ἀριστείδης, ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησι, δυσχεραίνει καὶ καταπτύει τὰς δωροδοκίας. » Β.

Ἄρθμιον] τούτου μνημονεύει Δειναργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος (§ 24), καὶ Ἀριστείδης ὁ σοφιστῆς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (p. 310 Dindf.) καὶ Πλούταρχος ἐν τῷ Θεμιστοκλεῖ (c. 6) Β.

οὗτός ἐστιν ὁ καιρὸς ὁ διῶδες πάλιν τὴν ἡγε-
 λαι. Ἐξ ἐτέρου δὲ ἂν περιέχει τὸ ἀναγκαῖον,
 ὅσον ἦσθαι τοῖς ἀκούουσιν ἐργάζεται, συνιστᾷ
 ἐπὶ τῆν Ἀττικὴν Φιλίππου, εἰ μὴ Ὀλύμπου,
 ὥστε αὐτοὺς φοβούμενος λοιπὸν τῶν
 κωμῶν ἀντέχεσθαι. Ἐκατέρα δὲ τῶν ἀπο-
 κωμῶν, καὶ εἰληπταὶ ἐκ τῆς Κορινθίων, ὡς
 γορίας. Καὶ γὰρ ἐπὶ προστασίαν τῶν Ἑλ-
 ληνῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁ Κορινθίους καὶ φοβεῖ
 ἰκανοὺς ὁδῶν βαδίζοντας ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον
 [ὁ] καλῶς ἂν τις εἴποι τὸ ἀναγκαῖον εἶναι.
 μὲν περὶ τοῦ οἰκείου εἶναι τῆ πόλει τὸν πόλε-
 μόν, ἀλλὰ περὶ τῶν χρημάτων λόγον ἐγύμνασεν ἕξ
 , συνιστᾷ ὑπάρχειν ἰκανὰ τῆ πόλει, εἰ βούλοιντο
 νόμον, ὃν Ἐδδούλος ἔθηκεν. Ἐν ᾧ καὶ θαν-
 τισ αὐτοῦ τὴν μεταχείρισιν καὶ τὸ υπερβέλ-
 λονότητος. Εἰδὼς γὰρ δυσχερότατον εἶναι τὸν
 ἔξ ἀκούουσι καὶ οὐκ ἂν ἡδέως προσιεμένους ἄλλην
 αὐτοῖς ἐπίστανται μελόντα. Φησὶ γὰρ δεῖν εἰσ-
 αωστον, οὐ τῶν πλουσίων μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἐπὶ τῶν, ἴν' εὐλαδοῦμενοι τὴν ἐκ τῶν οἰκείων εἰσ-
 λωνται τὸν νόμον ἐξαλείψαι, δι' ὃν δοκοῦσι
 ρδαινεν. Καὶ ἐστὶ τοῦτο τὸ μέρος περιεκτικὸν
 τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ὃν τρόπον
 κατασκευαῖς τοῦ προσήκειν αὐτοῖς τὸν πόλεμον
 π τὸν φόβον ἐπ' αὐτοὺς, ἵνα μὴ ὡς ὑπὲρ Ὀλυμ-
 πῶν ὡς ὑπὲρ αὐτῶν βουλευώνται, τοῦτον τὸν τρό-
 πῳ βασιτεῖαν αὐτοῖς φροντίδα, μὴ περὶ τοῦ
 μδάνει ἐκ τῶν κοινῶν, ἀλλ' ὅπως ὁσοῦν ἐκ τῶν
 , ἵνα δυοῖν ἀφρέσεων προκειμένων, τοῦ τε μὴ
 αιν μικρὰ καὶ τοῦ πρὸς τὴν χρείαν εἰσφέρειν, ἂν
 ἀλλὰ, ἔλθωται τῶν ἐλαττόνων ἀποστάντες τὰ οἰκεία
 ναι. Καὶ ἔμοιγε δοκεῖ καὶ τὸν περὶ τῆς διπλῆς παρα-
 λόγον διὰ τοῦτο πεποιθῆσθαι, οὐ γὰρ ἵνα δύο δυνάμεις
 ἕξαποστελωσιν, τὴν μὲν ἐπὶ Μακεδονίαν, τὴν δὲ
 ἢ Ὀλύμπου, ἀλλ' ἵνα φοβηθέντες τὴν υπερβολὴν
 ἰναλωμάτων, εἰ ἀνάγκη γένοιτο ἐκ τῶν οἰκείων εἰσ-
 ἰ, πάσῃ γνῶμῃ καὶ παντὶ τρόπῳ τῶν θεωρητικῶν
 πῶσι. Τρίτον ἐστὶν ἔν ἐν τῶν λυποῦντων πρὸς τὴν
 σιν. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τοῦ Φιλίππου τὸ δυνατόν.
 α τοῖνον διέλωσε Θουκυδιδεῖω μεταχειρίσει, καθάπερ
 ος ἐν ταῖς Σικελικαῖς δημηγορίαις καὶ Ἰσοκράτης ἐν
 θαναγορικῇ. Μὴ ἔχων γὰρ ἀρνεῖσθαι ὅτι ὁ Φίλιππος
 πμιν ἔχει, κατὰ μέτρον αὐτὴν διελών καὶ κατακερματί-
 ; πρὸς μέρος, ἀσθενέστερον τῷ λόγῳ κατέστησε, τοὺς
 πτητάς μὲν σκαιούς ταῖς γνῶμαις δεικνύς, τοὺς δὲ
 πῶλλως διακειμένους, τοὺς δὲ ἀσθενεῖς ὑπάρχοντας φύ-
 ἰ ἔπερ ἐκείνους ἐποίησεν ἐπὶ τῆς βασιλέως δυνάμειος.
 Ὅ μὴ ὁμοίως εἰσαγωγαῖς ἐγρήσατο ἐπὶ τῶν τριῶν
 ὄτων, ἔπερ ἔραμεν ἀντικεισθαι αὐτῷ πρὸς τὴν ὑπόθε-
 σιν, οὐδὲ κατὰ ἀντιθέσεις ἀπαντᾷ· ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον,
 ἰ ὃ κατασκευάζει οἰκείον εἶναι τὸν πόλεμον, ὡς προη-
 γούμενον. Ὁδὲ προελθόντος καὶ προεχωρηκυῖων ἦσθαι τῶν
 κατασκευῶν, λεληθότως τῆς ἀντιθέσεως καὶ ἀνυπόπτως
 μνημῶν πεποιθῆται. Μετὰ γὰρ τὸ πολλάκις ἀποδείξει
 ποιησῆσθαι τοῦ δεῖν τῶν πραγμάτων ἀντέχεσθαι ἐπήγαγε
 . Νῦν γὰρ ὁ πάντες ἐβρόλουεν ὡς Ὀλυμπίους ἐκπολεμῶ-
 ἰσαι δεῖ. Ὁ δοκεῖ ὥσπερ ἀναίρεσιν ἐργάζεσθαι τῆς
 ἀντιθέσεως. Τίς γὰρ ἂν τολμησῆεν ἀλλότριον εἶναι φά-
 σαι εἶναι τὸν πόλεμον ὃν οὗτοι πολλάκις κατασκευάζειν

ἤρουντο; σύνθετος δὲ αὐτῷ τοῦτο ποιεῖν, κρύπτειν μὲν τὰς
 ἀρχάς, ἐκ δὲ τοῦ τέλους ἀρχεσθαι, ἐν οἷς συναρπάζειν
 βούλεται τοὺς ἀκούοντας, ὡς ὑπὲρ ὁμολογούμενον. Οὐ
 γὰρ ἦν ὁμοιον εὐθὺς μάχεσθαι πρὸς ἀμφοιβητούμενον καὶ
 ὡς ὑπὲρ ὁμολογούμενον προτρέπειν, ἄλλως τε καὶ τοῦ
 ἀναγκαίου δεικνύοντος τὸν ἐσόμενον κίνδυνον, εἰ βραθυμῶ-
 σαιεν. Τοῦτο μὲν οὖν ἐστὶ τὸ πρῶτον μέρος τῶν κεφα-
 λαίων. Τὸ δὲ δεύτερον, ἔπερ ἔχει τὸν περὶ τῶν χρημά-
 των λόγον, ἕξ ἀντιθέσεως εἰσήγαγε, « περὶ δὲ χρημάτων
 « πόρου » λέγων, ἀλλὰ πόθην ἔχομεν χρήματα; ὁ καὶ
 αὐτῷ γαλεπώτατον εἶναι δοκοῦν μετὰ κατασκευῆς προοι-
 μιαικῆς εἰσήγαγε, προθεραπεύσας ἑαυτῷ τὸν ἀχροατὴν καὶ
 προεπαγγελλόμενος κατορθώσειν αὐτοὺς ἅπαντα, εἰ μόνον
 πεισθεῖεν αὐτῷ. Τὸ δὲ τρίτον, ἕξ ἀντιθέσεως φανερώς καὶ
 λαμπρῶς εἰσηγμένης. Ἔστι τοίνυν τὰ ἀνωτάτω κεφάλαια
 τοῦ λόγου δύο, τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυνατόν. Κατα-
 σκευάζει δὲ διὰ μὲν τοῦ συμφέροντος τὸ μήτε ἀλλότριον
 εἶναι τὸν πόλεμον μήτε ὑπὲρ μικρῶν. Τῶ μὲν γὰρ δοκεῖν
 ἐπὶ ὀφείκει εἶσται, τῆ δὲ ἀληθεία ὑπὲρ αὐτῆς Ἀττικῆς,
 ὑπὲρ αὐτῶν Ἀθηναίων, ὑπὲρ δόξης, ὑπὲρ φιλοτιμίας.
 Τοῦτο δὲ ποικίλως κατασκευάσεν, οὐ μόνον ἐκ τῶν ἐνδόξων
 καὶ προτρεπτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀντικειμένων, δεικνύς
 ὅση αἰσχύνῃ καὶ ὅσον ἄνιδος περιέσται τῆ πόλει, εἰ
 περιιδούσα τοῦτον τὸν πόλεμον ὑπὲρ τῶν οἰκείων καὶ ὑπὲρ
 τῆς χώρας αὐτῆς κινδυνεύσειεν. Εἶτα καὶ ἐκ τοῦ ζήλου
 τοῦ πρὸς τὸν πολέμιον, ὡς αἰσχρὸν ἐκεῖνον μὲν διὰ φιλο-
 πονίαν ἅπαντα κατορθοῦν, Ἀθηναίους δὲ, καὶ ταῦτα τοὺς
 θεοὺς ἔχοντας καὶ τὴν τύχην συναφορμήν, μηδὲν ἄξιον
 μὴθ' ἑαυτῶν μήτε τῶν κρείττων διαπράττεσθαι. Ταῦτα
 μὲν τοῦ συμφέροντος. Τὸ δὲ δυνατόν ἐρ' ἑκάτερα τὴν
 ἐργασίαν ἔχει. Καὶ γὰρ τὸ οἰκείον ἐξήγαγε καὶ τὸ τῶν
 πολεμίων. Ἄλλὰ τὸ μὲν οἰκείον, ὡς ἂν ὑπάρξειε καὶ
 πόθην τὰ χρήματα· δηλονότι ὁμολογούμενον μὲν ὀπλιτῶν,
 ὁμολογούμενων δὲ ἰππέων, αὐταρκούσης δὲ καὶ τῆς Ὀλυμ-
 πίων μετὰ τῆς Ἀθηναίων δυνάμειος. Διόπερ καὶ ὁ περὶ
 τούτων ὡς ὁμολογούμενων παραληπτὰ λόγος. Τὸ δὲ τοῦ
 Φιλίππου ἔλωσε δυνατόν, ἀποδείξας σαθρὸν ὑπάρχον διὰ
 πολλὰς καὶ μεγάλας αἰτίας, αἱ σημαίνονται διὰ τῶν καθ'
 ἕκαστον.

Ἄναγκαῖον δὲ ἐστὶν ἀναλαβόντα διελῆσθαι τὸν λόγον
 καὶ δεῖξαι ὃν τρόπον αὐτῷ προήχεται. Ὑποκοῦν ἐν μὲν
 τῷ προτέρῳ προοιμίῳ ὀηλός ἐστι καὶ τὸ κατὰ τὰ χρήματα
 διοικούμενος ὅθεν ἔξουσιν οἱ στρατιώται. Καὶ εἰδὼς τοῦτο
 ποιεῖν [τοῦ] συναρπάζειν τὸν ἀχροατὴν, τὰ δεύτερα πρὸ
 τῶν προηγουμένων εἰσήγων. Ὡς γὰρ ὁμολογούμενου τοῦ
 ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν εἶσται ὁ πόλεμος, οὕτω τὸν περὶ τῶν χρη-
 μάτων ποιεῖται λόγος. Καίτοι γε πρότερον ἀποδειχθῆναι
 ὅδε πότερον ποτε οἰκείος αὐτῶν ὁ πόλεμος, πότερον οὐκ
 οἰκείος. Ὁ δὲ τοῦτο ὥσπερ ὁμολογούμενον συναρπάσας
 ἀπὸ τῶν δευτέρων ἀρχεται. Τοῦτο δὲ πεποιθῆκε καὶ ἐν τῷ
 περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ. Μηδέπω γὰρ συστήσας πότερον
 αὐτὸν ἢ Κτησιφῶντα ἀπολογησασθαι δεῖ, συναρπάσας τοῦτο
 ὡς ὁμολογούμενον ἀξιοῖ τοὺς ἀκούοντας ἐπιτρέπειν αὐτῷ
 καθ' ἣν βούλεται: τάχην πρόγειν τὸν λόγον. Τὸ δὲ δεύ-
 τερον μέρος τοῦ αὐτοῦ προοιμίου λεληθῶσαν ἔχει τὴν ἐν-
 δεῖξιν τοῦ πεποιθῆναι τοῖς λογιμοῖς, καὶ ὅτι οὐδέ τις βελ-
 τίονα εἰσηγήσεται. Ἦ γὰρ εἰς ἅπαντας τοὺς βήτορας
 πρόκλησις θαρροῦντός ἐστι καὶ πεποιθότος τῷ σκέμματι,
 δι' οὗ προαποκρούεται τοὺς περὶ τῶν χρημάτων ἀντικει-
 μένους λόγους. Ἄπαντα γὰρ ἡ ἔννοια ἢ περὶ τῆς προκλή-

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ.

ΟΥΛΠΙΑΝΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ.

Πλείστην δοκοῦσιν ὁμοίότητα σῶζειν οἱ Φιλιππικοὶ λόγοι πρὸς τὰς τοῦ Θουκυδίδου δημηγορίας. Οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ἴσοι τις ἂν ἐν τοῖς λόγοις τούτοις συμπεπλεγμένα ὡσπερ ἐν ἐκείναις καὶ τὰς ἀντιθέσεις οὕτω μεταχειρισμένας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν νοημάτων παραπεφρασμένα. Ἀὐτίκα τῶν Ὀλυνθιακῶν ὁ πρῶτος οὐ πρὸς μίαν, ἀλλὰ καὶ πλείους ἔχει τὸν ζῆλον. Ἔστι δ' ὅτε οὐχ ἓνα μόνον λόγον πρὸς μίαν ἑλλην. πρόφαιε δημηγορίαν, ἀλλὰ καὶ ἑξ ἑλ. κεφάλαιον πρὸς ἑξ ἑλ. κεφάλαιον, καὶ κεφαλαίου δὲ μέρος πρὸς μέρος, πολλάκις δὲ καὶ πρὸς μέρος πλείονων δημηγορίων κεφάλαιον ἐν. Τό τε σύντομον τῶν λόγων ὁμοιον οὐδὲν ἥττόν ἐστι· καὶ τὸ ἀναγκαῖον δὲ πλείστον, ὡπερ ἐκεῖνος χρῆσθαι φιλεῖ. Ἔστι δ' ὅτε καὶ τὰς ὑποθέσεις οὐχ ὑπὲρ τῶν προσώπων, οἷς συνίστασθαι βούλεται, φανερόως ἐνδείκνυται ποιούμενος, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἀκροατῶν, ὡσπερ ὁ Θουκυδίδης. Τοιγάρτοι καὶ ὁ Λέσβιος καὶ ὁ Κερκυραῖος, ὁ μὲν πρὸς Ἀθηναίους καταφύγων διὰ συμμάχων, ὁ δὲ ἀριστάμενος πρὸς Λακεδαιμονίους, οὐχ ὑπὲρ ἑαυτῶν τοσοῦτον δοκοῦσι ποιεῖσθαι λόγον ὅσον ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῶν ἀκρωμένων. Καὶ ὁ Δημοσθένης δὲ τὸν πρῶτον τῶν Ὀλυνθιακῶν μεταχειριζόμενος οὐχ ὡς ὑπὲρ Ὀλυνθίων σπουδάζων προσποιεῖται λέγειν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἀκροατῶν καὶ τοῦ συμφέροντος τῶν Ἀθηναίων. Καὶ τὴν μεταχείρισιν φαίνεται ὁ Δημοσθένης ἐκ τῶν δύο δημηγορίων, ὡς ἔφην, εἰς ταύτην τὴν Ὀλυνθιακὴν μεταστῆσας. Προσεκτικότερος γὰρ ὁ ἀκροατὴς γίνεται, ὅταν ὡς ὑπὲρ οἰκείων ἀκούων καὶ τῶν αὐτῶν συμφερόντων συμβουλευῆται. Ταύτη μὲν οὖν συγγένειαν πλείστην ὁ λόγος ἔχει πρὸς ἐκείνας τὰς δημηγορίας κατὰ τὴν μεταχείρισιν. Οὕτε γὰρ τοσοῦτον οἱ Κερκυραῖοι οὔτε οἱ Λέσβιοι δοκοῦσι ποιεῖσθαι τὸν λόγον ὑπὲρ τοῦ οἰκείου συμφέροντος ὅσον ὑπὲρ τοῦ τῶν ἀκρωμένων· οὔτε μὴν ὁ Δημοσθένης συνιστάμενος ὡς ὑπὲρ Ὀλυνθίων τὸν λόγον βούλεται ποιεῖσθαι δοκεῖν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ κοινῆς συμφέροντος καὶ τοῦ μέλλοντος συνοίσειν τῇ πόλει. Καὶ μὴν καὶ τὴν πρόδον τῶν κεφαλαίων γεγεννημένην εὐρήσεις κατὰ ζῆλον τῆς Κορινθίων δημηγορίας. Καὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ βουλόμενος ὁ Θουκυδίδης παροξύνει τὸν ἀκροατὴν οὐ τὴν δύναμιν ἀφίει τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν αὐτῶν διαβάλλει καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν κακότηταν, μεθ' ἧς ἐν τοῖς Ἑλλήσι πολιτεύονται, καὶ Δημοσθένης δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν πανταχοῦ τὴν φιλοπραγμοσύνην θρυλεῖ τὴν Φιλίππου καὶ τὸ σπουδαίως καὶ κατὰ καιρὸν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, οὔτε ταῖς δυνάμεισιν οὔτε τῇ βίῃ περιτιθεῖς μέγεθος· ὡστε τὸ κεφάλαιον τῶν κεφαλαίων πολλαχῶς παραπλήσιον εἶναι. Καὶ

μὴν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ καιροῦ παροξύνειν Θουκυδίδειον καὶ τῆς αὐτῆς δημηγορίας. Ἔχει δὲ πολλὴν ὁμοίότητα καὶ πρὸς δημηγορίας Ὀμηρικὰς ὁ λόγος, ἀς Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ ἐν τῇ δευτέρῃ βιβλίῳ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ποιοῦνται, ὁ μὲν ἐπιτιμῶν ὅτι οὐκ ἀντέχονται τῶν πραγμάτων ἔρρωμένως καὶ ἀξίῳ χρῆσθαι ταῖς τῶν θεῶν εὐνοίαις, ὁ δὲ ὑπομιμνήσκων ὄρων καὶ συνθηκῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡσπερ καὶ οὗτος (p. 10, 28)· « Νυνὶ γὰρ ὁ πάντες ἔθρ' ἔλουν, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππου », ὑπομιμνήσκων ὡς ἐπηγγέλαντο Ὀλυνθίοις βοήθειαν καὶ ἔπος τὸ παραβαίνειν τὰς ὑποσχέσεις [αἰσχροῦν]. Ἐν οἷς δὲ τις ἐκείνων τῶν δημηγορίων ὑπομιμνήσκει τῶν παρὰ τῶν θεῶν ὑποσχέσεων καὶ τῶν συμβόλων καὶ τῶν οἰωνισμῶν, ἐν τούτοις ὅτι θεοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοπέδου προστάσας συνίστησι· τοῦτο τοι καὶ Δημοσθένης πεποιθεῖται ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπομιμνήσκων τῶν καιρῶν ἐκείνων καὶ τῶν προφάσεων ὧν παρέσχον πολλάκις οἱ θεοὶ τῇ πόλει, οἷον (p. 11, 29)· « Καὶ μοι δοκεῖ τις, ὦ ἄνδρες ἄθρ' αἰνοῖ, δίκαιος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταστάς » λέγων· ὡστε πῆ μὲν νοουθετικὸν εἶναι ἐπιτιμητικὸν, πῆ δὲ ὑποθετικὸν, πῆ δὲ προτροπικὸν εἶναι τοῦτον τὸν λόγον, πρὸς τὰς Ὀμήρου καὶ Θουκυδίδου δημηγορίας μεμιμημένον.

Τριῶν δὲ ὄντων τῶν ἀντικειμένων αὐτῶ καὶ λυποῦντων πρὸς τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν, ἐνὸς μὲν τοῦ μὴ οἰκείου εἶναι τὸν πόλεμον—τί γὰρ προσήκει τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων ὁ πρὸς Ὀλυνθίους πόλεμος;— δευτέρου δὲ τοῦ μηδὲ χρήματα ὑπάρχειν πρόχειρα τοῖς στρατευομένοις, τρίτου δὲ τοῦ ἰσχυρὸν εἶναι τὸν Φίλιππον, πρὸς ἐκείτον ἔρρωμένως ἀντίστη, τὸ δὲ ἀνήρηκε. Τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐλάττωτον εἶναι τὸν πόλεμον, ἀλλὰ οἰκείον καὶ προσήκοντα τῇ πόλει, διχόθεν δείκνυσιν, ἐξ ἐνὸς μὲν καὶ πρώτου, ὡ καὶ περὶ αὐτῶν ἀπαντες ἤττασθαι ἄνθρωποι, τῆς φιλοκίμης λέγω καὶ τῆς ἡγεμονίας. Δείκνυσιν γὰρ τὸν ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἐσόμενον πόλεμον ἀρχὴν [δύνα] προστασίας Ἑλληνικῆς καὶ ἡγεμονίας, ἣν εἶχον πάλοι. Καὶ γὰρ ἂν αὐτῶν γενέσθαι· πάλιν βραβεύειν τὰ Ἑλληνικὰ, εἰ τούτων ἀντιλάβοιτο τῶν πραγμάτων. Καὶ ταῦτα φησιν ἐν οἷς λέγει (9, 10)· « Ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς μονοουχί λέγει φωνὴν ἀφίει· « ὅτι τῶν πραγμάτων ἐκείνων ἀντιλήπτου ἡμῖν, εἰπερ « ἐπὶ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. » Ἐπειδὴ γὰρ ὁ λόγος καὶ ἡ προτροπὴ μέγεθος ἔχει, περιέθηκε τῷ καιρῷ τῆς προτροπῆς, οὗτός ἐστιν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, λέγων, ὁ καλῶν ὑμᾶς καὶ διεγείρων ἐπὶ τὴν ἀνάκτησιν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν πραγμάτων ἐκείνων, εἰ φροντίζετε τῆς αὐτῶν σωτηρίας· τοῦτέστιν, εἰ μέλει τῇ πόλει τοῦ προστάνα· τῶν

Ἑλλήνων, οὗτός ἐστιν ὁ καιρὸς ὁ εὐθεὸς πάλιν τὴν ἡγεμονίαν τῆ πόλει. Ἐξ ἑτέρου δὲ ὁ περιέχει τὸ ἀναγκαῖον, δι' οὗ καὶ φόβον ἦδη τοὺς ἀκούουσι ἐργάζεται, συνιστὰς ἐξήκοντα ἐν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν Φιλίππου, εἰ μὴ Ὀλυνθιοὶ σώζονται, ὥστε αὐτοὺς φοβούμενους λοιπὸν τῶν κρῆσεων ἔρωμένως ἀντέχεσθαι. Ἐκατέρα δὲ τῶν ἀποδείξεων Θουκυδίδου, καὶ ἐληπτὰ ἐκ τῆς Κορινθίων, ὡς Ἰσην, δημηγορίας. Καὶ γὰρ ἐπὶ προστασίας τῶν Ἑλλήνων πρόφει τοὺς Δακεδαίμονιους ὁ Κορίνθιος καὶ φοβεῖ πάλιν οἷς δείκνυσιν ὁδῶ βαδίζοντας ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον Ἀθηναίους· [β] καλῶς ἂν τις εἴποι τὸ ἀναγκαῖον εἶναι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ οικείου εἶναι τῆ πόλει τὸν πόλεμον. Τὸν δὲ περὶ τῶν χρημάτων λόγον ἐγύμνασεν ἐξ ἀντιθέσεως, συνιστὰς ὑπάρχειν ἰκανὰ τῆ πόλει, εἰ βούλονται λύσαι τὸν νόμον, ὃν Ἐδδούλος ἔθηκεν. Ἐν ᾧ καὶ θαυμάσειεν ἂν τις αὐτοῦ τὴν μεταχειρίσειν καὶ τὸ υπερβάλλον τῆς δεινότητος. Εἰδὼς γὰρ δυσχερῆστοι εἶναι τὸν λόγον τοὺς ἀκούουσι καὶ οὐκ ἂν ἠδέως προστασιμένους ἄλλη ἀνάγκη αὐτοῖς ἐρίστησι μείζονα. Φησὶ γὰρ δεῖν εἰσφέρειν ἕκαστον, οὐ τῶν πλουσίων μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀπλῶς, ἵν' εὐλαδοῦμενοι τὴν ἐκ τῶν οικείων εἰσφορὰν ἔλθωται τὸν νόμον ἐξαλείψαι, δι' ὃν δοκοῦσι μαρὰ κερδαίνειν. Καὶ ἔστι τοῦτο τὸ μέρος περιεκτικὸν μέρους τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ὃν τρόπον ἐν ταῖς κατασκευαῖς τοῦ προσήκειν αὐτοῖς τὸν πόλεμον μετέστησε τὸν φόβον ἐπ' αὐτοὺς, ἵνα μὴ ὡς ὑπὲρ Ὀλυνθίων, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ αὐτῶν βουλευώμεται, τοῦτον τὸν τρόπον κἀνταῦθα περιέστησεν αὐτοῖς φροντίδα, μὴ περὶ τοῦ δεῖν λαμβάνειν ἐκ τῶν κοινῶν, ἀλλ' ὅπως ὀσοῦσιν ἐκ τῶν οικείων, ἵνα δυοῖν αἰρέσεων προκειμένων, τοῦ τε μὴ λαμβάνειν μικρὰ καὶ τοῦ πρὸς τὴν χρεῖαν εἰσφέρειν, ἂν δέη, κολλᾷ, ἔλθωται τῶν ἑλαττόνων ἀποστάντες τὰ οικεῖα κερδαίνειν. Καὶ ἔμοιγε δοκεῖ καὶ τὸν περὶ τῆς διπλῆς παρασκευῆς λόγον διὰ τοῦτο πεποιθῆσθαι, οὐχ ἵνα δύο δυνάμεις ὄντως ἔκαστοτελωσι, τὴν μὲν ἐπὶ Μακεδονίαν, τὴν δὲ ἐπὶ τὴν Ὀλυνθον, ἀλλ' ἵνα φοβηθέντες τὴν υπερβολὴν τῶν ἀναλωμάτων, εἰ ἀνάγκη γένοιτο ἐκ τῶν οικείων εἰσφέρειν, πάσῃ γνώμῃ καὶ παντὶ τρόπῳ τῶν θεωρικῶν ἀποστῶσι. Τρίτον ἐστὶν ἐν ἔτι τῶν λυπούμενων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τοῦ Φιλίππου τὸ δυνατόν. Τοῦτο τοίνυν διέλωσε Θουκυδίδειω μεταχειρίσει, καθάπερ εἰκότως ἐν ταῖς Σικελικαῖς δημηγορίαις καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. Μὴ ἔχων γὰρ ἀρνεῖσθαι ὅτι ὁ Φιλίππος δύναμιν ἔχει, κατὰ μέρος αὐτὴν διελών καὶ κατακερματίζας πρὸς μέρος, ἀσθενέστερον τῷ λόγῳ κατέστησε, τοὺς ἐπεστηκότας μὲν σκαιοὺς ταῖς γνώμας δεικνύς, τοὺς δὲ ἰπποῦλους διακεμένους, τοὺς δὲ ἀσθενεῖς ὑπάρχοντας φῶσαι· ἔπερ ἐκεῖνος ἐποίησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας δυνάμεως.

Ὁ μὴν δημοῖαι εἰσαγωγαῖς ἐργήσαται ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων, ἔπερ ἔραμην ἀντικεῖσθαι αὐτῷ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, οὐδὲ κατὰ ἀντιθέσεις ἀπαντᾶ· ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον, δι' οὗ κατασκευάζει οικεῖον εἶναι τὸν πόλεμον, ὡς προηγούμενον. Ὁ δὲ προελθόντος καὶ προεχωρητικῶν ἦδη τῶν κατασκευῶν, λεληθότως τῆς ἀντιθέσεως καὶ ἀνυπόπτως μνήμην πεποιθῆται. Μετὰ γὰρ τὸ κολλᾷς ἀποδείξεις ποιήσασθαι τοῦ δεῖν τῶν πραγμάτων ἀντέχεσθαι ἐπήγαγε· « Νῦν γὰρ ὁ πάντες ἐθρόλουν ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσι καὶ δεῖ. » Ὁ δοκεῖ ὅσπερ ἀναφέρειν ἐργάζεσθαι τῆς ἀντιθέσεως. Τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἀλλότριον ἔτι φάσκειν εἶναι τὸν πόλεμον ὃν οὗτοι κολλᾷς κατασκευάζειν

ἤρουντο; σύνθετος δὲ αὐτῷ τοῦτο ποιεῖν, κρύπτειν μὲν τὰς ἀρχάς, ἐκ δὲ τοῦ τέλους ἀρχεσθαι, ἐν οἷς συναρπάζειν βούλεται τοὺς ἀκούοντας, ὡς ὑπὲρ ὁμολογουμένων. Οὐ γὰρ ἦν ὁμοιον εὐθὺς μάχεσθαι πρὸς ἀμφοισθητόμενον καὶ ὡς ὑπὲρ ὁμολογουμένων προτρέπει, ἄλλως τε καὶ τοῦ ἀναγκαίου δεικνύοντος τὸν ἐσόμενον κίνδυνον, εἰ βραθυμῆσαιεν. Τοῦτο μὲν οὖν ἐστὶ τὸ πρῶτον μέρος τῶν κεφαλαίων. Τὸ δὲ δεύτερον, ἔπερ ἔχει τὸν περὶ τῶν χρημάτων λόγον, ἐξ ἀντιθέσεως εἰσήγαγε, « περὶ δὲ χρημάτων « πόρου » λέγων, ἀλλὰ πόθην ἔχομεν χρήματα; ὁ καὶ αὐτῷ γαλεπώτατον εἶναι δοκοῦν μετὰ κατασκευῆς προοιμακίης εἰσήγαγε, προθεραπεύσας ἑαυτῷ τὸν ἀκροατὴν καὶ προεπαγγελλόμενος κατορθώσειν αὐτοὺς ἅπαντα, εἰ μόνον πεισθεῖεν αὐτῷ. Τὸ δὲ τρίτον ἐξ ἀντιθέσεως φανερώς καὶ λαμπρῶς εἰσηγήθη. Ἔστι τοίνυν τὰ ἀνωτάτω κεφάλαια τοῦ λόγου δύο, τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυνατόν. Κατασκευάζει δὲ διὰ μὲν τοῦ συμφέροντος τὸ μήτε ἀλλότριον εἶναι τὸν πόλεμον μήτε ὑπὲρ μικρῶν. Τῷ μὲν γὰρ δοκεῖ ἐπὶ Θράκης ἔσται, τῆ δὲ ἀληθεία ὑπὲρ αὐτῆς Ἀττικῆς, ὑπὲρ αὐτῶν Ἀθηναίων, ὑπὲρ δόξης, ὑπὲρ φιλοτιμίας. Τοῦτο δὲ ποικίλως κατασκευάσας, οὐ μόνον ἐκ τῶν ἐνδόξων καὶ προτρεπτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀντικειμένων, δεικνύς ὅση αἰσχύνη καὶ ὄσον νειδοὺς περιέσται τῆ πόλει, εἰ περιίδουσα τοῦτον τὸν πόλεμον ὑπὲρ τῶν οικείων καὶ ὑπὲρ τῆς χώρας αὐτῆς κινδυνεύσειεν. Ἔττα καὶ ἐκ τοῦ ζήλου τοῦ πρὸς τὸν πολέμιον, ὡς αἰσχρὸν ἐκεῖνον μὲν διὰ φιλοπονίαν ἅπαντα κατορθοῦν, Ἀθηναίους δὲ, καὶ ταῦτα τοὺς θεοὺς ἔχοντας καὶ τὴν τύχην συναίρομενον, μηδὲν ἔξιν μὴδ' ἑαυτῶν μῆτε τῶν κριτετόνων διαπράττεσθαι. Ταῦτα μὲν τοῦ συμφέροντος. Τὸ δὲ δυνατόν ἐφ' ἑκάτερα τὴν ἐργασίαν ἔχει. Καὶ γὰρ τὸ οικεῖον ἐξήτασε καὶ τὸ τῶν πολεμίων. Ἄλλὰ τὸ μὲν οικεῖον, ὡς ἂν ὑπάρξειε καὶ πόθην τὰ χρήματα· δηλονότι ὁμολογουμένων μὲν ὀπλιτῶν, ὁμολογουμένων δὲ ἱππέων, αὐταρκούσης δὲ καὶ τῆς Ὀλυνθίων μετὰ τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως. Διόπερ καὶ ὁ περὶ τούτων ὡς ὁμολογουμένων παρεληφται λόγος. Τὸ δὲ τοῦ Φιλίππου ἔλυσσε δυνατόν, ἀποδείξας σαθρὸν ὑπάρχον διὰ πολλὰς καὶ μεγάλας αἰτίας, αἱ σημαίνονται διὰ τῶν καθ' ἕκαστον.

Ἀναγκαῖον δὲ ἐστὶν ἀναλαβόντα διελέσθαι τὸν λόγον καὶ δεῖξει ὃν τρόπον αὐτῷ προήκται. Οὐκοῦν ἐν μὲν τῷ προτέρῳ προοίμιῳ δῆλός ἐστι καὶ τὸ κατὰ τὰ χρήματα διοικούμενος ὅθεν ἔξουσιν οἱ στρατιώται. Καὶ εἴωθε τοῦτο ποιεῖν [τοῦ] συναρπάζειν τὸν ἀκροατὴν, τὰ δεύτερα πρὸ τῶν προηγούμενων εἰσάγων. Ὡς γὰρ ὁμολογουμένου τοῦ ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν ἔσται ὁ πόλεμος, οὕτω τὸν περὶ τῶν χρημάτων ποιεῖται λόγον. Καίτοι γὰρ πρότερον ἀποδειχθῆναι ἔδει πότερον ποτε οικεῖος αὐτῶν ὁ πόλεμος, πότερον οὐκ οικεῖος. Ὁ δὲ τοῦτο ὥσπερ ὁμολογούμενον συναρπάζας ἀπὸ τῶν δευτέρων ἀρχεται. Τοῦτο δὲ πεποιθῆκε καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ. Μηδὲπω γὰρ συστήσας πότερον αὐτὸν ἢ Κτησιφῶντα ἀπολογήσασθαι δεῖ, συναρπάζας τοῦτο ὡς ὁμολογούμενον ἀξίω τοὺς ἀκούοντας ἐπιτρέπειν αὐτῷ καθ' ἦν βούλεται· τάξιν πρόφειν τὸν λόγον. Τὸ δὲ δεύτερον μέρος τοῦ αὐτοῦ προοιμίου λεληθῆναι ἔχει τὴν ἐνδειξιν τοῦ πεποιθῆναι τοῖς λογισμοῖς, καὶ ὅτι οὐδεὶς βελτίονα εἰσηγήσεται. Ἡ γὰρ εἰς ἅπαντας τοὺς ῥήτορας πρόκλησις θαρροῦντός ἐστι καὶ πεποιθότος τῷ σκέμματι, δι' οὗ προαποκρούεται τοὺς περὶ τῶν χρημάτων ἀντικειμένους λόγους. Ἄπαντα γὰρ ἡ ἔννοια ἡ περὶ τῆς προκλή-

συμβῆναι τὸν πόλεμον, ὅτι τε οἰκεῖος αὐτοῖς ἐστὶν ὁμολογούντες. Βεβαίως δὲ καὶ διὰ τῆς δευτέρας ἐννοίας τὴν αὐτὴν λύσιν. Καὶ γὰρ Εὐβοεῖσιν οὐκ οἰκεῖος ὄσιν οὐδὲ συμμάχοις βεβοηθήσασιν. « Εἰ γὰρ δὲ ἤκομεν Εὐβοεῖσι « βεβοηθηκότας (p. 11, 10). » Κάν τούτοις τὸ μὲν συμφέρον προηγεῖται—μέμφεται γὰρ αὐτοῖς βραθυμῆσαι καὶ καθάπτεται ἡμελιγώτων—ἔπεται δὲ δι' ὑπονοίας καὶ τὸ δυνατόν. « Όταν γὰρ λέγη βεβοηθημένοι τοὺς Εὐβοεῖσι καὶ σεπικάνει, ὁμολῶς ἐστὶ καὶ τὸ δυνατόν τὸ τῆς πόλεως συνιστάς. Ἄξιον δὲ καὶ τὸ παράδειγμα θαυμάσαι. Ἐπειδὴ γὰρ δοκοῦσι καὶ Εὐβοεῖς ἀποστάντες τῆς συμμαχίας τετυχημένοι βοθηθείας, οἰκείως καὶ τούτω κέρρηται τῷ παραδειγματι. Καὶ μὴν κάκεινα ἂν εἴη τὸ συμφέρον καὶ τοῦ δικαίου ἔμα καὶ τοῦ δυνατοῦ, ἐν οἷς αἰτιάται αὐτοὺς μὴ βοηθήσαντας τοῖς ἀδικηθεῖσι πρότερον, καὶ ὅτι μεταποιούνται τῆς ἡγεμονίας αὐτῶν οἱ Ἕλληνες, ὅταν καλῶσι πρὸς ἑαυτοὺς Πυθᾶναι, ὅταν Ποτιδαῖαται παραδιδώσιν ἑαυτοὺς καὶ τὴν πόλιν ἐν οἷς δὲ φρον αὐτοὺς ἠδῆγμένα ἐπὶ βραθυμίας τὸν Φιλίππον, ὁμοῦ μὲν φοβεῖ, ὁμοῦ δὲ καὶ παραμυθίζεται. Ἀδῶν μὲν γὰρ καταπλήττει, φάσκων δὲ διὰ τὴν αὐτῶν βραθυμίαν γεγενῆσθαι μάγαν πάλιν τοῦ θεοῦ ὑφίναν παρασκευάζει ἐπ' αὐτοῖς γὰρ καὶ τὸ καταλύσαι ἴσται. « Ὅταν καὶ ὁ Θεουκιδίδης φαίνεται ποῦν ἐν τῇ δημηγορίᾳ τῇ Κορινθίων. Ἐν δὲ τούτοις τὸ συμφέρον προηγεῖται, τὰ δ' ἄλλ' ἔπεται. Μεμνημένος δὲ τῆς παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίας συνίστησιν αὐτὴν ἐξ ὧν οὐκ ἂν τις ἤλασσε. Τὰς γὰρ τῶν Θρακῶν συμφοράς καὶ τῶν ἐπὶ Θράκης Ἑλληνῶν πόλεων τῆς παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίας ἀπορηθῆναι λέγων τὸ δυνατόν τὸ τῆς πόλεως διὰ τούτων συνίστησιν, ὡς ὁμοῦ καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυνατόν πεπλέχθαι. Ἄχρι μὲν τούτου προῆλθε κατασκευάζων ὡς, ἐξὸν τῇ πόλει τὴν ἡγεμονίαν ἀναλαβεῖν, ἐρραθώμῃσε καὶ τὴν νῦν γόνυ, εἰ καὶ μὴ πάλαι, ἀνακτηθήσασθαι αὐτῇ δεῖ. Ἐξ ὧν συνίστησι καὶ τὸ οἰκεῖον εἶναι τὸν πόλεμον, εἴπερ ὑπὲρ ἡγεμονίας. Τὰ δὲ ἐντεῦθεν τὸ ἀναγκαῖον ἔχει, καὶ τὴν εἰσολὴν εἰληφεν ἀπὸ τοῦ « Εἰ δὲ προσόμεθα, ὦ ἄνδρες « Ἀθηναῖοι, καὶ τούτους τοὺς ἀνθρώπους (p. 12, 20). » Φοβεῖ γὰρ καὶ δεικνύσιν οὐκ εἰς μακρὰν περὶ τῶν οἰκεῖων κινδυνεύουσας, καὶ ὅτι ὁδῶ πρόεισιν ὁ Φιλίππος, ὡσπερ καὶ Θεουκιδίδης πεποιήκεν ἐν τῇ δημηγορίᾳ τῶν Κορινθίων καὶ ἴσμεν οἷα ὁδῶ χωροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοὺς πελάς. Ὅτω καὶ Φιλίππος, τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ τῷτα Πύδων καὶ Θράκης καὶ Παλονας, ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔξει· οὐχ ὡς πρὸς ἀντιθέσιν ἀπαντήσας, ὡς ἂν οἰηθεῖ τις ἰσχυροῦν, καὶ τί ἂν ἡμεῖς βλαβεῖμεν Ὀλυμπίων ἐαλωτόων; ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς ἐνστησάμενος οἰκεῖον καταδείξει τὸν πόλεμον ἐκατέρωθεν αὐτὸ κατασκευάσας, ἀπὸ τε τῆς ἡγεμονίας, ἧς μεταποιεῖσθαι προσήκει τῇ πόλει, καὶ ἀπὸ τοῦ τὸν πόλεμον οὐκ εἰς μακρὰν ἔξει εἰς τὴν Ἰτακίην, εἰ μὴ βοηθήσασιν τοῖς ἔτι λεπτομένοις τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῆς Θράκης. Ὅθ δὴ καὶ τὴν σύστασιν ποιησόμενος [καθ'] ἰσχυρῶν παρίστησι τὰ συμβεβημένα τῇ πόλει δεινὰ, εἰ γνοῖτο πόλεμος πρὸς τῇ χώρα, οὐ λέγων μὲν κατ' εἶδος, οὐδ' ἐπιξιών, ταῖς δὲ ὑπονοίας μειζόνως φοβῶν. Τέλος δὲ ἐπιβίβει τούτῳ τῷ μέρει τοῦ λόγου, ἐν ᾧ τὸ συμφέρον ὁμοῦ καὶ τὸ δυνατόν πέπλεκται, πῆ μὲν προτεροῦντος τοῦ δυνατοῦ, ἐπομένου δὲ τοῦ συμφέροντος, πῆ δὲ ἐναντίας τῆς τούτων τάξεως ἐχούσης, καὶ προηγούμενου πάλιν αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος, δευτερεύοντος δὲ τοῦ δυνατοῦ, καὶ τοῦ λόγου παντὸς πεποικιμένου συμβουλίᾳ καὶ προτροπῇ, δει-

τῶν ἐννοῶν διαδεχομένων ἀλλήλας, προοιμιάζεται λοιπὸν περὶ τοῦ δυνατοῦ πάλιν τῆς πόλεως, « τὸ μὲν ἐπιτι- « μῶν ἴσως φῆσαι τις ἂν βέβαιον « ἀρχὴν τὸν προοιμίου ποιησάμενος. Τὸ δὲ δυνατόν τέτμηκε δίχα, εἰς τε τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς καὶ εἰς τὸν τῶν χρημάτων πόρον. Οὗτος δὲ ἦν αὐτῷ χαλεπὸς λόγος, καὶ διὰ τούτου προοιμῶ κέρρηται, ἐπειδὴ περ οὐκ ἦν ἀνέστην, οὐδὲ μετὰ παρηγορίας, οὐδ' εὐχερῶς ἐπ' αὐτὸ ἐλθεῖν μὴ προεραπέουσιν καὶ προδιοικησάμενος. Σκοπὸν δὲ ἔχων μίαν δύναμιν ἐκπέμψαι ἐπὶ τὴν Ὀλυμπον δύο δυνάμεις ἀξιοῖ ψηφίζεσθαι, μάλιστα μὲν ἵνα τὴν ἑτέραν αὐτῶν δυνηθῆ καταρῶσαι· εἴθε γὰρ μείζονα καὶ πλείονα ὧν βούλεται καταρῶσθαι δὲι προτείνειν, ἵνα τῆς ἀνάγκης αὐτῆς ἐπαρτηθείσης ἔλυνται τὰ ἐλάττω· εἴθ' ἵνα καὶ φοβήσας τῷ μεγέθει τῆς παρασκευῆς φοβήσῃ καὶ τῷ τῆς εἰσφορᾶς μεγέθει καὶ ταύτη καταναγκάσῃ τῶν θεωρικῶν ἀποστῆναι. « Ὅτι δ' οὐδ' οὐ πρόκειται αὐτῇ τὰς δύο δυνάμεις, οὐδὲ τὰς δύο παρασκευὰς ἀποστεῖλαι, φανερὸν ἐκ τοῦ μῆτε τὸλόν τῶν κινήσιν λόγον, σύστασιν περιέχοντος τοῦ δεῖν ἐκπέμπειν ἑκατέραν, καὶ ἐκ τοῦ ταχέως ἐπὶ τὸν λόγον τῶν χρημάτων δραμεῖν. Ἄξιον δὲ ἐπισημῆσθαι ὅτι οὐδὲ ἐγγυροῖσιν βούλεται τῷ λόγῳ τῷ περὶ τῶν χρημάτων, διὰ τὸ δυσχερῶς, ἀλλ' εὐθὺς μεταβαλεῖ πάλιν ἐπὶ τὸν τῶν εἰσφορῶν, ἵνα μὴ φαίνεται ἐπιτηδεύων τὴν πρὸς Εὐβουλον μάχην, ἀλλὰ τῇ χρεῖα τῶν πραγμάτων ἐπόμενος, πῆ μὲν ἀξιών τῶν θεωρικῶν ἐξίστασθαι, πῆ δὲ ἀπὸ τῶν οἰκεῖων εἰσφέρειν, καὶ οὐ τοὺς πλουσίους μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπόρους. Ποιεῖ δὲ τούτο ἐξεπίτηδες. Οὐκ ἐγγυροῖσιν μὲν γὰρ τῷ περὶ τῶν θεωρικῶν λόγῳ, διὰ τὸ ἀνιᾶν· οὐ μὴν οὐδὲ ἀφίσταται, διὰ τὸ μὴ ἀλλαγῶθεν εἶναι πόρον. Τὸν δὲ περὶ τῆς εἰσφορᾶς ποιεῖται λόγον, οὐκ ὄντως τοῦτον ἔχων τὸν σκοπὸν, ἵνα εἰσενέγκωσιν, ἀλλ' ἵνα δὲ τῆς εἰσφορᾶς καταναγκάσῃ τῶν θεωρικῶν ἐκστῆναι. « Λέγουσι « δὲ καὶ ἄλλους τινὰς ἄλλοι πόρους, ὧν ἔλεσθε (p. 15, 7). » Ἔστι μὲν ἀνθυποφορὰ, χρὴ δὲ ἀναφέρειν τὴν προκατασκευὴν ὡς λύσιν ἐπὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ προοιμίου, ἵνα ἐκ συγχρίσεως συμφορῶτερος ὁ πόρος φαίνεται. Διὰ τούτου γὰρ κατ' ἀρχᾶς ἤξιωσε μηδὲνα κωλυθῆναι βουλομένον λέγειν, ἵνα ἡ εἰσηγήσις αὐτοῦ ἡ περὶ τῶν χρημάτων βελτιον ἔχουσα φαίνεται. Τέθεικε δὲ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ πλείονα τῆς ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ λύσιν. « Ἄξιον δὲ ἐνθυμηθῆναι καὶ « λογίσασθαι τὰ πράγματα (p. 15, 6). » Ἐντεῦθεν πρὸς τὸ δυνατόν τοῦ Φιλίππου ἴσται. Προτείνει δὲ τὴν λύσιν τῆς ἀντιθέσεως, ἣν ἐπεσημῆντο εὐθὺς προελθὼν ἐξ ἀναίρεσεως. Θαυμάσαι δὲ ἔστιν καὶ ταύτης τὴν μεταγείρισιν. Οὐ γὰρ εἶπεν; [οὐ] φοβερός Φιλίππος, ἀλλ' εἶπεν, [οὐκ] εὐπρεπῶς καὶ καλῶς ἐπὶ τὸ Φιλίππου πράγματα. Ἦν ἔλυσε κατακερματίζας τὴν Φιλίππου δύναμιν εἰς τέσσαρα· εἰς τὸν καίρον, δι' ὃν παρὰττεται· εἰς θετταλοὺς, τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους, ἀποστατικῶς ἔχοντας· εἰς ἀπορίαν χρημάτων, δι' ἣν οὐκ ἔξει ξένους· εἰς τοὺς ὑπηκόους Ἰλλυριοὺς καὶ Παλονας, ἐπιθυμοῦντας ἐλευθερίας· ὡσπερ καὶ διαιρούμενοι τὸν λόγον εἰπομεν, τὴν ἐντελεστέραν ἐργασίαν τοῦ κεφαλαίου πρὸς δόξαληρον φυλάξας ὑπέδειξεν. « Διόπερ πολλὰκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τὰ ἀγαθὰ « τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι (p. 16, 2). » Τούτο ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦντων εἶπεν. Ὅποτε εἰ τις αὐτῷ συγχροῦναι ἐθέλει πρὸς τὸ εἰρημέων, οὐκ ἔχει τοῦτ' εὐλόγως ποιεῖν, διὰ τὸ εἰρηθῆσθαι κατὰ μέρος. Ἐν [δὲ] τῷ δευτέρῳ καθολικώτερον εἰρηται καὶ

ἀποφαντικώτερον· τὸ δὲ ἐν τούτῳ κατὰ τῶν ἀνοήτων μόνον· καὶ τοῦτο οὐκ ἀπολύτως. Τὸ γὰρ Πολλάκις καὶ τὸ Δοκεῖ [δηλοῖ] οὐχ ὅτι πάντως δεῖ τοῦτο συμβαίνειν, ἀλλὰ ἔστιν ὅτε. « Δεῖ τοίνυν ἡμᾶς, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, « τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου. » Ἐντεῦθεν τῶν ἐπιλόγων ἔπτεται, ὅς ὁμοίως εἰς δύο μέρη διήρηκεν, εἰς τὸ δυνατόν καὶ τὸ συμφέρον. Καὶ γὰρ οἱ ἐπιλογοὶ ἀπὸ τῶν τελικῶν κεφαλαίων λαμβάνονται. Καὶ τὸ μὲν δυνατόν ἀπὸ τοῦ καιροῦ κατασκευάζει· ἀπὸ πεισθείας τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἑλληνας καὶ πρὸς τοὺς ὑπόπτως διακειμένους τοῦ Μακεδόνα· ἀπὸ στρατιᾶς αὐτῶν καὶ ἐξόδου ἀπὸ τοῦ ἀτόπου, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ γνώμης, πῶς ἂν Φίλιππος διετέθη τοιοῦτου καιροῦ παραπεπτωκότος· ἀπὸ τῆς αἰσχύνης τῶν ἐκδάντων ἂν. Τὸ δὲ συμφέρον διχᾶ διήρηκεν, εἰς σύγκρισιν δύο πολέμων, τοῦ τε ἐπὶ Θράκης [καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς], παριστὰς καὶ δεικνύς τί κακὸν ποιήσουσι τὴν Μακεδονίαν συμμαχοῦντες Ὀλυνθίοις, τίνα δὲ αὐτοὶ πείσονται κομισθέντος δεῦρο τοῦ πολέμου, μηδένων ὄντων τῶν κωλυόντων, μὴ Φωκέων, μὴ Θηβαίων, τῶν μὲν δι' ἀσθένειαν, τῶν δὲ διὰ δυσμείναιαν. Οὐ γὰρ ὑπολαμβάνειν ἀντίθεσιν δεῖ τὴν ἔννοϊαν τὴν ἀπὸ γνώμης τοῦ Φιλίππου, ὥσπερ ὁ Ζήνων εὐήθως ὑπελάφηεν, ἀλλ' ἔστιν ἡ ἔννοια ἐπιλογικὴ τοῦ ἀναγκαίου. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν κατεσκεύασε προσήκειν τῇ πόλει τὸν πόλεμον, διὰ [δὲ] τοῦ δευτέρου παρέστηεν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἂν ἔλθειν τὸν Φί-

λιππον, λαβόντα τὴν Ὀλυνθον, εἰκότως κἀνταῦθα ἐπιλογιζόμενος τῶν αὐτῶν ἐμνήσθη. Τοῦ Χαλκιδικίου γὰρ ἀπολωλότος γένους, καὶ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἤρημένων, τίνας ἔσονται λοιπὸν ἐμποδόν; δὲ αὐτοὶ πείσονται οἱ Ἀθηναῖοι γενομένου πρὸς αὐτοὺς τοῖς ὄρισι τῆς Ἀττικῆς τοῦ πολέμου βουλόμενος ἀξίησαι διχᾶ διήρηκεν, εἰς τε τὰ [πρὸ] τοῦ πολέμου καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον, τίνα ὑπομενοῦσιν οἱ γεωργοῦντες, τίνα δὲ καὶ ἡ χώρα, χρωμένου αὐτῇ κατ' ἀνάγκην τοῦ στρατοπέδου τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀναγκαίων· τίνα δὲ ἐργάσσονται οἱ πολέμιοι καὶ ἀναγκαίως ὑβρίζοντες καὶ φλέγοντες τὴν γῶραν· ὡς διπλοῦν περιστασθαι τῇ Ἀττικῇ πόλεμον, τοῦτο μὲν παρὰ τῶν οἰκείων, τοῦτο δὲ διὰ τῶν πολεμίων. Ὡς ἀπαλλαγεῖς ἀξιοῖ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ πᾶν ἔθνος, καὶ εὐπόρους καὶ ἀπόρους καὶ ῥήτορας, ἀπωθεῖσθαι ἐπὶ τὴν Θράκην τὸν πόλεμον, δεικνύς οὐ μικρὰ τὰ κέρδη οὐδὲ τὰ διαφέροντα ἐσόμενα πᾶσιν, εἰ τοῦτο γένοιτο. Ἄξιον δὲ καὶ τὴν μεταχείρισιν θεωρεῖν καὶ τὴν ποιικίλιαν. Προηγείται μὲν γὰρ ὁ τῆς συμβουλῆς λογισμὸς, ἔπειτα δὲ ὁ τῆς προτροπῆς εὐθύς· ὥστε κατὰ τοῦτο τὸ εἶδος κεκλήθη· τὸν λόγον, ἐπειδὴ περ ἡ μὲν συμβουλὴ λόγος ἐστὶν ὑποθετικὸς τῶν πραγμάτων, ἡ δὲ προτροπὴ λόγος πράγμων ἐξ ὁμολογουμένης τὰς πράξεις, παραινέσεις δὲ λόγος ὑποθετικός καὶ περιεκτικός τοῦ τρόπου τῶν πράξεων.

ΒΙΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Δευτέρω λοιπὸν ἐπιβῆναι τῷ Παιανιεῖ καιρὸς· καὶ μὴ μοι χαλεπήνης, ὡ θεία κεφαλὴ, δευτέρως ταττόμενος, ἤβλος ἂν πρὸς αὐτὸν ἐφθειγέμεν. Εἰ γὰρ δεῖ τάλῃθις λέγειν, αὐτὸς σὺ σαυτῷ ταύτην τὴν τάξιν προξένησας, μηδαμῷ τῇ νεότητι τῷ μεγέθει τῶν ῥημάτων ἐπιδιδούς σαυτὸν, μηδὲ ἀμήτοις ῥητορικῶν συγγραμῶν ἐπιβῆναι τοῖς σοῖς. Διὸ προτελεσθέντες τοῖς τοῦ Θεοδώρου (Θεοδώρου? Westermann. Intellige Isocratem Theodorif.), οὕτως τοῖς σοῖς μυστηρίοις ἐπιχειρεῖν τολμῶμεν. Προσεκόμενοι οὖν τὸν θεσπίσιον ῥήτορα καὶ κρατήρα στιβάμενοι τάνδρι, ὅπως ἂν δυνηθείμεν ἀρξάσαι τοῖς αὐτοῦ, ὡτὼ χωρήσομεν εἰς τὸ τάκεινον διελθεῖν. Τί γὰρ οὐ μέγα τε καὶ θαυμάσιον τῶν ἐκείνου; ὅς Ἀθήνας μὲν πρῶτον εὐτύχει πατρίδα, δῆμον δὲ Παιανία, ἐκ γονέων δὲ μὴ πάνυ τι σεμνῶν προελθὼν τοῖς αὐτοῦ τάκεινων συνειρμένῃ πατρός μὲν γὰρ ἦν ὁμωνύμου μὲν τὴν προσηγορίαν, τῇ δὲ τέχνῃ μαχαιροποιῦ, (ὅ ἐστιν ἐργαστήριον ἔχοντος μαχαιροποιῶν, ὡς εἶπομεν ἤδη περὶ τοῦ πατρὸς Ἰσοκράτους,) μητρὸς δὲ Κλεοβούλης μὲν ὀνόματι, Σκυθίδος δὲ τὸ γένος. Γύλων γὰρ, ὁ πάππος αὐτοῦ, Νύμφαιον προδούς, τόπον τινὰ ἐν τῷ Πόντῳ, μελλῶν ποιέσθαι τὴν κρῖσιν ὑπὲρ τούτου, φυγὼν παρὰ τοῖς τοῦ Πόντου δυνάσταις, καὶ τοὺς καλουμένους Κήπους, τόπους τινὰς, καρπούσθαι λαβῶν παρ' αὐτῶν, γυναῖκα ἐκεῖσε Σκυθίδα ἠγάγετο, ἧς ἦς ἔσχε τὴν Κλεοβούλην, τὴν μητέρα τοῦ ῥήτορος. Αὕτη γὰρ κευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς λάθρα εἰς Ἀθήνας καὶ γαμηθεῖσα Δημοσθένει τῷ μαχαιροποιῷ τέκτει τούτου τὸν ῥήτορα. Καταλείψθεις δὲ ὀφφάνεις ἀπὸ πατρὸς αὐτοῦ ἑαυτοῦ τῇ φρονήσει τε καὶ συνέσει πατὴρ ἐγένετο. Ὡς γὰρ εὔρα τοῖς καταλείψθοντας αὐτῷ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπιτρόπουσιν οὐκ ἐπιτρόπων μᾶλλον ἔργον ποιοῦντας, ἀλλὰ πολεμίων, πῶ κακῶς κεχρησθαι τῇ αὐτοῦ οὐσίᾳ, παῖς μὲν ὢν ἔτι καὶ κατηγορεῖν ἐκείνων κωλυόμενος τῇ (τῶν νέων) ἡλικίᾳ, τῶς μὲν τὰ τῶν νέων ἐποίει καὶ διδασκάλοις τε ἐκυτὸν καὶ παιδεύσει παρεδίδου, ἵνα σχολή τὴν κατηγορίαν ὡς εἰπεῖν ἤκονημένην ἐκ τῶν λόγων κατ' ἐκείνων εἰς ἀνδρας ἔγγραφεῖς. Διὸ καὶ ὡς μαρτοὶ τινες οἱ ἐπιτροποὶ τοῦτο αὐτὸ ἐνθυμηθέντες καὶ τῶν διδασκάλων αὐτοῦ τοὺς μισθοὺς ἀπεστέρουν, ὅπως ἐμποδῶν γένοιτο τοῦτο αὐτὸ πρὸς τὸ μανθάνειν σπουδαίως ἐκείνων. Ὅμως πάντα ποιῶν ὁ θεῖος ἀπὸ φιλοσόφων μὲν ἑαυτὸν παρεδίδου Πλάτῳνι, ῥητορικῶν δὲ ἐπιθυμίας ἐκ τοῦ ἀκούειν Καλλιστράτου τοῦ ῥήτορος ῥητορευόντος τε καὶ εὐδοκίμουτῶν Ἰσαῶν ἔφοιτα, ἐνὶ τῶν ὀκτα ῥητόρων τῶν κριθέντων ἀναγινώσκεισθαι. Καὶ οὕτω αὐτὸν λέγεται μιμησάσθαι ὥστε αὐτοῦ νομιζεσθαι τοὺς κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λόγους· ἀρτίως γὰρ ἦν ἐξελλθὼν ἀπὸ τῆς ἐκείνου διατριβῆς. Ἐξήλωσε δὲ μάλιστα τῶν πρὸ αὐτοῦ τὸν συγγραφέα Θουκυδίδην καὶ τὰ πλείστα ἐκ τῶν ἐκείνου λόγων ἐπὶ τὸ πολιτικώτερον μετέφρασε· καὶ οὕτως λέγεται αὐτὸν ἐκμαθηθέντα ὥστε φέρεσθαι τι τοιοῦτον περὶ αὐτοῦ, ὅτι ποτὲ καίσης τῆς βιβλιοθήκης ἐν Ἀθήναις

καὶ συγκαίσειν τῶν Ἱστορικῶν Θουκυδίδου αὐτὸν μόνον ἀπομνημονεύσαι πασῶν καὶ οὕτως μεταγραφῆναι ποιήσαι. Ἐπιτροπευεῖς δὲ δέκα ἔτη καὶ ἔγγραφεῖς ὀκτωκαίδεκάτεις εἰς ἀνδρας (οὕτως γὰρ ἐνεγράφοντο παρ' Ἀθηναίους) κρίνας τοὺς ἐπιτρόπους εἰς τὴν δίκην, καὶ ἀπήτησεν αὐτοὺς οὐχ ὅσα ἠδυνήθη δεῖξαι παρὰ τοῖς δικασταῖς αὐτοὺς χρεωστοῦντας, ἀλλ' ὅσα συνήδει ἑαυτῷ κατὰ τὸ ἀληθὲς ἡδικημένῳ. Τὸ μὲν γὰρ ἦν τῆς δεινότητος τῆς ῥητορικῆς, τὸ δὲ τῆς Δημοσθένους φιλανθρωπίας. Ἄ γὰρ τάλαντα ἀποδέξας αὐτοὺς τοὺς τρεῖς χρεωστοῦντας ἰδ' μόνον ἀπήτησεν. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ τρεῖς Ἄφοδος, Δημοφῶν, Θηριππίδης. Πολλὰ δ' ἐκ φύσεως ἔχων ἐλαττωμάτα τε καὶ νοσήματα ἐπιμελεῖα τὴν φύσιν ἐνίκησεν. Καὶ γὰρ τὸ στόμα τραυλὸς ἦν καὶ τὴν ἀκοὴν ἀσθενῆς, ὡς μὴ δύνασθαι φέρειν κραυγὰς τινὰς ἢ κτύπους, καὶ τὸ πνεῦμα ἄτονος, ὡς μηδὲ ἐν ἔπος εἰπεῖν ἀπνευστὶ δύνασθαι, καὶ τὴν κίνησιν τοῦ σώματος ἀπρηγῆς καὶ μαλακώτερος, ὅποτε θεοὶ λέγειν κινῶν γὰρ δεῖ τοὺς ὤμους περιέριπτε τὸν τριβωνα κατὰ τῆς γῆς. Ἐπνηρωθῆσατο δὲ ταῦτα πάντα διὰ τούτων τῶν τρόπων· τὸν μὲν τραυλισμὸν ἐμβάλλων τινὰς φήφους ἐν τῷ στόματι καὶ τῶν Ὀμήρου συνεχῶς ἔπος τι λέγων, τὸ, « Ῥόχει γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ἔσπον ἠπειροῖ (Odysse. 5, 402). » Οὕτως δὲ τοῦτο ἐπνηρωθῆσατο ὥστ' εἰσελλόντα εἰπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις ἐκεῖνο τὸ περιφερόμενον· « Ἦκω φέρων ἱμῖν τὸ ρ καταρρηγορυμένον. » Διὰ τοῦτο δὲ εἶπε τὸ ρ, ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οἱ τραυλοὶ δεῖ περι τὸ γράμμα τοῦτο σφάλλονται, τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ προσφέροντες. Καὶ τοὺς θορούβους δὲ φέρειν ἐμελέτησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν κατῶν καὶ πρὸς τὸν ἤχον τῶν κυμάτων λογοποιούμενος. Καὶ τὸ πνεῦμα διαρκῆς κατεσκεύασεν οὕτως, πρὸς ἡψηλά τινα χωρία τρέχων καὶ ῥήσεις λέγων τινὰς. Τὸ δὲ σῆμα τῆς ἐν τῷ λέγειν κινήσεως, καὶ τοῦτο ἴασατο, τὰ μὲν πρῶτα ἔξρος ἐξαρτήσας ἐκ τῆς στέγης τῆς οἴκας ἑαυτοῦ καὶ ὑποκάτω τούτου ἱστάμενος, ἵνα τῷ φόβῳ τῆς προσδοκίας τοῦ πεσεῖσθαι κατὰ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἐκεῖνο ἀκινήτους ἔχη αὐτοὺς, ὑστερον δὲ καὶ πρὸς κάτωπρον ἀνδρόμηκας ταῖς μελέταις χρώμενος. Οὐ μόνον δ' ἐν νέῳ οὕτως ἑαυτοῦ ἐπεμελεῖτο, ἀλλ' ἤδη καὶ τελειὸς ἀνὴρ γενόμενος. Καὶ γὰρ φασὶν αὐτὸν ἀνδρῶν ἀγοντα ἡλικίαν ἐυδυνάτα ποτε τοῦ πάγωνος τὸ κῆμισ, ὅπως μὴ προίει δι' αἰσγύνην, οἰκαδε καθέρξαντα ἑαυτὸν ἀσπεῖσθαι. Λογογραφεῖν δὲ ἀρξάμενος καὶ εἰς τὰ ἴδιωτικὰ καὶ εἰς τὰ δημόσια καὶ πολλοὺς ἐκδούς λόγους δικαζομένους, ὑστερον τούτων ἐπαύσατο διὰ τοιαύτην αἰτίαν· Ἀπολλοδώρου καὶ Φορμίωνι δικαζομένοις πρὸς ἑαυτοὺς ἦλθον ἀμφοτέροις λόγους ἐκδούς κατ' ἀλλήλων. Ὅθεν μίσσης τοῦτο τὸ ἔργον ἐπὶ τὸ παιδεῦν λοιπὸν ἐτάπη. Καὶ παρὰ τὰς ἀρχὰς μὲν εὐτυχῆσας ἐν τε τῷ πληθεῖ τῶν μαθητῶν καὶ τῷ εὐνοῦς εἶνα· αὐτῷ πάντας τοὺς φοιτῶντας, ὑστερον καὶ τούτου ἀπέσχετο διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· Ἀρίσταρχόν τινα, υἱὸν Μόσχου, ἔχων μαθητὴν εὐνοῦστατόν τε καὶ θρασὺν καὶ φονεύσαντα τοὺς ἀντιπολι-

τευομένους αὐτῶν, τὸν τε Νικόδημον τὸν Ἀφιδναῖον καὶ Ἐδβουλον τὸν πολιτευόμενον, αὐτὸς ὑπενοήθη ὑποβαλεῖν τῷ Ἀριστάρχῳ τούτο ποιῆσαι. Ἀπαλλαγείς δὲ καὶ τούτου τοῦ ἐπιτηδεύματος, ὑστερον ὁρῶν φύομένον τε καὶ ἀμάζοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸν Φίλιππον ἐτρέπη ἐπὶ τὸ γράφειν λόγους κατ' ἐκείνου καὶ τῶν προδιδόντων ἐκείνων· ἐπιτηράρχησε δὲ καὶ ἐχορήγησε τῇ πόλει καὶ εἰσφοράς ἐποιήσατο χρημάτων πολλάκις, καὶ κόρας ὄφρανευθείσας καὶ πενιχρὰς ἐπιγάμους πρὸς γάμον ἐξίδωκε καὶ λύσεις αἰχμαλώτων Ἀθηναίων ἐποιήσατο· ὅθεν πολλάκις εὐνοίας τῆς πρὸς τὴν πόλιν χρυσοῖς στεφάνοις ἐστεφανώθη. Ἀρκάλου δὲ τινος χρήματα κεκλοφότος παρ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ φυγόντος παρ' Ἀθηναίους καὶ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ὑπονοηθεὶς ὡς λαβὼν παρ' αὐτοῦ χρήματα, κριθεὶς ἐπὶ πεντήκοντα ταλάντοις ἔφυγεν εἰς Αἴγινα, ὑστερον δ' ἀπέσις αὐτῷ τῆς πόλεως ἐπανῆλθεν, καὶ πάλιν κατ' Ἀλεξάνδρου ἔλεγε τοῦ παιδὸς Φιλίππου, ὡς καὶ κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Κρατήσαντος δ' Ἀλεξάνδρου τῆς Ἑλλάδος καὶ μέλλοντος ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἐξαιτηθεὶς παρ' αὐτοῦ οὐκ ἐδόθη, τῶν Ἀθηναίων πρεσβευσαμένων πρὸς αὐτὸν καὶ λεγόντων ὅτι « ἐν σοὶ ἔστι καὶ αὐτὸ λαβεῖν καὶ τὸ μὴ λαβεῖν, ὅποτε καὶ τὴν πόλιν αὐτῆν· ὁμοῦς φρόνησόν τι καὶ βούλευσαι ἄξιον τῆς σεαυτοῦ φύσεως. » Ὁ δὲ ἐπικλασθεὶς τῷ ἔλεμῳ καὶ γέλασας ἀνεχώρησεν· ἔσχε γὰρ τὸ φιλάνθρωπον μετὰ τῆς δυναστείας, ἥπερ ὁ αὐτοῦ πατήρ. Ὡς δὲ καὶ Ἀλέξανδρος ἐτελεύτησε καὶ τὴν τούτου βασιλείαν διεδέξατο Ἀντίπατρος τις τῶν παρσιπστῶν ἐκείνου, πάλιν καὶ κατὰ τούτου ἐδημηγόρει. Ἄμλει καὶ φρουρὰν καταστήσαντος Ἀλεξάνδρου ἐν ταῖς Θήβαις μετὰ τὸ κατασκάψαι τοὺς Θηβαίους διὰ τὸ ἀπογυμνάσθαι

αὐτῷ ἐν τῇ πολιορκίᾳ καὶ ὑβρίσει αὐτὸν, ἐναντία πράττων ὁ Δημοσθένης τῷ Ἀντίπατρῳ ἔπεισεν Ἀθηναίους ὥστ' ἐλθεῖν καὶ ἐξελάσαι αὐτὴν τὴν φρουρὰν. Ὅθεν ὀργιζόμενος Ἀντίπατρος ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Προσώμιος δ' ὁ Δημοσθένης ὡς ὅτι οὐκ ἐλεηθήσεται παρὰ τούτου ἐξαιτηθεὶς διὰ τὸ ὠμόν τε καὶ βίαιον τοῦ ἀνόρου, ἔφυγεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος τὸ ἐν τῇ Καλαυρία τῇ νήσῳ τῇ πρὸς τῇ Τροιζήνι. Μέλλων δ' ἀγεσθαι πρὸς Ἀντίπατρον ὑπὸ Ἄργιου τοῦ ὑποκριτοῦ τοῦ πεμφθέντος πρὸς αὐτὸν καὶ παρακρουομένου αὐτὸν, ὡς οὐκ εἰς θάνατον ἄγοιτο, ἀπικρίνατο αὐτῷ ὡς ὅτι οὐδέποτε μοι ἤρσας, οὔτε ὑποκρινόμενος οὔτε νῦν με πείθων. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, μικρὸν παρεξελθὼν, ἵνα μὴ μιάνη τῷ θανάτῳ τὸ ἱερὸν, λαβὼν ὁ ὑπὸ τῇ σφραγίδι εἶχε φάρμακον εἰς τοῦτο ἐκ πολλοῦ αὐτῷ κατασκευασμένον ἐκὼν ἀπέθανεν. Ἐβίωσε δὲ ἔτη ἕ' καὶ τρία, ἐγεννήθη δ' ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἑκατοστῆς ολυμπιάδος. Εἰκόνα δ' αὐτοῦ ἔστησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Κεραμειῷ χαλκῆν, θαυμάσαντες αὐτοῦ τὴν τ' ἀρετὴν καὶ τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε περὶ τὴν πόλιν. Ἐπεγέγραπτο δὲ τῇ εἰκόνι αὐτοῦ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα·

εἰπερ ἴσην γνώμη βώμην, Δημοσθένης, ἔσχες,
οὔποτε ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἀρης Μακεδῶν.

Ἀπέθανε δὲ ἕκτη ἐπὶ δέκα τοῦ Πυαναεφώνος μηνός, ἣ ἐστὶν Ἀθηναῖσι σκυθρωποτάτῃ ἡμέρᾳ διὰ τὸ συμβαίνει τότε εἶναι τὰ Θεσιμόφροια καὶ νηστεύειν τότε τὰς γυναῖκες. Κατέλειψε δὲ πολλοὺς λόγους, οἷον τοὺς Φιλιππικούς, τοὺς δημοσίους, τοὺς ἐπιτροπικούς, τοὺς ἰδιωτικούς, ἢ προοίμια, τὸν ἐρωτικὸν, τὸν ἐπιτάφιον, τὰς ἐπιστολάς

ΕΤΕΡΩΣ Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΒΙΟΣ.

Ὁ Δημοσθένης βίος τοῦ ῥήτορος ἀναγκαῖός ἐστι τοῖς ἐπὶ ῥητορικῆν ἀσχοῦσιν ἑαυτοῦς· πολλὴν γὰρ ὁ βίος αὐτοῦ φέρει τοῖς μαθοῦσιν ὠφελείαν. Ὅθεν ὅσα περὶ τάνδρος πυνθανόμεθα λέγωμεν διὰ συντόμων, ὅστις τε ἦν διεξίοντες καὶ τίνος καὶ ἃ τὴν πόλιν διώρθωσεν. Ἄπο δὲ τοῦ γένους αὐτοῦ πρῶτον ἀρξόμεθα. Ταῦτα τοίνυν ἐστὶν ἃ περὶ Δημοσθένους πυνθανόμεθα. Γύλων ἀνὴρ Ἀθηναῖος φθονηθεὶς, οἶμαι, δι' ἀρετὴν (οἰκεῖον γὰρ καὶ σύνθετος ἦ πόλει τοῦτο τὸ πάθος) αἰτίαν ἔσχεν προεδωκείαν Νύμματος, χωρῖον ἐν Πόντῳ κείμενον. Ἀδοξήσας δὲ διὰ τὴν ἐκ τῆς κατηγορίας ὕβριν, τάχα δὲ καὶ φοβηθεὶς τοὺς συκοφάντας, (ἰσχυρὸν γὰρ ἐν Ἀθήναις τὸ τούτων γένος) τὴν τοῦτων κρίσιν οὐ περιέμεινε, τῆς δὲ κατηγορίας προσεβλήθη καὶ παραγενόμενος εἰς Σκυθίαν γαμεῖ τῶν ἐπιχωρίων τινὸς θυγατέρα, πολλὴν προῖκα σὺν αὐτῇ λαβών. Δύο δὲ γενήσας καὶ θρέψας θυγατέρας, ὡς τὴν τοῦ γάμου ὄραν ἐπέλασον, ἑτοιμάσας προῖκας αὐταῖς εἰς Ἀθήνας ἔπεμψε, κοίτασθαι τὴν πατρῖα θελήσας, εἰ καὶ μὴ δι' ἑαυτοῦ, διὰ τοῦν τῶν θυγατέρων. Ἐγγίμε δὲ τὴν μὲν Φιλοχάρει (deb. Δημοχάρει), τὴν δ' ἑτέραν Δημοσθένης, τὸν μὲν δῆμον Παιανιεὺς, μαχαιροποιὸς δὲ τὴν τέχνην. Ἐγγίμης ἐγέννησε τὸν ῥήτορα Δημοσθένην, ὀνόματι μὲν πατρῶος κληρονομήσας, οὗτε δὲ τέχνης οὗτε τύχης ὁμοίας διάδοχον. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ πατρὸς καταλειφθεὶς ὑπὸ μητρὶ τρεῖς ἔσχεν ἐπιτρόπους, συγγενεῖς μὲν καὶ φίλους, ἑλίθρους δὲ τῇ διαθήσει, Ἄφροδον καὶ Δημοσῶντα, ἀλλήλων ἀδελφίδους, καὶ Θηριππίδην, φίλον αὐτοῦ τῷ πατρὶ ἐκ παιδῶν γεγενημένον. Πολλὴν δ' οὗτοι παραλαβόντες ὥσταν, δέον αὐτὴν ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς ποιῆσαι πλείονα καὶ πρῆσαι τὸν ὄρανόν πλούσιον, οὐ μόνον διήρτσασαν, ἀλλὰ καὶ τῆς Δημοσθένους παιδείας ἠμελησαν, οὐδένα λόγον ἔδειξαν τῆς ἐπιτροπῆς ὑπολαμβάνοντες, ἐὰν τὸν ἀδικούμενον κτηρῶσιν ἀπαίδευτον. Ἦν δ', ὡς εἴκειν, ὁ παῖς ὡπὸ τῆς προνοίας τῶν θεῶν ἐπιτροπεύμενος, οἱ παρέσθον ὑπὸ ἐπιθυμίαν παιδείας λόγου. Προθέμενος γὰρ ἑλπίδας ἠμωσθένης ἀγαθὰς, μελίζοντας ἑαυτοῦ, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτὴν τῶν ἐπιτρόπων χώραν ἐξέπλησεν· τῆς τε γὰρ γυναικίου καλουμένης παιδείας μετέλαβε, τῆς τε μέλιστα ἐπὶ ῥητορικῆν καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐπαινουμένῳ παρηγεύοντο Ἰσάκιον, μαθητὴν μὲν Ἰσοκράτους ὄντι, κεκοσμημένον δὲ τὴν σχολικὴν ἡσυχίαν ἐναγωνίῳ δεινότητι. Πάντα ἦν, ὡς εἴκειν, Δημοσθένης πρὸς τὸ τέλειον συνεργῶντα, ὡς, φιλομάθεια, πόνος. Φύσις μὲν ἡ βαδῖως αὐτῷ τὴν ἀπληξίαν τῶν πραγμάτων χορηγοῦσα· πόνος δ' ὁ καὶ τὰ πλεονεξία κτώμενος (ἰδόμενος Jacobs)· φιλομάθεια δὲ τὴν ἐν καλῶν ἐπιθυμίαν εἰσάγουσα. Ἔστι δὲ τοῦ Δημοσθένους πόνος καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκησιν τοῦ λόγου ταλαιπωρίας ἀκρίβεια τεκμήρια. Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐν οἰκίῳ ἐπιγυμνῶν διατρώμενον πονεῖν, δηλονότι φεύγοντα τὰς ἀπὸ τῶν ἡλικίων καὶ φίλων διοχλήσεις. Διατρώμενος δὲ λέγουσιν αὐτὸν μέρος τῆς κεφαλῆς, ἵνα κατεχόμενος ὑπὸ τῆς βούβης ἐκωτῶ βλέπεται μῆνιν. Ταχέϊαν μὲντοι ἔλαβε τὴν τῷ λόγῳ σπουδὴν, ὥστε αὐτὸν περὶ ὀκτωκαίδεκα ἔτη κτώμενον τὰς κατὰ τῶν ἐπιτρόπων ἀποθέσθαι δίκας καὶ

τὴν τοῦ λέγειν καλῶς λαβεῖν δόξαν, καὶ τῶν ἀδικησάντων κρατῆσαι, μὴ μέντοι γενέσθαι μετὰ τὴν νίκην ἀπάνθρωπον, ἀλλ' ἀντὶ πολλῶν πατρῶων ὀλίγα λαβεῖν, ὅσα δυνατόν ἦν τοῖς ἀδικήσασιν ἀποδοῦναι. Προκόπτων δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῷ λέγειν ἐπαινούμενος ἐπὶ σοφιστείαν τρέπεται καὶ καθηγείται τῶν νέων τῶν ῥητορεύειν βουλομένων. Ἐπ' Ἀριστάρχῳ δὲ τῷ Μόσχου διαβληθεὶς, μεираκίῳ τῶν εὐγενῶν, ὡς ἔραστῆς αὐτοῦ γεγῶως, παρητήσατο αὐτοῦ τὴν παρ' αὐτὸν ἀρετὴν, ἵνα τοῖς αἰτιωμένοις ὑπονοεῖν αὐτὸν μηκέτι ἐξῆ. Λόγους δὲ γράφειν ἀρξάμενος ἔσυκοφαντήθη τότε διαβληθεὶς ὡς δυσὶ κολῆταις δέδωκε λόγους ἀπειναντίους, Ἀπολλυδώρῳ καὶ Φορμίωνι. Καταγνοῦς δὲ καὶ τοῦ λογογραφεῖν, ἀποκειμένην εὖρε τὴν πολιτείαν καὶ τὴν τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐπιμείλειαν καὶ τὴν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις δόξαν. Παρηκολούθει δ' αὐτῷ τρία τοῦ λέγειν ἁμαρτήματα νοουσίας τινὸς καὶ θεραπείας δεόμενα· τῶν τε γὰρ στοιχείων οὐκ ἔτρανοπολεῖ τὸ ρ, τὸν τε ὤμων ἀκαίρως ἀνέσειε καὶ θορυδόμενος ἐξέπιπτε τῆς σκέψεως πολλὰκις. Ταῦτα δ' ἴσως ἄλλω μὲν συμβάδντα μεγάλα ἦν, ἐξεδιώχθη δ' ὑπὸ Δημοσθένους ὡς ἀσθενῆ. Καὶ τὸ τε ρ ποικίλως ἐν τῷ στόματι γυμνάσας ἐκομίσατο τὸν τ' ὤμων συνευτακτεῖν τοῖς ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος ἔπεισε τὸν τρόπον τοῦτον· λόγῳ ἀπὸ τῆς στέγης καταρτήσας καὶ ἰστάμενος ὑπ' αὐτὴν ἔλεγε καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου τὸν ὤμων ἐνουθετήσεν· τὴν τε κατοχὴν τῶν ἐσκεμμένων οὕτως ἐποίησε μόνιμον ὥστε μὴδ' ὑπὸ τῶν μεγίστων ἐκπλήττεσθαι θορύδων. Ὅθειός γὰρ παρ' αἰγιαλοῦς, καὶ τῶν προσκυπτόντων ταῖς ἡῖσιν κυμάτων τὸν ἦχον δεχόμενος ἀντέτασσε τοὺς ἑαυτοῦ λογισμούς· τοῦτο δὲ ἦν ἀσκησις ἐπὶ τὴν τῶν ὄχλων καταπρόσλησιν. Ἰσοκρίσει δὲ λειπόμενος καὶ διὰ τοῦτο φερόμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦττον ὑπὸ Ἀνδρονίκου, τοῦ κατ' αὐτὸν ἀρίστου τῶν ὑποκριτῶν, ἐδιδάχθη, καὶ τὰ μυστήρια τῆς ὑποκρισεως οὕτως παρέλαθεν ὥστε γενέσθαι μιμητῆς προσώπων ἀνδρείετατος καὶ τὸ πλεῖθος τάττει μάλιστα πείθειν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Τέλειος οὖν ἐν πᾶσι γενόμενος τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν ἐκτήσατο, ὡς ἂν εἴποι τις, ὀλίγηλον ἐφ' οἷς ἐπρώτευσσε λόγους οὐ μόνον ὠφελῶν τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς οὐσίας ἐπιδιδούς· καὶ γὰρ ἐτριηράρρησε [καὶ ἐχορήγησε] τῆς Ἰδίας φυλῆς αὐτεπάγγελτος. Συνέβη δ' αὐτῷ κατὰ τὴν χορηγίαν δυστύχημα· Μειδίας γὰρ ἐχθρὸς ὢν αὐτῷ παλαιὸς κονδύλων αὐτὸν ὕβρισεν ἐστεφανώμενος ἐν τῷ θεάτρῳ. Καὶ ὁ δῆμος ὀργισθεὶς κατεχειροτόνησε τοῦ Μειδίου. Λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ Μειδίου τρισηλίαν δραχμὰς καθωφίηκατο τὴν παρ' αὐτοῦ δίκην. Ὅμοιον δὲ τὴν τούτῳ ἕτερον πρότερον ἐποίησε. Δημομελῆ γὰρ τὸν ἀνεψιὸν γραφάμενος εἰς Ἄρειον πάγον τραύματος ἀργύριον λαβὼν παρήκεν. Ὅθεν καὶ Αἰσχίνης οὐνείδεζον αὐτῷ λέγει «ὁ τὴν κεφαλὴν πρόσδοον κεκτημένος», ὅτι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπορίζετο. Ἐγγίμε δὲ τὴν Χαβρίου γυναῖκα, Κτησίππου δὲ μητέρα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ στρατηγῶ Χαβρίου. Τοιοῦτου γάμου δόξας ἄξιος οὐ τὴν αὐτὴν τάξιν τῆς πόλεως εἶλετο Αἰσχίνην καὶ Δημάδην καὶ Φιλοκράτει, οὐδὲ μιμητῆς τῶν ἄλλων δημηγῶρων ἐγένετο. Τοῖς

δὲ Φιλίππου πράγμασιν ἀντεπολιτεύσατο καὶ προὔλαλετο τὴν ἐκείνου τύχην, καὶ τὴν πατρίδα βλέπων ἐν κινδύνῳ καὶ δουλείᾳ γιγνομένην τὴν τε τῶν προγόνων ἀρετὴν ἐτήρησεν αὐτῇ καὶ τὸ πάτριον φρόνημα. Ἄξιον δὲ καὶ περὶ τούτων εἰπεῖν πλείονα, ἵνα καὶ βεβαιώτερα τῆς Δημοσθένους ἀρετῆς τεκμήρια λάβωμεν. Φίλιππος Ἀμύντου μὲν ἦν παῖς καὶ Εὐρυδίκης, βασιλεὺς δὲ Μακεδονίας· ἐν Πάλλῃ δὲ γενόμενος, ἀδελφεὺ καὶ ταπεινῷ χωρίῳ, δύναμιν δὲ πρῶτον ὀλίγην ἔχων, ὑπ' ἐκείνης βοηθούμενος Ἰλλυριοῦς κατεστρέφατο καὶ Τριβαλλοῦς καὶ Παιώνων ἐκράτησεν· καὶ μετὰ ταῦτα τετραδαρχίας τὴν Θετταλίαν καταλαβὼν, Εὐδοίας τε τυράννου ἀπέδειξεν οὐς ἠθέλησε καὶ Φωκεῖς ἀναστάτους ἐποίησε, σπαγὰς τε πολλὰς ἐτόλμησεν ἐν Ἠλίδι, αὐτὸς τε τὸν τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα διετάσσειτο, πολλῶν τε διδάσκαλος προδοτῶν ἐγένετο τοὺς ἐν ἐκάστῃ πόλει πονηροὺς διὰ τοῦ χρυσοῦ φίλους αὐτῷ κατασκευάζων· ὅτε καὶ λ' ἴδημος ἀνέβη ἐν Θράκῃ καὶ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ἀλόννησον προσεκτήσατο. Προέκοψε δὲ πλουσιονεξίας εἰς τοσοῦτον ὥστε καὶ Ἀττικοὺς προδότας ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον δὲ τῶν ἔλων πραγμάτων τοῦτο ἦν αὐτῷ, χειροῦσασθαι τὰς Ἀθήνας. Ἐδόκει γὰρ εἶξιναι, ὅταν αὐτοὶ μὴ δύνωνται μάχεσθαι περὶ αὐτῆς Ἀθηναῖοι. Καὶ τάχα ἂν τῆς πόλεως ἀπήνεγκε τὴν ἐλευθερίαν, εἰ μὴ Δημοσθένης ἀδωροδόκτος ἔμεινε καὶ μόνος τοῖς Μακεδονικοῖς ὅπλοις τοὺς ἴδιους λόγους ἀντέταξε, διὰ παντὸς ὑπομιμνήσκων Ἀθηναίους τῶν προγόνων καὶ τὸν τε Μαραθῶνα καὶ τὴν Σαλαμίνα καὶ τὰς Πλαταιάς τοῖς νέοις ἐξηγούμενος. Ὅθεν ἤρπαιζον τὰς παρ' αὐτοῦ συμβουλίας οἱ πολῖται, καὶ τῶν ἄλλων φιλιππιστῶν καταγνόντες μόνον ἐκείνον εὖνον ἐπίστευον εἶναι. Καὶ ποτε Φιλίππου Θηβαίους πολεμούντος καὶ ταύτην ἀφορμὴν κατὰ τῆς Ἀττικῆς λαμβάνοντος ἔπεισεν ὁ ῥήτωρ συμμαχεῖσθαι Θηβαίους. Καὶ γενομένης ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης καὶ χιλίων μὲν ἀναιρεθέντων Ἀθηναίων, δεθέντων δὲ δισχιλίων, οὐκ ἐμισθήθη Δημοσθένης, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιτάριον εἶπε τῶν ἀναιρεθέντων, καλῶς φρονησάντων Ἀθηναίων. Ἐγνώσαν γὰρ ὅτι τὸ μὲν τὰ κάλλιστα συμβουλευσάαι Δημοσθένους ἔργον ἦν, τὸ δὲ συμβὰν πταίσμα τῆς τύχης. Κάκεινο δ' αὐτῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας τεκμήριον, ὅτι ἀποθανούσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχε μόνην, ἐβδόμην ἔχων ἡμέραν τοῦ πένθους, πυθόμενος ἀνηρῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Παισιανίου μετημφιάσατο καὶ τοῖς θεοῖς ἔθουσε, φανερόν ποιήσας ὅτι τὴν κοινήν εὐτυχίαν ἐπίπροσθεν ποιεῖται τῆς ἰδίας συμφορᾶς. Ἀντέσχε δ' ὁ ῥήτωρ καὶ μετὰ τὸν Φίλιππου θάνατον καὶ Ἀλεξάνδρῳ πατρὶάν ἔχθραν ὑποκρίσει

φιλίας πρὸς Ἀθηναίους κεκληρονομηκότι. Κατὰ μέτρον τοῦτον τὸν βασιλεῖα δυστυχημάτων ἤρξατο. Πολλὰ γὰρ νοσοσάμενος Ἄρπαιος τῶν Ἀλεξάνδρου χρημάτων πρὸς Ἀθηναίους κατέφυγεν, ὧν καὶ Δημοσθένης εὐχόμενος πρὸς αὐτὸν εἶπε, καὶ κατακριθεὶς ἐδόθη μὲν ἡμέρας ἑ, μετὰ δὲ ἕξ ἡμέρας ἀπέβη εἰς Τροίηζην, κρείττονα τῶν ἐν Ἀθῆναις δεσμῶν τὴν ἐξ Ἀθηνῶν φυγὴν δοκιμάσας. Ἀλεξάνδρου δὲ χωρισθέντος ἐξ ἀνθρώπων ἐν Βαβυλῶνι, καταπίσαντος τὴν ἀκμὴν τῆς τύχης, ἀνεκαλέσαντο διὰ φηρημάτων οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Δημοσθένην, ὁμολογήσαντες ὅτι αὐτὸν κατέγνωσαν Ἀλεξάνδρου [ὄσει?]. Ὁ δὲ παραγενομένος πρὸς Ἀντίπατρον συνέστησε τὴν Ἑλλάδα· κληρονομῶν γὰρ οὗτος τῆς Μακεδόνων ἡγεμονίας ἐγένετο· καὶ πάντας ἂν ἑάλω πολιορκηθεὶς ἐν τῇ Λαμία (πόλις δ' ἐστὶν αὐτῆς μία τῶν Θεσσαλικῶν), εἰ μὴ διέπεισε τὰ τῆς πολιορκίας, πρῶτων Αἰτωλῶν ἀποχωρησάντων, ἔπειτα τῶν ἄλλων. Κρατήσας δὲ μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων Ἀντίπατρος βαρβαρικῶς τοῖς πράγμασιν ἐχρήσατο μᾶλλον ἢ φιλανθρώπων. Πέμπας γὰρ εἰς Ἀθήνας ἐξήτει τοὺς δέκα ῥήτορας, οἱ τοῖς Μακεδόνων ἐδόκουν ἐμπεποδίσταται πράγμασιν. Ὑποτιθεμένων δὲ τοῖς πράγμασιν Ἀθηναίων Δημοσθένης εὐλόγηθαι εἰς Καλαυρίαν ἀπέδρα καὶ τοῦ Ποσειδῶνος αἰετῆς ἐγένετο· τὸ δὲ ἱερὸν ὄσουλον ἐδόκει. Πέμπαντος δὲ τὸν κτηνόροτον Ἀντιπάτρου τῶν ὑπασιπιστῶν Ἀρχίαν, ἡ αὐτὸν, ἂν μὴ δύνηται τέχνη, βίᾳ καταγῆνη, νοστήσει Δημοσθένης τὸν κίνδυνον ἀνέδραμεν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπὶ πολλὰ κατεϊπὼν Ἀντιπάτρου, τελευταίαν τοῖς Ἑλλήνων ἐντολὴν καταλιπὼν, ἐλευθεροῦν τὰς πόλεις, ἔβρασε τῆς σπαγίδος τὸ τοξικὸν φάρμακον γενόμενον αὐτῷ μετὰ πρηνείας ἐπὶ τοιαύτην βίον μεταβολὴν, καὶ πρὸ τοῦ πειραθῆναι δουλείας ἀπέθανεν ὡς Ἀθηναῖος. Ἐμνημόνευσαν δὲ τῆς τοῦ ῥήτορος ἀρετῆς οἱ πολῖται, καὶ ἀνδριάντι αὐτὸν ἐτίμησαν, στήσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τοιοῦτον ἐπιγράμματι ἔλεγον· Ἐξερ Ἰσην γνώμη βώμην, Δημοσθένης, ἔστιν οὐποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἄρης Μακεδῶν. Καὶ στήθισα λέγεται περὶ Δημοσθένους ταῦτά ἐστιν. Ἐξ ὧν δυνατὸν ἐστὶ τοῖς εὖ φρονούσι λογίσασθαι πόσος ὁ λόγος τῆς ἀνθρώπων αἰτίδος ἐστὶ προκοπῆς. Δημοσθένης οὖν, ὡς εἰρήκαμεν, μαχαιοποιοῦ παῖς γενόμενος τῷ λόγῳ πιστευτικῶς τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐκόσμησε καὶ πᾶσι τοῖς Μακεδονίας βασιλεῦσιν ἀντέσχε, καὶ τῶν μεγίστων τιμῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἠξιώθη, πάσας κατασκευάσας διὰ τὸν λόγον πατρίδας αὐτῷ. Διεβάλλετο δ' ὡς τὰ βασιλείων Περσῶν φρονῶν καὶ μηδίζων καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνων χρήματα.

ΣΧΟΛΙΑ.

I. ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Α.

1. Ἄντι πολλῶν—] Τὸ προοίμιον ἐκ πλαγίου ἔκαινος τῶν ἀκροατῶν χρηστοῦ ὑποκειμένου πράγματος. Καὶ ἐστὶ πρῶτος τόπος τῶν ἐξ ὑπολήψεως. BRSV (*).

Σύντομον τὸ προοίμιον διὰ τὴν τῶν πραγμάτων χρεῖαν. BYV.

Ἦθικὸν καὶ πραγματικὸν τὸ προοίμιον· τὸ μὲν γὰρ ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπιεικὲς ἦθος ἔχον εὖνον ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ ἠθικὸν ἀπεργάζεται τὸν λόγον, ἡ δὲ λύσις τῶν ἀντιτιπτόντων καὶ ἡ σπερματικὴ τῶν κεφαλαίων ἐπαγωγὴ πραγματικὸν ποιεῖ τὸ προοίμιον· ἴδιον γὰρ μάλιστα Δημοσθένους καὶ Θουκυδίδου μὴ μόνον ἀπὸ τῶν συναγωνιζομένων αὐτοῖς κεφαλαίων ποιῆσθαι τὰ προοίμια, ἀλλὰ καὶ τὰ δοκοῦντα λυπεῖν αὐτοὺς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ θεραπεύειν τεχνικῶς σφόδρα καὶ δεινῶς· ἀναιρεθέντων γὰρ τῶν ἀντιτιπτόντων καὶ τῶν ὑφορούσων ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροατῶν ῥῶον ὑποδέχεται λοιπὸν τὰ μηδεμίαν ἀντίρρησην ἐπιδεχόμενα. Τὸ μὲν οὖν προοίμιον πλέκεται ἀπὸ τοῦ συμφέροντος κεφαλαίου καὶ τοῦ δυνατοῦ· καὶ γὰρ ὁ σύμπαρ λόγος ἀπὸ τῶν αὐτῶν προήκται. Λυποῦν δὲ ἦν αὐτὸν τὸ κατὰ τὰ θεωρικὰ χρήματα· διὸ καὶ ἐν ἀρχῇ λεληθότως κατασκευάζει τοὺς ἀκροατὰς καταφρονεῖν χρημάτων. Καὶ ἐστὶ τοῦτο παραπλήσιον ὃ κέχρηται ἐν τῷ πρὸς Ἀσιπτινῶν (p. 460, 11) « λέγονται χρήματα οἱ τριάκοντα δανεῖ· « σασθαὶ παρὰ Λακεδαιμονίων. » Καὶ γὰρ ἐκεῖ τοῦ Ἀσιπτιῶνος χορηγῶν καὶ χρημάτων ἀφθονίαν ὑπισχνομένου παρασχέσειν πείθει τοὺς Ἀθηναίους διὰ τοῦ διηγῆματος ἐλάττωσα ποιῆσθαι λόγον τῶν χρημάτων. » Ἐλωμμεν καὶ ἐκ' αὐτὸ τὸ προοίμιον. « Ἄντι πολλῶν » ἀνωθεν μεθ' ὑπερβολῆς ἐχρήσατο τῷ νοήματι, οὐκ ἀπλῶς χρημάτων εἰπὼν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν. » Ἐπειδὴ γὰρ ἀλλαχοῦ (p. 37, 25?) τοῖς περὶ (παρὰ?) τῶν λατρῶν^{***}, καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ συντάξεως (p. 169, 2) δύο ὀβολῶν ἀξίους εἶναι φησι τοὺς σπουδάζοντας περὶ τῶν δύο ὀβολῶν, διὰ τοῦτο νῦν μεθ' ὑπερβολῆς εἰσήγαγεν ὅτι εἰ πολλῶν χρημάτων σύνθεσις ὑμῖν καταφρονεῖν, πόσω μᾶλλον τῶν ὀλίγων τούτων ἄξιον παριδεῖν; καλῶς δὲ καὶ τὸ κατὰ ἐνδοξασμόν, ὅτι νομίζω, καὶ μὴ παντελῶς εἰπεῖν ὅτι πέπεισμαι· τὸ μὲν γὰρ ἠθικὸν ὄν εἰς συγκατάθεσιν ἀγει τὸν ἀκροατὴν, τὸ δὲ ἀπόφασιν ἔχον φιλόνηικον αὐτὸν μᾶλλον καθίστησι. R.

Ἄλλως. Ἄντι πολλῶν ἀν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] ὁ νοῦς, εἰ τις ὑμῖν προέτεινε χρήματά τε καὶ τὸ συμφέρον, εὐθὺς ἂν ἠρπάσατε ἀντι πολλῶν χρημάτων τὸ συμφέρον. Ζητεῖται δὲ τί βουλόμενος δεῖξαι τῇ διανοίᾳ ταύτῃ εὐθὺς ἐχρήσατο τῇ συγκρινούσῃ τὰ χρήματα πρὸς τὸ συμφέρον. Καὶ λέγομεν, ἐπειδὴ ὑπενοεῖτο ὡς διὰ τὸ λαθεῖν χρήματα παρὰ τῶν Ὀλυνθίων λέγειν ἐλόμενος ὑπὲρ αὐτῶν, ἠθέλησε διὰ τοῦτο λύσει τὴν ὑπόνοιαν, διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι προκρίτεον τῶν χρημάτων τὸ συμφέρον. Ἀπὸ δὲ σοφοσιμένη ἐστὶν ἡ ἐξηγησις· οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι ἐγὼ προκρίνω τῶν χρημάτων τὸ συμφέρον, ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο πιστεύω ποιεῖν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ἐπειδὴ ὑποψίαν εἶχεν ὡς δεχόμενος τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως. Ἔστι δὲ καὶ αὕτη ὁμοίᾳ ἡ ἐξηγησις. Ἄλλοι δὲ φασιν, ἐπειδὴ περὶ εἰσφορῶν αὐτοῖς μέλλει μετὰ μικρὸν διαλέγεσθαι, τούτων δὲ τῶν λυπηρῶν, βουλόμενος αὐτοῖς εὐθυμοτέρους ἐν τῇ ἀρχῇ κατεργάσασθαι, τὸ τοιοῦτον εἶπεν. Ἡ δὲ ἀληθεστέρα αἰτία ἐστὶν αὕτη· ἐπειδὴ πρὸς χρήματα ἔχοντες στρατιωτικὰ οἱ Ἀθηναῖοι ἐναγχοῦσιν αὐτὰ πεπονηκασί θεωρικὰ, ὥστε λαμβάνειν ἐν τῷ θεωρεῖν ἕκαστον τῶν ἐν τῇ πόλει δύο ὀβολοὺς, ἵνα τὸν μὲν ἕνα κατάσχῃ εἰς ἴδιαν τροφήν, τὸν δὲ ἄλλον παρέχειν ἔχωσι τῷ ἀρχιτέκτονι τοῦ θεάτρου· οὐδὲ γὰρ ἔχον τότε θεάτρον διὰ λίθων κατασκευασμένον· εἶτα βουλόμενος ὁ Δημοσθένης ταῦτα μεταβαλεῖν εἰς στρατιωτικὰ, ἐπειδὴ πρὸς νῦν καταβλεβὼν ὁ πόλεμος ὁ πρὸς Φιλίππον, καὶ εὐλαβοῦμενος εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ λυπηρὸς φανῆναι τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ γὰρ ἐμῶν αὐτοῖς ἀποστρεφῆναι

τοῦ κρίνω καὶ πιστεύω. Τὸ δὲ ὑμᾶς πολλὴν ἔμφασιν ἔχει, ὡς ἂν εἰ ἐλεγεν· ὑμᾶς, ὅς οὐκ εἶλε πλοῦτος ὁ Περσικὸς, οὐ Λακεδαιμονίος ὑπισχνόμενος. B.

Ἦθικὸν ὁμοῦ καὶ πραγματικὸν τὸ προοίμιον. Τὸ μὲν γὰρ ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπιεικὲς ἦθος ἔχον εὖνον ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ ἠθικὸν ἀπεργάζεται τὸν λόγον, ἡ δὲ λύσις τῶν ἀντιτιπτόντων καὶ ἡ σπερματικὴ τῶν κεφαλαίων ἐπαγωγὴ πραγματικὸν ποιεῖ τὸ προοίμιον· ἴδιον γὰρ μάλιστα Δημοσθένους καὶ Θουκυδίδου μὴ μόνον ἀπὸ τῶν συναγωνιζομένων αὐτοῖς κεφαλαίων ποιῆσθαι τὰ προοίμια, ἀλλὰ καὶ τὰ δοκοῦντα ἀντιτίπτειν αὐτοῖς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ θεραπεύειν τεχνικῶς σφόδρα καὶ δεινῶς· ἀναιρεθέντων γὰρ τῶν ἀντιτιπτόντων καὶ τῶν ὑφορούσων ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροατῶν ῥῶον ὑποδέχεται λοιπὸν τὰ μηδεμίαν ἀντίρρησην ἐπιδεχόμενα. Τὸ μὲν οὖν προοίμιον πλέκεται ἀπὸ τοῦ συμφέροντος κεφαλαίου καὶ τοῦ δυνατοῦ· καὶ γὰρ ὁ σύμπαρ λόγος ἀπὸ τῶν αὐτῶν προήκται. Λυποῦν δὲ ἦν αὐτὸν τὸ κατὰ τὰ θεωρικὰ χρήματα· διὸ καὶ ἐν ἀρχῇ λεληθότως κατασκευάζει τοὺς ἀκροατὰς καταφρονεῖν χρημάτων. Μεθ' ὑπερβολῆς δὲ ἐχρήσατο τῷ νοήματι, οὐκ ἀπλῶς χρημάτων εἰπὼν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν· εἰ γὰρ πολλῶν χρημάτων σύνθεσις ὑμῖν καταφρονεῖν, πολλῶν μᾶλλον τῶν ὀλίγων. Νομίζω δὲ εἶπε, καὶ οὐ πέπεισμαι, ὅτι τὸ μὲν ἠθικὸν ὄν εἰς συγκατάθεσιν ἀγει τὸν ἀκροατὴν, τὸ δὲ ἀπόφασιν ἔχον φιλόνηικον αὐτὸν μᾶλλον καθίστησι. YTCV.

Ἄλλως. Ἄντι πολλῶν ἀν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] ὁ νοῦς, εἰ τις ὑμῖν προέτεινε χρήματά τε καὶ τὸ συμφέρον, εὐθὺς ἂν ἠρπάσατε ἀντι πολλῶν χρημάτων τὸ συμφέρον. Ζητεῖται δὲ τί βουλόμενος δεῖξαι τῇ διανοίᾳ ταύτῃ εὐθὺς ἐχρήσατο τῇ συγκρινούσῃ τὰ χρήματα πρὸς τὸ συμφέρον. Καὶ λέγομεν, ἐπειδὴ ὑπενοεῖτο ὡς διὰ τὸ λαθεῖν χρήματα παρὰ τῶν Ὀλυνθίων λέγειν ἐλόμενος ὑπὲρ αὐτῶν, ἠθέλησε διὰ τοῦτο λύσει τὴν ὑπόνοιαν, διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι προκρίτεον τῶν χρημάτων τὸ συμφέρον. Ἀπὸ δὲ σοφοσιμένη ἐστὶν ἡ ἐξηγησις· οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι ἐγὼ προκρίνω τῶν χρημάτων τὸ συμφέρον, ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο πιστεύω ποιεῖν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ἐπειδὴ ὑποψίαν εἶχεν ὡς δεχόμενος τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως. Ἔστι δὲ καὶ αὕτη ὁμοίᾳ ἡ ἐξηγησις. Ἄλλοι δὲ φασιν, ἐπειδὴ περὶ εἰσφορῶν αὐτοῖς μέλλει μετὰ μικρὸν διαλέγεσθαι, τούτων δὲ τῶν λυπηρῶν, βουλόμενος αὐτοῖς εὐθυμοτέρους ἐν τῇ ἀρχῇ κατεργάσασθαι, τὸ τοιοῦτον εἶπεν. Ἡ δὲ ἀληθεστέρα αἰτία ἐστὶν αὕτη· ἐπειδὴ πρὸς χρήματα ἔχοντες στρατιωτικὰ οἱ Ἀθηναῖοι ἐναγχοῦσιν αὐτὰ πεπονηκασί θεωρικὰ, ὥστε λαμβάνειν ἐν τῷ θεωρεῖν ἕκαστον τῶν ἐν τῇ πόλει δύο ὀβολοὺς, ἵνα τὸν μὲν ἕνα κατάσχῃ εἰς ἴδιαν τροφήν, τὸν δὲ ἄλλον παρέχειν ἔχωσι τῷ ἀρχιτέκτονι τοῦ θεάτρου· οὐδὲ γὰρ ἔχον τότε θεάτρον διὰ λίθων κατασκευασμένον· εἶτα βουλόμενος ὁ Δημοσθένης ταῦτα μεταβαλεῖν εἰς στρατιωτικὰ, ἐπειδὴ πρὸς νῦν καταβλεβὼν ὁ πόλεμος ὁ πρὸς Φιλίππον, καὶ εὐλαβοῦμενος εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ λυπηρὸς φανῆναι τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ γὰρ ἐμῶν αὐτοῖς ἀποστρεφῆναι

(*) Signe codicum : A cnd. Monacensis 485; B Monac. 85; C Parisinus 2946; D Paris. 2944; E Paris. 256 supplementi; F Paris. 2995; G Paris. 2946; H Paris. 2508; I Florentinus Laurentianus plut. 59, n. 9; R Paris. 2936; S Paris. 2934; T Paris. 2940; Y Paris. 2935. V schol. editionis Aldinae an. 1503; P edit. Parisin. an. 1570.

τῶν δύο τούτων ὀβολῶν, τῶς μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦτο λέγειν φανερός ἀναδύλλεται, τοῦτο δὲ αὐτοῖς ὑπονοεῖν παρέχει διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι προκρίτεον ἐστὶ τὸ συμφέρον τῶν χρημάτων. Καὶ οὐκ εἶπεν ἀπλῶς χρημάτων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν, δηλῶν ὅτι εἰ πολλῶν χρημάτων μέλλουσι καταφρονεῖν διὰ τὸ συμφέρον, πόσω γὰρ μάλλον οὐκ ἂν ὀνήσιασαν ὑπεριβαῖν δύο ὀβολῶν ἕνεκεν τοῦ λυσιτελοῦτος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα τὰ δημόσια θεωρικὰ ἐποίησαν ἐξ ἀρχῆς ὁ Περικλῆς δι' αἰτίαν τοιαύτην· ἐπειδὴ πολλῶν θεωμῶνων καὶ στασιαζόντων διὰ τὸν τόπον, καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, καὶ λοιπῶν τῶν πλουσίων ἀγοραζόντων τοὺς τόπους, βουλόμενος ἀράσαι τῷ δήμῳ καὶ τοῖς πένησιν, ἵνα ἔχουσι καὶ αὐτοὶ πόθεν ὠνεῖσθαι τόπους, ἔγραψε τὰ προσοδεύμενα χρήματα τῇ πόλει γενέσθαι πᾶσι θεωρικὰ τοῖς πολίταις. Εἶτα ἐπιχειρήσαντος Ἀπολλοδώρου τινὸς πάλιν αὐτὰ ποιῆσαι στρατιωτικὰ, βουλόμενος Εὐδόλος ὁ πολιτευόμενος, δημογωγὸς ὢν, πλείονα εὐνοίαν ἐπισκάσασθαι τοῦ δήμου πρὸς ἑαυτὸν, ἔγραψε νόμον τὸν κελεύοντα θανάτῳ ζημιουῖσθαι εἰ τις ἐπιχειροῖ μεταποιεῖν τὰ θεωρικὰ στρατιωτικὰ. Διὸ ὅσῳ ἐν τοῖς Φιλιππηκῶς μέμνηται αὐτῶν ὁ Δημοσθένης, συμβουλεύει μόνον ὥστε αὐτὸν λυθῆναι, οὐ μέντοι καὶ ἐγγράφως λέγει, ὅπερ ἦν ἐπικίνδυνον. Ὅμως οὐκ ἔπεισαν αὐτοὺς λύσαι, εἰ μὴ ὕστερον αὐτοὶ ἀναγκαζόμενοι τῷ πολέμῳ τοῦτο πεποιθήσαντι. ΥἮ.

9, 2. Ὑμᾶς ἐλάσθαι νομίζω] Ἐμψασιν ἔχει πολλὴν ἢ λῆξις τὸ ὑμᾶς, ὡσανεὶ ἔλεγεν, ὑμᾶς οὐδ' οὐχ εἶλε πλοῦτος ὁ Περσικὸς, οὐ Λακεδαιμόνιοι μεγάλα ὑπισχνούμενοι. Τὸ δὲ νομίζω, ὡς ᾗδη ἐν τοῖς Ἰσοκρατικοῖς εἴρηται, καὶ τὸ δοκεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ πάντως ἐπὶ ἀμφίβολου τάττουσιν οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθεύειν. Οὕτως οὖν καὶ ἐν ταῦθα τὸ νομίζω ἀντὶ τοῦ κρίνω καὶ πιστεύω. ΥἮ.

9, 2. Εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν] Ἐπεισε διὰ τοῦ μέλλοντος· οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι φανερὸν αὐτοῖς, ὡς περὶ ὁ Ἰσοκράτης « ἦκω συμβουλεύεσθαι περὶ τοῦ πολέμου μου τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους. » τὸ μὲν γὰρ σοφιστῆ πρέπον, τὸ δὲ πολιτικῷ μάλλον ῥήτορος. Ἴσως μὲν οὖν κάκεῖνος οὐκ ἀλόγως· ἐπειδὴ γὰρ ἑώρα τοὺς Ἕλληνας ἡσυχολημένους περὶ τὴν πανήγυριν καὶ τῆς ἀνάσεως μάλλον γιγνομένους, διὰ τοῦτο ἐπέστρεψεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀράσιν τῷ μεγέθει τῆς ὑποσχέσεως· ὁ δὲ Δημοσθένης καθ' ὑποτίμησιν αὐτὸ εἰσήγαγεν, εἰ φανερὸν γένοιτο. Οὐκ εἶπε δὲ τὸ συμφέρον Ὀλυνθίοις, ἀλλὰ τῇ πόλει. Μάλλον γὰρ οὕτω καταφρονήσουσι τῶν χρημάτων ὑπὲρ τοῦ λυσιτελοῦτος τῆς πόλεως. Καὶ ἄλλως. Βούλεται δοκεῖν ὑπὲρ τῆς πόλεως μάλλον ἢ τῶν Ὀλυνθίων ποιεῖσθαι τὸν λόγον. Ἡ γὰρ τῆς εὐνοίας ἔνδειξις εὐκολώτερον πείθει τοὺς ἀκροατάς. Οὐ μὴν οὐδὲ τὸ τῶν Ὀλυνθίων συνέστησε πρόσωπον ὡς διαβεβλημένον· καὶ γὰρ φθάνει φίλαν ἔχων πρὸς αὐτοὺς καὶ εἰρήνην ὁ δῆμος. Καὶ ἄλλως. Καὶ αὐτοῖς Ἀθηναίοις ἐκ πολλοῦ σπουδαζόμενον ἦν εἰς ἔχθραν καταστήσῃ τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ὀλυνθίους· ὥστε πῶς οὐκ ἔχαιρον ὑπὲρ τούτων ἀπολογησάσθαι τὸν Δημοσθένην πρὸς οὓς εὐνοικῶς ἐκ πολλοῦ τυγχάνουσιν ἔχοντες; R.

9, 3. Περὶ ὧν] ἦγον τῶν χρημάτων καὶ τοῦ συμφέροντος· ἂ γὰρ παρέθετο τοῦ συμφέροντος εἰς καταφρόνησιν ἀγεῖ τὸν ἀκροατὴν τοῦ δοκούντος ἐλάττωνος. S.

Ὅτε τοίνυν] Τὸ συμπέρασμα εἶπεν ἀφίει τὴν τοῦ προοιμίου κατασκευὴν ὡς ὠμολογημένην. BEHS. Ἡ κατα-

σκευὴ τοῦ προοιμίου κατὰ ἀποσιώπησιν· ὡ γὰρ ἐρρήθ. TCV.

Μετῆλθεν ἐφ' ἑτέραν ἔννοιαν, τὴν πρώτην ἀφίει ἀπατάσκειον. Αἴτιον δὲ τούτου τὸ τῆς προτάσεως ἔνδοξον· ἔχει γὰρ δὴ παρὰ τῆς κοινῆς ἔννοιας ὀμολογούμενον ἐν προτιμῶσιν ἄνθρωπον τὸ συμφέρον χρημάτων. Ἐνδοξοὶ εἰ εἰσι προτάσεις, ὧν οὐ περιμένει τὴν ἀπόδειξιν ὁ ἀκροατής· καὶ λαμβάνει ταύτην ὁ ῥήτωρ ἢ ἀπὸ τῆς δόξης τῶν Ἑλλήνων, ἢ ἀπὸ τῆς κοινῆς ἔννοιας· ἐστὶ δὲ ὅσα καὶ ἐπὶ τῶν νόμων. RYTCV. Λαβῶν οὖν καὶ νῦν ὡς ὀμολογούμενον τὸ τῶν χρημάτων ἕτερον ἐπάγει νόημα, προσμαί προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν. Θαρροῦντος· δὲ ἑαυτῷ καὶ πεπιστευκότος ἢ πρόκλησις. Ἐν ᾧ γὰρ πάντως ἀκούει αὐτοὺς πείθει τῶν συμβουλευόντων, ἐν τούτῳ δεικνύσκει ὅτι μόνος αὐτὸς εὗρηκε τὸ συμφέρον. Εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν· οὐ γὰρ ἀτάραχος ἦν Δημοσθένης συμβουλεύων· « οὐ γὰρ μόνον—ἔχει τις· » ἔσκειμα μὲν τὸ συμφέρον· εἰ δὲ καὶ τοὺς μὴ σκεφάμενους εἰπεῖν τι δέοι, οὐ παραιτήσομαι. Καὶ δι' ὧν προκαλεῖσθαι δοκεῖ, διὰ τούτων ἀποτρέπει τοὺς ἄλλους. Δῆλον γὰρ ὅτι παραγωγῆσουσιν οἱ μὴ σκεφάμενοί τῷ περροντικῷ. Καὶ ἅμα τὰ περὶ τὴν πόλιν δεικνύσκει ὅτι ἐκ πολλοῦ τὸ κοινὸν ἢ τὸ συμφέρον ἐζήτησε. Καὶ διὰ τούτου καὶ χρησίμων αὐτὸν εἰπεῖν καὶ ἀκούσαντες λάβοιτε. Μονονομί· ἄπραγμα καὶ κέρδος τὸ τῆς ἑαυτοῦ γνώμης ποιεῖται τῷ δήμῳ. Καὶ γὰρ τὸ λαβεῖν κέρδη καὶ ὠφελείας ἐστὶν οὐκ ἐκείστατον. Τὴν μὲν οὖν ἑαυτοῦ συμβουλήν ἔτοιμον ἔχημαί φησι, περὶ δὲ τῶν σχεδιαζόντων « ὑπολαβάνω πολλὰ « τῶν δεόντων. » Πρῶτον μὲν διὰ τῆς ὑπολήψεως ἀντιπὸ τὸ βέβαιον νομίζω γὰρ, φησι, εἶτα καὶ διὰ τῶν ἐξ ἡμᾶρως τὸ παρὰ τῶν σχεδιαζόντων ὄρελος. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐνίοσι ἀν' ἐπελθεῖν ἡγοῦμαι, τύχης μάλλον ἢ γνώμης ποιοῦν τὴν εὐρεσιν. Εἶτα κἀν ἐπέλθῃ τῶν, οὐ πάντως, ἀλλὰ πολλὰ, καὶ ταῦτα οὐ προδήλως εἶπε συμφέροντα, ἀλλὰ τῶν δεόντων. Τὸ δὲ ὄνομα τῶν δεόντων οὐχ ἐν τῇ σημαίνει· δεόντα γὰρ καλοῦμεν οὐ τὰ συμφέροντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πρέποντα, περὶ ὧν οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ παρόντι ζήτησις. Καὶ οὐδὲ τῶν εὐρεθέντων ἐπιναεῖ τοὺς σχεδιαζόντας, ἀλλὰ τῇ τύχῃ τῆς πόλεως λογίζεται τὴν πρόβασιν. Πληρῶσας δὲ τὴν παρεκολληὴν ταύτην καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδοῦς δι' ἣν ὀφείλουσι καὶ τῶν δι' ὑπογύου λεγόντων ἀκούειν, ἐπάγει τὸ συμπέρασμα τῷ προοιμῳ, συμπληρωτικὸν μὲν δὲ τῆς δευτέρας ἔννοιας, ἀκολούθως δ' ἔχον τῇ ἐξ ἀρχῆς προτάσει. Τὸ γὰρ συμφέρον ὡς ζητούμενον εἰσαγαγὼν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ προοιμίου, νῦν ὡς εὗρημένον λαμβάνει. Καὶ φησὶν ὅτι πάντες ἀκούσαντες καταμάσατε γενέσθαι τοῦ δοκούντος μάλλον συμφέρον· ἐστὶ γὰρ θεώρημα καθολικόν, ὥστε ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῇ ἀρχῇ ποιεῖσθαι τῶν λόγων καὶ εἰς αὐτὰ καταπαεῖν. R.

9, 4. Τῶν βουλομένων συμβουλεύειν] Πάντας προτρέπει λέγειν, ἵνα διὰ τούτου καὶ τὸν φθόνον φύγη, ὡς μὴ βουλόμενος λέγει μόνος, καὶ ἵνα, εἰ τὴν αὐτοῦ συμβουλήν προέλοιπον, κρείττων ἀπάντων τῶν συμβούλων ἀποδείχθῃ. BSV.

9, 5. Οὐ γὰρ μόνον] Τὸ σῆμα ἐξ ἀναμέσεως συμπλεκτικῶν. P.

9, 7. Λάβοιτε] Ὅριστικῶς δεῖ ἐλαβεῖν τὸ λάβοιτε, ἵν' ἦ· ὅτι οὐκ ὀφείλετε λαμβάνειν μόνον τὰ ἀπὸ ἐσχεμμένου συμβουλεύοντος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ αὐτοσχεδιάζοντος. Ἐπέρχεται γὰρ καὶ τούτῳ πολλὰ τῶν δεόντων εἰπεῖν περὶ τὰ τῆς ὑμετέρας εὐτυχίας. BESP.

Ἰμετέρας τόχης ὑπολαμβάνω] Ταῦτα διὰ δύο εἰρηκε-
δι' ἐν μὲν, ἵνα προεπιβῆ τοὺς Ἀθηναίους καὶ προκατα-
κίση ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς ὑπολαβεῖν, ὅπερ μάλιστα ἐβούλετο
διὰ τὴν ἀπόγνωσιν αὐτῶν· δι' ἕτερον δὲ, ἵνα δόξῃ καὶ ὁ
λόγος ἀσπεριτὶ λέγεσθαι καὶ δόξῃ καὶ ὁ ῥήτωρ ἐκ τῶν πραγ-
μάτων ἰσχύειν, καὶ αὐτοὶ πεισθῶσιν εὐτυχεῖς εἶναι, οὐκ ἐκ
τῶν ἄλλων μόνων, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ λόγου εἰκάζον-
τες. Οὐκ ἂν γὰρ οὕτως καὶ δυνατῶς καὶ εὐπερῶς συνε-
πίθῃ χωρὶς τῆς εὐτυχίας αὐτῶν. HRS.

Τύχης] ἐπειδὴ μέλλει δυνατόν καλεῖν τὸν Φιλίππον,
διὰ τὸ εἶναι εὐτυχεῖ, προσποιεῖται ἐνταῦθα ἀφελῶς εὐτυ-
χίαν Ἀθηναίους μαρτυρεῖν, ἵνα ἑκάστος γινόμενος ἔχῃ αὐ-
τοὺς προεπιθεμένους ἀκούειν, ὅτι καὶ αὐτοὶ δύνανται πρῶ-
τοι τὰ δέοντα. YTCV.

9, 9. Ἐξ ἀπάντων] καὶ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ τῶν πα-
ραγορημάτων λεχθέντων. P.

9, 10. Ὁ μὲν οὖν —] Δεύτερον προοίμιον, σύντομον
καὶ τοῦτο ὁμοίως τῷ πρώτῳ διὰ τὴν χρείαν τοῦ καιροῦ τοῦ
κατεπείγοντος πρὸς βοήθειαν BS. Ἀκόλουθον τῷ πρώτῳ
προοίμιον τὸ δεύτερον. Ἐκεῖ γὰρ προκαλεσάμενος τοὺς
βουλομένους συμβουλεύειν, νῦν ἐκ περιουσίας τὸν καιρὸν
σύμβουλον εἰσήγαγεν, ὅσπερ ἐνδεικνύμενος ὅτι τί μὲν
ἱροῦσιν οἱ ῥήτορες ἄδῃλον, ὁ μέντοι καιρὸς τήνδῃ τὴν
γνωμὴν ἀποφάνεται. Καὶ ἔστιν ὅσπερ ἐκ προσωποποιίας
ὁ λόγος· διειδήνοχε δὲ τῆς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅτι ἐκαίνοι
μὲν αὐτὸν τὸν καιρὸν ποιοῦσι φθειγγόμενον, ἢ τι ἕτερον,
οἱς οὐ μέτσει φωνῆς, ὁ μέντοι ῥήτωρ τὴν ἐκαίνου φωνὴν
ὑπεκρίνεται, τὸ πιθανὸν τῷ λόγῳ κατασκευάζων. BRTC.V.
Δύναται δὲ τὸ τῆς ἠθοποιίας ἐμφυγότερον ἔμα καὶ ἐναρ-
γέστερον ἀποφαίνει τὸν λόγον. Ἔστι δὲ καὶ τὸ δεύτερον
προοίμιον ἠθικὸν ὁμοίως καὶ πραγματικόν· ὁμοῦ γὰρ ση-
μαίνει καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ῥήτορος, καὶ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ
δόξης ὑπομιμνήσκει, καὶ δι' ἑαυτῶν ἑκάστα πράττειν προ-
τρέπτει. R.

Ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς] Σαρῶς ἐνταῦθα δεικνύσιν ὁ
ῥήτωρ ὅτι μμηδότημεν· ἐν ᾧ γὰρ λέγει τὸν παρόντα και-
ρὸν, ἐν τούτῳ παρίστησιν ὅτι οὕτως ἐκαίνοις ὁ καιρὸς ἔν ἐκ
πολλῶν περιέμενον. Εἰδὼλον οὖν ὅτι τὸ συμφέρον ἀνωθεν
ἔφηται· ποῦ γὰρ ἂν ἐπέγνων τὸν καιρὸν ἐν ᾧ δυνατόν ἦν
τοῖς Ἀθηναίοις ἀναλαβεῖν τὰ πράγματα; πότερον δὲ τὰ
τῶν Ὀλυνθίων ἢ τὰ τῆς πόλεως. HR. Εἰ μὲν οὖν τὰ τῶν
Ὀλυνθίων ἔλεγεν, οὐκ ἂν εἶπα τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐκεί-
νων, ἀλλὰ τούτων· ἤρμοττε γὰρ μάλλον τὸ δευτικὸν ἐπει-
ρῆ καὶ νῦν ἐνέστειναι· ἀλλὰ μάλλον ἴσκειν αἰνιττεσθαι τὴν
παλαιὰν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν τῶν πολλῶν ἡγεμονίαν· διὸ
καὶ ἐπήγαγεν ὡς ὁμιλοῦόμενον, εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐ-
τῶν φροντίζετε. Πρὸδῃλον γὰρ ὅτι περὶ πολλοῦ ποιεῖ-
ται τὴν παλαιὰν δόξαν ἀνακτήσασθαι. Καταστήσας οὖν
ἐκ ὑπόμνησιν αὐτοῖς ὧν ἐπιθυμοῦν, καιρὸν ἴσχε καὶ τῆ
κατ' αὐτῶν ἐπιτιμῆσι χρῆσασθαι. Καὶ οὕτως φανερώς
ἠνεῖθισε τὴν βαθυμίαν· ἀνάμμοστον γὰρ προτρέποντι τὸ
ποῦστον· οὐτε πανταλῶς ἀφήκεν, ἀλλὰ διὰ τῆς ὑποσω-
τήσεως ἐδήλωσε. R.

9, 12. Ἰμὲν ἐκείνων αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ, ἡμῖν τοῖς
Ἀθηναίοις αὐτοῖς ἀντιληπτόν καὶ ἀντιποιητόν ἐστὶ τῶν
τῶν Ὀλυνθίων πραγμάτων. V.

9, 13. Ἐκπερ ὑπὲρ —] εἰ μέλει τῇ πόλει τοῦ προεστά-
του τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας. S.

Κατασκευῆ τοῦ δευτέρου προοιμίου. Margo S.

9, 14. Ἡμεῖς δὲ] Συμπέρασμα τοῦ προοιμίου τὸ
ὄσαυτος. II.

ἡμεῖς δὲ. Margo S. Τὸ σχῆμα ὑποσωτήσεως. Συμπέρασμα
τοῦ προοιμίου. B.

Ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὄντινα] Τὸ ἐπαχθὲς βουλόμενος φε-
γειν καὶ ἑαυτὸν ἐγκατέμειξε τῷ ἐγκλήματι, ἡμεῖς εἶπων,
καὶ οὐχ ὑμεῖς. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα λέγεται ὑποσωτήσεως,
ὅταν μὲλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχὺ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον,
μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰ-
νιγμάτων σημαίνει. Καὶ γὰρ ἐνταῦθα βουλόμενος λέγειν
ὅτι ὁ μὲν παρὼν καιρὸς πάντα ποιεῖ παροῦσιν ἡμᾶς ἐπὶ
τὴν σωτηρίαν τῶν πραγμάτων, ἡμεῖς δὲ βαθυμούμεν καὶ
οὐ προσέχομεν αὐτοῖς, ἀλλὰ θέασι τε καὶ τρυφαῖς σχολά-
ζομεν, ὑπεσιώπησε μὲν τοῦτο διὰ τὸ δυσχερὲς, ἐπήγαγε δὲ
« οὐκ οἶδ' ὄντινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά. »
Διαφέρει δὲ τῆς ἀποσιωπήσεως, ὅτι ἐκείνῃ μὲν πανταλῶς
ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ « οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς
« οὐδὲν εἰπεῖν, » ἢ δὲ ὑποσιώπησις αἰνιττεται τι, ὡς ἐν-
ταῦθα. Εἴη ἂν οὖν τοῦτο τὸ κῆλον συμπέρασμα τοῦ
προοιμίου, κατασκευῆς οὕσης τῆς « εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας
« αὐτῶν φροντίζετε. » BRV.

9, 15. Ἔστι δὲ —] Ἐνταῦθα τὸ συμφέρον. B. Ἀρχὴ
τῶν κεφαλαίων. BS. Γνώμης ἀπόφασις· ἐστὶ δὲ ἐντεῦθεν
ἀρχὴ καὶ εἰσβολὴ τοῦ συμφέροντος. BV.

9, 17. Τὴν ταχίστην] ἀντὶ τοῦ ταχέως. Τὸ δ' ἐν-
θῆνδε ἀντὶ τοῦ πολιτικῆς δυνάμει καὶ μὴ ἔζη. BES.

Ἐνθῆνδε] εἰς Ὀλυνθον. P.

9, 18. Ὅπερ καὶ πρότερον] Καιροῦ γὰρ ὁμοῦ καὶ
τινων ἄλλων παραπιστόντος ἡμελήκατε. P.

10, 1. Ἦτις ταῦτ' ἐρεῖ] ὅτι μέλλουσιν ἰλθεῖν οἱ Ἀθη-
ναῖοι καὶ βοηθῆσαι ἡμῖν, καὶ διὰ τῆς παρουσίας παραμυ-
θῆσεται αὐτούς· καὶ μὴ χῶραν σχῆθι Φιλίππος ἀπατήσῃ
αὐτοὺς, ἀντὶ ἐνεχούρου τῆς βοηθείας ὑπαρχούσης αὐτοῖς
ἐκείσε τῆς πρεσβείας. SV.

Καὶ παρέσται] ἦγον, ἢ αὐτὴ ἀγγελος εἴη τῆς βο-
θείας καὶ βοηθός. P.

10, 2. Ὡς] Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. ES.

Ἄδος, μὴ πανούργος —] Τὰ μὲν ὄντως φοβερὰ τοῦ Φι-
λίππου σείσωπῃκε, τουτέστι τὴν δύναμιν, τοὺς στρατιώ-
τας· τὸν δὲ τρόπον εἶναι φησι φοβερὸν, οὐ καὶ βράδεις
περιγενέσθαι δύναται. Καὶ διὰ τῶν αὐτῶν καὶ τὴν Φι-
λίππου δύναμιν καθαίρει καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδοῦσι τὴν
τῆς χειροτονίας τῶν πρέσβων, μὴ πανούργος ὢν. Ἐκ
τῆς παρακειμένης δὲ τῆ σοφίας κακίας ἀνώμους τὸν Φι-
λίππον· καὶ γὰρ τὸν Ὀδυσσεᾶ διὰ τοῦτο σοφὸν καλοῦμεν,
ὅτι δόλοισι καὶ πανουργίαις κέρχρηται. Σιωπήσας οὖν τὴν
σοφίαν, ὅπερ ἦν ἐνδοξόν, τὴν πανουργίαν εἶπεν, ὅπερ
ἐστὶν ἄδοξον. HR.

Πανούργος ὢν καὶ δεινός —] Τοῦτο μὲν ἀντικρως καὶ
ἐγκώμιον εἶναι δοκεῖ, καὶ εἰ τίς αὐτὸ περὶ Ἀθηναίων
εἶπεν, οὐκ ἂν ἠγανάκτησαν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο
εἰς ὕβριν παρέστησεν ἢ προκατεμένη λέξις. Ἡ γὰρ τοῦ
πανούργου μνήμη καὶ τὴν δεινότητα διέβαλε. Καὶ ἔστιν
ἔλον τοῦτο ἐκ τῆς Κορινθίων δημογορίας εἰλημμένον τῆς
πρὸς Λακεδαιμονίους. Καὶ γὰρ ἐκεῖ φοβήσας βουλόμενος
τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ Κορινθίους, τὸ μὲν ναυτικὸν τῶν
Ἀθηναίων καὶ τὰ μυρία τάλαντα ἐσώπησαν, τὸ δὲ ναυτε-
ροποιῶν αὐτῶν καὶ τὸ ἐξυ προβάλλονται καὶ τούτῳ φο-
βοῦσι. HR.

10, 3. Πράγμασι χρῆσθαι, τὰ μὲν εἰκων —] Πράξεις τῆ
Φιλίππου περιέθηκα. Τὸ γὰρ εἶπεν καὶ ἀπειλεῖν αὐτοῖς
οὐ βεβαίον τινός. Καὶ ἔστι, φησὶν, ἀξίόπιστος ἀπειλῶν·

εικότως· δι' ὧν γὰρ εἶκει διὰ τούτων καὶ ἀπειλῶν ἀξιοπίστος· δεῖ γὰρ εἶ ὧν αὐτῶ συνοίειν, ἐκ τούτων ἑκάτερα πράττειν. Καὶ ἡμῖν μὲν ἐν οἷς ἐλαττούμενος αἰσθάνεται ἀπειλεῖ, εἶκει δ' ἐν οἷς ἑαυτὸν πλεονεκτοῦντα γινώσκει. R.

10, 5. Τὰ δ' ἡμῶς διαβάλλων] Ἐστὶ μὲν καὶ τοῦτο πανούργου τοῦ διαβάλλειν, οὐ μὴν εἶσι Φίλιππος ὃ διαβάλλει τὴν πόλιν· οὐδὲν γὰρ διαβολῆς ἔστιν πράττομεν. Ὁ δὲ ῥήτωρ ἔπερ αὐτῶ βούλεται γενέσθαι παρὰ τῆς πόλεως, τοῦτο εἰς διαβολὴν ἔλθει· τὴν γὰρ ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν προσοίσει τοῖς Ἑλλησθίοις. Οὐκοῦν εἰ βούλεσθε μὴ δοῦναι καιρὸν διαβολῆς, ἐπιστήτε τοῖς πράγμασι. R. Ἔκων] αὐτοῖς. P.

10, 6. Τρέφεται καὶ παρασπάζεται] Τὸ βέβαιον τῶν Ὀλυθίων ἐδόλωσεν, ὅτι καὶ μὴ βουλομένους αὐτοὺς τρέφεται καὶ παρασπάζεται. Ἐλεῖται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταφευγόντων εἰς τοὺς βωμοὺς καὶ βία ἀποσπωμένων. BRV. Ἡ ὡς ἐπὶ μέλους τινὸς σώματος, ἵνα δεῖξη τὴν ἐνόητα τῶν Ὀλυθίων. BSV. Τὸ δὲ τί ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μέγα κέρτα· ἔσπερ τὸ ἐ δύναμιν τινα κεκτημένους· » τὸ τινὰ γὰρ ἀντὶ τοῦ μεγάλῃν RSV. Εἶτ' ἐπειδὴ διὰ τῆς πανουργίας καὶ τῆς δεινότητος ἐρόθησε τοὺς Ἀθηναίους, ἀντίειπτε δὲ αὐτῶ, μάτην οὖν οἱ πρέσβεις ἀπειλῶνται, εἰ κρατήσῃ καὶ τούτων τῇ δεινότητι Φίλιππος, ὁ δὲ καὶ τὸν φόβον καθελεῖν, εἰπὼν ὅτι μέρος παρασπάζεται τῶν πραγμάτων καὶ ἐστὶ τοῦτο ποιήσει μὴ πορευθέντων τῶν πρέσβων. Τὸ δὲ τῶν ὄλων πραγμάτων διπλοῦν ἐστὶ, καὶ μέσον ἐξώπησεν, ἔπερ ἦν τὸ τοῦ πολέμου καὶ τῶν κινδύνων· ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἀντίκειται τοῖς Ἀθηναίοις, ὅτι μόνης ὑμῖν ἐξόδου χρεῖα καὶ τοῦ πλεῦσαι. Πρόχειρον γὰρ εὐθὺς τὸ κρατεῖν τῶν πολεμίων μηδεὶς ὑμῖν ἀντιτάττεσθαι τολμῶντος· εἰ γὰρ περὶ τῶν Ὀλυθίων πραγμάτων ἔλεγεν, εἶπεν ἂν φρούριον ἢ πόλισμα μικρὸν· νῦν δὲ τῶν ὄλων πραγμάτων λέγει τῶν κατὰ τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἑλλήνων, ἦν αὐτοὺς διαλαβεῖν βούλεται διὰ τῆς παρούσης στρατείας· ἥς οὐ μάλλον τοῦτο δεχέσθαι προσήκει, ἀκόλουθόν ἐστὶ τὸ εἶπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. R.

10, 7. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπεικῶς] Τοῦτο τὸ σχῆμα λέγεται τροπὴ ἦγον παρὰ προσδοκίαν, ὅτε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ φοβερὸν καὶ συμμέρον εἴη. HRV. Τὸ σχῆμα τροπὴ ἢ παρὰ προσδοκίαν· τὸ δὲ ἐπεικῶς ἀντὶ τοῦ πάνυ. BS.

Φοβήσας τοὺς Ἀθηναίους διὰ τῆς Φιλίππου πανουργίας καὶ δυσκαταγώνιστον αὐτὸν καταστήσας παραμυθεῖται πάλιν αὐτοὺς δι' αὐτῶν ὧν ἐρόθησε. Καὶ φησὶν ὅτι τὸ δοκοῦν αὐτοῦ δύσμαχον, τοῦθ' ὑπὲρ ὑμῶν ἐστὶ. Παράδοξον δὲ τὸ νόημα καὶ τοῦ δοκεῖν ἀπίθανον εἶναι πλησίον, ὃ κατασκευῆς εἰδέθη πλείονος. Δύο δὲ ὄντων, τοῦ τε δύσμαχον εἶναι τὸν Φίλιππον διὰ τὴν πανουργίαν καὶ τοῦ λυσιτελεῖν τοῦτο τῇ πόλει, πρὸς ἑκάτερον ἀπῆντησεν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπὲρ αὐτοὺς ἐποίησεν εἰπὼν τὸ δύσμαχον τοῦ Μακεδόνα ὑπὲρ Ἀθηναίων εἶναι, διὰ τοῦτο πρῶτον ἐξετάζει τὸ δύσμαχον, ἵνα φοβήσῃ· οὐ μὴν οὐδὲ ἐν τῷ φοβεῖν ἀπέχεται τῆς προτροπῆς, ἀλλὰ δι' ὧν ἐπαινεῖ τὸν Φίλιππον, διὰ τούτων εἰς ζῆλον αὐτοὺς καθίστησι. Τὸ μὲν γὰρ εἶναι πάντων ἐκείνων ἓνα ὄντα κύριον, ἂν θελήσῃτε πράττειν τὰ δέοντα, καὶ ὑμεῖς δύνασθε γενέσθαι πάντων κύριοι. Καὶ διὰ τῶν ἐξῆς αὐτοὺς πάντα πράττειν καὶ μὴ τοῖς ξένοις ἐπιτρέπειν παραινεῖ· κύριον γὰρ ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων φησὶν εἶναι τὸν Φίλιππον· ὑμεῖς δὲ τοῖς ξένοις πιστεύετε τὰ τῆς πόλεως ἀπόρρητα. R.

10, 8. Δυσμαχώτατον] διὰ τὴν πανουργίαν. P.

10, 11. Καὶ ἅμα στρατηγὸν] Οὐκοῦν κακοδαίμονα τινα λέγει τὸν Φίλιππον ἐν τοσοῦτοις ὄντα κακοῖς καὶ πόνοις· ὁ δὲ, τὸ κέρδος τὸ ἐκ τούτων προσθεῖς, ζήλων κατῆσθη τὸν Φίλιππον· δεσπότην δὲ αὐτὸν ἠνόμασε, τούτω γὰρ μάλιστα τυχεῖν ζητεῖ ὁ δῆμος. Ἄλλα καὶ ταμίης ὁ Φίλιππος· τοῦτο περὶ τῶν χρημάτων τῶν θεωρικῶν. Αὐτῶ γὰρ ὑμεῖς ταμίαι γενήσεσθε τῶν χρημάτων καὶ οὐκ αὐτὰ διαρπάσει. R.

Πανταχοῦ] ὅπου ἂν βουληθεῖη. P.

10, 12. Πρὸς μὲν—κατὰ καιρὸν πράττεσθαι] Πάλιν αὐτοὺς φοβήσας δι' ὧν πράττει Φίλιππος παραμυθεῖται διὰ τῶν ἀποδαινόντων· πλεονεκτεῖ γὰρ, φησὶν, ὁ Φίλιππος τῷ κατὰ καιρὸν πράττειν τὰ τῶν πολεμίων. Οὐκ εἶα κατορθοῦν καὶ νικᾶν, ἀλλὰ πράττειν· τοῦτο δὲ ὡς πάρος νίκη, ἀλλὰ τὴν παρασκευὴν καὶ τὸ ὄψυ τῶν ἔργων δεκτικῶν· ἔπερ ἦτον λυπεῖ τοὺς Ἀθηναίους. Τὸ μὲν οὖν τῷ Φιλίππου δύσμαχον διὰ τούτων ἀπέδειξεν· ἐν ᾧ καὶ προτροπὴν πεποιθῆται· τὸ δὲ λυσιτελεῖν ἐξ αὐτοῦ μετὰ τῆς δεικνύσκει. Οὐ γὰρ πεισθῆσονται τῷ Φιλίππῳ διαλλαγῆς προτείνοντι· πάλαι γὰρ αὐτοῦ τὸ πανούργον ἴσταν. RS. Διὰ τούτου πάλιν αὐτοὺς ἐξίναει δυσωπεῖ· ἔπλον γὰρ εἰς ζηλοῦσιν αὐτὸν Ἀθηναῖοι. Πεφύκαμεν γὰρ πάντες ἀντιφλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ἐχθρούς. HRS. Καθῆκε τῇ δυνάμει τοῦ Μακεδόνα καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτῶ τῶν πραγμάτων ἐν μόνῃ τῇ πανουργίᾳ δέδωκεν, ὡς περὶ λέγει τὸ νόημα τῷ τε συμφέροντι καὶ τῷ δυνατῷ, προηγουμένου τοῦ συμφέροντος, ὅτι οὐδέποτε διαλλαγῆσονται πρὸς αὐτὸν Ὀλυθιοί· ᾧ δὲ συναποδεικνύεται τίνι ταπεινὸς ὁ Φίλιππος. HRS.

Πρὸς μὲν τὸ τὰ] Ἐν μὲν γὰρ ταῖς δημοκρατίαις τῷ μὲν ἀρεστὸς ὁ πόλεμος, τῷ δὲ οὐκ· ὁ δὲ βασιλεὺς, εἰς ὧν ἦνκα ἂν βουληθῆι πολεμεῖν, οὐδένα τὸν ἐναντιούμενον ἔχει. P.

10, 15. Ἐναντίας ἔχει] Αὐτὸ, φησὶ, τὸ δύσμαχον αὐτοῦ καὶ δυσκαταγώνιστον ἐναντιοῦται πρὸς τὸ γενέσθαι αὐτῶ τοὺς Ὀλυθίους φίλους. Εἶτα ἐπάγει τὴν αἰτίαν TCV.

10, 16. Ἄπλον γὰρ ἐστὶν] Ἀντιστροφή· εἰτα ἐπάγει τὴν αἰτίαν. B. Ἀντιπίπτοντος λόσις· ἀλλὰ πανούργος ὁ Φίλιππος καὶ βλάβος πείθει τοὺς Ὀλυθίους· ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀντιτάξει τὸν λογισμὸν τῶν Ὀλυθίων τῇ τῷ Φιλίππου δεινότητι, τὸν κίνδυνον προβάλλεται καὶ τῷ ἀνάγκην, ἥτις καὶ τοὺς ἄγαν ἀνοήτους οὐκ εἴη παραπαροῦσασθαι. Τοῦτο δὲ Ζήνων ἐτέρως ἐκλαβὼν ἀντιθέτως λόσις ἐνόμισε τῆς δτι ἀπστοί Ὀλυθιοί. Ἄλλα περὶ τοῦ τρόπου τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς πανουργίας ὁ λόγος ἦν τῷ ῥήτορι. Τίς οὖν ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου *** τῇ ἀπῆ πρόφασιν· ὅτι, διὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου, ἂν ἐπιτόντος τοῦ Μακεδόνα κατέχοι, τὴν τετραμμένην ἐπιτομίαν τοῦ Φιλίππου λέγει τὸ καταστρέφασθαι τοὺς Ὀλυθίους μετ' εὐπροσώπου προφάσεως. Εἰκότως δὲ ἐκείνη ἐξώπησεν ἀντιπίπτον ὑποτεμένοντος, ἀλλ' ἔπειτα τῷ Ὀλυθίοις ἀποδοῦναι τὸν ἀδελφὸν καὶ ἀπῆλλεσθαι τὸν πολέμου. R. Ἄπλον γὰρ ἐστὶ τοῖς Ὀλυθίοις ὅτι νῦν οὐ περὶ δόξης] Δοκεῖ μὲν ἀναμνησθεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὸν πολέμου καὶ τῆς ἀποστάσεως ἦν ἀπέστησαν Ὀλυθιοί· κατὰ τὸν πόλεμον τὸν συμμαχικόν· οὐδὲν δὲ ἦτον συγγνώμην αὐτῶ ἀπείνεμεν, ὑπὲρ δόξης εἰπὼν ἀνηρῆσθαι τὸν πόλεμον· ἐλευθερίας γὰρ ἐπεθύμουν καὶ μὴ *** σωπῆσας ὁ

τῆν ἀπόστασιν τῆς ἐλευθερίας ἐνδόξῃ παραμυθίζεται τὸ πταίσμα, δεικνύς οὐδὲν ἦττον καὶ νῦν ὡς οὐκ ἂν ἠθέλησαν ἰπὸ Φιλίππου γενέσθαι. Τῆς γὰρ ἐλευθερίας ἀντιποιοῦνται προύνοτος. Ἄλλὰ καὶ ὑπὲρ Ἀμριπολίως ἐπολέμησαν πρὸς Ἀθηναίους. Ὁ δὲ καὶ τοῦτο συνέστειλε καὶ εἰς βραχὺ κατήνεγκεν ὑπὲρ μέρους χώρας εἰπών, ὡς μηδένα λόγον ἔχειν τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τοιοῦτοις ἐγκλήμασι μνησικαεῖν. R.

10, 17. Ἄλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμού τῆς πατρίδος] Ἐξήρει μὲν καὶ τὴν ἀνάστασιν εἰπέην μόνῃν· ὁ δὲ ἤβησε τὸ πάθος, καὶ τὸν ἀνδραποδισμὸν ἐξενεγκών καὶ τὸ εἶης φρικωδέστερον προσήκει τῆς πατρίδος, ἧς ποιοῦνται τὸν λόγον ἀνθρωποὶ μᾶλλον ἢ τῶν γονέων, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου (p. 296, 16) « οὐ » τοῖς γονεῦσι μᾶλλον, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. « Καὶ πόθεν τοῦτο; ὄφλον τοῖς Ὀλυνθίοις ἐπιπερὶ τούτων κινδυνεύουσιν, ἀπὸ παραδειγμάτων ἐπάγει τὴν πίστιν. Ἰκανὰ δὲ ταῦτα καὶ τοῖς ἀνοήτοις λογισμὸν ἐμποίησεν περὶ τῶν μελλόντων. Ἀμριπολίται καὶ Πυθναῖοι διδάσκουσιν αὐτοὺς ὅπως χρῆται Φιλίππος τοῖς πιστεύουσιν. Ἔττα καὶ ἀπὸ καθολικῆς γνώμης πιστοῦται τὸ λεγόμενον. Διαβεβαιωτικὰ γὰρ τὰ καθόλου τῶν μερικῶν νοημάτων. Καὶ δημοκρατία γὰρ καὶ τυραννίαι ἀεὶ διαφόροι. Καὶ ἡ προσοχὴ τῆς γειννιάσεως εἶχει τὸ μέσος· τὰ τε γὰρ ἐναντία μᾶλλον δεκνύεται καὶ πολέμια πλησίον ἀλλήλων γενομένα, καθάπερ φυγεῖν τὸ θερμὸν καὶ λευκῆν τὸ μέλαν. R.

10, 16. Ὅτι νῦν οὐ περὶ δόξης] καθὼς πρὸς Ἀθηναίους Ὀλυνθίοι. C.

Ὅτι νῦν οὐ περὶ δόξης] οἷον οὐ περὶ τοῦ ἠτηθῆναι μόνον αὐτοὺς παρὰ Φιλίππου, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκβαλεῖν ἐπιθεῖν καὶ ἀνδραποδίσασθαι, ὅ ἐστι δούλους ποιῆσαι. TCV.

10, 17. Πολεμῶσιν] οἱ Ὀλυνθίοι. P.

Ἄλλ' ἀναστάσεως] ἦγον ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀνάστατον ἰπὸ πύου γενέσθαι τὴν σφῶν πόλιν καὶ δούλους αὐτοῦ· τὸ γὰρ οὐκ εἶναι συμφέρον οὗτος ζητῶν ταῦτα σπουδᾶσι ποιῆσαι. P.

10, 18. Καὶ ἴσασιν] Ἀντικίπτον λόει, ἵνα μὴ τις εἴπῃ πᾶσι μὲν τοὺς Ὀλυνθίους μὴ πιστεύειν αὐτῷ μηδὲ βούλεσθαι προέσθαι ἑαυτοῦς αὐτῷ. Τί οὖν; ἐπι εἰσὶ τινες προέσθαι παρὰ τοῖς Ὀλυνθίοις, οἵτινες βουλήσονται προδοῦναι τὴν πόλιν, ἐπάγει ὡς οὐδὲ τούτους ἐνδέχεται τοῦτο ποιεῖν· ἴσασιν γὰρ ὅλα ἐποίησεν εἰς τοὺς προδότας τῶν Ἀμριπολιτῶν, τοὺς ἀνοήττας αὐτῷ τὰς πόλεις. Εἰσελθόντες γὰρ αὐτοὺς πρῶτους ἐρόνευσεν, λέγων· εἰ τῶν ἰδίων πολιτῶν οὐκ ἐρείσασθε, πῶσα γε πλῆθον οὐ μὲλλετε περὶ ἄλλο ὕστερον τοιοῦτοι γενήσεσθαι; BHRS.

10, 20. Πυθναίων] Πύθνα τὸν υἱὸν Κίτρος. P. Πύθνα υἱὸς Μακεδονίας. Αὕτη ἀπέστη τοῦ ἱσκαίου Φιλίππου, καὶ ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν, καὶ περὶ ταύτην τοιοῦτόν τι συνέβη· καὶ γὰρ κάκει τινες προδεδωκασιν, εἴθ' ὕστερον φωνάζει ἐπι οὐκ ἂν αὐτῶν φείσαιο, ἔφυγον ἐπι τὸ Ἄμύνον ἱερὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· κολακεύοντες γὰρ αὐτοῦ τὸν πᾶρα πρῶτον οἱ Πυθναῖοι ἱερὸν αὐτοῦ ἐποίησαν· ὁμοῦς οὐδ' ἐμίση καταπαργύονταν ἐρείσαιο, ἀλλ' ἀναστάσας τοὺς ἄλλους ἐπι τῷ μηδὲν ποιῆσαι ἐξελεθόντας ἀνελεν. HRS.

10, 20. Καὶ ὅλων ἀπιστων] Εἰπὼν τὰ μερικὰ παραδείγματα τῆς καθολικῆς τῆς γνώμης ταῦτα ἐπισημαίνεται. R.

Ἄπιστων] Ἐναντία γὰρ ἔστιν· αἱ μὲν γὰρ οὐκ ἄρχοντα ἔχουσιν, ἀλλ' ἐστὶ δημοκρατία· ἡ δὲ μοναρχία ἐπαγγέλλεται. P.

10, 21. Κἂν ἕμωρον χῶραν ἔχωσιν] Αὐτὸ γὰρ τὸ πλησιάζον τοῦ τόπου ὥσπερ εἶπεν τὰ ἐγκλήματα τίκεται. TCV. Ἐκ τῶν τριῶν περιστάσεων, προσώπου, τρόπου καὶ τόπου· τρόπου διὰ τὴν τυραννίδα, προσώπου διὰ τὸν Φιλίππον, τόπου διὰ τὸ ἕμωρον. C.

10, 22. Ταῦτ' οὖν] Κατασκευῆ τοῦ δευτέρου προοιμίου. BP.

Ταῦτ' οὖν ἰγνώκεται] Δεῖξας ἐκ πολλοῦ τὸ δοκοῦν λυσitelειν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ καταστήσας αὐτοὺς πρὸς τὸ εὐθυμότερον καιρὸν ἴσχει τοῦ παροῦσιν καὶ εἰσεῖραι πρὸς τὰς πράξεις. Καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα μεγάλα τινὰ ἢ μέσσα παρ' αὐτῶν ἤτησεν, ἀλλὰ τὸ βούλεσθαι μόνον καὶ προσέχειν. Διὸ καὶ χανύσας αὐτοὺς καὶ εἰς χρηστὰς ἐπιπέδας ἐπαγαγών, συμβουλεύειν καὶ χρήματα εἰσφέρειν. Ἐν οἷς γὰρ ἡδύως γεγόνασιν, ἐν τούτοις καιρῶν ἴσχειν ὑποβάλλειν τὸ δοκοῦν ἐπαχθὲς, ἵνα λάθῃ διὰ τῶν χρηστοτέρων καταναγκάσας αὐτοὺς δεῖξασθαι καὶ τὸ δοκοῦν φορτικώτερον. Διὸ καὶ τὸ προθύμως προσέθηκεν, εἰδὼς ἐπι καὶ τὸ προέσθαι χρήματα τοῖς ἀνθρώποις ὀκνηρῶν. Βούλεται δὲ διὰ τούτων πείσαι τὸν δῆμον ἐκστῆναι τῶν θεωριῶν· ὅπλον γὰρ ἐπι μᾶλλον ἀγαπήσουσιν ἀποστήναι τῶν ἔκθετον λημμάτων ἢ παρ' ἑαυτῶν καὶ οἰκοθεν εἰσενεγκαεῖν. Διὰ τοῦτο δὲ τὸ φορτικώτερον αἰτεῖ παρ' αὐτῶν, ἵν' εὐκόλως δυνηθῇ τυχεῖν οὐδερ αὐτὸς βούλεται. HRS.

10, 23. Καὶ τᾶλλ' εἰ προσήμαι] ὥσπερ ἂν εἰ εἴλεγε τὰ τῶν προγόνων διηγήματα, ἐπι ἔβωσ εἶχον ἐκεῖνοι αὐξάνειν τοὺς κινδυνεύοντας. BETCV.

10, 26. Αὐτοὺς ἐξιώντας] τοὺς Ἀθηναίους, καὶ μὴ ξενικῆς δυνάμει πιστεύειν. TCV.

Μηδὲν ἔλλειποντας] Σφόδρα τεχνικῶς, ἵνα εἰ συμβῆ ἠτηθῆναι αὐτοὺς, ἔχῃ ἀπολογία τὸ ἔλλειψαι τινα ὧν συνεβούλευσεν. BTVCV.

Οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ ἀπήξει] Λόγος ἢ ἀπολογία, ἀπήξει δὲ ἢ πρόφασις ἢ ἀφορμὴ. BP.

10, 28. Ὅ πάντες ἰθρῶλον] Πόρρωθεν ἀποκλείει τὰς προφάσεις τῶν βουλομένων ἀντιλέγειν· τοῦτο γὰρ, φησὶ, γέγονεν ὁ πάντες ἰθρῶλον· πρῶτον μὲν τῷ περιληπτικῷ πάντας εἰς συγκάθεσιν ἤγαγεν ὧν αὐτὸς βούλεται. Δεύτερον δὲ ἰθρῶλον εἰπὼν τὴν τῆς μετανοίας πρόφασιν ἀνήρκεσεν· οὐ γὰρ κρύφα οὐδὲ ἐν ἀπορητῶν περὶ τούτων ἐλέγομεν, ἀλλὰ πάντες βῶη καὶ θορύβῳ χρώμενοι τοὺς Ὀλυνθίους ἐσπουδάζομεν ἔχθρους καταστήσαιο τῷ Φιλίππῳ. Ὅτι γὰρ τὸ ἰθρῶλον τοῦτο πάντως δύναται διδάσκει καὶ Ὅμηρος (Π. 8, 437).

« Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμοῦ θρόος, »

τὴν αἰτίαν λέγων τοῦ θορυβεῖν τοὺς Τρῶας. Οὐκοῦν ἀπαντες Ἕλληνας ἔγνωσαν τὴν ἡμετέραν σπουδὴν καὶ μεταγινώσκουσιν ἀπρεπὲς. Ἄλλ' ἐβουλόμεθα μὲν ἔχθρους καταστήσαιο τοὺς Ὀλυνθίους, οὐ μὴν νῦν οὐδὲ τούτων τὸν τρόπον· ὁ δὲ καὶ τοῦτο ἔβωσεν εἰπὼν, καὶ ταῦτα ὡς ἂν ἑμῶν μάλιστα συμφέροι. Καὶ ἡ ἀπόδειξις εὐθὺς ἀπὸ τοῦ τρόπου, ἐπι παρ' ἡμῶν μὲν πεισθέντες τυχεῖν ἂν καὶ μετέγνωσαν. Οὐκοῦν λέγεις ἡμῖν οὐ χρηστοὺς τινὰς οὐδὲ βεβαίους ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο προσέθηκε τὸ ἴσως, διαλεκτικῶς σφόδρα καὶ ἀκριβῶς. Καὶ πειθάνον τὸν λόγον ἐποίησε καὶ τοὺς Ὀλυνθίους συνέστησε μὴ ἀποφηνάμενος,

ἀλλὰ κατ' ἐνδοξασμὸν τὴν γνώμην αὐτῶν ἐκθίμενος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγκλημάτων μισοῦσι, καὶ τοῦτο σύστασιν ἔχει τῶν Ὀλυθίων. Εἰ γὰρ μισοῦσι τὸν Φίλιππον δι' ἕπερ αὐτοὺς ἐγκαλεῖ, πρόδηλον ὡς οὐκ ἀδικοῦσιν, ἀλλὰ μάτην πολεμοῦνται καὶ διὰ τοῦτο βεβαίαν ἔχουσι τὴν ἔχθραν. R. Ἀναίρεσις τῆς ἀντιθέσεως τῆς ὅτι οὐκ οἰκεῖος ὁ πόλεμος. Τίς γὰρ ἂν ἐτι τολμήσειεν ἀλλότριον λέγειν αὐτὸν, ἐπεὶ τοῦτον πάντες ἐπόθουν; C.

11, 3. Ἀνείλοντο] ἀντι τοῦ ἀνέλαβον. P.

11, 5. Ἐπειδὴ δ' ἐκ τῶν] ἦγουν Ἀττικόν. C.

11, 7. Οὐ δεῖ δὴ] Συστήσας τὴν γνώμην τῶν Ὀλυθίων καὶ βεβαίους συμμάχους ἀποδειξάς ἔραμιον ποιεῖται τῶν Ἀθηναίων τὸ πρᾶγμα καὶ καιροῦ τινας εὐτυχίαν καλεῖ· τὸ γὰρ παραπετυχότα τῶν τυχείων ἐστὶ καὶ τῶν ἐξ ἀπροσδοκίτου συμβαίνοντων. Καὶ τὸ ἀρεῖναι σημαντικόν ἐστι τῶν ἐχόντων καὶ ὥσπερ ἐν τῷ κρατεῖν ἦδη ὄντων. Καὶ παροῦνται βουλόμενος ἀναμνησθεῖν τῶν προτέρων ἐν οἷς ἐξημώθησαν οἱ μὴ γρησάμενοι τοῖς καιροῖς. BEHRSV. Ἴδιον Δημοσθένους μετὰ τὴν ἀπόδειξιν προτρέπει. C.

11, 10. Εἰ γὰρ ὅθ' ἤκομεν Εὐδοεῦσι] Σχῆμα κατὰ συστροφήν τὸ καὶ ἐμπαριβολόν. Βεβαίοι τὴν λύσιν τοῦ ὅτι οὐκ οἰκεῖοι οἱ Εὐδοεῖς, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀπέστησαν. Τὸ κατὰ ἀσύνδετον σχῆμα. C.

Εὐδοεῖσι βεβοηθηκότας] Θηβαῖοι πολεμοῦντες Λακεδαιμονίους ἐν Λεύκτροις τῆς Βοιωτίας ἐνίκησαν αὐτοὺς κατὰ κράτος· ὅθεν εὐθὺς διέβησαν ἐπὶ τὴν Ἐββοίαν, ὡς δῆθεν βουλόμενοι ταύτην χειρώσασθαι, τὸ δὲ ἀληθές, ἵνα ταύτην λαβόντες καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων χωρήσωσιν. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐξῆλθον Εὐδοεῖσι συμμάχουσαντες· καὶ συμβαλόντες ἐνίκησαν οὕτως ὥστε καὶ σπονδῶν αὐτοὺς δεηθῆναι ὑπὲρ τῶν πεπτωκότων, ἵνα λαβόντες τούτους ἀναχωρήσωσιν. Ἐπανελθόντες δ' ἐκ τῆς μάχης εἶρον ἐν ταῖς Ἀθήναις δύο πρίσβεις τῶν Ἀμφικολιτῶν, Ἰέρακα καὶ Στρατοκλέα, παρακαλοῦσάσας ὥστε ἐξελεθεῖν καὶ καταλαβεῖν τὴν Ἀμφικολίαν, πολεμουμένην ὑπὸ Φιλίππου. BERSP.

Πολλὰ διὰ τοῦ παραδείγματος ἦνυσε. Τοῦτο γὰρ ἴδιον Δημοσθένους καὶ Θουκυδίδου, τὸ δι' ὄλγων βημάτων πολλὰ νοήματα συναγεῖν. Πρῶτον μὲν οὖν οἰκειότατον τὸ παραδειγμα. Πρῶτον γὰρ ἔλαβε τὸ τῶν Εὐδοέων διαβεβλημένον ὡς ἔχει ἐν τῷ περὶ στεφάνου (p. 259, 10)· « οὐδ' ὦν ὑπὸ Θεμισωνος καὶ Θεοδώρου περὶ Ὀρωπὸν » ἠδίκησθε ἀνεμνήσθητε. » Οὐκοῦν μηδὲ Ὀλυθίοις μνησικακήσθητε γούν εἰ τι περὶ ἡμᾶς ἐξήμαρτον. Δεύτερον βούλεται παῖσαι τοὺς Ἀθηναίους ἐξελεθεῖν εἰς τὸν πόλεμον. Ἀνέμνησεν οὖν αὐτοὺς ἐξόδου τῆς αὐτῆς, ἐν ἣ στρατεύσας ὁ δῆμος κατώρθωσε. Διὸ καὶ εἶπεν « εἰ γὰρ ὅθ' ἤκομεν » Εὐδοεῖσι βεβοηθηκότας », αὐτοὺς ἐμπαίνων εἶναι τοὺς στρατεύσαντας. Τρίτον τοιαύτης ἐμνημόνευσε μάχης ἐν ἣ κατώρθωσαν ὀφθέντες μόνον. Δείσαντες γὰρ αὐτῶν τὴν ἔφοδον Θηβαῖοι τῆς χώρας ἀπηλλάγησαν. Οὐκοῦν κἄν νῦν ἐξέλθωμεν μόνον, οὐχ ὑποστήσεται Φίλιππος. Τέταρτον πρὸς τοῦτοις συννηρήθησαν αὐτὸν τοῖς τότε στρατεύσασαι, τεχνικῶς σφόδρα τὸ ἐξίππιστον ἑαυτῷ προσκτώμενος. Ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης ἔρησι δεῖν τὸν σύμβουλον οὕτω συμβουλεύειν ὡς ἑαυτὸν μάλλοντα κοινονεῖν τούτοις ἐφ' οἷς ποιεῖται τὴν συμβουλήν. Τούτοις γὰρ πειθονται μάλλον οὐκ ἂν ὄρωσιν ἐτοιμοὺς ὄντας συμμετέχειν ὡς συμβουλεύειν ἐγνώκασι. R.

11, 11. Παρήσαν Ἀμφικολιτῶν] Ἄλλ' ἐπαχθῆς ἦν, ὡς Ἀημόσθενες, ὑπόγονον ἐκ στρατηγίας ἤκοντας εἰς ἕτερον

πάλιν ξεινία πολέμου. Ὁ δὲ θεώρησον ἕως ἂν οὖς τὸ δοκοῦν ἐπαχθῆς. Μὴ γὰρ κινδυνεύειν ὑμᾶς ἐκλεῖναι ἢ πολεμεῖν, ἀλλὰ κλεῖσθαι καὶ παραλαβεῖν τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐφ' ἔτοιμον καιρὸν καὶ ἀκινδύνον αὐτοὺς ἐκαλούμενος, ὅ γε κλεῖσθαι λέγων καὶ παραλαβεῖν. HRS.

Ἀμφικολιτῶν] Κτήμα γὰρ Ἀθηναίων ἢ Ἀμφικολίαν. HRS.

11, 12. Κελεύοντες] προτροπέμενοι. BP.

11, 14. Ὑμῶν αὐτῶν προθυμίαν] Οὐκ εἶπε στρατεῖαν ἢ πόλεμον, ἀλλὰ προθυμίαν, ὡς μέχρι τοῦ τολμήσαι μόνον ὄντος τοῦ κατορθώσαι. Καὶ τί πλέον ἐν ἡμῖν ἐγένετο στρατεύσασαι; HRS.

11, 15. Ἐχέει' ἂν Ἀμφικολίαν] Σχετλιζόντος ὥσπερ καὶ ὀδωρομένου τοῦ βῆμα ὅτι διὰ βραθυμίαν μόνην τὴν Ἀμφικολίαν ἀπέλεσαν. BEV.

11, 16. Τῶν μετὰ ταῦτα πραγμάτων] Οἰοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ Φιλίππου δεῖκνυσθαι· ἐπεὶ γὰρ ἠτιθέεις ὡς ἂν ἐτι πράγματα παρέσχειν ὑμῖν. Καὶ διὰ τοῦτο δεῖλε τὸς Ἀθηναίους ἐτι καὶ νῦν ἐξελθόντες ἐπισχῆσατε τὸν Φίλιππον τούτοις λοιπὸν ἐπιχειρεῖν. HRS.

Πραγμάτων] ὧν ὑπὸ Φιλίππου πεπόνθατε. P.

11, 17. Καὶ πάλιν ἤνικα Πύδνα, Ποτιδαία —] Πρῶτον μὲν ἐν τάχει καὶ ἀνευ συνδόσεων κατέλεξε τὰ χωρία ὑδοικῶς μὴ μάγαν καταστῆσι Φιλίππου· εἴτα τὰ λοιπὰ λέγειν παρετήσατο, οὐ τὸ μήκος τοῦ λόγου δεδοικώς, ἀλλὰ τὸ φοβῆσαι τὸν δῆμον. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις εἴξει τὸ δυνατὸν τῶν Ἀθηναίων. Ἡ γὰρ τύχη, ἢ τούτους ἡμῖν πάντας τούτους καιροὺς παρεσκεύασεν· οὐκοῦν μεθ' ἡμῶν εἰσὶν οἱ κρείττους. Ἄρ' οὖν, ὡς Δημόσθενες, καὶ ἕκαστον τούτων τῶν χωρίων εἶδει πολεμεῖν καὶ ὡς τως εἰ φιλοπόλεμος; ὁ δὲ τί φησιν; ἐνὶ τῷ πρώτῳ μὲν ἡμῖν ἐξόδου μόνης εἶδει, καὶ δεύτερον χωρίον οὐκ ἂν ἦν ἡ χλῆσι Φιλίππου· εἰ γὰρ τοῦτο συνέδη, ῥῆσιν καὶ πάλι ταπεινότερον νῦν ἂν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ. Λέγει οὖν ἡμῖν ἰσχυρὸν τὸν Φίλιππον τοσαῦτα προεληφότα. Ὁ δὲ κατὰ σύγκρισιν τὸ ἀντιπέπτον παρτέμε διὰ τοῦ, πάλιν γὰρ αὐτὸν ταπεινότερον ἔχομεν, ὡς καὶ νῦν ἐτι ὄντος ταπεινοῦ καὶ καταδεστέρου τῆς πόλεως, τότε δὲ ἢ νῦν μάλλον ἂν ταπεινότερον καταστάντος. Σημαντικώτατον δὲ τῷ Φιλίππῳ ταπεινότητος καὶ τὸ ἐχρώμεθα. Καθ' ὧν γὰρ ἐξουσίαν ἔχομεν ὅτι βουλόμεθα πράττειν, κατὰ τούτων τὸ χρῆσθαι λέγομεν διὰ καὶ τοῖς φίλοις χρῆσθαι λέγομεν διὰ τὰ δοκοῦντα ἡμῖν ὑπογυροῦσιν. Ἐκαστον δὲ τούτων δεῖκνυσθαι ὅτι σχεδὸν ἐπιτάττειν εἶχομεν τῷ Φιλίππῳ φόρους παρ' αὐτοῦ λαθεῖν. Καὶ γὰρ παρὰ τῶν κρείττων ἀρξάντων Μακεδονίας ἐπράττομεν φόρους. Τί ποτε οὐ αἴτιον τοῦ μὴ πάντα συμβῆναι; ἢ βραθυμία τῆς πόλεως δι' ἣν ἠδύθη Φιλίππος· καὶ δίδωσιν οὐ τὴν τύχην εἰσὶ εἶναι τῆς Φιλίππου δυνάμεως, ἀλλὰ τοὺς Ἀθηναίους; γὰρ ἠδύθη διὰ τούτους, ἐπὶ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ καταλαβεῖν τὴν βώμην τῆς Μακεδονίας. HRS.

11, 17. Πύδνα] τὸ νῦν Κίτρος. BP.

Ποτιδαία] ἢ νῦν Βέρροια. BP.

11, 18. Πολιορκούμενα] ὑπὸ Φιλίππου. P.

11, 20. Ἐνὶ τῷ πρώτῳ] ὥσπερ ἀντιπέπτον λέγει, ἢ μὴ εἶπε ὁ Ἀθηναῖος· καὶ πῶς ἠδυνάμην τοσοῦτος ἐν τῷ αὐτῷ βοηθῆσαι; ἐπάγει ὡς ὅτι, εἰ ἐνὶ μόνῳ τῷ πρώτῳ προθύμως ἐδοθησάτε, οὐκ ἂν τοῦ δευτέρου ἦμασθε. BETCV.

11, 23. Τὰ δὲ μέλλοντα] Ὅσπερ ὑπογράφει καὶ γὰρ

κτιρήσει ἡμῖν ἐν ταῦθα τῶν ἀργῶν τε καὶ βραβύμων τὴν φύσιν. BERSV. Τὸ δὲ σχῆμα ὑποσώπησης. BE. Αὐτόματα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τύχης τινός. TEV.

Ἠδῆσαμεν] Βούλεται διὰ τούτου δεῖξαι ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐστὶ καὶ νῦν αὐτὸν καθελῆν διὰ τῆς σπουδῆς, ὥσπερ καὶ ἐν αὐτοῖς ἐγένετο τὸ ποιῆσαι αὐτὸν μέγαν διὰ τῆς βραθυμίας. BETCV.

11, 25. Ἡλικὸς οὐδέεις] Ὑπερβολικὸν μὲν τὸ λεγόμενον, οὐ μὴν παντάπασι φοδερόν· τῶν μὲν γὰρ πρὸ αὐτοῦ μεζῶν γέγονεν, ὡς μὴ δύνασθαι νῦν φόρους ἀπαιτηθῆναι παρ' ἡμῶν, οὐ μὴν τηλικούτος ὡς παντάπασι μεζῶν εἶναι τῆς πόλεως. Νῦν δὲ καιρὸς ἔχει. Τίς οὗτος; ὁ τῶν Ὀλυμθίων. Πάλιν ἀεφῆσας τὸν Φιλίππον εὐθύς εἰς παραμυθίαν ἐμνημόνευσε τοῦ παρόντος καιροῦ τὸ δυνατόν ὥσπερ ἄρως τῶν Ἀθηναίων. Αὐτόματον γὰρ λέγων τύχης εἶναι ὄρωρον φησὶ καὶ τῆς τῶν κρειττόνων εὐνοίας τεκμήριον. Καὶ τί δύναται τοσοῦτον, ὃ Δημόσθενες; ὁ παρὼν καιρὸς πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀπολωμένους οὐδενός ἐστιν ἐλάττων τῶν προτέρων ἐκείνων· εἰ δὲ καὶ ἐπ' ἐκείνων ἤρκεσαν ἂν ἐν τῷ πρώτῳ βοηθήσαντας ἀπληθάσαι πραγμάτων, εὐθὺς ὅτι καὶ τούτῳ χρησάμενοι παύσομεν Φιλίππον τὰ τῶν Ἑλλήνων περιεργαζόμενον. RS.

11, 27. Τίς οὗτος ὁ τῶν Ὀλυμθίων] Τινὲς τὸ τίς κατ' ἐρώτησιν, τὸ δὲ οὗτος κατὰ ἀπόκρισιν, ἄλλοι δὲ τὸ τίς ἐγγλιτικῶς λαμβάνουσιν. BV. Τινὲς τοῦτο τριχῶς ἐξηγοῦνται. Οἱ μὲν ἔλον ὁμοῦ τὸ κῶλον ὡς ἀπὸ τοῦ Δημόσθενους λεγόμενον, οἱ δὲ κατὰ πᾶσιν καὶ ἀπόκρισιν, καὶ τούτῳ διχῶς λέγουσιν. Οἱ μὲν γὰρ τῆς πᾶσιν λέγουσιν ὡς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς Δημοσθένην, νυνὶ δὲ καιρὸς ἔχει τίς; κατὰ πᾶσιν, ἀναπαυρινομένων οὗτος ὁ τῶν Ὀλυμθίων. A.

11, 28. Οὐδένος ἐλάττων] τῶν ἤδη ἀπολωλότων. Ὅρα δὲ πῶς ἀθυμίας αὐτοὺς πληρώσας διὰ τοῦ καταλόγου τῶν ἀπολωλότων χωρίων πάλιν παρεμυθίσαστο τῷ εἰπεῖν ὅτι πάλιν ἔχει καιρὸς οὐ χείρων ἐκείνου. BERSP.

Ἐκείνων] ὧν ἄνω ἐφη. P.

Καὶ ἔμοιγε δοκεῖ] Παράδοτον τὸ νόημα καὶ πολλῆς ἀποδεξίας δεόμενον. Πολλὰ γὰρ φησὶ παρὰ τῶν κρειττόνων ἀγαθὰ πεπόνθαμεν, καίτοι μηδεμίαν αὐτῶν ἀσθησὶν εὐληφός τοῦ δήμου· διὸ καὶ λογιστοῦ δικαίου πρὸς ἐξέτασιν ἔδειχθη· καὶ τὸ ἀπίθανον φεύγων οὐ περιῆψεν αὐτῶ τὸν λόγον, ἀλλ' ἕτερον δοκιμασθῆν ἐζήτησεν. Εἰπὼν δὲ τῶν παρὰ τῶν θεῶν ὑπρηγμένων ἡμῖν μεγάλην ἔχειν αὐτοῖς χάριν, τὸ μὲν εὐθύς κατασκευάζειν πρόσαντες καὶ βίαιον ἐνόμισε, προσθεὶς δὲ ὅτι πολλὰ πεπόνθαμεν ἀγαθὰ, πρὸ τῆς ἀποδεξίας τὸ ἀντιπίπτον ἔθηκεν, ὅτι καίτοι πολλῶν ἀπρηθήμεν. Καὶ τοῦτο λύει πρῶτον εὐκότως. Ἐπειδὴ γὰρ ἀνιρέθη τὸ ἀντιπίπτον, εὐκολώτερον παραδέχονται καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ τεθείσαν πρόρασιν, καθὼς μὲν ἔχει κολλὰ τῶν πραγμάτων, ἡμεῖς δὲ τούτων αἰτιοὶ βραθυμῆσαντες. Καὶ τὸ ἔγκλημα δίκην προσήθεε, διόπερ ἐξ ἀρχῆς ἐζήτει τὸν δίκαιον λογιστῆν. Τίς δὲ ὁ δίκαιος λογιστής; αὐτὸς ὁ βήτωρ τὸν λογισμὸν ἀποδοὺς, οὗτος ἂν εἴη καὶ τῶν συμβάντων δοκιμαστής ἀριστος. Καὶ αὐτοῖς τούτοις οὐδὲν ἤττω τὴν βράμην τοῦ Μακεδόνος ἡλάττωσαν· ἐράτησε γὰρ τῶν πραγμάτων διὰ τὴν τῶν κωλυόντων ἐρημίαν, οὐ διὰ τὴν ἰσχὺν τῶν ἔλων. Λύσας δὲ τὸ ἀντιπίπτον τὴν πρότασιν πάλιν ἀνέβραμεν, ὅτι εὐνοὺς ἡμῖν ὁ θεός. Καὶ ἐστὶ ταῦτα προηγούμενα μὲν τοῦ συμφέροντος, ὅτι ἀσυμφέρος ἡμῖν αὐτοῖς ἐπράξαμεν τῶν καιρῶν ἀμελή-

σαντες, ἀποδεικνύεται δὲ καὶ τὸ δυνατόν, ὅτι διὰ παντός παρ' ἡμῖν ἐστὶν ἡ βροχὴ τῆς τύχης. R.

11, 29. Λογιστής] Λογιστὴν λέγει, οἰοεὶ κριτὴν, ἵνα κρινῆ τὰ παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπρηγμένα, προδεδομένα δὲ παρὰ τῆς αὐτῶν ἀμελείας. RV. Κριτής, ἐξεταστής. gl. R.

12, 2. Οὐκ ἔχοντων] διὰ τὴν ἡμῶν βραθυμίαν. P.

12, 3. Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλακέναι] Τὸ σχῆμα παρίσους κατὰ κῶλον. P. Παρίσους κατ' ἐπεμβολήν. B.

12, 5. Μῆτις πάλοι] ἦγουν ἐν τοῖς προτέροις χρόνοις, ἀλλ' ὕστερον ἤνικα ἡμελήσαμεν. P.

12, 6. Συμμάχων] τῶν θεῶν. P.

Τούτων] ὧν ἀπώλεσαμεν ἀντάξιον. Τὸ δὲ ἀντίτροπον πρὸς γενικήν· τὸ δὲ ἰσότροπον πρὸς δοτικήν. P.

12, 8. Ἄλλ' οἶμαι] Παραβολή. BP.

Βούλεται ἐκ παραδείγματος πιστώσασθαι τὴν πρόφασιν ὅτι εὐνοὺς ἡμῖν οἱ κρείττους· ὡς εἶναι τὸ μὲν πρότερον ἐνθύμημα ἴδιον τοῦ βήτορος, ὅπερ βίαιον εἶναι δοκοῦν οὐκ εὐθύς χειροῦται τὸν ἀπροατῆν. Τὸ δὲ παράδειγμα μερικὸν ἂν καὶ γνώριμον εὐκολώτερον δύναται πείθειν. Οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ βιάζεται τὴν ἀθείαν. Φησὶ γὰρ εὐκέναι τοὺς μὲν χρησαμένους τοῖς καιροῖς, οὐ μὴν εἰς τέλος καλῶς, τοῖς ἔχουσι χρήματα καὶ κτησαμένους πρῶτον καὶ ἐν τῷ ἔχειν γινομένοις, ὅπως ἀπολλύντας. Ὁ δὲ καιρὸς μὴ χρησάμενος οὐκ ἀγαθὸν ἔχων ἀπώλεσεν, ἀλλὰ κτήσασθαι δυνάμενος ἡμελήσεν. Ἔστι· δὲ τὸ μὲν ἔχοντα ἀπολέσαι κατηγορίας ἀληθῶς ἔειον, τὸ δὲ μὴ δυνηθῆναι λαβεῖν καιρὸν ἂν τις καὶ τὴν τύχην λογιώσατο. Ὁ δὲ τῷ ὁμολογούμενῳ τὸ ἀμφοσθητήσιμον πιστοῦται. Διὸ καὶ ἀνωτέρω τοὺς παρὰ τῶν θεῶν καιροὺς ἐν ὑπάρξει τινὶ καὶ ὁσίῳ γεγενῆσθαι ἔφρασεν, ὡς τοῦτον ὄντα καιρὸν τοῦ χρήματα κτήσασθαι. HR.

12, 11. Ἄν δ' ἀναλώσας] ἀντιστροφή. BP. Τὸ σχῆμα κᾶλλους ποιητικόν. P.

12, 13. Οἱ μὴ χρησάμενοι] ὥσπερ ἡμεῖς. P.

12, 16. Ἐκδᾶν] εἶτε χρηστὸν εἶτε φαῖλον. P.

12, 18. Ἐπανορθώσαμεν] εἶτε ἐπανορθώσωμεν ἀγαθόντες, λέγω δὴ τὸ σπουδῆν καὶ φροντίδα τούτων ποιῆσαι, ὅπερ ἐξαρχῆς εἰς ἄκρον τῇ πόλει πεφυκὸς νῦν ἡμελήθη· διὸ καὶ δεῖται ἐπανορθώσεως. P.

12, 19. Ἀδοξίαν ἀποτηρήσωμεθα] Ἐκ μεταφορᾶς ἡ λέξις ἀπὸ τῶν βυσιωντων σωμάτων. Ὅσπερ γὰρ ὁ βύπος κρύπτει τὴν τῶν σωμάτων εὐπρέπειαν, οὕτως ἀδοξία τὴν τῶν ἀνδρῶν ἀρετὴν λυμαίνειται. Καὶ διὰ τούτου λοιπὸν κατεσκεδάσαν ὡς ὁμολογούμενον ὡς ὅτι γε ἐκόντες προήκοντο τοὺς καιροὺς· οὐ γὰρ ἂν ἠδόξησαν. Ἐπὶ γὰρ τοῖς ἔκουστοις ἀμαρτήμασιν ἡ ἀδοξία προσγίνεται. Καὶ ἔστιν οὐδὲν ἤττω καὶ τοῦτο νοουθητικόν. HRS.

Ἀποτηρήσωμεθα] ἐξαλείψωμεν, οἰοεὶ ἐκκαθάρσωμεν καὶ ἀποπλύνωμεν ABCV. Ὡς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κηλίδος τῆς γενομένης ἀκαθαρσίας περὶ τὴν ἐσθῆτα. CV.

12, 20. Εἰ δὲ προσώμεθα] Ἐνταῦθεν τὸ ἀναγκαῖον· ἡ δὲ κατασκευὴ ἐκ τοῦ συμφέροντος. C.

12, 22. Φρασάτω τις ἐμοὶ τί τὸ κωλύον] Παρ' ἑτέρου ζητεῖ τὸ βλάσφημον, καὶ ἔστιν ἀγνωμόντος τὰ ῥήματα καὶ δεδοικότης τὸ μέλλον. Εἶτα θελήσας εἰπεῖν, ἔχει Φιλίππος ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐ φανερώς αὐτὸ εἶπεν, ἵνα μὴ δόξη τὰ φαῦλα οἰωνίζεσθαι τῇ πόλει. Κατ' ἐρώτησιν δὲ προηγᾶται ὥσπερ αὐτὸν βουλούμενος ὁμολογήσαι τὸν ἀπροατῆν, ὅπερ εἰπεῖν ὁ βήτωρ φυλάττεται, τί τὸ κωλύον ἐτ' αὐτὸν

ἔσται βαδίζων ὅποι βούλεται; καὶ εἰληφεν ὁμολογουμένην πρότασιν, ὅτι καταστραφέντων Ὀλυνθίων οὐδεὶς κωλύσει τὸν Φίλιππον πορεύεσθαι. Καὶ τὸ κατὰ τῶν ἐσωτέρων, ὁμοῦ μὲν τὸ ἀντιπίπτον ὑποτενόμενος ὅτι ἀθλον εἰ ἐφ' ἡμᾶς ὀρμήσει, ὁμοῦ δὲ εἰς ὑπόνοιαν καταλιπὼν ἐκεῖνο ὅτι πάντως ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν πορεύσεται. HRS.

Φρασάτω τις ἐμοί! Πάλιν τὸ ἀξιόπιστον φρόνημα τῶν ἔπειν ἐμοί, ὅλον, τῷ φιλοπόλει ἐμοί, ἐμφαντικῶς. ABCRSV.

12, 23. Ὅποι βούλεται] Εὐφήμεως εἶπε τὰς Ἀθήνας, πάλιν τῇ ὑποσωπῆσει χρῆσάμενος. ABCRV. Τὸ σχῆμα ἀποσωπῆσις. S.

12, 26. Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα] Τὸ, μετὰ ταῦτα, καὶ εἶτα, καὶ αὖθις, καὶ πάλιν, τὰ τοιαῦτα μόρια, βραδυτέτα δεικνύσι· μιμεῖται γὰρ αἰετὸν τῶν πραγμάτων φύσιν καὶ διὰ τῆς λέξεως ὁ ῥήτωρ. Καὶ βουλευθεὶς ὑπτιότητα δεῖξαι καὶ ἀσθένειαν οὐσαν ἐν τοῖς Φιλίππου πράγμασιν, ἔπειτα καὶ τὸν λόγον ἐποίησε τῇ τῶν μορίων προσθήκῃ. Τοῦ μὲν γὰρ ἀξιοῦτος τὴν Φιλίππου δύναμιν ἦν οὕτω πράξειν, Ἀμφίπολιν, Πύδαν, Ποτιδαίαν, Μεθώνην, Ἰλλυριοὺς, Θράκην. Ἡ γὰρ συνέχεια τῶν ὀνομάτων ἀκμὴν ἔχουσα τὴν ὑπερβολὴν τῆς δυνάμεως δεικνύει, ὥστε οὐκ ἀρκούντος τοῦ χρόνου πρὸς τὰς τῶν πόλεων ἀλώσεως. Τοῦ δὲ ὑπτιάζοντος τὸ προαγαγεῖν ὡς ἐν ἱστορίᾳ τὸν λόγον, ὥστε καὶ ἡ δοκοῦσα τοῦ λόγου κακία γρῆται τινὰ κατ'ορθοῦται καὶ θαυμαστὸν δεικνύει τὸν ῥήτορα. Τέχνης γὰρ ἔστιν ἀκρίβεια τὸ ἐπιγυῖναι τὸν καιρὸν ἐν τῷ τοῦτο προσήκει ποιεῖν. ABHRTV.

12, 27. Θετταλάς ἐπέθη] Τὸ [ἐπέθη καὶ] ἐπιβαίνω πρὸς γενικὴν· τὸ δὲ ἐπιμαθαίνω καὶ ἐμβατεύω πρὸς δοτικὴν. BTV.

12, 29. Ὁχεῖτ' ἐς Θράκην] ἐπέστρεφε. BSP.

13, 2. Ράϊσας] οὐ τὸ ὑγιάνας σημαίνει, ἀλλ' ὥστε κωλύοντος ἔχων τοῦ νοσήματος, ἵνα τὴν φιλοπονίαν δεῖξαι τοῦ Μακεδόνος καὶ τὸ μηδένα καιρὸν ἐθέλειν ἡσυχάζειν. BCEV.

13, 4. Ἰλλυριοὺς καὶ Παίονας] ἔθνη βάρβαρα περὶ Μακεδονίαν· ἵνα δεῖξαι ὅτι οὐδὲ βαρβάρων φείδεται βάρβαρος ὢν. BEV.

13, 5. Ἀρύμβαν] Οὗτος βασιλεὺς ἦν Μολοσσῶν, Ὀλυμπιάδος δὲ τῆς τοῦ Φιλίππου γυναικὸς θετός. Φησὶ δὲ ὅτι οὐδὲ συγγενῶν φείδεται Φίλιππος διὰ τὸ βούλεσθαι πάντων κρατεῖν. BEV.

Παραλείτω] τὸ σχῆμα κατὰ παραλείψιν. BS.

13, 6. Τί οὖν ἂν τις εἴποι] Τινὲς στίζοντες εἰς τὸ « τί » οὖν ἂν τις εἴποι » ἐπιφέρουσι « ταῦτα λέγεις ἡμῖν. » HTV.

Τὸ σχῆμα ἀνθυποφορά. Διαφέρει δὲ ἀνθυποφορά καὶ ἀντιθεσις καὶ ἀντιπίπτον· ἀντιπίπτον μὲν γὰρ ἔστιν ὅταν εἰδῆ ὡς ὅτι μᾶλλον αὐτῷ τι ἀντιπρῆξιν ὡς ἀποπὸν τι λέγοντι καὶ ἐπανορθώσεται αὐτὸ ἀπροσποίητως καὶ ὥστερ λεληθῶτος. Ἀνθυποφορά δὲ, ὅταν μέρος μὲν ὥστερ καταδέχεται τοῦ λεγομένου ὁ ἀκροατὴς, ἀμφιβάλλῃ δὲ περὶ τὸ λοιπὸν, ὡς ἐν ταῦθα. Ὅστερ τινὸς λέγοντος ὅτι « καλῶς μὲν ταῦτα » λέγεις περὶ Φιλίππου, ἀκαίρως δέ· οὐ γὰρ εἰσηλθεὶς « καταλέγειν ἡμῖν τὰ Φιλίππου, ἀλλὰ τί δεῖ περὶ Ὀλυμπίου ποιῆσαι, » ἐπάγει, καὶ ταῦτα χρῆσιμα πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν. Ἀντιθεσις δὲ, ὅταν ἀπὸ τινος κεφαλίου ὀρμάται, οἷον ἀπὸ δικαίου, ἢ συμφέροντος, ἢ τινος τῶν τοιούτων, ἵνα δὲ μὴ προσκορῆ τὸν λόγον ἐργάζηται

ἀποτάδην λέγων, ἐπάγει τινὰ ἥδονην διὰ τῆς κλάσεως τοῦ προσώπου τοῦ ἀντιλέγοντος, ἵν' ὥστερ ἀπειτούμενος παρ' ἄλλου καὶ ἀναγκαζόμενος, οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιφέρει διατῆν ἐπιτίμησιν. BHRVS.

13, 9. Φιλοπραγμοσύνη] σπουδὴν καὶ πλεονεξίαν. A.

13, 11. Ἀγαπήσας] ἀρκεσθεῖς. P.

13, 13. Ἐγνωνῶς] τὸ ἐγνωνῶς ἀπὸ κοινοῦ, ἵν' ἢ πάντα ἐγνωνῶτες ἐν ταῦθα. RS.

13, 17. Ἐκεῖθεν] ἐκ τῆς Ὀλύμβου. P.

Πόλεμον] Ἀντὶ προσώπου πρᾶγμα ἔλαβεν. Οὐ γὰρ εἶπεν, ἐλεύσονται οἱ πολέμιοι καθ' ἡμῶν, ἀλλ' ὁ πόλεμος. Σύνηθες δὲ τοῦτο καὶ Θουκυδίδῃ ποιεῖν καὶ μεταλαμβάνειν ἀντὶ προσώπων πράγματα, ἢ πρόσωπα πάλιν ἀντὶ πραγμάτων. Αἱ γὰρ τοιαῦτα τῶν λέξεων ἐναλλαγαὶ καινοπρέπειαν τῷ λόγῳ παρέχουσιν. Τεχνικῶς δὲ τοῦτο ἤρῳτησεν, ἵνα ἕκαστος φεύγων τὸ καταληφίσασθαι αὐτοῦ ἴσταιν συνομολογήσῃ τῷ ῥήτορι ὡς ἀληθῆ λέγοντι. BEV.

13, 18. Ἄλλὰ μὴ] Λύσει τοῦ ἀντιπίπτοντος ὅτι, κἂν ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς Φίλιππος, σεμνουόμεθα τότε. RS.

13, 21. Τῶν ἀρχαίων] ἦτοι τῶν ἐνεχύρων· ἀρχαία γὰρ τὰ ἐνεχύρα καὶ τὰς ὑποθήκας ἐν πολλοῖς ὁ Δημοσθένης φησιν. Τινὲς δὲ ἐξηγούνται αὐτὸ οὐκ ἐπὶ τῶν δανειζομένων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν δανειζόντων, λέγοντες πολλοὺς τὰ παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆσθαι τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ λέγουσιν ἀρχαία αὐτὰ τὰ κεφάλαια. Μὴ δυνάμενοι γὰρ, φησὶν, ἀποδοῦναι πολλοὺς τόκους ὥστερον οἱ γεωστούντες φεύγουσι, καὶ οὕτως οἱ δανεισταὶ μετὰ τῶν τόκων καὶ τὰ κεφάλαια ἀπολλύουσιν. BRSV.

13, 22. Ἐρραθυμηκότες] οὐκ ἀπλῶς ἡμεληκότες· οὐ γὰρ τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν ἐν ἥδονῃ διαγωγῆν. Ἐπὶ πολλῶν δὲ ἀντὶ τοῦ εἰ πολλῶν τόκων. ABHTV. Ἴνα τόκων λάβωμεν τὴν ἀργίαν καὶ βαθυμίαν, κεφάλαιον δὲ αὐτὴν τὴν πόλιν. V.

13, 25. Εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν] Σύνηθες τῷ ῥήτορι τῶν μὲν λυπηρῶν καὶ αὐτὸν μετέγοντα δεικνύναι, τῶν δὲ ἀγαθῶν τὴν πέψαν ὀλόκληρον ἀπονέμειν τῷ δήμῳ. Καὶ δύναται τοῦτο πολλὴν αὐτῷ παρὰ τῶν ἀκροατῶν τὴν εἰνοιαν κατασκευάζειν. ABHRTV.

13, 26. Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν] οὐκ εἰδίζκειν μεταληπτῶς T. Σημείωσις· ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ δικαίου. AB. Μαιὶν τὸ προοίμιον ἐκ τε τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος. Μετιῶν γὰρ ἐφ' ἑτερον κεφάλαιον οὐ παντελῶς ἰδιάζον τὸ προοίμιον ἔλαβεν, ἵνα μὴ καθάπερ ἐστρασιμένος ὁ λόγος φαίνεται, τὴν μὲν ἀρχὴν ποιησάμενος ἐξ οὗ λέγων ἐπέστατο, λέγω δὲ τοῦ συμφέροντος, τὸ δὲ ἐνθύμημα καὶ τὴν ἐπαγωγὴν ἐκ τοῦ δυνατοῦ. Διὸ καὶ τὸ προοίμιον ἐλαβε· διαφέρει δὲ τὰ τῶν κεφαλαίων προοίμια τῶν ἐν αὐτοῖς ταῖς ἀρχαῖς, ὅτι ἐκεῖνα μὲν τῷ παντὶ λόγῳ χῶραν δίδουσι καὶ σπερματικὴν ἔχει τὴν δύναμιν τῶν διόλου λέγεσθαι μελόντων, τὰ δὲ τῶν κεφαλαίων αὐτὰ μόνον θεραπεύει τὰ λυπούμενα τὰ κεφάλαιον. Τὸ δὲ ὥστερ ἐξ ἀντιθέσεως εἰληφῆσθαι τὸ προοίμιον οὐ παράδοξον. Τὸ γὰρ ἐν μέσῳ λόγῳ κείσθαι πεποικῆται καὶ ἐναγωνίον ἔχειν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἐπιτίμησις τῷ συμφέροντι προσήκει. Ἐπιτίμησις δὲ αὐτὸ εἶπεν, ἀλλ' οὐ λοιδορίαν· τὸ μὲν γὰρ ὑβρίζει παντὶ βάρβαν, τὸ δὲ ἐπιτιμᾶν, ὥστε ἔστι νοουθετοῦντος καὶ ἐπὶ λυσιτελοῦντι καὶ τιμῆ τῶν ἀκούοντων λέγοντες, οὐ πάντως ἔστιν, ἀλλὰ μόνον τοῦ σκοποῦντος τὸ λυσιτελεῖν τῶν ἀκούοντων. Ἄλλως. Ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ δικαίου, ὅλον· ἀλλ' οὐ δίκαια ποιεῖς, ὡς Δημοσθένες, μόνον ἐπιτι

μῶν ἡμῖν, ἕπερ παντὸς ἀνθρώπου ἐστίν, οὐ μέντοι συμβουλεύων, ἕπερ ἐστὶ βήτορος. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ εὐθὺς ἐπήγαγε τὴν λόσιν, ἀλλ' ὕστερον, ἐν μέσῳ θεῖς καὶ εἰπὼν ἕπερ ἐροεῖτο, ἵνα διὰ τοῦτο ὡσπερ προδιορθώσῃται τὴν ὀλλοῦσαν συμβουλήν. ΒΤΥ.

Ἐπιτιμῶν] Ἐντεῦθεν προοίμια εἰς τὸ τοῦ δυνατοῦ κεφάλαιον, ἕπερ τέμνεται εἰς δύο, εἰς τε τὴν παρασκευὴν τοῦ στρατεύματος καὶ εἰς χρημάτων πόρον. Φασὶν οἱ ἐξηγηταὶ ὡς κείμενον ἐν μέσῳ τοῦτο τὸ προοίμιον διὰ τοῦτο εἰσῆται καὶ ἐναγώνιον, ἵν' ἔχη τι καὶ ἀγῶνος. Ὁ δὲ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ κατ' ἀρχὰς φησιν « ἴσως τινὲς ὑμῶν θαυμάζουσιν ὅτι τὸν ἄλλον χρόνον ἐμμεμενηκέως « τοῖς τῆς πόλεως νόμοις τοσαύτην πεποιημαὶ μεταβολήν. » Τοῦτο δὲ γίνεται ἐταν ὁ βήτωρ θαρρῆ ἀξίας τὰς λύσεις δοῖναι. Τ.

14, 4. Ὑποστειλασθαι] ὑποκρῖφασθαι. Ρ.

14, 5. Φημί δὲ διχῆ] Τὸν τρόπον τῆς βοηθείας εἰσηγεῖται. Ἐστὶ δὲ οὗτος τοῦ δυνατοῦ κεφαλαίου. Πᾶσα γὰρ καιρὸν καὶ τρόπον ἐξέτασις ἐπὶ τὸ δυνατόν ἔχει τὴν ἀναφορὰν ἐν τοῦτω γὰρ δεκνύνται πῶς ἐνεσσι κρατῆσαι τῶν ἀντιπάλων. ABHERTV. Ἐπεὶ δὲ οἶδε τοῖς Ἀθηναίους πολλῆ δεδουλωμένους ῥαθυμία, προτείνει δύο βοηθείας, ἵνα κἄν τὴν μίαν ποιήσωσιν. ΒΕΤΥ.

14, 10. Ὀκνῶ] φοβοῦμαι. ΒΡ.

Μάταιον] Ἄττιον τὸ μάταιον ἢ στρατεία. ΒΡ.

14, 11. Ὑπομείνας] Οἰκεία ἢ λέξις. Ὑπομείναι γὰρ λέγομεν ἐπὶ τοῦ καρτερεῖν, ἐταν ἴσωμεν τὰ οἰκεία πάσονται. BEHRSTV. Τὸ δὲ παραστήσεται, χειρώσεται. ΒΥ. Σικιτέον δὲ ἐνταῦθα, ἵν' ἢ, ὑπομείνας καὶ ἔσας τὴν παρῖδα αὐτοῦ κακῶς πάσουσαν παραστήσεται ἐν τοσοῦτω Ὀλυθον· καὶ εὐχερῶς ἔλθων εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὡς λαβὼν τοῖς Ὀλυθίοις πρὸς συμμαχίαν, ἀμυνεῖται ἡμᾶς ἐκείσε. ΤΥ. Ὑπόθεσις καὶ ἀνακλήρωσις τὸ σχῆμα. Ἐστὶ δὲ τῆς ἐκπρίνσις. C.

14, 15. Περίσται τῶ χρόνῳ] Τὸ δυνατόν ἐντεῦθεν τοῖς Ὀλυθίοις πραγματεύεται, μὴ ποιούμενος εὐχερῆ τὴν τοῦτων ἄλωσιν ὡς ἐπὶ τῶν ἀνω πόλεων. HRS. Ὅρα πῶς ἐπὶ τῶν ἀνω πόλεων εἰπὼν ὅτι εὐχερῶς αὐτὰς ἐλάμβανεν ἐπὶ τῆς Ὀλίνθου εἶπε τὸ δυσχερῆ, διὰ τοῦ εἰπεῖν, « τῶ χρόνῳ περίσται, » τὸ δυνατόν Ὀλυθίοις πραγματευόμενος. ΒΥ.

14, 18. Περὶ δὲ χρημάτων πόρου] Μετέρχεται ἐπὶ τὸ δυνατόν κεφάλαιον. Μερῆται δὲ τοῦτο εἰς δύο, εἰς τε χρημάτων εὐπορίαν καὶ ἀνδρῶν δύναμιν. BRSTV.

14, 20. Ὡς βούλεσθε λαμβάνετε] Πάλιν ὑποσιωπήσας ἐχρήσατο, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, εἰς τὰς θέας αὐτὰ λαμβάνετε. CV. Τὸ σχῆμα ὑποσιωπήσις. BRS. Πολὺ τὸ ἐνδιάθετον ἐνταῦθα διὰ τὴν ὑποσιωπήσιν καὶ ἐπιδιόρθωσιν. C.

14, 22. Ἀποδώστε] Καλῶς εἶπε τὸ ἀποδώστε, καὶ ὠγὶ δώσετε. Ἀποδίωσις γὰρ τις τὸ ἀλλότριον ἐκείνῳ, οὐ οἶδεν ὅν τὸ πρᾶγμα· ὥστε ταῦτα, φησὶν, οὐκ ἐστὶν ὑμέτερα, ἀλλὰ τῶν στρατιωτῶν οἰκεία. ΕΤΥ.

14, 23. Ἐνδεῖ] ἐνδεῖσθαι μὲν ἐστὶ τὸ παντελῶς μὴ εἶναι, προσδεῖσθαι δὲ τὸ ἔχειν μὲν μέρος, ἔτι δὲ δεῖσθαι πρὸς τὸ τέλειον. Φησὶν οὖν ὅτι, εἰ μὲν ἀποδώσετε τὰ χρήματα, οὐ μέλλετε προσδεῖσθαι διὰ τὸ ἀρκούντως ἔχειν, εἰ δὲ μὴ, προσδεῖσθε. Εἶτα ἐπειδὴ ἔμψασιν παρεῖχεν, ὡς ἐστὶ καὶ ἄλλα ἐκτὸς τῶν θεωρητῶν, ἀ λαμβάνοντες ὀλίγων προσδόνται, ἐπήγαγε τὸ μᾶλλον δὲ παντὸς ἐνδεῖ τοῦ πόρου· ὡς εἰ μὴ ἀποδώσετε τὰ θεωρικὰ, παντελῶς ἐπορήσομεν. ΒΤCV.

14, 24. Τί οὖν ἄν τις εἴποι] Ἡ γνώμη ἀποφαντικῆ. C. Ἀνθοπορὰ κάλιν. Σὺ, φησὶ, γράφεις τὰ θεωρικὰ εἶναι στρατιωτικὰ; εἶτα λύει, ὅτι συμβουλεύω μὲν, οὐ γράφω δὲ, τὸν κίνδυνον εἰδὼς καὶ τὸν Εὐδούλου νόμον μὴ ἀγῶσιν. V.

14, 25. Ἐγὼ μὲν] Ἀόσις ἀπὸ τῆς λέξεως· οὐδὲ γὰρ γράφω, φησὶν, ἀλλὰ συμβουλεύω. RS.

Ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγοῦμαι] Ἐγὼ μὲν, φησὶν, εἰς τοὺς στρατιώτας [δεῖν] ἀναλωθῆναι φημι· ὑμεῖς δὲ εἰς τὰς ἐορτὰς λαμβάνετε. TCV.

14, 26. Κατασκευασθῆναι εἶπεν ὡς παντελῶς ἀπαλλοτριωθέντος τοῦ στρατιωτικοῦ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ ὡς ἐπὶ κτημάτων παντελῶς διασπαρέντων. Ἀπὸ τοῦ ποιούμενου δὲ εἶπε τὸ ποιῶν. HRSTV.

Στρατιωτικὰ] Οὐ γὰρ ἔχετε ὅθεν ἄλλοθεν αὐτοῖς μισθώσετε. Ρ.

14, 27. Σύνταξις] Σύνταξις ἐστὶ δύο πραγμάτων ὡσπερ ἔνωσις· εἰώσασιν δ' οἱ παλαιοὶ, ἐπειδὴν τι ἀσφᾶς νομίζων λέγειν, διὰ τῆς ἐπαγωγῆς αὐτὸ λέειν, ὡσπερ καὶ ὁ ποιητής· εἰπὼν γὰρ (II, ε, 586) « κύμβαχος » ἐπήγαγεν « ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ἄμουσ· » καὶ πάλιν εἰπὼν (II, λ, 547) « ἐντροκαλιζόμενος » ἔφη « γόνυ γονὺς ἀμείδων. » Ὁβτω καὶ ὁ βήτωρ εἰπὼν « σύνταξις » ἐπήγαγε τὸ « λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δέοντα. » BHRSP.

14, 28. Τὰ δέοντα] Νῦν γὰρ εἰς θέας λαμβάνοντες οὐ δέοντως λαμβάνετε· εἰς δὲ τὸ στρατεῦν δοθέντα δέοντως δοθήσεται. Ρ.

Ἵμεῖς δ' οὕτω πως] πραγμάτων παρένθεσις. C.

14, 29. Εἰς τὰς ἐορτὰς] λειπόμενον, εἰ μὴ βούλεσθε ἀποδοῦναι τὰ χρήματα τοῖς στρατιώταις. R.

Ἐστὶ δὲ λοιπὸν] Οὐδὲν ἔτι, φησὶν, ὑπολείπεται, εἰ μὴ βούλεσθε τὰ χρήματα τοῖς στρατιώταις ἀποδοῦναι, ἢ εἰσφέρειν ὑμᾶς ἀπὸ τῶν ἰδίων οὐσῶν. Οὐχ ὀρίζει δὲ τὴν ποσότητα, ἵνα μὴ λυπηρὸς δόξη, ἀλλὰ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ἀνάγκην ἐποίησεν ὀρίζουσαν. HICV.

15, 1. Εἰσφέρειν] εἰ μὴ τὰ θεωρικὰ στρατιωτικὰ ποιήσετε. Ρ.

15, 2. Δεῖ δὲ χρημάτων] ὡς εἰ ἔλεγεν, εἶτε πολλῶν εἶτε ὀλίγων δεῖσθε, οὐκ ἐμὸν εἰπεῖν, ἀλλὰ τῆς χρεῖας· τοῦτο δὲ οἶδα, ὅτι πάντως χρεῖζετε. HRSTV. Τοῦτο πρὸς τὸ προκείμενον εἶπεν· αἰ γὰρ χρημάτων δεῖται ὁ πόλεμος. BS.

15, 3. Οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι] Εἴποι ἄν τις, τί οὖν καὶ ἐν τῷ εὐχεσθαι δεόμεθα χρημάτων, ἢ ἐν τῷ σαρφρονεῖν; λέγομεν δὲ ὅτι πρὸς τὸ προκείμενον εἶπεν, ἦτοι τὸν πόλεμον· αἰ γὰρ ὁ πόλεμος χρημάτων δεῖται. ΤΥ.

15, 5. Ἀντιλάβετε] ἄρασθε. Ρ.

15, 6. Ἄξιον δὲ ἐνθυμηθῆναι] πληρώσας τὸ ἐν μέρος τοῦ δυνατοῦ, τρυπέσει τὸ τῆς πόλεως, ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος ἐλήλυθε, τὸ τοῦ Μακεδόνας. Μὴ ἔχων γὰρ δεῖται τοῖς Ἀθηναίοις δυνατοῖς, καθὸ πολλά ἀπώλεσαν, τεχνικῶς ἐκ τοῦ ἐναντίου πειράται κατασκευάσαι ὅτι δύνανται τὴν Φιλίππου δύναμιν καθαρῆν. BSCV.

Ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι] Πληρώσας τὸ ἐν μέρος τοῦ δυνατοῦ, τρυπέσει τὸ τῆς πόλεως, καὶ διαλεχθεῖς περὶ τῶν χρημάτων καὶ τοῦ καιροῦ μνησθεῖς, ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος ἐλήλυθε, τὸ τοῦ Μακεδόνας· ὕπερ ἐκ παντὸς μέρους ἐξήτασεν εἰκότως, ἐπειδὴ πολλῶν ἔχει παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὑπόνοιαν ὡς ἰσχυρὸς ὁ Φίλιππος. Ἠρῆστο δὲ τοῦ κεφαλαίου λαβὼν ὡσπερ ἀντίθεσιν· ἀλλὰ χαλεπὸν πολέμῳ Φιλίππου καλῶς αὐτῷ κατασκευασμένων τῶν πραγμά-

των. Δίψουρα μὲν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ θήσει τὴν ἀντιθέσιν, εἰπὼν ὡς οὐκ εὐτρεπέως ἔχει τὰ πράγματα Φιλίππου, ὡς φήσκειν ἄν τις μὴ σκοπῶν ἀριθῶν, διδοὺς μὲν ἐκ τῶν ἔξωθεν φαντασίαν ἰσχυρὸν εἶναι τὸν Φίλιππον, ἵνα μὴ παντελῶς ἀναίσχυνηται δοκῆ λέγων εὐθὺς ἀσθενῆ καὶ ταπεινὸν, ἄγων δὲ αὐτοὺς κατ' ὄλιγον εἰς ἐπίσκαψιν τῆς δυνάμειος, ἵνα λάβῃ καιρὸν τοῦ σαθρὰν ἀποδειξάι τὴν βούμην τοῦ Μακεδόνα, κέρρηται πολλῇ βίᾳ κατὰ τὴν λύσιν τῆς ἀντιθέσεως. Λεγόντων γὰρ τῶν Ἀθηναίων ὅτι πόλεμον οὐκ ἂν ἐξήνεγκε τὸν πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους, εἰ μὴ καλῶς εἶχεν αὐτῷ τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἀρχὴν, αὐτὸς βιαίως ἀντιστρέφας ἔλυσεν, ὅτι οὐκ ἂν ἐξήνεγκε τὸν πόλεμον, εἰ προσεδόκησεν αὐτῷ μάχης καὶ ἀγῶνος δεήσειν· οὐκ ἄρα καλῶς αὐτῷ κατασκευάσται τὰ πράγματα. Παραδόξου δὲ οὐσίας τῆς φύσεως ὅτι ἐπὶ πόλεμον τοσοῦτον ἐξῶν οὐ προσεδόκα μαχησέσθαι, τὴν θεραπείαν αὐτῆς ἐξ ἔθους ἐποίησατο. Προσεδόκα γὰρ ἐπόδου μόνης αὐτῷ δεήσειν ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων. HRS.

15, 8. Ὅστε γὰρ ὡς δοκεῖ] οὐκ ὅπως αὐτῷ ἔχει τὰ πράγματα εὐτρεπέως, οὐδὲ ὡς τις νομίζει κάλλιστα. TCV.

15, 10. Τὰ παρόντα] ἡγουν τὰ ἐν τῇ Ὀλύνθῳ. P.

Τὸν πόλεμον] πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους. P.

15, 11. Αὐτὸν] τὸν πόλεμον. P.

15, 12. Τὰ πράγματα] τὰ τῶν Ὀλυνθίων ἐκ μόνης τῆς θέας ἀναρῆσθαι. P.

15, 13. Κἄτα διέφυσται] καὶ εἴτα διέφυσται τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς προσδοκίας· ἴδου γὰρ πολεμοῦσιν αὐτῷ παρὰ τὴν αὐτοῦ προσδοκίαν. V.

15, 15. Εἴτα τὰ τῶν Θετταλῶν] Οὐκ εἶπεν οἱ Θετταλοί, ἀλλὰ τὰ τῶν Θετταλῶν πράγματα, ἵνα λέγῃ τὴν ἀπιστίαν καὶ δηλώσῃ ὅτι ἀεὶ συζῶσιν αὐτῇ. CV.

Τὰ τῶν Θετταλῶν] παράττει αὐτόν. P.

Πράγματι ἀντὶ προσώπου ἐχρήσατο. BC.

15, 17. Κομιδῆ] Διὰ τούτου πλέον ἠξήσας τὴν ἀπιστίαν. S. Τὸ κομιδῆ ἀξήσας ἔστιν ἐπὶ Φιλίππου. B.

15, 18. Καὶ γὰρ Παγασῶς] Ἡ ἱστορία οὕτως· Ἀλευάς, ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλείου, Θετταλὸς, ἐτυράνησεν Θετταλῶν· εἶτα καὶ οἱ τούτου παῖδες. Μὴ φέροντες οὐδὲ τὴν τυραννίδα οἱ Θετταλοὶ καὶ ἀπορούντες τί δεῖ ποιεῖν, μεταπέμψαντο πρὸς συμμαχίαν τὸν Φίλιππον. Εἶτα ἑλθὼν ἐκεῖνος ἐξέβαλε τοὺς Ἀλευάδας ἐκ τῆς τυραννίδος· καὶ ὑπὲρ τούτου χάριν αὐτῷ ὁμολογοῦντες οἱ Θετταλοὶ δεδώκασι αὐτῷ νέμεισθαι Παγασῶς καὶ τὰ χρήματα τὰ ἐκ τῶν λιμνῶν καὶ τῆς ἀγορᾶς. Ἄπιστοι δὲ Θετταλοὶ ἐνομοσθένσαν, ἢ διὰ τὸ τὸν Ἰάσονα, Θετταλὸν ὄντα, ἀπιστον ὀφθῆναι περὶ τὴν Μήδειαν, ἢ ἐτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει ἀπὸ Ἀθηναίων πρὸς Λακεδαιμονίους μετετάξαντο, ὡς φησὶν ὁ Θουκυδίδης (1, 107). Ἡ δὲ Μαγνησία χώρα τις ἦν πλησίον Θετταλίας, ὑπεκκοῦσα αὐτοῖς· ἔστι δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος αὐτῇ. Χαρίζομενος οὐδὲν τοῖς Θετταλοῖς ὁ Φίλιππος ταύτην αὐτοῖς κατεδουλώσατο ἀποστῆσαν αὐτῶν· μετὰ δὲ ταῦτα φρόνριον ἀκοδόμησεν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τῶν Μαγνητῶν, ἵνα μὴ καὶ δεύτερον ἀποστῶσι· τὸ δὲ ἀληθὲς κατ' αὐτῶν Θετταλῶν. Οἱ δὲ γνόντες τοῦτο αὐτὸ ἐκάλυσαν αὐτὸν ταχιζέειν. BHRSTCV.

15, 20. Τινῶν] οὐκ εἰπέ τινος, ἀλλὰ τινῶν, τῷ πληθείῳ τῶν μαρτύρων [τὸν] λόγον πιστούμενος. B.

15, 22. Ἀπὸ τούτων] ἡγουν ἀπὸ τῶν ἐξ αὐτῶν προσόδων. P.

15, 24. Τοῖς ξίνοις] Καὶ γὰρ οὐ μόνον Μακεδόνα, ἀλλὰ καὶ ξίνοις ἐχρήσθη πρὸς τὴν στρατίαν. P.

15, 25. Ἄλλα μὴν τὸν γε Παίονα] Διεῖξας αὐτοῦ τὸ ἀσθενὲς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, βούλεται καὶ ἀπὸ τῶν βαρβάρων τὸ ὅμοιον ἐργάσασθαι. Καὶ δι' αὐτῆς δὲ τῆς λέξεως πρῶτισται τὴν δύναμιν· οὐ γὰρ εἶπα πληθυντικῶς, ἀλλ' ἐνικῶς Παίονα καὶ Ἰλλυριόν. BTCV.

15, 26. Αὐτόνομους ἦθιον ἂν καὶ ἐλευθέρους] Τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ἀποδείξειν ἀτάραχη νομίζει τοῦ πρὸς αὐτὸν ὑπόπτως ἔχειν. Ἴδων δὲ πρὸς ταῦτα φερόμενον ἀντιπίπτουν ὅτι πολλοὶ καὶ παρὰ συνήθειαν δουλωθέντες Ἰσπερ καὶ βέβαιοι τοῖς κρατοῦσιν ἔμειναν, ἐκ τοῦ Φιλίππου τρόπου τὸ ἑσφομοῦν ἔλυσεν. Ὑβριστῆς γὰρ, φησὶν, ὁ ἀνὴρ. Τίς δ' ἂν τῶν ὑπερκῶν τοιοῦτον ἄρχοντα στέρξειν; εἰ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἀθλον, εἰ τοιοῦτος ὁ Φίλιππος, ἔρω τὸ ἀμφοσθητούμενον ἐπιστώσατο, ε καὶ, μὲ δ', οὐκ ἂν πίπτον ἴσως. » Καὶ ἡ τελευταία τοῦ ἐνδοιασμοῦ προσθήκη καὶ τῷ ῥήτορι τὴν ἐπιτοκίαν διορθοῦται καὶ τὸς ἀκούοντας παράγει μὴ ταχῶς συνοραῖν δυναμένους τί τὸ ἴσως βούλεται τῷ ῥήτορι. Διὸ καὶ δεδοικῶς καθολικῶς τῇ γνώμῃ τὴν πρότασιν ἐθεβαίωσε. RS.

15, 27. Ἐλευθέρους ἢ δούλους] ἐπεὶ καὶ πρότερον ἐθεβαίοντο. C. Παίονας καὶ Ἰλλυριοὺς Φιλίππου κατ' ἀνάγκην ὑπέκων καὶ ἀλλ' ἄττα τῶν ἔθνῶν. P.

15, 28. Τοῦ κατακούειν] Δεῖ προσέχειν τῇ λέξει· οὐ γὰρ εἶπεν ἀκούειν μόνον, ἀλλὰ κατακούειν, ὅ ἐστι πρὸς ἀκούειν, ὥστε καὶ δούλους νομίζεσθαι. BTCV. Ὁ δὲ Φίλιππος, φησὶν, ὑβριστῆς καὶ ἐπαχθῆς. TCV.

15, 29. Ἄπιστον] αὐτὸν εἶναι τοιοῦτον. P.

16, 1. Τὸ γὰρ εὖ πράττειν] Γνωμικὴ περίοδος ἢ καὶ δικαίως. CP. Ἐπειδὴ, φησὶν, οἱ παρ' ἄξιαν εὐτυχοῦντες οὐ δύνανται φυλάξαι τὴν εὐτυχίαν διὰ τὸ κωνηρὸν τῆς γνώμης, δεδώκασι ἀφορμὴν τοῦ λέγειν ἄλλοις ὅτι διαχειριστῆρόν ἐστι τὸ φυλάξαι ἤπερ κτήσασθαι· ὅπερ οὐα ἔστιν ἀληθές. BTCV.

16, 3. Τὸ φυλάξαι] ἡγουν τηρῆσαι ὥσπώτως ἔχειν καὶ μὴ μεταβαλεῖν εἰς κακίαν. P.

Τάχαθ'] τὰ ἐπιελθόντα τινί. P.

16, 4. Δεῖ τὸν ἴσον, ὡ ἀνδρες Ἀθηναῖοι] Παραβολὴ ἀπὸ τοῦ ἴσου. CP. Πληρώσας τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐναυτοῦ καὶ σαθρὸν πανταχῶθεν ἀποδείξας τὸν Φίλιππον εἰς προτροπὴν μετῆλθε. Ἰστίον δὲ ὅτι διανήνογι προτροπὴ συμβουλῆς ἐν τούτῳ ὅτι ἐν μὲν τῇ συμβουλῇ καὶ τὸ ἀγαθόν, ὑπὲρ οὐ συμβουλευόμεν, ἀμφοσθητήσιν ἔχει καὶ ὁ τρόπος, δι' οὐ ἂν περιγενοίμεθα τῶν χρησίμων, ἀντίρρῳσιν ἐπιδέγεται· ἐν δὲ τῇ προτροπῇ καὶ τὸ ἀγαθὸν πρῶτον καὶ ὁ τρόπος. Οὐδεὶς γὰρ προτρέπων ἐπιτίθεται καὶ τὸν τρόπον, δι' οὐ κρατῆσιν δυνατόν. Ἐπικοινωνεῖ δὲ τοῖς εἶδει τοῦτος καὶ ἡ παραίνεσις. Συμβουλὴ γὰρ τις εἶναι δοκεῖ, παρόσον ἐκεῖνον διαφέρει τῆς προτροπῆς, ὅτι ἐν παραίνεσει ὥσπερ ἐν τῇ συμβουλῇ καὶ τὸν τρόπον ἐπιτίθεται δι' οὐ κατορθώσομεν τὸ προκείμενον. Πλὴν ἐκείνο προσήκει γινώσκειν, ὅτι ἐπιτελεῖται τοῖς εἶδει τοῦτος τὰ ἀλλήλων, καὶ συμβουλευτικὰ ἐν προτροπῇ καὶ τὸναντίον ἐν συμβουλῇ προτροπικὰ. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν ταῖς παραίνεσισιν. Ἐκ δὲ τοῦ πλεονάζοντος ἐν τῇ ὑποθέσει χρὴ τὸ εἶδος τοῦ λόγου γνωρίζειν. BHRSTCV.

16, 5. Συνάρασθαι] Ἐδει μὲν εἰπεῖν συνάρασθαι τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' Ἀττικῶς εἶπεν. Ἡ δὲ σὸν πρόθεσις, ὡς εἰ ἔλεγε σὺν τῇ τύχῃ ἀγωνίζεσθαι ἐφ' ἃ δεῖ. BSTCV

Μονόκωλος σχεοινοτηης περιδος εν υπερβατηρ σχηματισεισσι. Το σχημη δε επιτιμησις. TCv. Το δε συνερρσσαι, σλλλαβειν και αρρρσαι, συνρρσσαι. P.

16, 6. Προσδουομενους] Προσδουεσθαι φησιν επι των ανουσωντων τον Φιλιππον, ινα διδδξει αυτους μη πισσαιεν αυτη· επι δε των ειδοτων μεν, φοδουομενων δε, το εγγλλεσθαι υμας στι στρατιουεσθαι, ινα παροφυνθωσιν υπαρ του μηκει δεδιναί αυτον. ACHRTCv.

16, 8. Δαδοι καθ' υμων τοιουτον καιρον] οιοσ νυν υμιν ιστι πατ' εκεινου· και πολεμοσ γινοιτο προς τη χωρα τη ημετερα, καθασειρ νυν τη εκεινου· η γαρ 'Ολυθος γειτων αυτω. P. Ει τοιαυται, φησιν, αυτω προσγενοιντο κολλαι ειπορραι, οσαι νυν ημιν· και παλιν, ει-πολμοδ τινα σχεοιημεν δμορον, ως αυτοσ νυν ισχει τον τη 'Ολυθωφ γειτινιζοντα. TCv.

16, 10. Προς τη χωρα] ηγουν δμορδιν τη χωρα, ως δ Φιλιπποσ νυν ιχει τον των 'Ολυθων γειτινιζοντα. HRS.

16, 11. Ειτ' οδκ αισχυνεσθε] 'Η περιδος επιτιμητικη, η ιστι μονοκωλοσ, φησιν 'Ερμογηνησ. CP. Ασαφεισ ειναι δοκει το χωριον· αδηλον γαρ τινη χρη προσνειμαι το ε ταυτα ποιησαι, ε ποτερον τοις 'Αθηναιοις η τω Φιλιππω· δοκει γαρ επ' εκατερων αρμοδζειν. Χρη ουν επι των τοιοτων ασαφδων και επαμφοτεριζειν δοκοδντων εκ του πλοιοσ επι την αρχην ανιναί· λυθησεται γαρ ουτωσ η ασαφεια. Οιοδν επι του παρόντοσ εδθις κατωθεν αρρρμωμοσ λεγει· ε οδ τολμηησεται καιρον ιγοντασ ταυτα ποιησαι· ε δ παθοιτ' αν ει δυναίτο εκεινοσ· ε το γαρ προτερον επ' αμφοτερων λεγεσθαι δοκοδν νυν ιφανη περι μωνων των 'Αθηναίων ειρημδνων. BTCv.

Ει μηδ' α παθοιτ' αν] το μη περισοδν· η το ει μη εις το οδ τολμηησεται. P.

16, 12. 'Ετι τοιουν, ω ανδρεισ 'Αθηναιοι] Μεταδασεισ επι το αναγκαιον. BTCp. 'Οσπερ το συμφερον εις δυο τεμνεισθαι φαμεν, εις τε αυτο το συμφερον και το αναγκαιον, οδτω και το δυνατον εις τε αυτο το δυνατον απλωδ και το βδβιοδ και εις το αναγκαιον· υπερ εν τουτω τω χωρω νυν ιεταζεσθαι φαμεν. Αδωσι γαρ τοις 'Αθηναιοισ αιρεσιν που χρη πολεμειν, και τον εν Μακεδονια πολεμον εδοκον δεινασναι, τον δε επι τησ 'Ατικησ χαλεπον και φοδερδν. RTCv.

16, 17. Την υπαρρουσων] ηγουν ημετεραν. P.

16, 20. Θηδατοι] Πολυ το τησ γοργητοσ δια το ταεισ απαντησσει ταχλειασ χρησθαι και βραχλειασ. BHS.

Μη λιαν] φοδοδμαι, ιεωθεν. P.

16, 21. Συνεισβαλοδσιν] ως κολμιοι εισαλεισοδνται εις την κολιν. P.

16, 23. 'Αλλ' ω των] ανθοκοφορα στοχαστικη, ην λωει εκ τεκμηριων. ABHTCv. Το δε ω των δυο μερη λεγου εισιν, ω και εταν, δ ιστιν ω εταίρα. BTCv.

Ουχι βουλησεται] δ Φιλιπποσ δηλονοτι. P.

16, 24. Ει δ νυν] το επ' ημας ελθειν. P.

'Ητοι στι ιερχομαι επι την 'Ατικην. 'Αρα ιαν δυνηθη ταυτα ποιησαι οδ προξει; BTCv. Ζητητιδν πωδ εν τοις ενω δεινον αυτον ειπων και ειδοτα χρησασθαι πραγμασιν ιναυθα μωρον αποκαλει. Αδομεν στι απο κολλησ επιθυμιασ του βουλοσθαι αυτον επι την 'Ατικην ελθειν ποιει αυτον μη δυναμενον ιαυτου κατασχειν, αλλα την επιθυμιαν εαλλεγοντα τελειουδν. BHRSTCv.

16, 25. 'Εγκαλει] αντι του απειλει. B.

16, 26. Οδδδ λεγου προσδειν ηγοδμαι] οδ γαρ δει τα δμολογοδμενα κατασκειναι· και δυο κακων προκειμενων—κακον γαρ ο πολεμοσ—αιρεται το ηιττον. HRSTCv.

16, 27. Ει γαρ υμας] 'Επιλογοσ. B.

16, 28. 'Εξω γενισθαι] Ουχ απλωδ λεγει ιεω τησ πολεωσ, αλλ' ιεω τησ χωρασ εν Μακεδονια. BSTCv.

17, 2. Τοις γεωργοδντασ] ουχ απλωδ τοις σκαπτοντασ την γην, αλλα και τοις κεκτημενους αγρουσ. BHTCv.

17, 3. Τον προ του πολεμου] τον δε 'Αμφικυλιν λεγει, εις δν χλια διακοσια ταλанта αναλωθη. BSTCv.

17, 5. Προσεισθ'] τη ζημια περιρρρησισ. P.

17, 7. Σωρροσι] τοις συνετοις και σωχουσι τασ φρενασ. BTCP.

Παντα δε ταυτα] 'Ενταυθεν ο επιλογοσ. BP. 'Εκ του συμφεροντοσ κεφαλαιο τοις επιλογοις ειληρε· δει γαρ εκ των ισχυρων αιει και των συνεκτικων τασ ανακεφαλαιωσεισ και τοις επιλογοις λαμβδνειν. ABTCv.

17, 8. 'Εκαστοι] εις την Μακεδονιαν. P.

17, 11. Τοις δ' εν ηλικια] τοις δυναμδνοις δπλα φερειν και μαχεσθαι. P. Τοις νεωτεροις· ηλικια γαρ εσαιρετωσ επι των νεωτερων· εν αυτη γαρ παντα πραττειν δυναμεθα. CV. Τοις δ' ιεω τησ ηλικιασ, ητοι γεροντασ.

17, 13. Τοις δε λεγοντασ] ηγουν τοις ρητορασ. HRSP. 'Απο κοινοδ εκληπτιδν το δειν βοθηειν και αποδειν εκει τον πολεμον. HRS.

17, 14. Εδθουαι] απολογισαι και κρδσεισ φαναραι και κδλλισται γενενοται. P. αι βδσανοι. S.

17, 17. Αυτοις] τοις λεγουσι. P.

Χρηστα δε ειη, παντοδ ενεκα] Εδχην προστιθησι τη συμβουλη, οιοδν, ειθε γεινοιτο, φησιν, χρηστα, και προβαη καλωδ δια παντασ, οιοδν, δια τοις πλουσιοις, τοις νεωτεροις, τοις ρητορασ. TCv.

Εινεκα] Οδ κυριωσ το εινεκα σιν τω ι· ποιητικδν γαρ. B.

II. ΟΑΥΝΘΙΑΚΟΣ Β.

18, 5. 'Επι κολλων μεν αν τις] Τουτον Διονδσιοσ προτατται των 'Ολυθησικδων, αρχοντασ τε τινασ καταλεγον και εκ του προοιμιοσ πιστοδμενοσ εκ περιχαρειασ λησθεντοσ. Καυλιωσ δε αντιλεγει προδτον εδθων τον προδτον νομιζομενον. Το μεν οδν κατα τοις αρχοντασ εν ιστορια κειται και ισοωσ ουκ ακριβη τον λεγγον ιχει· το δε κατα το προοιμιοδ οδκ αβταρκεσ εις αποδειξιν. 'Ετεραν γαρ ιχει προφασιν το νόημα. 'Εξ αυτων δε των Δημοσθδνοις εδρδσκαται προδτοσ δ· 'Αντι κολλων· ε εκει γαρ το συμφερον μαλιστα την πλειστην εδετασιν ειληφεν, ενταυθα δε το δυνατον, ουδεισ δε περι του δυνατου βουλοδεται μη προδτερον ει συμφερει σκοπησασ. 'Επειτα περιληφεν εν τω δευτερω τινα ως δμολογοδμενα, απερ εν τω προτερω μετα κολλων αποδειξεων κατασκασαν, οιοδν εδθω το περι τησ των θεων ενοιασ ενταυθα μεν ως δμολογοδμενον εν προοιμιορ τιθεικεν, εκει δε (p. 11, 29) δικαιοδν λογιστην ιζητησ και κολλασ αποδειξεισ εκδμοιασ του σμμδχουοσ ειναι τοις θεουσ τη πολει. Προδθλον οδν στι δια τουτο νυν οδ κατασειδωδαν στι ην εν εκεινω προτερον αποδειξασ. Κεφαλαιοδ δε εν τω λεγω προηγοδμενον και μδνον ιστι το δυνατον, καθαιρεσιν ιεχον του Φιλιππου. Τουτου δε κατα σμμπεπαντα τον λεγον εδεταχομενοδ τρεισ απ' αυτου πεκτωμασιν εν-

τιθέσκει· μία μὲν καθολικὴ ἡ φοβερὸς ὁ Φίλιππος· ἢ ἦν ἔλυσεν ἀπὸ τοῦ δικαίου, φήσας ὅτι ἀδικῶν ἠξήθη, καὶ κατέλεξε τὰς ἀδικίας καὶ τὰς ἀσθεσίας τοῦ Μακεδόνα. Εἰ δὲ τοῖς ἀδικούσιν ἀπεθάνονται οἱ κρείττους, ἀσθενὴς ἐστὶν ὁ Φίλιππος πολεμίου ἔχον τοὺς θεοὺς. Τῶν γὰρ ἀντιθέσεων αἱ μὲν τοῖς ὁμοιογενέσι λύνονται κεφαλαιοῖς, αἱ δὲ τοῖς ἑτερογενέσι, ὥσπερ κἀναυθα τὸ δυνατόν ἐλύθη τῷ δικαίῳ. Ταύτης οὕτω λυθείσης τῆς ἀντιθέσεως δευτέρα πέπτικεν ἀκολουθία « ἀλλ' εἰ καὶ ὑποπτεύουσιν αὐτὸν ἢ τινές, ὅμως βία καθέξει τὰ πράγματα τῶν τὰ χωρία καὶ ἡ λιμένας προειληφέναι. » Καὶ ταύτην ἔλυσεν ἀπὸ τοῦ δικαίου, φήσας ὅτι οὐ συνέστηκεν αὐτῷ μετ' εὐνοίας τὰ πράγματα, Μακεδόνας αὐτὸν διὰ τὰς συνεχεῖς πολέμους μισοῦσι, τῶν ξένων πεζέταιροι καὶ σώφρονες ἀπεληλαμένοι εἰσὶ καὶ τὰ ἔξῃς. Μετὰ ταῦτα ἡ τρίτη ἐμπέπτικεν ἀκολουθία « ἀλλ' εἰ καὶ οὕτως ἔχει τὰ κατ' αὐτὸν, ὅμως εὐτυχὴς ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο φοβερός. » Ταύτην ἔλυσεν ἀπὸ συγκρίσεως, ὅτι τῆς Φιλίππου τῆς μελιχρῆς ἢ τῆς πύλεως τύχῃ, διότι καὶ δικαιότερα πράττομεν, οὐκ ἀπολαύομεν δὲ αὐτῆς τῆς μηδὲν αὐτοῖς βουλεύεσθαι πράττειν. Μετὰ ταύτην οἱ ἐπιλογοὶ κερρασίας μεστοὶ καὶ ἀξιώματος. Τὰ μὲν γὰρ ἐπιτιμᾷ, τὰ δὲ διορθοῦται, καὶ τοὺς μὲν αἰτιᾶται τῶν ῥητόρων, τοῖς δὲ συναγορεύει στρατηγοῖς καὶ πλουσίοις. Ἐσχημάτισται δὲ ὁ ἐπιλογος ὁ ἐπὶ τῶν χρημάτων τῶν θεωρικῶν, φανερώς μὲν μὴ λέγοντος διὰ τὸν νόμον, σχήματι δὲ πληροῦντος τὴν χρεῖαν. Ποτὲ μὲν γὰρ, φησὶν, εἰσφέρειτε χρήματα, ποτὲ δὲ ἡμεῖς αἰτιοῦμεν τῷ μηδὲν γίνεσθαι τῶν δεόντων, μὴ διδόντες χρήματα τοῖς στρατηγοῖς, ποτὲ δὲ ὅτι οὐ χρὴ τοὺς πλουσίους ἀναγκάζειν μόνους καὶ τριηραρχεῖν καὶ λειτουργεῖν καὶ εἰσφέρειν. Ἐξ ὧν ἀπάντων λεληθότως αὐτοὺς ἀναγκάζει τῶν θεωρικῶν ἀποστῆναι μηδαμόθεν ἄλλοθεν εὐκορεῖν δυναμένους. RS.

Ἄλλως εἰς τὸ αὐτό. Μία πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀρετὴ προομιῶν τὸ παραμυθεῖσθαι τὰ λυπούμενα τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ τῶν ἀντιπικτόρων τὸ μὲν ὄλην παραλυθεῖν τὴν ὑπόθεσιν, τὸ δὲ πρὸς μέρος αὐτῆ ἀντιτίκειται. Ἐναυθα τοίνυν πρὸς ἅπαντα μάχεται τὸν λόγον διὰ τὴν Φιλίππου δύναμιν, καὶ ὁ ἀκροατὴς δεδοῦλωται τὸ φρόνημα καὶ πάντας τοὺς τοῦ συμφέροντος ἀποθεῖσθαι λόγους, ὁ δὲ σύμβουλος οὐκ ἔχει παράδοτον ἐπὶ τὰ ἄλλα μέρη τῆς ὑποθέσεως. Τῶν γὰρ κεφαλαίων τὰ μὲν ἐξ αὐτῆς ἀνακύπτει τῆς τάξεως οὐκ ὄντα πρῶτον γνώριμα τοῖς ἀκροαταῖς οὐδὲ ἐπιζητούμενα παρ' αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ ἐν τῷ πανηγυρικῷ τοῦ Ἰσοκράτους· ἕνια δὲ εὐθὺς καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου ζητεῖται παρὰ τῶν ἀκροατῶν, πρὸς δὲ δεῖ τὸν ῥήτορα τὴν ἀπάντησιν εὐθὺς ἐκ προομιῶν ποιῆσθαι· ὃ δὴ κἀναυθα γέγονε. Τῆς γὰρ δυνάμεως τοῦ Μακεδόνα φοβούσης τοὺς Ἀθηναίους ἐκ τῆς πρώτης ἐπιβολῆς ἀναρεῖν πειράται τὸν φόβον ἀντιτάξας τῇ Φιλίππου βῶμῃ τὴν τῶν θεῶν συμμαχίαν. Δεῖ γὰρ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν ἀντιπάλων ἰσχυρότερα τὰ παρ' ἡμῶν ἀντιτιθέσθαι. Φήσας δὲ ἐν πολλοῖς διαδίδει τὸς θεοὺς τὴν ἑαυτῶν εὐνοίαν ἀκατάσκειον παρῆκε τὴν πρότασιν. Ὅθεν καὶ μέγιστα δείκνυται δεύτερος ὢν οὗτος ὁ λόγος· ἐν γὰρ τῷ πρῶτῳ φησὶ, « καὶ μοι δοκεῖ τίς ἂν, ὃ Ἀθηναῖοι, δικαιοσυνὴ λογιστῆς. » Νομισθεὶς οὐδὲν ἰκανὸς ἐκεῖ μεμαθηκέναι τὸν ἀκροατὴν περὶ τῆς τῶν θεῶν εὐνοίας, ἐναυθα λοιπὸν ὡς ὁμολογούμενον ἔθηκε, καὶ ἄπειρ ἐκεῖ μετὰ ἀποδείξεων κατασκευάσας, ταῦτα νῦν ὡς ὁμολογούμενα τέθεικεν εἰς ἑτέρων ἀποδείξειν αὐτοῖς χρωμένους. Καὶ τὸ « ἐπὶ πολλῶν »

λαθὼν προλήψει κέρχεται πιστωθῶσιν τὴν πρότασιν· τὸ γὰρ εὐνοῦς εἶναι τοὺς θεοὺς ἐπὶ τοῦ παρόντος τεμαχίον τὸ καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν φανερὰν γεγενῆσθαι τὴν εὐνοίαν· ἀνιτιτόμενος ὅτι ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ τοῦτο ἰκανῶς ἀπέδειξε, καὶ ἄλλως τὸ δυνατόν ἰσχυρὸν κατασκευάσει τῶν Ἀθηναίων καὶ φανερὰν ἔχόντων τὴν εὐνοίαν. Ἔστι δὲ τὸ προομιῶν οὐδὲν ἕτερον ἢ κατασκευὴ τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων. RS.

Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἂν τις] Ἡ μὲν ὑπόθεσις τοῦτο τοῦ λόγου καὶ τὰ κεφάλαια παραπλήσια τῷ πρῶτῳ. Διηγήνοχος δὲ κατ' ἐκεῖνο μόνον ὅτι ἐν μὲν τῷ πρῶτῳ ζητεῖται εἰ χρὴ βοῆθῆναι τοῖς Ὀλυνθίοις, ἐν δὲ τούτῳ τὸ μὲν βοῆθῆναι ἤδη δεδεικται, τὴν δὲ βῶμῃν ὀνοοῦσι τοῦ Μακεδόνα· καὶ τὴν ἰσχὺν, δι' ἣν μέγιστα καὶ τὴν δημηγορίαν ταύτην ὁ ῥήτωρ πεποιήται, ὥστε πλεονάζον ἐν τῷ λόγῳ κεφαλαιὸν εἶναι τὸ δυνατόν. Τῶν δὲ κεφαλαίων τὰ μὲν ἐξ αὐτῆς ἀνακύπτει τῆς τάξεως, οὐκ ὄντα πρῶτον γνώριμα τοῖς ἀκροαταῖς οὐδὲ ἐπιζητούμενα παρ' αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς· ἕνια δὲ εὐθὺς καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου ζητεῖται παρὰ τῶν ἀκροατῶν, πρὸς δὲ δεῖ τὸν ῥήτορα τὴν ἀπάντησιν εὐθὺς ἐκ προομιῶν ποιῆσθαι· ὃ δὴ κἀναυθα γέγονε. Τῆς γὰρ δυνάμεως τοῦ Μακεδόνα φοβούσης τοὺς Ἀθηναίους, ἐκ τῆς πρώτης ἐπιβολῆς ἀναρεῖν πειράται τὸν φόβον ἀντιτάσων τῇ Φιλίππου βῶμῃ τὴν τῶν θεῶν συμμαχίαν· δεῖ γὰρ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν ἀντιπάλων ἰσχυρότερα τὰ παρ' ἡμῶν ἀντιτιθέσθαι. Δείκνυται δὲ ὢν δεύτερος οὗτος ὁ λόγος ἐκ τῶνδε· ἐν γὰρ τῷ πρῶτῳ περὶ τῆς τῶν θεῶν εὐνοίας ἀπέδειξεν παρασχῶν ἐναυθα ὡς ὁμολογούμενον ἔλαβεν. Ἰστέον δὲ ὅτι φησὶν ὁ Φιλόχορος ὅτι τρεῖς βοήθειαι ἐπέμψθησαν, καθ' ἕκαστον λόγον μίας πεμπομένης, ὡς τῆς πρώτης μὴ οὕσης ἰκανῆς. Κεφάλαια δὲ ἐν μὲν τῷ πρῶτῳ ἐπὶ πολλῶν τὸ συμφέρον, ἐπ' ὀλίγων δὲ τὸ δυνατόν· ἐναυθα δὲ τὸ ἐναντίον πολλῶν μὲν τὸ δυνατόν, ὀλίγων δὲ τὸ συμφέρον. BTV. Δεύτερος τόπος τῶν ἐξ ὑποδιαίρεσεως προομιῶν, ἐξ ἀόριστου δὲ προσλήψεως τὸ σχῆμα τοῦ λόγου· εἰρηκῶς γὰρ τὸ « ἐπὶ πολλῶν » ἀόριστον ἐπήγαγεν ὀρισμένον τὸ περὶ τῶν Ὀλυνθίων. Ὅμοιον τοῦτο τὸ εἰς τὸν ἄγιον Βασίλειον τοῦ θεολόγου (Gregorii Nazianzenii) προομιῶν. ABRSTV. Τοῖς γὰρ προσώποις καὶ πρὸ τῶν πραγμάτων ἴσθαι παρακολουθοῦσιν ὑπολήψεις. ATV.

Ἐκ περιχαρείας εἰληπται τὸ παρὸν προομιῶν. A.

Ἐπὶ πολλῶν] Πρότασις. P. Λέπει πραγματικῶν. TP.

18, 3. Ἐν τοῖς παροῦσι] ἐν τῷ προγενέσθαι ἡμῖν τοῖς Ὀλυνθίοις συμμαχίᾳ. STCP.

18, 4. Τὸ γὰρ Φιλίππῳ γεγενῆσθαι] Τοῦτο ἐστὶν ἡ δεύτερα πρότασις, ἣν ὡς ζητούμενην παρὰ τῶν ἀκροατῶν διὰ τὸν παρόντα φόβον κατασκευάζει τοῖς ἐφεξῆς, ἢ φθάνει ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ διδάσκει, οὐ μὴν τῶν αὐτῶν ἕνεκεν ἐκαίως κἀναυθα παραληπται. Τότε μὲν γὰρ εἰς ἀπέδειξιν τῆς Φιλίππου πανουρησίας καὶ ὅτι φανερός γενόμενος οὐ δύνησεται παρακρούσασθαι τοὺς Ὀλυνθίους· ἄπιστον γὰρ ταῖς πολιταῖς ἢ τυραννίς, ἄλλως τε κἀν χῶρον δημοῖον ἔχουσι· νῦν δὲ εἰς πίστιν τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν· ἐκεῖ γὰρ ἀποδείξας συμφέρει τῇ πόλει τὸ τῶν Ὀλυνθίων ἀδιόλλακτον, ἐναυθα ὡς ὁμολογούμενον εἰς πίστιν παρέλαβε τοῦτο τῆς εὐνοίας τῶν κριτικόνων. HRS. Ἄρ' ὢν καταβάλλει τὸν Φίλιππον ἀπὸ τῆς βῶμῆς καὶ γνώμης, ἀπὸ τούτων συνιστᾷ τοὺς Ὀλυνθίους· καὶ πάλιν ἀρ' ὢν καταβάλλει τὸν Φίλιππον ἀπὸ τῆς ὑπομενείας τῶν θεῶν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπιστίας τῆς πρὸς ἀνθρώπους, ἀπὸ τούτων συν-

στᾶ τοῖς Ἀθηναίοις, ἀπό τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν καί ἀπό τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων. Πῶς γάρ ἀπιστοί πρὸς ἀνθρώπους; ἔτι Ὀλύμπιοι τῷ Φιλίππῳ πολεμοῦσιν ἡμῖν ἀποσπόμενοι· ἐκ δ' αὖ τῶν ἐναντιῶν δυνάμεθα λαμβάνειν τόπους ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ἐναντίοις οὐδοί. TC.

Τὸ γὰρ τοῖς πολεμήσαντας] Κατασκευὴ τῆς τοῦ προοιμίου προτάσεως. Σημειώσαι δὲ ἔτι ἀπὸ τῆς βέβαιης καὶ γνώμης καταβάλλει τὸν Φιλίππον· ἔτι ἀπὸ τῆς δυσμενείας τῶν θεῶν καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους, κατακουιστῆ Ἀθηναίους ἀπὸ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν καὶ πίστεως πρὸς ἀνθρώπους. P.

Καὶ χέρας ἔμορον] τῆ ἐπινοῦ P. Εἰ καὶ εἶχον, φησί, δύναμιν καὶ ἐξήτουν αὐτῷ πολεμεῖν, οὐκ ἀν' ἠθέλοντο, εἴ γε πόρρω που ἦκον αὐτοῦ. TV. Ὅρα ὅπως ἀπὸ θεῶν ἀρξάμενος δευτέρην ἔταξε τὴν τῶν Ὀλυμπίων συμμαχίαν. BTV. 18, 5. Δύναμιν τινα] ἀντὶ τοῦ σύμμετρον ἢ μεγάλην. BCSP.

Ἐπιπρόβολον τὸ χωρίον, κατ' ἔννοιαν ἔχον οὐκ ὀλίγα τὰ παρακολουθούντα. BS.

19, 9. Δαίμονία τινὶ καὶ θεῖα] Ὁ μὲν διαλεκτικὸς φιλοσοφῶν πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα· διὰ καὶ τῶ συμπεράσματος χρεῖται, καθάπερ δεικνύει ἔτι φανερώς ἐξηγήσεται. Ῥήτωρ δὲ εἰ συλλογίζοιτο, φιλοσοφικότερον καθίστασι τὸν ἀποσπῆν καὶ οὐκ εὐάγωγον πρὸς κειθῶ· διὰ καὶ τοῖς λυγομένοις ἐνθυμημαῖς χρώμεθα, ἐν οἷς τὰς δύο προτάσεις ἐπιτόντες τὸ συμπεράσμα σιωπῶμεν, ἐκείνην καταλιπόντες αὐτὸ προσανθυμῶμεθα· βούλεται γὰρ τὸ καὶ οὐκ εἶσθε ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων εὐρεσιν ὁ ἀποσπῆς συμβάλλεσθαι. Νῦν δὲ ἀναγκαῖος ὁ ῥήτωρ ἐχρήσατο τῷ συμπεράσματι. Πρῶτον μὲν γὰρ ἢ κατασκευὴ τῆς προτάσεως διὰ πολλῶν γενομένη ἀνάγκη ἐνεκοίτησεν αὐτοῦ τοῦ προτεθέντος εἰς ἀποδείξειν διὰ τοῦ συμπεράσματος ἀναμνήσαι· δεύτερον δὲ, ἔτι ἐν μὲν τοῖς ἀγῶσιν εἰκότως τὸ συμπεράσμα σιωπῶμεν· πολλῶν γὰρ ἦδη καὶ προσηρημένων καὶ μελλόντων λέγεσθαι βέβαιος ὁ ἀποσπῆς εὐρίσκει τὸ σιωπῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος· ἐν δὲ προοίμιῳ μηδεὶς ἔτι ῥηθέντος οὐκ ἔχει πόθεν αὐτῷ προσηῖσαι τὸ λέγειν. Οὐδὲν δὲ διαφέρει τὸ δαίμονιον τοῦ θεοῦ παρὰ τοῖς ῥήτορσι, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. BTV.

18, 10. Δεῖ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τοῦτό ἐστι τὸ συμπεράσμα τοῦ προοιμίου· δεῖξας γὰρ τοὺς θεοὺς εὐνοῦσαι τοὺς συμμαχοῦς βεβαίους καὶ τὸν δυνατὸν τῶν Ἀθηναίων αὐξήσας καιρὸν ἔσχειν ἐπιτιμῆσαι χρήσασθαι, ἢ σιωπῆσθαι ἐπὶ τὰ πράγματα προδραφε. Φησὶν οὖν, μὴ προδοῦναι γενόμεθα τῶν ὑπαρχόντων καὶ δεδωρημένων ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν καὶ δόξωμεν αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν τὰ χεῖρα βουλεύεσθαι. BHSTV. Συμπέρασμα. A.

18, 11. Αὐτοὺς] ἡμᾶς. P.

18, 12. Ὅπως μὴ χεῖρους] μὴ ἀνάξει φαυλῶμεν τῶν δεδωμένων παρὰ τῶν θεῶν καὶ τῶν ὑπαρχόντων πραγμάτων. AR.

τῶν ὑπαρχόντων] ἦτοι τῶν δεδωρημένων ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν. S. ἡμῖν ἐκ θεῶν, θεῶν δωρεῶν. P.

18, 13. Μᾶλλον δὲ] Προδιόρθωσις. CP. Ἐνδιόθετον τὸ σῆμα. BS.

18, 15. Προϊεμένους] προδιόδοντας. B.

18, 17. Τὸ μὲν οὖν —] Δεύτερον προοίμιον ἀπὸ τοῦ ἑνωτοῦ. B. Δεύτερον προοίμιον ἐκ προσηχῆς. CP.

Τὸ μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] οὐ θ (hac quae in

uno cod. B exstant, Reikius significare putat Ἰωάννου Ἀθηναίου). Τοῦτο σχῆμα ἐστὶ τὸ κατὰ παράλειψιν. Οὐκ ἠδοῦλετο μὲν γὰρ τῇ ἀληθείᾳ τὴν δύναμιν ἐξετάσαι τοῦ Μεγαδόνο· ἢ δὲ αἰτία, ἵνα μὴ φοβήσῃ μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀποσχίσθαι τοῦ πρὸς αὐτὸν πόλεμον. Οὐκ ἠδοῦλετο δὲ πάλιν τελῶς ταύτην ἐμνημόνευτον εἶσαι, ἵνα μὴ αὐτὸ τοῦτο δόξῃ φοβοῦμενος ταύτην καταλειπῆν. Τί οὖν ποιεῖ; καὶ μνημονεύει κατὰ παράλειψιν, καὶ τὴν αἰτίαν οὗ τὴν οὖσαν λέγει, ἔτι ἵνα μὴ φοβήσῃ ἑμᾶς, ἀλλ' ἑτέρην, ἵνα μὴ δόξω, φησὶν, ἑμᾶς αἰσχύνειν καὶ ἀνειδέειν. BEP. Ἄλλως. Τὸ μὲν πρῶτον προοίμιον ἀπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ δυνατοῦ ληφθῆν σκοποῦν εἶχεν ἀπὸ τῆς προνοίας τῶν θεῶν τὸν δυνατὸν τῶν Ἀθηναίων αὐξήσαι· τὸ δὲ δεύτερον περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ Φιλίππου τὴν ἐξέτασιν ἔχει, καθάπερ ἔχον τῆς δυνάμεως, ἔσση ἔστιν ἐν προοίμιῳ ἐργάσασθαι. BEHRSTV. Ἐπεὶ δὲ πολλάκις τοῖς τεχνικοῖς θεωρήμασιν ὡς νόημα χρώμεθα, τοῦτο καὶ νῦν ὁ ῥήτωρ πεποιήκεν. Εἰδὼς γὰρ ἔτι δυνατὸν ἐστὶ προτρέπειν τοὺς οἰκείους καὶ ἐπαινοῦντα τοὺς πολεμίους καὶ ψέγοντα (ὁ μὲν γὰρ ἐπαινος τῶν ἐχθρῶν ζῆλον ἡμῖν κινεῖ πρὸς αὐτοὺς, ὁ δὲ φόβος εἰς ἀγανάκτησιν ἄγων παροξύνει), τὸ μὲν θεώρημα ὡς νόημα εἶπεν, ἔτι ἐξῆν ἑμᾶς προτρέπειν ἐπαινοῦντα τὸν Φιλίππον, νῦν δὲ οὐ τοῦτο ποῦ. Καὶ προσποιεῖται μὲν παραλειπῆν, ἐν οἷς δὲ τὴν αἰτίαν παραδίδωσι τῆς παραλείψεως, ἐν τούτοις ἐπαινεῖ τὸν Φιλίππον. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, ἵνα καὶ χρώμενος μὴ δοκῇ κερήσθαι καὶ ἵνα παροξύνῃ διὰ τοῦ ζήλου τὸν δῆμον, οὐ προσποιεῖται δὲ φανερώς ἐπαινεῖν, ἵνα μὴ τὸν φόβον αὐξήσῃ τῶν Ἀθηναίων. HRS.

18, 19. Οὐχὶ καλῶς ἔχειν ἡγοῦμαι] Κατὰ μὲν τὸ ἀληθὲς οὐ βούλεται διελεῖν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἵνα μὴ φοβήσῃ τοὺς Ἀθηναίους· ὑποκτεῖται γὰρ συμμαχοῦς ἔχειν πολλοὺς· προσποιεῖται δὲ τὴν δόξαν παραιτῆσθαι, ἵνα, φησὶ, μὴ φιλοτιμίαν ἐκείνην περιποιήσω δι' ὧν αὐτῷ αὐτόν. TCV.

Διὰ τί;] Κατασκευὴ τοῦ δευτέρου προοιμίου. B.

18, 20. Ἐπεὶ τούτων] τῶν τοῦ Φιλίππου. P.

18, 22. Ὁ μὲν γὰρ—] Σημειώσαι χιταζομένην περίοδον τετράκωλος, ἔχουσα δύο προτάσεις καὶ δύο ἀποδόσεις. BTCP. Ἡ βῆσις τοῦ προοιμίου, ἥτις ἐστὶν αἰτία τῆς ἀξιώσεως, ἀπτεται αὐτοῦ τοῦ πράγματος, παροξύνουσα τοὺς Ἀθηναίους πρὸς πόλεμον μετὰ τὸ ἀνεκίνειν αὐτοὺς τῆς ἀθυμίας. RS.

Ἐπεὶ τὴν ἀξίαν] Ἐπι χεῖρηται τοῖς ἐπαινοῖς, οὐ μὴν ἐκβαίνει τὸ μέτριον ὥστε καὶ φοβεῖν· οὐ γὰρ εἶπεν ἀπλῶς ὅσα κατώρθωσεν, ἀλλ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ὥστε καὶ τὰ κατορθώματα μὴ σφόδρα μέγала νομίζεσθαι ταπεινῶν ὄντων Μακεδόνων. RS.

18, 26. Ταῦτα μὲν οὖν παραλείψω] Τὸ σχῆμα μερισμῆς. C.

Πάλιν προσποιοῦμενος παραλειπῆν ἐπιμένει τοῖς αὐτοῖς λέγων « ἐνθένδ' ἀν' αὐτὸν ἴσοι μέγαν γεγανημένον. » Ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο καθαίρειον τῆς τοῦ Φιλίππου δυνάμεως, εἴπερ αὐτὸν δύο ἢ καὶ τρεῖς τῶν Ἀθηναίων ἠξήσαν. RS.

Καὶ γὰρ εἰ] Συμπέρασμα τοῦ δευτέρου προοιμίου. B.

19, 1. Ἐνθένδ' ἀν'] ἦγον ἀπὸ τῶν ῥητόρων τῶν Ἀθηναίων, ἢ ἀπὸ τοῦ τοῦ Ἀθηναίους χηρῆσαι τοῖς πράγμασι μὴ προσηκόντως. RS. Ὁ ἐστὶν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀνιτίττειται δὲ εἰς τοὺς φιλοτιμῶντας ῥήτορας. TCP.

19, 3. Ὡν οὖν ἐκεῖνος μὲν ἀρεταῖ] Τριπλῶλος ἀρετῆ

περίοδος ἔχουσα μίαν πρότασιν δίκυλον καὶ μίαν ἀπόδοσιν. RSTCV.

Ἐν οὖν ἐκείνος μὲν ὑπὲρ ὧν οὖν ἠδῆξασιν οὕτω Φίλιππον οὗτοι οἱ προδότες, καὶ ἴδει αὐτὸν μὲν Φίλιππον χάριν αὐτοῖς ὁμολογεῖν, ἡμᾶς δὲ δίκην αὐτοῖς εἰσπράττεισθαι, ὑπὲρ τούτων, φησίν, οὐκ εὐκαίρην μοι τὸ λέγειν νῦν δοκεῖ· ὁ γὰρ περὶ τούτων εἰσηλθὼν κατηγοροῦν ἐνστήσασθαι, ἀλλὰ συμβουλευθεῖσαι περὶ Ὀλυνθίων. TCV. Ἀόσις τοῦ ἀντιπίπτοντος. Ἀντίπιπτε γὰρ αὐτῷ, διὰ τὸ οὐ γράφει καὶ κατηγορεῖ; RS.

Πεπολιτευμένοις] ἤτοι τοῖς βήτορσιν· ἢ ἀντὶ τοῦ τοῖς πεπραγμένοις. S. Παρ' ἡμῖν. P.

19, 4. Δαβεῖν] παρ' αὐτῶν. P.

19, 5. Τοῦ λέγειν] ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων ὑπὲρ ἐκείνων. P.

Ἄ δὲ καὶ] Τετράκυλος αὕτη περίοδος ἔχουσα μίαν πρότασιν τρικύλον καὶ ἀπόδοσιν μονόκυλον. S.

Χωρὶς τούτων] χωρὶς τοῦ παροξυνθῆναι ἐπὶ τὸν πόλεμον διὰ τῆς κατηγορίας τῶν προδοτῶν. TCP.

19, 8. Κατ' ἐκείνου φαίνουσι] ἂν ὄνειδῃ] Ἰδοὺ παραδίδωσιν ἡμῖν πότα δεῖ ἐκ τῆς τῶν ἐναντίων δόξης παροξύνειν οἷς προτρέπομαι, δεῖ εἶτα τὰ μεγαλεῖα ἐκείνων ἐξ ἄλλων τιῶν, καὶ οὐκ ἐκ τῶν προτρεπομένων, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὀλυνθιακῶν ἐποίησεν ἐν οἷς διέψισι τὴν σπουδὴν τοῦ Φιλίππου. Ἐκείσε γὰρ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει βαρῆς, οὐ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ἐν τῷ τοῖς Ἀθηναίοις βλάπτει γέγονε μέγας ὁ Φίλιππος, παραιτεῖται λέγειν, καὶ ἴσθι μέθοδος δεινότητος, ἵνα μὴ φοβερώτερον καταστήσῃ τὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἐκ τῆς γνώμης διαβάλλῃ. TC.

19, 9. Ταῦτ' εἰπεῖν πειράσομαι] ἵνα μὴ δόξῃ πρὸς χάριν Ἀθηναίων διαβάλλειν τὸν Φίλιππον, τοῖς πράγμασι πιστοῦται τὰ βήματα καὶ δεικνύσιν αὐτὸν διὰ τε τῆς ἐπιπορίας καὶ τῆς ἀπιστίας καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων πολέμιον. RS.

Τὸ μὲν οὖν ἐπιόρκον] Τρίτον προόμιον. Ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ δυνατοῦ εἰλημμένον. A. Τρίτον ἐστὶ τοῦτο προόμιον, οὐ μὴν τὴν αὐτὴν δυνάμιν ἔχει τοῖς προειρημένοις. Ἐκείνα μὲν γὰρ ἐστὶν ἑλθῆς τῆς ὑποθέσεως· τὸ μὲν γὰρ πρότερον περὶ τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων, τὸ δὲ δεύτερον περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ Φιλίππου, τὸ δὲ δυνατόν κεφάλαιον ἔδον συνέχει τὸν λόγον· τοῦτο δὲ μερικόν ἐστὶ προόμιον, κατασκευὴν ἔχον τῶν Ἰγγιστᾶ· ἐπειδὴ γὰρ μέλλει τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν ἐξετάζειν τοῦ Μακεδόνα, αἰτίαν ἀποδίδωσιν ἐν τῷ προομίῳ, δι' ἣν προλαβὼν μέλλει τοῦτο ποιεῖν. BHRSTV. Τοῦτο γὰρ μάλιστα ἴδιον τῆς Δημοσθένους δεινότητος τὸ προλαβεῖν ταῖς προκατασκευαῖς τὸν ἀκρατὴν, ὥστε ἀδεῶς παραδέχεσθαι τὰ μέλλοντα λέγεσθαι. Τοῦτο κἀν τῷ κατὰ Κόνωνος (p. 27) ἐποίησεν· ἵνα γὰρ μὴ ἀπίθανος εἶναι δόξῃ τοσαύτας πληγὰς καὶ ὕβρεις εἰς αὐτὸν γεγενῆσθαι λέγων, προλαβεῖ διὰ τῆς κατασκευῆς τὸν ἀκρατὴν εἰπὼν ὅτι κατὰ τὸ στρατόπεδον συσκηνοῦντων τῶν περὶ τὸν Κόνωνα πολλὰ παρ' αὐτῶν ἐγένετο καὶ ἄλλα ὑβριστικὰ μεθυόντων. HRS. Ἄλλως. Ἰστίον ὅτι τὸ δεύτερον καὶ τρίτον προόμιον εἰς καθάρσειν Φιλίππου ἔλαβεν, ἀλλ' ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ ἀπὸ τῆς βρώμης αὐτὸν καθέλεν, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ ἀπὸ τῆς γνώμης καὶ τοῦ κρείττονος ἔχειν πολέμιους· ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐπιχειρήματος, ἤτοι τοῦ δυνατοῦ, ἀμφοτέρω, ἐπειδὴ φοβερός ὁ Φίλιππος δοκῶν καὶ δυνατός ἐφόδει τοῖς Ἀθηναίοις. Καὶ ἡ πᾶσα σύστασις τοῦ λόγου ἐπὶ τὸ δυνατόν κεφάλαιον ἀνάγεται. BTCV.

Ἐπιόρκον] Σημειώσαι· διὰ τοῦ εἰπεῖν ἐπιόρκον θεοῖς ἔχθρον αὐτὸν ἐπέφησεν, διὰ δὲ τοῦ ἀπιστοῦν τῶν ἀνθρώπων πολέμιον κατέστησεν. Καὶ ἵνα μὴ δόξῃ πρὸς χάριν Ἀθηναίων διαβάλλειν τὸν Φίλιππον, τοῖς πράγμασι πιστοῦται τὰ βήματα. B.

19, 11. Κενὴν] ματαίαν καὶ χωρὶς ἐλέγχου. P.

Τὸ δὲ κἀνθ' ὅσα πάποτε] Πρότασις ἐστὶ καὶ αὕτη καὶ ἡ ἄλλη ἀνευ κατασκευῆς. Ὅς γὰρ ὁμολογούμενα ἔλαβεν, ἵνα μὴ ἀμφιβάλλωμεν ὅτι τοιοῦτος οἶον καὶ ὁ λόγος ἀποδεικνύσιν. AR.

19, 11. Καὶ βραχέος λόγου] Ἐπειδὴ τὸ πάντα ὅσα εἶπα καὶ ἔπραξε Φίλιππος ἐπαγγεῖλασθαι εἰπεῖν ὑπόνοιαν ἰδοῦ μακρολογίας, πολεμιά δὲ αὕτη τοῖς ἀκροαταῖς, τῷ συντόμῳ τῶν λόγων παρεμυθήσατο. TCV.

Συμβαίνει δεῖσθαι] Κατὰ τὸ τέλος πάρισον. Καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Ὀλυνθιακῶν πάρισον κατὰ τὸ τέλος· ἂν τὰ « παρόντα ἀναλώσῃ πρὸς δ μὴ δεῖ, τῶν ἐπόντων εὐπορήσῃ πρὸς δ δεῖ. » TC.

19, 15. Ὅπερ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει] Ὑπερβατὸν κατὰ παρένθεσιν, ὁ λέγεται εἰς περιβολῆς. C.

Φαῦλον] ἀντὶ τοῦ ἐτελεῖν τινέας. S.

19, 17. Πάντα διεξελθῶν] ὥστε νῦν αὐτὸν εἶναι λοιπὸν εὐκαθαίρετον. Εἰ γὰρ οὐκ εἴη προσθήκη, αὐτῷ λαμβάνει τὰ πράγματα, μένει δὲ ἐπὶ τῶν αὐτῶν οὐχ οἶόν τε τὰ ἀνθρώπινα, καθὼς φησὶν αὐτὸς ἐν τετάρτῳ (Philipp. I, p. 42, 15) « μὴ γὰρ ὡς θεῶ νομιζέτε ἐκείνω πενηνταεῖ, » ὅθλον ὅτι πρὸς καθάρσειν ἤκει λοιπὸν αὐτῷ τὰ τῆς δυνάμεως. BRS. Εἰ γὰρ οὐκ εἴη προσθήκη, αὐτῷ λαμβάνει τὰ πράγματα, μένει δὲ ἐπὶ τῶν αὐτῶν οὐχ οἶόν τε τὰ ἀνθρώπινα, ὅθλον ὅτι πρὸς καθάρσειν ἤκει λοιπὸν αὐτῷ τὰ τῆς δυνάμεως.— Ἄντι τοῦ, οὐδεμίαν ἔτι εὐρίσκει μηχανὴν· πάσας γὰρ διῆλθε, καὶ πάντας αὐτὸν ἔγνωσαν. TCEV.

19, 18. Πάραπροῦμένος] ἔξαπατῶν. P.

19, 20. Ἐγὼ μὲν γὰρ] Ἀρχὴ τῶν κεφαλαίων τὸ δυνατόν. B. Ἐντεῦθεν εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἐνέβαλε, τὸ δυνατόν, ἀπὸ λύσεως ἀρξάμενος· ἡ γὰρ ἀντιθέσις ἐστὶν· ἀλλὰ φοβερός ὁ Φίλιππος, ἦντινα φανερώς μὴ θείε ἐπάγει τὰς λύσεις. Ὅταν μὲν γὰρ πρὸς ἀντίδικον ἔχωμεν ἀναγκαστικῶς μέλλοντα χρῆσθαι ταῖς ἀντιθέσεσι, κἀν ἡμεῖς μὴ λέγωμεν, τότε δεῖ φανερώς τιθέναι τὰς ἀντιθέσεις, δεκὰ δὲ αὐτὸς καθέχεται παρ' ἑαυτῷ τὴν ἀντίθεσιν ἔχων ὁ ἀκρατής, τότε χρὴ λύειν καὶ μὴ τιθέντα. Ὅπερ καὶ νῦν γέγονεν. Εἰσελήλυθε γὰρ αὐτὸς ὁ δῆμος παροδημένος τὸν Φίλιππον, ὥστε περιττὸν ἦν τιθέναι ταύτην, δι' ἣν οὐκ ἐφόβησεν συνηλθόν. BRSTCV. Συνδρομῇ δὲ κέχρηται μετ' ὑπερβολῆς, ἵνα μὴ τοῖς φανερώς μαχομένοις ἀπίθανος δοκῇ. Τὸ γὰρ « σφόδρα ἠγούμην φοβερόν καὶ θαυμαστόν » ἀντρέχοντός ἐστι τῇ κοινῇ δόξῃ τοῦ δήμου καὶ τῇ φήμῃ τῇ περὶ Φιλίππου. ἵνα δὲ δόξῃ εἶναι πιθανὸς, ἀφίρτησι τὴν συνδρομὴν διὰ τῆς λύσεως. RS.

19, 21. Καὶ αὐτὸς] ὥσπερ οἱ ἄλλοι. P.

19, 22. Δίκαια] Τὸ δίκαιον ἐνταῦθα οὐ προηγουμένη ἔχει ἐξήτασιν, ἀλλ' εἰς κατασκευὴν ἐλήφθη τοῦ μὴ εἶναι φοβερόν τὸν Φίλιππον, ἀλλ' εὐκαθαίρετον· εἰ γὰρ ἐστὶν ἀπίθης καὶ ἐπιόρκος, δυσμνηστὴς ἔχει τοὺς θεοὺς. S.

19, 23. Νῦν δὲ θαυρῶν] Τὸ ὑπερβατὸν οὕτω· νῦν δὲ εὐρίσκει τὸν Φίλιππον τὴν ἡμετέραν εὐθήθειαν τοῦτο πρόσαγομένον, ὃ ἐστὶ διὰ τούτου, ὥσπερ ἀνησόμενον τὴν ἡμετέραν μαυρίαν καὶ δυνηθέντα ἡμᾶς ἀπατῆσαι διὰ τοῦ

βιωγενέσθαι παραδοῦναι ἡμῖν τὴν Ἀμφίπολιν. Ὑπισχεῖτο γὰρ σάσειν αὐτὴν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ προσδέξαιτο τοὺς Ὀλυνθίους εἰς φίλιαν καὶ συμμαχίαν δοῖεν αὐτοῖς. Ἐξ ὧν πεισθέντες Ἀθηναῖοι τούτους ἀπέηλασαν τέως, πάλιν δὲ εἶχον πρὸς αὐτοὺς φίλιαν. Εἶτα ὄρσιν ὁ Φαίππος ἐτι ἀσθενεῖ πρὸς Ὀλυνθίους μαχόμενος, διὰ τὸ μὴ καθαρέως ἀποστῆναι αὐτὴν τοὺς Ἀθηναίους, χαρισάμενος αὐτοῖς τὴν Ποτιδαίαν ἀπέστησεν Ἀθηναίων· φησὶ γὰρ ὅτι καὶ τούτους ἠπάτησεν. Ὅρα δὲ πῶς, εἰπὼν Ἀθηναίους ἠπατῆσθαι καὶ Ὀλυνθίους, τοὺς Ἀθηναίους προέταξεν, ἵνα συγγνώμην ἔχωσιν Ὀλύθιοι δευτέρου ἀπατώμενοι μετὰ Ἀθηναίους τοὺς σωφράτους· τὸ αὐτὸ δὲ θρυλούμενον μὲν παρ' ἡμῖν, ἀπόρρητον δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὄν. STCV. Σκοπῶν] αὐτόν. P.

19, 24. Τὴν μὲν ἡμετέραν εὐθείαν] Οὐκ εἶπεν ἡμετέραν, διὰ τὸ ἐπαχθῆς καὶ ἐαυτὸν συνάπτειν τῷ ἔγκληματι. Φασὶ δὲ τινες σημαίνει τὴν εὐθείαν [οὐ] πάντοτε μωραν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε κρατῆται καὶ ἐπιείκειαν καὶ τὸ ἀπλοῦν· ὅπερ καὶ νῦν βούλεται σημαίνειν. BTCV. Ἀπλότητα καὶ ἀπονηρευσιαν. P.

Τὸ κατ' ἀρχὰς] Πρώτους εἶδειεν ἠπατημένους Ἀθηναίους σφόδρα δεινῶς αὐτοὺς ἐξείνους μάρτυρας τῆς ἀπιστίας Φιλίσκου ποιούμενος, εἶτα καὶ πιθανὸν ποιῶν τὸ πολλοὺς ἄλλους ἠπατῆσθαι παρὰ τοῦ Μακεδόνα. Εἰ γὰρ οἱ σωφράταιοι τῶν Ἑλλήνων ἠπατῆθησαν, τί παράδοξον Ὀλυνθίους καὶ Θετταλοὺς; πρὸς δὲ τούτους καὶ συνέστησε τὴν ποιότητα τῶν Ὀλυνθίων. Ἐκ πολλοῦ γὰρ εὐ διακρίνεται πρὸς τὴν πόλιν. RS.

19, 25. Ἀπὸ πλανῶν τινες] Δέον εἰπεῖν ἀπῆλασατε ἡμεῖς, ἢ γὰρ πόλις πῶσα ἦν ἢ τοῦτο ποιήσασα· ὁ δὲ εἰς τοὺς βήτορας ἀπαθεῖται τὸ ἔγκλημα. Ἐμφαντικῶς δὲ εἶπεν ἐνθὲς, ὅλον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τοῦ γωρίου ὅσπερ τοῦ Ἑλέου (ὅπερ βωμῶν ἔχει τοῦ Ἑλέου? ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ δευτέρου μετὰ τοῦ E. cod. B.), ἔνθα καὶ Ἡρακλεῖδα ἐσώθησαν, ἀπῆλανον οὗτοι τοὺς ἑτάς. BERTV.

[τις] οἱ τοῦτω χαριζόμενοι. P.

19, 27. Τὸ θρυλούμενον] Ἠπάτα γὰρ ἡμᾶς λέγων τὸ θρυλούμενον παρ' ἡμῖν κατορθοῦν ἐν ἀπορρήτῳ· ἐθρόλουν γὰρ πάνιν αὐτὸ ποθοῦντας. Ὁ δὲ νοῦς, αὐτὸς ὅπερ ἠδούλεσθε, τοῦτο ποιῆσαι ἔλεγε σιγῇ, ἵνα μὴ μαθόντες οἱ ἐναντίοι καλύσωσιν. Ἔστι δὲ τοῦτο ὁ Ὀρωπός. Ἴν' οὖν, φησὶ, μὴ ἐναντιωθῶσιν οἱ Θηβαῖοι, λάθρα αὐτὸ κατορθοῦ. Ἦν γὰρ μεταξὺ τῆς Βοιωτίας καὶ τῶν Ἀθηναίων ὁ Ὀρωπός. AH.

Οὐ τὸν Ὀρωπὸν, ὅσπερ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου (p. 446, 1), σημαίνει, ἀλλ' ἐπειδὴ Ἀμφίπολιν τὴν ἐπὶ Θράκης ὑπέσχετο σάσειν (παραδώσειν?) τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ προσδέξαιτο τοὺς Ὀλυνθίους. Τὸ δὲ αὐτὸ, τὸ θρυλούμενον μὲν παρ' ἡμῖν, ἀπόρρητον δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὄν. Διὰ τὸ δὲ ὑποσχόμενος ἐξίορον ἔλεγγεν τὸν Φαίππον, οὐδαμοῦ περὶ ἐπιτορίας ἐμνημόνευσεν; ὅτι ὡς ὁμολογούμενον αὐτὸ παρέλιπε. Δῆλον γὰρ ὅτι ἐν οἷς συνετίθετο πρὸς τὰς πόλεις καὶ ὄρκους ἔδιδου, παρέβαινε δὲ τὰς συνθήκας, παρέβαινε καὶ τοὺς ὄρκους. Ἔτι πρὸς τοῦτω κάκεινον ζητητέον. Καταδρομὴν ποιεῖται τοῦ Μακεδόνα, καὶ ἦν ποιότητα ζητεῖται τὸ πρόσωπον, καὶ φαμὲν εἶναι συμβουλευτικὸν τὸν λόγον. Ὅμοιος ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους τὴν ποιότητα ζητεῖται τὴν Χαριδῆμου, καὶ φαμὲν εἶναι δικανικὸν τὸν λόγον. Ὅμοιος ἐν τοῖς ἐπιδεικτικῶς ποιότητα ζητεῖται-

μεν τοῦ πρόσωπου πότερον φεκτόν ἢ ἐπαινετόν. Εἰ τοῖνυν ἐν πᾶσι τοῖς εἰδεῖσι ἢ ποιότητι ζητεῖται, τίνα φησομεν εἶναι τὴν διαφορὰν ἀπὸ τε τῶν ἄλλων καὶ τῶν σκοπῶν; τὸ εἶδος κανονίζομεν. Ἄν μὲν τιμωρίαν βουλόμενοι λαβεῖν τὴν ποιότητα ζητεῖσθωμεν, δικανικὸν τὸ εἶδος· ἂν δὲ πρὸς τὸ συμφέρον ἀποβλέποντες, συμβουλευτικὸν· ἂν δὲ πρὸς τὸ καλὸν μόνον σκοποῦντες, ἐπιδεικτικὸν γίγνεται τὸ εἶδος. RS.

Τὸ θρυλούμενον ποτε] Λέγουσιν ὅτι Πύδνα χωρίον Μακεδονίας, Ποτιδαία δὲ τῆς Θράκης· καὶ ἡ μὲν Πύδνα ὑπήκοος ἦν Φιλίππῳ, ἢ δὲ Ποτιδαία τοῖς Ἀθηναίοις. Ἐγένετο δὲ ποτε τὴν μὲν Ποτιδαίαν ἀποστῆναι πρὸς Φιλίππον, τὴν δὲ Πύδναν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Ἐκότεροι δὲ, οἱ τε Ἀθηναῖοι καὶ ὁ Φαίππος, τῶν ἰδίων ἐπαθόμενοι. Τοῦτο οὖν ἔλεγε ὁ Φαίππος, ὅτι τὸ θρυλούμενον τοῦτο καὶ ποθοῦμενον ἐν ἀπορρήτῳ κατασκευάσω. Διὰ τί δὲ ἐν ἀπορρήτῳ; ἵνα μὴ ἐκότεροι μαθόντες φελάθωνται, οἱ τε Ποτιδαίαιται καὶ οἱ Πυδναῖοι. Θεόσκομος δὲ φησὶν ὅτι περὶ Πύδνης μόνον καὶ Φιλίππου, ἵνα δὲ αὐτὸς μὲν Ἀθηναίοις Ἀμφίπολιν, δέχεται δὲ παρ' αὐτῶν τὴν Πύδναν αὐτοῦ οὖσαν. Καὶ τὸ ἀπόρρητον δὲ, ἵνα μὴ μαθόντες οἱ Πυδναῖοι φελάθωνται. Οὐ γὰρ ἠδούλοντο εἶναι ὑπὸ τῶν Φαίππων. STCV.

19, 28. Τὴν δ' Ὀλυνθίων φίλιαν] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὐρίσκω προσαγαγόμενον. Ὅρα δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν Ἀθηναίων εὐθείαν εἶπεν, ἐπὶ δὲ Ὀλυνθίων φίλιαν. STC.

20, 1. Συμμάχους] τοὺς Ποτιδαίαιτας. SP.

20, 2. Ἐκαίνοις] ἦτοι τοῖς Μακεδόσι. S.

Θετταλοὺς δὲ νῦν] Ἐκότες τοὺς Θετταλοὺς τελευταίους ἠπάτησεν ὡς εὐχερεῖς ὄντας καὶ μὴ δυναθέντας ἀπὸ τῆς Ὀλυνθίων καὶ Ἀθηναίων ἀπάτης σωφρονισθῆναι. BRSV.

20, 5. Ὀλωκ] καθόλου. RS. Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα περιουχί. S.

Ὅντινα οὐ περνεύκειν] Ἐπεὶ στρατηγικὸν εἶναι δοκεῖ τὸ φενακίζειν τοὺς πολέμους, διὰ τοῦτο ἐνέλλαξεν εἰπὼν τῶν αὐτῶ χρησαμένων, ὅτι Φαίππος οὐ τοὺς πολέμους, ἀλλὰ τοὺς φίλους ἀπάτα· τοῦτο δὲ ἀπιστίας τεκμήριον. Εἰρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς φενακίης, τῆς προσθετῆς κόμης, ἥτις ἐνεκεν ἀπάτης γίνεται· προσποιεῖται γὰρ περιτιθέναι κόσμον ὅνπερ οὐ κέχρηται. BTCEV.

20, 8. Ὀπερ οὖν—] Σημείωσαι· ἐνθύμημα ὁ καλεῖται ἀκολουθεῖα. BTCP. Ὅσπερ, φησὶ, διὰ τῆς ἀγνοίας γέγονε μέγας, οὕτως ὀφείλει διὰ τῆς γνώσεως καθαιρεθῆναι πάλιν. RSTV.

20, 10. Διὰ τούτων] ἀγνοούντων, καὶ διὰ τοῦτο ἀπατηθέντων. P.

Διὰ τῶν αὐτῶν] εἰς γνῶσιν ἔλθόντων ὅτι ἠπάτηνται· διὸ κατ' αὐτοῦ ὀρμήσουσιν. P.

20, 11. Ἐνεκα ἑαυτοῦ] ἀλλ' οὐχ ἔνεκα αὐτῶν. P.

20, 12. Καιροῦ] ἐντὶ τοῦ ἀτυχίας. BS.

20, 14. Παρελθὼν] Τὸ σχῆμα πρόκλησις. BTCP.

Μᾶλλον δ' ἡμῖν δεῖξάτω] Τὸ σχῆμα ἐπιδιόρθωσις. TC. Τοῦτο λέγεται ἐπανόρθωσις. Εἰ ἐμὰ γὰρ, φησὶν, ἀνάξιον νομίζει τοῦ μαθεῖν, ἡμῖν δεῖξάτω. Ὅρα δὲ πῶς τὸ μὲν ἀμφίβολον ἔφυγε, τὸ δὲ ὁμολογούμενον ἔλαβεν. Ἀμφίβολον μὲν γὰρ τὸ « λέγεται μοι ὅτι οὐκ ἔστιν ἀσθενής. » Τὸ δὲ ὁμολογούμενον, « ὅτι οἱ ἐξηπατημένοι οὐ πιστεύουσιν. » BHSTCV. Eadem paullo aliter AR.

20, 17. Παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν] Τοῦτο, ἵνα πιθανὸν ποιῆσθαι ὅτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπήσουσιν. S.

20, 18. Καὶ μὴν εἴ τις ὑμῶν] Τὸ σχῆμα ἀνθυποπορά. Β. Καὶ τοῦτο ἀντίθεσις ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ, δύναμιν ἀνθυποποράς ἔχουσα. Ἡ γὰρ ἀνθυποπορά οὐχ ἀλόκληρὸς ἐστὶν ἀντίθεσις, ἀλλὰ μέρος ἀντίθεσις, τὸ μὲν δεξιόμην, τῷ δὲ ἐνισταμένῃ, ὅσον ἐστὶ καὶ τὸ νῦν. Τῆς γὰρ πρώτης ἀντίθεσις οὐσίας, ὅτι φοβηρὸς ὁ Φίλιππος, καὶ τῷ δικαίῳ λελυμένης, ἡ ἀνθυποπορά πρὸς μὲν τὸ δίκαιον οὐκ ἐνίσταται, μέρος δὲ ἔχει τοῦ δυνατοῦ, ὅτι εἰ καὶ Φίλιππος ἀδικᾷ καὶ ἐπιτορᾷ, ἀλλ' ὁμοῦ βία καθέξει τὰ πράγματα. **HRSTCV.** Ἐδῆλωσε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ τὴν δύναμιν τῆς ἀνθυποποράς εἰπὼν « αὐτὰ μὲν οὖν οὕτως ἔχειν ἠγεῖται, » φαίνεται γὰρ τὸ μὲν τα συγχωρῶν, τὸ δὲ μὴ δεχόμενος. **HRS.**

20, 19. Οἴεται δὲ βία καθέξειν] ὅ ὅτι διὰ τὸ κατέχειν αὐτὸν τοὺς καιροὺς τόπους κατ' αὐτῶν, ὅσον φρούρα καὶ λιμένας, ἵνα, κἂν θελήσωσιν ἀποστήναι, μὴ δύνησονται. **TCV.**

20, 20. Τῷ τὰ χωρία καὶ λιμένας] Οὐκ εἶπε τῷ στρατηγούς ἔχειν καὶ συμμάχους, δι' ὧν μάλιστα βία κρατοῦμεν, οὐδὲ μὴν πόλεις καὶ φρούρια, ἀλλὰ (χωρία καὶ λιμένας) τοῖς γενικοῖς ὀνόμασι χρησάμενος ἠλέττωσε τὴν δύναμιν τοῦ Μακεδόνοσ. Καὶ τὸ προειληφέναι οὐ βία κρατοῦντός ἐστιν, ἀλλ' ἀπάτη προλαβόντος. Καὶ δι' ὧν εἰσάγει τὴν ἀντίθεσιν φθάνει καὶ πρὸ τῆς λύσεως καθαρῶν τοῖς ὀνόμασι τὴν δύναμιν τῆς ἀντίθεσις. **HRS.**

20, 21. Ὅταν μὲν γὰρ ὅτ' εὐνοίας] Ἀπὸ τοῦ δικαίου πάλιν ἐποιήσατο τὴν λύσιν· εἰ γὰρ ἐκ πλεονεξίας ἴσχυουσιν, οὐκ εὐνοὺς ἔχει τοὺς ἀδικηθέντας. **BSTCV.**

20, 22. Πᾶσι] στρατηγούς καὶ στρατιώταις. **TCP.**

20, 26. Ἡ πρώτη πρόφασις] Ἀντιπίπτον ἔλυσεν « οὐκ οὐκ δεήσει μάχης καὶ κινδύνων, ἵνα κρατήσωμεν. » Ὁ δὲ ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταίσμα εἰπὼν τὸ βράδιον τῆς καθαιρέσεως ἔδειξεν. Τοῦτο γὰρ μάλιστα τοῦ δυνατοῦ κεφαλαίου τιμωτάτον μέρος. **BETCV.**

20, 27. Μικρὸν πταίσμα] τὸ ἠτηθηναὶ αὐτὸν κατὰ τὸν πόλεμον. **TP.**

Ἀνεγκλίσις] εἰς τοῦπίσω ἤγαγε. Η. Ἀνέτραψεν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποζυγίων, ἃ διὰ τὸ μὴ ἐπὶ πολὺ δύνασθαι φέρειν τὸν ζυγὸν πολλάκις ἀνατρέπει αὐτόν. Πάνυ δὲ ὁ λόγος ἀρμόδιος καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ Φιλίππου δεδουλωμένων, εἴ γε καὶ ἡ δουλεία ξοικε ζυγῷ, καὶ τὸ βούλεσθαι τοὺς δούλους ἀποστήναι, διὰ τὸ μηκέτι φέρειν ἐπὶ πολὺ ἀδικούντα καὶ ἐπωροκούντα. Τῇ δὲ συνεχεῖα τῶν ὀνομάτων δείκνυσιν αὐτὸν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους πολέμιον, ἵνα τὸ μὲν ἀδικούντα λέβωμεν ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ δὲ ἐπιποκούντα ἐπὶ θεῶν, τὸ δὲ ψευδόμενον ἐπ' ἀμοτέρων. **BHSTCEV.**

20, 29. Δύναμιν βεβαίαν] Ἐξ ἀμοτέρων ἡ ἐλάττωσις. **TC.**

21, 2. Ἄντιχει] ἰσχύει. **A.**

Σφῆρα] Τὸ ὀλιγοχρόνιον παρόστησεν. **BC.**

Καὶ σφῆρα γε ἔνθησας] Τῷ διαταγῶν καὶ ἐλπίσι χρησάμενος καὶ τῷ ἔνθησεν πρόσκαυρον καὶ ἀδόξαιον ἔδειξε τὴν δύναμιν τοῦ Μακεδόνοσ· καὶ γὰρ τὰ ἄνθη πρόσκαυρα καὶ οὐ πολυχρόνια. **STCV.**

21, 3. Φωρᾶται] τούτῳ ἐλέγχεται. Ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ φωρῶσ, ἢ τοῦ ληστοῦ. Φῶρ γὰρ ὁ ληστής· ἐνθεν καὶ τὸ ἐπ' αὐτοφῶρῳ **BSTCV.** Ἐλέγχεται δὲ τὰ τοιαῦτα τῷ χρόνῳ. **A.** Τὸ δὲ καταρρεῖ ἀντὶ τοῦ διαφθείρεται, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῖχου τινὸς καλαιῶ, ὅταν ὑπὸ τῆς καλαιότητος αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ διαδιβρώσκηται καὶ ἀναλίσκηται. **BSTCEV.** Συμπλέκει. **A.**

21, 5. Τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων] ὅσον ἱερῶν, λουτρῶν. **BTC.**

Τὰ κάτωθεν ἰσχυρότερα εἶναι δεῖ] Τινὲς λαμβάνονται τοῦ ῥήτορος ἐνταῦθα, λέγοντες δεῖ κάτω εἶδει εἰπεῖν καὶ οὐ κάτωθεν. Ἄλλ' ἠγγόνησαν τὸ ἀκλόουθον κάτωθεν γὰρ εἶπεν, ἐπειδὴ κάτωθεν ἀπὸ θεμελιῶν ἐπὶ τὰ ἔνω οἰκοδομεῖται οἶκος, ὁμοίως δὲ καὶ ναῦς ἀπὸ τῆς τρώπιδος. **BICEV.**

21, 7. Τὰς ὑποθέσεις] ὅσον αὐτὰς τὰς κρηπίδας καὶ τοὺς θεμελίους. **STC.**

21, 9. Φημί δὲ δεῖν ὑμᾶς] Ἐγγεῖρημα συμβουλευτικῶν ἀποφαντικῶσ. **BTCP.** Πιεπλήρωκεν ἄχρις ἐνταῦθα τὸν περὶ τοῦ δικαίου λόγον· καὶ δεῖξας Φιλίππῳ μὲν δυσμενεῖς τοὺς θεοὺς, εὐμενεῖς δὲ τῷ δήμῳ, πάλιν ἐπὶ τὴν προτροπὴν ἐχώρησεν. Ἄει γὰρ τοῖς ἐνθυμήμασι καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν ἐπάγει τὴν προτροπὴν. **BSTCBV.**

21, 11. Κάλιστα καὶ τάχιστα] Καλῶς συνέειξε τὰ δύο· ἐκότερον γὰρ χρεῖον τοῦ ἐτέρου βλάβην ἐργάζεται. **HRSTCV.**

21, 12. Θετταλοὺς] Πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἡγεμονίας ἐπίστηται πρεσβεύεσθαι κελεύων. Καὶ διδάσκει τοὺς πρέσβεις ἃ φερόμενοι διαλεχθῆναι τοῖς θετταλοῖς. **HRS.**

Πρεσβεῖαν πέμπειν] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φημί. Ἦτις πρεσβεῖα τοὺς μὲν διδάξει· εἰς δύο γὰρ μερίζεται τοὺς θετταλοὺς, εἰς ἀγνοούντας τὸν Φίλιππον καὶ εἰδότας μὲν, ἑ- διότας δὲ. **TCV.**

21, 14. Καὶ γὰρ νῦν εἰσιν] Ἐν ταῦτῳ τὸ τε δυνατόν καθαιρεῖ τοῦ Φιλίππου καὶ ἀφείη τὸ τῆς πόλεωσ· εἰ γὰρ Φιλίππου μὲν ἀποστήσονται θετταλοὶ, τῇ δὲ πόλει προσθήσονται, κακείνους ἀσθενέστερος καὶ οὗτοι μείζους γενήσονται. **RS.**

21, 18. Ἄξιως τῆς πόλεωσ] Καλῶς ἐπισημασάτω. Ἡδύνατο γὰρ πολλάκις πέμψαι μὲν, ὄλιγους δὲ· διὸ προσέθηκεν, ἀξίως τῆς πόλεωσ. **TCV.**

21, 19. Ἐπὶ τοῖς πράγμασι] Πράγματα τὸν πόλεμον καλεῖ. **BTC.**

21, 20. Τὰ πράγματα] ἔργα. **BP.**

21, 23. Τσοῦτω μᾶλλον ἀπιστοῦσιν] Ἐπειδὴ γὰρ, φησὶν, εὐχερῶσ καὶ ἐτοίμως ὑπισχνοῦμεθα, οὐ ποιοῦμεν ἐλ, εἰκότως ἄπαντες ἡμῖν ἀπιστοῦσιν. **HSTCV.**

21, 24. Πολλὴν δὴ—] Τὸ σχῆμα ἀπὸ αὐτῆσ. **BHSTC.** Τὴν μετᾶστασιν] Μετᾶστασις τὸ ἀπὸ Ἀθηναίων ἀπελθεῖν εἰς Ὀλυμπον συμμάχους· μεταβολὴ δὲ τὸ τὴν βεθυμῖαν εἰς προθυμῖαν μεταβαλεῖν. **BTCP et ex parte S.**

Μεταβολὴν] τὴν ἐκ βεθυμῖας εἰς προθυμῖαν. **RS.**

21, 26. Εἰ περὶ τις ὑμῖν προσεῖη τὸν νοῦν] Ὅτω, φησὶν, ἄπαντες ἀπιστοῦσιν ἡμῖν μηδὲν ποιοῦσιν· δεῖ κἂν θεσπῶνται ἡμᾶσ ποιοῦντας, θαυμάζωσ εἰ καὶ τότε ἡμῖν πιστεύουσιν δεῖ ποιοῦμεν. **STCV.**

22, 1. Τῆσ οικείας ἀρχῆσ] ὅ ἐστὶν αὐτῆσ τῆσ Μακεδονικῆσ, οὐ τῆσ ἔξω τῶν συμμάχων· ἤδη γὰρ περὶ ταῦτῳ εἶπεν. **TCV.**

22, 2. Ὅλωσ] ἀντὶ τοῦ καθόλου. **BCP.**

Ὅλωσ μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις] Περιεφάσ τοὺσ συμμάχουσ τοῦ Μακεδόνοσ ἐπ' αὐτοὺσ ἐχώρησε τοὺσ Μακεδόνας· καὶ ἐπειδὴ μὴ φανερῶσ ἔχει δεῖξαι κατὰ πόλεμον αὐτοὺσ ἠτημένουσ, τὸ ἐξ ἀνάγκησ γυγνόμενον εἰσ καθάριαισ ἔλαβε· τὸ γὰρ μετὰ συμμάχων αὐτοὺσ πολέμῖν τεκμηρίον ἀσθενείασ φησὶ. Τοῦτο δὲ Θεουκλῆδοσ περὶ Ἀκαεδαμονίων φησὶν δεῖ οὐ καθ' ἑαυτοὺσ, ἀλλὰ μετὰ

πάντων εἰς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσιν· ὁ μέντοι Δημοσθένης καὶ ἐπ' ἑλαττον καθέλει τοὺς Μακεδόνας, οὗ τοὺς συμμάχους προσθήκη αὐτῶν, ἀλλὰ ἐκείνους τῶν συμμάχων ἀπορηγμένους ὡς καὶ πλεῖσθαι καὶ θυνάμει πολλῶν λειπομέ- νους τῶν συμμάχων. Ἄηλον δὲ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν βητῶν « καὶ δοκοῖ τις ἄν, οἶμαι, προσθῆναι μὲν μικρὰν δύναμιν. » RS.

Πρὸς γὰρ Ὀλυνθίους πολεμοῦσι τοῖς Ἀθηναίοις συνε- ρήγησι Περδίκκας ὁ ἀδελφὸς Φιλίππου μετὰ τῶν Μακεδό- νων. Αεληθότως οὖν λέγει ὅτι ἡ δύναμις, ἣν εἶχονεν τότε, ὥσπερ ἐν προσθήκῃς μέρει, πρὸς συμμαχίαν, νῦν ἡμῖν περὶ τῶν πρωτείων φιλονεικεῖ. HRSTCV.

22, 4. Ἐν προσθήκῃς μέρει] ἤγουν προστιθεμένη ἄλλῃ τινὶ δυνάμει. STCV.

Ὁ συμμάχου] ἐντὶ τοῦ σύμμετρος. S. Οἷον σύμμετρος, ὡς ἐστὶν οὐτὴ συμμάχου. TCP.

22, 5. Ἐπὶ Τιμοθέου] Οὗτος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων, πατὴρ Κόνωνος τοῦ στρατηγοῦ, εὐτυχῆς δὲ ἀφόρα ἐξ ἀρ- χῆς γενόμενος, εἴπερ τις ἄλλος. Λέγεται γὰρ περὶ αὐτοῦ ὡς ἐν οἴῳ δῶκετο πολέμῳ ἐπιμειπτο, ἔνικα. Ὅθεν καὶ τοὺς ζωγράφους, ἤνικα αὐτὸν ἔγραφον, γράφειν αὐτὸν παθόντα: γυναῖκα δὲ τινα συγγράφει, ἐπιγράφοντας αὐτῇ τὸ τῆς τύχης ὄνομα, πληθύνον αὐτοῦ ἰσταμένῃν, καὶ βαστάζουσαν δίκτυα καὶ ἄλλα θηρευτικὰ ἔργανα, δηλοῦν- τας διὰ τούτου ὅτι ἡ τύχη ὑπερ αὐτοῦ πάντα ποιεῖ, αὐτοῦ ποιούντος μηδέν. Ὡς δὲ ἐπὶ τούτοις βαρέως ἠνέγκη, μὴδέποτε νενικηκέναι διὰ τῆς τύχης, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ λέ- γων, ὑπερτον, ὥσπερ τοῦ δαιμονίου αὐτῷ νενεμήσαντος τῆς ἀλαζονείας τοῦ βήματος, οὗ ἐπὶ νενίκηκεν. HRSTCV.

22, 6. Συνεμφοτέρον] ὅ ἐστι σὺν ἄλλῳ τινὶ γενόμενον, καὶ ὡ κατ' ἑαυτὸ, ὡς εἶπεν ἐν προσθήκῃς μέρει. RS.

22, 7. Θεταλοῖς νοσοῦσι] Νοσοῦσι λέγει τὰς γνώμας, ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν ἐβούλοντο δημοκρατεῖσθαι, οἱ δὲ περὶ τῆς τυραννικῆς τοὺς Ἀλευάδας καὶ οἱ φίλοι αὐτῶν τυραννεύ- σαι. Τυραννικῆν δὲ οἰκίαν τὸ γένος λέγει τῶν Ἀλευαδῶν. HTCV.

22, 9. Ὅποι τις ἂν κἂν] Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀνωτέρω εἴδεν ὥσπερ τινὰ ὑποψίαν δυσφύμιως παρεγγενεῖ τοῖς Μακε-δόσι, βούλεται κοινὸν αὐτὸ δεῖξαι καὶ διὰ τοῦ καθολικοῦ ἑλαττώσαι. Ὁ δὲ κἂν σημαίνει ἐνταῦθα ἀφρασίαν τοῦ ἑλαττώσεως ἐν ἀποτυχίᾳ τοῦ μεζονος· οὐ γὰρ εἰσι δύο μέρη, ἀλλ' ἓν. BESTCV.

κἂν] Το κἂν ἐνταῦθα κεῖται τὸ παραπερόμενον καὶ δο- κῶν μὴ λέγεσθαι· οὐ γὰρ δυνάμεθα αὐτὸ διαλύσαι εἰς τὸ καὶ ἐν. κεῖται γὰρ ἄλλος σύνδεσμος ὁ ἂν. B.

22, 13. Ἐπ' ἐπιστρατεῖάν] τὴν Μακεδόνων ἀρχήν. S. Ζητεῖται πῶς ἀσθενέστεραν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μᾶλλον ἰ- σχυροτέραν ποιεῖ διὰ τοῦ γυμνάζεσθαι καὶ συνεχῶς μαν- θένειν τὰ πολεμικά. Καὶ φαίμεν ὅτι ἀσθενέστεραν οὐ λέγει τοὺς σῆμασι, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, διότι μισοῦσιν αὐτὸν δι' αἴτιαν αὐτοῖς ποιεῖ, ὡς ἐπιφέρει. Ἡ ὅτι τῇ συνεγείτριθι καταποπτόμενοι ἀσθενέστεροι γίνονται. BESTCV.

22, 15. Μὴ γὰρ οἴεσθε] Ἀντιπίπτον λύει. P. Θαυ- μαστὴ τις ἢ βία τοῦ βήτορος· τῶν γὰρ Ἀθηναίων διὰ τὰ καταβλήματα τοὺς Μακεδόνας ἐλαδομένων, οὕτως ἐξ αὐτῶν τούτων σαθρὰν αὐτῶν ἀποραίνει τὴν δύναμιν, καὶ ἐπιπῶ δειλίαν ὡς ἔσχε κατηγορησά, τὴν γνώμην ἐξετά- ζει τοῦ Φιλίππου καὶ τὴν ὁγίαν τῶν Μακεδόνων, καὶ τὰς παραμύσεις αὐτῶν ἐναντίας ἀπορήνας οὐχ ὁμονοοῦντας ἄλλοις δεικνύσιν. BRSTCV.

22, 18. Καὶ προήρηται πρᾶττων] Ἡ σύνταξις οὕτως καὶ προήρηται πρᾶττων καὶ κινδυνεύων παθεῖν ὅ τι ἂν συμβῆ. Εἴτα δεῖ στήξαντας ἐπενεργεῖν προρηγμένους ἀντὶ τοῦ τῆν ἀσφαλῆς ὄψεως κτισσοῦσθαι τοῦ ταῦτα διαπράξασθαι, ἢ μηδεὶς ἄλλος Μακεδόνων. BESTCV.

22, 19. Τὴν τοῦ διαπράξασθαι ταῦτα] Ὑπερβατὸν κατ' ὑπέροισιν. B. Τὸ σῆμα ὑπερβατόν. A. R.

Κοπτομένης] συντριβομένης καὶ ἀπολλυμένης. A.

Κοπτόμενοι δ' εἶ] ταλαιπωρούμενοι. P. Συντριβομένοι. καὶ ἀπολλύμενοι. H. Καὶ τοῦτο πρὸς φόβον ἐδύνατο συντε- λεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ συνεχῶς στρατεύεσθαι μελέτην ἐκτίσαντο καὶ ἐμπειρίαν τῶν πολεμικῶν. Ὁ δὲ τὸ μὲν συμβαίνειν ἐκ τῆς στρα- τείας ἀπήκη, τὴν δὲ γνώμην ἐξήτασεν ὅτι λυποῦνται τοὺς συνε- γγῆσι πολέμοις. Καὶ τὴν αἰτίαν προσθήκεν, ὁ συγγυροῦ- μένοι γεωργεῖν· οὕτως τοῖς ἰδίῳ προσχέειν. Εἴτ' ἐπειδὴ καὶ πρὸς τοῦτο ἀντέπιπτεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ πολέμου κερδαί- νουσι λάφυρα καὶ τὰ τοιαῦτα λαμβάνοντες, καὶ τούτων ἀχρηστον ἀπέφηνε τὸ κέρδος, οὐ δυναμένων αὐτῶν δια- πιπράσκειν ἕσα ἂν πορίσων, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς προσθή- κην ἀναλωμάτων ἐχόντων ταῦτα, διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι τρέφειν αὐτὰ καὶ μὴ δύνασθαι πωλεῖν κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων καὶ μηδενὸς ἐμπορευομένου διὰ τὸν πόλεμον. Καὶ προσεθήκεν, οὕτως ὅπως ἂν δύνωνται, ἐνδεικνύμενος ὅτι οὐδὲ θελοῖς κρατοῦντες, ἀλλ' ἀρκάζοντες καὶ λιγίζό- μένοι, κερδαίνουσι. RSTCV.

22, 27. Διαθέσθαι] πωλῆσαι· ἡ λέξις καὶ παρ' Ἰσοκράτει ἐν τῷ Βουσίρῳ, ὅταν λέγη τὴν διάθεσιν. RSTCV. Alia his addit P e Suida v. διάθεσις desumpta.

22, 29. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ] Οὐκ εἶπεν ἄπαντες, ἀντι- πίπτον ὑποτεταμένους· εἰ γὰρ ἄπαντες ἔχουσιν ὑπόπτως πρὸς αὐτὸν, διὰ τί μὴ τῆς βασιλείας αὐτὸν ἐξωθοῦσιν; ὁ δὲ τοὺς πολλοὺς εἰπὼν δέδωκεν αὐτῷ τινὰς καὶ εὐνοῦς οἱ συν- ἔχουσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. RS.

23, 1. Οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ἐνοῖ] Ὅρα πῶς κατὰ μικρὸν τὸ ἀσθενὲς ἀποδεικνύει τοῦ Φιλίππου. Πρῶτον εἰ- πῶν ὅτι μισοῦσιν αὐτὸν οἱ σύμμαχοι, εἴτα καὶ αὐτοὶ οἱ Μακεδόνες οἱ πολῖται αὐτοῦ, εἴτα, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, ἀλλ' εἰ καὶ οὗτοι οὕτως ἔχουσιν, ἀλλ' οὐδ' ἔστιν ἕτι τινα ἔχει στρα- τεύματα, φησὶν ἢ φησιν. BHRSTCV. Βούλεται δεῖξαι ὅτι καὶ οὗτοι δόξαν μὲν τινα ἔχουσι καὶ ὑπόνοιαν πολε- μικήν, ὁ μέντοι ἐστὶν ἀληθῆ, ἐξ ὧν ἐπιφέρει. TCV.

Οἱ δὲ δὴ] Καὶ συμμάχους αὐτὸν καὶ τοὺς ὑπηκόους ἀπελόμενος ἐπὶ τὸ ξενικὸν ἐχώρησε. Καὶ κέρηται συν-δρομῆ, λέγων δόξαν μὲν ἔχουσιν, ἵνα μὴ δοκῆ μόνος ἐναντιοῦσθαι τῇ περὶ αὐτὸν φήμῃ. Βουλόμενος δὲ καθελεῖν αὐτῶν τὴν δόξαν, ἐπὶ ἀτεχνῶν πίστιν ἐχώρησεν, ἵνα μὴ πάντα αὐτὸς ἐνθυμούμενος καὶ ἀποδεικνύς φιλονεικίᾳ τῇ πρὸς Φιλίππου μᾶλλον δοκῆ λέγειν ἢ ὡς αὐτὴν τὴν ἀλή-θειαν ἐγνωκώς. Ἀνεγχεῖται δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀνθρώ-που εἰς τὸ περὶ τῶν ξένων οὐκ ἀφῆκεν ἀκατάσκειον τὴν μαρτυρίαν, ἀλλὰ λογισμοὺς αὐτῷ περιέθηκεν ὅτι τοὺς μὲν ἀνδρείους διὰ φιλοτιμίαν ἀποθεῖται, τοὺς δὲ σώφρονας διὰ τὸ μὴ δύνασθαι φέρειν αὐτοῦ τὴν μέθην, καὶ προσυνέστησε τὸν ἀνθρώπον καὶ φρόνιμον εἶπῶν καὶ ἔμπειρον τῶν ἐν Μακεδονίᾳ, οὐχ ἵνα ἐκείνου ἐκπαινήσῃ, ἀλλ' ἵνα τοὺς τούτου λογισμοὺς ὡς ἀληθεῖς παραδείχωνται διὰ τὴν ἐκεί-νου δόξαν. S.

23, 2. Πεζῆταιροι] Τοῦ πεζῆταιροι πολλαὶ φέρονται ἐξηγήσεις. Οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ λέγουσιν ὄνομα στρατεύματος ὡς τῷ καλούμενου, οἱ δὲ ὅτι τινὲς ἦσαν παρ' αὐτοῖς στρα-

τιώται τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχοντες, τὸν δὲ ἕτερον ἀκλιμένον· διό φασι καὶ πεζιτέρους αὐτοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχειν· πῆζα γὰρ τὸ κάτω τοῦ ποδός· ὅθεν καὶ πεζεύειν τὸ χαμαὶ περιπατεῖν. Οἱ δὲ φασι τοὺς ἀπὸ τοῦ πληθους τῶν πεζῶν ὧν εἶχε ξένων ἑταίρους καὶ φίλους γενομένους αὐτῶ οἰοεῖ τινας ἐκλελεγμένους διὰ τὸ ἀνδρεῖον, ἵνα φύλαττωσιν αὐτόν· ἢ δὲ γραφὴ διάφορος πρὸς τὴν διάφορον ἐξήγησιν. BSTCEV. Θεόπομπος φησιν ὅτι ἐκ πάντων τῶν Μακεδόνων ἐπιλακτοὶ οἱ μέγιστοι καὶ ἰσχυρότατοι ἑδορυφόρου τὸν βασιλέα καὶ ἐκαλοῦντο πεζίταιροι. AR.

23, 4. Τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γενημένων] οἷον οἰκησάντων καὶ οὐχ ἀπλῶς παροδυσάντων. RP.

23, 5. Τινός] διὰ τὸ ἀξίπιστον. B. Οὐ γὰρ λέγων ἐπισταύτου. P.

23, 6. Οὐδένων] Φασὶν οἱ τεχνικοὶ τῶν γραμματικῶν ὅτι οὐ κυρίως κέκληται, εἰ γὰρ ἡ εὐθεῖα ὁ οὐδεὶς, τοῦ οὐδενός. BTCV.

Βελτίους] Οὗτοι οἱ πεζίταιροι. CP.

Εἰ μὲν γὰρ τις] Τὸ σπάνιον ἐνέηρνε. BRSTCP.

23, 8. Φιλοτιμία] Φιλοτιμία, ἡ ἀσύμμετρος δηλονότι, ἢ καὶ εἰς κενοδοξίαν ἐκπίπτει· ἐκάστη γὰρ ἀρετὴ δύο κακίαι παρέπονται, κατὰ Ἰνδειαν καὶ πλεονασμόν. Ἀκρασία δὲ ἀκοσμία, ἀταξία, παρὰ τὸ μὴ κεκαλύφθαι. Διὰ δὲ τοῦ καθ' ἡμέραν διέβαλεν αὐτὸν ὡς μεθυσθῆναι καὶ τοῦτο βίον ἔχοντα B.

Φιλοτιμία πάντας] ἀντὶ τοῦ διὰ φιλοτιμίαν, ἣν αὐτὸς μόνος κητήσθαι βούλεται. Τί οὖν οὐκ ἐκαινετός, καθ' ὃ δόξης ὀρέγεται; εἰ μὲν συμμετρου ὀρέγεται, ἐκαινετός ἂν ἦν· νῦν δὲ τῷ πλεονάζοντι εἰς κενοδοξίαν, ὥσπερ λέγομεν, ἐκπίπτει. Ἐκάστη γὰρ ἀρετὴ δύο κακίαι παρέπονται, κατ' Ἰνδειαν καὶ πλεονασμόν. TCV.

23, 10. Αἷ τοῖς ἄλλοις] τοῖς ἄλλοις κακοῖς δηλονότι οἷς κέκτηται. TC.

23, 11. Ἦ δίκαιος ἄλλως] ὡς καὶ τοῦ σώφρονος δικαίου ὄντος τοῦτο φησι. RS.

Οἷον ἀπὸ φροσύνης, ἵνα διεῖρη ὅτι ἀπὸ διδαχῆς οὐκ ἔστι παρὰ Μακεδόσι γενέσθαι σώφρονα. Τρία δὲ σημαίνει παρὰ τοῖς καλαιοῖς τὸ ἄλλως· οἷον, τὸ κατὰ ἄλλον τρόπον, ἢ τὸ κατὰ φύσιν, ὡς ἐνταῦθα, ἢ τὸ μέτην. Πλατωνικὴ δὲ κέρηται δόξη· φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔπισθαι τὰς ἀρετὰς ἀλλήλαις, ὥστε τὸν ὄντα σώφρονα καὶ δίκαιον εἶναι καὶ φρόνιμον καὶ ἀνδρεῖον. TCV.

Ἄλλως] φροσύνη. Καὶ Ὀμηρος (II. 1, 699) «δ' ἀγήνωρ ἔστι καὶ ἄλλως.» Σημαίνει καὶ τὸ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ τὸ μέτην. B.

23, 12. Ἀκρασίαν] ἀκοσίαν τινὰ καὶ ἀταξίαν, παρὰ τὸ μὴ κειραῖσθαι. RSTCP.

Τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν] Τὸ πᾶσιν ὑπάρχον τοῖς βασιλεῦσι τοῦ ὡς Φιλίππου μόνου κατηγορήκεν. Τὸ γὰρ ἐν τρωαῖς εἶναι καὶ πότοις κοινὸν τῶν βασιλέων. Διόπερ οὐδὲ πίστειος ἰδεῖσθαι πρὸς τοῦτο, ὡς τῶν ἀκρασιῶν αὐτόθεν συγχερόμεντων. Ἄλλα καὶ ἰδιότητα προσήψεν εἰπὼν τὴν καθ' ἡμέραν, ὡς τῶν μὲν ἄλλων, κἂν τοιοῦτος προσέχωσιν, οὐκ αἰ τοῦτο ποιούντων, Φιλίππου δὲ καθ' ἡμέραν. S.

Τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν] Οὐχ ἀπλῶς οὐδὲ τοῦτο, ἀλλ' ἵνα μὴ τις νομίῃ ὡς τύραννον αὐτὸν τρωῶν, καὶ ἐν τισὶν ἡμέραις καὶ τινας ἐπ' ἀριστον καλεῖν, διὰ τοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ταῦτα ποιεῖν, διέβαλεν αὐτὸν ὡς μέθυσον καὶ τοῦτο βίον ἔχοντα. HRTCV.

23, 13. Κορδακισμούς] Κορδακισμὸς εἶδος ὀργήσεως ἀπεριούσης· τῶν γὰρ ὀργήσεων ἡ μὲν ἔστι πολεμικὴ, ὡς ἡ πυρρήχη, ἢ δὲ γελαστικὴ, ἢ χρωῖνται ἐν θεάτρῳ καὶ πότοις. HRSV.

Ὀργήσεις. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι κοινὸν μὲν ἦν τῆς τραγικῆς ὀργήσεως εἶδος ἡ προσαγορευομένη ἱμμελία, τῆς δὲ σατυρικῆς ἢ αἰδωνίς, τῆς δὲ κωμικῆς ὁ κέρδαξ, τῆς δὲ πολεμικῆς ἡ πυρρήχη. B. Τὰς μετὰ μέθης ὀργήσεις. A.

23, 14. Παρεῖσθαι] Ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρείων τὸ ἐκβάλλειν, ἐπὶ δὲ τούτων τὸ παρεῖσθαι εἶπεν, οἰοεῖ καταπρονήσθαι· καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρείων τὸν φρόνον αἰτίου, ἐπὶ δὲ τῶν σωφρόνων τὸ μῖσος. HRSTCV.

23, 15. Ἀριστὰς καὶ κόλακας] ληστὰς, οἰοεῖ ἄρα τινὰ στρατιώτας. Εἶτα ἐπειδὴ ἔμφρασιν ἔχει τινὰ ἰσχύος τὸ τῶν ληστῶν, εἰ γὰρ ληστεύουσιν τοὺς πολεμίους, ἐπιγὰρ τούτῳ τὸ κόλακας ἐταπεινώσεν αὐτὸ ταπεινὸν γὰρ τὸ φρόνημα οἱ κόλακας. BTCV.

23, 17. Ὀκνῶ] διὰ τὴν αἰσχροτήτα. BSP.

23, 18. Καὶ γὰρ οὐκ ἐνθένδε] εἰς πίστιν τοῦ ἀπαγγελλαντος αὐτοῦς ὥσπερ βούλεται μάρτυρας Ἀθηναίους κοίσασθαι ἔξ ὧν ἴσασιν. HRTSCV.

23, 19. Θαυμαστοῦν] θαυμαστὸν ἐργαζομένων. A. Καλλίαν ἐκεῖνον τὸν δημόσιον] Ὁ Ἀθηναῖον δήμος ἔθος εἶχεν ἀνεῖσθαι οἰκίτας γράμματα ἐπισταμένους τοῖς δὲ εὐνοϊκῶς δουλοῦντας ἡλευθέρουν. Ὁ δὲ Καλλίας, εἰς ὧν τῶν οἰκετῶν καὶ καταγνησθείς, ἔφυγεν εἰς Μακεδονίαν καὶ διέτριβε παρὰ Φιλίππου. AR.

Ἰστέον ὅτι πληθυντικῶς εἰπὼν οὐκ πάντες ἀπέβησαν, ἵνα ἐπιγὰγεν, ἐπ' ἐνὸς τὸ πληθὸς τῆς μαρτυρίας δεξιμόνος. BTCV. Δημόσιον δὲ φησιν, ἐπειδὴ δούλους εἶχον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ ἀλχημαλιῶτων ποιήσαντες, καὶ ἰδὲδασκον τοούτους γράμματα, καὶ ἐξέταμνον αὐτοὺς ἐν τοῖς πόλεμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀπογράφον τὰ ἀναλισκόμενα. Οὐκ ἀπαίρεως δὲ τοῦτο ἔποulun, ἀλλ' ἵνα, διὰ τοῦ δύνασθαι τύπτειν τοῦτους ἐξ δούλου, ἔχωσι μανθάνειν τὸ ἀληθές· αἰσχρὸν γὰρ ἰνομίλτου παρὰ Ἀθηναίους ἐλευθέρους τύπτειν. Εἰ δὲ διὰ τῶν πληγῶν ἡλέγχθη ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ ταμίης φευδόμενος, ὡς δούλοι λουπὸν καὶ αὐτοὶ κακῶς ἔπασχον. ST

CV.

23, 20. Μίμους γελοίων] Ἀναγκαῖον τὸ τῆς προσήμου οὐχ ἅπασα γὰρ μίμησις γελοία τυγχάνει, ἀλλ' ἔστι καὶ σπουδαία. Καὶ γὰρ ἡ τραγωδία μίμησις ἔστιν ἠδῶν καὶ παθῶν καὶ ἡ κωμῆδία μίμησις. Καὶ τὰ Ὀμήρου παραπλησῶς. RSTCV. Καὶ αἰσχροῦν ἐπὶ τοῦ φημάτων προσέθηκεν· εἰς γὰρ καὶ ἀγαθῶν ἄσμάτων ποιηταί. TCV.

23, 22. Τοῦτος ἀγαπᾷ] Κένταυθα τὴν κοινότητα ἐμφυγεν· ἐπειδὴ γὰρ καὶ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς τοῖς τοιοῦτος προσέχουσιν, ἀπὸ τῆς γνώμης τοῦ Φιλίππου διέβαλεν, ὅτι ἐκεῖνο μὲν τοῖς μίμοις χρωῖνται πρὸς τέρψιν, οὗτος δὲ ὡς σπουδαίους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, δηλονότι τὸ Εὐριπίδου κατηγορῶν αὐτοῦ,

Τοιοῦτος ἔστιν οἷσπερ ἦδεται ξυνών. (v. Demosth. p. 417, 20),

ἔπει καὶ Σωκράτης παρὰ Ξενοφῶντι προσέειπε τοιοῦτος θεάμασιν ἐν Συμποσίῳ (c. 2), ἀλλ' ὁ μὲν ὡς φιλόσοφος ἐκ τῆς πείρας δοκιμάζων εἰ δεῖ χρῆσθαι τοιοῦτος ἢ μὴ, Φιλίππος δὲ ὡς θεστυμακῶς ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει. R S. Τὸ δὲ «καίτοι ταῦτα καὶ εἰ μικρὰ τις ἡγείται» φησὶ.

τὸ ἀντιπίπτον ὑποτεμνόμενος· ἵνα γὰρ μὴ τις εἴπῃ, καὶ τί λυμάνεται ταῦτα αὐτοῦ τὴν δύναμιν; ἐπάγει δτι δεῖγμα τῆς κακοδαιμονίας αὐτοῦ ἐστὶν ὡς δτι ἔχει μνημιώντας τοὺς θεοὺς εἰκὸς γὰρ τοὺς μίμους καὶ εἰς τοὺς κρείττους ἀποσωπίνε. BRSTCV.

23, 26. Τοῖς εὐ φρονοῦσιν] σωφροσύνης Ἀθηναίων ἔμψαιον ἔχει ἡ λέξις. Β. Τοῦτο διὰ τὸν δῆμον· οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἤδονται τοιοῦτοις θεάμασιν, ὃ δὲ φιλόσοφος καὶ πεκατευμένος οὐδαμοῦ. RS.

Ἄλλ' οἶμαι νῦν μὲν ἐπισκοπεῖ] Ἄδεις ἀντιπίπτοντος· πῶς οὖν εἰ κακοδαίμων ἐστὶ καὶ ἀσελγής, οὐ γίγνεται κατὰ δόλον; δτι συγχρόπτουσι αὐτὸν αἱ περὶ τοὺς πολέμους εὐπραγαίαι. HRS. Ἀντίπτεται αὐτῷ· καὶ πῶς οὖν αὐτὸς ἀντέξει καὶ σώει τὴν δύναμιν, εἰ κακοδαίμων ἐστὶν; ἐπάγει δτι τῶς νῦν εὐτυχεῖ· ἐὰν δὲ περιπέσῃ τινὶ ἀτυχίᾳ, εὐδίας ταῦτα πάντα ἐλέγχεται. Εἴτα, ἵνα μὴ πάλιν φοβήσῃ εὐτυχὴ λέγων, εὐδίας ἐπάγει, οὐκ εἰς μακρὰν εὐτυχήσει, ἀν βμεῖς βούλησθε. Ὅστε εἰ δεῖ τάλανθες εἰπεῖν, χορηγία τῆς ἐκείνου εὐτυχίας ἡ βμετέρα βραθυμία γίνεται. TCV.

23, 27. Συγκρίψαι] ἀντὶ τοῦ συσχεῖσαι. Β.

23, 29. Ἐξετασθήσεται] ἐλεγχθήσεται. Ρ.

24, 1. Δαξτεν] ἐλέγξειν. S. Ἐλεγχον δώσωσιν. Ρ.

24, 2. Ἄν οἱ τε θεοὶ θλώσι] Ἀρχέουσι γὰρ αἱ πράξεις καὶ εὐτυχίας καὶ κατορθούτων ἀνδρῶν. HRSTCV.

24, 6. Ἡὲν ἔρημα, κἂν στρέμμα] ἔρημα μὲν οἱ ἱατροὶ φασὶν ἀγγεῖλον τινὸς ἔρημην, οἶον φλεβὸς, ἢ ἀρτηρίας, στρέμμα δὲ ἄρθρου παράδοσιν· τινὲς δὲ Ῥῆγμα μὲν νεύρου διάτασιν, στρέμμα δὲ ὁστέου μετάστασιν. HRSTCV.

καὶ τῶν πόλεων] Λεῖπει ἡ περὶ, ἵνα ἦ, οὕτω καὶ περὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων. TCV.

24, 8. Ἄν ἔξω πολέμωσιν] Δῆλον γὰρ ὡς εἰ μὴ ἴσχυον, ὡς ἂν ὑπερορίους ἐποιοῦντο τοὺς πολέμους. STC. |

24, 9. Ἐπειδὴν δὲ θυμορὸς] Οὐκ εἶπεν, ἐπειδὴν δὲ ἠτιθήσιν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα μὴ τὸ ἐργαζόμενον ἐμφήνη τοῦ πράγματος· ἄλλ' ἔφαρκε καὶ γαίονα μόνον κινήθηναί πόλεμον, αἰνιττόμενος τὸν τῶν Ὀλυμθίων. HRS.

24, 10. Εἰ σέ τις ὑμῶν] Ἀνθυποφορά τὸ σχῆμα. BT CP. Πληρώσας τὰ πρότερα μέρη τοῦ δυνατοῦ μεταβέθηκεν ἐκὶ τρίτον τὸ τῆς τύχης. Ἡ μὲν γὰρ πρώτη καὶ καθολικὴ « φοβερός Φιλίππος »· εἰδείξεν δτι οὐ φοβερός ἐξ ἀδικίας ἠξήθημένος. Ἡ δὲ δεύτερα καὶ μαρικὴ « δτι βίξ καθέξει τὰ πράγματα »· εἰδείξεν δτι οὐ καθέξει, μινύτων αὐτὸν καὶ ἱσχυῶν καὶ συμμάχων καὶ ξένων, ἀλλως τε καὶ αὐτὸς ὢν μεθυστῆς καὶ ἀσελγής· ἢ δὲ τρίτη καὶ τελευταία « ἄλλ' εὐτυχὴς ὁ Φιλίππος, ὥστε »· κἂν μὴ σφόδρα εὖνος ἔχη τοὺς συναγωνιζομένους, κατ-

« ὀρθοὶ διὰ τῆς τύχης »· ὥστε εἶναι τὰς δύο τὰς τελευταίας μέρη τῆς πρώτης καὶ καθολικῆς. BRSTCV. Δόξετε δ' ἂν ἐναντίον εἶναι τῷ λέγειν δτι ἐπιόρκος καὶ ἐπιστος ὁ Φιλίππος τὸ δευκνῶν τὴν τύχην αὐτῆς συναγωνιζομένην. Ῥῆ- τῶν δὲ τὸ πλείους οἶδε τύχας ὁ Δημοσθένης, καὶ τὴν μὲν εἰσιν, οἶαν τῷ Φιλίππῳ δίδωσι· τὴν δὲ παρὰ τὸν κρείττωνων καὶ κατὰ λόγον, οἶαν ὑπάρχειν τῇ πόλει μαρτυρεῖ, καὶ τὴν μὲν μείζω, τὴν δὲ ἐλάττω. Ὅστε κἀναυθθα προτιμότερον εἶναι φησὶ τὴν Ἀθηναίων τύχην τῆς Φιλίππου τύχης. RS.

24, 12. Σώφρονος μὲν ἀνθρώπου] Ἐμψκνε τὴν ἀντιθεσιν καὶ τὸν προσκομιζόμενα αὐτὴν ἐπίψνεσ σωφρονα προσεῖπεν, τούτῳσι φρόνιμον. Καὶ μεγάλη γὰρ βροτὴ καὶ τὸ δλον. Ὅσπερ οὖν ἀγωνιζόμενος ἐστὶ τῷ κομισαντὶ τὴν

ἀντιθεσιν. Τίς οὖν ἡ πρόφασις; εἰθων ὁ Δημοσθένης, ἐνθα ἂν ἀπορῆ λύσεως πρὸς ἀντιθεσιν, μὴ ψιλὴν αὐτὴν τιθέναι, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον πλατύνειν, ἕως ἂν λάθῃ τοιοῦτόν τι προσθεῖς, ἐξ οὗ λήψεται τὴν ἀπορμὴν τῆς λύσεως· ὃ δὲ κἀναυθθα πεποίηκεν. Ἡν γὰρ ἡ μὲν ἀντιθεσις « εὐτυχὴς ὁ Φιλίππος »· οὐκ ἔχων δὲ λύσαι ταύτην, κατ' ὀλίγον πλατύνων ἀπὸ τῆς Φιλίππου τύχης αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων μετέστησεν εἰπὼν, τὸ δλον ἡ τύχη παρὰ πάντα ἐστὶν· σκοπεῖτε δὲ καὶ τὴν τῆς πώλεως τύχην. BHRSTCV.

24, 14. Ἡ τύχη] Τὸ σχῆμα καλεῖται τόπου ἐμβολὴ ἐξ ὀνόματος ἀντὶ τοῦ πράγματος. BRSTC.

Παρὰ] ἀντὶ τοῦ κατὰ ἢ τοῦ εἰς. Τὸ δὲ λεγόμενον, ἔξωσιν ἔχει ἡ τύχη πάντων τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. HS.

24, 17. Ἐθελότων] Τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ θαρρήσαντες τῇ τύχῃ τῶν πρακτέων ἀμελήσωσι. S.

24, 18. Κατὰ μικρὸν] Μικρὸν ἀπαίτει, ἵνα μὴ εἰπωσιν οὐδὲν ὄφελος τύχης, εἰ μάλλοισιν πονεῖν. HR.

Πολὺ γὰρ πλείους] ὥσπερ ἀπὸ Πλατωνικῆς ὁρμώμενος διατριβῆς ἐναυθθα φιλοσοφεῖ λέγων ταῖς ἀρεταῖς καὶ τὰ τῆς τύχης ἀκολουθεῖν. STCV. Ὅτι Πλάτων φησὶ τὰς ἀρετὰς ἀλλήλαις ἐκσεσθαι, ὥστε τὸν ὄντα σώφρονα καὶ δικαίον εἶναι καὶ φρόνιμον καὶ ἀνδρεῖον· ὃ δὲ αὐτὸς φησὶ καὶ ταῖς ἀρεταῖς τὰ τῆς τύχης ἀκολουθεῖν. Β.

Πολὺ γὰρ πλείους] Ἀντιπίπτον ἔλωσ'· πόθεν δτι εὐτυχεῖς ἐσμέν;· ὅτι περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦντες εὖνους ἔχετε τοὺς κρείττους. Κἀναυθθα μὲν συνάπτει τοὺς θεοὺς καὶ τὴν τύχην, ἐπὶ δὲ τοῦ Φιλίππου διίστησι. RS.

24, 20. Οἶμαι] Παρέλκον τὸ οἶμαι. S. Ἐτερον ἀντιπίπτον « πῶς οὖν οὐδὲν ὀφελούμεθα παρὰ τῆς τύχης; » ὅπου ἀργουντες οὐκ ἀπολαύομεν τῶν παρ' ἐκείνης ἰνδιδομένων. Οἱ μὲν γὰρ θεοὶ τοὺς καιροὺς παρέχουσιν, ἡμεῖς δὲ τούτοις μὴ χρώμενοι οὐ δεχόμεθα τῆς εὐνοίας τῆς παρ' αὐτῶν ἀσθησιν. RS.

24, 21. Οὐκ ἐνὶ δ' αὐτὸν ἀργουντα] Ἐπιχειρήμα ἀπὸ τοῦ ἤττονος. Ρ. Διττὴ ἡ ἐξήγησις· ἢ γὰρ καθολικὴ ἐστὶν ὀβτως « οὐκ ἐνὶ δ' αὐ, » ἢ τῷ αὐ συνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ· εἴτα « τὸν ἀργουντα » καθολικῶς· ἢ « οὐκ ἐνὶ δ' αὐτὸν, τὸν ἀνθρωπον, ἀργουντα. » STCV.

24, 27. Τοῦναντίον γὰρ ἔν θουμαστών] Σχῆμα ἐναντίον, ὃ ἐστὶ δριμύτης νοήματος ἀπὸ τῆς ἐργασίας λαμβανόμενῃ. BRSTCP.

25, 1. Λακεδαιμονίοις μὲν ποτε] τὸν πόλεμον λέγει τὸν ὑπὲρ τῶν Θηβαίων, ὅτε Λακεδαιμόνιοι τὴν Καδμεῖαν κατέλαβον. HRSTCV.

25, 2. Ἰγέρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων] Ξενοφῶν φησὶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ὀρῶντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἑλληνας ἀδικουμένους ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀθηναίων ὑπέσχηον αὐτοῖς ἐλευθερίαν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσάμενοι ἠδυνήθησαν κατὰ μικρὸν μεταστῆσαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας· ὡς δὲ κατὰφωσαν τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὕστερον καὶ αὐτοὶ χειρόνως ἤπερ οἱ Ἀθηναῖοι ἠδίκουν τοὺς Ἑλληνας· εἴτα ἀγανακτῆσαντες ὑπὲρ τούτου Ἀθηναῖοι ἐξήνεγκαν ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων πόλεμον πρὸς Λακεδαιμονίους· καὶ ἐκ τούτου τῆς προστηγορίας ἔτυχεν ὁ πόλεμος ὃ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων. BHRSTCV.

25, 3. Καὶ πολλὰ ἴδια] ἵνα λαμβάνοντες χρήματα παρὰ Λακεδαιμονίων συγχωρήσωσιν αὐτοῖς ἀδικεῖν ἀδίκους τοὺς Ἑλληνας. TCV.

Πλευνεκτῆσαι] κατὰ μόνας κερδῆσαι. ΒΗ. Ἐπὶ τὰ Μηδικὰ ἀνέδρομα σημαίνων τὰ κατὰ τὸν Μαρδόνιον καὶ δευ τοὺς Ἀθηναίους ὑπισχενίτο. S.

25, 6. Προεκινδυνεύετε] ὃ ἔστι πρὸ αὐτῶν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων ἐκινδυνεύετε. Ρ. Ἀντήρατε. C.

25, 7. Ὑπὲρ τῶν βριετέρων] Οὐ γὰρ βούλεται τὸν πόλεμον εἶναι δοκεῖν ὑπὲρ τῶν Ὀλυνθίων, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων ὡς μελλόντων αὐτῶν ὑποχείριον λαμβάνειν τὴν Θράκην. S.

25, 9. Πολλάκις πάντας καθ' ἕνα] Μονονουχὶ ἰσόθεον δύναμιν τῆ πόλει μεμαρτύρηκεν, εἰπὼν καὶ καθ' ἕνα πολλάκις ἴσους τοὺς Ἑλλήνας. HRS. Οὐ λέγει καθ' ἕναστων τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ γένη. RTCV.

25, 11. Καὶ ἔτι πρὸς τοῦτοις] Κατὰ κοινού τὸ θαυμάζω. TCP.

25, 12. Πολεμεῖτε] ἀντὶ τοῦ διαφέρεισθε. S.

25, 13. Χρόνον Φιλίσκου] Ὡσπερ ὑπομνησθεὶς αὐτοὺς τοῦ χρόνου, ὡς δὴ καὶ τοῦτου λήθην παθόντας διὰ τὴν πολλὴν βραθυμίαν. BRSTCP.

25, 15. Ἐτέρους τινὰς] οἷον τοὺς ἕνους καὶ Χάρητα καὶ Χαρθήμον. BSTCP.

25, 16. Αἰτωμένων] Οἱ γὰρ στρατηγοὶ τὸν δῆμον ἤτιόντων μὴ δίδοντα τὰ χρήματα, ὃ δὲ δῆμος ἐκείνους ὡς ἀμελοῦντας κατὰ τοὺς πολέμους. HRS.

Ἀλλήλους] εἰς τοὺς ῥήτορας αἰνίττεται. TC.

Κρινόντων] Τοῦτο εἰς Χάρητα. Ἴνα δὲ μὴ δοκῆ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τῷ κοινῷ καλέσκει τὴν ὑπόψιαν. Μεταπεισμένοι γὰρ τοὺς στρατηγοὺς εἰς κρίσιν καθίστασι. BSTCV.

Πάλιν ἐπιζώντων] Οἱ γὰρ στρατηγοὶ κρινόμενοι καθυπισχνούντο τοῖς Ἀθηναίοις, ἂν ἀπεθῶσι, τάδε καὶ τάδε τὰς νήσους αὐτοῖς προστάσασθαι καὶ τάδε [καὶ τάδε] κατορθῶσαι. HRSTCV.

Ὁ ἔστι δειγμα τῆς βραθυμίας. C.

25, 18. Εἰθ' οὕτως] Τραχύτητος τὸ σχῆμα μάλλον ἢ ἀκμῆς ἢ ἔννοιαι· μακρὰ γὰρ τὰ κύβηλα. B.

Ἀγνωμόνας] νυκτὶ ἀβούλων, ἀνοήτους. S.

Ἀγνωμόνας ἔχεται] Ἀγνωμόνας, τοὺς ἀνοήτους, κατὰ στέρησιν τῆς γνώμης, οὐχ ὡς νῦν τοὺς ἀχαρίστους. B. Ἀγνωμόνας λέγει τοὺς ἀνοήτους, κατὰ στέρησιν τῆς γνώμης· οὐχ ὥσπερ νῦν ἀγνωμόνας καλοῦμεν τοὺς μὴ ἀποδίδοντας τὰ χρέα, ἦγον τὰς ἀμοιβάς. TCV.

25, 19. Δι' ὧν] διὰ τῆς βραθυμίας. Ρ.

25, 24. Νυκτὶ δὲ ὅτι μὲν φυλάξομεν] ἀντιπέπτον ἔλυσεν, ὅτι ξενικοῖς χρῆσόμεθα στρατοπέδοις. Ὁ δὲ τί φησιν; εἰ μὲν εἶχον μὲν τι φυλάξαι, καλῶς τοὺς ἕνους ἐπέμπομεν· ἐπὶ τοῦτο γὰρ ἀπέστελλον τοὺς ἕνους· εἰ δὲ κτήσασθαι δεῖ, πρόβηλον ὅτι τὸν δῆμον εἶναι δεῖ τὸν στρατεύμενον. BHRSTCV.

25, 27. Φημί δὲ δεῖν] Ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἐπιλόγους μεταβλήθην, ἐν σχήματι ἀνακεφαλαίωσης τὴν εἰσοβλήν ποιησάμενος. Τινὲς δὲ φασιν διὰ τὸς ὡς ἐπλήρωσε τὸ δυνατὸν κεφάλαιον, εἶτα ἐπὶ τὸ συμπῆρον ἔρχεται. BTCV. Καθαρῶς ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἐπιλόγους μεταβλήθην ἐν σχήματι ἀνακεφαλαίωσης τὴν εἰσοβλήν ποιησάμενος. Ἐσχημάτισται δὲ αὐτῷ περὶ τῶν θεωρικῶν ὁ ἐπιλόγος. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ φανερῶς εἰπόντος αὐτοῦ θόρυβος γίνεσθαι κατὰ τὴν πόλιν, οὕτε πανταλῶς ἐσωπῆσε φοβηθεὶς οὕτε φανερῶς εἰσῆγαγεν, ἀλλὰ σχήματι τὴν εἰσῆγησιν ἔκρυψε « φημί δὲ δεῖν εἰσφέρειν χρήματα » φοβούμενοι γὰρ τὸ οἰκοῦν εἰσφέρειν ἀποστῆσθαι. HRS.

25, 28. Μηδὲνα αἰτιάσθαι] Διαβαλλόντων γὰρ τῶν βητόρων τοὺς στρατηγοὺς, μεταπέμποντο αὐτοὺς ἐπὶ κρήσιν, καὶ τούτων ἀναχωρησάντων ἔρημα διεπείρητο τὰ πράγματα. HRS.

26, 1. Τοὺς μὲν ἀξίους] Οὕτε ἀπολογεῖται παντελῶς ὑπὲρ τῶν στρατηγῶν, οὕτε κατηγορεῖ, καθάπερ ὁ νομοθέτης ὁρᾷ τι ποιεῖν. RS.

26, 2. Τὰς προφάσεις] Πάλιν ἐσχηματισμένως ὑπὲρ τῶν θεωρικῶν. Οἱ γὰρ στρατηγοὶ προφάσεις ἐποιούντο τῆς ἀπολογίας τὸ μὴ λαμβάνειν χρήματα. Ἐλλείμματα δὲ αὐτὰ καλεῖ τὰ χρήματα· ὀλίγα γὰρ, φησὶν, εἰς μισθὸν δίδοντας τοῖς στρατιώταις τὰ ὑπόλοιπα τοῦ τελείου μισθοῦ εἰς τὰ θεωρικὰ κατέχευε. BHRSTCV.

26, 3. Ἐλλείμματα] τὰ ὑστερήματα. Ρ.

Πικρῶς] ἀντὶ τοῦ δικαίου· πικρὸν γὰρ τοῖς ἀδικοῦσι τὸ δίκαιον φαίνεται. STCV.

26, 5. Τὰ δέοντα] Ταῦτα δὲ ἔστι τὸ συνευκορεῖν χρήματα τοῖς στρατηγοῖς. S.

26, 6. Τοῦτον μὲν] ὃν ἔχομεν πρὸς τὸν Φιλίσκου. STC.

26, 7. Ἴδιους] Ἰδίους λέγει οὐδὲ αὐτοὶ ἴδιος ποιῶνται ἐκτός τῆς πόλεως. Αἰνίττεται δὲ ἴσους εἰς Χάρητα. STCV.

26, 8. Εἰ δεῖ τι τῶν ὄντων—εἰπέιν] Δικαιοσύνην ἑαυτῷ προσημαρτύρησεν ὅτι οὐ πρὸς χάριν λέγει οὐδὲ πρὸς μισθὸν ὥσπερ οἱ ἄλλοι ῥήτορες οἱ τοῖς στρατηγοῖς συναγορεύοντες. Εἰ γὰρ τάληθες περὶ αὐτῶν ἔρει, πρόβηλον ὅτι οὐ πρὸς χάριν οὐδὲ διὰ μισθὸν ταῦτα φεσθῆ, ὡς εἰ μισθοῦ συναγορεύοντες. Αἰνίττεται δὲ τὸν Ἐββουλον καὶ τὸν Ἀριστοφάντα. RS.

26, 18. Ὅταν δὲ δόντες λόγον] ὅτι χρήματα μὴ λαμβάνοντες οὐ δύνανται ὑπὲρ τῆς πόλεως πολεμεῖν. Οὐκ οὖν καὶ ἐνταῦθα περὶ τῶν θεωρικῶν. HRSTCV.

26, 19. Περὶσσι] ἐκ περιουσίας ἰσθλ. Ρ.

26, 20. Διστάνα] διαπεχωρίσθαι καὶ διχονοεῖν. Ρ.

26, 21. Πρότερον μὲν γὰρ] Δέκα οὐδὲν φυλῶν περὶ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ εἰς δέκα ὥσπερ μεμερισμένης τῆς πόλεως, ἀνάγκην εἶχεν ὥσπερ ἐκάστη φυλὴ ἀπὸ πάσης προβάλλεσθαι τοὺς πλουσιωτέρους αὐτῆς, ἑκατὸν εἰκοσι ἄνδρας τοὺς λειτουργοῦντας ὑπὲρ αὐτῆς τῆ πόλει. Εἶτα οἱ ἑκατὸν εἰκοσι οὕτοι ἐμείζον ἑαυτοὺς εἰς δύο μερῶς· ἵνα ἐξήκοντα αὐτῶν ἄνδρες ἴσονται οἱ πᾶν πλοῦστοι, οἱ δὲ ἄλλοι ἐξήκοντα ἦσαν πλοῦστοι. Ἐποίησαν δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ ἐξαιφνης πόλεμος αὐτοὺς ἐπέβη καὶ τυχῆ πρὸς τὸ παρὸν μὴ εἶχον χρήματα τοὺς ἦσαν πλοῦστους. Εἰσέφερον γὰρ οἱ πλουσιώτεροι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ προτέλειον, καὶ ἐδέχοντο ταῦτα ὑστερον κατὰ σχολήν. Ἐλέγτο δὲ τὸ σύστημα αὐτῶν, τῶν ἐξήκοντα, συμμορία, οἷον ἐπὶ τὸ μέρος εἶναι τῆς φυλῆς. Δέκα οὖν οὐδὲν φυλῶν καὶ ἐκάστης προβαλλομένης ἀπὸ ἑκατὸν εἰκοσι, συνέβη τοῖς πάντας εἶναι λειτουργοὺς χιλίους διακοσίους. Ἐμείζον οὖν αὐτοὺς ἀπὸ ἑξακοσίων ἀνδρῶν, ὃ ἔστιν ἀπὸ δέκα συμμοριῶν. Πάλιν δὲ ἑκατέρων τῶν δύο μερῶν τούτων ἕτερον εἰς δύο, ὃ ἔστιν εἰς τριακοσίους μὲν ἄνδρας, κατὰ πάντα δὲ συμμορίας. Οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τρακοσίοι οἱ πᾶν πλοῦστοι οἱ πρότεροι, οἵτινες προσιώτερον τῶν ἄλλων τὴν καὶ εἶχον αὐτοὺς ὑπακούοντας εἰς πάντα, ὥστε συμβαίνειν εἰς δύο μερῶς εἶναι τοὺς πάντας· εἰ γὰρ οἱ τῶν ἑκατέρων ἦσαν ὥσπερ ἡνωμένοι τοῖς ἑκατέρωθεν τριακοσίοις τοῖς πλουσιωτέροις. Εἶχε δὲ ἐκάστη μερὶς τῶν τεσσάρων καὶ

ιδιον στρατηγὸν καὶ ἴδιον ῥήτορα. Ὅμως δὲ πάλιν τῶν δευτέρων καὶ οἱ ῥήτορες καὶ οἱ στρατηγοὶ ὑπέλειον ταῖς προτέραις. Τότε οὖν, φησὶν, ἐμέριζον ἑαυτοὺς, διὰ κλειόνα σπουδὴν τοῦ εὐκαίρου εἰσφέρεισθαι τὰ χρήματα· νῦν δὲ [δὲ] οὐδὲν ἄλλο μερίζεσθε εἰς συμμορίας ἢ διὰ τὸ πολιτεῖσθαι, ὃ ἐστὶ διὰ τὸ στασιάζειν. Μίμνεται οὖν αὐτοὺς δεῖ πρῶτην, ἥνικα διὰ τὸ εἰσφέρειν ἐπιούοντο τὰς συμμορίας καὶ κερὰς ἦν τῶν πραγμάτων, ἡγεμόνας ἤδεσαν τοὺς πλουσιωτάτους· δευτέρους δὲ τοὺς στρατηγοὺς τοὺς κατορθούοντας· τρίτους δὲ τοὺς ῥήτορας, τοὺς μόνον λέγοντας. Νῦν δὲ, ἐπειδὴ καιρὸς ἐστὶ τοῦ στασιάζειν καὶ τοῦ λέγειν, ἡγεμόνες εἰσὶν οὐχ οἱ πλούσιοι, ἀλλ' οἱ ῥήτορες· καὶ βοηθούμενοι εἰσὶν οἱ πρῶτοι τριακόντιοι, ἐπαυνοῦντες τὰ ὑπὸ τῶν ἰδίων ῥητόρων λαγόμενα, οἱ δὲ ἄλλοι κρυσσενεμημένοι ἑκατέρους. TCV.

26, 24. [Ῥήτωρ ἡγεμὼν] Δεῖ μὴ χωρίζειν τὸ ῥήτωρ ἡγεμῶν, ἀλλὰ συνάπτειν. BTCP.

26, 26. [Ὡς τούτους] εἰς τούτους. P.
 Δεῖ δὴ ταῦτα ἐκάνοντας [Συμπέρασμα τοῦ συμφέροντος. BRP. Ἐνταῦθεν οἱ ἐπιλογοὶ. BCP.

26, 27. [Ἐπανάτης] ἴσαστας, ἐγγαλάσαντας. B.
 [Ἰμῶν αὐτῶν—γενομένους] Ὡς ἐπὶ νοσοῦντων εἶπε τὸ ἴμῶν αὐτῶν γενομένους. BTC.

26, 29. Εἰ δὲ τοῖς μὲν [Πρὸς τὸν Εὐβούλου ἀποτείνεται τὸν πολιτευόμενον. BP. Τὸν Εὐβούλου λέγει ὡς πρὸς χάριν ἀνηγορεύοντα. BTC.

Τοῖς δ' ἀναγκάζεσθαι [Ἐπειδὴ εἶπεν ἀνωτέρω, φησὶ δὲ εἰ χρήματα, ἵνα μὴ εἰπωσιν οἱ πένητες, οὐκοῦν εἰσοίπουνται οἱ πλούσιοι, προλαβὼν ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆται τὸν λόγον ὅτι, μέχρι πότε οἱ πλούσιοι τριηραρχήσουσι καὶ εἰσοίπουνται καὶ πάντα δαπανήσουσιν; ἔαν γὰρ αὐτοὺς παρελάβη ἀπὸ τῶν πλουσίων, ἔλπιθα μηδεμίαν ἔχοντες μὴδ' ἄλλως εὐτορῶν, ἀποστήσονται τῶν θεωρικῶν. Καὶ ὅπως σύνθηες τῶν Δημοσθένει τοῖς πλουσίοις συνίστασθαι· γινώσκει γὰρ ὅτι νεῦρα τῆς πόλεως εἰσὶν οἱ πλούσιοι. BTCV.

27, 3. Τοῖς δὲ ψηφίζεσθαι [τοῖς ῥήτορι συμπονεῖν. B.

27, 7. Λέγω δὲ κεφάλαιον [Ἐπιλογος. BP. Διὰ τούτου δευτέρας ἐδέηθη ἀνακεφαλαίωσης, εἰπὼν ὅτι χρὴ πάντας εἰσφέρειν, ἵνα τῆς ἀνάγκης αὐτοὺς περιστάσεως ἐκστήσονται τῶν θεωρικῶν. BTCV.

27, 8. Τὸ ἴσον [κατὰ τὴν ἐκάστου οὐσίαν. B.
 Κατὰ μέρος [κατὰ διαδοχὴν. B.

27, 12. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς [διὰ τὸ πεισθῆναι τοῖς κελῶς συμβουλεύσασιν. BTC.

III. ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Γ.

28, 1. Οὐχὶ ταῦτα παρίσταται μοι [Τὸ προοίμιον ἐξ ἐπιτιμῆσεως.—Τὸ προοίμιον προσοχὴν διὰ τοῦ παροξυσμοῦ ἀπεργάζεται. AB. Ὡς τῶν πραγμάτων χαλεπῶν ὄντων ἐξ ἐπιτιμῆσεως εἰληπται τὸ προοίμιον, ἢ ἐκ τοῦ παραδόξου· παράδοξον γὰρ γίνεται, ὅτε τοῖς λόγοις οὐ συντρέχει τὰ πράγματα, ἢ ἀπὸ συγκρίσεως· συγκρίνων γὰρ δεῖκνυσιν τοὺς λόγους ἐναντίας ἔχοντας τοῖς πράγμασιν. BHRST CV. Παθητικὸν τὸ προοίμιον καὶ μεστὸν ἀξιώματος· ἐν ᾧ γὰρ ἐπαρμένον τὸν δῆμον καὶ φρονούντα τῇ νίκῃ συστέλλει καὶ πρὸς φόβον καθίστησιν, ἀφ' ἑτέρου πάθους εἰς

ἕτερον ἀγει τὸν ἀπροατήν· ἐν ᾧ δὲ ἀλλάττει τὴν γνώμην τῶν Ἀθηναίων, τὸ τοῦ Περικλέους ἀξίωμα διὰ τῶν ἔργων δεῖκνυσιν. ABTCV. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀθυμοῦντα μὲν τὸν δῆμον ἱκανὸς ἦν ἀναγαγεῖν καὶ μεστὸν ἔλιπτον ἀποφῆναι, θαρροῦντα δὲ αὐθις εἰς φόβον περιπαγεῖν. BTCV. Κεφάλαια τοῦ λόγου· τὸ συμφέρον, τὸ δυνατόν καὶ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ δικαίου, συμβουλευόντος αὐτοῦ ὅτι δεῖ ἀπαξ βοηθήσαντας τοῖς Ὀλυνθίοις ἐμμένειν τούτῳ καὶ μὴ καθυφεῖναι τὸ δεδογμένα. RS. Τριμερὴς ὁ λόγος. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ τὸ δοκοῦν μάλιστα συνέχειν καὶ περὶ οὗ πρόκειται νῦν ἡ σέψις, [B] καὶ προσηγορευόμενον κέλῃται, εἰ χρὴ μεταστῆσαι τὴν δύναμιν εἰς Μακεδονίαν, ἢ κατὰ γόρων εἶσαι μένειν τοῖς Ὀλυνθίοις βοηθήσασιν· τὸ δὲ δεύτερον, εἰ χρὴ λύσαι τοὺς νόμους τοὺς θεωρικῶς· τὸ δὲ τρίτον, ἐπιλογικὸν δὲν, καταδρομὴν ἔχει τῆς πολιτείας τῶν νῦν δημιουργούντων. Τούτων δὲ τῶν μερῶν ἕκαστον ὑποπέπτικεν οἰκείους κεφαλαίους. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τοῦ συμφέροντος εἶναι δοκεῖ, τὸ δὲ δεύτερόν ἐστι τοῦ νομίμου, εἰληπται δὲ ἐκ κατασκευῆς τοῦ δυνατοῦ· καὶ γὰρ κεφάλαιον κεφαλαίῳ ἀποδείκνυται· τὸ δὲ τρίτον ἐστὶ τοῦ δικαίου, λέγω δὲ τὸ τῆς καταδρομῆς τῶν νῦν πολιτευομένων καὶ τῆς εὐφημίας τῶν ἐπὶ τῶν προγόνων πολιτευσαμένων. Πᾶσα γὰρ συμβουλή περὶ ποιότητος προσώπων γινόμενη, ἔπαινον ἢ φόβον δηλοῦσα, εἰς τὸ δικαίον ἔχει τὴν ἀναφορὰν. Καὶ τὸ μὲν συμφέρον δίχα τέμνεται, εἰς τε τὸ ἀναγκαῖον (ἐλεύσεται γὰρ Φίλιππος εἰς τὴν Ἀττικὴν διαπαρήντων τῶν Ὀλυνθίων), καὶ εἰς τὸ ἄδοξον (πάντες γὰρ ἴσασιν Ἑλληνες ὅτι τοῖς Ὀλυνθίοις ἐπηγγειλάμεθα βοηθήσειν, εἰ πολεμήσασιν πρὸς Φίλιππον), καὶ τὸ ψευδεῖς φανῆναι τῶν ἀδόξων. AHRTCV. Ζητήσεται δ' ἂν τις τί δήποτε κωλύει μεριστάσαι τὴν δύναμιν, οὐδεμίαν πεπολεῖται περὶ αὐτοῦ μνήμην, οὐδὲ φάλλον δεῖκνυοῖ τὸ μεταγεῖν εἰς Μακεδονίαν τοὺς στρατιώτας. Ῥητόρον οὖν ὅτι πλείους εἰσὶ τρόποι καθ' ὅς ἀντιλέγειν ἔστιν. Ἡ γὰρ πρὸς αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς μαχόμεθα τῶν ἀντιλεγόντων, δεῖκνύντες αὐτοὺς σαφροῦς ὄντας, ἢ ἕτεραν ἐισηγοῦμεθα γνώμην, διὰ τῆς ἡμετέρας τὴν ἐκείνων ἀνατρέποντες· ἢ τὸ συμφέρον τὸ μὲν ἐκείνων ἐλέγχοντες, αὐτοὶ δὲ συμβουλήν ἕτεραν ἐισηγοῦμεθα. Ἐνταῦθα τοῖνον ὁ ῥήτωρ φρονήματι χρώμενος τῆς μὲν ἐκείνων γνώμης οὐδεμίαν πεπολεῖται μνήμην, τὴν δὲ αὐτῶν δοκοῦσαν εἰσηγείται καὶ ταύτην ἐργάζεται. Ἄλλως. Προοίμιον ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. Λαμβάνεται δὲ ἐξ ὑπολήψεως τῶν πραγμάτων φάλλον ὄντων. TCV.

28, 4. Τοῖς μὲν γὰρ λόγους [Κατασκευὴ τοῦ προοιμίου. B.

Τιμωρήσασθαι Φίλιππον [τούτεστιν εἰς Μακεδονίαν μεταβιβάζειν τὴν δύναμιν. A.

28, 5. Εἰς τοῦτο προήκοντα [Οὐκ εἶπεν οὕτως ἔχοντα, ἀλλ' εἰς τοῦτο προήκοντα, διὰ τῆς ἐν τῇ λέξει παρατάσεως τῶν χρόνων δεῖκνυῖς ὄντα αἴτιον τῶν κακῶν. BTCV.

Εἰς τοῦτο κακίας ἐλθόντα. A. Εἰς τοῦτο δηλονότι ἀναίδειας προελθόντες. TC.

Ὅσπερ ὅπως μὴ πεισόμεθα [Μεγάλῳ θάρσει μέγαν φόβον ἀντέθηκε, σφόδρα τεχνικῶς ποῖων. Τὰ γὰρ μέγала πάθ, μελίσσοι πάθει λύειν προσήκει. BTCV.

28, 7. Οὐδὲν οὖν ἄλλο μοι δοκοῦσιν [Ὅσπερ αἰνιττόμενος· ἀλλὰ νῦν μὲν οὐκ ἔχω Φίλιππισμὸν αὐτοῖς δνειδίσειν. BTCV. Ὑπερβατὸν καθ' ὑπέρθασιν. TP. Τὸ δὲ ἐξῆς οὕτω· οὐδὲν οὖν ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες

βήτορες ἢ ἀμαρτάνειν. Εἶτα ἐν τῷ μέσῳ κατασκευάζει, πῶς τὴν ὑπόθεσιν ὑμῖν παριστάντες καὶ συμβουλευόντες, περὶ ἧς καὶ ὑμεῖς βουλευέσθε· βουλευόνται δὲ νῦν περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι Φιλίππον, ἀλλ' οὐχὶ τὴν οὖσαν καὶ ἀληθῆ ὑπόθεσιν. Κατὰ κοινού τὸ, παριστάντες ὑμῖν, ἧτις ἐστὶ τὸ βουλεύασθαι, ὅπως ἂν πρῶτον σώσωμεν τοὺς Ὀλυνθίους. Ἔστι δὲ ὡσερ συμπέρασμα τοῦ προομίου διὰ πλειόνων. TCV.

28, 8. Τὴν ὑπόθεσιν] Σφόδρα βιαίως τὸν δῆμον κοινω-
νὸν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης ἐποίησεν, ὑπὲρ ὧν αὐτὸς μέλλει
συμβουλεύειν, περὶ τούτων εἰσεληλυθέναι φήσας βουλευ-
σόμενον τὸν δῆμον. BTCV. Τὸ τιμωρήσασθαι Φιλί-
ππον. P.

28, 9. Τὴν οὖσαν] τὸ σῶσαι τοὺς Ὀλυνθίους. P.
Ἐγὼ δὲ οὐ μὲν ποτε] ἔτι τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξεργάζε-
ται. Ἀπλοῖ δὲ τοὺς καιροὺς ἐν οἷς Ἀμφίπολιν εἶχον καὶ
Ποτιδαιαν καὶ τὰ ἐπὶ Θράκης. TCV.

28, 10. Ἐξῆν τῇ πόλει] Λύσει τοῦ ἀντιπικτοντος.
BTCP.

Τὰ αὐτῆς] Δέον εἶπεν, καὶ Ὀλυνθίους σῶσαι. TP.

28, 11. Τιμωρήσασθαι] οὐχ ὡς τιμωρησάμενων αὐτῶν
τότε τὸν Φιλίππον, ἀλλ' ὡς ἐξουσίαν ἔχόντων, εἶπερ
ἠδουλήθησαν. FP.

28, 12. Ἐπ' ἐμοῦ γὰρ] Ὑπερβατὸν καθ' ὑπέρθεσιν. B.

28, 13. Ἰκανὸν] αὐταρκές. Ὡσεὶ ἔλεγε, κὰν τοῦτο
δυναθῆτε ποιῆσαι, καλῶς ὑμῖν ἔχει πρὸς τὴν παρούσαν
δύναμιν. TCV.

Προλαβεῖν] Ὡσερ ἐπὶ δρομέων εἶπεν ἐπιειγομένων διὰ
τάχους προαρπάσει τὸ ἄθλον κείμενον ἐν μέσῳ, ἵνα ἄθλον
μὲν νοήσωμεν τὴν Ὀλυνθίαν, δρομάς δὲ Φιλίππον τε καὶ
Ἀθηναίους. TCV. Ὡς ἐπὶ δρομῶν εἶπε τὴν λέξιν. B.

29, 1. Τὴν πρώτην] τὴν ἀρχὴν δηλονότι· ἀρχὴν γὰρ
καλεῖ τὸ σῶσαι τοὺς Ὀλυνθίους, τέλος δὲ τὸ τιμωρήσασθαι
Φιλίππον. TCV.

29, 2. Ἐάν γὰρ τοῦτο βεβαίως] Τὸ μὲν λέγειν ὡς οὐκ
ἔωσαν Ὀλυνθίους ἀναίσχυντον· καθέτελε δὲ αὐτὸ φήσας
ὅτι οὐ βεβαίως. Ὡστε ἀνάγκη μένειν κατὰ χώραν τὴν
δύναμιν. BTCV. Δέον εἶπεν καὶ Ὀλυνθίους σῶσαι. C.

Καὶ περὶ τοῦ τίνα τρόπον] Καὶ ἐν τῷ τρόπῳ τῆς τιμω-
ρίας ἀμαρτάνοντας δείκνυσι τοὺς βήτορας· φησὶ γὰρ, τότε
ἐξίσταται τὸν τρόπον σκοπεῖν. Αἰνίττεται δὲ οὐ κατὰ θάλατ-
ταν ἐπιελθεῖν χρὴ τῷ Φιλίππῳ, καὶ κλεῖσαι τὰ ἐμπόρια,
ὅπερ αὐτὸς ὑστερον ἐν τῷ τέταρτῳ συμβουλεύουσεν. TCV.

29, 3. Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν] Ἀκόλουθον τῇ ἐξ ἀρχῆς
προτάσει τὸ συμπέρασμα· τότε γὰρ τοὺς βήτορας μεμψό-
μενος, ὅτι ἕτερα ἀπὸ ἑτέρων συμβουλεύουσι, νῦν φησι
μάταιον εἶναι περὶ τοῦ τελους σκοπεῖν, ἀρχὴν μὲν τὴν τῶν
συμμάχων σωτηρίαν, τέλος δὲ τὴν Φιλίππου καταστροφὴν
εἶναι διδάσκων. Τὸ δὲ συμπέρασμα γνωμικὸν ὃν σεμνὴν
τὴν βᾶσιν τοῦ προομίου πεποίηκε. Δεῖ γὰρ ἐν μὲν ταῖς
ἀρχαῖς τῶν προομίων τὰ γνωμικὰ φυλάττεσθαι· καὶ γὰρ
ἄγονον καὶ ἀρχαϊότροπον τὸν λόγον δείκνυει· τῷ δὲ ἐπὶ
τέλει γνωμικῷ ἐπιπροσφραγίσσασθαι τοὺς ἐν μέρει λογισμοὺς
τῇ καθόλου προσθήκῃ. BTCV.

29, 5. Λόγον ἐνταῦθα τὴν συμβουλήν καλεῖ. TCP.

Ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς] Δεύτερον προοίμιον ἐκ τοῦ
ἀναγκαίου. Λαμβάνεται δὲ ἐξ ὑπολήψεως τῶν πραγμά-
των φαύλων ὄντων. AB. Ἀκατάσκειον τὸ δεύτερον προοί-
μιον εἶπεν, ἵνα ὡς ὁμολογούμενον λάβῃ τὸ ὅτι πολλῆς
φροντίδος δεῖται τὰ πράγματα. B. Ἐαθέμενος ἐν τῷ πρώτῳ

προομίῳ σπερματικῶς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὅτι δεῖ τοὺς
στρατιώτας κατὰ χώραν μένειν, καὶ τὸ προηγουμένου τοῦ
λόγου μέρος αὐτῷ καταναίεμας, ἐν τῷ δευτέρῳ πάλιν τὰ
λειπόμενα δύο μέρη περιελάηφεν. TCFV.

29, 8. Πολλῆς φροντίδος] Φοβεῖ αὐτοὺς πάλιν λεληθό-
τως, ἵνα μὴ ὡς ἔτυχεν ἐπὶ Μακεδόνας χωρήσωσι. Δια-
φέρει δὲ τοῦ πρώτου προομίου τὸ δεύτερον, εἰ καὶ φοβεῖ
αὐτοὺς ἐν ἑκατέρῳ, ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἐξ ἐπιτιμῆσεως
ἤρξατο τῶν βητόρων, ἐνταῦθα δὲ μόνως φοβεῖ. HRS.

29, 9. Ἄλλ' ἐκεῖν' ἀπορῶ] Τὴν λύσιν τῶν κακῶν εἰ-
δωτόκνει ἀπορήσασθαι. Τὸ δὲ « τίνα τρόπον », φανερὸς
ἢ ἐξ ἀπάτης, μετὰ παρηρησίας, ἢ ὑφειμένως. B.

Τὸ δεύτερον μέρος ἐκ τοῦ περὶ τῶν θεωρητῶν ἐκίνησε.
Δείκνυσι δὲ ὅτι τὴν λύσιν τῶν κακῶν εἰδὼς ἀκνεί ἀπορή-
νασθαι. Τὸ δὲ « ἀπορῶ τίνα τρόπον » πολλὰς ἔχει σημα-
σίας, πότερον φανερῶς, ἢ τούταντιον ἐξ ἀπάτης; πότερον
μετὰ παρηρησίας, ἢ ὑφειμένως; οὐκ εἶπε δὲ, ἀπορῶ τί δεῖ
λέγειν, ἀλλὰ πῶς δυναθῆσθαι κολάσεως ἐκτὸς ποιεῖν.
Ἰστέον δὲ ὅτι ἀκατασκευάστον εἶπε τὸ προοίμιον, ἵνα ὡς
ὁμολογούμενον λάβοι τὸ ὅτι πολλῆς φροντίδος δεῖται τὰ
πράγματα. TCV.

29, 10. Πέπεισμαι γὰρ] Τουτέστιν, ἐξ ὧν αὐτὸς π
συμβουλεύω καὶ ἐξ ὧν ἕτεροι λέγουσι· δίδωσι γὰρ καὶ τῶν
ἄλλων βητόρων ἐνίοις λέγειν τὰ χρησιμὰ ποτε, ἵνα μὴ
πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνάγων φορτικὸς εἶναι δοκῇ. BTCV. Τὸ
σχημὰ προδιόρθωσις. BF.

29, 13. Μὴ συνιέναι] Σημείωσα ὅτι διενηνογε σύνεσις
φρονήσεως, ὅτι ἡ μὲν φρόνησις ἕξις ἐστὶ γεννητικὴ τῶν
οἰκόνων λογισμῶν, ἡ δὲ σύνεσις ἕξις δεκτικὴ τῶν ἔκθε-
των λογισμῶν. BTCFP.

Ἄξιῳ δὲ ἡμᾶς] Ἐν τῇ ἀξιώσει κέχρηται τῇ προδιόρθωσι.
BTCP. Ἄνετι τοῦ ἀξιων νομιζῶ· σπανίως γὰρ εὐρίσκειται
παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς τὸ ἀξιῶ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ. B.

29, 16. Ὅρατε γὰρ] Προσεμβολὴ τοῦ συμφέροντος
κεφαλαίου. B. Ἐντεῦθεν αὐτῷ γεννᾶται τὸ τρίτον μέρος
τῆς ἐπιτιμῆσεως τῶν νῦν πολιτευομένων. BTCV.

29, 17. Ἐνίους] τοὺς προδότας. B.

29, 18. Ἀναγκαῖον δ' ὑπολαμβάνω] Μετελήλυθεν ἐν-
ταῦθα εἰς αὐτὰ τὰ κεφάλαια. Καὶ ἐστὶν αὐτῶν τὸ συμφ-
ρόνως ἐξετάζόμενον καὶ τὸ προηγουμένον μέρος, πότερον χρὴ
μένειν ἐν Ὀλύμῳ τὴν δύναμιν, ἢ μεταφέρειν εἰς τὴν Μα-
κεδονίαν. ARTCV.

29, 20. Μήνησθε] Διηγηματικόν. BC. Ἐντεῦθεν οἱ
ἀγῶνας τὸ δὲ κεφάλαιον διηγηματικὸν τοῦ συμφέροντος. B.
Πείσει βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους ἵσται μένειν κατὰ
χώραν τὴν δύναμιν παραδειγματικῇ πίστει κέχρηται· πιθ-
νωτέρα γὰρ πασῶν τῶν πίστεων ἡ τιοιαύτη. Διὸ καὶ ἴσο-
κράτης μὲν πιθανώτερος εἶναι δοκεῖ, περιτετῶν τοῖς παρα-
δείγμασι, Δημοσθένης δὲ βλαίως ὑπελάμπεται, νῦν μὲν τοῖς
ἐνθυμημασι, νῦν δὲ παραδείγμασι, αὐθις δὲ ἐντέχνῳ πίστει
χρώμενος. ARTCFV. Τοῦτο τινες ἀμαρτάνοντες βλα-
νόσαν εἶναι διήγησιν, ἀγνοήσαντες ὡς ἐν συμβουλευτικῷ
λόγῳ διηγεῖσθαι οὐκ ἔστι. AR.

29, 21. Τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος] πρὸ τριῶν ἢ τεσσά-
ρων ἐτῶν. B.

29, 22. Ἡρατῶν τεύχος] πολισματίον Θρακικόν. TC.

29, 23. Μαιμακτηρίων] Κατ' ἔμφασιν μιλίονα τῆς
σποδοῆς κείται τὸ ὄνομα τοῦ μηνός. Θέλει γὰρ εἶπεν ὅτι
καὶ χειμῶνος ὄντος τὰς ναῦς καθέλκειν ἐψηφίσασθε. Καὶ
γὰρ χειμερινὸς ὁ μῆν. A. Ἀπὸ τῆς μαιμακτικῆς μαιμά-

φαντες ἀντὶ τοῦ δρομήσαντες. Ἐτρέγησαν ἀμπελοὺς καὶ οἶον ἐποίησαν. HR.

Χειμῆριος οὗτος ὁ μῆν' ἔξ οὗ δεῖκνυσιν ὅτι, καίτοι χειμῆριος ὄντος, πλεῖν ἐψηφίσασθε, τοσαύτη προθυμία πρὸς τὴν βοήθειαν ἐπέχρησθε. TCV.

29, 25. Καθόλιαι] ἀντὶ τοῦ ἐμβιδάζειν εἰς τὴν θάλατταν. P.

Μέχρι πάντε καὶ τετταράκοντα ἐτῶν] Ὡς παράδοξον τοῦτο εἶπαν, ἵνα ἐμφήνη αὐτῶν τὴν πολλὴν σπουδὴν, ὅτι νόμου κελεύοντες παρ' Ἀθηναίους μέχρι τετταράκοντα ἐτῶν στρατεύεσθαι, ἀρξαμένους ἀπὸ οὐκωκαίδεκα καὶ μέχρι μέντοι τῶν εἰκοσι παύσας ὄντας τέως περιπολεῖν τὰ περὶ τὴν πόλιν φρούρια, εἰς ὑπερορίους δὲ πολέμους ἀπὸ εἰκοσιν, αὐτοὶ τότε βουλώμενοι πολλὴν σπουδὴν ἐδειξάσθαι, καὶ οὐδ' οὐκ ἐκέλευσαν ὁ νόμος στρατεύεσθαι, πολεμῆν ἐψηφίσαντο. BTCV.

29, 27. Διελθόντος τοῦ ἑνιαυτοῦ] ἦτοι μηνῶν ὅκτω παρελθόντων ἀπὸ Αὐγούστου μετρουμένων, καὶ πληρωθέντος τοῦ ἑνιαυτοῦ τούτου, ἦν Ἐκατομβαιῶν ἦτοι Ἀπριλίου, ὁ καὶ Κρόνιος παρ' Ἑλλήσιν, εἶτα Μεταγαγιτιῶν ἦτοι Μάιος, εἶτα Βοηδρομιῶν ἦτοι Ἰούνιος ὄντων οὖν πάντων μηνῶν ἑβ', λέγει ὅτι ὅκτω παρεληλύθεισαν μῆνες, ἔξ οὗ τριήρεις ἐκπέμπειν ἐψηφίσασθε, καὶ ὁύτερον ἤρξεν ἔτος, καὶ Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος ἤδη παρεῖληθε· καὶ τότε μάλιστα μετὰ τὰ μυστήρια, ἦτοι μεγάλα, ἦγουν τὰ Βοηδρόμια, ἀπεστεύλατε δέκα ναῦς. P.

29, 28. Τούτου τοῦ μηνός] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις ἀντὶ δοτικῆς. B.

29, 29. Μετὰ τὰ μυστήρια] τὰ Κόρης καὶ Δήμητρος. B.

30, 1. Κενὰς] πολιτικῆς βοήθειας. BR. Ἀθηναίων ἐπιβατῶν. AR. Ἀθηναίων. Ὁ ἔστι ἐίνους ἀντὶ Ἀθηναίων ἐγούσας. TCV.

30, 2. Φιλίππου ἀσθενῶν] Ἐπικινδύνως ἀσθενῆσαι φασὶ Φιλίππου, ὅτε τὴν Μεθώνην ἐπολιόρκει, Ἀστέρος τινὸς στρατιώτου Μεθωναίου ἀπὸ τοῦ τείχους ἐπιγράφαντος τῷ ὄρει,

Ἀστὴρ Φιλίππου θανάσιμον πέμπει βέλος,

εἶτα πέμψαντος καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἐπιτυχόντος κατὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ ὁ Φιλίππος ἀντέγραψε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀντικρίντισεν, ὅμως οὐκ ἐπέτυχεν αὐτός·

Ἀστὴρα Φιλίππου ἦν λάβη, κρημύσεται. TCFV.

Ὡς γὰρ ἠγγέλθη ὁ Φιλίππος ἀσθενῶν] Τὴν αἰτίαν λέγει, δι' ἣν ἔρραθύμωσαν, ἔξ ἀρχῆς σπουδάσαντες. B.

30, 5. Τὸν ἀπόστολον] Ἀπόστολος πᾶσα πεμπομένη δύναμις, εἶτε τοσοῦτων εἶτε ὀλίγων εἶτε ἰσπέων. Ἐξαίφτως δ' ἐκλάσων τὴν ναυτικὴν δύναμιν ἀπόστολον οἱ Ἀθηναῖοι. BR.

Ἦν δ' οὗτος ὁ καιρὸς αὐτὸς] ἀντὶ τοῦ, ἦν δὲ τότε εὐκαιρὸν ἐπιθέσθαι τῷ Φιλίππῳ, ὅτε ἠρρώσκει. B.

Ἀουδάντες, φησὶ, νοσεῖν τὸν Φιλίππον ἐξαλίκετε τὴν βοήθειαν. Καὶ τότε μάλιστα ἐπιτιθέοις καιρὸς βοηθεῖν ἐπείνοισ ἦν, ἐν ᾧ κακῶς διεκίετο Φιλίππος. TCV.

Εἰ γὰρ τότε ἐκαῖσε ἐδοιθήσασιν] Ἐπηγγεῖλατο μὲν εἰς ὕστερον παρηγοίᾳ χρῆσασθαι· οὐδὲν δὲ ἤττον καὶ νῦν ἐπιτιμᾷ, σπῶστων εἰς κουφότητα καὶ βαθυμίαν τὸν δῆμον. Ὁ μὴν ἀλλὰ κέρυπται τὰ τῆς ἐπιτιμῆσεως σφόδρα τεχνικῶς. Ὅταν μὲν γὰρ πειθῆναι τὰ βουλώμεθα τοὺς ἀκούοντας, κἄν ἐπιτιμᾶν ἔχωμεν, ἐγκραυφθαὶ δεῖ τὴν παρηγοίαν, ἵνα μὴ χαλεπήναντες φιλονεικότεροι γίνωνται· ὅταν δὲ τοῦτο μόνον βουλώμεθα ποιεῖν, διὰ τὸ σωφρονεῖν ἐπιτιμῶντες, τότε φανερώτερον τῆ παρηγοίᾳ προσήκει κερυφῆσθαι. TCV.

30, 8. Οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι] Τὴν αἰτίαν ὥσπερ βούλεται ἡμῖν εἰπεῖν, διὰ τί ἐχρήσατο τῷ διηγήματι τούτῳ. Πῶς γὰρ δυνατόν μεταποιηθῆναι τὰ ἤδη γενόμενα; καὶ γὰρ οἱ φιλόσοφοι φασὶν ὅτι πάντα δύνανται τὸ θεῖον ποιῆσαι, χωρὶς ἑνὸς, τοῦ ἄλλως ποιῆσαι τὰ ἤδη γενόμενα. TCV.

30, 10. Τί δὴ χρῆσόμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἐρώτησιν προβλεῖς οὐκ ἐπήνεγκε τὴν ἀπόκρισιν, βοηθήσομεν· εἴθ' ὅστω τὰ ἐξῆς, εἰ γὰρ μὴ βοηθήσετε παντὶ σθένει. Ὁ δὲ τὴν ἀπόκρισιν ἐξέλεον ἐνέφηεν αὐτὸ διὰ τοῦ δευτέρου, εἰ γὰρ μὴ βοηθήσετε. Ἐκ τούτου δεῖκνυται τίς ἦν ἡ ἀπόκρισις, ὅτι δεῖ βοηθῆσαι. TCFV.

30, 12. Παντὶ σθένει] παντοίᾳ βοηθείᾳ, οἷον ναυτικῆ, ὀπλιτικῆ, καὶ διὰ τῶν ἄλλων. TCV. Ναυτικῆ καὶ ὀπλιτικῆ δύναμει. B.

30, 15. Ἐδάρρει] Ἡ σχῆμα ἔστι κατὰ ἀντίπτωσιν, ἀντὶ τοῦ ἐδάρρει τούτους, ἢ λείπει τῷ νοήματι τὸ ἀδικεῖν· οἷον οὐκ ἐδάρρει τούτους ἀδικεῖν· καὶ τὸ ἐξῆς δὲ αὐτοῦ ὅστω δεῖ λαβεῖν. B.

30, 18. Πόλι] τὴν Ὀλυμπον. P. Ἐφορμῆν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς] Καλῶς ἐχρήσατο τῆ λέξει. Ἐγγὺς γὰρ οὐσίας Μακεδονίας ἐπιτηρεῖν ὥσπερ ἔμελλεν αὐτοῦ τὰ ἀτυχήματα, ποτὶ ἀτυχῆσαι, ἵνα τότε αὐτῷ εὐκαιρῶς ἐπιθῆται. TCV.

30, 19. Διηλλαγμένη] φιλῶν γενομένη. TCP. Ἐκπολεμῶσαι] ἐχθροῖς καταστήσασθαι. TCP. Καταβαλεῖν. P.

30, 20. Τοὺς ἀνθρώπους] τοὺς Ὀλυνθίους. P.

30, 21. Ἐθρόλου] ἦρχοντο. BR. Ὅπως ἂν ποτε] τυχηρῶς. B. οἷον τυχηρῶς ἢ τῆς τύχης ἐνεργούσης ἡμῖν. C. αὐτομάτως. P.

30, 22. Τὶ οὐκ ὑπόλοιπον] Ἵπερατὸν καθ' ὑπερθεῖν. B. Τὸ μέρος τοῦ συμφέροντος ἀνεκοφεν ἐνταῦθα τὸ ἀναγκαῖον, πληρωθέντος χρῆσμου. TCP.

30, 24. Χωρὶς γὰρ τῆς περιστάσεως] Καὶ ἐκ τῆς ἀδοξίας καὶ ἐκ τοῦ κινδύνου τὸ συμφέρον συνέστησεν, ἵν' οἱ μὲν σώφρονες καὶ γενναῖοι τὴν ἀισχύνην δεῖσαντες, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δημόται τὸν φόβον τὸν ἐκ τοῦ μέλλοντος κινδύνου, βοηθήσασθαι τοῖς Ὀλυνθίοις. TCFV.

Καθυπείμεθα] ἦγουν ἐνδοξίμεν. P.

30, 27. Ἐχόντων μὲν ὡς ἔχουσιν] ἦγουν ἐχθρῶς. B. Ἀντὶ τοῦ ἐχθρῶν ὄντων. TCP.

30, 29. Πρὸς ταῦτα ἐπικλίνας] Μετὰ γὰρ τὴν Ὀλυμπον ἐπ' Ἀθήνας τραπήναι ἀνάγκη. TCP.

31, 1. Ἄλλα μὴν] Ἐντεῦθεν τὸ μέρος τοῦ συμφέροντος τὸ ἀναγκαῖον, πληρωθέντος ἤδη τοῦ χρῆσμου. B.

31, 6. Ἄλλ' ὅτι μὲν δὴ δεῖ βοηθεῖν] Ἀνθυποπορά. Τὸ δυνατόν κεφάλαιον. BTC.

Ἐνταῦθα τὸ προηγούμενον κεφάλαιον πεπλήρωκε, τούτεστι τὸ συμφέρον, εἰς δὲ τὸ δυνατόν μεταβέβηκεν, ὁ παρεπιπτόντος ἔχει χώραν· δεικνύντως γὰρ αὐτοῦ τὸ συμφέρον, ὅτι βοηθεῖν δεῖ τοῖς Ὀλυνθίοις, ἀντίπεσε, καὶ πῶς δυνατὸς μεθὰ χρήματα μὴ ἔχοντες; καὶ γέγονεν ἡ εἰσοδος τοῦ δυνατοῦ ἀντίθεσις πρὸς τὸ συμφέρον· ἔαν γὰρ ἀποδειχθῆι ὅτι κατὰ χρημάτων εὐπορούμεν, κατεσκεύασε τὸ συμφέρον, ὅτι δεῖ βοηθεῖν τοῖς συμμάχοις. TCFV.

13, 2. Μὴ τοίνυν] Ἐπειδὴ τοῦ ἀκρατοῦ προδοκῶντος περὶ πολέμου ἀκούειν αὐτὸς περὶ νομοθετῶν μάλλι λέγειν, διὰ τοῦτο τῇ προθεραπείᾳ χρῆται. Νομοθέτας δὲ λέγει τοὺς κρίνοντας τοὺς νόμους καὶ τιθέντας νόμους καινοῦς. B.

Μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἐπειδὴ τοῦ ἀκρατοῦ προδοκῶντος ἀκούειν περὶ πολέμου, αὐτὸς περὶ νομοθετῶν μάλλι λέγειν διὰ τοῦτο προθεραπεύει τοὺς πολλοὺς. Οἱ γὰρ συνετοὶ οὐχ ἠγήσονται αὐτὸ παράδοξον, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀναγκαῖον. Τολμηρὸν δὲ τὸ κελεύειν καθιστάναι νομοθέτας, ὡς λελυμένης τῆς δημοκρατίας, ἢ μελλούσης ὀλιγαρχίας γενέσθαι. Διὰ τοῦτο τῇ προδιωρθώσει κέρρηται, διὰ τὸ δοκοῦν ἄτοπον εἶσηγήσεως. Τὸ οὖν μέλλον βηθῆναι παρὰ τοῦ δήμου, ὅτι σὺ κελεύεις νομοθέτας καθίστασθαι; οὐδὲ γὰρ ἔχομεν νόμον, ἀνακόπτει λέγων, ἐν δὲ τούτοις μὴ θῆσθε νόμον μηδὲνα, ἀλλὰ τοὺς εἰς τὸ παρὸν βλάπτοντας ὑμᾶς λύσατε. TCV.

31, 10. Νομοθέτας καθίστατε] Νομοθέτης ἐλέγετο παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ νόμον καινὸν εἰσφέρον καὶ πάλιν ὁ κρίνων τοὺς νόμους, μὴ πως ἐναντιοὶ τινὲς ἀλλήλοις ἔλαθον ὄντες. Τοῦτο δὲ τὸ ἔργον ἦν τῶν θεσμοθετῶν. TCP.

31, 13. Λέγω δὲ] οὐκ εἶπα γράφω, ἀλλὰ λέγω, διὰ τὸ ἀκινδυνότερον. TC.

Τῶν θεωρικῶν] Εἰ μὲν τὰ θεωρικὰ τῇ θεωρίᾳ ἐδίδουσαν, οἷστον ἂν ἦν· νῦν δὲ τὰ τῶν στρατιωτικῶν τοῖς θεωροῦσι νέμουσιν. Ἐνδὲ δὲ ὄντος νόμου, πῶς πολλοὺς αὐτοὺς λέγει; φαινὸν οὖν διοικήσεις πολλὰς καὶ ψηφίσματα γεγενῆσθαι περὶ τῶν χρημάτων. Δι' ὃ καὶ πολλοὺς νόμους λέγει, ἵνα λυθῶσιν ἐν τοῖς νομοθέτοις, ἢ ἵνα μὴ δόξῃ μόνῃ τῷ Εὐδούλῳ ἐναντιοῦσθαι ὡς ἐχθρὸς. AR.

31, 16. Οἱ δὲ τοὺς ἀτακτοῦντας] Τίνοι διαφέρουσιν οἱ ἀτακτοῦντες τῶν λειποτακτοῦντων καὶ τῶν ἀστρατεύτων; Ἀστρατεύτος μὲν ἔστιν ὁ μηδέποτε ἐγγραφείς εἰς τὸν κατάλογον τῶν στρατιωτικῶν· ἀτακτος δὲ ὁ ἐγγραφείς μὲν, μὴ ξυῖων δὲ εἰς τὰς ἐπιβαλλούσας αὐτῷ στρατείας· λειποτάκτης δὲ ὁ παρὰ τὴν μάχην καὶ τὸ στρατόπεδον τὴν τάξιν καὶ τοὺς συνασπιστάς ἀπολιπών. Νόμοι δὲ ἦσαν κελεύοντες ἀφίστασθαι ἀπὸ τῆς στρατείας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ διονύσια. Κατὰ χάριν οὖν τὴν ἑαυτῶν οἱ χορηγοὶ τοὺς νεωτάτους καὶ τοὺς ἐκ τοῦ καταλόγου μάλιστα ἐπέλεγοντο. Ὁ δὲ Δημοσθένης τοὺς μὲν ἐκ τοῦ καταλόγου στρατεύεσθαι ἔφη, ἐκ δὲ τῆς ἐχρήστου ἡλικίας γίνεσθαι τοὺς χορευτάς. TCV.

31, 18. Ἐπειδὴν δὲ ταῦτα λύσητε] Βούλεται ψηφίσμα λαβεῖν παρὰ τοῦ δήμου, τὸ παρέχον τὴν ἀδειαν τοῦ κατηγορεῖν τοῦ νόμου. TCV.

31, 19. Τηνικαῦτα τὸν γράψαντα] Σοφίσματι κέρρηται καὶ συναρπάξει τὸν δῆμον. Τῶν γὰρ πλουσιῶν μόνον συμπέρον γηουμένων λυθῆναι τὰ θεωρικὰ, αὐτὸς πάντας προσέθηκεν, ὡς καὶ τοῦ δήμου τοῦτο σπουδάζοντος. TCFV. Τὸ δὲ εἶ σύνδεσμος. P.

31, 23. Ἄλλως τε καὶ τούτου μόνου] Ἀντιπέπτον λύει· ἵνα μὴ τις εἴπῃ ὅτι « πῶς αὐτὸς ὄκνεῖ ὁ φιλόπολις τὸν « ὑπὲρ τῆς πόλεως θάνατον, ὡς Κόδρος, ὁ βασιλεὺς Ἀθηναίων, καὶ τοῦ Ἀεῶ ὑγατέρης; » ἐπάγει ὅτι, εἰ κάκεινοι ἔπιπτον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀλλ' εἶχον παραμυθίαν τοῦ θανάτου τὸ χρησιμεύειν τοῖς πράγμασι· ἐγὼ δὲ, ἐὰν ἀποθάνω νῦν, οὐ μόνον οὐκ ὠφελῶμαι, ἀλλὰ καὶ βλάβῃ τοῖς πράγμασι μᾶλλον, φοβερώτερον καταστήσας τὸ βῆμα τοῖς βουλομένοις κερρησιάζεσθαι. BTCV.

31, 27. Καὶ λύειν γε] Ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ δικαίου ἐπιχερεῖ. A.

41, 29. Ὅσπερ καὶ θεθεῖσσι] Βούλεται κατηγοροῦν αὐτὸν ἑαυτοῦ ποιῆσαι τὸν Εὐδούλον. TBP.

32, 4. Πρὶν δὲ ταῦτα εὐτρεπέσσι] Ἀντιπέπτον ἔλωα, ἀλλὰ σὺ λύεις τὸν νόμον, μηδὲν εὐλαδοθήεις. Ἀπῆνται οὖν διλημμάτων· εἰ μὲν οὐ δέωσα δίκην λύσας τοὺς νόμους, τυραννικὸν τὸ τοιοῦτον· εἰ δὲ ἀνάγκη κινδυνεύειν, πῶς οὐκ ἀνόητος ἴσσομαι εἰς πρόδηλον κακὸν ἑμαυτὸν ἐμβέβλων; TCFV.

32, 8. Οὐ μὴν οὐδ' ἐκείνο ὑμᾶς] Ἀντιπέπτον ἐπαγορεύεται, μηδὲν φοβηθῆς, ὦ Δημοσθένης, τὸν νόμον λύσας· ψήφισμα γὰρ ποιοῦμεν ὥστε λυθῆναι. Τί οὖν, φησὶν, ἐν ψηφίσησθε μὲν, μηδὲν δὲ πράξητε τῶν ἐφεξῆς, οἷον, ἐὰν μὴ συνελθῆτε ὥστε λύσαι, ἢ συνελθόντες μὴ λύσητε, τί τὸ κέρδος τοῦ ψηφίσματος; TCFV.

32, 11. Εἰ γὰρ αὐτάραχ'] Καθ' ὑπόθεσιν τὸ σχῆμα. B.

32, 14. Ὅσ' ἂν ὑμεῖς πολλὰ ψηφίζόμενοι] Ἰσχυρὸς τὸ χερσίων· ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἂν ἐβέβητε πολλῶν ψηφισμάτων, καὶ ἐπράξατ' ἂν ἐξ αὐτῶν ἢ μικρὰ ἢ οὐδέν. Ἐξήκει γὰρ ἐν ψηφίσμα καταγωνίσασθαι τὸν Φίλιππον. TCFV.

32, 17. Ἄλλ' οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει] Ἐπίκρισις. BTC.

Τὸ γὰρ πρότερον τοῦ λέγειν] Γνώμη ἐνθυμηματιᾶ. BTCV. Τόπον Ἀριστοτελικὸν διὰ τῆς γνώμης ἐγγίναται. Ἔστι δὲ ὁ τόπος, τὸ αἴτιον τινὲ τοῦ εἶναι πρώτων ἔστιν αἴτια δὲ τὰ ἔργα τῶν λόγων· πρότερα ἔρα ἔσται, καὶ πάλιν οὗ ἕνεκά τι πράττεται, τοῦτο κρείττον ἐστιν. TCFV.

32, 19. Τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι] τούτεστι τὸ λυθῆναι τὸν νόμον καὶ γενέσθαι τὰ θεωρικὰ στρατιωτικά. TI.

32, 22. Ὁξότατοι] Ἐκ τούτου ἔστι μαθεῖν ὅτι εἰ καὶ βίνασσοι τινες ἦσαν τὴν τέχνην καὶ κάπηλοι καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἀκρατοὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δικασταί, ἀλλ' οὖν γε Ἀθηναῖοι ὄντες καὶ σοφοὶ τὴν φύσιν ἐνόουν τὰ παρὰ τῶν ῥητόρων λεγόμενα. B.

32, 23. Πράξει δὲ δυνήσεσθε] Οὐκ εἶπε τολμηρεῖτε, φέρον τὸ λυπεῖν διὰ τῆς δυσσερείας τοῦ ὄνματος. TCP.

Τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν] Ἀναεφαλαίωσι κατὰ ἀναποδισμόν· τὸ δὲ χρόνον ἢ καιρὸν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Ἡ χρόνον μὲν λέγει πάντα, ὃν πολεμοῦσι Φίλιππος, καιρὸν δὲ τὸν νῦν, εἰς ὃν πολεμοῦσιν αὐτῷ διὰ τοὺς Ὀλυμπίους. B. Καὶ τοῦτο τοῦ δυνατοῦ μέρους ἔστί. Πᾶσα γὰρ περὶ καιρὸν καὶ χρόνον ἐξέτασις εἰς τὸ δυνατόν ἔχει τὴν ἀναγοράν. AHRSTCFV.

32, 26. Οὐχ ἔπαντα μὲν] Ἀναεφαλαίωσι ἢ κατὰ ἀναποδισμόν. TCP.

33, 1. Οὐκ ἐχθρὸς;] Σφοδρὰ καὶ κατ' ἔννοιαν καὶ κατὰ σχῆμα τὰ κῶλα, ἢ μᾶλλον τὰ κόμματα. B.

34, 2. Οὐ βάρβαρος;] Ὑβρίσας τοῦτον βουλόμενος κελεῖ αὐτὸν βάρβαρον. Ἐπεὶ τὸ ἀληθὲς σκοπῆσει, ἐφῆσει αὐτὸν Ἕλληνα Ἀργεῖον καὶ ἀπὸ Ἑρακλέους τὸ γένος καταγόμενον, ὡς πάντες οἱ ἱστορικοὶ μαρτυροῦσιν ἀμείβειν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀλέξανδρον, μικρὸν κομιδῆ ὄντα, ἀναγαγὼν εἰς τὸ Ἄργος μὲν φυλῆ τῶν ἐν τῷ Ἄργει ἐνεργαῶν. B.

33, 9. Πάντων μᾶλλον] ἤπερ ἑαυτοῦ. B.

33, 12. Καὶ νῦν οὐ λέγει τις] Εἰς ἑαυτὸν ἀποστρέφεται ὁ ῥήτωρ. B. Ἀνθυποφορὰ, ἣν λύει ὄρω. R.

33, 14. Ἀγαθὴ τύχη] Ἰδομένου ὥσπερ καὶ συνεχομένου αὐτοῖς τὰ κάλλιστα τὸ βῆμα, ἵνα δεῖξῃ ὅτι οὐ διαφρονεῖται τοῖς ἄλλοις ῥητορσιν. B.

Ἄλλ' οὐχ ἤδεα ταῦτα] Κατὰ ἐρώτησιν. Οὐχ ἤδεα

φρσι, τὰ παρ' ἐμοῦ λεγόμενα, ὅτι συμβουλεύω τὰ θεωρικὰ γενέσθαι στρατιωτικά· οὐκ ἐγώ, φησί, αἴτιος τούτων, ἀλλ' ἡ φύσις τῶν πραγμάτων, ὅτι οὐ δύναμαι εἰσαγαγεῖν καὶ τὰ ἡδέα καὶ τὰ ὠφελίμα. TCV.

33, 15. Πλὴν εἰ δέον εὐξασθαι] πλὴν εἰ μὴ ἄρα, φησὶν, ἐν τούτῳ ἀδικῶ, ἐν ᾧ οὐκ εὐχομαι καὶ ἑκάτερα ὑμῖν προσγενέσθαι, καὶ τὰ ἡδέα καὶ τὰ ὠφελίμα. TCV. Εἴπερ δέον εὐξασθαι οὐκ εὐχομαι. Εἰ μὴ ἄρα ἐν τούτῳ ἀδικῶ, ὅτι οὐκ εὐχομαι γενέσθαι ὑμῖν τὰ ἡδέα καὶ τὰ ὠφελίμα. AR.

33, 16. Εὐξασθαι μὲν γάρ, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τί ζητεῖτε, φησί, παρὰ τοῦ συμβούλου; εὐχὴν, ὡς ἴσκειν, ἀπαιτεῖσθε τοῦτο. Οὐ γὰρ μόνον ββίδιον ἐστὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἡδέ. Εὐχεται γὰρ τις ὅ τι καὶ βούλεται. Τὸ δὲ δέον προσέθηκε συντρέχον ταῖς γνώμαις τῶν φιλοσόφων· εἰσι γὰρ αὐτῶν οἱ φασὶ μὴ δεῖν εὐχεσθαι περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἢ καὶ ἴσως ἀνωφελεὲς τὸ τῆς εὐχῆς ἠγούμενος. TCV.

33, 18. Ἐλίσσθαι δὲ ὅταν] ὅτε δὲ χρεῖα βουλευέσθαι, οὐκέτι δὲ βούλεται τις σκοπεῖ καὶ αἰρεῖται, ὥσπερ ἐν τῷ εὐχεσθαι, ἀλλ' ὡς ἀπαιτεῖ τὰ πράγματα. A.

33, 21. Εἰ δὲ τις ἡμῖν ἔχει τὰ θεωρικὰ] Οὐκ ἴσθι ἀντιθέσει, ἀλλὰ νόημα ἀποκλείον τῆς ἀναβολῆς τὸν δῆμον· ἵνα γὰρ μὴ μάλλοντας πόρους ἐπιζητήσω, ἐπιγόντων τῶν πραγμάτων, διὰ τοῦτο εἶπεν ὅτι θαυμάζω εἰ τις εὐπορήσῃ τῶν ἀπόντων πρὸς δὲ δεῖ δύνησθαι. Οἱ γὰρ υἱλλοντες πόροι οὐδὲν ποιοῦσι πρὸς τὰ παρόντα· αἱ γὰρ νῦν πράξεις οὐ μάλλοντας πόρους ἀπαιτοῦσι. TCFV.

33, 26. Ἄν τὰ παρόντα ἀναλώσῃ] Σημειώσω· παρίσωσι κατὰ τὸ τέλος. BTCP.

34, 1. Τὰ δὲ πράγματα πολλάκις] Καλῶς ὁ προσδιορισμὸς· ἐστὶ γὰρ ἐπίστος καὶ ὁπως ἡμῖν ἐκβαίνειν τὰ πράγματα, ὡς καὶ νομίζομεν, εἶναι. B.

34, 4. Καὶ μισθὸν ἔξετε] Μειζὼνα χρημάτων αὐτοῖς εὐπορίαν ὑποτίθεται. Ὁ γὰρ μισθὸς καθημερινὴ δόσις ἐστὶ χρημάτων· τὰ δὲ θεωρικὰ ταῖς ἱερομηνίαις ἐλάμβανον. TCV.

34, 5. Σωφρόνων] συνετῶν· τὸ δὲ γενναίων οὐκ ἰσχυρῶν λέγει, ἀλλ' ἐλευθέρων καὶ εὐγενῶν. BTCPV.

Ὁς τοι σωφρόνων] Τραχεῖα μὲν ἡ ἔννοια, ἐν δὲ τῷ καθόλου λεγθεῖσα λισσιτέρως πως γίνεται. Μελετᾷ δὲ τὸ δυνατόν κεφαλαίον. Λέγει γὰρ ὅτι οὐ δίκαιόν ἐστιν ἐπὶ μὲν Ἐλληνας στρατεύεσθαι, ἐπὶ δὲ Φιλίππων, βάρβαρον ὄντα, μὴ· καὶ ὅτι δίκαιόν ἐστιν ἐμμένειν οἷς ἀνηφισάμεθα, τωπίσει τῷ βοηθεῖν τοῖς Ὀλυνθίοις. B.

34, 7. Οὐδ' ἐπὶ μὲν Κορινθίους] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐδαμῶς σωφρόνων ἐστὶν, οὐδὲ γενναίων, ἐπὶ μὲν Κορινθίους καὶ Μεγαρέας, ὅ ἐστιν Ἐλληνας ὄντας, στρατεύεσθαι, ἐπὶ δὲ Φιλίππων, τὸν βάρβαρον ὄντα, μὴ. Αἱ δὲ αἰτίαι αἱ κατὰ Μεγαρέων καὶ Κορινθίων αὐται. Οἱ Μεγαρεῖς τὴν ὀργάδα παρέτεμον, οἱ δὲ Κορινθιοὶ συνεμάχουν τοῖς Μεγαρεῦσι, καὶ διὰ τοῦτο εἰς πόλεμον Ἀθηναίους κατέστρεψαν. Ὅργῆς δὲ ἐναλεῖτο ἡ χώρα ἢ διὰ τὰ ὄργια τῶν θεῶν, ἢ διὰ τὸ ἀργῆν εἶναι καὶ ὄργαν ἐν αὐτῇ. TCFV.

Ἐπὶ μὲν Κορινθίους καὶ Μεγαρέας] Ἐλληνας ὄντας. A.

Ἐπὶ μὲν Κορινθίους] Παράδειγμα πρόσφορον εἰσήγαγεν αὐτοῖς. Πόλεμον γὰρ μὲνηται καὶ κατορθωμάτων αὐτοῖς ἀνευ καμμάτων καὶ πόνων, ἵνα ταῦτα νομίωσι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Κορινθιοὶ, λελυπημένοι κατ' Ἀθηναίων, καλοῦντες πάντας Ἐλληνας εἰς τὰ Ἴσθμια (κοινὴ γὰρ ἦν ἡ πανηγυρις) τοῖς Ἀθηναίοις παρήκαν. Ὅσοι, ὡς θεοσεβεῖς ὄντες, ἐπέμφαν τὴν ὑσσίαν μετὰ ὀπλιτῶν, ἴν', εἰ

ἔξωνται αὐτὴν, ὑπόσπονδοι ὑποστρέψωσιν· οὐ γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξεληλύθεισαν. Ὁ δὲ καὶ γεγέννηται ἑωρακότες γὰρ τὴν παρασκευὴν οἱ Κορινθιοὶ ἐδέξαντο. Ἄνευ οὖν πόνων συνέθη κατορθώσαι αὐτοῖς τοῦτο τὸ πρᾶγμα. AR

Μεγαρέας] Τὴν ἱερὰν γῆν ὡς ὀργάδα καὶ ἄνετον ἐγεώργουν οἱ Μεγαρεῖς. Πάλιν ὡς εὐσεβεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἐξελοθέντες ἐπαυσαν αὐτοὺς μόνῃ τῇ θείᾳ νικῆσαντες. A.

34, 11. Οὐχ ἴν' ἀπέχθωμαι] Ἐκτιδύρωσις. B.

34, 14. Ἀλλὰ—] Ἐντεῦθεν μεταβέβηκεν ἐπὶ τὸ τρίτον τοῦ λόγου μέρος, ἐπιλογικὸν μὲν εἶναι δοκοῦν, ἔχον δὲ καταδρομὴν τοῦ τε νόμου καὶ τοῦ θέντος αὐτόν. Πέπτωκε δὲ ἀκολούθως τοῦτο τὸ μέρος. Εἰ γὰρ διὰ τὰ χρέματα διάφθαρται τὰ πράγματα τῆς πόλεως, αἴτιος δὲ τούτων ὁ νόμος, ἄξιον ἦν καταδραμεῖν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ θέντος αὐτόν. Ἡ δὲ καταδρομὴ γέγονε κατὰ ἀντεξέτασιν τῶν νῦν πολιτευομένων καὶ τῶν ἐπὶ τῶν προγόνων. Ἐκείνοι μὲν ἑαυτὸν ἀπαίκασι, τούτων δὲ καθήφατο, καὶ διγύθεν ἑαυτὸν συνέστησεν, ἐξ ὧν καὶ τούτους οὐ μιμεῖται καὶ τοὺς παλαιούς Ἰζηλωκε τῷ θῷ καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας, οὐ τοὺς κατορθώμασιν. TCFV.

34, 17. Ἀκούω ὥσπερ ἴσως καὶ ὑμεῖς] Ἐπὶ μὲν αὐτῶν τίθεικε τὸ ἴσως, ἐπὶ δὲ ἑαυτοῦ τὸ ἀκούω, ὡς ἀκριβεστέρον αὐτῶν καὶ πλέον περιεργαζομένου τὰ τῶν προγόνων, οἷα δὲ καὶ τὰ ἐκείνων ζηλουόντος. Τινὲς δὲ ἐξηγοῦνται τὸ ἴσως πρὸς τὴν ἀκοήν, ὅτι καὶ τινες ἦσαν ἴσως μὴ μόνον ἀκοῇ εἰδότες τὰ τῶν προγόνων, ἀλλὰ καὶ τῇ θείᾳ, διὰ τὸ μακρόδιον ἑαυτῶν. BP.

34, 18. Οἱ παρίοντες] οἱ δημηγοροῦντες. CP.

34, 20. Ἐκείνον] Τὸ ἐκείνον ὡς θαυμάζων προσέθηκε. CP.

34, 21. Τὸν Περιχλέα] διὰ τί τὸν Περιχλέα δεύτερον τίθεικε πρεσβύτερον ὄντα τοῦ τε Νικίου καὶ τοῦ Δημοσθένους; ὅτι τοὺς ἀκροῦς κατ' ἀρετὴν ἐν ἀκροῖς ἔταξε, τοὺς δὲ μέσους ἐν μέσοις. Διὰ τί δὲ μὴ καὶ Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου ἐμνήσθῃ; ἕπειδὴ ἐκείνοι μὲν κατὰ βαρβάρων εὐδοκίμησαν, οὗτοι δὲ κατὰ τὴν πολιτείαν. BP.

34, 22. Διερωτῶντες] ἀντὶ τοῦ διόλου ἐρωτῶντες. B.

34, 23. Προπέτοια] ἀντὶ τῶν λοιπῶν ἡδέων ἀντιδιδόρηται τῶν πόλεων ἢ ἀπωλεία. Ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ προπίνειν ἐν τοῖς συμποσίοις, ὅταν τις χάριτας ὀμολογῶν τινι δεξιωσάμενος αὐτὸν τῷ πόματι μετὰ τοῦ ποτοῦ χαρίσσηται αὐτῷ καὶ τὸ ποτήριον, ἀργυροῦν θν ἢ χρυσοῦν. BHRSF.

34, 27. Καίτοι σιέφασθε] Εἰς ταύτην τὴν ἀντεξέτασιν ἐχώρησεν, ἣν διεῖλεν εἰς τρία· πῶς μὲν ἐπολιτεύοντο πρὸς τοὺς Ἐλληνας, πῶς δὲ πρὸς τὴν πόλιν, πῶς δὲ τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἴδια. TCFV.

35, 3. Οἷς οὐκ ἐγαρίζονθ' ἴν' οὖν; τοὺς προγόνους ἐμίσουν οὗτοι καὶ οὐα ἔβριον; ἐπάγει εὐθὺς ὅτι ἐβριον, ἀλλ' οὐχ ὡς οὗτοι οἱ προδότες· οὗτοι γὰρ φιλοῦσι τῷ δοκᾶν καὶ χαρίζονται ἐπὶ τῷ ἀπολέσει τὰ πράγματα. BP.

35, 5. Πέντε μὲν] Πῶς τετραράκοντα καὶ πέντε νῦν εἰπὼν ἐν ἑτέρῳ λόγῳ τρία καὶ ἑξοκοσίμηκοντα ἀρξαι τῶν Ἐλλήνων φησὶ; δεῖ γὰρ εἶναι ἐγγὺς τὸν ἀριθμὸν· οἷον, ὁ παῖς αὐτοῦ ὡδαμῶς [ἐν] τις εἴποι ὅτι τριῶν ἐθῶν ἐστὶν ἢ εἰκοσίν, ἀλλὰ ἀλλὰ τριῶν ἢ τεσσαρῶν ἢ πέντε· ἐγγὺς γὰρ ὁ ἀριθμὸς. Λέγομεν οὖν ὅτι προσέθηκεν ἐνταῦθα τὸ ἐκόντων· τὰ γὰρ ἄλλα ὀκτώ καὶ εἰκοσίν ἐτη ἀπόντων αὐτῶν ἦσαν, διὰ τὸ ἐπαχθῆς φέρεσθαι τοῖς Ἐλλήσι τοὺς Ἀθηναίους. BP.

Τῶν Ἑλλήνων] Μνημονεύει τούτων Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρῃ ἱστορίᾳ. BP.

35, 7. Ἰππικούς] Καί μόντοι καὶ φόρους ἤνεγκεν αὐτοῖς Περδικίας, ὁ ἀδελφὸς Φιλίππου, θεῖος Ἀμύντου, τοῦ πατρὸς Φιλίππου, ὃς φησι Διόδωρος Ἀλεξάνδρου γὰρ τοῦ Φιλέλλητος, τοῦ γενομένου ἐπὶ τῶν Μηδικῶν, δύο παῖδες, Περδικίας καὶ Φιλίππος. Ἐπολέμησαν οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι. BP. Οἱ μὲν Περδικίαν εἶναι φασὶ τὸν ἐνεγκόντα τοὺς φόρους Ἀθηναίους, οἱ δὲ Φιλίππον τινὰ τῶν Φιλίππου προγόνων. TCFV.

Ταύτην τὴν χώραν] τὴν Μακεδονίαν. B

35, 8. Βασιλεὺς] Περδικίας ὁ πατὴρ Ἀμύντου τοῦ πατρὸς Φιλίππου. TCF.

35, 10. Μόνοι δὲ ἀνθρώπων] Ὅτι οἱ μὲν τοῖς ἄλλοι, φθονοῦντες καθαιροῦσιν αὐτῶν τὴν δόξαν διὰ τοῦ λοιδορεῖν, τὴν δὲ ἐκείνων εὐκλείαν οὐδεὶς ἀφανίσαι θεδύνηται. TCV.

35, 11. Κρείττω] διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῶν πράξεων· οἱ γὰρ φθονοῦντες ἢ τοῖς ἴσοις φθονοῦσιν ἢ τοῖς μικρῶ μείζοσι, οὐ μὴν τοῖς πάνυ ὑπερβάλλουσιν. BP.

35, 14. Ὅποιοι] ὅ ἐστι, πῶς δικάζονται κοινῶς πάντα πράττοντες εἰς τὰ δημόσια αὐτῶν. Εἶτα καὶ ἐχρήσατο, πῶς ἕκαστος ἴδιξ ἰδίῳ. BP.

35, 17. Ἀναθημάτων] Ταῦτα πάντα ἐποίησαν καὶ ἀνέθεσαν ἀπὸ τῶν λαγύρων τῶν Περσικῶν, τὸν δῆρον τὸν ἀργυρόποδα τοῦ Ξέρξου, καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, καὶ τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως κατεσκευάσαν, καὶ τὴν χαλκίην Ἀθηναῖν καὶ τὴν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. BP.

Ὅστε μνηδὲν τῶν ἐπιγυνομένων] Οὐ περὶ τῶν οικοδομημάτων λέγει, ἀλλὰ τῶν ἀναθημάτων· καὶ γὰρ τούτων εἰσὶν ἴσως ὑπερβολαί· ἀλλ' ἀξίζει τὰ ἀναθήματα διὰ τὰς πράξεις ἐξ ὧν ἀνετίθησαν. Ὁ γὰρ Ξέρξου δῆρος καὶ ὁ ἀκινάκης Μαρδονίου, ὁ μὲν ἐκ Σακαμίνος, ὁ δὲ ἐκ Πλαταιῶν ἀνετίθησαν. Τούτων δὲ τῶν κατορθωμάτων οὐδεὶς ἐξυῖρον ὑπερβολήν. TCV.

35, 21. Οἰκίαν εἴ τις] Ἔδειξε τὸ εὐτελεὲς τῶν οἰκῶν καὶ τὸ ἀφανές, οὕτως εἰπὼν, εἴ τις οἶδεν, ὡς μὴ πολλοῖς γνωριζομένῳ διὰ τὸ ταπεινόν. TBF.

35, 26. Ἴσως] ἐπίσης. P.

35, 29. Πῶς ἡμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν] Εἰρωνεῖα τὸ σχῆμα. Τῆς δὲ εἰρωνείας ἡ μὲν εὐδὴς ἐπαγόμενον ἔχει τὸν Ἐλεγχον διὰ τοῦ λόγου, ὥστε δαίκεσθαι ὅτι εἰρωνεῖα ἐστίν, ὅπερ ἐστὶ νῦν παρὰ τῷ Δημοσθένει· ἡ δὲ διὰ τῶν πραγμάτων, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τῷ Πλάτῳ. Εἰρωνευσόμενος γὰρ ὅτι οὐδὲν οἶδα καὶ παρὰ σοῦ δέομαι μαθεῖν, ἐπάγει μετ' οὐ πολλὴ τὸν διὰ τῶν πραγμάτων Ἐλεγχον· δι' οὗ δαίκεσθαι ὅτι ἐξ ἀρχῆς εἰρωνεῖα ἦν. TCFV.

Ἰγὸ τῶν χρηστῶν] Ἐμπερίβολον τὸ χωρίον διὰ τὸν πλαγιασμόν. B.

36, 2. Ἄλλ' ὄσης ἀπαντες ὁράτε] Ἀντεξετάζει τὴν πολιτείαν τὴν περὶ τὸν Εὐδούλου ὁμοίως ἀπὸ τῶν τριῶν, τῶν τε Ἑλληνικῶν καὶ τῶν ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν. TCFV.

36, 3. Λακεδαιμονίων μὲν ἀπολωλότων] Φοιβίδας στρατηγὸς Λακεδαιμονίων κατέσχε τὴν Καθμελάν· ἐξέωσαν δὲ αὐτὸν οἱ Θηβαῖοι· ὁ δὲ παρῴζων τοὺς Λακεδαιμονίους στρατεύεσθαι ἐπὶ Θηβαίους· ἐστράτευσαν καὶ ἠγεῖτο αὐτῶν Κλεόμβροτος, εἰς τῶν βασιλείων, Θηβαίων δὲ Ἐπαμεινώνδας. Καὶ ἐγένετο μάχη ἐν Λεύκτροις ἐπὶ Κηφισῷ· ἐν ἣ ἐπεσον χίλιοι Σπαρτιατῶν καὶ Κλεόμβροτος καὶ τῶν ἐκ περικοίδος πολλοὶ ἀριθμός. Ἀπίστησαν αὐτῶν οἱ σύμμαχοι καὶ ἐταπεινώθησαν καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. AR.

36, 4. Ἀπολωλότων] ἐν Λεύκτροις. TCP.

Ἀσχόλων ὄντων] διὰ τὸν Φωκίων πόλεμον BTCP.

36, 8. Ἀπεστερήματα χώρας οἰκίας] τῆς Ἀμφιπόλεως λέγει· αὐτῶν γὰρ κτήμα ἦν. TCP.

36, 9. Ἀνηλώκαμεν] εἰς αὐτὴν Ἀμφίπολιν. TCP.

36, 10. Οὗ δ' ἐν τῷ πολέμῳ] Πρὸ τοῦ Φιλίππου Τιμόθεος ἦν ἔξω τυγχάνων ἐν τῇ Θράκῃ καὶ ἐκεῖ ἐκτίσατο χωρία, ὅπερ νῦν εἴληρε Φιλίππος, Πέδωναν καὶ Ποτθαιαν καὶ τὰς ἄλλας. Ἄγαν γὰρ εὐτυχῆς ὁ Τιμόθεος, ὥστε προσεῖναι τὰς πόλεις αὐτῷ καὶ τοὺς ζωγράφους κοιμώμενον γράρειν αὐτὸν καὶ Τύγας αὐτῷ τὰς πόλεις προσφερούσας. A.

Κατὰ τὸν συμμαχικὸν πόλεμον ἀπέστησαν αὐτῶν Χίοι καὶ Ῥόδιοι καὶ Βυζάντιοι καὶ ἔτεροι τινες. Πολεμοῦντες οὖν πρὸς αὐτοὺς τοὺς μὲν ἀνεκτίσαντο, τοὺς δὲ ὡς ἠδυνήθησαν, εἶτα εἰρήνην ἐποίησαντο ὥστε πάντας αὐτονομῆσαι τοὺς συμάχους. Τοῦτο οὖν φησιν, ὅτι καὶ οὗς προσηγαγόμεθα τῷ πολέμῳ, καὶ τούτους διὰ τὴν εἰρήνην ἀπολωλέκαμεν. Τοῦ δὲ τοιαύτην γενέσθαι τὴν εἰρήνην αἰτίως Εὐδούλος οὕτω διοικῶν τὰ πράγματα. TCFV.

Συμάχους] Πυθναίους λέγει. CP.

36, 12. Τηλοκοῦτον] Φοβήσας αὐτοὺς διὰ τοῦ εἰπεῖν τηλοκοῦτον κἀνὴν ἐπάγει τὴν ὁρατείαν διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἡμεῖς αὐτὸν ἠσκήσαμεν. Εἰ δὲ αὐτοὶ αὐτὸν ἠσκήσαν, οὐκοῦν καὶ καθελεῖν δυνήσονται. BP.

Ἡ φρασάτω τις] Τὸ σχῆμα πρόκλησις. C.

36, 14. Ἄλλ' ὡ τῶν] Ἀνυποφορὰν λύει διὰ τὸ τὰ πολιτεύματα Εὐδούλου διεξιέναι. TCFV.

Ταῦτα] τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως. BP.

36, 16. Ἐπάλλεις] Ταῦτα ἦν τὰ Εὐδούλου πολιτεύματα, τὸ ποιῆσαι τὰς ἐπάλλεις λευκοχρίστους. TCV.

36, 18. Αἰήρους] Οἱ μὲν φασὶ τοὺς κρουνοὺς λέγειν, παρὰ τὸ λαν βεῖν· οἱ δὲ τὰ λήρου ἄξια πράγματα· ἐκείνῳ γὰρ καὶ Ὀριστοφάνης παρὰ τὸ ληρεῖν ἐποίησε τὴν σύνθεσιν, θέλων τινὰ ἕβρισι, ἐν τῷ κρουνοχυτρολήρειον. TCV. Ἡ λήρους λέγει τοὺς κρουνοὺς ἀπὸ τοῦ λαν βεῖν, ὡς περ καὶ Ἀριστοφάνης (Eq. 89) κρουνοχυτρολήρειον, ἢ λήρους καθολικῶς εὐτελεῖ τινὰ ἐκ τοῦ λήρου τοῦ φλαίου, καὶ περὶ τούτου. RS. Ταῦτα δὲ ἐπειδήπερ Εὐδούλος ποιήσκει, τούτου χάριν διασφύρει. A.

36, 19. Ὡν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν] Αἰνίττεται τοὺς περὶ τὸν Δημάδην, Εὐδούλου, Φρόνωνα, Φιλοκράτην, καὶ εἴ τινας ἔτεροι. TCFV.

36, 20. Οἱ δ' ἐξ ἀδόξων] Οἱ περὶ Δημάδην· υἱὸς γὰρ ἦν ναύτου. TCP.

36, 21. Τῶν δημοσίων οικοδομημάτων] Οὐ τῶν ὑπὸ Περικλέους τε κἀκείνων τῶν ἀνδρῶν γεγονότων, ἀλλ' ὧν οὕτοι τῇ πόλει κατεσκευάσαν κρητῶν καὶ λήρων. Ἴσως δὲ τῶν ἀναθημάτων λέγει. Ἐν δὲ τῷ λέγειν τοῦτο παροῦναι αὐτοὺς κατὰ τῶν βητόρων· φύσει γὰρ φθονερόν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. TCFV.

36, 23. Τί δὴ τὸ πάντων αἰτίων] Αἰτίας παράθεσις δι' οὗ προτρέπεται ποιεῖν αὐτοὺς τὰ δέοντα· διὰ γὰρ τοῦ λέγειν ἐπὶ διὰ τοῦ ἐξείναι πητόχων εἰς ἔξληον αὐτοὺς τούτων καθίστηται. TCV.

37, 2. Ἰμεῖς δ'] Ἐμφαντικὸν τὸ ἡμεῖς, ὡς ἐν εἰ ἐλεγε· οἱ αὐτόχθονες ἡμεῖς καὶ κἀκαὶ τῆς Ἑλλάδος ἡγεμόνες· οὐδὲν οὐλοῦν τῶν βητόρων γεγέννησθε. Τὸ δὲ ἐκνευρισμένον τῶν νεύρων ἀρρηγμένον· νεύρα δὲ καὶ δυνάμειν τῆς πόλεως καλεῖ τοὺς συμάχους. Ἐπειδὴ τραχέα ἡ μεταφορά, ἐπηγάγε τὸ περιηρημένον. Ἀπὸ μεταφορᾶς καί

τοῦτο μέρος σωματός εἶπεν, ἑμμένων τῇ τροπῇ τοῦ ἐκνευρομένοι. BTCV.

37, 6. Βοΐδια] τοῦτο εἰς Χάρητα. Διαβάς γὰρ εἰς τὴν Ἄσιαν πρὸς Ἀρτάβαζον, τοῖς ξηνοῖς στρατεύμασι πορθήσας Ἀδμφακον καὶ Σίγειον, ἔπειμεν Ἀθηναίους βούς, ἃς διείλοντο κατὰ φυλάς. AR.

Γράφεται καὶ βοηθόρμια. Καὶ γὰρ φασιν, ὅτε ἔπειμνε τὴν λεῖαν ὁ Χάρης, βοηθόρμια ἦν. Τὸ δὲ βοΐδια ὑποκοριστικὸν ἐστὶν ἐν συναίρεσι Ἄττικῷ ἔθει. TCV.

Καὶ τὸ πάντων ἀνανδρότατον] Γράφεται καὶ ἀνδρείοτατον Ἰν' ἢ κατὰ εἰρωνείαν. Ὅ τινες ἀγνοήσαντες τὴν νῦν φερομένην γραφὴν ἐποίησαν. Τὸ δὲ προσοφειλετε χάρην εἶπεν, ἐπειδὴ φασιν ὅτι ἑσπεράνωσαν ἐπὶ τῇ λεῖα τὸν Χάρητα. TCV.

37, 8 Καθεῖρξαντες] οἷον συγκλίσαντες καὶ μὴ ἐώντες πολεμεῖν· εἶπε δὲ ὡς ἐπὶ δεσπομένων θηρίων τὴν λεῖαν. Διὸ ἐπάγει καὶ τὸ τιθασέουσι καὶ τὸ χειροῖθετε. Ταῦτα γὰρ πάντα ἐπὶ θηρίων εἰώθαμεν ποιεῖν, ἡμερούσας αὐτά. Καὶ τὸ ἐπάγουσι δὲ ὡς ἐπὶ θηρίων εἶπεν· εἰώθαμεν γὰρ καὶ τὰ θηρία οὕτως ἐξημεροῦν, διὰ τοῦ τὴν χεῖρα τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἐπάγειν, οἰονεῖ κολακεύοντες αὐτά διὰ τοῦ χειροτριβεῖν. BP. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων· διὸ καὶ τὸ τιθασέουσιν καὶ τὸ χειροῖθετε ἐπήγαγεν. TCV.

37, 14. Ταῦτα μὰ τὴν Δήμητρα] Ἐνταῦθεν οἱ ἐπιλογοὶ προκατασκευαστικῶς δὲ ὁ βήτωρ τὸν κίνδυνον βουλόμενος φωνεῖν τοῦτό φησιν. TCV.

Μὰ τὴν Δήμητρα] Ἐπειδὴ ἤσθετο αὐτοῖς ὄργιους γινόμενους διὰ τὸ πολλὰ αὐτοῖς ἐπιτιμῆσαι, τὴν Δήμητρα ἀποκαλεῖται. [Εἰκὸς γὰρ ἦν] ἡμέρους αὐτοῖς ἀπεργάσασθαι, τὴν καὶ τῶν ἡμέρων σιτίων αἰτίαν γινομένην αὐτοῖς. BP. Ὡς ἐπιπλήξας θεραπεύει πάλιν, διὰ τὸ τραχὺ δὲ τὴν Δήμητρα ἔμνησι, τυγχάνουσαν θεῶν ἡμερον, πρὸς τὸ ἡμέρους αὐτοῖς ποιῆσαι. Ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνη διὰ τῶν καρπῶν ἡμέρους τοῖς ἀνθρώποις ἐποίησεν, οὕτως καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ ὄρκου βούλεται ἡμεροῦν αὐτῶν τὴν ἀγριότητα τὴν γινομένην ἐκ τῆς ἐπιτιμῆσεως. HR.

37, 17. Ἄλλ' ἔγωγε δεῖ καὶ νῦν] Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κακῶς λεγόμενον, οὐ χρῆται τὸ ἔτι καὶ νῦν, ἀλλ' ὅτι νῦν ἀντὶ τούτου κέρρηται. Διὰ δὲ τοῦ λέγειν δεῖ θαμμάτω ἡμᾶς, δεῖ καὶ γοῦν νῦν δευκατέ μοι παρησίαν, προτρέπει αὐτοῖς τοῦτο ποιεῖν. TCV. Καινοπρεπές. C.

37, 20. Καὶ ταῖς περιουσίαις] Τουτέστι τοῖς θεωρικοῖς. Ἄρομαῖς δὲ ταῖς προφάσεσι. Διὰ δὲ τοῦ ἴσως εἰπεῖν ὡς ἐν ἐπανορθώσει τὸν διαταγμὸν τὸν πρὸς σπᾶς ὑπέφηνεν. TCT.

37, 22. Ἴσως ἂν, ἴσως] Τεχνικὸς ὁ διπλασιασμός. Οἷτε γὰρ φανερώς ἀπεφίητο· ἀλαξονικὸν γὰρ τοῦτο καὶ ἐπισφαλές· οὔτε μόνω τούτῳ ἠρέσθη, ἀλλὰ διπλασιασμῷ κέρρηται πρὸς βεβαίωσιν καὶ ἀκριβείαν· οὐδεὶς γὰρ συμβούλου πείθεται διατάζοντος. Τινὲς δὲ χαριέντως αὐτὸ ἀνεγινώσκοντες ἐξηγοῦνται οὕτως, τὸ δεύτερον ἴσως ὡς ἐπανορθωτικὸν λαμβάνοντες τοῦ προτέρου, ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ἐπιτιμῶν ἑαυτῷ εἰπόντι ἴσως· μᾶλλον γὰρ ἀκριβῶς πείθειν τι καὶ μέγα κτήσεσθε. BP.

37, 24. Ἄ τοῖς ἀσθενοῦσιν] Οἰκειῶς τῇ παραβολῇ ἐγρήσατο, δεικνύς ὅτι νοσοῦσιν ἀνοίαν. TCV.

38, 1. Οὐκοῦν] Ἀνθυποφορᾶ. C. Ἐπειδὴ ἡ μισθοφορὰ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφόδριστος (οἰκετῶν γὰρ), ἐχρήσατο τῇ ἀνθυποφορᾷ ταύτῃ, δι' ἧς λύει καὶ ἀποκρῦπτει τὸ ἀκρεπές. Ἐπειδὴ δὲ οἶδεν ὅτι οὐκ ἂν πείσειεν αὐτοῖς

ἀποστῆναι τῶν θεωρικῶν, βούλεται αὐτοῖς τούτοις μόνοις ἀρκεῖσθαι· καὶ μὴ ἔαν δικάζωσιν, ἢ συμβουλευώσιν, ἢ ἐκστρατεύωσιν, λαμβάνειν μισθόν. TCV.

Οὐκοῦν σὺ μισθοφορᾶς λέγεις;] Ἀνθυποφορὰ τὸ σχῆμα, Ἰν' ὡς δοῦλοι λάθωμεν μισθὸν καὶ οὕτως πολεμῶμεν· τοῦτο γὰρ ἤνικετο ἐν τοῖς ἄνω, δεῖ δεῖ λαβεῖν τὰ θεωρικὰ εἰς μισθὸν πολέμου. Ἐἶτα ἐπειδὴ ἰδόκει ἐφόδριστον εἶναι τὸ ὄνομα τῆς μισθοφορᾶς, μεταβάλλει καὶ σύνταξιν αὐτὴν καλεῖ· τῷ δὲ ἔργῳ καὶ τῷ ἀληθεῖ τὴν αὐτὴν καλεῖ καὶ σύνταξιν καὶ μισθοφορᾶν. Καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ συντάξει μισθός ἐστὶν ὁ παρεχόμενος. Ὡσανεὶ ἔλεγεν· μισθοφορᾶν καλῶς οὐκ ἦν ὑμεῖς νομίσετε, παρεχομένην τοῖς δούλοις, ἀλλὰ τὴν παρεχομένην τοῖς ἐλευθέροις ὑπὲρ τοῦ λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δέοντα. Τὸ δὲ ἀπάντων ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἀπάντων τῶν πραγμάτων, καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ. Βούλεται γὰρ, ἐπειδὴ ὄρα αὐτοῖς μὴ βουλομένους ἄλλοι τὰ θεωρικὰ, λαμβάνειν αὐτὰ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ ἀρκεῖσθαι καὶ μὴ ζητεῖν πλείονα ἐν πολέμῳ. Κοινὸν δὲ φησι τῶν δημοσίων. BHRSP. Ἀνθυποφορᾶ· ἤτις μέση τυγχάνει ἀντιπίπτοντος καὶ ἀντιθέσεως, μείζων μὲν ἀντιπίπτοντος, ἥττον δὲ ἀντιθέσεως. Ἀλλὰ λέγει τις· μισθοφορεῖν ἡμῖν συμβουλευεῖς; τοῦτο δ' ἦν Ἀθηναίοις εὐδοξοῦσιν ἐπαχθέες τε καὶ βαρύτερον. A.

38, 5. Ἐξεστὶν ἀγεῖν ἡσυχίαν] Πάνυ καλῶς τὴν ἡσυχίαν προέταξε· βράθυμος γὰρ προσφθγγεται. Ἐἶτα ἵνα μὴ μεμνημένος τοῦ ὀνόματος τοῦ πολέμου ἐπαχθῆς ὀρθῇ, οὐκ ὀνόμασεν, ἀλλ' εἶπεν οἷον καὶ τὰ νῦν ὑπάρχει. TCFV.

38, 8. Συμβαίνει τι τοιοῦτον] Ἀποστροφή τὸ σχῆμα. C. Τὰ νῦν] ἀντὶ τοῦ πολέμου. Ὅρα δὲ πῶς τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου ἀποκρῦπτεται. B.

Ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων] τουτέστιν, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς θεωρικοῖς λαμβάνῃ μισθὸν στρατιωτικόν. TCV.

38, 9. Αἰμαμάτων] λαμβανέντω δηλονότι. C. Ὡσπερ ἐστὶ δίκαιον] Καὶ γὰρ οὐκ παρὰ νόμον τὸ ὑπὲρ τῆς ἐνεγκαμένης τοῖς πολιταῖς ἀγωνίζεσθαι. TCV.

Ἔστι τις ἔξω τῆς ἡλικίας ἡμῶν;] Καὶ τίς ἐστὶν ἔξω τῆς καθολικῆς, οἷον νέων, ἀνδρῶν, γερόντων, εἰ μὴ ἀρα οἱ τελευτήσαντες; λέγομεν οὖν δεῖ ἡλικίαν ἐκάλουον ἐξαιρέτως τὴν τῶν δυναμένων ποιεῖν. Ὅ τῶν ταύτης ὦν ἔξω τῆς ἡλικίας γέροντες ἂν ὑπάρχοι. BP.

38, 11. Ἀτάκτως νῦν λαμβάνων] ἀντὶ τοῦ μὴ στρατεύόμενος. CP.

38, 13. Οὐτ' ἀφελών] τῶν θεωρικῶν δηλονότι. B.

38, 14. Πλὴν μικρὸν] ἐπειδὴ συνεδούλευσεν αὐτοῖς μὴ λαμβάνειν μηδὲ στρατιωτικόν, μηδὲ συμβουλευτικόν, μηδὲ δικαστικόν, ἀλλ' ἀρκεῖσθαι τοῖς θεωρικοῖς. Διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν μικρῶν εὐχερεῖς τοῦ καταφρονεῖν αὐτοῖς τούτου παρασκευάζει. TCFV.

Ἀταξίαν] τὴν τῶν νέων δηλονότι. CP.

38, 20. Ἄπορεῖν] Ἄπορεν καλεῖ τὸ λαμβάνειν τοὺς δύο ὀβολοὺς, ἔξω πλουτεῖν ἀπὸ τοῦ πολέμου. BP.

Τοῦ δεῖνος] οἷον οἱ τοῦ Χάρητος. BP.

38, 22. Οὐχὶ μέφομαι] Ἐπειδὴ διεβάλλετο τὸ ξενικὸν ἄνω· ξενικῶν γὰρ ἐκέχρητο ὁ Χάρης. Ὡσανεὶ εἰ ἔλεγεν· ἐπαίνω τὸν Χάρητα πονοῦντα ἀεὶ καὶ μετὰ ἔξω, ἀλλ' οὐκ ἔγωγε προκρίνω τοὺς ἐκ τῆς πλείους στρατιωτικῆς. BP.

38, 25. Τῆς τάξεως] Τάξιν ἀρετῆς καλεῖ τὸ ἡγεμονεύειν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' [καὶ ?], ὥσπερ εἰώθεσαν, τὸ δι' ἑαυτῶν εἰς τοὺς πολέμους ἐξίναναι. TCV. Ἡ ἀρετὴ τῆς

τάξεις τὸ ἡγεμονεῦσι τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ δι' ἑαυτῶν εἰς τοὺς πολέμους ἐξίεναι. Β.

38, 27. Σχεδὸν εἶρηκα] Ἴνα μὴ τινες καταγνώσιν αὐτοῦ ὡς παραλειψάντος τινὰς συμβουλίας, ἢ βραθυμῆσιν ὡς ἄπαντ' ἀκούσαντας, προσέθηκε τὸ σχεδόν. TCV.

38, 29. Συνοίσειν] Πάλιν καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ αὐτοῦ τὴν ἀφρῆσιν ἀποδιδόναι, τὴν περὶ τῶν θεωρικῶν κρίσιν ἀποφεύγει. TCV.

IV. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α.

Κατὰ Φιλίππου] Ζητοῦσιν γὰρ, εἰ τοῦ συμβουλευτικοῦ ἴδιον ἡ προτροπὴ τε καὶ ἀποτροπὴ, οὐδ' ὅπως δὲ κατηγορεῖ, πῶς ἐνταῦθα ἐπιγράφεται, ὅπως συμβουλευτικὸς ὢν, κατὰ Φιλίππου. Καὶ φαμέν ὅτι πολλάκις τὰ τρία εἶδη τῆς ῥητορικῆς ἐπιμύθουται, ἀντὶ ὅλης ἀλλήλοις καθιστάμενα, ὡς περ ἐνταῦθα. Βουλόμενος γὰρ κατασκευάσαι ἔτι δεῖ τὴν Μακεδονίαν κακῶσαι ὕλη ἐχρήσατο τῇ κατὰ τοῦ Φιλίππου καταδρομῇ. Ἰστίον ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις λόγοις ὅλη ἦν ἡ τῶν Ὀλυνθίων πολιορκία· αὕτη γὰρ εὐπορίας ἐν τῇ λέγειν αἰτία τῇ ῥητορῇ καθίσταται· συνέχον δὲ ἡ τῶν Ἀθηναίων δύναμις. Ἐνταῦθα δὲ ὅλη μὲν ὁ Μακεδῶν, συνέχον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι. Διὰ τοῦτο καὶ ἐτέρας ἐπιγραφῆς ὡς πρὸς τοὺς προλαβόντας λόγους ἔτυχε. Τὰ δὲ τοῦ λόγου ἐπιθυμηματικὰ κεφάλαια τρία εἶσι, τὸ ἔρωτημένως ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων· τὸ αὐτοὺς στρατεύεσθαι· τὸ πόρους χρημάτων ἐπινοεῖν, ὅθεν τὸ σιτηρεῖον τοῖς στρατευομένοις γενήσεται. Διὰ δὲ τοῦ ἀναγινώσκου τὴν Φιλίππου ἐπιστολὴν οὐδὲν ἕτερον ἢ παροξύνει καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι [δεῖν] τῶν πραγμάτων διδάσκει. Τὸ δὲ προοίμιον οὐκ ἔπὸ τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ προοπίου· ἀναστάντος γὰρ αὐτοῦ πρὸ τῶν πρῶτον ἐδυσχεραίνοντινες, ὃ δὴ καὶ θεραπεύει. TCV.

Ἐν τῇ ἀπουλείᾳ τῶν τριάκοντα δύο πόλεων τῶν Χαλκιδικῶν τεθοροβημένους ὄραν Ἀθηναίους ἀνίσταται παραπαρόντων ὁ Δημοσθένης· διὸ τῶν δυνατῶν κεφαλῶν ἐπὶ πολὺ ἐχρήσθη παραμυθούμενος ὡς ἔτι καὶ νῦν δύνανται αὐτοῦ περιγενέσθαι, ἐὰν βούλωνται. Ἐχει δὲ καὶ τὸ συμφέρον. Ἐπιγράφεται δὲ κατὰ Φιλίππου, οὐχ ὅτι καὶ οἱ Ὀλυνθιακοὶ οὐκ εἶσι κατὰ Φιλίππου, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνοι μὲν πρὸς τούτω ἔχουσι τινὰ καὶ ἴδιαν ὑπόθεσιν περὶ τοῦ δεῖν σῶσαι τοὺς Ὀλυνθίους, ἐνταῦθα δὲ μόνον κατατρέχει Φιλίππου καὶ ὢν ἐργάσατο. Ἀπολογεῖται δὲ περὶ τοῦ προαρπάσαι τὴν τάξιν τῶν γερόντων, ἐπεὶ ἔθος ἦν τοιοῦτον. Εἰσηγήχεται τις ὁ λεγόμενος περιστάρχος ὁ περικαθαίρων τὴν ἐκκλησίαν διὰ χοίρου ἐσπαγμένου καὶ ἄλλων τινῶν, καὶ τὰ καθάρσια λαβὼν ἔρριπτεν εἰς θάλασσαν· ὃ καὶ ὁ ποιητῆς εἶπεν·

Οἱ δ' ἀπολυμάνοντο καὶ εἰς θαλάσσαν ἔβαλλον.

Εἴτα εἰσηγήχεται πρῶτον θυμιασίας καὶ αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἕτερον ἔδωκε πρῶτη φωνῇ « τίς ἀγορεύειν « βούλεται τῶν ὑπὲρ πενήκοντα ἔτη γεγονότων Ἀθηναίων; » εἴτα εἰ μὲν τις ἠδούλετο τούτων λέγειν, ἀνίστατο· εἰ δὲ ἐπὶ πολὺ βωδόντος οὐδεὶς ὑπήκουε, δευτέρᾳ φωνῇ ἔδωκε « τίς ἀγορεύει βούλεται πάντων Ἀθηναίων; » Ἐκέχρητο δὲ ὁ περιστάρχος χοίρου καὶ τοῖς τοιοῦτοις ἀκαθάρτοις, διὰ τούτων τῶν ἀκαθάρτους δαίμονας καὶ τὰ πνεύματα πολλάκις ἐνογλοῦντα ταῖς διανοαῖς τῶν ἀν-

θρώπων, ὥστε πολλάκις ἄλλως βουλευέσθαι, ἔλαυν πρὸς τὰ θύματα καὶ ὡς περ ἀποχωρίζων τῆς ἐκκλησίας, ἵνα καθαρῶς βουλευόμενοι· Ὁ δὲ κῆρυξ διὰ τῶν θυμιαμάτων ἐπικαλούμενος τὰ θεῖα· χαίρει γὰρ τοῖς ὁμοίοις τὰ θύματα, ἵνα διὰ τῆς τούτων παρηγορίας ἀγαθὸν τι ἔχουσι Ἀθηναῖοι βουλευέσθαι. RS.

Τὸ προοίμιον οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ προσώπου· ἀναστάντος γὰρ αὐτοῦ πρὸ τῶν πρῶτον ἐδυσχεραίνοντινες· ὃ δὴ καὶ θεραπεύει. Β. Τὸ σχῆμα οἱ μὲν καλοῦσι διπλοῦν μερισμὸν, οἱ δὲ μερισμὸν τε καὶ ὑπομερισμὸν. Εἰρηκῶς γὰρ πρότερον ὄνομα μὲν « ἐπιγάγε δύο « δὲ « Ἐπιφέρουσι δὲ αὐτοὺς πολλάκις οὐ κατὰ τάξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πρῶτον τὸ τελευταῖον. BTCV.

Ἵτι ἐν τῇ περὶ τῆς περιβολῆς λέγει Ἐρμογένης (vol. 3, p. 265 ed. Walz.) τῆς ἰδέας τὴν κατασκευὴν προτιραν εἶναι τῆς προτάσεως. Τὸ γὰρ « εἰ μὲν περὶ καινοῦ « τίνος πράγματος προτίθετο λέγειν « καὶ τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἢ κατασκευὴ, τὸ δὲ « ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν πολλάκις « καὶ τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἢ πρότασις. Πρότασις γὰρ εἶναι ὅτι δεῖ καὶ νεωτέρου ὄντος πρῶτον λέγοντος ἀνέχεσθαι· αἰ δὲ ταύτης κατασκευαὶ ὅτι μὴδὲν τῶν δεόντων οἱ εἰσθότες, ἦτοι οἱ πρῶτον ἐπὶ, εἰρηκῶς γὰρ λέγει ἄνευ προτάσεως. Ὁ δὲ Ἰσοκράτης ἐν τῇ τοῦ Ἀρχιδάμου τὴν πρότασιν πρώτην ποιήσας ἐπινεγκε τὴν κατασκευὴν· ὅλον « ἴσως τινὲς ὑμῶν θαυμάζουσιν « ὅτι τὸν ἄλλον χρόνον ἐμμεμενησὶν τοῖς τῆς πόλεως « μέμοις, ὡς οὐκ οἶδ' εἰ τις ἄλλος τῶν ἡλικιωτῶν, τοσούτῃ « τὴν πεποιθήματα τὴν μεταβολὴν, « καὶ τὰ ἔζη, ποτὶ ἢ πρότασις· ἢ δὲ κατασκευὴ· « ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τις τῶν « εἰθιμμένων ἐν ὑμῖν ἀγορεύειν ἀξίως ἦν τῆς πόλεως εἶρη « κῶς, πολλὴν ἀν ἡσυχίαν ἔγον. » BTCV.

Ἀπολογεῖται ἐν τῇ προοίμῳ περὶ τοῦ προαρπάσαι τὴν τάξιν τῶν γερόντων. Ἰστίον δὲ ὅτι οὐλογοιστικῶς τοιοῦτο λυεῖ· ὡσεὶ ἔλεγεν, οἷα μὲν ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστι πρῶτους λέγειν τοὺς γέροντας, ἀλλὰ τοῦτό γ' ὅταν ἢ ἡ βουλὴ περὶ καινοῦ τίνος πράγματος· νῦν δὲ οὐ περὶ καινοῦ πράγματος. Περὶ γὰρ Φιλίππου βουλευόμεθα, φησὶν, ὥστε ἦτορ πολλάκις εἰπόντων τῶν γερόντων περὶ τούτου οὐ παραπαρόντων τὸν νόμον. Καὶ οὕτω μὲν οὕτως συνελογίσαστο, ἢ δὲ ἀλήθεια ἔχει ὡς, εἴτε καλαῖον ἦν τὸ πρᾶγμα εἴτε καινόν, ἔδει τοὺς γέροντας λέγειν πρῶτους. Ἐπειδὴ δὲ νῦν ἔπειτα τεθοροβῆνται οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῇ ἀπουλείᾳ τῶν τριάκοντα δύο πόλεων τῶν Χαλκιδικῶν καὶ ἐπὶ τῇ πολλῇ ἀξίᾳ τοῦ Φιλίππου, διὰ τοῦτο προαρπάσαι τὴν τάξιν ἐπεχρήσαν. BTCV. Τὸ δὲ προτίθετο τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο, τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· ἐπειδὴ περ σάνθας τινὰς ἐνέγραπον ἔχουσας τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ἡ σέψις καὶ περὶ οὗ συνεληθῆσθαι, καὶ προετίθειον τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γῶσθ πάντες περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία. BTCV. Εἰς δὲ τὸ λέγειν ὑποστικτόν. Ἰστίον δὲ ὅτι τῷ Ἰσοκράτῳ προοίμῳ ἐχρήσατο τῶν ἐν τῇ Ἀρχιδάμου· κακεῖ γὰρ ἐπιχειρήμα ἐστὶν, ὅτι νέος ὢν προλαμβάνει τοὺς γέροντας. BTCV. Τὸ δὲ εἰσθότων θέλει εἰπεῖν τῶν γερόντων. Ὅρα δὲ πῶς λεληθότως αὐτοὺς διέβαλε διὰ τοῦ εἰπεῖν εἰσθότων, ἵνα δηλώσῃ ὅτι μόνον ἔθος ἔχουσι πρῶτοι λέγειν, ὡ μὲν καὶ χρήσιμόν τι συμβουλευέσθαι λέγοντες, ὡς περ καὶ εὐφύως κἀπὶ διαβάλλει ἐν τῇ εἰπεῖν ὑπὲρ ὧν πολλάκις ὑποφαίνει γὰρ ὅτι πολλάκις μὲν εἰρηκῶσιν, οὐδὲν δὲ ἔγνωσαν. BTCV.

Τὸ προοίμιον ἄνευ προτάσεως· ἄρχεται γὰρ ἐκ τῆς

κατασκευῆς. ἤν γὰρ πρότασιν ἐν τῷ νῷ ἔλαβε τὴν ἐκ τῶν γερόντων μέλλουσαν αὐτῷ προτείνεισθαι. Ἐξ ἀντικειτοντος τοῦ προοίμιον. Ἀντίκειται γὰρ αὐτῷ, πῶς παρὰ τὴν ἡλικίαν λέγει. Αὐεὶ οὖν διὰ τοῦ λέγειν ὅτι περὶ παλαιῶν πραγμάτων ἡ σκέψις, περὶ ὧν εἶπον καὶ οἱ πρῶτοι. ΑΗ. Τὸ προοίμιον ἐξηγήνεται κατὰ τὸ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀντίθετον καλούμενον σχῆμα. S.

40, 2. Ἐπισχῶν] Διὰ τοῦ ἐπισχῶν ἔδειξεν ὡς καὶ τότε μόλις εἶχε καρτερῆσαι μὴ ὑπὲρ τῶν συμπερόντων πρῶτος εἶπειν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν προθυμουμένων ἱππων δραμεῖν καὶ ἐπεγομμένων. TCV.

40, 3. Εἰ μὲν ἤρεσκε τί μοι] Διὰ τοῦ εἰπεῖν τοῦτο κριτῶν τῶν προγενεστέρων ἐπέδειξεν ἑαυτὸν. TCP. Τῷ μερισμῷ καὶ ὑπομερισμῷ σχήματι κέρηται ἐνταῦθα. Εἰπὼν γὰρ τὸν μὲν ἄνω σύνδεσμον οὐκ ἐπήγαγεν εὐθέως τὸν δέ, ἀλλὰ ἄλλον μὲν. Ἔστι γὰρ ὁ μερισμὸς καὶ ὑπομερισμὸς, διὰν εἶπὼν δύο μὲν ἀνάγκη ἐχῆ πρὸς τὰ δύο μὲν ἀποδοῦναι δύο δέ, ὅπερ ἔστι καὶ ἐνταῦθα εὐρεῖν. Ὅρα δὲ πῶς πάλιν ἀξιοπιστως εἶπε τὸ ἤρεσκέ μοι, ὅ ἐστι τῷ ἀγαθῷ συμβούλῳ, ἀγαθὴ συμβουλευθεῖσα βουλή. Τὸ δὲ σχῆμα τοῦτο ἔστι καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ (II, 1, 225).

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ· δαιτὸς μὲν ἔστις οὐκ ἐπιβουεῖς ἡμῖν ἐν κλισίᾳ. TCV.

40, 4. Ἐσυχίαν ἦγον] Τὸ ἦθος τὸ οἰκεῖν δεῖκνυσιν, ὡς οὐ φιλόνεκος τοῖς καλῶς λεγομένοις. TCP.

40, 5. Αὐτὸς ἐπειρώμην] Διὰ τοῦ ἐπειρώμην ἐταπεινωσε τὸν λόγον, ὡς οὐ πάντως ἔρων τὰ συμφέροντα. TCP.

40, 6. Ἐπειδὴ δὲ] Κατασκευὴ τοῦ προοίμιου. P.

Οὗτοι πρότερον] Τὸ σχῆμα δεικτικόν, φαυλισμοῦ δὲ ἐκραντιζόν. P.

40, 8. Σωγνώμης τυγχάνειν] Καίτοι ἀποδείξας ὡς οὐχ ἡμαρτάνει διὰ τὸ ταπεινοφρονεῖν, συγγνώμην τὸ τοιοῦτον καλεῖ. TCP.

40, 10. Πρῶτον μὲν οὖν] Εἰς τὸ δυνατόν πρῶτον εἰσέβαλε, μεμνημένην τῇ νοουθεσίᾳ τὴν παραμυθίαν ποιησάμενος. FP.

Ἀπὸ θεραπείας ἢ εἰσβολῆς τῶν ἀγώνων. B.

40, 12. Οὐδ' εἰ πᾶν φαύλω] Ἀπὸ θεραπείας τινὸς ἐμύνης αἰτίας τοῦ μὴ δεῖν ἀθυμεῖν τὴν εἰσβολὴν τῶν ἀγώνων ἐποίησατο. Διὰ τοῦ εἰπεῖν, οὐκ ἀθυμητόν, οὐδ' εἰ πᾶν φαύλω ἔχειν δοκεῖ, δεῖκνυσιν ὡς θαρρεῖν χρή· καὶ γὰρ τοῖς εἰς ἄκρον ἤκουσι νόσου τοῦτο παραινόμενον δεῖ. P.

40, 13. Ὁ γὰρ ἔστι χεῖριστον] τὸ σχῆμα παρὰ προσβολῆν. Οἱ δὲ λέγοντες δεύτερον εἶναι προοίμιον τοῦτο λέγουσιν εἶναι κατασκευὴν αὐτοῦ. BP.

40, 14. Τί οὖν ἔστι τοῦτο] Τὸ ἐνθύμημα ἐκ τοῦ παραδόξου. B. Καὶ τοῦτο τὸ ἐνθύμημα ἐληγεται ἐκ παραδόξου. Ὅ δὲ φησι, τοιοῦτόν ἐστιν, ὃ ἡμᾶς ἐκ τοῦ παρεληθότος ἔδωκε χρόνον, τοῦτο ἀποθήμενοι πάλιν ἀπεληθητόμεθα. P.

40, 18. Ἐπειτα ἐνθυμητόν] Δεῖ γὰρ τοὺς ἀρτί ἀκούοντας κατανοεῖν καὶ ἐνθυμεῖσθαι περὶ τῶν πραγμάτων, τοὺς δὲ εἰδῶτας διὰ τῆς μνήμης ἀνακαινίζειν τὰ γεγενημένα. P. Το μὲν ἀκούοντας ἐνθυμούμενοις, τὸ δὲ εἰδῶσιν ἀναμνησόμενοις. P.

40, 19. Ἐνθυμητόν] Καλῶς ἐπήγαγε τοῦτο τὸ παράδειγμα· εἰδῶσαι γὰρ οἱ ἄνθρωποι διὰ τῶν ὁμοίων παθημάτων ἐπικαυρόνεσθαι. Μερξεῖ δὲ τὸν λόγον εἰς δύο,

εἰς τε νεωτέρους, μὴ εἰδῶτας τὰ παλαιὰ καὶ ὀφειλοντας αὐτὰ παρὰ τῶν πρεσβυτέρων μαυθάνειν, καὶ εἰς γέροντας, εἰδῶτας μὲν τὰ παλαιὰ, χρῆζοντας δὲ ἡμῶς καὶ ἀναμνησέως. BP.

40, 20. Ἥλιαν ποτ' ἐχόντων] Ἐπεὶ περιδεῆς ἦν ὁ δῆμος διὰ τὴν τοῦ Φιλίππου δύναμιν, ἐκ παραδείγματος τὸ θαρρεῖν αὐτοῖς ἐπορίσατο· καὶ γὰρ Λακεδαιμόνιοι οὐ μικρότερον τοῦ Μακεδόνα ἰσχυσαν κατὰ γῆν τε καὶ θάλασσαν. P.

40, 21. Ὁδὸ χρόνος] Ἴνα μὴ τις εἴπῃ, πάλοι τοιοῦτοι ἦμεν, νῦν δὲ ὁ χρόνος ἤλλαξε τὰ πράγματα, προσθήμεν, ἔξ οὗ χρόνος οὐ πολὺς. FP.

41, 2. Οὐτε φυλαττομένη] Λέπει τὴν βραθυμίαν· ἐὰν φυλάττησθε, φησὶ, καὶ ἐκφεύγητε αὐτήν, οὐδὲν ὑμῖν φοβερὸν ἔσται. Σημεῖον δὲ τούτου ἡ Λακεδαιμονίων δύναμις, ἥς ἐκρατεῖτε ἐκ τοῦ προσχεῖν τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν. ΑΗ.

41, 3. Οἶον ἂν] Εὐφύμωκ αὐτὸ εἶπε πᾶν, φάσκων οἶον ἂν ἡμῖς βούλησθε, τουτέστι μετ' ἀρχίας νικήσαι. TCV.

41, 4. Παραδείγμασι] πρὸς τὸ οὐδὲν ὑμῖν ἐστὶ φοβερὸν. TCV.

Χρωμένοι] ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ε, πρὸς τὸ ἵνα εἰδῆτε χρωμένοι. TCFV.

41, 6. Τῇ νῦν ὕβρει] Ἄνω μὲν ὅτε ἔλεγε περὶ Λακεδαιμονίων, βόμην εἶπεν· ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ θέλει ταπεινοῦν τὸν Μακεδόνα, ὕβριν εἶπε. Πάνυ δὲ τοῦτο ἐχθιστον τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ γὰρ ἐλευθερίας ἐργασταὶ καθειστήκεισαν. TCV.

Εὐτελλεῖ πάλιν τὸν Φίλιππον διὰ τοῦ ὕβριν μόνον καλέσαι αὐτοῦ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' οὐχὶ πόλεμον, καὶ ἅμα τοὺς Ἀθηναίους πρὸς πόλεμον διηρέθισεν, οἷς οὐδὲν ἐπαχθέστερον τῆς ὕβριος. B.

41, 8. Εἰ δέ τις ὑμῶν] Εἰσβολὴ κατὰ τὸ κεφάλαιον τὸ δυνατόν. AR.

Εἰ δέ τις ὑμῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ὅσας οἶδεν ὁ ῥήτωρ ἰσχυρὰς ἀντιθέσεις, πρῶτον τούτων λέγει τὰς λύσεις, εἴθ' οὕτω σαμῆρὰς ἀποδείξας αὐτὰς προφανῶς προβάλλεται· ὥσπερ οὖν καὶ ἐνταῦθα. Τὴν δὲ ἀντιθεσιν τὴν παρούσαν εἰς δύο κατασκευάζει, εἰς τε τὴν τούτου δύναμιν καὶ εἰς τὴν ἐκ τῆς οἰκειᾶς ἀσθενείας τῶν Ἀθηναίων*. Εἶτα ἐπειδὴ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἐδόκει λελύσθαι ἢ ἀντιθεσίς, ἡμῶς ἔτι σφοδρὰ ἦν, τὴν μὲν ἀρχὴν συντρέχει τῷ ἀντιτιθέντι. Δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα διὰ τὸ μὴ δοκεῖν ἀναιδῆ καὶ τοῖς προφανῶς ἀληθεῖς πολέμιον, ἐπὶ τῶν τοιούτων τὴν μὲν ἀρχὴν ἐνδιδοῦναι, τελευταίον δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς συνδρομῆς ἀπολογεῖσθαι. TCFV.

Δυσπολέμητον] Δυσπολέμητον εἶπε καὶ οὐχὶ ἀκαταγώνιστον. Ὅ μὲν γὰρ ἀκαταγώνιστος οὐδέποτε ἠττάται, ὁ δὲ δυσπολέμητος δυσγεγῶς μὲν, ἡμῶς δὲ καταγωνίζεται· ὅπερ ἐνταῦθα θέλων ὑποφῆναι παρέθετο. TCV.

41, 10. Λογισάσθω μέντοι τοῦθ' ὅτι] Συντρέχει τοῖς ὁμολογουμένοις τὸ σπουδαζόμενον ἀνύσειν. ΑΗ.

41, 14. Κύκλω] Τινὲς φασιν ὅτι, ἐπειδὴ ἀκτὴ ἐστὶν ὁ τόπος, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ κύκλω· οἱ δὲ ὅτι ἐπειδὴ ἐν κύκλω αὐταὶ ἐκείντο. TCFV.

41, 17. Εἰ τοίνυν] Καθ' ὑπόθεσιν τὸ σχῆμα. BP.

41, 19. Ἐπιτείχισματα] Ἐπιτείχισμα τόπος ὑψηλός, ὃν ἂν προκαταλαμβάνοντες πολέμοιοι τειχίσαιεν, διὰ τὸ ἐντεῦθεν αὐτοὺς ὁρμημένους ἐπιτίθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς. — Ἐκεῖνος οὖν διὰ τὸ πονεῖν πρὸς ζῆλον τῶν Ἀθηναίων ἐπαινεῖ

τὸν Μακεδόνα. Οἶδε γὰρ ἐν καιρῷ ἐπαινεῖν καὶ τὸν πολέμιον. TCFV.

41, 22. Ἄλλ' εἶδεν] Τοῦτο οὐκ ἔστι τοσοῦτον ἐπαινούντος τὸν Φιλίππον ὅσον ἐπιτιμῶντος τοῖς Ἀθηναίοις, ὅτι ἅπαντα, & εἶδε αὐτοὺς ποιῆσαι, Φιλίππος προλαμβάνει ποῖων. B. Οὐκ ἐπαινοῦν ἔχει τοῦ Φιλίππου μόνον ὡς καλῶς τι ποιήσαντος, ἀλλὰ καὶ προτροπὴν τῶν Ἀθηναίων. Μιμήσασθε γὰρ, φησί, καὶ ὑμεῖς τὰ καλῶς πραχθέντα. AHR.

41, 23. Ὅτι ταῦτα μὲν ἔστιν ἅπαντα τὰ χωρὶς ἄλλα τοῦ πολέμου κείμενα ἐν μῶσφ] Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κειμένου τοῖς παλαιούσις ἄλλου ἐν μῶσφ. Ἐπαθλα δὲ οὐχ εἴρηται, εἰ μὴ ἅπαρ παρ' Εὐριπίδῃ. TCV.

41, 25. Καὶ τοῖς ἔθλοισιν] Ὅρα ὅτι δι' ἐκείνου τοῦ τρόπου φησὶν αὐτὸν ἡρῆκεναι τὰς πόλεις, δι' οὗ βούλεται αὐτοὺς προσέχειν τοῖς πράγμασιν. TCV.

Τὰ τῶν ἀμελούντων τῶν πονουόντων ἔστιν. AHR.

41, 28. Τὰ μὲν ἂν ἐλῶν τις] Ἐπειδὴ τὸ κατέστραπται φοβερόν ἐστιν, ἐπήγαγε ταπεινώσεως χάριν, ὡς ἂν ἐλῶν τις ἔχοι πολέμῳ. TCFV.

42, 1. Καὶ γὰρ συμμαχεῖν καὶ προσέχειν] Ἐπειδὴ ἐλόπει τοὺς Ἀθηναίους τὸ τὸν Φιλίππον ἔχειν συμμαχοῦς καὶ φίλους, διὰ τῆς καθολικῆς γνώμης τοῦτο ἰβερᾶν. TCV.

Τούτοις ἐθλοῖσιν] Ἐπειδὴ ἀνωτέρω ἐφόδησεν αὐτοὺς εἰπὼν αὐτὸν τὸν Φιλίππον ἰσχυρόν διὰ τὸ ἔχειν συμμαχοῦς, ἐπήγαγε τοῦτο παραμυθούμενος, ὡς ὅτι, ἂν καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτὰ ἐθλοῖσι πράξαι, εὐχερῶς αὐτὸν καθαιρήσουσιν. Ἄξιον δὲ ζητῆσαι πῶς ἀλλαχοῦ καθελὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτοῦ ἀφίστανται, νῦν λέγει ὅτι πολλοὺς ἔχει συμμαχοῦς. Δέγομεν οὖν ὅτι τὸν τρόπον διεξίσι τῶν ὑπηρετῶν· εἰ γὰρ καὶ μισοῦσι καὶ φοβοῦνται τοὺς δυνατοὺς, ἀλλ' ἐν ὅσῳ μὴ πράττουσι τὸ οἰ ἀγαθὸ διὰ τὴν βραθυμίαν, ἀνάγκη προστρέχουσι τοῖς δυνατοῖς, ἵνα μὴ μετὰ τῶν βραθύμων ὄντες πάθωσι μετ' αὐτῶν· εἰ δὲ ποτε οἰ ἀγαθοὶ σπουδάσουσι καὶ τὴν βραθυμίαν ἀποθέσθαι θελήσουσιν, εὐθὺς πρὸς αὐτοὺς ἀποστήσουσι. BP.

42, 7. Πᾶσαν ἀφείε τὴν εἰρωνείαν] Εἰρωνείαν λέγουσι τὴν ἐπὶ τὸ ἐλάττω προσποίησιν, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῇ ἀλαζονείᾳ, καὶ αὐθὺς τὴν βραδύτητα εἰρωνείαν. Ἰουλιανός φησι ταῦτα σοφιστῆς Χριστιανός. RS. Ἰστέον ὅτι εἰρωνεία ἐστὶν ἐναντίον τῆς ἀλαζονείας. Ἀλαζονεύεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ πλείονα ἐπαγγέλλεσθαι δύνασθαι ποιεῖν ἧπερ δύναιντο, εἰρωνεία δὲ τὸ ἐλάττωνα λέγειν δύνασθαι ποιεῖν ἢ τις δεδύνηται. BTCV.

42, 11. Αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἕκατος] Ἴδιον γὰρ καὶ τοῦτο τῶν βραθυμούντων. TCV.

42, 13. Ἄν θεός θῆλῃ] Εἰς οὐρανὸν τὰς ἐπιβίβας ἀνέπεμψεν, ἵνα, ἂν ἴσως ταῦτα ποιήσαντων μὴ ἀποδοῖναι τὰ συμφέροντα, ἔχη ἀπολογίαν· τούτου χάριν ἐντεῦθεν ἦδη τὴν δόκησιν τοῦ θεοῦ προσέθηκεν· οἱ δὲ, διὰ τὸ φιλόθεον τὸ οἰκτεῖον ἦθος παραστήσει. TCV.

42, 16. Μισοῖ τις] Μισοῖ μὲν ὁ ἦδη πεπονθὼς κακῶς, δεῖσι δὲ ὁ μηδέπω μὲν ὑπομείνας προσδοκῶν δὲ, φθονεῖ δὲ ὁ ὄρων ὄντως τὰς πόλεις καταστροφόμενας. BTCV. Τὸ μείζων ἐν μῶσφ θεὸς ἀπέκρυψε τοῖς ἄρχοις τὸ ἰσχυρόν. A.

42, 19. Καὶ ἅπανθ' ὅσα] Τοῦτο τὸ σχῆμα καλεῖται καθάρσεις. Καὶ γὰρ διὰ τούτου ἔθεν βραδύως καὶ μέλιστα βλάβῃ προσγίναται τῷ καθόλου τὸν λόγον ἐπιστώσατο. TCV.

42, 21. Κατέπτηξε] ταπεινοῦται. Ὅτε γὰρ ὁ μισῶν βιάσκει, διὰ τὸ ἡμᾶς βραθυμῆναι, οὔτε ὁ δεδιὼς ἕτερον τι φρονῆσαι δύναται· ἐπισφαλές γάρ· οὔτε ὁ βασιλευνὸν ἐπιστήσῃ· ἀδύνατον γὰρ. BTCV. Ἀντικείμενον δὲ λέει. Ἴνα γὰρ μὴ τις εἴη, πῶς οὖν, εἰ μισοῦσιν αὐτὸν, οἷα ἀφίστανται αὐτοῦ; ἐπάγει ὅτι ἄκοντες καὶ φοβοῦμενοι εἰπὸ μετ' ἐκείνου, διὰ τὸ μὴ εὐρίσκειν τινὰ καταφυγὴν πρὸς ἡμᾶς βραθυμίᾳ κατεχομένους. Καὶ μὴ ἦδη ἐπέσθην αὐτῷ καὶ ἐπεμψαν βοήθειαν πρὸς Ὀλυνθίους. Πῶς οὖν βραθύμως αὐτοὺς καλεῖ; καθὼ μὴδὲν ἐκόντες ποιοῦσιν, εἰ μὴ τις αὐτοῖς ἐπιτιμῆσει διὰ τοῦ συμβουλεύσειν καὶ πείθειν ποιεῖν. BP.

42, 24. Ὅρατε γὰρ] Τοῦτο τοῦ συμφέροντος. Καταμέμικται δὲ τοῦ δυνατοῦ. A. Συμφέρον. Ἐγκαταμύνηται γὰρ τῷ δυνατῷ τὸ συμφέρον. S.

42, 25. Ἀσελγείας] Ἀσελγεία κοινῶς καλεῖται πᾶ ὕβρις, οὐχ ἡ περὶ τὰ ἀφροδίτια μόνον. BP.

Ὅς οὐδ' ἄφρσιν] Τουτέστι διὰ τὴν ὕβριν τῷ Μακεδόνα, οὐδὲ δυνατόν καθεστῆκατε πράττειν & βούλεσθε ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνάγκης ἔχετε πολεμῆσαι. Διὰ δὲ τούτου τὸ ἐναγκαῖον παρίστησιν. Ἀναγκαῖον δ' ἐστὶν οὐ χωρὶς [τῆν] οὐ δυνατόν. TCFV.

42, 26. Τοῦ πράττειν] Οὐκ εἶπεν ἀπλῶς πολεμῆναι, ἀλλὰ κοινοῦρον ὀνόματι ἐχρήσατο τοῦ πράττειν, οἷον τοῦ ψηφίζεσθαι, τοῦ δικάζειν, τοῦ γεωργεῖν καὶ τῶν λοιπῶν. BP.

42, 27. Καὶ λόγους ὑπερηφάνους] Ἴνα μὴ λέγων τὰ ῥήματα τοῦ Μακεδόνα κακῶς οἰωνὸς δόξῃ, τούτου χάριν παρῆραμεν αὐτὰ. TCV.

42, 29. Προσπεριβάλλεται] Τινὲς φασὶν, ἐπειδὴ κυλοτερῶς ἔκιντο αἱ πόλεις, ἔς παρελαβεν ὁ Φιλίππος, τούτου χάριν εἶπεν οὕτως. Ἄλλοι δὲ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κωνηγετῶν, οἵτινες κύκλω περὶ πάσας τὰς ὁδοὺς καὶ πάσαι τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἄρκους περιβάλλουσιν, ὑπερ τοῦ μὴ διαφυγεῖν τὰ θηρία ἐκέλευεν. Καὶ τὸ περιστοιχίζεται πάλιν ἐπέγαγεν· & καὶ ἔμεινον. TCFV.

Περιστοιχίζεται] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κωνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ζύλα ἰστέον, & καλοῦσι στοίχους ἢ στόχους, καταπετανόντες αὐτῶν διαίτα, ἵνα, ἂν αὐτοὺς ἐκφυγῇ τὰ θηρία, εἰς τὰ διαίτα ἐμπίσῃ. Ἐνια δὲ τῶν ἀντιγράφων περιστοιχίζεται ἔχει. BRP.

43, 1. Καὶ καθήμενους] Ἐπειδὴ φοβεῖ τὸ λεγθῆναι, οἱ σὺν ἔς ἐπικουροῦσαν τὴν ἡμετέραν βασιτεῖαν κησάμενος τοῦτο διαπραγμάττει Φιλίππος. TCV.

43, 2. Πότε οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Μετάβασις καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τὸ ἀναγκαῖον· δείκνυσσι γὰρ ὅτι ἐξ ἀνάγκης ταῦτα ποιητέον. Ἔστι δὲ κατὰ ἐπιτίμησιν· διὸ καὶ τὸ δεύτερον πότε βαρυτέρᾳ φωνῇ προφέρεται. Τρόπον δὲ διαγράφει ἐνταῦθα τῶν βραθυμούντων. Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα διαλογικόν. Εἶτα τῇ ἐρωτῆσει τὴν ἀπόκρισιν οὐκ ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὸς ἀντὶ τοῦ δῆθεν ἠρωτημέων φεγγεταί. TCFV.

43, 3. Ἐπειδὴν] ὡς ἐν ἦθει ἀναγνωστόν τὸ ἐπιπῶν νῆ Δία ἀνάγκη· οὐδὲν γὰρ χαλεπώτερον αἰσχύντης τοῖς ἐλευθέροις καθεστῆκεν. TCV.

43, 4. Ἐγὼ μὲν γὰρ οἰομαι] Εἰπὼν τὸν μὲν οὐκ ἐπὶ γαγε τὸν δὲ, ἐπειδὴ ἐμελλεν ἐπιφέρειν· & ὑμεῖς δὲ αὐτῶν οὐχ ἠγεῖσθε αἰσχύνῃ, & ὅπερ ἦν ὕβριστικόν. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἀποσιωπᾶ, ἀλλὰ δὲ ἐπιφέρει τούτου ἕμμενον. BP. Εἰ μὲν δούλων ἀνάγκην ζητεῖς, ἐκδέχου τὰς πληγὰς.

ει δὲ θευθέρων, ἢ τῶν πραγμάτων αἰσχρόνη μεγίστη ἀνάγκη καθίσταται. Ἐστὶ δὲ τοῦ συμφέροντος. ΑΡ.

43, 6. Ἡ] ἀντὶ τοῦ ἀρα ἀπορηματικῶς. Α.

43, 7. Εἰπά μοι] Δέον εἰπεῖν· εἰπατέ μοι, πρὸς τὸ βούλεσθε, εἰπέ μοι εἶπεν Ἀττικῶς. Β.
Πυθάνεσθαι] κατὰ τὴν ἀγοράν. Β.

43, 8. Γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον] Τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἄνθρωποι· ἀεὶ τῶν καινότερων ὀρέγονται. Β.

43, 9. Ἀθηναίους] Τοὺς τὸν Πέρσῃ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος διώκοντας ἐκ Πάλλης ὀρμώμενος ἄνθρωπος καταπολεμεῖ. ΤCFV.

43, 10. Τέθνηκε Φίλιππος] Καὶ ἐντεῦθεν ὀρμώμενοι φασὶν εἶναι πρῶτος οὗτος ὁ λόγος· καὶ γὰρ ἡ ἀσθένεια Φιλίππου πρὸ τῆς πολιορκίας Ὀλύμπου. Ἀλλὰ φαμέν εἶναι οὐκ ἀπεικὸς αὐτὸν τὸ τοιοῦτον θείναι ὡς ἐν παραδείγματι, καὶ ἦν τοῖς χρόνοις προγενέστερον· ἐκείνῳ γὰρ ἔτε ταῦτα θέλοντες γενέσθαι ἐβρόλουν. ΤCFV.

43, 12. Ταχέως ὑμεῖς] Ἡ βασιτῶν, φησὶ, πολλοὺς τίθειεν Φιλίππου δύναται· καὶ γὰρ παρ' ἡμῶν οὕσης τῆς ἀμελείας, ταχέως γενήσεται καὶ ἕτερος Φίλιππος. Ἄλλοι δὲ τινες περιέργως φασὶ διὰ τὸν Ἀλέξανδρον αὐτὸν τοῦτο λέγειν. Καθ' ὑπόθεσιν τὸ λεγόμενον. ΤCFV.

43, 14. Τοσοῦτον ἐπήρξηται] Καλῶς ἠφαλίσατο διὰ τὸ πιθανόν· οὐ γὰρ πάντως πάντα διὰ τῆς βραβυμίας Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ τινα διὰ τῆς αὐτοῦ βουλήσεως κατέρχου. ΒΡ.

43, 18. Ἴσθ' εἶτι πλησίον] Τοῦ γὰρ βασιλέως νεωστὶ πεπελευτηκότος καὶ τῶν ὑπάρχοντων, ὡς εἰκός ἦν, διχονοοῦντων, αὐτοὶ προστιθέμενοι ἐνίοις ἐξ αὐτῶν ἠδύναντο τῶν ἑτέρων περιγενέσθαι καὶ οἰκτεῖον βασιλεία καταστήσαι. ΤCFV.

43, 22. Ἀπρητημένῳ] ἀντὶ τοῦ κεχωρισμένου, κρημάμενοι. ΑΤCP.

43, 24. Ὡς μὲν οὖν δεῖ τὰ προσήκοντα] Ἐντεῦθεν μέτευσιν ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δυνατοῦ. Εἰς δύο γὰρ τοῦτο ἔτεμεν, εἰς τε τὸ εἶναι, ἐὰν λάθωμεν τὴν αὐτὴν γνώμην Φιλίππου, δυνάμεθα νικῆσαι, ὃ ἦδη καὶ ἐξεύργασται· καὶ εἰς τὸ ποσὸν τῆς δυνάμεως καὶ τὸν τρόπον τοῦ πόρου, ὃν νῦν ἔρπει. Διὰ μέσου δὲ εἶπε τὸ ἀναγκαῖον. Τὸν δὲ τρόπον τῆς παρασκευῆς, πότερον ἐκ πολιτῶν, ἢ ξένων αὐτὴ γίνεται. ΤCFV.

43, 25. Πειπεισμένῳ] ἀντὶ τοῦ πεισθέντων. Τοιοῦτος δὲ ὁ Δημοσθένης, τὰ ἀμυδαλλόμενα λαμβάνων ὡς βυολογούμενα. ΒΡ.

43, 26. Τὸν δὲ τρόπον τῆς παρασκευῆς] Τὸ δυνατόν κεφάλαιον. Β.

43, 29. Καὶ τάχιστα] Καὶ τὸ τάχιστα προσέθηκεν, ἐπειδὴ μικρὰν μέλλει λέγειν τὴν βοήθειαν ποιῆσθαι, ἵνα τὸ τάχος πρὸς ἀπολογία ἐξη. ΤCFV.

44, 1. Δεσθεὶς ὕμῳν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Προδερραπεία κέχρηται, ἐπειδὴ οἶδεν αὐτοὺς ἡδῶς τὰ μέγιστα ψευδομένους, μηδὲν δὲ ἄξιον ποιούντας τῶν δεδογμένων. Θλεῖ δὲ αὐτοὺς ἐκεῖνην τὴν βοήθειαν πέμψαι, ἣν δύνανται. Τοῦτου χάριν ταύτη κέχρηται. ΤCFV.

44, 2. Τοσοῦτον] ἀντὶ τοῦ ὀλίγου. TCP.

44, 4. Καινὴν παρασκευὴν] ὡς πρὸς τὴν τῶν Ἀθηναίων δόξαν· καὶ γὰρ αὐτοὶ πολλὴν ἠθέλον. Ὁ δὲ Δημοσθένης εἰδὼς πῶς ἔχει τὰ πράγματα, ὀλίγην. ΤCFV.

44, 5. Ἀναβάλλεσθαι] ἀναβολὴν τοῖς πράγμασι ποιεῖν. Ρ.

44, 6. Οὐ γὰρ οἱ ταχὺ καὶ τήμερον εἰπόντες μάλιστα εἰς δέον λέγουσιν] Οὐχ οἱ ταχὺ καὶ τήμερον λέγοντες ἡμῶν

ἐξελεῖν χρήσιμοι εἰσι σύμβουλοι, ἀλλ' ἐκαίνοσ ἀριστος σύμβουλος, ὅς ἂν παρασκευὴν ἐξεύρη καὶ πόρον, [δὲ] οὐ ἀδιάφορος ἔσται ἡ δύναμις. ΤCFV.

44, 7. Τῇ νυκτὶ βοήθειαν] τῇ νυκτὶ φησὶν ἐπιμπομένη στρατιᾷ μετὰ τὸ ἀλῶναι τὰ πράγματα· ἄλλοι γὰρ βοήθεια καὶ ἄλλο παρασκευὴ· ἡ μὲν ἡ επιμπομένη μετὰ τὰ πράγματα, παρασκευὴ δὲ ἡ επιμπομένη ἐξ ἀρχῆς τοῦ φυλάξαι τὰς πόλεις. ΗRS.

44, 9. Τίς πορισθεῖσα παρασκευὴ καὶ πόσις] ξενικὴ ἢ πολιτικὴ. Πάλιν πόσους δεῖ εἶναι στρατιώτας, καὶ πόθεν μέλλουσιν ἔχειν τὰς τροφάς; Β.

44, 10. Ἐως ἂν ἡ διαλυσώμεθα] Πάνυ καλῶς, ἵνα μὴ δόξη νημεσητόν τι ποιεῖν προτάτων τὸ νικῆσωμεν, πρόταξεν τὸ λύσαι τὸν πόλεμον. Εἶτα διὰ τὸ κακοσύμβουλον εἶπε πεισθέντες. FCFV.

44, 12. Οὕτω γὰρ οὐκ εἶτι τοῦ λοιποῦ] νικῆσαντες, ἢ φυλάττοντες τὴν τῶν πολεμίων ἐφοδον. FCFV.

44, 13. Μὴ κωλύων] ἀντὶ τοῦ τοῖς βουλομένοις δημογορησῆαι μὴ γινόμενος παρεμποδῶν. Τινὲς δὲ φασὶν εἶναι ἐξ ἀθληταῶν ὃ ῥήτωρ βούλεται τὰς δύο γενέσθαι παρασκευάς. Ἄμελλον δὲ λέγειν εἶτι ἐπειδὴ εἶπε μόνον τὴν ἑτέραν παρασκευὴν, ἐλύπει τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ γὰρ ἡδῶς τὰ μέγιστα ἦσαν ψηφίζόμενοι· τοῦτου χάριν προσέθηκε καὶ ταύτην. Ἄμελει παρακατῶν ταύτην μὲν ὑπεσιώπησε, περὶ δὲ τῆς ἑτέρας πολὺν τὸν λόγον ἐποίησατο. ΤCFV.

44, 14. Ἡ μὲν οὖν ὑπόσχεσις] ἢ εἶτι διαλυσώμεθα, ἢ περιγενησώμεθα τῶν ἐχθρῶν. Β.

44, 21. Καὶ πλοῖα] τὰ φέροντα τὰ ἐπιτήθεια καὶ ὑπηρετικὰ φησὶν. ΤCFV.

44, 24. Πόλας] Πόλα ἦσαν τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ τοῦ Περσσοῦ καὶ τῆς θαλάττης, ποδῶν εἰκοσιπέντε τὸ πλάτος· αἵτινες ἐκαλοῦντο καὶ Θερμοπόλαι, διὰ τὸ θερμὰ ἐκεῖ λουτρά τὴν Ἀθηναίων ἀναδοῦναι μετὰ τοὺς ἀθλοὺς τῶν Ἡρακλεῖ κερμηκότι. Ταύτην ἐπειρήθη καταδραμεῖν ὁ Φίλιππος [ὦν] ἐν Θεσσαλίᾳ. Μαθόντες δὲ Ἀθηναῖοι καὶ περιπλεύσαντες τὸν τόπον ἀπέωσαντο αὐτόν. ΤCFV.

44, 27. Εἰς Ἄλιαρτον] Ὅτι τὸ ἐν Ἀλιάρτῳ πρὸ ἐξ ἐτῶν ἐγένετο, τὸ δὲ ἐν Εὐβοίᾳ πρὸ τριῶν, ὅτε καὶ ὁ ῥήτωρ ἐπιτηράρει· ἢ εἶτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν γέγονεν ἢ ἐν Ἀλιάρτῳ μάχη· ὅθεν εἶπε καὶ « τὰ τελευταῖα. » Τελευταῖα μὲν ὡς πρὸς ταῦτας τὰς στρατείας, πρῶτην δὲ ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐλέγγοτο ὁ λόγος. Τὸ δὲ Ἄλιαρτος ἀρσενικῶς, ὡς καὶ Ὀμηρος (Π. β, 503),

καὶ ποιήενθ' Ἀλιάρτον.

ΒΤCFV. Ἄλιαρτος πόλις τῆς Βοιωτίας. Ἐκεῖ ἐξεληθόντες οἱ Ἀθηναῖοι Θηβαίους ἄγαν ταλαιπωροῦσιν ἰδοῦσθαι, καὶ μέλλοντας ὑπὸ Λακεδαιμονίων πανωλεθρῆ διαφθεῖρεσθαι κεκωλύκασιν. ΑHR.

45, 5. Παριδῶν] ἀντὶ τοῦ καταφρονήσεως τῆς ἡμῶν παρασκευῆς. TCP.

45, 11. Μὴ μοι μυρίους] Τὸ σχῆμα ἀποτροπικὸν πνεύματος. ΒΡ. Βασιλέως τοῦ Περσῶν ἐπιστελιανὸς τοῖς ἐπὶ θαλάσσης σατραπείας διαλύσαι τὰ μισθοφορικὰ στρατεύματα διὰ τὸ πολλὰ χρήματα καταναλώσασθαι, ἀπήκων οἱ σατράπαι τοὺς στρατιώτας. Οὗτοι περὶ μυρίους ὄντες ἤκουσι πρὸς Χάρτητα στρατηγὸν Ἀθηναίων ἔχοντα ξενικὴν δύναμιν καὶ ἐποίησαν αὐτὸν ἡγεμόνα. Ἀρτάβαζος δὲ Πέρσης ἀνήρ, ἀποστάς βασιλέως καὶ πολεμῶν πρὸς αὐτόν, ἐπεμψε πρὸς Χάρτητα, παρακαλῶν αὐτὸν διαβιβάσαι

τὸν στρατὸν εἰς τὴν βασιλείῳ χώραν. Τῶν οὖν στρατιωτῶν ἢ χορηγῆσαι αὐτοῖς ἀναγκαζόντων τὸν Χάρητα, ἢ ἀπελευθεῖσθαι πρὸς τὸν δίδοντα, διεβίβασεν ἀναγκασθεὶς τὸν στρατὸν, καὶ ἐνέκτισε συμβαλὸν δισμυρίου Περωῶν καὶ πλεῖστον αὐτῶν ἱπικὸν ὑπὸ Τιθραύστου στρατηγούμενον· δεῖ καὶ ἔγραψε τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τῶν μυρίων δεῖ νενίκηκε μάχην ἀδελφὴν τῆς ἐν Μαραθῶνι. Οἱ δὲ δι' ἐπιστολῶν καὶ ἐτέρους ἐπέλεον μισθώσασθαι Χάρητα. Αἰεὶ οὖν ὁ ῥήτωρ δεῖ, μὴ δι' ἐπιστολῆς τοῖς στρατηγοῖς ἐπιτάττωμεν μισθώσασθαι ξένους μυρίους ἢ δισμυρίου. ΑΗΡ.

45, 12. Ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις] Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πολλάκις ἐμάχοντο δι' ἐπιστολῶν πρὸς Φιλίππον. Ρ.

46, 5. Εἶεν] Ἀνάπαυσις τῶν λεχθέντων. Ὅτε γὰρ βουλόμεθα παύσασθαι τῶν λεγομένων καὶ ἐφ' ἕτερα μετελθεῖν, τῷ εἶεν χρώμεθα. Αἴξιος γὰρ τῶν πρώτων, ἀρχὴ δὲ τῶν μελλόντων. Α.

46, 19. Ξενικὸν] Οἱ ξενικὸι μισθοφόροι τὸ παράπαν εἰσάσαι χρησιμεύειν ἐν πολέμοις, δεῖ οἱ Ἀθηναῖοι μὴ βουλόμενοι δι' ἑαυτῶν πολεμεῖν πρὸς Κορινθίους, διὰ τὸν κίνδυνον, μισθοῦμενοι ξένους εἰς τὸν πόλεμον, ἔτρεπον αὐτούς. Τοῦτο δὲ ἐν πολλοῖς τῶν πολέμων διεπαράττοντο, ὅπερ ξενικὸν ἐκάλεον. ΒΡ.

47, 10. Ταξιάρχους] Ταξίαρχος λέγεται ὁ τῆς περικτῆς ἀρχῶν, ἱπάρχος δὲ ὁ τοῦ ἱπικικοῦ παντὸς στρατηγός. Ἱεροποιοὶ δὲ οἱ τὰ θύματα ἀγοντες εἰς τὴν πανήγυριν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. ΑΡ.

47, 12. Ὅσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες] Καθάπερ γὰρ οἱ τὰ πηλίνα προτιθέντες εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ δράσθαι μόνον ἔνεκα ταῦτα πλάττονται, οὕτως καὶ ὑμεῖς ἐπὶ θέαν ψιλὴν χειροτονεῖτε τοὺς στρατηγοὺς, οὐ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων ἔνεκα. Α.

48, 1. Τάλαντα] Τὸ τάλαντον ἔχει Ϝ μνᾶς, ἡ μνᾶ ρ' δραχμάς, ἡ δραχμὴ ἕξ δόλοισι, ὁ δὲ δόλοισι ἡ' χαλκοῦς, καὶ μέχρι τούτου ἴσταντο τούτων ὁ ἀριθμὸς πρῆξιν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, νῦν δὲ οὐκέτι οὐδεὶς αὖτις τῶν νῦν εἰς πόσα νομίσματα ἐν συνηθείᾳ τότε ἀνελέετο. ΗΡΣ.

48, 16. Ἄ μὲν ἡμεῖς] Ἐντεῦθεν φησὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς (Τ. 6, ρ. 736) ἐτέρου λόγου εἶναι ἀρχὴν. Προσμίον δὲ, φησὶν, οὐκ ἔχει, ἐπειδὴ δευτερολογία ἐστίν, ἐν αἷς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐκ εἰσὶ προσμῖα. ΒΤCFP. Οὐ λέγει δὲ ἀληθῆ. Ἐπειδὴ γὰρ ἀνωθεν ὑπέσχετο περὶ πόρου χρημάτων εἰπεῖν, νῦν τοῦτο δεικνύει, καὶ ἔστιν ὥσπερ ἐπιλογος, ὥσπερ ἐποίησε καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ τοῦ Τραπεζιτικοῦ τέλει κατὰ Λοχίτου οἰκίας ἐπιλογον θεῖς. ΦΡ.

49, 9. Ῥαδίως ἔσται] ἅπαντα δηλονότι. Ρ.

Ἄ μὲν οὖν χρῆσται] Κατὰ τὸ τί χρῆσται τοῖς παροῦσιν ἐστὶ τὸ ἀ χρῆσται τῇ δυνάμει. Ρ.

50, 20. Ἀντιδόσεις] Τὸ τῆς ἀντιδόσεως ὄν παλαιὸν Ἀθηναῖοι τοιούτον τὴν. Πολλάκις τις χειροτονεῖτο εἰς λειτουργίαν τινὰ καὶ προσπαζέτο μὴ δύνασθαι ταύτην ὑποφέρειν. Ἀνίστατο τις ἀντιδιδούς αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν καὶ φάσκων δεῖ πρόσαι εἶη τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα. Εἰ δὲ φησὶν δεῖ οὐ δύναται ἡ αὐτοῦ οὐσία ταυτὶ λειτουργῆσαι, λαθὼν ταύτην ἐργὸν καὶ ἀντιδιδούς ἐκεῖνον τὴν ἐμὴν, δύναται ποιεῖν. Ἐκ τούτου ἠναγκαζέτο ἢ δοῦναι τὴν οὐσίαν ἢ λειτουργεῖσθαι. ΡΣ.

51, 3. Ἐπιστολάς] Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιστολῆς ἐστὶν οὗτος· ὁ Φίλιππος ἐπέστειλεν Εὐδοεῖσι συμβουλευόν μὴ δεῖν ἐλ-

πεῖν εἰς τὴν Ἀθηναίων συμμαχίαν, οἱ οὐδὲ αὐτοὺς δύναται σώζειν. ΑΗ.

52, 19. Θαυμάζω] Τὸν περὶ Ἀμφικτιῶν λέγει πόλεμον ἀρχὴ γὰρ γεγένηται πολέμου ἢ Ἀμφικτιῶν. Δουσαίε δὲ αὐτοῖς τῇ πολλῇ μεταβολῇ. Ἡ μὲν ἀρχὴ περὶ τιμαρίας ἐγένετο, τὸ δὲ τέλος περὶ τοῦ μὴ παθεῖν κακῶς. ΑΗΡ.

52, 22. Ἀλλὰ μὴν] ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. Α.

52, 27. Κενὰς] πολιτικῆς δυνάμεως. ΒΡ.

52, 28. Ποῖ οὖν] Ἀνθοποφορὰ, ἣν λύει στογασμὸς. Α.

53, 7. Κενὸν] τὸ λόγους μόνον γεγόμενον, ἀνευ πραγμάτων. ΒΡ.

53, 16. Ἀπομισθῶν] Ἀπόμισθοι καὶ οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν ἐμολογημένον μισθὸν καὶ οἱ διὰ κακίαν καὶ δειλίαν μὴ ἀξιούμενοι μισθοῦ. ΡΒ. Μισθὸν μὴ δεχόμενον. Οἱ δὲ συκοφάνται, ὑπὲρ ὧν ὁ στρατηγὸς ἐκεῖ πράττει, ἐνταῦθα κατηγοροῦσιν εὐχερῶς. Διὰ γὰρ τὸ μὴ παρῆναι ὑμᾶς καὶ συκοφαντῶν ἀνέχεσθε. Ταῦτα πρὸς κηρυκτοὺς αἰνείττεται. Α.

54, 3. Ἰμῶν δ'] Ἐντεῦθεν οἱ ἐπιλογοὶ. ΒΡ.

54, 10. Ὀνειροπολεῖν] φαντάζεσθαι. Ρ.

54, 15. Ἄλλ' ἐάν ἀπάντες] Κατὰ τινας ἐντεῦθεν οἱ ἐπιλογοὶ. ΒΡ.

54, 16. Ὅτι ἐχθρὸς] Τὰ τελικὰ κεφάλαια. Ἐχθρὸς τὸ ἀδικον· ἡμέτερος τὸ ἀσύμμορον· ὕβρις τὸ ἀκρετεῖς· καὶ ἡμῶν εὐρηται τὸ ἀναγκαῖον. ΒΡ.

54, 28. Οὐ γὰρ ἄττα ποτ' ἔσται] Ὑπερβατὸν καὶ ὑπὲρ θεσιν. ΒΡ.

Ἐγὼ μὲν οὖν] Ὁ μερικὸς ἐπιλογος. ΒΡ.

V. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

Ὁ Φίλιππος μετὰ τὸ ἀνελεῖν τοὺς Φωκίας ἐν τῇ εἰρήνῃ πάρεδρος Ἀμφικτυόνων ἠβουλήθη γενέσθαι, ὡς λιποπτοῦς τοῦ ἐνὸς ἔθνους Ἀμφικτυόνων πρὸς ἀνακλήρῃσιν τῶν ἰβ'. Τοῦτο ἐψηφίσαντο Θηβαῖοι καὶ Θετταλοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ἀναγκαῖους οὖν ἐχρῆν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τούτους συμψηφίσασθαι. Ἀμφικτυονία δὲ τόπος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κοινὸν τῶν Ἑλλήνων διασπῆριον. Ὅτι γὰρ ἠδικουῦντο τινες τῶν Ἑλλήνων, ἀπέσταν ἐκεῖ. Οὐ γὰρ παρὰ τοὺς ἀδικουῦντας καὶ ἀδικουμένους ἐχρῆν διαλέσθαι. Καὶ πάλιν, δεῖ περὶ κοινῶν τινος ἐσκέπτοντο, ἐκείσε ἐβουλεύοντο. Λέγουσι δὲ δεῖ ἐξ ἡρώδης τινος ἔσχε τὸ ὄνομα. Σκοποῦντων οὖν Ἀθηναίων εἰ δεῖ δράσθαι Φιλίππον εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν, συμβουλεύει Δημοσθένης δεῖν δέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ κοινὸν δράσθαι πρὸς τοὺς Ἑλλήνων πόλεμον. Ἦσαν γὰρ ψηφισάμενοι πολλοὶ, καὶ ἐμελλον συναγωνίσασθαι τῷ Φιλίππῳ ὀργιζόμενοι, ὡς τῇ γνώμῃ αὐτῶν ἀναιρομένης. Τινὲς δὲ ἐνόθευσαν τοῦτον τὸν λόγον ὡς ἀνομοῖαν ἔχοντα ὑπόθεσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ, οὐ προσσχάντες ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ τοῦ ῥήτορος. Ἐπειδὴ γὰρ δοκεῖ ὑπὲρ Φιλίππου λέγειν, ὁ οὐδὲ πῶποτε ὥσπερ ποιήσας, ὥσπερ ἔσχε αὐτοῦ τὸν λόγον ἀλλοτρίον. Ἠγνόησαν δὲ ὡς ἐστί διαφόρος περὶ τοῦ αὐτοῦ χρῆσασθαι πράγματος, τῆς προαιρέσεως οὐκ ἀλλαττομένης. Οἷον λέγει τις ἐχθρὸν κακῶς καὶ λέγει τις κακῶς φίλον ἐπιτιμῶν· καὶ τὸ μὲν κακῶς ἐπ' ἀμφοῖν, ἢ δὲ γνώμῃ διαφόρος

ὄτω και νῦν ὁ Δημοσθένης πεποιήκεν. Λέγει μὲν γὰρ ὑπὲρ Φιλίππου δοκεῖ, οὐ μετέπειτα δὲ τῆς προαίρεσεως, ἀλλὰ διὰ τὸ πονῆρον χρήσιμον ὄτω τὸν λόγον μετεχειρίσατο. Τινὲς δὲ πραγματικῆς ἐγγράφου τοῦτον ἀπεφάναντο, λέγοντες ὡς περὶ εἰρήνης συμβουλευεῖ· ἔγραφος δὲ ἡ εἰρήνη· ἔγραφος ὅρα πραγματικὴ ἡ στάσις. Φαίνονται δὲ ἐγνωσάντες ὡς οὐ περὶ τῆς εἰρήνης λέγει νῦν οὐδὲ περὶ παύτην ἠσχόληται, ἀλλ' ὅτι συμφέρει δεῖσθαι αὐτὸν και μὴ πολεμεῖν. Ὅποτε εἶναι τὴν στάσιν πραγματικὴν ἔγραφον· φίλη γὰρ ἡ παραίνεσις. Τὸ δὲ προοίμιον, ἐπειδὴ ἐκ παραδόξου ἔρχεται (παρὰ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ και τὴν αὐτῶν γνώμην δοκεῖ λέγειν, εἰ γὰρ περὶ εἰρήνης δοκεῖ λέγειν και τρόπον τινὰ ὑπὲρ Φιλίππου), (οὐκ εὐθὺς ἐκ τῶν πραγμάτων τῆς ἀκολουθίας ἀρξάμενος, ἀλλ' ἐκ ταρχῆς), οὐκ εὐθὺς τῆς ὑποθέσεως ἀρξεται, ἀλλὰ ταράττει πρῶτον, ἵνα ὡς ἐν τηλεκώτῃ ταρχῆ αὐτὸς συμβουλευέουσαν ὥσπερ ἱατρὸς εἰρεθῆ κατὰ τοὺς λόγους γενέσθαι· δεῖ γὰρ, ὅτι τι παράδοξον μέλλομεν λέγειν, μὴ εὐθὺς ἐκ τοῦ πράγματός ἀρξασθαι, ἀλλὰ ταράττει τὸν ἀκροατὴν, ἵνα ῥῆστον ἀποδέχῃται, ὡς ἐν μεγίστῳ τυγχάνων φόδῳ, τοῦ συμβουλευέοντος και ὅπως οὖν ἔχουσαν τὴν παραίνεσιν. Το μὲν οὖν προοίμιον πολλὴν ταρχὴν ἐμποιεῖ τῷ ἀκροατῇ, ὡς ἔραμεν, διὰ τὴν χρεῖαν. Ἡ δὲ πρότασις διηρημένη. Α.

57, 1. Ὁρῶ] Πρότασις. — Τὸ προοίμιον ἐκ τοῦ πράγματος και ἐκ τοῦ κατηγοροῦντος. BFP.

57, 2. Πολλὴν δυσκολίαν ἔχοντα] Δυσκόλοιο αὐτῷ και χλεπὴ δοκεῖ τυγχάνειν ἡ παρούσα ὑπόθεσις· εὐθὺς γὰρ κατὰ Φιλίππου λέγειν, ἀναγκάζεται πως τῷ βουλήματι αὐτοῦ και ἀκων συνηγορήσει, και κείθειν τὴν πόλιν εἰρήνην ἄγειν αὐτὸς εὐθὺς συμβουλευέουσαν τὸν ἀδικούοντα ἀμύνησθαι. Ἐγένετο δὲ τοῦτο αὐτῷ οὐ κατὰ προαίρεσιν, ἀλλὰ δι' ἀνάγκην, ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων συναληλυθότων και ἠρημιμένων ἡμικίτοντα εἶναι τὸν Φίλιππον. Ὁς δεδουκώς συμβουλεύει τῇ πόλει γενναίως διὰ τὸ αὐτῇ συμφέρεν τὸ συμβεβηκὸς Φουκαῖαι και μὴ διὰ τοῦτο ἐναντιοῦσθαι πρὸς Φίλιππον. Πρόκειται δὲ αὐτῷ μὴ ἐναντιωθῆναι τῷ ὄγγματι τῶν ἡμικίτωνων, ἠρημιμένων ἡμικίτοντα εἶναι τὸν Φίλιππον. Χρηται οὖν τῷ δικαιῳ παραινῶν μὴ προτέρως παραβαίνειν εἰρήνην, μηδὲ ὄρους συγγεῖν εἰτα γενναίωτον ἐπεξῶν φόδον αὐτοῖς παρίστην ὅτι πρὸς ἀπαντας αὐτοῖς ἴσται τοὺς Ἑλληνας ἐναντιοῦσθαι. FP.

Ὁ μόνον] Κατασκευῆ. Β. Κατασκευῆ τῆς προτάσεως διηρημένη και αὐτῇ. Αἱ γὰρ κατασκευαὶ πῆ μὲν διηρημένως πῆ δὲ διεξυγμένως λέγονται. Διὰ τοῦ οὖν λέγειν « ὁ μόνον » μερίζει και διεκνυσιν ὅτι κατ' ἄλλο τι διαίρων και οὐχ ὅτ' ἐν λέγει τὴν κατασκευὴν. ΑR.

Προεῖσθαι] Οὐ λέγει ὅτι ὑμεῖς προεδεώκατε, ἀλλ' αὐτὰ εἰ πράγματα προεδέονται. R.

57, 4. Προβόργου] ἀντὶ τοῦ χρήσιμον και συμφέρον. R. Εἰ λέγειν] εὐλογεῖν. R.

57, 5. Κατὰ ταῦτά] ἐκ παραλλήλου δηλοῖ τὸ ὁμοῦ. R.

57, 6. Τὸ συμφέρον] ἀντὶ τοῦ τὸ συμφέρον ὀφείλειν εἶναι πρὸ παντὸς ἔργου. R.

57, 7. Δυσκόλοιο] Δευτέρα πρότασις. BFP.

57, 10. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι] Κατασκευῆ τῆς δευτέρας προτάσεως. BPFB.

57, 12. Ἐκ δὲ τούτου] ἐκ τοῦ ἀμαρτάνειν ὑμᾶς. R.

57, 13. Παρὰ πάντα] καθ' ὃν ἐγὼ πολιτεύομαι χρέων. R.

57, 14. Εὐδοκίμειν] διὰ τὸ δοκεῖν ἀληθῆ λέγειν.

57, 16. Ἐκπεύγειν] διὰ τὸ μὴ ποιεῖν ὑμᾶς εἰ δέοντα. R.

Ὁ μὴν ἀλλὰ καίτερ] Συμπέρασμα τοῦ προοιμίου. BFP.

57, 17. Πειπικώς] Καλῶς τὸ ὀμοῖαι ἐπήγαγε τοῦτο. Οὐδεὶς γὰρ ἀμφιβάλλοιτο ῥήτορι πεῖθεται. R.

57, 22. Ἀκριβῶς δὲ εἰδῶς—παρόντ' ἴσται] Προοιμιακά νοήματα ταῦτα πρὸ τῆς ὑποθέσεως, οὐ τέλεια προοίμια ἀναιροῦντα τὸ φορτικόν· ἐπειδὴ γὰρ μέλλει ἑαυτὸν ἐγκωμιάζειν.... R.

Ἀκριβῶς δὲ εἰδῶς] Δεύτερον προοίμιον. BFP. Εἰδῶς τὸ χαλεπὸν τῆς ὑποθέσεως, και ὅτι δυσχερῶς οἱ ἀκούοντες προσήσονται, σύντασιν ποιεῖται τῶν οὐκείων λόγων, ὡς μὴ ἀμαρτανόντων μηδέποτε, μηδὲ διακιπτόντων περὶ τὰς ὑποθέσεις, ὅσα γούδν συμβουλεύσαντι αὐτῷ μὴ ἐπισθῆσαν, ἀλλὰ διήμαρτον, ταῦτα ὑπέμνησεν, ἵν' ἐπιστρέφῃ πρὸς τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν και καταναγκάσῃ πεισθῆναι. FP. Συμφέρον κεφάλαιον. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ἀκριβῶς δὲ εἰδῶς τῶν λυσιτελούντων ὑπάρχον τοῦτο τὸ πρᾶγμα, οἷον τὸ λέγειν τινὰ και περὶ ἑαυτοῦ και περὶ ὧν εἶπε ποτε και συνεδούλευσεν, ὅτι τὸ ἐπαινεῖν ἑαυτὸν και τοὺς ἑαυτοῦ λόγους οὕτως ἐγὼ φορτικὸν ἠγούμαι ὥστε ἀνάγκην ἔχων νῦν ἑμαυτὸν ἐπαινεῖν ὅμως τοῦτο φεύγω ποιεῖν. RS.

57, 26. Ἀνάγκην] τὸ ἐπαινεῖν ἑμαυτὸν πρῶτον. R.

58, 4. Ἐπειθὸν τινες ὑμᾶς] Εἰς τοὺς ῥήτορας ἀποτινεται τοὺς ἄλλους τοὺς προδότες. R.

58, 5. Πλουτάρχῳ] Πλουτάρχος ἦν Ἐρετρίας τύραννος. Τούτῳ ἐκάνεσθῃ Κλείταρχος, και ἕμα και οἱ πόλιται συνεπέθεντο. Ἐπεμψε πρὸς Ἀθηναίους συμμαχίαν αὐτῶν. Ἄντεπε Δημοσθένης. Μὴ πεισθέντες ἀπίστευλαν. Μετεπέμψατο και μισθοφόρους ἔξουο. Διαλυσάμενος, ἀπαιτούωντων αὐτὸν τῶν ἔξουο τὸν μισθόν, αὐτοῖς Ἀθηναίων λογάδας δῆσας ἴδωκεν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ν' τάλαντα πέμψαντες ἐλύσαντο αὐτοὺς. Διὸ και δαπανηρόν ἐκείνων τὸν πόλεμον εἴρηκεν, ἄδοξον δὲ, ὅτι τυράννω βοηθεῖν ἤμελλον. AHR.

58, 6. Δαπανηρόν] ἀναλωτικὸν πολλῶν χρημάτων. P.

58, 15. Νεοπτόλεμον] Ὁ Νεοπτόλεμος Σκύριος ἦν και τραγωδίας ὑπεκρίνατο. Θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἠκούσατε τοῦ Νεοπτολέμου ὥσπερ ἐν θεάτρῳ διὰ τῆς φωνῆς κηλούμενοι. Ἐχρῆν δὲ ὑμᾶς τὸν ἐναντίον, εἰ και ἐν θεάτρῳ ἠκούσατε ἀμφοτέρων, μάλλον ἐμοὶ προσθέσθαι ὡς παραινούντι τὰ χρήσιμα. Οὐκοῦν ἐμὸς ὁ τόπος. Ἐμὴν εἶναι και τὴν ψῆφον ἐχρῆν. Ἐκκλησία γὰρ ἦν. Τὸ δὲ θεᾶσθαι παρατηρητέον ἐπὶ τραγωδῶν· ἀρχαῖσμός γάρ. AHR.

Τὸν ὑποκριτὴν] Ἐποκριτὰς ἐκάλουον οἱ ἀρχαῖοι τοὺς νῦν τραγωδοὺς λεγομένους τοὺς ποιητὰς, οἷον τὸν Εὐριπίδην και Ἀριστοφάνην, τοὺς δὲ νῦν ὑποκριτὰς (αὗτοι δὲ ἦσαν δύο), τὸν μὲν δευτεραγωνιστὴν, τὸν δὲ πριτωγωνιστὴν, αὐτοὺς δὲ τοὺς ποιητὰς τῶν δραμάτων τραγωδοὺς και τραγωδοδιδασκάλους. BFP. Turbata hæc sic in ordinem redegit Lambinius in ed. Morellii : ... τοὺς νῦν κωμικοὺς και τραγωδοὺς λεγομένους. Οὗτοι δὲ ἦσαν τρεῖς, ὁ μὲν πριτωγωνιστῆς, ὁ δὲ δευτεραγωνιστῆς, ὁ δὲ τριτωγωνιστῆς· αὐτοὺς δ. τ. π. δ. τραγικοὺς και τραγωδοδιδασκάλους, οἷον Εὐριπίδην και Ἀριστοφάνην.

58, 23. Αὐτοὺς ὑμᾶς] Τὸ αὐτοὺς ὑμᾶς ἀντὶ τοῦ ὑμᾶς ἀπλῶς νόει. P.

59, 5. Ἐξαργυρίας] διαπράσας. P.

59, 12. Θισπιάς και Πλαταιάς] Ἀδται Βοιωτῶν αἱ πόλεις. Ταῦτας ὑπακούειν τοῖς Θηβαίοις μὴ βουλομένας

καταλαβόντες ἐν σπονδαῖς κατέσκηψαν, καὶ τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ ἐξήλασαν. Καὶ τὰ χρήματα σὺν τῇ χώρᾳ αὐτῶν κατενεύμαντο. Ταῦτα δὲ λέγει τοῦ Αἰσχίνου καταπτόμενος. AR.

59, 26. Ἐπανόσω] ἤγουν ἐπανέψω. P.

Προσποιοῦμαι] ἤγουν ὑποκρινοῦμαι. P.

60, 1. Ἔτερον δὲ] Γενναῖος τῷ μέρει τῆς προκατασκευῆς τῆς ἐκ τῆς τῶν οὐκείων λόγων συστάσεως ἐπιτελεθῶν ἦλθε καὶ ἐφ' ἑτέραν ῥητορείαν, καὶ ποιεῖται σύστασιν τοῦ οὐκείου προσώπου, ὅποιον ὁ ῥήτωρ ὁ Περικλῆς παρὰ Θεουκωδίδῃ (2, 60) ποιεῖται, ὅτι καθαρῶς παντὶς λήμματος καὶ ἀδωροδοκίᾳς δημηγορεῖ, καὶ διὰ τοῦτο τὸν λόγον ἐλεύθερον ἔχει, ἰνδευκνόμενος ὅτι πανταχοῦ τὸ τῆς πόλεως συμφέρον βούλεται, οὐ πρὸς ἀπέχθειαν, οὐ πρὸς χάριν βλάπτων. Θαυμάσαι δ' ἔβιον, ὅτι τοιαύτην δημηγορίαν ποιοῦμενος οὐδαμῶς τὸ τοῦ Φιλίππου συμφέρον φαίνεται λέγων, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἀπιστάμενος τοῦ θυμοῦ τοῦ πρὸς τὸν Φίλιππον, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως σκοπῶν καὶ τοῦτο θηρεύων. FP.

60, 4. Προσρητημένον] ἤγουν προσκεκολλημένον ἐμοί. P.

60, 7. Τρυτάνην] Τρυτάνη μὲν ἔστι τὸ πᾶν ἰζύγιον, πλατέγγυς δὲ αὐτὰ τὰ πλατεῖα εἰς ὁ ἐμβάλλομεν τὸ σταθμώμενον. S.

Οἴχεται φέρον] Πῶς οἴχεται ἐπὶ θάτερα; ἐπιδαρήσαντος τοῦ ἐπικειμένου, οὕτω καὶ τῇ γνώμῃ ἐν προσενέγκῃς ἀργύριον, οἴχεται φέρον ἑαυτῷ· οὐκοῦν ἕως μὲν ἀκλινῆς ἔστιν ὁ λογιώτατος, βλέπει τὰ χρήσιμα, βαροῦμενος δὲ τῷ χρυσῷ πλανᾶται καὶ διασπᾶλλεται. AHR.

60, 10. Ἐν —] Ἀπὸ τοῦ ἐν μὲν ἔγωγος ἢ ἀρχῆ τοῦ κεφαλαίου· ἔστι δὲ τὸ συμφέρον μετὰ τοῦ δικαίου ἀναμειγμένον καὶ τοῦ δυνατοῦ. R.

60, 11. Σύνταξιν] φόρους, τέλη. P.

60, 13. Ἰπάρχουσαν] Πανταχοῦ παρατηρητέον ὅτι λέγων μὴ δεῖν λῦειν τὴν εἰρήνην οὐδαμῶς Ἀμφικτύονα τὸν Φίλιππον ὀνομάζει γίνεσθαι, ἀλλὰ διὰ τοῦ μὴ λῦειν κατασκευάζει τοῦτο. Καὶ οὕτως λυπεῖ τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀνίει ὁ βούλεται. AHR.

60, 18. Δεύτερον δὲ] φημι δὲ δεῖν κατὰ κοινού. P.

60, 19. Ὅραν] σκοπεῖν πῶς οὐ κινήσομεν.

60, 27. Θουρυθήσῃ] Ἐπειδὴ ἡμελλον πολεμίους ὄντας τοὺς Θεβαίους ἀκούοντες Ἀθηναῖοι παρτίττεσθαι, παρενέβαλε τὸ μὴ θουρυθῆτε· ἥκιστα γὰρ πολεμοῦσι. Ἔτερος γὰρ καθαιδεῖται· ἐπικαθεσθήσεται, κρατήσει τῶν ἀθλων, ὁ Φίλιππος. AHR.

[61, 3. Ἐφεδρεύων] ἐνεδρεύων, ἐπικαθήμενος· καὶ ἐφεδρεία, ἢ ἐπικληρος παραμονή. Ἐφεδρος, ἐπιζῶν παραμένειν. P.]

61, 12. Οὐκ ἔβρι τῆς [σῆς ἕκαστος ἔστιν εὐνοῦς] οἷον οὐκ ἐπ' [σῆς βοηθοῦσιν Ἕλληνας καὶ κινδυνεύουσι καὶ ἀδικουσιν, ὥστε καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων καὶ σώζεσθαι. Οὐχ ὁμοίως γὰρ εὐνοῦσιν πρὸς τὸ σωθῆναι καὶ πρὸς τὸ πλεονεκεῖσθαι. Οἷδα γὰρ ὅτι καὶ οἱ Θεβαῖοι τοὺς μὲν ἐφ' ἡμᾶς ἐρχομένους ἀμυνόνται, οὐ μὴν ἐπιστρατεύουσιν. AHR. Ψῆφος δηλοῦσι. P.

61, 17. Τί οὖν ἡγοῦμαι φοβερόν;] Ἀντιθέσεως ἐμπιπτούσης, ὅτι ἡμεῖς τοὺς Ἕλληνας οὐδὲν ἠδικήσαμεν, ὥστε πῶς ἂν ἡμῖν πολεμήσαιεν, ταύτην λελυκεν ἐπαγαγῶν, εἰ γὰρ ἄργεῖοι καὶ Μεσσήνιοι καὶ ἔξῃς, τουτέστιν, ἠδικήνεται μὲν ὑφ' ἡμῶν οἱ Ἕλληνας οὐδὲν, μνησικακοῦσι δὲ

ἄλλως· ἄργεῖοι μὲν καὶ Μεσσήνιοι καὶ Μεγαλοκλιταὶ διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπιπυρρικήαν Θεβαῖοι δὲ, ἐπὶ παρ' ἐκείνων φυγάδας οὐκόμεν· Θετταλοὶ δὲ, ἐπὶ τοῖς περιρλελειμμένους σώζειν ἐπιχειροῦμεν τῶν Φωκῶν· Φίλιππος δὲ, ὅτι κωλύομεν αὐτὸν κοινωνεῖν τῆς Ἀμφικτυονίας. FP.

61, 23. Ἐπιπυρρικήαν] ἤγουν τὸ κήρυκας ἀποστείλα ἡμᾶς πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ φίλαν ποιήσασθαι. Ἐπιπυρρικήως γὰρ, τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πῆμπος. P. Ἐπιπυρρικήαν φιλία ἢ ἐκ τῶν πολεμίων, τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πῆμπειν. Καὶ ἐπιπυρρικήων τὸ διὰ κήρυκός τινος συνθήκας καὶ πρεσβείας ποιεῖσθαι. Σαντάσσεται δοτικῇ. B. Φίλιαν, ἐπειδὴ διὰ κήρυκας γίνεται. R.

62, 4. Ἐπισπασθῶσιν] ἤγουν ἐφαλευσθῶσιν. P.

62, 5 Ἐαυτοῖς ἡμῖν] ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἄλλως. P. Ἡ χωρὶς ἀναγωγστῆον, ἑαυτοῖς ἡμῖν πολεμήσοι, ἵνα τὸ μὲν ἑαυτοῖς συζευχθῇ τῷ συμφέρον, τὸ δὲ ἡμῖν τῷ πολεμήσοι· P. in var. lect.

62, 6. Ἰστε γὰρ δῆπου] Ἀντέτικτεν ἀντίθεσις ἀπὸ τῆς ἐργασίας κατὰ τὸ ἀκόλουθον, ὅτι οὐ συμφέροι τοῖς Ἕλλησι· σ.ν ἡμᾶς ἀπολέσθαι, ἔλυσε δὲ καὶ τοῦτο εἰπὼν· οὐδὲ γὰρ Θεβαῖοις συνέφερεν αὐθῆσθαι τὸν Φίλιππον, οὐδὲ Θετταλοῖς, ἀλλ' ἄλλ' ἄλλως διὰ τὴν πρὸς Φωκίας φιλονεικίαν ἔπειτα ταῦτα ὑπέμειναν. Ἰποφίαν δὲ αὐτοῖς ἐμποεῖ γινωσκόμενον πολεμίον, ὅπερ ἀπὸ τῆς λέξεώς ἐστι καταμαθεῖν τῆς ἐπισπασθῶσι. FP.

62, 18. Φίλιππον τοίνυν] Ἀντέτικτεν ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ· καὶ μὴν οὐ βοηθήσοις Θεβαῖοι, Φίλιππος ὑπόπτως ἔχοντες· οὐδὰ γὰρ ἐκὼν ἔδωκεν αὐτοῖς Ὀργωνῶν καὶ Κορώνειαν· ἵνα τὸ λεγόμενον ἦ τοιοῦτον· καὶ μὴν οὐ βοηθήσοις Φίλιππον Θεβαῖοι. Οὐδὲ γὰρ εὖως διακρίνεται πρὸς αὐτόν· αὕτη γὰρ ἔστιν ἢ ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ ἀντίθεσις. Ταύτην ἔλυσε κατὰ ἀγανάκτησιν, ὡς εἴθε· ἐπιτιμησάς, εἰ τις χεῖρον τοῦτω τῷ λόγῳ· ἐπειδὴ γὰρ τὸ δυνατόν κατεσκευάσει τὸ Φιλίππου ἰσχυρόν ἐξ ἀρχῆ· αὕτη δὲ ἢ ἀντίθεσις ἀνατρέπειν ἔδοκει τὸ σῆμα, διὰ τοῦτο καὶ ἐρρωσθαι εἶπε τοῖς χρωμένους τῷ λόγῳ· μὴ γὰρ εἶναι αὐτὸν ἰσχυρόν. FP.

62, 28. Πυλαίας] Τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλοον, τὴν μὲν ἑαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν, ἐπεὶ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας ἐκάλοον. Ἔθουον δὲ Δήμητρον οἱ Πυλαγόροι. P.

63, 5. Τὰ κελεύμενα] Ἐτέραν ἔβριαν ἀντίθεσιν ἀπὸ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ δυνατοῦ μικτῆ· πεισθῶμεν οὖν τοῖς ἐπιτάγμασιν, φοβοῦμενοι Φίλιππον καὶ τοὺς Ἕλληνας; Ταύτην ἔλυσε κατ' ἀφαιρέσιν, φάσκων μὴ δεῖν μὲν φοβεῖσθαι, οὐ μὴν διὰ τοῦτο τὴν εἰρήνην λῦειν· καὶ ἐπεὶ λύσει ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου, ὅπερ ἔστι μέρος τοῦ συμφέροντος, ἵνα μὴδὲν ἀνάξιον πράξομεν ἡμῶν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ἔστιν, ἢ μὴ δόξομεν εἶναι φθονεροὶ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου ἔστιν· ἢ μὴ δόξομεν εἶναι ἀνόητοι. Ἔπειτα τῷ δικαίῳ πάλιν· ἡμεῖς Θεβαῖοις ἔχειν ἔωμεν Ἄρωπρον, ὅπερ ἔστι μέρος τοῦ δικαίου. Πρὸς δὲ τὴν ἀντίθεσιν ἔμα ἔστι καὶ ἐπιλογος. Ἄρχεται γὰρ ὁ ἐπιλογος ἀπὸ τοῦ· πρὸς αὐ τοὺς θρασείως ἐτιοῦν οἰομένους. FP.

Τὰ κελεύμενα—ποισίην] Ἀνθυποφορά. Φησὶν, ὅτι· ἵνα μὴδὲν πᾶσι τοῖς προσταττομένοις ὑπακούειν ὥστερ καὶ νῦν. Ἡ δὲ ἀνθυποφορά φησὶν μὲν ἀντιθέσεως, μετὰ δὲ ἀντιπικτόντος. HR.

[63, 12. Ὁρωπόν] τόπος, ἐν ᾧ ἀπέβαλε τοὺς ὕπας ὁ Ὄρος. Β.]

63, 16 Καρδιανούς] Καρδία πόλις Μιλησίων ἀποικος ἐν Χερρονήσῳ, ἥτις τοῦνομα ἔσχεν ἐντεῦθεν. Ἑρμοκράτους (Ἑρμοχάρους αρ. Steph. Byz. v. Καρδία) τοῦ Μιλησίου οὐκίζοντος αὐτὴν καὶ θύοντος κόραξ ἀρπάσας τοῦ ἱερέου τὴν καρδίαν ἀφῆκεν εἰς τὴν γῆν. Καὶ διὰ τοῦτο κέκληται Καρδία. Οὗτοι δὲ οἱ Καρδιανοὶ οὐκ ἐβούλοντο συντελεῖν μετὰ τῶν ἄλλων Χερρονησιτῶν καὶ ὑπακοεῖν Ἀθηναίοις, ἀλλὰ ἔφησαν ἔξω τῶν ὄρων εἶναι τῶν Ἀθηναίων προσκόντων. Ἡ γὰρ Χερρόνησος Ἀθηναίων ἦν, κτησαμένου αὐτὴν Μιλτιάδου τοῦ Κυψέλου. ΑΗ.

63, 17. Τὸν Κάρα] τὸν τῆς Καρίας λέγει σατράπην τὸν Μάσωλον. ΗRS.

63, 18. Χίος] Χίος ἡ νῆσος· ὁ ἐν αὐτῇ οἰκῶν Χίος. Ρ.
63, 19. Βυζαντίους] Βυζάντιόν ἐστιν ἡ νῦν Κωνσταντινούπολις. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Βύζαντος τινος Μεγαρέων ἡγιστάμενου ἀποικίας. Μεγαρέων γὰρ ἀποικοὶ Βυζάντιοι. ΗRS.

63, 24. Πρὸς ἔπαντας] Τῶν μεγίστων, φησὶ, παρασκευωρηκότες δι' ἐπιεικείας νυκτὶ περὶ φάλων καὶ σιτιάς πολεμήσομεν; ΡΡ.

VI. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Β.

65, 1. Ὄταν] Ἐπιτιμητικὸν τὸ προσήμιον τῆς τῶν Ἀθηναίων βαθυμίας· ἔχει δὲ καὶ προσοχὴν. ΒFR. Τὸ προσήμιον ἀκατάσκειον διὰ τὸ δηλογεῖσθαι ὅτι λέγεται κατὰ ἀδικούντος. Τὸ δὲ συμπέρασμα ἕως τοῦ « γαλεπώτερον εἶναι. » Τὸ δὲ « αἴτιον δὲ τούτων » αἰτία τοῦ συμπεράσματος καὶ ἐπέκτασις. ΑHR.

65, 2. Πράττει] πλεονεκτεῖ καὶ ἀδικεῖ. ΒΡ.
Λόγους καὶ δικαίους καὶ φιλανθρώπους] δικαίους μὲν· κατὰ γὰρ Φιλίππου λέγεται ἀδικούντος· φιλανθρώπους δὲ· ὅτι ἔλεεῖτε τὸ γένος τὸ Ἑλληνικόν. ΑHR.

66, 6. Αἴτιον δὲ] Κατασκευή. ΒΡ. Κατασκευὴ τῆς προτάσεως. Τούτων δὲ λέγει τὸ αἴτιον τὸ δυστυχῶς ἔχειν τὰ πράγματα· πρὸς γὰρ τὸ ἄνω ἔστι. ΗRS.

66, 12. Ἐπειθ' ὕμεις οἱ καθήμενοι] Εἰ γὰρ ἀποδεικνύωντων ἡμῶν τὴν ἀδικίαν Φιλίππου οὐδὲν πράττεται, ἀποροῦμεν λοιπὸν τί συμβουλεύσομεν. ΑHR.

66, 16. Συμβαίνει δὲ] Τὸ συμπέρασμα. ΒΡ.

66, 17. Εἰκὸς] Εἰκὸς ἐστὶ τὸ πίστεως ἐχόμενον, εἰκὸς δὲ τὸ ἐμπερές. ΒΡ.

66, 19. Εἰ μὲν οὖν—] Τινὲς ἐνόμισαν τοῦτο δεύτερον προσήμιον. Οὐκ ἔστι δὲ· τῆς γὰρ αὐτῆς ἐννοίας ἐστὶ τοῦ πρώτου προσήμιου, ἀλλὰ μᾶλλον συμπέρασμα τῆς προτάσεως. ΗRS.

66, 28. Πρῶτον—] Ἐντεῦθεν τὸ κεφάλαιον ἀπὸ τοῦ συμφέροντος. Καὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ δυνατοῦ μεμυγμένον. Ρ.

67, 7. Ἴν' ἂν μὲν ἐγὼ δοκῶ] Ἐν αἰρέσει αὐτοῖς δίδωσι τὸν πόλεμον, ἐκφυγὼν τὸ ἀποφύγεσθαι διὰ τὸ ἀθλον αὐτοῦ· ἵνα κἀν πταίσῃ ὁ δῆμος αὐτὸν ψηφισάμενος μὴ αἰτιάσθαι. ΑR.

68, 2 Καθ' ὕμων] Σημειῶσαι τὴν σύνταξιν. Πολλάκις ἀντὶ τῆς ὑπὲρ ἐκλαμβάνεται. Καὶ γὰρ ὁ θεολόγος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν σπηλιτευτικῶν « κατὰ γὰρ τῶν ἀγωνιζομένων οἱ στέφανοι, » ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων. Β.

68, 18. Γλιχόνται] ἄγαν ἐπιθυμοῦσι, διὰ τὸ κοσμεῖσθαι τοὺς λόγους αὐτῶν ἐκ τῆς ὑποθέσεως. Α.

68, 19. Διὸ καὶ γὰρ παραλείψω] τῇ μὲν ἀλθραῖα διὰ τὸ μὴ οὐκείως ἔχειν τῇ συμβουλῇ τῶν προγόνων παρεκτείνειν τὰ ἐγκώμια, λέγει δὲ, ὅτι καὶ γὰρ εἰς ἐμὴ τῶν ἡτηθέντων τοῖς πράγμασι. Α.

68, 22. Τοὺς μὲν συστρατεύσαντας] τοὺς Θηβαίους. Α.
Τοὺς δ' οὐκ ἐναντιωθέντας] τοὺς Ἀργεῖους. Α.

69, 4. Ἄλλα νῆ Δία] Ἄντιθεσις ἐκ τοῦ δικαίου· ἥτις δυσχερὴς οὖσα εὐφρῶς ἐλύθη παρὰ τοῦ ἔχτορος. Ἦν γὰρ αὕτη ὅτι δικαιοτέρον αἰτοῦντας Θηβαίους ἤπερ Ἀθηναίους προελετο· ἐκεῖνοι γὰρ τῶν ἀδικῶν, οὗτοι δὲ ὑπὲρ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φροντίζουσι. Λύει οὖν ἐκ τοῦ ὁμοίου, ὅτι, εἰ διὰ τοῦτο προκρίνει τοὺς Θηβαίους, πῶς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀφίστασθαι κελεύει τοῦ ἴδιου χωρίου; καίτοι οὕτως ἂν ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔδοξε τοῦ δικαίου κατὰ τὸ ἀληθὲς φροντίζειν. ΗRS.

69, 9. Ὁ γὰρ Μεσσηνῆν] Μετὰ τὰ Λευκτρικὰ Θηβαῖοι τοὺς Μεσσηνίους, τοὺς τῶν Λακεδαιμονίων συμμάχους, ἀπέσπασαν, ὅπως ἔχουσι εἰς τὸν κατ' αὐτῶν πόλεμον. Καὶ ὁ Φίλιππος οὖν συναϊρόμενος τοῖς Θηβαίοις τοὺς Λακεδαιμονίους κελεύει ἀποστῆναι τῶν Μεσσηνίων, καίπερ ὄντος ἴδιου τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦ κτήματος. Τὸ δὲ « καλῶς » συντρέχει, ἵνα γελοϊότερον λύση τὸ δοκοῦν ἰσχυρὸν τυγχάνειν. ΑΗ.

69, 10. Ὁρχομένον] Οἱ Ὁρχομένιοι καὶ οἱ Κορώνειαν οἰκοῦντες σωζομένων τῶν Φωκίων ἐλευθεροὶ καθ' ἑαυτοὺς ἦσαν. Ἀπολωλότων Φωκίων δέδωκε τοῖς Θηβαίοις ὁ Φίλιππος τὴν Κορώνειαν καὶ τὸν Ὁρχομένον, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον. ΗR.

69, 14. Τῶν Θετταλῶν ἱππέων καὶ τῶν Θηβαίων πελιτῶν] ἄγαν γὰρ οἱ μὲν Θετταλοὶ ἱππῶται εἰσὶν ἀριστοί, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἀγλῖται γενναϊότατοι. Παρὰ γνώμην οὖν φησὶ διὰ τὴν ἀνάγκην πεποιθεῖν ταῦτα. ΗR.

69, 16. Ὑπόπτως] Οὐκοῦν ἐχθρὰν καὶ ὑπόψιαν ἔχει κατ' αὐτῶν ΑHR.

69, 18. Ἐλάτειαν] Λέγουσιν οὖν τινες ὅτι καὶ τὴν Ἐλάτειαν τειχιεῖ Φίλιππος πρὸς τὸν κατὰ Θηβαίων πόλεμον. Ρ. Ἐλάτεια μεταξὺ Θηβαίων καὶ τῆς Φωκίων κτήσεως κεῖται. Ἐχει δὲ ἐπιτηδείως πρὸς τὴν ἐπιβουλήν. ΗR.

70, 25. Ἄ καὶ πρὸς Μεσσηνίους] Κατὰ πρεσβείαν ἐξεληθὼν πρὸς Ἀργεῖους ὁ Δημοσθένης συνεβούλευσεν· οὐ πεισθέντες αὐτῷ ἐβλάβησαν τὰ μέγιστα. Βούλεται οὖν εἰπεῖν τὴν δημηγορίαν αὐτοῦ, ἵνα πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους δι' ὧν ἦδη τὰ συμφέροντα συνεβούλευσεν, οἷς Ἀργεῖοι πεισθέντες προῦδόθησαν. ΑΗ.

70, 28. Ἄντεπιούοντο] ἀντελύοντο. Ρ.

70, 29. Ποτιδαιαν δ' ἔδδου] Ποτιδαιαν ἐκπολιορκήσας ὑπ' Ἀθηναίων φρουρουμένην τοὺς Ἀθηναίων φρουροὺς ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς, νέμων μέρος τι χάριτος καὶ Ἀθηναίων δῆμῳ. Τὴν δὲ πόλιν ἐξανδραποδισάμενος καὶ ἄψας Ὀλυθλοῖς ἀστυγεῖτοσιν οὕσι νέμεσθαι τὰς κτήσεις ἔδωκε. Lrss.

71, 11. Νίκαιαν καὶ Μαγνησίαν ἔδδου] Ταῦτα μὲν ἦν αὐτῶν, εἶχε δὲ αὐτὰ ἀποσπάσας, εἶτα ἔδωκε, πρὸς τὸ ἀπατῆσαι αὐτοὺς, ἵνα δόξῃ φίλος εἶναι. ΑHR.

71, 28. Οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθητε] Οὐκ ἔστι τὸ τῶν δύο ἀρνήσεων ἐνταῦθα μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦν, ὥσπερ ἀλλαγῶν, ἀλλὰ ἴδιωμα Ἀττικῶν τὸ εἶναι πολλὰς ἀρνήσεις ἐφεξῆς. ΑHR.

72, 4. Πολέμου] τοῦ ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι. P.

74, 25. Οὐδένα γὰρ βουλομένη] ὥστε φειδομαι καὶ τῶν προδοτῶν διὰ τὴν πόλιν. A.

74, 26. Δίκαιος] ἄξιος. P.

VII. ΠΕΡΙ ΑΛΟΝΝΗΣΟΥ.

76, 1. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τὸ προοίμιον σχετλιαστικόν. Ἄλλως. Τὸ προοίμιον κατὰ τὸν Ἑρμογένην ἐκ τῶν ἔξωθεν ἐμφαινομένων. Οὐ γὰρ δεῖ διὰ τὰς τοῦ Φιλίππου αἰτίας κωλύεσθαι τοὺς συμβούλους ὑπὲρ τῶν συμπερόντων λέγειν. PFB. Στάσις ἀγαθὸς πραγματικῆ. BP. Δεῖ βαρῆως ἀναγινώσκειν τὸ προοίμιον ὡς δυσφοροῦντος τοῦ ῥήτορος ἐπὶ τοῖς γράμμασι Φιλίππου καὶ λέγοντος ὥσπερ ἐν ἤθει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους HRS.

Αἱ αἰτίαι] Τὸ... τῶν λεγομένων οἶον λέγει. Αἱ αἰτίαι Ἀττικῶς προαναπέμπει τὸν τόνον. Καὶ ὅταν μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν μόνων τῶν αἰτιῶν λέγεται, προπαροξύνεται· ὅταν δὲ ἐπὶ πραγματικῶν ἢ πόλεων, παραβύνεται. Τοῦτο δὲ φησὶν ἐπειδὴ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐμμέψατο Φιλίππος, ὅτι οὐ δεῖ ὑμᾶς πιστεύειν τοῖς μισοῦσι με παρ' ὑμῖν καὶ διαβάλλουσιν. HRS.

Οὐκ ἔστιν ὄπως] Πρότασις. BP.

76, 4. Δεινὸν γὰρ ἂν εἴη] Κατασκευῆ. B. Ἐντεῦθεν ἡ κατασκευῆ· ἔοικε δὲ ταῦτα πρὸς τὰ Περσικὰ ἔχειν τὴν ἀναφορὰν. Διὸ καὶ φθάνει τὸ δεινὸν ἂν εἴη· οἶον· οὐκ ἐφοβήθησαν αὐτοῦ Δαρείου τὰ γράμματα [οὐδ'] ἀπέστειλε Ξέρξης, ἀλλ' ἀνήρουν τοὺς ἤκοντας. AR.

77, 1. Παρρησίαν] ἦν οὐκ ἀνέλιον αἱ παρὰ Ξέρξου καὶ Δαρείου, ὧν οἱ διακομισθαι ἀνηροῦντο. Less.

77, 2. Ἐγὼ δ' ὑμῖν] Προκατασκευῆ ἦτοι προέκθεσις τῶν κεφαλαίων. BFP. Ὡς ἐπαύσατο τοῦ προοιμίου, ἦλθεν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς τὴν χρεῖαν βραχὺ προοίμιον ἐργασάμενος. AHR. Συμπέρασμα. Ἄπ' αὐτοῦ εὐθύς εἰσβάλλει ἐπὶ τὸ δίκαιον. HRS.

77, 4. Ὑστερον δὲ περὶ ὧν οἱ πρέσβεις λέγουσιν] Ἐκτὸς γὰρ τῆς ἐπιστολῆς ἔσθ' ὅτε προστάττουσι τοῖς πρέσβεσι· καὶ πρὸς ταῦτ' οὐδ' ἐπαγγέλλεται λέγειν. AHR.

77, 6. Φιλίππος γὰρ] Πρώτη εἰσαγωγή τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἀπὸ προτάσεως. BFP.

Ἀλοννήσου] Ταύτην τὴν νῆσον οὖσαν περὶ τὴν Θράκην Ἀθηναίων ὑπήκοον Σώστρατος ληστής ἐσπετερίσατο· πρὸς δὲ Φιλίππος πολεμήσας ἀπέσπασεν. Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν πρέσβεις ἀπαιτοῦντες ὡς ἴδαν. Ἔφησε Φιλίππος, εἰ μὲν βούλονται ὡς δωρεὰν λαμβάνειν, δίδοναι· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἀποδιδόναι. AH.

77, 9. Ἐλεγε δὲ] Ὑποφορὰ, ὁ τοῦ ἐναντίου λόγος. BFP.

77, 12. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον] Τρίτη ἀντιπρότασις· ἡ τῆς λύσεως γὰρ ἐπαγγελία. BFP.

77, 13. Οὐ χαλεπὸν ἔστιν] Σημειῶσαι ὅτι πάντα τὰ τῆς ἐπιστολῆς τῆ διανοία λύει ὁ ῥήτωρ· πᾶν γὰρ ῥητὸν τῆ διανοία λύεται. BFP.

Ἀφελῆσθαι] Ἐνταῦθα ἡ τοῦ κεφαλαίου εἰσαγωγή ἐκ τῶν τεσσάρων πεπληρωται, προτάσεως, ὑποφορᾶς, ἀντιπροτάσεως, λύσεως. BFP.

77, 14. Ἀπαντες γὰρ οἱ λησταὶ] Τετάρτη λύσις, ἐκ τῆς τῶν ἐπιχειρημάτων κατασκευῆς. BFP.

77, 16. Ὅ δὲ τοὺς ληστές τιμωρησάμενος] Καθ' ὑπόθεσιν, ἐκ τῆς εἰς δόξαντος ἀπαγωγῆς. BFP.

78, 29. Ἐρέσιμον] Ἐρεσις ἢ ἐγκαλις ἢ ἀπὸ σμικροῦ εἰς μεῖζον κριτήριον προκαλουμένη. BFP.

79, 3. Περὶ Ποιθῶν] Ἐναγχοῦ λαβῶν τὴν Ποιθῶν καὶ πολλοὺς τῶν ἐνοικοῦντων ἀδικήσας. Ἴνα τοῖνυν μὴ ἐγκαλιῶσιν αὐτῷ, πέπομε περὶ τῶν συμβόλων, δι' ὧν σπείσασθαι ἔθελεν, ἵνα διὰ τῶν σπονδῶν λύσῃ τὰ ἐγκαλιματα. AHR.

79, 4. Οὐδὲν ἐνεκαλεῖτε αὐτῷ ὡς ἀδικούμενοι] Σπεισάμενοι αὐτῷ περὶ τῶν συμβόλων, ὡς μηδὲν ἀδικούμενοι δηλονότι· οὐ γὰρ ἂν ἐσπείσασθε. AHR.

79, 17. Σύμβολα] Σύμβολα λέγει τὰς δίκας τὰς περὶ τὰ σύμβολα τῶν ἐμπορῶν. BFP.

79, 19. Ἐρ' ἡμῖν γὰρ ἦν ἡ Μακεδονία] Ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔλαβεν, ὅτι περὶ Θράκην εἶχον τινα χωρία, ἀρ' ὧν καὶ φόρους ἐλάμβανον. Συνῆψαν οὖν τῇ Θράκῃ καὶ τὴν Μακεδονίαν πλησίον οὖσαν. Ἦσαν γὰρ φίλοι τότε, νῦν δὲ πόλεμος ἐπίκειται. AR.

80, 3. Περὶ δὲ τῶν ληστοῦν] Ἐπὶ ἄλλο κεφάλαιον μεταβαίνει τῆς ἐπιστολῆς. HR.

80, 11. Διαφθεῖρειν] τὸ διαφθεῖρειν ἢ λόγους ἢ χρεῖμασι. A.

80, 12. Καὶ μὴ μόνον τοὺς φυγάδας τοὺς παρ' ἑαυτοῦ εἰς Θάσον κεκομιμέναι] Ἐλεγχθέντες γὰρ τινες τῶν Θασίων, ὡς μέλλουσι Φιλίππῳ προδιδόναι τὰ πράγματα, ἐφυγαδευθήσαν ἐκ τῶν πολιτῶν. Τούτους ὁ Φιλίππος πείσας τοὺς περὶ τὸν Χάρητα κατήγαγεν. BFP. Τὸ δὲ τοῖς παρ' ἑαυτοῦ ἀντι τοῦ αὐτοῦ φρονούντας. FP.

80, 17. Καντι οὐ φασί] Ἀντιθεσις στοχαστικῆ, ὅτι οὐ βουλήσεται ἄρχειν τῆς θαλάττης. RS.

80, 19. Κατασκευάζεται] ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιεῖ· κυρίως γὰρ ἐπὶ μὲν τοῦ δημιουργοῦ λέγομεν κατασκευάζει, ἐπὶ δὲ τοῦ τὰ ἀναλώματα παρέχοντος κατασκευάζεται. BFP. Κυρίως γὰρ ὁ μὲν τεχνίτης κατασκευάζει, ὁ δὲ παρέχων τὰ ἀναλώματα κατασκευάζεται. AR.

Νεωσοίκους οικοδομεῖται] Οἴκους γὰρ ἔποιον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ἵνα ἐκεῖσε νεωκῶσι καὶ μὴ διαφθεῖρανται τὰ πλοῖα ἢ ὑπὸ δειροῦ ἢ ὑπὸ καύματος. Διὸ νεῶς οἴκοι καλοῦνται. Ἰστέον δὲ ὅτι δύο λέξεις εἰσι καὶ οὐχ ὡς τινες ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσι. Γενικῆ δὲ οὖσα τῆς νεῶς ἀκίνητος μένει. Ἄει γὰρ πλαγία πύσσις εὐρισκομένη μετ' εὐθείας ἀκίνητος μένει. HRS.

80, 22. Ὡν οὐδὲν προτιμᾷ] ἀντὶ τοῦ ὧν οὐδὲν φροντίζει. B.

80, 26. Οἱ οὐκ αἰσχύνονται] Κατατρέχει τῶν φιλιππιζόντων. A.

81, 4. Ἐκατέρους ἔχειν] Ὁ Φιλοκράτης ἐν τῷ ψήφισματι γέγραπεν ἐκατέρους ἀ ἔχουσιν ἔχειν, χαρίζομενος Φιλίππῳ· πολλὰ γὰρ ἀλλότρια ἠράκει. Συνέντες Ἀθηναῖοι τοῦτο ἔπεμψαν ἐπανορθώσασθαι τὴν εἰρήνην, ὥστε ἔχειν ἐκατέρους τὰ ἑαυτῶν. A.

81, 24. Εὐδοκίμησεν ὁ Πύθων] Ὡσπερ νῦν μεμζόμενος τοὺς ῥήτορας ἔγραψε Φιλίππος, οὕτω καὶ ὁ Πύθων τότε τοὺς συμβούλους δημηγορῶν. Ἐπαίνει δὲ τὸν Πύθωνα, ὅτι εὐδοκίμησε κατὰ τοὺς λόγους τότε (ἦν γὰρ ῥήτωρ ἐριστος), καὶ ἐπειδὴ συμφέρεῖ αὐτῷ· δι' αὐτοῦ γὰρ ἐλέγχει τὸν Φιλίππον ψευδόμενον. AHR.

82, 17. Πύθωνα] Ἐπηγγέλλετο γὰρ ποιεῖν τὰ δόνατα καὶ ἐπανορθοῦσαι τὴν εἰρήνην. A.

82, 18. Ἐλεγε δὲ ἐπιήρσις. BP.

82, 22. Τῷ Φιλοκράτους ψηφισματί] Τὸ γὰρ Φιλοκράτους ψηφισμα εἶεν ἑκατέρους ἂ ἔχουσιν ἔχειν. Εἶχε δὲ Ἄμφιπολιν ὁ Φίλιππος. Οὐλοῦν ἀπάλλουον διὰ τοῦ ψηφισματος ταύτην. A.

83, 20. Ἐκπολιορκήσας] Πολιορκήσας τὸς πολέμους περιβαλέσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ πολῷ, ἵνα τοὺς ἐνδον διαφθείροντες λιμῷ οὕτως ἀναγκάσωσιν ἐκδοῦναι ἑαυτοὺς. Ἐκπολιορκήσας δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πολλῆς καὶ πάνυ πολιορκίας δευπτότας γενέσθαι τῶν πολιορκουμένων. HRS.

84, 22. Ἴνα δὴ αὐτόνομοι ὦσιν] Σημειώσαι· εἰρωνικόν. B. Κατ' εἰρωνεῖαν λέγει τοῖς ἴδου γὰρ τυραννοῦνται τοῖς δπλοῖς. Ὁμολογεῖ τοῦτο λόγῳ· τοῖς ἔργοις τάναντία πράττει. Τὰς γὰρ Φεράς ἔχειρώσατο. AHR.

Τὰς δ' ἐν Κασσωπία] Αὐταὶ αἱ πόλεις ἐν Ἀχατᾷ εἰσὶν ἐν τῷ Πελοποννήσῳ. A.

84, 25. Ἀλεξάνδρῳ] τῷ Μολοτιῷ, ἀδελφῷ τῆς Ὀλυμπιάδος. Less.

Σφῶδρα γε] Καὶ τοῦτο εἰρωνικόν. BP.

84, 27. Περὶ δὲ τῶν ὑποσχέσεων] Ἄλλο κεφάλαιον τῆς ἐπιστολῆς. Ταῦτας δὲ λέγει τὰς ὑποσχέσεις δι' αὐ καὶ ἡ τρίτη προοίτια ἐγένετο. HRS.

85, 20. Ὡς ἔοικε] Διὰ τὸ πιθανὸν πρόσκειται τὸ ὡς ἔοικεν· ὅτι ὡς φαίνεται ἔξω τῆς οἰκουμένης ἡμῖν δωρήσεται. Δεῖξον, φησί, ξένην οἰκουμένην τῷ Φιλίππῳ, καὶ τότε δωρεὰν ἔξει ἀμάρτυρον. AHR.

85, 22 Ἄλλο κεφάλαιον τῆς ἐπιστολῆς. Τῆς δὲ εἰρήνης ᾗδε γενομένης καὶ μήπω καὶ αὐτοῦ δόντος τοὺς ὄρκους, ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβε χωρία τινὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Θράκη. Ἄπερ ἐπιφέρει πείσας τὸν Ἀισχίνην βραδύναι ἐν τῇ δῶρα. HRS.

85, 27. Ὄσπερ δὲ ταῦτα ἴσμεν] Πάρισον. BP.

86, 6. Τὸν πρόξενον] Πρόξενός ἐστιν ὁ προστάτης ἐν τῇ ἐκπυτοῦ πόλει ἄλλης πόλεως. AHRV.

86, 14. Ἀπολλωνίδη τῷ Καρδιανῷ] Καρδία ὄνομα πόλεως, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος (6, 33). Κεῖται δὲ, ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἑλληνικῶν, τῆς Χερσονήσου κατὰ Μέλανα καλούμενον πόντον (1. κόλπον). Δύο δὲ ἐγένοντο ἐπιστομίαι Ἀπολλωνίδαι, οὗτος ὁ προδότης καὶ ἄλλος τις Ὀλύμπιος, οὗ μὲλλει μνησθῆναι ἐν τοῖς ἐξῆς ὡς εἶνον περὶ τὴν πόλιν καὶ μισοφιλιπποῦ. HRS.

86, 15. Ἀγορᾶς] Τόπος τῆς Χερρονήσου, καὶ μέχρι τούτου Φίλιππος ὀρᾷται τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι Χερρόνησον. Τὴν προσηγορίαν ἔλαβεν ὁ τόπος ἐκ τῶ εἶναι ὄριον καὶ μέτρον τῆς χώρας. AHRV.

86, 22. Πτελεῦ καὶ Λευκῆς] πόλεων, οὗ δένδρων, ὀνόματα. A.

86, 23. Ἀμμορίης] κατὰ στήρσιν τοῦ μορίου. BP. Ἄντι τοῦ ὁ Ζεὺς ὁ τῆς ἄμμορίας, ὁ μετέχων τῶν δύο ὄρων ὁμοῦ τῶν τῆς Χερρονήσου καὶ τῆς Θράκης. Διὰ γὰρ τοῦτο ἄμμοριαν αὐτὸν ἐκάλεσαν. S.

87, 7. Ἐγχετήματα] Κτήμα ἐγχετήματος διαφέρει. Κτήμα μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως, ὅταν τις ἐν οἰκίᾳ γῆ κτήσαιτό τι χωρίον, ἐγχετήμα δὲ, ὅταν ἐν ἀλλοτρίᾳ γῆ τις κτήσαιτό τι χωρίον, ὡσπερ καὶ Φωκεῖς καὶ Θετταλοὶ ἐδικάζοντο περὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ Καρδιανοὶ, ὅτι ἡμετέρα ἐστὶν ἡ γῆ. BFYP.

87, 9. Κέλλιππον Παταινία] Πῆρτω ἦν Ἀθηναῖος. B.

87, 12. Παραγραφικῶς λύει ἀπὸ χρόνου. S.

87, 22. Ἄρ' οὐ μέγала· Σημειώσαι· εἰρωνικόν. B.

87, 23. Καὶ ταύτην —] Κατὰ χλευασίαν ἀναγνωστῆον. BFP.

87, 25. Ἐκεῖνος μὲν] Ἐντεύθεν ὁ ἐπλογοῦς. BFP.

VIII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΧΕΡΡΟΝΗΣΩ.

Ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ καταφέρεται μὲν τῶν βητόρων, ὑπεραπολογεῖται τοῦ Διοπείθους, συμβουλεύει κινήσαι τὸν κατὰ Φιλίππου πόλεμον. Κεφάλαια δὲ τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυνατόν συγγράφει. S

Τὸ προοίμιον ἀπὸ συστάσεως τοῦ οἰκείου προσώπου. Ἐπεὶ γὰρ τοῦ μὲν κατηγορεῖ, τοῦ ἑτέρου δὲ ὑπεραπολογεῖται, τὴν ὑπόψιν ἀποκρούεται τῆς τε ἔχθρας καὶ τῆς εὐνοίας διὰ τῆς πρὸς ἑτέρους εἰσιγήσεως. — Τινὲς ἐνόμισαν τὸν λόγον δικανικοῦ εἶδους, λέγοντες ὅτι ἀπολογίαν ἔχει Διοπείθους καὶ κατηγορίαν Φιλίππου. Ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ὁ τεχνικὸς συμβουλευτικὸς λέγει αὐτὸν εἶδους εἶναι, ἐπειδὴ, φησὶ, τῆς κατηγορίας πλεῖον τὴν συμβουλήν ἔχει. Τὸ δὲ ἀληθέστερον οὕτως· εἴ ἦν παρεστηκώς ὁ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ διώκων καλῶς ἂν ὡς ἐν δικαστηρίῳ καὶ κρίσει αὐτῶν ὄντων ἐλέγμεν εἶναι τὸν λόγον εἶδους δικανικοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε δικαστήριον ἦν οὔτε Διοπείθης παρῆν οὐδὲ Φίλιππος, ἀλλ' ὁ βήτωρ προσκοπῶν οὔτε τὴν ἀπολογίαν Διοπείθους οὔτε τὴν κατηγορίαν Φιλίππου, ἀλλὰ τῆς πόλεως τὸ συμφέρον συνεβούλευσε, καλῶς ἂν τὸν λόγον εἰποῦμεν εἶδους εἶναι συμβουλευτικοῦ. Ἔστι δὲ τὸ προοίμιον ἐξ ἐπιτιμήσεως τῶν κατὰ Διοπείθους λεγόντων. Εὐνοίαν δὲ τὸ προοίμιον ἀπεργάζεται. Δύο δὲ ὄντων εὐνοίας τόπων, ἡ ἑαυτὸν συστῆσαι ἡ τὸν ἀντιδίκον διαβαλεῖν, ἀπὸ κοινότητος αὐτὸ ἔλαβε· διὰ δὲ τοῦ λέγειν « ἄλλως τε καὶ περὶ τῶν κοινῶν » προσοχὴν τίκτει τοῖς ἀκούουσιν. BFYP. Οὗτος ὁ Διοπείθης πατήρ ἦν Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. Ὁ δὲ Μενάνδρος φίλος ἦν Δημοσθένους, δι' ὃν ὑπὲρ Διοπείθους βουλευέται. BFRP.

Argum. 88. 5. Κληρούχους] γεωργοὺς παροίκους. Κληρούχοι γὰρ καλοῦνται καὶ οἱ ἀποστελλόμενοι πάροικοι καὶ ὁ κληρουχῶν καὶ μερῶν αὐτοῖς τὴν γῆν. R.

90, 2. Μῆτε πρὸς ἔχθραν] διὰ τὸν Διοπείθην λέγει. Τὸ πρὸς χάριν διὰ Φιλίππου. AR.

90, 6. Ἐπειδὴ δ' ἐνοίαι] Ἐνοία συμπέρασμα· ὁ δὲ Ἐρμολογῆς ἀνταπόδοσιν λέγει αὐτὸ. BFYP. Ἡ εἰσβολή· ὅτι καὶ μάλιστα πρὸς τὸ συμφέρον χρῆ δημηγορεῖν. A. Ἡ κατασκευὴ ὅτι καὶ μάλιστα πρὸς τὸ συμφέρον δεῖ δημηγορεῖν. R.

90, 10. Ἡ μὲν οὖν σπουδῇ] Τοῦτο τὸ δεύτερον προοίμιον ἐκ τοῦ πράγματος. BY. Δεύτερον προοίμιον ἐκ διαβολῆς τῶν φιλιππιζόντων· ἐστὶ δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων. FRP.

90, 14. Ἐγὼ δ' ὅσα] Κατασκευὴ. B. Προκατασκευὴ P.

90, 18. Περὶ τούτων] Συμπέρασμα. P.

90, 23. Τὴν ταχίστην] ἀντι τοῦ ταχέως. P.

91, 3. Πολλὰ δὲ] Εἰσβάλλει εἰς τὸ κεφάλαιον τὸ συμφέρον. AR.

91, 11. Ἐτοιμα] ἐμπαράσκευα. P.

91, 15. Τοὺς κληρούχους] γεωργοὺς παροίκους· κληρούχοι γὰρ καλοῦνται καὶ οἱ ἀποστελλόμενοι πάροικοι, καὶ ὁ κληρουχῶν καὶ μερῶν αὐτοῖς τὴν γῆν. FP. Οὐκ εἶπε τοὺς στρατιώτας τοὺς μετὰ Διοπείθους, ἀλλὰ τοὺς κληρούχους, οἵτινες εἰρηνικοὶ εἰσι. FYP.

91, 26. Ἀπέχεται] ἤγουν πολέμῳ οὐχ ἄπτηται. P.
92, 8. Ἄλλα νῆ Δία] Ἄλλο μέρος τοῦ δικαίου, ὅτι οἱ ξένοι μετὰ Διοπέθους περικόπτοντες τὰ πλοῖα καὶ βλάπτοντες ἀδικοῦσιν. AR.

93, 1. Ἐτῆσιαι] Ἐτήσιοι ὁ κατ' ἔτος· καὶ ἐτήσιαί οἱ ἄνθρωποι οἱ κατ' ἔτος πνέοντες, οὐσιναις ἐτησίας Δημοσθένης φησίν. P.

Φθάση] προλάβῃ. P.

94, 4. Ἄλλ' ἐνθένδε βοηθήσομεν] Ἀντιστοχαστικὸν καὶ περὶ μέλλοντος καὶ ἀδήλου πράγματος. P.

Ἄν δ' ὑπὸ τῶν πνευμάτων] Ἀντίθεσις στοχαστικῆ. FP.

94, 6. Τούτου] περὶ μέλλοντος καὶ ἀδήλου πράγματος. FP.

94, 7. Ὄραν τοῦ ἔτους] τοῦ θέρους. P.

94, 12. Χαλκίδα] Χαλκίς πόλις Εὐβοίας. P.

94, 13. Ὄρεθ] Πόλις καὶ αἰτὴ τῆς Εὐβοίας. P.

94, 19. Βασκαίνειν] οὐ φθονεῖν, ἀλλὰ μίμνεσθαι καὶ συκοφαντεῖν. Δύο γὰρ σημαίνει τὸ βασκαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. FYP.

94, 22. Εἰ γὰρ τις] Ἀποστροφή πρὸς Φίλιππον. P.

94, 25. Εὐσθενεῖν] εὐτυχεῖν καὶ φιλεῖσθαι παρ' ἑμῶν. FYP.

94, 28. Διασπασθῆναι] ἤγουν συντριβῆναι, κατακλασθῆναι. P.

95, 4. Ἐξετάσαι] κρῖνειν πῶς ἔχει τὰ πράγματα. Y.

95, 6. Ὅστε χρήματα] Σημείωσαι, κατὰ κῶλον ἐπαναφορά τὸ ὅσπερ. BP.

95, 12. Τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πράττειν] ἀντὶ τοῦ ἡσχάζειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν περὶ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας τῶν Ἑλλήνων. FYP.

95, 13. Λέγοντας] οἷον τοὺς λέγοντας ὅτι ἔθος ἐστὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς προγόνοις ἡμῶν τὸ σώζειν τοὺς κινδυνεύοντας, καὶ προϊστασθαι τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐναντιοῦσθαι τυράννοις· ἐν δὲ τοῖς ἔργοις τοῖς ἐναντιοῦμένοις ἐκείνοις τοῖς λέγουσιν ὡς ὅτι δεῖ προκινδυνεύειν τῶν Ἑλλήνων συναγωνιζόμεθα. FYP.

95, 18. Εἰ γὰρ μήτε εἰσίσαιτε] Κατὰ κῶλον καὶ κόμμα ἐπαναφορά. BFYP.

95, 27. Ἐνίους μαθεῖν δεῖ] καὶ περὶ τούτων προκατηγορούντων ἀπορᾶσθαι τί ἂν τις λέγοι, ἔνιοι φανερώς, ἢ οἱ μὲν, ἢ τινές. P.

95, 29. Πάντες ὅσοι πάποτε] Σημείωσαι ὑπερβατὸν κατὰ παρένθεσιν, ὅ ἐστιν ἐπεμβολή. BFXP.

96, 1. Ἦ ἐγὼ πάσχειν] Τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ· ἐπεὶ εἰ μὴ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς λέγω, προτιμῶμαι. FYP.

96, 4. Ἦ ἐπαναστροφή σχῆμα τοῦ κάλλους ποιητικῶν, ἀλλὰ τοῦ κοιμηματικοῦ. R.

96, 6. Καὶ διδάσαι] Ὑπερβατὸν κατὰ ἔνοιαν, μέσον ἔχον τὴν αἰτίαν. BFYP.

96, 9. Παραπέμπεσθαι] οἰοναὶ προπέμπεσθαι καὶ σώζεσθαι. FYP.

96, 10. Τὰ τοιαῦτα] ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. Y.

96, 13. Πόθεν γὰρ οἴσθη] Ὑπερβατὸν καθ' ὑπέρθεσιν. BFYP.

96, 16. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ] Σχετλιάζοντος τὸ βῆμα. FYP.

96, 18. Διάγει] οὐ τρυφᾷ, ἀλλὰ μόλις διατρέφεται. FYP.

96, 22. Τοῦτ' εἰσὶν οἱ λόγοι] ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο συντείνουσιν οἱ λόγοι. EYP.

Μέλλει πολιορκεῖν] Καθ' ὁμοιότητα λέξεως, δεύτερον εἶδος τῆς κατὰ λέξιν ὀριμότητος, μέλλει καὶ μέλει. BFYP.

96, 28. Πινάκιον] εἰς ὃ γράφονται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων. B.

97, 3. Ὑπερβολὴ μανίας] Καὶ γὰρ τῆς μεγίστης ἀνοίας ἔργον τὸ κατὰ τῶν ἰδίων πολιτῶν στρατιώτας τρέφειν. FYP.

97, 7. Εἰσαγγελία] Ἐμφανισμὸς, μήνυσις. BFYP.

97, 15. Θορυβεῖτε] ἀντὶ τοῦ συντίθεσθε αὐτῶ ὡς ἀθεοῦντι. BFYP.

97, 22. Αἴτιον δὲ] Ὑπερβατὸν κατὰ παρένθεσιν. BFYP.

97, 23. Παρσκευάσαι] Προσώπου ὑποβολὴ τὸ σχῆμα. FYP.

98, 16. Παρεῖκατε] Οἱ Βοιωτοὶ τὸ η εἰς τὸ εὐ τρέπουσι. Y.

98, 25. Ἀποληφθέντος] ἤγουν ἀπογενομένου καὶ ἀποκρατηθέντος. P.

98, 27. Ἄλλ' ἐκείνος] Τὸ σχῆμα ἀντιθετον. Οἷον ἡμεῖς οἰκοί, ἐκεῖνος ἀποδημῶν. FYP.

99, 1. Κατέστησε] ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ Κλείταρχον ἐν τῷ Ὄρεφί Φιλοστειθῆν. FYP.

99, 2. Ἐπὶ Σκιάδῳ] Σκιάθος νῆσος πλησίον Εὐβοίας, ὑπήκοος Ἀθηναίων. FYP.

99, 12. Ποιεῖτε] τὸ βᾶθμεῖν καὶ ἀργεῖν. Y.

99, 19. Ἐδάσει] τῇ γῆ. P.

100, 3. Τὰ νῦν βεβαιοσμένα] τὰ ἔθνη τὰ νῦν ὑπ' αὐτῶ κατεχόμενα. EYP.

100, 5. Ἀρχὴν] τὴν τυραννικὴν, οὐ τὴν ἔνομον ὀλιγονοῦσι. FBP.

100, 11. Οὐ κακῶς] Σημείωσαι ἐπίκρισις. BP.

100, 18. Καὶ ὅπου τις] Πάλιν εἰς Διοικεθῆν ἀντίταται, ὅτι ἐν τῇ Θράκῃ αὐτὸν ἀμυνεῖται. FYP.

100, 22. Δρογγίλον καὶ Καθύλην] χωρία Θρακίᾳ εὐτελεῖ περὶ τὸν Στρυμόνα καὶ τὴν Ἀμφίπολιν. FYP.

100, 23. Ἐκαρεῖ] ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλει, ἀφανίζει. P.

100, 27. Τῶν ἀργυρίων] Τὸ Λαύριον φησὶ· τόπος γὰρ ἐστὶν ἐν Ἀθήναις, ἐθα ἀργυρος τίκεται. FYP.

100, 28. Μελίνων] Τὴν κέγχρον φησίν· ἄλλοι δὲ δμοιον κέγχρω. FY.

100, 29. Σιροῖς] Τοὺς θησαυροὺς σιροῖς ἐκάλουν οἱ Θράκες καὶ οἱ Αἰβυεὶς ἀ νῦν φοσσία ἰδιωτικῶς. FYP. Τὰ κατὰ γεια. Θεόπομπος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ, σιροὶ κριθῶν. Οἶμα δὲ λέγειν αὐτὸν φοσσία. B.

101, 12. Βοηθείαις] ταῖς μερικαῖς καὶ κατὰ καιροὺς γινόμεναις στραταιαῖς. SY.

101, 20. Εἰ δὲ τῷ δοκεῖ] Ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ. FYP.

102, 11. Ποῖ] ἀντὶ τοῦ ἕως ποῦ. P. Ὅμοιον τῷ « ποῖ μενεῖς βᾶθμος » ἀντὶ τοῦ μέχρι τίνος. Y.

Ἀναδύμεθα] ἀντὶ τοῦ χωριζόμεθα τοῦ πράττειν καὶ ἐκφεύγομεν τοὺς πόνους. Ἄπο μεταφοράς τῶν ὑποζυγίων τῶν καὶ φεγγόντων ὑποδύναι τὸν ζυγόν. Y.

102, 21. Οὕτε λέγειν ἄξιον] Συμφώνως τῷ Θουκυδίδῃ (1, 122) δ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν τῷ Πειλοποννήσῳ. FYP.

102, 22. Καταπολιτεύονται] καθ' ἑμῶν. P.

102, 26. Τινές] ὁ Δημοσθένης· οὕτως γὰρ ἔλεγον τινές. Y.

102, 27. Ἀναβάλλουσι] ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι ποιοῦσιν. VP.

- 103, 2. Ἐπὶ πολλῶν] καθῶς δηλονότι. Less.
 103, 3. Τούτων] τῶν ἡμῖν συμβεβηκότων καθῶν Less.
 103, 10. Κωλύειν] Τὸ ὑπερβατὸν, ἵνα ἤ, καὶ κωλύειν τὸ διαρπασθῆναι τὰ χρήματα, διὰ τὸ τοῦ φύλακᾶς τινὰς τάξει δι' ὧν σωθήσεται. FYP.
 103, 12. Αὐτὸ τοῦτο] ἀντὶ τοῦ καὶ κατὰ τοῦτο. YP.
 Εἰ τὰ μὲν χρήματα] Ἀντιθετὸν τὸ σχῆμα, ἐκεῖ χρήματα, ἐνταῦθα τὴν Ἑλλάδα. Κάκει ἀδήλως εἰ διαρπασθήσεται· ἐνταῦθα δὲ φανερώς· κάκει μόριον, ἐνταῦθα πᾶσαν. FYP.
 103, 29. Ἡ διαδικασία] τὸ φιλονεικεῖν καὶ διαμφισθητεῖν λόγοις· διαδικασία οὖν ἡ φιλονεικία. Κυρίως δὲ διαδικασία ἐστὶν ἡ ἐπὶ χρημάτων ἀμφισβήτησις· ἐνταῦθα δὲ κατεχρήσατο. FYP.
 104, 24. Ἀποτυμναν[σαι] ἀνηλεῶς τινα φονεῦσαι. B.
 105, 6. Ποτ[θ]αίαν] τὴν Κασάνδρειαν. YP.
 105, 7. Τὴν Βοιωτ[ί]αν] διὰ τοῦ περιτοπισαί αὐτοῦς ὄρχομενὸν καὶ Κορώνειαν· οὐκ ἔχοντες γὰρ καὶ ταῦτα ὑπακούοντα μετὰ τῶν Βοιωτῶν ἑδόκουν μὴ πάσης ἀρχεῖν Βοιωτίας. FYP.
 105, 18. Προσφέρεται] προστίθεται. P.
 105, 22. Οὐκ ἦν ἀσφαλὲς] Σχῆμα τὸ περὶ ἐπιμελείας καὶ κήλους, τὸ λεγόμενον ἢ κατὰ κύλον ἐπαναφορά. BY.
 105, 27. Τοῦς τυράννοισι] τοῦς Ἀλευάδας. BY.
 106, 22. Μαλακ[ῶς]·] δειλός. P.
 107, 1. Ὅστις δ' ὑπὲρ] Ὁ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν. Ὁ τὰ βῆστα βουλόμενος λέγειν ὑπὸ τοῦ λογιζομένου κινεῖται, ἵνα τι κερδάνη. Ὁ δὲ τὰ βέλτιστα καὶ μὴ τὰ ταῖς τῶν πολλῶν ἀκοαῖς φθίστα, ἐκείνος τῇ τύχῃ ἑαυτοῦ ἐκδίδωσι, κἄν εἴ τι ἄρα ἐπ' αὐτῷ συμβῆ. Ποιεῖ οὖν κρεῖττονα τὴν τύχην ἤπερ τὸν λογισμόν. Ἀντὶ τοῦ πλεῖω ἑαυτὸν ἐκδίδωσι τῇ τύχῃ ἤπερ τῷ λογισμῷ. Less.
 107, 15. Οὐδὲν ἀν τούτων εἶποιμι] Το σχῆμα κατὰ παράλειψιν. Y.
 107, 16. Τῶν τοιούτων] οἷα οὗτοι οἱ ῥήτορες. Less.
 107, 20. Προήχθη] διεγέρθη. Less.
 107, 28. Τὸ βέλτιστον αἶ] οὗτος τὸ ὀρθόν· ἐπ' ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἡ φύσις αὐτὴ βαδιεῖται. Y.
 108, 1. Ἐπὶ τοῦτο] τὸ βέλτιστον. P.
 108, 2. Προάγεσθαι] ἀντὶ τοῦ προάγειν· παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. FYP.
 108, 19. Τούτων] ἤγουν ἐκ τοῦ ἐκείνων εἰπεῖν καὶ ἡμᾶς πρᾶξει. P.
 108, 23. Τι τῶν τότε] τὸ ἐκβαλεῖν τοὺς Θηβαίους ἐκ τῆς νήσου. P.
 108, 27. Ἐν κεφαλαίῳ] Ἀνακεφαλαίωσις. BP. Ἐν συντόμῳ λόγῳ. Less.
 109, 4. Παρὰ πάντα] πάντα ὅσα ἀν δύνωνται τῇ πόλει. S.

IX. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Γ.

- 110, 1. Πολλῶν, ὡς ἄνδρες] Τοπικὴν καταδρομὴν ἔχει Φιλίππου τὸ προοίμιον· σχῆμα τοῦ ἐκ πλαγιασμοῦ τέμνοντος τὸν λόγον. FYP. Πρότασις. Ἄλλως. Τὸ προοίμιον ἐκ τοῦ κατηγορουμένου. Καταδρομὴν γὰρ ἔχει Φιλίππου, καὶ ἔχει καὶ ἐπιτίμησιν. Ἔστι δὲ καὶ τόπος εὐνοίας. BY.
 110, 2. Ὀλίγω δειν] παρὰ μικρὸν καὶ σχεδὸν εἰπεῖν·

- οὐδὲ γὰρ δεῖ περὶ Φιλίππου ἐκκλησιάζουσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων. Διὸ ἐκόλασεν αὐτό. R.
 110, 5. Καὶ πάντων] Κατασκευή. BFYP.
 Φησάντων] ἀντὶ τοῦ ψηφισαμένων. BFYP.
 110, 7. Τῆς ὑβρεως] Οὐκ εἶπεν ἀδικίας ἢ πλεονεξίας, ἀλλ' ὑβρεως· ὁ παρ' Ἀθηναίους οὐδὲ τοῖς δοῦλοις ἀνεκτόν. BFYP.
 110, 9. Προειμένα] δηλονότι κακία προδομένα. RS.
 110, 10. Εἰ καὶ λέγειν] Πρότασις. B. Δεύτερον προοίμιον ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ δὲ σχῆμα ὡς ἐν ὑποθείσει. BFYP.
 110, 14. Πολλὰ οὖν ἴσως] Αἰτία τῆς προτάσεως. FYP. Κατασκευή. BFYP.
 110, 18. Ὅν τινες] τῶν προδοτῶν οἱ ἀναισχυντότεροι. FYP.
 110, 22. Ἐταροὶ δὲ] Τοὺς κατηγοροὺς Διοπίθους ἀνίσταται. FYP.
 111, 2. Αἱ δὲ τοιαῦται] Συμπέρασμα τοῦ προοιμίου. BFYP.
 111, 4. Ἄξιῳ δ' ὑμᾶς] Εἰσβολὴ ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ συμφέρον· τὸ δὲ σχῆμα προδιφθωσις. FYP Τρίτον προοίμιον, μᾶλλον δὲ εἰσβολὴ τῶν ἀγωνίων, καὶ προθεραπεία. BY.
 Ἄξιῳ] ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω. Y.
 111, 14. Ἐξήληλάκατε] τὴν παρρησίαν.
 111, 18. Εἰ μὲν οὖν καὶ νῦν] Ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα. Ἄλλοι δὲ εἰσβολὴν τῶν ἀγωνίων ἀπὸ τοῦ εἰ μὲν οὖν. BFYP.
 112, 5. Εἰ μὲν οὖν ἅπαντες] Εἰσβολὴ τῶν ἀγωνίων. Ἀρχὴ δὲ τοῦ συμφέροντος. BFYP.
 112, 9. Ἀτόπως] πονηρῶς καὶ κακῶς τὴν γνώμην. BFYP.
 112, 10. Ἐνιοὶ] τῶν ἀκραστῶν. P.
 112, 29. Εἰ δὲ τίς ταύτην] Ἀντικείμενον λύει. Ἀπαριθμησις τὸ σχῆμα. FYP.
 114, 25. Προρρήσεως] ἐκ προαγορεύσεως φανεράς. FYP.
 115, 4. Σκευωρούμενον] κατὰ μικρὸν ὑφαντοποιούμενον. S.
 115, 7. Εἰ μὴ] Τὸ κατὰ συστροφὴν σχῆμα. FYP. Ἐκ παρονομασίας· ὀριμεῖα λέξις. BFYP.
 115, 9. Ὁ γὰρ οἷς] Περίοδος κατ' εὐθείαν. BFYP.
 115, 12. Τίσιν οὖν ὑμεῖς] ἀντὶ τοῦ διὰ τίνων· εἰ μὴ διὰ τούτων φησὶ τῶν ἀναγκαίων ἠγεῖσθαι κινδυνεύειν. Y.
 115, 16. Ἐἴτα τὸν] ὀριμεῖα λέξις. BFY.
 115, 19. Ἄλλ' ἀπ' ἧς ἡμέρας] Ἀνέμνησεν αὐτοὺς λυπηροῦ διηγήματος. FYP.
 116, 6. Τετυφῶσθαι] μεμνηναί· ἀπὸ Τυφώως τοῦ ἀντράφαντος πόλεμον πρὸς τοὺς θεοὺς· μανίας γὰρ τοῦτο σημεῖον· ὅθεν καὶ τετυφωμένον ἄνθρωπον καλοῦμεν τὸν ἀλαζόνα καὶ μετίζον ἢ προσήκει φρονεῖν. Τινὲς δὲ τὸ τετυφῶσθαι ἀπὸ τοῦ τυφείν, ὃ ἐστὶ σκοτοῦσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ καπνοῦ· σκοτοῦται δὲ καὶ ὁ ἀνούστατος τὴν διάνοιαν. FYP. Ἐξηγεῖσθαι καὶ μαίνεσθαι. S.
 116, 29. Μᾶλλον δὲ] Καλῶς προσέθηκε τὴν ἐπιδιόρθωσιν· οὐδὲ γὰρ οἱ νῦν Ἀθηναῖοι ἐποίησαν ἄ ἐπιφέρει. FYP.
 117, 16. Ἐπιπολάζει] ἀντὶ τοῦ πλεονάζει τοῖς ἀδικήμασιν. Ἀπὸ μεταφοράς τοῦ πλεονάζοντος ὕδατος δταν υπεραίρηται καὶ υπερεκχέηται πλέον τοῦ μέτρου. YP.
 117, 18. Τούτων] ὧν ὁ Φιλίππος ποιεῖ. P.
 117, 21. Ἐὼ] Παράλειψις μηδὲν ἦττον λέγουσα. Less.

117, 25. Τὰς πόλεις] ὧν ἤρχε ποτε Ἀχιλλεύς καὶ Φιλοκτήτης, Πρωτεσβλαος, Ποδαλείριος. FYP.

118, 3. καὶ οὐ γράφει μὲν ταῦτα] Ὅρα τὴν τῶν σχημάτων ποικιλίαν. BP.

118, 5. Τὸ σχῆμα ἐπιτροχασμός. RS.

118, 11. Διορωρύμεθα] κατεσκάμμεθα, λεληστούμεθα. S.

118, 23. Ἄλλ' οὖν] ἤγουν ὅμως. P.

119, 3. Ἡράκλεις] Ἐπιφθονία θαυμαστικόν· τὸ δὲ Ἡρακλῆς κλητικῆς πτώσεως. R.

119, 10. Καίτοι τί τῆς] πνεύμα. B.

119, 21. Εἰς Πορθμὸν] Πορθμός ἐπίνειον τῆς Ἐρετρίας· ἀμυνόμενος δὲ ἐκλήθη τῷ πελάγει τῷ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ἀθηῶν. FYP.

120, 1. Ναύπακτον] Ναύπακτος ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ τοῦς Ἡρακλείδας μέλλοντας καταλθεῖν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐκεῖ πῆξασθαι καὶ κατασκευάσαι τὰς ναῦς. Ἐχίνος δὲ πόλις, Θηβαίων μὲν ἀποικος, πληθύνει δὲ Θετταλίας, ἀπὸ Ἐχίνου ἐνὸς τῶν Σπαρτιῶν. FYP.

120, 18. Αελύμανται] Τοῦτο καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐλυμήνατο πράγματα· καὶ εἰ μὴ παύσεται, οἴχοιτ' ἂν πάντη καὶ διαφθοραεῖ, μᾶλλον δ' ἤδη διέφθοραται. HRS.

121, 5. Ἐκπέπραται] ὥσπερ νῦν πρίται οὗ Φίλιππος παρὰ τῶν λεγόντων καὶ τῶν στρατηγούντων. LSS.

Ἐπίτασιν τὴν ἐκπρόθεσιν ἔχει, ἀντὶ τοῦ σφόδρα καὶ πᾶν πέπραται. HR.

121, 8. Ζῆλος] ἀντὶ τοῦ μακαρίζεται, φησὶν, ὁ προδότης. Ἐπὶ γὰρ τοῦ φόβου ζηλοτυπία λέγεται. HR.

Γῶως] ἀντὶ τοῦ γελᾶται ὥσπερ ἐμυρὸς, ἂν ὁμολογήσῃ δτι ἔλαβ' ἑ κατὰ τῶν πολεμίων. HR.

121, 9. Ἄν τις τοῦτοις ἐπιτιμᾷ] Μισεῖται παρ' ἡμῖν ὁ ἐπιτιμῶν τῷ προδότη ὡς κωλύων τὸν γέλωτα. HR.

121, 28. Ἄτιμος] Ἄτιμον ἐνταῦθα λέγει οὐ τὸν μὴ μετέχοντα τιμῆς, ἀλλὰ τὸν ἀτιμώρητον, ἵνα, εἴαν τις αὐτὸν φονεῖσῃ, μηδεμίαν τιμωρίαν γένηται ὑπὲρ αὐτοῦ τελευτήσαντος κατὰ τοῦ φονεύσαντος αὐτόν. HRY. LSS.

122, 6. Τί τὸ ἀξίωμα] ἀντὶ τοῦ διὰ τί ταῦτα ἤξιον ποιεῖν. HR.

122, 15. Ὑπὲρ ὧν ἂν] ὑπὲρ τίνων πραγμάτων δικάζεσθαι παρέχονται φόνου δίκας εἴαν φονεῖσῃ. Ἔστι γὰρ τίνα πράγματα ἔνθα ὁ ποιήσας οὐ τιμωρεῖται. LSS.

122, 16. Εὐαγέ] εὐσεβέ· ἄγος γὰρ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἀκάθαρτον. LSS.

Ἄτιμος] ἀτιμώρητος. YP.

122, 23. Δωροδοκούντας] Ἐπὶ τῶν δεχομένων δῶρα λέγεται ἡ λέξις, οὐκέτι μάντιοι καὶ ἐπὶ τῶν παρεχόντων· ἔστι γὰρ δωροδόκος οἰονεὶ δωροδόχος τις ὧν. HQAH.

Στηλίτας] Στηλίτας ἔπολον τοὺς δωροδοκούντας, ἀντὶ τοῦ ἐνέγραψον αὐτοὺς ἐν ταῖς στηλίαις. AY. LSS. Τοῦτο δὲ ἔστιν· ἔπολον δημοσίας αὐτῶν τὰς τιμωρίας διὰ τῶν γραμμάτων ὧν ἔγραψον ἐν ταῖς στηλίαις. A.

123, 16. Τὴν ἡραϊαν αὐτὴν] κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους. B.

123, 20. Ἀρχαίως] οὐ παλαιῶς, ἀλλ' ἀφελῶς καὶ χωρὶς πανουργίας. YP.

Πολιτικῶς] δικαίως, μὴ χρήμασιν ὠνούμενοι τὰ πράγματα. FYP.

124, 8. Ἐτραχηλισθῆναι] ἐκ τραχηλῶν ἐκπεσεῖν, τῶν ἐλπίδων ἐκπεσεῖν. BFY.

124, 28. Ἐκ πλείστου] πόρρωθεν. P.

Ἄν] τῶν προδοτῶν. YP.

125, 18. Ἀπαλαγέντος] ἀπαλαθόντος. P.

126, 24. Ὅτω δ' ἀλλῶς δίκειντο] τῷ φόβῳ. Σημείωσαι δὲ ὑπόστασιν. P. Σημείωσαι, ὑπόστασις. B.

26, 26. Διοικευσάμενοι] τὴν σκεπὴν ἀναλαβόντες. FYP.

126, 29. Οἱ μὲν] Μερισμός καὶ ὑπομερισμός τὸ σχῆμα. FYP.

127, 1. Ἀρχουσι καὶ τυραννοῦσι—Εὐφραῖον] ἀντὶ τοῦ τῶν τότε σωζόντων ἑαυτοὺς καὶ τὸν Εὐφραῖον. Y.

127, 14. Οἱ δ' οὐδὲν] οἱ μὴ πρὸς χάριν λέγοντες. FP.

127, 18. Οἱ δ' ἔβ'] οἱς προσήσαν ἀπέχθεται. FP.

127, 28. Τεθνάναι γὰρ] κατὰ κῶλον ἐπαναφορά. BFY.

128, 4. Καλήν] Κατ' εἰρωνίαν. FYP.

129, 20. Ἐπίσχειν] βραδύνειν. FP.

Σ. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ.

131, 1. Καὶ σπουδαῖα νομίζων, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ ὧν βουλευέσθε, καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει] Ἠγνοήκασι οἱ πρὸ ἡμῶν ἐξηγησάμενοι καὶ διελόντες τὸν δέκατον λόγον ὅτι πρὸς τίνα ξείφην ἀπαγγέλλαν ἤκουσαν ἐκ τῆς θράκης δυσχερῆ ποιεῖται ὁ Δημοσθένης τὸν λόγον· ἔθεν αὐτὸν καὶ πρὸς σπουδῆν, διὰ τὴν χρείαν τὴν παρούσαν, τότε ἐκπεφώνηται ὁ λόγος. Καὶ τοῦτο αἴτιον γέγονε τοῦ μὴ σκεψάμενον ἴδιον σέμμα ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, τότε παρελθεῖν τῶν καιρῶν μὴ ἐνδιδόντων αὐτῷ. Δῆλος γὰρ ἔστι Φίλιππος ἐπαμύνων καρδιανόος, Διοπεύθους αὐτοῖς ἐπιόντος. Δι' ὃ τῶν μεταξὺ τόπων μέμνηται ὡς ἀμυροσθητούμενον ἐν τῷ ἐβδόμῳ. Εἰρηκε δὲ ἐν τῷ ὄγῳ. Ἄλλ' εἰ δεῖ τεμαίρεσθαι ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἧς ἐπέμφε πρὸς ὑμᾶς, ἀμυνεῖσθαί φησι τοὺς ἐν Χερρονήσῳ. Καινότητος δὲ οὐστος πολλῆς ἐν τοῖς πράγμασι, τῷ πρὸς Φίλιππον γίνεσθαι τὸν λόγον ἀδικούοντα καὶ παραβεβηκότα τὴν εἰρήνην, ἔξ ἐτοίμου μὲν τὰ πολλὰ ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων λόγων λαμβάνει, ὅμως δὲ τοῖς παρούσιν ὡς οἰκείατα αὐτὰ ἐραρμόζει. Πῶθεν δὲ ἔστι Φίλιππος καταραγῆς καρδιανόος ἐπαμύνων, καὶ τὰλλα περὶ τὴν θράκην λυμαινόμενος ἅπαντα λυπεῖ τὸν δῆμον; ἔξ ὧν ὁ βῆτωρ φησὶν· εὐθὺς γὰρ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦτο ἐπισημαίνεται λέγων, « ἦν προσαγγελοῦν τὴν νεώτερον. » καὶ « ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ ἡ « πλεονεξία τοσαύτη τὸ πλῆθος ἔστιν, ὅσην ἀκούετε. » Καὶ μεσοῦντος ἤδη πάλιν τοῦ λόγου προσέθησι, « πρὶν « ἂν, ὥσπερ νῦν, αὐτὰ παρῆ τὰ πράγματα. » καὶ ταῦτα μὲν ἔστιν ἅπαντα δηλωτικά τοῦ ἀπαγγελλομένου· τοῦ δὲ ὅτι βοηθεῖ καρδιανόος, ἐβόηθει. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα δηλωτικά σαφῶς τῆς υποθέσεως. Φασὶ δὲ οἱ αὐτοὶ, Αλέξανδρος καὶ Διόσκορος καὶ Ζήνων ὁ πολυβρύλητος, τὸ συμφέρον κεφάλαιον μόνον ἐξεργάσθαι κατὰ τὸν λόγον. Δοκοῦσι δὲ σφόδρα ἠγνοήσαναι τῶν κεφαλαίων τὴν φύσιν. Ἔχει γὰρ καὶ τὸ δυνατόν ὁ λόγος, καὶ τοῦτο διπλόν· ἔχει δὲ καὶ τὸ νόμιμον καὶ τὸ δίκαιον, ὡς αὐτὴ γε ἡ διαίρεσις καὶ τάξις βήθεισα δεῖξει. Σκοπὸς δὲ Δημοσθένει συγχροῖσθαι καὶ αὐξῆσαι τὴν Διοπεύθους δύναμιν, τοῦ καιροῦ πλείστην παρησίαν ἐνδιδόντος, μετὰ μόντοι γε τοῦ φυλάττεσθαι τὸν προσηκόντα, ἵνα μὴ δοῦναι χάριτι λέγειν. Σκοπὸς δὲ καὶ παροξύναι τὸν δῆμον· δεδοικε γὰρ μὴ τρέψονται ἐπὶ διαλλαγῇ καὶ προσεβείας περὶ τούτων· τυχὲν δὲ προήρηται τοῦ γράψαι αὐτοὺς περὶ τοῦ πολέμου φή-

εἶσθε· σκοπὸς δὲ καὶ πείσαι τοὺς ἀκούοντας πρὸς εὐσεβίαν
πρὸς τὸν Μῆδον περὶ χρημάτων καὶ προσλαβέσθαι τὴν
βασιλείαν εὐνοίαν. Καὶ πρὸς μὲν οὖν τὰ κατὰ τὸν Διο-
πίθην, ὥστε συμμάχεσθαι τοῦ στρατηγοῦ τὴν δύναμιν,
καὶ πρὸς τὸ μὴ δεῖν αὐτὸν Δημοσθένην ἀναγκασθῆναι
γράφαι περὶ πολέμου ψήφισμα, ἀντίθηκεν ἀγωνιστικώτατα
τὴν παράδοσιν τῆς εἰρήνης καὶ τοὺς δροκούς συγκεχυμένους.
Ἦν ἀποδείχθόντων καιρὸν εἰληπε πείσαι τε καὶ καταναγ-
κάσαι τοὺς ἀκούοντας συνέχειν καὶ ἀξίην τὴν Διοπίθους
δύναμιν καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν περιττὸν ἀπέφηνεν δν. Εἰ γὰρ
φανερὸς ὁ Φίλιππος παραβελήτως τὴν εἰρήνην, πῶς δίκαιός
ἔστιν αὐτὸς ἀναγκασθῆναι γράφαι περὶ πολέμου ψήφισμα;
πλὴν εἰ μὴ βούλοιντο πρόφασιν ζητεῖν συκοφαντίας πρὸς
αὐτὸν οἱ ταῦτα λέγοντες. Καὶ τὰ μὲν δύο τούτων διωκτέ-
στο τὸν τρόπον· περὶ δὲ τῆς πρεσβείας (χρήματα γὰρ
αὐτοῖς τέως παρ' ἐκείνου συμπορίαςσαι βούλεται) τὴν
ἐνδεῖαν συνίστησι τὴν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει. Χρῆσαι γὰρ
τὰ νῦν ὄντα χρήματα διαδίδοσθαι τῷ δήμῳ καὶ καταναλι-
σκεσθαι, ὡς ἔθος, εἰς τὰς θεωρίας, καὶ μὴ ἀφαιρεῖσθαι τὰ
ἐκ τοῦ δημοσίου δίδόμενα· μηδὲ μὴν παρὰ τῶν πλουσίων
γίνεσθαι τοὺς πόρους συκοφαντούμενων τε καὶ δημοσιό-
μων ἀδικῶν. Ἦν βρῆθέντων τοῖς ἀκούοις πρὸς ἡδονὴν
(οὐδένος γὰρ οὕτω μετεποιούοντος ὡς τοῦ νέμεσθαι τὰ κοινὰ)
καιρὸν εἰληπε συμβουλεύσαι αὐτοὺς αἰτεῖν παρὰ βασιλέως
χρήματα, ὡς ἀλλαγθῆεν μὴ ὑπαρχούσης εὐπορίας τῇ πό-
λει. Ἦ μὲν οὖν σύμψασα διοικήσις καὶ ἔννοια καὶ σκοπὸς
οὕτως ἐστὶ τῷ βρῆτορι. Ὅντινα τῶν πρὸ ἡμῶν οὐδένος εἰ-
δότος, ἔστω ἐμὲ γς εἰδόναι, ὤφθησαν ἐμπειτικώτατοι δὲ περὶ
τῶν θεωρικῶν ζήτημα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ἀλλότριον.
Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχον πέφηνεν οὐδὲ φανήσεται ποτε. Καλὸν
δὲ ἀναλαβόντας εἰπεῖν τὴν τάξιν καὶ τὴν διαίρεσιν ἣ κέ-
χρηται ὁ βρῆτωρ, ἵνα τὴν διοίκησιν αὐτοῦ καὶ τὴν οἰκονομίαν
θεωρήσωμεν. Ἄξιον δὲ καὶ πρὸ τῆς διαίρεσεως καὶ τὴν
ἐξαγγελίαν θαυμάσαι ἣ κέχρηται. Καὶ γὰρ ἐστὶ πῆ μὲν
λαμπρὰ, πῆ δὲ παθητικὴ, πῆ δὲ ἠθικῶς προσηκταί. Καὶ τὸ
μὲν πραγματικὸν ἐπιδεδεικται πολλαχού· συνάπτει δὲ τὰς
ἰδέας ταύτας πολλακῶς ἀλλήλαις, ἅτε τῆς γρηλας καταναγ-
καύσεως αὐτὸν καὶ προσαγωγῆς ἐπὶ πολλὰ τὴν βρῆσιν.
Ἔχει δὲ οὕτως αὐτῷ τὰ τῆς βρῆσεως καὶ τάξεως. Τὸ πα-
ράνομον εὐθὺς ἐν τῷ προοίμιῳ κατὰ πρόληψιν ἐμφανίζει
λέγων· « οὐκ ὀλίγων δὲ ὄντων ἀμαρτημάτων, οὐδὲ ἐκ
« μικροῦ γρόνου συνειλεγμένων, ἔξ ὧν φύλλως ταῦτ' ἔχει. »
Ἐλέγομεν γὰρ δεῖν ἐκ τῶν κεφαλαίων τὰ προοίμια λαμ-
βάνειν. Καὶ μέγεθος δὲ περιττόθησι τῇ ὑποθέσει ἀναγκαιώς,
ἵνα μάλλον συμπελοῖται καὶ καταναγκασθῆναι τὸν ἀπροατὴν προσ-
δεχθῆσθαι τὴν παραίνεσιν. Οὐ γὰρ ἂν ἄλλως πεισθεῖη κατα-
ποιεῖται τῆς γνώμης, μὴ διατεθεῖς διὰ μεγάλη ἔστιν ἡ ὑπό-
θεσις καὶ σκοπὸς ἀξία περὶ ἧς ὁ λόγος. Τὸ δὲ σπουδαῖα
βρῆθῆναι τὸ τε δεῖν θάττον ἐπαμῶναι καὶ σπουδῆς μεγάλης
ἔχουσιν, ἅτε τῆς οικείας γῶρας αὐτῶν πολεμουμένης, ση-
μαίνει. Καὶ τὸ ἀναγκαῖα δὲ, ὅτι οὐ βραθυμῆτον, ὡς ἔθος.
Οὐ γὰρ περὶ ἀλλοτρίων, ἀλλὰ περὶ οικείων ἡμῶν ὁ φόβος
καὶ ὅθεν οὐκ ὀλίγαι οὐδὲ μικραὶ πρόσδοται τῇ πόλει. Καὶ
δοκῶσα ἡ ἐπιβολὴ κοινῶς ἔχειν ἰδιωτάτη πέφηνε. Καὶ
ταῦτα μὲν περὶ τοῦ προτέρου. Διὰ δὲ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ
δευτέρου τὸ αὐτὸ νόμιμον παραβεβασιμένον ἁμοίως καὶ φα-
νερώτερον ἐνδείκνυται λέγων· « ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ
« κλονεξία, ἣ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φιλίππου χρη-
ται, » καθέστηκε φανερά καὶ πρόδηλος, ὡς καὶ ἡμεῖς
ἀκούετε· καὶ δεῖ οὐ θεῖ ἄρρεν καὶ ἐπαναπαύεσθαι τοῖς

τῶν βρῆτρων λόγοις, ὡς δυναμένοις παύσαι. TCV.
Καὶ σπουδαῖα] Τοῦ ὄντος τμητικοῦ λόγου καὶ δοκούντος
εἶναι τοῦτο τὸ σχῆμα. FXP.

131, 3. Περὶ αὐτῶν] τῶν προσαγγελλέντων. Lase.

131, 11. Ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια] Δεύτερον προοίμιον.
FYP.

131, 15. Καὶ γὰρ εἰ μηδ'] Κατασκευῆ. P.

Καὶ γὰρ εἰ μηδ' ἀφ' ἐνός] Ἄχρι μὲν οὖν τούτου προελή-
λυθεν ἡ ἔννοια τοῦ δευτέρου προοιμίου. Δοκεῖ δὲ μοι βα-
θύτατα καὶ δεινότερα προανακρεῖν ὑπόνοιαν ἤδη τοῦ μὴ
αὐτοῖς ὑπονοῆσαι ὅτι οἶδ' ὅτι ἐστὶ διὰ πρεσβείας καταπαῦ-
σαι τὰ τοιαῦτα διαπραττόμενον. Ὅθεν καὶ ἐδείθη τῆς
τοιαύτης ἐννοίας, ὅτι οὐ λόγων ἀλλὰ ἔργων δεῖ. Καὶ πε-
ποίηκεν ἡμῖν τὴν ὑπόνοιαν ταύτην ἔτι φανερωτέραν δι' ὧν
μετὰ τὰ προοίμια ἐργασταί· ἅπαρ ὁμοίως οὐδένης τῶν πρὸ
ἡμῶν κατιδεῖν ἠδυνήθησαν. Πῶς οὖν ἀργεταί εὐθὺς μετὰ
τὸ προοίμιον τὸ δεύτερον, καὶ τίνας ποιεῖται λόγους εἰς τοῦτο
συντείνοντας, εἰς τὸ μὴ δεῖν πρεσβεῖα χρῆσασθαι, μηδὲ
θαρρεῖν ὅτι βρῆτορος λόγος δύναται πείσαι Φιλίππον περὶ
τῆς παύσεως τῶν ἀδικημάτων, ἄξιον κατιδεῖν. TCV.

131, 17. Ἡμεῖς οὐδαμῶς πάποτε, ἔπου περὶ τῶν δι-
καίων εἰπεῖν ἐδέησε, ἠττήθημεν, οὐδὲ ἀδικεῖν ἰδέσθαι]
Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἀγγελία γέγονεν ὅτι Φίλιππος ἀδικεῖ καὶ
ἐπαμῶναι Καρδιανοῖς, εἰκότως ὑπενόησεν ὅτι ἐνδέχεται
αὐτοῖς ὄντας φύσει βραθυμούς ἐπὶ τινὰ πρεσβεῖαν τρέψασθαι.
Ταύτην τοίνυν τὴν ὑπόνοιαν ἀνακρεῖ τῷ ἀδυνάτῳ κεφαλαίῳ,
συνιστὰς ἀδύνατον ἐκ λόγων ἐπιτρέψιν τὴν πλεονεξίαν Φι-
λίππου. Καὶ τούτου τὰ δύο μέρη ἐξεργασταί κατὰ ἀντεγέ-
τασιν, οἶον, τί μὲν δύνανται λόγοι, τί δὲ ἔργα ἰσχύει;
καὶ ὅτι Ἀθηναῖοι μὲν χρώμενοι λόγοις οὐδὲν ἑαυτοὺς
ὠφελήσαν οὐδὲ ἐκείνους ὑπὲρ ὧν τοὺς λόγους λέγουσιν, οἱ
προδότες δὲ οἱ τὰ ἐκείνου διοικούντες, τῇ δυνάμει τοῦ Φι-
λίππου χρώμενοι, κατορθοῦσι μόνοι καὶ δύνανται ἅπαντα.
Οὕτω μὲν οὖν τὸ πρῶτον μέρος τοῦ λόγου προελήλυθεν ἔχον
τὸ ἀδύνατον κατὰ ἀντεγέτασιν· ἐν ᾧ ἀποδείκνυσιν ἀδυνάτως
ἔχοντας τοὺς λόγους ταῦτα κατορθοῦν αὐ κατορθοῦσθαι τοῖς
ἔργοις πέφυκε. Διψῆχεται μὲν οὖν διὰ τούτου τοῦ μέρους
[τρία]· ἐν μὲν, ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι, τὸ μὴ δεῖν ἔννοεῖν
πρεσβεῖαν, δύο δὲ ἐπὶ τούτῳ πάλιν· ἐν μὲν, ὅτι οὐ δεῖ αὐ-
τὸν καταναγκασθῆναι γράφαι, ἕτερον δὲ, προκατασκευῆς
δύναμιν ἔχον, ὅτι ἐὰν αὐτοὶ μὴ θέλωσι πράττειν, ἐπὶ τισὶν
ἀκούουσι; μεθ' ὃ δὴ καὶ τὸ συμμέρον ἐξεργασταί ἀπὸ
ταύτης τῆς λέξεως (p. 133, 2) « εἰτ' οἴμαι (οἷε γὰρ
« ἐγὼ κρίνω τάληθῆ λέγειν) οὕτω διαβεβλήμεθα. » Ἐν-
τεῦθεν γὰρ τὴν ἔκδοσιν ἐξετάζει, τί ἀποβέβηκεν Ἀθηναίους
ἀεὶ ὀαρροῦσι τοῖς λόγοις. Εἶτα εὐλαβοῦμενος μὴ καὶ νῦν
ὁμοίως βραθυμῆσται καὶ τὰ ἀπηγημένα ἐν φύλλῳ ποιη-
σασιν, ὑπομιμνήσκει τὸ πῶν ἀπολωλότων διὰ βραθυμίαν
καὶ ὑπεροψίαν καὶ ἀμελείαν, αὐ δὲ φοβοῦμενος καταρῥημι-
ται ὄσων καὶ πρότερον ὑπεριδόντες ὅσα ἀπεστέρηται.
Καὶ λέγει δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης ἀρξάμενος (p. 133, 15)
« ὄρατε Σέρριον καὶ Δορισκόν· ταῦτα γὰρ πρῶτον ὀλιγω-
« ρήθη μετὰ τὴν εἰρήνην· ταῦτα ἀπέπλεσε Θράκη καὶ
« Κερσοβλέτην » καὶ ὅσα ἐξῆς, οὐκ οὖν ταῦτα ἀμφοτέρα
ἤδη διψῆχεται· τὸ μὴ δεῖν πρεσβεῖας χρῆσασθαι καὶ δεῖν
μιμῆσθαι Φιλίππον ἔργους μάλλον ἢ λόγους τὰ πρά-
γματα χειροῦμενον· καὶ τὸ τρίτον, τὸ μὴ δεῖν ὑπεριδεῖν ὡς
μικροῦ τινὸς ὄντος τοῦ νυνὶ συμβεβηκότος καὶ ἀπηγγελέμε-
νον, ἐπειπερ εὐώθηται οὐ μικραῖς ζηταῖαι οὐδὲ φύλλαις
βλάβαις περιπίπτειν ὑπεροπῶντες ἐκάστοτε τῶν ἀλίσκουμέ-

νων. Εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο συντίθει τὸ μὴ δεῖν βραθυμεῖν μηδ' οἴεσθαι διὰ πρεσβείας παύσασθαι τὸν Φιλίππον, καὶ ἄλλο ἔπερ αὐτὸς ἐπισημαίνεται εἰκῶν (p. 134, 2)· « ἄλλ' ἵνα τοῦθ' ἡμῖν δεῖξω, ὅτι οὐ στήσεται πάντας ἀναθρώπους ἀδικῶν, τὰ δ' ὑπ' αὐτὸν ποιοῦμενος Φιλίππος, « εἰ μὴ τις αὐτὸν κωλύσει. » Οἱ μὲν οὖν αὐτὸ τὸ δίκαιον εἶναι κεφάλαιον, οἱ δὲ πρὸς ἐλεγχον εἰληθῆσαι τῆς βραθυμίας αὐτῶν. Ἀπλον δ' ὅτι ὀρθῶς εἰρηται τοῦ ἀσμοφόρου εἶναι. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον μέρος τοῦ λόγου προελήλυθεν ἄχρι τούτου, ἀπὸ μὲν τοῦ δυνατοῦ πᾶν ἐπιχειρηθὲν, κατασκευασθὲν δὲ τῷ συμφέροντι περὶ τοῦ μήτε δεῖν πρεσβεῖαν πέμπεσθαι μήτε βραθυμεῖν τῶν ἀπαγγελλομένων, ἔργου τε προθέσθαι κωλύσαι μᾶλλον ἢ λόγους. Τοῦτο δὲ τὸ κεφάλαιον ἠγνόησαν ὁμοίως οἱ πρὸ ἡμῶν εἰς τὸν λόγον θεωρίας καὶ διαίρεσεις συγγράψαντες. Μετὰ ταῦτα τὸ νόμιμον εἰσήγαγε, τῷ αὐτῷ θεωρηματι χρησάμενος ὡπερ καὶ ἐν τῷ ὀγδῶμ'· καὶ τοιαύτη δὲ ἐρμηνεῖα καὶ διδασκαλία χρῆται. TCV.

132, 3. Δεῖ] ἤγων ἔλλειπει. P.

132, 8. Παρέργεται] νικᾷ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων. YP.

132, 22. Πᾶσιν] ἤγων ἐν πᾶσιν. P.

133, 8. Τοῦ χάριν] συμπέρασμα τοῦ προουμιῶ, καὶ εἰσβολὴ ἐπὶ τὸ συμφέρον. FYP.

133, 22. Ἐπετελεῖσεν] καθ' ἑμῶν εἰργάσατο. Lss.

133, 26. Ἀντρώνας] πόλις Εὐβοίας πληθοντικῶς λεγομένη. Ὅμηρος (H. β, 697) ἐνικῶς « Ἀγγ(αλόν) τ' Ἀντρώνα ἰδὲ Πτελέον λεγχομένην. » FYP.

134, 5. Εἰσὶ δὲ τινες οἱ, πρὶν ἀκοῦσαι τοὺς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγους, εὐθὺς εἰσώθαι ἐρωτᾶν τί χρὴ ποιεῖν? Ἐντεῦθεν μὲν ἔστιν εἰσβολὴ τοῦ νομίμου κατὰ ἀντιθέσιν· σεσοφίσται δὲ ἡ ἀντιθέσις αὐτῷ κατὰ παράλειψιν. Ἐλλείπει γὰρ τῷ, τί οὖν χρὴ ποιεῖν, τὸ εἰρήνης οὐσης. Ἐσιώπησε δὲ τοῦτο τὸ μέρος ὡς ἰσχυρόν· ἐνεφάνισε δὲ αὐτὸ διὰ τῆς λύσεως. Πῶς δὲ ἔλυσε, καὶ πόθεν χρὴ ἠρεῦσαι τὴν ἀντιθέσιν; ἔξ ὧν εἶπεν ἐπαγαγόν, « πρῶτον μὲν, ὧ Ἄθη· « ναῖοι, τοῦτο παρ' ἡμῖν αὐτοῖς βεβαίως γινῶσαι, ὅτι τῇ « πόλει Φιλίππος πολεμεῖ καὶ τὴν εἰρήνην λείπει. » Ταῦτα γὰρ ἐπήνεγκε, μὴ τοιαύτης οὐσης τῆς ἀντιθέσεως, ὅτι εἰρήνη ἐστίν, ἄλλ' ἵνα λάθῃ τοὺς ἀκρατᾶς συνομολογούντας ὅτι παραβέβασται ἡ εἰρήνη· διὰ τοῦτο τῇ ἐρωτήσῃ σοφιστικωτέρα κέχρηται, ὡς ἂν ἐτοιμῶν ὄντων τῶν ἀκρατῶν ποιεῖν τὰ δέοντα. Καίτοι γε, οὐκ ἄλλο τι δεῖ γινῶναι αὐτοὺς ἢ τὸ παραβέβασθαι τὴν εἰρήνην, ἔπερ ἐστὶ πρὸς τὸ κεκρυμμένον μέρος τῆς ἀντιθέσεως. Τοιοῦτον δὲ ἔστιν αὐτῷ θεωρημα καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ Διοπέθους λόγῳ. Ἦδη δὲ προδιοικεῖται διὰ τοῦ νομίμου κεφαλαίου τὸ δεῖν συνέχειν τὴν Διοπέθους δύναμιν. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ προσημῆται ἐν σχήματι, τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἵνα ἀποδειχθῆσθε τῆς εἰρήνης διὰ μέσου παραβεβασμένης, ἐπενέγκῃ πρὸς τὸ, τί χρὴ ποιεῖν; ὅτι δεῖ συνέχειν τὴν Διοπέθους δύναμιν. Πρὸς τοῦτο γὰρ ἐστὶν αὐτοῦ ἡ σύμπασα σπουδῆ. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ καὶ τινος ὑπονομίας λύει καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀνακαυπτούσας ὑποφορὰς θεραπεύει. Συνίστησι δὲ τὸ νόμιμον πρῶτον μὲν ἐκ δυοῖν· ἔξ ἐνδὸς μὲν, ὅτι ἀναγκαίως τὴν ἀντιτεταγμένην ἔλευσθαι καὶ πολιτεῖαν τυραννίδι βούλεται καταλύσαι, εἰδῶς μὴ ἄλλως συστησόμενῃ τὴν βασιλείαν, εἰ μὴ καθαιρεῖται ἡ πολιτεία· ἔξ ἐτέρου δὲ, ὅτι παρ' οὐδέσιν εὐρίσκει τοσοῦτων ἀγαθῶν ὑπερβολὴν ὅσην παρ' Ἀθηναίους, ὥστε ἀναγκαίως καὶ διὰ

ταῦτα πολεμεῖν τῇ πόλει. Ἀμφοτέρω δὲ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀναγκαίου· τὸ δὲ ἀναγκαῖον ἀπὸ τῆς γνώμης; καὶ τοῦ ἀκολούθου. Εἴτ' ἐπειδήπερ ἐργαζόμενος αὐτῷ τὸ ἀναγκαῖον, ἔξ οὗ συμβαίνει μισεῖσθαι τὴν πόλιν ὑπὸ Φιλίππου, καὶ λέγοντι ὅτι καταφεύονται γὰρ ἐφ' ἡμᾶς οἱ βεβασμένοι, ἀντίπεσον ἰδίως πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς ἐργασίας δι καὶ τίς ἂν ἔλοιτο δουλείαν ἀντὶ δουλείας ἀλλάττεσθαι καὶ μὴ στέργειν τὴν ἀπᾶς ὑπάρξασαν; ἔλυσε εἰκῶν (p. 135, 4)· « ἐστὶ γὰρ ἡμεῖς οὐκ αὐτοὶ πλεονεκτοῦμεν καὶ κατασχεῖν ἀρχὴν εὐ πεφυκότες. » Οὗ τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἀντιθέσις, ἄλλ' ἀντιπίπτου ἀπὸ τῆς προτέρης ἐνόμοις. Εἴτα πάλιν ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν ἔνοιαν καὶ ἀνήγαγεν εἰς ἕτεραν ἀρχὴν εἰκῶν (p. 135, 11)· « πρῶτον μὲν ὅτι « τοῦτο δεῖ ἔλθρον ὑπειληθῆναι τῆς πολιτείας καὶ τῆς δημοκρατίας ἀδιάλακτον ἐκείνου. » Ἐπεὶ γὰρ ἰσχυρὸς ὁ περὶ τῆς εἰρήνης λόγος, ἀναγκαῖως πρὸς αὐτὴν συνεχῶς ἀγωνίζεται, τούτστιν, οὐ δεῖ κηλεῖσθαι τῷ τῆς εἰρήνης ὀνόματι· φύσει γὰρ εἶναι πολέμιον Φιλίππον. Ἀνήγαγε δὲ ἐπὶ ταύτην πάλιν τὴν ἀρχὴν· πρῶτον μὲν, ὡς ἔστιν, ἵνα γενναίως πρὸς αὐτὴν ἀγωνίσσεται· εἴτα, ἐπειδὴ εἶχε καὶ δευτέρα λύσει χρῆσασθαι, παρεχούσῃ ἀντετίθεισιν τῶν ὑπαρχόντων Ἀθηναίους ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐπὶ Θράκης γαλῶν καὶ μικρῶν καὶ γλισχωρῶν, πάλιν ἐκαινοποίησε τὴν ἀντιθέσιν· μὴ μὲν, ὅτι ἀναγκαῖως πολεμεῖ τῇ δημοκρατίᾳ καὶ πολιτεῖᾳ ἀντικειμένη τῇ τυραννίδι. Ταῦτα δὲ τῇ λύσει ἐχρήσατο πρὸς τὴν ἕτεραν ὅσῃν τῆς ἀντιθέσεως. Τῇ δὲ δευτέρᾳ λύσει τῇ περιεούσῃ τὴν ἀντετίθεισιν τῶν μέλλει κεχρησθῆαι πρὸς τὴν δευτέραν ἀντιθέσιν. Ἐκ τούτου τοῖνυν τὸ νόμιμον κεφαλαίου λελυμένου μᾶλλον τῷ δικαίῳ, ἀντίπεσον ἀναγκαῖως ἀντιθέσις πάλιν ἀπὸ τοῦ νομίμου· οὐκοῦν εἰ πέπεισται παραβεβασθαι τὴν εἰρήνην, Δημόσθενες, γράψου περὶ πολέμου ψήφισμα· ταύτην ἔλυσε ἐνστάσει, ἥτις ἐνστάσις ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δικαίου· οὐ γὰρ δίκαιον φησὶν ἀδικεῖσθαι ὑπ' ἡμῶν τὸν προσηρημένον ἡμῖν τὰ βέλτεστα συμβουλεύοντι· εἴτα ἐκ παραδείγματος ἕτερον πορίζεται λύσιν, ὅτι οὐδὲ ἄλλοτε ποτε οὐδένας γράψαντος Φιλίππος ἀδικεῖ, καὶ πρῶτα, καὶ δεύτερα, καὶ τρίτα, καὶ νυνὶ δὲ Ἰακωβίου βοήθει, ὁμοῦ καὶ ἐπισημαίνοντες τὴν αἰτίαν δι' ἣν ὁ λόγος· ὅτι γὰρ ἀπήγγελαται Φιλίππος Ἰακωβίου βοήθει, εἰδῶς ἡμερὶ οὐδὲ ὄμῳ τετάρταται. Εἴτα τρίτῃ λύσει, ὅτι ἡμεῖς ἔχειρομνησάμε τὸν πόλεμον, δι ἔξ οὗ χρόνου τὸν Διοπέθην ἀπεστελίκατε, κατακεχειρομένηκατε πόλεμον· ὥστε περιττὸν περὶ τῶν ἐγνωσμένων γράφειν. Εἴτα ὥπερ ἀπαλλαγῆς τῶν λύσεων ἐπιλογίζεσθαι, ὑποτιθέμενος ὃν δεῖ τρόπον πολεμεῖν. Ἔθος δὲ αὐτῷ πληροῦναι κεφάλαιον καὶ ἐν μέσοις λόγοις ἐπιλογίζεσθαι. Λέγει δὲ δεῖν ἀμύνασθαι, ὅταν ἀρχῆται ἐκείνοι, προσποιοῦμενος ὑποθετικοῦ λοιπὸν ἔπτεσθαι λόγου ἀπὸ τρόπου· οὐκ ἔστι γὰρ ἀρχεσθαι πολέμου τὸν ἀμύνόμενον, ἵνα φαίνεται λύσιν [τὴν εἰρήνην] ὁ Φιλίππος, οὐκ ἡ πόλις. Ὅμοιος δὲ κἀνταῦθα τοῦ πραγματικῶ ἀπτεσθαι δοκεῖ. Οἶδε γὰρ καὶ ἐν ἐπιλόγοις ἀνύειν τὴν συνεκτικῶν καὶ συναγωνιζομένων. Φεῖγει δ' οὖν οὐδὲν ἔπτε κἀνταῦθα τὸ γράψαι, καὶ ἐπισημαίνεται τὴν ὑπόθεσιν, δι' ἣν ὁ λόγος ἐρρήθη. Εἰπὼν γὰρ τοῖς μὲν ἀμύνόμενοις τῇ χρησίματα καὶ τὰ ἄλλα ὅσον δέοντα διδόντες, ἐσημαίνειν ὅτι ἔροδος γέγονε Φιλίππου καὶ ἀμύναται αὐτὸν Διοπέθης. Ἀπὸ δὲ τῆς προτρεπτικῆς ταύτης τοῦ δεῖν εἰσφέρειν καὶ κατασκευάζεσθαι στράτευμα καὶ τριήρεις ταχίας οὐκ ἔστι μεταβάς ἐπὶ τινὰ ἕτερον λογικὴν ἔνοιαν ἀπὸ τοῦ συμ-

εφροντος, καὶ τῷ αἰσχροῦ ἐνταῦθα προσχρώμενος, δεικνύς ἔσθην αἰσχρὴν ὀφλήσουςι καὶ γέλωτα βῆθυμῆσαντες· εἶτα ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ πολεμίου Φιλίππου, ὅτι ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο τι ἢ εὐζήτειο ποιεῖν τὴν πόλιν. Πληρώσας δὲ τὸν ἐπιλογον ἄρχεται τοῦ δυνατοῦ, ἀνεργῶν ἐπὶ ἀρχὴν ἀρχαιοτέρων τὸν λόγον, ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος (p. 137, 1)· « οὐδὲν πάποτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν πραγμάτων ἐξ ἀρχῆς ἐνεστήσασθε οὐδὲ κατεσκευάσασθε ὀρθῶς. » Εἰ δὲ καὶ συμπαραομαρτεῖ τῇ ἐργασίᾳ τοῦ κεφαλαίου τούτου, λέγει τοῦ δυνατοῦ, τὸ συμφέρον, καὶ συννοεῖται τοῖς λεγομένοις, οὐδὲν θαυμαστόν· σὺνῆθες γὰρ αὐτῷ τὰ κεφάλαια πλέκειν. Ὅτι δὲ τῷ δυνατῷ μᾶλλον προσκεχώρηκε δῆλον ἐκ τῶν ἐχομένων· εὐθὺς γὰρ ἔλυσε καὶ ἀνθυποφορᾶν, οὐ θεὸς μὲν αὐτὴν ἐκ φανερῶς, ἐθελώσας δὲ διὰ τῶν λύσεων· Ἄλλὰ δυνήσομεθα βοηθείαις χρώμενοι κωλύειν ἐκείνον. Ἐπειδὴ γὰρ πρὸ βραχέος ἐγρήσατο ἐν τῷ τέλει τῆς λύσεως τῆς τοῦ νομίμου ἀντιθέσεως, τῆς λεγοῦσης δεῖν αὐτὸν γράφειν περὶ πολέμου ἕξιμα, προτροπῆν τινὴ ἐπιλογικῆν, λέγων (p. 137, 6) δεῖν κατασκευάζεσθαι στρατεύματα καὶ ἐπιτάξαι καὶ ἱππέας καὶ ῥῆγῆρας, διὰ τοῦτο καὶ προλαβὲν ἐκ τῆς εἰσβολῆς τὴν λύσιν. Καὶ νῦν ὁμοίως φανερώτερον πρὸς τὴν αὐτὴν ἀπομάχεται λέγων, « οὐκ ἔνεστι βοηθείαις χρωμένους οὐ δὲόν τι πράξει. » Καὶ ἄλλας δὲ ὑπονοίας ἔλυσε, μὴ διαβλεφθῆναι τὰ χρήματα, μὴ μάτην ἀναλωθῆναι, δι' ὧν εἶπε δεῖν ταμίαις καθιστάναί καὶ λόγους λαμβάνειν παρὰ τῶν στρατηγῶν. Μετὰ ταῦτα πάλιν ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ ἀντίπεσον ἀντιθεσις· Ἄλλὰ χαλεπὰ καὶ ἐργώδη λέγεις· Δημόσθενες· εἶναι δὲ αὐτὴν τοῦ δυνατοῦ φάμεν διὰ τὸ πραγματείας εἶπετι καὶ πόνους. Σχεδὸν γὰρ τὸ μὴ βράδιον εἶναι τὸ πρᾶγμα σημαίνει, οὐ μὴν ἀπῆλλασται τοῦ μετέχειν καὶ τοῦ συμφέροντος· καὶ τοῦτο δείκνυται σαφῶς ἐκ τῶν λύσεων. Καὶ ἔστιν ἡ ἀντιθεσις (p. 137, 22)· « Εἰ δὲ τῷ δοκεῖ ταῦτα καὶ δαπάνης πολλῆς καὶ πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας εἶναι, καὶ μὴ ὀρθῶς δοκεῖ. » Ταῦτην ἔλυσε τῷ συμφέροντι, δεῖξας ἐργωδέστερα καὶ χαλεπωτέρα τὰ συμβησόμενα, εἰ μὴ τοὺς μικροὺς τούτους καὶ τοὺς ὀλιγοὺς θελησάντων ὑπομείναι πόνους. Καὶ ἄλλο δὲ τι μέρος λύει τῆς αὐτῆς ἀντιθέσεως, ὅπερ οὐ τέθεικεν ἐκ τοῦ προφανοῦς, ὥσπερ ἐν τῷ Διοσιπέδῳ, ἔκριψε δὲ, διότι ὡς ἦν εὐπρόσωπος οὐδὲ πιθανὸς οὐδὲ δυνατὸς ὁ περὶ τούτου λόγος. Τίς γὰρ ὑπὲρ ἄλλοτρίων εἴλετο κινδυνεύειν καὶ δαπανᾶν; αἱ μέντοι γε λύσεις ἔχουσαι μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἀναγκαῖον τῶν ἔργων καὶ κεραννύσαι τὴν πρότασιν, εἰκότως τὴν παρησίαν τῷ συμβούλῳ παρέχουσιν. Ἐγρήσατο γοῦν Θεουκιδίδειω λύσει, ἥπερ ὁ Λέσβιος χρώμενος φαίνεται, ὅτι τῷ μὲν δοκεῖν ὑπὲρ ἄλλων, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ὑπὲρ ἑμῶν τὰ γινόμενα. Καὶ ἡ λύσις ἐναργής· « εἰ μὲν γὰρ ἐστὶ τις ἐγγυητὴς ἡμῖν θεῶν, οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐ· δεῖς. » Καὶ πάλιν προῖόν ὁ λόγος φησὶν· « εἰ δὲ πρόβ· σμεν ἄπαντες ὅτι ὅσων ἂν πλείονων ἕσσωμεν ἐκείνων· γενέσθαι κύριον, τοσοῦτω χαλεπωτέρω καὶ ἰσχυροτέρω· χρυσόμυθον ἔχρω. » Ἐπὶ τούτοις ἀντίπεσον ἀπὸ τῆς ἐργασίας τοῦ συμφέροντος ὑπόνοια τις [τοῦ] ἀναγκαίου πάλιν· Ἄλλ' ὅταν ἀνάγκη γένηται καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἔλθῃ Φίλιππος, οὐ φῆς; τοῦτο γὰρ κατασκευάζετο, ὅτι καὶ γὰρ ἐν πάντας λάβῃ, ἐφ' ἡμᾶς ἔξει, τότε αὐτὸν ἀμυνοῦμεθα. Ὡς μὲν οὕτως αὐτὴν εἴηκε προφανῶς, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀφίξεως καὶ τοῦ ἐλλοεῖν εἶπεν, ὅταν ἀναγκαῖον ᾖ· τὸ γὰρ ἀναγκαῖον δύναται κοινὸν εἶναι καὶ τῆς ἐφόδου καὶ τῶν νυκ

καθεστηκότων. Ἴν' οὖν ἀφορμὴ γένηται αὐτῷ μᾶλλον προτρέψασθαι, οὕτω τὴν ἀντιθεσιν μετεχειρίσατο. Πληρώσας δὲ τὸ συμφέρον τοῦτο ὁ ἀντεπήγαγεν εἰς λύσιν τῆς ἀντιθέσεως, προοιμαίεται λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ δυνατοῦ. Σκοπὸς γὰρ αὐτῷ λοιπὸν ἐντεῦθεν διαλεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς βασιλεία πρεσβείας. Πάλαι δὲ προδιωκῆσατο ἑαυτῷ τὴν περὶ τούτου πειθῶ. Ἄφ' οὗ γὰρ ἤρξατο συμβουλευεῖν αὐτοῖς καὶ διαλέγεσθαι περὶ τοῦ δεῖν εἰσφέρειν καὶ κατασκευάζεσθαι στρατεύματα καὶ τριήρεις καὶ ἵππους καὶ ὅσα τοιαῦτα, δῆλος ἦν λοιπὸν διὰ τὴν τῶν χρημάτων ἐσφορᾶν, καὶ ἔτερον δι' ἑτέρου προφανῶν. Ἄλλ' ἐκεῖ μὲν τῷ δοκεῖν ἀπλοῦστερον συνεβούλευεν αὐτοῖς παρασκευάζεσθαι· προκατασκευάζει δὲ οὐδὲν ἤτον ἑαυτῷ τὴν ἀνάγκην τοῦ πεισθῆναι αὐτοὺς περὶ τῆς πρὸς βασιλεία πρεσβείας. Τί γὰρ ἦν ὑπόλοιπον ποιεῖν τοὺς ἀναγκαζόμενους μὲν παρέχειν, μὴ ἔχοντας δὲ, ἢ πειθεσθαι τῷ ὑποδεικνύντι πόρον ἄλυτον καὶ ἀζήμιον τοῖς πολίταις; ἐντεῦθεν ὁμοίως ἐρρητόρευσεν ἐκ τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἐπιβολὴν ποιησάμενος (p. 138, 23)· « Τὸ « μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρὸς τὰ τοιαῦτα δκηνη· τῶς δικαιοῦσθαι. » Αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τοῦ λόγου τοῦ περὶ τῆς πρεσβείας. Ῥητορεύει δὲ διὰ τοῦ προοιμίου αἰτιώμενος ὅτι μὴ βούλονται ἀκούειν περὶ ὧν ἂν λέγη, προαταλαμβάνων ἑαυτῷ τὸν ἀπροατὴν καὶ ἀναγκάζων πειθαργεῖν οἷς ἂν αὐτὸς συμβουλεύοι. Εἶτα καὶ προσέπλεξε τούτῳ βτι δεῖ παρασκευάζεσθαι αὐτοὺς, ἵνα ἀντιπεσόντος ὅτι καὶ πῶς δυνατὸν παρασκευάζεσθαι, μὴ ὑπαρχόντων χρημάτων, εὐχερῶς ὁ περὶ τοῦ βασιλέως εἰσελθῆ λόγος. Καὶ τῷ βουλομένῳ δὲ κατανοεῖν πλείονα τούτων ἔγκεται τῇ ῥητορείᾳ τοῦ προοιμίου τούτου τοῦ κεφαλαίου· ὑποδείγματος ὁ ἕνεκεν ἀπόχρη μοι καὶ ταῦτα. Ἀγξίην δὲ ἔλαβε τοῦτὶ τὸ προοίμιον εἰς ταύτην τὴν λέξιν· « τοῦτ' « ἦδη πᾶσαν ἐπιδέχεται κατηγορίαν. » εἶτα προκατασκευῆ μετὰ τοῦτο χρῆται· « ὑμεῖς τοίνυν οὐτ' ἀκούειν πρὶν ἂν, « ὥσπερ νῦν, αὐτὰ παρῆ τὰ πράγματα, οὕτε βουλεύεσθαι « περὶ οὐδενὸς εἰσώτα ἐφ' ἡσυγίας. » Ταῦτα γὰρ ἐστὶ προδιοικουμένου καὶ προκατασκευάζοντος, δεῖν ἀνέχεσθαι λέγοντος καὶ συμβουλευόντος περὶ τῆς πρεσβείας τῆς πρὸς τὸν Μῆδον. Τὸ καταπλήττειν δὲ αὐτοὺς, ἀπροαίρετως ἔχοντας παρασκευάζεσθαι, τῆς αὐτῆς ἔχειται ῥητορείας. Ὅσων γὰρ ἂν ἐνδελεχταὶ μᾶλλον μῆτε παρασκευαζόμενος μῆτε πράττειν ἐθέλοντας, τοσοῦτω τὴν αἰτίαν τούτων φανερωτέρων κατασκευάζει, λέγων τὴν τῶν χρημάτων ἔσθειαν, ἵν' ὁ περὶ βασιλέως ἀκόλουθος λόγος τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν λάβῃ. Ἡ δὲ ἐπιβολὴ αὐτῆς τῆς εἰσηγήσεως μετὰ τὴν προκατασκευῆν (p. 139, 16)· « ὁ δὲ λοιπὸν ἐστὶ, καὶ « πάλαι μὲν ἔδει διαφεύγει δὲ οὐδὲ νῦν, τοῦτο ἐρῶ. » Εἶτα αὐτὸς ἑαυτῷ τὴν ἀντιθεσιν φανερώς συνομολογεῖ, ἵνα ὁ λόγος εὐπρόσωπον ἀρχὴν καὶ εἰσβολὴν προσήκουσαν λάβῃ. Τίς οὖν ἡ συνομολογία; « οὐδενὸς τῶν πάντων οὕτως « ὡς χρημάτων δεῖ τῇ πόλει πρὸς τὰ νῦν ἐπιόντα πράγ· « ματα. » Ὅ γὰρ ἀντέθηκεν αὐτῷ ὁ ἀκροατὴς, τοῦτο προλαβὼν ὠμολόγησεν αὐτός. Ἐνδείκνυται γὰρ καὶ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν χρεῖαν, καὶ περὶ τῶν μελλόντων ἐκποβεῖ, ἵνα ἀνάγκη μεῖζων γένηται, καὶ ἐκπαγέλις τῷ τε μεγέθει τῶν τότε ὄντων καὶ τῇ προσοικίᾳ τῶν μελλόντων ὁ ἀκροατὴς ταύτην ὅσων μόνην καταδέχεται τὴν παραμυθίαν· φημί δὲ τὴν πρὸς βασιλεία πρεσβείαν. Εἶτα καὶ ἐπειδὴ περ ἔμελλεν ἀντιπέπειν αὐτῷ πρὸς τοῦτον τὸ λόγον ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ· Ἄλλ' ἀδύνατόν ἐστιν ὑπόπτως

72, 4. Πολέμου] τού ἀπό τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι. P.

74, 25. Οὐδένα γὰρ βουλοίμην] ὥστε φειδομαι καὶ τῶν προδοτῶν διὰ τὴν πόλιν. A.

74, 26. Δίκαιος] ἄγιος. P.

VII. ΠΕΡΙ ΛΟΝΝΗΣΟΥ.

76, 1. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τὸ προοίμιον σχετλιαστικόν. Ἄλλως. Τὸ προοίμιον κατὰ τὸν Ἐρμογένην ἐκ τῶν ἔξωθεν ἐμφαινόμενον. Οὐ γὰρ δεῖ διὰ τὰς τοῦ Φιλίππου αἰτίας κωλύεσθαι τοὺς συμβούλους ὑπὲρ τῶν συμφερόντων λέγειν. PFB. Στάσις ἀγραφος πραγματικῆ. BP. Δεῖ βαρέως ἀναγινώσκειν τὸ προοίμιον ὡς δυσφοροῦντος τοῦ ῥήτορος ἐπὶ τοῖς γράμμασι Φιλίππου καὶ λέγοντος ὥσπερ ἐν ἤθει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους HRS.

Αἱ αἰτίαι] Τὸ... τῶν λεγομένων οἷον λέγει. Αἱ αἰτίαι Ἰταλικῶς προαναπέμπε τὸν τόνον. Καὶ δταν μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν μόνων τῶν αἰτιῶν λέγεται, προπαροφύεται· δταν δὲ ἐπὶ πραγμάτων ἢ πόλεως, παροφύεται. Τοῦτο δὲ φησιν ἐπειδὴ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐμμέφατο Φίλιππος, ὅτι οὐ δεῖ ὑμᾶς πιστεῖν τοῖς μισοῦσί με παρ' ὑμῖν καὶ διαδόλουςιν. HRS.

Οὐκ ἔστιν ὄπως] Πρότασις. BP.

76, 4. Δαινὸν γὰρ ἂν εἶη] Κατασκευῆ. B. Ἐντεῦθεν ἢ κατασκευῆ· ἴσικε δὲ ταῦτα πρὸς τὰ Περσικὰ ἔχειν τὴν ἀναφοράν. Διὸ καὶ φθάνει τὸ δαινὸν ἂν εἶη· οἷον· οὐκ ἐφοβήθησαν αὐτὸ Δαρείου τὰ γράμματα [οὐδ'] ἀπέστελλε Ξέρξης, ἀλλ' ἀνήρουν τοὺς ἤκοντας. AR.

77, 1. Παρησίαν] ἦν οὐκ ἀνεῖλον αἱ παρὰ Ξέρξου καὶ Δαρείου, ὧν οἱ διακομιεταὶ ἀνηροῦντο. LESS.

77, 2. Ἐγὼ δ' ὑμῖν] Προκατασκευῆ ἦτοι προέκθεσις τῶν κεφαλαίων. BFP. Ὡς ἐπάστατο τοῦ προοιμίου, ἦλθεν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς τὴν χρείαν βραχὺ προοίμιον ἐργασάμενος. AHR. Συμπέρασμα. Ἀπ' αὐτοῦ εὐθὺς εἰσβάλλει ἐπὶ τὸ δίκαιον. HRS.

77, 4. Ὑστερον δὲ περὶ ὧν οἱ πρόβεισι λέγουσιν] Ἐκτὸς γὰρ τῆς ἐπιστολῆς ἔσθ' ἔτι προτάττουσι τοῖς πρόβεισι· καὶ πρὸς ταῦτ' οὖν ἐπαγγέλλεται λέγειν. AHR.

77, 6. Φίλιππος γὰρ] Πρώτῃ εἰσαγωγῇ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἀπὸ προτάσεως. BFP.

Ἀλοννήσου] Ταύτην τὴν νῆσον οὖσαν περὶ τὴν Θράκην Ἀθηναίων ὑπῆκον Σώστρατος ληστής ἐσπετερίσατο· πρὸς δὲ Φίλιππος πολεμήσας ἀπέσπασεν. Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν πρόβεισι ἀπαιτοῦντες ὡς ἴδιαν. Ἔφησε Φίλιππος, εἰ μὲν βούλονται ὡς δωρεὰν λαμβάνειν, δίδουσι· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἀποδιδόνασι. AH.

77, 9. Ἐλεγε δὲ] Ὑποφορὰ, ὃ τοῦ ἐναντίου λόγος. BFP.

77, 12. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον] Τρίτῃ ἀντιπρότασις· ἢ τῆς λύσεως γὰρ ἐπαγγέλλεται. BFP.

77, 13. Οὐ χαλεπὸν ἔστιν] Σημειώσαι ὅτι πάντα τὰ τῆς ἐπιστολῆς τῆ διανοία λύει ὃ ῥήτωρ· πᾶν γὰρ ῥητὸν τῆ διανοία λύεται. BFP.

Ἀφελέσθαι] Ἐνταῦθα ἢ τοῦ κεφαλαίου εἰσαγωγῇ ἐκ τῶν τεσσάρων πεπληρωται, προτάσεως, ὑποφορᾶς, ἀντιπρότασεως, λύσεως. BFP.

77, 14. Ἀπαντες γὰρ οἱ λησταὶ] Τετάρτῃ λύσις, ἐκ τῆς τῶν ἐπιχειρημάτων κατασκευῆς. BFP.

77, 16. Ὅ δὲ τοὺς ληστας τιμωρησάμενος] Καθ' ὑπόθεσιν, ἐκ τῆς εἰς ἀδύνατον ἀπαγωγῆς. BFP.

78, 29. Ἐρέσιμον] Ἐρεσις ἢ ἐγκλησις ἢ ἀπὸ μικροῦ εἰς μείζον κριτήριον προκαλουμένη. BFP.

79, 3. Περὶ Ποτδαιαν] Ἐναγχος λαβῶν τὴν Ποτδαιαν καὶ πολλοὺς τῶν ἐνοικούντων ἀδικήσας. Ἴνα τοῖνυν μὴ ἐγκαλῶσιν αὐτῷ, πέποιθε περὶ τῶν συμβόλων, δι' ὧν σπείσασθαι ἤθελεν, ἴνα διὰ τῶν σπονδῶν λύσῃ τὰ ἐγκλήματα. AHR.

79, 4. Οὐδὲν ἐνεκαλεῖται αὐτῷ ὡς ἀδικούμενοι] Σπεισάμενοι αὐτῷ περὶ τῶν συμβόλων, ὡς μηδὲν ἀδικούμενοι δηλονότι· οὐ γὰρ ἂν ἐσπείσασθε. AHR.

79, 17. Σύμβολον] Σύμβολον λέγει τὰς δίκας τὰς περὶ τὰ συμβόλαια τῶν ἐμπορῶν. BFP.

79, 19. Ἐφ' ἡμῖν γὰρ ἦν ἡ Μακεδονία] Ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔλαθεν, ὅτι περὶ Θράκης εἶχόν τινα χωρία, ἀφ' ὧν καὶ φόρους ἐλάμβανον. Συνῆψαν οὖν τῆ Θράκης καὶ τὴν Μακεδονίαν πλησίον οὖσαν. Ἦσαν γὰρ εἰλοὶ τότε, νῦν δὲ πόλεμος ἐπικρατεῖται. AR.

80, 3. Περὶ δὲ τῶν ληστῶν] Ἐπὶ ἄλλο κεφάλαιον μεταβαίνει τῆς ἐπιστολῆς. HR.

80, 11. Διαφθεῖρην] τὸ διαφθεῖρην ἢ λόγους ἢ χρεῖμασι. A.

80, 12. Καὶ μὴ μόνον τοὺς φυγάδας τοὺς παρ' αὐτοῦ εἰς Θάσον κεκομιέναι] Ἐλεγχθέντες γὰρ τινες τῶν Θάσιων, ὡς μέλλουσι Φίλιππῳ προδιδόναι τὰ πράγματα, ἐφυγαδύθησαν ἐκ τῶν πολιτῶν. Τούτους δὲ Φίλιππος πείσας τοὺς περὶ τὸν Χάρητα κατήγαγεν. BFP. Τὸ δὲ τοὺς παρ' αὐτοῦ ἀντὶ τοὺς τὰ αὐτοῦ φρονοῦντας. FP.

80, 17. Καίτοι οὐ φασί] Ἀντίθεσις στοχαστικῆ, ὅτι οὐ βουλήσεται ἀρχειν τῆς θαλάττης. RS.

80, 19. Κατασκευάζεται] ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιεῖ· κυρίως γὰρ ἐπὶ μὲν τοῦ δημιουργοῦ λέγομεν κατασκευάζει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀναλώματα παρέχοντος κατασκευάζεται. BFP. Κυρίως γὰρ ὃ μὲν τεχνίτης κατασκευάζει, ὃ δὲ παρέχων τὰ ἀναλώματα κατασκευάζεται. AR.

Νεωσοίκους οικοδομεῖται] Οἴκους γὰρ ἐποίησαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ἴνα ἐκείσε νεωλαῖοι καὶ μὴ διαφθεῖρωνται τὰ πλοῖα ἢ ὑπὸ μέρου ἢ ὑπὸ καύματος. Διὸ νέους οἴκους καλοῦνται. Ἰσότηρον δὲ ὅτι δύο λέξεις εἰσὶ καὶ οὐχ ὡς τινες ἴφ' ἐν ἀναγινώσκουσι. Γενικῆ δὲ οὕσα τῆς νεῶς ἀκίνητος μένει. Ἀεὶ γὰρ πλαγία πῦσσις εὐρισκομένη μετ' εὐθείας ἀκίνητος μένει. HRS.

80, 22. Ὡν οὐδὲν προτιμᾷ] ἀντὶ τοῦ ὧν οὐδὲν φροντίζει. B.

80, 26. Οἱ οὐκ ἀισχύνονται] Κατατρέπει τῶν φιλιππιζόντων. A.

81, 4. Ἐκατέρους ἔχειν] Ὁ Φιλοκράτης ἐν τῷ ψήφισματι γέγραπεν ἑκατέρους ἀ ἔχουσιν ἔχειν, χαριζόμενος Φιλίππῳ· πολλὰ γὰρ ἀλλότρια ἤρπασκε. Συνέντες Ἀθηναῖοι τοῦτο ἐπεμψαν ἐπανορθώσασθαι τὴν εἰρήνην, ὥστε ἔχειν ἑκατέρους τὰ αὐτῶν. A.

81, 24. Εὐδοκίμησεν ὁ Πύθων] Ὡσπερ νῦν μεμρόμενος τοὺς ῥήτορας ἔγραψε Φίλιππος, οὕτω καὶ ὁ Πύθων τότε τοὺς συμβούλους δημηγορῶν. Ἐπαίνει δὲ τὸν Πύθωνα, ὅτι εὐδοκίμησε κατὰ τοὺς λόγους τότε (ἦν γὰρ ῥήτωρ ἀριστος), καὶ ἐπειδὴ συμφέρει αὐτῷ· δι' αὐτοῦ γὰρ ἐλέγξει τὸν Φίλιππον ψευδομένον. AHR.

82, 17. Πύθωνα] Ἐπαγγέλλετο γὰρ ποιεῖν τὰ δέοντα καὶ ἐπανορθοῦσθαι τὴν εἰρήνην. A.

82, 16. Ἐλεγες δὲ] ἐπίκρισις. BP.

82, 22. Τῷ Φιλοκράτῳ ψήφισματι] Τὸ γὰρ Φιλοκράτους ψήφισμα εἶπεν ἑκατέρως ἃ ἔχουσι ἔχειν. Εἶχε δὲ Ἀμφίπολις ὁ Φίλιππος. Οὐκοῦν ἀπάλλουσι διὰ τοῦ ψήφισματος ταύτην. A.

83, 20. Ἐκπολιορκήσας] Πολιορκήσας τὸ τοὺς πολέμους περικαθίζεσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ πολὺ, ἵνα τοὺς ἔνδον διαφθείροντες λιμῶ οὕτως ἀναγκάσωσι ἐκδοῦναι ἑαυτούς. Ἐκπολιορκήσας δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πολλῆς καὶ πάνυ πολιορκίας δεσπότης γενέσθαι πῶν πολιορκουμένων. HRS.

84, 22. Ἴνα δὴ αὐτόνομοι ἴσων] Σημειώσας: εἰρωνικόν. B. Κατ' εἰρωνείαν λέγει τὸ ἴνα. Ἰδοὺ γὰρ τυραννοῦνται τοὺς ὄπλους. Ὁμολογεῖ τοῦτο λόγῳ· τοὺς ἔργους τάναντία πράττει. Τὰς γὰρ Φεράς χειρῶσατο. AHR.

Τὰς δ' ἐν Κασσωπίᾳ] Αὗται αἱ πόλεις ἐν Ἀχαΐᾳ εἰσὶν ἐντὸς Πελοποννήσου. A.

84, 25. Ἀλεξάνδρῳ] τῷ Μολοιτῷ, ἀδελφῷ τῆς Ὀλυμπίδος. LSS.

Σφόδρα γε] Καὶ τοῦτο εἰρωνικόν. BP.

84, 27. Περὶ δὲ πῶν ὑποσχέσεων] Ἄλλο κεφάλαιον τῆς ἐπιστολῆς. Ταῦτα δὲ λέγει τὰς ὑποσχέσεις δι' αὐτῶν καὶ ἡ τρίτη πρόθεσις ἐγένετο. HRS.

85, 20. Ὡς ἔοικε] Διὰ τὸ πιθανὸν πρόσκειται τὸ ὡς ἔοικεν· ὅτι ὡς φαίνεται ἔξω τῆς οἰκουμένης ἡμῶν δωρήσεται. Δεῖξον, φησί, ξένην οἰκουμένην τῷ Φιλίππῳ, καὶ τότε δωρεὰν φησὶ ἀμάρτυρον. AHR.

85, 22 Ἄλλο κεφάλαιον τῆς ἐπιστολῆς. Τῆς δὲ εἰρήνης ἤδη γενομένης καὶ μήπω καὶ αὐτοῦ δόντος τοὺς ὄρκους, ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβε χωρία τινὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Θράκῃ· Ἄπερ ἐκπέφει πείσας τὸν Ἀσάχινην βραδύναι ἐν τῇ ὁδῷ. HRS.

85, 27. Ὡσπερ δὲ ταῦτα ἴσμεν] Πάριον. BP.

86, 6. Τὸν πρόξενον] Πρόξενός ἐστιν ὁ προστάτης ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει ἄλλης πόλεως. AHR.

86, 14. Ἀπολλωνίῳ τῷ Καρδιανῷ] Καρδία ὄνομα πόλεως, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος (6, 33). Κεῖται δὲ, ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἑλληνικῶν, τῆς Χερσονήσου κατὰ Μέλανα καλούμενον πόντον (1. κόλπον). Δύο δὲ ἐγένοντο ἐπίσημοι Ἀπολλωνίδαι, οὗτος ὁ προδότης καὶ ἄλλος τις Ὀλύμπιος, οὗ μέλλει μνησθῆναι ἐν τοῖς ἔξῃς ὡς εἶνον περὶ τὴν πόλιν καὶ μισοφιλίππου. HRS.

86, 15. Ἀγορᾶς] Τόπος τῆς Χερρονήσου, καὶ μέχρι τοῦτου Φίλιππος ὀρίζεται τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι Χερρόνησον. Τὴν προσηγορίαν ἔλαβεν ὁ τόπος ἐκ τοῦ εἶναι ὄριον καὶ μέτρον τῆς χώρας. AHR.

86, 22. Πτελεῶ καὶ Λευκῆς] πόλεων, οὗ δένδρων, ὀνόματα. A.

86, 23. Ἀμμορίης] κατὰ στέρησιν τοῦ μορίου. BP. Ἄντι τοῦ δὲ Ζεὺς ὁ τῆς ἀμορίας, ὁ μετέχων τῶν δύο ὄρων ὀμῶ τῶν τῆς Χερρονήσου καὶ τῆς Θράκης. Διὰ γὰρ τοῦτο ἀμορίαν αὐτὸν ἐκάλεσεν. S.

87, 7. Ἐγκτήματα] Κτήμα ἐγκτήματος διαφέρει. Κτήμα μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως, ὅταν τις ἐν οἰκίᾳ γῆ κτήσασθαι τὴν χωρίον, ἐγκτήμα δὲ, ὅταν ἐν ἀλλοτρίᾳ γῆ τις κτήσασθαι τὴν χωρίον, ὡσπερ καὶ Φωκίᾶς καὶ Θετταλοὶ ἐδικάζοντο περὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ Καρδιανοὶ, ὅτι ἡμετέρα ἐστὶν ἡ γῆ. BFYP.

87, 9. Κάλιππον Παιανία] Ρῆτωρ ἦν Ἀθηναῖος. B.

87, 12. Παραγραφικῶς λύει ἀπὸ χρόνου. S.

87, 22. Ἄρ' οὐ μεγάλα· Σημειώσας: εἰρωνικόν. B.

87, 23. Καὶ ταύτην —] Κατὰ χλευαστὴν ἀναγνωστῶν. BFP.

87, 25. Ἐκεῖνος μὲν] Ἐντεῦθεν ὁ ἐπιλογος. BFP.

VIII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΧΕΡΡΟΝΗΣΩ.

Ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ καταφέρεται μὲν τῶν βητόρων, ὑπεραπολογεῖται τοῦ Διοσιπέθους, συμβουλεύει κινήσας τὸν κατὰ Φιλίππου πόλεμον. Κεφάλαια δὲ τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυνατόν συγγράφει. S.

Τὸ προοίμιον ἀπὸ συστάσεως τοῦ οἰκείου προσώπου. Ἐπεὶ γὰρ τοῦ μὲν κατηγορεῖ, τοῦ ἑτέρου δὲ ὑπεραπολογεῖται, τὴν ὑπόψιν ἀποκρούεται τῆς τε ἔχθρας καὶ τῆς εὐνοίας διὰ τῆς πρὸς ἑτέρους εἰσηγήσεως. — Τινὲς ἐνόμισαν τὸν λόγον δικανικοῦ εἶδους, λέγοντες ὅτι ἀπολογίαν ἔχει Διοσιπέθους καὶ κατηγορίαν Φιλίππου. Ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ὁ τεχνικὸς συμβουλευτικῶς λέγει αὐτὸν εἶδους εἶναι, ἐπειδὴ, φησὶ, τῆς κατηγορίας πλείονα τὴν συμβουλήν ἔχει. Τὸ δὲ ἀληθέστερον οὕτως· εἰ ἦν παρεστηκὼς ὁ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ δικάων καλῶς ἀνὼς ἐν δικαστηρίῳ καὶ κρίσει αὐτῶν ὄντων ἐλέγχομεν εἶναι τὸν λόγον εἶδους δικανικοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐτε δικαστήριον ἦν οὐτε Διοσιπέθους παρῆν οὐδὲ Φίλιππος, ἀλλ' ὁ βῆτωρ προσοκῶν οὐτε τὴν ἀπολογίαν Διοσιπέθους οὐτε τὴν κατηγορίαν Φιλίππου, ἀλλὰ τῆς πλείους τὸ συμφέρον συνεβούλευσε, καλῶς ἂν τὸν λόγον εἰπομεν εἶδους εἶναι συμβουλευτικῶς. Ἔστι δὲ τὸ προοίμιον ἐξ ἐπιτιμήσεως τῶν κατὰ Διοσιπέθους λεγόντων. Εὐνοϊκὸν δὲ τὸ προοίμιον ἀπεργάζεται. Δύο δὲ ὄντων εὐνοίας τόπων, ἡ αὐτὸν συστήσας ἢ τὸν ἀντίδικον διαβαλεῖν, ἀπὸ κοινότητος αὐτὸ ἔλαβε· διὰ δὲ τοῦ λέγειν « ἄλλως τε καὶ περὶ τῶν κοινῶν » προσοχὴν τίττει τοῖς ἀκούουσιν. BFYP. Οὗτος ὁ Διοσιπέθους πατήρ ἦν Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. Ὁ δὲ Μενάνδρος φίλος ἦν Δημοσθένους, δι' ὃν ὑπὲρ Διοσιπέθους βουλευέται. BFRP.

Argum. 88, 5. Κληρούχους] γεωργούς παροίκους. Κληρούχοι γὰρ καλοῦνται καὶ οἱ ἀποστελλόμενοι πάροικοι καὶ ὁ κληρουχῶν καὶ μερῶν αὐτοῖς τὴν γῆν. R.

90, 2. Μῆτε πρὸς ἔχθραν] διὰ τὸν Διοσιπέθον λέγει. Τὸ πρὸς χάριν διὰ Φιλίππου. AR.

90, 6. Ἐπειδὴ δ' ἐνίοι] Ἐνίοι συμπέρασμα· ὁ δὲ Ἐρμογένης ἀναπόδοσιν λέγει αὐτὸ. BFYP. Ἡ εἰσβολή· ὅτι καὶ μάλιστα πρὸς τὸ συμφέρον χρῆ δημηγορεῖν. A. Ἡ κατασκευὴ ὅτι καὶ μάλιστα πρὸς τὸ συμφέρον δεῖ δημηγορεῖν. R.

90, 10. Ἡ μὲν οὖν σπουδὴ] Τοῦτο τὸ δεύτερον προοίμιον ἐκ τοῦ πράγματος. BY. Δεύτερον προοίμιον ἐκ διαβολῆς τῶν φιλιππιζόντων· ἐστὶ δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων. FRP.

90, 14. Ἐγὼ δ' ὅσα] Κατασκευὴ. B. Προκατασκευὴ P.

90, 18. Περὶ τούτων] Συμπέρασμα. P.

90, 23. Τὴν ταχίστην] ἀντὶ τοῦ ταχέως. P.

91, 3. Πολλὰ δὲ] Εἰσβάλλει εἰς τὸ κεφάλαιον τὸ συμφέρον. AR.

91, 11. Ἐτοίμα] ἐμπάρσακεα. P.

91, 15. Τοὺς κληρούχους] γεωργούς παροίκους· κληρούχοι γὰρ καλοῦνται καὶ οἱ ἀποστελλόμενοι πάροικοι, καὶ ὁ κληρουχῶν καὶ μερῶν αὐτοῖς τὴν γῆν. FP. Οὐκ εἶπε τοὺς στρατιώτας τοὺς μετὰ Διοσιπέθους, ἀλλὰ τοὺς κληρούχους, οὔτινες εἰρηνικοὶ εἰσι. FYP.

- 91, 26. Ἀπέχεται] ἤγουν πολέμῳ οὐχ ἄπειται. P.
- 92, 8. Ἄλλὰ νῆ Δία] Ἄλλο μέρος τοῦ δικαίου, ὅτι οἱ ξένοι μετὰ Διοπίθους περικόπτοντες τὰ πλοῖα καὶ βλάπτοντες ἀδικοῦσιν. AR.
- 93, 1. Ἐτησίας] Ἐτήσιος ὁ κατ' ἔτος· καὶ ἐτησίαι οἱ ἄνθρωποι οἱ κατ' ἔτος πνέοντες, οὐσιν αὖ ἐτησίας Δημοσθένης φησίν. P.
- Φθάση] προλάβῃ. P.
- 94, 4. Ἄλλ' ἐνθένδε βοηθήσομεν] Ἀντιστοχαστικὸν καὶ περὶ μέλλοντος καὶ ἀδήλου πράγματος. P.
- Ἄν δ' ὑπὸ τῶν πνευμάτων] Ἀντίθεσις στοχαστικῆ. FP.
- 94, 6. Τούτου] περὶ μέλλοντος καὶ ἀδήλου πράγματος. FP.
- 94, 7. Ὄραν τοῦ ἔτους] τοῦ θέρους. P.
- 94, 12. Χαλκίδα] Χαλκίς πόλις Εὐβοίας. P.
- 94, 13. Ὀρεὸν] Πόλις καὶ αὕτη τῆς Εὐβοίας. P.
- 94, 19. Βασκαίνειν] οὐ φθονεῖν, ἀλλὰ μέμφεσθαι καὶ συκοφαντεῖν. Δύο γὰρ σημαίνει τὸ βασκαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. FYP.
- 94, 22. Εἰ γὰρ τις] Ἀποστροφή πρὸς Φίλιππον. P.
- 94, 25. Εὐσθενεῖν] εὐτυχεῖν καὶ φιλεῖσθαι παρ' ἑμῶν. FYP.
- 94, 28. Διασπασθῆναι] ἤγουν συντριβῆναι, κατακλασθῆναι. P.
- 95, 4. Ἐξετάσαι] κρίνειν πῶς ἔχει τὰ πράγματα. Y.
- 95, 6. Ὅστε χρήματα] Σημείωσαι, κατὰ κῶλον ἐπαναφορά τὸ ὅτε. BP.
- 95, 12. Τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πράττειν] ἀντὶ τοῦ ἡσχάζειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν περὶ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας τῶν Ἑλλήνων. FYP.
- 95, 13. Λέγοντας] οἷον τοὺς λέγοντας ὅτι ἔθος ἐστὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς προγόνοις ἡμῶν τὸ σώζειν τοὺς κινδυνεύοντας, καὶ προϊστασθαι τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐναντιοῦσθαι τυράννοις· ἐν δὲ τοῖς ἔργοις τοῖς ἐναντιοῦμένοις ἐκείνοις τοῖς λέγουσιν ὡς ὅτι δεῖ προκινδυνεύειν τῶν Ἑλλήνων συναγωνιζόμεθα. FYP.
- 95, 18. Εἰ γὰρ μήτε εἰσίσαστε] Κατὰ κῶλον καὶ κόμμα ἐπαναφορά. BFYP.
- 95, 27. Ἐνίους μαθεῖν δεῖ] καὶ περὶ τούτων προκατηγορούντων ἀπορᾶσθαι τί ἂν τις λέγοι, ἔνιοι φανερός, ἢ οἱ μὲν, ἢ τινές. P.
- 95, 29. Πάντες ὅσοι πάποτε] Σημείωσαι ὑπερβατὸν κατὰ παρένθεσιν, ὃ ἐστὶν ἐπεμβολή. BFXP.
- 96, 1. Ἡ ἐγὼ πάσχειν] Τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεῖ· ἐπεῖ εἰ μὴ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς λέγω, προτιμῶμαι. FYP.
- 96, 4. Ἡ ἐπαναστροφή σχῆμα τοῦ κάλλους ποιητικόν, ἀλλὰ τοῦ κομματικοῦ. R.
- 96, 6. Καὶ διδάσαιν] Ὑπερβατὸν κατὰ ἔνοιαν, μέσον ἔχον τὴν αἰτίαν. BFYP.
- 96, 9. Παραπέμπεσθαι] οἰοναὶ προπέμπεσθαι καὶ σώζεσθαι. FYP.
- 96, 10. Τὰ τοιαῦτα] ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. Y.
- 96, 13. Πόθεν γὰρ οἴεσθε] Ὑπερβατὸν καθ' ὑπέρθεσιν. BFYP.
- 96, 16. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ] Σχετλιάζοντος τὸ βῆμα. FYP.
- 96, 18. Διάγει] οὐ τρυφᾷ, ἀλλὰ μόλις διατρέφεται. FYP.
- 96, 22. Τοῦτ' εἰσὶν οἱ λόγοι] ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο συντείνουσιν οἱ λόγοι. EYP.

- Μέλλει πολιορκεῖν] καθ' ὁμοιότητα λέξεως, δεύτερον εἶδος τῆς κατὰ λέξιν ὀριμότητος, μέλλει καὶ μέλει. BFYP.
- 96, 28. Πινάκιον] εἰς ὃ γράφονται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων. B.
- 97, 3. Ὑπερβολὴ μανίας] Καὶ γὰρ τῆς μεγίστης ἀνοίας ἔργον τὸ κατὰ τῶν ἰδίων πολιτῶν στρατιωτὰς τρέφειν. FYP.
- 97, 7. Εἰσαγγελία] Ἐμφανισμὸς, μήνυσις. BFYP.
- 97, 15. Θουρυεῖτε] ἀντὶ τοῦ συντίθεσθε αὐτῶν ὡς ἀληθεύοντι. BFYP.
- 97, 22. Αἴτιον δὲ] Ὑπερβατὸν κατὰ παρένθεσιν. BFYP.
- 97, 23. Παρεσκευάσασιν] Προσώπου ὑποβολὴ τὸ σχῆμα. FYP.
- 98, 16. Παρεῖκατε] Οἱ Βοιωτοὶ τὸ η εἰς τὸ εἰ τρέπουσι. Y.
- 98, 25. Ἀποληφθέντος] ἤγουν ἀπογενομένου καὶ ἀποκρατηθέντος. P.
- 98, 27. Ἄλλ' ἐκείνος] Τὸ σχῆμα ἀντίθετον. Οἷον ἡμεῖς οἴκοι, ἐκείνος ἀποδημῶν. FYP.
- 99, 1. Κατῆσθησιν] ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ Κλείταρχον ἐν τῷ Ὀρεῷ Φιλοστειθῆν. FYP.
- 99, 2. Ἐπὶ Σκιάδῳ] Σκιάθος νῆσος πλησίον Εὐβοίας, ὑπήκοος Ἀθηναίων. FYP.
- 99, 12. Ποιεῖτε] τὸ βᾶθμεῖν καὶ ἀργεῖν. Y.
- 99, 19. Ἐδάφει] τῇ γῆ. P.
- 100, 3. Τὰ νῦν βεβιασμένα] τὰ ἔθνη τὰ νῦν ὑπ' αὐτῶν κατεχόμενα. EYP.
- 100, 5. Ἀρχὴν] τὴν τυραννικὴν, οὐ τὴν ἔνομον ὀλιγονοῦσι. FBP.
- 100, 11. Οὐ κακῶς] Σημείωσαι ἐπικρισις. BP.
- 100, 18. Καὶ ἴπου τις] Πάλιν εἰς Διοπίθειον ἀντίπεται, ὅτι ἐν τῇ Θράκῃ αὐτὸν ἀμυνεῖται. FYP.
- 100, 22. Δρογγίλον καὶ Καβόλην] χωρία Θρακικὰ εὐτελῆ περὶ τὸν Στρυμόνα καὶ τὴν Ἀμφίπολιν. FYP.
- 100, 23. Ἐκαρεῖ] ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλει, ἀφανίζει. P.
- 100, 27. Τῶν ἀργυρίων] Τὸ Λαύριον φησὶ· τόπος γὰρ ἐστὶν ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἀργυρος τίκεται. FYP.
- 100, 28. Μελιῶν] Τὴν κέγχρον φησίν· ἄλλοι δὲ ἄλλοι κέγχρω. FY.
- 100, 29. Σιροῖς] Τοὺς θησαυροὺς σιροῖς ἐκάλουν οἱ Θράκες καὶ οἱ Αἰβυεῖς ἃ νῦν φοσσία ἰδιωτικῶς. FYP. Τὰ κατάγεια. Θεόπομος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνᾷ, σιροὶ κριθῶν. Οἶμαι δὲ λέγειν αὐτὸν φοσσία. B.
- 101, 12. Βοηθείαις] ταῖς μερικαῖς καὶ κατὰ καιροὺς γινόμεναις στραταιαῖς. SY.
- 101, 20. Εἰ δὲ τῷ δοκεῖ] Ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ. FYP.
- 102, 11. Ποῖ] ἀντὶ τοῦ ζῆς ποῦ. P. Ὅμοιον τῷ « ποῖ μενεῖς βᾶθμος » ἀντὶ τοῦ μέχρι τίνος. Y.
- Ἀναδύμεθα] ἀντὶ τοῦ χωριζόμεθα τοῦ πράττειν καὶ ἐκφεύγομεν τοὺς πόνους. Ἄπο μεταφορᾶς τῶν ὑποζυγίων τῶν καὶ φεγγόντων ὑποδύναται τὸν ζυγόν. Y.
- 102, 21. Οὔτε λέγειν ἄξιον] Συμφωνῶν τῷ Θουκυδίδῃ (1, 122) ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν τῷ Πειλοποννήσῳ. FYP.
- 102, 22. Καταπολιτεύονται] καθ' ἑμῶν. P.
- 102, 26. Τινές] ὁ Δημοσθένης· οὕτως γὰρ ἔλεγον τινές. Y.
- 102, 27. Ἀναβάλλουσι] ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι ποιοῦσιν. VP.

- 103, 2. Ἐπὶ πολλῶν] καθ' ὄχλον. LESS.
 103, 3. Τούτων] τῶν ἡμῖν συμβεβηκότων κακῶν LESS.
 103, 10. Κωλύειν] Τὸ ὑπερβατὸν, ἵνα ἦ, καὶ κωλύειν τὸ διαρρασθῆναι τὰ χρήματα, διὰ τὸ τοῦ φύλακας τινὰ τάξει δι' ὧν σωθῆσεται. FYP.
 103, 12. Αὐτὸ τοῦτο] ἀντὶ τοῦ καὶ κατὰ τοῦτο. YP.
 Εἰ τὰ μὲν χρήματα] Ἀντίθετον τὸ σχῆμα, ἐκεί χρῆματα, ἐνταῦθα τὴν Ἑλλάδα. Κάκει δὲ ἄλλως εἰ διαρρασθῆσεται· ἐνταῦθα δὲ φανερώς· κάκει μῦθον, ἐνταῦθα κῆσαν. FYP.
 103, 29. Ἡ διαδικασία] τὸ φιλονεικεῖν καὶ διαμφισθητεῖν λόγοις· διαδικασία οὖν ἡ φιλονεικία. Κυρίως δὲ διαδικασία ἐστὶν ἡ ἐπὶ χρημάτων ἀμφισβήτησις· ἐνταῦθα δὲ κατεχρήσατο. FYP.
 104, 24. Ἀποτυμπανίσαι] ἀνηλεῶς τινα φονεῦσαι. B.
 105, 6. Ποτῖβαιαν] τὴν Κασάνδρειαν. YP.
 105, 7. Τὴν Βοιωτίαν] διὰ τοῦ περιποιήσαι αὐτοῖς ὄρχομενόν καὶ Κορώνειαν· οὐκ ἔχοντες γὰρ καὶ ταῦτα ὑπακούοντα μετὰ τῶν Βοιωτῶν ἰδοῦσαν μὴ πάσης ἀρχεῖν Βοιωτίας. FYP.
 105, 18. Προσφέρεται] προστίθεται. P.
 105, 22. Οὐκ ἦν ἀσφαλὲς] Σχῆμα τὸ περὶ ἐπιμελείας καὶ κήλους, τὸ λεγόμενον ἢ κατὰ κῶλον ἐπαναφορά. BY.
 105, 27. Τοὺς τυράννους] τοὺς Ἀλευάδας. BY.
 106, 22. Μαλακῶς] δειλός. P.
 107, 1. Ὅστις δ' ὑπὲρ] Ὅ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν. Ὅ τὰ ἔσται βουλόμενος λέγειν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κινεῖται, ἵνα τι κερδάνῃ. Ὅ δὲ τὰ βέλτιστα καὶ μὴ τὰ ταῖς τῶν πολλῶν ἀποαῖς ἤδιστα, ἐκεῖνος τῇ τύχῃ ἑαυτὸν ἐκδίδωσι, κἂν εἰ τι ἀρα ἐπ' αὐτῶ συμβῆ. Ποιεῖ οὖν κρείττονα τὴν τύχην ἢ περ τὸν λογισμὸν. Ἄντι τοῦ πλεῖω ἑαυτὸν ἐκδίδωσι τῇ τύχῃ ἢ περ τῶν λογισμῶν. LESS.
 107, 15. Οὐδὲν ἂν τούτων εἴποιμι] Τὸ σχῆμα κατὰ παράλειψιν. Y.
 107, 16. Τῶν τοιούτων] οἱ αὐτοὶ οἱ ῥήτορες. LESS.
 107, 20. Προήχθη] διεγέρθη. LESS.
 107, 28. Τὸ βέλτιστον δὲ] οὕτως τὸ ὀρθόν· ἐπ' ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἡ φύσις αὐτὴ βαδιεῖται. Y.
 108, 1. Ἐπὶ τοῦτο] τὸ βέλτιστον. P.
 108, 2. Προάγεσθαι] ἀντὶ τοῦ προάγειν· παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῶν. FYP.
 108, 19. Τούτων] ἤγουν ἐκ τοῦ ἐκεῖνον εἰπεῖν καὶ ὑμᾶς πράξει. P.
 108, 23. Τι τῶν τότε] τὸ ἐκβαλεῖν τοὺς Θηβαίους ἐκ τῆς νήσου. P.
 108, 27. Ἐν κεραλαίῳ] Ἀνακεραλαίωσις. BP. Ἐν συντόμῳ λόγῳ. LESS.
 109, 4. Παρὰ πάντα] πάντα ὅσα ἂν δύνωνται τῇ πόλει. S.

IX. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Γ.

- 110, 1. Πολλῶν, ὧ ἀνδρες] Τοπικὴν καταδρομὴν ἔχει Φιλίππου τὸ προσίμιον· σχῆμα τοῦ ἐκ πλαγιασμοῦ τέμνοντος τὸν λόγον. FYP. Πρότασις. Ἄλλως. Τὸ προσίμιον ἐκ τοῦ κατηγορουμένου. Καταδρομὴν γὰρ ἔχει Φιλίππου, καὶ ἔχει καὶ ἐπιτίμησιν. Ἔστι δὲ καὶ τόπος εὐνοίας. BY.
 110, 2. Ὀλίγου δεῖν] παρὰ μικρὸν καὶ σχεδὸν εἰπεῖν·

οὐδὲ γὰρ αἰεὶ περὶ Φιλίππου ἐκκλησιάζουσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων. Αὐτὸ ἐκόλασεν αὐτό. R.

- 110, 5. Καὶ πάντων] Κατασκευή. BFYP.
 Φησάντων] ἀντὶ τοῦ ψηφισαμένων. BFYP.
 110, 7. Τῆς ὕβρεως] Οὐκ εἶπεν ἀδικίας ἢ πλεονεξίας, ἀλλ' ὕβρεως· ὁ παρ' Ἀθηναίους οὐδὲ τοῖς δούλοις ἀνεκτόν. BFYP.
 110, 9. Προεμένα] δηλονότι κακὰ προεδομένα. RS.
 110, 10. Εἰ καὶ λέγειν] Πρότασις. B. Δεύτερον προσίμιον ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ δὲ σχῆμα ὡς ἐν ὑποθέσει. BFYP.
 110, 14. Πολλὰ οὖν ἴσως] Αἰτία τῆς προτάσεως. FYP. Κατασκευή. BFYP.
 110, 18. Ὅν τινες] τῶν προδοτῶν οἱ ἀναισχυντότεροι. FYP.
 110, 22. Ἔτεροι δὲ] Τοὺς κατηγοροὺς Διοπίθους αἰνίττειται. FYP.

111, 2. Αἱ δὲ τοιαῦται] Συμπέρασμα τοῦ προσίμιου. BFYP.

111, 4. Ἄξιόν δ' ὑμᾶς] Εἰσβολὴ ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ συμφέρον· τὸ δὲ σχῆμα προδιόρθωσις. FYP. Τρίτον προσίμιον, μᾶλλον δὲ εἰσβολὴ τῶν ἀγώνων, καὶ προεραπεία. BY.

Ἄξιόν] ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω. Y.
 111, 14. Ἐξελιθάκατε] τὴν παρηρησίαν.
 111, 18. Εἰ μὲν οὖν καὶ νῦν] Ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα. Ἄλλοι δὲ εἰσβολὴν τῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ εἰ μὲν οὖν. BFYP.

112, 5. Εἰ μὲν οὖν ἅπαντες] Εἰσβολὴ τῶν ἀγώνων. Ἄρχῃ δὲ τοῦ συμφέροντος. BFYP.

112, 9. Ἀτόπως] πονηρῶς καὶ κακῶς τὴν γνώμην. BFYP.

112, 10. Ἐνίοι] τῶν ἀκρατῶν. P.
 112, 29. Εἰ δὲ τις ταύτην] Ἀντικείμενον λύει. Ἀπαριθμησις τὸ σχῆμα. FYP.

114, 25. Προρρήσεως] ἐκ προαγορεύσεως φανερᾶς. FYP.

115, 4. Σκευωρούμενον] κατὰ μικρὸν ὑφαντοποιούμενον. S.

115, 7. Εἰ μὴ] Τὸ κατὰ συστροφὴν σχῆμα. FYP. Ἐκ παρονομασίας· ὀριμεῖα λέξις. BFYP.

115, 9. Ὅ γὰρ οἷς] Περίοδος κατ' εὐθείαν. BFYP.

115, 12. Τίσι οὖν ὑμεῖς] ἀντὶ τοῦ διὰ τίνων· εἰ μὴ διὰ τούτων φησὶ τῶν ἀνγκαίων ἠγαῖσθαι κινδυνεύειν. Y.

115, 16. Εἶτα τὸν] ὀριμεῖα λέξις. BFY.

115, 19. Ἄλλ' ἀπ' ἧς ἡμέρας] Ἀνέμνησεν αὐτοὺς λυπηροῦ διηγήματος. FYP.

116, 6. Τετυφώσθαι] μεμνημένοι· ἀπὸ Τυφώως τοῦ ἀντάραντος πόλεμον πρὸς τοὺς θεοὺς· μανίας γὰρ τοῦτο σημεῖον· ὅθεν καὶ τετυφωμένον ἄνθρωπον καλοῦμεν τὸν ἀλαζόνα καὶ μετῶν ἢ προσῆμε φρονούντα. Τινὲς δὲ τὸ τετυφώσθαι ἀπὸ τοῦ τυφείν, ὃ ἐστὶ σκοποῦσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ καπνοῦ· σκοποῦται δὲ καὶ ὁ ἀνούστατος τὴν δianoian. FYP. Ἐξηγεῖσθαι καὶ μαινέσθαι. S.

116, 29. Μᾶλλον δὲ] Καλῶς προσέθηκε τὴν ἐπιδιόρθωσιν· οὐδὲ γὰρ οἱ νῦν Ἀθηναῖοι ἐποίησαν ἄ ἐπιφέρει. FYP.

117, 16. Ἐπιπολάζει] ἀντὶ τοῦ πλεονάζει τοῖς ἀδικήμασιν. Ἄπὸ μεταφορᾶς τοῦ πλεονάζοντος ὕδατος ὅταν ὑπεραίρηται καὶ ὑπερεκχῆται πλεόν τοῦ μέτρον. YP.

117, 18. Τούτων] ὧν ὁ Φίλιππος ποιεῖ. P.

117, 21. Ἐὼ] Παράλειψις μηδὲν ἤττον λέγουσα. LESS.

117, 25. Τὰς πόλεις] ὧν ἤρχε ποτε Ἀχιλλεύς καὶ Φιλοκτήτης, Πρωτεσθλαος, Ποδαλείριος. FYP.

118, 3. καὶ οὐ γράφει μὴν ταῦτα] Ὅρα τὴν τῶν σχημάτων ποικιλίαν. BP.

118, 5. Τὸ σχῆμα ἐπιτροχασμός. RS.

118, 11. Διορωφύγμεθα] κατεσκάμμεθα, λεληστούμεθα. S.

118, 23. Ἄλλ' οὖν] ἤγουν δμως. P.

119, 3. Ἡράκλεις] Ἐπίφθεγμα θαυμασιakόν· τὸ δὲ Ἡρακλεὺς κλητικῆς πτώσεως. R.

119, 10. Καίτοι τί τῆς] πνεῦμα. B.

119, 21. Εἰς Πορθμὸν] Πορθμός ἐπίνειον τῆς Ἐρετρίας· ὁμωνύμως δὲ ἐκλήθη τῷ πελάγει τῷ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ἀθηνῶν. FYP.

120, 1. Ναύπακτος] Ναύπακτος ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ τοῦς Ἡρακλείδας μέλλοντος καταθεῖν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐκεῖ πῆξασθαι καὶ κατασκευάσαι τὰς ναῦς. Ἐχίνος δὲ πόλις, Θηβαίων μὲν ἄποικος, πλησίον δὲ Θετταλίας, ἀπὸ Ἐχίνου ἐνὸς τῶν Σπαρτῶν. FYP.

120, 18. Αελύματα] Τοῦτο καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐλυμήνατο πράγματα· καὶ εἰ μὴ παύσεται, οἴχοιτ' ἂν πάντη καὶ διαφθαρεῖν, μᾶλλον δ' ἤδη διεφθάρται. HRS.

121, 5. Ἐκπέπραται] ὡσπερ νῦν πρίσται ὁ Φίλιππος παρὰ τῶν λεγόντων καὶ τῶν στρατηγούντων. Less.

Ἐπίτασιν τὴν ἐκπρόθεσιν ἔχει, ἀντὶ τοῦ σφόδρα καὶ πᾶν πέρσεται. HR.

121, 8. Ζῆλος] ἀντὶ τοῦ μακαρίζεται, φησὶν, ὁ προδότης. Ἐπὶ γὰρ τοῦ φθόνου ζηλοτυπία λέγεται. HR.

Γῶως] ἀντὶ τοῦ γελᾶται ὡσπερὶ μαρὸς, ἀνδμολογήσθι δεῖ ἑλαδὲ τι παρὰ τῶν πολεμίων. HR.

121, 9. Ἄν τις τούτοις ἐπιτιμᾷ] Μισεῖται παρ' ἡμῶν ὁ ἐπιτιμῶν τῷ προδότη ὡς κωλῶν τὸν γέλωτα. HR.

121, 28. Ἄτιμος] Ἄτιμον ἐναυθα λέγει οὐ τὸν μὴ μετέχοντα τιμῆς, ἀλλὰ τὸν ἀτιμώρητον, ἴνα, ἐάν τις αὐτὸν φονεῖσθαι, μηδεμίαν τιμωρίαν γένηται ὑπὲρ αὐτοῦ τελευτήσαντος κατὰ τοῦ φονεύσαντος αὐτόν. HRY. Less.

122, 6. Τί τὸ ἀξιωμα] ἀντὶ τοῦ διὰ τί ταῦτα ἤξιουν ποιεῖν. HR.

122, 15. Ὑπὲρ ὧν ἂν] ὑπὲρ τίνων πραγμάτων δικάζεται παρ᾽ ἐκόντας φόνου δίκας ἐάν φονευσθῇ. Ἔστι γὰρ τινὰ πράγματα ἐνθα ὁ ποιήσας οὐ τιμωρεῖται. Less.

122, 16. Εὐαγὲς] εὐσεβές· ἄγος γὰρ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἀκάθαρτον. Less.

Ἄτιμος] ἀτιμώρητος. YP.

122, 23. Δωροδοκούντας] Ἐπὶ τῶν δεχομένων δῶρα λέγεται ἡ λέξις, οὐκ ἐπὶ μόντοι καὶ ἐπὶ τῶν παρεχόντων· ἔστι γὰρ δωροδόκος οἰνεῖ δωροδόχος τις ὧν. HQAH.

Στηλίτας] Στηλίτας ἐποίουν τοὺς δωροδοκούντας, ἀντὶ τοῦ ἐνέγραφον αὐτοὺς ἐν ταῖς στηλαῖς. AY. Less. Τοῦτο δὲ ἐστὶν· ἐποίουν δημσίτας αὐτῶν τὰς τιμωρίας διὰ τῶν γραμμῶν ὧν ἔγραφον ἐν ταῖς στηλαῖς. A.

123, 16. Τὴν ὕραϊαν αὐτὴν] κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους. B.

123, 20. Ἀρχαίως] οὐ παλαιῶς, ἀλλ' ἀφελῶς καὶ χωρὶς πανουργίας. YP.

Πολιτικῶς] δικαίως, μὴ χρήμασιν ὠνούμενοι τὰ πράγματα. FYP.

124, 8. Ἐτραχηλισθῆναι] ἐκ τραχιῶν ἐκπεσεῖν, τῶν ἐλπίστων ἐκπεσεῖν. BFY.

124, 28. Ἐκ πλείστου] πόρρωθεν. P.

Ἐν] τῶν προδοτῶν. YP.

125, 18. Ἀπαλλαγέντος] ἀπαλαθέντος. P.

126, 24. Οὕτω δ' ἄλλως δίκειντο] τῷ φόβῳ. Σημειῶσαι δὲ ὑπόστασιν. P. Σημειῶσαι, ὑπόστασις. B.

26, 26. Διασπενασόμενοι] τὴν σκευὴν ἀναλαβόντες. FYP.

126, 29. Οἱ μὲν] Μερισμός καὶ υπομερισμός τὸ σχῆμα. FYP.

127, 1. Ἀρχοῦσι καὶ τυραννοῦσι—Ἐφραῖον] ἀντὶ τοῦ τῶν τότε σωζόντων ἑαυτοὺς καὶ τὸν Ἐφραῖον. Y.

127, 14. Οἱ δ' οὐδὲν] οἱ μὴ πρὸς χάριν λέγοντες. FP.

127, 18. Οἱ δ' ἔξ] οἷς προσήσαν ἀπέχθεται. FP.

127, 28. Τεθνῆναι γὰρ] κατὰ κῶλον ἑπαναφορά. BFY.

128, 4. Καλὴν] Κατ' εἰρωνείαν. FYP.

129, 20. Ἐπίσχειν] βραδύνειν. FP.

Χ. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ.

131, 1. Καὶ σπουδαῖα νομίζων, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ ὧν βουλευέσθε, καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει] Ἠγορήσαντες ὅτι πρὸς ἡμῶν ἐξηγησάμενοι καὶ διελόντες τὸν δέκατον λόγον ὅτι πρὸς τινὰ ἐξαίφνης ἀπαγγεῖλαι ἤκουσαν ἐκ τῆς Θράκης δυσχερῆ ποιεῖται ὁ Δημοσθένης τὸν λόγον· ἔθεν αὐτῷ καὶ πρὸς σπουδὴν, διὰ τὴν χρεῖαν τὴν παρούσαν, τότε ἐκπεφώνηται ὁ λόγος. Καὶ τοῦτο αἴτιον γέγονε τοῦ μὴ σκεψάμενον ἴδιον σκέμμα ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, τότε παρελθεῖν τῶν καιρῶν μὴ ἐνδιδόντων αὐτῷ. ἄλλος γὰρ ἐστὶ Φίλιππος ἐπαμύνων καρδιανός, Διοκτεῖθους αὐτοῖς ἐπίγονος. Δι' ὃ τῶν μεταξὺ τόπων μέμνηται ὡς ἀμυροσθητομένων ἐν τῷ ἐδόδομῳ. Εἰργχε δὲ ἐν τῷ ὀγδόμῳ. Ἄλλ' εἰ δεῖ τεκμαίρεσθαι ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἧς ἔπεμψε πρὸς ὑμᾶς, ἀμυνεῖσθαι φησὶ τοὺς ἐν Χερρονήσῳ. Καινότητος δὲ οὐσίας πολλῆς ἐν τοῖς πράγμασι, τῷ πρὸς Φίλιππον γίνεσθαι τὸν λόγον ἀδικούντα καὶ παραβεβηκότα τὴν εἰρήνην, ἐξ ἐτοίμου μὲν τὰ πολλὰ ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων λόγων λαμβάνει, ὁμῶς δὲ τοῖς παρούσιν ὡς οἰκειότατα κτὰ ἐφαρμόζει. Πόθεν δὲ ἐστὶ Φίλιππος καταπαρῆς καρδιανός ἐπαμύνων, καὶ τὰλλα περὶ τὴν Θράκην λυμαινόμενος ἅπαντα λυπεῖ τὸν δῆμον; ἐξ ὧν ὁ ῥήτωρ φησὶν· εἰθὺς γὰρ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦτο ἐπισημαίνεται λέγων, « ἦν προσάγγελθῆναι τι νωτέρον. » Καὶ « ἦ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ ἡ « πλεονεξία τοσαύτη τὸ πλῆθος ἐστίν, ὁσση ἀκούετε. » Καὶ μεσοῦντος ἤδη πάλιν τοῦ λόγου προστίθησι, « πρὶν « ἂν, ὡσπερ νῦν, αὐτὰ παρῆ τὰ πράγματα. » Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶν ἅπαντα δηλωτικὰ τοῦ ἀπηγγεῖλαι τι· τοῦ δὲ ὅτι βουλεῖσθαι καρδιανός, ἐσοῖθαι. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα δηλωτικὰ σαφῶς τῆς ὑποθέσεως. Φασὶ δὲ οἱ αὐτοὶ, Ἀλέξανδρος καὶ Διόσκορος καὶ Ζήνων ὁ πολυβρύχης, τὸ συμφέρον κεφάλαιον μόνον ἐξεργασθαι κατὰ τὸν λόγον. Δοκοῦσι δὲ σφόδρα ἠγορηκεῖν τῶν κεφαλαίων τὴν φύσιν. Ἔχει γὰρ καὶ τὸ δυνατόν ὁ λόγος, καὶ τοῦτο διπλῶν· ἔχει δὲ καὶ τὸ νόμιμον καὶ τὸ δίκαιον, ὡς αὐτῇ γε ἡ διαίρεσις καὶ τάξις ἐρηθεῖσα δεῖξει. Σκοπὸς δὲ Δημοσθένει συγκροτῆσαι καὶ ἀεθῆσαι τὴν Διοκτεῖθους δύναμιν, τοῦ καιροῦ πλείστην παρρησίαν ἐνδιδόντος, μετὰ μόντοι γε τοῦ φυλάττεσθαι τὸ προσκορὲς, ἵνα μὴ δοκῆ χάριτι λέγειν. Σκοπὸς δὲ καὶ παροξύναι τὸν δῆμον· δέδοικε γὰρ μὴ τρέψονται ἐπὶ διαλλαγὰς καὶ προσεβίας περὶ τούτου· τρυφεῖν δὲ προήρηται· τοῦ γράψαι αὐτοὺς περὶ τοῦ πολέμου ψή-

φισμα · σκοπὸς δὲ καὶ πείσαι τοὺς ἀκούοντας πρὸς δεύσασθαι πρὸς τὸν Μῆδον περὶ χρημάτων καὶ προσλαβέσθαι τὴν βασιλείας εὐνοίαν. Καὶ πρὸς μὲν οὖν τὰ κατὰ τὸν Διοπέθην, ὥστε συμμάχεσθαι τοῦ στρατηγοῦ τὴν δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μὴ δεῖν αὐτὸν Δημοσθένην ἀναγκασθῆναι γράφει περὶ πολέμου ψήφισμα, ἀντέθηκεν ἀγωνιστικώτατα τὴν παράδασιν τῆς εἰρήνης καὶ τοὺς ὄρκους συγκεχυμένους. Ὡς ἀποδειχθέντων καιρὸν εἴληψε πείσαι τε καὶ καταναγκάσαι τοὺς ἀκούοντας συνέχειν καὶ ἀδῆεν τὴν Διοπέθους δύναμιν καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν περιττὸν ἀπέφηνεν δν. Εἰ γὰρ φανερός ὁ Φιλίππος παραδεδηκὸς τὴν εἰρήνην, πῶς δίκαιός ἐστιν αὐτὸς ἀναγκασθῆναι γράφει περὶ πολέμου ψήφισμα; πλὴν εἰ μὴ βούλοιντο πρόφασιν ζητεῖν συκοφαντίας πρὸς αὐτὸν οἱ ταῦτα λέγοντες. Καὶ τὰ μὲν δύο τούτων δικωκί-σαστο τὸν τρόπον · περὶ δὲ τῆς πρὸςθεσίας (χρήματα γὰρ αὐτοῖς τῶς παρ' ἑκείνου συμπορισσάσθαι βούλεται) τὴν ἔνδειαν συνίστησι τὴν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει. Χρῆται γὰρ τὰ νῦν ὄντα χρήματα διαδίδοσθαι τῷ δήμῳ καὶ καταναλί-σκεσθαι, ὡς ἔθος, εἰς τὰς θεωρίας, καὶ μὴ ἀφαιρεῖσθαι τὰ ἐκ τοῦ δημοσίου δίδόμενα · μηδὲ μὴν παρὰ τῶν πλουσίων γίγνεσθαι τοὺς πόρους σκοπαντονομοῦν τε καὶ δημευόμε-νων ἀδικίας. Ὡς βηθέντων τοῖς ἀκούουσι πρὸς ἡδονὴν (οὐδένος γὰρ οὕτω μετεποιούντο ὡς τοῦ νέμεισθαι τὰ κοινὰ) καιρὸν εἴληψε συμβουλεύσασθαι αὐτοῖς αἰτεῖν παρὰ βασιλείως χρήματα, ὡς ἀλλαγθῆεν μὴ ὑπαρχούσης ἐπιτορίας τῇ πό-λει. ἢ μὲν οὖν σύμψασι διοικησας καὶ ἔννοια καὶ σκοπὸς οὗτός ἐστι τῷ ῥήτορι. Ὅτινα τῶν πρὸ ἡμῶν οὐδενὸς εἰ-δότες, ὅσον ἐμέ γε εἶδέναι, ὠήθησαν ἐμπεπτωκέναι τὸ περὶ τῶν θεωρικῶν ζήτημα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ἀλλότριον. Τὸ δὲ οὐκ οὕτως ἔχον πέρην οὐδὲ φανήσεται ποτε. Καλὸν δὲ ἀναλαβόντας εἰπεῖν τὴν τάξιν καὶ τὴν διαίρεσιν ἢ κέ-χρηται ὁ ῥήτωρ, ἵνα τὴν διοίκησιν αὐτοῦ καὶ τὴν οἰκονομίαν ἰσαμάσωμεν. Ἄξιον δὲ καὶ πρὸ τῆς διαίρεσεως καὶ τὴν ἐξηγγελίαν θαυμάσαι ἢ κέχρηται. Καὶ γὰρ ἔστι πῆ μὲν λαμπρὰ, πῆ δὲ παθητικὴ, πῆ δὲ ἠθικῶς προήκται. Καὶ τὸ μὲν πραγματικὸν ἐπιδεδεικται πολλὰ γού· συνάπτει δὲ τὰς ἰδέας ταύτας πολλάκις ἀλλήλαις, ἅτε τῆς χρείας καταναγ-καύσεως αὐτὸν καὶ προσαγωγῆς ἐπὶ πολλὰ τὴν ῥῆσιν. Ἐγὼ δὲ οὕτως αὐτῷ τὰ τῆς ῥήσεως καὶ τάξεως. Τὸ πα-ρόνομον εὐθὺς ἐν τῷ προοίμιῳ κατὰ πρόληψιν ἐμφανίζει λέγων· « οὐκ ὀλίγων δὲ ὄντων ἀμαρτημάτων, οὐδὲ ἐκ « μικροῦ χρόνου συνειλεγμένων, ἔξ ὧν φάρυγξ ταῦτ' ἔχει. » Ἐλέγομεν γὰρ δεῖν ἐκ τῶν κεφαλαίων τὰ προοίμια λαμ-βάνειν. Καὶ μέγιστος δὲ περιττοῦσι τῇ ὑποθέσει ἀναγκαίως, ἵνα μᾶλλον συμπέσῃ καὶ καταναγκάσῃ τὸν ἀκροατὴν προσ-δέξασθαι τὴν παραίνεσιν. Οὐ γὰρ ἂν ἄλλως πεισθεῖη κατα-κούσαι τῆς γνώμης, μὴ διατεθεῖς ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ ὑπό-θεσις καὶ σπουδῆς ἀξία περὶ ἧς ὁ λόγος. Τὸ δὲ σπουδαῖα ῥῆθῆναι τὸ τε δεῖν θάπτον ἐπαμῶνεν καὶ σπουδῆς μεγάλης ἀξίωσιν, ἅτε τῆς οἰκείας χώρας αὐτῶν πολεμουμένης, ση-μαίνει. Καὶ τὸ ἀναγκαῖα δὲ, ὅτι οὐ βραθυμῆτον, ὡς ἔθος. Οὐ γὰρ περὶ ἀλλοτριῶν, ἀλλὰ περὶ οἰκείων ἡμῶν ὁ φόβος καὶ ὅθεν οὐκ ὀλίγα οὐδὲ μικρὰ πρόσδοσι τῇ πόλει. Καὶ δοκῶσα ἡ ἐπιβολὴ κοινῶς ἔχειν ἰδιωτάτη πέρην. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ προτέρου. Διὰ δὲ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ δευτέρου τὸ αὐτὸ νόμιμον παραδεχασμένον ὁμοίως καὶ φανε-ρώτερον ἐνδεικνύεται λέγων· « ἢ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ « πλεονεξία, ἢ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φιλίππος χρῆ-ται, » καθέστηκε φανερὰ καὶ πρόδηλος, ὡς καὶ ὑμεῖς ἴσχετε· καὶ ὅτι οὐ δεῖ ὁρᾶσθαι καὶ ἐπαναπαύεσθαι τοῖς

τῶν ῥητόρων λόγοις, ὡς δυναμένοι παύσαι. TCV. Καὶ σπουδαῖα] Τοῦ ὄντος τμητικοῦ λόγου καὶ δοκῶντος εἶναι τοῦτο τὸ σχῆμα. FXR. 131, 3. Περὶ αὐτῶν] τῶν προσαγγελέθτων. Less. 131, 11. Ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια] Δευτέρου προοίμιου. FYR. 131, 15. Καὶ γὰρ εἰ μὴδ'] Κατασκευῆ. P. Καὶ γὰρ εἰ μὴδ' ἀφ' ἑνὸς] Ἄχρι μὲν οὖν τούτου προελή-λυθεν ἡ ἔννοια τοῦ δευτέρου προοίμιου. Δοκεῖ δὲ μοι βα-θύτατα καὶ δεινότητα προναρρεῖν ὑπόνοιαν ἤδη τὸ μὴ αὐτοῦς ὑπονοῆσαι ὅτι οἶδόν τε ἐστὶ διὰ πρὸςθεσίας καταπαῦ-σαι τὰ τοιαῦτα διαπραττόμενον. Ὅθεν καὶ ἐδεήθη τῆς τοιαύτης ἔννοιαις, ὅτι οὐ λόγων ἀλλὰ ἔργων δεῖ. Καὶ πε-ποίηκεν ἡμῖν τὴν ὑπόνοιαν ταύτην ἐτι φανερωτέραν δι' ὧν μετὰ τὰ προοίμια εἰργασται· ἅπερ ὁμοίως οὐδένης τῶν πρὸ ἡμῶν κατιδεῖν ἠδυνήθησαν. Πᾶς οὖν ἀρχεται εὐθὺς μετὰ τὸ προοίμιον τὸ δευτέρον, καὶ τίνας ποιεῖται λόγους εἰς τοῦτο συντείνοντας, εἰς τὸ μὴ δεῖν πρὸςθεσία χρῆσασθαι, μηδὲ ὁρᾶσθαι ὅτι ῥήτορος λόγος δύναται πείσαι Φιλίππον περὶ τῆς παύσεως τῶν ἀδικημάτων, ἄξιον κατιδεῖν. TCV. 131, 17. Ἡμεῖς οὐδαμῶς πάποτε, ὅπου περὶ τῶν δι-καίων εἰπεῖν ἐδέησεν, ἠτήθημεν, οὐδὲ ἀδικεῖν ἐδόξαμεν] Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἀγγελία γέγονεν ὅτι Φιλίππος ἀδικεῖ καὶ ἐπαμῶνει Καρδιανούς, εἰκότως ὑπενόησεν ὅτι ἐνδέχεται αὐτοῦς ὄντας φύσει βραθύμως ἐπὶ τινα πρὸςθεσίαν τρέψασθαι. Ταῦτην τοίνυν τὴν ὑπόνοιαν ἀναρρεῖ τῷ ἀδυνάτῳ κεφαλαίῳ, συνιστὰς ἀδύνατον ἐκ λόγων ἐπισχεῖν τὴν πλεονεξίαν Φι-λίππου. Καὶ τούτου τὰ δύο μέρη ἐξεργασται κατὰ ἀντεξ-έτασιν, οἷον, τί μὲν δύνανται λόγοι, τί δὲ ἔργα ἰσχύει; καὶ ὅτι Ἀθηναῖοι μὲν χρώμενοι λόγοις οὐδὲν ἑαυτοῦς ὤφελον οὐδὲ ἐκείνους ὑπερ ὧν τοὺς λόγους λέγουσιν, οἱ προδοῦναι δὲ οἱ τὰ ἐκείνου διοικούντες, τῇ δυνάμει τοῦ Φι-λίππου χρώμενοι, κατορθοῦσι μόνοι καὶ δύνανται ἅπαντα. Οὕτω μὲν οὖν τὸ πρῶτον μέρος τοῦ λόγου προελήλυθεν ἔχον τὸ ἀδύνατον κατὰ ἀντεξέτασιν· ἐν ᾧ ἀποδείκνυσιν ἀδυνάτως ἔχοντας τοὺς λόγους ταῦτα κατορθοῦν ἃ κατορθοῦσθαι τοῖς ἔργοις πέφυκε. Διωκῆται μὲν οὖν διὰ τούτου τοῦ μέρους [τρία]· ἐν μὲν, ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι, τὸ μὴ δεῖν ἔννοεῖν πρὸςθεσίαν, δύο δὲ ἐπὶ τούτῳ πάλιν· ἐν μὲν, ὅτι οὐ δεῖ αὐ-τὸν καταναγκασθῆναι γράφει, ἔτερον δὲ, προκατασκευῆς δύναμιν ἔχον, ὅτι ἐὰν αὐτοῖς μὴ θέλωσι πράττειν, ἐπὶ τίσιν ἀκούουσι; μεθ' ὃ δὴ καὶ τὸ συμφέρον ἐξεργασται ἀπὸ ταύτης τῆς λέξεως (p. 133, 2) « εἴτ' οἴμαι (δεῖ γὰρ ὡς « ἐγὼ κρίνω τάληθῆ λέγειν) οὕτω διαβεβλήμεθα. » Ἐν-τεῦθεν γὰρ τὴν ἔκθεσιν ἐξετάζει, τί ἀποδείθηκεν Ἀθηναίους ἀεὶ ὁρᾶσθαι τοῖς λόγοις. Εἶτα εὐλαδοῦμένως μὴ καὶ ἰ-μοίως βραθυμῶσιν καὶ τὰ ἀπηγγελέμενα ἐν φάρυγι ποιή-σωσιν, ὑπομνησκει τόπων ἀπολωλότων διὰ βραθυμίαν καὶ ὑπεροψίαν καὶ ἀμελείαν, ἃ δὴ φοβούμενος καταριθμεῖ-ται ὄσων καὶ πρότερον ὑπεριδόντες ὅσα ἀπεστῆρήνται. Καὶ λέγει δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης ἀρξάμενος (p. 133, 15)· « ὄρατε Σέρριον καὶ Δορίσκον· ταῦτα γὰρ πρῶτον ὠλίγω-« ρήθη μετὰ τὴν εἰρήνην· ταῦτα ἀπόλεσε Θράκη καὶ « Κερσοβλέπτην » καὶ ὅσα ἔξῃς, οὐκοῦν ταῦτα ἀμφοτέρω-« ῖθι διώκται· τὸ μὴ δεῖν πρὸςθεσίας χρῆσασθαι καὶ δεῖν μιμησάσθαι Φιλίππον ἔργους μᾶλλον ἢ λόγους τὰ πρά-« γματα χειρούμενον καὶ τὸ τρίτον, τὸ μὴ δεῖν ὑπεριδεῖν ὡς μικροῦ τινοῦ ὄντος τοῦ νυνὶ συμβεβηκότος καὶ ἀπηγγελέ-« μνου, ἐπειπερ εἰώθασιν οὐ μικρὰς ζημίας οὐδὲ φάρυγας βλάβαις περιπίπτειν ὑπερορῶντες ἐκάστοτε τῶν ἀλίσκομέ-

νων. Εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο συντείνει τὸ μὴ δεῖν βραθυμεῖν μηδ' οἴσθαι διὰ πρῶσθαι παύσασθαι τὸν Φιλίππον, καὶ ἄλλο ἕπερ αὐτὸς ἐπισημαίνεται εἰπὼν (p. 134, 2) · « ἄλλ' ἵνα τοῦθ' ὑμῖν δεῖξω, ὅτι οὐ στήσεται πάντας ἀναθρώπους ἀδικῶν, τὰ δ' ὑφ' αὐτὸν ποιοῦμενος Φιλίππος, » εἰ μὴ τις αὐτὸν κωλύσει. » Οἱ μὲν οὖν αὐτὸ τὸ δίκαιον εἶναι κεφάλαιον, οἱ δὲ πρὸς ἔλεγχον εἰληφθαι τῆς βραθυμίας αὐτῶν. Δῆλον δ' ὅτι ὀρθῶς εἴρηται τοῦ ἀσυμφόρου εἶναι. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον μέρος τοῦ λόγου προεληλύθειν ἄχρι τούτου, ἀπὸ μὲν τοῦ δυνατοῦ πᾶν ἐπιχειρηθῆν, κατασκευασθῆν δὲ τῷ συμπερόντι περὶ τοῦ μήτε δεῖν πρῶσθαι πέμπεσθαι μήτε βραθυμεῖν τῶν ἀπαγγελλομένων, ἔργου τε προῖσθαι κωλύσαι μᾶλλον ἢ λόγοις. Τοῦτο δὲ τὸ κεφάλαιον ἠγγύησαν ὁμοίως οἱ πρὸ ἡμῶν εἰς τὸν λόγον θεωρίας καὶ διαιρέσεις συγγράφαντες. Μετὰ ταῦτα τὸ νόμιμον εἰσήγαγε, τῷ αὐτῷ θεωρήματι χρῆσάμενος ὡπερ καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ· καὶ τοιαύτη δὲ ἑρμηνεία καὶ διδασκαλία χρῆται. ΤCV.

132, 3. Δεῖ] ἔγγον ἑλλείπει. P.

132, 8. Παρέρχεται] νικᾷ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων. YP.

132, 22. Πᾶσιν] ἔγγον ἐν πᾶσιν. P.

133, 8. Τοῦ χάριν] συμπέρασμα τοῦ προιμίου, καὶ εἰσβολὴ ἐπὶ τὸ συμπερόν. FYP.

133, 22. Ἐπετέλεσεν] καθ' ὑμῶν εἰργάσατο. Lss.

133, 26. Ἄντρώνας] πόλις Εὐβοίας πληθυντικῶς λεγομένη. Ὅμηρος (II. β, 697) ἐνικῶς « Ἀγγαλὸν τ' Ἄντρώνα τὸς Πτελεὸν λεγομένην. » FYP.

134, 5. Εἰσὶ δὲ τινες οἱ, πρὶν ἀκοῦσαι τοὺς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγους, εὐθὺς εἰώθασιν ἐρωτᾶν τί χρῆ ποιεῖν] Ἐντεῦθεν μὲν ἔστιν εἰσβολὴ τοῦ νομίμου κατὰ ἀντιθέσιν· σσοφίσται δὲ ἡ ἀντιθέσις αὐτῷ κατὰ παράλειψιν. Ἐλλείπει γὰρ τῷ, τί οὖν χρῆ ποιεῖν, τὸ εἰρήνης οὐσης. Ἐσιώπησε δὲ τοῦτο τὸ μέρος ὡς ἰσχυρόν· ἐνεφάνισε δὲ αὐτὸ διὰ τῆς λύσεως. Πῶς δὲ ἔλυσε; καὶ πόθεν χρῆ θρηῦσαι τὴν ἀντιθέσιν; ἔξ ὧν εἶπεν ἐπαγαγόν, « πρῶτον μὲν, ὡ Ἄθη· « ναῖοι, τοῦτο παρ' ὑμῖν αὐτοῖς βεβαίως γινῶσαι, ὅτι τῆ « πόλει Φιλίππος πολεμεῖ καὶ τὴν εἰρήνην ἔλαυκε. » Ταῦτα γὰρ ἐπήνεγκε, μὴ τοιαύτης οὐσης τῆς ἀντιθέσεως, ὅτι εἰρήνη ἔστιν, ἀλλ' ἵνα λάθῃ τοὺς ἀκρατᾶς συνομολογούντας ὅτι παραδέσασθαι ἡ εἰρήνη· διὰ τοῦτο τῇ ἐρωτήσῃ σσοριστικωτέρᾳ κέχρηται, ὡς ἂν ἐτοίμων ὄντων τῶν ἀκρατῶν ποιεῖν τὰ δέοντα. Ἥκαιοι γε, οὐκ ἄλλο τι δεῖ γίνονται αὐτοῖς ἢ τὸ παραδεσθῆσθαι τὴν εἰρήνην, ἕπερ ἔστι πρὸς τὸ κεκρυμμένον μέρος τῆς ἀντιθέσεως. Τοιοῦτον δὲ ἔστιν αὐτῷ θεωρήμα καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ Διοπέθους λόγῳ. Ἦδη δὲ προδιοικεῖται διὰ τοῦ νομίμου κεφαλαίου τὸ δεῖν συνέχειν τὴν Διοπέθους δύναμιν. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ προσηρώτησεν ἐν σχήματι, τί οὖν χρῆ ποιεῖν; ἵνα ἀποδειχθεῖσσι τῆς εἰρήνης διὰ μέσου παραδεσθῆσθαι, ἐπενεγχεῖ πρὸς τὸ, τί χρῆ ποιεῖν; ὅτι δεῖ συνέχειν τὴν Διοπέθους δύναμιν. Πρὸς τοῦτο γὰρ ἔστιν αὐτοῦ ἡ σύμπασα σπουδῆ. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ καὶ τινος ὑπονοίας λύει καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀνακαλυπτοῦσας ὑποφορᾶς θεραπεύει. Συνίστησι δὲ τὸ νόμιμον πρῶτον μὲν ἐκ δυοῖν· ἔξ ἐνὸς μὲν, ὅτι ἀναγκαῖως τὴν ἀντιτεταγμένην ἔλευσθαι καὶ πολιτείας τυραννίδι βούλεται καταλύσαι, εἰδῶς μὴ ἄλλως συστησόμενῃ τὴν βασιλείαν, εἰ μὴ καθαιρεῖσθαι ἡ πολιτεία· ἔξ ἑτέρου δὲ, ὅτι παρ' οὐδέσιν εὐρίσκει τοσοῦτον ἀγαθῶν ὑπερβολὴν ὅσην παρ' Ἀθηναίους, ὥστε ἀναγκαῖως καὶ διὰ

ταῦτα πολεμεῖν τῇ πόλει. Ἀμφοτέρω δὲ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀναγκαῖου· τὸ δὲ ἀναγκαῖον ἀπὸ τῆς γνώμης; καὶ τοῦ ἀκολούθου. Εἴτ' ἐπειδὴ ἔπερ ἐργαζομένου αὐτὸ τὸ ἀναγκαῖον, ἔξ οὐ συμβαίνει μισεῖσθαι τὴν πόλιν ὑπὸ Φιλίππου, καὶ λέγοντι ὅτι καταρεῖθονται γὰρ ἐφ' ὑμῶν οἱ βεβασιμένοι, ἀντίπεσον ἰδίως πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ καὶ τῆς ἀνελθοῦ δουλείαν ἀντὶ δουλείας ἀλλήλασθαι καὶ μὴ στέργειν τὴν ἀπᾶς ὑπάρχασαν; ἔλυσε εἰπὼν (p. 135, 4) · « ἔστι γὰρ ὑμεῖς οὐκ αὐτοὶ πλεονεκτῆσαι καὶ κατασχεῖν ἀρχὴν εὐ πεφυκότες. » Οὗ τοῦτο γὰρ ἔστιν ἀντιθέσις, ἀλλ' ἀντιπίπτουν ἀπὸ τῆς προτέρης ἐννοίας. Εἶτα πάλιν ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν ἐννοίαν καὶ ἀνήγαγεν εἰς ἑτέραν ἀρχὴν εἰπὼν (p. 135, 11) · « πρῶτον μὲν ὅτι « τοῦτο δεῖ ἔχθρον ὑπεληφθῆναι τῆς πολιτείας καὶ τῆς δημοκρατίας ἀδιόλλακτον ἐκεῖνον. » Ἐπεὶ γὰρ ἰσχυρὸς ὁ περὶ τῆς εἰρήνης λόγος, ἀναγκαῖως πρὸς αὐτὸν συνηθῶς ἀγωνίζεσθαι, τούτεστιν, οὐ δεῖ κηλεῖσθαι τῷ τῆς εἰρήνης ὀνόματι· φύσει γὰρ εἶναι πολέμιον Φιλίππον. Ἀνήγαγε δὲ ἐπὶ ταύτην πάλιν τὴν ἀρχὴν· πρῶτον μὲν, ὡς ἔστιν, ἵνα γενναῖως πρὸς αὐτὴν ἀγωνίσθαι· εἶτα, ἐπειδὴ εἶχε καὶ δευτέρᾳ λύσει χρῆσασθαι, παρεχούσῃ ἀντιθέσιν τῶν ὑπαρχόντων Ἀθηναίους ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐπὶ θράξῃς γυναικῶν καὶ μικρῶν καὶ γλισχωρῶν, πάλιν ἐκαινοποίησε τὴν ἀντιθέσιν· μῖα μὲν, ὅτι ἀναγκαῖως πολεμεῖ τῇ δημοκρατίᾳ καὶ πολιτεῖᾳ ἀντικειμένη τῇ τυραννίδι. Ταῦτα δὲ τῆς λύσεως ἐχρήσατο πρὸς τὴν ἑτέραν θέσιν τῆς ἀντιθέσεως. Τῇ δὲ δευτέρᾳ λύσει τῇ περιχούσῃ τὴν ἀντιθέσιν τὴν μέλλει κερῆσθαι πρὸς τὴν δευτέραν ἀντιθέσιν. Ἐκ τούτου τοίνυν τοῦ νομίμου κεφαλαίου λελυμένου μᾶλλον τῷ δικαίῳ, ἀντίπεσον ἀναγκαῖως ἀντιθέσις πάλιν ἀπὸ τοῦ νομίμου· οὐκοῦν εἰ πέπεισαι παραδεσθῆσθαι τὴν εἰρήνην, Δημόσθενης, γράψον περὶ πολέμου ψήφισμα· ταύτην ἔλυσε ἐνατάσει, ἥτις ἐστασὶς ἔστιν ἀπὸ τοῦ δικαίου· οὐ γὰρ δίκαιον φησὶ ἀδικεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν τὸν προσηρημένον ὑμῖν τὰ βέλτεστα συμβουλεύειν· εἶτα ἐκ παραδείγματος ἑτέραν πορίζεται λύσιν, ὅτι οὐδὲ ἄλλοτὲ ποτε οὐδένας γράψαντος Φιλίππος ἀδικεῖ, καὶ πρῶτα, καὶ δεύτερα, καὶ τρίτα, καὶ νυνὶ δὲ Ἐκαρδιανὸς βοηθεῖ, ὁμοῦ καὶ ἐπισημαινόμενος τὴν αἰτίαν δι' ἣν ὁ λόγος· ὅτι γὰρ ἀπήγγελλαι Φιλίππος ἡρῆσθαι βοθηθεῖν, εὐδῆλον ὅτι ὁ δῆμος τετάρταται. Εἶτα τρίτῃ λύσει, ὅτι ὑμεῖς ἐχειροτονήσατε τὸν πόλεμον, ὅτι ἔξ οὗ χρόνου τὸν Διοπέθον ἀπεστελίσατε, καταχευόμενοι νῆκατος πόλεμον· ὥστε περιττὸν περὶ τῶν ἐγνωσμένων γράφειν. Εἶτα ὡπερ ἀπαλλαγῆς τῶν λύσεων ἐπιλογίζεσθαι, ὑποτιθέμενος ὃν δεῖ τρόπον πολεμεῖν. Ἔθος δὲ αὐτῷ πληροῦναι κεφάλαιον καὶ ἐν μέσοις λόγοις ἐπιλογίζεσθαι. Λέγει δὲ δεῖν ἀμύνασθαι, ὅταν ἀρχῆται ἐκείνος, προσποιούμενος ὑποθετικοῦ λοιπὸν ἔπτεσθαι λόγῳ ἀπὸ τρόπου· οὐκ ἔστι γὰρ ἀρχεσθαι πολέμου τὸν ἀμυνόμενον, ἵνα φαίνεται λύσιν [τὴν εἰρήνην] ὁ Φιλίππος, οὐκ ἡ πόλις. Ὅμοίως δὲ κἀνατῆα τοῦ πραγματικοῦ ἄπτεσθαι δοκεῖ. Οἶδε γὰρ καὶ ἐν ἐπιλόγοις ἀνείναι τι τῶν συνετικῶν καὶ συναγωνιζομένων. Φεῖγει δ' οὖν οὐδὲν ἔπτε κἀνατῆα τὸ γράψαι, καὶ ἐπισημαίνεται τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἦν ὁ λόγος ἐρρηθῆναι. Εἰπὼν γὰρ τοῖς μὲν ἀμυνόμενοις τῆς χρήματα καὶ τὰ ἄλλα ὅσον δέοντα διδόντες, ἐσημαίνεν ὅτι ἔροδος γέγονε Φιλίππου καὶ ἀμύνεται αὐτὸν Διοπέθου· Ἄπὸ δὲ τῆς προτρεπτικῆς ταύτης τοῦ δεῖν εἰσφέρειν καὶ κατασκευάζεσθαι στρατεύματα καὶ τριήρεις ταχέως ὀπλῶς ἔστι μεταβάς ἐπὶ τινὰ ἑτέραν λογικὴν ἐννοίαν ἀπὸ τοῦ συμ-

έφροντος, και τῶ αἰσχυρῶ ἐνταῦθα προσηγώμενος, δεικνύς ὅτι αἰσχύνην ὀφλήσουσι και γέλωτα βραθυμήσαντες· εἶτα ἀπό τῆς κρίσεως τοῦ πολεμίου Φιλίππου, ὅτι ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο τι ἂν εὐχάιτο ποιεῖν τὴν πόλιν. Πληρώσας δὲ τὸν ἐπιλογον ἄρχεται τοῦ δυνατοῦ, ἀνεγκαινῶν ἐπὶ ἀρχὴν ἀρχαιοτέρων τὸν λόγον, ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος (p. 137, 1)· « οὐδὲν πάποτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν πραγμάτων ἐξ ἀρχῆς ἐνεστήσασθε οὐδὲ κατεσκευάσαθε ὄρθως. » Εἰ δὲ και συμπαραμαρτεῖ τῆ ἔργασίᾳ τοῦ κεφαλαίου τούτου, λέγων τοῦ δυνατοῦ, τὸ συμφέρον, και συννοεῖται τοῖς λεγομένοις, οὐδὲν θαυμαστὸν· σὴνθες γὰρ αὐτῶ τὰ κεφάλαια πλέκειν. Ὅτι δὲ τῶ δυνατῶ μᾶλλον προσεχώρηκε δῆλον ἐκ τῶν ἐχομένων· εὐθὺς γὰρ ἔλυσε και ἀνθυποφορὰν, οὐ θεῖς μὲν αὐτὴν ἐκ φανεροῦ, δηλώσας δὲ διὰ τῶν λύσεων· Ἀλλὰ δυνήσομεθα βοηθῆσαι χρώμενοι κωλύειν ἐκεῖνον. Ἐπειδὴ γὰρ πρὸ βραχέος ἐχρήσατο ἐν τῶ τέλει τῆς λύσεως τῆς τοῦ νομίμου ἀντιθέσεως, τῆς λεγοῦσης δεῖν αὐτὸν γράφειν περὶ πολέμου ψήφισμα, προτροπῆ τινὶ ἐπιλογικῆ, λέγων (p. 137, 6) δεῖν κατασκευάζεσθαι στρατεύματα και ὀπλίτας και ἱππέας και τριήρεις, διὰ τοῦτο και προέλαθεν ἐκ τῆς εἰσβολῆς τὴν λύσιν. Καὶ τῶν ὁμοίως φανερώτερον πρὸς τὴν αὐτὴν ἀπομάχεται λέγων, « οὐκ ἐνεστι βοηθῆσαι χρωμένους οὐ δὲν τι πράξει. » Καὶ ἄλλας δὲ ὑπονοίας ἔλυσε, μὴ διαθεῖρηται τὰ χρήματα, μὴ μάτην ἀναλωθῆ, δι' ὧν εἶπε δεῖν ταμίας καθίσταται και λόγους λαμβάνειν παρὰ τῶν στρατηγῶν. Μετὰ ταῦτα πάλιν ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ ἀντίπεσεν ἀντιθεσις· Ἀλλὰ χαλεπὰ και ἐργώδη λέγεις· Δημόσθενες· εἶναι δὲ αὐτὴν τοῦ δυνατοῦ φαμέν διὰ τὸ πραγματείας εἶπεῖν και πόνους. Σχεδὸν γὰρ τὸ μὴ βράδιον εἶναι τὸ πρᾶγμα σημαίνει, οὐ μὴν ἀπηλλοκατὰ τοῦ μετῆγειν και τοῦ συμφέροντος· και τούτο δεικνύεται σαφῶς ἐκ τῶν λύσεων. Καὶ ἔστιν ἡ ἀντιθεσις (p. 137, 22)· « Εἰ δὲ τῶ δοκεῖ ταῦτα και διαπάνης πολλῆς και πόνων· πολλῶν και πραγματείας εἶναι, και μάλ' ὄρθως δοκεῖ. » Τούτῳ ἔλυσε τῶ συμφέροντος, δεῖξας ἐργωδέστερα και χαλεπώτερα τὰ συμβαλλόμενα, εἰ μὴ τοῖς μικροῖς τούτους και τοῖς ὀλίγοις ἐβελήσασιν ὑπομείναι πόνους. Καὶ ἄλλο δὲ τι μέρος λύει τῆς αὐτῆς ἀντιθέσεως, ὅπερ οὐ θέθειεν ἐκ τοῦ προφανοῦς, ὡς περ ἐν τῶ Διοπείθους, ἔκρυψε δὲ, διότι οὐκ ἦν εὐπρόσωπος οὐδὲ πιθανὸς οὐδὲ δυνατὸς ὁ περὶ τούτου λόγος. Τίς γὰρ ὑπὲρ ἄλλοτριων εἰλετο κινδυνεύειν και δαπανᾶν; αἱ μὲντοι γε λύσεις ἔχουσαι μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἀναγκαῖον τῶν ἔργων και κεραννῶσαι τὴν πρότασιν, εἰκότως τὴν παρησίαν τῶ συμβούλῳ παρέχουσιν. Ἐχρήσατο γοῦν Θεουκιδίδειω λύσει, ἥπερ ὁ Λέσβιος χρώμενος φαίνεται, ὅτι τῶ μὲν δοκεῖν ὑπὲρ ἄλλων, τῆ δὲ ἀληθεία ὑπὲρ ἡμῶν τὰ γινόμενα. Καὶ ἡ λύσις ἐναργής· « εἰ μὲν γὰρ ἐστὶ τις ἐγγυητὴς ἡμῖν θεῶν, οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐ· οὐ· οὐ· » Καὶ πάλιν προῖων ὁ λόγος φησιν· « εἰ δὲ πρόϊ· σμεν ἄπαντες ὅτι ὅσω ἂν πλειόνων ἴσσωμεν ἐκείνων· γενέσθαι κύριον, τοσοῦτω χαλεπωτέρῳ και ἰσχυροτέρῳ· χρησόμεθα ἐχθρῶ. » Ἐπὶ τούτοις ἀντίπεσεν ἀπὸ τῆς ἐργασίας τοῦ συμφέροντος ὑπόνοιά τις [τοῦ] ἀναγκαίου πάλιν· Ἀλλ' ὅταν ἀνάγκη γένηται και ἐπ' ἡμᾶς ἔλθῃ Φιλίππος, σὺ φῆς; τοῦτο γὰρ κατεσκευάσει, ὅτι και γὰρ ἐὰν πάντας λάβῃ, ἐπ' ἡμᾶς ἦξει, τότε αὐτὸν ἀμυνόμεθα. (Ὁ μὴν ὡτως αὐτὴν ἔθηκε προφανῶς, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀπίστως και τοῦ ἐλθεῖν εἶπεν, ὅταν ἀναγκαῖον ἦ· τὸ γὰρ ἀναγκαῖον δύναται κοινὸν εἶναι και τῆς ἐφόδου και τῶν νυνὶ

καθεστηκότων. Ἴν' οὖν ἀφορμὴ γένηται αὐτῶ μᾶλλον προτρέψασθαι, ὡτω τὴν ἀντιθεσιν μετεχειρίσατο. Πληρώσας δὲ τὸ συμφέρον τοῦτο ὁ ἀντεπήγαγεν εἰς λύσιν τῆς ἀντιθέσεως, προημαίχεται λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ δυνατοῦ. Σκοπὸς γὰρ αὐτῶ λοιπὸν ἐντεῦθεν διαλεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς βασιλέα πρεσβείας. Πάλαι δὲ προδιωκῆσατο ἑαυτῶ τὴν περὶ τούτου πειθῶ. Ἄφ' οὐ γὰρ ἤρξατο συμβουλεύειν αὐτοῖς και διαλέγεσθαι περὶ τοῦ δεῖν εἰσφέρειν και κατασκευάζεσθαι στρατεύματα και τριήρεις και ἵππους και ὄσα τοιαῦτα, δῆλος ἦν λοιπὸν διὰ τὴν τῶν χρημάτων εἰσφορὰν, και ἔτερον δι' ἑτέρου προανῶν. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν τῶ δοκεῖν ἀπλούστερον συνεβούλευεν αὐτοῖς παρασκευάζεσθαι· προκατασκευάζει δὲ οὐδὲν ἦτον ἑαυτῶ τὴν ἀνάγκην τοῦ πεισθῆναι αὐτοῖς περὶ τῆς πρὸς βασιλέα πρεσβείας. Τί γὰρ ἦν ὑπόλοιπον ποιεῖν τοῖς ἀναγκαζομένοις μὲν παρέχων, μὴ ἔχοντας δὲ, ἢ θεῖσθαι τῶ ὑποδεικνύντι πόρον ἄλυτον και ἀζήμιον τοῖς πολίταις; ἐντεῦθεν ὁμοίως ἐρρητόρευσεν ἐκ τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἐπιβολὴν ποιησάμενος (p. 138, 23)· « Τὸ μὲν τοῖνον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρὸς τὰ τοιαῦτα ὄκηνα· ὡς διακεῖσθαι. » Αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τοῦ λόγου τοῦ περὶ τῆς πρεσβείας. Ῥητορεύει δὲ διὰ τὸ προομιῶν αἰτιώμενος ὅτι μὴ βούλονται ἀκούειν περὶ ὧν ἂν λέγῃ, προκαταλαμβάνων ἑαυτῶ τὸν ἀκροατὴν και ἀναγκάζων πειθαρχεῖν οἷς ἂν αὐτὸς συμβουλεύοι. Εἶτα και προσέπλεξε τούτω ὅτι δεῖ παρασκευάζεσθαι αὐτοῖς, ἵνα ἀντιπρόσόντος ὅτι και πῶς δυνατὸν παρασκευάζεσθαι, μὴ ὑπαρχόντων χρημάτων, εὐγερωῶς ὁ περὶ τοῦ βασιλέως εἰσελθῆ, λόγος. Καὶ τῶ βουλομένῳ δὲ κατανοεῖν πλείονα τούτων ἔγκειται τῆ ῥητορεία τοῦ προομιῶν τούτου τοῦ κεφαλαίου ὑποδείγματος ὃ ἔνεκεν ἀπόχρη μοι και ταῦτα. Ἀῆξιν δὲ ἔλαβε τοῦτὶ τὸ προομιῶν εἰς ταῦτην τὴν λέξιν· « τοῦτ' ἡδὴ πᾶσαν ἐπιδέχεται κατηγορίαν. » εἶτα προκατασκευῆ μετὰ τοῦτο χρῆται· « ἡμεῖς τοῖνον οὐτ' ἀκούειν πρὶν ἂν, ὡς περ νῦν, αὐτὰ παρῆ τὰ πράγματα, οὔτε βουλεύεσθαι « περὶ οὐδενὸς εἰώθατε ἐφ' ἡσυχίας. » Ταῦτα γὰρ ἐστὶ προδοικουμένου και προκατασκευάζοντος, δεῖν ἀνέχεσθαι λέγοντος και συμβουλεύοντος περὶ τῆς πρεσβείας τῆς πρὸς τὸν Μῆδον. Τὸ καταπλήττειν δὲ αὐτοῖς, ἀπροαιρέτως ἔχοντας παρασκευάζεσθαι, τῆς αὐτῆς ἔχεται ῥητορεία. Ὅσοι γὰρ ἂν ἐνδελεχται μᾶλλον μῆτε παρασκευαζόμενος μῆτε πράττειν ἐθέλοντας, τοσοῦτω τὴν αἰτίαν τούτων φανερωτέρων κατασκευάζει, λέγων τὴν τῶν χρημάτων ἔνδειαν, ἵν' ὁ περὶ βασιλέως ἀκόλουθος λόγος τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν λάβῃ. Ἡ δὲ ἐπιβολὴ αὐτῆς τῆς εἰσηγήσεως μετὰ τὴν προκατασκευῆν (p. 139, 16)· « ὁ δὲ λοιπὸν ἐστὶ, και « πάλαι μὲν εἶδει διαφεροῖς δὲ οὐδὲ νῦν, τοῦτο ἐρῶ. » Εἶτα αὐτὸς ἑαυτῶ τὴν ἀντιθεσιν φανερωῶς συνομολογεῖ, ἵνα ὁ λόγος εὐπρόσωπον ἀρχὴν και εἰσβολὴν προσήκουσαν λάβῃ. Τίς οὖν ἡ συνομολογία; « οὐδενὸς τῶν πάντων οὕτως « ὡς χρημάτων δεῖ τῆ πόλει πρὸς τὰ νῦν ἐπιόντα πράγ· « ματα. » Ὁ γὰρ ἀντίθεσιν αὐτῶ ὁ ἀκροατῆς, τοῦτο προλαβὼν ὠμολόγησεν αὐτὸς. Ἐνδείκνυται γὰρ και τὴν ἀνάγκην και τὴν χρείαν, και περὶ τῶν μελλόντων ἐκφοβεῖ, ἵνα ἀνάγκη μελλῶν γένηται, και ἐκπλαγῆς τῶ τε μεγέθει τῶν τότε ὄντων και τῆ προσδοκία τῶν μελλόντων ὁ ἀκροατῆς ταύτην ὄσων μόνην καταδέχεται τὴν παραμυθίαν· φημὶ δὲ τὴν πρὸς βασιλέα πρεσβείαν. Εἶτα και ἐπειδὴ περ ἔμελλεν ἀντιπῆπειν αὐτῶ πρὸς τοῦτον τὸ λόγον ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ· Ἀλλ' ἀδύνατόν ἐστιν ὑπόπτως

ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς τὸν βασιλέα πεισθῆναι· πρὸς ταύτην ἴστανται ἐξ ἀρχῆς, λέγων ὅτι, Οὐ παρ' ἡμῶν ταῦτα ἀκούσεται βασιλεὺς πρῶτων, ἀλλὰ μάλιστα μὲν παρὰ τῶν σατραπῶν, εἶτα δὲ καὶ παρὰ Ἑρμίου τοῦ εὐνούχου, ὃν νῦν ἀνάσπαστον ἐποιήσατο, ἄρχοντα Ἀταρνέως, μαθὼν αὐτὸν συμπράττειν Φιλίππῳ κατὰ τῆς βασιλείως ἀρχῆς, ὥστε τὴν ἡμετέραν πρεσβείαν καιρὸν λοιπὸν ἔχειν. Οὐκοῦν τὴν ἀντίθεσιν διὰ τούτου φαίνεται λύων, καὶ συνιστᾶς ὅτι δυνατὸν πεισθῆναι τὸν βασιλέα· πεισθῆσεται δὲ τοῖς λογισμοῖς τοῦ συμφέροντος. Φαίνεται δὲ Δημοσθένης οὐ τὸ συμφέρον αὐτὸ κατασκευάζων, ἀλλὰ τὸ δυνατὸν διὰ τῶν τοῦ συμφέροντος λογισμῶν. Δυνήσεται γὰρ ἡμῖν, φησὶ, πεισθῆναι βασιλεὺς δεδιδαγμένους τὰ συμφέροντα καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούσασθαι. Μετὰ ταῦτα τίθειεν ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν ἀντίθεσιν λέγων (p. 140, 9)· « καὶ τὴν ἀδελτερίαν » ἀπόθεσε δι' ἣν πολλὰκις ἠλαττώθητε, ὃ δὴ βάρβαρος » καὶ κοινὸς πᾶσιν ἔχθρος, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ». Καὶ ἡ λύσις· Οὐκ ἔστι πρὸς ἡμᾶς πολέμιος, συνεπληρώθησε γὰρ ποτε τῇ πόλει τὰ πράγματα, τὴν διὰ Κόωντος ναυμαγίαν λέγων. Πληρώσας δὲ τὸν περὶ τοῦ βασιλέως λόγον, ὅς ἦν περὶ δυνατοῦ καὶ χρημάτων, ἐπισυνῆψεν ἀναγκαιῶς καὶ ἀκολούθως τὸν περὶ τῆς πολιτείας λόγον, πρόφρασιν δῆθεν καὶ ἀφορμὴν λαβὼν εὐπρόσωπον τὴν καθεστῶσαν νυνὶ ταραχὴν, ἵνα ἀνέλθῃ τὴν ὑπόνοιαν ἐκείνην. Ἄλλ' ἀρκέσει ἡμῖν τὰ τῆς πόλεως χρήματα, ὥστε μὴ δεῖσθαι τῆς παρὰ βασιλέως δόσεως· καὶ ἴνα, τῆς ἐν τῇ πόλει ἀφορμῆς ἀναλισκομένης, ἅπασιν τοῖς πολίταις ἢ παρὰ τοῦ βασιλέως αἰτησις εὐλογος φαίνεται. Ἄλλ' οἱ πρὸ ἡμῶν δειλότεροι οὐκ εἶδον τοῦτο καθόλας. Βουλόμενος τοίνυν ἀνελεῖν τὴν ἀντίθεσιν αὐτὸς εἰσηγεῖται δῆθεν μὴ δεῖν ἀφαιρεῖσθαι τὰ θεωρικὰ τοὺς δημότας, εἶτε Εὐδούλου τελευτηκότος, πρὸς ὃν εἶχε φιλονεικίαν περὶ τῶν θεωρικῶν, εἶτε τὸν σκοπὸν τὸν ἐαυτοῦ συμπεραίνων, ἵνα πανταχόθεν συνελθῇ καὶ καταναγκάσῃ καταδέεσθαι τὸν περὶ τῆς πρεσβείας τῆς πρὸς βασιλέα λόγον. Διμερῆς δὲ ἔστιν ὁ περὶ τῆς πολιτείας λόγος. Ἐπειδὴ γὰρ διχόθεν ἦσαν πόροι, οἱ μὲν ἐκ τῶν δικαστηρίων δημευομένων τῶν εὐπόρων, οἱ δὲ ἐξ ἄλλων ἀφορμῶν καὶ προσόδων λιμένων καὶ ἔργων ἀργυρείων καὶ συμμάχων, βουλόμενος καὶ πλουσίους ἀρέσασθαι καὶ πέντητας οἰκειώσασθαι, ἵνα συμψήφους λάβῃ περὶ τῆς πρὸς τὸν βασιλέα πρεσβείας, διὰ τοῦτο διαλέγεται δῆθεν περὶ ὁμονοίας αὐτοῖς εἶναι τὸν λόγον καὶ τοῦ συμφέροντος, παραινὼν μῆτε τοὺς κεκτημένους τὰς οὐσίας ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τῶν δικαζόντων δημευομένους κατὰ λόγον, μῆτε τοὺς καταδεεῖς καταδοῦσθαι παρὰ τῶν δυνατῶν ὡς διανεμομένους εἰς τὰς θεωρίας τὰ στρατιωτικά. Ἐὰν γὰρ τῶν πόρων τούτων καὶ τῶν προσόδων παύσωνται τῶν παρὰ τῶν εὐπόρων, τὰ δὲ τῆς πόλεως ἀναλίσκωνται· εἰς τοὺς δήμους, τίς ἔσται λοιπὸν ἔτι ἀφορμὴ τῇ πόλει, πλὴν τῆς εἰς βασιλέα ἐλπιδος; διὰ ταῦτα οὕτως αὐτῷ τὸ μέρος ἐρρητόρευται τοῦτο τοῦ λόγου. Τὰ γὰρ ἐν τούτοις ἀσαφῆ οἱ ἐξηγηταὶ παραστήσουσι. TCV.

Πληρώσας τοίνυν τὴν περὶ τούτων παραινέσιν καὶ ῥητορεύσας ὡς ἐδείκνυμεν, μετέβη λοιπὸν ἐπὶ τὸ πέμπτον μέρος τοῦ λόγου ἐντεῦθεν ἀρχάμενος (p. 143, 8)· « ὡς μὲν » οὐκ εἶποι τις ἂν, ἢ παρ' ἑκατέρων εἶναι δεῖ, ταῦτ' ἴσως » ἐστὶ· ἢ βάσιν μὲν καὶ συμπεράσασμα τῶν προειρημένων τὴν διάνοιαν ταύτην ποιούμενος, καταρχόμενος δὲ ἐκ τοῦ μερισμοῦ πάλιν τῆς ἔννοιας τῶν ἐξῆς. Ἔστι δὲ τὸ νυνὶ κατασκευαζόμενον κεφάλαιον τὸ συμφέρον ἐξ ἀντιθέσεως,

ἣν οὐκ ἔσθη μὲν, ἐνδείκνυται δὲ διὰ τῆς μάχης. Εἰς δύο δὲ μέρη διήρηται τοῦτο τὸ πέμπτον μέρος. Εἰς ἓν μὲν, ὃ περιέχει τὴν λύσιν τῆς ἀντιθέσεως, εἰς ἕτερον δὲ, τὸ κατὰ τοὺς ῥήτορας. Τίς οὖν ἡ ἀντιθέσις ἀπὸ τῶν εἰρημένων κεκίνηται; ἐπειδὴ πολὺν τινα λόγον περὶ τῆς πρὸς βασιλέα πρεσβείας πεποιθῆται, ἀντέκεινεν ἐκ τούτου· καὶ τί ἂν ἡμᾶς ὠφελήσειε τὰ τοσαῦτα χρήματα, καὶ εἰς τίνα χρεῖαν δεησόμεθα τοῦ βασιλέως; λύων τοίνυν ταύτην τὴν ἀντίθεσιν ἐξ ἐπιτιμησεως δείκνυται ὅτι χρὴ προστάσασθαι τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν αὐτὴν τάξιν ἀναλαβεῖν, ἥπερ εἶχον οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ πρόγονοι, τὴν χρεῖαν ἐνδεικνύμενος εἰς ἣν δεήσονται τῶν χρημάτων· τὸ γὰρ μὴ ἄρειν φησὶν αἰτίαν εἶναι τὴν πρὸνόντων πραγμάτων καὶ τῆς ταραχῆς, καὶ τὸ μὴ προστάσασθαι αὐτοὺς τῶν Ἑλλήνων. Οὐκοῦν διὰ τούτων συνίστησιν ὅτι τὴν λύσιν τῆς ἀντιθέσεως ἐξεργάζεται, ἐνδεικνύμενος ποῖ ἡρόσιμα γενήσεται αὐτοῖς τὰ χρήματα, καὶ ὅτι διὰ τὸ μὴ προστατεῖν αὐτοὺς τῶν Ἑλλήνων παρεῖληθεν ἐπὶ τὰ πράγματα Φιλίππος· ὅθεν εὐδαίμων καὶ μέγας. Ἄπειρ ἐστὶ πάντα συστατικὰ τῆς χρησιμωτάτης χρεῖας τῶν παρὰ βασιλέως δωρεῶν. Τὸ δὲ ἕτερον μέρος, ὃ ἐστὶ πρὸς τοὺς ῥήτορας, τοιοῦτόν ἐστι. Δέδοικε σφόδρα τὴν παρὰ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἀντιλογία, καὶ εἰδὼς τῆς ἀντίστασιν κινεῖ μὲν πρὸ τῆς ὀμηγορίας τῶδε τὸ μέρος, τὸν δὲ πρὸς αὐτοὺς λόγον τῆρι διήρηκεν. Εἰς ἓν μὲν δὴ οὐκ ἐμμέρεται ὅτι κωλύουσιν εἰ τὸν πρὸς Φιλίππον πόλεμον· εἰς ἕτερον δὲ, ὅτι διαβόλουσι τὸν Δημοσθένην, ὡς πολεμοποιόν· εἰς τρίτον δὲ, ὅτι μὴ συγχωροῦσι τῷ βασιλεῖ τὴν πόλιν εὐεργετῆν· ἐνδεικνύμενος ὡς ὅσα ἂν αὐτοῖς ποῦσαι καὶ λέγουσι, λύων τῆς πρὸς βασιλέα πρεσβείαν καὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φιλίππον, χάριτι καὶ μισθῷ κωλύουσιν. Ἐπει δὲ πῶθεν ἀλοθεν ἤρθηται; Εἶτα ἀποστροφῆς ἡρησάμενος πρὸς ἓνα τῶν τῶν προδοτῶν Ἀριστομήδην (deb. Ἀριστοῦδην) ἐλεγκτικῶς διαλέγεται, δι' ἑνὸς ἀνδρὸς πρὸς ἅπαντας τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου γυμνὸν καὶ φανερόν καθιστᾶς τοῖς ἀκούουσιν. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ ἀποτρέποντες αὐτοὺς πέμπειν πρὸς βασιλέα καὶ πολεμεῖν Φιλίππῳ δήλοισιν ἐπὶ χάριτι μὲν συμβουλοῦντες, τὸ δὲ ἐξίλημα καθαιρούμενες τῆς πόλεως, διὰ τοῦτο ποδοῦμενος ταύτην τὴν παρ' ἐκείνων ἀντιλογίαν ἠρώτησε τὸν Ἀριστομήδην διὰ τί αὐτὸς μὲν φιλοτιμίας μεταποιεῖται, μὴ συγχωρεῖ δὲ τῇ πόλει τὴν δόξαν τῆς τῶν προγόνων διαφυλάττειν καὶ κληρονομεῖν τῆς εὐλείας καὶ διαδέχεσθαι τὰς τῶν ἔργων λαμπρότητας. Ὅ μὲν οὖν σκοπὸς οὗτός ἐστιν· εἴπωμεν δὲ, ὅπως μετακαχεῖσται. Μετὰ τοίνυν τὴν λύσιν τῆς ἀντιθέσεως ἐπισυνῆψε τὸ γράψας τοῦ βασιλέως, καὶ ὅτι ἀναγκαῖα ἢ πρὸς ἐκεῖνον φίλα, εἴπερ τοῖς ἄλλοις ἅπασαν Ἑλλήσιν εὐνοικῶς διαλέγεται, ἡμῖν δὲ ἀπεχθάνεται βασιλεὺς. Καὶ ἀνάγκην μεγίστην καὶ κρίσιν πεποιθῆται [διὰ] τοῦ δεῖξαι ἐν οἷα ταραχῇ καθέστηκε τὰ τῶν Ἑλλήνων· ὡς εἶναι χρεῖαν τῇ πόλει τῆς παρ' ἐκείνου ἐπικουρίας διὰ τὰ καθεστῶτα. Ἦν βουλόμενος πιστώσασθαι ἤρθησε τὴν ταραχὴν τὴν Ἑλληνικήν· εἶτα ἀπὸ τούτου μετεβίβασεν τὸν λόγον πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ χάριτι πολιτευομένους. Διαίρει δὲ διῆγα καὶ τὴν τῶν ῥητόρων ποιότητα, καὶ ἀντιθέσεις κεκίνηκε πρὸς διαβολὴν τῆς ποιότητος αὐτῶν διαφόρους, ἐνδεικνύμενος δι' αὐτῶν οἷα εἰθῆσαι λέγειν καὶ ὅτι σύνθετος αὐτοῖς κωλύειν τῶν πρῶτων τὴν πόλιν, φοβούμενος μὴ περὶ τῆς πρεσβείας τῆς πρὸς βασιλέα ἀντιπρῶσι, [καὶ] τοὺς λόγους αὐτῶν ὑποτιμώμενος καὶ ἀπίστους αὐτῶν καθιστᾶς ὡς διὰ Φιλίππον ἅπαντα

πολιτευομένους πρὸς χάριν. Ἔθηκεν οὖν ἀντίθεσιν πρώ-
την τίνουσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, ὅτι
εἰδῶσαι μὲν λέγειν ὡς ἀγαθὸν ἢ εἰρήνην καὶ τὸ τρέφειν δύ-
ναμιν μεγάλην ὡς χαλεπὸν· διὰ δὲ τῶν δύο μερῶν τούτων
τῆς ἀντιθέσεως ἐνδείκνυται ὅτι καὶ τὴν εἰρήνην ἀγεῖν δεῖν
φασι καὶ οὕτε πρὸς Φίλιππον πολεμεῖν οὕτε πρὸς βασιλέα
πέμψαι· μὴ γὰρ εἶναι χρεῖαν χρημάτων μηδὲ τοῦ τρέφειν
δύναμιν. Οὕτω πλέον τι ἐν τῇ παρούσῃ ἀντιθέσει ἦν
ἔπειτα τῇ τῶν λόγων τῶν ἐκ τῶν ἄλλων ὑποθέσεων
μεταγωγῇ. Μετήγαγε μὲν γὰρ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ Διο-
πίθους λόγου. Πλέον δὲ τι αὐτῶν καὶ ἴδιον μάλλον
ἐπὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως ξεραγάζεται. Τοῦτο δὲ ἐστὶ
τὸ βούλεσθαι τοὺς βήτορας κωλύειν τὴν πρὸς βασιλέα
προσεύχαι ἢς ἢ λύσει μεταληπτική, ὅτι εἰ καὶ χαλεπὰ
ταῦτα, χαλεπώτερα περὶ ἡμᾶς, ἢν ταῦτα μὴ ἐξέλωμεν
ποιεῖν. Καὶ ἕτερον ἀντίθετον, ὅτι πολεμοποιὸς Δημο-
σθένης ἦν ἐστὶ μὲν εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ νομίμου, ἐστὶ δὲ εἰ-
πεῖν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ἔλυσεν εἰπὼν· Καὶ πρὸ τοῦ
ἐμὲ εἰπεῖν πολλὰ Φίλιππος εἶχε τῆς πόλεως, καὶ νῦν εἰς
Καρδιανὸς πέποιθε βοήθειαν· ἐνδεικνύμενος κἀναυθῶα τὴν
αἰτίαν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὅτι ἀπήγγελεται αὐτοῖς Φιλίπ-
πος πεπομψέναι βοήθειαν Καρδιανοῖς. Καὶ τρίτην ἀντίθεσιν·
ἄλλ' οὐ προηγόρευκεν ὁ Φίλιππος ἡμῖν τὸν πόλεμον· ἦν
ἄλλο συνήθως. Οὐδὲ γὰρ Φεραίοις, οὐδὲ Ὀλυθίοις, οὐδὲ
Ἐρετριεῦσιν, οὐδὲ ἄλλοις πώποτε οὐδὲσι προσέειπεν. Εἶτα τῶν
ἀναγκαῶν κέρηται, ἐκ διαφορᾶς αὐτὸς συνιστᾶς ὅτι οὐ
περὶ τῶν ἴσων αὐτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν ὁ κίνδυνος,
ἵνα κἀκείνην τὴν ὑπόνοιαν ἀνέλῃ· Εἴ τινας εἶεν ἀπράγμονες
καὶ στέργοντες τὴν δουλείαν, ὅτι οὐ περὶ δουλείας αὐτοῖς
ἐστὶν ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ περὶ παντελοῦς διαφθορᾶς καὶ ὀλο-
σχεροῦς ἐναστάσεως καὶ ἀναίρεσις. Ἄχρι μὲν οὖν τούτων
τὰ πραγματικώτερα πρὸς τοὺς ἐπὶ χάριτι πολιτευομένους
βήτορας ἐστὶν αὐτῶν· τὸ δὲ ἐντεῦθεν εἰσέβαλεν εἰς παρεμβα-
σιν, διαβολὴν ὁμοίως ἔχουσαν τῶν δωροδόκων βητόρων, ὅτι
δι' αὐτοῦ Φίλιππος οὐκ εὖ ποιεῖ τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα Ὀλυ-
θίως εὖ ποιήσας καὶ Θετταλοῦς καὶ Θηβαίους, ἵνα προκα-
ταβάδων ταῖς διαβολαῖς ἐκβάλῃ τὴν ἀντιλογίαν ὁμοίως,
ἢ δέδοικεν αὐτοῖς ποιησομένους, καὶ δι' ἣν ἰδεῖθῃ τούτων
πῶτων τῶν λόγων· καὶ ταύτην καθίστησι φανεράν, ὡς
ἔρη, διὰ τῶν ἐλέγγων ὧν πρὸς Ἀριστοδόμον ποιεῖται.
Ταῦτα δὲ συντείνει συμπάσαν πρὸς τὴν λύσιν τῆς ἀντιθέ-
σεως. Ἐπειδὴ γὰρ ἀντέπεσε, καὶ διὰ τί δεησόμεθα καὶ
εἰς πῶσαν χρεῖαν τοῦ βασιλέως; διέβαλε τοὺς βήτορας λέ-
γων συνήθεις εἶναι λέγειν αὐτοῖς ταῦτα ἐξ ὧν κωλύουσι τὴν
πόλιν. Ταῦτα γὰρ περὶ Φιλίππου λέγειν εἰδώσασιν, ἐπεὶ τί-
νος ἔνεκεν αὐτοὶ τὴν ἡσυχίαν οὐκ ἀγούσιν, ἀλλὰ τῇ πόλει
συμβουλεύουσι μὴ προσεσθάναι τῶν Ἑλλήνων· τῇ μὲν γὰρ
ἀνάγκῃ ὑπάγειν προσεσθάναι τοῦ κοινοῦ γένους, τοῖς δὲ βήτορ-
σιν οὐδ' ἐμὴν ἀνάγκην εἶναι φιλοτιμίαν περιεργάζεσθαι. TV.

131, 15. Οὐδενὶ μὲντοι μάλλον] εἰς τὸν περὶ τῶν ἐν
Ἰερουζαλήμ κεντῆται. B.
234, 18. Ἐξ ἀνάγκης] ἀναγκαίως. P.
135, 7. Τοῖς ἀρχουσι βουλομένοις] ἀντὶ τοῦ ἀρχεῖν, ὡς
ἐν τῇ ἐπιτοῦ περὶ Συντάξεως λόγου· « ὑμᾶς οὖν ὑπάρ-
« ζει δεῖ χρηστὰ βουλομένους, καὶ πάντα ἔξει καλῶς »,
ἀντὶ τοῦ δεῖ χρηστὰ βούλεσθαι. II ἵνα λείπῃ τὸ εἶ-
ναι. BY.
137, 7. Το δ' οὐχ οὕτως ἔχει] Ἄπ' ἐντεῦθεν ἕως τοῦ
ἰσχυροῦ ἀστερισκοῦ, τοῦ λόγου τοῦ περὶ τῶν ἐν Χερρο-
νήσῳ ἐπιγραφέντος ἐστίν. B.

138, 26. Πολλοῦ δεῖ] μὴ ἔχειν ὀρθῶς. P.
139, 16. Ὁ δὲ λοιπὸν] Μετέρχεται ἐπὶ τὸ δυνατόν κε-
φάλιον. FYF.
141, 24. Ἀξίῳ] ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω. B.
141, 29. Τῆς κακώσεως] Κάκωσις ὄνομα δίχης κατὰ
τῶν ἀτιμαζόντων τοὺς γονεῖς FYF.
142, 6. Οὐχ ὅπως] ἦγουν οὐ μόνον. P.
142, 26. Ἐτέραν] αἰτίαν. P.
143, 23. Ἐτερος] ὁ Φίλιππος. P.
143, 29. Ἐρημον] ὡς ἔρημιον, ἢ θησαυρὸν ἐπ' ἐρημίας
εὐρύων, μηδενὸς μῆτε προϊσταμένου μῆτε φυλάττοντος.
FYF.
145, 1. Ἄπιστος] ἀντὶ τοῦ μηδαιτέρους φίλων. FYF.
145, 2. Τοῖς ἐτέροις] τοῖς νικησασιν. P.
145, 6. Ἡκίστα] πᾶν BP.
145, 24. Ἀχθεσθῆναι] διὰ μίσους γενέσθαι. Less.
145, 27. Κεκλημένοι] ἀπατώμενοι. Less.
145, 28. Ἐτεροι] οἱ προδότες καὶ ὁ Φίλιππος. YP.
146, 2. Παραθείς] εἰς σύγκρισιν ποιήσας. Less.
147, 19. Ὀρεταῖς] ὀδοῦ τοῦ Ὀρεοῦ. B.
150, 5. Καίτοι] Ἐως ἄπὸ δὲ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ ἐκ
τοῦ προτέρου ἀστερισκοῦ. B.
250, 7. Ἀριστοδόμῃ] Προδότης ἦν οὗτος. P.
Φιλαίτιον] Ἰσοκράτης ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος ἄλλους αἰτιᾶ-
σθαι, νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ εἰωθότος αἰτίας καὶ κατηγορίας ὑπο-
μένειν παρὰ τῶν ἄλλων. FYF.
150, 28. Σοὶ μὲν γὰρ] Σημείωσαι, κύκλος. BFYP.

ΧΙ. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

152, 1. Ὅτι μὲν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ
ἐποήσατο τὴν εἰρήνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἀνεβάλετο τὴν
πόλεμον] Σηλυβρίαν ἐπολιόρχει Φίλιππος, πόλιν τῶν ἐπὶ
Θράκης Ἀθηναῖοι δὲ ἀπέστειλαν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ σιτη-
γόνοντα αὐτοῖς πλοῖα· καὶ ὑπονοήσας Φίλιππος μὴ ἐπὶ σι-
τηγία πεπομψέναι τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐπὶ συμμαχίᾳ Σηλυ-
βριανῶν, ἔλαβε ταῦτα τὰ πλοῖα, καὶ γέγραπεν Ἀθηναίους
ἐπιστολὴν, αἰτιώμενος ὅτι βοηθοῖεν Σηλυβριανοῖς οὐ
συμπεριειλημμένους ταῖς συνθήκαις, καὶ παρ' αὐτοῖς εἶναι
τὸ λελίσθαι τὴν εἰρήνην, ἀπειλῶν τε ἀμυνεῖσθαι αὐτοῖς
παντὶ σθένει. Ταύτης τῆς ἐπιστολῆς ἀναγνωσθεῖσιν ὁ
Δημοσθένης προτρέπει φανερώς ἐπὶ τὸν πόλεμον, ὡς τοῦ
Φιλίππου δεδωκότος τὸ σύνθημα. Ἔοικε δὲ προτροπῇ
τινὶ ἐπὶ στρατοπέδου λεγομένη μάλλον ἢ δημηγορίᾳ. Καὶ
περιέχει κεφάλαια τρία· τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ
δυνατόν. Καὶ λαμβάνει τὸ μὲν δίκαιον εἰς κατασκευὴν
τοῦ δυνατοῦ· τὸ δὲ δυνατόν καινότερα μεθόδῳ μεταχειρί-
ρισται καὶ ἀγωνιστικώτερον τρόπον συμπλέκεται· οὐ γὰρ
ἴδια μὲν περὶ τῆς πόλεως εἰρήνην, ἴδια δὲ περὶ Φιλίππου,
ἀλλ' εἰς ταῦτὸν ἤνωκε καὶ συνήγαγεν ἄμφω τὰ μέρη τοῦ
δυνατοῦ, καὶ τοιαύτῃ μεθόδῳ περὶ τοῦτο κέρηται, περι-
τότερόν τι νῦν ἢ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ὀλυθιακῶν προσε-
ξερῶν καὶ διδοῦς γρησιν ἀμφοτέρων τῶν μεθόδων. Ἐκεῖ
μὲν γὰρ ἦν ἐκάτερον καὶ λόγος περὶ ἐκάστου χειρωρισμέ-
νου ἀπλῶς, ἐνταῦθα δὲ διπλοῦν τὸ εἶδος, κατὰ τὸ αὐτὸ
συμπλεγμένον τῶν δύο δυνατῶν, καὶ λελυκεν ἐν αὐτῇ
ἀνθυποφορὰν καὶ ἀντίθεσιν τὴν μὲν ἀπὸ τῆς ἐργασίας κα-
τασκευῆν καὶ ἀπόδοσιν ὡς ἐξ ὁμολογουμένου εἰλημμένην,
ὡς παραβεβηκότως τὴν εἰρήνην Φιλίππου· ἕτερον δὲ τοῦ δυ-

νατου κατασκευάζοντος, ὡς χρῆ μηδαμῶς ὀρρωδεῖν τὸν πόλεμον. Εἰσέβαλε δὲ μετὰ τὸ προσμίον εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ νομίμου κεφαλαίου 8 δὴ καὶ λαμβάνει πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δυνατοῦ ἀπὸ ταύτης τῆς λέξεως στοχαστικῶς· « πρῶτον μὲν γὰρ εἶδος, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς θεοὺς « μεγίστους ἡμῖν ὑπάρχειν συμμάχους καὶ βοηθούς (p. 153, 1) » τοῦτο δὲ ὑπάρχει κατασκευὴ τοῦ δυνατοῦ ἀπὸ τοῦ νομίμου λαμβάνουσα τὴν σύστασιν, ὥστε τὸ μὲν δυνατὸν εἶναι τὸ κατασκευαζόμενον, διὰ δὲ τοῦ νομίμου τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ συμπεραίνεσθαι. Νόμιμον δὲ ἐστὶ τὸ ἐγγραφὸν δίκαιον. Παρατηρητέον δὲ κάκεινο, ὅτι αἱ αὐτὰ ἀποδείξεις εἰσι πολλὰχού τοῦ τε δυνατοῦ Φιλίππου [καὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων], πῆ μὲν μειγνόμεναι, πῆ δὲ χωρισμέναι. Ἡ πρώτη γοῦν ἔννοια διπλῆ καὶ τὴν καθαιρέσιν παριστώσα τοῦ Φιλίππου δυνατοῦ καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ τῶν Ἀθηναίων δυνατοῦ. Ἡ δὲ δευτέρα ἔννοια, ἥς ἡ ἀρχὴ « ἐπειὶ ὅς πρότερον ἠῤῥήθη φανακίζων αἰεὶ τινὰς καὶ « μεγάλα ἐπαγγελάμενος εὐεργετήσιν » μέχρι τοῦ « ἔπανα « τὰς ὑπορᾶσαι καὶ διαβεβλήσθαι πρὸς αὐτὸν, » μᾶλλον μὲν ἔχει τὴν ἀπόδειξιν τῆς καθαιρέσεως τοῦ δυνατοῦ τοῦ Μακεδόνα, συνθεωρεῖται δὲ καὶ τὸ δυνατὸν τῶν Ἀθηναίων. Ἡ δὲ τρίτη ἔννοια, « ἔτι τοίνυν, οὐ γὰρ σιμα « χρὸν, οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατραπῆαι (p. 153, 20), » τοῖν δυοῖν ἐστὶν ἀποδεικτικὴ, πλὴον μὲν ἔχουσα τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων, συνθεωρουμένην δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀθηναίων, συνθεωρουμένην δὲ καὶ τὴν τοῦ Φιλίππου καθαιρέσιν. Ἡ δὲ τετάρτη ἔννοια, « πρὸς τοίνυν τοῦτοις τηλοκοτοῖς οὐσὶν οὐκ « ἔρω μὲν (p. 154, 3), » εἰληπταὶ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἀδίκου πρὸς τὴν αὐτὴν κατασκευὴν τῆς καθαιρέσεως Φιλίππου καὶ συστάσεως τῆς τῶν Ἀθηναίων βώμης. Ἡ δὲ πέμπτη ἔννοια, « καὶ πολλὰκις εὐρίσκω λογιζόμενος (p. 154, 13), » μονομερῶς καθαιρετικὴ τοῦ δυνατοῦ Φιλίππου, ἡ περὶ τῆς οἰκειᾶς ἀρχῆς αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς τὸ θεώρημα ἡμῖν εἰρηται ἐν τῷ δευτέρῳ δι' ἣν αἰτίαν εἰρηκεν αὐτὴν ἐν μὲν προσθήκῃς μέρει ῥοπήν ἔχειν, αὐτὴν δὲ καθ' αὐτὴν ἀσθενῆ· τοῦτο γὰρ τεκμήριον τῆς ἀσθενείας αὐτῆς ἐστίν, αὐτὸ τὸ μετὰ πολλῶν μὲν τολμᾶν, κατὰ μόνος δὲ μὴ τολμᾶν στρατεύεσθαι. Πρὸς τοῦτο ἀντέπεσαν ἀπὸ τῆς ἐργασίας αὐτῶν, Ἄλλ' εἶδος χαίροντας Μακεδόνας τοῖς γινομένοις προθύμως συμπράττειν Φιλίππῳ· τοῦτο ἔλυσεν εἰπὼν « μὴ γὰρ οἰσθε, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, « τοῖς αὐτοῖς χαίρειν τοὺς τε ἀρχοντάς τε καὶ τοὺς ἀρχομένους (p. 154, 23). » Ἐκτι, ἡ περὶ τῶν ἡγεμόνων τῶν ξένων, καὶ αὐτὴ καθαιρετικὴ τοῦ δυνατοῦ Φιλίππου. Εἶτα ἐπειδὴ περ παράδοξον ἔννοιαν εἶπε, καὶ διὰ τοῦτο σχεδὸν ἀπίθανον ἐν τῷ περὶ τῶν ξένων λόγῳ, ὅτι τὰ μάλιστα σκορακίζονται, αὐτὸς ἑαυτοῦ ἔλαβετο καὶ ἥσθετο τῆς παραδόξου ἔννοιας. Ἔλυσε γοῦν εὐθέως εἰπὼν « καὶ τούτοις οὐδ' « ἀν εἰς εὐ φρονῶν ἀπιστήσῃσι (p. 155, 15) » καὶ ἐπάγει διὰ τῶν ἑξῆς τὴν αἰτίαν. Πρὸς ταῦτα τοίνυν ἅπαντα τὰ προειρημένα περὶ τοῦ δυνατοῦ ἀνυποφορὰ τις ἀντέπεσε· « πῶς οὖν, εἴπερ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, πιστῶς ἤδη πολλῶν « χρόνον αὐτῷ παραμένουσιν; (p. 155, 20) » ἐκ γὰρ τῶν εἰρημένων ἀπάντων πρὸς καθαιρέσιν ἡθροίσθη τις αὐτῷ ὄψα ἀπίθανότητος, ὅτι εἰ ταῦτα ἦν ἀληθῆ, πάντως ἀν ἀπέστησαν. Αὐτὸς δὲ καὶ ταύτην ἔλυσεν εἰπὼν ὅτι « τὸ κατορθοῦν αὐτὸν ἐπισκοπεῖ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις. » Ἄλλῃ ἀντιθέσει πρὸς τὸ δυνατὸν ἀντέπεσαν. Ἐπειδὴ γὰρ πάντα τὰ μέρη τῆς δυνάμεως κατεῖλεν, ἐλείπετο δὲ τὸ ἀπὸ τῆς τύχης, ἐξ ἀντιθέσεως οὕτ' ἔλαβεν· « εἰ δὲ τις ὑμῶν ὦ

« ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν Φιλίππον ὄρων εὐτυχοῦντα φοβε- « ρὸν εἶναι καὶ δυσπολέμητον νομίζει (p. 156, 7). » Πρὸς δὲ τοῦτο καὶ διὰ τοῦτο ἐγύμνασε καὶ οὐ καθεῖλεν, ἐπειδὴ πλεῖστα αὐτῷ συμβάλλεται· προκατασκευὴ γὰρ τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων ἔχει. Καὶ ἡ κατασκευὴ δὲ τῆς ἀντιθέσεως οὐκ ἐστὶν αὐξητικὴ τοῦ δυνατοῦ τοῦ Φιλίππου, ἀλλ' αὐτῆς τῆς δυνάμεως τῆς τύχης ἐστὶν αὐξητικὴ καὶ τῆς παρὰ τοῦ δαιμονίου ῥοπῆς. Διὰ τοῦτο δὲ τὴν τύχην ἠῤῥησε καὶ τὴν παρ' ἐκείνης ῥοπήν, ἵνα μᾶλλον τὸ τῶν Ἀθηναίων δυνατὸν αὔξησιν λάβῃ· ὅσα γὰρ ἀν αὔξησιν τῆς τύχης καὶ ὅσα ἀν ἀποδειχθῆ μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἡ τύχῃ, τοσοῦτ' μᾶλλον καὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων δυνατὸν ἰσχυρότερον φανέσθαι. Πρὸς τοῦτον οὖν τὸν περὶ τῆς τύχης λόγον, ἐν ᾧ ἀποδείκνυται ὅτι ἡ Ἀθηναίων πόλις εὐτυχέστερα, ἀντέπεσε ἀνυποφορὰ· « τί ποτ' οὖν ἐστὶ « νος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατόρθωσεν ἡμῶν; « (p. 156, 22); » ταύτην ἔλυσε τῷ συμφέροντι, τῆς ἡ- « θυμίας κατηγορῶν καὶ τῆς δεινῆς ἀργίας καὶ ἐλάσεως, ἣν ἐπιδείκνυται ἐν τοῖς πράγμασι μέλλοντες καὶ καθήμε- « νοι καὶ ψηφίζόμενοι καὶ πυνθανόμενοι. Εἶτα ἐρέματο ἐπὶ τὸ αἰσγρὸν καὶ τὸ δοξόν μέρος τοῦ συμφέροντος, εἰ δὲ βούλει τοῦ ἀσυμφοροῦ· « καίτοι τί γένοιτ' ἐν νῦν « τερῶν ἡ Μακεδὼν ἀνήρ καταφρονῶν Ἀθηναίων καὶ « τολοῦν ἐπιστολάς πέμπειν τοιαύτας οἷας ἡκούσατε « μικρῷ πρότερον (p. 157, 1). » Εἶτα ἐπ' ἀνείσιν ἐπὶ τὸ δυνατὸν, πάλιν τιθεὶς τὴν πρώτῃν λύσιν τῆς ἀνυποφο- « ρᾶς, καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι δι' ἣν ἐκείνους μὲν κατορθῶ, ἡ πόλις δὲ οὐδαμῶς· καὶ τόπον ποιεῖται κατὰ τῶν ῥητό- « ρων, ἐνδεικνύμενος ὅτι διὰ τοῦτους ἐκείνους κατορθῶ· ἡ πόλις δὲ οὐδὲν τῶν ἐκείνου πραγμάτων στασιάζειν παρ- « σκευάει. Εἶτα πληρώσας τὰς λύσεις τῆς ἀνυποφορᾶς, « ἀς εἰληπεν ἐκ τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ δυνατοῦ, καὶ ἐ- « λαδοθεις μὴ πάλιν ἐπὶ τὴν εἰρήνην δραμάσιν Ἀθηναῖοι, « καὶ πρεσβείαις πειραδύνονται διαλύσαι τὰ παρκεκινημένα, « ὑπετέμετο καὶ ταύτην τὴν ἔννοιαν εἰπὼν· « ὦν, ὡ ἄνδρες « Ἀθηναῖοι, χρῆ λαβόντας ἔννοιαν « καὶ λογιζομένους ὅτι « οὐδὲ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ τὸ φάσκειν ἄγεαν εἰρήνην· ἦν γὰρ « ἐκείνους καὶ προηγόρευεν ὁ Φιλίππος τὸν πόλεμον καὶ « τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε (p. 157, 17). » Ταῦτα γὰρ ἐστὶν ἀπομαχομένοιο πρὸς ἐκείνην τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἴσως ὡ- « θέτω λέλυται ἡ εἰρήνη, καὶ δυνατὸν ἐστὶ διαλύσαι τὰς ὑποψίας ταύτας. Ἐπήγαγε δὲ πάλιν τὸ δυνατὸν εἰπὼν « μηδενὸς μὲν φεῖδεσθαι μήτε τῶν δημοσίων μήτε τῶν « ἰδίων. » Εἶτα ἕτερον πάλιν ἐπὶ τοῦτοις ἐπιλογαῖς ἔπι- « νοιαν ἀνήρηκεν· Ἄλλὰ δυνησόμεθα διὰ τῶν ξένων αὐτὸν ἀμύνασθαι. Ταύτην μὴ θεῖς ἔλυσεν εἰπὼν· « μὴ γὰρ « ὑπολάβῃ τις ὑμῶν δι' ὧν ἐγένετο τὰ πράγματα γέφυρα « τῆς πόλεως, διὰ τούτων αὐτὰ πάλιν ἀναλίσσεται « (p. 157, 54). » Καὶ ἕτερον ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀντίεσιν ἐπεσημῆνατο· « μηδὲ νομίσθε, βαθυμούντων ὑμῶν ὥσπερ « πρότερον, ἕτερούς ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων ἀγωνισέσθαι προ- « σύμωας. » Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐνδεικτικὸν τῆς ἀντιθέσεως ὅτι ἀλλὰ δυνησόμεθα διὰ τῶν ξένων ἀδικούντα αὐτὸν κατέ- « σαι· ἦν ἐκ προλήψεως ἔλυσε, καὶ ἐπισημαινόμενος πάλιν οὐδὲν ἤττον λύει, καὶ συνάπτει τοὺς ἐπιλόγους ἀπὸ τοῦ αἰ- « σγροῦ ἐπιχειρῶν, ἀπὸ τῆς τῶν προγόνων κρίσεως, ἀπὸ τῆς τοῦ πολεμίου κρίσεως, ἀπὸ τῆς ποιότητος τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῶν ἔργων καὶ τῶν κατορθωμάτων τῶν προ- « γοικῶν, ἅπερ ἀν εἶη τοῦ ἐνδοξοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος εἰς τὸν ἐπιλογον· ὁ γὰρ τοῦ αἰσγροῦ καὶ τοῦ

ἰσχύου καὶ τοῦ πρέποντος τόπου καὶ τοῦ καλοῦ ἴδιος ἀν εἴη τοῦ συμφέροντος. Ἐἵτα ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ πάλιν ἐπιλογίζεται ἢ χρῆναι πάντας παρασκευάζεσθαι μὲν πρὸς τὸν ἔλεμον, παρακαλεῖν δὲ τοὺς Ἕλληνας μὴ λόγους, ἢ ἀλλ' ἔργους (p. 158, 12). » Ἐἵτ' ἐπειδὴ περ ἀντέπασεν, ἀλλὰ πολλάκις παρακαλέσαντες οὐκ ἐπέλασμεν, ἔλυσε καὶ τοῦτο εἰπὼν αὐτοὺς αἰτίους εἶναι, πρεσβευομένους μὲν καὶ τινάλλως λέγοντας, δεικνύντας δὲ πράξεως μὴδὲν ἔργον· εἰσθῆναι δὲ ἅπαντας τοῖς ἔργοις μᾶλλον ἢ τοῖς λόγοις προσέειπεν, καὶ μάλιστα τῶν ἑξαπατηκῶτων λόγοις πολλάκις. TCV.

152, 1. Ὅτι μὲν] Μεστὸν παραμυθίας τὸ προοίμιον. FYP.

152, 3. Ὑμῖν] Καλῶς τὸ ὑμῖν, ὡς ἀν εἰ λέγειν, ἐμοὶ γὰρ καὶ πάλαι φανερόν ἦν. FYP.

Ἐπειδὴ] Κατασκευὴ τῆς προτάσεως. FYP.

152, 4. Ἄλον] Ἄλος καὶ Φαρσάλος δύο πόλεις Θετταλικαὶ αὐτὰι πρὸς ἑαυτὰς ἑστασίσανον. Καὶ οἱ μὲν Ἄλιοι τοῖς Ἀθηναίοις φίλοι ὑπῆρχον, οἱ δὲ Φαρσάλιοι τῷ Φιλίππῳ. Χειρωσάμενος δὲ τοὺς Ἄλιους Φίλιππος παρέδωκε τοῖς Φαρσάλιοις τοὺς φίλους αὐτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι βουλόμενος ἐπειεῖν ὁ ῥήτωρ ἄπερ ἤδη κησεν αὐτοὺς ὁ Φίλιππος μετὰ τὴν εἰρήνην, οὐ κατὰ τάξιν κέρριται, ἀλλ' ἀδιαφόρως· πρῶτον γὰρ ἐγένετο τὸ κατὰ Θράκην, εἵτα τὰ περὶ Ἄλου καὶ Φαρσάλου, καὶ ὑστερον τὸ περὶ Φωκίας. FYP.

152, 6. Αἰτίας οὐκ οὐσας] οἷον περὶ Διοπέδου, λέγων ὅτι ἀδικεῖ τὴν εἰρήνην πολεμῶν, καὶ περὶ Φωκίων, ὅτι ἱερῆσσοι εἰσι, καὶ περὶ Ἄλλων, ὅτι τοὺς Φαρσαλίους ἀδικοῦσι. FYP.

152, 7. Τῷ μὲν] Συμπέρασμα τοῦ προοιμίου. Εὐθὺς δὲ ἐπ' αὐτοῦ εἰσβολὴ τοῦ δυνατοῦ κεφαλαίου FYP.

152, 9. Ὅρρωδεῖν] τὸ φοβεῖσθαι· εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὄρρω καὶ τοῦ δέου· ὄρρος δὲ λέγεται ἡ πυγὴ τῶν ὀρνιθῶν· ἔστιν καὶ ὄρροπύγιον. Ἐπειδὴ οὖν συμβαίνει ταῖς ὀρνισιν ἐν τῷ φοβεῖσθαι ἀποκατεῖν καὶ τὸν ὄρρον ὑπὸ τοῦ δέου ἐπιγεῖσθαι πρὸς τὸ ἀφοδεῦσαι, διὰ τοῦτο εἰρηται τὸ φοβεῖσθαι· ὄρρωδεῖν. Λέγεται δὲ καὶ ἄρρωδεῖν. Y.

153, 2. Τοὺς θεοὺς] Οὐκ ἔχων δεῖται δύναμιν ὑπάρχουσαν ἐπὶ τοὺς θεοὺς καταφεύγει, λέγων αὐτοὺς συμβαλεῖν Ἀθηναίους διὰ τὸ μισεῖν Φίλιππον. Ἐἵτα ἐπειδὴ ὄθλον ἦν εἰ ἐμίσησαν αὐτὸν, ἐπήγαγε τὴν ἐπιτοκίαν, κατασκευάζων ἐκ τούτων ὡς τοῖς τοιοῦτοις πολέμοις αἰεὶ καθίστασιν οἱ θεοί. FYP.

153, 8. Περὶνθίων] Περὶνθος πόλις Θράκης, ἣτις νῦν καλεῖται Ἡράκλεια, οὐ πολλὴ ἀπέχουσα τοῦ Βυζαντίου· διὸ εὐθὺς συνῆψε τούτοις τὸ Βυζάντιον. FYP.

153, 12. Ὑποπεύεται] Ἐπειδὴ ἰδοῦναι τῶς εἶναι φίλοι οἱ Θηβαῖοι, ὑποφίαν ἐπ' αὐτῶν εἶπεν· ἢ δὲ ὑποφία πόλεμον πάλιν ἀδίδει κατὰ γνώμην. FYP.

153, 13. Νικαίαν] Ἰστέον ὅτι πολλὴ ἀπέστηκε τῶν Θηβαίων αὐτῇ· ἐν γὰρ ταῖς Πύλαις κεῖται. Καλεῖ δὲ αὐτὴν Θηβαίων, ἐπειδὴ ἀποικίος ἦν αὐτῶν. FYP.

κατέχων] ὡς ἐπὶ τυράννου ἢ λέξει. FP.

157, 17. Ὡν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἐπιλογος. FP.

XII. ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

159, 11. Τριστάσιν] Τριστάσιν οἶμαι τὴν περίστασιν λέγει. BP.

XIII. ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

166, 1. Περὶ μὲν τοῦ παρόντος ἀργυρίου καὶ ὧν ἕνεκα τὴν ἐκκλησίαν ποιεῖτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ὁ περὶ συντάξεως λόγος οὐκ ἔχει προφανῆ τὸν χρόνον, εἰκάσειε δ' ἀν τις αὐτὸν εἰρήσθαι πρὸ τῶν Φιλιππικῶν, ἀφροτηκῶτων μὲν ἦδη τῶν συμμάχων, Ῥοδίων δὲ ὀλιγαρχουμένων. Ὡστε δοσι συντάττουσιν αὐτὸν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἡγήθηκασι παντελῶς ὅτι τῶν Φιλιππικῶν ἔστι προγενέστερος. Ἔοικε δὲ τις Εὐδούλου νενικημένοι γνῶμη τὰ στρατιωτικὰ θεωρικὰ γενέσθαι. Μεθ' ἣν ἐπιχρητοτοῖαν οὐκέτι μὲν ἀντιλέγειν δύναται τῷ λαμβάνειν, συντρέχων δὲ ταῖς διανομαῖς εἰσηγείται δεῖν τὴν ἐκκλησίαν γενέσθαι, καὶ ἐν ἐκείνῃ κυρῶσαι ἄπερ ἀξιοὶ καὶ αὐτῶς. Ἄξιοι δὲ προστεθῆναι τῷ λαμβάνειν τάξιν τοῦ πράττειν τινὰ τὰ δέοντα. Οὐκ ἔστι δὲ ἡ περὶ τούτου προκειμένη συμβουλή νῦν ἐντελής, ἀλλ' εἰσηγῆσι μόνῃ καὶ προτροπῇ τισὶν ἐν ἑτέρᾳ ἐκκλησίᾳ τὴν τάξιν κυρῶσουσιν. Ἄξιοι δὲ καὶ τοὺς καιροὺς διαταχθῆναι, τὸν τε τοῦ πολέμου καὶ τὸν τῆς εἰρήνης· καὶ τὰ κεφάλαια δὲ περὶ ὧν αὐτοὺς δεῖ βουλευῶσθαι προτίθησι νῦν καὶ προαναφανεῖ. Τὸ δὲ σῦμπαν ἔστιν ὅστε διὰ παντὸς μὲν λαμβάνειν αὐτοὺς, λαμβάνοντας δὲ, ὡς ἔφη, μηθενὸς τῶν πρακτέων βῆθι μὲν δτου καιρὸς εἴη. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἔσχεν ἀντεπεῖν κρατοῦση Εὐδούλου τῇ γνώμῃ περὶ τοῦ λαμβάνειν, ἤλθε λοιπὸν ἐφ' ἑτέραν δόδον δι' ἣς προστίθησι καὶ αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, τὸ δεῖν πράττειν δι' αὐτῆς εἰσηγούμενος. Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ λόγου τούτου ἔχει τὸν τρόπον, οὔτε δὲ περὶ πολέμου πρόκειται συμβουλή τις οὔτε περὶ τοῦ δεῖν ἀγειν εἰρήνην ἢ σκέψις πάνυ, ἀλλ' ἔστιν, ὡς ἔφη, εἰσηγῆσι ἀξιοῦντος προστιθέσθαι τῇ κεκρατικῇ γνώμῃ περὶ τοῦ λαμβάνειν τὸ πράττειν τὰ δέοντα, χωρμένους ἀπορρητῆ ταύτῃ. Παρὰ τῶν τῆς πόλεως Εὐδούλου μικρὰ δεδωκότος καὶ πρὸς χρόνον ῥητὸν τῶν πανηγύρεων, οὗτος καὶ διὰ παντὸς δίδωσι καὶ πλεονα, εἰ μὲν ἔθελον διὰ τοῦτο λαμβάνειν, ἵνα καὶ τὰ δέοντα πράττειν. Τὸ δὲ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ λόγου, εἰ μὲν ἐντελῆ τὴν ἐργασίαν εἶχε τοῦ πῶς χρῆ λαμβάνειν πεζοῦς καὶ ἱππέας καὶ τριηρίτας, καὶ πότε καὶ πῶς δεῖ συντετάχθαι, ἀπεφήνατο ἀν τις εἰκότως, θαρρῶν εἶναι τὸ δυνατόν· ἐπεὶ δὲ οὐ περὶ τούτων νῦν ὁ λόγος ἔστιν, ἀλλ' ἀπλή τις εἰσηγῆσι περὶ τοῦ καταδέξασθαι λόγον περὶ τούτων καὶ προβεῖναι γνώμην τῷ βουλομένῳ, εἰκότως ἀν τις ἀποφήναιτο τοῦ συμφέροντος εἶναι. Ὅθεν δὴ τὸ συμφέρον ἀποφαντικῶς φαμέν τὸν λόγον ἔχειν κατὰ τὸ πρῶτον κεφάλαιον, εἰσηγούμενον τοῦ ῥήτορος συμφέρον εἶναι περὶ τῆς παρασκευῆς βουλευῶσθαι, ὡς περιεκτικὸν μὲν εἶναι τὸ συμφέρον, περιεχόμενον δὲ τὸ δυνατόν· πάντες γὰρ οἱ περὶ τοῦ δυνατοῦ λόγοι καὶ πᾶσαι δὲ αἱ ἀποδείξεις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ἔχουσιν τὰς κατασκευὰς. Ἄρκτεον δὲ λέγειν ἀνάμην. Τὸ τῶν προοίμιον ἐρηγόρευται αὐτῷ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑπὲρ Μεγαλοπολιτῶν καὶ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ στρατιωτῶν· καὶ γὰρ ἐν ἐκείνοις προστιθέμενος θατέρῳ μέρει προσποιεῖται μηδετέρῳ συναγορεύειν, ἀλλ' αἰεὶ τὸ μέσον ζητεῖν. Τούτο δὲ ἔστι

τὸ τῆς πόλεως συμφέρον· εἰ γὰρ μήτε τοῖσδε μήτε ἐκείνοις συναγορεύειν ἐπαγγέλλεται, ὄχιον ὅτι τοῦ κοινῆ λυσιτελοῦντος εἴνεκα παρεληλυθὺς ἐπὶ τὸ βῆμα φανήσεται. Ὅθεν δὴ καὶ τοῖς ἀποτρέπουσι προστίθεται· ὄχι ἀπλῶς δὲ προστίθεται, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἀποδεικνύουαι τοῦτο λυσιτελοῦν τῇ πόλει καὶ χρήσιμον. Ὅσοι μὲν γὰρ θατέρῳ μέρει συνίστανται αὐτοῦ τοῦ μέρους τὸ λυσιτελὲς μόνον ζητοῦντες, οὗτοι παντελῶς δοκοῦσιν ἀμελεῖν τοῦ κοινῆ συμφέροντος εἰρημένου, ὅπερ κἀν τούτῳ καὶ ἐν ἐκείνοις διαπραττόμενος φαίνεται. Τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον παρ' αὐτοῦ κατ' Αἰσχίνου ἐν τῷ περὶ τῆς παραπροσβείας λόγῳ, ὅτι βουλευομένης τῆς πόλεως τὸ περὶ τοῦ πότερον δεῖ Φίλιππον Ἀμφικτύονα ἐγγράφειν, ἢ μὴ, ὁ μὲν Αἰσχίνης οὐδὲν τῶν συμφερόντων οὐδὲ τῶν βλαπτόντων τὴν πόλιν σκοπούμενος οὕτω συνηγόρει τῷ Μακεδόνι, δηλονότι ἐγκωμιάζων, ἢ καὶ ῥωδῶν τοὺς ἀκούοντας, ἢ τὸ δίκαιον προτείνων, ὅτι ἄτοπον τῶν ἄλλων ἔξιον αὐτὸν νομιζόντων ἡμᾶς μόνους ἀντίστασθαι. Ὁ δὲ Δημοσθένης εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν καθέως τὸ μὲν εἰπεῖν τι περὶ Φιλίππου καλόν, ἢ αἰσχρὸν, ἢ τι τοιοῦτον οἶον Αἰσχίνης, παντελῶς ἀπέχεται, αὐτὸ δὲ τὴν πόλεως συμφέρον σκοπούμενος ἀπέδειξεν ὅς ἀλυσιτελὲς ἐναντιοῦσθαι τῇ τῶν Ἑλλήνων γνῶμῃ. Εἰ μὲν οὖν κἀναυθὰ τὰς γνώμας τὰς τῶν ἀπόρων ἀποδεξάμενος ἐποιεῖτο τὸν λόγον, εἰκότως ἂν τις αὐτὸν ἔφη τῆς ἐκείνων μερίδος ἀκριβῶς εἶναι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν κατ' ἐκείνους οὐκ ἔφαθ', φησὶ δὲ συμφέρειν τῇ πόλει τὸ τοὺς λαμβάνοντας καὶ ποιεῖν τι τῶν δεόντων, εἰκότως ἂν δοκοῖη τοῦ μὲν χαρίζεσθαι τοῖς διανεμομένοις καθεστῆκεναι πόρρω, τοῦ δὲ τῇ πόλει λυσιτελοῦντος ἀντέχεσθαι. Καὶ ταῦτα λέγων τοῖς ἀπόροις οὐ ταῦτὰ λέγειν δοκεῖ. Οἱ μὲν γὰρ ὡς ἴδιον συμφέρον ἢ βλάβος ἐγύμναζον, ὁ δὲ τὸ κατ' ἐκείνους παρὲς τὸ τῇ πόλει συμφέρον εἰσηγεῖσθαι κατεπαγγέλλεται. Εἰδὼς δὲ ἑαυτῷ τὸν λόγον ἐπικίνδυνον ὄντα καὶ σφαλερὸν, τῷ τοὺς ἀκούοντας μὴ βραδίως παραδέχεσθαι ταύτην τὴν γνῶμην, ἠθικῶς εἰσηγεῖται, ἔξωθεν ἐκκλησίαν ἀποδοῦναι περὶ τούτου, ἵνα καὶ λέγη καὶ λέγων δοκῆ μὴ λέγειν. Ἡ μὲν γὰρ οὐκ ἀποφαίνεται, πόρρω καθίστηκε τοῦ προσκροῦναι ἢ δὲ οὐ σεσῆγγε, ταύτην παρήνευσεν. Ἀπαλλαγείς δὲ τοῦ προοιμίου τὸν σκοπὸν ἀθρόως εἶπε, τῆς εἰσηγήσεως ἐνθεῦθεν ἀρξάμενος· « ἐγὼ « δὲ φημι δὲσιν (καὶ μοι μὴ θορυβήσητε ἐφ' ᾧ μέλλω λέγειν) (p. 167, 4). » Καὶ ἐστὶ τοῦτο τοῦ συμφέροντος κεφαλαίου ἐπιβολή. Εἶτα ἀντέπεσεν εὐθύς τῇ ἐπιβολῇ, καὶ τίνος ἕνεκα βουλευσόμεθα περὶ παρασκευῆς πολέμου καὶ συντάξεως; ἵν' οὖν τὸ λυκοῦν διαλύσῃ, ἀπέδωκε τὴν αἰτίαν εὐθύς εἰπόν· « ἵνα, ὦ Ἀθηναῖοι, τῶν ἀγαθῶν τὰς « ἐλπιδὰς δι' ὑμῶν αὐτῶν ἔχητε, καὶ μὴ τὸν δεῖνα πυν- « θάνησθε τί πράττει. » Ἄντι τοῦ, ἵνα στρατευόμενοι τῶν ἀγαθῶν μεταλαμβάνητε. Καὶ αἱ κατασκευαὶ μὲν ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ· οὐ μὴν τὸ δυνατόν ἐστι κεφαλαῖον, ἀλλ' ἐστὶ τὸ συμφέρον, ὡς ἔραμεν. Ὅτι γὰρ χρὴ περὶ τοῦ δυνατοῦ βουλευσάσθαι, τοῦτο αὐτοῖς ὑποτίθεται, ὡς τὴν μὲν παροῦσαν ὑποθήκην τοῦ συμφέροντος εἶναι, τὸ δὲ γενησόμενον περὶ τούτων ὧν κρῖνεται τοῦ δυνατοῦ. Εἶτα ὑπόνοιαν εὐθύς ἄλλαν ἀναίρει, ὅτι ἀλλ' ἀρκέσει τῶν ξένων ἢ δυνάμεις, ἐπαγαγὼν πρὸς αὐτὴν τηλαυγῶς, « στρατεύε- « σθαι δὲ ἑαυτοὺς καὶ μηδενὶ τούτου παραχωρεῖν (p. 167, « 18). » Καὶ ἕτερον, ὅτι δεῖ « τὴν δυνάμιν τῆς πόλεως « οἰκίαν εἶναι κατασκευασμένην. » Καὶ τὴν αἰτίαν εὐθύς προστίθησι δι' ἣν ἀναγκαῖον εἶναι τῆς πόλεως τὴν δύνα-

μιν· « ἵνα εὐπορήτε » φησὶ « καὶ τὰ δεόντα ποιῆτε. » Εἶτα καταλέγει τὰ συμφέροντα, ὅσα συμβήσεται στρατευομένων αὐτῶν. Εἶτα πάλιν διαίρει διχα τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ δεῖν αὐτοὺς στρατεύεσθαι, πρῶτον μὲν εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς στρατηγούς, ἵνα μὴ κακῶς ποιῶσι τοὺς συμμάχους, μὴδὲ αὐτοὶ παρ' ὑμῶν κρῖνεται· εἰς ἕτερον δὲ, ἵνα τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆτε, φησὶν· οὐ γὰρ οἶόν τε εἶναι τῆς μὲν ἡγεμονίας ἀντιποιεῖσθαι, μηδ' αὖτις δὲ δύναιμι οἰκίαν ἐκπέμπειν. Εἶθ', ἵνα δεῖτε, ὅτι πολλὰ ἄτοπα παρὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν συμβαίνει, τὰς σμερῆς καταριθμεῖται τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων, Μυτιληναίων καὶ Ῥοδίων, ὧν ἀναγκαῖόν φησιν αὐτοὺς προεῖναι. Εἶτα ἐπειδήπερ ἐμνημόνευσε Ῥοδίων, ἔλαβεν ἐπιπίπτον ἐκ τῆς ἐργασίας· Ἄλλ' ἔχθοροι γὰρ ἡμεῖς Ῥώιοι, φαίη τις ἂν, φανήσονται. Εἰ μὲν οὖν πρὸς ἄλλοις τὸ κεφαλαῖον, ἢ πρὸς τὸ πλείστον μέρος, οὕτως ἀντιπρότερον· Ἄλλ' οὐδὲν ἡμῖν προσήκει προεῖσθαι τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων· λελυτήκασι γὰρ ἡμᾶς ἀποστάντες ἀντιφάσεις ἂν ἦν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, πρὸς ἅπαν ἀντισταμένη τὸ κεφαλαῖον· ἐπειδὴ δὲ εἰδικῶς περὶ Ῥοδίων εἴρηται, ἀντιπίπτον αὐτὸ χρὴ νομίζειν εἶναι. Σκοπὸς δὲ αὐτῶν καὶ τοὺς Ῥοδίου ἐλευθερῶσαι. Διόπερ προαναφανῆ καὶ προδιοικεῖται τὸν λόγον. Ὅτι δ' οὖν οὐκ ἔστιν ἀντιφάσεις, ὄχιον αὐτίκα. Οὐδὲ ἐπέμεινε τῇ λύσει ἀναγκαῖον εὐθύς πάλιν ἐπὶ τὸν περὶ συντάξεως λόγον. Δοκίμας δὲ μάλιστα ὑπὸ Ῥοδίων ἠδικηθῆναι, ἰσχυρῶντων τε κατὰ ἐλάτταν καὶ πεισθέντων τοὺς ἄλλους ἀποστῆναι συμμάχους. Μετὰ ταῦτα ἐπήγαγεν ὅτι διελέχθη καὶ περὶ τούτων πολέμους, πρὸς ὅπερ δοκεῖ ἀντιπεσεῖν ὑπόνοιά τις αὐτῷ τὸ ἀσυμφόρου, ὅτι οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡ συμβούλευσις, καὶ δὲ τοῦτο οὐ πεισόμεθα. Ὅθεν καὶ ἐπήγαγεν δυσχεραίνου· « Ὅ δὲ μοι πάντων πλείστην ἀθυμίαν παρέσχη, ἔπει- « ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποτρέφομαι, ὅτι, πολλῶν καὶ « μεγάλων καὶ καλῶν ὄντων ὧν συμβουλεύω, τῶν μὲν « ἄλλων οὐδενὸς οὐδεὶς μέμνηται, τοῖν δυοῖν δ' ἑβελῶν « πάντες· » ἀντιπρότερον δὲ πρὸς τὴν αὐτοῦ βουλὴν δυσχεραίνουσι, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐθέλουσι μνησθῆναι, λαμβάνειν μὲν ἰσοπυδικῶς, πράττειν δὲ τι τῶν ἀναγκαίων οὐ προαιρουμένων. Εἶτα συγκρίνει τὴν ἑαυτοῦ συμβουλίαν, ὡς ἐν συμφέροντι κεφαλαίῳ πρὸς τὸ ἀπὸ τῶν διαδότων καὶ διανομῶν κέρδος, ὁμοῦ μὲν καλλὸς ἀμύθητον προστεθεὶς τῷ λόγῳ, ὁμοῦ δὲ αὖθις ἐν τῆς συγκρίσεως τὴν ἐπισημῆσιν. Πάρεστι δὲ οὐδὲν ἦττον ἐκ τῶν λεγομένων ἀρξάμενος ὅτι πρὸς ἀντιπίπτοντα ἀπήνηκε τὸν λόγον, ὅτι ἀρξάμενος τὸ λαμβάνειν μόνον· οὐ δὲ ἐργώδη καὶ ἀσύμφορα συμβουλεύει. Μετὰ ταῦτ' ἄλλαν ὑπόνοιαν ἀνήρκεσε τοιαύτην· Ἄλλ' ἔστιν ἀνάγκη γίνεσθαι καὶ χρεῖα τούτων, τότε περὶ παρασκευῆς βουλευσόμεθα. Ταύτην οὐκ ἔθηκε μὲν, ἔλαος δὲ ἐπισημῆσιν (p. 169, 13)· « ἂν μὲν ὑμῖς νῦν κεισθῆτε τούτων « καιρὸν εἶναι, ὅταν αὐτῶν εἰς χρεῖαν ἔλθητε, ἔτοιμα « ὑπέρει· ἔν δ' ἀκαιρῶν ἡγησόμενοι παρήγαγε, ὅταν « δὴ χρῆσθαι, τότε ἀναγκασθήσεσθε παρασκευάζεσθαι. » Ἄχρι μὲν δὴ τούτου πεπληρωται αὐτῷ τὸ κεφαλαῖον τῆς εἰσηγήσεως, ὃ δὲ τοῦ συμφέροντος συμπεραίνεται. Εἰδόμενος δὲ λοιπὸν εἰς δίκαιον, σύγκρισιν ἔχον τῶν ἑαυτοῦ πολιτευμάτων καὶ τῶν ἀντιπαρασθέντων καὶ ἀντιπολιτευομένων αὐτῶν ὡς ἐν παρεχάσει, βουλόμενος δι' αὐτῆς συστήσει ὅτι ἀριστα συμβουλεύει. Καὶ γὰρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ, βουλόμενος αἰετῆσαι τὴν κατηγορίαν ταῖς κατὰ Μειδίου διαβολαῖς, πλείονας ἀνήλωκε λόγους ἐν τῇ παρε-

ἔσται ἡ τοῖς ἀγωνιστικαῖς. Οὕτως δὲ κἀναυθα, βουλό-
 μενος συστῆσαι τὴν εἰσήγησιν, διαβάλλει τὰς τῶν ἄλλων
 βητόρων πολιτείας ὡς πονηράς. Καὶ διχα διαίρει τὸν περὶ
 ἐκείνων λόγον· εἰς ἓν μὲν εἶν περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα διατε-
 λοῦσι σπουδάζοντες, εἰς ἕτερον δὲ ὅτι παπεικασί τὴν πόλιν
 κομίζειν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὴν σωτηρίαν τῆς δημοκρα-
 τίας εἶναι. Οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τοῖς ἐσπόμενοι ἐπιδουλεύοντες
 καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν δημεύεσθαι παρασκευάζοντες. Τούτων
 δὲ ἀπάντων κατηγορήσας [ὡς] κακῶς πολιτευομένων συν-
 ἰστῆσι τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, καὶ περὶ οἷα καὶ τίνα ἐσπού-
 ζαντι αὐτὸς, ὅτι περὶ μεγάλων ἔκουσιν συνελθεῖν τὸν
 ὄμιον, συνιστάς διὰ τούτων ὅτι μόνος καὶ μάλιστα πολι-
 τεύόμενος αὐτὸς τυγχάνει, τάχα πρὸς τὸν Ἐδδουλον διὰ
 τούτων ἀποτεινόμενος καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν πρὸς τὴν
 ἐκείνου συγκρίνων καὶ δεσικνὺς πολλῶν τῶν μέσων διαφέρουσαν
 τὴν ἑαυτοῦ· καὶ οὐ πρὸς τὸν Ἐδδουλον μόνον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς ἅπαντας ἄσσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ πολιτείαν ἀνήρηται.
 Εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν προστίθησι δι' ἣν ἐκείνῳ μὲν τούτων
 τὸν τρόπον, αὐτὸς δὲ οὐ τὸν αὐτὸν πολιτεύεται. Ταῦτα
 δὲ ἂν εἰρήσασται ποιότητος, ἣ θεωρεῖται περὶ τὸ δίκαιον.
 Διὸ προσποιεῖται ταῦτα λέγειν χαλεπαίνων καὶ ἀχθόμενος
 ὅτι νενικηκεν ἀνωσιτελής Ἐδδούλου γνώμη, διδοῦσα τὰ
 κοινὰ τῶν δήμων σχολάζοντι καὶ εἰς βαθυμίαν ἐκκαλουμένην
 μύλλον. Ὅθεν καὶ ἣ ἀντεξέτασις ἕτερα γίνεται τῆς τῶν
 προγόνων πολιτείας, ἣν διψήκων ἀνδρες ἀγαθοὶ οἷος αὐτὸς,
 καὶ τῆς νυνὶ καθεστηκυίας, εἰς οἷα οἱ δημαγωγοῦντες ἐπὶ
 τοῦ παρόντος προήχασιν τὴν πόλιν. Εἰκότως δὲ πλείστοι
 ὁ περὶ τούτων λόγος· ἐπειδὴ γὰρ ὄρη τὴν πολιτείαν καινο-
 τομομένην, εἰκότως πλείστα περὶ τῆς πολιτείας διαλέ-
 γεται, τῇ μὲν ἔπαινων, τῇ δὲ μεμφομένου, μονονουχὶ
 τὸν Περικλέα μιμούμενος. Πρῶτος γὰρ ἐκείνος ἔταξε
 μισθοφορὰν καὶ ἔδωκε τῶν δήμων στρατευομένῳ· καὶ αὐτὸς
 δὲ βούλεται διδόναι, καὶ προκαλεῖται πράττειν ἂ δεῖ. Δύο
 τοῖνον εἶσιν ἐν τῇ παρεκβάσει μέγιστα συγκρίσεις ἦτοι
 ἀντεξέτασις, μία μὲν τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας πρὸς τὴν τῶν
 ἀντιπολιτευομένων, ἕτερα δὲ τῆς ὅλης πολιτείας τῆς νῦν
 πρὸς τὴν παλαιάν. Ταύτην δὲ διχα διαίρει, εἰς τε τὰς νῦν
 κλισηκυίας τιμὰς τῶν στρατηγῶν καὶ εἰς τὰς τῶν προτέ-
 ρων· καὶ τὸ ἄλλο εἶδος τῆς πολιτείας ἔσται καὶ αὐτὸ εἰς
 τρεῖς διήρηκε, εἰς τὸ κοινὸν τῆς πόλεως, [εἰς τὰ κατὰ τὴν
 πόλιν add. Wolf.,] εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν τῶν δημαγωγῶν.
 Πῆσαν τοίνυν, ὡς ἔφαμεν, τὴν πολιτείαν ἀντεξέτασις τὴν
 τῶν προγόνων, καὶ πρῶτον μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον ὄντες
 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. Τοῦτο δὲ τὸ μέρος ἔχεται τοῦ
 περὶ τῶν βητόρων λόγου. Δείκνυσι γὰρ ὅπως ἐκείνοι μὲν
 συμμέτρως ἐτίμων τοὺς τότε στρατηγοὺς, ὅπως δὲ οἱ νῦν
 πολιτευόμενοι τοὺς [νυνὶ] στρατηγοὺς, ὅτι μὴ στρατεύει-
 ται ἡ πόλις, οὐδένα ὄρον οὐδὲ μέτρον ὀρζκοντες, ἀεὶ δὲ
 προσκόλας προστιθέντες. Εἰ δὲ ὁ δήμος ἐστρατεύετο, οὐκ
 ἂν οὕτως ὑπερβαλλόντως τοὺς στρατηγούντας ἐθαύμαζε.
 Μετὰ ταῦτα ἐπὶ δεύτερον μέρος τῆς αὐτῆς ἔρχεται, συγκρί-
 νων τὴν παροῦσαν σύμψασαν τῇ παλαιᾷ σύμψασιν. Διαίρει
 δὲ τὴν πολιτείαν εἰς τρία, καθάπερ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Ὀλυμ-
 θικῶν· εἰς τὸ κατὰ τοὺς Ἑλλήνας, ὅπως μὲν αὐτῶν
 προσετήκεισαν οἱ πρόγονοι, ὅπως δὲ οἱ νῦν· εἰς τὸ κατὰ
 τὴν πόλιν, ὅπως ἐκείνοι μὲν οἰκοδομήμασι καὶ ἱερῶν κα-
 ταπεναίς πᾶσαν ἐκόσμησαν, οἱ δὲ νῦν κρήνας καὶ λήρους
 κατασκευάζουσιν· εἰς τρίτον, ὃ περιέχει τοῦ βίου τῶν πο-
 λιτευομένων ἀντεξέτασιν, ὅπως μὲν ἐν τοῖς ἴδιοις ἐκείνοι
 μέτροι καὶ δημοσικτοὶ τὰς οἰκίας ὁμοίως τοῖς ἀπύροις κα-

τεσκευασμένοι, ὅπως δὲ οἱ νῦν μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὑπερ-
 βαλλούσας τινὰς τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων. Καὶ τὴν
 αἰτίαν προστίθησιν, ὅτι οἱ μὲν ἐφείδοντο τῶν κοινῶν, οἱ
 δὲ τὰ τῆς πόλεως νοσφίζονται, διὰ τούτων ἔπαινον ἑαυτῶν
 κατασκευάζων, καὶ ὅτι ἄμεινον ἐκείνων πολιτευόμενος ἀεὶ
 τὸ κοινῇ συμφέρον, οὐ τὸ ἴδια κερδαίνειν ὄρα. Εἶτα τού-
 των ἀπαλλαττόμενος ἀνακεφαλαιοῦται ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου,
 ὅτι πρέπον Ἀθηναίους ἀρχειν· ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦ, ὅτι αἰσχρὸν
 προσθαί τοὺς φθλους καὶ τοὺς συμμάχους· ἀπὸ τοῦ ἀναγ-
 καίου, ὅτι οὐχ οἷον τε προσετηκότας τῶν Ἑλλήνων ἀνα-
 χωρεῖν τῆς τάξεως· ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, ὅτι ἡμεῖς τοῦ κα-
 λοῦς καὶ πονηροῦς εἶναι τοὺς πολιτευομένους αἰτίαι, λέγειν
 αὐτοὺς τὸ πρὸς ἡδονὴν συνελθόντες. Ὡς δὲ συντόμως
 εἰπέιν, τριμερὲς ὁ περὶ συντάξεως λόγος, κατὰ τὴν πρῶ-
 τὴν τῶν μερῶν τομῆν. Καὶ ἐν μὲν αὐτῷ μέρος ἐστὶ πε-
 ρικτικὸν τοῦ συμφέροντος· ἐν ᾧ ποιεῖται εἰσήγησιν περὶ
 τοῦ δυνάμιν κατασκευάσαι τῇ πόλει. Ἐν δὲ τούτῳ τὸ
 μὲν συμφέρον φαμέν εἶναι τὸ προηγούμενον, περιεχόμενον
 δὲ τὸ δυνατόν. Δεύτερον μέρος ἐστὶ τοῦ λόγου παρεκβάσι-
 σις τὸ δίκαιον περιέχουσα, ἐν ᾧ μέμψις καὶ κατηγορία τῶν
 κακῶς πολιτευομένων βητόρων, ὅτι συνελθούσι τὴν πόλιν
 ἀργεῖν καὶ τὰ οὐ δέοντα πράττειν, ἀλλὰ ἔνοιος ἐπιτρέπειν
 καὶ στρατηγοῖς ὀλίγους τῶν πραγμάτων τὰ ἀναγκαῖότατα,
 καὶ δέον προσεσθάναι τῶν Ἑλλήνων τὴν πόλιν κυλούσων·
 ἐν ᾧ καὶ ἀντεξέτασις τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας πρὸς τὴν ἐκεί-
 νων εἰσήγησιν· ἃ καὶ κατασκευαστικὰ τυγχάνει τοῦ δεῖν
 πεισθῆναι οἷς αὐτὸς εἰσηγεῖται, ἀλλὰ μὴ οἷς αὐτοὶ λέ-
 γουσι. [Τὸ] τρίτον μέρος τοῦ λόγου δευτέρα παρεκβάσις
 περιεκτικὴ τοῦ συμφέροντος· ἐν ᾧ τῆς παρούσης πολιτείας
 ἀντεξέτασιν πρὸς τὴν παλαιάν ποιεῖται, ἀποδεικνύς πολλῶν
 διαφέρουσαν τὴν ἀρχαίαν τῆς νυνὶ καθεστηκυίας. Καὶ τὸ
 μὲν πρῶτον μέρος καλῶς ἔχει λέγειν περιεκτικὸν εἶναι τοῦ
 κεφαλαίου τῆς εἰσηγήσεως, τὸ δὲ δεύτερον παρεκβάσιν,
 καὶ τὸ τρίτον δὲ καὶ αὐτὸ παρεκβάσιν μὲν εἶναι, διαφέρου-
 σαν δὲ τῆς προτέρας· ὥστε δύο παρεκβάσεις ἔχουν τὸν λόγον,
 μίαν μὲν περιεκτικὴν τῆς ἀντεξέτασεως τῶν ἀντιδημαγω-
 γούτων, αὐτοῦ τε λέγω Δημοσθένους καὶ τῶν πρὸς ἐκείνον,
 δευτέραν δὲ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας πρὸς τὴν παλαιάν
 πολιτείαν ἣν διήρηκε. Τὰ τελευταῖα δὲ τοῦ λόγου ἀνα-
 κεφαλαίωσιν ἔχει συντετημένην εἰς ἃ πρὸ βραχείος διαι-
 ροῦντες τὸν λόγον κατετέμνομεν τὰ ἐπιχειρήματα, καταρι-
 θμούμενοι καὶ ὑποδεικνύοντες ὅθεν εἰληπται τῶν τόπων
 ἕκαστος. TCV.

170, 6. Τὸν ὀπισθόδομον] Οἶκος ὀπισθεν τοῦ νεῦ τῆς
 Ἀθηνᾶς, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα, ἣ ἐν τῇ ἀκροπόλει
 τόπος, ἔνθα τὸ δημόσιον ἀργύριον ἀπέκειτο καὶ ὁ φό-
 ρος. FY.

173, 6. Πενέσταις] Πενέσται παρὰ Θερταλοῖς καλοῦν-
 ται, ὅπερ παρὰ Λακεδαιμονίους οἱ Εἰλωτες· καλοῦνται δὲ
 καὶ Θερταλλῖται. FYRP.

173, 16. Φθόρους ἀνθρώπους] φθορὰς ἄξιους. BP.

174, 17. Ἀλλὰ νῆ Δία] Σημείωσαι· ταῦτα ἐκ τοῦ
 τρίτου τῶν Ὀλυμπιακῶν. B.

174, 22. Ἀκολούθους] παραπλήσιους. P.

176, 23. Πεπολιτεύσεσθε] ἀνευθεῶς προσέτηγε. FYP.

176, 28. Βουλομένους] ἀντὶ τοῦ βούλεσθαι, ἣ λέπειν
 τὴ εἶναι. BFY.

XIV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ.

178, 1. Οἱ μὲν βλαπτοῦντες, ἃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς προγόνους ἡμῶν] Ὁ περὶ τῶν Συμμοριῶν λόγος πρόδηλον ἔχει τὴν ὑπόθεσιν. Πείσεται γὰρ ὁ δῆμος παρασκευάζεσθαι βασιλέα νῦν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ μέλλειν ἐπιέναι ἄσπον οὐδέπω· διὸ καὶ παρῶνται καὶ προαπαντᾶν αὐτῶν περὶ τὴν Ἀσπίαν κέκρικε καὶ τοῦ πολέμου κατάρχειν ἦδη. Δημοσθένης δὲ σκοπὸν μὲν ἔχει κωλύσαι καὶ τὴν ὁρμὴν ἀποτρέψαι. Δεδοικῶς δὲ τοῦ δήμου τὴν ῥοπήν — χαλεπὸν γὰρ ἦν ἀνθίστασθαι ζῶντι —, οὐδὲ φανερῶς ἀποτρέπειν καὶ συντρέχειν δοκῶν τῇ γνώμῃ κωλύει. Πῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ; προστάτει παρασκευάζεσθαι καὶ ἀνευ τῶν Ἑλλήνων μὴ ἐπιχειρεῖν, ἴνα τῶ μὲν συμβουλευεῖν παρασκευάζεσθαι δοκῇ συντρέχειν, τῶ δὲ ἀνευ τῶν Ἑλλήνων μὴ κινεῖσθαι λαμπρῶς ἀποτρέπειν, ὥστε τῆς τῆς δεινότητος μεθόδου μετέχειν πῶς τὸν λόγον. Καὶ σχήματος τοιοῦτόν ἐστιν εἶδος καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ κατ' Ἀρχιλαμὸν δημογραφία τῇ πρώτῃ· καὶ γὰρ κἀκεῖνος δοκῶν ἐπὶ τὸν πόλεμον προτρέπειν οὐδὲν ἤττον ἀνθίσταται. Τοιοῦτον δὲ εἶδος παρὰ τοῖς νεωτέροις οὐκ ἂν τις εἴρωι, διὰ τὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δεινότητος τῶν παλαιῶν μὴ βράδως ὑποπίπτειν μιμησεῖ. Δύο οὖν σχήματα παραδεικνύονται ἡμῖν κρυπτῶν λόγων Δημοσθένους καὶ Θουκυδίδος — οὗτοι γὰρ ἐπὶ δεινότητι τῶν ἄλλων διήνεγκαν —· ἐν μὲν τούτῳ, ὃ προειρηκαμεν, ἐν ᾧ δοκῶν τις συντρέχειν κωλύει, καὶ ἔστι πρὸς μίμησιν δυσχερέστατον· δέδωκε δὲ ἴδια Θουκυδίδος καὶ ἕτερον, ὃ ἀντικρῶς ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, ὅλον τὸ ἐν τῇ δημογραφίᾳ Νικίου. Καὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ συμβουλευῶν καὶ προτρέπων ὄψθεν πλεῖν ἐπὶ τὴν Σικελίαν τῶ μεγέθει τῆς παρασκευῆς τούναντιον ἐργάζεται. Ἐκεῖ μὲν οὖν ὅλον τὸ εἶδος τοιοῦτόν ἐστι διὰ τοῦ ἐναντίου, ἐν ᾧ μεγάλα αἰτῶν οὐκ ἔξ τὴν ἔξοδον γίνεσθαι· ἐναντία δὲ συντρέχειν δοκῶν καὶ μεταβιβάζων τὴν διάνοιαν τῶν ἀκροατῶν ἐπὶ παρασκευῆς πρόνοιαν καὶ ἐπιμελίαν τῶν δικαίων μεθόδῳ τὴν ἀποτροπὴν διὰ τῆς τοιαύτης μελλήσεως καὶ ἤθους καὶ ἐπιμελείας ἐργάζεται, ὅλον ἐστὶ καὶ τὸ εἶδος τοῦ λόγου, ὡς ἔφην, καὶ τοῦ τῆς Ἀρχιδέμου δημογραφίας. Κέχρηται δὲ διαίρεσις μερῶν τοιαύτη. Ἐν μὲν πεποιεῖται προοίμιον, οὐδεμίαν ὁμοιότητα διόλου ἔχον πρὸς τὸ τοῦ Θουκυδίδου προοίμιον, ὡς τῶν πρὸ ἡμῶν τινὲς ᾤθησαν, ὀλίγας δὲ τινὰς προτάσεις ὁμοίας μόνας, κατασκευὰς δὲ οὐχ ὁμοίας, οὐδὲ τὰς αὐτάς· ὥστε πᾶν πολὺ διεστάναι τὴν ὄλην ἔννοιαν τῆς ἔννοιαι καὶ τὴν διοίκησιν ἐκείνης τῆς διοικήσεως. Ἐπαινεῖ δὲ Δημοσθένης οὐ τὰς πράξεις, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς, αἰνιττόμενος τοῖς ἀκούουσιν ὅτι δι' εὐβουλίαν ἐκείνοι πάντα κατῴρθησαν, ἐνάγων τοὺς ἀκούοντας ἀσφαλέστερον βουλεύσασθαι πρὸ τῶν ἔργων. Τὸ κεφάλαιον εὐθὺς ἐστὶ τοῦ συμφέροντος, ἔχον ταύτην τὴν ἀρχὴν (p. 178, 22)· « ἐγὼ « νομίζω κοινὸν ἀπάντων ἔχθρον εἶναι τῶν Ἑλλήνων « βασιλέα. » Ἡ δὲ πρότασις ἀπὸ τοῦ δικαίου, ὅτι ἀδικος περὶ τοὺς Ἑλληνας βασιλεὺς. Τοῦτο δὲ ἐστὶ συντρέχοντος ὄψθεν τῇ γνώμῃ τῶν παρορυσθέντων. TCV.

178, 24. Οὐ μὴν διὰ ταῦτα] Κατὰ βραχὺ τὸ συμφέρον κατασκευάζει τῶ δικαίῳ καὶ τῶ δυνατῶ, μᾶλλον δὲ τὸ ἀσύμφορον τῶ ἀδυνάτῳ. Εἰσθῆσαι δὲ καὶ τοῖς ἐναντίοις ὀνόμασιν ἀδιαφώρως ἐπὶ τούτων χρῆσθαι οἱ τεχνικοί, καὶ τὸ ἀσύμφορον συμφέρον ὀνομάζειν, καὶ τὸ ἀδικον δικαίον, ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν. Ἐπανελθωμεν οὖν ἐπὶ τὴν διαιρέσιν. Οὐ συμφέρε πρῶτους ἡμᾶς ἐπιθέσθαι τοῖς πρά-

γμασι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν δύναμιν καὶ διὰ τὸ τοὺς Ἑλληνας πρὸς ἐκεῖνον μᾶλλον βλέπειν ἢ πρὸς ἡμᾶς. Οὐκ ἀπέχεται δὲ οὐδὲ τὸ δικαίον ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ συμφέροντος. Ἄριστόν γάρ τὸν πόλεμον δικαίον γενέσθαι — τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ νόμιμον —, καὶ τὸ μὴ δεῖν παραβαίνειν αὐτοῖς συνθήκας πρότερον. Οὐ μὴν ἐπεξέρχεται τοῦτο σφόδρα, διὰ τὸ εὐλαβεῖσθαι τὴν συμβησομένην ὑπόνοιαν. Οἴηθε, γὰρ ἂν τις αὐτὸν χαριζόμενον βασιλεῖ πειρᾶσθαι δεκνόντα· μὴ παραβηκότα τὰς πρὸς τοὺς Ἑλληνας γεγενημένας ἀπὸ συνθήκας. Ἐνδιατρῖβει δὲ τῶ δυνατῶ μᾶλλον, οὐδὲν ἤττον ἐμφανίζων καὶ διὰ τούτου τὸ δικαίον, τὸ μένει γὰρ συμφέρον, ὡς ἔφην, διὰ τούτων ἀπάντων παραινῶν. Τὸ γὰρ (p. 179, 7) « εἰ γένοιτο ἐναργῆς τι καὶ σαφές ὡς βασιλεὺς « ἐπιβουλεύει τοῖς Ἑλλησιν, τότε καὶ συμμαχήσουσι καὶ « ὁμονήσουσι » δείγμα τοῦ μήτε παραβηκέναι τὰς συνθήκας τὸν βασιλέα μήτε τοὺς Ἑλληνας ἂν ἐθέλῃσαι τοῖς Ἀθηναίοις συνεπαυμένῳν· ὧν τὸ μὲν ἐστὶ περὶ τὰς συνθήκας τὸ νόμιμον, τὸ δὲ κατὰ τὴν συμμαχίαν, ὅπερ ἐστὶ τὸ δυνατῶ· καὶ δτι τούναντιον πολεμήσουσιν ἡμῖν μετ' ἐκείνου οἱ Ἑλληνας, εἰ προαπεχθησόμεθα ἡμεῖς. Καὶ τὸ σύμψαν δὲ στοχαστικῶς. Οὐ γὰρ ἀποφαίνεται ὅτι καὶ ἐπιβουλεύει τὸν βασιλέα τοῖς Ἑλλησιν, ἀλλ', ἐπειδὴ πέπεισται ὁ δῆμος καὶ ἀντικρῶς παρηγορεῖσθαι οὐ δύναται, καθ' ὑπόθεσιν καὶ αὐτὸς ἀπολαμβάνει λέγων, « εἰ ἴρα « ἔχησθαι διέγνωκε τοῖς Ἑλλησιν βασιλεὺς, » τὸ ὅτι σταγμῶ τὴν προθυμίαν πράσυνων καὶ καταπαύων τὴν ὄργην τῇ μεσοτήτῃ· ἐν ᾧ καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐξετάζει γνώμην, ἣν νῦν ἔχουσι, μὴ πιστεύοντες βασιλέα στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Οὕτω μὲν οὖν διώκηται τὸ συμφέρον αὐτῶ ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ δικαίου πάσας ἔχον τὰς κατασκευὰς, ὡς προηγούμενον μὲν εἶναι τὸ συμφέρον, ἐπιερχόμενον δὲ τὸ δικαίον καὶ τὸ δυνατόν. Πέρασ δ' οὐκ ἐπιθεῖς ταῖς οικείαις πίστεσι λαμβάνει πρὸς τὸ κεφάλαιον τὴν ἀντιθεσιν τοῦ συμφέροντος, ὁμογενῆ τῶ κεφάλαιον μεθοδεύσας αὐτὴν, οὐχ ὡς ἀντιθεσιν, ἀλλ' ὡς ἐπιτίμησιν πρὸς τοὺς ῥήτορας. Τί δὲ φησιν; « τοῖς δὲ θρασυνοῦ « μένοις καὶ σφόδρα πολεμῆν κελούουσιν ἐκείνο λέγω (p. 180, 5). » Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀντιθεσις. Βουλόμενος δὲ αὐτὴν μὴ πραγματικὴν ποιῆσαι μὴδ' ἰσχυρὸν αὐτῇ περθεῖναι διαβάλλει αὐτὴν ἐν τῇ θέσει καὶ πρὸς τοὺς ῥήτορας τὸν λόγον ποιεῖται, ὡς νῦν μὲν θρασυνομένους, τότε δ' ἐν τοῖς κινδύνοις ἀποδειλιῶντας, τῶ μὲν δοκεῖν πρὸς τοὺς ῥήτορας λέγων, τῇ δ' ἀληθεῖα πρὸς τὸν ἀκροατὴν αἰνιττόμενος ὅτι οὐ δεῖ θρασύνεσθαι, ἵνα μὴ μεταγνώσιν ἐν τοῖς ἔργοις γεγόμενοι. Εἶτα ἕτερα λύσει κέχρηται τῇ ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ. Μερῆζει δὲ τὸ δυνατόν εἰς τὸ χαλεπὸν. [δτι δυσχερὲς] ἐν τοῖς ἐκείνου τόποις πολεμῆν, τοῦ τμήρειος τοσαύτας καὶ χρημάτων πλῆθος καὶ ἐπιεικέρους τόπων [κεκτημένον]· τῶ δὲ βράδῳ, ὅτι εὐκόλος ἡμῖν ὁ πρὸς ἐκεῖνον ἔσται πόλεμος, εἰ αὐτὸς ἐπιέλθοι τῶν Ἑλλήνων κοινή συναγωνιζόμενον. Εἶτα τῶ συμφέροντι πάλιν, ὅτι « διὰ ταῦτα τοίνυν παραινῶ μὴ πρότερος ἀνελεῖσθαι τὸν « πρὸς ἐκεῖνον πόλεμον, ἀλλὰ παρασκευάζεσθαι. » Πάλιν ἐκ τῆς ἐργασίας ἀντίπεσε πρὸς τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα δτι. Ἄλλ' ἂν παρασκευαζόμεθα, οὐδὲν ἤττον δόξομεν εἰσθῆσθαι πόλεμον· ἔξ οὗ συνάγεται τὸ δεινόν, εἰ δεῖ στρατεύεσθαι συγκαλέσας τοὺς Ἑλληνας. Τοῦτο τὸ ἀντιπῆττον οὐκ ἔθηκε μὲν ἔκ τῶ προφανοῦς, ἔλασε δὲ φανερῶς, εἰπῶν (p. 180, 24)· « εἰ μὲν οὖν ἕτερός τις πρότερος « ἦν δυνάμεως, ἢ τοὺς βαρβάρους οἶόν τε ἦν ἀμύνασθαι,

« πρὸς δὲ τὴν ἑξ ἑστὴν τοὺς Ἕλληνας, εἰκότως ἂν ἴσως φανεροί
 « πρὸς ἐκείνους ἐγγινόμεθα ἀντιταττόμενοι. » τούτῳστιν,
 « ἡ παρασκευασθέντα ἡμεῖς, οὐκ ἴδῃ δὴλον ἔσται ὅτι πρὸς
 βασιλέα τὴν παρασκευὴν συγκροτούμεν, ὥστε οὐ δόξομεν
 ἄρχην πολέμου. Ἐἴτα ἐπὶ τὴν ἐξῆς ἀντίθεσιν τὴν ἀπὸ
 τοῦ συμμέροντος, ἄλλο μέρος ἐνταῦθα λύων. Τοῦτο δὲ
 ἐστὶ. Καὶ νῦν μὲν συγκαλούμεν τοὺς Ἕλληνας. Τὸ μὲν
 οὖν συμμέροντος πολεμῆν ἔλυσεν ἴδῃ, τὸ δὲ συγκαλούμεν
 τοὺς Ἕλληνας ἐνταῦθεν ἀρχεται λύειν. Τοῦτο δὲ τὸ μέ-
 ρος τῆς ἀντιθέσεως μὴ θεῖς ἀνακαλύπτει αὐτὸ τῆ λύσει.
 Πι γὰρ φησι; « καὶ νῦν μὲν συγκαλεῖτε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς
 « τοὺς Ἕλληνας· ἐὰν δὲ ἂ καλεῖσθε οὗτοι μὴ ποιήτε. »
 « (p. 181, 5) » τούτῳστιν, ἂν περὶ τῆς ἡγεμονίας ἡμῶν
 ἀμφοτέρωθεν, ὡς κοινοῦ τοῦ πολέμου τυγχάνοντος, πῶς
 προσδέσθε τὴν ἀμφοσθήτησιν; εἴτα ἐτέρω λύσει τῆ ἀπὸ
 τοῦ καιροῦ, ὅτι ἐπειδὴν αὐτὸς ἐπιστῆ βασιλεὺς, τότε
 κίοντες αὐτοὶ προθυμῶνται· καὶ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῆς
 πλεως, ὅτι οὐκ ἔστιν ὅστις ὄρων ὑμᾶς μεγίστην δύναμιν
 ἔχοντας οὐ μεθ' ὑμῶν ἀξιώσει τετάρθαι. « Ἐν μὲν δὲ
 τοῦτο μέρος τοῦ λόγου πεπλήρωται περιεκτικῶν τοῦ συμ-
 μέροντος· οὐ τὸ μὲν ἐστὶ προηγούμενον, τὸ δὲ δεύτερον·
 προηγείται μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς Δημοσθένους γνώμῃ, αὐτὸς
 δὲ ὡς οὐκ εἰς εἰσηγείται, φάσκων ἀσύμφορον καταπειγού-
 σαν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Πέρας δὲ τούτου ἐπιθεῖς τοὺς μέ-
 ρει τοῦ συμμέροντος, ὃ πολλὴν μείζιν ἔχει καὶ κοινωνίαν,
 τὸ μὲν πρὸ τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὸ δυνατόν καὶ δίκαιον,
 τὸ δὲ μετὰ τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δυνατόν εἰλημμένον πρὸς
 ἀναίρεσιν τῆς ἀντιθέσεως. Μεταβαίνει λοιπὸν ἐπ' αὐτὸ
 καθαρῶς τὸ δυνατόν, κατασκευὴν ἔχον τῆς παρασκευῆς
 τῆς πόλεως. Προοιμιάζεται δὲ πρὸ τοῦ κεφαλαίου, ἐνδει-
 κνύμενος τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν χρεῖαν μεθ' ὅσης ἐργασίας
 καὶ πόνην ἔξευρεν, ἵνα προτρέψῃται διὰ τῶν προοιμιᾶκῶν
 τούτων τὸν ἀκροατὴν προσδέσθαι ὡς κάλλιστα καὶ ἐντε-
 λέστατα τὸν λόγον ἔξευρημένον. Καὶ ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ
 προοιμίου, « ἐγὼ τοίνυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτα τε
 « καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις, » τῆς μὲν ἐπιβολῆς τοῦ
 προοιμίου συμπέρασμα τῶν προεξηρημένων ἐχούσης, ἀρχὴν
 δὲ τῶν μελλόντων· λήγει δὲ εἰς ταύτην τὴν ἐνοιαν,
 « οἶμαι δὲ δεῖν ἀκούσαντας ὑμᾶς αὐτὴν, ὅν ὑμῖν ἀρῶσθαι,
 « ἡρῶσθαι. » Μετὰ δὲ τὸ πέρας τοῦ προοιμίου προκα-
 τακτικῶς κέρρηται πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Ἐπειδὴ γὰρ
 οἷδε χαλεπὰ συμβουλεύσεων καὶ τοῖς εὐπόροις διὰ τὰς
 εἰσφοράς καὶ τοῖς τριηράρχαις διὰ τὴν λειτουργίαν, πρό-
 θυμον τὸν ἀκροατὴν πρὸς τὰς πράξεις καὶ εὐδον πρὸς τὸν
 λόγον ἐαυτοῦ κατασκευάζει· καὶ ἐστὶ μὲν ἀρχὴ τῆς προ-
 κατασκευῆς, « ἐστὶ τοίνυν πρῶτον μὲν τῆς παρασκευῆς, ὧ
 « ἄνδρες Ἀθηναῖοι (p. 182, 1) » πέρας δὲ, « αὐτὸς
 « μὲν ἕκαστος οὐδὲν ποιήσων, τὸν δὲ πλοῖον πράξοντα,
 « οὐδὲν πώποτε ὑμῖν ἐγένετο. » Εἰσβάλλει τοίνυν εἰς αὐτὸ
 τὸ κεφάλαιον ἐκ ταύτης τῆς λέξεως, « ἐχόντων δὲ ὑμῶν
 « οὕτω καὶ παραφωμμένων τοὺς διακοσίους καὶ χιλίους
 « ἀνακληρῶσαι φημι χρῆναι καὶ ποιῆσαι διαχιλίους. »
 Διαρῖει τοίνυν τὸν τῆς παρασκευῆς λόγον κεφαλαιωδῶς εἰς
 τρία· πρῶτον μὲν εἰς τριηράρχους καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῶν
 καὶ τὰς τριήρεις· εἴτα καὶ εἰς τὴν οὐσίαν πάντων τῶν
 οἰκούντων τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς δαί τὰ ἀναλώματα γίνεσθαι
 τρίτον δὲ εἰς τὸν τόπον καὶ τοὺς νεωσοίκους, ὅς δὲ κα-
 τὰσκευασθῆναι ταῖς τριήρεσι. Διαρῖει δὲ τούτων ἕκαστον
 εἰς πᾶς [ἐκατὸν] μόνας, εἰ κουφότερος εἴη ὁ πόλεμος·
 καὶ τὴν τριήρη παρεγέτωσαν δώδεκα ἄνδρες· δωδεκάκις

γὰρ ἐκατὸν χιλία καὶ διακόσια. Εἰ δὲ ὀλίγω βαρύτερος
 ὁ πόλεμος γένοιτο καὶ μίσους ἔχον παρασκευῆς ἦλοι ὁ βα-
 σιλεὺς, διακοσίας παρεγέτωσαν τριήρεις οἱ χιλιοὶ καὶ διακό-
 σιοι τριηράρχαι, ὡς παρέχειν ἕξ ἄνδρας τὴν τριήρη· καὶ
 ὑπομένει ἀνάγκη βαρύτερον τὸ λοιτοργήμα. Εἰ δὲ πολλῶ
 πλείονος παρασκευῆς τῆ πόλει γένοιτο χρεῖα καὶ βασιλεὺς
 ἔλθοι πλείονι βόμῃ παρεσκευασμένος, τοὺς τέσσαρας ἄνδρας
 παρέχειν δεῖ, φησί, μίαν ναῦν· τετράκις γὰρ τριακόσια χιλία
 καὶ διακόσια· τούτους δὲ τριηραρχεῖν παρέχοντας τῆ πό-
 λει τριήρη μίαν τοὺς τέσσαρας. Καὶ ὁ μὲν λόγος ὁ περὶ
 τῶν τριηραρχῶν καὶ τῶν νεῶν οὕτός ἐστι. Τὴν δὲ οὐσίαν
 τῶν χιλίων διακοσίων τριηραρχῶν φησι τετιμησθαι ταλάν-
 των ἑξακισχιλίων. Τὰ τοίνυν ἑξακισχίλια τάλαντα διαι-
 ρεῖ εἰς ἐκατὸν μέρη κατὰ ἕξήκοντα τάλαντα· ἑξηκοντάκις
 γὰρ ἐκατὸν ἑξακισχίλια· ἵνα, ἐὰν μὲν κουφότερος [ὁ πόλε-
 μος] γένηται, δύνωνται τριηραρχεῖν δώδεκα εἰς μίαν
 ναῦν, οὐσίαν κεκτημένοι τάλαντων ἑξήκοντα, εἰ δὲ βαρύ-
 τερος ὀλίγω γένοιτο, τριηραρχῶσι τῆς συμμορίας τέσσαρες
 ἄνδρες τῆς μίας νεῶς, οὐσίαν κεκτημένοι τάλαντων εἰκοσι.
 Καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν τριηραρχῶν καὶ τῆς οὐσίας αὐτῶν καὶ
 τριήρων λόγος ἐνταῦθα τὸ πέρας εἴληψε. Τὸν δὲ περὶ τῶν
 πληρωμάτων τούτων διεῖλε τὸν τρόπον τούτον· δέκα τῶν
 Ἀθηναίων εἰσι φυλαί· τριήρεις τοίνυν τριάκοντα ἐκάστη προ-
 νέμει φυλῆ· δεκάκις γὰρ τριάκοντα τριακόσια· διαιρεῖ δὲ
 τὰς τριάκοντα ταύτας τριήρεις ὁμοῦ τρίχα κατὰ δέκα, καὶ
 τὴν φυλὴν εἰς μέρη τρία, καὶ ἀξιοῖ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς,
 τούτῳστι τὴν τριττὴν, πληροῦν τὰς δέκα τριήρεις εἰς τὰς τοῦ
 πόλεμου χρεῖας. Ἐτι δ' εἰσηγείται τριάκοντα νεωσοίκους
 κατὰ φυλὴν ἐκάστην κατασκευασθῆναι ἐν τῷ Πειραιεῖ, ὡς
 δύνασθαι τὴν μίαν ναῦν ἐκ ἐκάστῃ νεωσοίκῳ σῶζεσθαι.
 Λοιπὸν ἐστὶν εἰπεῖν περὶ τοῦ τρίτου μέρους τῆς παρασκευῆς·
 τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡ εἰσφορά καὶ ὁ μισθὸς τῶν στρατευομένων·
 ἦντινα εἰσφοράν δεῖ γενέσθαι παρὰ πάντων τῶν κεκτη-
 μένων οὐσίας κατὰ τὴν πόλιν. Τὸν τοίνυν ὑπὲρ τούτου
 λόγον ὑπερτίθεται νῦν καὶ ἀξιοῖ μὴ γυμνάζειν περὶ τούτου
 μηδὲν, ἕως ἂν ὄντως ἐνστῇ ὁ βασιλέως πόλεμος· μὴ γὰρ
 συμμέροντος νῦν ζητεῖν, ἵνα οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντας μὴ ἀρνή-
 νται. Ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶν ἂ περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ τῆς
 πόλεως διελεχταί. Ἐἴληψε μόντοι τὸν περὶ τῶν χρημά-
 των λόγον ἐξ ἀντιθέσεως, ζητοῦντος τοῦ ἀκροατοῦ τὴν
 εὐπορίαν ἐκ τοῦ παραγρήμα· λαμβάνοντός τε τοῦ δήτορος
 ἐξ ἀντιθέσεως τὸ κεφάλαιον, καὶ πόθεν ἡμῖν ἔσται τὰ
 χρήματα φατέ, καὶ λέγῃ φανερώς τὸν πόρον. Ὁ δὲ ἔλυ-
 σεν, ὡς ἔφαμεν, ἀξίων μὴ νῦν ζητεῖν, εἰς δὲ τὸν μελλόντα
 χρόνον ὑπερτίθεσθαι τὴν περὶ τούτων ἐπισκεψῖν· τότε γὰρ
 εἶσθαι τὸν πόρον, ἐπειδὴν ἦκη βασιλεὺς. Εἴτα ἐπήγε-
 γκεν ἐπιχειρήμα ἐπὶ τούτοις, ὅτι εἰ ταύτην τὴν δύναμιν
 παρασκευασόμεθα, μᾶλλον αὐτὸν ἀμνοῦμεθα ἢ οἱ πατέ-
 ρες, διότι ἡμεῖς μὲν νῦν κεκτημένα τριακοσίας τριήρεις
 μόντοι, τὸ δὲ παλαιὸν διακοσίας πάντες οἱ Ἕλληνες. Πε-
 πλήρωκε τὸν λόγον πάντα τὸν περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς πό-
 λεως. Ἐντελῆ δὲ τὴν ἐργασίαν τοῦ κεφαλαίου διδοὺς οὐ
 μόνον τὸ δυνατόν ἐξετάζει τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντι-
 κείμενον. Μεταβαίνει τοίνυν ἐπὶ τὸ τοῦ βασιλέως δυνα-
 τόν· τοῦτο δὲ κατὰ ἀντίθεσιν λαμβάνει. Ἄλλὰ χρήματα,
 φησὶν, ἐδάξεται βασιλεὺς· πολλὰ γὰρ περιδέσθεται· τοῦτο
 τῶς μέρος πρῶτον αὐτῆς τιθεῖς· δεῖ γὰρ αὐτῆ προστεθῆναι
 τίνος ἕνεκα φοβούνται τὰ βασιλέως χρήματα. Ἰδὼς δ'
 ἐμέρισεν, ἵνα εὐπετῆς αὐτῷ πρὸς τὴν λύσιν γένηται.
 Λύει τοίνυν αὐτὴν ἐκ συγκρίσεως, εἰπὼν τὸ μὲν ἐαλείνω

βασιῶς ἀναλωθήσεται· καὶ μηδαμῶθεν ἔξει ἐπικουρίαν, Ἀθηναίους δὲ ἐκ τῆς χώρας κατὰ μέρος λαμβάνοντας μηδέποτε τῶν ἀναγκαίων ἀπορήσειν· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον, τὸ κρατοῦντας τῆς οἰκίας χώρας καὶ τὰς ἀφορμὰς ἐκ ταύτης λαμβάνοντας αὐτῶν πολεμεῖν. Ἐτέραν ἀντίθεσιν ἔλαβεν ἀκόλουθον τῇ προειρημένῃ, μᾶλλον δὲ μέρος οὖσαν ἔλαβε τῆς πρὸ αὐτῆς, Ἄλλ' δέος μὴ πολὺ μισθοφορικὸν ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν χρήματα ἔχων βασιλεὺς ἀβροσίη. Δίχα δὲ ταύτην διαιρεῖ· καὶ τὸ μὲν πρότερον μέρος ἔλυσεν, ὡς ἦδη δέδεικται, τὸ δὲ δεύτερον ἐντεῦθεν ἀρχεται, « καὶ μὴν οὐδ' ὅ τινας δεδίασι· » λύει δὲ μεταληπτικῶς· Εἰ μὲν ἔρ' ἐτέροισι στρατεύοιτο βασιλεὺς, ὑπακούσαι ἂν τοὺς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρους· εἰ δ' ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, οὐχ ὑπακούσονται. Εἶτα ἑτέρα μεταλήψει ἀπὸ τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης, Ὅτι οὐδὲ ἐκείνῳ συμφέρει διὰ τῶν ξένων κρατῆσαι· παρασκευάσει γὰρ αὐτοὺς καταφρονεῖν τῆς αὐτοῦ δυνάμεως. Τρίτην ἀντίθεσιν ἔλαβεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ δυνατοῦ καὶ τῶν συμδησομένων αὐτοῖς πλεονεκτημάτων, ἃ ἀναμειναιεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλθειν. Ἔστιν οὖν ἡ τρίτη, Ἄλλὰ δέος μὴ Θηβαῖοι, δεῦρο τοῦ βασιλέως ἔλθοντες, τῆς ἐκείνου γένωνται γνώμης· ταύτην ἔλυσε ἐνστάσει, εἰπὼν μὴ ἂν ἰθελῆσαι Θηβαίους μετ' ἐκείνου γενέσθαι, καὶ μεταλήψει, Ἄλλὰ μᾶλλον ἂν εὐχασθαι τοῖς θεοῖς καιρὸν γενέσθαι ἀπολογησασθαι ὑπὲρ ὧν πρότερον ἤμαρτον ἢ πάλιν ἐπαντλήσαι ταῖς προτέρας αἰτίας καὶ δευτέρας διαβολάς. Τρίτη λύσις, Εἰ δὲ καὶ Θηβαῖοι μετ' ἐκείνου γενήσονται, ἄλλ' οὐν γε οἱ τῶν Θηβαίων ἐχθροὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἴσονται. Εἶτα ἐπισπραγισάμενος καὶ τῷ δικαίῳ καὶ τῷ συμφέροντι καὶ τῷ δυνατῷ· δικαίῳ μὲν, ὅτι οὐ δεῖ προτέρους κατάρχειν, δυνατῷ δὲ, ὅτι περιγενήσονται τῶν προδοτῶν, Θηβαίων λέγει καὶ Ἀργείων καὶ τῶν μισθοφόρων· συμφέροντι δὲ, ὅτι οὐ χρὴ προτέρους ὑπαχθῆναι τὸν πόλεμον ἐκφέρειν. Μετέθε λοιπὸν ἐπὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ποιότητα· Ἄλλὰ δέος μὴ καταπλαγέντες οἱ Ἕλληνας τὸν πόλεμον, ἐπελθόντος βασιλέως, πρόωται τὴν Ἑλλάδα· ταύτην ἔλυσε ἐνστάσει· εἶτα κατασκευάσας μεταληπτικῶς ὅτι, ἕως μὲν αὐτὸν κοινὸν ἐχθρὸν ἐνόμιζον, πολλῶν ἀγαθῶν ἐγένοντο κύριοι, ἀπ' οὗ δὲ φίλον αὐτὸν ὤψθησαν, πάντα πεπόνθησι τὰ ἀνήκεστα. Τὸ. Οὐκοῦν καλὸν μὲν αὐτοὺς φαίη τις ἂν, αὐτὴν ἔλαβεν ἐξ ἀκολουθίας τὴν ἀντίθεσιν· εἶτα μὴ θεῖς αὐτὴν ἔλυσε ἐκείνων, Μὴ νῦν καλῶμεν ὅτε οὐχ ὑπακούσονται, μὴ νῦν πολεμῶμεν ὅτε οὐ δυνασόμεθα. Εἶτα ἐπισυνῆψε καὶ ἕτερον μέρος τοῦ συμφέροντος ὅτι, Ὑπὲρ ἡμῶν τὸ τὸν βασιλέα στρατεύσασιν δεῦρο· οὕτω γὰρ ἂν διαλλαγεῖεν ἀλλήλοις οἱ Ἕλληνας. Ἐπὶ τούτοις ἐπήγαγε τοὺς ἐπιλόγους ἀνακεφαλαίωσιν ἔχοντας· πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ δικαίου, ἐν ᾧ τὸ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἑαυτῶν ὅρκους, μὴ συγγεῖν συνθήκας προτέρας, καὶ δεῖν ἀμύνεσθαι βασιλέα μόνον ἐπιόντα, ἀλλὰ μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν ἐκείνου χώραν· περὶ τῆς παρασκευῆς, ὅπως ἂν εὐτραπέεις γένοιτο ἔργῳ μᾶλλον ἢ λόγῳ ἕξειται, ὅπως ἄβια ἔσται τὰ ἔργα τῶν προγονικῶν πράξεων, μὴ τοῖς λόγοις προσέχειν, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις ἀσφαλῶς παρασκευάζεσθαι. Αὕτη δὲ ἡ ἔννοια πλείστην ἔχει συγγένειαν πρὸς τὴν ἐν τῷ προοιμίῳ. Ἐπὶ τούτοις καταστρέφει τὸν λόγον. TCV.

178, 1. Περὶ συμμοριῶν] Συμμορία λειτουργιῶν σύνταγμα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. BY.

178, 8. Τῆς ὑπείλημμένης] τῆς κεκριμένης. BP.

179, 11. Πρωσπεχηθόμεθα] προμισθώμεν. Y.

182, 1. Ἔστι τοίνυν] Ἀρχὴ τῆς παρασκευῆς. FYR.

182, 2. Ἀρχὴ τῆς προκατασκευῆς. R.

182, 11. Ἐχόντων] Πέρας τῆς προκατασκευῆς· καὶ εἰσοδολῆς τῶν κεφαλαίων. FYRP.

182, 15. Ἐπικλήρων] Ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ καθεστῆσα, κἀν μήτῳ ἐκδοθῆ. BFYP.

Τῶν κληρουχικῶν] τῶν γεωργῶν. BP.

Τῶν κοινωνικῶν] τῶν δημίων. P. Τῶν δημοσίων. B.

182, 27. Πεντεκαίδεκατάλαν] μερῶς διγλοῦτι κατὰ πέντε καὶ δέκα, ὡς γίνεσθαι ἐξδομήκοντα πέντε καὶ. Lxss.

188, 13. Εἴθ' ὅν ἢ τύχη] Περίοδος κατὰ αἰτιατικὴν πτώσιν. BY.

XV. ΠΥΕΡ ΤΗΣ ΡΩΔΙΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

190, 1. Οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ τηλικούτων βουλευομένων διδόναι παρηγορίαν ἐκάστῳ τῶν συμβουλεύοντων] Συνεμάχων Ἀθηναίους ποτὲ οἱ νησῆται καὶ οἱ τὴν παραλίαν σκιοῦντες ἄχρι τοῦ Βοζαντίου, ἀλλ' ἀποστάτας ἐπολέμησαν Ἀθηναίους, καὶ μηχανομένῳ τῷ πολέμῳ ἠναγκάσθησαν εἰς συνθήκας ἔλθειν πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε αὐτονόμους εἶναι καὶ ἐλευθέρους. Μετὰ ταῦτα βασιλέως γνώμῃ βοηθούσης Ἀρτεμισίας τοῖς κατὰ τὴν Ῥόδον εὐπόροις, ἐπιτίθενται τῷ δήμῳ οἱ δυνατοί. Κατέφυγον οὖν ὁ δῆμος ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἕως ἐλευθερίας τυχεῖν. Δημοσθένης παραινεῖ βοηθεῖν τῷ δήμῳ Ῥοδίων. Εἰ δὲ τις ἄλλος Ἀθηναῖος ἐλύπησεν τὸν συμμαχικῶν πολέμων καὶ τὴν ἀπόστασιν ἐγέτατο, μᾶλλον πῆρηνεν ὁ Ῥοδίων δῆμος. Διότι πρὸς αὐτοὺς ἴσως χαλεπαίνειν ἔξαιρέτως ἢ πόλις. Χαλεπὸς οὖν ὁ λόγος τῷ συμβούλῳ, λέγοντι ὑπὲρ ἀνδρῶν ἀπεστηκότων καὶ λειπυκότων πολλὰ τὴν πόλιν. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον λυπεῖ τὸν δημηγόρον, ἀλλὰ καὶ ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως φόβος· δεῖται γάρ οὐ μικρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον εἶναι τὸ προσκροεῖν βασιλεῖ, σχεδὸν κατελιησῆσι τὴν νῆσον διὰ τὴν εὐπροσίαν. Πρὸς ἑκάτερον οὖν τούτων ἀντέθηκεν ἰσχυρότατα δύο· πρῶτον μὲν τὴν τῶν Ῥοδίων ἀπιστίαν τὴν μεγαλοπροσίην τῆς πόλεως καὶ τὸ σύνθητος εἶναι βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις τῶν Ἑλλήνων, διότι πάντες εἰς αὐτοὺς ἀποδίδουσι, εἰ τούτων ποιήσεται· πρὸς δὲ τὸν παρὰ τοῦ βασιλέως φόβον τὸ δικαίον καὶ τὸ δυνατόν ἀντέθηκε καὶ τρίτον τὸ συμφέρον· δυνατόν μὲν, ὅτι κακῶς πράττοντος τοῦ βασιλέως περὶ τὴν Αἴγιον πτον καὶ ἠττωμένου οὔτε Ἀρτεμισία βοηθήσει τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ τῶν Ῥοδίων οὔτε αὐτὸς ὁ βασιλεὺς· δίκαιον δ', ὅτι αὐτὸν ἂν μεταποιοῦσάτω βασιλεὺς τῶν μὴ προσκροεῖντων αὐτῷ Ἑλλήνες τε γὰρ εἰσι Ῥόδιοι καὶ [οὐ] μεμερισμένοι τὸν βασιλέως ἀρχὴν· τὸ συμφέρον δὲ, ὅτι οὐδὲ περιττὸν δεῖν κἀν μεταποιοῦσάτω ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥοδίων σύμβολον γένοιτο τὸν γινόμενον τοῦ μὴ μόνον Ῥοδίων ἐπιθυμῆσαι ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ πάντων Ἑλλήνων. Οὕτω μὲν οὖν διεξήγαγε τὸν λόγον, καὶ τὰ πράγματα ταύτην ἔχει τὴν φύσιν· κατὰ δὲ ἕκαστον τούτων διώκηκε καὶ ἐν τρόπῳ μετεχειρίσθη ἀρκτέον λέγειν ἀνωθεν ἐκ προοιμίου τὴν ἀρχὴν ποιησάμενον. FYV.

Οἶμαι δεῖν ὑμᾶς] Τὴν εὐλάβειαν, ἣν ἔχει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, διὰ τῆς ἐπιβολῆς ἐνδείκνυται· οὐ γὰρ ἔχει παρηγορίαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἀνδρῶν δοκούντων πολλὰ καὶ μεγάλων τὸν δῆμον ἠδικημένοι, διὰ δὲ τῆς ἕξης ἔννοιας τοῦ αὐτοῦ.

προομίῳ προκαταλαμβάνει τὸν ἀκροατὴν καὶ βούλεται λαθεῖν ἔμολογούντα δεῖ ποιῆσαι τὰ συμβουλευόμενα· ὥστ' αὐτὸ διοικεῖσθαι διὰ τῶν δύο ἔνοιῶν τό τε ἀναγεῖσθαι λέγοντος καὶ τὸ πεισθῆναι τοῖς λεγομένοις ἅμα καὶ πράξει. FYV.

191, 4. Ἔστι μὲν οὖν ἐν ὧν ἐγὼ νομίζω] Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ δευτέρου προομίῳ. Ἴνα δὲ μὴ δοκῇ χάριτι λέγειν ὑπὲρ Ῥοδίων, κατηγορήσεν αὐτῶν καὶ κατέδραμεν, οὐ γὰρ παροξύναι, ἀλλ' εἰς εὐνοίαν τὸν ἀκροατὴν ἐκκάλεσασθαι βουλόμενος. Ἔχει δὲ τὸ δεύτερον προομίον προκατασκευὴν τοῦ κεφαλαίου· τὴν γὰρ δύναμιν ἐπισημαίνεται τῶν μελλόντων ῥηθῆσεσθαι, τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐκλειαν, ἣν ἔξουσι διὰ τῆς πράξεως ταύτης, ἀπολογησάμενοι πρὸς τοὺς διαβάλλειν αὐτοὺς εἰσθότας. Ταῦτα μὲν οὖν ἐν τοῖς προομίῳ διαφέρεται. Ἀρχὴ δὲ τοῦ συμφέροντος κεφαλαίου, « ζήτησαντο μὲν γάρ (p. 191, 11) — » Κατεσκευάσθαι δὲ τῷ δικαίῳ ἦτοι ἀδικῶν τὸ συμφέρον, δεῖ ἀδικούντων καὶ κλονετικῶντων δόξαν εἶχόμεν· διόπερ καὶ ἀπέστησαν ἑμῶν οὐ σάμμαχοι. Ἴνα δὲ μὴ δοκῇ κατηγορεῖν τῆς πόλεως αὐτῶς, ἀνήνεγκε τὴν βλασφημίαν ἐπὶ Μασσαίων, ἵνα καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογητῆι ὡς ψευδῶς διαβαλλομένης καὶ ὑπὲρ τῶν Ῥοδίων ὡς ἠπατημένων. ὁ γὰρ ταῦτα πλατῆμος καὶ πείσας ἀποστῆναι ἐκεῖνος ἦν. Οὕτω τὸ δίκαιον κροτεῖνας ἦλθεν ἐπὶ τὸ συμφέρον, ὅπερ ἦν ἡ πρότασις· ὡς μὲν ἡμῖν ἀπολύσασθαι τὰς κατ' ἡμῶν διαβολὰς αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. Εἴληπται τοίνυν τὸ κεφάλαιον ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, τὴν κατασκευὴν ἔχοντος ἀπὸ τοῦ δικαίου, καὶ καταστρέφει εἰς τὸ ἔνδοξον, δεῖ πρέπον ἐστὶν ἔχειν τὴν εὐδοξίαν ἐκ τοιοῦτων ἔργων τῇ πόλει. Πρὸς δὲ τοῦτο ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ θανατοῦ κεφαλαίου, Ἄλλα δεδοικαμεν βασιλέα. Ταύτην ἔλυσεν ὁμογενῶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου τοῦ δυνατοῦ, καὶ πρῶτον ἀπὸ τοῦ μαχομένου κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς εὐθὺς, δεῖ (p. 191, 25) Ὁ δὲ τῶν αὐτῶν ἐστὶ λόγῳ συμβουλευόμεν τῇ πόλει βοηθεῖν Αἰγυπτίους ἀρεστηκόσι τοῦ βασιλέως καὶ φοβεῖσθαι βασιλέα ὑπὲρ Ῥοδίων. Καὶ ἡ προσθήκη τῆς αἰτίας, δεῖ Οἱ μὲν Ἕλληνας, οἱ δὲ εἰσιν τῇ ἀρχῇ ἐκεῖνου μεμερισμένοι. Δευτέρα λύσις, δεῖ Ὑπὲρ μὲν τῶν οὐκείων πολεμήσειεν ἂν βασιλεὺς, ὑπὲρ δὲ τῶν Ἑλλήνων οὐ. Τρίτη λύσις, Εἰ μὲν οὖν ἐγνώκατε ἀδικούμενοι παραχωρεῖν ὧν ἀδικεῖ τοὺς Ἕλληνας βασιλεὺς, οὐκ ἐπιπῶ τὴν γνώμην· εἰ δὲ πᾶν ὀτιοῦν ὑπομένειν, μηδὲ νῦν ἀνεῖτε. Εἶτα ἐκ παραδείγματος, δεῖ Καὶ Σάμον ἐλευθερώσαντος Τιμοθέου κατελιγμένην ὑπὸ Κυπροθέμιδος, οὐκ ἠγανάκτησε βασιλεὺς (p. 193, 3). FYV.

193, 14. Ὅτι δ' οὐδ' ἐναντιωθῆναι] Ἄλλη ἀντίθεσις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δυνατοῦ· Ἄλλ' Ἀρτεμισία ἡμῖν ἐναντιωθῆσεται. Ἀρτεμισία δὲ Μασσαίων μὲν γέγονεν ἀδελφὴ καὶ γαμητὴ, Κάριας δὲ ἑδρασιεὺς, φιλία δὲ ἔπρατε βασιλεῖ, διὰ τὸ οὐκ εἶναι συμφέρον αὐτῶν θεραπεύουσα, καὶ ἀρχοῦσα μὲν τῶν οὐκείων, οὐδὲν δὲ ἦπτον φυλαττομένη βασιλεῖ προσπροσέειν, ἔστι δ' ὅτε αὐτῷ συλλαμβανομένη. Λέπει δὲ τῇ ἀντίθεσι κατασκευῆ. Ἔδει γὰρ καὶ τὴν αἰτίαν προσθεῖναι, δεῖ ἦν Ἀρτεμισία οὐ συγχωρήσει· ἀλλ', ἵνα μὴ χαλεπωτέρως γένηται πρὸς τὴν λύσιν, τὴν κατασκευὴν παραπλῶν τὴν μὲν πρότασιν ἔθηκε μόνην, τὴν δὲ κατασκευὴν ταῖς λύσεσι συμπλέξας ἀσθενεστέρην ἐποίησεν. Αὐτεῖ δὲ τῷ δυνατῷ καὶ τῷ συμφέροντι. Καὶ τῷ μὲν δυνατῷ κατὰ μερισμὸν (p. 193, 19)· Εἰ μὲν εὐ πράττοι βασιλεὺς κατ' Αἰγυπτῶν, βοηθήσει· μὴ γὰρ εἶναι ἀνόητον ὡς περ ἀπειλήματα κατασκευάσαι τῆς οὐκείας ἀρχῆς. Εἰ δὲ καὶ

βοηθήσει, φάσκει καὶ οὐ πολλῇ τῇ βόμῃ, ἀλλ' ἄχρι τοῦ δοκεῖν διὰ βασιλέα. Οὕτω μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ τὴν ἀντίθεσιν ἔλυσεν· ἀπὸ δὲ τοῦ συμφέροντος στοχαστικῶς (p. 194, 3)· Οὐκ οἶδα μὲν εἰ βοηθήσει βασιλεὺς, συμφέροι δ' οὖν τῇ πόλει γίνονται πότερον ἀντιποιεῖται Ῥοδίων, ἢ οὐ. Εἰ γὰρ ἀντιποιεῖτο τῆς νήσου, δῆλον δεῖ καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων. FYV. ἄχρι μὲν οὖν τούτου διηγώνισται πρὸς; τὰς ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ἀντιθέσεις· λοιπὸν δὲ ἐπὶ τὸ δυσμεταχειρίστον ἐληλύθει· ὁ γὰρ τὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς ποιότητος τῶν Ῥοδίων κατηγοροῦσαν περιέχοντα.... δεῖ ἀπέστησαν. Καὶ ζητήσεν ἂν τις τί δήποτε, ὄντος τοῦ προηγουμένου καὶ περὶ οὐ μάλιστα ἐστὶν ἡ σύμπασα ζήτησις, εἰ δεῖ βοηθῆσαι τοῖς ἀδικήκασιν τὴν πόλιν, οὗτος αὐτὸ τοῦ συμφέροντος κεφάλαιον πρόταξεν, καὶ δεύτερον τὸ θανατόν· εἶτα εἰ βοηθήσει βασιλεὺς καὶ ἡ Ἀρτεμισία. Τὸ δὲ θεωρήμα φανερόν· ἐπειδὴ γὰρ ἔνδοξον τὸ πρόσωπον καὶ παρησιάζεσθαι ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν οὐ δύναται πολλὴν ἔχόντων διαβολὴν, εὐκότως τὸν ἀκροατὴν καταλαμβάνει καὶ τῷ συμφέροντι καὶ τῷ ἀναγκάει, τουτέστι τῷ φόβῳ τῆς παρὰ βασιλέως, ἵνα τῷ μὲν συμφέροντι ἐπαχθεῖς διὰ τὴν εὐκλειαν, τῷ δὲ καταπλαγεῖς, τῷ ἀναγκαίῳ, ἐὰν ἐπιβουλεύῃ τοῖς Ἑλλήσι βασιλεὺς, ὑπέρθηται μὲν τὸ μνησικαχῆσαι τὰ νῦν, βοηθήσῃ δὲ διὰ τὸ αὐτῷ χρήσιμον, τοῦ συμφέροντος ὀρεγόμενος καὶ φόβῳ καὶ κινδύνῳ ἀπαλλακτικῶς ἔχων, ὡς αἰρεῖσθαι καὶ τοῖς λευπηκόσι βοηθεῖν διὰ τὰ ἀναγκαῖοτάτα αὐτά. Δι' ἦν μὲν οὖν αἰτίαν ἐνήλλαξε τὴν θέσιν τῶν κεφαλαίων ἀδικήκας· διαφερεῖ δὲ αὐτὸ τὸ δίκαιον κεφάλαιον οὐ μικρᾷ τινι καὶ φάσκει ῥητορεία, οὐδὲ τῇ τυχούσῃ οἰκονομίᾳ χέρηται. TCV.

194, 12. Ὅρῳ γὰρ αὐτοὺς —] Κατατείνει πολλὴν κατηγορίαν τῶν Ῥοδίων ἀδιοπιστίας εἰνεκα· πάντῃ γὰρ συμβάλλεται πρὸς πειθῶν τὸ πρὸς ἡδονὴν ἐν τοῖς τοιοῦτοις διαλέγεσθαι. Δι' ἡδονῆς δὲ αὐτοῖς ἐστὶ τὸ κακῶς ἀκούειν Ῥοδίου. Μέννηται δὲ Ῥοδίων δῆθεν κακῶς, ἐνδεικνύμενος μῆτε πρὸς χάριν μῆτε δι' εὐνοίαν λέγειν, ἵνα τοὺς ἀκροατὰς ἀρέσῃται νῦν μὲν ἐνδεικνύμενος μισεῖν τοὺς λευπηκότας τὴν πόλιν, νῦν δὲ μὴ ὑπὲρ Ῥοδίων ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ὑπαρχούσης δόξης τῇ πόλει. Μικροῦ δὲ καὶ οἰηθεῖ ἂν τις αὐτὸν συμβουλευεῖν στρατεύειν ἐπὶ Ῥοδίου, τοσοῦτον θυμὸν ἐνδεικνύται πρὸς τοὺς ἡδονήκους. Ἄλλα δι' ὧν κατατρέχει Ῥοδίων, διὰ δούτων πείθει τὸν δῆμον, καὶ δι' ὧν κατηγορεῖ μᾶλλον δοκεῖ πραινέειν. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ τὸ κεφάλαιον θαυμασίως ἐρρητόρευκεν. Ἡ δὲ ἀντίθεσις ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δικαίου ἀνετεγκληματικῶς εἰσηγμένη· Ἄλλ' ἄξιοι τούτων Ῥόδιοι τῆς πόλεως ἀποστάντες· οὐ μὴν τέθειται προφανῶς· γίνεται δὲ φανερὰ τοῖς ἐπιστήμοσι ἀπ' αὐτῶν τῶν λύσεων. Ἡ δὲ ἀρχὴ τῆς λύσεως ἐνθένδε (p. 194, 4)· « Οὐ μὴν οὐδ' ἂν εἰ δι' αὐτῶν εἶχον τὴν πόλιν οἱ νῦν ὄντες Ῥόδιοι, παρήνεσα ἂν « ἡμῖν τούτους ἐλεῖσθαι. » FYV. Ἄξιοι δὲ θαυμάσαι καὶ τὴν μεταχειρίσιν ἣν ποιεῖται καὶ τὴν λύσιν. Τῆς γὰρ ἀντιθέσεως λεγούσης ἀξίους εἶναι Ῥοδίου ταῦτα πάσχειν ἀπεπύθασαι, συντρέχων τῷ ἀξίους αὐτοὺς εἶναι, οὐκ ἐξ ὧν ἡδονήκασιν τὴν πόλιν τοῦτο κατεσκεύακεν, ἵνα μὴ ἐναντίον τὸν λόγον αὐτῷ ποιήσῃται, ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους διετέθησαν διαβάλλει τὸν τρόπον. Καίτοι τὸ ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν ἐξ ὧν διετέθησαν περὶ τὸν Ἀθηναίων δῆμον· ὁ δὲ, ἵνα μεῖζον διαβολὴν ἐργάσῃται, μετήνεγκε

τὴν κατηγορίαν ἐπὶ τοὺς εὐπόρους· ἀπὸ γὰρ τούτων χαρακτηρίζεται τὸ ἔλν 'Ροδίων Ἰθός. Τρισὶ τοίνυν θεωρημασι κέχρηται· ἐνὶ μὲν, καθὼς δοκεῖ συντρέχειν δῆθεν τῇ κατηγορίᾳ· ἐτέρῳ δὲ, καθὼς μετεβίβασε τὴν κατηγορίαν ἀπὸ τῶν εἰς τὴν πόλιν γεγενημένων ἐπὶ τὰ γινόμενα 'Ροδίοις αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους· καὶ τρίτῳ, ἐν ᾧ τὴν κατηγορίαν ἀπὸ τοῦ δήμου μετήνεγκαν ἐπὶ τοὺς εὐπόρους, ὥσπερ ὁ Θουκυδίδης ἀπὸ τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἐπὶ τοὺς ὀλίγους. TCV. Προφανῶς δὲ ἀρνεῖται τὴν πρὸς 'Ροδίουσιν οἰκειότητα, φάσκων μήτε ἰδίᾳ ἔξνος μήτε δημοσίᾳ πρόξενος εἶναι τῶν ἀνδρῶν, ἵνα κἀντεῦθεν χώραν παρησίας ἑαυτῶν πρυτανεύσῃται· τίς γὰρ ἂν ἔτι ὑποπέυσει πρὸς χάριν λέγειν τὸν μηδεμίαν ἔχοντα οἰκειότητα; λειπεται οὖν τοῦ κοινῆς συμφέροντος εἴνεκα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιβάλλει τῇ συνηγορίᾳ 'Ροδίων, ἀρκοῦσαν τιμωρίαν παρ' αὐτῶν γεγενησθαι φάσκων τὸ τὴν ἑλευθερίαν αὐτοῦσιν ἀπολωλέκεναι, κουφίλων ταύτῃ τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τὸν ἀκρατῆν καὶ ἀποκιμπλᾶς αὐτοῦ τὸν θυμὸν, ὡς δοκεῖν κέρρον ἔχειν ἀπ' ὧν ἦδη πεπόνθασιν 'Ρόδιοι. FYV. Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἔτι χαλεπήνειεν, οὐδ' εἰ τυγχάνει τῇ γνώμῃ ὠμίτατος, μὴ ἔλειπν τοὺς πολλὰς καὶ μεγίστας συμφοράς πεπονθότας· μάλιστα δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος πεφυκὸς πρὸς εὐεργεσίαν καὶ εὐνοίαν τοὺς ἡδυνακτότας σῶζειν. Διὰ δὲ τούτων πάντων τὴν παρησίαν, ὡς ἔφην, ἑαυτῶν προδιοικησάμενος ἀρχεται τῆς ἐισηγήσεως, ὥσπερ ἀρχὴν ἑτέραν τινὰ τοῦ λόγου ποιούμενος, δι' ἣν τήνδε τὴν ἀντιθεσιν κινήσας οὕτω κατέδραμε 'Ροδίων· καὶ πάλιν ἀνέλαβε τὴν λύσιν, ὅτι ἀνάγκη τῇ ἀντιθέσει καὶ ἡ ὑπόνοια ἡ κατὰ τοῦ ῥήτορος συνεισῆι. TCV.

195, 6. Φημί δὲ χρῆναι] Οὐκ ἠδύνατο ἀξιοῦν συγγνώμην 'Ροδίοις δίδωσθαι, πρὶν ἀπολύσασθαι τὰς ὑποφίας. Διὰ τοῦτο κινήσεισας τῆς ἀντιθέσεως τὸ καθ' ἑαυτοῦ διέλυσεν. Εἶτα μηδὲν λυμαινόμενον τὴν δόξαν, ἐπὶ τὴν λύσιν θαρρῶν ἦλθε τῆς ἀντιθέσεως· « φημί δὲ χρῆναι πεῖσθαι σῶζειν τοὺς ἀνδρας, » ἠδουκνόμενος διὰ τοῦ μνησικακεῖν τὴν δύναμιν τῆς ἀντιθέσεως ὅτι, ἄλλ' ἀξιοὶ 'Ρόδιοι, καὶ ὅτι δεῖ μνησικακεῖν αὐτοῖς. Πρὸς τὴν ἀντιθεσιν δὲ ἔχει τὴν ἀναρχαίαν ἀπολογία γὰρ ἐστὶν ἀντικυρὸς λαμπρὰ ὑπὲρ 'Ροδίων ἡπατημένων, ὥστε συγγνωμονικὴ εἶναι τὴν λύσιν. Καὶ ἐξ ἀορίστων δὲ παραδειγμάτων βαδαιοῖ τὴν συγγνώμην. « Ὅτι γὰρ πολλὰ πολλὰκις ἐξηπατήθη καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος ὑπέμνησε. Τὸ τοίνυν εἶδος τῆς συγγνώμης κατὰ συνδρομὴν· συντρέχων γὰρ τῶν κατ' ἀξίαν ταῦτα πεπονθέναι 'Ροδίοις αἰτεῖ τοῖς ἡπατημένοις συγγνώμην, διχόθεν τὴν λύσιν ἐργαζόμενος, καὶ τῶν συνομολογεῖν καὶ τῶν τὴν συγγνώμην αἰτεῖν. FYV.

195, 10. Ὅρατε δὲ κάκεῖνο —] Ἐφ' ἑτερον εἶδος λύσεως μεταβέβηκεν, ἔπει ἐστὶ μικτὸν ἐκ τε τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ δικαίου, ἐν ᾧ φησιν εἶναι διττὰ πολέμων εἶδη· ἐν μὲν ὑπὲρ τῶν δικαίων πρὸς τὰς δημοκρατίας, ἑτερον δὲ πρὸς τὰς ὀλιγαρχίας, δι' ἑτερον μὲν οὐδὲν, δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο, ὅτι ὀλιγαρχαί εἰσὶ καὶ ἐναντίας πρὸς τὰς δημοκρατίας πολιτεύονται, ἐνάγων τὸν ἀκρατῆν καὶ διὰ τοῦτο, εἰ καὶ μὴ βούλοιντο 'Ροδίοις βοηθεῖν, τῶν ζηλοτύπως ἔχειν πρὸς τὰς ὀλιγαρχίας προσχθῆναι καταλύσαι τὴν 'Ροδίων ὀλιγαρχίαν. Μικτὸν δὲ ἂν τὸ εἶδος τῆς λύσεως ὅμως ῥέπει πρὸς τὸ συμφέρον. FYV.

195, 29. Θαυμάζω δ' εἰ μὴδὲς ὡμῶν ἡγεῖται —] Καὶ τῶ ἀναρχαίῳ κέχρηται πρὸς τὴν λύσιν. Πέφυκε γὰρ ὁ Δημοσθένης οὐκ ἀπ' ἐνός τινος ἐπιχειρήματος πειθῆναι,

ἀλλ' ἐκ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν, νῦν μὲν φοβῶν, νῦν δὲ πείθων, νῦν δὲ ἐνάγων εἰς φιλανθρωπίαν, νῦν δὲ τὸ δικαίον ἀπαιτῶν. FYV. Καὶ οὐκ ἐξ ἐνός τινος εἶδους συμφέροντος ἢ δτου δῆποτε προκειμένου κεφαλαίου πειθῆναι, ἀλλ' ἐκ πάντων αὐτοῦ τῶν μερῶν, ἐξ ὧν ἂν συσταῖ τὸ κεφάλαιον, κατὰ πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιβολὰς, κἀν διεστραμῆται τυχάνωσιν ἀλλήλων αἱ ἔννοιαι. Ὅρα γὰρ ὅτι καθ' ὧν συγγνώμην ἦτησεν ὡς ἡπατημένοις ἤξιωσε μὴ δοῦναι δίκην· οὐδὲ γὰρ Ἀθηναίους δεδωκέναι, εἰ ἡπατήθησαν. Ἄν ἀπήντηκε ὑπὲρ 'Ροδίων τοῖς ὁ δικαίον σύνθις Ἀθηναίοις ἐστὶ δεικνύσθαι ὑπὲρ πάντων ἀδικουμένων. TCV.

196, 23. Ἐπειδήπερ ἀδύλον] Ἐρόδησε τῷ ἀδύλῳ τῷ μέλλοντος, δι' ὃ φησιν ἀδύλον εἶναι τὴν τύχην, καὶ ταῖν τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπιμένειν τοῖς ἡτυχηκόσι, προσδοκῶντας περιπεσεῖσθαι παραπλησίᾳ τῇ τύχῃ. Εἶτα ἐκ παραδειγματος ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, ὅτι ἀτυχῆσαντι ποιεῖ τῷ δῆμῳ καὶ ὀλιγαρχηθέντι ἐδοθήσαν Ἀργεῖοι, καὶ ἀποπον δοκεῖν Ἀργεῖοις ἐλαττοῦσθαι κατὰ ταύτην τὴν πράξιν. FYV. Συνάπτει λεληθότως λύσιν ἀρμόττοσαν καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀντιθεσιν, ἣν τέθεικε κατ' ἀρχῆς, ἀλλὰ φοβούμεθα βασιλέα. Δῆλον γὰρ ὅτι τὰς λύσεις ἐπιμένεισας, ἵνα καὶ πρὸς ταύτην καὶ πρὸς ἐκείνην αὐτῶν χρησιμὸν γένωνται. Ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ αὐτὰς καταχρησάμενος οὐκ ἂν ἔσχε χρησίμας πρὸς τὴν νῦν ἀντιθεσιν πρὸς μόνην γὰρ ἂν ἐκείνην ἤρκεσαν ἀφομοιωθεῖσαι τῷ διαστήματι. Φυλάξας δὲ αὐτὰς τῶ παρόντι καιρῷ καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἀντιθεσιν καὶ πρὸς τὴν ἦδη προλυθεῖσαν οἰκειότητα ἔχει· τὰ γὰρ ἐξ ὑστεροῦ λυθέντα πρὸς ἑπαντα τὰ προηρούμενα πᾶσαν ἀναπέμπει τὴν δύναμιν. TCV.

198, 1. Εἰσὶ δὲ τινες —] Ἀντέπικτεν ἀντιθεσιν ἀπὸ τοῦ δικαίου, ἣν οὐ τέθεικε, φοβηθείς αὐτῆς τὴν δύναμιν. Τὴν μὲν οὖν ἀντιθεσιν ἔκρυψε, ἀντὶ δὲ τῆς ἀντιθέσεως τὴν διαβολὴν τὴν κατὰ τῶν ῥητόρων ἔθηκεν εἰπῶν, « εἰσὶ τινες, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, παρ' ἡμῖν δεινότεροι τὰ δίκαια λέγειν, » καὶ ἐξῆς. Τίνα δὲ ἐστὶ τὰ δίκαια, ἣ ὑπὲρ τῶν ἄλλων, οὐ κατέστησεν ἡμῖν φανερά· ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἡ λύσις ἐναργῆ ποιεῖ τὴν ἀντιθεσιν. Ἐστὶ γὰρ ἡ λύσις, διὰ τὸ οὐκ ἀπέχοντα καταδουλοῦσθαι Κῶν καὶ 'Ρόδον; ὥστε ἐκ τούτων μὴδὲ ἐξεῖναι λαθεῖν εὐχερῆς τὸ λεγόμενον. Ἄλλ' ἔμοιγε δοκεῖ βούλοσθαι σημαίνει τὴς συνθήκας ἀς ἐποίησαντο πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἕλληνας ἑπαντες, μὴδὲνα ἐπιφέρειν ἑπλα, ἑπαντας δὲ εἰρήνην ἔχειν καὶ ἡσυχίαν, ὡς τὴν ἀντιθεσιν εἶναι τοιαύτην, ἄλλὰ δόκομεν ἀδικεῖν καὶ παραβαίνειν πρῶτοι τὰς συνθήκας ἑπλα κινούσας. Ὅθεν δὴ καὶ λύων φησὶ μάλιστα μὲν δικαίον εἶναι τῆς κοινῆς ἀπάντων σωτηρίας ἡμᾶς προστάσθαι· εἰ δὲ καὶ ἀδικον τὸ γινόμενον, ἀλλ' οὖν, ἐπειδὴ ἀδικεῖν ἐπιχειροῦσιν ἑπαντες, καὶ ἡμεῖς ταῖς ἐκείνων γνώμαις ἀκολουθοῦσιν, ἀδικῶμεν. Ἡ μὲν ἀντιθεσιν οὕτως ἂν ἐκ τούτων γνωρισθῆι· ἢ δὲ μεταχειρισθῆς βίαιος καὶ Θουκυδίδης ἐκ τῆς Κλέωνος δημηγορίας· οἶον γὰρ ἐκείνου περὶ Μυτιληναίων τὸ διανόημα, τοιοῦτον καὶ τὸ Δημοσθένους ἐνόησε. Ἄρτι γὰρ κάκεῖνος, εἰ μὲν δικαία εἴη ἡ ἀρχή, δικαίως κολάζεσθαι καὶ Μυτιληναίους· εἰ δὲ ἀδικος, ἀδικῶς χρῆ γῆ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῖς πολιτεύεσθαι. Οὕτως καὶ ἡ μωσθένης ἀξιοῖ μὲν μάλιστα κατὰ τὸ δικαίον ἑλευθεροῦσθαι τοὺς 'Ροδίους, εἰ δ' ἄρα τις καὶ λέγοι ἀδικον εἶναι εἰρήνης ὁσσης ἑπλα κινεῖν, ἀλλ' οὐ γὰρ οὐκ ἀποπον κἀντιθεσιν ἀδικεῖν αἰρουμένων, νῦν μὲν ἄρτεμισίας καὶ Μανωλίας νῦν δὲ Βυζαντίων. Οὐχ οἷς μόνους εἴκομεν λέλυκε τῆ

ἀντίθεον, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐκβάσει, ἵνα καὶ τιμώμεθα, φησι, μειζώως. Πρὸς γὰρ τὰς δυνάμεις εὐθασιν ἀπονέμειν τὰ δίκαια οἱ ἀνθρώποι. Πιστοῦται δ' αὐτὸ καὶ ἐκ παραδείγματος, δεικνύς δὲσιν μὲν ἔχον δυνάμειν, ἤλικα προΐσταντο τῶν Ἑλλήνων, αὐτοὶ νικήσαντες βασιλέα, καὶ τὴν ἀρχὴν ὄρξιντες ἐκείνῳ, οἷαν δὲ βασιλεὺς νενικηκώς βυτερον· ὡς συνίστασθαι πανταχόθεν δεῖν δυνάμειν ἀθροίζειν, εἰ φιλοτιμίας ὄρξιντο. Ἔστιν οὖν λάσις τῆς ἀντιθέσεως ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, κατασκευαζομένη τῷ δυνατῷ. Ὅτι γὰρ συμφέρι δυνάμειν ὑπάρχειν τῇ πόλει κατασκευάζεται. FVV.

199, 21. Εἰκότως δέ μοι δοκεῖ —] Τὴν ἀρχὴν κοιεῖται τῶν ἐπιλόγων, ἐν οἷς πολλὴν καταδρομὴν τῶν δωροδόκων καὶ τῶν τάναντια πολιτευομένων αὐτῷ πεποιθται. Βουλόμενος δὲ τοὺς ἐκείνων κωλύσαι λόγους, εἰκότως κήρηται τῇ διαβολῇ, μετὰ ταῦτα ἐπενεγκῶν τὸ ἔνδοξον, καὶ ἐπιλοισάμενος, καὶ ἐκ τούτου τὴν δημηγορίαν καταπαύει. FVV.

XVI. ΥΠΕΡ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΩΝ.

202, 1. Ἀμφοτέροι μοι δοκοῦσιν ἁμαρτάνειν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι! Ἀθηναῖοι συνεμάχσαν Λακεδαιμονίους ἐν Μαντινείᾳ κτισθείσης δὲ Μεγάλῃς πόλεως μετὰ τούτου τὸν πόλεμον ὑπὸ Ἀρκάδων συμμαχοῦντων τότε Θηβαίους, ὥστε ὁμητήριον εἶναι κατὰ τῆς Λακωνικῆς, Λακεδαιμόνιοι, τῆς ἐπικυρηκείας αὐτοῖς ὑπαρχούσης πρὸς Ἀθηναίους, στρατεύουσι ἐπὶ Μεγάλῃν πόλιν. Ἀρκάδες δὲ, ἀσολοῦμενοι Θηβαίων περὶ τὸν Φωκικὸν πόλεμον, καταφεύγουσιν ἐπ' Ἀθηναίους, ἀξιοῦντες συμμαχεῖν· ἤκουσι καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων πρέσβεις, ἀξιοῦντες μᾶλλον αὐτοὺς ὡς συμμάχους προστίθεσθαι, καὶ βουλεύονται. Χαλεπὸς ὁ λόγος τῷ ἥτορι. Τό τε γὰρ συνειπεῖν τοῖς πρὸ βραχίλους πολεμήσασθαι καὶ τὸ ἐναντιωθῆναι τοῖς οὖσι συμμάχοις Λακεδαιμονίους οὐκ ἔστι τῶν εὐχέρων· βαρὺ γὰρ οἷον τοὺς μὲν συμμάχους ἀπελάττειν, τοὺς δὲ πολεμίους προστίθεσθαι. Ἰσχυρὸς γὰρ τοῦ τὸ πρᾶγμα ὑπάρχειν ἄτοπον καὶ διαβολὴν φέρεται μεγίστην τῇ πόλει. Ἐτι καὶ ἐπικίνδυνον διχόθεν εἶναι δοκεῖ αὐτῷ σώζειν τοὺς τῶν πολεμίων Θηβαίων συμμάχους καὶ ἐκ τούτου προσκρούειν Λακεδαιμονίους συμμάχους οὖσιν, ὧν μετὰ μικρὸν χρῆζουσιν εἰς τὸν ὑπὲρ Ἄρωπυ πρὸς Θηβαίους πόλεμον. Ἄλλ' ὅμως ἐξεύρηκε θεώρημα καθ' ὃ καὶ Λακεδαιμονίους οὐ δοκεῖ προσκρούειν καὶ Ἀρκάδας προσάγειται καὶ Θηβαίους οὐκ αἰεὶ, σώζων τὴν αὐτῶν συμμαχίαν· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο ἐν τι τῶν δυσμεταχειρίτων ἔστι, τὸ δοκεῖν συναΐζειν τοὺς Θηβαίων συμμάχους. Πῶς οὖν ἕλαστον τούτων πεποίηκε; καθαιρεῖ Λακεδαιμονίους, καθαιρεῖ καὶ Θηβαίους, τοὺς μὲν μὴ συγχωρῶν ἀξάνεσθαι, Θηβαίων δὲ τὴν συμμαχίαν καθιστὰς εἰς τὴν πόλιν. Ἴνα δὲ μὴ δοκῇ χαρίζεσθαι τοῖς Ἀρκάσι, οὐδὲν δεῖκνυται τῷ λόγῳ χαρίζόμενος Μεγαλοπολίταις, οὐδὲ τὸ ἐκείνων συμφέρον μίσει ζητεῖ τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους· οὐδὲ κατηγορεῖ πάλιν Σπαρτιατῶν, ἀλλ' ὡς προκειμένων ἄλλοτρῶν προσώπων τῶν τε Λακεδαιμονίων καὶ τῶν Ἀρκάδων τῆς πόλεως, ἀμελήσας τοῦ ὑπὲρ ἁμφοῖν τοῖν αἰτούντων τὴν συμμαχίαν δοκεῖν κοιεῖσθαι τοὺς λόγους, τὸ τῇ πόλει συμφέρον καὶ λυσιτελεῖς ἐπισκέπτεται, τῇ αὐτῇ μεταχειρίζεται χρώμενος. Εἶπε γὰρ τοιαῦτα κἀν τῷ πέμπτῳ τῶν Φιλιππικῶν κἀν τῷ ὑπὲρ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, θηρώμενος αἰεὶ τὸ κοινῇ συμφέρον,

οὐχὶ δὲ τὸ ἴδια ἐκάστην, δι' ἃν ὁ λόγος, ἀσποφόμενος. Πρῶτον τοίνυν ἐστὶ κεφάλαιον ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ συμφέρον, λαμβάνον τὰς κατασκευὰς ἐκ τοῦ δυνατοῦ. Φησὶ γὰρ συμφέρον εἶναι τῇ πόλει Λακεδαιμονίους καὶ Θηβαίους ἀσθενεῖς ὑπάρχειν· νῦν δὲ καιρὸν εἶναι τούτου, κατοικισθείσης μὲν τῆς Βοιωτίας, μὴ συγχωρηθέντων δὲ ἰσχυρῶν γενέσθαι τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁβτω τὰς κατασκευὰς τοῦ συμφέροντος ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ κακώμειν. Ἀλλὰ τὸ μὲν περὶ τοῦ κατοικισμοῦ τῆς Βοιωτίας ἐνθάδε προσέθηκε καὶ συνέπλεξε διὰ τὴν πιθανότητα, προσήκας ἀθρόως αὐτῷ πρὸς τὴν λυποῦσαν αὐτοῦς ἔννοια ὅτι, Ἄλλ' αὐθῆθησονται Θηβαῖοι σωθέντων τῶν Ἀρκάδων, καταλίπων δὲ αὐτὸ ἐν προτάσει καὶ τὴν ἀπόδειξιν εἰς καιρὸν ταμειουσάμενος, μετὰ μικρὸν ἀποδείξων, ὅταν πρὸς αὐτὴν τὴν ἀντίθεσιν ἀγωνίζηται, τὸ κατὰ Λακεδαιμονίους ἀποδείκνυσι μόνον ὡς οὐ συμφέρι συγχωρεῖσθαι γενέσθαι μεγάλους. Κατασκευάζει δὲ τοῦτο τῷ ἐξισάζοντι κατὰ ἀντιστροφήν. Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἔννοια ἦν, Ἄλλ' ἰσχυροὶ γενήσονται Θηβαῖοι, τοῦτο δὲ οὐ συμφέρι, ἐπήγαγεν ἀπὸ τοῦ ἐξισάζοντος τὸ ἀντίστροφον, Οὐδὲ γὰρ Λακεδαιμονίους αὐθῆθησονται συμφέρι. Τὸ δὲ σχῆμα τὸ κατὰ ἀναίρειν παραπλήσιον τῷ κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ πρὸς Λεπτινὴν μετὰ τὴν πρώτην κερλοδον· οὐ γὰρ ἐκεῖνο ἄλλου γένους ἔστιν εἰπεῖν. Ταῦτα δὲ πάντα μάχην ἔχει πρὸς τὴν ἀπὸ Θηβαίων ἀντίθεσιν· τὰ γὰρ Ὀρχομενοῦ καὶ Θεσπιῶν καὶ Πλαταιῶν οἰκισθειῶν ἀσθενεῖς γεγενῆσθαι τοὺς Θηβαίους τῆς ἀντιθέσεως ἔστι λύσις· οὐ γὰρ ἐκεῖνο ἔστιν εἰπεῖν ὅτι πλοκήν ἔχει τὸ κεφάλαιον οὐ τὴν τυχούσαν, ἀλλὰ πάσης δεινότητος ἀνάπλεον. Διὰ γὰρ τῶν αὐτῶν καὶ καθαιρεῖ τὴν Θηβαίων δυνάμειν καὶ τὸ μὴ αὐθῆθησθαι Λακεδαιμονίους συνίστησιν. TCV.

203, 16. Ἀλλὰ, ἢ Δία, ταῦτα μὲν οὕτως ἔχειν φήσομεν, δεινὸν γὰρ ἦν πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρταττόμεθα] Ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ταύτην ἔλαβε τὴν ἀντίθεσιν, τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ ἄτοπον δεῖκνύσαν· ἐκ τούτων γὰρ ἐπιχειρεῖται· καὶ ἔστιν ἡ ἀντίθεσις διμερῆς. Ἐν μὲν γὰρ αὐτῆς μέρος ἐνδείκνυται τὸ αἰσχρὸν ὅσον ἔσται, εἰ τούτοις βοηθήσουσιν οἷς ἐπολιέμουν· τὸ δὲ ἕτερον μέρος τὸ ἄτοπον, εἰ Λακεδαιμονίους πολεμήσουσιν, οἷς μικρῷ πρότερον συνεμάχοντο. Ταύτης τὸ μὲν πρότερον μέρος ἔλαβε κατὰ συνδρομὴν μὲν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ τὸ αἰσχρὸν· κατὰ μετάληψιν δὲ, εἰ μὴδὲν ἀδικούντων πολεμίων, ἀλλὰ ποιῶν τὰ δίκαια βουλομένων, τὸν δὲ ἕτερον μέρος τὸ αἰσχρὸν. Σωσώπτεται δὲ τὸ ἐπόμενον τούτῳ, διὰ τὸ ἀκόλουθον εἶναι καὶ προφανές. Τοῦτο δὲ ἦν· Εἰ δὲ ἀδικοῦσι Λακεδαιμόνιοι, οὐκ ἂν αἰσχρὸν εἴη τὸ γινόμενον. Τοῦτο μὲν οὖν πρὸς τὸ πρότερον μέρος· μεταδὰς δὲ ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος λύει αὐτὸ τὸ δικαίον καὶ συμφέροντι· δικαίον δὲ, ὅτι Ἀδικοῦσι Λακεδαιμόνιοι, καθ' ὑπόθεσιν, εἰ καὶ μόνον ἠδίκουν, ἄτοπον μὲν, ὅμως δ' ἔδει συγχωρεῖν. Καὶ ἄλλω δικαίον· Εἰ δὲ στρατεύονται ἐπὶ Μεσσηνίαν, ἀνάγκη βοηθεῖν Μεσσηνίοις διὰ τοὺς ὄρκους οὓς ἐποίησάμεθα. Μετὰ τοῦτο τῷ συμφέροντι, Οὐδὲ αὐθῆθησονται τῇ πόλει συμφέρι Λακεδαιμονίους. Εἶτα ἀπὸ τοῦ πρέποντος, Τίς ἔσται πρηνέστερα ἀρχὴ τῆς βοηθείας; πρότερον ἢ παρούσα νῦν, ἢ ὅταν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐμβάλωσι; τότε μὲν γὰρ δόξομεν δι' εὐλάβειαν καὶ φόβον ποιεῖν, νῦν δὲ διὰ τὸ δίκαιον. Καὶ οὕτω δέδικασαι θεώρημα καινὸν ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ, μὴ μόνον προηγούμενα συμπλέκειν κεφάλαια, δίκαιον καὶ συμφέρον, ἢ δυνατόν καὶ δίκαιον, ἢ συμφέρον καὶ δυνατόν, ἀλλὰ

καὶ τὰ δευτερεύοντα, ὡς περ ἐπὶ τῆς λύσεως κεποίηκε ταύτης· καὶ γὰρ καὶ τῷ δικαίῳ καὶ τῷ συμφέροντι λελυκε. Διὰ τοῦτο δὲ τὴν προσθήκην τοῦ δευτέρου μέρους ἔλαθεν ἡ ἀντίθεσις, ἐπιδήθηρ τὸ μὲν πρότερον δύσλυτον ἦν τὸ κατὰ τὴν αἰσχύνην, ὅταν βοηθῶσιν οἷς ἐπολλόμενοι· τὸ δὲ δευτέρου μέρος ἀφορμὴν παρείχε διαβολῆς τοῦ προσώπου Λακεδαιμονίων. Ἐδεήθη οὖν τῆς προσθήκης, ἵνα δι' αὐτῆς δοκῆ πρὸς πᾶσαν μάχεσθαι τὴν ἀντίθεσιν τοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ λυσίτελεῖν ἄλλον μᾶλλον προσθέσθαι Λακεδαιμονίοις, ἵνα καὶ αὐτοὶ διασώσωσιν Ὀρωπὸν τῇ πόλει· ἦντινα προσέθηκε τῇ ἀντιθέσει, ἵν' εὐπορήσῃ λύσεων. TCV.

204, 23. Εἰ δ' ἔχθρους Λακεδαιμονίους ποιησόμεθα, οὐχ ἔξομεν τοὺς ἡμῖν συμμαχίοντας] Διμερῆς καὶ αὕτη ἡ ἀντίθεσις. Τὸ μὲν γὰρ ἐν μέρει, τὸν Ὀρωπὸν δεῖ ἡμᾶς κομίσασθαι, τὸ δὲ ἕτερον, Εἰ δὲ τοὺς συνανασώσοντας ἔχθρους ποιησόμεθα, τίνας ἔξομεν συμμαχοῦς; Τὸ τοίνυν πρότερον μέρος ἔλυσε κατὰ συνδρομὴν· τὸ δὲ, ὅτι Λακεδαιμονίους ἔχθρους ἔξομεν, εἰ τοὺς Ἀρκάδας προσσόμεθα, μεταληπτικῶς, οὐ τοῦτον τὸν τρόπον ἡμῖν συνεδούλευσε, οὐδὲ ταῦτα ἡμῖν προῤῥεγον, [ἀλλ'] οἱ βουλόμενοι λαθεῖν, ἀξιοῦντες βοηθεῖν Λακεδαιμονίοις καὶ διωθήσασθαι Πελοποννησίους ἦκοντας παρ' ἡμᾶς, λοιπὸν ἐπὶ Θηβαίους ἦκον, ὅτι μὴ προσεδέξαντο αὐτοὺς. Ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τοῦ δικαίου. Εἴτα ἕτερα λύσις, ὅτι οὐδ' ἂν αὐτοῖς ἡμεῖς ἐδοθῆσθε, εἰ προῤῥεγον ἡμῖν ὅτι σωθέντες ἀδικήσουσι. Καὶ τρίτη λύσις, ὅτι Εἰ καὶ ἀνίδονται Λακεδαιμόνιοι, δίκαιοι χέριν εἰσὶ γινώσκειν μᾶλλον ἐφ' οἷς εὐ ἔπαθον ἢ νῦν χαλεπαίνουσιν εἰ καλωδύνται ἀδικεῖν. Πληρωθέντος τοῦ συμφέροντος μετῴθη ἐπὶ τὸ δίκαιον ὡς ἀντικείμενον αὐτῷ. Διόπερ καὶ ἐξ ἀντιθέσεως αὐτὸ λαμβάνει, καὶ ἔστι τριμερῆς· τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὴν πόλιν, τὸ δὲ πρὸς Λακεδαιμονίους, τὸ δὲ πρὸς Ἀρκάδας. Πρώτῃ τοίνυν ἀντίπεσεν ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ δικαίου, κατηγοροῦσα τῆς ποιότητος τῆς πόλεως, ἄλλ' ἀπίστος εἶναι δοξεί ἢ πόλις νῦν μὲν Λακεδαιμονίοις, αὐτοὺς δὲ Ἀρκάσι προστιθεμένη· ὁμοία δ' ἐστὶν αὕτη τῇ πρώτῃ τεθείσῃ ἀντιθέσει. Ἄλλ' ἐκεῖ μὲν τὸ αἰσχρὸν ἐξητάκετο, ὅπερ ἐστὶ τοῦ συμφέροντος, ἐνταῦθα δὲ ἐστὶ τὸ δίκαιον· ὥστε αἱ αὐτὰ ἔννοια τῶν ἀντιθέσεων, ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπὶ τὸν ὁμοίον ἠλθῆθησαν, ἐπεὶ ἄλλη μὲν ἐστὶ τοῦ συμφέροντος ἢ δὲ τοῦ δικαίου· παρὰ γὰρ τὴν τοιαύτην μεταχειρίσιν καὶ ὁ λόγος τὴν δύναμιν μεταλαμβάνει. Ἐλυσε δὲ κατὰ ἀνατροπὴν· ἐγγὺς δὲ ἡ ἀνατροπὴ τῆς μεταλήψεως. Εἴτα ἐκ παραδείγματος, ὅτι καὶ Θηβαίους καὶ Εὐβοέας καὶ Λακεδαιμονίους ἔσωσεν ἡ πόλις, καὶ νῦν ἐστὶν Ἀρκάδας τὸν αὐτὸν τρόπον διασώζουσα, ἄλλην ἀντίθεσιν ἀπὸ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ δικαίου κεκίνηκε, ὅπερ ἐστὶ πρὸς Λακεδαιμονίους· ἄλλ' ἐπαγγέλλονται Λακεδαιμόνιοι τὰ δίκαια ὥσειν ἄπισιν. Ἡλείους μὲν τὴν Τριφυλίαν παρὰ Ἀρκάδων, Φλιασίοις δὲ τὸ Τρικράνον ὑπὸ Ἀργείων ἐχόμενον, ἡμῖν δὲ τὸν Ὀρωπὸν ὑπὸ Θηβαίων κρατούμενον. Καὶ αὕτη συγγένειαν ἔχει πρὸς τὴν περὶ Ὀρωποῦ κινήθεισαν ἀντίθεσιν· ἀλλ' ἐκεῖνη μὲν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος εἰληπτο, ἢ δ' ἀπὸ τοῦ δικαίου. Καὶ λύει ταύτην τῷ συμφέροντι μὲν, ὅτι ἴδιόν τι διοικοῦμενοι κέρους ταῦτα Λακεδαιμόνιοι πράττουσιν, ἵνα ὡς ἐπὶ Μεσσηνίην Ἐλωσιν· ἔχεται δ' οὖν ὁμοῦ καὶ τοῦ δικαίου τοῦτο. Εἰ γὰρ ἢ γνώμῃ ἀδικος, καὶ τὸ πρᾶγμα ἀδικόν. Οὐκ ἂν ἔχοιεν μέμφεσθαι τοῖς μὴ βοηθοῦσιν αὐτοῖς. Εἴτα πάλιν δικαίῳ, ὅτι ἐν ὑποκρίσει καὶ ἀπάτῃ ταῦτα παρὰ Λακεδαιμονίων λέγεται, ὅτι ἐν τὴν Μεσσηνίην κατεδουλώσωνται. Ἄχρισ οὖν τούτων τὰ

ἐν μέρος τῆς ἀντιθέσεως λελυκε· τὸ δὲ κατὰ τὸν Ὀρωπὸν δεῦτερον μέρος ἐστὶν ὅπως, ὅτι δίκαιοι μὲν εἰσι καὶ ὑπὲρ Ὀρωποῦ βοηθεῖν Λακεδαιμόνιοι· εἰ δὲ μὴ βοηθοῦν, ἔπειρα βοηθήσουσιν, ὅσοι τῶν δικαίων προνέζουσι. Εἴτα καὶ ὑπόθεσιν, ὅτι αἰρετώτερον Ὀρωπὸν ἀπολέσθαι, εἰ δέει, μᾶλλον ἢ ὑπὸ Λακεδαιμονίοις γενέσθαι τὴν Πελοπόννησον. Τρίτῃ ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ δικαίου εἰλημμένη ἐκ τῆς τῶν Ἀρκάδων δύνατος. Τοῦτο δ' ἦν τὸ τρίτον τοῦ δικαίου μέρος, ἄλλὰ πολλὰ ἡμᾶς ἠδίκησαν Ἀρκάδες χάριτι τῇ πρὸς Θηβαίους. Ταύτην ἔλυσε τῷ συμφέροντι· πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀτόπου, εἰπὼν ἀτοπον εἶναι μνηστιαεῖν· εἴτα ἐκ περιτροπῆς ἀγωνιστικώτερον, ὅτι Εἰ τότε ἡμᾶς κακῶς ἐποιοῦν, νῦν οἱ πάλιν αὐτοὺς ἀπελαύνει προηρημένοι κακῶς ποιεῖν ἡμᾶς ἐπιχειροῦσι· καὶ γὰρ ὅσα σπουδαῖοι περὶ ἐκείνους ἐγένοντο, τοσοῦτα δικαιοῦτεροι μὲν ἐδέχεσθαι οἱ τῇ πόλει μὴ συγχωρήσαντες αὐτοὺς καταδέσθαι, ὅτε ἐφ' ἡμᾶς ἦκον πρότερον. Εἴτα ὅτι καὶ ἀναγκασθόμεθα, εἰ ἔλθοιεν ἐπὶ Μεσσηνίην Λακεδαιμόνιοι, γενέσθαι Θηβαίων ἐπιμαχοῦς· ὥστε αἰρετώτερον τοὺς συμμαχοῦς Θηβαίων οὐκ εἶναι ἢ αὐτῶν δεῖσθαι Θηβαίων. Εἴτα τῶν ἀδικημάτων τῶν Λακεδαιμονίων ὑπομεινῆσθαι κατασκευάζων τὸ μὴ συμφέρον εἶσαι Λακεδαιμονίους ἰσχυροὺς καταστῆναι θελεῖ δηλώσει. Πεπληρωμένου τοίνυν τοῦ μέρους τοῦ δικαίου, ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ λοιπὸν ἀντίπεσεν ἀντιθεσις, ἐπὶ μὲν τὸ συμφέρον ἀναφέρεσθαι δυναμένη, τὰ δὲ κατασκευάζων ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ λαμβάνουσα, ἄλλ' ἰσχυροὺς ποιήσομεν τοὺς Θηβαίους. Αὕτη ἐξισάζει ἢ ἀντιθεσις· δύναται γὰρ καὶ παρὰ Δημοσθένους προτινέσθαι, ἄλλ' ἰσχυροὺς ποιήσομεν τοὺς Λακεδαιμονίους. Διὰ τοῦτο τοιγαροῦν οὐκ ἔθηκε μὲν τὴν ἀντιθεσιν ἐξισάζουσαν, τίθειαι δὲ τὴν λύσιν, εἰπὼν « ἔστι γὰρ, ἔστι Θηβαίους τὰ πεινοῦσι ἄνευ τοῦ Λακεδαιμονίους ἰσχυροὺς καθιστάναι, » τουτέστιν, ἔστιν οὐδέποτε αὐτῶν αὐξήσαι. Καὶ ὁ τίθειαι ἀρχόμενος τοῦ λόγου κεφάλαιον, τοῦτο ἐστὶν, ἐντελέστατα δὲ γυμνάζει. Παρὰ τοῦτο ἀντίπεσεν ἐκ τῆς ἐργασίας, τί οὖν, ἐὰν μὴ συγχωρῶσιν ἡμῖν Θηβαῖοι κοικίζην Θεσπιάς καὶ Πλαταιάς καὶ Ὀρχομένον καὶ Κορώνειαν; Τοῦτο τὸ ἀντιπίπτειν λέων ἐπήγαγεν ὅτι, ἔβη μὴ βούλωνται τὰ δίκαια ποιεῖν Θηβαῖοι, ἀλλ' οὖν γὰρ αἰσχυρόμενοι συγχωρήσουσιν. Εἴτα συμβουλεύει λογοποιεῖν καὶ διαδιδόναι φήμην εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅτι κατοικίσουσι τὰς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεις, ἵνα μὴ Λακεδαιμόνιοι Μεγαλοπολίταις ἐπιβουλεύουσιν· ἐὰν γὰρ ὁρῶσι Θηβαῖοι τοῖς ἀδικουμένοις ἄπιστοι ἡμᾶς ἀεὶ βοηθοῦντας, οὐδὲν ἀντεροῦσι κατοικιζόμενων τῶν πόλεων. TCV.

209, 6. Σύμμαχοι] Σημειώσαι· σύμμαχοι εἰσιν οἱ ἑαυτοῖς βοηθοῦντες. B.

209, 24. Θαυμάζει δ' ἐνίον] Ἄλλην ἔθηκεν ἀντίθεσιν ἀπὸ τοῦ δικαίου, μάλα θαυμαστῶς ῥητορεῖσας, ὡς ἀγαπῶντος τοῦ ἀκροατοῦ, εἰ μόνον ἀπόστατεν τῶν Θηβαίων τῆς συμμαχίας, καὶ καταδεχομένου βοηθεῖν, εἰ τὰς στήλας ἀνέλοιεν. Καὶ ἡ λύσις δὲ ἐστὶ θαυμασιώτερα· γινώσκων γὰρ ὅπως ἔχουσι γνώμης Ἀρκάδες προσποιεῖται ἀγνοεῖν, ἵνα μὴ δοκῆ συναγορεύειν. Καὶ ἀξιοπίστος ἢ προσποίησις· τί γὰρ; φησὶν, ἐὰν καταδέχωνται, δεῖλοι εἶναι τὰ μὴ δίκαια θέλοντες, ἵνα περὶ τούτων καταγενομένου τοῦ ἀκροατοῦ Δημοσθένους κρατήσῃ τὸ βούλευμα· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως ἐτόλμων Ἀρκάδες αἰτήσασθαι τὴν συμμαχίαν, μὴ προηρημένοι λαμπρῶς ἀποστῆναι Θηβαίων. Ἀνέλθωμεν δ' οὖν ἐπὶ τὸν λόγον τὸν ἐξ ἀρχῆς· ἄλλ' εἰ προηρηται:

γενέσθαι μεθ' ἡμῶν οἱ ἄνδρες, δίκαιοι καθελθὲν τὰς στήλας εἶσιν, ἐν αἷς ἔχουσι ἀναγράφους τὰς πρὸς Θηβαίους συνθήκας. Προσέθηκε δὲ τὸ κατὰ τὰς στήλας τὴν ἀντίθεσιν ἑαυτῷ ποριζόμενος· φησὶ γὰρ μὴ ὑπάρχειν στήλας. Εἶτα ἠθικῶς, ὡς ἦδη καταδεξαμένου τοῦ ἀκρατοῦ τὸν λόγον καὶ περὶ τοῦτον λοιπὸν ἔχοντος, ὥστε βεβαίως αὐτῶν γενέσθαι συμμάχους Ἀρκάδας, ἀξιοπίστους καὶ ἠθικῶς διαλέγεται, ἵνα δοκῇ τὸ συμφέρον ὄντως τῆς πόλεως ζητεῖν. Ἐκπιπτοτέρως δὲ τῆ γνώμη καὶ ἔνδοιαστικῶς διαλέγεται, ὡς ἀγνοῦν δῆθεν τὴν Ἀρκάδων γνώμην καὶ ταῦτα μὴ ἀγνοῦν. Τί γὰρ φησὶν; Εἰ μὲν τὰ δίκαια ἐθελήσειαν ποιεῖν Ἀκαδαίμονιοι καὶ εἰρήνην ἀγειν, μὴ ποιῶμεθα πόλεμον· εἰ δὲ Ἀρκάδες τὰς στήλας μὴ ἀνέλκοντο, δῆλοι εἰσι ἀδικούντες. Εἶτα κέχρηται ἀντιστροφῇ τινὶ νοήματι, ἀντίθεσιν αὐτὸ ποιήσας ἐπιλογικῆν, ἄλλὰ φοβεροὶ Ἀκαδαίμονιοι ἔσονται τοὺς Ἀρκάδας προσειληφότες. Τάχα δὲ καὶ ἔξεπιπτοδὲς πάλιν ἔθηκε μετὰ τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν στήλων, ἵνα αὐτὴ ἑαυτὴν λύουσα φαίνηται. Τίς γὰρ ἂν εἴη οἰηθεὶς Θηβαίους ἰσχυροὺς γενέσθαι τῶν στήλων καθρημένον καὶ ἀπληλαγμένον Ἀρκάδων τῆς ἐκείνων συμμάχιας; ὡς τὴν μὲν πρότερον λύσιν ἐκ τοῦ ἔξιστόντος εἶναι, ταύτην δὲ ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ, κατὰ φέαν μᾶλλον ἢ λογισμῶν, ὃ πολλῶν πιθानωτέρων πεποίηκε τὴν λύσιν. Εἶτα λοιπὸν ταῖς ἐκβάσει κέχρηται, ὅτι συμφέροι προσδέξασθαι, ἵνα μὴ δι' αὐτῶν Μεγαλοπολίται σωθέντες προσωρῆσθαι Θηβαίους, καὶ Ἴνα, εἰ σωθέντες ἐκ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου Θηβαίους, ἀσθενέστεροι ὦσι, τῆς συμμάχιας αὐτῶν προσκυχωρησάσας τῇ πόλει. TCV.

XVII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ.

Τινὲς Ἰπερίδου λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον καὶ οὐ Δημοσθένους. BY.

211, 1. Ἄξον ἀποδέχασθαι, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σφόδρα τῶν τοῖς ἔρασι καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἔμμενιν] Οὐκ ἔστιν ἄλλοιον τοῖς φιλομαθέσιν ἐξ ὧν ἀνεγνώσκασιν ὑπομνήματων τὴν νοθεύεται ὁ ὑπὲρ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν καὶ νενομίσται εἶναι τοῦ Δημοσθένους ἄλλοτριος, ὥστερ καὶ ὁ ἔβδομος τῶν Φιλιππικῶν, ὃν ὑπὲρ Ἀλοννήσου τινὲς ἐπιγράφουσιν. Ἄμφοτέρους γὰρ τοῦτους ἀναφέρουσιν εἰς Ἡγήσιππον τὸν Κρόδουλον ἐπιελθόντα, Τιμάρχου δὲ ἀγαθὸν φίλον. Ἐπάγουσι δὲ ἐγγλήματα αὐτῶν λόγων· πρῶτον μὲν αἰ εἰσαγωγαὶ τῶν κεφαλῶν ὄνται καὶ ἱστορικαί, οἷαι καὶ αἰ παρ' Ἡρόδοτον ἔνοιαι. Ἄλλο, ὅτι τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ τμητικὰ, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναδελημένον, εἶτα οὐδὲ πνεῦμα φαμέν Δημοσθενικόν, ἀλλ' ἀσθενὲς καὶ ἄστονον καὶ ἀτελέες. Μέρπονται καὶ τῆ λέξει δικαίως· τὸ γὰρ « νεοπλοῦτου, » καὶ « τυραννίζοντος, » καὶ « βεβελυρούσεται τις, » καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐ συνήθη Δημοσθένει. Τὸ τε ἦθος τοῦ λόγου τὴν παρρησίαν οὐκ ἔχει καθαρὰν τὴν Δημοσθενικὴν, οὐδὲ τὴν ἐπιπληθῆν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐλεγκτικὴν· ὅλον δὲ τὸ εἶδος τοῦ λόγου σχεδὸν ὑπὸ κάλυμμά τι κέεται, πολὺ τῆς Δημοσθένους παρρησίας ἀποδόν. Παρρησιάζεται γὰρ καὶ οὐ παρρησιάζεται, καὶ παρακαλεῖ πρὸς πόλεμον καὶ δέδοικε τὸν περὶ τούτου λόγον, καὶ μέσον φέου καὶ θάρρους, οὕτε ὡς Δημοσθένους παρρησιάζο-

μενος οὕτε ὡς Δημοσθένους ὀκνῶν· ἐνδείκνυται μὲν γὰρ τὸ βούλεσθαι, ὥστερ δὲ τὴν γλώσσαν ἐμπεραγμένους ὑπὸ τοῦ δέου τῶν συνθηκῶν ὑποκνεῖ, πλὴν εἰ μὴ τις αὐτὰ ταῦτα λέγει τῆς ἐκείνου δεινότητος ἀντικρυς εἶναι. Ἐπεὶ γὰρ ὁ τύραννος πρὸς ὃν ἔστιν ὁ λόγος φοβερός, καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων πέπτωκος φρόνημα, Ἀθηναῖοι δὲ μὴ δεδούλωται σχεδὸν, εἰκότως ταύτῃ τῇ μεθόδῳ κέχρηται, καὶ βιάζεται πρὸς τὴν χρεῖαν τὴν δύναμιν. Καὶ παρρησίας μὴ ἔχων καιρὸν ὕμνος παρρησιάζεται, καὶ νικᾷ τῇ τέχνῃ τὸν φόβον, καὶ λαμβάνει παρὰ τοῦ λόγου τὴν παρρησίαν, μὴ ἔχων αὐτὴν ἐκ τῆς δυνάμεως. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς τελευταίοις τῶν Φιλιππικῶν, καίπερ οὐ τοσοῦτον φόβον ἐπηρητημένον, ὅμως ἔστι περὶ τὸν τοῦ πολέμου λόγον εὐλαθῆς, οὐ προπετιῶς αὐτὸς ἀποφαινόμενος, οὐδὲ εἰσηγούμενος δέον πολεμεῖν, ἀλλ' ἀξίω ἐκ τῶν πραγμάτων σκοπεῖν εἴτε χρὴ τὰ τοιαῦτα νομίζειν εἰρήνης ἔργα εἴτε πολέμου. Κάν τούτῳ τῷ λόγῳ τοιαύτῃ μεθόδῳ χρώμενος φαίνεται. Ὡστε κατὰ μὲν τὰς μεταχειρίσεις καὶ τὸ ὅλον ἦθος οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἐκβάλλοι, κατὰ δὲ τὴν λέξιν· εἴ τις αὐτῷ καταμέμφοιτο, οὐκ ἂν εἴροι τις οὐδὲ τὸν Πλάτωνα, οὐδὲ τοὺς κωμικοὺς, οὐδὲ τοὺς συγγραφεῖς ἀνεπιληπτους. Μᾶλλον δὲ χρὴ λέγειν ὅτι καὶ ὀνοματοποιεῖν σύνθεσις Ἀττικῶς καὶ χρῆσθαι πρὸς τὰς ὑποκειμένας ἕλας τοῖς κεκρατηκόσιν ὀνόμασι, ὅσα πολλὰ παρὰ Μενάνδρῳ καὶ Ἀριστοφάνει καὶ τῷ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνῃ ὑπειλημμένῳ ἀττικίζειν, τῷ Πλάτῳ. Εἰ δὲ καὶ τὰς οἰκιστικὰς (καὶ τινὰ σολοικιστικὰ?) προφέρει τις ἂν, δόξει μὲν ἂν εἰκότως ἐγκαλεῖν, εἴποι δ' ἂν τις ὅμως παρὰ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ταχύτητα τοῦτο συμβῆναι. Ὅτι γὰρ οὐ διὰ γῆρας οὐδὲ δι' ἀτονίαν λόγου τοῦτο συμβέβηκεν εὐδῆλον ἐκ τοῦ περὶ στεφάνου λόγου, ὅς πολλὴ μεταγενέστερος ἔστι ταύτης τῆς δημηγορίας· ὁ μὲν γὰρ εἴρηται ἐν ἀρχῇ τῆς κατὰ Ἀλέξανδρον καταστάσεως, ὁ δὲ περὶ τοῦ στεφάνου λόγος Ἀλεξάνδρου ὄντος ἐν Ἰνδοῖς ἢ ἐν Πέρσαις. Ἔστι δ' οὐδὲ ὁ λόγος πραγματικῆς στάσεως, κεφάλαιον ἔχων τὸ νόμιμον. Τὸ γὰρ ῥητὸν δέκνυται παραβεβασμένον· τοῦτο δὲ ἔστιν αἰ πρὸς τοὺς Ἑλληνας Ἀλεξάνδρῳ συνθηκαί. Κινδυνεύει δὲ ὁ λόγος εἶναι ἐν σχήματι καὶ οὐκ ἐν σχήματι. Ἢ μὲν γὰρ ἀξιοῖ ταῖς συνθηκαῖς ἔμμενιν καὶ μὴδὲ παραβαίνει τῶν γεγραμμένων, ὡς ἐκ τὸ σχῆμα· τὸ γὰρ ἐναντίον κατασκευάζειν βούλεται καὶ πολεμῶν κινεῖν κατὰ τῆς ἡσυχίας· τοῦτο δὲ ἰδίον ἔστι τῶν κατὰ τὸ ἐναντίον ἐσχηματισμένων, τὸ τὰ ἐναντία κατασκευάζειν οἷς δοκοῦσι λέγειν· ἔπερ διὰ τοῦ λόγου τοῦδε σωζόμενον φαίνεται· ἢ δὲ αὐ πάλιν ἐκ τοῦ φανεροῦ πολλὰκις ἀμύνεσθαι συμβουλεύει, διαφεύγει τὸ σχῆμα. Βέλτιον οὐν λέγειν ἠθικῶς αὐτῷ προσῆχαι ὅσα δοκεῖ λέγεσθαι κατὰ σχῆμα. Ταῦτο δὲ πέπονθε διὰ τὸ τοῦ πράγματος ἐπικινδύνον· οὐ γὰρ δίδωσιν αὐτῇ τῇ ὑποθέσει σύμμετρον παρρησίαν ἢ τοῦ δήμου κατάπληθις καὶ τὸν Ἀλέξανδρον μεγάλη δύνασθαι καὶ τὸ καταπεπληθῆσθαι τοὺς Ἑλληνας· ὅθεν καὶ ὁ λόγος περιδῆς καὶ παρρησίας ἄμοιρος· Ἐπειδὴ εἶχε δὲ πολλοὺς τοὺς ἀντιλέγοντας, εἰκότως πρὸς αὐτοὺς τὸ προσημῖον πεποιήται, ἅμα μὲν ἠθικῶς, ἅμα δὲ πληκτικῶς· Τὸ δὲ ἐξῆς εὐθύς, « εἰ δὴ τις ἐρωτήσειεν, ὡς Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τίνι ἂν μάλιστα « ἀναγκασθεῖτε, εἰ τὴ ἀναγκάζοι, » ἀρχῇ ἔστι τοῦ νομίμου κεφαλαίου, συνιστάντος λελύσθαι τὰς συνθήκας. Χρὴ δὲ εἶδέναι ὅτι πολλὰκις καὶ αὐτὰ τὰ προηγούμενα κεφάλαια ὑπ' αὐτοῦ λέγοντος πρωταγωνιστικῶς εἰσάγεται ὡς πρὸς ἀντίθεσιν, ὅταν ὁ ἀκροατὴς διακείμενος ἐτέρως τυ-

χάνη. Αὐτίκα γοῦν τοῦ ἀκρατοῦ κένταυθα νομίζοντος κυρίας εἶναι τὰ συνθήκας εὐθὺς ἀγωνιστικῶς εἰσάγει τὸ κεφάλαιον ἐκ παραδείγματος. Καὶ ἐπειδὴ μὴδὲν εἶχεν εἰπεῖν Ἀθηναίους [εἶναι] πρὸς Μεσσηνίους, [ἀποκρίνοιντο] ἄν ὅτι σὺνθῆς ἐστὶ τοὺς ἀδικουμένους] ἐλευθεροῦν δαὶ τῆ πόλει. Εἰ τοίνυν τοῦτο πρῶτον τὸ κεφάλαιον, ἀντιπίπτον ἔλυσεν καὶ ἀντίθεσιν ἀντιπίπτον μὲν, ἄλλ' οὐ παρ' ἡμῖν ταῦτα γέγονεν, ὥστε οὐ χαλεπαίνειν δεξιόπερ ἔλυσεν εἰπὼν, Οὐ δὴ δεξ, εἰ μὲν τις ὑμᾶς ταῦτα βιάζοιτο, ἀγανακτιῶν· εἰ δὲ ἐτέρωθι που, μὴ χαλεπαίνειν ὁμοίως· τὴν δὲ ἀντίθεσιν κατὰ διάνοιαν ἔλαβε· τὸ γὰρ ῥητὸν Μηδῆνα τυραννεῖν τῶν πόλεων. Εἰ δὲ δὴ κατὰ διάνοιαν εἰσήκται, Ἄλλα δὲ τοῦ γένεσθαι τὰς συνθήκας ἐτυράννου οἱ Φιλιάδου παῖδες Μεσσηνίας. Ταύτην ἔλυσεν ἐκ παραδείγματος κατὰ τὸ μαχόμενον, Πῶς οὖν καταλύοντο οἱ ἐκ Λέσβου τύραννοι, ἐξ Ἀντίσσης καὶ Ἐρῆσου, καὶ ταῦτα πρὸ τῶν συνθηκῶν τυραννοῦντες μάχεται γὰρ τὸ καταλύειν τῷ καθιστάναι. Εἴτα ἀλλήλοισι τῆ ἀπορία ὅτι γέγραπται, « αὐτονόμους καὶ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς Ἕλληνας. » Δεύτερον κεφάλαιον τῶν ἐγκλημάτων ἐπάγει τῷ Μακεδόνι τὸ καταλειχθέναι τῶν Πελληναίων τὸν δῆμον, πόλεως Ἀχαικῆς μιᾶς τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, Χαίρωνά να, τὸν παλαιστὴν τύραννον ἐγκαταστήσαι. Πρὸς δὲ τοῦτο ἀντίθεσιν μὲν φέρουσαν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τέθεικεν οὐδεμίαν, ἀπλῶς δὲ ὥσπερ κοινωνοῦσαν, Ἄλλ' ἐμμένοναί ταις συνθήκαις, οὕτε ἀνατρέπουσάν τι τοῦ ἐγκλήματος οὕτε εἰς αὐτὸ φέρουσαν. Αὐτὸν τοίνυν καταδρομῆ κέρηται κατὰ τῶν ῥητόρων οὐ μικρᾶ κέρηται δὲ καὶ ἔτερα καταδρομῆ τῶν συνεδρευόντων καὶ τεταγμένων ἐπὶ τῆ φυλακῆ τῆς κοινῆς εἰρήνης, ὡς παρορώντων τὰ γινόμενα. Τρίτον ἐγκλημᾶ ἐστίν, ὅτι τῶν συνθηκῶν καὶ προσά . . . ὧν μὴ εἶχεν « φυγάδας ὀρμησαντας ὄπλα ἐπιφέρειν ἐπὶ πόλεμον ἐπὶ μηδεμίαν πόλιν τῶν μετεχουσῶν « τῆς εἰρήνης, Ἀλέξανδρος τὸν παιδοτρέβην εἰς Σικυώνα κατέστηγε. » Πρὸς τοῦτο ὁμοίως οὐδεμίαν ἀνυποφορὰν οὐδὲ ἀντίστασιν ἐκόμισεν ἢ τὴν αὐτὴν ὁμοίως, ὅτι ἀγανακτισουσὶν οἱ Ἕλληνες καὶ δόξομεν αἰτίοι γίνεσθαι τοῦ λύεσθαι τὰς συνθήκας. Τέταρον ἐπὶ τούτοις ἐγκλημᾶ ἐστίν, ὅτι παρὰ τὰς συνθήκας « ἄπαντα τὰ ἐκ τοῦ Πόντου πλοῦθα κατήγαγον οἱ Μακεδόνες εἰς Τένεδον καὶ οὐ πρότερον ἀφείσαν « πρὶν ἑκατὸν ναῦς πληρῶσαι ψηφισσάσαι καὶ στρατηγὸν « ἐπ' αὐταῖς τάξει Μενεσθέα. » Τὸ μὲν οὖν ἑκατὸν ναῦς ψηφισσάσαι Ἀθηναίους Ἰνδείην ἔχει τοῦ δυνατοῦ· πρὸς δὲ τὸ ἐγκλημα ἀντίστασιν ἐκόμισαν, Ἄλλ' ἐπάσαντο τοῦ ἀδικήματος· καὶ δευτέραν ἀντίστασιν, Ἄλλ' ἀσθενῆς ἢ πόλις. Τὴν μὲν οὖν προτέραν ἔλυσεν μεταληπτικῶς, Οὐκ ἐπάσαντο ἀδικούντες ἦδη καὶ οὐκ ἠδίκησαν· τὴν δὲ δευτέραν ἐκ τοῦ μαχομένου, ὅτι, Πῶς ἀνυπόστατον τὴν πόλιν εἶναι φανῶν κελευόμενοι ταις συνθήκαις ἐμμένειν· οὐ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστι πῆ μὲν ἀσθένειαν τῆς πόλεως κατηγορεῖν, πῆ δὲ βοηθεῖν ἀξιῶν, ὡς δυνατὴν διαφυλάττειν τὰ δίκαια. Ἐπὶ τούτοις πέμπτον ἐγκλημᾶ ἐστίν, ὅτι πλεῖσαι ἐτόλμησαν Μακεδόνες εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ τοῦτο ἀντέθηκαν ἐκ τῆς πληκτικότητος, ὡς μικρὸν τὸ γεγονός· μᾶ γὰρ τριῖναι εἰσέπλευσαν, καὶ τοῦτο οὐκ ἂν εἴποι τις ἐγκλημα. Ταύτην ἔλυσεν ἀπὸ τοῦ τρόπου, ὅτι ἀπόπειρα τὸ γινόμενον ἦν καὶ παράδους κατὰ μικρὸν καὶ ἔθος . . . τοῦ τὴν πόλιν ἀνέχεσθαι τοὺς εἰσπλους. Καὶ ἔτερα λύσις, Τὸν τότε ἐπὶ τῆς νεῶς εἰσπλῦσαντα ξύλα ναυπηγήσιμα αἰτεῖν εἰς κατασκευὴν μικρῶν πλοίων, « συνε-

χωρήσαμεν αὐτῷ ποιεῖν, καὶ τριῖναι ἂν ἐναυπηγήσαντο ἐν ᾧ καὶ ἀντιπίπτον κατὰ ἀναίρεσιν εἰσήγαγεν, Οὐ γὰρ δὴ φησὶε τίς ἂν ἀφθονίαν ξύλων εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὐκ εἶναι δὲ τὴν Μακεδονίαν, ὅθεν ἔξοισιν εὐτελέστατα τοῖς βουλομένοις ἀνεῖσθαι. Εἴθ' ὅτι ἐπ' ἡμῖν ἐστὶ μὴ ἀνέχεσθαι, καὶ τῶν συνθηκῶν τὸ ῥητὸν παρέχεται, ἐν ᾧ γέγραπται· « ἂν βουλώμεθα τῆς κοινῆς εἰρήνης μετέχειν, ὡς τοῦ ῥητοῦ καὶ τῶν συνθηκῶν ἐπιτρέπουσῶν, εἰ βούλοισι τις μηδαμῶς Ἀλέξανδρον ἀκολουθεῖν. Τοῦτο τὸ ῥητὸν δύναται καὶ πόλεμον ἀπειλεῖν τοῖς παραβαίνουσιν ἰθὺς. Ὁ δὲ πρὸς τὸ χρῆσιμον τὸ οὐκ εἶναι λαβῶν πολλὰ μὲν ὑπαμνήσων τῶν προγόνων τῆς δόξης, πολλὰ δὲ τοῦ κρείοντος. Εἴτα καταπαγγέλλεται γράφειν, εἰ ἐπιτρέψωμεν, φήσιμα περὶ πόλεμον. TCV.

214, 24. Βδελυρούσεται] Σημειώσαι τὸ βδελυρούσαι ἀντὶ τοῦ ἀκολασταίνει. B.

XVIII. ΥΠΕΡ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

226, 1. Πρῶτον —] Τὸ προοίμιον ὡς ἀπολογητικόν, ἐξ ἐνόιας λαμβανόμενον. BFYP.

Τὸ πρῶτον προοίμιον εὐκτικόν ἐστὶ καὶ κατὰ μερισμὸν εἰσαχθὲν παρασκευάζει τὴν εὐνοίαν. Περιβόλη δὲ τοῦ προοιμίου τῷ διπλασιασμῷ τῶν ὀνομάτων. BFYP.

Εὐκτικὸν τὸ προοίμιον, ἐπειδὴ περὶ ἐνόιας καὶ ἐτήσεως στεφάνου ὁ πᾶς ἐστὶν ἀγών. AHRTCP.

Ὀκυθὸν τὸ πρῶτον προοίμιον εὐκτικόν ἐστὶ καὶ κατὰ μερισμὸν εἰσαχθὲν παρασκευάζει τὴν εὐνοίαν, ἥς μάλιστα ἐν τῷ παρόντι δεόμεθα. Ὀμηρικῶς δὲ εἰρηται ζήλωρ,

Κέλνυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσι τε θείαναι.

Καὶ δὴ καὶ ἔμασιν ἔχει τοῦ τῆ εὐνοίας θαρρεῖν. Οὐ γὰρ ἂν ἔλον ἐπεκαλεῖτο τὸ τῶν θεῶν γένος, εἰ μὴ ὅτω δέκετο. Τὸ δὲ διατελῶ εἰληπται μὲν ἀπὸ τοῦ ψηφισματος, δηλοῖ δὲ ὅτι συνεβίωσε τῆ εὐνοίας καὶ αἰεὶ αὐτῆς μέλειται καὶ πρότερον ἀφῆσαι τὴν ψυχὴν ἢ τὴν τοιαύτην ἐένοίαν. TC.

Ὅτι οὐκ ἔδει ἐν προοίμιῳ τροπικῆ εὐθὺς χρῆσθαι λέξει. Λέγομεν ὅτι οὐδὲν ἀποκον, ὅποια καὶ Ἀλαγίνης ἐκρήσατο τῷ πρώτῳ προοίμιῳ, παρασκευὴν εἰπὼν καὶ παρέταξεν. Ὁ δὲ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐκ εἶπε ταύτην ἐν πρώτῳ προοίμιῳ, ἀλλ' ἐν τελευταίῳ τοῦ δευτέρου. Ἰστέον γὰρ ὡς ὅτι κατασκευὴν οὐκ ἐποίησατο αὐτοῦ, ἵνα ὡς ὁμολογημένην δεῖξῃ τὴν εὐνοίαν ἣν ἔχει εἰς τὴν πόλιν. TP.

225, 3. Διατελῶ] ἀντὶ τοῦ αἰεὶ ἔχω, Ἀττικῶς. P. Τῆ τὴ πόλει καὶ πᾶσιν ἡμῖν] Τάχα δύναται τις ἄνω μὲν τὴν πόλιν φιλεῖν, μισεῖν δὲ ἴδια τινέας, ὡς ἐπὶ Τιμαρχον τὸν νοῦν ἀναφέρεισθαι, ᾧ ἐπολέμησεν Ἀλαγίνης. TCV.

Τοσαύτην ὑπέρχαι μοι] Ὅρα ὅπως οὐ τὸ πλεῖον ἀπειτεῖ, ἀλλ' ὡς ἀρκούσαν τὴν ἰδίαν εὐχεται λαβεῖν. TCV.

226, 2. Ἐπειθ' ὅπερ ἐστὶ] εὐχόμεαι, δηλονότι. P. Τὸ αὐτὸ ἐστὶ τῷ κατὰ μερισμὸν ἀκατάσκευος δὲ ἀνεπηκόης ἢ πρότασις, ἐπειδὴ ἄπερ ὁμολογοῦμενα καὶ φανερά οὐκ εἰσεται, κατασκευῆς. Ὁ δὲ νοῦς ἐπάγεται τοὺς δικαστὰς πλεόν εἰς οὐκ εἰσότητητα. Φαίνεται γὰρ οὐκ ἑαυτοῦ μόνου, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν [τὴν] ἴσην [κρίνοισιν] κοσμήμενος. TCV.

Ἐπειθ'] Τὸ ἔπειτα ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ δὲ συνδέσμῳ, ἵνα πάλιν μὴ ζήτησις γένηται διὰ τί εἰπὼν τὸν μὲν οὐκ ἐπέφηγε τὸν δέ. AHRP.

Καὶ τῆς βρυετέρας εὐσεβείας τε καὶ δόξης] Εὐσεβείας μὲν, τῶν ἁρῶν· δόξης δέ, τῆς εἰς πάντας ἀνθρώπους. TV.

226, 3. Παραστήσαι] ἐμβαλεῖν τῇ βρυετέρᾳ δόξῃ. P.

226, 4. Μὴ τὸν ἀντιπικον σύμβουλον] Θέσις ἰγγύς κειμένη τὸ ἀπικον τῶν ὀνομάτων βιάζεται· ὁ μὲν γὰρ ἀντιπικος πολέμιος, ὁ δὲ σύμβουλος προσφιλές. Εἴρηκε δὲ ταῦτα, ἐπειθὴ ὁ Αἰσχίνης ἔλεγε, Κτησιφώντος κατηγοροῦ. Πῶς αὐτὸν ἐμβάλλει εἰς μέσους, Δημόσθενες; μὴ ἔατε αὐτὸν παρακίψαι εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐάν δ' ἄρα ἐπιτρέπῃτε αὐτῷ σφάλλεσθαι, τοιαῦτα κεχρήσθη τῇ τάξει τοῦ λόγου ὡς αὐτὸς ὑπέρχεται. TCV.

226, 6. Ἄλλα τοὺς νόμους] ποιῆσαι συμβούλους δηλονότι. P.

226, 11. Τῇ τάξει] τῶν κεφαλαίων φησὶν. A.

226, 13. Πολλὰ μὲν οὖν] Δεύτερον προοίμιον. ABS.

Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγος ἱλατοῦμαι] Εἰς πλείω μέρη εἰμι ἀγωνιζόμενος τοῦ Αἰσχίνου. P. Καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο προοίμιον εὐνοίαν κατορθοῖ· ἡ δὲ μεταχειρίσις διάφορος. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον μεστόν ἐστιν ἀξιώματος· δοκεῖ γὰρ δοῦναι πλεῖον ἢ αἰτεῖν ἐν ἐκείνῳ· ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὡς δέσμιος ἐκ ταπεινώσεως ἐργάζεται. Τὸ δὲ ἱλατοῦμαι, κατὰ πρόσωπον, ὡς κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. TCV.

226, 16. Τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας διαμαρτεῖν] ὅντι τοῦ στεφάνου χρησίμως τὴν εὐνοίαν εἰρηκεν, ὡς χρῆζων αὐτῆς. TCV.

Τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας] Ἐβόλοτο εἰπεῖν, τοῦ στεφάνου. Ἄλλ' ἐπειθὴ ἐπαχθὲς ἦν τοῦτο, ἐκεῖ τὴν εὐνοίαν τῆς πόλεως μετήνεγκε τὴν λέξιν. AHRTCP.

226, 17. Μὴ εἰλεῖν] ἀντὶ τοῦ μὴ νικῆσαι. ATC.

226, 18. Ἄλλ' ἔμοι μὲν, οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς εἰπεῖν] Τὸ σχῆμα ἀποσιώπησης, τὸ μὲν ἵνα μὴ δόσημα λέγῃ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὸ δὲ ἵνα ὑπόνοιαν κλινοῦσα τῷ ἀπροσῆγγε παρεμβάλλῃ σιωπῆσας τὴν ῥῆσιν. TCV.

226, 19. Ὅπως δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ] ἀπὸ πολλοῦ τοῦ περιόντος. P. Ἦ ὅτι πλουτοῦν ἔχει πολλὴν, τοῦ Φιλίππου θόντος καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ οὐ πάνυ φοβεῖται κἂν ἤττισθῃ· εὐπορεῖ γὰρ ὡστε δοῦναι τὰς χιλιάς. Ἦ οὐκ ἔστιν ἴσον τοῦτον μὲν ἐκ περιουσίας κατηγοροῦντα μὴ νικῆσαι—ἔξῃν γὰρ αὐτῷ τὴν ἥσυχίαν ἀγειν—, κἀμὲ κατ' ἀνάγκην ἀπολογεῖσθαι· οὐ γὰρ ἔστι ποι σιωπῶν. Τινὲς γὰρ τὸ ἐκ περιουσίας ἐκ περιττοῦ ἀπλῶς ἠρμήνευσαν. Περιττὸν γὰρ φησὶν ἔμοι μάτην καθάπτεσθαι καὶ κατηγορεῖν. TCV.

226, 20. Ἐτερον δ' ὁ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις] Παραμυθεῖται τοὺς δικαστὰς, τῇ κοινότητι τοῦ πάθους τὴν συγγνώμην μνηστεύων. TCV.

226, 23. Ὅ μὲν ἐστὶ πρός ἡδονὴν] ἔπερ ἐστὶν ἡδὴ. P.

226, 24. Λοιπὸν ἔμοι] δέδοται δηλονότι. P.

226, 25. Κἂν μὲν ὑλαδοῦμενος] φοβοῦμενος. P. Εἰς σάφην ἀπορῶν ἀγει τὸ πρῶμα, καὶ μονοῦ λέγει, τί ποιῆσομεν; εἰ ἀνάγκη ἀποληρθεὶς φεύγει τὸ λέγειν περὶ ἑμαυτοῦ—ἡθικαῖατα γὰρ οὐκ εἶπεν ἔκαινεῖν ἑμαυτὸν, ἀλλὰ λέγειν ἀπλῶς—, τί τὸ συμβαῖνον; ἀλάσομαι τῇ σιωπῇ, καὶ δοῦμαι μὲν ἐμψέσθαι Κτησιφῶν, ἐγὼ δὲ οὐχ' ἔγω δι' ἔπερ τιμηθῆσομαι λέγειν. TCV.

Τοῦτο] τὸ φορητικὸν δόξει. P.

Τὰ παραγμένα] τὰς πράξεις μου. P.

226, 26. Ἐχειν] δύνασθαι καταλύσαι τὰς κατηγορίας. P.

226, 27. Ἐρ' οἷς] ὧν ἕνεκα δηλονότι. P.

Τιμαῖσαι] τιμῆν ἔχειν. P.

226, 28. Ἐρ' αἰ] ἰδίᾳ δηλονότι. P.

Πεπολίτευμαι] εἰς τὰ δημόσια. P.

Βαδίζω] Ὅτι οὐκ ἔδει ἐν τοῖς προομίοις τροπικῆ εὐθὺς χρῆσασθαι λέξει. Λέγομεν ὅτι οὐδὲν ἀπικον, ὁπότε καὶ Αἰσχίνης ἐχρήσατο ἐν τῷ πρώτῳ προομίῳ, παρασκευὴν εἰπὼν καὶ παράταξιν. Ὅ δὲ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐκ εἶπε ταύτην ἐν πρώτῳ προομίῳ, ἀλλ' ἐν τελευταίῳ τοῦ δευτέρου. A.

Τινὲς ἐμέμνητο ὡς τροπικῆν ἐν προομίοις οὐ καλῶς κειμένην τὴν λέξιν. Ἄλλ' ὅτι ἐν [πρώτῳ] προομίῳ ἐστὶν, ἀλλ' ἐν τελευταίῳ τοῦ δευτέρου, ὅτε ἀπεφανώμενη καὶ ἀπόκριτος, ὡς Αἰσχίνης ἐχρήσατο ἐν τῷ προομίῳ, παρασκευὴν εἰπὼν καὶ παράταξιν, ἀλλὰ προσεχῆς καὶ μᾶλλον ἀμύπτουσα. Εἰ γὰρ δὴ οἶμος ἡ ὁδὸς ἐστὶ, καὶ τὸ προοίμιον ὡς ὁδὸς τοῦ παντὸς λόγου, οὕτω κέχρηται, οὐκ ἀλλότριον ὡς πρὸς ὁδὸν τὸ βαδίζειν. TCV.

226, 29. Λέγειν] ἤγουν ἐκαινεῖν. P.

227, 1. Πειράσομαι οὖν] Ἡ ἀπόδοσις. ATCP. Ἦγουν περὶ ἑμαυτοῦ λέγειν. P.

Πειράσομαι μὲν οὖν] Σημαῖωσαι· τοῦ θεολόγου. B.

Μετρωτάτα] συμμέτρως. Περισοῦν δὲ τὸ ὡς. P.

227, 3. Ἐχειν] ἐγκαλεῖσθαι δηλονότι. P.

Τοιοῦτον ἀγῶνα] ὑδριστικὸν ἀγῶνα κατ' ἔμοι στήσάμενος. P.

227, 4. Οἷμαι δ' ὑμᾶς] Τρίτον προοίμιον. ABS.

Οἷμαι δ' ὑμᾶς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τὸ τρίτον προοίμιον ἐργαζόμενος πάντας τῆς αὐτοῦ γνώμης γενέσθαι παρασκευάζει, ἵνα ἱκανοὶ μὴ ὡς ἀνόητος δοκῆ. Συνεπὲς δὲ οὐ πάνυ χωρεῖ τὸν Κτησιφῶντα, ἀλλὰ τὸ ἴσον τοῦ ἀγῶνος πρὸς αὐτὸν μερίζεται. TCV.

227, 5. Ὁμολογήσαι] τὰ θμῶια εἰπεῖν. P.

227, 6. Οὐδὲν ἰλόττονος] ἀλλὰ ἀξιοσπουδαστότερον ἔμοι μᾶλλον τοῦ Κτησιφῶντος. P.

227, 7. Πάντων] τῶν πραγμάτων δηλονότι. P. Κατασκευὴ τοῦ προομίου. ATCP.

227, 9. Μάλιστα δὲ] ἴσφι λυπηρόν. P.

227, 10. Φιλανθρωπίας] ἀποστειρεῖσθαι δηλονότι. P.

227, 11. Περὶ τούτων] ὧν εἰρηκα δηλονότι. Ἔστι δὲ ἀπόδοσις. P.

227, 12. Ἄξιω καὶ δέομαι πάντων] Κρῶσις ἀξιώματος καὶ οἰκτου γεγέννηται. Τὸ μὲν ἀξίω τὸ δίκαιον νομίζω ὑπολάβοι ἂν τις, τὸ δὲ δέομαι σαφῶς τὸ ἱκετεύω δηλοῖ, ὥστε διὰ μὲν τοῦ ἀξίω φυλάττει τὸ φρόνημα, διὰ δὲ τοῦ δέομαι θηρεύει τὸν ἔλεον. TCV.

Ὁμοίως] καθὼς ἠκούσατε τὸν κατηγορὸν μου. P.

227, 13. Ἀπολογεῖσθαι] Τί οὖν, ὅτι οὐ καλῶς συγκρίνει τὸ δίκαιον; TCV.

Δικαίως] κατὰ τοὺς νόμους. P.

Ὅσπερ οἱ νόμοι κελούουσιν] οἷς οὐδεὶς ἂν μαχέσαστο καὶ ἀντίποι ὅτι διασπείλησαν. Εἰπὼν δὲ περὶ τῶν νόμων τῇ προσηγορίᾳ τοῦ Σόλωνος τοῦ θεοεικότος εἰς καὶ προσεβύει τοὺς νόμους. TCV.

227, 15. Δημοτικὸς] ὁ τὴν ταυτότητα τοῦ δήμου ἀγαπῶν. P.

227, 17. Οὐκ ἀπιστῶν ὑμῖν, ὡς γ' ἔμοι φαίνεται] ἴσως τὰ αὐτὰ τῷ δήμῳ φρονῶν. P. Ἀρρήτωρ τῆν τὰ δοκοῦν

ἀληθές εἰς τὸ ἑαυτῷ δοκοῦν μετεβίβασεν· οὐ γὰρ ἀπιστῶν, φρῖν, ὑμῖν, ἀλλ' ὡς δεδιώς μὴ ἐπιτορήσῃτε προκατασχεθέντες ταῖς τοῦ κατηγοροῦ διαβολαῖς. TCV.

227, 19. Οὐκ ἐνὶ τῷ φεύγοντι παρελθεῖν | Προσφώρας εἶπε τὸ παρελθεῖν, ὡς ἐπὶ δρομῶν λαβάν. Οὐ γὰρ ὁ προδραμῶν καὶ φθάσας νικήσῃ δικαιος, ἀλλ' ὁ δεύτερος ἐπελθὼν καὶ παρελθεῖν δυνάμενος· εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ φεύγων. TCV. Τοῦτο οὐ τοῦ παντὸς λόγος, ἀλλὰ τοῦ κεραλαίου προομιῶν· μῶλλον γὰρ εἰσβάλλειν εἰς τὸ κεφάλαιον, τὸ, ὅτι οὐ δόσους, εἰκότως εὐνοῖαν πάλιν αἰτεῖ δοθῆναι αὐτῷ, ἵνα πάσῃ τοῖς δικαστάς, ὅτι θαρραῖ ταύτη. BFY RSP.

227, 23. Κοινὸν | ἐπὶ ποιότητος. P.

227, 24. Διάνωσιν | Γράφεται διαγνώμην Ἄττικώς. P.

Μῶλλον δὲ τοῦ τε ἴδιου βίου παντὸς | Τέταρτον προομιῶν. TC. Προομιῶν ἐννόημα εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐμβάλλον, ἀλλ' οὐ σαφῶς προομιῶν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου. Τὸ γὰρ μῶλλον δηλοῖ τὸν ἐπιχειρήσοντα καὶ εἰσιόντα εἰς τοὺς ἀγῶνας. Προομιῶν γὰρ τέσσαρα εἶναι ἀδύνατον, κἂν μανθῶσι οἱ λέγοντες. TCV.

Μῶλλον δὲ τῶν τε ἴδιου | Οἱ περὶ Ἐπιφάνιον καὶ Γενέθλιον φασὶν αὐτὸ τέταρτον προομιῶν· ἔξ γὰρ λέγουσιν εἶναι προομιῶν τοῦ λόγου τούτου· τρία μὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ σκηψαμένου τοῦ ῥήτορος, τρία δὲ ὡς ὑπὲρ Κτησιφῶντος βραχέα. ATCP.

Ὡς ἔοικε λόγον διδόναι τήμερον | Σχετιάζει πάλιν ἐπὶ τῇ ἐπιτηρείᾳ τοῦ ἀγῶνος. Τοιοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὡς ἔοικεν, οὐκ οἶδα ὅπως εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην, ὡς ὁρατε, κατακέλεισμαι. Ἰστίον δ' ὡς ἐν μὲν τῇ πρώτῃ προομιῶν ἀπατεῖ δοθῆναι αὐτῷ ἀδικίαν ἀπολογισθεῖν ὡς βούλεται, ἐνταῦθα δὲ ὑπὲρ ὅλης τῆς πολιτείας παρακαλεῖ. Κάκεινο δὲ θαυμαστὸν ἔστιν τοῦ ῥήτορος—ἐπῆλθε γὰρ μοι καὶ τοῦτο—, ὅτι αὐτὸς μὲν πᾶσι τοῖς δικασταῖς καὶ πάσῃ τῇ πόλει δοθῆναι παρὰ τῶν θεῶν τὴν εὐνοίαν εὐχεται, αὐτὸς δὲ παρ' αὐτῶν εἰς μέσον τὸν ἀγῶνα αἰτεῖ τὴν εὐνοίαν. TCV.

227, 27. Καθέπερ ἐν ἀρχῇ | τοῦ προομιῶν. P. Ἰστίον δὲ τῇ ταυτότητι ἐχρήσατο τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ προομιῶν. Εἶθε γὰρ ὁ ῥήτωρ τοῖς ἰσχυροῖς πολλὰς κεχρηθῆναι. AHRTCP.

227, 28. Ἐναντίον | ἔμπροσθεν. P.

228, 1. Τσασύτην | ἡ ἀπόδοσις. RP.

228, 2. Σουσίσειν | λυσitteλῆσειν. P.

228, 4. Παραστήσαι | ἦγον τῇ ὑμετέρα δόξῃ καὶ ὑπολήψῃ ἐμβαλεῖν. P.

228, 5. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον | Ἐντεῦθεν εἰσάγει τὰ παραγραφικά, τὴν γραφὴν αἰτιώμενος· καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ τρόπου τούτου. Μέμεται γὰρ τῆς κατηγορίας τὸν τρόπον, ὅτι περ οὐκ ἔσθησεν ἀχρι τοῦ προδλημματος τὴν μέμψιν, ἀλλὰ πρὸς [τούτοις] πλείονα λόγον περὶ τῶν ἄλλων καὶ τῶν ἐκτὸς ἐποίησατο. TCV.

Εἰ μὲν οὖν | Τοῦτο οὐ προομιῶν, ὡς τινες ἴρασαν, ἀλλ' ἀντιπικτόντος ἀναίρεσις. Ὅ καὶ ἐν τῇ προομιῶν τοῦ κατὰ Ἀριστοκράτους πεποίηκεν. AFYRP. Ἔστι δὲ κατὰ τινὰς τοῦτο τὸ κέμτρον προομιῶν. AP.

228, 7. Προδοῦλαμα | Προδοῦλαμα καλεῖ τὸ ψήφισμα τοῦ Κτησιφῶντος, ἐπειδήπερ ἦδη ἐκυρώθη ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐπήνεσαν τὸν Δημοσθένην ὡς ἔστιν ὄντα στεφανωθῆναι. AHRTCP.

228, 8. Οὐκ ἐλάττω | τοῦ προτέρου. P.

Λόγον | ἔξισαν. P.

Τάλλα | τὰ περὶ ἐμῶν. P.

228, 11. Τοῖς ἔσθην λόγοις | ταῖς ἀτιμαῖς, τοῖς ἰβριτικοῖς λόγοις ἐκείνοις. P.

228, 12. Ἀλλοτριώτερον | ἔξωτερικώτερον. P.

Γραφῆς | κατηγορίας. P.

228, 13. Περὶ μὲν δὴ τῶν ἴδιων | Κατασκευὴ τοῦ προομιῶν. ATCP. Ἐντεῦθεν εἰς τὸ δικαίον εἰσβάλλει κεφάλαιον. BFRYP. Δηλοῦσι μὲν καὶ αἱ λέξεις τῶν εἰρημένων τὴν ἀσθένειαν· λοιδορίας γὰρ καὶ αἰτιάσεις ἐπέσει. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ βλασφημεῖν [οὐκ] ἀξίωσιν· ἔγγις γὰρ αὐτῶν τῶν θεῶν ἐποίησεν· βλασφημοῦσι γὰρ εἰς τοὺς κρείττους. Τὸ δὲ περὶ τῶν ἴδιων, ὅτι Σαπῆς καὶ δυσγενῆς καὶ τὸν βίον αἰσχρὸς. Σαφῶς δὲ παρατεταῖ λέγειν· οὕτω γὰρ φιλεῖ πανταχοῦ μὴ διαρρηθῆναι τὰς καὶ αὐτοῦ διαβολὰς μνησύν. TCV.

Τῶν ἴδιων | τῶν ἑαυτοῦ. P.

Λοιδορούμενος | ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν. P.

228, 17. Ἰπέρου | ἴλιαν καλῶς, ὑπερβαλλόντως. P.

228, 19. Τούτου | τοῦ Αἰσχίνου. P.

Βελτιώων | γονέων δηλονότι. P.

228, 20. Τῶν μετρίων | ὀλίγων, ταπεινῶν. P.

228, 21. Τοῖς ἐμοῖς γονεῖς. P.

Ἰκελήρατε | Τὸ ὀχυρώτερον ἐπήγαγε δεύτερον· τὸ μὲν γὰρ ἀμφίβολον, τὸ δὲ ὀμολογούμενόν τε καὶ βέβαιον. TCV.

228, 23. Ἐπλάττετο | ἐψεύδετο. P.

228, 24. Ἐνδεδειχθε | ἐνεδειξασθε. P.

Ἐπὶ πολλῶν ἀγῶνων τῶν πρότερον | Δεινῶς ἀγαν, οὐκ ὡς διὰ φαυλότητα κρινόμενος, ἀλλ' ὡς ἐκτεθῶντος πάλαι τευόμενος, οὕτω τοῦτο εἴρηκε. TCV.

228, 26. Παράσχεσθε | παρέδοτε. P.

Κακοήθης | κακότροπος. P. Ἡ ἀπόδοσις. ATC.

228, 27. Εὐθεῖς | ἀρελῆς. P.

228, 29. Τρέμσθαι | κατ' ἐμοῦ δηλονότι. P.

229, 1. Τετύρωμαι | μαίνομαι, ἀπὸ τοῦ τυρῶνος τοῦ δαίμονος· ἡ ἀπὸ τοῦ τέρσθαι καὶ κεννίσθαι, ἔξ ὧν τὸ σκατίζεσθαι. BFRYP.

Ἄλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπολιτευμένων | Φεύγει μὲν τὰ ἴδια δι' ἣν αἰτίαν εἴπομεν· τὰ δὲ εἰς τὸ κοινὸν αὐτῷ πεπραγμένα ἐνθα εὐδοκίμα, βούλεται ἐξεκτείν. Τὸ δὲ ἐξέτασθαι θαυμαστὸν ἔχει τὴν ἀλίαν· δικαστοῦ γὰρ ὑπαρῖνται τάξιν. TCV.

229, 3. Πομπείας | τῆς λοιδορίας, διὰ τὸ ἐν ταῖς πομπαῖς κωμωδεῖν ἀλλήλους. BFRYSP. Λοιδορίας, ὑβρεῶς. A. Τῆς χλεύης τῆς περὶ τὸν βίον. Ἦδη γὰρ ἔγνωμεν ὡς περὶ ἐν ταῖς πομπαῖς προσωπεῖα τινες φοροῦντες ἀπέσαν πονοῦν τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐν ἐοργῇ παλόντων, ἐπὶ ἀμαζῶν φερόμενοι. Ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐξ ἀμάξης με ὑβρίζειν. AHRTCP.

Ἄνεθν | ἀθροῦν τε καὶ σφοδρᾶς. BSP. Ἐὰν μὲν διὰ τῆς διπλόγου γραφῆται, τῆς ἀναισχρότου δηλοῖ· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ε, ὑπερ καὶ βέλτιον, τῆς κολλῆς, ἀπὸ τῆς ἀνίστας. ARTCP.

229, 4. Ἄν βουλομένους ἢ τουτοῖσι | ἂν ἔρα βούλωνται ἀκούειν. P. Καίτοι πάντες τούτων ἡδέως ἀκούουσιν· ἀλλ' ὡς προτρεπόμενος αὐτοὺς ἐκτιμασίν τοῦ πάθους· ἔμα δὲ καὶ θρησῆται πάλιν τῶν καθημένων τὴν εὐνοίαν, ἢ τῇ ἐπιώνων γνώμῃ ἀκολουθεῖν ἐπαγγέλλεται. TCV.

229, 5. Τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα] Ἐκτον προοίμιον. Καὶ ἐνταῦθα δύο προτάσεις. Ἡ πρώτη « τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα, » ἡ δευτέρα « τοῦ δὲ παρόντος ἀγώνος. » ARTCP. Ἐν τούτοις τοῖς ῥητοῖς ἀσφαιρά ἐστι πολλή, ἐπειδή κερ οὐκ ἀκολουθεῖ ὁ νοῦς τοῖς καιμένοις. Εἰσὶν οὖν δύο προτάσεων θέσεις, εἴτα αἱ δύο λύσεις ἐξῆς. Ὅρα τοῖνυν ὁβ- τας, « τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα πολλά· » ἰδοὺ μία πρό- ταις· ἡ δὲ πρὸς ταύτην ἀπάντησις, « τῶν μόντοι κατηγο- ρῶν καὶ τῶν αἰτιῶν τῶν εἰρημένων » « ἵνα γένηται ὁβ- τας ὁ νοῦς, πολλά μὲν κατηγορήσῃ καὶ μέγιστα κακὰ, τούτων δὲ ὀλίγη λαβεῖν διὰ τὸ μέγεθος οὐχ οἶόν τε. Καὶ τοῦτο μὲν ὁβ- τας. Ἀδύνατον δὲ καὶ τὴν ἑτέραν πρότασιν· ἔστι δὲ « τοῦ δὲ παρόντος ἀγώνος ἡ προαίρεσις αὐτῆ· » Σόναφον αὐτῆ τὸ δεύτερον ἐπιχειρήμα, ὃ ἐστιν « οὐ γὰρ ἀφαιρέσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ· » ἵνα γένηται τὸ σαφὲς ὁβ- τας, ἡ προαίρεσις καὶ ἡ φύσις τοῦ ἀγώνος ἀνδρὸς φθονεροῦ τυ- γάνει καὶ πονηροῦ καὶ βασίλῃ. TCV.

Ἐπὶ τὸ ἕτερον μεταβαίνει δικαίον, τὸ τῆς πολιτείας, καὶ εὐθέως αὔξει τὰ ἀδικήματα καὶ μεγαλύνει τῷ λόγῳ. BFYRSP.

229, 8. Ἐπήρειαν] ἐπιθεσιν. P.

229, 10. Τῶν μόντοι κατηγορῶν] Πρῶτον μεταλη- πτικὸν ἀπὸ τοῦ καιροῦ. BYRSP.

229, 11. Αἰτιῶν] μέψεων. P.

229, 13. Οὐδ' ἐν ἐπιηρείας] οὐδὲ δεῖ δηλονότι ἐπιθέ- σις. P.

229, 15. Ὅρθως ἔχον] ἀληθὲς ἐστι. P. Πολιτικὸν] δημοτικόν. P.

229, 18. Ἠλικαί] ὅποια μετὰ πάθους ἔλεγε. P. Ἐτραγῶδει] ἢ διὰ τὸν ὄγκον ἢ προσετίθει τοῖς πράγ- μασι, ὡς ἄσια τραγῶδίας φαίνεσθαι, ἢ ἔτι διαβάλλει τὴν τέχνην αὐτοῦ· ἦν γὰρ ὑποκριτής. TCV.

229, 19. Παρ' αὐτὰ] πηλίσον. P.

229, 20. Εἰ μὲν εἰσαγγελίας] Δεύτερον μεταληπτικὸν ἀπὸ τοῦ τρόπου. BYRSP. Ἐνταῦθα φανερώτερον ἵδειξε τὰ παραγραφικά, τὸ τε ἀπὸ τοῦ τρόπου καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους. TCV.

229, 21. Εἰς χρισίν] παραγαγεῖν ἐμὲ εἰς ἡμᾶς ἐπὶ τὸ κριθῆναι.

229, 24. Ἐμὲ δ', εἴπερ] Τὸ σχῆμα ἐπαναστροφῆ- γίεται δὲ, δεῖν τὸ τέλος τοῦ κώλου ἑτέρου κώλου τις ἀρ- γὴν ποιῆσθαι· ἔστι δὲ τῶν καλλωπιζόντων. BFYP. Ἄντι τοῦ ἐμὲ αὐτὸν ἀδύνατον ποιῆσαι ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν. P. Ἐμ' ἀντι τοῦ αὐτὸν ἐμὲ. A.

229, 26. Ὅτι οὖν ἀδικούντά με] Παραγραφικὸν ἀπὸ τρόπου· διὰ τὴν εἰδῶς μείζονα ἀδικούντα ἤττονα κατηγο- ρεῖς νῦν· ἴστέον δὲ ὡς ἐστὶ πολλὸ τὸ παραγραφικόν ἐστιν ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. Εἰσὶ γὰρ τινες τῶν ὑπομνηματιστῶν ἐιρηκότες ὡς ἐστὶ ἠριθμήσαμεν τὸ παραγραφικὸν καὶ εὐρο- μιν αὐτὸ εἰς ὅβ' κείμενον. AHRTCP.

229, 29. Ἐπιτιμία] κολάσις. P. Τούτοις] νομίμοις τιμωραῖς. P.

230, 2. Ὁμολογεῖτο] ἀποδεδειγμένη καὶ φανερά. P.

230, 5. Ἐλέγχους] ἤγουν τοὺς ἐμπράκτους λόγους, αἱ ἀποδείξεις. P.

230, 6. Συμφορήσας] συναγαγόν. ATP. Ὑποκρίνεται] ἀντι τοῦ ψευδῶς κατηγορεῖ. Ὑπόκρισις γὰρ ἐστὶν ἡ προσποιήσις ἢ ἐκτός οὐσα τῆς ἀληθείας. ATCP. Ἡ δὲ τὴν τέχνην σκώπτει καὶ νῦν ἢ ὑποκρίνεται εἶναι κατηγορὸς, ταῖς ἀληθείαις οὐκ ὄν. Εἴτα ἡ ἀπό-

δείξις, κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τούτον! Κτησιφῶντα. TCV.

230, 7. Εἴτα κατηγορεῖ] Τρίτον μεταληπτικὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου. BYRSP.

230, 9. Προσταται] προφασίζεται, προβάλλεται. P. Ἐπὶ ταύτην] τὴν κατηγορίαν. P.

230, 10. Ἐπιτιμίαν] ἀξιωμα, τιμῆν. P.

230, 14. Ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν] μονομερῆς. P.

230, 17. Δώσομεν] Δέον εἰπεῖν δώσεις εἴπε δώσομεν, οὐχ ἔτι ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ Δημοσθένους κακὸν τι ποιῆσαι τῷ Κτησιφῶντι βουλομένου, ἀλλ' ὡς ἄλλου λέγοντος περὶ ἀμφοῖν, περὶ τε αὐτοῦ καὶ τοῦ Δισχίνου. AHRTCP.

230, 18. Πάντα μὲν τοῖνυν] Ἔως ὅδε ἐπλήρωσε πάντα τὰ προοιμιαστικά, χωρεῖ δὲ ἐνταῦθεν ἐπὶ τὸ δίκαιον κεφά- λαιον. Διήγησιν γὰρ οὐκ ἔχει ὁ λόγος καθαρῶς. ABTCV. Συνεπέρανεν ὅλα τὰ παραγραφικά· καὶ λοιπὸν ἐπὶ τὸ δί- καιον κεφάλαιον χωρεῖ. P.

Ἐκ τούτων] ὧν εἶπον. P.

230, 19. Ἐπ' ἀληθείας] κατ' ἀλήθειαν. P.

230, 20. Βούλομαι δὲ καθ' ἐν' ὅμοιοις ἐστὶν ἀγαν τὸ βούλεσθαι καὶ κατὰ μέρος ἐξετάζειν τὰ πράγματα. TCV.

Αὐτῶν] τῶν πραγμάτων λεπτομερῆ ἐξέτασιν ποιῆσαι. P.

230, 23. Ἀνατιθείς] ἐπιφορτικῶν. P.

230, 24. Ἴσως] ὁμοίως. P.

230, 27. Τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου] Ζη- μιώσαι· τὸ σχῆμα καθ' ὑποστροφῆν. BP. Τινες μὲν τοῦτο κατάστασιν εἶναι βούλονται, οὐκ ὀρθῶς· ἔστι δὲ διήγησις ἀποδεικτικῆ, τύπων μόνον τοῦ πλαγιασμοῦ πρὸς κατάστασιν νεώουσα, οὐ μὴν τοῖς πράγμασιν. Βούλεται τοῖνυν ἀποδείξαι ἔτι αὐτὸς ὅτ' ἐγεγόνει αἰτίας τοῦ ποι- ῆσαι τὴν εἰρήνην οὐτε τὸ μετὰ κοινοῦ συνεδρίου γενέσθαι ἐκώλουσα. BHRSY. Ἐνόμισάν τινες τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι διήγησιν. Οὐκ ἔστι δὲ. Πόθεν δὲ δῆλον· λέγομεν ἔτι ἀντιθέσεις τινὰς εἰσάγει ἐν τούτῳ καὶ ἀγῶνας· ὅπερ οὐκ ἔχει ἡ διήγησις. AHRTP. Καὶ τοῦτο τινὲς ψήθησαν εἶναι κατάστασιν, τῷ διηγηματικῷ τύπῳ δελεασθέντες· ἀλλ' ἡ μὲν κατάστασις οὐκ ἔσχε χώραν, ἵνα μὴ καταναλώσωμεν τὰς πράξεις ἐν ἐκθέσει ψιλλῇ, χρῆζοντες ἐν τοῖς ἀγῶσιν αὐ- τῶν. Ἐπειτα εἰ ἡ κατάστασις τοῦτο ἦν, ὡς ψήθησαν τοῦ χάριν πρὸ τῶν παραγραφικῶν οὐκ ἐτίθετο, τοῦτο ἀπαι- τούσης τῆς τάξεως· ἔστιν οὖν τὸ δίκαιον κεφάλαιον διηγη- ματικῶς εἰσηγμένον, ἄβον μεταληπτικῶς τὰ ἐγκλήματα. Ἄνετι δὲ ἐκ περιδρομῆς καὶ χρησίμου ἕτερον· δεῖκναι γὰρ ὅτι περ οὐκ ἔστι φιλοπόλεμος, εἴ γε καὶ πρὸ τῆς αὐτοῦ πο- λιτείας συνεκροτούντο κατὰ τοῖς Ἑλλησι πόλεμοι. TCV.

230, 28. Δι' ἐμὲ] οὐ διὰ τὴν ἐμὴν συμβουλὴν. P. Ἐπολιτεύομεν] τὰ τῆς πόλεως ἐνήργουν. P. Πῶ τότε] Παράκειται τὸ πῶ χάριν τοῦ κώλου μόνον. ARTP.

230, 29. Οὕτω διέκεισθε] τοιαύτην ὀρμὴν γνώμης εἴ- χετε. P.

231, 1. Καίπερ οὐ δίκαια ποιούντας ὀρώντες] Ἴνα μὴ δοκῆ κοινωνεῖν τῇ ἱεροσυλίᾳ ἢ πόλις, εἶπεν οὐχ' δίκαια, ἔτι ἐπιλαίρειν φόντον δεῖν τοῖς Θηβαίοις· καὶ ἡ αἰτία τῆς φόνου τῶν Ἀθηναίων ἀκόλουθος, ἔτι πόλιν Ἑλληνίδα καὶ σμυρὴν πανωλεθρία διαφθεῖρειν ἐσοῦδαζον, ἀμετρία τῆς νίκης ὑβρισαντες. TCV.

231, 2. P. Ἐψησθῆναι] εὐφρανθῆναι. P.

231, 3. Ὅργιζόμενοι] ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι. P.

- Οἱ γὰρ εὐτυχήμασαν] Σημειώσαι· ἐπίκρισις. B.
 231, 4. Οὐ μετρίως ἐπέχρηστο] ἀλλὰ ἐπόρησαν. P.
 231, 5. Δυσιστήται] ἤγουν τὰς γνώμας διμερίσθη. P.
 231, 7. Δί' ἐκείνων] τῶν Λακεδαιμονίων. P.
 231, 8. Ἄκριτος] πολλή. P.
 231, 14. Παρασκευάζετο] παρασκευὴν πολέμου ἐποίει.
 P.
 231, 15. Πολέμου] τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους. P.
 Βαρεῖς] διὰ τὸ ἀλαζονεύεσθαι ἐπὶ τῇ κατὰ τῶν Λακε-
 δαιμονίων ἐν Δεῦτροις νίκῃ. P.
 231, 18. Αἱ πόλεις] αἱ Ἀθήναι καὶ Θῆβαι δηλονότι. P.
 231, 19. Βοήθειαν] κατὰ Λακεδαιμονίων. P.
 231, 20. Συναγωνίσαστο] ἐδοθήσαστο. P.
 231, 27. Συναλαμβάνον] συνεφήπτοντο, συνεκοινωνοῦν
 καὶ ἐδοθήσαν. Ὁρεῖλε δὲ παθητικῶς· τὸ γὰρ ἐνεργητι-
 κὸν ἐπὶ τῆς συλλαμβανούσης γυναικὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ φυ-
 γόντος ὅπταν συλληφθῆ. P.
 231, 29. Διὰ ταῦτα] ἄπερ εἶπον. P.
 232, 1. Τὰ δὲ τούτων ἀδικήματα] Ἦλθεν ἐπὶ τὸ ἀντεγ-
 καλεῖν, τὴν αἰτίαν ἀποσισάμενος. TCV.
 232, 2. Ἐν αὐτῇ] τῇ εἰρήνῃ. P.
 232, 4. Ἐπεὶ τῆς ἀληθείας] ἤγουν ὑπὲρ τῆς δεξιῶς
 τῆς ἀληθείας. P.
 232, 6. Οὐδὲν ἐστὶ πρὸς ἐμὲ] οὐχ ἄπτονται ἐμοῦ, οὐκ
 ἐξ ἐμοῦ γέγονασιν. P.
 232, 9. Γράφας] ψήφισάμενος. P.
 232, 11. Ὁ Ἄγνούσιος] ἀπὸ δήμου. P.
 Ὁ σὸς, Αἰσχίνῃ] Ἀποτροφή. P.
 232, 12. Συνειπόντες] συναγορηχότες. P.
 232, 14. Οὐδαμοῦ] οὐδεῖον δηλονότι. P.
 232, 18. Κεκωλυκῶς εἶην] ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσα. P.
 232, 20. Εἶτ' ὦ—τί ἂν εἶπὸν σέ τις ὀρθῶς προσεῖποι;]
 Διὰ τῆς ἀπορίας δεικνύσει τῆς πονηρίας τὸ μέγεθος, ὡς οὐ
 δυνάμενος δῆθεν δι' ἐνδὲς ὀνόματος δηλώσει τὰ πάντα πον-
 ηρεύματα προσόντα τῷ Αἰσχίνῃ· ὡς ἂν εἰ εἴλεγε· κἀν
 δωροδόκον εἶπω, οὐχ ἁμαρτήσομαι· κἀν συκοφάντην, εὐ-
 λόγως ἐρῶ· κἀν ἄλλο τι, οὐ σφαλῆσομαι· ποῖον οὖν εἴρω
 ὄνομα ἁρμόττον τῇ σῆ φύσει; ὡς γὰρ μὴ εὐρίσκων καὶ
 σχετιάζων πρὸς τοῦτο λέγει τὸ, ὦ τί ἂν εἶπὸν σέ τις
 ὀρθῶς προσεῖποι; AHR.
 232, 21. Παρῶν] ἐστὼς δηλονότι. P.
 232, 22. Ἐτραγηδαίεις] μετὰ συμφορᾶς ἐλεγες. P.
 232, 23. Διεξήλθεις] ἐδιηγῆσθαι. P.
 232, 25. Καὶ μὴν εἰ τὸ κωλύσαι τὴν τῶν Ἑλλήνων]
 Δέον εἰπεῖν τῶν συμμάχων, πάντων ὁμοῦ τῶν Ἑλλήνων
 ἐμνημόνευσεν, ἐπίβανον τοῦ Αἰσχίνου τὸν λόγον ποιῶν.
 TCV.
 232, 27. Φιλίππῳ] χάριν τοῦ Φιλίππου. P.
 232, 28. Διαμαρτύρησθαι] διδάσκειν. P.
 233, 1. Οὐτε γὰρ ἦν πρεσβεία] Προσεκείμενον τὸ τότε
 παρέσχεν ἀληθείας ὑπόνοιαν. Συμβάλλεται δὲ αὐτῷ καὶ
 ὁ χρόνος πολὺς παρελθὼν εἰς τὸ δύνασθαι κακουργεῖν.
 TCV.
 233, 3. Ἐξεληλεγμένοι] ἀποδεδειγμένοι ἐπὶ τῷ στα-
 φιάζειν. P.
 233, 6. Εἰ γὰρ ὑμεῖς ἕμα] Διὰ τοῦ ἕμα χώραν ἔχει
 φορέασθαι. Ὅντως γὰρ καθ' αὐτοὺς καὶ πρὸς Φιλίππον
 εἰρήνην ἐσπένδοντο, καὶ τοὺς Ἑλληνας ἠρέθιζον καλοῦν-
 τες εἰς πόλεμον. TCV.
 Ἄμα] ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ. P.

- 233, 8. Εὐροβάτου] πονηροῦ ἀπὸ τοῦ κερφέντος ὑπὸ
 Κροίσου ἐπὶ ξηνολογίαν, ὡς φησὶν Ἐσφορος, εἴτα μετα-
 βαλομένου ἐπὶ Κύρον. RP.
 233, 10. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μεταπέμπεσθε] Ἄλλο
 ἐπιχείρημα λῦον τὸ ἔγκλημα ἀπὸ τῆς φύσεως τῶν πραγμά-
 των. TCV.
 233, 11. Ἐπὶ τὴν εἰρήνην ;] Κοιμματικὴν καὶ διαλε-
 κτικὴν. B.
 233, 13. Οὐτε τῆς ἐξ ἀρχῆς εἰρήνης] Το ὁμολογούμενον
 πρῶτον θεῖς, ὃ οὐκ ἔστιν ὑπεύθυνος, ἐπάγει λοιπὸν εἰ
 τούτου πιστούμενος τὸ ἀμφίβολον. TCV.
 Τῆς ἐξ ἀρχῆς] τῆς ἄνωθεν γινομένης. P.
 233, 17. Ἐνταῦθα πάλιν] ἤγουν ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ,
 ἐν ᾧ ἡ εἰρήνη ἐγένετο, P.
 233, 18. Ἐκ τούτων] τῶν πραγμάτων ἀκριτῶς γνώ-
 σασθε. P.
 233, 19. Ὁ Φιλίππῳ πάντα] ὁ βουλόμενος τὸ συμφέρον
 τῷ Φιλίππῳ, P.
 233, 21. Ἐγραφα] ψήφισμα δηλονότι, ἤγουν ἐπι-
 σάμην συμβουλευτικὸν ἀποπλεῖν τάχιστα. P.
 233, 23. Πυνθάνονται] αἰσθάνονται. P.
 233, 24. Τοὺς ἄρκους] τοὺς ὀφειλομένους. P.
 Οὐτοὶ δὲ] οἱ περὶ τὸν Αἰσχίνην. P.
 233, 26. Τί δὲ τοῦτ' ἠδύνατο] τὸ μὴ ποιῆσαι τούτους
 κατὰ τὸ ἐμὸν ψήφισμα. P.
 234, 2. Ἐελεύσατε] ἐπαύσατε τὰς ἐτοιμασίας. P.
 234, 4. Ἐπραγματεύεσθε] ἤγουν ἐσκέπτετο μετὰ πραγ-
 ματείας καὶ ἐξετάσεως καὶ πολυπραγμοσύνης. P.
 234, 6. Βεβαίως] ἀμεταθίτως. P.
 234, 7. Πραορῶμενος] πρὸ τοῦ γενέσθαι βλέπων τῷ ᾧ
 καὶ ἀναλογιζόμενος. P.
 234, 8. Τοῦτο γράφω] τὸ κελύειν δηλονότι ἀποπλεῖν
 P.
 234, 12. Διέσυρε] ὡς οὐδὲν ἐτίθει. P.
 234, 14. Ἐργίστην] Σημειώσαι· Ἐργίστη, ὁ λέγωνται
 νῦν Σεργέντιν. BY.
 Τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων] ἰσχυροῦς. P. Ἀξίει τὴ
 χωρία οὐ τῷ μεγεθαι, ἀλλὰ τῇ θέσει. Εὐκαίρων γὰρ δεῖ-
 ται, ὥστε ἐκείθεν καὶ ἀμύνεσθαι πολεμίους καὶ περιστάσεις
 χρημάτων περιποιεῖν. TCV.
 234, 15. Κατασταῖ] ἤγουν ἄρξει. P.
 234, 17. Τοῖς λοιποῖς] ὑπολοίποις. P.
 234, 18. Ψήφισμα] ἤγουν ἐμὸν τὸ περὶ τοῦ ἀποπλεῖν
 τὴν ταχίστην τοὺς πρέσβεις τοὺς ὑμετέρους ἐπὶ τὸν Φιλί-
 ππον. P.
 234, 20. Προσάγειν τοὺς πρέσβεις ὦμην δεῖν] Τοῦ Φι-
 λίππου τοὺς πρέσβεις, ἐλθόντας εἰς τὴν Ἀττικὴν, προσά-
 γειν ἐκέλευσεν ὁ ῥήτωρ τῷ δήμῳ. Τοῦτο Αἰσχίνης εἰς
 φιλιππισμὸν ἐγκάλεσται, τὴν περὶ τοὺς πρέσβεις σκοπιὴν
 διηγούμενος. Ὁ δὲ χλευάζει τοὺς ἐπὶ τούτῳ φρονταί-
 ῖν ὑμῖν διαλεχθῶσιν, οὐκ ἔδει προσάγειν; TCV.
 234, 21. Προσάγειν] Διέβαλλεν Αἰσχίνης ὡς διὰ τῶν
 τῶν φιλιππισμῶν τὸν ῥήτορα, διὰ τε τοῦ γράφαι αὐτὸν
 περὶ τῶν πρέσβεων τοῦ Φιλίππου ὡς ὅτι δεῖ προσελθεῖν τῷ
 δήμῳ καὶ θέαν αὐτοῖς κατανεῖμαι, ὅ ἐστι καθέσθαι αὐτοῖς
 ἀφορίσαι ἐν τῷ θεάτρῳ προῖκα. Δεικνύει τὸ μὲν τοῦ προ-
 σελθεῖν ἀναγκαῖον εἶναι, τὸ δὲ περὶ τῆς θέας ὑπάρχειν αὐτῶ-
 λες. AHRTP.
 234, 22. Πικνὸν] λέγει. P.
 Θέαν] τόπον εἰς θεωρίαν. P.

Κατανεύμαι] δοῦναι. P.
 Ἀρχιτέκτονα] ὁς ἄρχων τοῦ θεάτρου λέγεται. P.
 234, 24. Ἄλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν] Δύο γὰρ ὄντων πρέσβειν δύο ἦσαν οἱ ὀβολοί· οὕτως εὐτελὲς ἦν ὁ αἰτιάται. Ὅ δὲ γε Ἀισχίνης τὴν προαίρεσιν ἐγκαλεῖ, οὐ τὸ ἀνάλωμα. TCV.
 Ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν] Τοῦ διώδουλον παρεῖχον οἱ θεωροῦντες, ὡς ἦδη ἐγνωμεν. Ὡστε νῦν γνωστόν ἐστι οἱ δύο πρέσβεις, Ἀντίπατρος καὶ Παρμενίων, τοὺς δύο ὀβολοὺς ἰδῶσαν, ὁ εἰς πρὸς ἓνα, ἀλλ' οὐ πρὸς δύο. Διὰ τοῦτο εἶπε· τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἰδεῶρουν. Σημειῶσαι διότι εἰρήσεται καὶ παρὰ Θεουκιδῆ καὶ ἐνταῦθα τὸ θεωρεῖν ἐπὶ τοῦ θεᾶσθαι. AHRTP.
 Ἐθεῶρουν ἂν] θεαταὶ ἦσαν. P.
 Εἰ μὴ τοῦτ' ἐγράφη] τὸ ψήφισμα τὸ ἡμέτερον, τὸ ἀμισθὶ θεωρεῖν τοὺς πρέσβεις δηλονότι. P.
 234, 26. Ὡσπερ οὔτοι] οἱ περὶ τὸν Ἀισχίνην. P.
 235, 2. Ἐκατομβαῖωνος] μαρτίου. P.
 Ἐπη καὶ νέφ] ἡ τελευταῖα τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἰστέρου. B.
 Πρωτανουόσης] οἰκονομούσης τὰ πράγματα. P.
 235, 5. Ἀποστειλας] κήρυξας. P.
 Ὁμολογουμένας] φανεράς. P.
 Συνθήκας] συμφωνίας. P.
 Ἐπιτελεσθῆ] τέλος λάβη. P.
 Ἐπιχειροτονηθεῖσα] καταστάσα. P.
 Πυνθάωνται] ἀσθωνται. P.
 Ὁμολογημέναις] συμβιβασθείσαις. P.
 Γράφαντος] ψηφισαμένου. P.
 235, 20. Ὁδ τῶ Φιλίσκου ζητοῦντος] Πολλὴν ἀγρυπνίαν ἐπὶ μαρτυρεῖ ἡ λέξις, ὅτι διετέλει ζητῶν δπως ἂν εὑροί τὰ τῆ πατρίδι συμφέροντα. TCV.
 235, 21. Βραγὺ] οὐδ' ὄλιγος. P.
 Φροντίσαντες οἱ χρηστοὶ πρέσβεις] φροντίσαντες ὡν αὐτὸς εἶπεν· ὡς ἀδουρόμενος δὲ λέγει ὅτι οὐκ εἰσὶ χρηστοί, χρηστοὶ εἶναι ὀφείλοντες. TCV.
 235, 22. Κέθηντο] Περὶ τοῦ τόνου λέγομεν ὅτι προπαρ-
 οῦνται· ἐστὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ κᾶθηναι. ARTP.
 235, 24. Καταστρεφόμενος] ἀναλώσας. P.
 Ἐξὸν] δυνατοῦ ὄντος δι' ἡμερῶν δέκα. P.
 Ἐξελεῖν] ἐκκενῶσαι. P.
 Παρόντων ἡμῶν] ἦγουν, εἰ δὲ ἦματο, εἰς ὄρκους ἰδῶλο-
 μων. P.
 Δημαρτήρει] ἔξετασε. P.
 236, 2. Κλέμμα μὲν Φιλίσκου] ἦγουν ἀπάτημα. P.
 Παραμυθίζεται τὰς συμφορὰς κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρ-
 θωμα. TCV.
 Δωροδόκιμα] Ἐνελλαγὴ τῶν παρισουσῶν συλλαβῶν. BYP.
 Καὶ τότε καὶ νῦν ἀεὶ] Δεικνύς τὴν ἐν τῇ γνώμῃ μάχην, οὐ τὸν ἀπὸ τῶν ὀκλων κολιμον, προσήτηκεν οἰκείως τὸ ἀπαρφέμεναι. TCV. Τοὺς τρεῖς συμπεριλαβε χρόνους, ὡσανεὶ λέγει, οὐκ ἐπιβήσομαι τῇ δυσμενείᾳ τῆ κατ' αὐτῶν. ARTP.
 236, 8. Ὁμολόγησε] συνεφώνησε. P.
 236, 10. Πάλιν ὀνεῖται παρ' αὐτῶν] τὸ εὐκολον καὶ τὸ σῆθηες ὑποβάλλει τῆς δωροδοκίας, Σκόπει δὲ τοῦ λόγου τὴν ἀσφάλειαν, ὅτι ἤνικα μὲν παρ' προδοσίας ἦν ἡ μνήμη, τὸ ὀνεῖται πρὸς αὐτῶν εἶπεν, ὡς οὐκ ὦν αὐτὸς πρεσβευ-
 τῆς· ὅτε δὲ κακὸν οὐδὲν ἦν, συνήψεν ἑαυτὸν εἰπὼν, ὅπως μὴ ἀπέλωμεν ἐκ Μακεδονίας. TCV.

236, 12. Ἐπὶ τοῖς Φωκίας εὐτρεπῆ] κατὰ τῶν Φωκίων ἔτοιμα. P.
 236, 29. Μῆδὲν ἔγω τῆς γραφῆς] κατηγορίας, προδου-
 λώματος. P. Ὅ ποιεῖν αὐτὸς διὰ τὸ χρῆσιμον βούλεται, τοῦτο περιάπτει τῷ Ἀισχίνῃ, ὅτι αὐτὸς μοι αἰτιος γενήνη-
 ται τοῦ μεμνησθαι τῶν ὄλων τοῦ προδουλωμένου· δι' ὧν εἶχεν ἀφορμὴν νικήσαι τὴν γραφῆν. TCV.
 237, 2. Ἄμα τούτου] ἐν ταῦτά. P.
 237, 11. Οἰκειότητος] Οἰκειότητος λέγει τὰς φιλάς· οἶον οὐ τὸ λέγειν τινὰ πρὸς ἄλλον ἐπι φιλῶ σε, ἦδη τοῦτο φιλίαν ἀπεργάζεται, ἀλλὰ τὰ πράγματα συνάπτει τοὺς φί-
 λους, ὅταν ἰκατέροις ὁμοίως συμπερῆ. AHRP. Οἰκειότη-
 τας λέγει τὰς φιλάς, τὰς γνησιότητας τῶν πραγμάτων εὐ τὰ ὀνόματα, δηλονότι τὴν ἔχθραν καὶ τὴν φιλίαν τοῦ Φι-
 λίσκου. P.
 Ὀνομάζων] ἐξ ὀνόματος καλῶν. P.
 Ἀναληθίας] ἀνασθησίας. P.
 Βαρύτητος] ὀμότητος. P.
 Ἦκουον αὐτοῦ] τοῦ Ἀισχίνου. P.
 Ἰπούσαν] κεκρυμμένην, οὐ φανεράν. P.
 Οὐκ εἰς μακρὰν] μετ' ὀλίγον. P.
 238 3. Πρωτένεον καὶ βουλή] δικαστήριον φονικόν. B.
 238, 4. Μαιμακτηριῶνος] αὐγούστου τῆ κα'. P.
 Ἀπίοντος] φθίνοντος. P.
 Παρεῦρασι] ἔγω τοῦ ἐνδεχομένου, ἀφορμῆ, αἰτία. P.
 Χώρα] ἄγρος. P.
 Κοιταῖον] κοιμᾶσθαι κατὰ νύκτα· κοιταῖος γὰρ ὁ εἰς κοίτην ἐρχόμενος. P.
 Μὴ ἀημερεύοντας] ἦγουν μὴ τὴν ἡμέραν ἀποδημοῦν-
 τας τῶν φρουρῶν, μῆτε ἀπισταμένους κατὰ τὴν νύκτα. P.
 Ἐνοχος ἔστω] κρινέσθω ὡς προδότης. P.
 Ἀδύνατον] ἦγουν ἀσθένειαν σωματικῆν. P.
 Κατακομίζειν] ἦγουν ὁ πρὸ λαβῶν σκευαγωγεῖν εἶπε. P.
 Ἰφ' ἑαυτοῦς πεποιημένους] ἦγουν δουλωσασμένους τὴν Φωκίαν. P.
 Προσετίθετο] ἀντὶ τοῦ ὑπήκουσεν ὑμῖν. P.
 239, 2. Ἐξανθραποδισάμενοι] ἀχμάλωτοι. P.
 Ἀντιπαρεβάνοντες] παραβαίνοντες, εἰς τὸ ἐναντίον περιτρέποντες. P.
 Προτερήσατε] ἦγουν οὐδὲν πρότερον καὶ ὑπέρτερον καὶ πλέον ποιήσατε. P.
 239, 16. Ῥήμασι] λέξεισι. P.
 ὄχρητο ἐκείνους λαβῶν] ἀντὶ τοῦ ἠπάτησε, παρέσυρε, δουλωσάμενος Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς. P. Ἀντὶ τοῦ καταδουλωσάμενος Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς. AHR.
 239, 21. Τῆς πίστωσης] ὡς ἐπίστασαν αὐτῷ Θηβαῖοι καὶ Θετταλοί. P.
 239, 28. Γεωργῶν τὰ ἐκείνων] καρπιζόμενος τὰ χωρία ἐκείνων. P. Ὡσανεὶ ἔλεγε, μισθὸν τοῦ κατὰ Θηβαίων δράματος τὴν ἐκείνων χώραν ἰδέεσθαι. Τὸ δὲ, τοὺς Θη-
 βαίους εἰσεῖς, ὡσανεὶ ἔλεγε, μὴ δάκρυε τὰς Θήβας, Αἰ-
 σχίνῃ, ἀπ' ὧν πεπλοῦτήκας. AHRTP.
 239, 29. Ὅς εὐθὺς ἐξετόμην] μετὰ τὴν κατασκαφὴν τῶν Θηβῶν, ἐπελθόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ταῖς Ἀθή-
 ναις, ἐξετόμην ὑπ' αὐτοῦ εἰς τιμαρίαν. ARTP.
 240, 1. Ἄλλὰ γὰρ ἐμπέπτικα] τὸ ἀκουσίως ἐν τούτοις γενέσθαι δηλοῖ. P.
 Αὐτίκα] μετ' ὀλίγον. P.
 240, 4. Πραγμάτων] ὀχλήσεων. P.
 240, 9. Ἀνήρηγτο] ἠφανίσθησαν. P.

240, 12. Εἴ τις ἄλλο τι βούλοιο λέγειν] ἐκτὸς τῶν ὀνομάτων τῶν παριστάντων τὸν Φίλιππον σωτήρα, φίλον καὶ εὐεργέτην, καὶ τὰ τοιαῦτα. P.

240, 13. Ὑφορώμενα] ὑφορῶμαι ἀντὶ τοῦ κρυπτικῆς βλέπω, ὑπονοῶ, ἢ φοβοῦμαι. P.

240, 14. Ἦγυστε] ἰστέργετε. P.
Τρόπον τινὰ] ἀντὶ τοῦ συνεσκιασμένως, ἐκ πλαγίου. P.

Ἐκ πολλοῦ] χρόνου δηλονότι. P.

240, 18. Περιῶν] περιερχόμενος. P. Τὸ σχῆμα τοῦ λόγου νόημα ἴσθιν ἐν, τῇ ἐρμηνείᾳ πλείους κώλους ἐπεκταθὲν καὶ γεγὸνός πνεῦμα. BFYP.

240, 19. Ἰλλυριούς καὶ Τριβαλλούς] ἔθνη ταῦτα πλησίον Μακεδονίας. A.

Ἐποιοῦτο ὑφ' ἑαυτῶ] ἤγουν ἰσπετάτθεσθε P.

Διεφθείροντο] ἤγουν δῶρα λαμβάνοντες ἦσαν διεφθαρμένοι. P.

Ὡν εἰς] τῶν βαδίζοντων εἰς τὸν Φίλιππον. P.

Παρεσκευάζετο] παρεσκευάζε. P.

240, 24. Εἰ δὲ μὴ ἤσθάνοντο] ἀργασία· ἔως ὧδε τὸ πρῶτον πνεῦμα, εἶτα τὸ δεύτερον. B.

Ἠσθάνοντο] οἱ φθειρόμενοι. P.

240, 25. Οὐ πρὸς ἐμὲ] οὐκ ἐγὼ αἴτιος, οὐκ ἐμοῦ ἄπτεται. P.

240, 26. Διεμαρτυρόμην] ἐδίδασκον. P.

240, 27. Καὶ ὅποι πεμφθεῖν] Εἶπε κἀν τοῖς Φιλιππικοῖς ὅσα ἐποίησεν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καὶ παρὰ Ἀργείοις καὶ Μεσσηνίοις δημηγορῶν· εἶτα ἀθεῖται τὰς ἐν ταῖς πόλεσι νόσους, δεκτικὸς πόνειν αὐτῶ τὸ μὴ κατορθῶσαι συμβῆθης. TCV.

240, 28. Τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι] ἤγουν τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἀρχομένων, τῶν ἐν τῷ βήματι, τοῖς πολιτικοῖς πράγματα. P.

Καὶ πράττειν] τῶν διεξιόντων αὐτά. P.

240, 29. Δωροδοκούντων] δῶρα δεχομένων. P.

Τῶν δὲ ἰδιωτῶν] τῶν ἀπηλλαγμένων ἀρχῆς, τῶν ἔξω ὄντων τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. P.

241, 1. Προορωμένον] Προορῶ ἐνεργητικῶς τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπω, προορῶμαι δὲ τὸ προγινώσκω. HR.

241, 4. Οἰομένων ἐκείτων] τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἰδιωτῶν. P.

241, 5. Ἀφαλῶς σχήσειν] ἀκινδύνως διαταθῆσθαι. P.

241, 11. Ἐδωροδόκουν] δῶρα ἐλάμβανον. BYP.

Κόλακας καὶ θεοὺς ἔχθροί] Ἀεληθῆτος ὁ βήτωρ παραινῶσαι βούλεται φεῖγειν τὴν προδοσίαν, τὸ πάρας αὐτῆς εἰλεῖν ὀν ἐξηγουόμενος. TCV.

241, 20. Ἀποδομένων] ἤγουν ἀνθρώπων καλησάντων, προδοτῶν. P.

241, 21. Καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ] Καλῶς ἢ τάξις ἔχει τῶν λέξεων· μισεῖ γὰρ καταγνοῦς, ἀπ' ὧν κακοὶ περὶ τὴν ἐνεγεούσαν ἐγένοντο· μισήσας δὲ καὶ ἀπιστεῖ· οὐδὲς γὰρ μισεῖ, εἶτα πιστεύει τῷ μισουμένῳ. Ὅν δὲ ἀπιστον καὶ ἐχθρὸν ἡγεῖται τις, ὑβρίζων οὐ πάεται. TCV.

241, 24. Μέχρι τούτου] Τοῦτο λέγεται ἐπαναφορὰ, διὰ τὸ κατὰ σύζυγλον ἐξενεχθῆναι, καὶ λαμπρότητος πλείστης καὶ κάλλους μετέχει, διὰ τὸ πεπονθῶτως λέγειν τὸν βήτωρα· κατὰ κῶλον δὲ ἴσθιν, ὅπερ ἴσθι καὶ παρισώσεως εἶδος· μέχρι-μέχρι-μέχρι. B. Σχῆμα τῆς κατὰ κῶλον ἐπαναφορᾶς, ὅπερ ἴσθι καὶ παρισώσεως εἶδος, μέχρι-μέχρι-μέχρι. P. Less.

242, 3. Ἀπεριμμένοι] ἐξωσθέντες. P.

Ἐξ ὧν] τῶν κατὰ τοὺς προδοτὰς πραγμάτων. P.

242, 5. Καὶ πλείστα ἀντιλέγων τούτοις] ἀφίσταται καὶ τῶν προδοτῶν εὐεργέτης ὁ φιλόπολις. TCV.

Τούτοις] τοῖς προδοτῶσι. P.

Ὅτος ἦμῖν, Ἀίσχινῃ] Ὡς κεφάλαιον τῶν προδοτῶν τῶν Ἀίσχινῃν ὀνόμαζε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποτεινόμενος οἶσται πρὸς ἅπαντας προσάγειται. TCV.

242, 10. Πάλαι ἂν ἀπολώλιε] Ἔστι γὰρ διαφορὰ προδοτῶν ἢ ἀργία καὶ τὸ μὴ ἔχειν πρόφασιν δωροδοκίας. Διὰ τὸ δόσημον δὲ εἰς αὐτοὺς ἔτρεψε τὴν ἀπόλειαν· ἐπὶ τὸ γὰρ ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν, Ἐπεὶ, ὅσον ἦεν εἰς ἡμᾶς, πάλαι ἂν ἢ πόλις διέφθαρτο. TCV.

Καὶ περὶ μὲν τῶν τότε] Ἔως ὧδε τὰ τρία πνεύματα· διὸ ἐκ τῆς τῶν τριῶν πνευμάτων συνθέσεως ἀμῆ γέγονι ἐνταλῆς ἐκ νοημάτων οὔσα. BFYP.

242, 12. Πλείω τῶν ἑκῶν ἐιρηθεῖ] Φθάνει τῶν ὀκταστοῶν τὴν ἐπιτήριον. Οἶδα γὰρ ὡς ἢ τῶν παλαιῶν ἀκαιρος μνήμη λυσιτῶν τὸν καθήμενον. TCV.

242, 13. Ὡσπερ ἑλωκρασίαν τινὰ] Ἐωλὸν φασὶ εἶναι τὸ ἐπὶ τὴν ἑξῆς ἡμέραν. Ὁ οὖν Δημοσθένης νοῦς αὐτῶ· ὁ χολὴς καὶ πρῶην ἐκέρσασε πρᾶγμα, τῆμερόν μου καταγίει, καὶ ἐμὲ πρᾶξιαι φησι τα κακῶς αὐτῶ οἰκονομηθέντα. Ἐπιμα δὲ φασὶν ὅτι Ἀθήνησιν εἶχον ἔθος οἱ νέοι, εἰ ποτε πανηγύρις εἶη, κινῶναι κρατῆρας κακὰ τούτων μεθύσασθαι. Ἐωθεν δὲ, εἰ παραλείπειτο, κατὰ τῶν ἀπαυθύνων ἐν τῷ πρῶτῳ κατασκιδάναναι, καλοῦντες τοῦτο ἑλωκρασίαν. BY.

Ἐγὼ δὲ μάλλον νομιζῶ πεποιθῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ βήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἃ ἴσθιν ἀρχαία, ὅτι πράγματα ἀρχαία συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Ἀίσχινης. B. Φανερόν μιν τὸ ὄνομα· εἰρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ κεκραμένου οἴνου καὶ ἑώλου γενομένου, οἶνευ χθεσινού. Ἐγίνετο δὲ τὸ τῆς ἑλωκρασίας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὕτως· ἐν ταῖς πανηγύρεσι συνέθεσαν πολλοὶ μετ' ἄλλῃλων συμποσιασόμενοι, καὶ ἔμειναν πολλὰκις πίνοντες ἕως τῆς ἄλλης ἡμέρας ὡς ἐν πανηγύρει. Εἰ δὲ τις τούτων μεθύσθεος κατέδαρθε καὶ εἶσαε τὸ ποτήριον αὐτοῦ, τῇ ἑξῆς οἱ λοιποὶ συμμέτα λαβόντες τοῦτο ἐξέχεον κατὰ τῆς ἐκείνου κεφαλῆς, ὅσπερ ἐπεγγεῖλωντες, διότι οὐκ ἴσχυσε πρὸς τὸ μιμῆσθαι αὐτούς. Ἀπὸ μεταφορᾶς οὖν ἐκείνου τοῦ χθεσινού καὶ ἑώλου γενομένου εἶπε καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὧν αὐτῶ ἐνταλέσαν Ἀίσχινης, διότι παλαιὰ αὐτῶ κατηγορήσαν. AFTP.

241, 14. Κατασκευάσας] ἐμοῦ δηλονότι. P. Ἐνέμειν τῇ τροπῇ τῆς ἑλωκρασίας. AP.

Ἦν] ἑλωκρασίαν. P.

242, 15. Ἀπολύσασθαι] διαλύσαι. P.

242, 16. Παρηνώχλησθε] δχλησιν ἐλάβετε παρῆνχθέντες.

243, 1. Μισθωτός] Σημειῶσαι ὅτι φασὶ τὸν Δημοσθένην μισθωτὸς ἀναγκῶναι· τῶν δὲ δικαστῶν μισθωτὸς εἰπόντων, ἐπὶ διορθώσει δῆθεν τοῦ λόγου, εὐθὺς δρέξασθαι τὸν Δημοσθένην τῆς τούτων φωνῆς, καὶ φησάν· εἰ ἀκούεις, ἃ λέγουσιν; B. Πολλοὶ περὶ τούτου φέρονται ἐξηγήσεις. Οἱ μὲν γὰρ λέγουσιν ὅτι ἐκὼν ἐπαρβόρισεν εἰς τὸ μισθωτὸς, ἵνα, ὅσπερ τῶν δικαστῶν βουλομένων διορθώσασθαι αὐτὸν, αὐτὸς κακούργως τὴν διορθώσιν ἀνθ' ὀμολογίας δέξεται καὶ εἴη τῇ ἀκούεις ἃ λέγουσιν, ἐπὶ μισθωτὸν σε καλοῦσιν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι Μένανδρος ὁ κωμικὸς καὶ τινες αὐτοῦ φίλοι παρόντες ἐν τῇ δικαστηρίῳ χαρίζομενοι τῷ Δημοσθένει, ἅτε δὴ φίλοι, ἐρωτήσαντος αὐτοῦ τούτου, ἀνα-

πάντες εἶπον ὅτι μισθωτός ἐστιν ὁ Αἰσχίνης, καὶ αὐτῶν τὸν δόξαν τὴν φωνὴν ὥσπερ ἀπόκρισιν ἐδέξατο παντὸς τοῦ δικαστηρίου. Γενέθλιος δὲ φησιν ὡς ὅτι ἔθος ἐστὶ τοῖς ῥήτορι, καὶ μάλιστα τῷ Δημοσθένει, τὰ ἀμύθηλα ὡς ὁμολογημένα λαμβάνειν. ARTP.

Τινὲς εἰρήκασιν ὅτι ἐκὼν ἐν τῷ ἐρωτᾷ ὁ ῥήτωρ ἐβαρβάρισεν ἑξαπίτηδες μισθωτός λέγων, εἴτα ἐπελάβετό τις αὐτοῦ ὡς διορθώμενος καὶ ἐδόθησε τῷ ἴδιῳ τόνῳ μισθωτός, εἴτα τὴν διόρθωσιν ἀπόκρισιν καὶ βεβαίωσιν εἰρηκεν. Οἱ δὲ φασιν ὡς Μένανδρος ὁ κωμικός, φίλος ὢν αὐτοῦ καὶ ὢν ἐν τοῖς δικασταῖς, ἀπεκρίνατο χαριζόμενος, καὶ τοῦ ἐνὸς τὴν φωνὴν ὡς τῶν πάντων ἐδέξατο. Ἐνιοὶ δὲ ὑπέλαβον ὡς ἐρωτήσαντος αὐτοῦ οἱ δικασταὶ διελέχθησαν, τί βούλεται οὗτος, καὶ τί ποιεῖν δεῖ; καὶ ταύτην αὐτῶν τὴν ζήτησιν προλαβὼν ἐποίησε τὴν ἀπόκρισιν. TCV.

244, 2. Βούλομαι τοῖνον] Διτῶς διαίτα τὸ δίκαιον· καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ ἀναίρεσι τῶν ἀδικημάτων, ἔνθα καὶ ἀντεγκαλεῖ τῷ ἀντιδῶν, τὸ δὲ λοιπὸν ἐν τῇ θέσει τῶν εὐεργετημάτων καὶ τῶν πράξεων. BHRFYTCV.

243, 3. Γραφῆς αὐτῆς] Ἐνταῦθα δεῖ λαθεῖν ἀντὶ τοῦ μόνης, οἷον· περὶ μόνης αὐτῆς τῆς γραφῆς, ὥσπερ ἐστὶν ὁμοιον καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, Σταν λέγη (II. θ, 99).

Τυδείδης δ' αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

ἀντὶ τοῦ μόνος. ARTP.

243, 5. Προεδουλεύμενων] προεδουλεύμένου στεφάνου. P.

243, 10. Ἐλαφηβολίωνος] νοεμβρίου. P.

243, 16. Διονυσίοις] ἐν οἷς Διονυσίοις εἰσήγοντο ἄνθρωποι καινὰς τραγωδίας λέγοντες. P.

243, 25. Καταβάλλεσθαι] εἰσάγειν. P.

243, 28. Μὴ ἀναγορεύει] οὐκ ἐνώτων τῶν νόμων, ὅτε ἴδει ἀναγορεύσαι μὲν, οὐ στεφανῶσαι δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ. P.

244, 2. Ἐν Πνυκί] ὄνομα τόπου. B. Πνὺξ ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ πεπικνωσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν αὐτῇ. P.

244, 4. Κλήτορες] οἱ μαρτυρούμενοι τοῖς καλοῦσιν εἰς δίκην. P.

244, 5. Ἄ μὲν δῶκει] Ἀρχὴ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ δικαίου. BSX.

244, 6. Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῶν τούτων] κατηγορῶν. P. Δι' ὠνέπομαι τῷ ἀντιδῶν ὁ δῆλος εἰμι τὴν ἀλήθειαν ἀγαπῶν. Προσεκτεὸν δὲ ἀκριβῶς τοῖς λεγομένοις, ἵνα μὴ ἀναντιώματι περιπέσωμεν. Εἰ γὰρ ἐν τῷ προομίῳ δυσχεραίνων ἴφη μὴ τὸν ἀντιδικὸν σύμβουλον ποιήσασθαι περὶ τοῦ πῶς δεῖ ἀποεῖν, νῦν δὲ ἔπεται τῇ γραφῇ—τοῦτο γὰρ ἐπαγγέλλεται—, πῶς οὐκ ἂν δόξαιεν αὐτὸς αὐτῷ περιπίπτειν; Ἰστίον οὖν ὡς Αἰσχίνης, ἠνία μὲν ἐξ ἀρχῆς τὴν κατὰ τοῦ Κτησιφῶντος παρεῖχε γραφὴν, τὴν διαβολὴν τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ Δημοσθένους προὔταξεν· ὅτε μάντι τον λόγον τῆς κατηγορίας ὠκονόμησεν, ἐνήλλαξε τὰ κεφάλαια πρὸς τὸ δοκοῦν αὐτῷ χρῆσιμον μεταθεῖς τὴν διοίκησιν. Ὁ τοῖνον ῥήτωρ κατὰ μὲν τὴν γραφὴν ζηλοῦν ἐπαγγέλλεται· λυσιτελεῖ γὰρ αὐτῷ προτάξει τὴν πολιτείαν· ἀποφεύγει δὲ τὴν ἐπινοηθεῖσαν ἐν τῷ λόγῳ μέθοδον ὡς βλέπτουσαν αὐτόν, ὥστε οὐδὲν ἐναντίον ἀναφανήσεται. TCV.

244, 10. Καὶ οὐδὲν ἐκὼν παραλείψω] ἵνα κἄν ἄλλως κινήσῃ, σχῆζῃ ἀποφυγὴν τὴν ἀγωνίαν, ἢ λήθην, ἢ τι τῶν τούτων. TCV.

244, 11. Γράψαι] ψηφισασθαι τὸν Κτησιφῶντα. P.

244, 13. Ὅτι ἂν δύνωμαι ἀγαθὸν] Προεθίζει τοὺς δι-

καστὰς περὶ μὲν τῶν συμβόδων μὴ πάντ' αὐτοῦ τῇ γνώμῃ ἐγκαλεῖν, ἀ δὲ μὴ δυνάμεός ἐστιν ἀνθρωπίνης, ταῦτα τῇ τύχῃ λογιζέσθαι. TCV.

244, 22. Ἐτι μάντι καὶ τοὺς νόμους] Ὁ μὴδὲνα ἔχων νόμον σκόπει πόσους ἔχει· ὁμολογεῖ δὲ καὶ δεικνύειν ἐπαγγέλλεται. TCV.

244, 24. Τούτω] τῷ Κτησιφῶντι. P.

Ἀπλῶς] ἀπερίεργως. P.

Ἡέπρακται] πεπολιτεύται. P.

244, 27. Καὶ με μηδεὶς ὑπολάβῃ] Προθεραπεύει τὸ ἄποπον. Ἴνα γὰρ μὴ τις εἴπῃ, τί λέγεις ἡμῖν ἐν Ἑλλάδι πράξεις γεγενημένας, ἐπισημαίνεται ὅτι, τὸν βλον μου βλον καὶ πᾶσαν τὴν πολιτείαν μεμψάμενος, αὐτὸς γέγονεν αἰτιος κάκων ποιήσασθαι μνήμη· ὥστε οὐκ ἀποπλανῶν καὶ ἀποχωρῶν τὸν λόγον ταῦτα διέειμι. TCV.

Ἀπαρτῶν] χωρῖζειν τὴν ἀπολογίαν τὴν νῦν ἀπὸ τῆς γραφῆς καὶ τῆς κατηγορίας, ἥς νῦν κατηγοροῦμαι. A. Χωρῖζειν τὴν ἀπολογίαν τὴν νῦν ἐκ τῆς γραφῆς καὶ τῆς κατηγορίας, ἥς νῦν κατηγοροῦμαι. TCV.

Γραφῆς] τοῦ προδουλεύματος. P.

245, 5. Προαιρίσων] πραγμάτων προκειμένων. P.

Ἀποδείξεις] τὰς ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ὅτι ἐξ ὧν πεποίηκα εἰνους ὢν τῇ πόλει πεποίηκα. P.

245, 7. Ἄ μὲν οὖν] Σημειῶσαι· σχῆμα κατὰ ἀποσιώπην. BP.

245, 8. Προλαβε καὶ κατίσχε Φιλίππος] Μονονευχὶ μίμεται τὴν τύχην, ἐφ' οἷς βραδύτερον πεπολιτεύται· διὰ τοῦτο γὰρ κατίσχε τῶν πλείστων ὁ Φιλίππος, οὕτω Δημοσθένην βλέπων ἐπὶ τοῦ βήματος. TCV.

Κατίσχε] ἐχειρώσατο. P.

Τούτων] τῶν πρὸ τοῦ πολιτεύεσθαι, ἅπερ οὐκ ἔπεται μου. P.

245, 11. Ἐπεὶ ταῦτα ἐπέστην] ὥσπερ τινὸς δαίμονος ἐπιστάσιαν λέγει τῆς αὐτοῦ κηδεμονίας τὴν παρουσίαν. TCV.

Διεκωλύθη] ὁ Φιλίππος. P.

Πλεονέκτημα] προτέρημα. P.

245, 15. Φορὰν προδοτῶν] τροπικῶς εἶπε· φορὰ γὰρ εἰώθε λέγεσθαι ἐπὶ οἴτου ἢ ἄλλων καρπῶν τῶν φερομένων ἐν ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ· ἐνέμεινε τῇ τροπῇ εἰπὼν «καὶ φουμένου κακοῦ.» ATCP.

Λαβῶν] ὁ Φιλίππος. P.

Κακῶς ἔχοντας] ὁμοιον τῷ, αἱ πόλεις ἐνόσουν. P.

Διέθηκε] ἐποίησε τῶν Ἑλλήνων. P.

Τοῖς δὲ] τοῖς προδόταις. P.

245, 24. Συνισταμένου] ἦγγον ἐν ὑπάρξει ὄντος, τοῦ οὐσιωμένου καὶ εἰς σόστασιν ἐρχομένου. P. Πλείω σημαίνει τὸ συνίστασθαι, τὸ πεπηγῆναι, τὸ ἐν ὑπάρξει εἶναι, τὸ ἀποκαθίστασθαι, τὸ σὺν ἄλλῳ ἴστασθαι, τὸ φίλον τινὲ γίνεσθαι. TP.

245, 28. Ὁ γὰρ ἐνταῦθα] ἦγγον ἐν τῷ λέγειν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. P.

245, 29. Πότερον αὐτὴν ἐχρῆν] Ἀποστροφή καὶ κατ' ἐρώτησιν τὸ σχῆμα. Θαρρεῖ γὰρ τὸ «φρόνημα ἀφείσαν.» Ἔστι δὲ φρόνημα μὲν τὸ ἀπὸ τῶν ἔργων, ἢ δὲ εἴτα τῆς τύχης. TCV.

246, 1. Φρόνημα] ὠψιμα. P.

Ἄξιαν] τιμὴν. P.

Συγκατακτῆσθαι] γίνεσθαι συναίτιους τῷ Φιλίππῳ τῆς κτήσεως τῆς ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων. P.

246, 5. Δεινὸν γὰρ ὡς ἀληθὲς] Τῆ οὐσίᾳ κρίσει τὸ ἐπεικτὸν ἐμφαίνει τοῦ πράγματος. TCV.

Ἄλλὰ καὶ τούτων] ἤγουν τῶν συναιτιῶν καὶ τῶν παρωρακτῶν. P.

Ἀπηλλάχασι] ἤγουν πλὴν ἐδυστόχησαν. P.

Ἦγεν ἡσυχίαν] ἡσύχαζε. P.

Τὴν ἑλευθερίαν] αὐτονομίαν ἠρωτηρίαζε. P.

Πολιτείας] δημοκρατίας. P.

Ἀγείν] δημηγορεῖν ἢ ψηφίζεσθαι. P.

Τοῦ χρόνου] τῆς ζωῆς, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης. P.

247, 6. Καὶ πλείω σῶματα καὶ χρήματα] Προλύει καὶ νῦν ὁ ῥήτωρ ἰσομένην ἀντίθεσιν, ἐν ἧ περι ὀρθαίων καὶ Εὐδοκῶν ὁ Διοχίνης διαλεγόμενος τοῦτο ἐγκαλεῖ, ὅτι πολλὰ πεποιήσας δαπανήσας τὴν πόλιν. TCV.

247, 10. Τὸν ὀφθαλμὸν] Ἦδη ἔγνωμεν ὅτι τὸν ὀφθαλμὸν ἐπέληξε ἐν τῇ Μεθόρῃ, τὴν δὲ κλεῖν ἐν Ἰλλυριοῖς, τὸ δὲ σκόλος καὶ τὴν χεῖρα ἐκ Σαύθαις. ARTCP.

247, 11. Ἐκκεκομμένον] ἐξορωρυγμένον. P.

Πεπηρωμένον] ἤγουν βεβλαμμένον. P.

Εἰς νοῦν ἐμβαλεῖσθαι] ἔνοησαι. P.

Ἄλογοι] ὀμηλικτοῖς, καὶ ἐν σάφεισι περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων. P.

Ἰπομνήματα] εἰκόνας. P.

Κακίαν] βειλίαν. P.

Ἀυτεπαγγέλτους] αὐτοὺς ἡμᾶς ἐπαγγελομένους. P.

247, 24. Παραχωρήσασι Φιλίστωρ] Τὸ οἰκετὸν κτήμα ἢ λέξις σημαίνει· ἀποδίδωσι μὲν γὰρ τις τῷ ἄλλοτριον, παραχωρεῖ δὲ τῶν ἰδίων. Καὶ τὸ Φιλίστωρ δὲ μετὰ βαρύτητος εἴρηται. Τίνι γὰρ, εἰπέ μοι, παραχωρεῖς; ὁμοφύλω; στήρω τὴν τύχην, Ἀκαδαίμονιοι; οὐκ ἀνιῶμαι. Ἐὰν δὲ ἐπιστήσῃ μοι Μακιδόνα δεσπότην, οὐ φέρω τὴν συμφορὰν, ἀρνοῦμαι τὸν ἐκ Πέλλης ἡγούμενον. TCV.

Λοιπὸν τοίνυν ἦν καὶ ἀναγκαῖον] Ἰκανῶς ἐκ τῶν προλεχθέντων συνήγαγεν ὡς ἀναγκαῖον τὸν ὄντα Ἀθηναῖον ὑπὲρ τῆς ἑλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀμύνασθαι. TCV.

247, 26. Τοῦτ' ἐποιεῖτε μὲν ὑμεῖς] εἰ δὲ ἀναγκαῖον, καλῶς ἐποιεῖτε καὶ ὑμεῖς αὐτὰ, ἀγῶν συνεδούλους. Ἐν-ἤλλαξε μέντοι τὴν τάξιν· ἦν γὰρ πρῶτον μὲν τὸ γράφειν, δευτερον δὲ τὸ κεισθέντας ποιεῖν, ἵνα δόξῃ ἐπείσθαι αὐτοῖς καὶ τῷ φρονήματι τῷ κοινῷ. TCV.

247, 29. Ἐγραψον] ἐψηφίζομεν. P.

248, 1. Ἐπολιτευόμενῃ] δὲ τῆς πολιτείας Ἰπραττων. P.

248, 3. Πόδναν] Πόδινα, τὸ νῦν Κίτρος. BP.

Ποτιβαίαν] Ποτιβαία ἢ νῦν Βέροια. BP.

248, 5. Τὴν Πεπαρήθου] Πεπαρήθους νῆσός ἐστι πρὸς τῷ Ἀίγαῳ πελάγει πρὸ τῆς Θαιταλλας. Ταύτην ἐπέορθησεν Ἀλκιμος, ναύαρχος τοῦ Φιλίστου. AFT.

248, 8. Τουτουσί] δηλονότι τοὺς Ἀθηναίους. ACP.

Εὐδοκῶν καὶ Ἀριστοφάντος] Δαιμονία τῶν προσηγοριῶν ἢ θέσις. Προηγείται μὲν γὰρ ὁ Εὐδοκῶν, ὁ φίλος εἶναι τοῦ Μακιδόνος νομισθεῖς, διαδέχεται δὲ Ἀριστοφάν, ἀνὴρ κολλάκις μὲν κριθεῖς, οὐδέποτε δὲ καταγνωσθεῖς· τρίτος δὲ ὁ Διοπαθῆς, ὁ περὶ τὴν Θράκην λυπήσας τὸν Φιλίσκον, περὶ οὗ ἀγωνίζεται ἐν τοῖς Φιλιστικοῖς ὁ ῥήτωρ. Διὰ τοῦτο τελευταίου ἐμνημόνευσε, πᾶσαν ἐποτέμνων ὑπόνοιαν. TCV.

248, 10. Ὡ λέγων εὐχερῶς] ἀσέπτως. P. Εἰ γὰρ ἀληθὲς ἢ ψεῦδος οὐ μέλει σοι. TCV.

248, 11. Περὶ τούτων] ἔπερ ἐποίησε μετὰ τοὺς ἄρκους. AT.

Ἄλλ' ὁ τὴν] Πνεῦμα. B.

Σφετερίζομενος] ἰδιοποιούμενος. P.

248, 13. Ἐπιτείχισμα] Ἐπιτείχισμά ἐστιν ὀρθήσασθαι τοῖς πολεμίοις πεποιημένον, ἔξ οὗ ὀρθώμενοι τὴν πόλιν κακῶς ποιοῦσιν ἢ μάχονται. P.

Ἐπιχειρῶν] ἔπερ ἐποίησε μετὰ τοὺς ἄρκους. P.

Κατασκάπτων] διὰ τοῦ σκάπτειν ἀναστάτους ποῖων. P.

Ἄναιρων] ἀφανίζων. P.

248, 19. Τοὺς φυγάδας κατάγων] τοὺς ἐξορίστους ποῖων ἐπανελθεῖν, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐλθεῖν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα. P.

248, 21. Εἰρήνην ἢ οὐ] Τὸ παρὰ τῷ ῥήτορι ἔργο-γίνει θεωρηθῆναι πνεῦμα· ὁ δὲ καὶ ἀλλοτρίον κέρταται ὡς ἀπὸ τῆς ἀποφάνσεως μετακτασθῆναι εἰς πῦσιν τῷ ἰδίῳ; R.

248, 23. Τὴν Μυσοῦν λαίαν] Παροιμία· τάττειται δὲ ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀναίτιως ἀπολλυμένων. BSY. Πλέοντες οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὴν Τροίαν προσώρμιον τῇ Μυσίᾳ καὶ νομίσαντες αὐτὴν εἶναι τὴν Τροίαν ἐπέορθον. Τηλέφορος δὲ ὁ τότε Μυσοῖας τύραννος πολλοὺς κατατοξίτας ἐτρέψθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως εἰς τὸν μῦρον· εἴτα ὑστερον γρωμῶν αὐτῷ περὶ ἰσάσεως ἀνεῖλεν ὁ θεὸς ὡς οὐκ ἄλλως θεραπευθήσεται, εἰ μὴ ὁ τρώσεως καὶ ἰσάσει.

Ἴνα μὴ οὖν ἀπαλθῶν πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα γνωσθῆ, λαβὼν σχῆμα πτωχοῦ, ἀπαλθῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προσβλήναι αὐτῷ ὡς κένης, ἰσάσεως τυχεῖν βουλόμενος· ἐπεκαίθετο γὰρ καὶ τὴν ἱατρικὴν ὁ Ἀχιλλεῖος, ὡς παρὰ Χείρωνι τραπεζίαι. Καὶ οὕτω θεραπευθεὶς μισθὸν τῆς ἰσάσεως λέγεται δοῦναι τῷ Ἀχιλλεῖ τὸ καθηγῆσασθαι τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐπὶ Τροίαν ὁδοῦ. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶν πασχόντων. Τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν ἀδικῶς ἀπολλυμένων, ὡς καὶ ἡ Μυσία τότε ἀδικῶς ἔπαθεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρῶτον, ὑστερον δὲ ὑπὸ τῶν ἀστυνευτόνων [ἐν] τῇ τῷ Τηλέφου ἀπουσίᾳ. AHRTP. Ἀγνοήσαντες Ἕλληνες Τροίαν προσώρμισθησαν τῇ Μυσίᾳ, ἧς Τηλέφορος ἤρχεν, νομίσαντες αὐτὴν εἶναι τὴν Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐξέκονον εἰς ἄσπον ἔξῃν. Ἐβίων οὖν Τηλέφορος καὶ τούτους συρράξας ἔτρωσε μὲν πολλοὺς, τέτρωται δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως πρὸς τῷ μῦρῳ. Ἐγνωκῶτων οὖν Ἑλλήνων τὴν κλάνην καὶ ἀποκαχωρηκῶτων οὐκ ἄσπαστου, ἀπῆλθε Τηλέφορος εἰς Δελεφούς, τοῦ τραύματος χρησόμενος πέτρῃ. Καὶ ἱατρὸν τοῦ τραύματος ἀνεῖλε τὸν τετραποῦτα ὁ Πόδιος· καὶ ὁ πτωχὸν ὑποκρίθει, δεδιὼς μὴ Ἀχιλλεῖ πεπωρῆσθαι ἂν ἀπῆλθε παρ' Ἀχιλλεῖ ἰσάσεως εἴνεκα, ὑπὸ Χείρωνος κάλαι πεκαυμένῳ καὶ ταύτην τὴν ἐπιστήμην μετὰ τῶν τακτικῶν. Τυχὸν οὖν ὧν ἦται μισθὸν ἀποδίδωσι τούτῳ εἰς Τροίαν ἠρήσασθαι Ἑλλησιν. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς ἢ ἀδικῶς πασχόντων· ἀμφοτέρω γὰρ ὑπ' Ἑλλήνων ἔπαθεν τότε Μυσοί. F.

248, 26. Περιεργασμαί] ματαίως συνεβουλευσάμεν. P. Ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ἡμαρτημένων πρῶτον ἑαυτὸν εἴρηκε, καίτοι ἐν τοῖς ἄνω ἐναλλάξας, ὡς ἔφην. Τὸ δὲ περιεργασμαί, περιττῶς καὶ οὐκ ἀναγκαῖως παρηγορεῖται τε ἐγὼ καὶ ἡ πόλις ἢ πεισθεῖσα μάτην ἐπέισθη. Εἴτα συναγαγὼν τὴν πόλιν καὶ συνάψας τῷ ἡμαρτηματι πάλιν αὐτὴν ἑλευθεροῖ πρὸς εὐνοίαν ἔλκων, καὶ ἑαυτῷ περιττῆσιν ἔπει τὸ πλημμυλῆμα. TCV.

248, 28. Εἰ δὲ ἴδει τούτων κωλυτὴν] Ὑστερον ἐβόλετο τὸ δίκαιον, πολλὰς πρότερον τὰς ἀτοπίας ἐπισημαίνουσα. TCV.

249, 2. Καταδουλούμενον] δοῦλους ποιοῦντα. P.

249, 7. Ἐρεξίς] κατὰ τάξιν ἐχόμενα ἀλλήλων. P.
 249, 11. Βοηδρομιῶνος] Ἰουνίου. P.
 249, 13. Προσηγγεῖλαν] ἐμήνυσαν. P. Ἄντι τοῦ ἤδη ἠγγεῖλαν B.
 249, 14. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ] Σύγκλητος ἐκκλησία λέγεται ἡ γενομένη διὰ τὴ ἐκάρφης καταπέτρων· τρεῖς γὰρ ἐκκλησίαι τοῦ μηνὸς γίνονται ὠρισμέναι, ἥ δὲ σύγκλητος οὐκ ὠρισμένη. P.
 250, 1. Ὁ ἀποστολίας] ὁ Φιλίππος. P.
 Ὁ ἀποσταλμένος] ὁ Ἀμόντας. P.
 250, 3. Εἰδούλος ἔγραψε] Πάλιν προτάττει τὸν Εἰδούλον, ἵνα δεῖξῃ περιφανῶς ἀδικοῦντα τὸν Φιλίππον, ὡς κατανοῆσαι αὐτοῦ τὰς ἐπιβουλὰς καὶ τὸν Εἰδούλον· καὶ ἱστῆς μνημονεῖται τῶν ἄλλων λοιπῶν. TCV.
 250, 6. Ἐγὼ δ' οὐδὲν περὶ τούτων] Καλῶς τὸ περὶ τούτων, ἵνα μὴ πάντῃ ἑαυτὸν ἀλλοτριώσῃ τοῦ γράφειν. TCV.
 250, 9. Βοηδρομιῶνος] Ἰουνίου. P.
 250, 10. Ἐχρημάτισαν] τὴν τῶν χρημάτων ἐξέτασιν ἐποίησαν. P.
 250, 24. Λέγε δ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φιλίππου] Σηλυμβριαν ἐπιλόκειαι Φιλίππος πόλιν τῶν ἐπὶ Θράκης. Ἐπεμψάν οὖν Ἀθηναῖοι πλοῖα σιτηγήσονται αὐτοῖς ἐξ Ἑλλησπόντου, Λαομέδοντος ναυαρχοῦντος· καὶ ὑπονοήσας Φιλίππος μὴ ἐπὶ σιτηγῶν ἀπύθῃται τὰ πλοῖα, ἀλλὰ βοθησονται Σηλυμβριακοῖς, κατέσχεν αὐτὰ τε καὶ τὸν ναύαρχον, καὶ γέγραπεν Ἀθηναίοις ἐπιστολὴν αἰτιώμενος αὐτοῖς ὅτι βοθητοῖεν Σηλυμβριανοῖς οὐ συμπαριελθιμένοις τῇ εἰρήνῃ, καὶ παρ' αὐτοῖς εἶναι τὸ λελύσθαι τὰς σπονδὰς, ἀπειλῶν τε ἀμυνεσθῆναι αὐτοῖς παντὶ σθένει, εἰ μὴ τὸν κατ' αὐτοῦ πραγμάτων παύσονται. Ἐλθόντων δὲ παρ' Ἀθηναίων εἰς αὐτὸν πρόσθεον ἰδικεῖ τὰ πλοῖα καὶ ἀπύθῃ τὸν ναύαρχον. Νῦν οὖν Δημοσθένης, αἰτιωμένου αὐτὸν Ἀισχίνου ὡς αἰτίος ἐγένετο τοῦ πολέμου, δολίως μεταεπιρρίζεται τὸ πρῶτον, λέγων ἑαυτὸν μὴ ποιῆσαι τὸν πόλεμον, διὰ τὸ μὴ δηλώσαι τὸν Φιλίππον τοῦτο ἐν τῇ ἐπιστολῇ· καίτοι αὐτὸς ἦν ὁ παρασκευαστικὸς Ἀθηναίους εἰς τὸ πολεμεῖν Φιλίππου, καὶ λέγων ὡς τῶ μὲν ἔργῳ πάλαι πωλεμαί πρὸς τὴν πόλιν, τῶ δὲ λόγῳ νῦν ἠμολογεῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, καὶ πρὸς ὄργην ἐνταῦθ' Ἀθηναίους ἐπαίρων. Ὅτι δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἐπιγεγραμμένου πρὸς τὴν τοῦ Φιλίππου ἐπιστολὴν πᾶς τις ἀναγνοὺς εἴσεται καὶ φηράσει τὸ ποικίλον τοῦ ῥήτορος. F. P.
 251, 15. Φιλοτιμούμενον] ἴσως φιλοτιμουμένω. P.
 251, 21. Προσεσχηκῶσι] δημαγωγοῖς. P.
 251, 25. Οὐδαμοῦ Δημοσθένην] Ἄπὸ τοῦ ὀνόματος μὴ κειμένου ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ ἰσχυρίζεται. Ὅνομαστέ μὲν γὰρ οὐκ ἔγραψε δ Φιλίππος, ὅμως εἰς αὐτὸν τὸν Δημοσθένην αἰνιττόμενος καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. ABTP.
 252, 2. Ἐγραψα] ἐψηφισάμην. P.
 252, 3. Παρεδύετο] ὡς ἐπὶ ληστῆς εἶπε τὴν λέξιν. ARTP.
 252, 4. Τὴν εἰς Εἰδοῖαν] ἀρεσίαν δηλονότι. P.
 Ἐξοδὸν] ἔξοδον λέγει ἀντὶ τοῦ στρατιάν. ATP.
 252, 5. Πρὸς Εἰδοῖαν] ἀντὶ τοῦ στρατιάν. P.
 καὶ τὴν εἰς Ἐρετρίαν] ἔξοδον. P.
 252, 7. Τοῦς ἀποστόλους] τὴν ναυτικὴν δύναμιν λέγει. ATCP.
 Ἦγούθ' ὅτι δὲ ἐκπέσεις τῶν νεῶν. P.
 καθ' ὅς] δι' ὧν. P.
 Ἄδικουμένων] ὑπὸ Φιλίππου. P.

Παριεγένετο] ὑπῆρξεν. P.
 Ὀλιγορήσασι] ἀμαλήσασι. P.
 Ἐκέβηκεν] εἰς τέλος ἦλθεν. P.
 252, 16. Καὶ μὴν εἰ πολλὰ μὲν ἄν χρήματα] Κατασκευῆ τῶν εἰρημένων καὶ ἀξίως, ἵνα μήτε ὅστις ὁ λόγος γίνηται καὶ ποιῆσῃ τὴν πολιτείαν σιμονοτέραν ἐκ τῆς τῶν χρημάτων καταπορήσεως. TCV.
 252, 19. Ταῦθ' ὑπάρχειν] τὰ κολλίσματα ὑπάρχειν καθ' ἑμῶν. P.
 252, 22. Καὶ πάντων ἤκιστα σὺ] δηλονότι μάλιστα πάντων σὺ. P.
 252, 24. Κατέλιπον] ἀνεπαύοντο. P.
 252, 25. Προδξένεις] προσετάτεις, πρόξενος, ἀνάδοχος ὑπῆρχε. P.
 252, 27. Σοὶ δὲ ἦσαν φλοῖ] ὡστ' ἀφάνη καὶ κατὰ τοῦτο τῇ θρησκαμένη κολλίμω. TCV.
 252, 28. Οὐ τοῖνον ἐπράχθη τούτων οὐδὲν] οὐ τοῖνον διεφθάρην ὑπὸ χρημάτων ἐγώ· ἵνα ἀκολούθως ἐπαγάγῃ, ὡς βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ καὶ λέγων ὡς σωτῆρ μὲν λαβῶν, βούθ δ' ἀναλώσας. Εἶτα περιτροπῇ δεικνύσει τὰ ῥῆια τῶν δωροδοκούντων, ὡς βούσῃ μὲν ἔχοντες καὶ συναγωνίζονται τῶν δωροδοκῶν—τοῦτο δὲ Ἀισχίνης ποιεῖ—, παύσονται δὲ οὐδέποτε ἄλλως, εἰ μὴ ταῖς κολλίσεσι. TCV.
 Τούτων] ὧν ἐπὶ πρόσθεον. P.
 253, 6. Καὶ ἀναρρηθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ] ἴσως οὐδενὸς ἐπισημηναμένου οὐδὲ γραφάμενου Ἰλαθε κυρωθῆναι τοῦ Ἀριστοκίου τὸ ψήφισμα. Οἱ δὲ φασιν εἶναι, ἕνικου στεφάνου πεμφθέντος αὐτῶ διὰ τῶν σεσωσμένων, ἔγραψεν Ἀριστόνικος ἐπιτρέψαι καὶ τὸν δῆμον ἀναγορευθῆναι αὐτὸν ἐν τῷ θεάτρῳ· διὸ καὶ λέγει, στεφανωσάντων τοῖνον ἐμὲ καὶ δευτέρου κηρύγματος ἦδη μοι τούτου γνωσθέντος, ὡς καὶ ἑτέρου πρὸ Ἀριστοκίου τὸ αὐτὸ γράψαντος. Ἔοικε δὲ τοῦτο σφίσιμα εἶναι· εἰ γὰρ εἶχεν, ἀνάγνω ἄν· ἀλλ' ἔρριπται ἀπλῶς. Οὐ μὴν οὐδὲ ληπτίον τὸ δεύτερον κήρυγμα τὸ ὑπὸ Κησιφώντος. Μετὰ μικρὸν γὰρ ἔρεῖ καὶ περὶ ἄλλων αὐτῶ γραφειῶν δωρεῶν ὑπὸ τῷ Ἰππερίδου καὶ Δημοκίου. TCV.
 254, 1. Ἔστιν οὖν ὅστις ἑμῶν οἶδεν] Ἀπὸ τοῦ παρεληλυθότος κατασκευάζει τὸ νῦν. Ἐπὶ γὰρ τοῦ νῦν στεφάνου εἶπεν ὁ Ἀισχίνης εἶναι ὀφθαλμοῖς πολλὴν αἰσχύνῃν ἢ κόλιν, εἰ τοῦτον οὐδὲν ἔχοντα χρῆσται, πάμπολλα δὲ ἡμαρτηκότα, τιμήσειεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ἐβηλον, ἀπὸ τῶν φθασάντων καὶ ἦδη γενομένων λαμβάνει τὴν πίστιν. Εἰ γὰρ εἶδεν ἐπ' ἐμῶν τὴν αἰσχύνῃν συμβάσαν, ὀλιζέτω καὶ νῦν· καὶ γὰρ πᾶς εὐδὸς ἦν μάλλον τότε γενέσθαι, ὅτε καὶ νεώτερα ὑπῆρχε τὰ πράγματα, καὶ ἡ βίαστος ὑπ' αὐτῶν ἀριβεστέρα πᾶς γίνεταί. TCV.
 254, 3. Χλευασμῶν] εἶδος εἰρωνείας. P.
 254, 6. Ἐάν τε καλῶς ἔχη] καὶ ὡς συμφέροντα. P.
 254, 7. Ἐάν θ' ὡς ἑτέρως] ἐπιδαβῆ. P.
 254, 9. Οὐκοῦν μέτρι μὲν τῶν χρόνων ἐμῶν] Συλλογίζεται οὕτως· εἰ τοῖνον, φησὶν, οὐδὲν ἐπηκολούθησεν ὄνειδος τῇ πόλει ἐκ τῆς γεγραμμένης τιμῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκίου, δέδεικται καὶ ὠμολόγηται ὡς ἅπας ὁ πρὸ τοῦ ψήφισματος τοῦ βίου μου χρόνος πάσης διαβολῆς ἐκαθάρευσε, καὶ φανερώς ἰδοῦσα πεπολίτασμα, καὶ ἡ μαρτυρία τῶν ἔργων σαφέστερα. TCV.
 254, 10. Ἀνωμολόγημαι] μὴ ἐστὶ λέξις, ἀντὶ τοῦ ἀνακεκρυγμαι. ATP.
 254, 12. Καταπραχθῆναι] εἰς τέλος ἀχθῆναι. P.

- 254, 22. Ἐπὶ Θράκης] τὸν τόπον. P.
- 254, 23. Τὸ μὲν πρῶτον ἤξιον συμπολεμεῖν] Ἄρξει κατὰ καιρὸν τοὺς Βυζαντιοὺς, ἐπειδὴ μέλλει συνάπτειν αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις. Ἰκάντης γέγονε τῶν Βυζαντιῶν διὰ τὴν χρεῖαν ὁ Φιλίππος, ἄνευ δαπάνης καὶ ὄστων ἀνύσειν προσδοχίας τὸ σπουδαζόμενον. TCV.
- 254, 26. Λέγοντες ἀληθῆ] Μονοῦ δικαστῆς μέσος τῶν Βυζαντιῶν καὶ τοῦ Φιλίππου γέγονε, μετὰ τὴν ἀμφισβήτησιν διδοῦς τοῖς Βυζαντιοῖς ὡς νικῶσι τὴν ψῆφον. Συνγωνίζεται δὲ εἰκότως αὐτοῖς, ἐπειδὴ προσέφρουσαν τοῖς Ἀθηναίοις ἀποστάντες πρότερον. TCV.
- Χαρακώματα] στηλάς. P.
- 254, 29. Οὐκίτ' ἐρωτήσω] Ἐνταῦθα οὐκίτ' ἐπάγει τὴν ἐρώτησιν, φοβούμενος μὴ τις εἴπῃ ὅτι οὐκ ἔχρην. Δελοπῆται γὰρ εἰς αὐτοὺς ὡς ἀποστάντας. Πολλὰκις γὰρ εἴπομεν ὅτι εἰ μὴ πᾶν θαρσεί ὁ ῥήτωρ, ὡς οὐκ ἀποκρινεῖται τις εἰ μὴ ὁ βούλεται, οὐ χρῆται τῷ σχήματι. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀμφίβολον ὡς ὁμολογούμενον φθάσας εἴρηκεν. TCV.
- 255, 1. Τίς ἦν ὁ βοηθήσας] περὶ ταυτοῦ ἐρωτᾷ. B.
- 255, 3. Ἄλλοτρωθῆναι] ἀρ' ἡμῶν. P.
- Ἵμεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] εὐκαιρῶς Ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι εἶπε, καὶ οὐχὶ Ὡ δικασταί, καίτοι πρὸς τοὺς δικαστὰς διαλεγόμενος· ἰδαίτω γὰρ τῆς ἀξίας καὶ φιλανθρωπίας ἐνταῦθα τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸ σπείσασθαι τοὺς κινδυνεύοντας. Εἶτα ἐπειδὴ τὸ ἡμεῖς ἔμασαν ἔχει τῶν καθημένων, πρὸς οὓς ὁ λόγος, ἀξιοπῆτως ἅμα καὶ συνεπῶς ἐν αὐτοῖς εἶναι τὴν δλην πόλιν διίσχυρίζεται. TCV.
- 255, 8. Δεῖ μαθεῖν] ἡμᾶς δηλονότι. P.
- 255, 9. Ἐνοστὰς πόλεμος] καθ' ἡμῶν. P.
- 255, 12. Τῆς νῦν εἰρήνης] τῆς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. Φησὶ γὰρ, οὐκ ἔστι μᾶλλον εἰρήνη, ἀλλὰ δουλεία· ἐπεισοιοτο γὰρ καὶ αὐτῆς πρὸς αὐτοὺς ὥσπερ ὁ πατήρ, ὥστε αὐτοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ ἀπορολογητοὺς, ὅμως μόντοι βυαποῦειν αὐτῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. AHRTCV.
- Ἦν] ἦντινα εἰρήνην τηροῦσι καὶ συγχωροῦντες ἡμᾶς Ἀλεξάνδρου πολεμήσει διὰ τὰς μελλούσας ἐπιβάδας. Ἐλπίζουσι γὰρ ἐκανελθόντα τὸν Ἀλεξάνδρον ἀπὸ τῶν Περσῶν μεγάλα αὐτοῖς χαρῖσθαι ὡς προδόταις. AHRTCV.
- 255, 16. Ὡν αὐτοὶ προήρηνται] τῆς δουλείας δηλονότι, AP.
- 255, 21. Ῥήτραν] γνώμην. P.
- Παριστηκότι] ἦγον ἀνεστῶτι. P.
- Ἀναστάσει] ἀναστατώσει. P.
- Δαίοντος] δηρῶντος καὶ ἀφανίζοντος. P.
- 256, 2. Ἐξελατο ἡμᾶς] ἐξήγαγεν ἡμᾶς. P.
- Ἀποκατάστασις] εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἐπανήγαγε. P.
- Ἐπιγαμίαν] συγγενικὴν, γνησίαν, ὥσπερ ἀπὸ γάμου συνεδέθησαν· γνησίαν, ὥσπερ εἶ ἦσαν ὁμόφυλοι. P.
- Ἀνακηρύξαι] ἀνακηρύξιν δοῦναι τῷ στεφάνῳ. P.
- Ἐπιστῶνται] γινώσκουσιν. P.
- Εὐχαριστῶν] ἀντιδοσιν. P.
- Ἰδρῶνται] καθιδρῶουσιν· ἦγον θεοποιούσιν αὐτοὺς Ἀθηναίους. P.
- 257, 7. Ἡ προαίρεσις ἢ ἐμὴ καὶ ἢ πολιτεία] ἢ βουλή ἢ ἐμὴ καὶ ἢ κατὰ τῆς πόλεως πράξις. P. Παρατήρει ὅπως πανταχῆ τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν ἐγγεῖρησιν ἐθῆκε αὐτοῖς, ἀλλ' οὐ τὸ τέλος σκοπεῖν, ἐπειδὴ τοῦτο φεγει ἐπὶ τὴν τύχην βούλεται, ὡς οὐκ ἂν ὑπεύθυνος. TCV.

- 257, 11. Πολιορκῶν] διὰ τὸ μὴ ὑπακούσαι αὐτοῖς σὺν ἀκείνῳ πολεμεῖν ἡμῖν. P.
- 257, 16. Ἐξ ὧν] ἐκ τοῦ δεηθῆναι τοὺς Βυζαντιοὺς, παριδόντες τὰ πταίσματα. P.
- 257, 20. Σόμβουλον λέγω καὶ ῥήτορα] Ἴσως ἢ διαστολή πρὸς τοὺς στρατηγούς. TCV.
- 257, 21. Πλὴν δι' ἐμᾶς] ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ δι' ἐμᾶς. P.
- Ἴνα τοῖνον καὶ τὰς βλασφημίας] Ἐπειδὴ δυστυχοῦντες ἀνθρώπουκ διαβάλε προλόους ἰκανῶς διὰ τῶν προσηρμένων, τὴν ἀντιθεσιν ὁ ῥήτωρ ἔθηκε νῦν φανεραῖς. TCV.
- 257, 23. Ἐπεισοιοτο] Ἀισχίνης δηλονότι. P.
- Συκοφαντίας ὁσας] οὐ μόνον τῶν εἶναι ψευδεῖς. Λέγεται γὰρ συκοφάντης οὗκ ὁ ψευδόμενος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ πλυπραγμονῶν τὰ μὴ προσήκοντα καὶ λέγων πονηρὰ. TCV.
- 257, 25. Τοῦτο] ὅτι ψευδεῖς ἦσαν. P.
- 257, 28. Κέχηρμαι] ἀντὶ τοῦ ἐκεχρήμην. P.
- Χρησασθαι] βοηθήσαι αὐτοῖς. P.
- 257, 29. Τῶν καθ' ἡμᾶς] τῶν ἐρ' ἡμῶν, ἐν τῷ χρόνῳ ἡμῶν. P.
- 258, 1. Καὶ ταῦτ' ἐν βραχείῳ] ῥήματα δηλονότι. P.
- Διὰ τὸ ὀλιγορρεῖν τὸν ἀπροκείμενον ψυχραγωγῆν βούλεται διὰ παραδειγματῶν σεμνῶν καὶ κατορθωμάτων λαμπερῶν καὶ τὸ καθ' αὐτὸν ἀπολόασθαι καὶ δεῖξαι ὡς διὰ τὸ ἔθος ἢ πόλις, οὐ δι' ἐμᾶς, βεβοήθηκε. Καὶ γὰρ ὀφθαίει καὶ ἔπατος ἴδρα καὶ ἡ πόλις δλη τὰ λοιπὰ πράττειν εἰς ζῆλον τῶν καλαιωτέρων. TCV.
- 258, 3. Τὰ λοιπὰ] τὰ ἔμπροσθεν. P.
- 258, 4. Ἵμεῖς τοῖνον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] ἕατοι παλαιότερα τῶν νῦν ἔστι τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ ὄηλον ὡς πρὸς μίαν πόλιν διαλέγεται· διὰ καὶ εἶπεν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ γένος ἑλον δλην. TCV.
- 258, 8. Οὐ ναὺς οὐ τεῖχη] Ἵσαν γὰρ οἱ Ἀσπιδαιμόνοι λαβόντες αὐτῶν τὰς ναῦς ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοῖς διὰ Ἀσάνδρου καὶ τὰ τεῖχη αὐτῶν κατασάφηντες. AHRTCV. Ἀπογυμνοὶ αὐτὴν πάσης παρασκευῆς καὶ δυνάμεως, ἵνα πλῆον ὁσωπῆσθαι τὸν κατήγορον. Εἰ γὰρ, ὅτε μηδεμίαν ἐκείνητο δύναναι, ἀντεῖχε πρὸς τὴν τοσαύτην δύναναι φιλανθρωπίας ἔνεκεν, πῶς, ὅτε οὐκ ἀσθενῆς ἦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπίσημος καὶ δυνατὴ, προδώσειν τοὺς Ἑλληνας ἔμελλεν; TCV.
- 258, 10. Οὐ πολλὰς δὲ] ἵνα μὴ ὡς ἀξιεθείσης τῆς δυνάμεως λοιπὸν ἐλαττώσῃ τὸ θαῦμα. Ἀστὴ δὲ ἔστιν ἢ μεγάλη μᾶχη ὀνομαζομένη· καὶ ἠττήθησαν Ἀθηναῖοι. Ἄλλὰ προσθῆκει τοὺς ἀπροσάτας, ὅτι καὶ ποτε τὴν ἔσαν ἐστέρητε ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων πολεμήσαντες. Ἐξαρταί δὲ τὸ ἐξήλθετε. TCV.
- 258, 11. Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἔχοντων] Νῦν ὅτε περὶ τοῦ μὴ δεῖν μνησικακεῖν ἐμνημόνευσεν, εἶπε τῶν τότε Ἀθηναίων, καίτοι γε τοῖς νῦν αὐτοῖς, ὡς εἴπομεν, λογισάμενος. TCV.
- 258, 14. Τοῦτο] τὸ μνησικακεῖν. P.
- 258, 15. Εὐεργετῶν] μὴ ἔχθρῶν. P.
- 258, 17. Ἄλλ' ὑπὲρ εὐδοξίας καὶ τιμῆς] ἵνα μὴ δοῦσιν ὡς μισοῦντες ἀμυνομένοι Ἀσπιδαιμόνιους ὄντας ἐχθροὺς πεποιθῆσαι πῆραμον. Τὸ δὲ ἤθελον, οἶον οὐ ἀμωσθένους αὐτοὺς ἐπαθίζοντος. Οὐ λόγος, φησὶν, ἐξῆγεν ἡμέτερος, ἀλλὰ ἡ φύσις ἐκίναει πρὸς τὸν κωράταξιν. Εἶτα ἐπικρίνει καὶ βεβαιοῖ, τῶν πατέρων τὴν γνώμην ἀποδεδυμένος, καὶ τοῖς κοινοῖς λογισμοῖς κωροῖ τὸ πολέμημα,

ὅτι δοκεῖν μὲν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δημηγορεῖν, ἅπασιν δὲ συμβουλεύειν ἀνθρώποις τὰ χρήσιμα. TCV.

258, 18. Ὅρθως] δικαίως καὶ συμφερόντως. P.

258, 20. Κἄν ἐν οἰκίστῳ τις αὐτὸν] Φασὶ τὸν ὄρνειν οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρὰ Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν ὅτι κἄν μεταβάλλῃ τὴν διαίταν, κἄν ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀποθανεῖται πάντως καὶ μὴ δεικνύς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμενος. TCV.

258, 21. Καθεύρας] περικλείσας. P.

Ἄγαθούς] ἀνδρείους. P.

258, 22. Ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν δεῖ] πάλιν τὴν ἐπιχειρησὶν ἐπιναίει, τὸ δὲ πέρασ οὐκ ἀναδέχεται. TCV.

Καλοῖς] ἀγαθοῖς πράγμασι. P.

Τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους] ὄσπερ πρόβολον. TCV. Πρὸ ὁμμάτων ἔχοντας τὸ νικᾶν. P.

258, 25. Ταῦθ' ὑμῶν οἱ πρεσβύτατοι] Τί λέγω τοὺς πᾶσι κρογόνους; φησὶ· καὶ ὑμῶν οἱ ζῶντες πρεσβύτεροι ταύτῃ ἴσχουν τὴν γνώμην, οἱ καὶ τῶν λακεδαίμωνίων κινδυνεύοντων ἐπέβησαν, ἦν ἴκα οἱ κρατήσαντες αὐτῶν ἐν Αἰατρικῷ διασφαιρίειν αὐτοὺς ἐσποῦδαζον. Οὐδοκὸν ἐντεῦθεν ἐξενέγκετε νόμον, ὡς εὐτυχοῦσι μὲν ὀργίζεσθαι τοῖς ἔχθροῖς, ἐπαικῶσι δὲ ἐπαμύναι. TCV.

259, 10. Ὑπὸ Θεμισωνος] Θεμισῶν τις καὶ Θεόδωρος Εἰδοεῖς, ἐπιθέμενος Ὀρωπῶν χωρίῳ Ἀθηναίων, κειμένῳ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ἤλαβον αὐτό. Ὡς δὲ Ἀθηναῖοι ἱμελλόν πόλεμον συνάψαι, ἔδοξε δίκην μᾶλλον κρινέσθαι. Τὸν δὲ μέχρι τῆς κρίσεως χρόνον Θηβαῖοι ἔρπταν αὐτοὺς λαβόντας φυλάξαι τὸ χωρίον. Ὡς δὲ ἤλαβον, οὐδὲ ἑτέροις ἀπέδωσαν, μέχρις οὖ Φιλαιππος ὑστερον σπεισάμενος Ἀθηναίους ἐν τῷ ἀναχωρεῖν ἐπὶ Μακεδονίαν ἐγάρυστο αὐτοῖς παρὰ Θηβαίων λαβῶν. AHRTFV.

259, 12. Τῶν ἐθελόντων] οὐ χειροτονήσασθαι τῆς πόλεως τριηράρχους, ἀλλὰ τῶν ἐθελόντων γενομένων τριηραρχῶν. P.

259, 15. Τὴν νῆσον] τὴν Εὐβοίαν. P.

259, 16. Καὶ τῶν πόλεων] τῆς Εὐβοίας. P.

259, 17. Αὐτοῖς τοῖς ἐξημαρτηκῶσιν] Εὐδοεῦσι. P.

259, 18. Μηδὲν ὄν ἡδίκησθε] Νομοθετεῖ πάλιν ὁ ῥήτωρ τὰ κάλλιστα φιλοσοφῶν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἔχοι λόγον ἀδικεῖν τοὺς ποτεῦσαντας. TCV.

259, 20. Ἐξόδους] ἐκστρατείας. P.

259, 23. Θεθεωρηκῶς] ἔννοησικῶς. P.

259, 26. Συμβουλίης οὐσης] τοῦ σωθῆναι τοὺς Βυζαντίους. P.

Τὶ ἱμελλόν κελεύσειν] παρακινήσειν. P. Τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου διὰ τοῦ κελεύειν ἐδήλωσεν, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς βουλῆς οὐσης· οἶον, ἐν οἷς ἔδοκοῦμεν ἀλλοῖς βοηθεῖν, καὶ τὸ λυσιτελεῖς ἠνέστο τῆς πόλεως ἦδη, λέγω τὸ συμμαχεῖν Βυζαντίους· ἰδοὺ γὰρ τῷ φαινομένῳ μὲν Βυζαντίους ὠφελεῖν, ὠφελει δὲ καὶ τὴν πόλιν διὰ τὴν οἰοπομπίαν. TCV.

259, 28. Σώζεσθαι] Βυζαντίους. P.

260, 5. Ὅσα ἔξῃν] ἀδειαν εἴχετε. P.

260, 6. Βούλομαι τοίνυν ἐπιανεθεῖν] Τοῖς εἰρημῶσι ἱπαιτίοις ὄσων ἀναμῆαι πάλιν τὴν μνήμην τῶν ἀγαθῶν ἐπιγέται, ἵνα στελιῇ [διὰ] τῶν ἐπαίνων τὴν μέμφιν. TCV.

267, 7. Τούτων ἔξῃ] ἐχόμενα τῶν προειρημένων. P.

260, 9. Ὅρων γὰρ, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ναυτικὸν ἔργον] Ὅρα τοῦ φροντιζόντος τὴν διάνοιαν. Τὸ καταλυό-

μενον δὲ, τὸ κατὰ μικρὸν ἀφανίζεσθαι μέλλον. TCV.

Τὸ ναυτικὸν] τάγμα. P.

Ἀναλωμάτων] δαπανημάτων. P.

Τὰ ὄντα] τὰ περιόντα αὐτοῖς. P.

260, 14. Ἔθηκα νόμον] ἐνομοθέτησα. P. Οὐ γὰρ ἐπιβήντο φίλοις λόγοις οἱ πλοῦσιοι. Ἔτα, ἐπειδὴ τὸ ἀναγκάζειν ὑποπτον ἦν, ἐπήγαγεν εὐθύς τὰ δίκαια ποιεῖν. Δεῖ γὰρ καὶ ἀκοντας ἐμβάλλειν εἰς τὰ κατὰ τοὺς οἰκείους. Ἀνεπαχθῶς δὲ τὸν κατὰ τῶν πλουσίων μετεχειρίσατο λόγον, μεταλήψει τῶν ὀνομάτων εἰς τὸ χρήσιμον τὴν ζωὴν μεταλλάξας. TCV.

260, 17. Παρασκευὰς] τὰς πολεμικὰς ἐτοιμασίας. P.

260, 18. Καὶ γραφεῖς] κατηγορηθεῖς παρανόμων. P.

260, 24. Ὑπωμοσία] ὑπερθέσις, στήφει, προσφάσι.

Ἔστι γὰρ ὑπωμοσία τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην, ἧγουν ἀναβάλλεσθαι, συνωμοσία δὲ τὸ κατὰ τινῶν βουλευσάσθαι καὶ ἀλλήλους ἔρκους συνδέσθαι μὴ ἀποστῆναι τοῦ ἀτόπου βουλευμάτος, μέχρις ἂν τοῦτο τελεσθεῖη. P.

260, 25. Ὀκνήσοιμι] ἀναβαλοίμην. P.

260, 28. Λειτουργεῖν] συνεισφέρειν. P.

261, 1. Γιγνόμενον] ὀρεϊλόμενον. P.

Τιθέναι] κατατιθέναι, διδόναι. P.

Διοῖν] νῆων. P.

Κατὰ τὸν ἔμῳ] ὡς ἐμοῖ δοκεῖ. P.

Προτέρου] τοῦ νόμου. P.

Συντέλειαι] συγκροτήσεις. P.

Ἐπεχειροτόνησεν] ἐπέψηφισατο. Ἐπὶ χειροτονία ἢ κατάστασις τῆς βουλῆς. P.

261, 20. Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον] κατ' εἰρωνείαν. T. Ἦθει καὶ ἐν εἰρωνείᾳ τὸν γράψαντα γάρ πως κατέλεγεν. TCV.

261, 24. Συντελειῶν] συνδόσεων. P.

262, 3. Πλειόνων] τῶν δέκα ταλάντων. P.

Ἀποτετιμημένη ἦ] ἧγουν ἔχῃ ἐπιτησίαν. P.

Ἀναλογισμῶν] λογαριασμών. P.

Λειτουργία] συγκρότησις. P.

262, 9. Ἄρά γε μικρὰ βοηθησαὶ τοῖς πένησιν] οὐχ ἀπλῶς πένησιν, ἀλλ' ὑμῶν. TCV.

262, 11. Οὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ καθυφεῖναι] Ἀναεφαλοῦται τὴν αἴτησιν προστιθεῖς, οὐ κατὰ τοῦτο μόνον αὐτῷ, ὅτι μὴ προῦδωκα τὴν γραφὴν, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ νόμος ἐπηνέθη τῇ πείρᾳ. Ἔστι γὰρ ἀπάτη νικᾶν μὲν, εἶναι δὲ ἀσύμφορον. Ὅθεν τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀπόδειξιν εἰς συμμαχίαν καλῶν τὰ ἔξῃς ἐπάγει κατὰ ἀναίρεσιν, οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέτεο. Σημαίνει δ' ὅτι κίετης ἦν ὁ τριηράρχος. Οὐ δεσμώτην ἐδῶρον οἱ ἀρχοντες οὐδοὶ οἱ τῶν Ἀθηναίων, ἀπόστολοι καλούμενοι. TCV.

Καθυφεῖναι] ἐνδοῦναι πρὸς τὰς τῶν πλουσίων αἰτήσεις. P.

Γραφεῖς] κατηγορηθεῖς. P.

Πεῖραν] αἰσθησὶν τοῦ συμφέροντος. P.

Πάντα γὰρ τὸν πόλεμον] κατὰ πάντα τὸν καιρὸν τοῦ πολέμου. P.

262, 17. Ἐν Μουνυχίᾳ] Μουνυχία τόπος περὶ τὸν Πειραιᾶ, ἐνθα ἐστὶν ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος· κατὰ ἔρευγον οἵτινες τῶν τριηράρχων ἡδικοῦντο, ἢ ναῦται, ἢ τινες τῶν ἔξισταζομένων ἐν τῷ Πειραιεῖ. Ἐκλήθη δὲ Μουνυχία, ὡς φησὶν ὁ Διόδωρος, παραφέρων τὰ Ἑλληνικοῦ, λέγων ὡς ἐστὶ Ἐλλάς ποτε στρατεύσαντες κατὰ τῶν οἰκούντων τὸν Μινύειον Ὀρχομενὸν τὸν τῆς Βοιωτίας ἐξέβαλον αὐτοὺς

ἐκείθεν· οἱ δὲ ἔξαναστάντες ἦλθον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Μουνόχου βασιλέως· ὁ δὲ ἐπέτρεφεν αὐτοὺς οἰκῆσαι τὸν τόπον τοῦτον, τὴν Μουνουχίαν, ὅστις οὕτως ὠνομάσθη παρ' αὐτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως. AHRFTCV.

262, 18. Ἀποστολέων] Ἀποστολεῖς ὄνομα ἦν ἀρχῆς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἔργον ἔχουσα τὸ φροντίζειν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως πρὸς τὸ ταχέως ἐξελεθεῖν. AHRFTCP.

262, 20. Οὗτ' αὐτοῦ ἀπελείφθη] ἐν τῷ λιμένι ἀνεπιστάστος. P.

Ἀπόρων] πνήτων. P.

Εὐπόρους] πλουσίους. P.

Μετῆνεγκα] Ἡ λέξις δηλοῦν τὸν ἀναξίκακον. TCV.

Δόνοντα] συμμέροντα. P.

262, 20. Βάσκανον δὲ καὶ κιαρὸν καὶ κακὴθεσις] Ἀποτείνεται πρὸς τὸν Αἰσχίνην διὰ φθόνου τοῦ στεφανίου. TCV. Βάσκανον δὲ, φιλαίτιον, μεμψιμοῖον. P.

263, 8. Ἡγοῦμαι τοίνυν λοιπὸν] Ὅτι κατὰ νόμον ἐν θεάτρῳ γενέσθαι τὸ κήρυγμα εἰρηκῆ, καὶ ἔπως οὐχ ὑπεύθυνον ἔγραψέ με στεφανοῦσθαι. Ἐλέγομεν [δὲ] ἔτι τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐξέτασιν τῆς πολιτείας εἰς δύο διαλῶν καὶ μίσην τάξας τὸ νόμιμον οὕτως πεποίηκε τὴν διοίκησιν. TCV. Ἔως ὧδε τὰ περὶ τῆς πολιτείας· ἐνταῦθα δὲ εἰσβάλλει εἰς τὸν περὶ τῶν ὑπευθύνων νόμον, καὶ μετὰ οὐ πολλοῦ πάλιν ἐπαναλαμβάνεται περὶ τῶν πολιτειῶν. P.

Ἀδγους] ἀποδείξει. P.

Περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων] νόθων νόμων, ὧν εἰσήγεν Αἰσχίνης. P. Παρ' οὗς παρέγραψε τὸ ψήφισμα, σημειωσάμενος ἔτι παρὰ τούτους τοὺς νόμους ἔγραψεν τὸ ψήφισμα. TCV.

Συνεῖναι] συνίνασι τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀπ' ἐκείνων. P.

Ἀπλόως] ἀπαρμόργας. P.

263, 27. Ὡν μέντοι γε] Τὸ νόμιμον τοῦτο λύει τῷ ῥητῷ καὶ τῇ διανοίᾳ. Ἐκείνου γὰρ λέγοντος ἔτι ὁ νόμος οὐκ ἔξ τὸν ὑπεύθυνον στεφανοῦν, οὗτος τῇ διανοίᾳ κέχρηται· ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ τὰ ἑαυτοῦ ἀναλίσκειν, ἀ δέδωκα τῷ δήμῳ· ἐν τῇ τεichoποιῶν γὰρ ἐπέδωκεν, ὡς ἔγωγε μιν. ARFTCP.

Ἐπαγγελάμενος] ὑποσχόμενος. P.

264, 6. Τούτους] τοὺς συκοφάντας τε καὶ τοὺς δόντας. P.

264, 10. Ἐπέδωκα] ἐπένεμα. P.

264, 11. Ἐπήνεσεν αὐτὸν φησὶν ἡ βουλὴ ὑπεύθυνον ὄντα] Τοῦτο ὡς ἀπὸ Αἰσχίνου λέγοντος ἔτι ἀπαρθηθεῖσα ἡ βουλὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐπήνεσεν αὐτὸν καὶ ἑστεφάνωσεν ὑπεύθυνον ὄντα. ARTP. Ἄντι τοῦ εἰπεῖν, ὁ Κτησιφῶν, ὑποσημαίνει τὴν βουλήν ὡς ἐκαινέασαον ἦδη, ἵνα φαίνεται τῆς βουλῆς, ὡς Κτησιφῶντος, κατηγορῶν. TCV.

Οὐ περὶ τούτων γε οὐδενός] μὴ κατηγορεῖ, φησὶν, ἀδίκως, μηδὲ συκοφάνται τὴν εἰρήνην. Οὗ γὰρ οὗτος, ὡς σὺ λέγεις, ἐν οἷς εἰμὶ ὑπεύθυνος, ἐπήνεσεν, ἀλλὰ δι' ἄπειρ ἐπέδωκα, εὐκαίρως ἐπήνεγκε τὸ, ὧ συκοφάντα. TCV.

264, 13. Ἄλλα καὶ τειχοποιὸς ἦσθα φησὶ] Καὶ τοῦτο ὡς ἀπὸ Αἰσχίνου. ATP. Τοῦτο μὲν εἰ συνῆπτο τῷ ἄνω τῷ περὶ τῶν θεωρικῶν, ἅμα ταῖς δύο ἀρχαῖς αὐτῶν ἢ ἀντιθέσις ἔνοχον ὄντα ἰδεῖν, λέγουσα ἔτι κατὰ ταῦτον καὶ τοῖς θεωρικοῖς ὑπεύθυνον ὄντα καὶ τῇ κατασκευῇ τοῦ τείχους ἔγραψε τιμηθῆναι, ἰσχυρά πως ἐφαίνετο σοδρα· καὶ περὶ τὴν ἀναίρησιν ἠπορούμενος. Νῦν δὲ τὸ ἰσχυρὸν διαπαύσας τὸ περὶ τῶν θεωρικῶν, καὶ τῷ τάχει τὴν ἀπάτην ὑποκλήψας, ὡς ἐκ περιουσίας εἰσάγει ληροῦντα περὶ τούτων τὸν Αἰσχίνην, καὶ λέγοντα, τειχοποιὸς ἦσθα, ὅπου

μάλιστα ἡ προλαβοῦσα λύσις ἀκόλουθος ἦν, ἐν οἷς ἔλεγεν, ἀλλ' ἐφ' οἷς ἐπέδωκα. Διὸ καὶ φιλοτιμεῖται διοριζόμενος. TCV.

264, 22. Πρώτον μὲν Ναυσιυλῆς] Ἐτέρα τις ἐπαγγελτῆς ἀποδόσεως. Ὡς γὰρ τοῦ Αἰσχίνου λέγοντος ἔτι οἷα ἔξεσι τὸν ὄντα ἐν ἀρχῇ φιλοτιμεῖσθαι τὰ ἑαυτοῦ καὶ γαρίζεσθαι, οὕτως ἐπάγει τὰ παραδείγματα. Εἰκὸς δὲ ἦν μετὰ τὸ δοῦναι τὰς εὐθύνas στεφανωθῆναι αὐτοῖς, ἀλλ' ἀορίστως προῆχται. TCV.

264, 25. Εἴθ' οὗτος Νεοπτόλεμος] Οἰκιστέρον τοῦτο πρὸς αὐτὸν τὸ παραδείγμα. Καὶ γὰρ τοι καὶ τελευταῖον ἔστιν. TCV.

264, 27. Σχέτιλιον γὰρ ἂν εἴη τοῦτο γε] Μετὰ τὴν ἀπόδειξιν εὐλόγως σχετικίζει, τοῖς κοινοῖς λογισμοῖς λοιπὸν χρώμενος. Ἐπειδὴ ἀρχὴ τινὰ ἀρχὴν, ἄξιός ἐστὶ δουλοῦν ποιεῖν, ὡς οὐ δέον τοῖς ἔμοις χρῆσθαι ὡς βούλομαι. Καὶ οὐχ ἀπλῶς διδόναι τὰ ἑαυτοῦ εἰπὼν ἀπηλλάγη, ἀλλὰ διδόναι τῇ πόλει προσέθηκεν, ὀνόματι τῆς πατρίδος τὴν ἀποκίαν συναΐζων. TCV.

265, 10. Τοῖς κατοικοῦσιν] Ἀθηναίοις. P.

265, 18. Ὅ ἐπὶ τῶν ὀκλιτῶν] ὁ ἐπιστάτης τῶν ὀκλιτῶν. P.

265, 20. Ὅ ἐπὶ τῶν ἱππέων] ὁ τοῦ ἱππεῦ ἐπιστάτης. P.

266, 5. Ἐπέδωκα] ἐκαινούμαι διὰ ταῦτα] Ἐλέγει αὐτὸν ὡς ἀγνώμονα καὶ ψευδόμενον. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ εὐθύνas ἀπαιτεῖσθαι δίκαιός εἰμι ὧν ἔλαρσάμην, ἀλλὰ τιμᾶσθαι· φυλάττεσθαι γὰρ ἐπὶ πάντων προσήκει τὸ αὐτὸ δίκαιον. Ποῖον τοῦτο; ἀκουε καὶ μάνθανε; Ἐπέδωκα; Ἐκαινούμαι τῆς ἐπίδοσεως χάριν. Ἡρῆα τινὰ ἀρχὴν; εἰτα δὸν εἰπὴν ὡς ἐπὶ τοῦ προτέρου, Δίδωμι τὰς εὐθύνas τούτων, ἐνηλλάξε τὸν χρόνον, καὶ δέδωκα εὐθύνas ἐκείνων· ὡς τις ὑπολαβεῖν ἐντεῦθεν, ὡς μεταξὺ τῆς γραφῆς ἀποτεθείσης, πρὶν ἔλθειν εἰς τὸ δικαστήριον, φοβηθεὶς παρῆγε τὰς εὐθύνas τούτων· διὰ τοῦτο καὶ πλάττεται τις ὡσερ ἀνυποφορὰς παρ' Αἰσχίνην. TCV.

266, 8. Νῆ Δι' ἀλλ' ἀδίκως ἤρξα] Οὐ τοῦτο πάλιν Αἰσχίνης κατηγορεῖ, ἀλλ' ὁ ῥήτωρ νῦν αὐτὸ προσέθηκεν, ἐπειδὴ θαρραῖ ἑαυτῷ μὴ κεκαρπῆναι. ARTCP. Καὶ τὴν λύσιν εὐθέως κατ' ἐπιτήρησιν εἰσάγει, καὶ τί πρόβητι; ἐγὼ τῆς πόλεως τῇ σωτηρίᾳ; πῶς τοῦ Δημοσθένους ἔρεσκον πολιτευσαμένου τὰ χεῖριστα; τίς εἶδὲ σε τῶν λογιστῶν τὴν πονηρίαν μεμψόμενος; TCV.

266, 8. Εἴτα παρῶν] Σημειώσω· ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὸ ἐπιχειρήμα. B.

267, 3. Ἐγράφαί] Ὁ Πλάτων φησὶ, γραφὴν σὲ τις ὡς ἔοικε γέγραπται· κείται ἐν τῷ Εὐθύφρονι. P.

267, 4. Ἄ δὲ φησὶν ἡ βουλὴ δεῖν] Πάλιν ἐπέμεινε τῷ θεωρηματι, ἀντὶ τοῦ Κτησιφῶντος μεταλαβῶν τὴν βουλήν. Ἐνθυμεῖται δὲ πᾶν χαριέντως ἐλέγχων ὡς ἀχάριστον ἑμοῦ καὶ ἀνόητον· οἶον, ἂν μὲν τις δεδῶ τὰ ἑαυτοῦ, λαμβάνειν τὴν βουλήν οὐκ ἐκώλυσας· ἂν δὲ θέλῃ τὴν δεδωκότα ἀμείψασθαι, παράνομον καλεῖ τὸ γιγνόμενον· καινὸς ἀναφαρῆν νομοθέτης, τὸ μὲν λαβεῖν ἑπιπύτων, τὸ δὲ ἀποδοῦναι μεμψόμενος. Προσεκτεῖν δὲ πάλιν τῷ ἀποδοῦναι ὡς εὐκαίρως εἰρημῶν, ἵνα φαίνεται χρὸς ἀποπληροῦσα ἡ βουλὴ. TCV.

267, 5. Τὸ λαβεῖν οὖν] Καθ' ἑλὸν πῶλον παρῶν σις. B.

267, 7. Ὅ δὲ παμπόνηρος] Τὸ κόμμα ἔγγραψα. B.

267, 9 Καὶ μὴν περὶ τοῦ ἔν ἐν τῷ θεάτρῳ] Μεταβαίνει λοιπὸν καὶ εἰς τὸ ἕτερον νόμιμον τὸ περὶ τοῦ κηρύγμα-
τος. Καὶ βλέπει τὴν εἰσαγωγὴν ὅπως ἔχει· Καὶ μὴν περὶ
τοῦ κηρύγματος εἰ σκοποῖ τις, ὁμοίως συκοφάντην εὐρή-
σαι καὶ βάσκανον. TCV.

267, 10. Τὸ μὲν μυριάκις μυριάκις] Πολλοὺς ἀληθεύων
τῷ ἀριστερῷ. Πολλοὶ γὰρ πολλὰκις ἐστεφανώθησαν, ἀλλὰ
τῶν ἕνων, βουληθείσης τῆς πόλεως. Ὅτι ἀποκρούτων
εἴπορον τὴν ἀπάτην ἐργάζεται. TCV.

267, 27. Ἀκούεις, Αἰσχίην, τοῦ νόμου] Ἐπεὶ παρα-
κρῆσθαι χρεῖα, προστίθεται τὸ σαφές ἔχειν τὸν νόμον,
ὑπαρξάντων τὸν ἀκροατῶν τῆς ἐξεταστικῆς τὴν ἀκριβείαν.
Δοκίμ' δὲ τὸ βῆτον κατὰ τὸ ἐλλείπον ἀσάφειαν ποιεῖν.
Εἰαρινήτων οὖν οὕτως· ὁ νόμος, φησὶ, λέγει σαφῶς, μη-
δεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ κηρυττίσθω, πληρὴ ἐκείνων οὐκ ἂν ὁ
ἄσμος ἔλθαι καὶ ἡ βουλή ψηφίσονται. TCV.

268, 1. Τοῦτους δὲ ἀναγορευέτω] ὁ κήρυξ δηλονότι,
οὐκ ἂν ὁ ἄσμος ἔλθαι καὶ ἡ βουλή. Ἰστέον δὲ ὅτι περὶ
τῶν ἕνων ὁ νόμος ταῦτα διεῖρηκεν, ὡς εἶπομεν. TCV.

Τι οὖν, ὦ ταλαίπωρε] Οὐκ αἰτεῖται τὸν ἔχθρον, ὑπεύθυνον
ποῦθεν τῷ ἐγκλήματι. Παῦσαι δὴ, δυστυχέστατε, τῆ
ἀληθείας μαχόμενος. Ἐλεῶ σε πολυμούνη τῷ νόμῳ.
Ἄκαλλάστου τῆς νόσου· χρήσιμος ἐν τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς
ὁ ἑλλέβορος· δέχου τῆς πᾶσι τὴν θεραπείαν. Ἔργον ἀπὸ
τῆς ψυχῆς τὸ ἀρρώστημα. TCV.

268, 9. Ὅσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκώς] Ὁ Αἰσχίης, οὐ
συγχεῖται εἶναι τὸν ῥήτορα δημοτικῶν, ἔρασκεν ὡσπερ
κλάτων τὸν δημαγωγὸν ὡς ὀφείλει εὐγενῆς εἶναι καὶ
προθύμων σεμνῶν, καὶ τετράφαθα καλῶς, [καὶ] πεπαι-
δύσθαι ἐλευθέρως, [καὶ] κήδεσθαι τῆς πατρίδος, καὶ τὰ
τοιωτά· εἶτα μετὰ τὴν ἀπαριθμῆσιν τοῦτων ἀντιτελεῖ τὰ
κατὰ τὸν Δημοσθένην, καὶ μὴδὲν τοιοῦτον εὐρὸν προσόν
αὐτῷ, σχετιάζει καὶ ἀγανακτεῖ. Διασύρει οὖν τῆ παρα-
θέσει τοῦ ὁμοίου τὸν λογισμὸν. Ἦδη γὰρ τις, φησὶν,
εἰ δημιουργὸν ἔβητο πλάσαι αὐτῷ ἀνδριάντα καὶ τὰ ἅμωια
σχήματα οἷα δεῖ ἔχειν περὶ αὐτὸν ποιησάμενος, ἵπαιδαν
μετὰ ταῦτα ἰδῶν μὴ εὐρῆ ἐνόητα ἐν τῷ πλάσματι τοῦ
ἀνδριάντος τὰ ἐν τῇ γραφῇ, εἰκότως δυσχεραίνει καὶ κα-
ταδοῶ τοῦ τεχνίτου. TCV.

Κατὰ συγγραφήν] Δίγει κατὰ πρόσταξιν, οἷον ὡσανεὶ
προστάξας ἀνδριαντοποιῶ ἀνδριάντα ποιῆσαι κατὰ τινα
ἐπιταγήν. Οἷον ἐπιτάξας αὐτῷ, ὅτι βούλομαι εἶναι αὐ-
τόν, τὸν ἀνδριάντα, τοῖωσθε, τὴν χεῖρα αὐτὸν ἔχειν
τοῖωσθε, καὶ τοὺς πόδας τοῖωσθε, καὶ τὴν κεφαλὴν ὁμοίως
εἶτα μὴ δεξιόμενος αὐτὸν, τὸν ἀνδριάντα, ὡσπερ ἐπέταξας,
ἐνεαλείς ὑπεροπὴν τῷ ἀνδριαντοποιῷ. AHRTP.

268, 14. Καίτοι καὶ τοῦτο] Διαφορὰ λοιδορίας καὶ κα-
τηγορίας. B.

268, 24. Οὐδὲν ἦτον ἐμοῦ] Ἐπιτίθει ὅτι ἐν οἷς ὠφελεί
ἴδωσιν Αἰσχίην τὸ ἴσον εἰς συνέσει, καὶ οὕτω περιτρέπει.
TCV.

268, 25. Πομπεύειν] ὑβρίζειν, λοιδορεῖν. P. Ἄντι τοῦ
λοιδορεῖν. B.

268, 28. Πότερόν σε τις, Αἰσχίην] Μῶλλον τὰς λοιδο-
ρίας ἐργάσασθαι προδοσκοῖεῖ αὐτῷ τὴν παρὰ τῶν καθη-
μένων εὐμείανειν, ἔχθρον ἀποφαίνων τῆς πόλεως, οὐχ
ἑαυτοῦ, τὸν Αἰσχίην, ἴν' οὕτως, ἔπερ ἂν εἴπῃ βλασφη-
μῶν αὐτόν, ἡδέως ἀποῶσιν, ὡς ἔχθρου κοινῶς βαλλο-
μένου. Ὁ οὖν λόγος τοιοῦτος· Πῶς ἐμὸς ὢν ἔχθρος—
τοῦτο γὰρ ἂν ὁμολογήσειας ἐρωτηθείς—, οὐδαμοῦ φαίην

γεγονῶς μου κατήγορος, οὐκ ἐν εὐθύναις, οὐκ ἐν γραφαῖς,
οὐκ ἐν ἄλλαις κρίσειν ἀπλῶς· ὡς εἶναι δῆλον ἀπ' οὗ σε-
σωμένης ὡς οὐκ εἴ τῷ Δημοσθένει πολέμιος, ἀλλως τε
ἤνικα καθαρός ἐγὼ καὶ ἀμαμπτος ἐφάνην. TCV.

269, 2. Ἐξέλιπες] ἀφήκες. P.

Εὐθύναις] Εὐθυνα ἦν ὢν δημοσία τις ἐπιστεῦθη· γραφῇ
δὲ κυρίως ἢ ἐπὶ τῶν παρανόμων· κρίσις δὲ ἢ ἐπὶ ἐγκλήμα-
τος. AHRFTCP.

Ἄθρος] ἀζήμιος. P.

269, 6. Τῆ πόλει δ' ἢ πλῶν] ἀπὸ τοῦ λαβεῖν με,
φησὶ, τὸν στέφανον, ὃ δημοσία ἐπράχθη, ἀνάγκη τῆ πό-
λει δόξης μεταίναί ἢ πλῶν ἢ ἔλαττον, τοῦτ' ἴσθιν ἢ μέρος
τῆς δόξης, ἢ καὶ τὸ ὅλον. AHRFYSTCP.

269, 8. Ἐνταῦθα] ἐπὶ μάχης.

Ὅρα μὴ τοῦτων μὲν ἔχθρος ἦς] τὸ ὄρα καλῶς· οὐ θέλει
γὰρ αὐτὸς ἀποφῆσθαι, ἀλλ' ἢ τῶν πραγμάτων ἀναγκά-
σι σε φύσις, φησὶν, ὁμολογεῖν. Θαυμάζω δὲ τὴν δευτέ-
ρητα, ὅτι πρώην, ὅτε τῆς ἀξίσεως χρεῖα ἦν, ὄλης τῆς
πόλεως ἀπέδειξεν ἔχθρον τὸν Αἰσχίην· ὅτε δὲ συνεπλη-
ρώθη πᾶσα ἡ περίοδος, οὐαίτι λέγει τὴν πόλιν, ἀλλὰ τοὺς
δικαστὰς λέγων· « μὴ τοῦτων μὲν ἔχθρος ἦς· » αὐτῶν γὰρ
ἴδαιτο νῦν τῆς εὐνοίας, ἵνα θηρᾶση μὲν τὴν ψῆφον οὕτως,
ἐγείρῃ δὲ τῷ ἀντιδίκῳ τὸν πόλεμον. Αὐτὸ καὶ θαρρῶν εὐθὺς
ἐπάγει. TCV.

269, 9. Ἐπειδὴ τοίνυν ἢ μὲν εὐσεβῆς καὶ δικαία ψῆφος]
Κινήσας αὐτάρκως εἰς δυσμένειαν τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαί-
νεται ὡς νενικηκώς. « Δέδεικται γὰρ, » φησὶν, « ἢ εὐσε-
βῆς καὶ δικαία ψῆφος τοῖς πᾶσι· » τὸ μὲν οὐκ εἶπον οὐ φανε-
ρῶς εἰπὼν, ὡς αὐτὸς ὀφείλει τὴν ψῆφον λαβεῖν ὑπαντιτί-
μενος δὲ ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἀποδείξεως τοῦτο. Ἔστι
δὲ αὐτῷ μέχρι τούτου τὸ μέρος τοῦ δικαίου τὸ περὶ τῶν
ἐδεργετημάτων, ὃ καὶ τὸ νόμιμον συνῆψεν, ἀσθενῆς ὑπάρ-
χον, ὡς ἔραμεν. Φυλάττει δὲ μετὰ τὰς λοιδορίας τῆ
μνήμη τὸ ἄλλο τοῦ κεφαλαίου μέρος, ἐν ᾧ τῶν ἐν Χαι-
ρωνείᾳ κακῶν γεγεννημένων ἀναίρει τὰ ἐγκλήματα. TCV.

Ἐπειδὴ τοίνυν] Ζητοῦσι τινες· καὶ ποῦ ἐστιν ἡ ἀπόδο-
σις τοῦτο τοῦ κῆλον; οὐδὲν γὰρ ἐπήγαγε πρὸς ὃ εἶπεν·
ἐπειδὴ. Περὶ τούτου πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀπολογίσασθαι,
καὶ σχεδὸν εἰπεῖν πάντες ἀπέσχον. Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν
ἔρασκον ὡς δεῖ ἐν ὑπερβατῷ αὐτὸ ἀγανακτικῶσαι, ἄλλαι
δὲ δίσταρον τὴν φράσιν, ἐναλλάττοντες τὸς συνδέσμους,
ζητοῦντες στήσαι τὴν ἀπόδοσιν. Ἡμεῖς δὲ φαμεν ὡς δεῖ
Ἐρμογένης ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν, ἐμπεσὼν εἰς τὸ ἐξηγήσα-
σθαι τοῦτο τὸ κῆλον, οὕτως αὐτὸ ἴδωσιν, ὅτι ἀπὸ θυμοῦ
ὁ Δημοσθένης ἐνταῦθα οὐδὲν ἐπήγαγεν. AHRTP. Τοῦτο
τὸ κῆλον οὐκ ἔχει ἀπόδοσιν· ἀλλ' εἰς θυμὸν ἐμπεσὼν ὁ
ῥήτωρ καὶ πολλὰ μεταξὺ θεῖς ἀπήκεν οὕτως. Μαρτυρεῖ
δὲ καὶ Ἐρμογένης ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν, καταστάς εἰς τὴν
τούτου ἐξήγησιν. FP.

269, 10. Ψῆφος] ἢ περὶ τοῦ στεφάνου..

269, 11. Δεῖ δὲ με, ὡς ἔοικε] δύο συγγνώμας ἔθηκεν,
ἐκ μὲν τοῦ δεῖ με τὴν ἀνάγκην ὅλων, ἐκ δὲ τοῦ φιλολοῖ-
δορον, ὅτι οὐ μεθ' ἡδονῆς ἐντροπᾶς τοῖς Αἰσχίνου κακοῖς,
ἀποστρεφόμενης τῆς φύσεως τὸ πρᾶγμα. TCV.

269, 14. Τίς ὢν] ἤγουν οὐδαμινός. P.

269, 15. Ἄρχει] ἀρχὴν κοιεῖ. P.

269, 17. Αἰακός, ἢ Ραδάμανθός, ἢ Μίνως] οὗτοι οἱ
τρεῖς διεβέβηγντο ἐπὶ δικαιοσύνην. ARTP.

269, 18. Ἄλλὰ μὴ σπαρμολόγος] Τινὲς φασὶν οὕτω
καλεῖσθαι τὸν κολοῖον, ὡς ἄλλοτρίους πτεροῖς προσχρησά-

μενον· και δη και ο Αισχίνης ουδεν ἴδιον ἔχει, τοῖς δὲ τῶν ἄλλων λόγους προσετέλλητο, αὐτὸς ἀπαλευτός ὢν. Ἡ σπερμολόγος, ἀσεβής, ἀπὸ τῶν βωμῶν συλλέγων τὰ ἐπιτιθέμενα ὑπὸ τῶν ἄλλων. Τάχα δὲ και πένης, ὁ τὰ ἀποκρίματα ἀπὸ τῶν βασταζόντων ἀναλαμβάνων, τὰ κατὰ βραχὺ ἀπὸ τῆς γῆς συλλέγων και οὕτω τρεφόμενος. TCV. Εὐτελής και φαῦλος ἄνθρωπος. P.

269, 19. Ὁλεθρος] ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγιγνώσκειν. TCV.

Γραμματεὺς] ὁ τῶν γραμμάτων τε κύριος και τῶν ψηφισμάτων φύλαξ. P.

269, 21. Ἐπαχθεῖς] φορτικὸς. P.

Πορίσασθαι] συναγαγεῖν, λαβεῖν. P.

269, 21. Ὅσπερ ἐν τραγωδία βούντα, ὦ Γῆ και Ἥλιε] Ἔοικε γὰρ τραγικὰ εἶναι ταῦτα. Καὶ ἅμα εἰς τὴν τέχνην ἀποσιωπῆται σύνεσις και παιδείαν ἐπικαλούμενον. Ὁ γὰρ Αἰσχίνης δυσχεραίνων εἰ Δημοσθένους ὀφθεῖα στεφανούμενος, και ταῦτα ἐφθέγγετο. TCV.

269, 23. Ἐπικαλούμενον] ἐπιδοῦμενον. P.

269, 27. Διάγωσις] ἱστορία, γνῶσις τῶν πάλαι ποτὶ γεγονότων πραγμάτων. P.

270, 2. Ἄπολεψθεῖσι] τῆς παιδείας ἐστερημένοις. P.

Προσποιοῦμένοις] ἰδιοποιοῦμένοις. P.

270, 5. Οὐκ ἀπορῶν δὲ στι χρῆ περι σοῦ] Ἐγκωμιστικῶ νοήματος ἐπελάβετο· ἐπεὶ και ὁ ψόγος τῶν ἐγκωμιστικῶν. TCV. Ὁ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν. Οὐκ ἀπορῶν τοῦ εἰπεῖν πολλὰ κατὰ σοῦ, ἀλλ' εὐπορῶν, ἐν τούτῳ δοκῶ ἀπορεῖν, ἐν τῷ μὴ εἰδέναι με ποῖα κρῶτον προτάξω αὐτῶν τῶν πολλῶν. AHRTCP.

270, 7. Παρ' Ἐλπίᾳ] Οὗτος ὁ Ἐλπίας χαμαιιδιάσκαλος ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὑπόσολον ἔχων τὸν πατέρα τοῦ Αἰσχίνου. AFP.

Θησεῖα] πρὸς τῷ ναυῷ τοῦ Θησεῦς. BFSYP.

270, 8. Χοίνικας παχείας] Εἰπὼν δουλεύειν αὐτὸν τὰ ἐπόμυνα τοῖς φαύλοις τῶν δούλων ἐπήγαγε, τὰς πέδας λέγων· τούτο γὰρ καλεῖ χοίνικας, τὸ στρογγύλον δηλῶν. TCV. Χοίνικας καλεῖ τὰς πέδας, τὸ δὲ ζύλον, ἢ πρὸς τὸ ἐπερθεσθαι τὸν Τρόμην ἐν τῷ βαδίζειν και ἐπαναπαύεσθαι, ἢ πρὸς τὸ δύνασθαι συνάπτειν τοὺς πόδας αὐτοῦ. BFYP.

270, 10. Κλισίῳ] τῷ προστώμῳ. Ἔστι δὲ ὄνομα τόπου. P.

270, 11. Τὸν καλὸν ἀνδριάντα] μικρὸς γὰρ ἦν ὁ Αἰσχίνης τὸ σῶμα. TCV.

Τριταγωνιστὴν ἄχρον] Και τοῦτο κατὰ τὸ ἦθος· ἔστι γὰρ ἀμαθέστατον. TCV.

270, 12. Ἐξέθρεψε] τέλειον ἐξέθρεψέ σε και ἐποίησε. P.

270, 13. Ἄλλ' ὡς ὁ τριηραύλης] οὐκ ἀπλῶς αὐλητῆς—ἦσαν γὰρ και ἐκίημοι—, ἀλλ' ἐν τριῆρει αὐτῶν ἄμουσον ῥυθμόν. TCV.

270, 15. Τῆς καλῆς ἐργασίας] κατ' εἰρωνείαν· λέγει γὰρ τῆς πορνείας. ATCP.

270, 16. Ὁκνῶ μὴ περὶ σοῦ] Δύο ἀνύει, και τὸ δεχεῖν εἶναι σφόδρον και τὸ φεύγειν τὰς λοιδορίας, κἄν ὡσιν ἐληθεῖς. TCV.

270, 19. Οὐδὲ γὰρ ὦν ἔτυχεν ἦν] τὸ παρ' ὑπόνοιαν καλούμενον. Ἐπειδὴ παρ' ὁ προσεδόκων οἱ ἀφοραταὶ τὸ ῥητὸν ἐπήγαγε. TCV.

270, 20. Καταρᾶται] ἵνα λέγη τοῖς προδόταις· τοῖς

τοιοῦτοις δὲ καταρᾶται ὁ δῆμος διὰ τοῦ κλέμους. ARTP.

Ὁφέ γὰρ ποτε] Δεῖ λαβεῖν τὸ μὲν κρῶτον ὀφέ ὡσπερ διηγουμένου, τὸ δὲ δεῦτερον ὡς κατ' ἐρώτησιν και ὡς ἐκκληττομένου δι: ἐλησιμόνησεν εἰσεῖν. Το « ἔχθες μὲν ὄν και κρῶτην » ἀντὶ τοῦ ὀφέ· κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ἦν AHRTCP.

270, 22. Και δύο συλλαβὰς] μίαν μὲν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μίαν δὲ εἰς τὸ τῆς μητρός. ATP.

270, 25. Ἐμποῦσαν] ἐκ τοῦ πάντα αἰσχρὰς και ἀνόσους ποιεῖν· τοιαύτη γὰρ ἡ πάλαι Ἐμποῦσα. FYP.

270, 26. Πάντα ποιεῖν] πάντα τὰ αἰσχρὰ και ἀνόσους τοιαύτη γὰρ ἡ πάλαι Ἐμποῦσα. S.

271, 1. Τουτοῦσι] τοῖς πολιτίαις. SP.

Οὐκ ὅπως] ἦγουν οὐ μόνον οὐ. P.

271, 2. Κατὰ τούτων πολιτεύει] ἦγουν κρῶτεις κῶτην πράζην και κινεῖς κατ' αὐτῶν. P.

271, 3. Και περὶ ὧν μὲν ἐστὶ τις ἀμφοσθήτησι] Ἐπιδείκνυσιν ἐν τούτοις δι: οὐκ ὡς ἐχθρὸς ἀπεβολογῆται, πάντα ἐξετάζων ἃ ἤμαρτεν, ἀλλὰ κλειότα και παραπίπτει. Διηγείται δὲ τὰ σαφέστερα και εὐδηλότερα· οὐδ' και ἀκολούθως ἐπήγαγε. TCV.

271, 6. Τὸν ἀποψηρισθέντα] Οὗτος γὰρ ὁ Ἀντιπὸν Ἀθηναῖος ἰδῶται εἶναι τὸ κρῶτερον. Γεγονότων δὲ τῶν καλουμένων διαψηρίσθαι, ὁ ἐστὶν ἐξετάσεων ἐν τοῖς δήμοις ὡς ἔθος, εἰ ἀρα φέρει Ἀθηναῖος οὐκ ὦν ἐνέγραψεν ἑαυτὸν ἐκ σπουδῆς τιῶν ἐκ τοὺς ἀστούς· ἀπεψηρίσθη δὲ και ἀπεδοξαμᾶσθη ὡς οὐκ ὦν ἀστος και ἐκδέδληται. Ἀπηθεις δ' ὄψετο πρὸς τὸν Φιλαιπον, και ὑπέσχετο αὐτῷ λάθρα τῆς Ἀττικῆς ἐπιβάς ἐμπερθεσθαι τῆς Ἀττικῆς τὰ ναῦρια. TCV.

271, 8. Τὰ νεώρια] τόποι εἰς οὐς αἱ νῆες ἀνέλκονται. P.

271, 9. Δαδόντος] κατασχόντος. P.

Κεκυρμένον ἐν Πειραιεῖ] Τὰ εἰκότα εἰρηκεν ὡς κῶτην δυνάμενα. Ὁ τε γὰρ τόπος τοῦ Πειραιῶς ὑποπτος και ὁ κρῶτος· κεκυρμένον γὰρ εἰπὼν εἰς πῆστιν ἄγει τὴν τολμῶν. TCV.

271, 10. Καταστήσαντος] δηλὸν ποιήσαντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου. P.

271, 11. Ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεῖνὰ ποῖω] Μιμεῖται τὸν Αἰσχίνου τοὺς λόγους, τὸ πιθανὸν αὐτοῖς εἰς ἀπέτην οὐδοῦς. Ὅρα γὰρ ὅπως ὀνομάζει τὴν πολιτείαν ἐκ φιλοθροπίας γνωριζομένην και τοὺς ἠτυχηκότας λέγων τῶν πολιτῶν μηχανάται τὴν ἀφῆσιν. Ποιεῖ δὲ κλειθότως πάλιν κολέμιον τῷ δήμῳ τὸν Αἰσχίνην, εἰ γε ὁ μὲν ὡς οὐκ ὄντα πολιτὴν ἐκάλει. TCV.

271, 13. Και ἐπ' οἰκίας βαδίζων] Ἐγὼ δηλονότι βαδίζων ἐπὶ οἰκίας τὰς τῶν ἀνθρώπων. P. Πολὺν ἔκαινον φέρει τῷ ῥήτορι. Οὕτως ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμπερόντος ἀγρυπνεῖ, ὡς και μηδεὶς εἰδότης και ἐπιτρέφοντας αὐτὸν ἐπιζητεῖν τοὺς βλάπτειν ἔθελοντας. Τινὲς δὲ τῷ ἔτις συνῆψαν τὸ « ἀνευ ψηφίσματος ἀπεθῆναι ἐποίησαν » ἀπατήσας γὰρ τὸν δήμον ἐπέσειεν ἀπεθῆναι τὸν ἄνθρωπον δέξασθαι, ὡς μηδὲ καιρὸν ἐγγενέσθαι τοῦ ψηφίσασθαι. Ὅλον τοῖσιν ξὲ ἀμροῖν. TCV.

271, 14. Και εἰ μὴ ἡ βουλή ἢ ξὲ Ἄρειου πάγου] Συνάπτει ἑαυτὸν εὐτραπέλως σεμνοτάτῳ βουλευτηρῆμῳ και καρποῦσθαι μετ' ἐκείνης πειράται τὴν δόξαν· ὄν γὰρ εἴνε μὲν Δημοσθένης, ἀπέλυσε δὲ Αἰσχίνης, ἐπεζήτησεν ἢ βουλή και ἀνέσωσε. TCV.

Τὸ πρῶγμα αἰσθημένη] τὴν ὑπόθεσιν νοήσασα. P.

Ἐν οὐ δέονται συμβεβηκυῖαν] Ὁνειδίζει τρόπον τινὰ τῆς δέμης διὰ τοῦ προσώπου τῆς βουλῆς· ἔστι μὲν γὰρ ὡς ἀνθρώπου ἀγνοεῖν. Το δὲ, ἐν οὐ δέονται, τοιοῦτόν ἐστιν, οὐκ ἀγνοεῖν εἰς διδασθέντας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, καὶ εὖνουν ἔχοντες δημηγόρον τὴν ἐπιβουλὴν οὐ συνήκατα. Συνηπίστατο τῆ συμβούλῳ ὁ προδότης καὶ ὑμᾶς ἐγοήτευσε. TCV.

271, 17. Καὶ συλλαβοῦσα] πανταχόθεν ἀγρεύουσα, τὴν θήραν οὐκ ἀπολάσασα. Κατασκευάζει δὲ διὰ τῆς φυγῆς τὴν ὑπόνοιαν· οὐ γὰρ ἂν οὕτω σπουδαίως ἔφυγεν, εἰ μὴ συνήθει ὡς ἱεραίου ἦν. TCV.

Ἐκινήγαγεν ὡς ὑμᾶς] θιάσαι τῆς λέξεως τὴν ἀριθμείαν. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας δι' Αἰσχίνου περυσίαν, κυρίως εἶπα τὸ ἐκινήγαγεν, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν ἡ βουλή, ἐξ οὗ αἰσώσεται πρότερον. TCV.

271, 20. Τοιγαροῦν εἰδοῖτα ταῦτα ἡ βουλή ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου] Συναίεται καὶ ἕτερον πολίτευμα τῆς βουλῆς σύκαφος κατ' Αἰσχίνου λεγόμενον. Καὶ ἔστι κἀνταῦθα τὴν δαιμονίαν αὐτοῦ κατοπιτεύσαι φύσιν. Ἴνα γὰρ μὴ δόξῃ χάριτι Δημοσθένους γαγονεῖναι τὸ τοῦ Ἀντιφάντος, εἰσάγει τὴν βουλήν αὐτὴν κατ' αὐτὴν, οὐκ ἐκ τοῦ ῥήτορος κατοπινοῦσασαν, καὶ ποιεῖ κατὰ τῆς πονηρίας Αἰσχίνου τὴν ψῆρον τῆς βουλῆς ἐξ ἀμφοτέρων βεβαίαν. TCV.

271, 22. Τούτω] τῷ Αἰσχίνῳ. P.

271, 25. Προσελαθε] προσερίπτετε. P.

Κυρίαν] τὴν βουλήν τοῦ Ἀρείου πάγου. P.

271, 27. Καὶ ταῦτα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσαι] Ἀναίρει τὰ ὑπομιόντα, ἵνα μὴ δυσμένειάν τις μαρτυρήσῃ τῇ βουλῇ. TCV.

271, 28. Ἀπὸ τοῦ βωμοῦ] ἦτοι ὅτι ἐκείθεν λαμβάνουσα τὰς ψήφους οὕτως ἐδίδου, ἢ ἔτι τὰς χεῖρας ἐπιθεῖσα τῷ βωμῷ καὶ θέουσα μετεῖθει τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰς ψήφους, ὡς μὲν πρὸς ἔχθραν, ἀλλὰ δικαίως ψηφίζεσθαι. BSFYHR TCV.

272, 1. Ἠνέχθη] συνέβη. P.

272, 10. Οὐκοῦν δε τοῦτου μελλοντος] Δοῦς ἐκάστης μαρτυρίας τὴν πίστιν χρῆται λοιπὸν ἐνθυμήματι. Ἡ δὲ σύνταξις ἐπιεικῶς καὶ σολοικωρανῆς τισιν ἐνομισθῆ· μεταχειριστέον δὲ αὐτὴν οὕτως, ἀμείβοντας μὲν, οὐδὲν δὲ τὸ παράπαν ἔξωθεν ἐπεισάγοντας. Οὐκοῦν δε, τοῦτου μελλοντος λέγειν, προσέταξεν ἑτέρω δηλονότι λέγειν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτὸν ἡ βουλή. Τίνος; τῆς συνδικίας. TCV.

272, 14. Τοῦ νεανίου τοῦτου] τοῦ ἐξ ἐπάρσιως μωροῦ τοῖς αὐτοῖς πολιτεύμασιν· οὐ γὰρ ὅμοιον, δηλονότι οἷς ἐμοῦ κατηγορεῖ. P.

271, 18. Ὡς ἐν αἰσχύνῃ ποιήσω τὴν πόλιν] αἰσχύναν τὴν πόλιν. P. Ἐνηλλαξεν ὁ ῥήτωρ ἐξεπίτηδες, οἶμαι, τὰ ῥήματα, τὴν ἀποκρίαν τῆς Φιλίππου γνῶμης δηλῶν, ἐπεὶ πρῶτον τις ἐλέγχειν ὀφείλει τὸν ἀδικούντα, εἴτα κατασχύνειν. TCV.

272, 20. Καὶ πολλῶν βέροντι κατ' ὑμῶν] λόγους κινεῖντι διὰ τὴν βεμάτος. P. Σκόπει κἀνταῦθα τὸ μέγεθος τῆς μεγαλοφασίας τοῦ ῥήτορος, ὅτι καὶ δοκῶν, ὡς οἰονταί τινες, θαυμάζειν τὸν Πύθωνα, οὐδὲ ἐπιστήμην αὐτῷ οὐδὲ συνέσει ἐμαρτύρησεν, ἀλλὰ τὸ βούδεις καὶ λάλον ἀπλῶς περιτόν· ἄπειρ οὐ τέχνης ἀληθοῦς γίγνεται σύμβολα, ῥητορικῆς δὲ ὡς εἰπεῖν εἰδῶλα μαλλῶν. Αἰὶδ καὶ θρασύν αὐτὸν εἰπὼν δεδάλει. TCV.

272, 21. Καὶ τὰ τῆς πόλεως οὐχὶ προῦδωκα δίκαια]

Ἐπειδὴ εἶπεν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα, καὶ ἐμελλέ τις, τὸν ἀντίτεχον ἐνοῶν, ὑπονοεῖν ὡς ἄρα ῥήτορι ῥήτωρ δόξασκε· διὸ καὶ σωφύτατα μεταγεί τὴν αἰτίαν πρὸς τὸ εὐφημότερον, τὰ δίκαια τῆς πόλεως οὐ προῦδωκα φήσας. TCV.

272, 26. Οὐκ ἀπέχρη] οὐκ ἀρεστὸ (*).

272, 27. Συνίων] συνεργόμενος.

272, 28. Ἐλήφθη] ἐφορέθη.

273, 1. Συνήει] συνήρχετο.

Ἀπεδόθησαν] φανεραὶ ἐγένοντο.

Ἐκατομδακίονος] ἀπειλλίου.

Ὅτω πως ἔχει] ὡς μέλλω λέγειν.

Ἵππευτῶν] μισωτῶς ὢν.

Ὁὐ τίθεται ταῦτα] ἦσαν οὐκ ἀκριβῶς μνημονοῖται ταῦτα παρ' ὑμῖν τὰ πράγματα.

Ὁδδ' ἦν προσήκειν] δώσετε τούτω.

Φαῶλω] κακῷ.

274, 1. Αὐτῷ] τῷ Αἰσχίνῳ.

Ἐσεσώλητο] ἐσωλεύθησαν.

Ἀνθρωπος] ὁ Φιλίππος.

Ὁ βάσκανος] ὁ φθονερός.

274, 6. Ἰαμβειογράφος] ἰαμβογράφος. R.

Ἵπ' ἐμοῦ τότ' ἔχοντα] ἀντὶ τοῦ ἐμῆ.

Ταῦθ' ἕτερα] τὰ ἐμὰ ψηφίσματα.

Τούτων] τῶν ἐμῶν ψηφισμάτων.

Ὡσπερ οὐδὲ ἔγραψεν] ἀλλ' ἔλας μὲν, οὐκ ἔγραφε δὲ πλεῖονα ὢν εἰρηκα.

Ἐπεξεργάσατο] ἐπὶ τοῖς προτέροις ἐργάσατο.

Ἐκνήψη] καθάρης.

Πεπραγμένα] εἰς τοὺς ἡμισοσεῖς.

Καλῶ δὲ] ἐπικαλοῦμαι.

275, 1. Τοῦ πράγματος ἀπτόμενον] γενόμενον Πυλαγόραν.

Ἀνόητον] ἔστερημένον.

Τί οὖν;] τίνος οὖν ἔνεκα κατήραμαι;

Διειτινάμην] διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπρηνοῦμην. BP. Διίσχυρισαίμην.

Ἐν τῷ δημοσίῳ] οἶκῳ δηλονότι, ἐν ᾧ οἱ δημόσιοι χάρται ἔκειντο.

Ἐξ ὧν ταῦτ'] ἀ κατηγορῶ τὸν Αἰσχίνῳ.

Ἵποληφθῆ] δοξασθῆ.

Ἐν Ἀμφίση] Ἀμφίση πόλις τῆς Λοκρῆδος· Ἐλάτεια δὲ μεγίστη πόλις τῆς Φωκίδος. FP.

Ἡρέθη] προεκρίθη.

Συγκατασκευάσας] τῷ Φιλίππῳ δηλονότι.

Ἐκ παρακλήσεως] ἀπὸ παρακινήσεως τοῦ Αἰσχίνου.

Αἰτίαν] μέμψιν.

Ἦτις δὲ ἡ φύσις] ἡ ἀρχὴ τῶν πραγμάτων.

Συνσκευάσθη] μετὰ τοῦ δόλου γέγονε.

Συντεθῆν] συσκευασθῆν.

Ἱστορίαν] γνῶσιν.

276, 2. Κακῶς] ἀνάδρωος. — Αὐτῷ] τῷ Φιλίππῳ.

Ἐκ τῆς χώρας] αὐτῆς δηλονότι.

Ἐδεῖτο] χρεῖα ἦν.

Διείντων] διόδον διδόντων. — Αὐτῷ] τῷ Φιλίππῳ.

Τῷ πολέμῳ κρατοῦντι] τὴν ἰσχὴν ἔχοντι εἰς τὸν πόλεμον, νικῶντι.

Τὰ μὲν παρακρούσασθαι] εἰς τινὰ μὲν ἀπακτῆσαι.

(*) Scholia quibus sigla non adscripta est, nisi P debentur.

Ὡς εὖ] πῶς ἐπιτηδεύω λίγω.
 Αὐτοῖς] τοῖς Θηβαίοις.
 Δεήσεισθαι] χρεῖαν στήσειν.
 Εἰσηγεῖτο] συνειδούλαμε τοῖς Ἀθηναίοις.
 Ὑπόψασθαι] ἐν ὑποψίᾳ ἴσασθαι.
 Ὁ τοῦτο ποιῶν] τὸ εἰσηγεῖσθαι.
 Εὐπόρως λήσιν] φέτο λαθεῖν.
 277, 1. Προβληθεῖς] χειροτονηθεῖς.
 Ἀνερρήθη] ἀνηγορεύθη.
 Ἄξιωμα] τὴν τιμὴν.
 Καθιρώθη] ἀπερώθη τῷ Ἀπώλλωνι.
 277, 6. Ἡ Κιρραία χώρα] ὄνομα πόλεως. Β.
 Συνθεῖς] κλασάμενος.
 Ἱερομνήμονος] Οἱ παμπόμμενοι εἰς τὸ τῶν Ἄμρικτινῶν συνθεῖον, ὡς πόριον τῶν ψήρων, ἐλέγοντο ἱερομνήμονες. ΒΦΥΤΡ.
 Ἦτιῶτο] ἐμέμετο.
 Ἐκείθεν] ἀπὸ τῆς βῆθησομένης αἰτίας.
 Τῆς πόλεως] τῆς Κιρραίας.
 Συνταλέσασθαι] πράξει.
 Ἐκκλητήσεν] εἰς κρίσιν προσεκαλέσατο ὡς κλητήρ· οὗτω γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ τοὺς κρινόμενους εἰς κρίσιν προκαλοῦμενοι.
 Προφάσει] εἰς τὸ κατηγορεῖν.
 Περιτόντων] περιερχομένων.
 Ἐκ τούτων] ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, αἰτίας μιᾶς.
 Ἐταράχθη] ἐπὶ ταραχῆς ἐγένετο.
 277, 23. Κόττυφος] ἱερομνήμων ἦν Θεταλὸς ἢ Ἀρκὰς, πάντα πράττων ὑπὲρ Φιλίππου. ΒΦΡΤΡ.
 Ὡς δὲ οἱ μὲν] τῶν Ἄμρικτινῶν.
 Εἰς τὴν ἐπιούσαν] εἰς τὴν ἰορτώδη ἡμέραν τὴν μετὰ ταῦτα.
 Οἱ κατασκευασμένοι] οἱ συγκατασκευασμένοι τὸν δόλον.
 Ἐδήφασαν] ἔσχον ἀπὸ τῶν πραγμάτων.
 278, 3. Ἠγεμῶν] ὁ Φίλιππος δηλονότι.
 Διαλαθεῖν] περιουκλώσασιν.
 Τοῦ λαοῦ] χρόνου.
 Ἐαρινῆς] κατὰ τὴν Πυλαίαν τὴν γενομένην εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος.
 278, 27. Πυλαίας] Πυλαία ἡ μέση τοῦ ἥπατος εὐρυχωρία παρὰ τοῖς θύταις. ΒΦΡ.
 279, 1. Κατανεμάμενοι] διαμερισάμενοι ἑαυτοῖς τὴν γῆν.
 Βοσκήματα νέμουσι] κατατρίβουσι τῇ νομῇ τῶν βοσκημάτων.
 Πλημμελοῦμενον] ἀδικούμενον.
 Αὐτὸν] τὸν Φίλιππον.
 Ἐπιλαγόρησαν] πυλαγόρας ἐγένετο ὁ Ἀισχίνης.
 Ἀπειρόπτετο] ἐν κρυπτῇ καὶ ἐν ἀπορρήτοις εἶχεν.
 280, 3. Τῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ] συμμαχῶν.
 Πλημμελοῦσιν] ἀδικοῦσιν.
 Ἀελατοῦσιν] ἀφανίζουσιν.
 Ἀμύνασθαι] κολάσαι.
 Παραβαίνοντας] ἀσεβεῖς.
 Συναντᾶτε] συνέρχασθε ἡμῖν.
 Ἐπιστιμὸν] ἐφόδια.
 Τοῖς δὲ μὴ συναντήσασιν] τοῖς μὴ συνελθοῦσι, κολάσομεν κοινή συναθροισθέντες.
 Συμπαρασχεύσας] συγκατασκευάσας.

Παρ' ἑκάστοις] ἴθνεσι δηλονότι.
 Ὀκνήσαιμι] ἀναβαλομένην.
 Ἄλιτῆριον] φθορά. ΒΡ.
 Ὅπως ποτὲ] τὸ ποτὲ ἀργόν.
 281, 2. Πρὸ τῆς ἀληθείας] ἔμπροσθεν.
 Ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα] ἐγὼ ἐπόνθησα ὑπὲρ ὑμῶν.
 Τῶν τὰ Φιλίππου κραττόντων] τῶν φιλικπιζόντων δηλονότι.
 Πᾶρ' ἑκατέρους] παρ' ὑμῖν καὶ Θηβαίους.
 Οὐδὲ καθὲν] οὐδ' ἕλωσ.
 Τοῦτο μὴ γενήσεται] ἀξάνεσθαι τὸν Φίλιππον.
 Γνώμης] διαγνώσεως.
 Πράξει] συνεργήσῃ.
 Φίλιαν] τοῦ Φιλίππου.
 Τῶν ἄλλων] τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.
 281, 22. Κίναδος] θηρίον ἢ ἀλώπηξ. Β.
 Τοῦτο μὲν] τοῦ Ἀισχίνου.
 282, 1. Συνέκρουον] εἰς στάσιν συνέβαλλον.
 Ἀναλαθεῖν] εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ποιῆσαι ἐθεῖν.
 Προήγαγον] ἠδῆσαν εἰς τέλος καὶ ἀμῆν, προήγαγον τὸ θεῖον.
 Ἐλαθηδωλῶνος] Σεπτεβρίου εἰκοσιτετάρτη.
 Ἄς μὲν κατελήφει] τινὰς μὲν κατέσχε.
 Τῶν ἀστυγετόνων] τῶν πλησιοχώρων.
 Εἰς τὴν Ἄττικὴν] κατὰ τῶν Ἀθηναίων.
 Ἐπιβάλλεται] ἐπιτεταί, ἀγαπᾶ.
 Πίστει] συνθήκας.
 Διαλέθονται] ὀμλήσουσιν.
 Παρακαλέσουσι] παρακινήσουσι.
 Χρόνον] τὸν τεταγμένον δηλονότι χρόνον.
 Ἄνοχας] ἦγον τὴν μετὰ συμβιβάσεως ἀργίαν καὶ διακοπὴν τοῦ πολέμου.
 Θαρρηλιῶνος] Ἀπριλλίου.
 Μουνηγιῶνος] Ἰανουαρίου τριακοστῆ.
 Γνώμη] ἡ βῆθησομένη.
 Ἐπιβάλλεται] ἐπιχειρεῖ.
 Καταστήσει] ποιήσει.
 283, 13. Ἄρισιν] σκοπόν.
 Βέλτιον δὲ] καλὸν, συμφέρον.
 Πειλημμελημένοι] ἠδίκημένοι.
 Τοῖς παρακαλουμένοις] πράγμασι δηλονότι.
 Ἐκομισάμην] ἔλαβον.
 284, 2. Προσφέρονται] Προσφύουσι τιμὴν.
 Συγκαταίνους] συμφώνως, στοιχοῦντας τῇ ἐκείνου γνώμῃ.
 Παρακαλούμενοις] πράγμασι δηλονότι.
 Κατὰ πολλὰ] κατὰ πολὺ.
 Τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ] ἔχουσι εἰς εὐνοίᾳ πρὸς ἡμᾶς.
 Οἴσιν] κομίσειν.
 Ροπήν] βοήθειαν.
 Προθέσεις] προαιρέσεις.
 Ψηφίσμασι] τοῖς προσηρμένους.
 Συμπνευσόντων] ὁμοηοσάντων.
 Κατελήφεν] ὁ Φίλιππος.
 Ἐξείργον] ἐκόλυον.
 Ἐνεπίμπερασαν] κατέκταναν.
 285, 1. Χρηματίσαι] ἔχουσι εἰς ὀμλίαν ἀποφύνασθαι τὰ δεδομένα.

ἄνω καθῆτο] μετέωρος ἦν ἐκδεχόμενος τὰ βουλευ-
θήντα.

Ὡς εἰσῆλθεν] εἰς τὸ βουλευτήριον.

ῥητόρων] δημαγωγῶν.

Ἐροῦνθ'] βουλευσόμενον.

Παρελθεῖν] εἰς τὸ μέσον.

Ἐπίδοσις] χορηγίας.

Συλλελογισμένον] ἐντεθυμημένον.

Ἵρθεῖς] ἀπλανῶς.

Ἐξητακῶς] εἰς ἀκρίβειαν μεμαθηκώς.

Οὐδὲν μᾶλλον] οὐδ' ἕλως.

Εἰσοσθαί] γνωρίσειν.

286, 1. Ἄ μου ἀκούσατε] λέγοντος δηλονότι.

Ἐξηταζόμεν] ἐραινόμεν.

286, 9. Φίλων Φιλιππῶν] παρίσωσις κατὰ τὴν ἀρχήν.

BYP.

Πλησίον] τῶν Θηβαίων.

Παραστήσας] πλησίον κατ' ὀφθαλμοῦς στήσας.

Ἐπάραι] παρακινήσαι.

Ἐν τῷ παρόντι] καιρῷ δηλονότι.

Εἰ τι] δηλονότι τοῦ πολέμου.

287, 2. Ἀμφοτέρω] ὁ τε Φιλιππος καὶ οἱ Θηβαῖοι.

Ἐραστηκότα] ἐπικείμενον.

Ἐπανέιναι] ἀνεσιν δοῦναι.

Μεταθίσθαι] μεταστῆσαι.

Περὶ τῶν δικαίων] περὶ τῆς ὁμονομίας τῆς πόλεως.

Εἰδοῖσι] νοήσασιν.

Ἐκείσε βαδίζειν] εἰς τὰς Θήβας.

288, 1. Διακημένοι] οἰκονομήσαντες.

Προσχήματος] μετὰ τιμῆς ἀξίας.

Κατασχέιν] ἐπιτευξέσθαι τοῦ ζητήματος τούτου.

Ὅκα ἔγραψα] κλιμακωτὸν σχῆμα.

Διεξήλθον] ἐπέβησαν.

Ἀπλῶς] ἀπροκρίτως.

Εἶναι θεῷ] ὀνοματοθετήσω.

Βέταλον] φλόβαρον. Ἔστιν ὄνομα αὐλήτου.

Ἀρσπόντην] Ἡρακλῆος ἦν υἱὸς ὁ Κρυσπώντης.

Ἐγὼ Βέταλος] κατὰ σε.

Χρήσιμος] τῇ πατριδί.

Συμποροῦντος] Μπατοῦ.

289, 4. Ὑπεριδῶν] ἀθετήσας.

Δίκαια] ἦγουν τὸ τηρεῖν τοὺς ὅρκους.

Παραίρεται] δηλώνει.

Προσηκούσας] ἀρμολογούσας.

Δορυαλώτους] αἰχμαλώτους.

Οὐδὲν] κατ' οὐδέν.

Τῷ παρόντι] καιρῷ.

Προάγει] προάγεται.

Ἄς μὲν ἐμφορῶν ποιεῖ] εἰς τινὰς ἐνέβαλεν οἰκείαν
φροσῶν.

Πολιτείας] δημοκρατίας.

Κατασπάττει] ἀφανίζει.

Ἐπὶ τὰ ἱερά] ἐπὶ τὸ κατασπάττει τοὺς τάφους καὶ τὰ ἱερά.

Ἀνεκρίστας] παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐλπίδα.

κλιμακωθῆσθαι] ἀμαρτάνειν.

Τοῖς θεοῖς] ἦγουν τοῖς ἐγγωρίοις θεοῖς, ὡς Ἀθηνᾶ, καὶ
τὰ ἱεῖς.

290, 3. Ἐντὸς Πυλῶν] εἰς τὰς Θερμοπύλας.

Ἦς ἐκείνων] τῶν Θηβαίων.

Εἰδῶς] ὁ δῆμος.

Τοῖς Ἡρακλῆος ἐγγόνιοις] βρα εἰτι Θηβαῖοι εὐχονται
εἶναι ἀπόγονοι Ἡρακλῆος, ὡς ἐκ Θηδῶν ἐκεῖνος.

291, 1. Ἀποστήσεται] στερήσεται.

Συνθέσθαι] συμφωνήσαι.

Ἀδτη] σημειῶσαι κατὰ ἀπόστασιν.

Τὰ πρὸ τούτων] τῶν καιρῶν, τὰ πρότερον.

Ἵπὸ τούτων] τῶν δωροδοκῶν.

Ἄλλων] πραγμάτων.

Ὁ μὲν γὰρ] σύμβουλος δηλαδῆ.

Γνώμην] λογισμὸν, βουλήν.

Ἀποφαίνεται] καθαρῶς.

Ζιγῆσας] ὁ συγκοφάντης.

Δύσκολον] δυστυχῆς ἀπὸ τύχης.

Βασκαίνει] μίμψεται.

Φροντίζοντος ἀνδρὸς] τοῦ ἀρίστου συμβούλου.

Βέλτιον] φρονιμώτερον.

Ἐώρακεν] ἐνόησε.

Ὅλων] καθόλων.

Συνήνεγκεν] ὠφέλησε.

ἦν] ὁ νενοηκώς.

292, 2. Ἐνόνητον] δυνατῶν.

Οὐ τότε] Ἰδεῖξας δηλαδῆ.

Τουτουσί] τοὺς Ἀθηναίους.

Τὸ παρὸν] τὸ ἐνεστώδες.

Τότε τοῖνον] κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν.

Τότε τοῖνον τὰ μὲν] σημειῶσαι· ζήτησι τὸν Ἀπιανὸν
λέγοντα τὸ ἐναντίον. B.

Πάρας] ἡ ἱκθασίς τοῦ πράγματος.

Κρατήσαι] νικήσαι.

Τῷ θεῷ] ἢ τῇ δυνάμει τοῦ θεοῦ.

Κατ' ἀνθρώπινον λογισμὸν] καθὼς ἐστὶ λογισμὸν ἀν-
θρώπου νοῆσαι.

Ἐνεστησάμην] ἴταξα.

Σηηπτις] κεραυνός.

Μεῖζων γέγονε] ἦγουν περιεγένετο.

293, 2. Κατασκευάσαντα] ἀπαρτίσαντα.

Χειμῶνι χρησάμενον] διαφθορὰν περιτυχόντα.

Ἐκείνη τῶν πάντων] κυρία δηλονότι.

Ἐμάρτο πράξει] πεπωμένον ἦν δυστυχῆσαι δηλαδῆ.

Ἵπὸ τοῦ] ἦγουν ὑπὲρ τοῦ μὲν τοῖς Θηβαίοις ὁμόνοιαν
μεθ' ἡμῶν ποιήσασθαι.

Περίεστη] περιέσχε.

Νῦν μὲν] Τὸ νῦν ἐνταῦθα τμήμα χρόνου δηλοῖ, καὶ
ἔστιν παρεληλυθός.

Θεῶν τινὸς εὐνοία] σὺν τῇ εὐνοίᾳ τῶν θεῶν. Ἄντι τοῦ
χρησασθαι τῇ συμμαχίᾳ ὡς προβλήματι, τοῦτ' ἔστιν ἀσφα-
λεία.

Κατηγορεῖς] παραγραφικόν.

293, 21. Ἔστι δὲ ταῦτ' πάντα] Παραγραφικὸν προοίμιον
σημειῶσαι· ὠραῖον πᾶν καὶ εἰ ἐβδομηκοντάκις διὰ τοῦ-
του τοῦ λόγου τοῦτο παρελαβε. RSY. Σημειῶσαι δὲ τὸ
παραγραφικόν· θαυμασιῶς γὰρ καὶ ὑπὲρ λόγον ἐποίησε·
τοὺς μὲν γὰρ παραγραφικούς λόγους τῷ ἀντιδίκῳ προσέ-
πλεξε πρὸς αὐτὸν ἀποτεινόμενος καὶ ἀποστρέφων τὸν λό-
γον, τοὺς δὲ τῆς ἀπολογίας τοῖς παροῦσι καὶ τοῖς δικά-
ζουσιν. R.

293, 24. Ἔπει] σημειῶσαι· σχῆμα διλήμματον. B.

Ἄλλων] πραγμάτων δηλονότι.

294, 5. Ὀκνήσας] ἦγουν φοβηθεὶς τὸν κατ' ἐμὲ δο-
κούντα κίνδυνον.

Ἵπολοισάμενος] φροντισάμενος.
 Τούτοις] τοῖς βηθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ δηλαδὴ.
 Χρήσιμον] χρεῖσίδες.
 Ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο] ἐμελλε τὰ Ἑλληνικά παθήματα εὐδοκιμεῖν, ἐπαγαγεῖν τούτω.
 Συνεννόησασιν] ἀφῆλειαν καὶ λυσitelειαν ἐκόμισαν οἱ τῆς δυστυχίας καιροί.
 Πολιτεύη] ἴδιον βασκανίας. BYP.
 Οἶον οὐκ εἶδει] πρᾶγμα ἀσύμφορον.
 Ὅσπερ τὰ βήγματα] Σημείωσαι· σχῆμα πάρισον κατ' ἀντιτροφήν. BYP.
 Ἐγχεῖται] ἐπεμβαίνων δηλονότι.
 295, 5. Δοκῆ] τὸ ἀποτυχεῖν δηλαδὴ.
 Προεστάναι] καθ' ὃν καιρὸν λέγω ἐγώ.
 Τούτου] τοῦ ἀρχεῖν δηλονότι.
 Αἰτίαν] μέμψιν.
 Προεῖτο ἀκονίτι] προδίδωκε χωρὶς ἀγῶνος ἢ βίας.
 Μὴ γὰρ τῆς πόλεως] οὐ γὰρ κατέκτισσε τῆς πόλεως δηλαδὴ.
 Παρίστη] εἰς δυστυχίαν δηλονότι.
 Πάτρια] τὰ ἔθνη.
 Ἐμφυτα] φυσικά.
 296, 1. Σεμνὰ] σεβάσμα.
 Εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντας] ἀνίσταται τὸν Περσικὸν πόλεμον.
 296, 9. Τὸν δ' ὑπακοεῖν] περὶ Κυροῦλου. B.
 Τοῦτο ποιεῖν] τὸ ζῆν ἀσφαλῶς.
 Τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ] ἦγον χάριν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς.
 Αὐτόματον] φυσικόν.
 Προήγαγον] προεκαλεσάμην.
 Ἐπιτιμήσει μοι] ἀντὶ τοῦ πᾶς ἂν ἐπετίμησε.
 Τὸ φρόνημα] τὴν προαίρεσιν.
 Ἐφ' ἐκάστοις] πράγμασι δηλονότι.
 Μετεῖναι] μετουσίαν εἶναι.
 297, 1. Πικρῶς ἔχειν] ὠμῶς διακεῖσθαι.
 Το παρὸν] τὸ ἐνεστώσ.
 Ἡμαρτημένοι] ἐκπεσῖν τοῦ ὀρθῶς ἔχειν ὡς πεισθέντες ἔμοι δηλονότι.
 Ἀγνωμοσύνη] ἦγον ἀδικία.
 Παθεῖν] ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ δηλαδὴ.
 Δημοσίοις μνήμασι] ἦγον κοινοταφείοις.
 Κρατήσαντας μόνους] ἀλλὰ καὶ τοὺς μηδοτιοῦν ἐκείσε δηλαδὴ ποιήσαντας.
 Γραμματοκύφων] ἀντὶ τοῦ ταπεινῆ γραμματεῦ, διότι οἱ γραμματεῖς προσκεκυφότες γράφουσιν. Y. Ἵπογραμματεύς. P.
 Προσδεῖτο] χρεῖαν εἶχον.
 298, 3. Καθ' ἡμέραν βίου] δεῖ κρίνειν ἐκάστους δηλαδὴ.
 Συμβόλαια] τὰ κοινῶς συναλλάγματα.
 Κοινὰς προαίρεσις] δεῖ κρίνειν δηλονότι.
 Ἄξιάματα] φρονήματα.
 Συμβόλιω] σημείω· σύμβολον σημειῶν τι ὑπερ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς εἶχον οἱ κριταί.
 Τὸ φρόνημα] τὸ διανόημα.
 Δημόσια] πράγματα δηλονότι.
 Ἐκείνων] τῶν προγόνων δηλαδὴ.
 Χρήναι] χρεῖων εἶναι.
 Ἄ] τινά.

Παρέδην] παρέδραμον.
 Συμμάχων] τοῦ Φιλίππου δηλονότι.
 Τύχην] φάσει δηλαδὴ.
 Οὐδένος] οὐδὲν ὑμῖν προξενῶ ἀγαθόν.
 Αὐτῷ] κατὰ τὸν Αἰσχίνην, τούτεστιν ἡ ἐμὴ συμβουλή κατὰ τὸν Αἰσχίνην ἀλυσitelής ἐστίν.
 299, 1. Μέχρι τούτου ἀνελλιπῶς ἔχει καὶ τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ψηφίσματα καὶ τοὺς μάρτυρας. R.
 299, 2. Ἐπειδὴ τοῖνυν] μέχρι τούτου ἀνελλιπῶς ἔχει καὶ τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ψηφίσματα καὶ τοὺς μάρτυρας.
 Ἐκείνους] τοὺς Φιλίππου πρέσβεις.
 Προτέρους] ἡμῶν δηλαδὴ.
 Ἐπρόφρατα] ἠναντιώθητε.
 Διέντας] δίδωον διδόντας.
 Συνεμβαλόντας] συστρατεύοντας καθ' ἡμῶν μετὰ τοῦ Φιλίππου.
 Ἐρασαν] ἔλαγον δηλαδὴ ὅτι ἐξ ὧν ὑμῖν συμβουλεύουσιν Ἀθηναῖοι εἰ πεισθῆτε, διαρπακθήσεται τὰ βουκλήματα ὑμῶν.
 Καθ' ἕκαστα] ἦγον κατὰ μέρος.
 Ἄντι παντός] ἀντὶ τῆς ζωῆς μου ἠρεθισάμην τὸ λεπτολογῆσαι αὐτὰ καθ' ἕκαστον.
 Κατακλισμών] κατάγειον· ὡς γὰρ κατακλισμός συνελθὼν ὁ Φιλίππος πάντα ὑφ' ἡμῶν ἀπῆρεν.
 Μετὰ ταῦτα] μετὰ τὸ πείσαι ἡμᾶς.
 Οἰκείως] συγγενικῶς.
 300, 1. Δέχεσθαι] καθ' ἣν εἰσεδέξαντο τὴν στρατιάν ἐντὸς τῶν Πυλῶν.
 300, 3. Καθ' ὑμῶν] ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὑμῶν· ὁ δ' Ὀμύρος τοῦναντιον τὸ ὑπὲρ ἀντὶ τοῦ κατὰ·
 ὁ δ' ὑπὲρ σίθει αλοχρ' ἀκούω.
 Ἵφ' ὑμῖν] ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ τῇ ὑμετέρᾳ.
 Κατὰ γε ὑμᾶς] κατὰ τὴν ὑμετέραν γνώμην.
 Συμπατατάξμενοι] μετὰ πατατάξω πεποιηκότες τὰς μάχας.
 Τῷ κόσμῳ] τῶν ὅλων δηλαδὴ.
 Ταῖς παρασκευαῖς] συντάξει δηλονότι.
 Πομπαί] πανυγῆρεις.
 Καὶ ἔγωγε] σημείωσαι· σχῆμα διλήμματον. BP.
 Ζήλου] μακαρισμοῦ.
 Δυσμεναίων] φρονῶν, ἐχθαίρων, δηλαδὴ.
 Ἐξητάξέτο] συνηριθμέτο.
 301, 1. Ὀμωμοκῶτας] δικαστάς.
 Περιεστῆκει] περιεγένετο ἡμῖν.
 Οὔτοι] οἱ περὶ τὸν Αἰσχίνην.
 Ἐπὶ τούτοις] ἔνεκεν τῶν συμβάντων.
 Ἡ ἐμὴ συνέγεια] ἦγον ἡ πλησμονὴ τοῦ δημογορεῖν καὶ τοῦ ψηφίσσασθαι, ἐξ ὧν περὶ ἀνήσθη καὶ τεταλαιωθήσθε· ὡς οὗτος με διαβάλλει λέγων.
 Ἐνδοξοί] ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ τῆς γλώττης.
 301, 19. Κέφαλος] πρὸ Δημοσθένους ἦν. BP.
 Πρεσβεύων] πρεσβευτῆς γενόμενος.
 Ἀναφορὰν] μετᾶσιν τῆς ἀληθείας.
 Διδόναι] ἐμαυτῷ δηλαδὴ.
 302, 1. Ἐδόκει δηλονότι.
 Τούτων] τῶν λόγων δηλαδὴ.
 Τῇ πόλει] κατὰ τῆς πόλεως.
 Ἐπαϊρόμενος] ἐπαίρων.
 Τουτωνὶ] τῶν δικαστῶν.

Ἀποπεφυγῶτα] ἦγουν ἔξω τῆς κατηγορίας γιγνόμενα.
 Γραφήντα] κατηγορηθέντα.
 Τῶ γραφάμενῳ] τῶ Διωνῶδ.
 Γράφοντα] περὶ ἐμοῦ δηλονότι.
 Τόνδ'] τὸν Κτησιφῶντα.
 Γνώσεις] ὅτι ἐκυρώθησαν ὑπὸ τῆς βουλῆς.
 Τοῦτον αὐτὸν] τὸν Ἀισχίνην.
 Ἐκέλων] τῶν ψηφισμάτων.
 303, 1. Γραφάντων] ψηφισαμένων.
 Οὗτος] ὁ Κτησιφῶν.
 Πραχθέντων] ὑπὲρ τῶν ἀρίστων πολιτευμάτων τῶν
 ἀφελούτων τὴν πολιτείαν.
 Τούτων] ὧν εἶπον.
 Ἐλλεξαντα] χωρίσαντα.
 Μετενεχόντα] μεταβιβάσαντα.
 Μεταθέντα] μετὰ παραδρομὴν χρόνων ἐπάγοντα.
 Τὰ πράγματα] τὸ κατηγορῆσαι αὐτὰ τοῦτον.
 Ἐλέγχους φυγῶν] τοὺς ἐγγύς τῶν πραγμάτων ἐλέγ-
 χους φυγῶν.
 Ῥητόρων] δημηγόρων.
 Λόγων] προπορικῶν δηλονότι.
 Ἦκει' ἔχοντες] τωτέστι περὶ ἐμοῦ μὲν ὑπολαμβάνειν
 μεγάλα, περὶ δὲ τούτου μικρά.
 Μεταπειθῆν] τὰς ὑπολήψεις, τωτέστιν, ἐμοῦ μὲν λέ-
 γοντος περὶ τῆς πατρῆδος, τούτου δὲ ὑπὲρ Φιλίππου.
 304, 3. Τὴν δόξαν] περὶ ἐκατέρου ὑπόληψιν.
 Πραγμάτων] χρημάτων.
 Λογισμῶς] λογαριασμοῦ.
 Βραχέσι] βήμασι.
 304, 7. Ἡ γὰρ ἐμὴ πολιτεία] κατὰ κῶλον ἐπαναφορά. B.
 Ἐπακούσα στάδια] μίλια μῆ'.
 Ἀνταλεγεῖν] ἀνταναίρεισθεαι.
 Φιλανθρωπίας] τωτέστι διὰ τὸ φιλανθρωπεύεσθαι πρὸς
 ἡμᾶς ἐκεῖνον, ὅτι περ ἤμεν παρ' ἐκείνου ζητοῦντες.
 Περιβαλλόμενος] περιπελεκόμενος rec. T. Μηχανή
 κερπιθεῖς περὶ τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων.
 305, 3. Ἐγόνε] ἦγουν ἀβήρην ἔλαβον.
 Ἄλλ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων] ἀλλ' ἔξω τοῦ δέοντος ἐκί-
 νησαν.
 Ἐσκόπει] ἀνελογίζετο ὁ βουλόμενος ἐξετάζειν ἐμέ.
 Ἐπιστάς ἐγὼ] ἐπιστάτης γενόμενος τοῖς πράγμασι.
 Περύγας] τὸ τὰ πράγματα ἐξετάζειν.
 Δικαίως] μετρίως.
 Σύνταξιν] συγκρότησιν.
 Προεξηλεγμένα] προηπατημένα.
 Οἰκείων] ἐγγυφίων.
 Παρεσκευάκισαν] ἠτοίμασαν.
 Ἐγγυτέρω] εἶναι δηλαδὴ.
 Οὔτοι] οἱ περὶ τὸν Φίλιππον.
 Ἐπραττεν] ἐκεῖνος.
 306, 1. Προλέγων] τὸν πόλεμον
 Φεύγων] κατηγοροῦμενος.
 Ἀκλῶς] καθολικῶς εἰπεῖν.
 Τοῦτον] τὸν Φίλιππον.
 Περιγίνονται] κρείττονες ἐγένοντο.
 Τύχοι πρόφασιν] διὰ τὴν τυχοῦσαν πρόφασιν.
 Ἄρ' ὧν] εἶπον δηλονότι.
 Συντελείαν] συνεισφοράν.
 Εἰ δὲ λέγεις] ὅτι δίκαιον ἦν κἀκείνους ὡς τὴν αὐτὴν
 παρασκευὴν ἡμῖν ποιῆσαι.

Ἐλαττοῦσθαι] ἔλαττον ἔχειν αὐτήν.
 307, 1. Τί γὰρ νῦν λέγεις] Διφορεῖται ἡ ἀνάγκωσις·
 ἄλλως γὰρ ἀναγκινώσεται σιγῆς ἐν τῷ λέγειν μαιευτού-
 σης, καὶ ἄλλως ἐν μόνῳ τῷ πράττειν τιθεμένης. BFP.
 Ἐνεδέχτο] δυνατὸν ἦν εἰπεῖν.
 Προσθήσων] δώσων ἐκεῖνοις.
 Ἐτοιμος] Φίλιππος.
 Ἀκριβολογούμενου] ἀκριβῶς περὶ τούτων ἐξετάζοντος
 τῶν δικαίων.
 Ἀπῆλθον] ἀπ' ἡμῶν.
 Ἐξεδόθησαν] ὑπ' ἐμοῦ παραδόθησαν.
 Ἀπληθήσαν] ὑφ' ἡμῶν.
 Ὀμορος] πλησιόχωρος.
 Βάσκανον] μαμψίμορον.
 Κίναδος] ἀναίδης καὶ ἀνάισχυντος ὁ Ἀισχίνης. Πραγ-
 ματικὴ ἡ σύνταξις· μαλθακῶς, ἀνδρόγυνος, βδελυρὸς. P.
 Περιβολὴν ἐποίησεν ἔξωθεν προσλαβών· γένος μὲν ἐστὶν ὁ
 συκοφάντης, εἶδος δὲ τοῦτο δὲ φύσει κίναδος τάνθρωπων. B.
 Ἐξαρχῆς] ἀπ' οὗ ἤρξατο πολιτεύεσθαι.
 Ἐλευθέρων] πεπαρησιασμένων.
 Αὐτοτραγικὸς πίθηκος] οἴκοθεν καὶ ἀπ' ἑαυτοῦ ἔχει τὸ
 πιθηκίζεσθαι.
 Κάμνοισι] νοσοῦσι.
 308, 2. Τὰ νομιζόμενα] τὰ κατὰ νόμους φερόμενα τοῖς
 νεκροῖς.
 Γαυριᾶς] ἀλαζονεύη.
 Τῶν παρ' ἐμοῦ] πολιτευμάτων δηλονότι.
 Λογίσεσθε] ὡς βήθησεται δηλαδὴ.
 Τῷ λόγῳ] τῷ ἐμῷ δηλονότι.
 Κατεστρέφето] ἐκεῖνος δηλαδὴ.
 Μαλακίαν] χαλνώσιν.
 Τοῖς λόγοις] κύριος ὢν.
 Σκαῖδς] ἀπαίδευτος.
 Οὐ παραιτούμαι] οὐκ ἀθετῶ.
 Τίνα οὖν ἐστὶ ταῦτα] ὧν εἰμι ὑπεύθυνος.
 Ὀκνοῦς] ἀναβολάς.
 309, 1. Ἀναγκαῖα] φυσικά.
 Ἐλάχιστον] ὀλιγώτερον.
 Προτρέψαι] παρακινήσαι.
 Κατ' ἐμὲ] ὅσον τὸ εἰς ἐμὲ ἦγον.
 Τίσι] διὰ τίνων ὀργάνων.
 Διδόναι] ἦγουν χρήματα.
 Διασφείρειν] δωροδοκεῖν τοὺς βήτορας.
 Ὁ λόγος] ἡ ἀπολογία.
 Λαβῶν] τὰ χρήματα.
 Ἐνούμενον] τὸν δῶρα διδόντα.
 Κατ' ἐμὲ] κατὰ τὴν δύναμιν ἐμοῦ.
 Τοῦτον] τὸν Κτησιφῶντα.
 Τὰς ἐμὰς γνώμας] τὰ ἐμὰ ψηφίσματα.
 Φυλακῆς] τῆς τηρήσεως τῆς πόλεως.
 310, 2. Σιτώνην] ἀγοράζοντα σῖτον.
 Συστάντων] συναθροισθέντων.
 Γραφᾶς] κατηγορίας.
 Δι' ἑαυτῶν] αὐτοπροσώπως.
 Ἀπειρατον] ἀπρόσβλητον.
 Τὰ εὐόρκα] ἀληθῆ, δίκαια.
 Ἀπαψήφισθέ μου] ἦγουν ἀπεκρούσασθε τὴν ψῆφον δι'
 ἐμὲ, ἀθρόν με ἐποιεῖτε ταῖς ψήφοις.
 310, 25. Οὐχ ὁ τὸν δῆμον] κατὰ κῶλον ἐπαναφορά.
 BRYP.

Μηδεμίαν γραφήν φυγεῖν] τὸ μὴδ' ἄλλως κατηγορηθῆναι, ἦγον ἴσως ἐστὶ τῷ μὴδ' ἄλλως φυγόντι.

310, 29. Φυγεῖν] εἰδυσθῆναι. BRY.

Ἄλλα τί μᾶλλον] ἀντὶ τοῦ οὐδὲν μᾶλλον.

311, 1. Φυγὼν] κατηγορηθείς. BRYP.

Τούτων] τὸν Ἀισχίνην.

Ἐγράφατό με] ὁ Ἀισχίνης.

Ἄγνωμοσύνην] ἀκρισίαν.

Τύχην προφέρει] τὰ τυχερά συμπτώματα ὀνειδίζει.

Θεωρήσατε] ζητήσατε.

Ἀνθρωπικώτερον] ὅσον ἀρμύζει εἰς ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἐπέχει] κραταί.

Προσπροῦσαι] πταίσοι.

312, 2. Μῆρος μεταιληφῆναι] ἦγον μεταίχομεν καὶ ἡμεῖς τῆς ἐναντίας τύχης ἐκ μέρους.

Ἴδιαν τύχην] τὴν μερικὴν δυστυχίαν.

Νομίζω δὲ] ὅμοιον τῷ καὶ ὡς ἐμαυτὸν πείθω λίαν ὀρῶδες.

Κυριωτέραν] ἰσχυροτέραν.

Ψυχρότητα] ἀναισθησίαν.

Προσηλασίζει] φανερώς ὑβρίζει.

Χαλεποῦ] τοῦ ἐπιχειμένου.

Ἐνότων] δυνατῶν.

Ἰγῆρξεν] ἐγένετο.

Τὰ προσήκοντα] ἀρμόδι

Τούτοις] τοῖς προσηγγεμένους.

Ἀπολείπασθαι] ἀμοιρεῖν.

Χρήσιμον] λυσitelῆ.

Πρὸς τὰ κοινὰ προσήλθον] ἠψάμην τῶν πολιτικῶν πραγμάτων δηλαδῆ.

313, 3. Τοὺς ἐχθροὺς] τοὺς κατὰ σὲ τὸν Ἀισχίνην.

Συμβεβίακα] συνεκληρώθην κατὰ τὸν βίον.

Σαμνὸς ἀνὴρ] εἰρωνικῶς.

Διαπτύων] φαυλίζων, ὑβρίζων.

Παιδαγωγεῖον] σχολεῖον.

Κορῶν] φιλοκαλῶν.

Νεβρίζων] νεβρίδα περιχαιόμενος.

Κρατηρίζων] κρατῆρα κατῆχων.

Ἀπομάττων] ἀπομοργνός.

Ἰπέρλαμπρον] ταῖς μὲν νυξὶν οὐτως ἦσθα ποῖων.

Θιάσους ἄγων] ὀδηγῶν τὸ ἀθροϊζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ τῶν θεῶν, ὑποκρινόμενος.

313, 26. Ἐδοῖ σαβοῖ] βακχικὸν τὸ ἐπίφθεγμα κατὰ τὴν τῶν Φρυγῶν διάλεκτον, ἵνα οὕτως ἔχη, εἰ οἱ μύσται.

Ἀπὸ τούτου μέντοι καὶ ὁ Σαβάκιος Διονύσος. BFHRYP.

313, 28. Κιστοφόρος] ὁ φέρων τὰς κούφας.

Κιστοφόρος] ἐστειμμένος κιστῆρ.

Αἰκνοφόρος] παρὰ φύλαξι τιμώμενος. BP.

314, 1. Ἐνόρηπτα] τὸ ἐκ πῆμματος, ὅς ἐστι πλακοῦς, ἢ τὸ ἐνθρυβόμενον βρώμα. Εἰσὶ δὲ ψωμοὶ οἷων βεβρεγμένοι, οἳς ἐπίκειται, ὡς φασι, καὶ φακῆ. YHR.

Ψωμοὶ ἦσαν οἷων βεβρεγμένοι, οὗς ἐποίησαν εἰς σκάφην ἄρτους διαθρύψαντες καὶ φακῆν ἐπισκεδάσαντες. BFP.

νεύλατα] ἄλευρα νεωστὶ ἀηλεωμένα.

Ἐνεγράφης] ἐνετάγης.

Ἀρχιδόσις] ἦγον τοῖς χαρτοφυλακείοις, τοῖς δημοσίοις οἰκοῖς, ἔθθα οἱ δημόσιαι χάρται ἐκείντο. P. Γράφεται τοῖς ἀρχείοις. Λέγει δὲ τοῖς χαρτοφύλαξιν. B.

Τοῖς βαρυστόνοις] τοῖς ἄξιοις βαρέων στεναγμῶν.

Ἐτριταγωνίστεις] πολλὰκις ἠγωνίζου.

Ἵπωρῶνης] ὁ ἀνούμενος τὰς ὀπώρας.

Ἀπὸ τούτων] τῶν βαρυστόνων ἱποκριτῶν.

Ἵγωνίζεσθε] Πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀθηναίους τοῦτο λέγει.

Ἄσποδος] ἀκατάλλακτος.

Ἀκῆρυκτος] σύντονος.

Ἰφ' ὧν] θεατῶν δηλονότι.

Παρεῖς] ἐγὼ, ὅτι κίνησ' ὧν ταῦτα ἐποίησι.

Ἐπῆλθέ σοι] ἐνθόμιον Γλαβες.

Δι' ἣν] τὴν πολιτείαν δηλαδῆ.

Συνήδεας] διὰ τὰ ἀδικήματα ἄτερ ἐποίησις.

Ἵψαι] ἰθαθής.

315, 4. Παράλληλα] παραχαιόμενα.

Ἐτέλεις] τὰ τοῦ Διονύσου μυστήρια ἐδίδαξαι.

Ἐγραμμάτειος] ἱπογραμματοπῆξ ἦσθα.

Ἐκκλησιαζὼν] τῆς βουλῆς μεταίχων.

315, 6. Ἐίτ' ἐρώτησον τουτουσί] Σημείωσαι· σχῆμα ἀντίθετον. Ἀντίθετον δὲ ἐστὶ σχῆμα τὸ διπλασιάζον πάντα τὸν ὑποκειμένον νοῦν, εἰ τις τοῦ κατὰ φύσιν ζητουμένου ἐναντίον λαμβάνων καταβαίνει εἰς τὸ ὑποκειμένον. Καὶ τοῦτο μὲν ἐστὶ τῆς λέξεως, ὅπερ καὶ καθ' ὑπόθεσιν λέγεται· τοῦτο δὲ τὸ ἀντίθετον τῆς διανοίας ἐστὶ σχῆμα διανοήματι διανόημα ἀντικείμενον. BY.

315, 11. Ἐσούριττον] φωνῆ ἀσημος. B:

Δοκιμάζομαι] ἄξιος κρινόμεμαι.

Ἄνωμολόγημαι] ἦγον πεφανέρωμαι ἀπὸ τῆς ὀμολογίας πάντων ὅτι οὐκ ἄδικῶν.

Τούτο κοίφην] σικοφαντεῖν.

316, 4. Ἐλυοσάμην] διὰ λύτρων ἠλευθέρωσά τινας ἐτῶν πολεμίων.

Συνεξέδωκα] συνεπροίκοισα.

Ἰπτασῆμαι] ὅποιαν ὑπέληψην ἔχουσι πρὸς με.

Πάντων] τῶν κακῶν δηλονότι.

Τύχην κοινήν] δυστυχίαν.

Αἰτίαν] γενομένην δηλονότι.

317, 1. Ὅλον μέρος] τῆς ἀτυχίας ἀπ' ὁμῶν ἦν δηλαδῆ.

Παρῆτα] παρετυγχάνετε.

Ἐλπίζων] ἔνεκα δηλονότι.

Ζήλου] μακαρισμοῦ.

Διωρισμένα] διευκρινημένα, κευχωρισμένα.

Ἐξήμαρτί τις] ἔξω τοῦ θέντος ἐγένετο.

Οὕτως] ἔχοντα δηλαδῆ.

Τοῖς ἄλλοις] οἳς εἶπε δηλονότι.

Ἰπλῶς] περιέργως.

318, 1. Ἐξαπατήσω] αὐτοὺς δηλαδῆ.

Δεινὸν] πονηρόν.

Γόητα] ἀπατεῖνα.

Ἐν τοῖς κοινοῖς] πρῆγμασι δηλονότι.

Ἐξεταζομένην] φαινομένην.

Προσέκρουσε] ἠναντιώθη.

Ἄλλὰ μάλιστα] παρέπονται τῇ φύσει ἐγκαίμενα ἔχειν.

Σφοδρὸν] τῷ θυμῷ δηλαδῆ.

Κινδυνεύεται] εἰς κίνδυνον ἔχεται τι τῆς πόλεως.

Ἐν τούτοις] δεῖ ἔχειν τὴν ὀργήν.

319, 3. Συνεσκευασμένον] αὐτὸν τὸν Ἀισχίνην τετρασφύγησαντα καὶ μεμηχανευμένον.

Χρηστοῦ] ἀνθρώπου δηλαδῆ.

Κακίαν] ἀείριον.

Φωνασκίας] φωνῆς ἀσκήσει καὶ μεγαλοφωνίας. BYP.

Τοῖς πολλοῖς] τοῖς δημόταις.

319, 17. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς τοῖς πολλοῖς] Παρομία ἐστὶν ἑλλειπτικῶς λεγομένη. Προσπακουστέον οὖν ἔρθεν τὸ ἀνάγκας. Α.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς] οὐ τὰ αὐτὰ λογίζεται.

Χρίαν] ἕκπρῃσιαν.

319, 26. Καίτοι τίς] πολύπτωτον. Β.

320, 2. Οὗτος] ἀντὶ τοῦ τοιοῦτος. Β.

320, 3. Τουτωνὶ] τῶν δικαστῶν.

Ἠγῆ] ἦγουν νομίζεις.

Διοιμήμονος] διῆσχυρίζομενος μετὰ ὄρκου.

Ἄλλ' ἐμὲ] ἔφησ δηλαδῆ.

Τούτων] τῶν προειρημένων λόγων.

Ξανίαν] ὑποδοχῆν. ΥΡ.

320, 15. Ξάνος] ὑποδεχόμενος. ΒΡ.

Ἡμνημόνησ] ἡ πόλις δηλαδῆ.

Ἐρῶντα] τὸν λῆξοντα ἐγκώμιον δηλαδῆ.

321, 15. Ἐκεῖνους] τεθνεώτας.

Παιωνίειν] εὐχθεσθαι καὶ τοῖς θεοῖς χάριν ὁμολογεῖν· πᾶν γὰρ ἕρκος χαριστήριος. ΒΡ.

Αὐτοχειρῶν] αὐτοκρατόρων.

Ἐπὶ τὰς ταρὰς] ἐπὶ τὸ θάταιν.

Ἄλλας πῶς] εἶπον δηλαδῆ.

Ἄλλὰ θεὸν ποιεῖν] ἀλλὰ ἀκαίριον συνεφώνησαν τῇ χειροτονίᾳ τοῦ δήμου.

Περὶθεικον] ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐστίασις γινομένη.

AR. τὴν εὐωχίαν τὴν ἐπιτάφιον.

Παρ' ἐμοὶ] παρὰ τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ.

Διέφερεν] κέρδος ἦν.

Δημοσίᾳ] συμφωνίᾳ τοῦ δήμου.

Δῆριν] μάχην.

Ἄντιπαλῶν] ἐχθρῶν.

Ἄπεικθασαν] διεσκόρπισαν.

Μαρνάμενοι] μαχόμενοι.

Ἄρειτῆς] ἕνεκα δηλαδῆ.

Διήματος] φόβου οὗ εἶχον ὑπὲρ τῆς πατρὶδος.

Βράβη] βραβεῖον.

Ἔστι] ἴδιον δηλονότι.

Γνώμην] προαίρεσιν.

323, 1. Δαρυγγίτων] κλατύων τὴν φωνήν.

Ἐξέφερε] κατὰ τὸ φαινόμενον.

Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο] λέγει φροντίζειν τῶν νόμων καὶ τῆς πολιτείας.

Πάντων] τῶν κακῶν.

Πρόγματα] ὀχλήσεις.

Προαιρέσεις] θελήματος.

Ἐκτιμῶ] ἐπιτελήτω αὐτῷ ὡς ἐψευσμένω.

Φιλικισμὸν] φρονούντα τὰ τοῦ Φιλίππου.

324, 6. Ἐκαστοὶ] τῶν προδοτῶν.

Ἐποίησαν] τοὺς ἑαυτῶν πολιτας.

Μιαροὶ] φρονεῖς.

Προπεινωκότης] ἦγουν προδεδωκότης.

Ἑλλήσιν] ἦγουν τοῖς προγόνους τῶν Ἑλλήνων.

Ἀνατετραφότας] καταλύσαντες.

Σωστάσεις] κλήθους τῶν πολιτῶν.

325, 1. Ἀφρεῖν] πολυλογεῖν.

Ἐκτῆρεν] ἦγουν παρακλήθησαν.

Προηγάγετο] ἐξήγαγε.

Ἄδιαρθρου] ἀδωροδοκίτου.

Τῶν κατ' ἐμαυτὸν] τῶν κατὰ τὴν ἐμὴν τάξιν.

Προστάς] κροστάτης γεγονώς.

Τὸν δὲ ταχισμὸν] τὸν καθαρισμὸν τῆς τάφρου.

Τίθεμαι] λογιζομαι.

Οὐδ' ἐπὶ τοῦτοις] οὐκ ἐπὶ τῷ ταχισμῷ καὶ ἐπὶ τῇ ταφρῇ μέγα φρονῶ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐτέρων ἐμοῦ πράξεων.

Προῦδαλόμην] φυλακτῆριον ἔθηκα ἔμπροσθεν τῆς Ἀττικῆς.

326, 2. Δογισμοῖς] ἐνθυμήμασι.

Παρασκευαίς] παρατάξεις τῶν ὁπλιτῶν.

Τῇ τύχῃ] ἠττήθησαν ὑπὸ τῆς τύχης.

Ἀποδείξεις] ὅτι οὐχ ἠττήθη ἐγώ.

Ἵμόρους] γείτονας τῇ Ἀττικῇ.

Παρὰ πᾶσαν φιλιαν] διὰ πάσης φιλικῆς γῆς.

Φαυλότης] ἀσθένεια.

Ἐλουμήνατο] λύμην καὶ φθορὰν ἐποίησεν.

327, 18. Ἀναμισθητήσας] ὁμολογουμένως.

Θεραπέειν] δι' ἐπιμελείας ἔχειν.

Βασκαίνειν] φθονεῖν.

Ἦσυχαν ἀγειν] γρῆ τὸν ἀγαθὸν πολιτῆν.

328, 1. Ἰπουλόν] δολερὰν.

Ἀπλώς] ἀπειρήγως.

328, 4. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ] ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὄλωσ. Β.

Ἀνθρώπινα] συμπτώματα δηλαδῆ.

Συνερίαι] συμπλέκει.

Ἄπνευστι] ἀδιακόπως

Τῆς μελέτης] τῆς περὶ τοὺς λόγους φροντίδος δηλαδῆ.

Θόσις] εἰσαγωγὰς.

Ἀποδειχθεῖσι] φανεροῖς.

Τοῖς ἀνω] παλαιοῖς.

Οὐχ ὀποστοσοῦν] ἦγουν ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ.

328, 27. Τίς γὰρ συμμαχία] πολέπτωτον. Β.

329, 2. Πράξαντος] ὑπουργήσαντος.

Ξενικῶν] συμμαχῶν.

Ἐπισκευῇ] ἀνάκτησις.

Ἐπεδύσαν] συνεκρότουν.

Ἐπιτιμᾶν] διὰ τιμῆν τῆς πόλεως.

Ἡγεμόνων τῶν συμμοριῶν] ἀρχόντων τῶν πραγμάτων τῶν ναυτικῶν.

Ἐκκρούσω] ἐκβαλῶ.

Τούτων] τῶν πολιτῶν.

330, 2. Συζῶντα] νῦν δηλονότι.

Ἵπεστί τις] ὑπεσπιν ἐκεῖνους φθόνος.

Κρίνομαι] ἐξετάζομαι.

Θωροῦμαι] παραβάλλομαι.

Διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας] διὰ ταύτας δηλαδῆ ὅσας μεγάλας κατηγορεῖν, καὶ τὰς παρ' ἡμῖν γενομένας τῇ πόλει ὅσας οὐκ ἀναξίας ἐκεῖνων.

Οἱ διασφρόντες] οἱ διαβάλλοντες.

Τοὺς ζῶντας] τὸν νῦν χρόνον δηλονότι.

331, 8. Οὐδενὶ ἐξίσταμαι] οὐδενὶ παραχωρῶ τῶν πρώτων δηλαδῆ.

Ἐραμιλλοῦ] ἴσης.

Ἐν κοινῷ] εἰς τὴν κοινότητα.

Διωμαίετο] ἀφονομαίετο.

Μισθαρεῖν] δωροδοκεῖν.

Ἀσθενῆς] ἐπὶ πτωχείας.

Μέτριον πολιτῆν] τὴν ἰσότητα ἀγαπῶντα τῆς πόλεως, ἦγουν τῆς πολιτείας.

Ἀνεπιφθονώτατον] ἀμειπτότατον.

Τοῦ γενναίου] γενναϊότητα.

Τούτου] τῆς εὐνοίας.

Φύσις] τοῦ ἀνθρώπου.
 Ἐτέρα] ἡ τέχνη.
 Ταύτην] τὴν εὐνοίαν.
 Παρ' ἔμοι μεμνηκυῖαν] ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ τὸ ἀγαπᾶν.
 33α, 4. Τὸ γὰρ ἔξαρχῆς] τοῦ πολιτεύεσθαι με.
 Τούτοις] τοῖς φιλιππίζουσι.
 Διαμενεῖ] ἦγουν ἡ εὐτυχία τῶν ἐχθρῶν.
 Ἐξώλεις] Ἐξώλης ὁ ἀφίος ἀπωλείας, προώλης δὲ ὁ πρό
 τοῦ καιροῦ τοῦ θανεῖν αὐτὸν φθαρεῖς.

ΧΙΧ. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ.

Ἡ μὲν ὑπόθεσις τοῦ λόγου στοχαστικῆ· οὐ γὰρ συν-
 τρέχει τοὺς ἐγκαλουμένους Αἰσχίνης, ἀλλ' ἀρνεῖται παν-
 τάσασι. Τὸ δὲ εἶδος οἱ μὲν ἀπλοῦν νομοκίρασι, βλῆς πολλῆς
 ὡς ἐν ἀληθείαις συνδραμούσης, οἱ δὲ συγκατασκευαζόμενον,
 δύο λαβόντες ἐγκλήματα, τὸ κατὰ Φωκίας καὶ Θράκη.
 Μένανδρος δὲ ἐμπλήττοντά φησιν. Εἰληπται δὲ ἐκ διαβολῆς
 τὸ προσίμιον· δι' ὧν γὰρ αὐτὸν δεδιότα ποιεῖ καὶ δεόμε-
 νον, διὰ τούτων δεικνύσιν οὐ πᾶν τοῖς δικαίοις τεθαρρη-
 κότη. BFSY.

341, 1. Ὅση μὲν, ὡ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ του-
 τονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία γέγονε, σχεδὸν οἶμαι πάν-
 τας ἡμᾶς ἠσθησθαι.] Συγκρουστικὸν εὐθύς τὸ προσίμιον ἐκ
 διαβολῆς τοῦ τε ἀντιδικίου καὶ τῶν συνηγῶρων αὐτοῦ, οἶον
 τοῦ Εὐδούλου καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Ἄει γὰρ ὁ Εὐδούλος
 πολεμεῖ τῷ Δημοσθένει, ἐκ τῆς αἰτίας τῆς κατὰ Ἀρισταρ-
 χον, ὡς ἴγνωμεν ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ATCV. Σπουδὴ δὲ
 τοῦ Αἰσχίνου καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συνηγῶρων. Τὸ δὲ
 ἑωρακότες ἄρτι κατασκευῆ ἐστὶ τῆς προτάσεως. Δαί δὲ τὸν
 ῥήτορα μὴ μόνον τὴν κρινομένην ὑπόθεσιν συνορᾶν, ἀλλὰ
 καὶ τὰ λυπούμενα πρὸ τῆς ὑπόθεσεως. Ἐπαὶ τοίνυν ἑώρα
 συνεστηκότες οὐκ ὀλίγους περὶ τὸν Αἰσχίνην, καὶ Εὐδου-
 λον ἄνδρα τῶν εὐδοκίμωντων ἴνα, πρὸς τούτους ἀποτει-
 νόμενος διδάσκει τοὺς ἀκούοντας πείθεσθαι τοῖς νόμοις καὶ
 τοῖς ἔροικι μαῖλλον ἢ τοῖς συνηγῶροις. Φυλακτικὸν δὲ ἐν
 προσίμοις ἐπ' αὐτῶν ὀνοματῶν ποιεῖσθαι τὰς διαβολὰς· οὐ
 γὰρ ῥητορικὸν ἀρχόμενον πολλοὺς προσκορεῖν. Ἄνεσι δὲ
 πολλὰ διὰ τῆς ἐνομιᾶς. Καὶ γὰρ διαβάλλει τὸν Αἰσχίνην
 ὡς μὴ ὑποθαροῦντα ἐπὶ τοῖς δικαίοις ἐκ τοῦ καταφεύγειν
 ἐπὶ τοῖς βοηθησόντας, καὶ πλήττει τοὺς περὶ τὸν Εὐδούλου
 ὡς κοινοῦντας, καὶ ὑπόπτους ποιεῖ τοῖς δικάζουσι τοὺς
 συνεστηκότες. Ἐτι γὰρ μὴ αἰνίττεται καὶ τὸ ἰσχύσειν
 τοῖς δικαίοις αὐτό· οὐ γὰρ ἂν πολλοὶ συνήλθον ἐπὶ ταύ-
 την τὴν σπουδῆν, εἰ μὴ τὸν ἔλεγχον ἰδεδίασαν. Ἐπειτα
 κρείττους ἀποφαίνει καὶ ἰσχυροτέρους τοὺς δικάζοντας τῆς
 τῶν πλουσίων δυνάμεως· ἐπ' αὐτοῖς γὰρ εἶναι ἰσχυροὺς
 ποιεῖν τοὺς πλουσίους καὶ μὴ. Τοῦτο δὲ χρῆσιμον αὐτῷ
 πρὸς τὸ παρασκευάζειν θαρρεῖν τοὺς δικαστάς. TCY.

Τουτονὶ] τὸν προκείμενον. P.

241, 2. Παραγγελία] παράκλησις, δέησις, κροτρο-
 πῆ. P.

Γέγονε] ἐκ τοῦ κατηγοροῦντος δηλονότι. P.

341, 3. Ἡσθησθαι] συννενοῆσθαι. P. Τὸ δὲ ἄρτι ἀντι
 τοῦ πρὸ ὀλίγου. Ἐνοχλοῦντας δὲ λέγει (ἦγουν οὐχὶ
 θαρροῦντας τῷ δικαίῳ, ἀλλὰ ἔχλησιν εἰσάγοντας. P).
 Ὀχλησιν καὶ ἀδικίαν ἀποκαλῶν τὴν παράκλησιν, ἴνα
 δεῖξῃ ὡς αὐτοὶ τὰς δεήσεις ὡς ἀδίκους οὐ προσεδέξαντο. TCY.

Ἐωρακότες ἄρτι] Κατασκευῆ τῆς προτάσεως. AR.

Ἄρτι] ἀντι τοῦ πρὸ ὀλίγου. Τοὺς συνηγῶρους λέγει
 τοῦ Αἰσχίνου. — Ἄντι τοῦ [τοῦ] τε Αἰσχίνου καὶ τῶν
 ἄλλων αὐτοῦ συνηγῶρων εἶπεν. A.

341, 5. Δεήσομαι] Τὸ δεήσομαι συμπέρασμα τῆς προ-
 τάσεως. Τὸ δὲ ἄνδρα τὸν Εὐδούλου λέγει· οὐκ ἠνομήει
 δ' αὐτὸν φανερώς, ἀντιπαρτιθῆσι δὲ, ὅπως ὠφέλη τὸ
 αὐτοῦ, τὸ δὲ Αἰσχίνου πως βλάπτῃ. ACDGRTV.

Δεήσομαι δὲ] Ὅδοι μὲν παρενοχλοῦσιν, ἔγω δὲ ἰατῶ.
 Τίνων οὖν δὴ τυχεῖν; οὐκ ἄλλων, ἀλλὰ δὲ καὶ τοῖς μὴ
 δεηθεῖσι δικαίον ἐστὶν ὑπάρχειν. TCY.

341, 7. Μήτ' ἄνδρα ποιεσθαι] Πρὸς τὸν Εὐδούλου
 ἀποταίνεται πολέμιον ὄντα αὐτῷ, κἂν τῷ κατὰ Μειδίου
 ποιεῖται μνήμη. SFTCV. Σωφρονεῖ δὲ καὶ ὀργιζόμενος
 ὁ ῥήτωρ· κρῖπται γὰρ ἐν προσίμοις τὴν προσηγορίαν, τῇ
 τέχνῃ πειθόμενος. TCY.

Ἡ τὸ δικαίον καὶ τὸν ἔροικον] τὸ μὲν ἐντρέπει, τὸ δὲ
 φοβεῖ. TCY

341, 9. Ἐνθυμούμενος] [Ἰκετοῦν ἡμᾶς] μετ' εἰνοῖς
 ἀκούσαι μου λέγοντος, ὑπολογιζόμενος τὸ τε μέγεθος τοῦ
 κινδύου καὶ τὸ πλῆθος τῶν αἰτιῶν πρὸς αἷ ἀπολογησεῖ
 καὶ μὴ δεῖ καὶ τὰς τρέφνας καὶ τὰς κατασκευὰς τοῦ κατηγο-
 ροῦ καὶ τὴν ὠμότητα. Lmss.

341, 10. Τῶν παρακλήτων] τῶν ἐκ παρακλήσεως, ὡ
 διὰ τὸ δικαίον, παραγενομένων. BSFYR. Ἡ εὐθεία τοῦ
 πληθυντικοῦ ὁ παράκλητος ἐπὶ τοῦ ὁ παράκλητος. Λέγει
 δὲ τοὺς ἐκ παρακλήσεως ἐλθόντας συνηγορήσας, ἀλλ' ὡ
 τοῦ δικαίου ἐνεκεν. ARTC.

341, 11. Τῶν ἰδίων κλεονεξίων] κερδῶν καὶ δυνα-
 στεῖων, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς προϊσταμένους τῶν κρινομένων
 καὶ σώζοντων, πρόνοιον αὐτοῖς κερδῶν ἀπορρῆς. TCY

Ἄς ἴνα καλύπτῃ] ἀλλὰ μὴ φοβησθε· ἐφ' ἡμῖν γὰρ ἐστὶ
 τὸ καλύσαι, τῶν νόμων παρεχόντων τὴν ἀδικίαν. TCY.

341, 12. Κυρίας] ὄνομα ἐκκλησίας, ὅτι ἀπεφῆρσαν
 τῆς ἀρχῆς τοὺς ἀδικούντας. BT.

341, 13. Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους] Δεύτερον προσίμιον ἐκ
 διαβολῆς καὶ αὐτό. BSFY. Δεύτερον προσίμιον « τοὺς μὲν
 οὖν ἄλλους » καὶ αὐτὸ εἰλημμένον ἐκ διαβολῆς τοῦ Αἰσχί-
 νου ἐκ παραθέσεως ἑτέρων προσώπων. AR.

Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους] Ἐνταῦθεν ἐστὶ τὸ δεύτερον προσί-
 μιον ἐκ διαβολῆς εἰλημμένον καὶ αὐτό, ὡς καὶ τὸ πρῶτον,
 ὡς ὁ θαρρεῖ τοῖς δικαίοις. Ὅλη δὲ ἡ ὑπόθεσις κατὰ συμ-
 πλοκὴν προεήλθει· καὶ γὰρ κατηγορεῖ καὶ ἀπολογεῖται.
 Τοιοῦτον αὐτῷ καὶ τὸ προσίμιον εἰληπται· καὶ γὰρ ἐπ'
 ἀμφοτέρα ἔλεται. Μόνον δὲ τούτου τοῦ ῥήτορος καὶ
 Θεουκιδίου καὶ Πλάτωνος καὶ τῶν ἄλλων τούτοις διὰ τῆς
 αὐτῆς ἐνομιᾶς πολλὰ κατορθοῦν. Ἐγὰρ δὲ καὶ τοῦτο με-
 ταληπτικὸν λύσιν· αὐτὸς μὴ δεδωκὸς εὐθὺς πῶς ἐτίμω
 κατηγορεῖς; ὁ δὲ ὅτι δέδικται σημαίνει, καὶ ὅτι κἀν περὶ
 τῶν αὐτῶν δίδονται βούλεται προκηρῆται. TCY.

Ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ] Τῷ γὰρ μηδὲν ἑαυτοῦ σκεῖσθαι
 κακὸν ἀεὶ θέλουσι καὶ υπομῶνται δοῦναι λόγον· τούτο
 γὰρ ἐστὶν ἀειλογία. Ἐπειδὴ δὲ ἐπαχθὲς ἦν τὸ περὶ αὐτοῦ
 λέγειν, καθολικῶς ἐπέγαγε « τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, » καὶ
 δεξιόπιστον ἑαυτὸν ποιεῖ, μονονοχί βῶν, τίς τὰς εὐθύναι
 λαμβάνειν προφηται; μίμησαι μου πρὸς θεῶν, Αἰσχίνη,
 τὴν πρόκλησιν· ἢ καὶ ἄλλως καθολικῶς λέγει τὸν λόγον,
 ἴνα δεῖξῃ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας βελτιωθέντας τοῖς τῶν
 Ἀθηναίων παιδεύμασι καὶ ταῖς ὁσμήραις διδασκαίς, τουτονὶ
 δὲ μόνον Αἰσχίνην μηδὲ μετὰ τούτους λόγους καὶ πρὶ-

εις τσαύτας τὰς εἰς ἄλλους βελτιωθέντα. Κάντευθεν ἔκαινεῖ καὶ τοὺς πολίτας, καὶ ἐκ παραβίσεως μεγίστως λέγει καὶ διαβάλλει τὸν κατηγορούμενον. TCV.

Τὴν ἀειλογίαν ὁρᾷ] Ἀειλογία ἐστὶ τὸ ἀεὶ προταίνεσθαι λόγον καὶ λέγειν, τίς ἡμῶν κατηγορεῖ; Τοῦτο δὲ ποιοῦσιν οἱ συνειδήσει καὶ ὁσάκις κρινόνται καθαροί, τσαυτάκις καὶ θαυμάζονται. Φησὶ δὲ ὁ Γενέθλιος ὅτι πεποιήται ἡ λέξις τῷ ῥήτορι τῆς ἀειλογίας· σπανίως γὰρ εὐρίσκεται παρ' ἄλλω. ATCV.

Τὴν ἀειλογίαν] τὸ ἀεὶ λόγον ἐθέλειν τῶν πρακτομένων διδόναι, διὰ τὸ μηδὲν αὐτοῖς τῶν φαύλων συνειδέναι. BSYR.

341, 16. Πρὶν γὰρ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς] Ἔδει μὲν γὰρ πρῶτον παρασχεῖν εὐθόνας, εἴθ' οὕτω τοῦ Τιμάρχου κατηγορεῖν· νυνὶ δὲ οὐκ ἐξίως εἰς ὑμᾶς εἰσελθεῖν, οὐδὲ θεάσασθαι τοὺς δικαστάς ἀνεγρόμενος, ἤτιμίωσε τὸν ἄνθρωπον. Εὐ δὲ καὶ τὸ προτεινομένου εἶπεν, ἵν' αὐτοὶ θαυροῦντες τοὺς μὴ βουλομένους προτρέψωσι. TCV.

Πρὶν γὰρ εἰσελθεῖν] Κατασκευὴ καὶ συμπλοκή. AB. Ἄνηρχε] Τὸ ἀνήρχην ἀντὶ τοῦ ἄτιμον ἐποίησε τὸν Τιμάρχον. Δύο γὰρ κατηγοροὶ ἐπάστησαν Αἰσχίνῃ, 8 τε Δημοσθένης καὶ ὁ Τιμάρχος. Καὶ τὸν μὲν Τιμάρχον παρεγράφατο ὡς ἡταρῆκότα, πρὸς δὲ τὸν Δημοσθένην ἔγραψεν ἀπολογίαν πρὸς τὴν κατηγορίαν τοῦ λόγου. AR.

Τὸν μὲν ἀνήρχε] Τιμάρχον δηλαδὴ. P. Ἦ ὅτι ἄτιμος γέγονεν—οὗτοι δὲ τῷ μηδενὸς τῶν κοινῶν μετέχιν ἐγγύς τῶν τεθνηκότων εἰσὶν—ἤ, ὡς τινὲς φασιν, ἐπειδὴ ἀπήγγεστο, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἀνεγκῶν. TCV.

341, 19. Τοῖς δὲ ἀπειλεῖ περιῶν] Ἦν μὲν ἀξιόλοβον εἶπεν, ἐμοὶ δ' ἀπειλεῖ· ἀλλ', ἐπειδὴ αἰσχρὸν ἦν, ἀορίστως εἶρηκε. Δεικνύσι δὲ ὅτι καὶ ἄλλοι ἦλθον ἀν' ἐπὶ τὴν κατηγορίαν, εἰ μὴ ἔροδοῦντο. Τὸ δὲ περιῶν, ὡς ἔργον τοῦτο τιθέμενος, καὶ πολυπραγμονῶν μὴ τις ἄρα κατηγορήσῃ· οἷον, τίς ἄρα ἀπειλεῖ μοι γραφήν; τίς μοι σόνουδεν ἐν τῇ πρεσβείᾳ τὰ σφάλματα; Σεμνίως δὲ καὶ ἄλλως ὁ ῥήτωρ ἑαυτὸν διὰ τούτων, εἰ, τῶν ἄλλων φοβουμένων καὶ ὡς κατηγοροῦντων, αὐτὸς τοῦτο οὐ κέποιθε. TCV.

341, 20. Καὶ βαρυσυμφορώτατον (legitur ἀσυμφορώτατον) ὑμῖν] Ὁ γὰρ ἀναιρῶν καὶ ἐπιστομῶν τὸν κατηγοροῦν τὸν τόπον ἀναιρεῖ τοῦ δικάζοντος, εἰ μηδεὶς ἔτι δικάζεται. TCV.

341, 22. Φόβω] μετὰ φόβου, ἦγουν διὰ φόβου. P.

342, 2. Το μὲν οὖν ἐξελέγξην] Τρίτον προοίμιον, μεταληπτικὸν περιέχον λύσιν. BSY. Τρίτον προοίμιον μεταληπτικὸν ἀπὸ τοῦ χρόνου περιέχον λύσιν. Ἔστι δὲ ἡ σύνταξις οὕτως· ὅπερ δὲ οὐδοῦμαι, καίπερ ὑπεληφώς, (8 ἐστὶ θαρρῶν ἐπὶ ταῖς ἀποδείξεσιν, ὅπερ προεῖπε), οὗτο εἶπω, φησὶ, πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποτρέβομαι. Διὰ τὶ δὲ εἶπε φοβοῦμαι; ἐπειδὴ ἐμελλεν ὥσπερ ἐλέγχειν τοὺς ὕστατος μὴ σφῆδρα προσέχοντας τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' ἐπιλανθανομένους τῷ χρόνῳ. Καίπερ οὖν, φησὶ, φοβοῦμαι οὕτως, οὐκ ἀποτρέβομαι εἰπὲν τῷ φόβῳ τῷ πρὸς ὑμᾶς. Γράφεται δὲ καὶ ἀποτρέφομαι. ARTCV. Σημειωτέον δὲ ὡς ὅπερ ἦν Αἰσχίνου καὶ τοῦ φεύγοντος παραγραφεῶν, τοῦτο δὲ ὑπερβολὴν τέχνης ὁ Δημοσθένης προσήραπεν, ἵνα μὴ εὐρῆ χρῆσασθαι αὐτῷ ὁ Αἰσχίνης. Ἄει δὲ τὸ ἐναντίον οὐ βούλεται ποιεῖν κατασκευάζειν εἰσθεῖν. Αἰτίως γὰρ ἐμμελῶν τὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν διοικεῖσθαι, καὶ προσώμενος τὰς παρ' Αἰσχίνου διαβολὰς, δεδοικέναι φησὶ τῶν δικάζοντων τὴν λήθην, ὡς ἀν' τῆς ἀληθείας πολλὰκις

διαμαρτόντων αὐτῶν διὰ χρόνου πλῆθος καὶ λήθην· ἵνα ἂ μὲν προτίθῃσι πιστευθῆ, ἂ δ' Αἰσχίνης ἔρει, ὑποπτα γένηται. TCV.

342, 5. Ὁ δὲ καίπερ ὑπεληφώς] Ἔστι μὲν ἀντὶ τοῦ πιστεύων. Ἐκόλασε δὲ τῇ λέξει τὸ ὑπερήφανον. Τὸ δὲ οὐχ ἤττον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οἰοεῖ, οὐχ ἤττον ἰσχύει καιρὸς ἢ πραγμάτων φύσις, ἢ οὕτως, οὐ μάλλον ἐξελέγχονται τοῖς πράγμασιν οἱ ἀδικούντες ἢ τοῖς καιροῖς, ὅταν ἐπὶ προσφάτοις κρινῶνται. TCV.

Ταῦτα] τὸν ἐξέλεγχον. P.

342, 7. Ἀγῶνες] ἦγουν αἱ κρίσεις.

342, 8. Τῶν καιρῶν] τῶν παρελθόντων, ὅποτε ἐγένοντο. P.

342, 10. Αἴθην ἢ συνήθειαν] Δύο γὰρ ταῦτα ὁ χρόνος ποιεῖ. Ἡ γὰρ ἐπιλανθανόμεθα, ἢ συνεισθεσθέντες ὡς καλὰ ἀγαπῶμεν. TCV.

342, 11. Ἐμπεποιήκη] Ἰσοστακτικὴ ἐστὶν ἐγκλίσις παρακειμένη καὶ ὑπερουπελακτική· οἷον ἐὰν ἐμπεποιήκω. Ἐὰν ἐμπεποιήκη. Διὰ καὶ ὑποστακτικὸν ἔχει προσγραφόμενον τὸ ι. Α.

Ὡς δὲ μοι δοκοῖτ' ἂν] Τοῦτο τὸ νόημα ἐπισφραγίζεται μὲν τὰ προσηρμένα καὶ τῶν μελλόντων κατέρχεται, ἔπεται δὲ ἤδη λοιπὸν τῆς προκατασκευῆς. BFRSY.

Συμπέρασμα ἐστὶ τοῦ προοιμίου. Ὡς γὰρ ὠμολογημένην λαβὼν τὴν πρότασιν οὐκ εἶπε κατασκευὴν, εὐθὺς δὲ ἐισβάλλει εἰς τὴν προκατασκευὴν ἐκ τοῦ εἰ σφέμισθε παρ' ὑμῖν. A.—V. Τοῦτο δὲ τὸ νόημα διελθὴν ἔχει τὴν δύναμιν. Ἐπισφραγίζεται γὰρ τὰ προσηρμένα διὰ τοῦ προοιμίου καὶ τῶν μελλόντων κατέρχεται, ἔπεται δὲ ἤδη λοιπὸν τῆς προκατασκευῆς. Ἐχει δὲ τοιαύτην ἢ προκατασκευὴν δύναμιν, ὥστε τινὰ τῶν λαπούντων περὶ τὴν ὑπόθεσιν διορθοῦσθαι. Ἔστι δὲ ἡ χρεῖα αὐτῆς καὶ οὐκ ἔνεκα τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτετήθευται αὕτη· ἦτοι γὰρ τὴν ὑπόθεσιν ἔπασαν ὁ ῥήτωρ συμπεπλεγμένην ὁρῶν καὶ πολλῶν πραγμάτων περιπαικτικὴν καὶ δυσδιάκριτον, διὰ τοῦτο δεῖται τῆς προκατασκευῆς, ἵνα τὴν σύγχυσιν ἔπασαν διαλύσῃ καὶ εἰς κεφάλαια τὴν ὑπόθεσιν ἀνάγῃ παρασκευάζει τοὺς ἀκροατάς, ὥσπερ πρὸς τινὰ κανόνες ἀποδέκοντα, οὕτως ἀκαταίτην παρ' αὐτοῦ τὰς ἀποδείξεις καὶ περὶ ταῦτα τὰ σφάλματα ἴστασθαι, ἢ πρὸς τὸν ἄλλον ἀγῶνα τοὺς δικάζοντας ἐναντίας ἔχοντας ὁρᾶν, καὶ δεῖται διορθοῦσθαι τὴν γνώμην αὐτῶν, ὡς ἐν τῷ κατὰ Μεσίδου πεποιήκην, ἢ μέρος τι τῆς ὑπόθεσεως ὁρῶν δεδομενον μεθόδου τινὸς κέρχεται τῇ προκατασκευῇ, καθάπερ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγῳ. TCV.

342, 13. Εἰ σφέμισθε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς] Προκατασκευὴ διακρίνουσα τὰ ἐν τῇ ὑπόθεσιν ζητούμενα. TCV. Μενάνδρου· προκατασκευὴ. Ἀσκληπιτοῦ· προκατασκευῆς δίκην διευκρινεῖ τὰ ἐν τῇ ὑπόθεσιν ζητούμενα SY.

342, 15. Λόγον] ἦγον ἀπολογίαν. P.

Πρῶτον μὲν τοῖνον] Ἡ προκατασκευὴ μετὰ τὸ προοίμιον εὐθὺς πρὸ τῆς διηγήσεως. BFY. Περὶ τῶν κεφαλαίων τῆς κατασκευῆς· α' περὶ ὧν ἀπήγγειλε, β' περὶ ὧν ἔπεισε, γ' περὶ ὧν προσετέθητε αὐτῷ, δ' περὶ χρόνων, ε' περὶ τοῦ ἀδωροδοκίητος ἢ μὴ ταῦτα πεπερᾶσθαι. B.

Πρῶτον μὲν τοῖνον ὧν ἀπήγγειλε] Οὐκ ἦν μὲν τῇ τάξει πρῶτον τὸ ἀπαγγεῖλαι, ἀλλὰ τὸ ἰσχυρότερον καὶ τὸ σημεῖον προέθηκεν, ἐφ' ᾧ μάλιστα κρίνεται ὁ Αἰσχίνης. Ἐλάβετο οὖν εὐθὺς τοῦ μεγίστου τῶν τεκμηρίων. Τοῦτο δὲ γένεσις αὐτῷ τῆς ὑπόθεσεως ὄλης. Ἐπειδὴ γὰρ οὕτε

ἐκ γραμμάτων οὐτε ἐκ ψηφισμάτων οὐτε ἐξ ἄλλων ἀποδείξεων ἔχει τὸν ἔλεγχον, εἰκότως ἐχώρησεν ἐπὶ τοὺς Ἀισχίνου λόγους, καὶ τούτων καθάπτεται ὡσπερὰ τινος ἀρχῆς καὶ κρηπίδος, καὶ πρὸς τούτους ἀποδέλων τὴν βλῆν κατηγορίαν ποιεῖται. Ἔστι τοίνυν τὸ ὦν ἀπήγγειλε διελθὼν καὶ τοῦ ἐγγλήματος ἔχει δύο τεκμήρια, ἓν μὲν, ὅτι ἀπήγγειλεν ἀπολείσθαι Θηβαίους, ἕτερον δὲ, ὅτι ὑπέσχετο σωθῆσθαι Φωκίας. Καὶ ὅτι ταῦτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον καὶ αὐτὸς προῖων εἰδείξεν· ἴδιαν τε γὰρ ἑκατέρω τούτων ἀποδέδωκεν ἐργασίαν καὶ διττὰ τούτοις ἀντίθηκεν ἐπιχειρήματα, ὡς ἐπ' αὐτῶν τῶν βητῶν ἐπιδείξομεν. TCV.

342, 16. Διούτερον δὲ, ὦν ἔπεισον] ἢ ὑμᾶς, εἰδὼν ταῦτα δι' ὦν ἀπώλετο τὰ πράγματα· ἢ τούτους πρὸς οὐς ἐπέμψθη· ἢ ὅτι, ἡνίκα ἐβουλεύετο ἡ πόλις περὶ τοῦ πῶς χρῆ ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, ἔπεισον ἄνευ Φωκίων ποιήσασθαι καὶ χωρὶς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, καὶ ἡνίκα λέγειν ἐβούλετο Δημοσθένης, ἔπεισε μὴ ἀκούσαι τῶν Δημοσθένους λόγων τὸν δῆμον. Ἐπὶ τούτοις ἔπεισε μῆτε στρατεύσασθαι ὑπὲρ Φωκίας μῆτε ψηφισθῆσαι τι ἄξιον ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας, μὴδὲ μὴν ἀπιστεῖν τῷ Φιλίππῳ· ταῦτα γὰρ πάντα συμπεριλάβε μὲν ἐνταῦθα βραχέσι ῥήμασιν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐργασίας εἰδείξεν οὐκ ὄντα μικρὰ οὐδὲ ὄλγα, πλείους αὐτοῖς καὶ ἰσχυροτάτας ἀποδοῦς ἐργασίας. Ὅμοιαι τε διὰ τούτων διαγράφει τοὺς Ἀισχίνου λόγους, οὐς ποιήσεται περὶ τῆς εἰρήνης αἰτιώμενος Δημοσθένην ὡς εἰσηγησάμενον τὴν εἰρήνην. Τοῦτο δὲ τὸ μέρος δέδοικε Δημοσθένης. Λύει δὲ οὐδὲν ἦττον διὰ τοῦ δευτέρου τὸ ἰσχυρότατον Ἀισχίνου χρώμα καὶ τὸ μεταληπτικὸν ἅμα· τοῦ γὰρ Ἀισχίνου δυναμένου κατὰ φύσιν ἀναχωρεῖν ἐπὶ τὴν ἀπάτην ἣν ὑπὸ Φιλίππου ἠπάτηται, καὶ λέγειν ἔξαινα] καὶ] ἀπαγγέλλειν ἔ τις ἀκήκοεν, ἐπειγόντων ὦν ἔπεισε, δι' ἐνὸς ῥήματος ἀμφοτέρω ταῦτα ἀνήρηκε. TCV.

Τρίτον δὲ ὦν προσετέτατε αὐτῷ· εἴτα τῶν χρόνων] Ταῦτα αὐτὰ καθ' αὐτὰ κρινόμενα ἐγγλήματ' ἂν εἴη· νῦν δὲ πρὸς ἀπόδειξιν ἔτερον παραλαμβανόμενα, τεκμήρια γίνονται. Προσετάξαν δὲ αὐτῷ ταῦτα, πρῶτον μὲν λαβεῖν τοὺς ὅρκους παρὰ τῶν συμμάχων, λέγει δὲ Θετταλῶν· εἴτα προσετάξαν αὐτῷ παῖσαι Φιλίππου ἡμιπόλιιν ἀποδοῦναι τῇ πόλει· ἐπειδὴ γὰρ ἐκ ψηφισμάτων καὶ προσταγμάτων ἐγγράφων οὐκ ἔχει ταῦτ' ἐγκαλεῖν, ἀορίστως ἐχρήσατο τῷ ῥήματι, εἰπὼν « ὦν προσετέτατε αὐτῷ » τὸ γὰρ προσετέτατε ἀπροσδιορίστως τεθὲν, πότερον ἐγγράφως ἢ οὐ, δέδωκεν αὐτῷ χορηγίαν ἐπ' ἅπαντα τὰ ἐγγλήματα. Τῶν γὰρ προσταγμάτων ἂ μὲν ἔστιν ἐγγραφα, ἂ δὲ ἀγραφα· ἐγγραφα μὲν τὰ περὶ τῶν ὅρκων, ἀγραφα δὲ τὰ περὶ τῆς ἡμιπόλεως καὶ τῶν Φωκίων. Ἐν ὧ καὶ τῷ καθ' ἑαυτὸν προδιορθοῦται ὁ ῥήτωρ· ἐπειδὴ γὰρ Ἀισχίνης ἀποσκώπτων φησὶ λέγοντα αὐτὸν προοίμιον ὑπὲρ τῆς ἡμιπόλεως ἐκπαιεῖν, ἐνταῦθεν ἦδη διοθεῖται τὸ ἐγγλήμα, καὶ δίδωσιν Ἀισχίνῃ προσηκὸν λέγειν, οὐχ ἑαυτῷ, εἰπερ αὐτῷ ἡ πόλις προσετάξεν. Εἰκότως δὲ προσετέτατε τούτῳ· μόνος γὰρ ἐπέβρασε Φιλίππου ἐπιβουλεύοντα τοῖς Ἑλλησι, καὶ μόνος παρεκάλεσε τὸν δῆμον καὶ τοὺς Ἑλληνας ἐπὶ τὴν ἀκόλουθον τάξιν τῶν πραγμάτων. Ἔστι μὲν οὖν ἰσχυρότατον μέρος πρὸς τὴν κατηγορίαν οἱ παρ' Ἀισχίνου λόγοι, οὐς διεῖλε δὴκα, εἰς τε τὸ εἰπεῖν καὶ παῖσαι· ἅμα γὰρ τῷ λέγειν καὶ παῖσαι τις. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν λέγειν ἀπαγγέλλαν περιέχειν δύναται, τὸ δὲ παῖσαι συμβουλήν, διὰ τοῦτο τὸ

μὲν ὡς γένος, τὸ δὲ ὡς εἶδος εἴληπεν. Ἔπειτα δὲ τούτων τῷ μέρει καὶ τὰ λοιπὰ. Εἰ γὰρ αὐτὸς ἀπήγγειλεν, αὐτὸς ἠπάτησεν, αὐτοῦ ἄρα εἴη ἂν καὶ τὰ λοιπὰ ἁμαρτήματα. Ὅρα δὲ ὅτι τῶν προκειμένων τὰ μὲν ἴδια Ἀισχίνου, τὰ δὲ λοιπὰ κοινὰ τῶν πρέσβων· ἴδια μὲν ἔτε ἀπήγγειλεν ἔτε ἔπεισε· τὸ δὲ ὦν προσετέτατε αὐτῷ κοινὸν γενέσθαι δυνάμενον κατὰ τῶν πρέσβων ἐγγλήμα, ἐπ' αὐτὸν ἀνήνοχε τὸν Ἀισχίνην. Τοῦτον γὰρ εἰκὸς τὰ πάντα ἴδαινα, τὸν ἐλόμενον ὑπὲρ ἀπάντων καὶ εἰπεῖν καὶ φέουσαι. Μετὰ ταῦτα τῶν χρόνων, καθ' οὐς ἐποίησεν ὑμᾶς μὴ βοηθῆσαι Φωκαῖσι, μαλλήσας ἔως ἂν εἴσω Πυλῶν γίνηται Φιλίππος. Δοκεῖ δὲ καὶ τοῦτο κοινὸν ἐγγλήμα εἶναι τῶν πρέσβων· ἀλλὰ προταχθὲν μὲν ἐγένετο ἂν τῶν πάντων, ὑποταχθὲν δὲ τοῖς ἄλλοις ἴδιον Ἀισχίνου γίνεαι. Τίνες τοίνυν εἰσὶν οἱ χρόνοι; ἦγον πρῶτον ἐκεῖνοι, οὐκ ἀνάλωτος παρασκευαζομένου Φιλίππου ἐπὶ Φωκίας· εἴθ', ὅτι ὅψ' ποτε Φιλίππου χωρισθεῖς, καταλαβόντος σχεδὸν ἦδη τὰς Πύλας, οὐκ ἐνέδεικε τῷ δῆμῳ περιελθεῖναι πλείους τὸν τόπον. Πρὸς τούτοις ἐν οἷς ἀντετάξαί οὐς ἀνάλωτος χρόνος ἐπὶ τῆς προτέρας πρεσβείας καὶ οὐς ἐπὶ τῆς δευτέρας, τεκμήριον τὸν χρόνον λαμβάνον τῆς δωροδοκίας. Εἰ δὲ τίς οἰεῖται τῶν χρόνων μνηνημένον αὐτὸν τὴν Θράκην λέγειν, οὐκ ὀρθῶς ὑπελάμβανεν — οὐ γὰρ χρόνος ἴσθι θ' ὀρθῶν — ἀλλ' ὅτι δώρα εἴληψε, τεκμήριον ἢ ταχέως καὶ ἢ βραδύτης. TCV.

342, 18. Εἰ δωροδοκῆτος] Καλῶς ἐπέφαγε τὸ δωροδοκῆτος μετὰ τὰ ἄλλα βλα ὡς ἰσχυρότερον. Ἄι γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις τάττεται τὰ ἰσχυρὰ, τὰ δὲ ἦττον καὶ ἀσθενῆ ἐν τῷ μέσῳ. Ἐπειδὴ πρὸς ἑκάστον τῶν προσημνημένον ἔστι τις αὐτῷ ἀπολογία· οἷον ἐπὶ τῆς ἀπαγγέλλας, ἢ ἠπατήθη ὑπὸ Φιλίππου· ἐπὶ τοῦ παῖσαι, ὅτι ἀγνοῶν ὅπως ὑμᾶς ἔπειθον, ὡς νομίζον τὰ παρ' ἐκείνου εἶναι ἀληθῆ ἐπὶ τῶν χρόνων, ὅτι ἄνω ἐδράδονα, ἢ διὰ νόσον ἢ ἄλλο τι· ἐπὶ δὲ τοῦ δωροδοκεῖν οὐδὲν ἔχει ἔτι εἰπεῖν. ARTCDGV. Τελευταῖον ταχθὲν τοῦτο ἀνήρηκεν Ἀισχίνου πᾶσαν ἀπολογίαν· ὥστε μὴ δοῦναι ἀγωνίζεσθαι ἀποδείξασθαι. Εἰ γὰρ ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ, καὶ ἔπεισον ἀπάντων, καὶ τῶν προστεταγμένων πεποίηκεν οὐδὲ ἓν, καὶ τοὺς χρόνους ἀνήλωσεν, ἔχει μὲν ἴσως ἀπολογίαν, εἰ μὴ φανῆ δωροδοκῆτος ὄφθαι δὲ ἔνοχος τῇ μισθοαρῆ οὐδεμίαν ἔχει τῶν ἐγγλημάτων ἀπολογίαν, ἴνα καὶ τὰ κοινὰ ἴδια γίνηται. Εἰ γὰρ ἀπάντων εἴη τὰ ἐγγλήματα, μόνος δὲ εἴληψε δῶρα, καὶ τοῦ τοὺς ἄλλους ἁμαρτηκῆναι καθόστηκεν αἴτιος. Ἔστι οὖν τριμερῆς ἡ προκατασκευῆ. Καὶ τὰλλα μὲν ἔστιν ὡς ἐν γένει κατὰ πάντων πρέσβων, τὸ δὲ τρίτον μέρος τῆς προκατασκευῆς ἴδιον ἔστιν Ἀισχίνου. TCV. Ἰστέον ὅτι τὸ πέμπτον ἐν τῇ προκατασκευῇ κεφάλαιον τεθειμένον πρῶτον διαπερνᾷ τὰς τῶν ἐπιχειρήσεων προσάγειν δυνάμεις. P.

342, 19. Πάντα ταῦτα πάπρακται] Δεινότερον πᾶν· οὐ γὰρ εἴπεν εἰρήνηται, ἀλλὰ πάπρακται, συνεβλῶν αὐτοῖς ἔργα νομίζειν τὰ ῥήματα. TCV.

342, 27. Περὶ ὧν γε] προσημνη τῷ πρεσβευτῇ P.

342, 29. Εἴεν. Τῶν δὲ δὴ χρόνων διὰ τί; ὅν ἐν τις ἐκὼν καθυφῆ] Διὰ μὲν δὴ τοῦ ἐκὼν τὸ χρώμα ἀναρεῖ, διὰ δὲ τοῦ καθυφῆ τὴν δωροδοκίαν μνηθεῖ. Ὅθεν ἐπέφηται καὶ προδῶν. TCV.

343, 8. Διούρισι] διούριστε, διεχώριστε. P.

343, 19. Δῶρα καὶ μισθοῖς εἰληφότα] Συνέβαλε τοῖς δῶροις τὸν μισθόν, ἐπονείδιστον ὄνομα, πρὸς δὲ καὶ τῇ

ποιότητα τοῦ Φιλακράτους τὴν διαφορὰν τῆς γνώμης πιστούμενος. TCY.

343, 22. Ἐμὲ μὲν φαῦλον ἡγεῖσθε] Τιμωρία γὰρ ἀτάκῃς τὸν Ἀθηναίων σύμβουλον καὶ πρεσβευτὴν φαῦλον παρ' Ἀθηναίους νομίζεσθαι. TCY. Φαῦλον, ἤγουν ψεύστην. P.

343, 23. Ἄρετε] ἤγουν ἀπολύσατε τῆς κατακρίσεως. P. Πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ κατηγορεῖν ἔχων] Προκαταστατικὸν ἐνόημα. Πληρώσας τὴν προκατασκευὴν, εἰσβάλλει ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν προκατάστασιν. ARP. Αἰνίττεται ἴσως τὴν ἐν Μακεδονίᾳ μέθην, καὶ τὴν Ὀλυμπίαν αἰχμάλωτον, καὶ τὴν αἰσγρὰν παροίαν, καὶ τὰ κατὰ Θράκην. Ἔφη δ' ὅτι τὸ ἦθος Αἰσχίνου, καὶ ἡ προειληφθεὶς δόξα καὶ ἡ πρόληψις ταράττει τὸν ῥήτορα. Ἐπειδὴ γὰρ ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶλε τὸν Τιμαρχον, εὐδοκίμει ἐπὶ σωφροσύνῃ ἐδόκει, πόρῳθεν κατεπαγγέλλεται τοῦ ἦθους καὶ τῆς ὑποκρίσεως τὸν ἔλεγχον. Τὸ δὲ « ἐξ ὧν οὐκ ἔστιν ἂν ἔνθα εἰκότως μισήσειεν αὐτὸν » σημαντικὸν ἐστὶν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν οἱ φαυλότατοι μαθόντες τὸν βίον Αἰσχίνου μισήσουσιν. Αἰνίττεται δὲ, ὡς εἶπον, τὴν ἐν Μακεδονίᾳ μέθην, καὶ ἐξῆς. TCY.

343, 26. Μνημονεύοντας ὑμῶν] Θηρεῖε μαρτυρίαν ἤδη παρὰ τῶν ἀκούοντων, ἵνα καὶ τὴν κατάστασιν μόνον οὐκ ἄγωνα ἐργάσῃται καὶ τὸ ἐπιχειρῶν πιστεύηται, ὅτι τοῖς ὄφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένοις καὶ δεδημηγορημένοις ἐν ἀρχῇ μάλιστα ἐξελεγχθήσεται ὄψα ἔχων. Διχόθεν δὲ ὁ ἔλεγχος, καὶ παρὰ τῶν ἀκουσίων καὶ παρὰ τοῦ φεύγοντος. Λέγει δὲ οὐ πάντα ἐν τῷ προκαταστατικῷ τὰ μέρη τῆς καταστάσεως, φοδηθείς τῶν λόγων τὸν ὄχλον, ἀλλ' ἐπαγγέλλεται μὲν περὶ τῆς δωροδοκίας εἰπεῖν, σιγᾶ δὲ τὸ κατὰ Φωκέας, ὡς ἐπόμενον καὶ ἀκόλουθον. TCY.

343, 27. Ὑπομνήσσει] ἤγουν εἰς μετρίαν μνήμην ἀγαγεῖν. P.

343, 29. Δημιγορεῖν] παρηρησία λέγειν προσῆκον εἶναι. P.

344, 1. Εἰδότε] Ἰστέον ὅτι τὸ πέμπτον ἐν τῇ προκατασκευῇ κεφάλαιον θεθειμένον πρῶτον διαπεραίνει, τὰς τῶν ἐπιχειρήσεων προσάγων δυνάμεις. BFY.

344, 3. Ἔστι τοίνυν οὗτος ὁ πρῶτος Ἀθηναίων] Ἢ κατάστασις. Ἔστι δὲ διμερῆς, καὶ τὸ μὲν πρῶτον μέρος αὐτῆς περιεκτικὸν ἐστὶ τῆς δωροδοκίας, τὸ δὲ δεύτερον περιεκτικὸν τοῦ κατὰ Φωκέας ἐγκλήματος. BFRSY.

Ἔστι τοίνυν—Ἀθηναίων] Αὕτη ἐστὶν ἡ κατάστασις. Διχίζεται δὲ σοφώτατα, ἵνα δι' ὧν ὡς φρόνιμον καὶ πρὸ τῶν ἄλλων αἰσθόμενον εἰσάγει, διὰ τοῦτο ἀνελεῖ τὸ ὅτι οὐκ ἠπάτηται. Διμερῆς δ' ἐστὶν ἡ κατάστασις, ὥσπερ καὶ ἡ ὑπόθεσις. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον μέρος αὐτῆς περιεκτικὸν τῆς δωροδοκίας ἐστὶ, καὶ λαμβάνει πέρασ τοῦτο τὸ μέρος ἐνταῦθα (p. 346, 1) « καὶ ταῦθ' ὁ σχετιώτατος « καὶ ἀναίθης οὗτος ἐτόλμα λέγειν, ἐφεστηκῶτων τῶν « πέρσεων καὶ ἀκουόντων, οὐς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ὑμεῖς « μετεπέμψασθε, ὑπὸ τούτου πεισθέντες, δι' οὕτω πεπρα- « κώς αὐτὸν ἦν. » Τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἐστὶ περιεκτικὸν τοῦ κατὰ Φωκέας ἐγκλήματος, οὗ ἡ ἀρχή· « ἂν μὲν οὖν « τρῶπων, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χειροτονησάντων ὑμῶν « ἐπὶ τοὺς θροῦσιν αὐτὸν πάλιν, » Ὅρξς γὰρ θροῦς ἡ με- « τάσας σαφῆς καὶ πρόδηλος, πρῶτον μὲν εἰσαχθεῖσα ἐν προομίῳ εἶδει, ἐπειθ' ὅτι κατεπαγγέλλεται πραγμάτων ἱερώων ἀπόδειξις. Ἔστι καὶ τρίτον μέρος τῆς καταστάσεως, ἐν ᾧ τὰς αἰτίας ἀποδίδωσι τῶν προειρημένων, οὗ ἡ

ἀρχή (p. 348, 15)· « τοῦ χάριν δὴ ταῦτα πρῶτον « ὑπέμνησα; » ἐπειδὴ δὲ διαίρειν εἰπεῖν τοῦ λόγου προ- « θέμεθα, κωλύει δὲ οὐδὲν διὰ βραχέων ὥσπερ εἰσέματα καταβαλλομένους ἐροδεῦσαι τοὺς ἐντυγχάνοντας, δεῖ τῆς δεινότητος πανταχοῦ στοχάζεσθαι τοῦ ῥήτορος. Ἐπεὶ τοίνυν οὐκ ἦν εἰκὸς τὸν Φίλιππον ὄψα δοῦναι ἀνδρὶ τῶν τυχόντων, ἀλλὰ τῷ δοκούντῳ τῶν ἄλλων κατὰ τὴν πρεσβείαν κρατεῖν· καὶ, ἐπειδὴ οὐχ οἶδόν τε ἦν προδοῦναι Φωκέας τὸν μὴ μάλιστα πάντων δυνάμενον οὐδὲ μὴν οἶδόν τε ἦν πείσαι τοὺς ἀκούοντας ὅτι πάντων τῶν πρέσβεων ὄντων μόνος Αἰσχίνῃ προδότης, ἀναγκαιῶς εἰδῶς τοῦτο εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς καταστάσεως θεραπεύει τὸ ἀντικείμενον. Τὰ πρῶτα γὰρ Αἰσχίνῃ διδοῦς τῆς πολιτείας, καὶ μονο- « νουχὶ Περικλέους ἀξίωμα περιτιθείς, τὴν δυνάμιν ἀζει καὶ τῷ προσώπῳ μέγιστον ἀξίωμα περιτίθῃσιν, ἵνα καὶ ἀναγκαιῶς φαίνηται Φίλιππον τοῦτον θεραπεύων, ὃν μάλιστα κρατοῦντα τῆς πρεσβείας ἔωρα, καὶ τῷ παντὶ ἄγωνι παρασκευάζῃ τὴν πιθανότητα. Τὸ δὲ θαυμασιώτατον ἐκεῖνὸ ἐστὶν, ὅτι αὐτὸν Αἰσχίνῃ παρέχεται τῶν δωροδοκῶν κατηγορον καὶ μάρτυρα τοῦ διαφείρεσθαι ὑπὸ Φίλιππου τοὺς εἰς Μακεδονίαν ἀφικνουμένους. Ἐπὶ τούτοις καὶ τρίτον, ὅτι οὐ διελάθνανεν αὐτὸν ἡ τοῦ Φίλιππου προαι- « ρεσις, οἷα τε ἦν περὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα καὶ τὸ χρῶμα φαίνῃται διὰ τούτων λύων· οὐ γὰρ ἦν εἰκὸς ἀγνοῆσαι τοῦ Φίλιππου τὴν γνώμην τὸν πάλαι ποτὲ κατη- « γοροῦντα τοῦ Φίλιππου τῶν τρόπων. TCY. Τοῦτο περιέχει τὸ τοῦ χρῶματος· ὁ γὰρ αἰσθόμενος πρῶτος Φίλιππον ἐπιβουλεύοντα τοῖς Ἑλλησιν καὶ Φωκεῦσιν ἤξει ἐπιβουλεύ- « οντα καὶ διαφείροντά τινα τῶν ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἵνα ἐξ ἀκολουθίας τὸν προεστηκῶτα τῆς πρεσβείας φαίνηται δια- « φείρων. TCY.

344, 7. Καὶ ἔχων Ἰσχανδρον] Παρέχεται μὲν τοῖς Αἰσχίνου λόγοις ἡ μαρτυρία· οὐκ ἀπῆλλακται δὲ καὶ σιῶμα- « τος. Ὑποκρίτην γὰρ ἔχει τὸν συναγωνιζόμενον. TCY.

344, 8. Προσῶν μὲν τῇ βουλῇ, προσῶν δὲ τῷ δήμῳ] Κατὰ κῶλον ἐπαναφορά. Ὑ. Θεώρησον πόσῃν αὐτῷ μαρ- « τυρεῖ τὴν σπουδὴν τε καὶ εὐνοίαν· παρηνώχει γὰρ πᾶσιν ὄρων ἀδικούντα τὸν Φίλιππον. Διὰ δὲ τοῦ ἤκων τὴν ἐξοδον καὶ τὸ ἀπελθεῖν ἐδήλωσεν, εἰ καὶ μὴ εἶρχε φανε- « ρῶς. Τὸν δὲ Ἰερώνυμον προδότην τινὰ λέγει Ἀρχάδων ἐναντιούμενον αὐτῷ ἐν Ἀρχαδίᾳ περὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Φίλιππον, μαθητὴν γενόμενον Ἰσοκράτους. TCY.

344, 10. Συνάγοντας] συναγαγόντας. P.

344, 12. Ἐξ Ἀρχαδίας] Οὗτος ἦν ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἧτις οὕτω Μεγάλη πόλις ἐκαλεῖτο, ὅθεν ὑπὲρ Μεγαλοπολιτῶν Δημοσθένης γράφει. Less.

Καλοῦς] Οὐ κείτα ὡς ἐν εἰρωνεῖα, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν. Ὑστερον γὰρ μέλλει ἐπιφέρειν τὸ κατ' εἰρωνεῖαν. ARTP.

344, 13. Ἰερώνυμον] προδότην τινὰ λέγει Ἀρχάδων, ἐναντιούμενον αὐτῷ ἐν Ἀρχαδίᾳ περὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Φίλιππον, μαθητὴν γενόμενον Ἰσοκράτους. AR.

344, 16. Οὐχὶ τὰς ἴδας ἀδικούσιν] Αὐτὸν ποιεῖ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ τοῦ κατὰ τὴν προδοσίαν ὀρίζοντα. TCY.

344, 18. Πολιτευομένου] τὰ τῆς πολιτείας οἰκονομοῦ- « ντος, οὗτου φρονιζόντος, ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν. P.

344, 19. Δεῖγμα] ἤγουν ἀπόδειξις δεξιάτος. P.

344, 21. Καὶ Κτησιφρόντος] Οὐκ ἔστιν οὗτος εἰς τῶν ὑποκριτῶν (πρεσβευτῶν;) ἀλλ' ἑτέρας ἕνεκα προφάσεως ἀποσταλεῖς εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ παρὰ τοῦ Φίλιππου

ἀκηκούς ὡς βούλεται σπείσασθαι, οὕτως ἀπήγγειλε. TCV.

344, 23. Γίνεται τῶν πρέσβειων οὗτος | Παρὰ χρόνον [ἐναλλαγῆ]· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. Ὅμοιον δὲ τῷ Θουκυδίδου· «ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα,» ἀντὶ τοῦ, ἐπίψεσαν. TCV.

344, 24. Οὐχ ὡς τῶν | Ἐγκατάσκευος διήγησις, ὡς ταῖς αἰτίας κατασκευαζομένη, διότι ἔστι σύντομος καὶ πολιτικῆ. BFYP. Τὸ συμβεβηκός κατὰ ἄρνησιν. B.

Ἀποδωσομένην | ἦγουν ἐμπολησόντων. P.

344, 25. Πεπιστευκότων | πληροφοροίαν ἔχόντων δηλαδὴ τῶν εὐνοούντων τῷ Φιλίππῳ. P.

344, 26. Διὰ γὰρ τοὺς προειρημένους λόγους | συγγνώμη τῆς χειροτονίας Αἰσχίνου. B.

344, 28. Δόξαν | ὑπόληψιν. P.

Προσελθὼν τοίνυν ἐμοὶ μετὰ ταῦτα | Παρὰ τοῦ ἀντιδίκου λαμβάνει τῆς οἰκίας δόξης καὶ προαίρεσις μαρτυρίαν· οὐδενὶ γὰρ τῶν πρέσβειων περὶ σωτηρίας πραγμάτων Αἰσχίνης φαίνεται διαλεγόμενος, εἰ μὴ μόνον τῷ ῥήτορι· ὥστε τὸν ἔπαινον τὸν οἰκίῳ ἀνεπαχθῆ γενέσθαι, μὴ παρ' αὐτοῦ λεγόμενον, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου μαρτυρούμενον. TCV.

344, 29. Συνετάττετο | συνεφώνει, παρεκάλει δημογυμονεῖν. P.

345, 1. Καὶ ὅπως τὸν μιάρων | Ἄνοια, φησὶ, τοῦ δήμου πολλῆ, εἰ γὰρ ᾗδεσαν ὡς προδότης ἦν ὁ Φιλοκράτης· Ὅτι δὲ ἀμφοτέρους ἔχθρος ὁ Φιλοκράτης Αἰσχίνης ὁμολογεῖ. Πῶς οὖν καλούμενος ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν Φιλοκράτους Αἰσχίνης σιγᾶ· καὶ τίς ἡ κοινωνία τῆς πολλῆς προνοίας ὑπὲρ Φιλοκράτους αὐτῆ; πῶς δὲ πολλὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ποιεῖται πρόνοια; τίνα δὲ ἄλλον παρεχόμεθα μάρτυρα τοῦ πολεμεῖν αὐτῷ Δημοσίῳ, σαφῶς καὶ διαρρηθὴν μαρτυροῦντος Αἰσχίνου; ἄνοια οὖν, ὡς εἴρηται, τοῦ δήμου πολλῆ, εἰ γὰρ εἰδότες ὡς προδότης Φιλοκράτης, χειροτόνησαν αὐτόν. Ἔστι δὲ οὐ τοιοῦτον· ἀλλ' ἐπειδὴ χρεῖα πολλὰκίς ἐν ταῖς πρεσβείαις ἰταμωτέρων καὶ παρρησιαστικῶν, ἵνα μὴ τὰ δίκαια διὰ τὴν ἐπιεικειαν πρόωνται τῆς πόλεως, ἔδοκει δὲ τοιοῦτος ὁ Φιλοκράτης, ἔνεκεν τούτου ἔτιλοντο αὐτόν. Ὡς οὖν εὐχερῆ ὄντα εἰς τὸ μεταπεισθῆναι καὶ διασπαρῆναι, εἶπε τὸ φυλάττωμεν. Διὰ τοῦτο γὰρ μιάρων καὶ ἀναίδῃ ἐκάλεσεν, οὐ προδότην. TCV.

345, 2. Καὶ μέρι | Σύστασις τοῦ οἰκείου πρὸ τῆς ἐπιχρίσεως τοῦ κατηγορουμένου. B.

345, 5. Χωρὶς | πρὸς διαστολὴν τῶν ἀκούοντων. B.

345, 12. Ἄριστα | ἰσχυρότερα, ῥητορικώτερα. P.

345, 16. Δεῖν | ἀντὶ τοῦ ἀναγκαῖον εἶναι. ATP.

Βραχεῖς τε καὶ μετρίους | Το μὲν τῆς συντομίας, τὸ δὲ τῆς ἀρετῆς τῶν εἰρημένων. TCV. Βραχεῖς, ἦγουν συντόμους· μετρίους, ἦγουν ἐπιεικεῖς, φιλανθρώπους. TP.

345, 19. Τῷ τῶν συμμάχων | ὡς εἰ ἔλεγεν· ἄσασιν Αἰσχίνης ἠναντιώθη, τοῖς συμμάχοις καὶ νυνὶ δὲ τοῖς ἀπροαταῖς. B.

345, 20. Συνηγοροῦντος δόγματι | συμμαχοῦντος δόξῃ. P.

345, 21. Πράττοντος | ἀγωνιζομένου. P.

345, 22. Ταῦτα | ἐμά. P.

345, 24. Συνηγόρει ἐκεῖνω | μεθ' ἑτέρας διανοίας ἐξετάζει τοῦ κατηγορουμένου τὰ ῥήματα. B.

345, 25. Ὡς οὐτε τῶν προγόνων ὑμᾶς | Ὅ μὲν Αἰσχίνης περὶ τῶν φραυλοτέρων ἔφη, οὐς καὶ ζηλοῦν ἐκώλυσεν, ὁ δὲ τῷ κοινῷ τὸν λόγον ἐτρέχουε. TCV. Ἰστέον ὅτι σοφίζε-

ται ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ· ὁ μὲν γὰρ Αἰσχίνης τὸ ἄκαρον τοῦ μιμῆσθαι τινὰς τῶν προγόνων ἔλεγε φυλάττεσθαι, αἰνιτόμενος τοὺς ἐν Σικελίᾳ μόνους· οὐ γὰρ ἔλεγε περὶ πάντων τῶν προγόνων· ὁ δὲ ῥήτωρ τῷ καθολικῷ ὄνοματι τῶν προγόνων διαβάλλει τὸν λόγον. ACDBRTV.

345, 27. Νόμον τε θέσειν | Ἴδου καὶ νομοθέτην αὐτὸν ἀποφαίνει, πανταχόθεν ἀδῶν τὴν φρόνησιν. TCV.

345, 28. Μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων | Παραίνει τῇ πόλει τὴν αὐτοῦ δωροδοκίαν μιμῆσασθαι καὶ μισθοῦ βοηθῆσαι τοῖς Ἑλλήσι. TCV.

346, 1. Σχέτλιος | δυστυχῆς. P.

Καὶ ταῦτα ὁ σχέτλιος | εὐκαίρως ἐπιφέρεται κατ' αὐτὸ μετὰ τὴν δεινωσιν BF.

346, 5. Δεύτερον μέρος τῆς καταστάσεως. S.

346, 7. Κατέτριψε | ἦγουν ἀργῶς καὶ ἀμελῶς διετρίβασε. P.

346, 10. Ἄλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἤκομεν | Το εἶδος τοῦ λόγου περιδητικὸν κατὰ τὴν μέθοδον. Το γοῦν ἀναστρέφειν τὰ πρόγματα καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἴτα ἐπεμβάλλειν τὰ πρῶτα, περιβολῆς ἴδιον. ACDGRTV.

346, 12. Ἐδῶναι | ἐξετάσεις, ἔρηναι. P.

346, 14. Καὶ προσδοκῆθέντων | Ὅτι τῶν περὶ Ἀριστόδημον λέγει καὶ Νεοπτόλεμον. ARTCV.

346, 15. Καὶ τούτων ἕτερα | τὴν Θράκην λέγει AR. TCV.

346, 16. Προσήμεν | Πρῶτον γὰρ ἔδει εἰσελθεῖν ἐν τῇ βουλῇ, εἴτα ἐν τῷ δήμῳ. ACDGRTV.

346, 18. Τὸ γὰρ βουλευτήριον μεστὸν | Τὴν ἐπιθυμίαν αἰνιττεται τοῦ μαθεῖν· οὐ γὰρ ἀνεμίειαν τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὸ ἔθος, ἀλλ' ἀνεμίχθησαν οἱ ἰδιώται τοῖς βουλευταῖς. TCV.

346, 20. Κατηγόρησα τούτων | Οὐ λέγει περὶ πάντων τῶν πρέσβειων, ἀλλὰ τῶν αἰτίων. ACDGRTV.

346, 26. Προσθαί | προδοῦναι. P.

346, 27. Ἄναρτωμένους | ἐκπρεμαμένους. P.

346, 28. Εἰς τοῦσχατον | ἀπαύλαι. P.

346, 29. Ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ἡ ἐκκλησία | Ἐνταῦθα ἀποδεικνυσι τῆς προκατασκευῆς τὸ δεύτερον κεφάλαιον, δεύτερον τιθεῖς· οὐ γὰρ τῇ τάξει ἐχρήσατο τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ τὴν τάξιν συγχέας τῶν κεφαλαίων τῆς προκατασκευῆς, οὐχ ὡς ἐπηγγεῖλατο κατασκευάζει, ἀλλὰ τῆς ἐπαγγελίας τὸ πέμπτον τίθεισι πρῶτον, τὸ δὲ δεύτερον τίθεισι δεύτερον· κατασκευάζει δὲ μόνον τὸ δεύτερον νῦν. BY.

Ἦκεν | συνηθροίσθη.

347, 1. Πρῶτος | ἐν πρωτολογία. P.

347, 2. Πειρᾶσθε συνδιαιμνημονεῖν | Αἰσχυθήσεται γὰρ ἕκαστος τῶν ἀκούοντων μόνος ἀπολειφθῆναι τῆς μνήμης. TCV.

347, 8. Πάμπληθες | παντελῶς, ὅλους.

347, 9. Ὅσθ' ἄπαντας | ἀντὶ τοῦ δουλεύσας ὑμᾶς τοῖς ἡδῶσι λόγοις, ὥστε αἰμαλώτους ἀπάγαγεν. P.

347, 10. Ἐφη γὰρ ἦκεν πεπεικῶς | Καλῶς εἶπεν ὡς ἀκηκούς παρὰ Φιλίππου ἀπλῶς, ἀλλὰ παπεικῶς Φίλιππον, ἵνα μὴ ὡς ἑκαπατηθεὶς φαίνεται. Προδιαλύει δὲ καὶ οὕτω τὸ χρώμα· πῶς γὰρ ὁ τότε πείσας ἠπάτηται; TCV.

347, 12. Καὶ περὶ τῶν ἐν Ἄμφικτύοσιν | ὥστε ζητήσαι καὶ μαθεῖν τίνες ἐσούλων τοῦ ἱεροῦ τὰ χρήματα. Ἔμελε γὰρ τοῖς Ἄμφικτύοσι τούτου. TCV. Ὅτι Θηβαίων καὶ Φωκίων πολεμούντων πρὸς ἑαυτοὺς διὰ τὴν Παρποπαταμίαν γῆν, οἱ Θηβαῖοι μᾶλλον ἱεροσύλησαν τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν

ἤπερ οἱ Φωκεῖς, εἰ καὶ οἱ Φωκεῖς κατὰ τὸ ἀληθές τοῦτο πεποιθήσασιν. Πρῶτοι γὰρ, φησὶν, ἐπεχειρήσαν οἱ Θηβαῖοι τοῦτο ποιῆσαι καὶ « οὐδὲν ἦν ττον ἡσεβήσασιν οἱ βεβουλευ- « κότες τῶν ταῖς χερσὶ διαπραξάντων, » ὡς ἐπιφέρει μετὰ μικρὸν λόγον. ACDGRTV.

347, 15. Ἀπελογίζετο] ἰστοχάζετο, ἐπελάμβανεν. Ἄντι τοῦ, ὑπὸ λόγους καὶ ἀριθμοὺς ἐπετίθει. P.

347, 16. Περσεβοιμένων] ἤγουν ἐκ τῆς πρесеβείας ἑαυτοῦ ὡς τεθαρρηκώς αὐτῇ. P.

Δυσὶν ἢ τριῶν ἡμερῶν] Τὸ τάχος τῆς ἐπαγγελίας τὴν ἀπάτην ἐπήρθησεν. TCV.

Καθ' αὐτὰς] μόνως. P.

Εἰσπραττόμενα] ζητούμενα P.

347, 23. Διδάσκαι γὰρ αὐτὸς ἔφη] Ὅρα ὅπως πάλιν προδικεῖται τὴν λύσιν. Ὅ γὰρ διδάσκων οὐ φενακίζεται. Καὶ τὸ αὐτὸς δὲ τὴν ἐξοχὴν δηλοῖ τῆς εὐρέσεως. Οὐκ ἂν οὖν ὁ τοιοῦτος ἀπατηθεῖη. TCV.

347, 26. Ἐπιεκκηρυχάει] Ὁμολογεῖται ὑποσχεσθαι δοῦναι. P. Ὅταν πόλις ἔχη πρὸς τινα δυσμένειαν, ἐπιδοᾷ καὶ κηρύττει μισθὸν καὶ χρήματα τῷ φονεύοντι. TCV. Ἄλλο ἐστὶν ἐπιεκκηρυξία καὶ ἄλλο ἐπιεκήρυξις. Ἐπιεκκηρυξία μὲν ἡ φιλία, ἐπιεκήρυξις δὲ· πολλὰκις πόλις ἔχουσα ἐχθρόν τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ ἰδοῦλοτο αὐτὸν ἀνελεῖν ὡς βαρὺν ἐαυτῇ καὶ ἐπεκίρηντα χρήματα κατ' αὐτοῦ τῷ βουλομένῳ λαβεῖν καὶ φονεῦσαι αὐτόν. Πολλὰκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτῶν ποῖτο ἔγινετο. ACDGRTV.

347, 29. Ὡ ἄνδρες πρесеβεί] Τοῦτο ὡσπερ ἠθοποιία ἐστὶν, ὡς ἀπὸ τῶν Ἐθόων λεγόντων πρὸς τὸν Αἰσχίνην καὶ τοὺς ἄλλους πρесеβεί. Καὶ πῶς εὐρέθησαν αὐτοὶ οἱ πρесеβεί ἐν τῇ Ἐθόῳ; λέγομεν ὅτι δι' αὐτῆς παρήλθον, ἐπαυερήμοιοι ἐπὶ τὰς Ἀθήνας· οὐ γὰρ ἠδύνατο διὰ τῆς Βωωτίας ἐπανελθεῖν διὰ τῆς ἔχθρας ἣν εἶχον πρὸς τοὺς Θηβαίους. Ἦσαν δὲ οἱ Ἐθόοις Ἀθηναίων ἀποστάντες ἐκ τῶν ὑστέρων Θουκυδίδου μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. AC DGRTV.

348, 3. Ὁμολόγημα] καθυπέσχετο. P. Ἐδοκιμῶν] ἤγουν δόκιμος δόξας ἔνεκεν τούτων. P.

Ῥῆτωρ ἀριστος] πιθανολόγος ἐπὶ τέχνης. P.

Ἄνηρ θαυμαστός] ἑταιρετὸς ἐπὶ γνώμης. P.

348, 9. Κατέθη μάλα σεμνῶς] Πλήττει λεληθότως τὸν δῆμον, ὅτι ὑπερευδοκιμοῦσιν οἱ φενακίζοντες. TCV. Σεμνῶς, ἤγουν μεγαλοπρεπῶς. P.

348, 10. Ἀναστάς δ' ἐγὼ] Παραγραφικὸν λύει « καὶ « διὰ τί οὐκ ἀντέλεγες; » AR.

348, 13. Ἐθόων, ἐξέκρουόν με] Αἰσχίνου βωδῶντος, Φιλοκράτους παροινούντος, προκατειλημμένου τοῦ δήμου, πῶς Δημοσθένης ὀρθήσεται; TCV. Ἐξέκρουον μὲν, ἀντὶ τοῦ, ἐπανεπιβίον· ἐχλεύαζον δὲ, ἐνεπαίζον μετ' εἰρωνείας. P.

348, 14. Ὑμεῖς δ' ἐγέλαιε] Καθάπεται τῶν πολιτῶν, ὅτι τοῖς φενακίζουσι τὴν πόλιν ἐπίσταντον, τὸν δὲ φιλόπολιν καταγέλαστον ἰποῖον. ART.

348, 16. Νῆ τοὺς θεοὺς εἰλός τι καθεῖν] Θεραπεύει τὸν δῆμον μετὰ τὴν ἐπιτίμησιν. TCV. Θεραπεία τῆς ἐπιτίμησεως. B. Καθαφόμενος τῶν πολιτῶν πάλιν αὐτοὺς θεραπεύει. AR.

Ἀδύτερα] ἐλάττονα. P.

Ὑπακείμενων] παρισταμένων. P.

Ὅχλος] Ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν, δαλουόντες ἦσαν καὶ φθο- νόντες. P.

348, 25. Τοῦ χάριν δὲ] Τρίτον μέρος τῆς καταστάσεως αἰτιολογικόν· τὰς αἰτίας γὰρ ἀποδίδωσι τῶν προειρημένων. S. Πληρώσας τὴν διήγησιν εἰσβάλλει ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ στοχασμοῦ, ἔπερ ἐστὶ τὸ παραγραφικόν. Λαμβάνει δὲ αὐτὸ ἐκ τοῦ χρόνου. Οἶον, καὶ διὰ τί μὴ τότε ἀντέλεγες; ACDGRTV.

349, 2. Παραχρῆμα] ἤγουν συντόμως μετὰ τὴν πρесеβείαν. P.

349, 11. Ὅσπερ εἶπον] ὅτι οὐκ ἐδίδασκον ταῦτα παραχρῆμα, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα. P.

349, 15. Προβεβλημένη] εὐλαβῶς ἔχουσα καὶ φυλατομένη. BVP. Πρὸ τῶν ἄλλων ἦν, ἐμπροσθεν μαχομένη. P.

Καλῶς] συμφερόντως P.

Διὰ τὴν ἀλήθειαν] τοῦ Αἰσχίνου δηλαδὴ. P.

Διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν] νομίσητε γεγενῆσθαι. P.

Ἀποδοῦσθαι] πωλήσαι P.

349, 25. Βούλομαι δὲ] Συμπερνάσας τὴν κατάστασιν ἀρχεται ἐντεῦθεν τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ὡν ἐστὶ τὸ προοίμιον. Ἐπειδὴ δὲ κινήθεντος τοῦ ἐγκλήματος ἐδείχθη τὸ μέγεθος, ἀρέμενος ἀναγκαιῶς ὡν προήφρατο, τὴν λυποῦσαν αὐτὸν ἀντίθεσιν διαβάλλειν πειράται. Ἔστι δὲ αὕτη τίς; ἡ ἀπὸ τῆς Αἰσχίνου δυνάμεως. Ἄλλ' οὐκ ἰκανὸς Αἰσχίνης, οὐδὲ τοσαύτην ἔχει δυνάμιν ὥστε εἰκοσι δύο πόλεων προδοῦναι κατάλογον. Τί δὴποτε δὲ στοχαστικῆς οὐσης τῆς ὑποθέσεως ἐλέγχων ἀπαιτήσεται οὐ κέρρηται; καὶ λέγομεν ὅτι γνώμης ἐστὶ στοχασμός. Οὐχ οἶόν τε δὲ προδήλων ἔντων τῶν πραγμάτων ὑφ' ὧν πέπρακται, καὶ καταφανοῦς ὑπάρχοντος τοῦ πεπονηκότος ἐλέγχων ἀπαιτήσιν γενέσθαι. Ἐνταῦθα γὰρ τῆς βουλήσεως μόνης ἐξέτασις καὶ τῶν τεκμηρίων. Ἐλέγχους δὲ οὐκ ἀπαιτοῦμεν, ὅτι μὴ τὴν ἐτέρου γνώμην οἶδε τίς εἰ ἐκὼν ἢ ἄκων καὶ ἐξηπατημένος τοὺς λόγους εἴρηκε. Καὶ ἡ βούλησις δὲ ἡρέμα μὲν δηλοῦται, φυλάττεται δὲ ἡ πλείων ἐξέτασις ἐν τῷ χρώματι. Τὴν δὲ δυνάμιν βλάπτουσαν καὶ ὑπερβαίνουσαν τὴν ποιότητα κατέμειε τῇ θέσει τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, πιθανὰ ποῖων τὰ ἐγκλήματα. TCV.

Βούλομαι δὲ] Τί δῆποτε στοχαστικῆς οὐσης τῆς ζητήσεως οὐτε ἐλέγχων ἀπαιτήσεται κέρρηται οὐτε μὴν βουλήσεται πρὸ τῆς δυνάμεως; λύσις, ὅτι γνώμης ἐστὶ στοχασμός. BFRSY. Πληρώσας τὸ παραγραφικὸν εἰσβάλλει ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ δεύτερον κεφάλαιον τοῦ στοχασμοῦ, ἔπερ ἐστὶν ἡ τῶν ἐλέγχων ἀπαιτήσις. ATCV.

349, 26. Ὅν τρόπον] ἀντὶ τοῦ, καθ' ὃν ὑστέρησαν τρόπον ποτὲ ὑμᾶς τοὺς Φωκεῖς. P.

349, 28. Δεῖ δὲ μηδένα ὑμῶν] Ἔστιν οὖν τῆς ἀντιθέσεως ἡ δυνάμις ἐν τούτοις κατὰ ἀναίρεσιν εἰσηγμένη· ἐνταῦθα γὰρ τῆς βουλήσεως μόνης ἡ ἐξέτασις καὶ τῶν τεκμηρίων. BFRSY.

Ἡ μὲν βούλησις μέχρι τοῦ μετρίου συμπλέκεται ἐκ τούτου. Εἴθ' οὗτος, εἴπερ ὡσπερ οὗτος, ἠβουλήθη μισθώσας αὐτὸν τοῖς ἐχθροῖς ἐξαπατᾶν ὑμᾶς καὶ φενακίζειν, τῶν ἴσων αἰτιος ἦν κακῶν ὄσον περ καὶ οὗτος. Τὴν δὲ γε δυνάμιν ἠδῆσεν ἐκ τῆς ποιότητος, εἰπὼν ὅτι ὑμεῖς κατεστήσατε κύριον, καὶ τοὺς καιροὺς συνῆψεν ἐπὶ τούτοις, μέρος τῆς δυνάμεως ὄνας. TCV.

350, 3. Ὅτι δύνειν ἂν ὑμεῖς] εἰ καὶ τοῦ Αἰσχίνου ταπεινότερόν τε καὶ ἦτω. TCV.

350, 5. Εἴθ' οὗτος] Συνέλεξε τῇ δυνάμει τὴν βούλησιν, κρατύνων αὐτὴν τῇ κοινωσίᾳ. TCV.

350, 6. Ἐβουλήθη] Διὰ τί ἐπ' ἐλάχιστον χρήται νῦν τῆ βουλήσει; λέγομεν ὅτι τεχνικῶς τοῦτο ποιεῖ. Βούλεται γὰρ αὐτὴν τηρῆσαι ἐν τῷ δευτέρῳ στοχασμῷ. Ἀδύστερος γὰρ ἐμπέσσει μεταξὺ τοῦ λόγου ἀπ' ἀντιθέσεως, ὅλον « καὶ πόθεν δῆλον ὅτι ταῦτα ἐβουλόμην ποιεῖν; » — Διὰ τοῦ εἰπεῖν ἐβουλήθη ἐσήμανε τὴν βούλησιν· τὴν γὰρ δόξαναι προσιτῶν ἐπέφηγε τὴν βούλησιν. ACDGRTV.

350, 8. Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις] Τοῦτο μὲν ἐστὶ μέρος τῆς ἀντιθέσεως, ὅτι φαῦλοι καὶ τῶν τυχόντων καὶ οὐδὲ τῶν σεμνῶν οὐδὲ τῶν λαμπρῶν Αἰσχίνης, ὁμοῦ ἐξεπίτηδες φαυλλῶν, οὐ παρ' ἑαυτοῦ δὲ φαυλλῶν—ἐναντίου γὰρ ἦν—, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἐχόντων ταύτην τὴν ὑπόληψιν λαμβάνων τὸν λόγον. Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἀσαφῶν τὸ χωρίον. Τί γοῦν βούλεται λέγειν ἐν τούτῳ; ὅτι οἱ Φωκεῖς, εἰ καὶ φαῦλοι καταχρησάσθε διακόνῳ καὶ πρῶστειτῇ, οὐ πρὸς ἐκεῖνον εἶδον, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν. TCV.

350, 10. Ἄξιόται] ἄξια κρίνεται. P. Ἴτι γὰρ; ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐπ' αὐτοὺς ἀναφέρεται, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἤξιωσαν ὀλιγωρῆσαι τῶν Αἰσχίνου λόγων, ἀλλ' ἀπέτιον πρὸς τε τὸ τῆς πόλεως πρόσωπον καὶ ἀξίωμα, καὶ τοῦτοις πιστεύσαντες ἀπώλοντο. Ἴνα δὲ ἡ δύναμις ἰσχυρὰ γένηται, προσέθηκε καὶ τοὺς ἄλλους πρέσβεις, καὶ διηκρίνησεν ἐπὶ τῷ καταγορεῖ, προσθεὶς καὶ εἰπὼν, « εἰ « ὅσα τῆς Φωκεῖν σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβεῖαν ἤκε, ταυθ' « ἔπαντ' ἀπώλεσαν οὗτοι. » Καὶ προσέθηκε πάλιν τὴν βούλησιν, εἰπὼν, « καὶ διεφθείραν ἐκόντες. » Τὸ δὲ γε ἰσχυρότερον μέρος τῆς βουλήσεως, τὴν αἰτίαν, οὐ λέγει· τοῦτο γὰρ τοῦ κεφαλαίου τὸ μέγιστον μέρος ἐστὶν ἡ αἰτία, ἦν ἐν τῷ δευτέρῳ στοχασμῷ διεφύλαξε. TCV.

350, 17. Δὸς δὲ μοι τὸ προβούλευμα] Εἰσβάλλει ἐπὶ τὴν τῶν ἐλέγχων ἀπαίτησιν, πληρώσας τὴν δύναμιν. Προβούλευμα δὲ λέγει τὸ ἀκούσαι τὴν βουλήν πρὸ τοῦ δήμου Δημοσθένους κατηγοροῦντος τοῦ Αἰσχίνου καὶ τῶν ἄλλων πρέσβων ὅτι παρεπρέσβευσαν καὶ καταψηφίσασθαι αὐτῶν ὡς ἀδικησάντων καὶ γράψαι καὶ ψήφισμα ἕνα αὐτῶν τῶν βουλευτῶν, ὥστε μὴ κληθῆναι εἰς τὸ πρυτανεῖον πρὸς δεῖπνον. Ἄει γὰρ οἱ πρέσβεις ἐπανερχόμενοι ἐκαλοῦντο εἰς δεῖπνον ἕξει τιλὶ τιμῆς χάριν. Τοῦτο γοῦν παραφέρει εἰς ἐλεγχὸν αὐτῶν τῆς προδοσίας, ὅτι ὡς προδοτῶν καταγνωσὰ ἡ βουλή οὐκ ἐκάλεσεν αὐτοὺς εἰς δεῖπνον. ACDGRTV. Μετέθη πάλιν ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ κεφάλαιον, οὐπερ ἦν ἐξ ἀρχῆς τὸ προοίμιον, λέγω δὲ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους. Ἄρχεται δὲ ἐκ μεταληπτικοῦ, « νῦν ἡμῖν λέγεις περὶ τῆς προδοσίας, ἔβδον πρὸ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν καὶ αἴσαι; » Ὁ δὲ ὅτι οὐκ εἰσέγησε συνίστησι, παρεχόμενος τὸ προβούλευμα· εἶναι γὰρ σημεῖον τῶν αὐτοῦ λόγων, ὅπερ ἐφηφίσαστο πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ ῥήτορος. Πληρώσας δὲ διὰ τῆς προσηκούσης ἔξεργασίας τὸν τρόπον μεταβέβηκεν ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους, καθαρῶς ἀπὸ τῶν χρόνων ἀρξάμενος. Αἰτιάται γὰρ τὸν Αἰσχίνην ὡς ἐξεπίτηδες ἀποκλείσαντα τῶν καιρῶν τὴν πόλιν, ὡς μὴδὲ ἐγενέσθαι βουλευέσθαι περὶ τῶν προκειμένων, τοῦ Φιλίππου κατεληφθότος τὰς Πύλας· ἅμα τε γὰρ ἤκουσε κάκεινος παρῆν. Εὐδῆλον ὡς ἀπωλώλει τῆς βοήθειας ὁ χρόνος, ἐν ᾧ κλείσαι τὰς Πύλας οἶόν τε ἦν τῷ δήμῳ. Εἴτ', ἐπειδὴ ἀντέπιπτε, οὐ γὰρ ἦν ἐτέρως βοθηεῖν ἢ προειπόντας Φωκεῦσιν ἀσφαλδέστερον τὴν περὶ αὐτῶν βουλευέσθαι, ἔλυσε δὸς λύσει· μὴ μὲν, ὅτι οὐδεὶς ἀνέγνω τῷ δήμῳ τὸ προβούλευμα· ἢ γὰρ ἂν ὁ δῆμος ἐβουλευέσαστο· ἕτερά δὲ, ὅτι εἰ καὶ βουλευέσασθαι ὁ δῆμος οἶός τε ἦν, ἐξηπάτησεν αὐ-

τὸν Αἰσχίνης ἐπίσει καὶ ὑποσχέσει. Ἐν ᾧ καὶ εἰσάγει τὰ ἰσχυρότερα τῶν τεκμηρίων, λέγων τοὺς Αἰσχίνου λόγους. TCV.

350, 18. Ἐπαγγελίαν] πρόσταξιν ἢ αἴτησιν. BRP. Κωλυθείσα] ὡς πρότερον. P.

Τούτους] τοὺς πρεσβείας. P.

350, 24. Ὅστε εἰς τὸ πρυτανεῖον] Ἐνεδέχετο ὑπερεβῆναι τὴν κλήσιν, ἕως ἂν γῶν ἢ βουλή τὴν ἀκρίβειαν ἢ ὅτι οὐκ ἐν τῷ δήμῳ ἀπεπρέσβευσαν. Ὁ δὲ τὴν ὑπερβῆσιν εἰς τὸ μὴ γενέσθαι μὴδὲ ἴσασθαι παραλαμβάνει. TCV.

350, 26. Ὅθ' ὄθνατον καταχειροτόνησεν] Κατεδίαισε, κατέκρινεν. P. Ἐνήλαξε τὸν χρόνον· δῆλον γὰρ ὡς ἐκλήθη πρότερον, εἴθ' ὕστερον καταγνωσθεὶς ἀντιβῆθαι. TCV.

351, 2. Ἐνταυθ' οὐτ' ἔκαινος] Τρίτον κεφάλαιον περὶ ὧν ἀπήγγειλεν· ὁ τῆς προκατασκευῆς ἐστὶ πρῶτον κεφάλαιον, τρίτον δὲ τῆς κατασκευῆς καὶ ἀποδείξεως. BFG.

351, 5. Εἰ μὲν τοῖνον ταῦτα] Δύει οὖν τοῦτο διλημμάτων σχήματι, ὅτι, εἰ μὲν πάντες οἱ πρέσβεις ταῦτα ἐπρεσβεύομεν, ὅ ἐστιν εἰ πάντες ἐγεγόμεθα προδοῦναι, δίκαιος ἂν πάντες οὐκ ἐκλήθημεν· εἰ δὲ οἱ μὲν ἡμῶν τὰ δίκαια ἔπραττον, οἱ δὲ παρεπρέσβευσαν, διὰ τοὺς παραπρεσβεύσαντας συνέθη καὶ τοὺς ἄλλους μὴ κληθῆναι. A—V.

Δεινὰ] φοβερά. P.

Διακρουσαμένῳ] ἐκφυγόντι, ἀποκειψαμένῳ. P

351, 19. Τούτων δὲ] ἦτοι τὸ μὴ κληθῆναι. R.

351, 20. Ἢ μὲν οὖν βουλή ταῦτα] Ἐντεῦθεν ἀρχεται τῶν σημείων, ὅπερ κεφάλαιον καλεῖται, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους. ACDGRTV.

352, 1. Ἀναστὰς δ' οὗτος ἐδημηγόρει] Δύο θεῖς ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους, τὸν τε χρόνον, καὶ τοὺς λόγους Αἰσχίνου, ἀναγκαίως καὶ χροῖμα ἐπέφηγεν· ἐκίστω γὰρ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους ἀποδοτῶν χροῖμα. BFRSYTCV.

352, 4. Ἐπικεκηρυχέναι] Ὅποτε βούλοιο ἢ πόλις, ἢ ἀρχῶν, ἀναρθεῖναι τινα τῶν μὴ ὄντων ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκφυρττον δόσεις χρήματα, εἰ τις αὐτὸν ἀνέλοι, τόσα καὶ τόσα. BF.

Παρουσία] ἐπιδημία. P.

Τούτοις] τοῖς πρέσβεισι. P.

Προηγγελμέναι] ὡς τὸ βοηθήσαι Φωκεῦσι. P.

352, 7. Πρασιότερος γενέσθαι τίνος] ἢ παντὸς ἀνθρώπου βούλεται τὸ τίνος, ἢ τίνος λέγει· πόρρω γὰρ εὐρεῖν παραλήσιον εἰς φιλανθρωπίαν. TCV.

352, 10. Καὶ μετὰ ταῦτα] Ἢ λύσει. S.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεγνώσκειτο ἡ ἐπιστολή ἢ κατὰ Φιλίππου] Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ χροῖμα τὸ ὑπὲρ τῶν χρόνων ἐν οἷς ὁ Φίλιππος κατέσχε τὰς Πύλας, καὶ τούτου γέγονεν ἐκεῖνος αἴτιος. Εἴτα ἡ λύσει εὐθὺς οὗτος ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν ἀπολειφθεὶς ἡμῶν, οἰοῖται χωρισθεὶς πρὸς δὲ τοὺς Αἰσχίνου λόγους ἀπήνησεν οὕτω λέγων· Φίλιππος οὐκ ἐξηπάτησεν, ἀλλ' Αἰσχίνης. TCV.

352, 11. Ἢν οὗτος ἔγραψεν ἀπολειφθεὶς ἡμῶν] Τὸ μὲν ἀπολειφθεὶς ἡμῶν, ἵνα μὴ δόξη κοινωνεῖν τῶν πραγμάτων τὸ δὲ οὗτος ἔγραψεν, ἵνα μὴ ἐπὶ Φίλιππον εἶη τὴν αἰτίαν· ἐπὶ τὰς πόλεις δὲ, ἵνα τὰς συμμαχικὰς δηλοῖ, ἔς καὶ ὄρκου ἔδει· οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου δὲ, ἵνα δεξῆ τὴν κακουργίαν, ὅτι ἐμερίσαντο τὴν ἐπιβουλὴν Αἰσχίνης καὶ Φιλίππου. TCV.

352, 13. Διαρρηθῆν] μεγαλοφώνως. P.

352, 16. Συνδιαλλάττων] φιλωσωσιν. P.

352, 17. Τοις Ἄλλοις πρὸς τοὺς Φαρασαίους] πολιτάς. B. Ἦδη ἔγνωμεν ἐν τοῖς Φιλιππησίοις ὅτι αἱ δύο πόλεις εἶναι τῆς Θετταλικῆς ἐστασίαζον πρὸς ἑαυτάς, ἡ μὲν Φάρασαὶ πρὸς τὴν οὐσάν τοῦ Φιλίππου, ἡ δὲ Ἄλος τῶν Ἀθηναίων. ACDGRTV.

353, 3. Λέγε αὐτοῖς τὴν ἐπιστολὴν] Τὸ θαυμαστότατον τοῦτο ἔστιν ὅτι ἥπερ ἂν Αἰσχίνης ἐχρήσατο πρὸς ἀπολογίαν ἐπιστολῆς, ταύτην ἔλαβε πρὸς κατηγορίαν Δημοσθένους· σύνθετος γὰρ αὐτῷ τὰ ἰσχυρὰ τῶν ἀντιδικῶν διὰ ἰσὺν δεινότητος αὐτοῦ ποιεῖσθαι. TCV.

353, 9. Περὶ δὲ Φωκέων] Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ὥσπερ ἐπιδεικνύμενος τὴν ἐξ αὐτῆς ὠφελίαν, πάλιν ἐπάγει « περὶ δὲ Φωκέων, ἢ Θηβαίων, ἢ τῶν ἄλλων ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ. » Οὗτος, οὐκ ἄρα Φιλίππος, ἐξηπάτηκε. Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ προοραταί. Λόσας δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ λυποῦντα, καὶ συστήσας τὴν ἐπιστολὴν Αἰσχίνου μᾶλλον ἢ Φιλίππου εἶναι, κἀκὴν ἐπὶ τοῖς Αἰσχίνου λόγους ἐπαύξησεν, οὐκ ἀναχωρῶν τῶν ἰσχυροτάτων, θεώρημα παραδιδούς, ἐνδιατρίβειν τοῖς ἀναγκαίοις. TCV.

353, 11. Οὐδὲ γρῦ] γράφει δηλονότι. P. Ἄντι τοῦ οὐδὲ ὄλωσ. Εἴρηται δὲ τὸ γρῦ τὸ μικρὸν ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ βίου τοῦ γινόμενου ἐν τοῖς θύοις, τοῦ οὐτω καλουμένου. ARTP.

353, 13. Ἄλλοις] Ἄλλοις πόλεις καὶ Ἄλλοις οἱ πολιταί. BF.

353, 16. Ὁ σκοπῶν] Φιλίππος δηλονότι. Ἐκείνου γράφαντος πρὸς Ἀθηναίους ὅτι σκοπῶ τί ποιῶν ἡμῖν χαρίζομαι. P.

Λύσασθαι] διὰ λότρων ἀποδοῦναι. P.

Ἐγγράφαι] μὴ λύσαι τοὺς Ἄλλοις. P.

353, 22. Ὁ τοίνυν μέγιστον] Ἀποκοπὴ τὸ σχῆμα, ἀντι τοῦ ἀκούσατέ μου. ATP.

353, 24. Ἠνέγκραμεν ἡμεῖς] μετὰ Ἀντιπάτρου καὶ Παρμενίωνος. AR.

354, 11. Ἐπαγγελῆσθαι] ἀντι τοῦ αἰτῆσαι. ARSP.

354, 14. Προΐεσθαι] προδιδόναι. P.

354, 15. Εἰ μὴ Θεσπιαὶ καὶ Πλαταιαὶ] Πάλιν ἐνταῦθα προσέθηκε τοὺς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους Θηβαίους, οὐκ ἄρθως ἐκχέας ἅπαντα, κατὰ δὲ μέρος αἰεὶ προστίθεισιν, ἵνα καὶ αἱ λύσεις ἀπολόουθαι καὶ οἱ λόγοι σαφεῖς γένωνται. Εὐθὺς γοῦν ἐπὶ τὴν μνήμην Θηβαίων ἰλθὼν πάλιν τὸ χρῶμα ἐζήτησεν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων· ἐφη γὰρ καὶ τὸ Θηβαίους αὐτίκα δὴ μάλα δώσειν δίκην. Ποῦ τοίνυν ἡ δίκη; ἤκουσαν οἱ Θηβαῖοι, φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἐφυλάξαντο· καὶ Φιλίππος οὐκ ἴσχεν ἀνελεῖν τὰς Θήβας. Εἰ τοίνυν παρὰ τὸ προαισθῆσθαι κεκώλυται, τίς ὁ ἐκλαλήσας; οὐχ οὗτος; ἔχει δὲ τὸ χρῶμα καὶ τὴν λύσιν εὐθὺς τοῦ χρώματος, ἐπὶ τοῦτοις ἀκολούθως ζητήσας τὸ μεταληπτικὸν πῶς οὖν ἐσυώπησας ἀπατωμένης τῆς πόλεως; καὶ πρὸς τοῦτο ἁπαντῶν ὑπομνήσκει τῆς ἑαυτοῦ παρόδου καὶ ὧν ἔπαθε λέγειν βουλόμενος. Εἴτ' ἐπειδὴ περ οὐκ εἶχε μαρτυρίαν τῶν λόγων, ὡς ἐν ποιήματι ἠθοποιίας συνέπλασεν· ἔχει γὰρ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν λόγων ἐκ τοῦ Πλάτωνος, καὶ λαμβάνει τὸ χρησίμον ἐκ τῶν διαλόγων τῶν ἀμιυβαίων, εἶδος καινὸν καὶ πιθανὸν εἰσάγων. Οὐδὲ γὰρ ἀκατάσκευον ἀφῆκεν ὁ τὴν εἴρηκεν, ἀλλ' ἐν τῇ τῆς κλάσεως εὐρέσει τὴν πίστιν παρέσχετο· μᾶλλον γὰρ ἐνδιατίθειμθα πρὸς τοὺς ἐγκατασκευάσους λόγους ἢ τοὺς ἀπλοῦστον εἰρημένους. TCV.

354, 17. Καίτοι ταῦτα εἰ μὲν ἀκούσαι] Λύσις ἰσχυροτάτη ἀντιθέσεως, οἷον, ἀλλ' ἀκούσαντες οἱ Θηβαῖοι ἐφυλάξαντο καὶ δι' αὐτὸ οὐ διεφθάρσαν· εἶτα λύσει αὐτὴν διλημμάτων σχῆματι. Ἐμελλε κατὰ τὸ ἀληθές ταῦτα ποιεῖν ὁ Φιλίππος, ἢ οὐ. Εἰ μὲν γὰρ οὐκ ἐμελλε ποιῆσαι, ἀλλὰ σὺ ἠπάτας, εἰκότως ἐφυλάξεις ταῦτα ἁπαντῶν ἡμᾶς, εἰδώς ὅτι οὐ γενήσεται· εἰ δὲ διὰ τὸ προαισθῆσθαι κεκώλυται, διὰ τί μὴ ἐσυώπας; εἰ μὲν γὰρ ἐγίνωσκας ὅτι, ἔάν καὶ ἀκούσωσιν οἱ Θηβαῖοι, οὐ δυνήσονται φυλάξεσθαι, ὡς ὄντες ἀσθενεῖς, τί οὖν μὴ διεφθάρσαν; εἰ δὲ ἐγίνωσκας ὅτι ἰσχυροὶ εἰσι, καὶ ἔάν προακούσῃσι φυλάττωνται, τί ἐφυλάξεις; ACDGRTV.

Οὗτος] ὁ Αἰσχίνης. P.

354, 29. Ἐσπαθᾶτο] ἀντι τοῦ συνειθῆτο μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης. BRY. Ὑφανέτο, κατεσκευάζετο, ἢ ἐπεδαψιλεύετο, ἀπὸ τοῦ σπαθᾶν καὶ πολλὴν κρόκην ἐμβάλλειν τῇ ἐσθῆτι, ὡς ἔχομεν τὴν χρῆσιν παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἐν ταῖς Νεφέλαις (55) « ὦ γυναῖκα, λίαν σπαθαῖς. » ACDGRTV.

355, 3. Καὶ ὄθεν] ἐφεύδετο. P.

355, 6. Ὑπὸ τούτων] ὑπὸ Φιλίππου καὶ Αἰσχίνου. TCV.

355, 7. Σιωπᾶν] Τοῦτο γὰρ ἔδει τὸν Φιλίππον σιωπᾶν, καὶ μὴ προσθεῖναι τῇ εἰρήνῃ, τὸ, πλὴν Φωκέων καὶ Ἀλέων, εἴπερ ἐμελλεν αὐτοὺς σῶσαι καὶ μὴ τῷ ἐκσπόνδους ἀρεῖναι καταστρέψασθαι. CDGRT.

355, 15. Τραχέως δ' ὤμων] Ἐδόκει γὰρ πως βασκαίνειν εὐπραξία τῆς πόλεως, δι' ὧν οὐδὲ προσδοκᾶν ἀνέχεται. TCP. Ἐπειδὴ ὥσπερ ἔδοκει ἀπεύχεσθαι τὰ ἀγαθὰ τῇ πόλει τῷ μὴ προδοκᾶν. ACDGRTV.

355, 16. Ἐχόντων] εἰς ἐμὲ, διὰ τὸ εἰπεῖν ἐμὲ προσδοκᾶν. Καὶ ὅπως γε ἔφη καὶ τοῦτο, ὅτι ἀντι τούτων, καὶ τὰ λοιπὰ. P.

Μὴ νῦν ὑπολαμβάνων] Οὐ νῦν ὀφείδεις ἐκστῆναι τοῦ δοκεῖν κεκοινωνηκέναι ἡμῖν τῆς πρεσβείας, ἀλλὰ τότε ἀφίστασο, καὶ μὴ προσποιήσῃ κοινωνεῖν ἡμῖν, εἴταν ταῦτα γένηται καὶ ἡμεῖς μέλλωμεν στεφανοῦσθαι διὰ ταῦτα. ACDGRTV.

355, 25. Οὗτος μὲν γὰρ ὕδωρ] Ἐπειδὴ ἡμέρα τροφῆ καὶ ποτῶν χρῶνται οἱ ἄνθρωποι, ὕδατι δὲ τὰ θηρία, σώωντων αὐτὸν εἰς θηριώδη βίον ὁ Φιλοκράτης ταῦτα ἔλεγεν. Ἄγει δὲ αὐτοὺς εἰς ὑπόμνησιν τοῦ σώμματος, ἵν' ἐπιταράξας τῷ γελοίῳ τῶν δικαστῶν τὰς κρίσεις συμμάχῳ τῷ πάθει πρὸς τὴν περὶ τὴν καταχρήσεται. Θαυμαστὴ δὲ καὶ τῆς ὕβρεως ἡ προσποιήσις. Ἐκ γὰρ τῆς τοῦ ἔχθρου κρίσεως τοῦ βίου τὴν ἐγκράτειαν ἐσέμνυνε, καὶ πρὸς τὰ τῆς μισθαρνίας ἐγκλήματα [ἀπαλογεῖται]· ὁ γὰρ ὕδωρ πίνων πῶς ἀπρεπὲς κέρδος ἐπόθει; TCV.

355, 26. Σκέψασθε δὴ τὸ ψήφισμα] Ταῦτα αἰτίαν καὶ πίστιν περιέχει τοῦ διὰ τοὺς Αἰσχίνου λόγους ἰσχυσαί τὸ Φιλοκράτους ψήφισμα· εἰ γὰρ ἅμα τε εἶπεν Αἰσχίνης ἅμα τε Φιλοκράτης ἔγραψεν, εἴη ἂν τὸ ψήφισμα περιεκτικὸν τῶν Αἰσχίνου λόγων. Ὅτι μὲν οὖν καὶ τοῦτο τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους δῆλον. Ὅτι δὲ λυπεῖ τὸν βήτορα γνοίη τις ἂν ἐνθυμηθεὶς ὅτι βράδιον Αἰσχίνῃ μεταστατικῶ χρωμένῳ εἰς τὴν ἀπολογίαν μετενεγκεῖν ἐπὶ τὸν Φιλοκράτην τὸ ἐγκλημα· ἐρεῖ γὰρ ὅς ὁ γράψας τὸ ψήφισμα καὶ τὸν Φιλίππον ἐπαινεῖν ἀτιος γέγονε τοῦ μὴ τὴν πόλιν ψήφισσασθαι τὴν χρηστὸν ὑπὲρ Φωκέων. Τοῦτο οὖν εὐλαθεῖς ὁ βήτωρ δεινότητι κέχρηται, πρῶτον μὲν ἀποδεικνύς ταῦ-

των Αισχίνου τῆν ἀναγγεῖαν καὶ τὸ ἔργον. ἔπειτα δεῖ
 ὡς ἐν ἐπιπέδῳ τοῦ Φιλοκράτους γράμμα ἢ πῶς, μὴ
 τὸν ὑπογράψαντα πῶς ἀποκρίσθαι ἔπειτα γὰρ ἐπὶ τῆς
 ἐπιστολῆς εἰσάγειν, τὸ αὐτὸ ἐπιπέδον ἐπιπέδον, τὸ ἐσχάτον
 τοῦ ἀντιθέτου ἀναγγεῖαν ἐκείνῳ πεποιθέν. Εἴτα
 πάλιν ἐπιπέδον φοβήεις τὸ ἐπὶ Αἰσχίνου γράμμα — ἔδω-
 ναστο γὰρ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ φερριματι μαρτυ-
 ρίαν λαβεῖν, ὅτι Φίλιππος ἦν ὁ ὑπογράψων — εἰσάγειν
 εἰσάγειν, « ἀλλ' οὐδὲν ἐκεῖνος ἐπιγγέλλετο, « ἀλλ' οὐτως
 ἦν ὁ λέγων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπογράψων. Εἴτα ἐπιπέ-
 δασιν ὅτι Αἰσχίνου μᾶλλον ἢ Φιλοκράτους τὸ ἔργον,
 πάλιν ἐπάγει λέγων, « πρὸς δὲ τοὺς περὶ τοῦτο λόγους
 « ὀρθομένους ὑμᾶς λαβὼν ὁ Φιλοκράτης ἐγγράφει τοῦτο
 « [εἰς] τὸ ἔργον. « Διόρθεται γὰρ ἐν τοῦτοις κατα-
 σκευῇ εἶναι τῆς τοῦ φερριματος ἀπέτης τοὺς Αἰσχίνου
 λόγους. TCV.

355, 27. Μετὰ ταῦτα] μετὰ τὸ σαφῆσαι. AR.
 355, 28. Οὐτως] ἀλλῶς καὶ μὴ μετ' ἐπιστοπίας.
 Lss.

356, 3. Μόνον οὐκ ὀπίσω] Ἐδει κληθηνταῖς εἰπεῖν τὰς
 χεῖρας, ἵνα ἡ ἐπὶ πάντων. TCV.

Τὸ γέρει] ἐπὶ ἐνὸς ἐκείστου τῶν Φωκίων. ARTP.
 356, 6. Ὅσον] ὅσα ἔγραψε, φησὶν, ὁ Φιλοκράτης περὶ
 Φιλίππου. ARP.

356, 10. Ἐκεῖνος γε ἐπιγγέλλετο] Εἴποι ἂν τις δεῖ
 ἐναντιοῦται ἐαυτῷ λέγων, « ἀλλ' οὐδὲν ἐπιγγέλλετο. «
 Λέγοντες δεῖ αὐτὴ λύσις ἐστὶ τοῦ ἐναντίου, ἵνα, ὅταν λέγη
 τὸ, οὐδὲν ὑπισχεῖτο, νοήσωμεν ὀρθομένως, ὅταν δὲ λέγη
 ὅτι ὑπισχεῖτο, ἵνα λάβωμεν ὀρθομένως. ACDGRTV.

356, 14. Ὀρθομένους ὑμᾶς λαβὼν] ἀλόγως αὐτῷ πι-
 σθένει καὶ προσχωρήσαντας. Φρονίμως δὲ ἐπάγει τὴν
 αἰτίαν ἐπὶ τὸν Αἰσχίνου. Οὐκ ἂν γὰρ εὔρε, φησὶν, ἀπα-
 τῆσαι ὁ Φιλοκράτης, εἰ μὴ τὴν ἀπάτην Αἰσχίνου προκα-
 τεύσασαν. TCV.

356, 18. Τοὺς διακωλύοντας] οὐκ εἶπε φανερῶς τοὺς
 Φωκίας· οὐ γὰρ ἂν ἠνεσχοῦτο Ἄθηναίον· ἀλλὰ τῷ ὀρθομένῳ
 Ἐλαθε τὴν κακοῦργίαν ἐργασάμενος. TCV.

356, 19. Οὐκοῦν] διὰ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Αἰσχίνου. AR.

356, 23. Εὐφημῶματα ἀνθρώπων] Τοῦτο, φασί, τεχνι-
 κῶς ἐξεῦρε· παρέδωκε γὰρ τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν εὐφημίας,
 τῷ ὀνόματι γρησάμενος τῶν Ἀμυκτινῶν. ACDGRTV.

356, 26. Ἄλλ' οὐδὲ συγκαλέσει] Ταῦτα ἀπὸ τῶν κα-
 ρειμένων λοιπόν. Ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ μέρος τῶν ἀπ' ἀρχῆς
 ἐγχεῖ τῆλους. TCV. Ὁ Πρόξενος στατηγὸς ἦν Ἀθηναῖων.
 Διέτριβε περὶ Πύλας, ἐπιτηρῶν τὴν Φιλίππου πάροδον.
 ACDGRTV.

356, 29. Καίτοι καὶ ἐπιστολάς] Πάλιν ἕτερον καὶ τοῦτο
 μεταστατικόν. Διωθόμενος γὰρ ἀπ' ἐαυτοῦ τὰς αἰτίας
 Αἰσχίνου, τὰς μὲν ἐπὶ Φιλοκράτην ἀναθήσει, τὰς δὲ τῇ
 πόλει. Τί γὰρ ἔρει; ὑμεῖς αἰτίαι γεγονάτε τῆς Φωκίων
 κλίσεως, κληθέντες μὲν ὑπὸ Φιλίππου, ταῖς δὲ ἐπιστολαῖς
 ὑπακούσαντες. Ἦ λύσις τοίνυν εὐθὺς καὶ συνεχῆς, τὸ οὐχ
 ἵνα ἐξέλθῃτε. TCV.

357, 2. Πῶμαλα] ὅρ' ἐν ἀναγνωστοῖν· λέγουσι δὲ
 Συρακοσίων εἶναι τὴν φωνὴν ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ἔμβασθον
 δὲ αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν φυγάδων. AR.

Πῶμαλα] ὄνομα δὲ ἐστὶν ὅρ' ἐν ἀναγνωστοῖν, ὡς
 μὲν τινὲς φασί, Σικελῶν κομισάντων τῶν ἐκείθεν φυγάδων.
 Ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ κατ' οὐδένα τρόπον καὶ τῷ οὐδ' ὄλω.
 Καὶ ἄλλην δὲ λύσιν ἐπήγαγε τῷ αὐτῷ μεταστατικῷ « ἵνα

« μὴ φέρονται, μὴδὲ ἀντίχρουν οἱ Φωκίαι, ἐπὶ ταῖς παρὰ
 « ὑμῶν ἐπιπέδοντες Διόχοι. « Ἀναγινώσκει δὲ καὶ τὰς
 ἐπιστολάς τοῦ Μακεδόνος, αἷς οἶόν τε ἦν γρησάσαι
 Αἰσχίνου, ἵνα τὰ ἐσχυρὰ πανταχοῦ ὑφελθῆται καὶ τὰς ἀπο-
 λογίας αὐτοῦ σαφῆς ἐργάζηται. TCV.

Ἰσοδυναμῶν] οὐ τοὺς περὶ Θράκην λέγει νῦν, ἐν οἷς τὰ ἐκεῖ
 πράγματα ἀπώλετο, ἀλλὰ τοὺς Φωκίων. P.

Ἀνέλων] φθείρας. P.

Τεχνικῶς] τόσι. F.

Τούτω] τῷ Αἰσχίνῳ. P.

Ἦμιστοι] οὐδαμῶς. P.

357, 7. Ἄλλ' ἵνα] ἄλλη λύσις μεταστατικῆ. BSYP.

Αὐτὸν] τὸν Φίλιππον. P.

Ἀμύνοντο] τιμωροῖν. P.

Ἐπιπέδοντες] θαρροῦντες. P.

Καλοῦσιν] ἡμᾶς. P.

Ἦδὲ γε] Το πάρος δηλοῖ διὰ τῆς λέξεως· οἶον ἤπειν
 ἡμᾶς εἶναι ταῖς ἐπιστολαῖς ὁ Φίλιππος τοῖς ἔργοις ἐναν-
 τιοῦμενος. FYP. Lss.

Συνειπεῖν] ἀναγκάσαι. P.

357, 17. Καὶ τὸν Πρόξενον οὐ] Τρίτην ἐπήνεγκε λύσιν
 ἀνωτιστικωτέραν. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐπιχειρήμα.
 Εἰ Φίλιππος ἐκάλει καθαρὰ τῇ γνώμῃ, « εἰ ἄλλο προσή-
 κεν ἢ συνειπεῖν ὅπως ἐξέλθῃτε ὑμεῖς, καὶ τὸν Πρόξενον,
 « ὃν περὶ τοὺς τόπους ᾗδεσσαν οὐτα, γράφειν εὐθέως βοή-
 « θεῖν; « ἀλλὰ μὴν οὐ συνεδούλευον ταῦτα, οὐδὲ ἔγρα-
 φον. Ἦδεσσαν ἄρα ἂ φρονῶν ταῦτ' ἔγραψεν ὁ Φίλιππος.
 TCV.

Τούτων] ὧν ἀπήγγειλε. P.

Τούτοις οὖν] οἷς ὁ Φίλιππος ἐφρόνει. P.

357, 22. Οἱ μὲν τοίνυν Φωκίαι] Τέταρτον μεταστατι-
 κόν· ἀλλ' οἱ Φωκίαι αἰτίαι γεγονάσιν, εἴσω Πυλῶν δεξι-
 μανοι Φίλιππον σὺν τῇ δυνάμει. Προλαμβάνει δὲ τὴν
 ἀντίθεσιν τῇ λύσει. Τί γὰρ, φησὶ; πυθόμενοι Φωκίαι τὸ
 ψήφισμα καὶ τὴν ἀπαγγελίαν τούτου καὶ τὰς ὑποσχέσεις
 εἰσάρασαν τῷ Μακεδόνι· ἐπεὶ πρό γε τούτων τῶν λόγων
 « ἦσαν οἱ ἀπιστοῦντες τινες αὐτόθι τῷ Φιλίππῳ καὶ νῦν
 « ἔχοντες », ἀλλὰ νομίσαντες μὴ ἀπατηθῆναι τὸν δῆμον
 ὑπὸ τῶν πρῶσθεν ἠναγκάσθησαν πιστεῦσαι. Οὐ μὴν οὐδὲ
 ἀπαράσκευοι πρὸς πόλεμον καὶ πολιορκίαν ἦσαν Φωκίαι,
 ὡς ἂν Διοῦχοι τὴν ἀσθένειαν αἰτιωμένου Φωκίων καὶ λή-
 γοντος διὰ ταῦτ' ἀναγκασθῆναι αὐτοὺς ὑποκατακλιθεῖσαι.
 Ἀνάγκη γὰρ ἦν τὸν μεριστάντα ἐπὶ Φωκίας τὴν αἰτίαν
 εἰπεῖν τοὺς τρόπους δι' οὓς ἐλάσαν· ἢ γὰρ ὅτι ἐξηπατή-
 ῆσαν, ἢ ὅτι ἀμύνασθαι οὐκ ἠδυνήθησαν. TCV.

Αὐτόθι] ἐν Φωκεῦσι. P.

Ὁς βοήθησιν] ἡμᾶς. P.

Τούτοις δεῖ] τοῖς οὕτως οἰομένοις. P.

358, 14. Διόπερ ταῦτα πάντα] Ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν λύ-
 σεων ἀντιπέπτον κάλιν ἀνέκυψεν· οὐκοῦν ὁ δῆμος αἰτίας, τὸ
 Φιλοκράτους κωρύσας ψήφισμα. Τούτων ἡ λύσις· τοῦτο
 τοίνυν οὐδέποτε' ἂν ὑμεῖς ὑπεμεῖνατε ὑστερον προσγράψαι.
 BFRSY. Ἰστέον δεῖ πολλὰ χρώματα λέγει, ἐπειδὴ
 πολλὰ καὶ τὰ σημεῖα· ἀλλὰ ταῦτα μὲν μερικὰ, ἐκεῖνο δὲ
 κυριώτερον καὶ πρὸς τὸ ἐγχαλεπῶν τὸ κατὰ Φωκίας, τὸ τῆς
 ἀπάτης. ARTP.

358, 20. Παρὰ τῆς τύχης εὐεργεσιῶν] Εἰ γὰρ βουλή-
 θεῖη, φησὶν, ἡ τύχη εὐεργετήσαι ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀνελεῖν τὸν
 Φίλιππον, ἀχρηστος αὐτῆς γίνεταί ἢ δωρεὰ, ὡς εἰ ἔλεγεν
 προδοῦται καὶ τῆς τύχης γεγενήμεθα. AR.

359, 2. Ἴνα δὲ εἰδῆτε σαφῶς] Τοῦτο μὲν φηθήσαντι-
 νες τῶν πρὸ ἡμῶν ἀντὶ τῆς τῶν μαρτύρων κείσθαι παραγω-
 γῆς· ἡμεῖς εἰρήκαμεν ὅτι οὐχ ὁδόν τε ἐν τῷ ἀπὸ γνώμης
 στοχασμῷ μέρτυρας παρήχσθαι, [μὴ] ὁμολογημένων
 τῶν πραγμάτων ὑφ' ὧν πέπρακται. Ἄλλ' εἶδος ἐλέγχων
 τοῦτο ἐστὶ καὶ ἀπόδειξις τοῦ διὰ τὸν Αἰσχίνην Φωκίας
 ἀπολωλέναι. Λέγει γὰρ, Ἴνα τοῖνυν εἰδῆτε ὅτι οὐ δι' ὑμᾶς
 οὐδὲ δι' αὐτοὺς οὐδὲ διὰ Φιλίππον ἠπατηκότα Φωκεῖς ἀπο-
 λώλασι, τοὺς χρόνους ὑμῖν λογιούμαι· ἐκ τῶν χρόνων
 γὰρ βούλεται συλλογίσασθαι τὴν ἀπόδειξιν, Ἴν' ἡ τοῦ χρό-
 νου βραδύτης καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀκάρως σύστασι ἐργά-
 σται τοῦ διὰ τὸν Αἰσχίνην ἀπολωλέναι Φωκίας· εἰ γὰρ
 πρὸ τῆς εἰρήνης ἐσώχοντο, καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην, ἐπαγ-
 γελλομένου δὲ καὶ ὑποσχομένου τὴν σωτηρίαν Αἰσχίνου,
 τρεῖς ἡμέρας γεγόνασι ἐξ οὗπερ Φωκεῖς ἐπέθοντο· εἴτα
 συνθεμένων πρὸς Φιλίππον ἔλωσις γέγονε· πῶς οὐκ εὐδη-
 λον δι' Αἰσχίνην ἀπολωλέναι; μὴ γὰρ δὴ λογιζόμεθα μὴδὲ
 τὰς πέντε ἡμέρας, ἐν αἷς οἱ Φωκεῖς ἐπέθοντο· λέγει γὰρ
 αὐτοὺς ἔγνωκέναι μετὰ τὰς πέντε ἡμέρας, δύο δὲ ἐν τῷ
 μεταξύ μόνως τῆς ἀπαγγελίας γεγενῆσθαι καὶ τῆς ἀλώσεως.
 Πάλιν Αἰσχίνου [τῷ μεταληπτικῷ] δυναμένου χρῆσασθαι
 καὶ λέγειν ὅτι αὐτοὶ πιστεύσαντες τῷ Φιλίππῳ, τοῦτον
 τὸν τρόπον σκειασμένοι, [ἀπώλοντο], ἕτερον ἐπάγει ἀπό-
 δεῖξιν, μεθ' ὑπερβαλλούσης δεινότητος. Ἐκ περιτροπῆς
 γὰρ τὸ αὐτὸ πάλιν εἰς τούναντιον λαμβάνει. Τὸ γὰρ μὴ
 ἀπολέσθαι τὰς πόλεις ἐκ πολιορκίας, ἀλλ' ἐκ συμβάσεως
 καὶ σπονδῶν, σημεῖον εἶναι λέγει τοῦ πιστεύσαντας αὐτοὺς
 τοῖς λόγοις Αἰσχίνου τὰς πίστει προδιέξασθαι. TCV.

359, 4. Λογιούμαι] ἀντὶ τοῦ ἀπειριθμοῦμαι. Α.

359, 6. Ἐλαρηβολίωνος] Δεκεμβρίου. Ρ. Δεκεβρίου. Β.
 Σκροφοριδίωνος] Μαρτίου. Ρ.

Ἄπο τοῖνυν ταύτης] ἀπὸ ταύτης οὖν τῆς 15' τοῦ Μαρ-
 τίου διαγενομένου ἡμερῶν ἀκρῶσσι ταῦτα οἱ Φωκεῖς. Ρ.
 Ταύτην] εἰκοστήν. Ρ.

359, 29. Ἦκε δὲ Δερκύλλος] ὁ πεμφθεὶς ἀπαιτῆσαι
 πρὸς Φιλίππου τὰς ὑποσχέσεις, ὃς ἤκουσεν ἐν Χαλκίδι τὰ
 συμβάντα Φωκεῦσι. TCV.

Καὶ πέμπτην] τῇ γὰρ κγ' ἐγίνοντο αἱ σπονδαί. Ρ.
 Αὐτὸ συμβαίνει] ἀντὶ τοῦ ἀκριβῆς συμβαίνει πέμπτην
 εἶναι, εἰς ἣν καὶ ἐσπεύσαντο καὶ ἀπώλοντο. TCV. Ἀρι-
 θμοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἕως τῆς 16' ὡς ἡμεῖς, ὡς ἔχομεν τὴν
 χρῆσιν ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, ἐν οἷς λέγει (708, 13).
 « α' καὶ 16' τὸν νόμον εἰσηγήσαντες οὖτων Κρονίων. » Εἴτα
 λοιπὸν οὐαῖε ὁμοίως ἡμῖν, ἀλλὰ κατὰ προσθήκην ἀριθμοῦ-
 σιν, οἷον οὕτως· τρίτη ἐπὶ δέκα, τετάρτη ἐπὶ δέκα, ἐπὶ τὰ
 κλειόνα προστιθέντες τὰ ἥκτονα, ἕως ἀπλῶς τῆς εἰκάδος.
 Εἴτα λοιπὸν ἀπὸ τῆς α' καὶ εἰκάδος ἐξ ὑποτροπῆς, λέγοντες
 τὴν α' καὶ εἰκάδα ὑστέραν δεκάτην, καὶ τὴν β' εἰκάδα
 ἐνάτην, καὶ τὴν γ' εἰκάδα ὀγδόην, καὶ ὁμοίως οὕτως ἕως
 τριακίδος, ἐπειδήπερ, ὡς ἔγνωμεν, κατὰ σελήνην ἀριθμοῦ-
 σιν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἀπὸ τῆς α' καὶ εἰκάδος τὰ πλείστα
 αὐτῆς φῶτα μειοῦμενα φαίνεται. Τὸ δὲ γ' ἐπὶ δέκα καὶ
 τὰς ἄλλας ἕως εἰκάδος Ἀττικῇ συνθηλαί λέγουσιν. Ἄς δὲ
 εἴπαμεν λέγεσθαι ἐξ ὑποτροπῆς, ταύτας καὶ φθίνουσας κα-
 λοῦσι μετὰ τοῦ προσθεῖναι τὴν ἡμέραν ἐκάστην ἀπὸ α' ἀρ-
 ῥαμένης, ὅσον α' φθίνοντος καὶ β' καὶ ἀκολουθῶς αἰεὶ χρή-
 σασθαι τῇ προσθήκῃ, ἐπειδήπερ, ὡς εἴπαμεν, φθίνειν
 ὥσπερ καὶ φθεῖρσθαι δοκεῖ τὰ φῶτα. Τὴν δὲ τριακίδα
 καλοῦσιν ἔτην τε καὶ νέαν. ACDGRTV.

360, 9. Ἐτι τοῖνυν τὸ μηδεμίαν] Ἄχρι τούτων αὐτῷ

πρακχωρήκεν ἡ ἀπόδειξις τοῦ κατὰ Φωκίας κεφαλαίου,
 καὶ τὰς οικείας πίστει παρέσχετο, ἀνελὼν δηλαδὴ τὰ
 ὑφορμούντα ταῖς ἑαυτοῦ πίστεισι, Ἴνα πανταχόθεν τὸ πι-
 θανὸν ὁ λόγος συναρῆσθαι. Ἐντεῦθεν δ' ἀφίσταται
 τῶν τοῦ ἐγκλήματος ἀποδείξεων, χωρεῖ δ' ἐπὶ τὰς [ἀπὸ]
 τῆς ποιότητος ἀντιθέσεως, ὡς Αἰσχίνου μὴδὲν εἶναι ἔχοντες
 εἰπεῖν ἰσχυρὸν, ἀποστήσασθαι δὲ τοὺς Ἀθηναίους σπουδάζον-
 τος τῆς ὀργῆς, καὶ πραδόντος τοὺς ἀκούοντας, καὶ ἀξιοῦν-
 τος μὴ ὀργίζεσθαι ὑπὲρ Φωκίων, μὴ γὰρ συμμάχους
 εἴχετε; βούλεται ὁ Δημοσθένης ἐκ τῆς ἀντιθέσεως πλείονα
 τὸν παροφυσμὸν ἐργάσασθαι, καὶ προλαμβάνει τὴν ἀντιθε-
 σιν καὶ τὴν λύσιν ἐργάζεται. Ὅμοῦ δὲ καὶ ἐπιλογὸς ἐστὶ
 τὸ γινόμενον. Ἴδιον δὲ τῶν ἐπιλόγων αἰτίας. Αὐξά-
 νομεν δὲ ἡ ἀπὸ ποιότητος προσώπων ἢ ἀπὸ ποιότητος
 πραγμάτων. Ὁ μὲν οὖν Αἰσχίνης καθαιρεῖ τὴν ποιότητα,
 ἀλλ' οὐκ ἦσαν σύμμαχοι καὶ πολλὰ τὴν πόλιν ἠδίκησαν·
 ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς ἀντιθέσεις συνίστησι διὰ τῶν λύσεων
 τὴν ποιότητα, σύμμαχοι τῆς πόλεως οἱ Φωκεῖς καὶ εὐερ-
 γέται τοῦ δήμου, « φέρε δὴ μοι τὴν συμμαχίαν τὴν τῶν
 Φωκίων » λέγων. TCV.

360, 11. Ἄρθον] ἀντὶ τοῦ πανταχῶς, παρὰ τὸ αἰρεῖν τε
 καὶ λαμβάνειν ἐν εἰρηκῇ. ΑΡ.

Διὰ τούτους] τὸν Αἰσχίνην καὶ Φιλοκράτη. Ρ.

Αὐτοὺς] τοὺς Φωκεῖς. Ρ.

360, 14. Οὐ γὰρ ἐκεῖνόν γε ἠγνοῦσιν] Ἴνα μὴ λέγωσι,
 διὰ τί γὰρ αὐτῷ ἐπισέουσιν οἱ Φωκεῖς; δείκνυσιν ὅτι ᾔδει-
 σαν αὐτὸν καὶ οὐκ ἂν ἐθάρρησαν αὐτῷ [εἰ μὴ] διὰ τού-
 τος. Οὐ γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Αἰσχίνην,
 τοῦ πάθους αἴτιοι. TCV.

Ἐκεῖνόν γε] τὸν Φιλίππον. Ρ.

360, 21. Ὄν δ' ἔτυχον] Ἴνα μὴ δοκῇ συντρέχειν τοῖς
 τοῦ ἀντιδίκου λόγοις, τὸ τῆς πόλεως μέρος ἐξήτασεν.
 Εἴτ', ἐπειδήπερ ἐναντίον πρὸς τὴν χρείαν αὐτῷ γέγονε τὸ
 ῥηθῆναι, πῶς οὖν οὐκ ἐδοθηθήσαμεν τοῖς συμμάχοις; Ἴνα μὴ
 δοκοῖη κατηγορεῖν τῆς πόλεως, μεταστῆσας εὐδὲς ἅμα τῇ
 ἐργασίᾳ τὸ ἐγκλήμα εἶπε « διὰ τοῦτον τὸν βοηθῆσαι κω-
 « λῶσαντα. » TCV.

360, 25. Ἀκούετε] Ἐτερον μεταστατικὸν ὡς ἐν ἐπιλόγῳ·
 Θηβαῖοι ἑαυτοὺς οἱ Φωκεῖς ἐνέδοσαν, Θετταλοὺς ἐπίστει-
 να, πρὸς Λοκροὺς ἐσπέσαντο. Ἀνήρηκε τοῖνυν ἅπαντα
 τὰ μεταστατικά, εἰπὼν πρὸς Φιλίππον αὐτὸν γεγενῆσθαι
 τὰς συνθήκας, Ἴνα πανταχόθεν ἀφῆλ' ταύτην τὴν συγγνώ-
 μην Αἰσχίνου, καθαρῶς ἐπ' αὐτὸν ἐλθόντος τοῦ ἐγκλήμα-
 τος. Ἐπιλογίζεται δ' ἐν τούτοις ἅμα καὶ ἀγωνίζεται
 αἰξὼν τὰς συμφορὰς καὶ πάντας ἀφίεις πλὴν Αἰσχίνου τῶν
 ἐγκλημάτων. BFRSY.

361, 10. Τούτων, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἐν τούτοις ἐπι-
 λογίζεται ἅμα καὶ ἀγωνίζεται· ἐπιλογος γὰρ αἰεὶ τὰς
 συμφορὰς, ἐπαγωνίζεται δὲ πάντας ἀφίεις πλὴν Αἰσχίνου
 τῶν ἐγκλημάτων, αἰεὶ τε τὸ πάθος τῇ δεινότητι χρώμενος·
 ἡ δὲ δεινότης ἐκ τῆς συγκρίσεως. Αἱ γὰρ συγκρίσεις εἰσὶ
 τῶν αἰτίσεων· αἰξόμεν δὲ οὐ τὰ ἀγαθὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τὰ ἐναντία. Εἴθ' Ἴνα ὄγκον ἡ δεινότης λάβῃ, ἐμίρσει τὸν
 χρόνον εἰς ἐνεστώτα καὶ παρεμνήσθη, καὶ τὰ πράγματα
 εἰς κηλικότητα καὶ ποιότητα, καὶ δεινότερα εἰπὼν καὶ μεί-
 ζονα. Ἴνα δὲ μὴ ψιλὸν ποιῆσθαι τὸν λόγον, ὥσπερ ἐν
 τραγωδίᾳ δεινολογούμενος παραμίγνυσσι καὶ τὸν ἐκ τῶν
 πραγμάτων παρεπόμενον φόβον, Ἴνα καὶ ὁ τῆς πόλεως
 κίνδυνος προσθεθεὶς χαλεπώτερον τὸ πάθος ἐργάσται.
 BFRSY.

Τούτω δὴ τῷ Λισχίνῃ. Ρ.

Τούτων, ὧ Ἀθηναῖοι | Τῇ δεινώσει χρώμενος αἰεὶ τὸ πάθος. Κινεῖ δὲ καὶ φόβον ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἵνα πανταχόθεν ὄργῃ συλλέγηται, ἀπὸ τῆς ποιότητος, ἀπὸ τῶν χρόνων, ἀπὸ τῆς τῶν πολεμίων αἰσθήσεως. Ἔττα καὶ ἄλλο δεινώσεως εἶδος, ὅτι καὶ οὐσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως αἱ τῶν Ἑλλήνων ἀπόλλυνται πόλεις. Καὶ διὰ τίνεα; διὰ τοὺς Ἀθηναίους πρέσβεις, ἵνα διχόθεν τὸ τῆς ὄργῆς γένηται, καὶ ὅτι σωζομένης τῆς πόλεως, καὶ ὅτι ἦν σώζειν εἶδει, ταύτης οἱ πρέσβεις ἀπάλλουσι. Καὶ ἡ ἀκρίβεια δὲ, ὅτι ἤ προστάται τῶν Ἑλλήνων πατριῶν, ἵνα κἀν ἡδικηότες ὀρθῶσι Φωκεῖς, δοκῇ πατριῶν τῇ πόλει τὸ σώζειν καὶ τοὺς ἀδικούοντας. ΤCV.

Χρόνῳ] γενήσεται δηλονότι. Ρ.

Πατριῶν] ἔστι σύνθηρα καὶ ἴδιον. Ρ.

361, 15. Προστάται | ἐμπροσθεν στήναι· ὡς τὸ (II, 1, 33g) « πρὸς τε θεῶν, » ἐμπροσθεν, ἐνώπιον τῶν θεῶν, « πρὸς τε ὀνητῶν ἀνθρώπων. » ΒΥ.

361, 16. Καὶ μὴδὲν τοιοῦτον περιορᾶν γινόμενον | Τοῦτο πολλὴν ἔχει τὴν ἔμφρασιν τῆς ἀτοπίας. Τὴν κατὰ τῆς πόλεως γὰρ βλασφημίαν αἰεὶ διὰ τούτου, ὅτι δέδοικε Λαβᾶς Λισχίνης τοὺς βουλομένους κατηγορεῖν τοῦ δήμου, ὥσπερ ἦδη παροξύνων ἐπὶ τιμωρίαν τοὺς δικάζοντας· ἐν γὰρ εἶδος τοῦ περιορᾶν τὰ τοιαῦτα, τὸ μὴ τιμωρησασθαι τὸν αἴτιον. ΤCV.

Ὅν μὲν τοίνυν τρόπον | Προσίμιον. Β. Ἐμέρισε τὸ πάθος εἰς τε τὴν δεινώσειν καὶ τὴν διατύπωσιν. Ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ τρόπου τοῦ πάθους ὑπ' ὅσιν ἄγει τὸ λόγω τὰς συμφοράς. Βούλεται δὲ ἡ διατύπωσις τὰ καθ' ἕναστον περιεργάζεσθαι, καὶ, ἵνα ὁ μερισμὸς καταδόλος γένηται, προσιμῶν κέχρηται γόνον καὶ ὀρηνον ἐμποιοῦντι τοῖς ἀκούουσι· ταιλαιπώρους γὰρ ὀνομάσας τὴν τύχην ὠδύρατο. ΤCV.

361, 19. Θέαμα δεινὸν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι | Διασκευὴ τις ἐπιλογικὴ, ἐκ μέρους τὰ κατὰ Φωκείας αἰχουσα πάθη. Ἀπὸ τῶν φόβων δὲ ἀρχεται, ἵνα εἰκὼν καὶ παράδειγμα γένηται τὸ γεγονός τοῦ μελλόντος, καὶ μὴ μόνον ὀδύρωνται Φωκείας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων δεδῶλωσι. ΤCV.

Θέαμα δεινὸν | Ἐνδιάσκευος διήγησις. Φησὶ γὰρ Ἐρμολόγης (vol. 3, p. 94 W.) « δταν σύντομος καὶ φαινοδρότερα ἡ διήγησις ὑπάρχη, τῷ ἐνδιασκευῶ χρησόμεθα » τῶν, μὴ φειδόμενοι μὴδὲ τῶν ἀπὸ τοῦ τρόπου κατασκευῶν. Ἔττα· αἰτία μὲν γὰρ διήγησιν, τρόπος δὲ « διασκευὴν κατασκευάζει. » ΒΥ. Διατύπωσις τὸ σχῆμα, δταν ὥσπερ διατυπῶ καὶ εἰς ὅσιν ἄγη τὰ πράγματα διὰ τῶν λόγων. Διαφέρει δὲ ἡ διατύπωσις τῆς ἐκφράσεως τῆ τὴν μὲν διατύπωσιν διὰ πάθος τὴ λέγεσθαι, τὴν δὲ ἐκφρασιν ὥσπερ διήγημα τὴ εἶναι. ΑCDGRTV.

361, 20. Ὅτε γὰρ νῦν ἐπορευόμεθα εἰς Δελφοὺς | Ἀπόδειξις ἅμα καὶ πίστις τοῖς λεγομένοις γέγονε. Πόθεν γινώσκεις; νῦν ἐπορευόμεθα εἰς Δελφοὺς, καὶ τὰ λεγόμενα ἡ ὁδὸς πιστοῦται. ΤCV.

361, 21. Ἐξ ἀνάγκης ἦν | ὥσπερ δυσχεραίνων δτι θεατῆς γέγονεν Ἑλληνικῶν συμφορῶν, ἀπὸ τοῦ γένους ἀρχεται. Αἱ γὰρ αἰσθήσεις ἀπὸ τῶν γενῶν καὶ ἀπὸ τῶν εἰδῶν γίνονται. ΤCV.

Οἰκίας κατεσκαμμέναις | Μεταβέβηκεν ἐπὶ τὰ εἰδη τὰ γὰρ καθ' ἕναστον ἐμφυχότερον τὸν λόγον ἐργάζεται, καὶ χαίρει τούτω ἡ διατύπωσις. Τῶν οἰκῶν, φησὶ, κατεσκαμμέ-

νων, ἀπολώλασι καὶ οἱ ἔνοικοι. Ἐχει δὲ καὶ τῆς ὄψεως τῶν πολεμίων ἔμφρασιν· ἡ γὰρ κατασκαφὴ περιεργότερον εἶδος τῆς συμφοράς. ΤCV.

361, 22. Τεῖχη περιρρημένα | Διὰ μὲν τῶν οἰκῶν τὸν γόνον ἤβησε, διὰ δὲ τῶν τευχῶν τὸν φόβον. ΤCV.

Χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ | Δικλοῦν τὸ πάθος· ἑταῦθα γὰρ ὁμοῦ καὶ φόβος καὶ ἔλεος. Γίνεαι γὰρ οἱ ἀνηρημένοι; οἱ ἄνδρες οἱ τῆς ἡλικίας. Ἀπὸ δὲ τῶν ἀγῶν μεθίστησι τὸ πάθος ἐπὶ τὰ ἐμψυχα. ΤCD.

Τῶν ἐν ἡλικίᾳ | νέων. Ρ.

361, 23. Πύλαια δὲ καὶ παιδάρια | ἄγρηστα πρὸς τὸν πόλεμον. Οὐκ ἀφῆκε μάρτυρα τῶν ἀπὸ τῆς χώρας ὀδύνα, τὴν συμφορὰν συναΐων. Ὅντος δὲ ἀσθενούς φύσει τοῦ γυναικείου φύλου, ἔτι καὶ τῷ ὑποκοριστικῷ ὀνόματι γυναικία ἀσθενέστερον εἰδείξεν. Οὐδὲ παύδας ἡδύνας εἶπεν, ἵνα κἀν παραμυθία ταῖς μητρᾷσι γένηται. [ἀλλὰ παιδάρια]. ΤCV.

361, 24. Καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους οἰκτροῦς | Πρεσβύτης μὲν γὰρ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δεῖται τοῦ συμμαχῆσαντος νῦν δὲ καὶ ἡ οἰκτρότης συμπεσούσα παραμυθίαν οὐ δέδωκε. Πῶς μὲν οὖν ἐν τούτοις τὸ Φωκῶν πάθος εἰργάσατο, καὶ ὅπως ἐμψύχως ἕκαστος τῶν ἡλικῶν ἐπεξεληλυθεν, ἔξεσι μὲν ἐκ τῶν ἐρημιῶν συνιδεῖται, ἔξεσι δὲ μιμουμένους καὶ ἕτερα πλεῖω προσθεῖναι. Ἐξελέγχει μόντοις ὁ δημοσθένης ἐν τούτοις τοὺς τολμήσαντας εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἰκανὸς ἔστιν ἔλεεινολογήσασθαι. Ἐπεὶ δὲ παροξύνει κατὰ τὸ τολμήσαντος εἶδει, ὁ δὲ παροξυσμὸς γένοιτο· ἀν ἐξ ὄργῆς, μᾶλλον ἔχρητον φόβον ἐμποιοῦσαι καὶ ἔλεον, ἔπερ συνεπέρασεν, ἐξ ἀμοτέρων τὴν οἰκίαν ἐργασίαν ἀποδίδους καὶ τὴν προσήκουσαν ἐκάστῳ μέρει. ΤCV.

361, 26. Ἀλλὰ μὴν δτι τὴν ἐναντίαν | Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον κατακατῆσαντες ἰσχυρῶς οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων προέβητον ἤγηρον περὶ τῶν Ἀθηναίων τοῖς ἴδιοις συμμαχίαις, ὥστε ἀποκρίνασθαι ἕκαστον τί βούλεται παθεῖν τοὺς Ἀθηναίους. Ἔττα Ἐσανθὸς τις Θεβαῖος ἐγγήφισατο τὴν μὲν πόλιν αὐτῶν κατασκαφῆναι, τὴν δὲ χώραν μηλόδοτον γενέσθαι, ἵνα ἐκεῖ νέμονται τὰ τῶν Βοιωτῶν πρόβια. Καὶ δὲ Φωκεῖς ὄντες καὶ αὐτοὶ τότε ὑπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀντέλεξαν, συμβουλεύοντες μὴ ἑτερόφθαλον τὴν Ἑλλάδα ποιῆσαι, αἰνιττόμενοι ὡς ὀφθαλμοῦς εἶναι τῆς Ἑλλάδος, τὴν τε Ἀθηναίων πόλιν καὶ τὴν Λακεδαιμονίαν. Καὶ ὅστω πεισθέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐ κατέσκαψαν λοιπὸν τὴν πόλιν. ΑCDGRTV.

Αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν ἀντέφρασαν, προκειμένης σκέψας τί δεῖ παθεῖν, παραινούτων Θεβαίων μηλόδοτον ποιῆσαι τὴν Ἀττικὴν. Ἐνταῦθα συνίστησι καὶ πότε εὐεργέτησαν, δτε οὐκ ἦσαν σύμμαχοι, ἵνα εἰ καὶ μὴ νῦν ἦσαν σύμμαχοι φανῶσιν ἀξιοῦ τῆς ἰσορροπίας βοηθείας· περὶ ἀλώσεως γὰρ κινδυνευοῦσα τῇ πόλει ποτὲ συνέστησαν, ἐναντιομένου μὲν Θεβαίων, παρόντων δὲ Λακεδαιμονίων. Οὐκοῦν εἶδει καὶ αὐτοὺς τῆς αὐτῆς βοηθείας παρ' ἡμῶν τετυχημένοι. Το δὲ « τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θεβαῖοις » προσθεῖς γαλεπωτέραν τὴν ὄργην εἰργάσατο, εἰ αὐτοὶ μὲν Θεβαῖοις ὑπὲρ Ἀθηναίων διηνέχθησαν, νῦν δὲ διὰ τοὺς προδότας ἐτιμωρήθησαν. Ἔστιν οὖν ἔτι καὶ ταῦτα τῶν ἐπιλόγων. ΤCV.

Ὅστω | οἱ Φωκεῖς. Ρ.

Ἀνδροποδισμοῦ | τῆς πόλεως. Ρ.

361, 28. Ἰμῶν ἔγωγε ἀκούω | ἱμῶν ὁ λόγος δν Δημόσθενος ἐπλάσατο. ΤCV.

Καταλευσαντας] λιθοστρώτους ποιήσαντας. P.

Και περιώφθαι] τοὺς Φωκεῖας. P.

362, 11. Πολλὰ τοῖν ἄν τις] Πληρώσας τὸν ὑπὲρ Φωκίων ἱ.λογοῦν ἐκ τῆς δεινώσεως, ἐκ τῆς διατυπώσεως, ἐκ τῆς ποιότητος τῶν παθόντων, μεταβίβηκεν ἐνταῦθα ἐπὶ τὴν ποιότητα τοῦ πολέμου, πληρῶν καὶ διὰ τούτων τὸ θεώρημα· φοβῆσαι γὰρ αὐτῷ πρόκειται. Αὐξεῖ τοιγαροῦν τὴν δύναμιν τοῦ Μακεδόνος, δύο διὰ τούτων κατασκευάζων, οἱ τε χρήσιμοι ἦσαν Φωκεῖς καὶ δι' αὐτοὺς ἐούζετο καὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ἀκίνδυνον εἶχεν ἡ πόλις, καὶ οἱ πῦρται καὶ διπλάσιον γέγονε τῆ παρασκευῆ καὶ τῆ δυνάμει Φιλίππου, καὶ τρίτον ἐπὶ τούτοις προστίθησι καταδρομὴν τῶν δωροδόκων, ὡς ἐν ἐπιλόγῳ τῶ κοινῷ τύπῳ χρησάμενος, ἐστ' ἐπὶ τούτοις ἀναγινώσκει τὴν ἀρὰν, φοβῶν διὰ τούτων τοὺς ἀκούοντας, καὶ συμβουλευῶν φυλάττειν τὴν ἐπιτοχίαν, καὶ ἄμα καθαιρῶν καὶ τὴν Αἰσχίνου ποιότητα. BFRSY.

Ἐδέησε] συνέβη. P.

362, 24. Τηλικούτων οδοῶν αὐτῶ τῶν διαφορῶν] Πολὺ γὰρ ἕμῶν κἀκείνου τὸ μέσον, καὶ μεγάλη τις πρὸς αὐτὸν ἡμῶν διαφορὰ. TCV.

363, 3. Τῆς ἐλευθερωτάτης πόλεως] Οἱ κύριοι εἰσι τοῦ πράττειν ὁ βούλονται, οὐχ ὥσπερ ἐκείνοι δεσπότῃ διακονούμενοι. TCV.

363, 10. Λέγει τὴν ἀρὰν] Δεκνυσιν οἱ οὐδενὸς τῶν ἄλλομαιωνιδῶν καταψηφιοῦνται, ἀλλ' ἀνδρὸς φαῦλου καὶ τῶν τυγόντων ἕνεθ, ὃν ὑπογραμματεύοντα ἀναγινώσκουσιν τὴν ἀρὰν ποιεῖ. Δι' ὧν δὲ φησι μὴδὲν λανθάνει τῶν πραττομένων τοὺς θεοὺς, φόβον ἐρίστησιν αὐτοῖς τὸν παρὰ τῶν κρείττωνων, μάλιστα δὲ Ἀθηναίους. TCV.

Βούλεται λεληθότως δόγματα ἀνύσαι ἐνταῦθα Πλατωνικά, οἱ περὶ ὧν δυνάμεθα πράξει καὶ ἐν ἡμῶν, τοῦτο οὐδεὶς ἀρένας ἡμᾶς τὸ πράττειν σχολάζειν ταῖς εὐχαῖς, ἐν οἷς δ' οὐ δυνάμεθα, δεῖ εὐχεσθαι, οἷον εὐτυχεῖν, υγιαίνειν. ACDGRTV.

363, 19. Ὑπερφύεις] σημειώσαι· ἐπὶ κακῶ. B.

Πάλιν] εὐχεται. P.

Ἐκεῖνοις] τοῖς θεοῖς. P.

Καὶ γένος] αὐτοῦ. P.

Μηδόμεως] ἀφήσητε. P.

363, 27. Εἰς τοῦτο τοῖνον ἀναιδείας] Ἀρχὴ ἑτέρας ἀποδείξεως πρὸς τὰ προτεινόμενα παρὰ τοῦ ἀντιδίκου. BRSYV. Μέχρις ὧδε ἡ διήγησις, ἐντεῦθεν λοιπὸν οἱ ἀγῶνες. Ἄλλως. Ἡ μετὰθεσις τῆς αἰτίας κατ' ἀντίθεσιν. Ἔστι δὲ μεταστατικῆς. Σημειώσαι δὲ οἱ τούτου μνημονεύει ὁ Ἐρμογένης τοῦ κεφαλαίου ἐν τῷ γ' τόμῳ τῶν εὐρέσεων, ἥναια λέγει τάδε· ἐπεὶ μὴδὲ Δημοσθένης ἠδύσθη πολλάκις ἐνὶ χρησάμενος ἐπιχειρήματι· καὶ ποτὲ μὲν αὐτὸ τρέφει, ποτὲ δὲ μεταποιήσας, ὡς ἐν τῷ Παραπρεσβείας· οὐ τοῦ σχήματος τοῦ μεταστατικῷ δ'. » P.

Ἰστέον οἱ πληρώσας τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τελους ἐπὶ τὰς ἀντιθέσεις αὐτοῦ τοῦ Αἰσχίνου μετέρχεται. Πρῶτον γὰρ εἰδείξει τὰ σημεῖα τὰ αὐτοῦ οἷς κατηγορεῖ· εἶτα καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου θλεῖ λῦσαι. Οὐ γὰρ δεῖ μόνον τὰ ἴδια συνιστάναι, ἀλλὰ καὶ ἐκβάλλειν τὰ παρὰ τῶν ἀντιδίκων. Χωρεῖ οὖν ἐπὶ τὰς ἀντιθέσεις αὐτοῦ τοῦ Αἰσχίνου, ὁμοῦ τρεῖς οὐσας, οἷον περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Φωκίων καὶ Ἠγησιππου, καὶ τὰς μὲν Λακεδαιμονίων καὶ Ἠγησιππου μεταστατικὰς οὐσας, τὴν δὲ Φωκίων ἀντεγλημματικῆν. ACDGRTV.

Ἐντεῦθεν τῶν ἐπιλόγων τῶν μερικῶν πεπαυμένων εἰσάγει τὰς ἀντιθέσεις πρὸς τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τελους. Καὶ ἔστιν ἡ μὲν μεταστατικῆ, ὅταν ἀγῆ ἐπὶ Λακεδαιμονίους καὶ Ἠγησιππου τὰς αἰτίας, ἡ δὲ ἀντεγλημματικῆ· μέμφεται γὰρ τοῖς Φωκεῦσιν ἀξίως παθεῖν. Τὴν δὲ τοιαύτην τίθησιν ὑπερβαλλούση καὶ ἄρρητων τέχνη. Κατεδέχτο γὰρ ὁ Αἰσχίνης διὰ τούτου τὸ ἐγκλημα· ὁ γὰρ ἀξίως ἀποφάνων ὡς πεπὸνθαι τοὺς Φωκεῖας ἐν τῇ τοῦ μίσους ὁμολογίᾳ τὴν ἐπιβουλήν ἐλέγχει. Ὁ δὲ ῥήτωρ Ἠγησιππος [οὐκ] ἐδόκει τὰ Φωκίων φρονεῖν· οὐ παρεφύνας τὸν Φίλιππον αἴτιος ἐγένετο τοῦ ἀπολέσθαι αὐτούς. Πολλὰς δὲ ὁμοῦ καὶ διαφορὰς θετικῶς ἀντιθέσεις μίαν κατὰ παῶν λόσιν τῶς ἀπὸ τοῦ χρόνου προσήγαγεν. Εἶτα πρὸς τῶ ἀντεγλημματικῷ τὸ τε ἔθος καὶ τὸ συμφέρον ἀνέθηκεν. Δοκεῖτω δὲ μηδὲν θαυμαστὸν εἶναι καὶ ἐπιλογον ἐν μέσῳ λόγου τυγχάνειν· μέθοδος γὰρ τοῖς παλαιῶς, καὶ μάλιστα γὰρ τῷ ῥήτορι πληρώσαντι μὴ μόνον ἐγκλημα, ἀλλὰ καὶ κεφάλαιον, ἐπιλογίσεσθαι, καὶ οὐκ ἐπιλογίσεσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ προοιμιάσεσθαι περὶ τῶν δευτέρων, ὡς πολλὰ μὲν ἔχειν προοίμια τὸν λόγον, πολλοὺς δὲ καὶ ἐπιλόγους καθ' ἕκαστον μέρος τῶν κεφαλαίων· καὶ οἱ ἐπιλόγοι δὲ οἱ μὲν τελευταῖοι πάσης ἂν εἴεν τῆς ὑποθέσεως, οἱ δὲ κατὰ μέρος ἐκάστου τῶν κεφαλαίων. Πληρώσας τοῖνον ἐνταῦθα τὰς ἀποδείξεις τοῦ διὰ τὸν Αἰσχίνην ἀπολωλέναι Φωκεῖας, ἀναγκαίως μετὰ τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἄλωσιν ἠξήσῃ τὰ συμβεβηκότα· ὅταν δὲ τὴν ἀξίτησιν εἴπω, τοὺς ἐπιλόγους λέγω. Κατασκευάσαντος οὖν ἐνταῦθα τοῦ Αἰσχίνου οἱ εἰσὶν ἔθιστοι ἀπολέσθαι Φωκεῖς, ἀκολούθως πρὸς τὴν τοσαύτην ἐναντιότητα ἀπαντήσας ὁ ῥήτωρ εἶπεν· « εἰς τοῦτο « τοῖνον ἀναιδεῖας καὶ τόλμης αὐτὸν ἔξεν ἀκούω· « ἀναιδῆς γὰρ ὁ τολμῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν τανάτῃα λέγειν αὐτὸς αὐτῶν, πάλαι ὑποσχόμενος πεῖσειν τὸν Φίλιππον οὐσίην Φωκεῖας· καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰπὼν οἱ σωθήσονται, νῦν φησιν ἀξίους αὐτοὺς εἶναι τῆς ἀλώσεως. TCV.

364, 1. Πρῶτον μὲν Λακεδαιμονίων] Ἀφίκοντο Λακεδαιμόνιοι πλειοστάς ἐλιπίδας ἔχοντες ἀποδοθήσεσθαι τῇ ἑαυτῶν μητροπόλει, Δωριεῦσι λέγω, τὸ ἱερὸν· τοῦτον γὰρ ἦν τὸ ἀρχαῖον. Ἄλλα καὶ τούτους ἐξηπάτησε Φίλιππος. Γινόντες δὲ αὐτὸν ἐν παρασκευῇ τῆς ἀλώσεως, εἰκότως ἐξέκλιναν. Ἠγησιππου δὲ μέμνηται, διότι Φίλιππου πρεσβευομένου περὶ τῆς εἰρήνης ὁ πρῶτος εἰπὼν καὶ διακωλύσας Ἠγησιππος ἦν. Φωκίων δὲ κατηγορεῖ, διότι καθ' ὃν χρόνον ἐνσπονδοῖ τοῖς Ἀθηναίοις ἦσαν, ἀπέστειλαν Πρόξενον αὐτοῖς βοηθήσοντα οἱ Ἀθηναῖοι· οἱ δὲ οὐ προσεδέξαντο, κατάλυσιν τῶν πόλεων ὑποπεύσαντες. Ἐντεῦθεν πονηροὺς Φωκεῖας ἐκάλεσεν. Ἄσεβεῖς δὲ, μετὰ τὸ τὸν Πρόξενον μὴ προσδέξασθαι, μελλόντων Ἀθηναίων ἐπιτελεῖν τὰ μυστήρια κατὰ τὸ σύνθηρος, τὰς μυστηριώδεις σπονδὰς οὐκ ἐδέξαντο οὐδὲ ταύτας Φωκεῖς. Ὅθεν αὐτοὺς καὶ ἀσεβεῖς ὠνόμασεν. TCV.

364, 14. Ἄλλα πάντα ταῦθ' ὑπερβάς] Πόρρωθεν ἤδη προαναρεῖ τὸ χρώμα· οὐ γὰρ ἦν εἰκόσ τὸν διδάξαντα καὶ πείσαντα τοῦτον ὑπὸ τοῦ διδασκομένου καὶ πεπεισμένου ἐξαπατᾶσθαι. TCV.

364, 16. Βουσιταν οἰκίλζειν] Οὐ λέγει τὴν πᾶσαν, ἀλλ' ἄς κατέσκαψαν οἱ Θηβαῖοι μὴ βουλομένης αὐτοῖς ὑπακούειν, φημί δὴ Θεσπιὰς καὶ Πλαταιὰς. Κατέσκαψαν δὲ αὐτὰς ἰσχύσαντες μετὰ τὰ ἐν Λεύκτροις. ACDGRTV.

364, 19. Μὴ τοῖνον] Ἐτέρα μεταπολίσις τοῦ αὐτοῦ ἐπιχειρήματος. P.

364, 22. Φωκίων, ὡς πονηροί] Σημειώσαι· ἐναλλαγὴ πτώσεως. Β.

365, 1. Πάντε γὰρ γεγόνασιν] Τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων ἡμέρας ἐκάλεσεν. TCV.

365, 11. Ὑποποιήσονται] ἀντὶ τοῦ φιλους ποιήσονται τοὺς Λακεδαιμονίους δι' ὑμῶν. ARP.

365, 18. Μὴ οὖν ὅτι καὶ Λακεδαιμονίους] Κατηγορεῖ γὰρ Φωκίων ὡς ἠπατημένων. Φωκαῖς πονηροί, Φωκαῖς ἀσεβεῖς· εἶτα δὲ καὶ ἐξηπατήθησαν ὑπὸ Φιλίππου. TCV.

Ἄν τοίνυν ἀντὶ Φωκίων] Ἐτέρα μετὰθεσις τῆς αἰτίας κατ' ἀντίθεσιν. Ἔστι δὲ ἀντιστατικῆ. Ρ. Τὸ ἀντιστατικὸν ἐστὶ κεφάλαιον τῆς ἀντιστάσεως. Ἔστι δὲ καὶ ἐνθουμημα ἀντιστατικόν. Διαφέρει δὲ, ὅτι ἐν μὲν τῇ ἀντιστάσει ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀδικημάτων ἐστὶ τὸ εὐεργέτημα, ἐν δὲ τῷ ἐνθουμηματι ἄλλο τὸ ἀδικηματι καὶ ἕτερον τὸ εὐεργέτημα. ACDGRTV. Ἀντιστατικὴ τὸ συμπέρον ἐπιστάγουσα ἀπ' ὧν ἠδίκησε. Συνέζευκται δὲ πως τῇ ἀντεγλημματικῇ, ὡς ἔχουσα πρὸς αὐτὴν καὶ συγγένειαν· ἐν οἷς γὰρ λέγει ὅτι Καλῶς καὶ ἀξίως ἀπολώλασιν οἱ Φωκαῖς, ἐπάγει ὅτι Καὶ ἄλλα ἔχομεν ἀντὶ τῶν ἀπολωλῶτων χωρὶα σωζόμενα. Εἰς τὸ αὐτό. Πρῶτον ἦν τῶν ἀπ' ἀρχῆς σὺν τῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ ἔξεθε ὧν ἀπήγγειλε. Δεύτερον δὲ, ὧν ἔπεισεν. Οὐκοῦν τὸ ἔπεισε φαίνεται τριμῆρες· ἐν μὲν, ὅτι ἔπεισε τὴν πόλιν μὴ βοηθεῖν Φωκεῦσιν, εἰπὼν σωθήσεσθαι Φωκάς παρὰ Φιλίππου· δεύτερον, ἔπεισε καὶ περὶ Θηβαίων ὅτι ἀπολοῦνται Θηβαῖοι· τρίτον, ἔπεισεν, ἥνικα ἐποιεῖτο τὴν εἰρήνην, Φωκάς μὲν ἐκαλεῖσθαι τοῦ ψηφίσματος, πιστεῦσαι δὲ ἀπαγγελλομένω αὐτῷ πείσει τὸν Φιλίππου. Οὐκοῦν πρὸς τοῦτο ἐστὶν ἡ παρούσα ἀντίθεσις. Πῶς ἔπεισας τὴν πόλιν ἀνευ Φωκίων τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι; ὁ δὲ βούλεται εἰπεῖν τοιοῦτόν ἐστι, κρυπτόμενον μὲν ὑπὸ τοῦ ῥήτορος διὰ τὸ χῆρσιμον, δεκνύμενον δὲ διὰ τῆς ἐργασίας· εἰ μὴ τὴν εἰρήνην ἐποιήσασθαι, ὥσπερ ἤξιστο Φιλίππος, ἀνευ Φωκίων, οὐδὲν ἂν ἐκώλυεν ἐπὶ Θράκης ὄντα λαβεῖν τὴν Χερρόνησον, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη γέγονεν οὕτω ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, ὡς ἔβουλετο Φιλίππος, διότι ἐδεδοικαιεμ ἔνερ Χερρόνησου. Ἔπειδὴ δὲ ἡ ἀντίθεσις κατὰ ἐστὶν ἐκ τῶν ἀντιθετικῶν—ἀντιστατικῆ γὰρ ἐστὶ—, ζητοῦμεν ὅθεν πέπτωκεν. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἔγλημά ἐστιν, ὅτι Προδεδωκάς τοὺς Φωκάς· αἱ δὲ ἀποδείξεις τούτου ποικίλαι καὶ πολλὰ τεκμήρια. Ἐν τοίνυν ἐστὶ τῶν τεκμηρίων τῆς προδοσίας, ὅτι βουλομένης τῆς πόλεως ὅπως χρῆ ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, παρελθὼν Αἰσχίνης ἀνέπεισεν ἀνευ Φωκίων ποιήσασθαι. Ὁ μὲν οὖν Δημοσθένης τοῦτο προτείνεται ὡς τεκμήριον, ὁ δὲ Αἰσχίνης ἐπὶ τὴν χρεῖαν μεθιστάς τῷ συμπέροντι κέρηται· λέγει γὰρ, οὐκ ἐνῆν ἄλλως πεῖσαι Φιλίππου δεῖσασθαι τοὺς παρὰ τῆς πόλεως ὄρκους, μὴ τῶν Φωκίων ἐξηρημένων· εἰ δὲ μὴ βεβουλήμεθα ἐξελεῖν τοὺς Φωκάς, πολεμῶν ἂν ὁ Φιλίππος τῇ πόλει τὴν Χερρόνησον ἔλαβεν. Κηρόμενος αὐτὴν τῇ πόλει οὐδέσθαι παρήνεσα τῷ δήμῳ πλὴν Φωκίων ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην. Ἔπει τοίνυν τεκμήριον ἦν τῆς προδοσίας τὸ πεῖσαι τὴν πόλιν ἐξελεῖν τῶν ὄρκων Φωκάς, ἀναγκαίως ἀπαντῶν πρὸς τοῦτο Αἰσχίνης τὴν αἰτίαν λέγει δι' ἣν κατηναγκάσθη τοῦτο ποιῆσαι. Ἔστιν οὖν ἡ αἰτία ἀντιστατικῆ. Ἦν μὲν οὖν δυσχερὲς ἡ λύσις τῆς ἀντιθέσεως τῷ ῥήτορι δοκεῖ γὰρ ὡς ἀλλήως ἔχασθαι τῆς ἀληθείας, ὅτι δεδοικότες περὶ τῆς Χερρόνησου τότε τὴν εἰρήνην ἐδέξαντο. Ἦνα τοίνυν μὴ συνδραμῶν ταῖς ἀληθείαις ὁ δικαστὴς ἀποδέηται τοὺς Αἰσχίνου λόγους, προλαβὼν ὁ Δημοσθένης συγγεῖ

καὶ τὰρ ττε τὸν λόγον, ἀσφαιαν ἐνταῦθεν ταῖς ἀπολογίας κατασκευάζων· λέγει γὰρ συγκαρουστικῶς, ὡς ἐν Αἰσχίνου λέγοντος, πανοῦργος τὴν πόλιν τὰς συνθήκας πεποιθήσθαι, ὠνομένην τὴν σωτηρίαν τῆς Χερρόνησου τῇ τῶν Φωκίων ἄλωσει, Ἦνα τῷ αἰσχυρῷ τὸ ἰσχυρὸν ἐλίσση. TCV.

365, 25. Καὶ ἐκ τῆς ἀπολογίας θνείδος] Πολέμου τούτου Αἰσχίνης καὶ πρεσβέων ἐστὶ καὶ φεγγόμενος. TCV.

366, 3. Εἶτα καὶ νῦν ἐν μελζονι] Τοῦτο εἶπε διὰ τὴν ἀντιθεσιν τὴν λέγουσαν ὅτι ἔχετε τὴν Χερρόνησον ἀντὶ Φωκίων· καὶ πρῶτον μὲν ἔλυσε λέγων ὅτι οὐκ ἀντὶ Φωκίων ἔχομεν Χερρόνησον· εἶχομεν γὰρ αὐτὴν καὶ ἦν σωζόμενον. Εἶτα καὶ ὅτι νῦν οὐδὲ τὴν Χερρόνησον ἔχομεν ἀσφαλῶς· κινδυνεύει γὰρ καὶ αὐτὴ ἀπολέσθαι, ἀπολωμένων Φωκίων. AV.

366, 5. Τότε] ὅτε, φησὶν, ἐσώζοντο οἱ Φωκαῖς ACDGRTV.

366, 6. Εἰς αὐτὴν] εἰς τὴν Χερρόνησον. ACDGRTV. Πρὶν τούτων τι τῆς πόλεως] καὶ μάλιστα μὲν καὶ σωζόμενων Φωκίων εἶχομεν ἀσφαλῶς τὴν Χερρόνησον. Εἶτα οὐδὲ ἔχειν αὐτὴν νῦν ἀπολωμένων Φωκίων βαδῶς ἐπισησε. TCV.

Τούτων] τῶν Φωκίων πόλεων. ACDGRTV.

366, 8. Τίς οὖν ἡ ταύτης περιουσία] Τί οὖν χρησιμεῖ ὑμῖν τὸ οὐδέσθαι τὴν Χερρόνησον, ὅποτε ἀφῆρησαν οἱ φόβοι ἐξ αὐτῆς τῷ Φιλίππῳ βουλομένῳ αὐτὴν ἀναῖσαι; ACDGRTV.

366, 10. Ἔτι τοίνυν καὶ τοιοῦτόν τι] Ἀντιθεσις μεταληπτικῆ ἀπὸ προσώπου. Διαφέρει δὲ παραγραφῆς ἐν τῷ δοκεῖν ἐκατέρως ἐκβάλλειν τὰς κρίσεις, καθὼς ἡ μὲν παραγραφῆ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι, ἡ δὲ μεταληπτικῆ ὁ πάντως ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μεταλαμβάνει ὅτι ἄλλως εἶδει αὐτὴν γενέσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ἐκ προσώπου Δημοσθένους μεταλαμβάνει καὶ λέγει ὅτι οὐ σὺ μου ὀφείλεις κατηγορεῖσθαι, ἀλλ' οἱ Φωκαῖς οἱ κεπονθότες. ACDGRTV. Ἄλλη μεταληπτικῆ ἀντιθεσις, τὸ πρόσωπον λαμβάνουσα κατὰ παραγραφῆν· οὐ γὰρ εἶπε, περὶ τῶν εἰ σὺ, ἀλλὰ τί σὺ καὶ μὴ Φωκαῖς; Χρησίμως καὶ διὰ πολλὰς αἰτίας ταύτῃ τῇ ἀντιθέσει κέρηται. Πρῶτον μὲν, Ἦνα τοὺς Αἰσχίνου μάρτυρας διαβάλλῃ. Ἔπειτα, Ἦνα τοῖς λόγοις Αἰσχίνου βεβαιωθῇ τὸ ἔγλημα· ἴδων γὰρ ὁ μικρὰν ῥοπήν γεγεννημένην τῷ ἀντιδικῶ ἐκ τοῦ παρέχεσθαι μάρτυρας Φωκαῖς ἀνομομένους διὰ τὸν Αἰσχίνην ἀπολωλέναι, ἠναγκάσθη ὥσπερ ἐκ διορθώσεως ταύτῃ χρῆσασθαι τῇ ἀντιθέσει πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἐκείνου. Ἔστι δὲ μεταληπτικῆ. Μεθώσεται δὲ οὐχ ὡς παραγραφόμενου Αἰσχίνου, ἀλλ' ὡς μετὰ τοῦ Δημοσθένους ἀπαιτούτου καὶ τοὺς Φωκάς, Ἦνα καὶ αὐτὸς τῇ οἰκείᾳ φωνῇ κατήγορον φαίνεται παραδεχόμενος τὸν ῥήτορα. Κατὰ δὲ τὴν λύσιν ἄξιον θαυμάσαι τὸν ῥήτορα τῆς μεθόδου, ὅπως, μὴ δοκῶν πρὸς τοὺς Αἰσχίνου μάρτυρας διαλέγεσθαι, λεληθῶτως ἐκβάλλει τοὺς μάρτυρας ὡς Αἰσχίνης παρέχεται· ἐπειδὴ γὰρ Αἰσχίνης παρέχετο μάρτυρας Φωκαῖς, οἱ φασὶ μηδενὸς τῶν κακῶν αἰτίων γεγεννησθαι αὐτοῖς τὸν Αἰσχίνην, ἀναγκαίως ὁ Δημοσθένης· τὸ μεταληπτικὸν πρὸς τὴν οἰκείαν χρεῖαν ἐξέυρεν, Ἦνα τὸς ἐκείνου μάρτυρας ἐκβάλλειν δοκῇ, καὶ, εἰ κινεῖτο λόγος παρ' Αἰσχίνου, μεταληπτικῶς φαίνοντο καὶ τούτου λῶν. TCV.

366, 19. Οὐ γὰρ ἂν ἔγωγε ἂν ἔδωκα] Ἀντιπικτότος

λόσι· διὰ τὸ οὐ μὴ δέδωκας; ἤρει μοι καὶ μόνῃ βοῶντα τὰ πράγματα. Καὶ ἄλλην δὲ ἀδοξίαν διωθεῖται· τοῦ γὰρ Αἰσχίνου λέγοντος, ἐμισθώσαντό τινας τῶν Ὀλυμθίων ὥστε μὴ καταμαρτυρεῖν, ἀπὸ τῶν Φωκίων ἐπέδρασε τὴν βύνοιαν. TCV.

366, 24. Τὰς Ἀθήνησιν εὐθύναι] ὥστε μὴ εἶναι ἐκάστῳ τὸν λόγον, εἴ τι, Ἀθήνησιν εὐθύναι δίδωσιν. Οἱ δὲ ἐνήλλαξαν ὡς ἐν σχήματι τὰς πτώσεις, γενικὴν ἀντὶ αἰτιατικῆς εἰληφότες καὶ εὐθύνων εἰπόντες. Τὸ δὲ παρηρημένοι ἀντὶ τοῦ ἀρηρημένοι. Ἡ δὲ σύνταξις πρὸς τὸ ἄνω, ὅτι, διὰ τὴν Δημοσθένους μου κατηγορεῖ, Φωκίων δὲ οὐδὲ εἰς. ATCV.

367, 3. Σαύξου] Ἐν τοῖς ἄνω λέγειν ὅτι πάρεστι ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο ὥστε συνηγορεῖσθαι μὲν τῷ Δημοσθένει καὶ καταμαρτυρεῖσθαι τοῦ Αἰσχίνου. ACDGRTV.

367, 7. Καὶ μὴν ὅτι χωρὶς] Ἐνταῦθα σάφεται πρὸς τὴν λύσιν τῆς ἀντιστατικῆς ἀντιθέσεως· τῆς γὰρ λύσεως λεγούσης μετὰ τὴν εἰρήνην γεγενῆσθαι τὴν ἄλωσιν, ἀκολούθως ἐζητήσεν ὁ Αἰσχίνης, εἰ τοῖνυν ἔγωγος τοῖς Φωκίαις προέδωκα, ὡς σὺ φησὶ, τίνας ἐνεκεν οὐκ ἐλθόντες αὐτοὶ κατηγοροῦσιν; ἢ μέντοι ἀντίθεσις Αἰσχίνου τοῦτο ἐβούλετο λέγειν, ὅτι χρησιμώτερον ἢ κερρόνιστος Φωκίων τῇ πόλει. Οὐκοῦν πρὸς τοῦτο ἀπαντῶν ὁ Δημοσθένης δείκνυσιν τούτων, ὅτι χρησιμώτεροι Φωκίαις ἦσαν μάλλον τῇ πόλει. Εἶτα ἐπειδήπερ ἀντίπειπεν ὅτι ἀσθενεῖς ἦσαν Φωκίαις, ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ τόπου καὶ τῶν τότε συμβεβηκότων πολέμων αἰεὶ τὴν δύναμιν. Λέγει δὲ ἀντικρως, « εἰς γὰρ οὐκ εἶδεν ἡμῶν ὅτι τῷ Φωκίῳ πολέμῳ καὶ τῷ κυερίῳ εἶναι Πυλῶν Φωκίας ἢ τε ἀπὸ Θηβαίων ἀδεια εἰς ἡπύρην ἡμῶν καὶ τὸ μηδέποτε ἐλθεῖν ἐν εἰς Πελοπόννησον μὴδ' εἰς τὴν Ἀττικὴν Φωκίαν; » οὕτω χρησιμώτεροι Φωκίαις ἦσαν σωζόμενοι Κερρόνιστος τῇ πόλει. Μὴ γὰρ ἔχον ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς Φωκίων συστῆσαι τὴν ὀφέλειαν, μηδὲ μὴν ἐκ τῆς προαιρέσεως, ἐκ τῆς φύσεως τῶν τόπων καὶ τῶν συμβεβηκότων τὴν ὀφελίαν ἠδύνησε· καὶ πρὸς οὐσάσιν τούτου τοῦ μέρους, ὅτι μέγιστα ὀφείλου τὴν πόλιν σωζόμενοι, παρέχεται δύο ψήφισματα, τὸ τε Διοφάντου, καθ' ὃ ἐδοξεν αὐτοῖς θύειν τοὺς θεοὺς εἰς τὴν Φωκίαν τὴν ἐπὶ τὰς Πύλας ὁδὸν τὸ πρότερον, καὶ τὸ Καλλισθένους, καθ' ὃ μετὰ τὴν ἄλωσιν ἰσχυροῦσιν ἐκ τῆς χώρας. TCV.

367, 6. Καὶ μεγάλοι κίνδυνοι περιεστᾶσιν] Λογισμῶν λοιπὸν τοῦ συμφέροντος φοβεῖ τοὺς Ἀθηναίους, αἰζῶν τὰ Φωκίων καὶ δεκτικὸν τὴν ἀπὸ τῆς ἐκείνων σωτηρίας ἀσφάλειαν, ἣς ἀπολομένης συναπολεῖται καὶ τὰ φρουρούμενα. Ὅρα γὰρ ὅτι καὶ ἀπὸ γῆς καὶ ἀπὸ θαλάττης μαρτυρεῖ τὴν Ἀττικὴν ὑπ' ἐκείνων περρουρησθαι τῇ θέσει. TCV.

367, 14. Ὅτι τῷ Φωκίῳ πολέμῳ] Ἴνα συμβαίη τὸν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν πόλεμον. ARTP.

367, 21. Καὶ ματαία μὲν ἢ προτέρα βοήθεια] ἢ μέρνται ἐν τοῖς Φωκίαισι « καὶ τὰ τελευταία πρῶην εἰς Πύλας. » TCV.

367, 23. Ἰδίαις] ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικᾶς· οὐ γὰρ μόνον δημόσια χρήματα ἀνάλωσαν τότε, ἀλλὰ καὶ εἰσφοράς ἐποίησαντο ἐκ τῶν ἰδίων οὐσιῶν. ARTP.

368, 6. Τὸ τοῦ Διοφάντου καὶ τοῦ Καλλισθένους] Οἷος ὁ Διοφάντος, τῶν συμμάχων περισωθέντων καὶ ἀπελευθέρων ἐκ τῆς Φωκίᾶς Φωκίαν, ἔγραψε χαρακτηριστικῶς θυσίας θύειν τοῖς θεοῖς· τὸ δὲ τοῦ Καλλισθένους ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐαλωκότων Φωκίων καὶ φόβου καταγωγόντος

πολλοῦς, κελύει σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ μηδένα ἔξω μείνειν, ὡς τῶν πολέμων ἐπιόντων, διὸ καὶ τὰ Ἡράκλεια εἰσω τῆς πόλεως τελεῖν, ἃ δέον ἦν ἔξω τεύχους εἶναι. TCV.

368, 15. ΨΗΦΙΣΜΑ] Διοφάντου· ὅλον τὸ θῦσαι τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ διώξει Φωκίαν. AR.

358, 18. ΨΗΦΙΣΜΑ] Καλλισθένους· ὅλον τὸ σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν δι' ἑπερ ἐποίησε Φωκίαν εἰς τοὺς Φωκίαις. ART.

368, 23. Θαυμάσια] Ἐπὶ καλοῦ τίθεται τὴν λέξιν. ARP.

368, 24. Πρὸς Πορθμῶν] Πάλιν ἀπὸ θαλάττης καὶ ἀπὸ γῆς ὁ φόβος. Πορθμὸς μὲν γὰρ τῆς Εὐβοίας· αὕτη δὲ νῆσος· τὰ δὲ Μέγαρα ἐν ἡπειρῳ. TCV.

Ὅσα τοῖνυν ὅτι] Ἔστι μὲν καὶ αὕτη ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους, ἔχεται δὲ τῆς προτέρας ἔτι. Σχεδὸν γὰρ καὶ αὕτη τοῦ αὐτοῦ γένους ἐστὶν ἀντιστατικὴ. Οὐκοῦν ἔχει τὴν ἀναφορὰν πρὸς ἐκεῖνο τὸ ἀπ' ἀρχῆς, ὅτι αὐτὸς ἔπεισας τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι· ἵνα φαίνεται ἀποκρινόμενος Αἰσχίνης ὅτι ἔπεισα βελτίονα τῶν πολέμων τὴν εἰρήνην ἠγορούμενος. Ἄνοιε δὲ κατὰ τούτην τὴν ἀντίθεσιν πολλὰ καὶ οὐ μικρά. Πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ εἰσαυτὸ πεπραγμένον μετατίθεισιν ἐπὶ τὸν ἀντίδικον. Δοκεῖ γὰρ συμβεβουλευμέναι καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ δεῖν γενέσθαι τὴν εἰρήνην. Οὐκοῦν, ἵνα φαίνεται αὐτὸς Αἰσχίνης ἀναδεχόμενος τὸ κατὰ τὴν εἰρήνην, οὕτως εἰσήξε τῇ ἀντιθέσει χρώμενος. Διόπερ ἄξιον ἀγαθῆς τῆς δαιμόνιότητος ὅτι ὑπὲρ ὧν αὐτὸς ἔμελλεν ἐγκλημάτων ἀπολογεῖσθαι, ταῦτα ἤδη πεποίηκεν ἐγκλήματα τῆς ἀπολογίας Αἰσχίνου. Εἰ γὰρ ὁ ἀντίδικος ἐγκώμια τῆς εἰρήνης εἶρε, τίς ἂν ἔτι τοῦ τὴν εἰρήνην κείσαντος γενέσθαι κατηγορήσει; Καὶ ἡ ἀπόκρισις δὲ ἀκόλουθος τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους· Ναί, φησὶν· οὐδὲν γὰρ ἀτοπον συμβουλεύειν εἰρήνην εἶναι, ἐπειδὴ πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις ἢ εἰρήνην αἰτία καθίσταται. Οὐκ ἀνατρέπει δὲ τὴν ἀντίθεσιν, ὅπερ οἰκείον τοῦ ἀντιλέγοντος, ἀλλὰ καὶ καταδέχεται. Τί γὰρ; φησὶν ὅτι δῶρα λαμβάνοντες οὕτοι τὸ καλὸν πρᾶγμα φύσει κακῶς διέθεσαν· ἵνα ἢ μὲν εἰρήνην μὴ κατηγορήται, τὰ δὲ ἐν τῇ εἰρήνῃ πραχθέντα ποιῆται ἐγκλήματα. Καὶ πόθεν δήλον ὅτι τὸ ἐγκλημα τὸ περὶ τῆς εἰρήνης Δημοσθένους δέδοικεν; ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου δεδύλωκε λόγῳ· τὴν γὰρ πρώτην ἀντίθεσιν καὶ τὸ πρῶτον ἐγκλημα, τὸ τὴν εἰρήνην γενέσθαι, ἔθηκεν, ἀρνούμενος αὐτὸς μὴ πεποιηκῆναι. Οὐκοῦν οὐδὲ τῆς ἐξ ἀρχῆς εἰρήνης ἡγεμῶν οὐδ' αἰτίας ἐγὼ φαίνομαι, καλῶς προσθεῖς τὸ ἐξ ἀρχῆς· ἐπειδὴ γὰρ ψήφισμα παρέσχετο Δημοσθένους Αἰσχίνης, διαρρηθὼν περὶ τῆς εἰρήνης λέγοντος, διὰ τοῦτο τὰ δεύτερα σιωπήσας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἔεται, ἀναφέρων ἐπὶ τὸν Ἀριστόδημον καὶ Νεοπτόλεμον αὐτῆν. TCV.

369, 11. Τί τις εἶναι τοῦτο φαίη] Φανερώς ἐνταῦθα προκαλεῖται τὸ κεφάλαιον τὸ λεγόμενον χρώμα, εἰ καὶ δίσπαρται ἐν τῷ λόγῳ. AR.

369, 14. Κτήμαθ' ἡμῖν περίεστι] Ἐπερθεῖσι λύει τὴν ἀντίθεσιν, πλεονα τὸν Φωκίαν λέγων κτησάμενον ἀπὸ τῆς εἰρήνης. AR.

369, 23. Ἡ μὲν ἡμετέρα] λέγει δὲ τὴν εἰρήνην. ATYP. Ἡ γὰρ ἑαυτοῖς περιποιούσι συμμαχοῦντες τὰ ἀγαθὰ, ἢ τοῖς κρείττοσιν ἑαυτῶν καὶ δυνατωτέροις, οἷς καὶ συνάπτονται διὰ τὴν χρεῖαν. TCV.

370, 3. Ὅλοις, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἴνα μὴ τὸ σφρι-

σμα αὐτῶ καταφωρον γένηται καὶ φανῆ δεδοικώς τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης λόγους, ἀνέδραται ἐπὶ τὸν πόλεμον, τὸ ζητούμενον τῶ ζητούμενῳ συσκιάζων. Ἐν γὰρ τῶ πληθίει τῶν πραγμάτων οὐκ ἂν τις βράδιως φωράσειεν, ὑπὲρ οὗ καὶ δέδοικεν. Ἄμειλι γοῦν πολλὰ προτείνεις εἰς αὐτὸ τὸ ἰσχυρότερον κατέληξεν, εἰπὼν, «εἴργετ' οὖν, εἴργετ', αὐτὸν τῶν « ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγων. » Ἐπειδὴ δὲ δοκεῖ γεγραφέναι ψήφισμα περὶ τῆς εἰρήνης, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τούτου, ποτὲ μὲν μεταστατικῶς ἐπὶ τοὺς περὶ Νεοπτόλεμον καὶ Ἀριστόδημον τὴν αἰτίαν φέρει, ποτὲ δὲ συμπεριλαμβάνει τὴν πόλιν, ποτὲ δὲ τὴν ἐκ τῆς ἀνάγκης χρεῖαν προβάλλεται εἰπὼν, « ἤγαγον δεῦρο τοὺς ποιησομένους, » πάλιν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν. Κἀνταῦθα μεθιστάς, ἐπειδὴ περ αὐτὸς φαίνεται καὶ τοὺς παρὰ Φιλίππου πρέσβεις ἤκοντας τῇ βουλῇ προσάγων, καὶ ὄλωσ' οὗτο τὸ μέρος διοικησάμενος, [ὑπὲρ] οὗ λαμπρῶς ἐν τῶ περὶ τοῦ στεφάνου ἀπολεολόγηται, μεταβέβηκεν ἐπὶ τὸ χρώμα. Διὰ τὶ δὲ κἀνταῦθα οὐχ ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ὥσπερ ἐν τῶ περὶ τοῦ στεφάνου; ὅτι ἐνταῦθα μὲν αὐτὸς ἔχων πρωτολογίαν, καὶ δυνάμενος ὡς ἐβούλετο τὰ συμφέροντα διοικῆσθαι, πρὸς τὴν χρεῖαν μεθώδευσεν, ἐν δὲ τῶ περὶ στεφάνου κατηγορούμενος καὶ τῆς αἰτίας λαμπρῶς ἐπ' αὐτὸν φερομένης ἠνάγκασται διὰ τῆς εἰρήνης διαρρηθῆναι ποιησάσθαι τὴν ἀπολογίαν. TCY.

370, 15. Ἡ ὑμῖν πόλεμος] Κύκλος. BY. Διηγηματικῶς ἐνταῦθα. A.

371, 6. Τοῖς τὰ δίκαια γράφουσιν] Εἰς ἑαυτὸν αἰνίττεται. ART.

371, 7. Τῶ μισθοῦ] τῆ Φιλοκράτει. AP.

371, 10. Τοὺς δ' ἐπὶ τοῦ πολέμου] τρίτον κεφάλαιον τῆς προκατασκευῆς. BYP.

371, 18. Τούτω] Αἰσχίνῃ. P.

Δεξάμενοι] οἶονε διαδεξάμενοι τοὺς περὶ Ἀριστόδημον εἰς τὸ φενακίσαι ὑμᾶς. ARTP.

371, 29. Ἡν δέδοικα] Κύκλος. B.

372, 1. Πολλῶ] κακῶ δηλονότι. T. Αἰεῖται κακῶ. AR. κακῶ ἢ τόκω. P.

372, 14. Οὐ γὰρ Αἰσχίνης] Κύκλος. BY.

372, 18. Ἐξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι] ὅτι οὐκ ἔχωρῆτο τῇ ἀδοξίᾳ, ἀλλ' ἐνυπῆρχον τοῖς πράγμασιν. TCY.

Ἀνήκεστον] Λύσις τοῦ χρώματος τοῦ πρὸς τὰς ἐπαγγελίας. ARP.

372, 22. Ὅτι μὲν τοίνυν αἰσχρῶς] Πολλῶν ὄντων, ὡς ἔφαμεν, τεκμηρίων κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, οὐδενὶ τούτων οὕτως ὥστε ταῖς ἐπαγγελίαις καὶ ταῖς ὑποσχέσεσι διίσχυρίζεσθαι. Ἀναγκαιὸς οὖν ἐνταῦθα λοιπὸν αὐτὸ τε τὸ τεκμηρίον προτείνει καὶ τὴν ἀντίθεσιν τὴν πρὸς αὐτὸ θεῖς λύειν πειράται. Οὐ μὴν τίθειεν οὕτως ἐκ τοῦ προφανοῦς, ὡς ἐν ἀντιθέσεως εἶδει, ἀλλὰ τὴν λύσιν εἰσαγών τὸ χρώμα ἐνέφηεν. Ὡς γὰρ Αἰσχίνου δυναμένου λέγειν ὅτι δι' ἀδελτερίας ἢ δι' εὐθέλειαν ἢ δι' ἀγνοίαν τοῦ Φιλίππου ταῦτα εἴρηκεν, οὕτω καὶ αὐτὸς συντρέχει φησίν, ἐὰν ταῦθ' οὕτως ἐπ' ἀδελτερίας φανῆ πεπραγμένα. Οὐ γὰρ ἀπλῶς παραδέχεται τὸν παρ' Αἰσχίνου λόγον, ἀλλὰ τὴν διὰ τῶν πραγμάτων μόνην ἐπιδείξειν ἐπιζητεῖ· τί γάρ; φησὶν, « εἰ ταῦθ' ὑπὸ ἀδελτερίας ἢ δι' εὐθέλειαν ἢ δι' ἀλλοῦ ἀγνοίαν ἠντινοῦν τούτω πέπρακται, » ἀντὶ τῶν λόγων τὰς πράξεις ἐπιζητῶν, ἔξ ὧν αἱ ἀποδείξεις εἰσὶν ἰσχυραί. Καὶ πάλιν ὀλίγον προελθὼν εἰς τὴν αὐτὴν λύσιν ἐπάγει « ἀλλ' ὑμεῖς ἄφετε Αἰσχίνῃ τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ ὑπερ-

« βάλλοντα, ἂν δι' εὐθέλειαν ἢ δι' ἄλλην ἀγνοίαν λελο-

« μασμένοις φανῆ. » TCY.

372, 24. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες] Ἰστέον ὅτι ἐκλείπει ἢ

πιθανῆ ἀπολογία. ARTP.

372, 27. Ὡστε εἰ ταῦθ' ὑπὸ ἀδελτερίας] Ἐπὶ τὸ γρῶμα τὸ κυριώτερον ἔρχεται λοιπὸν, ὃ ἐστὶ πρὸς τὰ σημεῖα τοῦ Αἰσχίνου, « εἰ ἐστὶν ἐν οἷς ἀπήγγελε, πρὸ δὲ τῆς θέσεως διαβάλλει, ὡς ἔθος, σαθρότερα οὕτω ποῶν. TCY.

373, 9. Ἐὰν δ' ἀποτυχάνῃ] Σημειώσαι· περὶ τοῦ μὴ ἔχειν ἄδειαν τὸν κριτὴν λέγειν ἑλαθέ με ἐν οἷς φηρήσεται. YP.

373, 10. Οὐ γὰρ ἂν ἐξαρκέσειεν] Οἷον λέγει Φωκῆσαι τὴν ἀγνοίαν, καὶ στήσων τὰς συμφορὰς, ὁμολογεῖ τὴν ἀδελτερίαν. TCY.

373, 17. Ἄν μόντοι διὰ πονηρίαν] Ἐως ὅδε ἐπλήρωσι τὸν πρῶτον στοχασμὸν, καὶ ἀρχεται ἐντεῦθεν τοῦ δευτέρου· δεῖξαι γὰρ ἐν τῶ πρώτῳ ὅτι ἀπώλεσε Φωκίαν, καὶ ἔλθων ἔως τοῦ χρώματος, ἐμπεσόντος ἄλλου ζητήματος, ὅτι διὰ δῶρα ταῦτα ἐποίησας, τοῦτο μεταχειρίζεται. ACDGRTV.

373, 18. Ἀργύριον λαβὼν καὶ δῶρα] Ὅρας ὅπως ἀπὸ τοῦ χρώματος δεῦτερον ἀναφανίζεται ζήτημα τὸ περὶ τῆς δωροδοκίας; ὃ μὲν γὰρ βραῖ ὡς ἠπάτηται, ἡμεῖς δὲ ἀποδεικνυμεν ὡς ἐκὼν εἴρηκεν, ἀπατήσαι διὰ τὴν μισθαρῖαν ἰλόμενος. TCY.

373, 21. Σκοπεῖτε δὲ] Ἐντεῦθεν ἀποδεικτικῶς τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἀρχεται. P.

373, 22. Ὡς δίκαιος ἔσται μεθ' ὑμῶν] Ὁ νοῦς οὕτως, σκοπεῖτε μεθ' ἡμῶν ὡς δίκαιος ἔσται ὁ ἔλεγχος. Ἐν δὲ ἢ μεθ' ὑμῶν, μένει ὡς ἔχει τὸ ῥητόν, ἵνα ἢ, ὁ ἔλεγχος δίκαιος ἔσται μεθ' ὑμῶν· καὶ ὑμεῖς γὰρ δίκαιοι. Ἐντεῦθεν δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸν δεῦτερον στοχασμὸν· ἐὰν δῶρα μὲν λαβὼν φανῆ, φανήσεται οὐδαμῶς ἐξηπατημένος· ἐὰν « μόντοι διὰ πονηρίαν ἀργύριον λαβὼν καὶ δῶρα, καὶ « τοῦτ' ἐξελεγχθῆ σαφῶς ὑπ' αὐτῶν τῶν πεπραγμένων. » Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἔχει μάρτυρας οὐδ' αὐτὸς παρασχίσθαι τῆς δωροδοκίας, εἰσιὶ διὰ τῶν πεπραγμένων ἐξελέγγην ὅτι ἠπάτηθη. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις χωρεῖ λοιπὸν καὶ τὰς λύσεις τοῦ μηδαμῶς Αἰσχίνῃ ἐξηπατηθῆναι. Λέγομεν δὲ πολλὰς ὅτι πᾶν χρώμα ἐκ τῆς τοῦ ἀπολόουθου ἀπαιτησεως λύεται. Εἰ ἐξηπατηθῆ, ἀναγκαῖον ἦν αὐτὸν μισεῖν τὸν ἐξηπατηκῆτά· ἀλλὰ μὴν οὐ μισεῖ τὸν Φιλίππον, οὐκ ἄρα ἐξηπατηθῆ. Διαιρεῖ δὲ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους εἰς αἰτίας διττάς. Εἰρηκας, Αἰσχίνῃ, ἢ αὐτὸς πιστεύσας τῶ Φιλίππου τρόπον, ὅτι Φωκίαν σώσει, ἢ διαρρηθῆναι ἀκούσας τοῦ Φιλίππου λέγοντος. Εἰ μὲν οὖν ἐκεῖνος ἐξηπάτησε, δίκαιος ὑπὸ σοῦ μισεῖσθαι· εἰ δὲ αὐτὸς ἐξηπατηθῆς πιστεύσας τῶ Φιλίππου τρόπον, καὶ κατὰ τοῦτο εἰ πολεμεῖν δίκαιος· οὐ γὰρ ἐφάνη τοιούτους οἷον καὶ ἡλιπίας. Οὐκοῦν δι' ἀμφοτέρα ταῦτα δίκαιος ἦσαι μισεῖν. Ἄλλ' οὐδεις ἀνήκων λόγῳ μισοῦντά σε Φιλίππον, οὐδὲ μὴν διὰ τῶν ἔργων τοῦτο ἐπέδειξας· τούναντιον δὲ καὶ ὑπὲρ ἐκείνου λέγεις. Πῶς οὖν ἐξηπατηθῆς, οὐχὶ δὲ χρήματα λαβὼν τούτους προήκω τοὺς λόγους; ἔστιν δὲ ζητῆσαι περὶ τῶν Ἐρμογένους ἐτεχνολόγησε περὶ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους· Ἐὰν μὲν ἐν λόγοις ἢ, κατὰ ῥητόν καὶ διάνοιαν λύεται, ἐὰν δὲ ἐν πάθει, συγγνωμονικῶς, ἐὰν δὲ ἐν ἔργοις, θετικῶς. Εὐρήσομεν δὲ ἀπὸ τῶν ἐν λόγοις ὄντων οὐχ ὑγιᾶς ἐν τῷ θεωρημῳ. Ῥητὸν μὲν γὰρ ἐστὶ τοῦ Αἰσχίνου, ὅτι σωθήσονται οἱ Φωκῆες. Τοῦτο

γὰρ ἦν ὁ ὑπέσχετο. Λύσεις δὲ, εἰ κατὰ δianoiaν ἦν, οὐ-
 πως ἂν εἶπε, οὐθίσουνται Φωκῆς. Πῶς; ἐξελεύσεως τῆς
 πόλεως [καί] ψηφίζομένης τὴν χρῆσιν ὑπὲρ Φωκῶν. Αἱ
 γὰρ λύσεις τοῦ ῥητοῦ κατὰ προσθήκην τοῦ ἐπιπίπτοντος
 γίνονται, οἷον ὡς ἐπ' ἐκείνου, ξένον μὴ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ
 ταῖος, τοῦτο ἐστὶ τὸ ῥητόν· ἡ δὲ λύσις ὄλιγον τὴν προ-
 σθεῖσα τῷ ῥητῷ ποιεῖ τὴν δianoiaν, ξένον μὴ ἀναβαίνειν,
 λέγει τὸν κατασκοπήσαντα, τὸν ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως
 περιθροῦντα καὶ περιεργαζόμενον, οὐ μὴν τὸν ἐπὶ σωτη-
 ρία ἀναβαίνοντα λέγει. Ὅρας ὅτι τῷ ῥητῷ ὡς λείποντι
 προσθεῖς λύειν τὸ ῥητόν δοκεῖ; ἐπὶ στοχαστικοῦ πάλιν
 ζητήματος, τοῦτον, θαροῖται, ὃ δεσπόζει, οὐκ εἰς μακρὰν
 λυθήσασθε, τοῦτο ἐστὶ τὸ ῥητόν καὶ δοκεῖ τὸ θεωρήμα
 αἰεθεῖσθαι· προσθήκη γὰρ βραχεία τινὸς δοκεῖ λύεσθαι τὸ
 ῥητόν. Ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ κατ' Αἰσχίνου λόγου σωζό-
 μενον οὐκ εὐρίσκομεν τὸ θεωρήμα, ἀλλ' ἐστὶν ἐνταῦθα τὸ
 χρῶμα μεταστατικὸν ὁμοῦ καὶ συγγνωμονικόν· ἐξαπατη-
 θεῖς γὰρ ὑπὸ Φιλίππου λέγει ταῦτα εἰρηκέναι. Οὐκοῦν
 εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Φιλίππον μεθίστησι, μεταστατικόν· εἰ δὲ
 [συγνώμης τυχεῖν] ἀξίως ἀξήρατημένον, συγγνωμονικόν
 γίνεται. Δεῖ τοίνυν μὴ ἀνεξετάτως παραδέχεσθαι τὰ ἐν
 ταῖς τέχναις ὥσπερ νενομηθέντα, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰς καὶ
 διαφόρους ἀγειν ὑποθέσεις, κὰν εὐρῆς ἐφαρμόττον τὸ θεω-
 ρημα, τότε θαρρεῖν καὶ χρῆσθαι· ἐὰν δὲ ὄλιγοις μὲν ἐφαρ-
 μότῃ, μὴ πᾶσι δὲ, δηλον ὅτι φανήσεται οὐκ ἔχον ὑγιᾶς.
 Καὶ γὰρ οὐδ' ἐπὶ τοῦ πλάσματος τοῦτου αἰεθεῖται τὸ θεω-
 ρημα. Πένης καὶ πλοῦσιος ἔχθροί τὰ πολιτικά. Ἐν
 σμικροῦ ὄμοισεν ὁ πλοῦσιος τυραννήσει· ἀντόμοισεν ὁ
 πένης τυραννοκτονήσει. Εὐρηται νεκρὸς ἀσκέλευτος ὁ
 πένης ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ δεῖπνου, καὶ κρίνεται φόνου ὁ
 πλοῦσιος. Ποῖόν γὰρ ἐστὶ τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἀκρι-
 τῶνος; ὥμοισεν τυραννήσει ὁ πλοῦσιος. Οὐκοῦν τοῦτο ἐν
 ῥητῷ κεῖται. Ἡ λύσις ἐνταῦθα οὐκ ἐκ διανοίας, ἀλλὰ
 συγγνωμονικὴ γίνεται· περὶ γὰρ μέθην εἰρηκέναι φησί.
 Πῶς οὖν λέγομεν ἀληθῆ νομοθετεῖν τὸ τεχνικόν; ἴνα δὲ
 μὴ ἀπέρισκεπτον τοῦτο ὑποληφθῆ, λέγω ὅτι τῶν ἀπ' ἀρ-
 χῆς ἀκριτελούς ὅσα ἐν λόγοις ἐστὶ, τὰ μὲν οὕτως εἰρηται,
 καὶ ἐστὶν ὡς μηδεμιᾶς δεῖσθαι προσθήκης, τὰ δὲ οὕτως
 εἰρηται, ὥστε ἐπὶ δύο ὁδοῖς φέρεσθαι τὴν ἐξηγήσιν. Οἷς
 μὲν οὖν οἶόν τε ἐστὶ προσθεῖναι ὡς ἔλλειπον, διανοία λέ-
 γεται· ἡ δὲ ἀπρητισμένην ἔχει τὴν δianoiaν, ταῦτα ἡ μετα-
 στατικῆς ἢ συγγνωμονικῆς λυθήσονται. Τῶν δὲ συγγνω-
 μονικῶν ἐστὶ καὶ ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ἀγνοία καὶ ἡ μέθη καὶ εὐή-
 θεια καὶ ἀβελετρία, καὶ ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τοῦτου· ἡ
 γὰρ συγνώμη ἀπὸ τῶν παθῶν χαρακτηρίζεται τῆς ψυχῆς.
 Ἐπειδὴ δὲ πολλὰς ἀναμεμιγμένας εὐρίσκονται αἱ ἀντι-
 θέσεις ἐν τῷ αὐτῷ ζητήματι, καὶ συγγνωμονικὴ καὶ μετα-
 στατικὴ, ἀπὸ τῆς πρώτης δεῖ χαρακτηρίζεσθαι τὸ ζήτημα.
 Ἐὰν μὲν γὰρ ἡ συγγνωμονικὴ πρώτη, συγγνωμονικόν
 ποιεῖ τὸ ζήτημα· ἐὰν δὲ ἡ μεταστατικὴ, μεταστατικόν·
 ἐπεὶ γὰρ εἰς τὴν τύχην μεταφέρου ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ
 στεφάνου τὸ πταίσμα μεταστατικῶς ἀπολογεῖται, καὶ οὐ
 δύναται ὑπεύθυνον γενέσθαι ἡ τύχη, ὡς φησὶν ὁ Ἐρμογέν-
 ης. Ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀγνοίαν ὡς λύσιν λαβῶν τῶν ἀπ'
 ἀρχῆς ἀκριτελούς, ἠγνόησα γὰρ, φησὶ, τὸν Φιλίππου
 τρόπον, συγγνωμονικῶς λύει· εἰ μὲν οὕτως ἠγνόησας ἢ
 ἐξαπατήσας, συγγνωμῶς ἀξιώθησθαι, ἐπεὶ καὶ τὴν ὀργὴν ἐν
 τῷ κατὰ Μειδίου πάθος οὐσαν τῶν περὶ τὸν ψυχὴν, συγ-
 γνωμονικῶς ἔλυεν· « εἰ μὲν δι' ὀργὴν ταῦτα πεποίηκε
 Μειδίας, » καὶ ἐξῆς. Ἐπανελθωμεν δὲ ἐπὶ τὸ προκειμέ-

νον. Οὐκοῦν ἡ λύσις τοῦ χρώματος εἰσάγει τὴν βούλησιν·
 καὶ τίνα τρόπον; « ἂν μόνον διὰ ποικιλίαν ἀργύριον λαβῶν
 « καὶ δῶρα, » καὶ πάλιν ἐφεξῆς, διότι « οὐ παραουσθεῖς
 « οὐδὲ ἐξαπατηθεῖς, ἀλλὰ μισθῶσας αὐτὸν καὶ λαβῶν ἀρ-
 « γύριον, ταῦτα εἶπε καὶ προδῶκεν ἐκεῖνος. » Ἐλέγομεν
 δὲ ἀρχόμενοι τοῦ λόγου ὅτι ἤρξατο μὲν καὶ τῆς βουλήσεως
 ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῷ περὶ τῆς δυνάμεως· τὴν δὲ πλείονα
 ἐργασίαν ἐτήρησεν ἐν τῷ δευτέρῳ στοχασμῷ· ἡ γὰρ βου-
 λησις γέγονε μεταξὺ τῶν δύο στοχασμῶν, λούσα μὲν τὸ
 χρῶμα, εἰσάγουσα δὲ τὸν δεύτερον στοχασμόν. Εἰσάγει
 δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῆς αἰτίας, εἰπὼν ὅτι « μισθῶσας αὐτὸν καὶ
 λαβῶν ἀργύριον προδῶκεν ἐκεῖνος. » Ἡ γὰρ αἰτία ἐνταῦθα
 ζητεῖται, διὰ τί ἂν ἐβουλήθη ὁ Αἰσχίνης τὸν δῆμον ἐξα-
 πατηῖσαι; Τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἐν βουλήσει ἐστὶν ἡ αἰτία·
 δεῖ γὰρ πανταχοῦ βούλησιν ἐξετάζοντα τὴν αἰτίαν ζητεῖν·
 ὡς ἂν ἐξέλης τὴν αἰτίαν τῆς βουλήσεως, ἀχρηστον καὶ
 ἀνωφελῆ ποιήσεις τὴν βούλησιν. Δι' ἣν αἰτίαν ἠβουλήθη
 προδοῦναι; δι' ἣν αἰτίαν ἠβουλήθη ἐξαπατηῖσαι; ἴνα ἀργύ-
 ριον λάβῃς, φησὶν. Εἴτ' ἐπειδὴ ἀντίπειπεν ἐκ τῆς ἐργα-
 σίας, οὐ γέγονε καιρὸς ὥστε μνησθῆναι Φιλίππου, εὐκαίρως
 ἔλυεν εἰπὼν, (p. 384, 29) « καὶ μὴ ἦγον παρ' ὑμῶν
 « Ἐναγχος Ἀμικτιόνα ψηφισάσαι. » Ὅτε τοσοῦτον
 ἀπέσχες ἀντεπεῖν, ὥστε καὶ συναγωνισάσαι προελίου.
 Ἄχρι μὲν τούτου ἐστὶ τὰ τῆς βουλήσεως, κοινὰ τε ὄντα
 τῆς λύσεως τοῦ χρώματος καὶ εἰσακτικά τοῦ περὶ τῶν
 δῶρων ζητήματος. Ἐπιστημῶσασθαι δὲ ἀξίον ὁ περὶ τῶν
 ἐπιπίπτοντων εἰκόσασθαι αἱ τέχναι λέγειν. Λέγουσι γὰρ
 ὅτι τὸ χρῶμα ποιεῖ τὸ δεύτερον ζήτημα. Αὐτὸ γὰρ
 τὸ χρῶμα οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ εἰσαγόμενον ζήτημα.
 Ἐνταῦθα δὲ εὐρίσκειται ἄλλο μὲν τὸ χρῶμα, ἄλλο δὲ τὸ
 ἀγωνιζόμενον ζήτημα. Χρῶμα μὲν γὰρ ἐστὶν, ὅτι ἐξαπα-
 τηθεῖς ὑπὸ Φιλίππου ταῦτα εἰρηκαί· ἡ δὲ λύσις, ὅτι οὐκ
 ἐξαπατηθεῖς ταῦτα εἰρηκας. Εἰ γὰρ ἐξαπατηθῆς, καὶ ἐμί-
 σῃσας ἂν Φιλίππον. Ἄλλὰ μὴν οὐκ ἐμισθῃσας, οὐκ ἄρα
 ἐξαπατηθῆς· δῶρα δὲ λαβῶν εἰρηκας. Καὶ αὕτη εὐρίσκει-
 ται ἡ αἰτία δι' ἣν ἐξηπάτησας. Ἡ αἰτία οὖν γέγονεν
 ἐνταῦθα ὁ δεύτερος στοχασμὸς, εἰ δῶρα εἴληπα, παράσχοι
 μάρτυρας, ὃ Δημοσθένης. Καὶ γίνεσθαι ἐνταῦθα ἐπιπί-
 πτον ζήτημα. Εἰ δὲ μὴ συντρέχει ταῖς νῦν τέχναις ὁ τοῦ
 ῥητοῦ λόγος, οὐ τὰς τέχνας δεῖ κυριωτέρας ἠγεῖσθαι τῶν
 Δημοσθένους λόγων· τοὺς γὰρ ἀρχετύπους νομοθετάς ὑπο-
 λαμβάνειν δεῖ, οὐ τοὺς παρ' αὐτῶν μικρὰ λαμβάνοντας.
 Δεῖ οὖν ἐπὶ τὸν ῥητοῦ καταφεύγειν. Καὶ γὰρ ἐν τῷ τοῦ
 ἀσώτου προβλήματι καθολικῶς Ἐρμογένης ἡμῖν ἀποφαί-
 νεται μὴ ὅλον τε εἶναι ἀπλοῦν στοχασμὸν ἀνεπραγμάτων,
 ἀντικρως Ἰσοκράτους ἡμῖν ἐν τῷ πρὸς Εἰδύον τάναντια
 νενομοτεληκός. TCV.

373, 26. Διοῖν θάτερον] Οἱ εἰρημένοι λόγοι, φησὶ,
 παρὰ σοῦ ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις δι' ἕτερον τῶν δύο πάντως
 ἐλέθησαν· ἡ γὰρ φανερώς εἰπόντος τοῦ Φιλίππου, σώσω
 Φωκίας καὶ ἀπολύθῃθαλος, ἀκούσας καὶ πιστεύσας ἀπήγ-
 γειλας· ἡ πρῶτον αὐτὸν καὶ φιλιάνθρωπον ἐν τοῖς ἄλλοις
 ἰδὼν ἠλπίσας καὶ ταῦτα ποιήσειν αὐτὸν καὶ θαρσῆσας ὑπέ-
 σχοι. Οὐκοῦν ἐξ ἀμφοτέρων ἀποτυχῶν μισεῖν ὀφείλεις
 τὸν Φιλίππον, ὅτι οὐτε τοὺς λόγους οὐκ εἶπεν ἐβεβαίωσεν,
 οὐτε τὰς ἐλπίδας ἀεσχῆς ἐπλήρωσεν. Ἄλλὰ μὴν φαινή
 καὶ ἔπαινον αὐτὸν καὶ θαυμάζων· καὶ οὐ δύνασαι εἰπεῖν
 ὡς ἠπάτησαι. TCV.

Π σύνταξις. Ἐστὶ δὲ τὸ νόημα παραγραφικὸν τοῦ δευ-
 τέρου στοχασμοῦ. Ἐκ γὰρ τῶν παραλελειμμένων αὐτῷ

παραγράφεται, ἔξ ὧν ἔδει αὐτὸν ποιῆσαι καὶ οὐκ ἐποίησεν. ART.

374, 8. Εἰσαγγελία] Εἰσαγγελία ἐστὶ τὸ παρῆγειν εὐθύνας ὡς ὑπὲρ καταλόγου τοῦ δήμου. ART.

374, 13. Ἀλλὰ πάντες Ἀθηναῖοι πρότερον κατηγοροῦσι Φιλίππου] Ἴνα μὴ εἴπῃ τις, ἀλλὰ καιρὸς οὐκ ἦν τοῦ κατηγορεῖν. TCV.

374, 15. Ἰδίᾳ] Ἀσφαλῆς εἶπεν ἰδίᾳ. Ἠδίκηνται γὰρ κοινῇ πάντες οἱ Ἀθηναῖοι νῦν παρ' αὐτοῦ, οὐ μέντοι ἰδίᾳ, ἀλλὰ γενικῶς. ART.

Ἐγὼ δὲ ἐκείνους] Οὗτος καὶ ἰδίᾳ ἀδικηθεὶς οὐδ' οὕτως κατηγορεῖ. P.

374, 17. Ἐμοὶ μὲν χρήσασθε] Τῶν ἰσοῦντων διαλύει τὴν ἁρμονίαν. Τὸ γὰρ ἠθικὸν οὐκ ἔθλει τὴν τῆς λέξεως εὐρυθμίαν ἐνδύεσθαι. TCV.

374, 27. Τρις] ἀντὶ τοῦ πολλάκις. Ἔστι γὰρ ἀρχαῖσμός, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Od. 5, 306) « τρις μάκαρες » Δαναοί. » ART.

375, 7. Καὶ τοὺς μὲν Φωκέας οὐκ ἀπολεῖν] Πρὸς τῷ μὴ οὔσαι Φωκέας καὶ Θεαπιάς, ὡς ὑπέσχετο, καὶ ἄλλα ἠδίκησεν. Προσεξηνδραπόδοις γὰρ τὸν Ὀρχομένον καὶ τὴν Κορώνειαν, ὑπερ πάλιν συνέφερε Θηβαίους, ἐπειδὴ αὐταὶ ἴσαν αὐτῶν ἀρεστηκῆσαι. A.

375, 12. Προσεξηνδραπόδοις] Οὐ γὰρ μόνον φάσκει μὴ γεγενῆσθαι ἂ ὑπέσχετο, ἀλλὰ καὶ προσθήκας ἐπιστάγει κακῶν, ἐπὶ μὲν Θηβαίων εἰπὼν τὸ, « μελλῶς ἢ προσήκῃ παποίηκεν, » ἐπὶ δὲ Θεσπιῶν * Ὀρχομένον καὶ Κορώνειαν ὅτι προσπώλεσεν. TCV.

375, 21. Ἐνδεικνόμενος τοῖς πρέσβεισι] Ἐλην ἀπογυμνῶν τὴν προαίρεσιν ἐκ τῶν λόγων. TCV.

375, 24. Αὐτῶς, οἶμαι] Ἐν ἤθει τοῦ ἀναγνωστῆος. ATP.

375, 25. Ἐτι τοίνυν] Μενάνδρου· ἐνταῦθεν ἀρχεται τῆς τῶν μαρτύρων συστάσεως τῆς περὶ τῶν δώρων. Ἀσκληπιῶ· ἐπὶ τὴν τῶν ἐλέγχων ἀπαίτησιν χωρεῖ τοῦ δευτέρου ζητήματος. BFSY. Εἰσβάλλει εἰς τὴν τῶν ἐλέγχων ἀπαίτησιν. Βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι, εἰ μὴ ἦν τὰ πράγματα καταμαρτυροῦντα αὐτοῦ, βασιάνους καὶ τὰ τοιαῦτα. ACDGRIV.

Ἐτι τοίνυν] Ἐπὶ τὴν τῶν ἐλέγχων ἀπαίτησιν χωρεῖ τοῦ δευτέρου ζητήματος. Ὡς δὲ Αἰσχίνου τοὺς μάρτυρας ἀπαιτήσαντος, οὕτως ἀπήντησεν, Εἰ μὴδὲν μὴδὲνα εἶχομεν δεῖξαι τῶν πρέσβειων ἔχοντα, τῶν οἰκετῶν ἔδει βασανίσαι τινάς. Τῆς τῶν μαρτύρων συστάσεως ἐνταῦθεν ἀρχεται, τῆς περὶ τῶν δώρων λέγου. Καὶ ζητούμεν τί δήποτε ἐνταῦθα μελλῶν μεταβαίνειν ἀπὸ στοχασμοῦ ἐρ' ἕτερον στοχασμὸν, οὕτε ἐπελογήσατο οὕτε προοιμίῳ κατεχρήσατο ἀρχόμενος δευτέρου ζητήματος, ἀλλὰ συνῆψεν οὕτως ὥστε δις διάκριτον δοκεῖν εἶναι τὴν εἰσοδὸν, καίτοι εἰσθῶς τοῦτο ποιεῖν. Καὶ φαιμέν ὅτι ἐνθα μὲν διήρηται τὰ πράγματα ἀπὸ τῶν πραγμάτων, ἐκεῖ καὶ ἐπιλογίζεται καὶ προοιμιάζεται, ἐνθα δὲ συμπλοκῆ τίς ἐστι καὶ οὐκ ἔστιν ἀπλῆ ὑπόθεσις, ἐκεῖ συμπλέκει καὶ τὰ κεφάλαια καὶ τὰ πράγματα. Ὁ δὲ καὶ δείκνυσιν μὴ ἀπλοῦν εἶναι στοχασμὸν τὸν παρόντα λόγον, ὡς τινες ψήθησαν. Ἐπὶ γὰρ ὁ ἐμπύπτον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ προτέρου λαμβάνεται, διὰ τοῦτο οὐκ ἠγγήσατο καρδὸν εἶναι διαλεῖν τὴν ἐκάστου ἀπόδειξιν, τούναντίον δὲ καὶ συνάψαι τῷ δευτέρῳ τὰ πρότερα. Ἡ γὰρ ἐπαγωγή τοῦ ἐμπύπτοντος ἀπόδειξις γέγονε τοῦ ἐκόντα αὐτὸν ἐπακτῆσαι. Γίνεται δὲ ἐμπύπτον, διότι καὶ

τελείαν ἐργασίαν ἐπεδείχθη ἀπὸ τοῦ χρώματος ἀναπεσθαι, ἀλλ' οὐ πάντως αὐτὸ τὸ χρῶμα γίνεται ἐπιτέρος ζήτημα. Ἔθος δὲ τῷ Δημοσθένει καὶ πρὸ τῶν ἀντιθέσεων τίθεναι λύσιν καὶ μετὰ τὰς ἀντιθέσεις. Ὅρα γὰρ πῶς ἀπικρὺς λύσις ἐστὶ τῆς τῶν ἐλέγχων ἀπαιτουμένης ἀπαιτήσεως. Ὡς γὰρ Αἰσχίνου τοὺς μάρτυρας ἀπήντησεν, εἰ μὲν μὴδὲν μὴδὲν ἔχοντα εἶχομεν δεῖξαι τῶν πρέσβειων εὐληθῶς, τινὰς τῶν οἰκετῶν ἔδει βασανίσαι. Οὐ γὰρ ἐξῆν εὐθέτως βασανίσθαι τότε, ἀλλ' ἢ δούλους τῆς πόλεως ἢ οὐκείας ἰδιωτῶν. Εἰ δὲ δεῖκνυται Φιλοκράτης εὐληθῶς, τούτου δὲ φίλος Αἰσχίνης, εὐληθῶν δὲ καὶ μετὰ Φιλοκράτους Αἰσχίνης. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ αὐτὸ τοῦτο στοχαστικῶν ἐγένετο ζήτημα, εὐληθῶς Φιλοκράτους καὶ Αἰσχίνης εὐληθῶν, ἐνδιατρέθει τῷ μέρει πούτῃ, συνιστᾷς ἐκ τῆς πύου φίλης καὶ τῆς πολλῆς οικειότητος εὐληθῶν τὸν Αἰσχίνην· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν ἐναντίων ἐξετάζει. Οὐ μόνον γὰρ ἀπὸ τῆς οικειότητος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔξῃν διαμαρτυρούμενον τῆς τοιαύτης ὑποφίας αὐτὸν ἀπολύσασθαι, ὡς ἐκείνῃ τοῦτο παρελθὼν, καίτοι καλοῦντος αὐτὸν τοῦ βήτορος. Λέγει γοῦν, οὐ τοίνυν παρηλθεν Αἰσχίνης οὐδ' ἴδεῖν αὐτὸν, ἴ' ἀπ' ἀρχῆς ἄκρι τάλους γένηται τὰ ἀπὸ τῶν πραγμάτων καὶ ἀπὸ τῶν παρεπιμένων, ὅτι σύνεστιν αἰ τῷ Φιλοκράτῃ. Καὶ τοῦτο μὲν ἀπὸ τῶν πεπραγμένων· ἐπὶ δὲ τῶν παρεπιμένων, ὅτι καλοῦμενος οὐκ ἔπικουεν. Εἰ' ἐπειδὴ καὶ τοῦτο κοινὸν ἦν — οὐδὲ γὰρ ἄλλος οὐδὲς καταμαρτυροῦσε Φιλοκράτους —, τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην ἔχει, Αἰσχίνην δὲ οὐκ ἀφίεται τοῦ ἐγλήματός, λέγω, « καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἐκάστῳ ἔστι τις πρόσβεις, τούτω δὲ οὐδὲν τούτων. » Ἐν οὕτῳ τῷ μέρει καὶ φανερώς ἐνημόνευσεν Φρόνωνος, ἀμφοτέρω διὰ τοῦ αὐτοῦ θεωρηματικὸν διοικουμένους, καὶ τὸ μὴ προσκρούσαι τισὶ τῶν πρέσβειν καὶ τὸ ἐπαγαγεῖσθαι. Ἐάν μὲν [γὰρ] προσκρούση, παροφινεῖ καὶ προσέεται εἰς λοιδορίαν, καὶ διὰ τούτου συστήσει μὴ κεκοινωνημένοι τῆς δωροδοκίας αὐτοῖς· ἐάν δὲ ἐπαγῆται, ἔξει καταμαρτυροῦντας Αἰσχίνου, ὑπερ καὶ βούλεται καὶ τοῦτο διὰ παντὸς διοικεῖται τοῦ δευτέρου στοχασμοῦ. Ἐπιμένει δὲ τῷ κατὰ Φιλοκράτους λόγῳ, βουλόμενος κατὰ πλεονα εἰδὴ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῶν οὐστῶσιν ἐργάσασθαι τῆς δωροδοκίας. TCV.

376, 1. Πυροπωλῶν] τὸν εἶτον πωλῶν. P.

Συληγῶν] ἕξια λέγων. P.

376, 2. Τὸ χροσίον] ὑπερ εὐληθῶν ἐκ Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Φιλίππου ἀντιμαθηλάσων εἰς Ἄττικα νομισμάτια, ἵνα ἔχῃ ταῦτα ἀναλίσκειν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας. TCV.

376, 9. Πρὸς δ' ἐκείνους ἑλλῶν] προσχωρήσας δὲ τῷ Φιλοκράτῃ καὶ μετ' αὐτοῦ γεγονώς. TCV.

376, 19. Εἰ μόνος Φιλοκράτης] ὅτι Φιλοκράτης μόνος ἔστιν αἴτιος τῶν τοιούτων κακῶν, ἄλλος δὲ οὐδεὶς. P.

376, 28. Μῆδὲ ἀρέσκειν αὐτῷ] Δελεῖται πρὸς τὸ μαρτυρῆσαι τοὺς πρέσβεις ἀπλοῦστερον ὁ βήτορος εἶπεν. Οὐδὲν γὰρ μέγα καὶ ἀτοπον λέγειν ὡς οὐκ ἀρέσκει μοι. TCV.

377, 1. Ἀρήμῃ ἔγωγε] Ὅρα τοῦ ἀξιώματος τὸ μέγεθος, εἰ γε αὐτὸς ἀντὶ τῆς πόλεως ἀποφαιίνεται. TCV.

377, 5. Ὁ μὲν οὐκ ὑπεθύβησεν] ἀντὶ τοῦ ἐγὼ ὁ Δημόσθενης, ἀλλ' ἢ οὐ δῆλον ὁ Φιλοκράτης. P.

Ὁ δ' οὐκ ἐπαρῆν] εἰς τῶν πρέσβειων, τούνομα Ἰατροκλῆς, οὐ παρῆν. ART.

Τῷ δὲ κηδεστῆς ἦν ἐκεῖ] πολλῇ καὶ δριμύτῃ καὶ οὐ φροσύῃ. Δι' ὧν μὲν ἀπολογεῖται καθάκεται, τῷ δὲ

κρίπτειν τὴν αἰσχύνην καρτερεῖ γαμβρὸν αὐτοῦ εὐφήμως ἀπακλών τὸν Φιλίππον διὰ τὸν υἱόν. TCV.

Τῷ δὲ] τῷ Φρόνῳι λέγει. Οὗτος γὰρ κηδεστὴν ἰποικήσατο ἑαυτῷ τὸν Φιλίππον, ἐκδοὺς ἑαυτοῦ υἱὸν τῷ Φιλίππῳ. ART.

377, 6. Τούτῳ δ'] Αἰσχίνῃ. P.

377, 11. Οὐδ' ἀρίωντων ἀρήσιν] οὕτως οὐ βοῦλεται κατὰ Φιλίππου λέγειν ὥστε ζημίαν ἠγεῖται τὸ μὴ συνηγορεῖν αὐτῷ. Κἄν γὰρ ἡμεῖς ἀρήτε αὐτὸν, ἀνεόθυνος εἶ, φάσκοντες, μὴ πολιτεύου, ἀκαλλάττου, οὐκ ἀρίσταται ἡμῶν. TCV.

Οὐδ' ἀρίωντων ἀρίσται] Ὅτι κἄν ἡμεῖς αὐτὸν ἐάσητε τῆς τιμωρίας, αὐτὸς οὐκ ἀρίσταται τῆς Φιλίππου φιλίας. ART.

377, 14. Καίτοι, τίς] ἢ τῶν ἐλέγχων ἀπαίτησις ἐνταῦθα πάλιν. ARTP.

377, 22. Βοῶ] Μικροῦ καὶ φωνῆν τοῖς πράγμασι περιέθκειν ἔμψυχον ποῶν τὸν λόγον. BFRSYTCV. Καὶ τὸ συνεχῶς δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀποδείξεων ἐμφαίνει. TCV.

377, 25. Καὶ τίς μου καταμαρτυρεῖ, φησὶν] Ἐν βαρῦτητι κεῖται οὕτως. Ὡς τῆς ἀποδείξεως δὲ τῆς διὰ τῶν πραγμάτων ἐλεγχούσης εὐληφῶτα, ἐν ἧθει τὴν ἀντίθεσιν εἰσήγαγε. Καὶ τούτων οὕτω δεικνυμένων, φησὶ, τοιμᾶ λέγειν, « καὶ τίς μου καταμαρτυρεῖ δῶρα λαβεῖν; » ἢ λύσις δὲ κατὰ ἀντεξέτασιν τῶν πραγμάτων [τε καὶ ῥημάτων] τῆνα τούτων ἀξιοπιστότερα; δῆλον δτι τὰ πράγματα. TCV.

377, 26. Τούτο γάρ ἐστι τὸ λαμπρὸν] Ἡ δτι τούτο ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν Αἰσχίνης προτείνει, ἢ δτι τὸ φανερωῦς σε πλέον ἐλέγχον, τούτῳ ἐστίν. TCV.

378, 2. Πρὸς δὲ τοῖς πράγμασιν] Σημάλωσαι· κλητικῆ περιόδου, μέρος πνεύματος, ὡς ἀποστροφὴν ἐργαζόμενον καὶ καταφορὰν. BYP.

378, 3. Ἀπόκριται] Δύο βήματα ἦν, τοῦ κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀπολογουμένου, καὶ τοῦ ἐνδὸς λέγοντος ἐκαθέζετο ὁ ἕτερος, ἕως οὗ εἶπεν. Τὸ δὲ ἀπόκριται εἰπὼν οὐκ ἀπέδοκεν, ἀλλ' εὐθὺς πρὸς ἄλλο ἐτρέπε. Λέγομεν δτι πρὸς τὸ ἀνώτερον κῶλον ἀπέδοκεν οἶον· τίς ἢ πρόνοια αὕτη ἢ ὑπερ τοῦ Φίλοκράτους; ART.

Ἀπόκριται γὰρ δεῦρο] Ἡ πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἔχει τὴν ἀνωρὰν τοῦτο, ἢ δτι τῶν ἄλλων πρὸςδεῦν ἔχοντων πρόσασιν σὺ οὐδεμίαν ἔχεις τοῦ μὴ ὑπακούσαι· ἐπεὶ ἀπόκριται, διὰ τὸ οὐκ ὑπήκουσας καλούμενος; τὸ δὲ ἀναστὰς, ἐπειδὴ εἰς τὸ ἕτερον βῆμα ὁ κρινόμενος ἐκαθέζετο, ἕως ἂν πληρώσῃ τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἐτέρου βήματος ὁ κατηγορὸς. Ἡ πρὸς τὸ νῦν ἀπόκριται εἰρημένον. Ἀπόκριται δτι οὐ τὰ πράγματ' ἐστὶ τῶν μαρτύρων πιστότερα. TCV.

378, 5. Ὅς γὰρ ἀγῶνας] διὰ Τιμαρχὸν λέγει, διότι κατηγορήσεν αὐτοῦ, γέροντος ἀνδρός, ὡς ἡταιρηκότες. ART.

Ἀγῶνας καινοῦς] Παρόδοξος γὰρ ὁ κατὰ Τιμαρχοῦ ἄγῶν· ἐπειδὴ σχεδὸν γεγηρακότες αὐτοῦ λοιπὸν περὶ τῆς ἐταιρησεως κατηγορήσεν, ἕσασας τὴν νέαν ἡλικίαν τὴν ἕσποντον. Ἄνω δ' εἰπὼν τίνος ἔνεκα καλούμενος, δτι Ὑπερβῆς τὴν ἐσαγγελίαν ἐποιεῖτο, οὐκ ὑπήκουσας, ἐπειδὴ περ ἀντεκρίπτεται, Οὐ γὰρ ἰσχυρὴν οὐδ' ἰστομῶς ἔγω λέγειν, τὴν αἰτίαν· ἔξειλεν εἰπὼν, « ὅς γὰρ ἀγῶνας καινοῦς, ὥσπερ δράματα, καὶ τούτους ἀμαρτύρους, πρὸς « διαμετρημένην τὴν ἡμέραν αἰρεῖς δῶκων. » Τὸ δὲ [ὥσπερ] δράματα διὰ τὸ εἶναι ὑποκριτὴν εἶπεν, οἷον ἐλάματα. Εἰσάγονται γὰρ κἀκεῖ ὥσπερ ἐπὶ τῆς σκηνῆς

καὶνὰ δράματα. Τὸ δὲ « καὶ τούτους ἀμαρτύρους » ἐμφασιν ἔχει τοῦ μηδεμίαν ἀπόδειξιν ἀκριβῆ παρασχόμενον Τιμαρχὸν καταδικάσασθαι, χρῆσιμον δὲ καὶ πρὸς τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς παρέχεται μάρτυρας, ἵνα τὸ ἕμιον τῷ ὁμοίῳ παραβληθὲν τὴν ἴσῃν ἀξίαν παρὰ τοῖς ἀκούουσι λάβῃ. Τὸ δὲ πρὸς διαμετρημένην τὴν ἡμέραν φησὶν, δτι τινὲς τῶν ἀγῶνων διὰ τὸ μέγεθος λαμβάνουσιν ὅρον τὴν ἡμέραν καὶ ὅσῳ τὸ ἔξαρκῶν. Αἰρεῖς δὲ δῶκων, κατηγορῶν. TCV.

378, 7. Αἰρεῖς] ἀντὶ τοῦ νυκτῆς. Ὅστυνὸς ἀναγνωστέον. ART.

378, 8. Πολλῶν τοῖνον καὶ δαινῶν ὄντων] Ἄλλο ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, καὶ τούτο ἐκ τῶν πεπραγμένων, καὶ ἄλλῃ ἀπόδειξις τῆς δωροδοκίας. BFRSYTCV. Ἀμαρτάνει δὲ τι περὶ τοῦτο τὸ μέρος γινόμενος, οὐκ ἐπιστήσας τῷ καιρῷ, καθ' ὃν ἡ πρεσβεία γέγονε. Γίνεται γὰρ αὕτη τρίτη πρεσβεία πρὸς Φιλίππον, ὅσα ἐν Φωκείσιν ἦδη. Συνίστησι τε διὰ τούτου τὸν τε ἐλεγχον τῆς δωροδοκίας καὶ τὸ παρειμένον αὐτό. Δι' ἣν γὰρ αἰτίαν οὐκ ἐφύρασε τοὺς Αἰσχίνου λόγους μετὰ τὴν ἔξοδον, συνίστησιν ἐκ τοῦ τῶν Αἰσχίνου καταμείναι δεῦρο. TCV.

378, 10. Δοκεῖν] ἀντὶ τοῦ φαίνεσθαι. ARTP.

378, 15. Καλαῖς καὶ μεγάλαις] κατ' εἰρωνείαν. ART.

378, 18. Ἐξωμοσάμην εὐθῶς] Τί διαφέρει ἐξωμοσία καὶ ὑπαμοσία; ἐξωμοσία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ παντελῆς ἀρητισίας μὲθ' ἕρκου, ὑπαμοσία δὲ ἡ ἔνορκος ἀναβολή, ὅταν ὁμνύῃ τις δτι νῦν μὲν οὐ δύναμαι τόδε ποιῆσαι, ὑστεροθὲ δὲ αὐτὸ ποιῆσω. Διωμοσία δὲ ἡ γινομένη ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὅταν ὁμνύῃ καὶ ὁ κατηγορὸς καὶ ὁ φεύγων· αὕτη δὲ καὶ ἀντωμοσία λέγεται. ACDGRTV.

Εὐθῶς] Ἀσκληπιό· τὸ εὐθῶς σοφώτατα πρόσκειται· ἐπειδὴ γὰρ καὶ Αἰσχίνης ἐξωμόσατο καὶ ἰσάξει, τὸ μὲν αὐτοῦ δεῖκνυσιν εὐλόγως γινόμενον, τὸν δὲ Αἰσχίνην μετὰ τὸ στέρξαι κακοῦργως ἀρησιάζετον. BFRSYTCV. Διηλοὶ δὲ ἕμα καὶ τὴν εὐνοίαν· ὡς γὰρ φιλόπολιν με ἠναγιάσατε. TCV.

378, 26. Μὴ σύγκλητος ἐκκλησία γένηται] Σύγκλητος ἐκκλησία ἡ γινομένη ἐξαφνης διὰ τὸ κατεπίγειον. BY. Τρεῖς γὰρ ἐκκλησίαι τοῦ μηνὸς γίνονται ὀρισμέναι· ἡ δὲ σύγκλητος οὐκ ὀρισμένη. ACDGRV. Σύγκλητος δὲ ἐκκλησία ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν μὲν τοῖς νομίμοις καὶ συνήθεσιν ἀρ' ἑαυτοῦ ὁ δῆμος συνέτρεχεν· ὅταν δὲ ἐξ ἀνάγκης τινὲς σύλλογος γένηται, συγκαλοῦσι τινὲς περιόντες. TCV.

378, 28. Καὶ τὰ πράγματα ἐκφύγη τὸν Φιλίππον] Οἷον τὸ κατασείψαι Φωκίας. Ὅρα δὲ πῶς ἡμᾶς ἐδίδαξεν ἐνταῦθα δτι καὶ τῆς τρίτης πρεσβείας πεμψείσης παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἔτι ἐσώζοντο οἱ Φωκεῖς. ATCV.

379, 3. Οὐτε γὰρ σίτος ἦν] Οἱ μὲν περὶ τῆς Μακεδονίας Ἰλαδον, οἱ δὲ περὶ τῆς Φωκίδος. Εἶτα ἐπειδὴ εἰκὸς ἦν τινὰς ἐνοεῖν δτι ἄλλ' ἔξωθεν ἐπεισέξει, λύων φησὶν, « Ὅθ' ἡ σιτοπομπία δυνατὴ. » TCV. Τὸ δὲ ἦρει ἀντὶ τοῦ ἐλάμβανε καὶ ἔχειροῦτο, ἔστι δὲ ὡς ἐκ τοῦ αἰρῶ βήματος περισπωμένου. ACDGRTV.

379, 12. Τί λέγεις;] Πλάσις χαριέντως τοῦ προσώπου ἀντιλέγοντος. Ἔστι δὲ ἀποστροφή πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Τὸ δὲ ἔδει δὲ μένειν, ὡς ἐκ τοῦ Δημοσθένους· τὸ δὲ πῶς οὖν κατ' ἐρώτησιν· τοῦτο γὰρ φησὶν ὁ ῥήτωρ· τί οὖν; δτι χρεῖα ἦν παραμείναι. TCV.

379, 19. Καὶ τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα] ὡς μεσεγγυήσαντος Αἰσχίνου καὶ ὁμολογήσαντος, ἃ ἔπαθον Φωκεῖς. TCV.

379, 22. Ἰμῖν ἐκκλησιάζουσι] δηλονότι σκοποῦντων αὐτῶν ἢ περὶ τοῦ νεωρίου ἢ περὶ ἄλλου τινός. Παρατήρησις δὲ ἐκ τούτου οὗτος, ὅτι, ὡς ᾗδη ἐγγωμεν, οὐ μόνον ἐν πυκνῇ ἡκκλησίαζον, ἀλλὰ πολλὰκις ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις. Καὶ λοιπὸν, ὅπου συνήγοντο, ἐκκλησία ἐκαλεῖτο· ὡς δτι οἱ τόποι ἐκκλησιαὶ ἐκαλοῦντο, ἀλλὰ μόνον δευ συνήγετο ὁ δήμος, παρὰ τὸ αὐτὸν ἐκεῖνος ἐκκλησιαίσασι. Ἡ δὲ πνύξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκεῖ τὸν δῆμον ἐκκλησιάζειν. ACDGRTV.

379, 28. Ἐπειδὴ ταῦτ' ἦν] Ἡ πιθανὴ ἀπολογία. BS.

379, 29. Ἐπειδὴ τοιαύτη παραχῆ] Συνῆψεν ἐντεῦθεν τὴν λεγομένην πιθανὴν ἀπολογίαν· καὶ μὴν εἰ συνῆδεν ἑμαυτῷ δευροδοκηκότι, οὐκ ἂν οὕτω προφανῶς ἀπήειν ὥστε κατὰφρον ἑμαυτὸν καταστήσει. Ἡ λύσις « ἄλλ' » οὕτως ἐκφρων ἦς καὶ ὄλιως πρὸς τῷ λήμματι καὶ τῷ δω « ροδοκημίατι, ὥστε ταῦτα πάντα ἀνελὼν καὶ παριδὼν « ὄχου. » Ἄνελὼν δὲ ταῦτα, ποῖα; τὸ ἀρρωστήσαι, τὸ φοβεῖσθαι Θηβαίους, δτι ἔλεγεν ἐν τῇ ἀρχῇ δτι οὕτως αὐτὸν ἐμίσουν οἱ Θηβαῖοι ὥστε καὶ χρήματα κατ' αὐτοῦ ἐπεκλήρυσαν, καὶ τὰλλα. Ἄξιον δὲ ἰδεῖν κοῖνον ἔστι τὸ χρώμα τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. Ἐξωμόσατο Αἰσχίνης, ἔτερος χεῖροτονήθη, αὐτὸς πορεύεται μετὰ τὴν πρεσβείαν. Τί τοίνυν ἐρεῖ πρὸς ταῦτα; δτι οὖν ἐξαληλίκτο ἡ χειροτονία· καὶ ἄτοπον ἦν χειροτονηθέντα, ἐπειδὴ βῆον ἴσχε, μὴ βαδίζειν παρὰ τὸν Φιλιππον. Ὁ ῥήτωρ, ἐς τ' ἂν ἕτερος ἀντιχειροτονήθη, ἴδει οὐκ βαδίζειν, οὐ τότε δευ Φωκίας ἀπολωλότας ἐπέου. TCV.

380, 6. Ἡρητο] ἀντὶ τοῦ ἡρήθη καὶ χεῖροτονήθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. Χρῶμα δὲ λύει ἐνταῦθα. Ἐμᾶλλε γὰρ λέγειν ὁ Αἰσχίνης δτι βῆον ἴσχηκως ἕτερον, διὰ τοῦτο ἐπρέσβευσα χειροτονηθεὶς ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ τρίτῃ πρεσβείᾳ. Λύει οὖν τοῦτο ὁ ῥήτωρ λέγων δτι ἦν ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ χειροτονηθεὶς, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. ART.

380, 9. Ἐπειδὴ Θηβαῖοι] Ἰστίον δτι ἐνταῦθα ἐνέπεσεν ἡ πιθανὴ ἀπολογία. Ἐμᾶλλε γὰρ λέγειν ὁ Αἰσχίνης δτι, καίτοι εἰ συνῆδεν ἑμαυτῷ τὴν προδοσίαν, οὐκ ἂν ἐδάδιζον τότε πρὸς Φιλιππον, ἵνα μὴ γένωμαι κατὰδῆλος. Λύει οὖν τοῦτο ὁ ῥήτωρ λέγων δτι ἡ δωροδοκία σὲ οὐκ ἀφήκεν ἰδεῖν τὸ δέον, ἀλλ' ἐκφρονα κατέστησε τοῦ γινώσκειν δτι ποιῆς. AR.

380, 13. Ἄλλ' οὕτως ἐκφρων ἦν] Ἡ ἀντιθεσις· καὶ μὴν, εἰ συνῆδεν ἑμαυτῷ δευροδοκηκότι, οὐκ ἂν οὕτω προφανῶς ἀπήειν, ὥστε κατὰφρον ἑμαυτὸν καταστήσει. Ἡ λύσις· ἀλλ' οὕτως ἐκφρων ἦν. BFSY.

380, 14. Πάντα ταῦτα] τὸ προφασίζεσθαι ἀρρωστεῖν καὶ τὰ ἐφεξῆς. A.

380, 15. Καὶ τοιούτου τοῦ πράγματος] Ἐθος ἦν κατὰ τὰ πάτρια πέμπειν τῷ Ἀπόλλωνι ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Πυθίων τοὺς θεωροὺς καὶ τοὺς θεομοθέτας, ἵνα μετίζον ἢ τὸ ἀξίωμα τῆς θυσίας. ACDGRTV.

280, 23 Ἄ Θηβαῖοι καὶ Φιλιππος ἔθουν] Θηβαῖους προσθεὶς τῷ Φιλιππῷ δεδιώλακε διὰ τῶν ἐχθρῶν δτι δεινὰ καὶ ὁ Φιλιππος κατὰ τῆς πόλεως ἤρχετο. Ὅρα δὲ ὅπως δ μὲν ἦν ἀνεύθυνον, τὸ ἐστιαῖσθαι καὶ σπένδειν, τοὺς πρέσβεις ἔπεισε μαρτυρῆσαι· τὸ δὲ ἔσπεφανῶσθαι κατὰ τῆς πατριδος ὁ ῥήτωρ ἐκ τοῦ ἀκολούθου, καὶ μὴ εἰπόντων τῶν πρέσβειων, κατεσκεύασεν. TVC.

380, 27. Καὶ φιλοτησίας] ἄπει φιλεῖ γίγνεσθαι ἐν τοῖς συμποσίοις, τὸ δεξιῶσθαι ἀλλήλους τοῖς ποτηρίοις — πολλὰκις καὶ αὐτὰ τὰ ποτήρια χαρίζεσθαι τὸν βασιλέα οἷς

προπίνειν χρυσὰ ὄντα· τοῦτο γὰρ ἦν τὸ προπίνειν —, ταῦτα πάλιν ὡς ἐγγλήματα καὶ σημεῖα προδοσίας πεποιήται. ACDGRTV. Φιλοτησία, ἡ κύλις ἦν κατὰ φίλων τοῖς φίλοις προὔτεινον. BYP.

381, 2. Δημόσιος] οἶκος δηλαδὴ. P.

381, 7. Τὸ ψήφισμα] ἔπει τις ἐψηφίσαστο τῶν πολιτῶν (βουλόμενῶν?), ὥτε ἐξωμόσατο ὁ Αἰσχίνης ἀρρωστεῖν. ACDGRTV.

381, 9. Τοὺς μάρτυρας] οἷον τοὺς συμπρεσβευντὰς τῷ Αἰσχίνου τὴν τρίτην πρεσβείαν. A.

381, 10. Τίνας οὖν εὐχὰς] Ἐπιλογίζεται πληρώσει τὸ δεύτερον ζήτημα· σύνηθες γὰρ αὐτῷ μετὰ τὰς ἀποδείξεις τὰς ἰσχυροτάτας ἐπιλογίζεσθαι. BFRSY.

371, 13. Τοῖς συμμάχοις] φησὶ τῶν Φωκίων, ἵνα εἰνεῖται εἰς Ἀθηναίους. A. Τοῖς Ἀθηναίοις ἀνίτιται. T.

381, 16. Οὐκοῦν ὄχρετο μὲν παρὰ τὸν νόμον] Ἐνταῦθα ἐπιλογίζεται λοιπὸν καὶ συναγωγὴν ποιεῖται τῶν ἐγλημμάτων, πληρώσει τὸ δεύτερον ζήτημα. Σύνηθες γὰρ αὐτῷ τοῦτο ποιεῖν, μετὰ τὰς ἀποδείξεις ἐπιλογίζεσθαι. Ἐστὶ δὲ τοῦ δευτέρου ζητήματος τὰ κεφάλαια ταῦτα. Τῶν μὲν γὰρ παρεμμένων ἐν πρώτῳ· οὐδεπόποιε' ἐμνησθῆς τοῦ Φιλιππου κακῶς, ἐπειδήηται σαυτὸν περιπεπτακότα δεινοῖς βίαις μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν οὐκ ἐμνησιακάκησας. Ἄπο δὲ τῶν πεπραγμένων, δτι Πύθωνος ἀφικόμενον καὶ τινων ἐτέρων πρεσβειων, εἶτα ἀξιούντων Φιλιππον Ἀμφικτύονα ψήφισασθαι, πάντων ἀντιλεγόντων, μόνος συνεῖπε. Τὸ γρῶμα συνῆπται αὐτῷ, οὐπερ οὐκ ἐμνησθῆμεν πρότερον, νυνὶ δὲ προσθήσομεν δτι πόλεμον εὐλασθηθεὶς συνεῖπεν τοῖς πρέσβει. Θαυμάσαι δὲ δεῖ τὸν ῥήτορα τῆς δεινότητος, ἐπὶ οὐκ ὡς χρώμα ἐσήγαγεν, ἀλλὰ συγκρουστικῶς παρῶναι· μᾶλλον ὃ συστήσει τὴν ἀπολογία αὐτοῦ προαιρούμενον. Τρίτον ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, δτι Φιλοκράτης δωροδοκίας εἶναι ὁμολογεῖ, οὗτος δὲ Φιλοκράτης συνῆν. Ἐταρτοι, δτι εἰσαγγελίαντος Ἰπερίδου Φιλοκράτην, καλοῦντός μω διαρρηθῆν τοὺς βουλομένους διαμαρτυράσθαι δτι μὴ κεκοινωνήσασιν, οὐκ παρήλθεν Αἰσχίνης. TCV.

381, 27. Κοινωνεῖν] Τοῦτο εἶπε προλαβὼν, δτι οὐκ ἐπεμψαν ἐν τοῖς Πυθίοις οὐτε τοὺς θεωροὺς οὐτε τοὺς θεομοθέτας. AR.

382, 10. Ὅς ἐκ πολέμου ποιούμενος εἰρήνην] Εἰ γὰρ, φησὶ, καὶ ὁ Φιλιππος ἡμᾶς ἠδίκησε, ἀλλ' οὖν γε εἰχί τινα συγγνώμην καθ' ὃ πολέμιας ἦν. ART.

Πωλούντων] παρὰ τῶν συνεστηκότων καὶ συναγερούτων Αἰσχίνῃ. P.

382, 15. Τάχα τοίνυν ἴσως] Ἀντιθεσις τῶν ἐπιλόγων κελύριστα δὲ τῶν ἀγωνιζομένων. Ἀντιθέσεις γὰρ ἐλεγόμεν κυρίως τὰ πρὸς αὐτὰ τὰ κρινόμενα ἐξετάζόμενα, ἐπιλογικὰς δὲ ἀντιθέσεις τὰς ἀπὸ ποιότητων ἐπιλογῶν πιστουμένων. Ἐστὶν οὖν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ἡ ἀντιθεσις. BFRSY. Ἀντιθεσις ἐπιλογικῆ· Χρησίμιας δὲ ταύτης ἐπλάσεν ὁ ῥήτωρ, ἵνα δεῖξῃ Φιλιππον μέγαν διὰ τοῦ λέγειν δτι μέλλομεν αὐτὸν κινήσαι πρὸς ὄργην, ἐὰν τὸν φίλον αὐτοῦ τιμωρησώμεθα, ἵνα διὰ διὰ τούτου κινήσῃ τοὺς διασταῖς πρὸς τὸ αἰρεῖσθαι μᾶλλον τιμωρησασθαι τὸν Αἰσχίνῃ. ACDGRTV.

Τάχα τοίνυν] Ἄπο τοῦ συμφέροντός ἐστιν ἡ ἀντιθεσις, ζητούντων εἰ λυσιτελήσει καταψηφίσασθαι. (Ἐστὶ δὲ ἀκλόουθος τοῖς ἀνωτέρω βηθείσιν· εἰπόντος γὰρ τοῦ Δημοσθένους δίκαιον εἶναι τὸν Αἰσχίνῃν τιμωρηθῆναι, ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν τὸν Αἰσχίνῃν μὴ συμφέρειν τοῦτο τοῖς

ἄθηναίους, ἵνα μὴ ἐχθρῶς αὐτοῖς διατεθῆ ὁ Φίλιππος. P.) ἄλλ' ἐπιπέτρῃ οἱ ἐπιλογοὶ ἐκ τῶν ταλικῶν κεφαλαιῶν λαμβάνονται, διὰ τοῦτο πολλὰς εἰς τούτων ἐπιλογικαί τινας ἐμπέτρουσιν ἀντιθέσεις, ἵνα στοχασμῶ καὶ ἐν δρω, ἤδη δὲ πού καὶ ἐν ἑτέραις στάσεσιν. Ἡ δὲ ἐπισκεψίς λοιπὸν περὶ τῆς τιμωρίας. Ἀμφότεροι γοῦν οὐχ ὡς παρ' Αἰσχίλου ταύτην εἰσάγαγεν, ἀλλ' ὡς παρὰ τῶν συνηγόρων, εἰπὼν « τάχα τοῖνον καὶ τοιοῦτος ἤξει λόγος παρὰ τούτων », δηλονότι τῶν συνεστηκότων καὶ συνηγορούντων Αἰσχίλῳ. Ἡ λύσις δὲ κατὰ ἀντιπαράστασιν. Προτέραν δὲ τὴν λύσιν τῆς ἀντιθέσεως ξειριγράσατο, ἔκ τε τῶν Αἰσχίλου λόγων καὶ παραδειγμάτων, τοῦτο μὲν τῶν κατὰ βασιλεία καὶ Τιμαγόρα μνησθεὶς, τοῦτο δὲ τῶν κατὰ Θηβαίους καὶ τοὺς πρόβους. Οὐκ εἶπε δὲ ἄμφω τὰ παραδείγματα. Τὸ μὲν γὰρ πρότερον διαβάλλει τὸν Αἰσχίλῳ, ὅμοιον Τιμαγόρα τούτου, τὸ δὲ ἔπειτα περιέχει τοῦ ῥήτορος δι' εἰκόνας τῆς κατὰ Φίλιππον. Ἄ γὰρ ἂν εἶποι τις περὶ τοῦ Φίλιππου, ταῦθ' ὁ Δημοσθένης λέγων ἑαυτὸν ἀποσεμνύνει βούλεται. Ἐν σχήματι γὰρ τὸν μὲν ἀντιδικὸν διαβάλλει, ἑαυτὸν δὲ συνίστησι. Πιστοῦται δὲ τὸ προκείμενον, ὅτι ἐνεργησίαν ἂν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων Φίλιππος, μὴ ὄντων τῶν δωροδόκων. Ἴνα δὲ ἐκ τῆς λύσεως ἀκολουθῶς ἐπὶ τὴν ἐξῆς ἀντίθεσιν ἔλθῃ, κάλιν κατὰ καιρὸν ἐμνημόνευσε τῶν τε οὐκίαν εἰσηγήσεων, ἃς ἐποίησάτο βουλευομένης τῆς πόλεως περὶ τοῦ ποίαν χρῆ ποιῆσαι τὴν εἰρήνην, καὶ τῶν Αἰσχίλου λόγων οὓς εἶπε τότε ἑναντιούμενος. Πάλιν γὰρ ἀνέδραμεν ἐπὶ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τίλους, δεικνύς ποῖα λέγων καὶ οἷα πολιτευόμενος Αἰσχίλῳ, οἷων αἴτιος γέγονε τῆ καταρτί. Ποῦ τοῖνον πεποιθας; « καὶ κρατούντος ἐμοῦ τὴν προτέραν ἡμέραν καὶ πεπεικότος « ὑμᾶς τὸ τῶν συμμάχων δόγμα κυρῶσαι ἐκρούσας. (P. 385, 23.) » Οὕτως εἰς τὴν ὑστεραίαν τὴν Φιλοκράτους γινώσκον ἐλθεῖν ἔπεισε, ὁμοῦ μὲν ἀπὸ Φιλοκράτους μεταφέρων ἐπὶ τούτου τὸ ἔγκλημα, ὁμοῦ δὲ καὶ ὑπομνήσκων ὅτι οὐκ ἐσωπῆσεν, ὁμοῦ δὲ καὶ διδοὺς χῶραν τῆ ἐξῆς ἀντιθέσει. Εἰπὼν γὰρ ἐν τούτοις ποῖα ἔπεισε Αἰσχίλῳ τὸν δῆμον ψηφισάσαι, βουλευόμενον περὶ τοῦ πῶς χρῆ ποιῆσασθαι τὴν εἰρήνην, κακῶς τῶν πολέμων τῶν στρατηγῶν μεχρημένον, λέγων οἷους μὲν εἶπε Φίλιππον λόγους ὑπὲρ τῆς Θηβαίων πόλεως, οἷους δὲ Αἰσχίλῳ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ἀναγκαίως ἐπὶ τὴν ἀντίθεσιν ἦλθεν· ἐν ἧ φησι μὴ εἶναι δυνατόν οὕτω ποιῆσασθαι τὴν εἰρήνην ὡς Δημοσθένης ἤξλου, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀντιδικου τῶν βελτίων αὐτὸς νομίζεται. Εἰ γὰρ ὁ μὲν ἤξλου βελτίστην γενέσθαι τὴν εἰρήνην καὶ μαρτυρῶν Αἰσχίλῳ φαίνεται, Αἰσχίλῳ δ' ἠναντιούτο, ἔπειτα μὲν ἑαυτοῦ διὰ τῆς μαρτυρίας καθίστησιν ἰσχυρότατον, Αἰσχίλῳ δ' οὐ τὸν τυχόντα κριάπτει φέρον. Ἔστιν οὖν τρία μέρη τῆς ἀντιθέσεως· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἔχει ἔπειτα τοῦ ῥήτορος, τὸ δὲ ὁμοίολογόν ἐστι Αἰσχίλῳ ἤξλου τὴν εἰρήνην γίνεσθαι, τρίτη δὲ ἐπὶ οἱ στρατηγῶν κακῶς ἐχρῶντο τῶν πολέμων. Ἡ λύσις δὲ αὐτῆς ἀπὸ τῆς δωροδοκίας γίνεται· ὅθεν καὶ δευτέρα μὲν τὸν δεύτερον στοχασμὸν τίτακται. TCY.

382, 16. Παρὰ τούτων] τῶν συνεστηκότων καὶ τῶν συνηγορούντων Αἰσχίλῳ. BFSY.

382, 18. Ἐγὼ δ', εἰ τοῦτ' ἔστιν ἀληθές] Ἡ λύσις κατὰ ἀντιπαράστασιν. BFSY.

382, 20. Εἰ γὰρ ὁ τῆς εἰρήνης] Σημειώσαι· τὸ τρίτον εἶδος τῆς λύσεως τὸ βλαῖον ἔστιν, ὅταν εἰς τὸ ἑναντίον περισταθῆναι δυνατόμεθα τὸν λόγον, ἐξ αὐτῶν αἰρούντες τὸν

ἀντιδικόν, οἷς θαρρῶν εἰσάγεται. BFY. Ἡ λύσις ἐκ περιτροπῆς. FSY. Δύσιν κατὰ τὸ πρῶτον εἶδος τοῦ βλαίου. P.

382, 20. Ἀναλώσας] τοῖς περὶ Ἀριστοδῆμον. A.
382, 25. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐτι] ἑτέρα λύσις κατὰ τὸ δεύτερον εἶδος τοῦ βλαίου. P.

383, 3. Εἶπον ἑγὼ] ὡς ἐμοῦ ψευδομένου ἐφ' οἷς τότε εἶπον. ARTP.

383, 6. Ἀσυνθετώτατον] ἀπὸ τοῦ τὰ συνθετεμένα εὐτάκτως κείσθαι. ARTP.

383, 8. Ὅ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθεν] τινὲς οὕτω ἦλθέ τις διαλεχθῆναι αὐτῶν, ὁ δὲ ἀπῆλθεν οὐκ ἀναμείνας ἀκούσαι. TCY.

383, 14. Ἦκουσεν] ὁ Φίλιππος. P.
Τοὺς εἰπόντας] τοὺς περὶ τὸν Αἰσχίλῳ. ART.

383, 16. Ἐποίησεν ἂν] ὁ Φίλιππος. Τῷ βασιλεῖ δὲ λέγει τῷ Ἀρταξέρτῃ, πρὸς ὃν ἀνήλθεν ὁ Τιμαγόρας καὶ ὁ Λέων, πρεσβεύται, ὡς ἔγνωμεν. ART.

384, 1. Οὐδὲ γάρ] Ἀντικείμενον λέγει, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, καὶ διὰ τί μὴ καὶ ἐπὶ τῶν Θηβαίων τὸ ὅμοιον ἐποίησε καὶ ἐλετο μᾶλλον τοὺς πρεσβεύτας αὐτῶν θεραπεύσαι ἢ περὶ τὴν πᾶσαν πόλιν; ART.

384, 8. Ἦβούλετο δοῦναι] δηλονότι ἀφ' ἑαυτοῦ. Καὶ μηδεὶνος ἄλλου διδόντος δέξασθαι τὸ διδόμενον ἢ πεμπόμενον. Less.

Ὡς ἔρασαν πολλὰ] Οὐκ ἀνέγεται περὶ προδοσίας καὶ δωροδοκίας διαλαβῶν οἰκίαν χρῆσθαι προσώπων, ἀλλ' ὡς παρ' ἑτέρων ἀκούσας λέγει. TCY.

384, 10. Οἱ τῶν Θηβαίων πρόβους] βαρέως ἀναγνωστίον· οἱ τὸν Μήδων ὑποδείξαμενοι. Καὶ ὥφθη θέαμα καινότερον· Θηβαῖοι μὲν ἀπικύκροντες, Ἀθηναῖοι δὲ τὰ Θηβαίων νοήσαντες. TCY.

384, 16. Φίλων] ὄνομα κόριον. A.

384, 17. Οὐχ ὑπὲρ Θηβαίων, ἀλλ' ὑπὲρ ὁμῶν] Ὅ μὲν εἰπὼν Θηβαῖος, ὁ δὲ λόγος Ἀθηναίων. Ταῦτα γὰρ ἔστιν ἃ συνεῖπεν. Ἐνηλλάξεν τὴν τάξιν, τὸ πρῶτον δεύτερον εἰπὼν, ἵν' ἔδωκε τῶν ἀντιδικῶν λογίσσεται. TCY.

384, 20. Φίλοι καὶ ἔνοι] ἐκ παραλλήλου τὰ αὐτὰ. ARTP.

385, 5. Κορναῖαι] δρυτῶνας ὡς Θεσπιαί. ART.

385, 12. Ἀντιθῶμεν δὴ] Ταῦτά ἐστιν ἃ λέγει ὁ Αἰσχίλῳ (28, 18) κακοήθη ἀντίθετα εἶναι ἐν ἴσῳ λόγῳ. ARTP.

385, 28. Ἐν ἧ καὶ ταῦτα καὶ πολλὰ] τὸ μὴ μετέχειν τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἄλλους τῆς εἰρήνης. Τὸ δὲ « πολλὰ ἔτι » τὸ μέχρι τῶν ἐχθρῶν εἶναι τὴν εἰρήνην ART.

386, 3. Ἐόλα, πυρὸς] Ταῦτα Φιλοκράτην ᾗδεσαν ἔχοντα ἔπαντες. Προκατασκευάσας δὲ τὴν συνηγορίαν εἰδάσατο δεῖξαι ὡς καὶ τούτων ἐστὶ κοινωνός. TCY.

386, 7. Τριάκοντα μνᾶς] Τὸ ἡμισυ ἐχαρίσατο τῷ Φιλοκράτῃ. ARTP.

386, 19. Οὐ τοῖνον θαυμάσαιμ' ἂν] Διασπυρικῶς ἐπηνήνεκται ἡ ἀντιθέσις. B. Ἀντιθέσις μεταστατικῆ. AR.

386, 20. Ὡς οὐκ ἦν καλὴν, οὐδ' οἷαν ἤξλου] Μεταστατικῆ ἀντιθέσις, ἐπὶ τοὺς στρατηγούς μεταφέρουσα τὴν αἰτίαν. Ποιεῖ δὲ αὐτὸν ὁμοίολογούτα ὡς ἡ εἰρήνη κακῆ, ἵνα λύσωμεν ὅτι διὰ τὴν αὐτοῦ δωροδοκίαν ἐγένετο κακῆ, οὐ διὰ τοὺς στρατηγούς οὓς αἰτιάται. TCY.

386, 23. Πότερον ἐξ ἑτέρας] οἷον νενικηκίας, ἢ ταύτης, οἷον τῆς ἡττημένης. TCY.

387, 4. Ἐτι τοίνυν κἀκεῖνο] Δεύτερον ἐπιχείρημα εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ ἀντιπαράστασιν, ἠγτώμεθα τῷ πολέμῳ, ὡς οὐ φησὶ, Αἰσχίνῃ, οὐκοῦν ἐκ τῶν παραδειγμάτων ἑξατάσσομεν ταῦτὸ τοῦτο πάλιν. BFRSY. Δεύτερον ἐπιχείρημα εἰς τὸ αὐτὸ. Πειράσθαι δὲ ἀποδεικνύονται διὰ τῶν δευτέρων ἐτι οὐτὸ τὸ ἠγτώσθαι οὐτὸ τοῦ νικᾶν αἰτιον γέγονε τοῦ τὸν Φιλίππον ποιῆσαι κακῶς, ἀλλ' ἢ πρόβρασις τῶν πρέσβειων. Λέγει γὰρ ἐτι, εἰ καὶ συνέβαινε ἡμᾶς ἠγτώσθαι τῷ πολέμῳ, ὡς καὶ Θηβαίους ὑπὸ Φωκίων, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε αὐτῆσθαι τὰ πράγματα τῆς πόλεως, μὴ αὐξηθέντος Φιλίππου. Ἦτῶντο γὰρ οἱ Θηβαῖοι τῷ πολέμῳ τῶν Φωκίων· προσθήμενος δὲ τοῖς Θηβαίοις τοῖς ἠττημένοις ὁ Φιλίππος διὰ τοὺς λόγους τῶν πρέσβειων, ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα τῶν Θηβαίων πεποιήται. TCV.

387, 9. Ἀπειλήσασαν αὐτῶν] Πολιορκουμένους τινὰς καὶ ἀπειλημμένους ἐν τῷ χωρίῳ ἑαυτῶν δειύσαν οἱ Φωκεῖς κατ' ἐρώσαννο. Τὸ δὲ Ἡδύλειον τόπος ἢ ὄρος ἐν Βωιωτίᾳ. TCV.

387, 11. Ἐπὶ τῷ Ἡδύλειῳ] ὄρος Φωκίδος. AR. Ἡδύλειον, ὄρος ἐν Βωιωτίᾳ ἔχον μὲν στάδια. Καλεῖται δὲ τριχῶς· τὸ μὲν σύγγενος τῶν Παραποταμιῶν, Ἡδύλειον· τὸ δὲ κατὰ μέσον, Ἀκόντιον· τὸ δὲ ὑπὲρ τὴν Ὀρχομενὸν κείμενον Ὀρμισιον. BFP. Lss.

387, 12. Κακῶν Ἰλιάδ] ἀπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ κακῶν ἢ παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ δεινότερα πασχόντων. Φησὶ δὲ ὁ Γενέθλιος ἐτι ἐνήλλακται ἢ πύσσις· εἶδει γὰρ εἰπεῖν Ἰλιάδος κακὰ. ACDGRTV.

387, 24. Ἄλλα νῆ Δία τοὺς συμμάχους] Ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἀντίθεσις τῇ προκειμένῃ. Τοῦ γὰρ γενέσθαι τὴν εἰρήνην κακὴν καὶ οἱ στρατηγὸι αἰτιοὶ καὶ οἱ σύμμαχοι Φωκεῖς, ἀπειρηκότες τῷ πολέμῳ. Προηκται δὲ μετ' εἰρωνείας, ὡς εἰ ἤλεγεν· ἀλλ' ὅμως φανερώς οὕτως ἠγτηθέντων Θηβαίων τολμᾷ λέγειν Αἰσχίνης ἐτι ἀπειρήσασι Φωκεῖς τῷ πολέμῳ. Καὶ οὕτως ἡ ἀντίθεσις διὰ τὴν τῆς τάξεως εὐκαιρίαν ἐκινήθη. TCV. Διασυρτικῶς ἐπενήνεκται ἡ ἀντίθεσις. RSY.

387, 26. Ὅτι γὰρ ταῦτα οὕτω πέπρακται] Ἔστι μὲν οὖν τὸ προκειμένον ἐπιβεβαίει ἐτι ἐκ τοῦ ψηφίσματος Φιλοκράτους καὶ τῆς συνηγορίας Αἰσχίνου τοῦτον τὸν τρόπον Φωκεῖς ἀπολώλασι καὶ ἐτι ἐπὶ τούτοις καὶ Αἰσχίνης κεκόμισται χρήματα· τὸ δὲ ἐπαγόμενον παρ' Αἰσχίνου ἀντέγκλημα κρύπτεται μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος, λύεται δὲ εὐθὺς ἐφεξῆς· « Ἐπειδὴ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη. » Διὰ τοῦτο ἀρχεται μὲν λυεῖν, ὡς ἔφαμεν, τὸ ἀντέγκλημα, τὸ δ' αὐτὸ καὶ πρὸς ἀπόδειξιν λαμβάνει τῆς Αἰσχίνου δωροδοκίας. Βούλεται γὰρ μὴ μόνον ἀπολογησάσθαι ὑπὲρ τῆς Θράκης, ἀλλὰ καὶ ἀντεγκαλέσαι περὶ τῆς αὐτῆς Αἰσχίνῃ, ὡς ἔκοντι προεμνῆναι καὶ αὐτὴν καὶ τὸν Κερσοβλέπτην. Περιφεύγων δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κερσοβλέπτου καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην τὴν Θράκην ἀντ' ἐκείνου προβάλλεται, τῷ μετῴνι τὸ ἔλαττον συμπεριλαμβάνων, καὶ πλεῖω καὶ μετῴνι ἐγκαλεῖται. Φανερωτέραν δ' ἐποίησε καὶ ἐναργεστέραν τὴν γῆρσιν τοῦ θεωρήματος, εἰπὼν ἐφεξῆς « ἤξιον ἡμᾶς ἔγω· καὶ τούτοις ἔλεγον πλείν τὴν ταχίστην ἐρ' Ἐλ· » λησπόντου· » ἢ γὰρ ταχύτης καὶ ἡ σπουδῆ ἔρασαν ἔχει τῆς Δημοσθένους κηδεμονίας καὶ τοῦ σπεύδειν αὐτὸν οὔσαι τὸν Κερσοβλέπτην, ἵνα παρὰ τὸν μέλλοντα καὶ τὸν βραδύοντα ἢ προδοσία γέννηται. TCV.

387, 26. Καὶ ἐκ τῶν ἐπιλοίων] τὸν Θρακῶν λέγει. Οὕτως οἶδεν οὐκ ἐγκλήματα προηγούμενα, ἀλλ' ὡς ὑπελοιπα τῶν ἀποδείξεων. TCV.

387, 29. Ἀπῆρκεσαν] ἀντὶ τοῦ ἀπέπλευσαν, ἀπὸ τοῦ ἀπᾶραι. ATP.

388, 4. Τὰ θαυμάσια] κατ' εἰρωνείαν. A.

388, 6. Ἐρ' Ἐλλησπόντου] Ἀττικὴ ἐστὶν ἡ φράσις τὸ λέγειν, ἐπὶ Βυζαντίου, ἐρ' Ἐλλησπόντου. AT.

Καὶ μὴ προέσθαι μὴδ' εἶσαι] Δεικνύουσι ἐτι οὐ παρὰ τὸν μὴ ἀναμείναι τοὺς Κερσοβλέπτου συνέδρους ἀπόλλων ὁ Κερσοβλέπτης, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦτο βραδύτητα· ὅστις ἢ προδοσία ἐνταῦθα πέφηνεν. Εἶτα ἐκεῖσθαι ἀντίπεπν, ἀλλ' ἄθλον εἰ μήπω ταῦτα κατελήφει Φιλίππος, ἐμῆρις τὴν λύσιν, ταῦτα εἰπὼν, δέχα. Ἄλλ' εἰ καὶ προελήθει, ἀλλ' οὐ πάντα, καὶ αὐτὰ δὲ πάντα ἀ προελήθει πάντως ἂν ἀπέθεσε παρόντων ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐφέστατο ἐν.

Ἡ εἰ μὴ ταῦτα πεποιήκει, οὐκ ἂν ὤραρχομεν αὐτὸν, καὶ

λύσειεν ἐτι οὐ διὰ τὸ ἠγτώσθαι τὴν πόλιν ἠνάγκαζε τοιαύτην ποιῆσθαι τὴν εἰρήνην Αἰσχίνης, ἀπολογεῖται πάλιν ἐντεῦθεν ὡς οὐ δι' αὐτὸν ἀπόλλετο Κερσοβλέπτης γράφοντα μὴ ἀναμείναι τοὺς παρ' ἐκείνου συνέδρους, ἀλλὰ δι' Αἰσχίνῃν βραδύοντα καὶ μὴ σπεύσαντα εἰς τοὺς τόπους ἐνθα ἐπύθετο εἶναι τὸν Φιλίππον, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐγγράφει, ὡς εἶναι τὴν ἀντίθεσιν ἀντεγκληματικὴν· οὐ μόνον ἔπεισεν ἡμᾶς Αἰσχίνης τὴν εἰρήνην ἀνευ Φωκίων ποιῆσθαι, ἀλλὰ καὶ οὐ ἔπεισας ἡμᾶς, ὃ Δημοσθένης, ἀνευ Κερσοβλέπτου ποιῆσασθαι. Ἀντεγκαλοῦσιν οὖν ἄλλοις περὶ ὧν ἔπεισαν, ὁ μὲν Δημοσθένης Αἰσχίνῃ ἐτι ἀνευ Φωκίων, ὁ δὲ Αἰσχίνης πάλιν τῷ ἔρῃσι ἐτι ἀνευ τοῦ Κερσοβλέπτου. Διὰ τοῦτο συστήσας ὁ Δημοσθένης ἐτι οὐ καλῶς ἀνευ Φωκίων, συνίστησιν ἐντεῦθεν ἐτι καλῶς ἀνευ Κερσοβλέπτου, ἐπὶ τοῦ τότε παρόντος καιροῦ· βῆσιν γὰρ ἢ οὔσαι τὸν Κερσοβλέπτην πλεύσαντας ἐπὶ τὴν Θράκην τοὺς πρέσβεις. Ἔθος δὲ τῷ Δημοσθένει τὰ γαλεπώτατα καὶ ἂ δέδοικε προλίσσαντι μετὰ ταῦτα ἐπάγειν πολλὰς αὐτὰ τὰ λυπούμενα, τούτῃσι τὰς παρὰ τῶν ἀντιπῶν προτάσεις. Προτάσεις οὖν τῆς ἐργασίας τοῦτο ἐγγράφει (p. 389, 23) « ἐνθὲνδε τοίνυν αὐτοὺς ἐξήγαγον, » ὡς σπεύδων οὔσαι τὸν Κερσοβλέπτην, τούτων δὲ βραδύοντων καὶ μὴ θελόντων, ἵνα προδῶσιν αὐτὸν. Καὶ πάλιν ἐξῆς (p. 392, 2) « καὶ μὴν ἐτι τὸν Φιλίππον ἐν Ἐλ· » λησπόντου κατελέδομεν. » Ἐνταῦθα γὰρ ἐστὶν ἐνδεικνυμένον ποιῆσασθαι ταχεῖαν τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῷ οὐκ εἶσθαι Κερσοβλέπτην. Καὶ ἡ μαρτυρία δὲ τοῦ Εὐκλείδου αὐτὸ τοῦτο συνίστησι. Διὰ γὰρ τὴν βραδύτητα τῶν πρέσβειων ἔρη πρὸς Εὐκλείδῃν ὁ Φιλίππος ἀγνοῶσι τὸν παρόν τῆς εἰρήνης, καὶ διὰ τοῦτο χειρώσασθαι τὸν Κερσοβλέπτην. Ὅστε τοῦτο τὸ μέρος λύσιν περιέχει τῶν κατὰ Δημοσθένους ἐγκλημάτων, καὶ ἀντέγκλημα κατ' Αἰσχίνου, ὡς ἔκοντος προεμνῆναι τὸν Κερσοβλέπτην. Περιφεύγων δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κερσοβλέπτου καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην τὴν Θράκην ἀντ' ἐκείνου προβάλλεται, τῷ μετῴνι τὸ ἔλαττον συμπεριλαμβάνων, καὶ πλεῖω καὶ μετῴνι ἐγκαλεῖται. Φανερωτέραν δὲ ἐποίησε καὶ ἐναργεστέραν τὴν γῆρσιν τοῦ θεωρήματος, εἰπὼν ἐφεξῆς, « ἤξιον ἡμᾶς ἔγω, καὶ τούτοις ἔλεγον πλείν τὴν ταχίστην ἐρ' Ἐλ· » λησπόντου· » ἢ γὰρ ταχύτης καὶ ἡ σπουδῆ ἔρασαν ἔχει τῆς Δημοσθένους κηδεμονίας καὶ τοῦ σπεύδειν αὐτὸν οὔσαι τὸν Κερσοβλέπτην, ἵνα παρὰ τὸν μέλλοντα καὶ τὸν βραδύοντα ἢ προδοσία γέννηται. TCV.

387, 26. Καὶ ἐκ τῶν ἐπιλοίων] τὸν Θρακῶν λέγει. Οὕτως οἶδεν οὐκ ἐγκλήματα προηγούμενα, ἀλλ' ὡς ὑπελοιπα τῶν ἀποδείξεων. TCV.

387, 29. Ἀπῆρκεσαν] ἀντὶ τοῦ ἀπέπλευσαν, ἀπὸ τοῦ ἀπᾶραι. ATP.

388, 4. Τὰ θαυμάσια] κατ' εἰρωνείαν. A.

388, 6. Ἐρ' Ἐλλησπόντου] Ἀττικὴ ἐστὶν ἡ φράσις τὸ λέγειν, ἐπὶ Βυζαντίου, ἐρ' Ἐλλησπόντου. AT.

Καὶ μὴ προέσθαι μὴδ' εἶσαι] Δεικνύουσι ἐτι οὐ παρὰ τὸν μὴ ἀναμείναι τοὺς Κερσοβλέπτου συνέδρους ἀπόλλων ὁ Κερσοβλέπτης, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦτο βραδύτητα· ὅστις ἢ προδοσία ἐνταῦθα πέφηνεν. Εἶτα ἐκεῖσθαι ἀντίπεπν, ἀλλ' ἄθλον εἰ μήπω ταῦτα κατελήφει Φιλίππος, ἐμῆρις τὴν λύσιν, ταῦτα εἰπὼν, δέχα. Ἄλλ' εἰ καὶ προελήθει, ἀλλ' οὐ πάντα, καὶ αὐτὰ δὲ πάντα ἀ προελήθει πάντως ἂν ἀπέθεσε παρόντων ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐφέστατο ἐν. Ἡ εἰ μὴ ταῦτα πεποιήκει, οὐκ ἂν ὤραρχομεν αὐτὸν, καὶ

πάντες ἐν ἐπιλαβόμεθα, ταῦτα εἰδότες, ἐξαπατηθῆναι παρὶ Φωκίων. Καὶ κατασκευάζει διὰ τῶν ἐξῆς ὅτι καὶ ῥάβδιον ἢ ἀνακομισσάσθαι Κερσοδέπτην [Φωκίων] σωζόμενον. TCY. Δυσὸν ἀποδεικτικὸν τὸ προκείμενον· ἐνὸς μὲν ὅτι οὐ παρ' αὐτὸν ἀπόλωλε Κερσοδέπτης, ἐτέρου δὲ τοῦ διὰ τὸν Αἰσχίνου καὶ τοὺς ἄλλους πρέσβεις ἐκόντας ἐπιβουλεύσαντας ἀπολωλέναι τὸν Κερσοδέπτην. BFSYP. Less.

388, 7. Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ] τῆς εἰρήνης καὶ τῶν ἔργων. TCY.

389, 1. Ἀνατείνασθαι] ἀπειλήσασθαι. TCY.

389, 12. Ἐκκλησία] ἐκ τῶν τριῶν ἐκκλησιῶν λέγει τῶν ὠρισμένων, ὡς ἦδη ἐκείνων προαναλωθειῶν τῶν τριῶν. AT.

389, 13. Διὰ τὸ προκαταειρηθεῖσθαι] δεδαπανῆσθαι. Τὸν δὲ στρατηγὸν Πρόξενον λέγει, ἵνα μὴ προσασκίζωνται ῥόδον ἢ κίνδυνον. TCY.

389, 25. Σύνεσμεν τῷ Προξένῳ] Ἴνα [μὴ] εἴπῃ, οὐ μὲν ἔγραφας λαβεῖν παρὰ Προξένου ἡμᾶς τριήρη, οὐκ ἠδυνήθημεν δὲ εὐρεῖν αὐτόν· διὰ τοῦτο ἐπάγει, « ἔπορεύοντο » κίλιφ, » καμπᾶς τινας καὶ οὐκ ὄρθην ποιούμενοι. TCY.

389, 28. Τρεῖς καὶ εἴκοσι·ν ἡμέρας] ἄδυσιν περιέχει τοῦ ἀντιπαικτονός. Ἐπειδὴ γὰρ ἠδύνατο Αἰσχίνης ἀνθυποφέρειν, ἀλλ' οὐκ ἦν ῥάβδιον ἐν ἔλαχιστω χρόνῳ [ὡς] τὸν Φίλιππον ἔλαθιν, λυεῖ διττῶς, ὅτι μάλιστα μὲν ἔδει πλεῖν, εἰ δὲ ἄρα μὴ ἐβούλεσθε, ἰκανὸς ἦν ὁ χρόνος ὥστε κατὰ γῆν ὑμᾶς πορευθέντας συμμίξει Φίλιππον. TCY.

390, 1. Πᾶλλον] Ἰστέον ὅτι Πᾶλλον ἐλήθη διὰ τὸ ἀπὸ βροῦ εὐρηθεῖσθαι τὴν προσηγορίαν πᾶλλης τὸ χρώμα, ὃ ἐστὶ τεραῖδες κατὰ τὴν Μακεδόνων φωνὴν, ἢ παρὰ τοὺς πᾶλλας, τοὺς λίθους κατὰ τὴν Μακεδόνων φωνὴν. ATCY.

390, 2. Ἐν δὲ τούτῳ Δορίσκῳ] Ἐδείξει δ' ἦν αἰτίαν ἀπώλετο Κερσοδέπτης καὶ Θράκη. Καὶ τὰ μὲν τῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ Φίλιππον μετένεγκε, τὰ δὲ εἰς τοὺς πρέσβεις. TCY.

390, 3. Τὰ ἐπὶ τειχῶν] ἐν Θράκῃ δηλονότι χωρία καὶ ἐφορία. Σκόπει δὲ ὅτι ἄνω μὲν ἐπορεύοντο εἶπεν, ἑαυτὸν τοῦ ἐγκληματος ὑπεκείρων· ὕστερον δὲ καὶ ἑαυτὸν συγκαταμίξιν, ὃ ἦν διὰ τὴν ἀνάγκην ἀνεύθυνον. TCY.

390, 5. Πολλὰ λέγοντος ἡμοῦ] Ἴνα μὴ πρὸς ἀφοσίωσιν ἐπαξί εἰρηκίναυ δοκῆ, προσέθηκε τὸ ἀεὶ κοινῆ τε καὶ φανερῶς λέγοντος, ὡς ἀνεχομένου καὶ σωθῆναι τὸν Κερσοδέπτην. Αἱ δὲ ποιικιλίαι δημηγορίας καὶ συμβουλῆς καὶ πλάσεις καὶ πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀπέχθασιν ἐνδείξιν περιέχουσι τῆς τε εὐνοίας τοῦ ῥήτορος καὶ τῆς ἐπιβουλῆς ἐκείνων. TCY.

Θρυλοῦντος] ἡρέμα αὐτοῖς λέγοντος. A.

390, 10. Ὁ δὲ τούτους ἀντιλέγων] Τούτου εἶπεν, ἵνα μὴ γένηται παντελῶς κοινὸν, ἀλλ' ἴδιον. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ πάλαι προδιωρισσάτο ἐν τῇ ἐλέγχῳ ἀπαιτήσῃ, εἰπὼν μέγιστον εἶναι τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δωροδοκίας τοῦ Αἰσχίνου, τὸ εἶδον αὐτῷ καταμαρτυρησάντα Φίλοκράτους ἀπλάσθαι τῆς ὑποψίας, μήτε παρελθεῖν μήτε εἰπεῖν ἰναντίον Φιλοκράτει μηδέν. Ἐνταῦθα δὲ ὁμοίως τῷ αὐτῷ καταμαρτυρησάντα καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πρέσβειων, ἀνάγων αὐτοὺς καὶ προτρεπόμενος ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν τὴν κατ' Αἰσχίνου. TCY.

390, 19. Οἵτινες δ' οἱ τούτων μετσηχότους] Πολλὴ γὰρ εἰς δεινότητος. Ἐγκαλούμενος γὰρ τοσοῦτον ἀπέχει καὶ

ἑαυτοῦ δοῦναι λαβὴν, ὥστε καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ἐγκλημάτων φαίνεται. Τὸ δὲ ἀνοσιωτέτους ἀνθρώπους, ἢ λέξις αὐτῆς δηλοῖ τὸν φιλόπολιν· πῶς γὰρ οὐκ ἀσεβέστατοι προδιδόντες τὴν γῆν ἐν ἧ πρώτον εἶδον τὸν ἥλιον; TCY.

390, 20. Ἄλλὰ νῆ Δία ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] ἐν τῷ χρόνῳ ἐν ᾧ ἐκέθητο ἐν Πᾶλλον τὸν Φίλιππον ἀναμεινοντες. Δεινῶσαι δὲ ἐβουλήθη διὰ τῶν ἐξῆς τὸ ἀδίκημα καὶ ὄστασιν δοῦναι τῷ δωροδοκῆματι, ὅπου γὰρ ἐπανιόντες τοὺς ἔρκους ἔλαβον, καὶ οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς Μακεδονίας οὐδ' ἐν μέσῳ τῶν στρατοπέδων οὐδ' ἐν ἱερῷ, ἀλλ' ἐν πανδοκίῳ καὶ κρύβδῳ κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Καὶ δηλοῖ ὅτι διατεθῆναι ὀργιλώτερον βούλεται τοὺς δικάζοντας, ὅμοιος δ' οὐδὲν ἤττον καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἀπολύσασθαι. Ἴνα δὲ μὴ εἴπωσιν ὅτι οὐκ ἐν ἦν ἱερὸν, ἀνταξήσας τοὺς τόπους· ὅτι καὶ ἱεροῦ παρακείμενον ἐν πανδοκίῳ οἱ ἔρκου ἐγίνοντο ἐν βεβήλῳ τόπῳ καὶ φαύλῳ, καὶ ταῦτα ἱεροῦ κλησίον ὄντος Διοσκουρίου, καὶ διὰ τοῦτο καὶ μάρτυρας τοὺς θεασαμένους τὸν τόπον ἐπικαλεῖται. Παρῆνεβαλε δὲ τὰ κατὰ τοὺς ἔρκους οὐκ ἀκολουθῶς, ἀλλ' ἵνα σημειῶν σημειῶν καὶ τοῦτο γένηται. Ἢ μὲν γὰρ παραδύτης σημεῖον ἐστὶ τῆς δωροδοκίας καὶ τοῦ ἐκόντος παραδύτης τὴν Θράκην, ἢ δὲ κατὰ τοὺς ἔρκους μνήμη, δεξάσα μῆτ' ἐν καιρῷ γεγενῆσθαι μῆτ' ἐν τόπῳ προσήκοντι, πιστούτας τὸ σημεῖον τῆς δωροδοκίας. TCY.

390, 28. Ὅτε δεῦρο ἦσθ τὸν στρατεύμα] Βούλεται μὲν εἰς Φωκίας εἰπεῖν, ἑπειδὴ ἄνω κατεσκευάσασαν ὡς ταίχος καὶ ἀσφάλεια τῶν Ἀθηναίων ἦσαν οἱ Φωκίαι σωζόμενοι, διὰ δὲ τοῦ ἀπολῆσθαι ἐκεῖνα ἀνεώγει αὐτῷ καὶ ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ὁδόν. TCY.

391, 27. Εἶτα τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φίλιππου] ἦν ἀνέγνωκεν ἐν τῷ κατὰ τοῦ στεφάνου, ὅπου εἶπεν ὅτι « ἔγώ » ταῦτα πεποίηκα ἀκόντων Ἀθηναίων· » τὸ δὲ γὰρ ψήφισμα τοῦ Φιλοκράτους, ὃ ἔγραψεν ἑκατέρους ἔχειν ἄ ἔχουσι· τὸ δὲ τοῦ δήμου, ἔνθα διωρθώσαντο ἕκαστον ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ. TCY.

392, 2. Καὶ μὴν ὅτι τὸν Φίλιππον] Ἐπιμένει ταῖς ἀποδείξεσι· τὸ γὰρ ἐγκλημα πανταχοῦ χαλσπὸν, διὰ πάντων συνιστάς, ὅτι οὐ δι' αὐτὸν ἀπώλετο Κερσοδέπτης. TCY.

392, 8. Ἄγει δὲ καὶ τὴν ἐτέραν μαρτυρίαν] Ἀκούσασα ἢ πόλις ἀπολωλέναι τὸν Κερσοδέπτην ἀπίστευτον ὕστερον Εὐκλείδην αἰτιασόμενον Φίλιππον διὰ τὰ ἐν Θράκῃ γενόμενα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μηδὲν ἡμαρτημέναι· ὅψῃ γὰρ ποτε συντυχῆν τοῖς πρέσβεισι καὶ πρὸ τῶν ἔρκων λαβεῖν αὐτά. Σκόπει δὲ καὶ τὰς λέξεις, καὶ ἐπιτήρει πῶς μὲν ἐπὶ τοῖς ἀνευθύνους τὸ ἀπήραμεν λέγει, πῶς δὲ ἐπὶ τοῖς μεμπτοῖς « ἦλθον εἰς Ἥραδον οὗτοι, » πόρρω ἑαυτὸν ποῖων. Καὶ τὸ « οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα » καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπιτήρει. TCY.

392, 12. Ὅτι τοίνυν οὐδ' ἀρνήσις ἐστίν] Ἀπολογησάμενος ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ συστήσας ὅτι οὐ δι' αὐτὸν ἀπώλετο Κερσοδέπτης, ἐνταῦθεν ἀρχεται τῶν ἀποδείξεων τῶν κατ' Αἰσχίνου, συνιστάς δι' αὐτὸν ἀπολωλέναι τὴν Θράκην. TCY.

393, 5. Ἐστίν οὖν ὅπως ἂν] Ἐνθύμημα ἐπὶ τοῖς ἐπ' ἀρχῆς ἀχρι τίλους, καὶ ἀποδείξει ἐναργῆς ὥσπερ ἐν συλλογισμῷ τοῦ διὰ τὸν Αἰσχίνην ἀπολωλέναι τὸν Κερσοδέπτην. BFSYP.

393, 10. Σαφέστασι τί πράττων ἕκαστος] Εὐκαίρως βούλεται φιλοτιμίαν ἑαυτοῦ προσιπεῖν, ἢ τὴν ἀγρυπνίαν καὶ

τὴν σπουδὴν αὐτοῦ δηλοῖ· οἶον, ποῦ πλανᾶται πόλις τις ἡμῶς; ποῦ δυστυχεῖ τις αὐτόχθων αἰχμαλώτος; προσέτιμα δὲ τοῖς αἰχμαλώτους τούτῳ τῷ μέρει, ἵνα ἀναίρειν ἐργάσται τῆς ὑπονομίας. Τίς γὰρ ἂν εἶλετο παρὰ τῶν πολεμίων λαβεῖν, τὴν οὐσίαν ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων [καὶ] τῆς πόλεως προέμενος; ἀλλὰ καὶ [ἡ] εἰσαγωγὴ τῆς μνήμης τῶν ξενίων δεινότητος ἀνάπλευς. Οὐ γὰρ ὡς ἀπιστον κατασκευάζων εἰσήγαγεν, ἀλλ' ὡς ἠμολογουμένῳ κατεχρήσατο, ξένια αὐτοῖς ἐδίδου Φιλίππος, ὡς φησιν. Ἐμέρισε δὲ τοὺς ἐλέγχους τῆς δωροδοκίας καὶ τούτῳ τῷ μέρει, ἵνα τὰ καθ' ἑαυτὸν ἀποτρέφῃται. Ἐπειδὴ γὰρ ἀναγκαῖον ἦν τὸν ἐκόντα προδοτικῶτα Κερσοδλέπτην, ἐπὶ χρήμασι αὐτὸν προδοτικῶναι, ἀναγκαιῶς ἐνταῦθα ἐζήτησε, τίς ἐστιν-ὅς χρήματα εἴληπεν; ὁ γὰρ μὴ ξένια ἐλόμενος παρὰ Φιλίππου λαβεῖν, ἀλλὰ μισθίας καὶ ἀποστραφείς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπιστῶν μὴ λαβεῖν, ὅπως ἐστὶ μὴ προδοῦς. Τί γὰρ ἂν ἐβουλήθη προδοῦναι μέλλων κερδαίνειν μηδέν; ὁ δὲ γε λαβῶν κρύβδην παρὰ Φιλίππου τὰς δωρεὰς δῆλός ἐστι προέμενος αὐτῷ τὴν Θράκην. Τοῦτο δὲ πεπονημένον Ἀισχίνης. Δι' Ἀισχίνην ἄρα καὶ Κερσοδλέπτης ἀπώλετο. TCV.

393, 17. Διεκρωδίνειν ἄπαντας] ἔδοκιμαζεν, ἐπειράζεν· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κώδωνος οὐ περιμάγουσι νύκτωρ οἱ φύλακες, ἀποπειρώμενοι εἰ ἐγγρηγόρασι οἱ περὶ τὰς πόλεις φυλάττοντες. TCV. Ἐβρίθαι τὸ διακωδωνίσαι φύλακας διὰ κώδωνος, εἰ καθεύδουσιν. A.

393, 19. Ὡς δ' ἀπειτύχανεν] Ἐνταῦθα τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν κατασκευάζει ὡς ἐπὶ τοῦ Κερσοδλέπτου, τίνα εἰκὸς ἦν μάλλον αὐτὸν προδοῦναι, τὸν ἐλόμενον μηδὲ ξένια λαβεῖν καὶ τὸν τὴν οὐσίαν προέμενον ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων, ἢ τὸν λάθρα παρὰ Φιλίππου προσέμενον ξένια; BFSYT CV.

393, 22. Εὐθύθεος] οὐ λέγει μωρῶς, ἀλλ' ἀνακωδύργως. AT. Ἀπλοῦστερον λαβεῖν ὡς οὐ δηλοῦντα δωροδοκίαν. TCV.

394, 2. Τὸ διεκρούσατο ἀντὶ τοῦ ὑπερέθετο. AT.

394, 6. Φέρε δὴ καὶ ὅσα αὐτὸς] Δουὶν ἐστὶν ἐν τούτῳ οὐστάσις, τοῦ τε αὐτὸν μὴ δωροδόκον γεγενῆσθαι καὶ τοῦ μόνον τῶν πρόσθεν εἶναι φιλόποινον. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἐγκλημα εἰς ἄπαντας διήκει—ἄπαντες γὰρ ἐδόκουν διατριφέναι κατὰ τὴν Μακεδονίαν—, τῆ διαφορᾶ τὸ ἐπισόφον λέγει· οὗτοι μὲν τὴν ἀλλοίως διήγον, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τῶν αἰχμαλώτων τὴν διατριβὴν ἀνήλισκον. TCV.

394, 9. Ἀπιστοῦντες ὡς ἔμοι δοκεῖ] Μεγάλην ἀποραίνει τὴν δαπάνην, ὡς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀδύνατον νομίσαι πρόκτα τὴν ἀρεσιν γενέσθαι. Τὸ δὲ ἐθανεῖζοντο δοκεῖ μὲν ὑβριστικῶν εἶναι, αὐξήσει δὲ τὴν δαπάνην βουλόμενος εἶπεν ὅτι καὶ τὸν τόκον ἀπῆκα καὶ τὸ κεφάλαιον. TCV.

394, 16. Οἷς αὐτὸς ἐχρησα τέργυριον] Ἐπειδὴ ἐκακίστετο ὁ τόκος, ὑπέμνησε μὲν ἐξ ἀρχῆς, χρηστέῳ δὲ ὀνόματι τῷ ἐχρησα ἐκφεύγει τὸ ἄποτον. TCV.

394, 19. Τῶν ἄλλων ὑπὸ τοῦ Φιλίππου] Αἰνίττεται ὅτι πάντας ἀπῆκεν, εἰ μὴ προλαβῶν ὑπέσχετο αὐτοῖς λύσασθαι καὶ δώσειν εἰς δύναμιν. Ἀπῆκα δὲ, λέγει, τὰ δοθέντα παρὰ Φιλίππου αὐτῷ εἰς λόγον ξενίων. Τὸ δὲ δέδωκα δωρεάν, ἄπερ ἐχάρισατο τοῖς αἰχμαλώτοις. TCV.

394, 24. Καὶ δωρεάν ἔδωκα τοῖς ἀτυχήσασιν] Συλλογίζεται τὸ κεφάλαιον μετὰ τῶν τόκων, ἵνα φαίνηται αὐτῷ τὸ τῆς φιλοτιμίας διαπλάσιον. TCV.

395, 3. Δεινὸν οὖν φέουσαθαί] Ἐμοὶ μὲν δεινὸν ἐπὶ

ὄλιγον φέουσαθαί, Ἀισχίνης δὲ παρούσης θλιῆς τῆς πόλεως ἐφέουσατο. Εἰ δεινὸν πρὸς ὄλιγον φέουσαθαί καὶ ταῦτα δυστυχοῦντας, δεινότερον πρὸς ὄλιγον δῆμον, καὶ ταῦτα τὸν Ἀθηναίων. TCV. Ἀντιπίπτον λέγει, ἵνα μὴ τις εἴη, ἀλλ' ἡδύναυ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ κρῆσει ἐφορέουσαθαί, ὥστε μὴ ἀπελθεῖν μετὰ τῶν πρόσθεν, ἀλλ' ἴδια ἐκείνη οὖν, ἀλλ' οὐκ ἦν μοι ἀσφαλές τὸ ἴδια ἀπελθεῖν καὶ κτανῆσθαι ἐκεῖσε, μὴ ἔχοντι τὸ ἀσφαλές τὸ ἐκ τῶν πρίσθεν. ATCV.

395, 4. Ἴδια δ' ἐφορέουσαθαί] οὐκ ἐστὶν ἀργόν, ἀλλ' ἔχει τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἀισχίνου κρῆσιν, μάλλον δὲ πορείαν καὶ πλάνην παρὰ τὸν Φιλίππον. TCV. Ἐξήλθε δὲ λέγεται ὁ ἀπολούμενος ἐκτὸς τῆς πατρίδος, κρῆσις δὲ ὁ πρὸ τῆς εἰμαρμένης τελευταῖον. Τὸ δὲ παρόληθρα ἀντὶ τοῦ παρατιθέμενα ἀλλήλοις καὶ συγρινομένα. AT. CV.

396, 3. Εἴθ' ὁ γενναῖος οὐτοσί] Τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἐγκλημάτων τὸ κατὰ Θράκην ἐγκλημα λέγει· διὰ γὰρ παρὰ τὴν ἄξιαν καὶ τὴν ὑπόνοιαν μετρίζοντι τις ἐγκαλῆ τῷ ἑαυτοῦ ἡμαρτηκότητι, τὸ τὴν κατὰ διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἀπιστεῖν εἰώθασις οὐ ἀκούστας. TCV.

396, 4. Καταλύσειν ἐπιγγελάθαι] Καὶ τοῦτο ἀπίθανον ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῶν ἐγκλημάτων. Τίς γὰρ ἂν πιστεύσειεν ὄλιγον Ἀθηναίων δῆμον προδοθῆναι ὑπ' ἐνὸς ἀνδρός τῷ Μακεδόνι; TCV.

396, 5. Ὅτι ταῦτ' ἐπέληττον] Τοῦτο ἡ λύσις τὸν γὰρ ἐπιπλήττοντα τοῖς δωροδόκοις, τοῦτον βεβαίως τάναντι ποιεῖν. Καὶ ἄλλη δὲ λύσις, δεδιώς μὴ συμπαραλωμαί· τίς γὰρ ἂν προδοίη τούτους μεθ' ὧν συναπολείται; TCV.

396, 9. Δερκόλοος δ' αὐτὸν] Ἴνα μὴ δοκῆ ὡς ἐχθρὸς λέγειν, ἄλλω περιέθεσι· καὶ ὁ καιρὸς δὲ τῆς νεότητος ὑποφάν ἐργάζεται. Οὐδέτι δὲ περὶ τῆς Θράκης ταῦτα λέγει, ἵνα μὴ ὥσπερ ἴδιον γένηται τὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ τῆς θλιῆς δωροδοκίας. Ἐπειδὴ γὰρ ἐνεκαλέσθη τῷ Δημοσθένει προδοτικῶναι τὸν Κερσοδλέπτην, διὰ τούτου ἐφόραζε τὰς ἀποδείξεις τῆς δωροδοκίας κατὰ τούτῳ τῷ μέρει. TCV.

396, 15. Καὶ ταῦτα βεβαίως λέγω] Ἦσος κατηγορῶν μαρτυρεῖν ἐπαγγέλλεται; ἢ δῆλον ὡς ἐν ἄλλοις καὶ ὅτι ἐν οἷς ἐγγράφει; ἐστὶ δὲ τὸ ἐγγράφως καταμαρτυρεῖν μέλλον ἐπικινδύνον. Ἐπει οὖν ἄποτον ἦν τὸν αὐτὸν κατηγορεῖν καὶ μαρτυρεῖν, ἔδωκεν ἡμῖν μεθόδους, προσθεῖς καὶ εἰπὼν καὶ συγγραφόμενος. Ὁ γὰρ κατὰ συγγραφῆν μαρτυρῶν ἑαυτὸν ὑπεύθυνον κατηγορεῖ καθίσταται. Ἐπειθ' ἐπὶ εὐθύνας ἀπειτῶν οὐδὲν παραδοῖον, εἰ βούλεται μαρτυρεῖν συγγραφόμενος. Ἐπειτα καὶ δι' ἄλλο τι χρῆσιμον τοῦτο πεπονήσαν, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους προτρέφῃται ταῦτον ποιῆσαι, ἑαυτὸν παραδείγμα τοῖς ἄλλοις παρασχῶν, καὶ προδοτικῶν ἐκείνοις τὴν μαρτυρίαν, οὐ περὶ ὧν νῦν πρόκειται. Κατηγορεῖ μὲν γὰρ προδοσίας Φωκίων καὶ δωροδοκίας ἐνταῦθα, βεβαίως δὲ διαφορᾶ μαρτυρίας καὶ μαρτύρος· ὁ μὲν γὰρ μάρτυς αὐτοπροσώπως εἰσὼν ἑμαρτέρεται καὶ οὐκ ἦν ὑπόδικος, ὁ μὲντοι γε μαρτυρίαν συγγραφόμενος ἔδωκε ἑαυτὸν ὑπεύθυνον τῷ καταμαρτυρηθέντι καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον. TCV.

396, 19. Μαρτυρεῖν ἢ ἐξομῶναι] Προϊόντων τὴν τῶν πρόσθεν ἀπέχθειαν χρησίμως ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῖς καλεῖ· ἢ γὰρ μαρτυρήσαντες παρέβουσαν ὁ βούλεται, ἢ ἐναντιώμενοι δεῖξουσιν ὡς οὐ ταῦτα ἐκείνω ἐπέβουσαν. Τοῦτο δὲ ἐστὶν ὁ μέγιστος συστήσαι βούλεται. TCV.

396, 22. Οἷς μὲν τοίνυν] ὡς σχετιάζων λέγει, διὰ τὸ τὸν πρέσβει ἐξομολοσάσθαι, μὴ εἰδέναι. ΑΤ. Κληθέντες οἱ πρέσβεις οὐκ ἠθόλισαν μαρτυρεῖν. Διὸ σχετιάζων ταῦτα λέγει. Κινηθεῖσθαι δὲ ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τελους ἀντιθέσεως καθ' ἃ ἔθεσεν Αἰσχίνης πεπεισέναι τὸν δῆμον ἄνευ Φωκίων ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, ἀντιτῆθι ἑτέρα ἀντιθεσις ἀντεγληπτικῆ· καὶ μὴ οὐ δευνότερα ἴπαισας, ὃ Δημόσθενες, καταναγκάσας τὴν πόλιν ποιήσασθαι θάττον τὰς συνθήκας, πρὶν ἀρκεῖσθαι τοῖς παρὰ Κερσοβλέπτου συνέδρους, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον αὐτὸς ἀποκρίσας Κερσοβλέπτην. Διὰ τοῦτο τοίνυν ἠναγκάσθη ὁ Δημοσθένης μὴ μόνον τὸ κατὰ Φωκίαν συστήσαι προδοσίαν γεγόνος, ἀλλὰ καὶ ἀπολογησάσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς μὴ ἀπολωλεκτός τὸν Κερσοβλέπτην, καὶ ἀντεγναλῆσαι Αἰσχίνην ἐκ τῆς αὐτῆς ἀπολούθιας περὶ τι τοῦ Κερσοβλέπτου καὶ αὐτῆς τῆς θράκης, πανταχοῦ συνιστὰς ἐπὶ δώροις αὐτὸν καὶ τὰς εἰσηγήσεις καὶ τὰς βραδύτητας πεποιημέναι τῶν χρόνων ὡς μὴ ζήτημα τοῦτο εἶναι, ἀλλ' ἀποδείξειν καὶ οὐκ ἔστι τῆς δωροδοκίας, ὅτι οὐδεπώποτε οὐδ' εἶπεν Αἰσχίνης οὐτε εἰσηγήσατο ἄνευ τοῦ λαβεῖν χρήματα καὶ ἐπὶ δώροις τὰς εἰσηγήσεις ποιῆσθαι. TCV.

396, 26. Συλλογίσασθαι δὴ βούλομαι τὰ κατηγορημένα] Ἀνακεφαλαίως μερικῆ. Α. Ἀνακεφαλαίωσιν ποιῆται τῶν εἰρημένων πολλῶν ὄντων, ἵνα μὴ ἐπιλάβωνται. Αὐτὸς δὲ ἐπισημαίνεται καὶ διὰ τῶν ἐπιλόγων ταῦτα. Ἠξήσας δὲ, ἵνα μᾶλλον τοὺς ἀκούοντας εἰς ὀργὴν ἐκκαλέσθαι. Αὐτίκα γούν οὐκ ἀποδείξει, ἀλλὰ ἀξήσας πεποιήσας. Αἱ δὲ ἀξήσεις πάθους εἰσὶ κινήτικαι, ἡγησάμενος συναρπάξαι ἐκ τούτων τοὺς ἀκούοντας καὶ προαγαγεῖν εἰς ὀργήν. TCV. Συλλογίζεται λοιπὸν καὶ ἀνακεφαλαίουται τὰ προσηρημένα πάλιν, ἵνα δελεῖ τοῦτο τὸ μέρος ἐν τῶν προσηρημένων, οὐκ αὐτὸ καθ' αἰὶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ζήτημα ὁ γὰρ κοινὸς ἐπιλόγος τὴν τῶν πραγμάτων κοινωνίαν συνίστησιν. BFS YP.

397, 21. Οὐ γὰρ μόνον Φωκίας] Ἐνταῦθ' ἐν τινεσὶ συγκατασκευάζομενον ἀπεφάνητο εἶναι τὸν λόγον οὐκ ὀρθῶς. Οὐ γὰρ εἴ ἀρχῆς οὐδ' ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦτο ποιήσας φαίνεται, ἀλλ' ὕστερον ὡς ἐν ἐπιλόγοις αἴων τὴν δωροδοκίαν. Ἔστι δὲ ἐμπικτιόν. Τινεσὶ γὰρ εἰρηθῆσαν συγκατασκευάζομενον διὰ τὸ ὡσπερ δύο ἐγκλήματα εἶναι, τὰ περὶ θράκην καὶ τὰ κατὰ Φωκίας. Ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὅτι οὐκ ἀπὸ ἐνὸς ἤματι δειῖ χαρακτηρῆσθαι πᾶσαν στάσιν, ἀλλ' ἐκ τῶν κλειόνων. Εἰ γὰρ ἦν συγκατασκευάζομενος, διὰ τί μὴ ἔταξεν τὰ κατὰ θράκην μῆτε ἐν τῇ διηγήσει μῆτε ἐν τοῖς ἀγῶσι; λέγομεν γούν ὅτι εἰς σημεῖον μόνον τῆς προδοσίας λέγει τὰ κατὰ θράκην, ὡσπερ καὶ ἄλλων σημείων ἐμνήσθη. ATCV.

398, 11. Καίτοι τούτων οὐδένος] Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θράκης καὶ τῶν Φωκίων ἐψηφίσαντο ἀναγκάζοντες αὐτὸν ἀρεῖναι τὸν Κερσοβλέπτην καὶ τῆς Ἀμφικτυονίας ἀποστήναι. Διὸ λέγει ἂ καίτοι τούτων οὐδένος ἄν. Ὁ γὰρ ἄν ἐφθῆ χειροσάμενος τὸν Κερσοβλέπτην ὁ Φίλιππος, εἰ πλεῖν ἤθελεν Αἰσχίνης· ἐσώζοντο γὰρ ἄν Φωκίαι, καὶ οὐ κατεργάζοντο τῆς πόλεως ὁ Φίλιππος. TCV.

398, 13. Νῦν δ' ἂ μὲν ἦν] Περίοδος. Β.

398, 15. Ἀγανακτῆσαι] Ἔστι μὲν ἀντιληπτικὴ ἡ ἀντιθεσις. Ἐργωμένοι δὲ εἴδ' ὃν ἡκούσαμεν ἐν ταῖς τέχναις ὅτι, ὅταν τις κρήνηται ἐφ' οἷς αὐτὸς εἰρηκεν ἡ πεποιήκεν ἡ κέκτηται, τὸ τμηματικῶς εἰς τὸ τοιοῦτο χωρεῖ κεφάλαιον· ἐπὶ γὰρ τὴν ἀντιληπτικὴν καταπεύγειν βούλεται. Τὸ δὲ συνε-

κτιμῶσται τῆς ἀπολογίας Αἰσχίνου τοῦτο ἐστὶ τὸ κεφάλαιον. Ἡ δὲ λύσις κατὰ συνδρομὴν, ὅτι πάντως λόγων δεῖ παρέχειν εὐθύνας. Ἔστι δὲ τῶν σημείων τοῦ προτέρου ζητήματος τὸ ἀντιληπτικόν. Εἰσῆχται δὲ βαρῶς τὸ γὰρ ἀγανακτῆσαι σημαίνει τὸ τυραννικόν, οὐκ ἀνεχόμενον εἶναι τὰς εὐθύναις διδόναι. BFSY. Ἀντιθεσις ἀντιληπτικῆ, ἡντιμεν λέγει ὁ ῥήτωρ μεταληπτικῶς τῶ γὰρ Αἰσχίνου λέγοντος ὅτι εἴην μοι συμβουλεύειν ἄπαρ ἐνόμιζον εἶναι συμφέροντα, λέγει ὁ ῥήτωρ· ἀλλ' εἴην σοι (φησί) λέγειν ἐν ἄλλοις, ἀλλ' οὐκ ἐν οἷς ἔβλαπτες τὴν πόλιν δεῖρα δεξάμενος. ἂ ΑΤ.

Ἀγανακτῆσαι τοίνυν] Ἀντιληπτικὴ ἡ ἀντιθεσις. Ἐξῆν γὰρ λέγειν, φησί, καὶ τὸ ἀπαγγέλλειν ἀνεύθυνον. Λύει δὲ κατὰ συνδρομὴν, ὅτι πάντως λόγων δεῖ παρέχειν εὐθύναις. Ἔστι δὲ τῶν σημείων τοῦ προτέρου ζητήματος. Τὸ δὲ ἀντιληπτικόν εἰσῆχται βαρῶς. Τὸ δὲ ἀγανακτῆσαι σημαίνει τὸν τυραννικὸν μὴ ἀνεχόμενον εὐθύναις διδόναι. Καλῶς δὲ ἐφ' ἅπασιν τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τελους τέθειται, ἵνα μηδαμῶθεν ἐχη πρὸς τὴν ἀπολογίαν ἐπιχωρίαν. Ἐάλωκεν εἰσηγούμενος ταῦτα τῷ Φιλοκράτει, κωλύσας τοὺς Ἕλληνας κοιμῶντας τοῦ συνεδρίου, πείσας τὴν πόλιν ἄνευ Φωκίων ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, μὴ συγχωρήσας ἐκ περὶ τῶν δικαίων μηδένα ποιῆσαι λόγον, περὶ τῆς Ἀμφικτυονίας λέγω καὶ περὶ θράκης, ἐξηπάτησιν ἀπελθὼν ἐκ τῆς πρεσβείας πρὸς τὸν δῆμον, εἴπε σωθῆσθαι Φωκίας, καὶ ἐκπολύσασιν, ἀπολείσθαι θηβαίους, καὶ σώζονται. Πῶς οὐκ ἀδύναστοι καταπαύειν ἐπὶ τὸ ζῆναι λέγειν; TCV.

399, 14. Καὶ τοῦθ' ὅταν ἦ κήρυξι] Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας, ὥστε βουλευσάσθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρεσβείων ἡμῶντων μαθεῖν ὅ τι λέγουσι. TCV.

399, 20. Τῇ τῶν πολλῶν ἀδυναμίᾳ] τῇ τῶν πενήτων διοικήσει· δεῖ γὰρ ἐνδοῦναι αὐτοῖς, ἵνα τὰ οἴκοι διοικήσονται. TCV.

399, 24. Ἔστι τοίνυν τις πρόχειρος λόγος] Ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος. AFY. Ἀντιθεσις ἐπιλογικὴ καὶ ἀκόλουθος τῆς προτέρης. Ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴν ἐχθρας λέγει γίνεσθαι, ἡ δὲ νῦν ὅτι οὐκ εἰδῶν εὐ ποιεῖν τὸν Φίλιππον. Καὶ ἐν ἐκείνῃ μὲν ἔλεγεν ὅτι ἀρχὴ γενήσεται τῆς πρὸς Φίλιππον ἐχθρας, ἐνταῦθα δὲ ἀκολουθῶν ὅτι οὐδὲ εὐεργετήσῃ· οὐ γὰρ οἶδ' ἐν τῷ ἐχθιστῶν εὐεργετήσῃ γενέσθαι τῶν πολέμων. Ἐκεῖνο περὶ τῆς εἰρήνης ἦν, ἐνταῦθα περὶ τῆς εὐεργεσίας, καὶ ὅτι οὐκ εὐ ποιήσῃ τοῦ λοιποῦ τὸν δῆμον, εἰ καταψηφισάμεθα τῶν πρεσβείων. Ἡ δὲ λύσις εἴς ἀτέχνων πίστεων. Παρέχεται γὰρ διαφόρους ἐπιστολάς, ἐν αἷς πλεῖστα πολλὰς ὑποσχόμενος οὐδὲν τι τὴν πόλιν ποιήσας φαίνεται. TCV. Πεπληρωμένοι τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν ἀγῶνων ἦδη καὶ τῶν ἀποδείξεων μετῆλθον ἐπὶ τὴν ἀντιθεσιν ταύτην, ἐπιλόγου χρεῖαν πληροῦσαν· ἔχει δὲ ἀκολουθίαν πλείστην καὶ συγγενίαν πρὸς τὴν προσηρημένην ἦδη ἐπιλογικὴν ἑτέραν ἀντιθεσιν. Ἐν ἐκείνῃ μὲν γὰρ ἐλέγετο ὅτι ἀρχὴ γενήσεται τῆς πρὸς Φίλιππον ἐχθρας, ἐνταῦθα δὲ ἀκολουθῶν ὅτι οὐδὲ εὐεργετήσῃ καὶ ὅτι οὐκ εὐ ποιήσῃ τοῦ λοιποῦ τὸν δῆμον, εἰ καταψηφισάμεθα τῶν πρεσβείων. Ἡ δὲ λύσις εἴς ἀτέχνων πίστεων. Παρέχεται γὰρ διαφόρους ἐπιστολάς, ἐν αἷς πλεῖστα πολλὰς ὑποσχόμενος Φίλιππος οὐδὲν τι τὴν πόλιν εὐ ποιήσας φαίνεται. BFSYP.

399, 29. Τὰς δ' ἐπιστολάς ἡμῖν ἀναγνώσομαι] ἐν αἷς εὐ ποιεῖν ἐπαγγελάμενος οὐδὲν ἤγαγεν εἰς πέρας. TCV.

400, 1. Ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα] ἦτοι ἀλαζονείας γέμον· ψυχροὺς γὰρ τοὺς ἀλαζόνες λέγουσιν· ἐν οἷς ἄνω καὶ κάτω βοᾷ εὐεργετήσαι τοὺς Ἀθηναίους. Παρελθούτων ἀχρι κόρου ἀπατῶν· ἐπορεύθημεν τῆς ἀπάτης, ἢ, ὡς τινες, ψυχρὸν τὸ εὐτελές, καὶ παρομιμῶδες τὸ ἀχρι κόρου. TCV.

400, 4. Οὕτω τοίνυν αἰσχρὰ] Παρέκβασις, προοίμιον καὶ ἰσοβολή τῆς παρεκβάσεως. BFSY. Προοίμιον καὶ ἰσοβολή τῆς παρεκβάσεως. Ἀπὸ δὲ τοῦ οἰκείου ἥθους ἀρξάμενος παρᾶται τὴν εἰσεὶαν οὐκ εἶναι ὑπόληψιν, φιλοσόφου μᾶλλον πρᾶγμα ἢ ῥήτορος ἀπεργασάμενος· τοῦ μὲν γὰρ ῥήτορος συμφέρον ἐστὶ τὸ τὰ ἐμπόσιοντα ζητεῖν, τοῦ δὲ φιλοσόφου φροντίζειν τῆς εἰς ἅπαντα τὸν βίον ὑπολήψεως τε καὶ δόξης. Ἐληφεν οὖν τὴν πρόφασιν ἀπὸ τῶν Αἰσχίνου λόγων. Δημοσθευτικῆς γὰρ τοῦτο μεθόδου, τὸ μὴ ἀπὸ τοῦ οἰκείου προσώπου εἰσαγεῖν ἢ φύγου ἀναίρεσιν ἢ οἰκείων ἐπαίνων σύστασιν, ἀλλὰ κατὰ τινὰ ἀνάγκην καὶ χρεῖαν. Ὡς οὖν Αἰσχίνου βλασφημίας περὶ αὐτοῦ πεποιημένου λόγου, οὕτως ἀναγκάζεται τὴν ἀπολογία καὶ ποιῆσαι. Ἐπὶ εὐαπόρμους μέτεσιν ἀπὸ τοῦ οἰκείου ἥθους ἐπὶ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἥθους Αἰσχίνου. Καὶ γίνεται τὸ ἴδιον τῆς παρεκβάσεως κατὰ τὴν ἀντιθέσιν, ὡς εἶναι παρόμοιον τῶν ἐν τῶ περὶ τοῦ στεφάνου μέρει. Ἐκεῖ μὲν γὰρ βίον βίον ἔλω ἀντιθέσταις βίω, ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀπὸ τῆς προσειάας ὑπάρχουσαν ὑπόληψιν ἑκατέρωθεν, τίς μὲν παρὰ τοῦ ἀνθρώπου Δημοσθένους εἶναι δοκεῖ, τίς δ' Αἰσχίνου ἐπιληπταί, καὶ ἐπὶ Δημοσθένους καὶ οὐφρων τὸν βίον καὶ ἐπὶ ἀκόλουθον ἥθος παρέχεται τῇ πολιτείᾳ καὶ ἐπὶ οὐ φιλαπεχθῆμων, οὐ περὶ φίλους ἀβέλτερος, οὐ περὶ ἑλας καὶ τράπεζαν ἀσεβῆς· ὁ δὲ περὶ τὴν πόλιν ἄδικος, ἐπὶ ἀκόλαστος, ἐπὶ οὐ σώφρων. Οὐ γὰρ οἶόν τε τὸν περὶ ταῦτα ἀκόλαστον δικαιοπραγίαν τιμᾶν. TCV.

400, 19. Ἐγὼ δὲ οἶδ' ἐπὶ πάντες] Διὰ παραδειγμάτων ἢ λύσις. TCV.

400, 24. Εἰσιτήρια] Πρόσηγεται γὰρ εἰσιούσης τῆς βουλῆς ὁ τὰς θυσίας ποιούμενος. TCV.

400, 29. Συμπεπροσβυτικῶς τέσσαρα ἔτη] Τῶ μῆκει τοῦ χρόνου τὴν ἀπολογία ἐπέτεινον· οὐκ ἠσχύνθη τεττάρων ἔτων συνήθειον. TCV.

401, 12. Ἐπειδὴ γὰρ εἶλεν Ὀλυμπον] Διηγηματικὸν χωρῖον. Ἄ. Ὑπὸ μνηστῆσι πάθος καὶ συμφορᾶς τοὺς ἀκούοντες. Ἄλγους αὖ ἐπὶ τοῖς Ὀλυμπίοις, ὡς μόνους ἀν κωλύσαι Φιλίππον ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. TCV.

401, 13. Ὀλύμπια ἐποίει] Ἐκ τῆς πανηγύρεως τὸ πάθος τῶν ἀκούοντων ἐπὶ μᾶλλον ἠῆρσεν. Αἱ γὰρ εὐπραγίαι τῶν πολέμιων λυποῦσι τοὺς ἠττωμένους. Ὁ μὲν οὖν πανηγυρῖον εἰσήγαγεν ἐπὶ νίκῃ καὶ συμφορᾶ τῶν Ἑλλήνων, ἢ δὲ πόλις πληγεῖσα τοῖς συμβεβηκόσιν ἔστνε τὰς συμφορᾶς. Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχάλαος ἐν Δίω τῆς Μακεδονίας κατέθεικεν. Ἠγετο δ' ἐπ' ἐννέα, ὡς φασιν, ἡμέρας, ἰσχυρῶς ταῖς Μούσαις. Συνέειπε δὲ τὰ κατὰ τὴν Ὀλυμπον, ἵνα δοκῆ πανηγυρίζειν ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῶν Ἑλλήνων καὶ συνεορτάζειν καὶ ὁ Αἰσχίνης, οἶον, Ἐγὼ μὲν θρήνων, Φιλίππος δὲ ἐπὶ μετὰ Αἰσχίνου πανηγυρῖον. TCV.

Εἰς δὲ τὴν θυσίαν ταύτην] Ἐκ δευτέρων ἠῆρσεν τὰ συμβεβηκότα· καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς ἔθηκε καὶ πανηγυρῖον συνεορτάζετο. Τεχνίτας δὲ, τοὺς ὑποκριτὰς οὕτω καλεῖ κωμικοὺς τε καὶ τραγικοὺς. Τὴν δὲ τοῦ ἥθους ἔμφασιν, ἣν περιτθῆσι τῶ Σατύρω, εἶδειξεν διὰ τῆς διανοίας τοῦ λόγου. Τὸ γὰρ σιγᾶν

καὶ μὴ φθέγγεσθαι σημεῖον τοῦ στέννειν καὶ ἀνίστασθαι τῶ συμβεβηκόσι γήγνεται. TCV.

401, 17. Τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται] ἀπὸ τῶ αἰτεῖ. Α. Τὸ μὲν ἐπαγγέλλεσθαι αἰτεῖν σημαίνει. Ὅτι δὲ ἔθος τῶ Φιλίππου διαφέρειν ἐν συμποσίω συνήθειᾳ, καὶ τὴν ἐγπαρτέων ἐπαίνει τοῦ σιωπῶντος. Μικροφυλίαν δὲ ὠνόμασε τὴν περὶ τὰ χρήματα φειδῶ. Ἡ δὲ πλάσις σύμψασα τὸ ἥθος ἐμφανίζει, ὅπως χρημάτων κρείττων ὁ Σατύρος, καὶ ταῦτα τεχνίτης ὢν καὶ συνήθειαν ἔχων τοῦ λαμβάνειν. Καὶ ἡ πολλὴ δὲ παράκλησις, καὶ ὁ μετὰ τὸ δέου λόγος, καὶ τὸ μὴ ἐπιδραμεῖν εὐθὺς αἰτήσασθαι μέγεθος ἐμφανίζει τῆς αἰτήσεως, εὐνοίαν δὲ τοῦ αἰτούντος. TCV.

401, 22. Δεδοικέναι δὲ μὴ διαμάτρη] Δι' ὧν εὐλαβεῖσθαι προσποιεῖται πλέον εἰς τὸ δοῦναι παροξύνει τὸν Φιλίππον. TCV.

401, 24. Καὶ τι καὶ νεανειουσαμένου τοιούτου] Τὸ ἀλαζονικὸν αὐτοῦ καὶ ἀθάλας διαβάλλει. Ἐμφανίζει δὲ βαθείας ἐπὶ καὶ Φωκίας εἰ ἐξήγησε Φιλίππον Αἰσχίνης, οὐκ ἐν ἀπέτυχεν. TCV.

401, 26. Ξένος καὶ φίλος] Ξένος ἐστὶν ὁ φίλος ὢν τινος ἀπ' ἄλλης πόλεως, φίλος δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως. ΑΠΛ.

402, 1. Αἰχμάλωτοι γεγόνασιν] Οὐδὲν ἀμαρτήσασιν τῆς ἀλλοτρίας μετασχῆσαι τύχης. TCV.

402, 3. Βούλομαι δὲ σε ἀκούσαι] Ἴνα μὴ ἄλλο τι ὑποπτεύσῃ ὁ Φιλίππος, διδάσκει αὐτὸν τὴν αἰτίαν τοῦ μὴ ἀνέξιν παθεῖν. Ὡραν γάμου γὰρ ἐχούσας, μὴ διὰ τὴν ἀπορίαν τῶν ἀναγκαίων πορνύσασιν. TCV.

402, 8. Τοσοῦτον κρότον] τὸ ἴδιον τῆς εὐθυμίας τῆς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ προσέθηκεν ὁ ῥήτορ. TCV.

402, 9. Ὄστε τὸν Φιλίππον παθεῖν] Τὰς ἀνθρώπινους ἡλέσας τύχας καὶ κέρονθαι τὴν ἀνθρώπινον. TCV.

402, 10. Καίτοι τῶν ἀπατευνέντων] Ὅσον οὐκαρὸς αἰτησίαι ἰσχύει δεδῆλακε δι' ὧν ἐπελάθετο τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν εὐνοίας ὁ Φιλίππος. TCV.

402, 12. Ἐξείτασμεν δὴ] Εἰρωνεῖα δίδουρε τὴν δόξαν. Διὰ δὲ τοῦ κληθέντες γὰρ οὗτοι θελοῖ ἐπὶ αὐτοῖς οὐ κέληται· ἦδει γὰρ ἐπὶ οὐ πισυθῆσμαι. Διὰ δὲ τοῦ οὐκ ἐπορεύθη μίζον αἰνίττεται, ὡς καὶ κληθεὶς οὐκ ἀπέλαθε. Θελοῖ δὲ ἐπὶ ὁ τοῦ τυράννου καὶ οὐκ ἠγγήσας διακρίνει τοὺς εὐνοῦς καὶ δύσνοῦς τῇ πόλει· καλεῖ γὰρ Αἰσχίνην καὶ Φιλοκράτην καὶ Φρύωνα. Οὕτως ἦδει τοὺς ὁμοίους συγκροτεῖν εἰς συμπόσιον. TCV.

402, 15. Κληθέντες περὶ συμποσίου. Β.

402, 16. Τὸν υἱὸν τοῦ Φειδίμου] Ἀπὸ τοῦ πατρὸς χαρακτηρίζει τὸν παῖδα. Ὑπέμνησεν καὶ τῶν συμβεβηκότων τῇ πόλει δεινῶν, καὶ ἐπὶ ἐδεικνυμένων παρὰ παιδὶ τοῦ πατρὸς τὴν δημοκρατίαν λυμνημένον τότε. Εἰκὸς γὰρ ἦν τεθραμμένον ἐν βέρει τοιαῦτα συγκροτεῖν συμπόσια γενναιωμένα τοῦ σώφρονος. Καὶ τὸ ὄχοντο πλειεστην ἐμφανίζει τὴν ἡδονήν. Μόνον οὐκ ἦσαν ὑπέπτεροι φθόσσαντες τῇ παρουσίᾳ τὴν κλήσιν. TCV.

402, 17. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπορεύθη] Ἐρρασαν μὲν ἔχει τοῦ αὐτῶν μὲν κληθέντα μὴ ἀπελθεῖν, ἔχει δὲ καὶ μπόττητα τοῦ μὴ κληθέντι. Τὸ γὰρ « κληθέντες οὗτοι· οὐ γὰρ ἐπὶ καταπρόσθησιν οὐκ ἐλάθησιν αὐτοῖς δεῖκνυσιν, ἀλλ' ἐπὶ ἐγινώσκαι μισθὸν τοὺς τριάνοντα καὶ τοὺς τῶν λυπησάντων παῖδας τὴν πόλιν. TCV.

Ἐπειδὴ δὲ ἦγον εἰς τὸ πίνειν] Παισάμενοι τοῦ ἐσθίειν ἔπινον μόνον, καὶ εἰκότως ἐμεθόσκοντο καὶ παρῶσαν. Τὸ

δὲ μετὰ δεῖπνον ἤκειν εἰς φιλοποσίαν ἱκανὸν εἰς κατηγορίαν ἀνδρῶς προσευτοῦ καὶ ῥήτορος. Τὴν δοκοῦσαν δὲ σωφροσύνην ἐξελέγει, δεικνύς ἀκρατῆ περὶ μύθη. TCV.

402, 18. Εἰσάγει τινὰ] Ἴνα ἢ εἰσοδος τῆς γυναικὸς καιρὸν τὸν πρέποντα λάβῃ πίνουσιν αὐτοῖς καὶ μεθύουσιν εἰσάγει. Δεῖκνυσι δὲ συγγένειαν τῶν συμποσίων, ὅτι ὁ μὲν Φίλιππος μετ' Ὀλυμπον ἤγαγε συμπόσιον, ὁ δὲ ξενόφρων συνεκρότα συμπόσιον ἐπὶ τοῖς λαφύροις καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις τῶν Ὀλυνθίων. Ἐλευθέρων δὲ καὶ σωφρονα εἰπὼν τὸ οὐκ αἰὸν ἦθος καὶ ἦν εἶχεν ἐπέδηψεν περὶ Ὀλυνθίων ἐπισημαίνεται. Ἐλευθέρων δὲ καὶ σωφρονα μετὰ τὴν ἔλευσιν. οὐ διεφθίρειν ἢ τύχῃ τὸν τρόπον, οὐκ ἤμεψεν ἢ δουλεῖα τὴν γνώμην. Ἴνα δὲ παροῦν τὸις ἀκούοντας, τῆς αἰχμαλωτοῦ γυναικὸς ἐμνημόνευσεν. Ἴνα δὲ ἀφελῆται τὴν Αἰσχίνου δόξαν, τὴν ἀκολασίαν καὶ ἀρασίαν διεκωμῶδησεν. Ἴνα δὲ πιθανότητα ὁ λόγος λάβῃ ὡς ἐν ποιήσεως εἶδει συνέπασσε τὸ δόχηγμα, ἐνάργειαν τῷ λόγῳ διδοῦς. TCV.

402, 20. Οὐτωςὶ πίνειν ἡσυχῇ καὶ τρώγειν] Ἐδει τινὰ εἶναι καὶ τὸν ἐξαγγέλλοντα, ἵνα καὶ ὁ λόγος τὴν πίστιν λάβῃ καὶ ὁ ἐξαγγέλλων μαρτυρίαν ἔχῃ τῆς ἀκολασίας μὴ κοινωγενῆν. Τὸ δὲ ἠνάγκαλον βεβαιωθόντος ἔστι τῆς γυναικὸς τὴν σωφροσύνην· καὶ ἡσυχῇ προσεῖς πιθανότητα εἰργάσατο. Οὐ γὰρ ἦν ἀπεικὸς ἀναγκαζομένην, εἴθ' ὄρωσαν ἡσυχῇ κοινωγενῆν τραπέζης, μηδὲν οἰομένην ἀδικήσασθαι. TCV.

402, 21. Ὡς διηγείτο Ἰατροκλῆς ἐμοὶ τῇ ὑστεραῖα] Αὐτῇ γὰρ τῇ ἡμέρᾳ οὐδὲ συντυχῆν μοι δεδόνθηται, διὰ τὸ μέχρι τῆς ἑσπέρας κατεσχληνέαι τὸ συμπόσιον. Τὸ δὲ ἐμοὶ ἔμφασιν ἔχει τῆς αὐτοῦ ὀρθῆς προαιρέσεως. Οὐ γὰρ ἀν' αὐτῷ διηγείτο, εἰ μὴ ᾗδει ὅτι ἀγανακτήσας ἔμελλεν. TCV.

402, 22. Ὡς δὲ προφηεῖ τὸ πρᾶγμα] Οὐκ ἀδρόως ἐξηγήσειε τὴν ἀκολασίαν. Οὐδὲ γὰρ πιθανὸν οὐδὲ ῥητορικὸν ἦν εὐθὺς ἐπιθάνως ἐπιβαλεῖν τῷ πράγματι καὶ τῆς ἀμῆς γενέσθαι τὸν Ἐλεγχον, ἵνα ἢ ἀνάγκη τὴν φύσιν ἐξελέγῃ καὶ τὴν προαιρέσιν. Οὐ γὰρ ἦν ἀπεικὸς παρὰ τῷ τυράννῳ εἰς ἕβριν γυναῖκα αἰχμαλώτων γενέσθαι. TCV. Ἰστέον ὅτι ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ἀνέστησαν οἱ δικασταὶ καὶ εἴσαν τὸν ῥήτορα λέγοντα, τοῦ Εὐδούλου συμπράττοντος τῷ Αἰσχίνῳ, μισοῦντος δὲ τὸν ῥήτορα, εἰπόντος αὐτοῖς, τοιοῦτων αἰσχρῶν ἀνέχεσθε λέγοντος ῥήτορος; AYTCV.

402, 24. Καὶ τι καὶ ᾗδειν ἐκέλευον] Μίμησις ἀκριβοῦς τῶν ἀρατῶν ἔχοντων. Προσοιοῦνται γὰρ εἶναι καὶ μουσικοί. Τῆς δὲ αὐτῆς ἀσελγείας καὶ τὸ ᾗδειν κελεύειν καὶ τὸ κατακλίνεσθαι TCV.

Ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου] Ἐδει εἰπεῖν, βούσης καὶ ἐπικαλουμένης τοὺς βοηθήσαντας, οὐκ ἀδημονούσης· ἀλλὰ τῆς φύσεως τὴν ἀσθένειαν διὰ τῆς λείως ἐνέφηνεν. Ὅπως οἶδεν οικειῶς χρῆσθαι δνόμασι, σημαίνουσι τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων τὰς φύσεις. TCV.

402, 25. Καὶ οὕτε ἐθελοσύνης] Ἴνα τὸ μὴ θέλειν τῆς γνώμης ἔργον γένηται, τὸ δὲ μὴ ἐπισταμένης τῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦ βίου· οὐ γὰρ ἦκτο διὰ τοιοῦτων. TCV.

Ἐβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν] Ὅταν μὲν δεῖ διαβάλλειν εἰς δωροδοκίαν, Φιλοκράτης συνάπτεται· ὅτε δὲ εἰς ἀκολασίαν καὶ ἀρασίαν, τότε Φρόνων διὰ τὴν περὶ τὸν υἱὸν πρᾶξιν. Οὐ γὰρ ἦν ἀπεικὸς τὸν προδόντα τὴν ἔραν τοῦ παιδός, τοῦτον εἰς γυναῖκα ἄλλοτριαν ὑβρίζειν. TCV.

402, 26. Καὶ οὐκ ἀνεκτόν εἶναι τῶν θεοῦ ἐχθρῶν]

ἐνταῦθα λαμπρῶς ἦν ἔχουσι δυσμένειαν πρὸς τὴν δημοκρατίαν ἐξηλέγειν. Ταῦτα γὰρ φησι, τῆς πικρίας, ἦν ἔχουσι πρὸς τὸν δῆμον, ἔστι τεκμήρια· τὸ δὲ τρυφᾶν οἶον ἐν ἐξουσίᾳ εἶναι τοῦ πράττειν ὅτι τὸ βούλεται.

402, 28. Καὶ κάλει παῖδα] Μιμείται, ὥσπερ ἐν δράματι, ἦθος ἐξεστηκότων ἀνδρῶν μύθη καὶ ἔρωτι παλληγόντων. TCV.

Κάλει] βέλτιον παροῦντιν, ἵνα ἢ προστακτικόν. A.

402, 29. Ἐπιτῆρα] οἶον μάλιστα· κυρίως δὲ λέγεται βυτήρ ὁ χαλινὸς ἀπὸ τοῦ βύσθαι καὶ ἔλκεσθαι παρὰ τῶν ἠνιόχων. « Ἀθύρουσι μὲν πρώτα (Π. I, 459). » ATCV.

403, 2. Εἰπούσης τι καὶ διακρούσης] Καλῶς εἰσῆγαγε τὰ ὑπὲρ ἐκείνης ῥηθέντα, ἵνα ὁ ἀκρατῆς ὀφθαίται περιαλαγῶσαν αὐτὴν ἐπικαλεῖσθαι τὴν Ἀθηναίων πόλιν. Τὸ τί γὰρ εἰπεῖν ἔμφασιν ἔχει ὅτι ἐπὶ τὴν πόλιν ἀνέδραμα ταῖς ἔλπειν ἐπογογγύσασα καὶ ταῦτα φάσκουσα, Παρὰ τῶν Ἀθηναίων ὑπομένω; ἀρα μὴ ἐν Σαῦθαίς εἰμί; ὅσοι τῆς φιλανθρωποτάτης πρέσβεις πόλεως; καὶ τὸ ἰδάκρουσε δὲ, ὅτι ἐξ ὧν ἠλαπίσιν ἐλεῖσθαι, παρὰ τούτων ὑβρίετο. TCV.

403, 3. Περιρρηξας τὸν χιτωνίσκον] καὶ τὸ ἀγριου καὶ τὸ αἰσχρὸν σημαίνει τῆς γνώμης. Ἐγῶμου γὰρ τὸ σῆμα, διότι πρὸς ἦδονην ᾗδει γιγνόμενον τοῖς θεωμάνοις. TCV.

Ἐαίνει κατὰ τοῦ κώτου πολλὰς] Τὸ ἀμετρον τῶν κληγῶν τὴν πρὸς τὴν πόλιν βεβαιοῖ δυσμένειαν. TCV.

403, 4. Ἐξω δ' αὐτῆς οὐσα] Ἐμαρτύρησε τῆς γυναικὸς τὴν σωφροσύνην. Οὐ γὰρ ἀν κατέφυγεν ἐπὶ τὸν συνηδόμενον ταῖς ἀσελγείαις. Οἶδε γὰρ πάντως αὐτὸν ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις ἀπεικίζομενον· ὅθεν αὐτὸν ὑπέθετο καὶ διηγόμενον αὐτῷ τῇ ὑστεραῖα τὰ γιγνόμενα. Οὐ κατὰ προαίρεσιν δὲ ἀνατρέπει τὴν τράπεζαν. Τοῦτο δὲ ὡς πρὸς τὸ ὑπ' Αἰσχίνου εἰρημένον κατὰ τὸν ῥήτορα· ποῦ δ' ἄλλες; ποῦ τράπεζαι; ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς δ αἰτιῶταί πεποιήκας. TCV.

403, 8. Καὶ γὰρ ἡ παροιμία] Καλῶς ὠνόμασον ἐπὶ τοιοῦτοις ἔργοις κθάραμα τὸν Αἰσχίνην. Αὐτὸ γὰρ ἐστὶ κθάραμα τὸ καθαρῶμενον καὶ δὲ ἀν ἀποσεισασαίτο. Ἴνα δὲ μὴ μικρὸν ἠγῆσωνται οἱ ἀκούοντες τὸ γιγνόμενον, ἠδῆσεν αὐτὸ τῇ μαρτυρίᾳ τῶν Θετταλῶν καὶ τῶν Ἀρκάδων, γένεσιν Ἑλληνικοῦ καὶ ἀγρικειμένους τῇ πόλει. Αὐτεῖ δὲ τοὺς ἀκούοντας, ὅταν τὰ παρ' αὐτοῖς συμβαίνοντα ἦδονην καὶ γέλωτα κατασκυδέῃ τοῖς ἐναντίοις· ἐχθροὶ γὰρ καὶ Ἀρκάδες καὶ Θετταλοὶ. TCV.

403, 10. Ἐν τοῖς μυρίοις] Τὸ συνέδριον τῶν Ἀρκάδων μυρίων ὑπῆρχεν ἀνδρῶν. A.

403, 11. Καὶ Διόφαντος ἐν ὑμῖν] Οὐκ ἐκ τῆς Δημοσθένους μόνης κατηγορίας φαίνεται δεῖν τὸ γεγονός, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς Διοφάντου καταβολήσεως· ὅτι μῆντοι γε τοῦ βίου ἐνεκα τοῦ Αἰσχίνου καὶ τῆς ὑπολήψεως ἐρεβῆ συμπαντα δῆλον ἐκ τῶν ἐπαγομένων. Τί γὰρ φησιν; « καὶ τοιαῦτα συνειδῶς αὐτῷ πεπραγμένα », καὶ ἔξῃ. Οὕτως ἀρα ἐφαίνεται ὁ Δημοσθένης ἀνώμενος ἐπὶ τῇ ὑπολήψει καὶ τῇ δόξῃ, ἧς ἐτόχηεν παρὰ τὴν ἔξλιαν Αἰσχίνου. Ἀνίσω γὰρ τὸ φρόνημα τῶν ἐλευθέρων οἱ παρ' ἔξλιαν εὐ πράττοντες· καὶ ἐπιμαρτυρεῖ τῷ θεωρηματι καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ, τοῖς βαρβάρους ἀξίων φθονεῖν παρὰ τὴν ἔξλιαν πολλῶν κυρίως καθεστηκόσι. TCV.

403, 19. Καὶ παῖδα ὄντα ἐν θύσας] Ἀναμψας τὴν ἡλικίαν τὴν διαβολὴν ὑπέφηνε. Δοκεῖ δὲ ταῦτα εἶναι μυστήρια δημοτελέῃ καὶ κοινῇ καὶ οὐ πάνυ σεμνά. TCV.

403, 21. Καὶ δυσὸν καὶ τριῶν δραχμῶν] Ἐνίοτε γὰρ

λαμβάνοντες οἱ γραμματεῖς ἀργυρίδιον ἑτέρως πρὸς τὸ χρήσιμον ἀνεγίνωσκον τοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα. TCV.

403, 22. Ἐν χορηγίαις ἀλλοτρίαις] Πρὸς ἑαυτὸν ἀντιδιαστέλλει τοῦτο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἐχορήγησεν, Αἰσχίνης δὲ ἐν ἀλλοτρίαις, ἐν τῇ μισθοῦσθαι τραγῳδῶς. AT.

404, 9. Ἐγγυτάτω μανίας] τὸ φιλεῖ λόγῳ θεωροῦσθαι ἀνείδειξεν τῷ φιλοπολίῃ. TCV.

404, 11. Ἀκούω γὰρ αὐτῶν] Ἔως εἶδε ἐπλήρωσε τὸ περὶ κατηγορίας Αἰσχίνου. Ἐντεῦθεν δὲ βούλεται καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογησάσθαι εἰς ἃ αὐτοῦ κατηγορήσεν Αἰσχίνης. Καλῶς δὲ ἐποίησεν ὅτι ἐν τοῖς ἐπιλόγοις ἔταξε ταῦτα καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Ἡ γὰρ ἂν ἔδοκε ἑαυτοῦ κατηγορεῖν; ATCV.

Πάντων ὄν κατηγορῶ] Τῇ ὑπερβολῇ διὰ τοῦ πάντων εἰκαῖν ἐμφαίνει τὸ ἄτοπον καὶ ὅτι ψεύδεται. TCV.

404, 16. Ἐμοῦ μέντοι τίς κατηγορεῖ] Οὐ γὰρ εἰ Δημοσθένης μετέσχεν, ἤμαθεν ἢ φύσις τὰ πράγματα. TCV.

Ἐγὼ μὲν γὰρ εἰ ταῦτα] Συντρέχει πρῶτον τῇ ἀντιπαραστάσει χρωμένους. Θαρρεῖ γὰρ αὐτοῦ τῇ ποιότητι. TCV.

405, 4. Οὐκοῦν ὡς οὐ κακοκινήχη] Ἐντεῦθεν ἢ ἔνστασις. TCV.

406, 7. Ὅτ' αὐτὸν εἰπέτε πρεσβεύειν] Βουλόμενον γὰρ ἐπὶ τὴν τρίτην αὐτὸν ἐξελεῖν πρεσβείαν, ἣν ὡς νοσῶν παρητήσατο, οὐκ εἶλον ἐξελεῖν, ἀλλ' ἐκώλυεν μὲν ἢ πόλις, κατηγοροῦν δ' ἐγὼ. Καὶ ἔστι μὲν ὡς δυσχεραίνοντος τὰ βήματα, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν τέχνην καὶ διὰ τὴν ὑπόκρισιν. TCV.

406, 11. Ἄ κἀν ἐχθὲς ἐωνημένους] οὐ προμελετήσας οὐδὲ πεκαυμένους, ἀλλὰ ἐχθὲς ἐκ βαρβάρων ἦσαν. TCV.

406, 15. Ἡ μεταίτηρος] τὸ μέρος μετ' ἐμοῦ λαβῶν, ἵνα τίνας ὁμολογήσῃ εἰληφέναι ὁ Αἰσχίνης. TCV.

406, 26. Δογισταί] Δογισταὶ ἐκαλοῦντο οἱ εἰσάγοντες ἐν τῷ δήμῳ τοὺς ὑπεύθυνους. Ἀρχὴ γὰρ ἦν καὶ αὕτη ἢ τῶν λογιστῶν. TCV.

Ἐχων μάρτυρας] τοὺς ἀκούοντας. Οἷον ἐπὶ μαρτύρων λέγων πολλῶν. TCV.

406, 28. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦν ὑπεργέλοιον] Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔβουλον τὰς εὐθύναις, αὐτὸς δὲ ἐκώλυεν. TCV. Ὅτι ἐμοῦ βουλομένου δοῦναι εὐθύναις ἐκαίνος οὐ συνεχώρει. AT.

407, 16. Οὐδ' ἔρχετ' μετὰ ταῦθ' ὅσῳ] τοῦτ' ἔστιν, οὐδεῖς μοι λόγον μετὰ ταῦτα δίδωσιν, οὐδὲ ἀπολογίαν, ἣ γούν οὐκ ἔβισται μοι μετὰ ταῦτα περὶ τῶν ἐμῶν κατηγορημένων ἀπολογεῖσθαι. TCV.

407, 19. Ἐτι τοίνυν κἀκεῖνα σκοπεῖτε] Καθ' ὑπόθεσιν τὸ σχῆμα. Α. Πληρώσας οικίαν γνώμην ἀπὸ τῆς ποιότητος τῶν δικαζόντων ἐπιλογίζεται καὶ ἥς ἔχουσι προαιρέσεις ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ τίνα δόξαν περὶ αὐτῶν ἔβουον οἱ Ἕλληνας, εἰ κακῶς κρινοῖεν τὸν παρὰ τὰ ἀγῶνα. Ἐχοντος δὲ ὑπέληφεν κατὰ τὴν πόλιν Αἰσχίνου οὐ φαῦλην οὐδὲ ἀδοξοῦν ἀπ' ἥς ἡμέρας τὸν Τιμαρχὸν ἔκρινε, ταύτην τὴν δόξαν ἀπαθεῖσθαι Δημοσθένης βουλάμενος καὶ δεῖξαι τὸν βίον οὐ συμπαρόντα τῇ δόξῃ, ὑπέθετο δὲ συμπίσσια, ὅμοιον ὁμοίῳ παρατιθείας. Τόπος μὲν γὰρ ὁ αὐτὸς τῷ συμποσίῳ ὑπέκειται ἡ Μακεδονία, τὰ δὲ πρόσωπα ὅμοια. Ἰσοκρίτης γὰρ τραγωδίας Αἰσχίνης, ὑποκρίτης δὲ καὶ ὁ Σάτυρος. Φιλοσοφία ἀμφοτέροις καὶ κρίσις (χρήσις;) τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίας καὶ μέθης. Οὐκοῦν δ

μὲν Σάτυρος παρθένους ἔδραν ἐχούσας γάμου αἰτεῖ διὰ ἀφροσύνην οὐχ ἠττημένος τῆς ἑσρας, ἀλλὰ οἴσων ταῖς κόραις τὰς ἑσρας. Ὁ δὲ βήτωρ ὁ ἄθνηατος γυναῖκα συνόκισαν ἀνδρὶ λαβῶν ἠττάτο τῆς ἑσρας καὶ μεθῶν διεφρομαίετο. Καὶ ἐπειδὴ τὸ λεγόμενον ἔσκαπον ἦν, δέδοται τῷ δράματι τόπον τὴν τοῦ τυράννου ἐστίναν, τῶ τῶν τριέκοντα. Ἔξει γὰρ παρὰ ἀνδρὶ ἀσώτῳ συγροτηθῆναι συμπίσιον. Καὶ ἵνα ὁ λόγος τὴν κειθὴ προλάβῃ, πῶτος μετὰ τὸ δεῖπνον συνίσταται· καὶ ὁ μὲν τὰς θυγατέρας τοῦ λυψήσαντος τὸν Φιλίππου οἴσων αἰρεῖται — τῶν γὰρ ἀκτινῶν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου Ἀλέξανδρον εἰς ἣν Ἀπολλοσάφης —, ὁ δὲ τῶν συμμάχων τῶν τοῖς Ἀθηναίοις Ὀλυνθίων γυναῖκα καὶ αἰχμάλωτον ἕβριος, καὶ ἦν εἶναι ἔλαϊν, ταύτην ἤκλειτο. TCV.

407, 25. Εἰ παρ' ἐκείνων τοὺς ἐκείνου τις εὐεργέτας] Φανερῶς μὲν εὐεργέτην Φιλίππου τὸν Αἰσχίνην εἴρηκεν, βαρὺ τὸ πρᾶγμα ποῦν, ἑαυτὸν δὲ τῆς πόλεως οὐαίτι, διὰ τὸ φορτικόν, καίτοι τοῦ νοσήματος ἴσον ἀπακτινῶντος. TCV.

408, 18. Μηδ' εἰ φαῦλον ἐγὼ] πρὸς τὸ καλὸν καὶ μέγα φαῦλον ἐπήγαγεν, ὃ ὄηλοι καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ αἰετὶς. TCV.

411, 2. Συναπεισπασθή με] συναλεύσῃτε, συγκατελέγητε. TCV.

411, 3. Νῦν δὲ ἀναπακτινωτέες] οἷον ἔκτιοι καὶ νωπίζοντες, ἀλλ' οὐκ ὀρθοὶ καὶ νήφοντες. TCV.

411, 4. Ἐκλεῦσθαι] οἷον ἔσκαρ ὑπὸ τρυφῆς γαῖνοι γενόμενοι. Κατὰ κοινὸν γὰρ τὸ δέδοικα. Τὸ δὲ κενάπασιν γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι, ἐκλεῦσθαι ἐπεξηγεῖται τί ἔστιν ἀναπακτινωτέες. AT.

411, 9. Νῦν λέγειν ἐξάγομαι] Μανίας γὰρ ἐνέκλησάν με οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι, ὥστε καὶ ἃ πρόκειται ἐκρινὸν ἀναγκασθῆναι βοᾶν. TCV.

411, 11. Καὶ ἀπὸς ἐμοὶ καὶ τούτῳ γέγονεν] Ἴνα μὴ ἀντιπύστη, τί οὖν εἰ τὴν φιλίαν ἔβουον αὐτὸς κακῶς περὶ αὐτὸν φανεῖς; φησὶν ἀπ' οὗ πρὸς Φιλίππου ἀφίκαται καὶ τὸ Φιλίππου φρονεῖ, κἀν ἢ τύχη συνάφῃ [με] αὐτῷ καὶ ἀναγκασθῆ πον συντυχεῖν, κατὰ περιστάσιν ἀμύνεται ἕτερον ἀποπηδῶν. TCV.

411, 11. Ἐκτρέπεται] ἵνα μὴ διαβληθῆ πρὸς Φιλίππον. AT.

411, 15. Μετὰ δ' Αἰσχίνου περιέρχεται] Ἴνα μὴ τις ὑπολάβῃ ὅτι ἀγρίως ἔστι καὶ σκαιὸς τὸν τρόπον διὰ τοῦτό σε ἀποφεύγει, ἐπάγει ὅτι μετ' Αἰσχίνου περιέρχεται πᾶσαν τὴν πόλιν. TCV.

411, 26. Ἀλιθῆροις] Ἐκλήθησαν ἀλιθῆροι ἐξ ἀρχῆς οἱ κλέπται καὶ ἔθιοι ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας, ἀπὸ τοῦ λιμῶν γεγενῆσθαι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ἀρπάξαι τινὰς τὰ ἄλευρα. AT.

412, 2. Ἐν, οἶμαι, σῶμα ἔχων καὶ ψυχὴν μίαν] Σημειώσασιν. Ποῦ εἰσιν οἱ λέγοντες δύο ψυχὰς τὸν ἀνθρώπον ἔχειν; BY.

412, 11. Τοὺς γε οὐδένα βουλομένους] ἢ διὰ τὸ φοβεῖν τοὺς οὖσιν ἀγαθοῖς, ἢ διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι εἶναι τινα μέγαν ἐν τῇ πόλει. TCV.

412, 16. Τίς ἔστι λόγος] ὡς τινος Ἑλλήνος ἰρατῶντος, ἄλλω δὲ ἀποκρινόμενου. Α.

412, 17. Ἀθήνηθεν ἐπείσευσάν τινες] Σάβηαι τὴν μέθοδον, ὅτι, κλειόνων ὄντων πρῶσεων, τοὺς μὲν ἄλλους ἀφήκε, τοὺς δὲ τρεῖς τοὺς ἐπισημοτάτους ἐπὶ κακῇ ὠνόμασεν, ἑαυτὸν μόνον ὡς εἰδὸν ἀντιτεθείς. TCV.

412, 24. Πριν εἰς ἀνδρας ἔγγραφαι] Τὴν ὑποψίαν αἰσχρὰν ποιεῖ ἡ ἡλικία. TCV.

413, 10. Ἐμβάβροντησθαί] Τοῦ Θεολόγου (Gregorii Naz.) ὄμιον. B.

413, 14. Εἰ μήτε λαβεῖν] Κύκλος. B. Οὐκίτι ἀπὸ τοῦ ἄλλου προσώπου τῆς κλάσεως, ἀλλ' ὡς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ῥήτορος. AT.

413, 25. Τοῦτον μὲν τοῖνον οὐκ ἔκρινεν Αἰσχ(ίνης)] Ἄμυνεται τὸν Φρόνωνα τῆς καταμαρτυρήσεως, καὶ καιρὸν ἔχει τὸ πικρὸν τοῦ λόγου μετὰ τὴν γεγεννημένην κατὰ Δημοσθένους ὕβριν. Ἐφ' οἷς γὰρ παρελθόντες ἀντὶ τοῦ καταμαρτυρεῖν [Αἰσχ(ίνου αὐτὸν)] ὕβρισαν, ἐπὶ τούτοις παροξυνθεὶς Ἰλέγγει τὸν βίον. Εἶτα συνίστασιν ὅτι οὐδὲ σῶφρον Αἰσχ(ίνης). Προδέδωκε, φησί, τὴν ὕψαν τοῦ παιδὸς Φιλίππου Φρόνωνα. Ποῦ τοῖνον ὁ σωφρονιστῆς Αἰσχ(ίνης); καίτοι γε ἐπὶ παιδὶ μειραρχοῦ δίκαιος ἦν κατηγορεῖν προδοθέντι τυράννῳ, δε ἀνδρὸς προσδύτου κατηγορήσασιν ἰκταυρογῶτος ἤδη τῷ μήκει τῆς ἡλικίας τὸ ἔγκλημα. TCV.

413, 27. Εἰ δὲ τίς ὦν ἐφ' ἡλικίας] Ἀπολογεῖται δαιμονίως ὑπὲρ Τιμάρχου, ἔλαττον αὐτῷ κακὸν μαρτυρήσας, καὶ διὰ τούτου τοῦ μαζόνος [καί] χαλεπωτέρου μάλλον ἐπαλλάξας ἔγκληματος. Ἰταμώτερον γὰρ αὐτὸν εἰπὼν μετρήσθαι τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ, συνδραμα τῷ θράσει καὶ ἐπιλάξαι αὐτὸν ἐκατέρωθεν τῆς αἰσχόνης, τὸν τε ἰταμὸν βίον εἰπὼν καὶ τὴν ἐκ τῆς εὐπρεπειας δόξαν· ἐντεῦθεν γὰρ κτελεῖται εἶναι τὴν γένεσιν τῆς διαβολῆς, οὐκ ἐκ τῶν ἔργων οὐδ' ἐκ τῶν βεβαιωμένων. Κανόνα γὰρ ἡμῖν δίδωσιν ὁ ῥήτωρ, ὅτι ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν Φαυλοτάτων ἀπολογίαις ἀφίται διὰ τι μικρὸν τὸν δέξασθαι δι' οὗ τὸ μείζον ἀπαυσιμῆθα· καὶ γὰρ πιθανὸς ἴσται ὁ λόγος, οὐ τὸ πᾶν ἐκβαλλόντων ἡμῶν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς πορνείας δεχομένων τὴν ἰταμότητα. TCV.

414, 1. Φέρε δὴ καὶ περὶ τῆς ἐστιάσεως] Ἐντεῦθεν λαμπρῶς εἰσφίει εἰς τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ γενομένην ἀπολογία. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἔγκλημα κατὰ τοῦ ῥήτορος, ὅτι δωροδόκος. Αἱ δὲ ἀποδείξεις διτταί· μία μὲν ὅτι αὐτὸς ἔγραψε τὸ ψήφισμα περὶ ἐστιάσεως τῆς ἐν πρυτανείῳ περὶ τὸν πρόσθεν, ὅπως ἐκποινῶν τῆς προσέβας καὶ τῶν πραττομένων, ἑτέρα δὲ ὅτι αὐτὸς εἰσέτασε τοὺς παρὰ Φιλίππου πρόσβας, καὶ θέαν τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτοῖς νεῖμα προσέταξεν, καὶ φοινικίδας ὑπεστόρεσε, καὶ ὄρικοις ζεῦγασιν ἔκταμψε μέχρις Εὐρίπου καὶ τῆς Χαλκίδος. Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐστιάσεως τῶν συμπεροσευθῶν ἴσται ὅπως εἰπέην τὴν διάνοιαν Αἰσχ(ίνου)· εἰ μὲν ἔδωροδόκησαν, δῆλον ὅτι καὶ Δημοσθῆνης ὁ ἐκαινέτης, εἰ δὲ μὴ αὐτὸς, οὐδὲ ἐκείνοι· περὶ δὲ τῶν κατὰ Φιλίππου, ὅτι εἰ Φιλίππος ἐδίδου τοῖς θεραπέουσι αὐτὸν, καὶ τοῖς ἐκείνου πρόσβασιν ἴδει δοῦναι. Πρὸς μὲν οὖν τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἀντιθέσεως χρέμα ἐπέβασε λύων ἀπὸ τοῦ χρόνου, εἰπὼν, πρὸ τοῦ φανεροῦς αὐτοῖς γενέσθαι προδύτας γέγραπται αὐτῷ τὸ ψήφισμα· πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἐξένισα τοὺς Φιλίππου πρόσβας, κατὰ συνδρομὴν ἀπήνητηεν ἀντιστατικῶν χρησάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν ἐξένισα, ἐνδεικνόμενος δὲ καὶ ἐν ἑκαστῷ πλεονεκτούμεν, καὶ ἐν ταῖς παρ' αὐτοῖς νομιζομέναις εὐδαιμονίαις τοὺς Μακεδόνας καταγελλῶν εἰ ἐν τοῖς συμποσίοις ὀρῶνται τὴν εὐδαιμονίαν. Οὔτε δὲ τῶν ὄρικων ζευγῶν οὔτε τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ στρωμάτων οὔτε ἄλλου ὁδῶν ἐκπεμψήσθαι φοβηθεὶς ὀχυρωτέρην διὰ τούτων ἐπεργάσασθαι τὴν ἐντεῦθεν, ἔδοξε δὲ λύειν σύμπαντα ταῦτα συλλαβῶν τῷ

τῆς λαμπρότητος καὶ τῷ τῆς ψευδομανίας ὀνόματι. Ἐφ' οἷς γὰρ εἶδεν αὐτοὺς σεμινονομένους καὶ μεγαλαυχομένους, ταῦτα ἀπέφηεν πάντα μικρὰ διὰ τῆς οἰκείας μεγαλοπρεπειας καὶ ὧν παρίσχετο. TCV.

414, 28. Ἴσως τοῖνον ἀδελφός] Ἐκβολὴ τῶν συνηγόρων ὡς ἐν τοῖς ἐπιλόγοις. Ἐν δὲ ταῖς λέξεσιν ἰκαοῦργησιν ἴσως εἰπὼν ὡς καὶ τῶν ἀδελφῶν αἰσχνομένων αὐτῷ βοηθῆσαι διὰ τὴν περιφάνειαν τῶν ἀδικημάτων. Ἐπειδὴ δὲ στρατηγὸς εἰς τῶν ἀδελφῶν Αἰσχ(ίνου) γέγονε καὶ λαμπρὸς ἴσται κατὰ τὴν πόλιν, τῆς στρατηγίας ἀφίμενος καὶ τὸν ἐμπροσθεν διασύρας βίον, τὴν εὐδοξίαν ἣν ἔχουσιν ἀνήρηκε τῇ τῶν ὀνειδῶν τῶν ἀπὸ τῆς γένου καὶ τῆς ἄλλης αἰσχύνης παραθέσει. Εἶτα συνάπτει τὸν μὴ στρατηγῆσαντα τῷ στρατηγῆσαντι, ἵνα τὴν κοινὴν ποιότητα τῶν τριῶν λάβῃ. Ἐπειδὴ γὰρ εἰκόβασιν οἱ διακόντες πολυλάκις καὶ διὰ τὸ εὐπατριδας εἶναι καὶ διὰ τὸ γένος καταχρησθῆσαι τοῖς κρινόμενοις τὰς ψήφους, ἔξαυλίσει τὴν παλαιὰν τόχην ἐξέτασας τὴν ἄλλην οἰκίαν Αἰσχ(ίνου). Ἔδωκε δὲ ἡμῖν θεωρήματα τὰ μείζονα πᾶσι νομιζόμενα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα δεδάλλαιν. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Φιλοσόφης ζωγράφος ἦν κατὰ Ζεῦξιν ἢ Ἀπελλῆν γε ἢ Εὐφρόνορα ἢ τινα τῶν ἐνδοξοτάτων, κατελείβει βουλόμενος αὐτοῦ τὴν τέχνην ἀλαστροθηκῶν καὶ τοπικῶν γραφῶν καθεστῆκναι φησιν, ἀπὸ τοῦ μαζόνος ἐπὶ τὸ ἔλαττον καταδέλλαιν τὸ ἐπιτήθευμα καὶ διασῶν τῇ ταπεινότητι. TCV. Παπλήρωται αὐτῷ τὰ τῆς παρεκβάσεως. Τὰ δὲ τῶν ἐπιλόγων τῶν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐντεῦθεν ἀρχεται. Ἴσται δὲ τῶν ἐπιλόγων καὶ τοῦτο, τὸ τοὺς συνηγόρους ἐκδέλλαιν. Κοινωνεῖ δὲ ὁ ἐπιλόγος τῇ παρεκβάσει τῷ προκίτῳ τῷ ῥήτορι ἐν ἀμφοτέροις ἢ διαβολῶν ἐργάσασθαι ἢ σύστασιν ἤθους καὶ βίου τῶν προκειμένων. Διαφέρει δὲ τῷ τὴν μὲν παρεκβάσειν τοῦ μὴ νῦν κρινόμενου βίου τὴν ἐξέτασιν ἔχειν, ἀλλὰ τῶν ἐν τῷ ἄλλῳ χρόνῳ βεβαιωμένων· τὸν δὲ ἐπιλόγον αὐτῶν τῶν κρινόμενων ἀζητησὶν περιεχῆναι, τῶν συνταίνοντων πρὸς αὐτὰ τὰ κρινόμενα. Ἐν οὖν καὶ τοῦτο πῶν ἐπιλόγων ἴσται, τὸ τοὺς συνηγόρους ἐκδέλλαιν· ὁ ποιεῖ νῦν. BFSYP. Ἐκβολὴ συνηγόρων. AT.

415, 4. Σὲ] Ὅτι τὸ « σὲ μέν » οὐ πρὸς τὸν ἄφροδον ἀπήνητηεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Φιλοσόφην· ὑπογραμμιστίας δὲ, τὸν ἄφροδον καὶ τὸν Αἰσχ(ίνου). AT.

Τὰς ἀλαστροθηκῶν] μυροθήκας, τὰς θήκας τῶν ἀλαστρον, αἱ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἴσται λαβεῖσθαι διὰ λευότητα. BPY. Ἀλάστρον λέγεται μικροὶ βίκοι οἱ δεχόμενοι τὰ μύρα. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτω παρὰ τὸ μὴ ἔχειν λαδὸς· θήκη δὲ τὸ γλωσσόκομον τὸ δεχόμενον αὐτοῦς, τοὺς βίκοις· τούτων οὖν αὐτὸν λέγει γενέσθαι γραφῶν. AT.

Ἴσμεν σε τὰς ἀλαστροθηκῶν] Τῶν λήκυθων τῶν μὴ ἔχοντων λαδὰς, ἀλλὰ λεῖων, τὰς κίστας καὶ θήκας. Ἐκλεῖθησαν δὲ αὐτὰς, ἵνα τοὺς ἀγορεύοντας δελεάζωσιν, ἴσται δὲ οὐδὲ σεμνὸν αὐτὸν φάσκων ζωγράφου, ἀλλ' ἀτελέστατον· ἴσται γὰρ καὶ θαυμαστότερον ζωγράφου. TCV.

415, 5. Τούτους δὲ ὑπογραμμιστίας] Ἄφροδον λέγει καὶ τὸν Αἰσχ(ίνου). Εἶτα ἐπειδήπερ εἶδεν ἀνταρξοῦσας αὐτῷ τὴν τῶν ἀκούωντων ποιότητα — κλαυθῆται γὰρ καὶ χειροτέχναι σύμπαντες, ἢ οἱ πλειότες — ἀνήρησαν εἰπὼν « καὶ οὐδεμιᾶς κακίας ταῦτα, ἀλλ' οὐδὲ στρατηγίας ἔβια. » Καὶ ἵνα μὴ τοῦ ἀξιώματος αἰδῶς τις τοῖς ἀκούουσι γένηται, κατέστησεν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖν μάλλον χάριν ὀμολογεῖν ἐπὶ τῷ ἀξιώματι, ὁμοίον τὸ ποιῶν τοῖς ἐν τῷ κατὰ

Μειδίω. Καὶ γὰρ ἵνα μὴ δυσωπήσῃ κακῆ τοῖς ἀξιώμα-
σι οὐ Μειδίας, εἰς τὸ δεῖν χάριν αὐτὸν ὁμολογεῖν ἐπὶ τῷ
ἀξιώματι τῆ πόλει παρόντως. Προστίθῃσι δὲ ὅτι καὶ
ἀξίος τιμωρίας ὁ παρ' ἀξίας τυγῶν ἀξιώματος, κατασχό-
νων καὶ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸν τηλικούτων ἡξιώματα δῆμον.
TCV.

415, 23. Εἰ μὲν γὰρ] Εἰ μὴ, φησὶν, ἀδικαί ἡμᾶς,
κἀγὼ, φησὶ, σώζειν αὐτὸν λέγω. Α.

416, 17. Ἄ γὰρ ὠρίσω σὺ δίκαια] Ἐπειδὴ πρὸς ἀπό-
δειξιν τὸ κατὰ Τιμάρχου λαμβάνει τῆς δωροδοκίας, εἰκό-
τως ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς καὶ προδιουσιεῖται αὐτῷ
τῆς ἀτιμίας ἄρασι· εἰ γὰρ ποιῆ ταῦτα ἀεὶ κατὰ μέρος
πελθεῖ τὴν πόλιν, ἴσθιν ὅτι καιροῦ γινόμενον καὶ τὸν
ἅπαντα δῆμον πείσει βραδύως ψηφισασθαι τὴν ἐπιτιμίαν
αὐτῷ. Συμπλέκει δὲ τὸ κατὰ Τιμάρχου χρησιμώτερον
διὰ δεινότητά· ἐπειδὴ γὰρ [Αἰσχίνης] ἀμάρτυρον ἐπι-
νω ἀγῶνα παρασχόμενος, ἴδοξεν αἰραῖν τὸν ἐναντίον,
βουλόμενος τῶν ὁμοίων τυχεῖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος ἀγῶνος, τῶν ὁμοίων παραδειγμάτων ἐμνήσθη,
καὶ τὰ συνεκτικώτατα τοῦ λόγου τῆς κατὰ Τιμάρχου
κατηγορίας λαβὼν τοῖς αὐτοῖς καὶ κατ' Αἰσχίνου κέχρη-
ται· οἷς εἰ μὲν ἀκολουθήσουσιν οἱ δικάζοντες, ὀρθῶς
νεκίησεν Αἰσχίνης, εἰ δὲ μὴ πισθεύειν, οὐκ ἀκολουθήσας.
Εἰ γὰρ ὁ Αἰσχίνης διὰ τούτων νεκίησεν, ὁ δὲ Δημοσθένης
τοῖς αὐτοῖς χρώμενος οὐ νικήσει, οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν
αὐτῶν οἱ δικασταὶ δικάζοντες ὀρθήσονται· ὅστε καὶ τὴν
κατηγορίαν Τιμάρχου διαδεβλήσῃσι, καὶ τὴν κατηγορίαν
Δημοσθένους μηδαμῶς ἠττήσῃσι. TCV.

416, 24. Πῶς; τί;] Πῆ γὰρ, ἐξιόντος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ
δικαστηρίου, ἐρωτῶσιν οἱ φίλοι, πῶς, ὃ Δημοσθένης, ἔχει
τὸ πρῶγμα; τί γέγονεν· εἴτα ἀποκρίνεται αὐτοῖς, ψυχρῶν
αὐτοῖς ἀπατήσας τῷ λόγῳ. Ἦ ὅλον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ῥήτο-
ρος πῶς ὑμῖν ἴδοξα; τί κατώρθωσα; εἴτα ἐπάγει τὰ ἐξῆς.
Ἦ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ ῥήτορος, πῶς ὑμῖν ἴδοξα; τὰ δὲ ἀπ'
ἄλλων. Εἴτα καὶ ἐκείνοι ὑπολαμβάνουσι, τί κατώρθωσας,
καὶ ἐπάγει τὰ ἐξῆς. TCV.

416, 26. Μὴ σὺ γε] Ἰσθὶν ὅτι τῷ μὲν κατηγορῶν ἔξεστι
κατηγορεῖν ὁ βουλεύων, τῷ δὲ ἀπολογουμένῳ μόνων τῶν
κατηγορηθέντων ποιῆσθαι τὴν λύσιν. ATCV.

416, 29. Οὐδένα μάρτυρα ἔχων] οὐδένα μάρτυρα δυ-
νάμενος παρασχέσθαι ἐπὶ τούτοις ἐφ' οἷς Τιμάρχον ἔκρινες·
Ἐλεγε δὲ δηλονότι τάδε τὰ Ἡσιόδου ἔπη. Ρ.

417, 12. Ὡς εἴπερ ἴσθιν ἀληθῆς] Οὐ διατάζων εἶπεν,
ἀλλ' ἴσθιν εἴπαίπερ, ὡς καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους,
Εἴπαρ ἦν Ἕλληνας ὁ παθὼν. TCV.

417, 18. Ὅστις δ' ὁμιλῶν] Γνώμη Εὐριπίδου ἐκ Φοῖ-
νικος. Β.

Παρωδῆσαι τὸ λαμβεῖον ἐκ τοῦ ὁμοίου. Εἰ γὰρ ὁ φαύ-
λοις συνὸν φαύλος, οὐκοῦν καὶ ὁ δωροδοκῶν συνὸν δω-
ροδόκος. AT.

417, 25. Ὀρθῶς καὶ προσηκόντως] Κατὰ παραφθίαν. Β.

418, 12. Ἐξαιρετὸν ἴσθιν ὡς περ γέρας] Ἴνα μὴ ἔχη
λέγειν, ἀλλ' οὐκ οἶδα, οὐ γὰρ ὑπεκρινάμενη τὸ δῶμα·
λέγει δὲ τὰς θεατρικὰς ἱστορίας συγγραφέας (Juba?) διὰ
τούτου τοῖς τριταγωνισταῖς τὰς ὑποκρίσεις τῶν δυναστεύον-
των παρέχεσθαι, ἐπειδὴ ἤττον ἴσθιν παθητικὰ καὶ ὑπέρρογκα.
TCV.

418, 15. Ὁ Κρέων Αἰσχίνης] ὁ τὸν Κρέοντα ὑποκρινό-
μενος Αἰσχίνης. TCV.

418, 16. Πειποῖται τῷ ποιητῇ] Ἴνα ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐ-

τοῦ τὴν φιλοτιμίαν. Οὐ γὰρ ἦν αὐτὸς ὁ ποιησας. Τὰ δὲ
λαμβεῖα εἰσι ταῦτα.

IAMBEIA ΕΞ ΑΝΤΙΦΟΝΗΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντροβῆς φανῆ.
Ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐδύνων πόλιν
Μὴ τῶν ἀρίστων ἄπειται βουλευμάτων,
Ἄλλ' ἐκ φόβου τοῦ γλώσσαν ἐγλαείσας ἔχει,
Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ.
Καὶ μείζων ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
Φίλον νομίζει, τούτων οὐδαμῶς λέγω.
Ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὄρων ἀεὶ,
Οὐτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἀτην ὄρων
Στείχουσαν ἀστος ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
Οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἀνδρα συμμάχου χθονός·
Θεῖμην ἐμαυτῷ, τούτου γινώσκων, ὅτι
Ἦδ' ἴσθιν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπὶ
Πλιόντες ὀρθῶς τοὺς φίλους ποιούμεθα. TCV.

419, 12. Ἐρρωσθαι] ἀντὶ τοῦ οἰμώζειν· τῶν διφορο-
μένων γὰρ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ κακοῦ λέγεται. ATCV. Το δὲ
στελεχουσαν ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ ἔγγυς. TCV.

419, 16. Καὶ τοὺς βουλομένους εἰπεῖν] ἑαυτὸν ἐρλεῖ
ἀνεπαχθῶς. TCV.

419, 18. Ταύτης ἐπὶ τελοῦσα] Τινὲς ἐνόμισαν μίαν λέ-
ξιν εἶναι, οὐκ ἴσθιν δὲ, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ συναπτόν πρὸς τὸ ταύ-
της καὶ τὸ τελοῦσα καθ' ἑαυτὸ, ἵνα ἦ ἐπὶ ταύτης τελοῦσα.
Ἦδ' ἴσθιν ὅτι ἐπαρδὸς ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ κατὰ τὸν
Δημοσθένους λόγον καὶ λαβαίρουσα τοὺς μέλλοντας μεί-
σθαι. TCV.

419, 21. Ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω] Μένειται
τῶν προγόνων Αἰσχίνου· ὅσα γὰρ ἂν ἐκ φαύλων καὶ τα-
πεινῶν ἐπιδειξῆν γινόμενον, τοσούτω μᾶλλον ἀφαιρεθήσ-
ται καὶ τὴν τῆς ὑπολήψεως αἰδῶ καὶ ἄχρι τῆς ἀσελγείας.
Δύο δὲ μέρη τῶν ἐπιλόγων εἰργάσατο· ἓν μὲν τὸ κατὰ
τὸ γένος, ἕτερον δὲ τὸ κατὰ τοὺς λόγους οἷς Αἰσχίνης
ἐχρήσατο ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. Ἐντεῦθεν τρίτον ἐπὶ
μέρος λοιπὸν, ὃ πρὸς τοὺς ἀκούοντάς ἐστιν, ἐκπροσούτος
ἦδη καὶ ταρδύτοντος ἐφ' οἷς ἀπαξ εἰ πόλεις μετὰ προδο-
τῶν εἰσι, φόβον ἐργάσασθαι τοῖς ἀκούουσι βουλόμενος, ὡς
οὐ μικρὰς φροντίδας δεῖ τοῖς παροῦσι πρὸς τὰς ὑπερβαλλού-
σας δωροδοκίας· ἐν ᾧ μέρει καὶ τὰ κατὰ τὸν Ζαλεῖττον ἐξί-
τασι καὶ ὅσα οἱ πατέρες κατὰ τῶν προδοτῶν πολλαῖς
ἐψηφίσαντο. Προστίθῃσι δὲ καὶ ὅσα ἐπὶ τῆς παρούσης
ἡλικίας ἐψηφίσται κατὰ προδοτῶν· ἐν ᾧ πάλιν μέρει ὁ
Τιμαγόρας καὶ ὁ Δέων καὶ οἱ πρεσβεύσαντες πρὸς τὸν βα-
σιλέα τῶν Παρθῶν, τῆς εἰρήνης τῆς ἐπὶ Ἀντακλίδου γενο-
μένης, ἐξεταζόμενοι φαίνονται. TCV.

419, 22. Ἦρωος] Ὀθῶν ἐκαλεῖτο ἦρωος ἱατρός τις
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. Ἐαλήθη δὲ ἦρωος διὰ τὸ μέγεθος
τοῦ σώματος. Τὸ δὲ κύριον ὄνομα αὐτοῦ Ἀριστόμαχος.
ATCV.

419, 26. Ἐν τῇ θόλῳ] ἡ θόλος τόπος ἐστὶν, ἐνθ' ἔ-
σιτοδοτοῦντο ἀπὸ τοῦ δημοσίου γραμματεῖς οἱ χειροτον-
θέντες ἐκ τῆς πόλεως. Ἐαλήθη δὲ θόλος διὰ τὸ θαλασ-
δὲς καὶ στραγγυλῶν εἶναι τὸ σχῆμα. ATCV. Τόπος, ἐνθ' ἔ-
δεικνοντο οἱ πρυτάνεις. BYP.

419, 29. Κατέβουσι] ἐνέμεινε τῇ τροπῇ τοῦ πλοῦ. Α.
420, 2. Εἴτ' οὐ σὺ σοφιστῆς, καὶ πονηρὸς γε] Προστί-

θην από τῆς οικείας κρίσεως ἐπ' ἀμφοτέρων τὴν ῥοπήν τοῦ κακοῦ, ἵνα τῆς γνώμης ἦ καὶ μὴ τῆς τύχης τὸ κατηγόρημα. TCV.

420, 7. Φέρε δὴ καὶ περὶ τοῦ Σόλωνος] Σημαιοῦσαι περὶ τοῦ Σόλωνος ὅτι ἀμφοσητούντων Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων περὶ Σαλαμίνος ὁ Σόλων ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν (II. 2, 557) τὴν ἀπόδειξιν ἐποιήσατο, στίχον παρενθεὶς πεπλασμένον,

Αἰεὶ δ' ἐκ Σαλαμίνος ἄγειν δυοκαίδεκα νῆας,
καὶ προσέθηκε τόνδε τὸν στίχον,

Στῆσε δ' ἄγων ἴν' Ἀθηναίων ἴστατο φάλαγγες.

Τούτων πλάσας τὸν στίχον ἐνέκησεν ἐν τῇ δίκῃ τοὺς Μεγαρέας· εἶπε γὰρ ὅτι Ἀθηναίων ἦν ἡ Σαλαμίς ἐκ παλαιοῦ. Σημαιοῦσαι δὲ καὶ τὰ ἔλεγεία αὐτοῦ· τὰ μὲν πρῶτα,

Ἴομεν εἰς Σαλαμίνα μαχησόμενοι περὶ νήσου ἡμερῆς χαλεπὸν αἰσχος ἀνωσάμενοι.

τὰ δὲ δεύτερα,

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὐκοι' ὀλεῖται αἰσαν καὶ μακαρῶν θεῶν φρένας ἀθανάτων· αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀρραβάζουσιν ἄστοι βούλονται χρέμασι παιδόμενοι. ATCV.

421, 22. Καὶ πιλίδιον λαδῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν] Οἱ μὲν φασὶν ὅτι ἐν ταῖς πομπαῖς εἰσοδοροῦντο ἀλλήλοις προσωπία φοροῦντες, ὑποκάτω δὲ πιλίδια ἐφόρουν, ὥστε μὴ βλέπεσθαι καὶ τριβεσθαι τὴν κεφαλὴν. Ὅτι τὸν Οἰνόμαον ὑποκρινόμενος καὶ κατακτεῖν ἐπλήγη καὶ ἐτραυματίσθη καὶ ἰδὲθετο τὴν κεφαλὴν. Οὐ φεύγει οὖν τὸ μὴ ζῶναι δεξιῶν, κἀν πιλίδιον φορῆς. TCV.

423, 17. Ὑπακούσαντά τινα] τὸν Τιμάρχον λέγει. AT.

424, 11. Καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι] Ὑποκοριζέσθαι ἐστὶ κυρίως τὸ τοῖς καιοῖς πρὸς ψυχαγωγίαν καὶ ἀπάτην λέγειν τινὰ ὀνόματα, οἷον, ὡς Διόνυσος ἐστίν, ὡς βασιλεὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ εὐρῆμοις ὀνόμασι κλέπτειν τὴν ἀποκρίαν. ATCV.

424, 19. Τὴν ἡγεμονίαν καὶ τὸ κοινὸν ἄξιωμα] Κοινὸν ἄξιωμα τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων φασίν, οὐ τῆς Ἑλλάδος δὲ φασὶ τὴν ἡγεμονίαν· οὐ γὰρ εἶχον ταύτην οἱ Θεταλοὶ, ἀλλ' ἢ τῆς Ἀμφικτυονίας ἢ τῶν οικείων πόλεων τὴν ἀρχὴν. Ἔοικε δὲ τὸ ἄξιωμα λέγειν ἢ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς, ἢ τῆς διοικήσεως τῆς Πυλαίας, ἢ ἀπλῶς τῆς ἐλευθερίας, ὡς καὶ προεῖπομεν. TCV.

424, 22. Τὰς ἐν Ἠλιδίᾳ σφαγὰς] Ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, οἱ μὲν τὰ Φιλίππου φρονούντες, οἱ δὲ τὰναντία βουλόμενοι. Ἐῖτα ἀπέσφαξαν ἀλλήλους, τῶν φιλιππιζόντων ἐπικρατησάντων. TCV.

425, 7. Καὶ τοὺς πρῶτους εἰσαγαγόντας ἠτιμάσατε] Ἄνεργε, φησὶ, τὰς Πόλεις ὁ Φίλικράτης τῆ νῆσου Αἰσχίνην αὐτὸν καὶ μὴ βουλόμενον εἰσηγήνοεν· οὐ γὰρ ἀπ' αἰστού εἰσηλθεν, ἀλλ' οὐ βουλόμενον εἰσήγαγε. TCV.

425, 24. Καὶ τρεῖς τῶν πολεμάρχων ἀπέκτειναν] ὄνομα ἴδιον τῶν ἀρχόντων. Εἶσι δὲ οὗτοι, Τελευτίας, Ἀγγισιάου ἀδελφεός, μετ' αὐτὸν Ἀγησίπολις, τρίτος Πολυεύβης· πρὸς οὗς τὰς διαλύσεις οἱ Ὀλύμπιοι ἐπεπονήτο. TCV.

426, 1. Ἡρεφέ] ἐρέπτω τὸ θέμα αὐτοῦ, ὁ καὶ ἰσῶω. P.

426, 5. Οὐχ ἔπος] οὐ μόνον. P.

426, 6. Ἄλλ' ἀπέβλεπον] ὡς περ ἐκθειάζοντες αὐτούς. TCV.

428, 13. Ἄλλ' ἔλης οὕσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως] ὡς ἀπὸ τῶν περιστατικῶν ἢ ἀβήσεως γέγονεν. TCV.

428, 29. Ἴσπου μὲν δρόμον] δρος τῆς Ἑλλάδος. Ἐκ δὲ τῶν τῆς πόλεως ἀγώνων καὶ ἀποστόλων εἰς τοῦτο κατήλθεν, ὥστε ὠμολόγησε θυοῖν ἐντὸς ἡμερῶν μακρῆτι πλευσίσθαι, πρὸς μεσημβρίαν μὲν Χελιδονίας, πρὸς δὲ ἀρκτον Κυανίας θέσθαι. Less.

430, 4. Ὡν εἰς ἦν Ἐπικράτης] Πολλῶν ὄντων τῶν νεκολασμένων τοῦ Ἐπικράτους ἐμνημόνευσεν, ἵνα φανῶσι μὴδὲ τῶν εὐεργετῶν φειδόμενοι. TCV.

430, 25. Καὶ ἠλέγχθησάν τινες] Τοῦτο πάλιν ἐκ τοῦ προτέρου ψηφίσματος εἰληπται· ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τῆς βουλῆς μόνως ἠφύσαντο, οὗτοι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δήμου. TCV.

430, 26. Οὗτοι δὲ γε] ὡς παρ' Αἰσχίνου τοῦτο λαμβάνει. A.

430, 29. Οὐδ' ἐπιστάλλοντες, φησὶ, τάληθῆ] ἅπὸ κοινοῦ τὸ ἠλέγχθησαν. TCV.

431, 5. Ἀλλὰ μὴν ὑπὲρ γε τοῦ δῶρα] Τῷ ἀπὸ τοῦ ἐναντίου κέρρηται ἐπιχειρήματι, φάσκον ἀτοκον εἶναι τοῖς μὲν εὐεργέτας καὶ τῶν εὐεργετῶν τοὺς κατὰς ἐκπεπικέναι δι' ἀμαρτήματα μικρὰ καὶ φαῦλα, τὸν Ἄτρομφου δὲ μὴ ἐκπεσεῖν· ἐν ᾧ καὶ τὸν Ἐλεον ἐκβάλλει, ὑπομνήσας καὶ τῶν λόγων οἷς τοῦ Τιμάρχου τὸν Ἐλεον ἐξέβαλε. BFRSY TCVL.

431, 6. Ἐξελέγχειν] ἐρηγίσθαι, γράφεσθαι, διακίεσθαι. B.

431, 15. Καὶ τῶν ἀρ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονες] Τὸν Πρόξενον λέγει τὸν στρατηγόν· ἐκείθεν γὰρ ἦν. TCV.

431, 22. Παιδία ὀνόμαμα] Εἰκὸς γὰρ ἦν τὸν Πρόξενον τῷ Ἀρμοδίου ὀνόματι χρῆσθαι ἐπὶ τινος υἱοῦ. TCV.

431, 25. Ἐφ' οἷς ἑτέρα τέθνηκεν ἴβρια] ἐφ' οἷς φαρμάκους καὶ ἄλλη ἴβρια τέθνηκεν. Λέγει δὲ τὴν Νίνον λεγομένην. Κατηγόρησε δὲ ταύτης Μενεαλῆς ὡς φάρμακον ποιήσας τοῖς νέοις. ARTCV. Ὅ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· ἐξ ἀρχῆς γέλωτα εἶναι καὶ ὕβριν κατὰ τῶν ὄντως μωστηρίων τὰ τελούμενα ταῦτα [νομίζοντες] τὴν ἴβριαν ἀπέκτειναν· μετὰ τοῦτο τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἴβρια γενέσθαι τὴν Αἰσχίνου μητέρα μυστὶν ἐπέτραψαν. TCV.

432, 17. Ὅτι τοδοτον εἶδεν ἀδικούντα.] Ἐπειδὴ διὰ σωφροσύνην ἔδοξε τοῦ Τιμάρχου κατηγορησθαι, ὑποβάλλει ἄλλην αἰτίαν καὶ ἀναίρει τὴν καλὴν. TCV.

432, 19. Εἰ γὰρ παρὰ τῶν εἰς αὐτοὺς ἔξαμαρτανόντων] Πορνεύοντες ἑαυτούς. Ἄπτεται δὲ τῆς ὑπολήψεως καθαρῶν αὐτῶν. TCV.

432, 23. Νῆ ΔΓ. Οἱ νέοι γὰρ] Ἄνθυποφρονὸν ἔθηκεν ἐπιλογικὴν ἐκ τῆς Αἰσχίνου ποιότητος, ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἀνακύψασαν· ἀλλὰ χρήσιμος ἐστὶ τῇ πόλει σωφρονίζων διὰ τοῦ βίου τοῖς παιδάς. Ἔστι δ' ὅτι ἐξεκτίηδες ἀπὸς ἐαυτοῦ κινεῖ τὰς τοιαύτας ἐναντιώσεις, ἵνα κλεινοὺς ἐπιχειρημάτων εὐπορίας εὕρισκῃ. Ἐπαίνει μὲν οὖν τὴν ἀγωγὴν τῶν παιδῶν διὰ τῆς λύσεως, διαβάλλει δὲ τὸν Αἰσχίνην ὅτι ἀδοξίαν ἰσχυρὰν περιήψε τῇ πόλει. Καὶ τίνος ἕνεκα κατηγόρησε Τιμάρχου συνίστηναι, εἰ ἐυνοῦς, φησὶν, ἦν ἑμῖν καὶ πολέμοις τῷ Φιλίππῳ. Τὴν δὲ βούλησιν Αἰσχίνου, δι' ἣν κατηγόρησε Τιμάρχου, διαπορήσεως σχήματι μᾶλλον ἔπλαξεν, εἰπὼν, οὐκ οἶδα ὅπως ἔγρημεν. Ὅ

γὰρ ἀπορατῆς παρ' ἑαυτῆ βασιλευσίων τὸν λόγον μακρονα κατ' αὐτοῦ λαμβάνει τὴν ὑπόνοιαν ὣν ὁ βῆτωρ ἐπέπληξεν, ἢ φανερώς ἀνεύθει. TCV.

433, 6. Πόσον γὰρ ἀδημηγόρηι χρόνον Τιμαρχος] ἔτι καὶ νέος ἦν, καὶ χάραξ ἔειχεν ἢ γραφὴ πλέων. Ἦν δὲ ἐν τῇ πόλει εἶπεν, ἵνα μὴ λέγῃ ἔτι ἀπόντος Ἐλάνθανεν. TCV.

433, 16. Ἀπόλωλε καὶ ὄβριται] Τὸ δεύτερον προστεθὲν τὸ μάτην καὶ ἀδίκως ἀπολωλέναι δηλοῖ. TCV.

433, 19. Κηδεσταῖν] Κηδεστὰς. ἐνεαυθα καλεῖ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς γυναίκος αὐτοῦ. ACDGRTV.

433, 20. Ὃς ἑαυτὸν ἐμίσησε Καθρίῃ] Αἰγύπτειόν τινα φασὶν οὕτω καλεῖσθαι. Ἐμίσησε δὲ ἐκ' αἰσχρότητι. TCV.

433, 21. Καὶ τοῦ καταράτου Κυρηθίωνος] Τὸ μὲν ὄνομα Ἐπιράτης, τὸ δὲ Κυρηθίωνος Ἀττικῶς (σικωπτικῶς?). Αἰεὶ δὲ τὸ κάθαρμα καὶ εὐτελές. Κυρηθία γὰρ τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ οἴτου λέγουσι. TCV. Τὸ ἀναίσχυντον αὐτοῦ βουλόμανος δεῖξαι, εἶπε τὸ ἀνευ τοῦ προσώπου. Οἱ γὰρ ἐν ταῖς ἰσορταῖς τότε βουλόμενοι σκώπτειν τινὰς ἐφόρου προσωπεία, ἵνα μὴ αἰσχύνωνται. Ἰστίον δὲ ἔτι οἱ νεώτεροι λέγουσιν αὐτὸ προσωπίδιον, ἐν δὲ τοῖς ἀρχαιοτέροις βιβλίοις εὐρίσκειται τὸ κρῖσσιον. ACDGRTV. Σημειώσαι· λέξις ἐκ παρονομασίας, τρίτου εἰδους τῆς κατὰ λέξιν δριμύτητος. BFYP.

433, 24. Ἀλλὰ δεῖται ἀνευ ποταμῶν] Ἐναλλάξ καὶ ἀτάκτως ἢ παρομμία ἔχει· ὅλον, Αἰσχίνης κατηγορεῖ πορνείας, ὅλην τὴν ἰστίαν πορνῶν ἔχων μαστήν. Ἡ παρομμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐναντιῶς φρονούντων. TCV. Ἡ παρομμία λέγεται ἐπὶ τῶν ἐναντιῶν. Φησὶν οὖν ἔτι ἐναντία ταῦτα ἐγίνετο· πορνείας κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης πᾶσαν αὐτὴ τὴν ἰστίαν ἔχων πόρνην. AR. Το ἐρρήσαν περὶ ποταμοῦ λέγων ἐνέμεινε τῇ τροπῇ. ACDGRTV.

434, 1. Τοῦτ' ἐπατήρουν] ὥσπερ τι θεῖον ἐπατήρουν διὰ τὸ μὴ ἀπολλοῦσι τὸ κέρδος. TCV.

434, 2. Νῦν δὲ δὴ περιερχόμεθ' ἡμεῖς] ὡς τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς, ἀποδημῆσαι τις τὰς Ἀθήνας ἔων, ἵνα συμβουλιῆς ἀκούσῃ τινὸς ὁ τοῖς ἄλλοις ἀεὶ γενόμενος σύμβουλος. TCV.

434, 6. Ἄλλ' εἰ τῆς πόλεως τίθνησι] Τὸ μὲν ἀπολούμενον ἔστι καὶ εὐρεθῆναι, τὸ δὲ τιθνηκὸς οὐαεῖ ἴσται. TCV.

434, 8. Ἄλλ'] Κατὰ κοινοῦ τὸ φοβεῖ μα. Εἰς Ἐβδουλον δὲ ἀποτείνεσθαι, ὡς ἐπάγει. AT.

434, 10. Καὶ συναρουσάτινες τούτοις] Ἐπ' ἄλλον συνήγορον μετέβη, τὸν Ἐβδουλον, ὃν εἰς ὑποψίαν κατέστησε φιλικτισμοῦ καὶ κοινωνίας τῆς πρὸς τὸν Αἰσχίνην. BFRSY. Μετέβη ἐπ' ἄλλον συνήγορον, οὐ φαῦλον τινα καὶ ἀδόκιμον οὐδὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀρθυμομένων ἐν πολλοῖς, ἀλλ' ἀποφερόμενον τὰ πρῶτα καὶ δοκοῦντα ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς εἶναι, Ἐβδουλον, τὸν διὰ χειρὸς ἔχοντα τὴν πολιτείαν. Τούτου γὰρ βέβαιος καὶ τὴν παρὰ τούτου βροπὴν καὶ προσθήκην· λέγουσι γὰρ τινες δι' αὐτοῦ τὸν Αἰσχίνην σωθῆναι. Εἰς ὑποψίαν οὖν κατέστησεν Ἐβδουλον φιλικτισμοῦ καὶ κοινωνίας τῆς πρὸς τὸν Αἰσχίνην. Καὶ ὅσα γε μέγιστα κατὰ τὴν πόλιν ἰσχύειν δοκεῖ, τοσούτῳ μᾶλλον ἐκφοβεῖ τὸν δῆμον τῇ παρουσίᾳ τῆς δυναστείας εἰς περιουσίαν κακοποιίας δεικνύς αὐτὸν ἐπιχρῶμενον. Ἐπειδὴ δὲ τῶν ἐπισημοτάτων καὶ δυναστευόντων ἦν κατὰ τὴν πόλιν ὁ Ἐβδουλος, πλείστης ἰδέσθη τῆς ἀντιρρήσεως καὶ τῶν πρὸς

αὐτὸν ἀγώνων. Ἀντήθημεν οὖν καὶ χρημοῖς θεῶν καὶ μαντείαις, δεικνύς ἐκ λογισμῶν διὰ πάντων μηδὲν τοῖς τοιούτοις καθ' ἑαυτῶν ἐνδιδόχαι, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῶν πολιτευσμάτων αὐτῶν ἐπεχειρήσει διαβάλλειν τὸν Ἐβδουλον. TCV.

434, 14. Ἠγησάμεν μὲν κρινομένη] Ὁστος εἰς Ἐβδουλον ἐπιστρατήγησεν, ἔτι τῷ Πλουτάρχῳ τὴν βοήθειαν ἐπέμπετο Ἀθηναῖοι, ὡς εἶπεν ἐν Φιλικτικῶς. Ἐκρίθη δὲ ὡς συνεπατήρησε τῷ Πλουτάρχῳ τὸν δῆμον. Βούλεται οὖν δεῖξαι ἔτι οὐ φιλανθρωπίας ἔνεκα συναγωγῆσθαι τῷ Αἰσχίνῃ, ἀλλὰ διὰ τὸ φιλικτικῆς, οὕτω γὰρ τοῦ οὐαίου τοῦ Ἠγησάμεν οὐκ ἐφρόντισα. TCV.

434, 15. Τῷ Νικηράτῳ θεῖον] Ἄλλο παράδειγμα, δεικνύον ὡς οὐ δι' ἔλαον συμβάλλεται ὁ καὶ τοῦ θεοῦ καταφρονήσας τότε. TCV.

434, 16. Καλούμενος] ἵνα μὴ εἴρη, Ὁ γὰρ ἐπέμπε μου· ἔτι καὶ ἰδέα καλῶν· ἀλλ' ἀνόνητος ἦν ἢ βρο. TCV.

434, 22. Συγκατήγορος μετ' ἐπαίνου σου] Ὁστος οὖν τοῖς συγγενεῖσι μὴ βοηθήσας, τῷ δὲ κατηγορῶν συμπαρῶν, δόξαιεν ἂν διὰ τὸν Φιλαιππον πεποιθῆσθαι τὴν βοήθειαν. TCV.

434, 24. Δεδεξάμενος] ἀντὶ τοῦ εἰς θέος καταστήσας, ὡς ἀπὸ θέματος τοῦ δεδιέτω. Κακῶς δὲ· ὄφρα γὰρ δεδιέμενος. AT.

435, 5. Τί γὰρ δεῖται Μοιροκλία] Ἐν τοῖς ἀνω παραδείγμασιν ἔτι οὐ φιλανθρωπὸς ἔδειξε· πῶς γὰρ ὁ τοῖς ἐπιτηδεύοις μὴ βοηθῶν; νῦν δὲ ἔτι καὶ τοὺς ὄλητα ἡμετηκότας φαίνεται κρῖνον, ἵνα μὴ τις λέγῃ, ἀφῆς γὰρ ἔστι τοῦ κατηγορεῖν, καὶ διὰ τούτου φεῖσθαι τοῦ Αἰσχίνου. TCV.

435, 26. Ξένοι καὶ φίλοι προσασσομένοι] οὕτω εἴρηκεν, ἐπειδήπερ ἄχρι ὀνόματος οἶδε τὴν φίλαν οὐκ εἶναι τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν. TCV.

435, 29. Ἐν τοῖς τριακοσίοις] Σύστημα ἦν τὸ τῶν τριακοσίων οἱ τὰ κοινὰ διοικοῦντες, ὥσπερ ἐν Ἀρκάσει οἱ μύριοι. ART.

436, 2. Καὶ πλοῦτω καὶ γένει καὶ δόξῃ] ἵνα μὴ δόξῃ ὁ Ἐβδουλος ὡς εὐεργέτης καὶ πλοῦτος μὴ λέγεσθαι εἶναι προδότης, εἰσάξει αὐτῷ τὸν Πτοιόδαρον. Ὅρα τὸν Πτοιόδαρον, φησὶ, καὶ φυλάττω τὸν Ἐβδουλον. TCV.

436, 5. Ἐτόραυε] κατασκευάζε, ἔμμηκάνετο. Μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ γάλακτος συναγομένου. P.

436, 8. Σωξέσθω] εἰς τὸν Ἐβδουλον πάλιν ἀντίκειται. Μὴ πρὸς χάριν, φησὶ, τοῦ Ἐβδουλοῦ σωξέσθω ὁ Αἰσχίνης μὴδ' ἀπολλύσθω. ART.

436, 12. Ἐπὶ κερῶν γεγόνωσιν] Πάνυ θαυμαστὸς ἐπεχείρησεν, οὐ πάντη τοὺς ἰσχυροὺς ἀτιμάξων καὶ ἐβάλλων. Ὁραεῖ γὰρ καὶ τούτω τὰς πόλεις, ἀλλὰ ἐκ τῷ τόπου καὶ τοῦ τρόπου διαβάλλων. TCV.

436, 13. Καλλίστρατος] Ὁ Καλλίστρατος τῶν κένουρων ἦν βητόρων, ὃς καὶ ἐρυγαθεθῆ διὰ τὴν δεινότητά, ὡ καὶ ἀκούσας ὁ βῆτωρ ἐπαύθησε καὶ μεταθεῖν τὴν πύχνην. ART.

Ἄριστοφῶν] Πολλὰ καὶ περὶ Ἄριστοφῶντος εἴποιεν ἔτι οὕτως ἔστιν ὁ τὰς ἰδομῆμοντα γραφῆς διαργῶν. ART.

436, 22. Τὰς μαντείας] Ἰστίον ἔτι ἢ μὲν Πυθία ἐρησεν ἀμφιβόλος ὡς δεῖ φυλάττεσθαι τοὺς ἡγεμόνας, ἔσπερ δυνατὸν ἀρμόσαι καὶ κατὰ τῶν δημηγωγῶν καὶ κατὰ τῶν στρατηγῶν καὶ κατὰ τῶν βητόρων. ART.

436, 27. Πολλοί γάρ εἰσιν ἡγεμόνες] Πολύπτωτον. Β.
437, 7. Ὅπως ἂν μὴ χαίρωσιν οἱ ἔχθροί] Ὅπως ὅτι οἱ μὲν ἔρωθεν, οἱ δὲ ἐνόθεον ἐπιβουλεύουσιν. TC.V.

437, 11. Ἐξώθεν οἱ ἐπιβουλεύοντες] Τοῦτο δοκεῖ μὲν εἶναι καθ' ἑαυτοῦ ἔχεται δὲ τῶν ἄνω, ἐνθα φησι συνέγειν δεινὴν πόλιν, ὅπως ἐν μιᾷ γένηται γυνήμη. TC.V.

437, 20. Τῶ παρα τῶν πωλοῦντων] Ἐπαπαροῦ. Β.

437, 21. Προεστηκότας] Τινες λέγουσι περὶ τοῦ Αἰσχίνου. Βέλτιον δὲ λαβεῖν αὐτὸ περὶ Εὐβούλου. Α.

437, 22. Ταῦτα τοῖνον ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ] Φρονίμως πάνυ μετὰ τὴν αἰσχριν τῆς τῶν προδοτικῶν κακίας καὶ τῆς δυναστείας μελόντα καὶ ἰσχυρότερα δεκνυσὶ τὰ δικαστήρια, ἵνα μὴ φοβῶνται αὐτοὺς, ἀλλὰ κολάζουσιν. TC.V.

438, 4. Ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας] Ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖται τῶν εἰρημένων ἐν τῇ καταστάσει πάντων, μηδὲν παραλείπων ὡς εὐσύννοπον γενέσθαι τὴν ὑπόθεσιν. Ἐἰ δέ τι καὶ παραβέβληται τοιοῦτον ἐκβολῆς ἐλλοῦ ἔνεκα, ὥσπερ τὰ κατὰ Ἄτρεστίδαν, καὶ τὰ γύναια καὶ τὰ παιδάρια, ἣ ἄλλο τι τῶν αὐξήσεως ἐχομένων, οὐδὲν θαυμαστόν σὺν κθεῖς γὰρ τῶ ῥήτορι κατὰ τοὺς καιροὺς τοὺς ἐμπέπτοντας γρηθῆαι τοῖς τοιοῦτοις τόποις. TC.V.

Ὅ μὴν οὐδὲν μᾶλλον] Ἀνακεφαλαίωσις τῶν προειρημένων ἀπάντων, ὡς εἶναι καὶ τοῦτο ἄλλο μέρος τῶν ἐπιλόγων ἀναλαμβάνει γὰρ ἅπαντα τὰ κεφαλαίως εἰρημένα κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, μηδὲν παραλείπων, ὡς εὐσύννοπον γενέσθαι τὴν ὑπόθεσιν πάλιν τοῖς δικάζουσιν διὰ βραχέων. Ἐπειδὴ γὰρ πολλὰ τὰ εἰρημένα καὶ πολυμερῆς ὁ λόγος καὶ πλοκῆν ἔχει ποικιλίην, πολλὰ δὲ τὰ ἐμβεδλημένα, πολλὰ δὲ καὶ αἱ αὐξήσεις, ἐξ ὧν ἢ ἐν τοῖς πράγμασι πολλάκις συμβαίνει ἀσάφεια, διὰ τοῦτο κατηναγασθῆ πάλιν διὰ βραχέων αὐτῶν τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐπιμνησθῆναι. Ἄρχεται δὲ οὕτως « ὁ γὰρ ἑαυτὸν τάξας » τοῦτο γὰρ ὁμοίον ἐστὶν ἐκεῖνῃ τῇ ἐπιβολῇ τῆς καταστάσεως. (p. 344, 4) « Ἐστὶ τοῖνον οὗτος ὁ πρῶτος Ἀθηναίων αἰσθόμενος Φίλιππον. » BFRSYP. Ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖται τῶν προειρημένων ἐν τῇ καταστάσει πάντων. Α.

438, 13. Συναεσθῆσθαι] ἀντὶ τοῦ ἐπιβουλεύεσθαι. Α.

438, 15. Τίς ὁ τοῖς μακροῦς καὶ μαλούς λόγους δημηγορῶν] Ἀποσιπῶσας αὐτὸν καὶ εἰς μῆκος λόγων, ἐνεφάνισε δὲ καὶ [τὸ] Μιλτιάδου καὶ τὸ Θεμιστοκλέους ψήρισμα ἀναγνοῖς, ὅτι μισοφιλικὸς ἦν Αἰσχίνος τὸ πρότερον. Εἰ γὰρ ἤξιου τὴν πόλιν μιμῆσθαι τὸν Μιλτιάδου δρόμον, καὶ τὰ Θεμιστοκλέους στρατηγήματα, καὶ τῶν ψηρισμάτων ὡν ἔγραψον ἐκεῖνοι προτροπόμενοι τὴν πόλιν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, εἰδῆλος ἦν τοῦτον διακείμενος τὸν τρόπον. Ἐπειπεῖ δὲ, οὐχ ἵνα μαρτυρήσῃ τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἵνα διὰ τῆς μαρτυρίας ταύτης φανερώτερον ἔλῃ αὐτόν. Τὸν γὰρ ἐναντία τοῦτων πολιτευόμενον τίς οὐκ ἂν μισήσειεν ὡς δωροδόκον; ἀλλὰ καὶ τὸν ὄρκον τῶν ἐφηδῶν ἐν τῷ τῆς Ἀγαύου Αἰσχίνην ἀναγινώσκειν φησιν, ἥς Πάνδροςος καὶ Ἔραη ἀελαφαί. Ἰέρεια δὲ γέγονεν ἢ Ἀγραυλος Ἀθηναῖς, ὡς φησι Φιλόχορος. TC.V.

438, 16. Καὶ τὸ Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους] ἐπιόντων τῶν Μηδῶν ἐξ ἀρχῆς καὶ ὁ Μιλτιάδης δραμεῖν εὐθύς ἐλ τὸν Μαραθῶνα ἐψηφισατο καὶ μὴ ἀναμένειν ἕως συλλεγῶσιν οἱ συμμαχίζοντες. Διὸ καὶ νενίκησε μόνος. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς κατὰ γῆν ἄπορα βλέπων τὰ πράγματα συνβούλευσε μὲν ἀρῆναι τὴν πόλιν, εἰς Σαλαμίνα δὲ μετακισθῆναι. Ὁ γοῦν Αἰσχίνης παροξύνων κατὰ τοῦ Μακεδόνα αὐτοὺς ἐκεῖνα προέφερε. TC.V. Οἱ δύο ἔγραψαν,

ἀλλ' ἑκάτερος αὐτῶν προτροπόμενος τοὺς Ἀθηναίους πρὸς ἀρετὴν καὶ ἐλευθερίαν. Ὁ μὲν γὰρ Μιλτιάδης, ὅτι ἐπῆλθον οἱ Πέρσαι, ἔγραψεν ὥστε εὐθύς ἀπαντήσῃ τοῖς πολεμοῖς, Θεμιστοκλῆς δὲ καταλείπειν ἱρήμην τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰς τριήρεις μεταβιβάσθηναι, ὅτι τὰ ἐν Σαλαμίνι καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίω. AR.

438, 17. Καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγαύου] Ἐστὶ μὲν μία τῶν Κέροπος θυγατρῶν ἢ Ἀγραυλος. Ἐν δὲ τῷ τεμένει αὐτῆς οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφηδούς ἐκ παλῶν μετὰ πανοπλιῶν ἄμυνον ὑπερμαχεῖν ἄχρι θανάτου τῆς θρησάμενης. Ἡ δὲ ἱστορία αὕτη Ἀγραυλος καὶ Ἔραη καὶ Πάνδροςος θυγατέρες Κέροπος, ὡς φησὶν ὁ Φιλόχορος. Λέγουσι δὲ ὅτι, πολέμου συμβάντος παρ' Ἀθηναίους, ὅτε Εὐμόλοπος ἱστράσσεια κατὰ Ἐρεχθίως, καὶ μηχανομένονο τούτου, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων ἀπαλλαγῆσθαι, ἐάν τις ἀνέλῃ ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Ἡ τοῖνον Ἀγραυλος ἐκούσα αὐτῆν ἐξέδωκεν εἰς θάνατον ἔρριψε γὰρ ἑαυτὴν ἐκ τοῦ τεύχους. Εἶτα ἀπαλλαγέντες τοῦ πολέμου ἱερὸν ὑπὲρ τούτου ἐτήσαντο αὐτῇ παρὰ τὰ προπύλαια τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖσε ἄμυνον οἱ ἔφηβοι μέλλοντες ἐξίνασι εἰς πόλεμον. TC.V.

438, 19. Τὴν ἐρυθρὰν θαλάτταν] ὡσαυτεῖ ἔλεγε, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης. ART.

438, 22. Οὐχ ὁ μὲν γράφων τὸ ψήρισμα] Ἐμπερξοντο, φησὶ, τὴν κατὰ Φιλίππου προσβολὴν Αἰσχίνης καὶ Εὐβούλου, ὁ μὲν ψηφίσματα γράφων, ὁ δὲ προσεῦδον εἰς Πελοπόννησον, ἵνα τῇ κοινωσίῃ καὶ αὐτὸς μεταβδλημένος εὐρίσκηται. TC.V.

439, 1. Καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις] ἡ πολλὰ καθεύδουσα. TC.V.

439, 3. Συντυχεῖν γὰρ ἀπὼν Ἄτρεστίδῃ] Χρησιμότητη γέγονεν αὐτῷ ἡ μνήμη τῶν κατὰ Ἄτρεστίδαν ὁ μόνον διὰ τὴν τοῦ ἐλλοῦ ἐκβολὴν, ἀλλ' ἵνα καὶ φαίνεται διὸ τούτου Αἰσχίνης συνομολογῶν τὰς τε δωροδοκίας καὶ τὰς Φιλίππου δόσεις, καὶ ὅτι οἶός τε ἐστὶ καὶ εἰς διαφθορὰς καὶ ἔλας ὁμοῦ προδοῦναι πόλεις, ἵνα φαίνεται Αἰσχίνης διὰ τῶν οἰκείων ἀπιστούμενος λόγων· τὰ γὰρ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις ἀκόλουθα. Εἰ γὰρ Ἄτρεστίδης ἦγεν αἰχμάλωτα καὶ δι' Ἄτρεστίδαν ὠδύρετο τὴν Ἑλλάδα, ὠδύρετο ἔν τις καὶ διὰ τὸν Αἰσχίνην Φωκίας. Οὐχ ἤττονες γὰρ Ἄτρεστίδου τὴν δωροδοκίαν Αἰσχίνης καὶ Φιλοκράτης. TC.V. Οὗτος ὁ Ἄτρεστίδης προδότης ἦν Ἄρκας. ART.

439, 4. Γύναια καὶ παιδάρια ὡς τριάκοντα βαδίξει] Ὡς στοχαζόμενος εἶπεν ἀορίστως τὸν ἀριθμὸν, ἵνα ὑπολάβωσι καὶ γυναῖκας τριάκοντα καὶ παιδάρια τριάκοντα. TC.V.

439, 6. Τίς ἀνθρώπος ἐστὶ καὶ τίς ὄχλος;] Ἄρα μὴ τύραννος; ἄρα μὴ στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου λόχον καθίζει τινά; TC.V.

439, 14. Ἀκούειν γὰρ ἔφη τῶν φιλῶν] Διδῶσιν αὐτῷ τότε καὶ φίλους, ὅτε καὶ αὐτὸς ἦν εὖνους. Ἐπιστροφὴν δὲ ἡ τιμωρίαν κατὰ τὸν προδοτὴν ἢ μεταβολὴν τοῦ τρόπου ἀπὸ βαθυμίας εἰς σπουδῆν. TC.V.

439, 22. Μῆτε τρόπαια λέγειν] Ὅρα πῶς οὐκ εἶπε μάχας οὐδὲ κινδύνους, ἀλλὰ τρόπαια, τὸ ἦδὺ καὶ σεμνὸν καὶ ἔνδοξον αἰδεῖσθαι οὐκ ἔδων. TC.V.

Μῆτε βοηθεῖν οὐδενί] Το καθόλου καὶ τὸ ἄποπον, μὴδ' ἂν οικεῖος ἦ, μὴδ' ἂν παῖς ἐμός, μὴδ' ἂν εὐ παποικηκῶς ἐμὲ πρότερον, μὴδ' ἂν οἱ θεοὶ προστάττωσι καὶ Ἀθηναῖ συγχωρῇ. TC.V.

439, 25. Εἶναι τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν, Ἡράκλειος] Σημεῖον τοῦ θαύματος τὸ Ἡράκλειος. Ἐλληνικώτατον δὲ

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

446, 26. Ἔστιν ὄντιν' ὑμεῖς] Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν δωροδοκίαν ἐπιλόγου. BFSY.

Ἔστιν ὄντιν' ἂν ὑμεῖς] Τὰ μέρη τοῦ προτέρου στοιχείου ἐργασάμενος μνημονεύει οὐδὲν ἦτον καὶ τοῦ δευτέρου τοῦ περὶ τῆς δωροδοκίας. Καὶ ἀρχεται λοιπὸν ἐντεῦθεν τοῦ κατὰ τὴν δωροδοκίαν ἐπιλόγου, φράσκων ὅτι οὐκ ἂν ὁ Φίλιππος ἴδωκεν· οὐδὲ γὰρ ἂν ὑμεῖς εἰκόνα δοίητε οὐδὲ σίτησιν οὐδὲ τῶν ἀπάντων οὐδὲν, εἰ μὴ ὑπὲρ ἡμῶν πολιτεύσαίτο. TCY.

447, 11. Ἀλλὰ Ξενοκλείδην τούτων] Οὗτος ποιητῆς ὢν Ἀθηναῖος διέτριβεν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ὅς ὑπεδέξατο πολλήν τιν ὄντα καὶ ἀτιμαζόμενον τὸν Ἠγήσιππον. Εἶτα μάθων ὁ Φίλιππος ἀπαρῆκεν αὐτῷ εἶναι ἐν Μακεδονίᾳ. TCY.

447, 17. Εἶπα τοίνυν μοί τις] Πάλιν ἡ ἀντιθεσις αὐτῆ μεταστατικῆ ἐπὶ τοὺς στρατηγούς. AR.

Τίς ἄρτι προσελθὼν πρὸ τοῦ δικαστηρίου] Ἰνα μὴ δόξῃ ἐσκεμμένα λέγειν. Βούλεται δὲ πρὸς τῆ τιμῆ τοῦ λόγου στρατηγούς ἀντιτάξαι τῷ Αἰσχίνῃ, ὡς ὑβρίζομένους ὑπ' αὐτοῦ. TCY.

447, 21. Ἐγὼ δ' ὅτι πάντα τρόπον κρινόμενος Χάρης] Ἐπειδὴ μεμερισμένοι ἦσαν οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ἄλλήλοις συνεισθηκίαιον, οἱ μὲν Εὐδούλω, οἱ δὲ τῷ ῥήτορι, ὢν Φωκίων ἦν τῶν ἐναντιουμένων Δημοσθένει, εἰκότως ἐπέτρεται καὶ αὐτὸς ἐνταῦθα τὴν εὐνοίαν τὴν τοῦ Χάρητος, ὥσπερ κἀν τῷ κατὰ Μειδίου κετοίηκε, συγχερούς τοὺς ἄλλους ἰππάροχος Μειδίᾳ. Κἀνταῦθα τὸ αὐτὸ τοῦτο θεωρήματα φαίνεται ἡμῖν ἐπιδειξάμενος. Ποῖον τοῦτο; συγχερούειν βούλεται Χάρητα τῷ Αἰσχίνῃ, ὁμοῦ μὲν εὐνοίαν ἑαυτῷ κατασκευάζων, ὁμοῦ δὲ πρὸς ἐκεῖνον ἀπέχθειαν, ἵνα ὥσπερ ὁ Φωκίων τέταται μετὰ τῶν ἀντιδικούντων τῷ ῥήτορι, οὕτως φαίνεται καὶ Χάρης αὐτῷ συντεταγμένος. Ἐνδιατρίβει οὖν ἀπολογούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀντιθεσις εἶχεν Αἰσχίνου ἐν τοῖς προσηγμένοις, ἀλλ' οὐχ οἷον τε ἦν ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην ὅταν ἤξῃ Δημοσθένης, καὶ τῶν στρατηγῶν κεχηρμένων τῷ πολέμῳ, φαίνεται ἀπαλλάττων τὸν στρατηγὸν τῆς τοιαύτης βλασφημίας, καταλιπὼν τὴν στρατηγίαν τὸν στρατηγῶν τῷ βλασφημοῦντι Αἰσχίνῃ, ἵν' Αἰσχίνης φαίνεται τῶν ῥήτων κατηγορῶν. TCY.

449, 14. Καίτοι καὶ περὶ τῆς φωνῆς ἴσως εἶπεῖν ἀνάγκη] Ἐπ' ἄλλο τι μεταβαίνει μέρος τῶν λυπούτων λύσεων· ἔστι γὰρ εὐφρονότατος Αἰσχίνης, ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ πολλὰκις ὁ Δημοσθένης. Ἐπειδὴ οὖν πολλάκις συμβαίνει τοὺς ἀκούοντας καταγοητεύεσθαι τῇ ποιᾷ φωνῇ καὶ ὑποκρίσει, διὰ τοῦτο εἰκότως καὶ τοῦτο, ὡς ἐν τῶν λυπούτων, θεωρεῦσθαι βούλεται. Μέγα γὰρ εὐφρονα καὶ ὑπόκρισις ἐν ἀγωνίᾳ καὶ λόγῳ, καὶ μάλιστα πρὸς ἰδιώτας κριτὰς ἔστιν γίνεσθαι. Ἐπειδὴ τοίνυν αὐτὸς ἑλαττοῦται τοῦτον τῷ μέρει, ἀντιτίθει τῇ εὐφροναίᾳ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην καὶ προαίρεσιν, βουλόμενος θηρεῦσαι τοὺς ἀκούοντας ἐκ τῆς περὶ αὐτὸν σχέσεως καὶ εὐνοίας, ἦν πολλὰκις ἐπεδείξατο ἐν τοῖς κοινοῖς. Ὅταν γὰρ μὴ ἔγωγε μὲν ὁμοίως ἀντιτιθέσθαι, τὸ τηρικαῦτα οὐδὲν κωλύει καὶ ἕτερα πλεονεκτήματα καταλέγειν· καὶ διὰ τοῦτου καιρὸν ἴσως καὶ τῶν ἑαυτοῦ πολιτευμάτων ὑπομνήσθαι καὶ λύσεων ἀχμαλεύτων καὶ πολλῶν εὐεργετημάτων, ἵνα διὰ τούτων εἰς εὐνοίαν τοὺς ἀκούοντας ἐκκαλέσθαι. TCY.

449, 18. Τὰ θεύστην] ἀντὶ τοῦ τὸν θεύστην τὸ δρᾶμα.

449, 22. Ἐπὶ τῆς σκηπῆς] σκηπῆς—κοινοῖς καθ' ὁμοίωτητα λέξεως· δριμύτητος εἰδὸς ἔστιν. B.

450, 2. Οὗτος δ' ἐκεῖνον μὲν προὐκυνιδεῖτο] ὡς ἀνδράποδον δραπετεύσαν. Διὰ δὲ τῶν ἐναντίων μίσος κατασκευάζει Αἰσχίνῃ. Ἐπειδὴ δὲ ῥήτορες ἄμφω, ἐβουλήθη τὸ ἐξισάζον διαπορᾶ λύσαι, δεικνύς ὅτι οὐ τῆς ἴσης τιμῆς οὐδὲ τῆς ἀξίας ἀμρότεροι, ἔτερος ὁ μὲν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὁ δὲ ὑπὲρ Φιλίππου πεπολιτεύεται. TCY.

450, 14. Ἐπεικῶς] ἀντὶ τοῦ μετρίως. AR.

450, 17. Ὅτι δ' οὐ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα] Ἐκβάσεισι εἰπόν, τί μὲν ἀποδοῖσται αὐτοῖς ὀρθῶς δικάσαι, καὶ τί μὴ, κατέλειπεν ἐν τούτοις λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν. BFRSYP.

XX. ΠΡΟΣ ΑΕΠΤΙΝΗΝ.

457, 1. Ἄνδρες δικασταί, μάλιστα μὲν ἐνεκα τοῦ νομίζειν συμφέρον τῇ πόλει λαλῆσθαι τὸν νόμον, εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς ἐνεκα τοῦ Χαδρίου, ὡμολόγησα τούτοις, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συναρεῖν] Πᾶσα δευτερολογία ἐπ' ἑλαττον ἀσχολεῖται περὶ τὰς προοιμιακὰς ἐννοίας· ἐπεικῶς γὰρ τὰ λυπούμενα θεραπεύεται παρὰ τὴν λαγαρότητα τοῦ λέγειν τὴν πρώτην χώραν. Τῶν δὲ δευτερολογιῶν ἐστὶ διαπορᾶ· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶν ἐπιλογοὶ μόνον, ὥσπερ οἱ κατὰ Ἀριστογείτονος, πρωταγωνιστοῦντος Αὐκοῦργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν καταλιπόντος εἰς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι· αἱ δὲ ἐπ' ἑλαττον μὲν ἔχουσι τὸν ἀγῶνα, ὥσπερ ὁ κατὰ Ἀνδροτιῶνος, διὰ τὸ μὴ πολὺ διαφέρειν κατὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ὑπόληψιν Διοδώρου Εὐκτῆμονα· ἡ δὲ νῦν ἐξεταζομένη δευτερολογία σχεδὸν τὰ ἀναγκαϊότατα τοῦ ἀγῶνος συμπεριλαβοῦσα ἔχει, ὡς δεικνύται ἐκ τῆς ἐργασίας. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν βραχὺ καὶ τὸ προοιμίον [ὄν] ἐμφαντικῶν γέγονε τῶν ἀναγκαϊοτάτων δύο κεφαλαίων, τοῦ τε συμφέροντος καὶ τοῦ δικαίου, ἃ δὴ καὶ κατωνόμασι· [τὸ μὲν συμφέρον ἐν οἷς ἔλαξεν « ἐνεκα « τοῦ νομίζειν συμφέρον τῇ πόλει· »] τὸ δὲ δίκαιον διὰ τῆς συνηγορίας τῆς ὑπὲρ Χαδρίου παιδὸς δεδείκται. Ἐμνημόνευσε δὲ καὶ τοῦ νομίμου ἐν ταύτῃ. Διὰ μὲν οὖν νόμου τὸ νόμιμον, διὰ δὲ τοῦ συμφέροντος τὸ λυσιτελεῖν τῇ πόλει, διὰ δὲ τοῦ Χαδρίου παιδὸς τὸ δίκαιον. TCY.

457, 3. Εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς] Ἀπολαύτω, φησὶ, τοῦ κοινοῦ συμφέροντος καὶ ὁ παῖς τοῦ εὐεργετή. Ὅντινος ἡ γραφή καὶ τὴν πόλιν ἔλην καὶ τοῦ στρατηγῶν τὸν υἱόν. Τὸν δὲ Χαδρίαν ὀνομάζει κρόπτων τοῦ παιδὸς τὴν προσηγορίαν, ἦτοι ὅτι νέος ἦν κομιδῆ καὶ οὐδὲν τέως πρέξας, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν αἰδέομαι τοῖς ἀκούουσιν καὶ εἰκότως αὐτὸν ἀπὸ τοῦ γεγεννηκότος κοσμεῖ· καθάπερ τινὰ κληρὸν συμπλέττων τὸ γέρας αὐτῷ. Πρέπον οὖν ἡγήσατο ἀπὸ τοῦ στρατηγῆσαντος καὶ κεκοσμημένου πατρὸς τῆς πόλεως τιμαῖς καὶ ἐνδοξοτέρου τὴν συνηγορίαν ποιήσασθαι· διὰ γὰρ τὸν πατέρα καὶ ὁ παῖς λαθεῖν ἀγωνίζεται. Ὅτε μὲν οὖν οἱ παῖδες ἐνδοξότεροι τῶν πατέρων εἰσιν, ἀπὸ τῶν πατέρων πολλὰκις ἐπὶ τοὺς πατέρας ἡ φιλοτιμία χερσὶ ὕταν δὲ οἱ πατέρες διδῶσι τοῖς παισὶ σεμνύνεσθαι, τότε ἀπὸ τῶν ἐνδόξων ἐπιχειρητέον. Ὅπως γὰρ στρατηγὸς ὁ Κτήσιππος οὐδὲ λαμπρὸς ἐν κατορθώμασιν. Εἰκότως οὖν ἐπ' ἐκεῖνον μᾶλλον ἡ μνήμη· οὐ γὰρ ὅτι ἄσπτος ἦν ὁ παῖς, ὡς φασὶ τινες, ἔκρυψε τὴν προσηγορίαν. Εἰ γὰρ τοῦτο ἦν, οὐκ ἂν ὄλωσ ἦγεν εἰς ὄψιν· νῦν δὲ καὶ νομοθετεῖ καὶ παρίστηκε. Καὶ πάντως ὄψις ἀκοῆς ἐναργεστέρα. TCY.

καθαράτατον, εὐκαιρινέστατον ὅπερ γὰρ οἱ βάρβαροι ἀρνοῦνται, τοῦτο δεδιώρηται ὁ τρόπος αὐτῶν. TCV.

439, 27. Δεινότερον λέγειν] Καὶ τοῦτο γὰρ Ἑλληνικόν, τὸ δύνασθαι λέγειν, ὡς εἶναι καὶ τῶ τρόπῳ καὶ τῇ γλώττῃ τὸν Φιλίππον Ἑλληνα. TCV.

440, 1. Ἔστιν οὖν ὅπως ἂν ταῦτ' ἐκείνα] Συναγωγῇ τῆς πίστεως. Οὐκ ἠδύνατο, φησὶν, ὁ ἐκεῖνα προειρηκώς ταῦτα εἰπεῖν ὄντα ἐναντία, εἰ μὴ προδιέφθαρτο. Ὅρα δὲ αὐτὸν καὶ τὸ ἦθος Αἰσχίνου μιμησάμενον ἐν οἷς ὑπέμνησεν Αἰσχίνου δημηγορίαν εἶπεν. TCV.

440, 7. Ἦγαγε δεῦρ' ἐπ' ὕβρι] Βαρέως εἰς ὕβριν τῶν Ἀθηναίων αἰ γυναικὲς ὑβρίζονται. TCV.

440, 16. Ἄλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ κλαίησι] Ἐνταῦθεν ἡ τοῦ ἄλλου ἐκβολή. ART. Ἴνα μὴ εἴπῃ ὅτι οὐ πέφυκα θαρσύνειν καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἰδάρκασα, ἐπάγει ὅτι ὑπὲρ αὐτοῦ μὲν κλαίησι, ἐκείνους δὲ οὐκ ἠλέησε. TCV.

440, 20. Καὶ πτωχοὶ περιέρχονται] Ἐπλήρωσαν θρήνων τὴν οἰκουμένην πλανώμενοι. Ἐπειδὴ δὲ ἔστι πλανᾶσθαι καθ' ἱστορίαν ἢ ἐμπορίαν, ἵνα τὴν συμφορὰν ἐμφήνη, τὸ πτωχοὶ προσέθηκιν. TCV.

440, 23. Καὶ προδότου πατρός] Προτάζει τοῦ χρηστοῦ ὀνόματος, λέγω τοῦ πατρός, τὸ αἰσχρὸν τὸ τοῦ προδότου. TCV.

441, 8. Ὡς ἐπέδη Μακεδονίας] τὰς Ἀθήνας καταλιπών. TCV.

441, 13. Τίς γὰρ ἔστιν Ἑλλήνων] Τιμᾶ τὰς Ἀθήνας καὶ βάρβαρος, καὶ δεδωσά μοι τὴν ψῆφον, οὐκ ὡς Ἑλληνα φιλῶν, ἀλλ' εἰ καὶ δοσμενῆς, τῆς ἀληθείας ἠτώμενος. Οὐκοῦν ἔστω καὶ τῶν φύσει πολιτῶν Αἰσχίνης. Πολιμώτερος γάρ. Τρία ἔστι τὰ ποιῶντα μὴ λέγεσθαι τῆς Ἰττικῆς τὰ ἀνδραγαθήματα· ἢ γὰρ ἀνέητος ὢν οὐκ οἶδεν, ἢ ἀνήκοος ἔμεινεν ἔξω τῆς οἰκουμένης οὐκ ἔχθρος ὑπάρχει τῆς πόλεως καὶ μισῶν κρύπτειν πειρᾶται, δέον ἔν τῶν τριῶν ὑποσθῆναι τὸν Αἰσχίνην, μὴ συντιθέμενον τῇ δόξῃ τῆς πόλεως. TCV.

441, 19. Ἐν Μαραθῶνι] τὸ Μαραθῶνι, ὅπου μόνως ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι. TCV.

441, 22. Εἶθ' οὐκ μὴδὲ τῶν ἐχθρῶν] Τὰ κοινὰ τὰ ἐν Σαλαμῖνι ἴδια πεποίηκεν οὗτος, ἀποστερῶν τῶν ἐπαίων δηλονότι. Καλῶς δὲ τὸ ἀποστερῶν. Ἐπειδὴ καὶ κτήμα αὐτῶν ἔφησε τὴν δόξαν εἶναι. Τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ στερηθεὶς ἕψης· στερεῖσθαι γὰρ τις ὢν ἔχει, ἀποστερεῖται δὲ τὰ ἀλλότρια. Ἐνεβράδων δὲ τοῖς προγόνους, παροξύνων πλέον τοὺς δικαστὰς τοὺς αἰθουμένους αὐτούς. TCV.

441, 27. Οἱ δὲ ἐπὶ τοῖς καλῶς πραχθεῖσιν Ἰκαῖνοι] Σημειώσαι· περὶ ἰγκωμίων τιθινῶτων. B.

442, 2. Τῆς ἐπιτιμίας] τῆς εὐπορίας ἢ τῆς μὴ ἀτιμίας. B.

442, 9. Καὶ χάριν ὑμῖν ἔχειν] ἤδει γὰρ ὅτι μελλόνος ἢ καθ' αὐτὸν ἔτυχεν· ὁ γὰρ τυχὼν τιμῆς, ἥς ἀξίος ἔστιν, οὐκ ἔχει χάριν τῶ δόντι, ἀλλ' ὁ παρ' ἀξίαν λαβὼν. TCV.

442, 10. Καὶ μέτριον παρεῖχεν ἑαυτὸν] οὐκ ᾧν δηλονότι, ἀλλ' ἔμποκρινόμενος. TCV.

442, 11. Τὰς ὀφρὺς ἀνέσπασεν] Ἴνα μὴ αὐτομάτως ἐκ φύσεως γίνηται, αὐτὸς ἀνασπᾶ, φησὶ, πρὸς τοὺς καιροὺς σχηματιζόμενος. TCV.

442, 12. Κἂν ὁ γεγραμματοεὐδὲς Αἰσχίνης] Ἐὰν τολᾶσῃ τις ὄλωσ εἰπεῖν, οὐκ ὁ νῦν γραμματεὺς Αἰσχίνης, ἀλλ' ὁ ποτὲ γενόμενος, ἐχθρὸς ἔστιν εὐθέως· κατέχονται γὰρ πάντες τῶ δέει. TCV.

442, 14. Θολόματιον] τὸν τρίβωνα φησὶ. ARB.

442, 20. Τὴν θόλον] ὁ τόπος, ἐνθα ἰθακῆνοι οἱ πρᾶταίσι. B.

Βούλομαι τοῖνον ὑμῖν ἐπαλεῖν] Ἀναπεραλαίως τῶν ἐκ τῆς δωροδοκίας κακῶν, ὧν ἐπολιτεύσατο Φίλιππος. BFRYSTCV. Οὐ γὰρ τοῖς ἔπλοισ ἐῴεν ὑμᾶς, ἀλλ' ἐκ τῆς πολιτείας νενίκηκε. Μόνον γὰρ οὐκ ἰδημηγόρει παρ' ὑμῖν, τοῖς προδόταις λέγων ἢ βούλεται. TCV.

442, 25. Διαφορομένης αὐτῶ τῆς χώρας] πορθουμένης, λεηλατουμένης· ὅσον, ὁ τοὺς ληστὰς Φωκέας ἀνέπαυσε. TCV.

442, 27. Τοὺς τὰ φιλόφθονα λέγοντας] Ἐν λόγοις γὰρ μόνον ἦν, οὐκ ἐν ἔργοις ἢ φιλοφθονία. TCV.

443, 1. Ἡμεῖς οἱ πρῆσβεις] Χωρίζεται νῦν τὸν Αἰσχίνην. Χρηστὸν γὰρ ὄνομα ἢ πρῆσβεία. TCV.

443, 2. Ἐμισθώσατο μὲν τοῦτον εὐθέως] Τὸ εἰσολοῦν αὐτοῦ καὶ εὐθὺν δεικνύσι τὸ εὐθέως. TCV.

443, 17. Συνεξαίρησιν] Καλῶς προσέθηκε τὸ σὺν, ἐπὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς πορθεῖν. ARC.

443, 28. Οὕτε Ἑλληνας οὕτε βαρβάρους] Οὐκοῦν καὶ νῦν ἠδύνατο καὶ μόνῃ βύσασθαι αὐτοὺς ἡ πολιτεία, ἢ μὴδὲ τότε παρ' ἄλλων δεηθεῖσα συμμαχίας. TCV.

444, 11. Πῶς; οὕτως] ὡς ἔτι ζητούμενος. Τὸ δὲ ὁδῶς, ὡς λοιπὸν εὐρόντος Ἀθηναίων τινὰς, καὶ τοῦ Φιλίππου ἀποροῦντος καὶ μονοῦ διωχεραίνοντος. Ἄρα παρ' Ἀθηναίους εὐρήσομεν ἀνδρα οὕτως ἢ μοχθηρότατον; ἀρα δυνατόν ὀφθῆναι τίνα παρ' ἐκείνους βαδῶς ψευδομένον; φοβούμε τὴν τῆς Ἰττικῆς φύσιν. Χρηστοὺς ἐπίσταται πρᾶν ἀκήτορας. TCV.

444, 20. Ἄπειρ ἂν συνθέσθαι νῦν ἐξιμάσιμεν αὐτὸν] Πῶς θέλετε, φησὶν, αὐτὸν ὁμολογήσειν τοῖς λόγοις ἢ κατορθώσει τοῖς ἔργοις; TCV.

445, 8. Μηδ' ἐναντίον Ἐθῆ ψήφισμα] Ἦρξαι μοι πρὸς τὴν νίκην τὸ ψήφισμα δίκην στρατιᾶς. Ἐροῖσθαι γὰρ τὸ δόγμα τῶν Ἀθηναίων ὁ Φίλιππος. TCV.

445, 20. Ἄντι μὲν τοῦ Θεσπιάς καὶ Πλαταιῆς] Ἐπύθον, φησὶ, πόλει Ἑλληνίδας ἰδεῖν οἰκίζομένης, καὶ ἀδραποδοσέσθαισας ἀκήτορας. TCV.

445, 23. Καὶ περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν] Ἴνα μὴ κατὰ φθόνον δοκῇ λέγειν τὸ περιαιρεθῆναι, ὅσον τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ ἐξιμάτους, προσέθηκε τὴν ὕβριν, ἵνα δικαίως ἐπιλέγειν. TCV.

445, 25. Θηβαῖοι δὲ ἦσαν οἱ κατασπάπτοντες] Διελόν ἐργάσατο πάθος, ἐχθροὺς δεδειχώς τοὺς ἀπτόχευρας. TCV.

445, 26. Οἱ διοικισθέντες] οἱ διαπραθέντες, ὥστε μὴ θεμοῦ οἰεῖν. FBV.

Ἰπ' Αἰσχίνου τῶ λόγῳ] εἶθε καὶ Φωκέας εἶδον διοικισθέντας τῶ λόγῳ. Νῦν δὲ οὐκ τοῖς βήμασι ἰσως διέφθειρας ἐν τοῖς πράγμασιν. TCV.

446, 2. Περὶ Ἀρυμοῦ] πόλις μεταξὺ τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. BFV.

446, 5. Τὰ πάτρια] Τὰ πάτρια ἔθῃ λέγει, οἷς ἐκχρηστὸν ὁ πατέρας. ART.

446, 7. Ἀμφικτύονες] Ἀμφικτύονες τοὺς Φωκέας λέγει. ART.

446, 12. Ἡ πόλις δὲ] ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. Εἰ γὰρ καὶ οἱ Φωκέας ἔχον ταύτην, ἀλλ' οὐκ ἔστι κατὰ τὴν παρεχόμενον τοῖς Ἀθηναίους, ὡς μελλόντων. ART.

446, 13. Αἰνίγμα] Αἰνίγματα γὰρ ἔστι τὰ τὰ τῶν ἐναντιῶν δηλοῦμενα. ART.

446, 26. Ἔστιν ὄντιν' ὑμεῖς] Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν δωροδοκίαν ἐπιλόγου. BFSY.

Ἔστιν ὄντιν' ἂν ὑμεῖς] Τὰ μέρη τοῦ προτέρου στοχασμοῦ ἐργασάμενος μνημονεύει ὁδὸν ἦν καὶ τοῦ δευτέρου τοῦ περὶ τῆς δωροδοκίας. Καὶ ἀργεῖται λοιπὸν ἐντεῦθεν τοῦ κατὰ τὴν δωροδοκίαν ἐπιλόγου, φάσκων ὅτι οὐκ ἂν ὁ Φίλιππος ἔδωκεν· οὐδὲ γὰρ ἂν ὑμεῖς εἰκόνα δοίητε οὐδὲ σίτησιν οὐδὲ τῶν ἀπάντων οὐδὲν, εἰ μὴ ὑπὲρ ἡμῶν πολιτεύσατο. TCV.

447, 11. Ἀλλὰ Ξενοκλεῖθην τούτον] Οὗτος ποιητὴς ὢν Ἀθηναῖος διέτριβεν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ὅς ὑπέδειξετο πολλὴν ὄντα καὶ ἀτιμαζόμενον τὸν Ἠγήσιππον. Ἔττα μαθὼν ὁ Φίλιππος ἀπεφίηκεν αὐτῷ εἶναι ἐν Μακεδονίᾳ. TCV.

447, 17. Εἶπε τοίνυν μοί τις] Πάλιν ἡ ἀντίθεσις αὐτῆ μεταστατικῆ ἐπὶ τοὺς στρατηγούς. AR.

Τίς ἄρτι προσελθὼν πρὸ τοῦ δικαστηρίου] ἵνα μὴ δόξῃ ἐπεμμένα λέγειν. Βούλεται δὲ πρὸς τῷ τίλει τοῦ λόγου στρατηγούς ἀντιτάξαι τῷ Αἰσχίῳ, ὡς ὑβρίζομένους ὑπ' αὐτοῦ. TCV.

447, 21. Ἐγὼ δ' ὅτι πάντα τρόπον κρινόμενος Χάρης] Ἐπειδὴ μεμνημένος ἦσαν οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ἀλλήλους συνεστήσεισαν, οἱ μὲν Εὐδούλω, οἱ δὲ τῷ ῥήτορι, ὢν Φωκίων ἦν τῶν ἐναντιουμένων Δημοσθένει, εἰκότως ἐπάργαται καὶ αὐτὸς ἐνταῦθα τὴν εὐνοίαν τὴν τοῦ Χάρητος, ὥσπερ κἀν τῷ κατὰ Μειδίου πεποιήματι, συγκρούων τοὺς ἄλλους ἐπαργύους Μειδίᾳ. Κἀνταῦθα τὸ αὐτὸ τοῦτο θέλημα φαίνεται ἡμῖν ἐπιδεικνόμενος. Ποῖον τοῦτο; συγκρούειν βούλεται Χάρητα τῷ Αἰσχίῳ, ὁμοῦ μὲν εὐνοίαν ἑαυτῷ κατασκευάζων, ὁμοῦ δὲ πρὸς ἐκεῖνον ἀπέχθεται, ἵνα ὥσπερ ὁ Φωκίων τίταται μετὰ τῶν ἀντιδικούντων τῷ ῥήτορι, ὅστω φαίνεται καὶ Χάρητος αὐτῷ συντεταγμένος. Ἐνδιατρίβει οὖν ἀπολογούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀντίθεσις εἶχεν Αἰσχίνοιο ἐν τοῖς προειρημένοις, ἀλλ' οὐχ οἷόν τε ἦν ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην οἷαν ἤξιστο Δημοσθένει, κακῶς τῶν στρατηγῶν κερήμενων τῷ πολέμῳ, φαίνεται ἀπαλλάττων τὸν στρατηγὸν τῆς τοιαύτης βλασφημίας, καταλείπων τὴν στρατηγίαν τῶν στρατηγῶν τῷ βλασφημοῦντι Αἰσχίῳ, ἵν' Αἰσχίνης φαίνεται τῶν φθῶν κατηγορῶν. TCV.

449, 14. Καίτοι καὶ περὶ τῆς φωνῆς ἴσως εἶπεῖν ἀνάγκη] Ἐπ' ἄλλο τι μεταβαίνει μέρος τῶν λυπούντων λόγων· ἔστι γὰρ εὐφωνότατος Αἰσχίνης, ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ πολλὰκις ὁ Δημοσθένης. Ἐπειδὴ οὖν πολλάκις συμβαίνει τοῖς ἀκούοντας καταγοητεύεσθαι τῇ ποιῆσει φωνῆ καὶ ὑποκρίσει, διὰ τοῦτο εἰκότως καὶ τοῦτο, ὡς ἐν τῇ τῶν λυπούντων, θεραπεύσαι βούλεται. Μέγα γὰρ εὐφρανῆαι καὶ ὑπόκρισις ἐν ἀγῶνι καὶ λόγῳ, καὶ μάλιστα πρὸς ἰδιώτας κριτὰς ἔστι γίνεσθαι. Ἐπειδὴ τοίνυν αὐτὸς ἔλαττοῦται τούτῳ τῷ μέρει, ἀντιτίθεται τῇ εὐφρονίᾳ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην καὶ προαίρεσιν, βουλόμενος θεραπεύσαι τοὺς ἀκούοντας ἐκ τῆς περὶ αὐτὸν σχέσεως καὶ εὐνοίας, ἣν πολλάκις ἐπεδείχαστο ἐν τοῖς κοινοῖς. Ὅταν γὰρ μὴ ἔγωμεν ἁμοῖα ὁμοιοὺς ἀντιπῶναι, τὸ τμηκαῖα ὁδὸν καλύει καὶ ἕτερα πλεονεκτήματα καταλέγειν· καὶ διὰ τούτου καιρὸν ἔσχε καὶ τῶν ἰσχυροῦ πολιτευμάτων ὑπομνήσαι καὶ λύσεων ἀτιμαζώτων καὶ πολλῶν εὐεργετημάτων, ἵνα διὰ τούτων εἰς εὐνοίαν τοὺς ἀκούοντας ἐκκαλέσθαι. TCV.

449, 18. Τὰ Θυέστου] ἀντὶ τοῦ τὸν Θυέστην τὸ δρᾶμα. ARF.

449, 22. Ἐπὶ τῆς σκηρῆς] σκηρῆς—κοινοῖς καθ' ὁμοίωτητα λέξεως· δριμύτητος εἶδος ἔστιν. B.

450, 2. Οὗτος δ' ἐκείνου μὲν προὐκλινθεῖτο] ὡς ἀνδράποδον δραπετεύσαν. Διὰ δὲ τῶν ἐναντιῶν μῖσος κατασκευάζει Αἰσχίῳ. Ἐπειδὴ δὲ ῥήτορες ἄμφω, εὐουλήθη τὸ ἐξισῶν διαφορά ἴσως, δεῖκνυς ὅτι οὐ τῆς ἴσης τιμῆς οὐδὲ τῆς ἀξίας ἀμφοτέροι, εἴπερ ὁ μὲν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὁ δὲ ὑπὲρ Φιλίππου πεπολιτεύεται. TCV.

450, 14. Ἐπεικῶς] ἀντὶ τοῦ μετρίως. AR.

450, 17. Ὅτι δ' οὐ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα] Ἐκδόσεις ἐπιπῶν, τί μὲν ἀποθήσεται αὐτοῖς ὀρθῶς δικάσαι, καὶ τί μὴ, κατέλειπεν ἐν τούτοις λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν. BFRSYP.

XX. ΠΡΟΣ ΑΕΠΤΙΝΗΝ.

457, 1. Ἄνδρες δικασταί, μάλιστα μὲν εἵνεκα τοῦ νομίσειν συμφέρειν τῇ πόλει λαλῆσθαι τὸν νόμον, εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς εἵνεκα τοῦ Χαβρίου, ὁμολόγησα τούτοις, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συναρεῖν] Πᾶσα δευτερολογία ἐπ' ἔλαττον ἀσχολεῖται περὶ τὰς προαιμιακὰς ἐννοίας· ἐπεικῶς γὰρ τὰ λυπούμενα θεραπεύεται παρὰ τῶν λαγχανόντων τοῦ λέγειν τὴν πρώτην χώραν. Τῶν δὲ δευτερολογῶν ἐστὶ διαφορά· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶν ἐπιλογοὶ μόνον, ὥσπερ οἱ κατὰ Ἀριστογείτονος, πρωταγωνιστούντος Αὐκούργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν καταλιπόντος εἰς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι· αἱ δὲ ἐπ' ἔλαττον μὲν ἔχουσι τὸν ἀγῶνα, ὥσπερ ὁ κατὰ Ἀνδροτίωνος, διὰ τὸ μὴ πολλὴ διαφέρειν κατὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ὑπόληψιν Διοδώρου Εὐκτῆμονα· ἡ δὲ νῦν ἐξεταζομένη δευτερολογία σχεδὸν τὰ ἀναγκαῖα τοῦ ἀγῶνος συμπεριλαβοῦσα ἔχει, ὡς δεῖκνυται ἐκ τῆς ἐργασίας. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν βραχὺ καὶ τὸ προοίμιον [ὄν] ἐμφαντικῶν γέγονεν τῶν ἀναγκασιωτάτων δύο κεφαλαίων, τοῦ τε συμφέροντος καὶ τοῦ δικαίου, ἃ δὴ καὶ κατωνόμασε· [τὸ μὲν συμφέρον ἐν οἷς ἔλειπεν εἵνεκα « τοῦ νομίσειν συμφέρειν τῇ πόλει »] τὸ δὲ δίκαιον διὰ τῆς συνηγορίας τῆς ὑπὲρ Χαβρίου παιδὸς δεδύλωκεν. Ἐμνημόνευσε δὲ καὶ τοῦ νομίμου ἐν ταύτῳ. Ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ νόμου τὸ νόμιμον, διὰ δὲ τοῦ συμφέροντος τὸ λυσιστελοῦν τῇ πόλει, διὰ δὲ τοῦ Χαβρίου παιδὸς τὸ δίκαιον. TCV.

457, 3. Εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς] Ἀπολαύτω, φησὶ, τοῦ κοινοῦ συμφέροντος καὶ ὁ παῖς τοῦ εὐεργέτου. Ὀνίστην ἢ γραφὴ καὶ τὴν πόλιν βλην καὶ τοῦ στρατηγοῦ τὸν υἱόν. Τὸν δὲ Χαβρίαν ὀνομάζει κρήπτων τοῦ παιδὸς τὴν προσηγορίαν, ἥτοι ὅτι νῖος ἦν κομιδῆ καὶ οὐδὲν τίως πράξας, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν αἰδέσιμος τοῖς ἀκούοις· καὶ εἰκότως αὐτὸν ἀπὸ τοῦ γεγεννηκότος κοσμεῖ, καθέπερ τινὰ κληρὸν συμπλέττων τὸ γέρας αὐτῷ. Πρέπον οὖν ἠγήσατο ἀπὸ τοῦ στρατηγῆσαντος καὶ κεκοσμημένου ταῖς παρὰ τῆς πόλεως τιμαῖς καὶ ἐνδοξοτέρου τὴν συνηγορίαν ποιήσασθαι· διὰ γὰρ τὸν πατέρα καὶ ὁ παῖς λαβεῖν ἀγωνίζεται. Ὅτε μὲν οὖν οἱ παῖδες ἐνδοξότεροι τῶν πατέρων εἰσὶν, ἀπὸ τῶν πατέρων πολλάκις ἐπὶ τοὺς πατέρας ἡ φιλοτιμία χωρεῖ· ὅταν δὲ οἱ πατέρες διδῶσι τοῖς παισὶ σεμνύνεσθαι, τότε ἀπὸ τῶν ἐνδόξων ἐπιχειρητίων. Οὕτω γὰρ στρατηγὸς ὁ Κτήσιππος οὐδὲ λαμπρὸς ἐν κατορθώμασιν. Εἰκότως οὖν ἐπ' ἐκείνου μᾶλλον ἢ μνήμη· οὐ γὰρ ὅτι ἄσματος ἦν ὁ παῖς, ὡς φασὶ τινες, ἔκρυψε τὴν προσηγορίαν. Εἰ γὰρ τοῦτο ἦν, οὐκ ἂν ὅπως ἦγεν εἰς ὄψιν· νῦν δὲ καὶ νομοθετεῖ καὶ παρέστηκε. Καὶ πάντως ὅπως ἀκοῆς ἐναργεστέρα. TCV.

Ὁμολόγησα τούτοις] τοῖς περὶ τῆς ἀτελείας κινδυνεύουσιν, ἢ, ὡς τινες, Κτησιππου καὶ Ἀφειλίω, ἀντισφύρουσι τὸν ἀμίανον νόμον. Ὑδὸς δὲ Βαθίπου ὁ Ἀφειλίω, ἐλόμμενος τὴν γραφὴν ὡς διάδοχος τοῦ πατρὸς, εἶτα ἰδιωτῆς ὢν, συνηγόρον τὸν Φορμίωνα ἐκάλεσεν. TCV.

457, 4. Ὡς ἂν οἷός τε ὦ] τὸ κατὰ δύναμιν εἰσφέρειν, φησί· μὴ ζητεῖ τὸ πλεόν. TCV.

Ἔστι δ' οὐκ ἀδηλον] Ἀντιθέσεις τοῦ δικαίου ἢ ἀντιπρότασις. Τ. Πρώτῃ ἀντιθέσει τοῦ δικαίου. BRSY. Τεχνικὸν θεώρημα παρεβύκειν ἡμῖν ὁ βήτωρ ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, ἐν τῷ περὶ στεφάνου, κἀναυθα. Εὐθύς γὰρ μετὰ τὰς προοιμιακὰς ἐννοίας ἀρχεται τῶν ἀντιθέσεων· διὰ μὲν δὴ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐκ τῶν ἀντικειμένων ἀρχεται. Δύο δὲ προκειμένων κεφαλαίων, τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος, οὐκ ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ἀρχεται, χωρεῖ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τὸ δίκαιον, ὅτι λυπεῖ μᾶλλον αὐτὸν τὸ συμφέρον, πλείστην ἰσχὺν παρέχον Λεπτίνῃ, συναγωνίζεται δὲ αὐτῷ τὸ δίκαιον. Διὰ τοῦτο φυγῶν τὴν πρὸς ἐκεῖνο τὸ κεφάλαιον μάχην πλέκεται τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ· καὶ οὐ διὰ τοῦτο μόνον τὸ θεώρημα, ἀλλὰ καὶ δι' ἕτερον. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ νόμος αὐτὸς, ὃν εἰσφέρει Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιππου καὶ Φορμίωνος (deb. Ἀφειλίωτος), τοῦτ' ἐπαγγέλλεται τοῦ κρίσεως εἶναι κατὰ τῶν ἀναξίως δοκούντων εὐληθεῖν δωρεὰς, εὐθύς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τὴν σύστασιν τοῦ νόμου προῦθηκεν, ἵνα μὴ φαίνεται αὐτὸς εἰσάγων τὸν νόμον, ἀλλὰ κατὰ Λεπτίνου φαίνεται τὸ περὶ αὐτὸν νομοθετεῖν ἀπαιτούμενος οὕτως. Δοκῶν δὲ συντρέχειν δείκνυσιν ἄτοπον ὃν διὰ τοὺς ὀλίγους ἀναξίως ἀφαιρεῖσθαι τοὺς πλείονας. Ὅταν γὰρ φιλονεικῆ δεῖν καὶ τοὺς ἀναξίως μὴ ἔχειν, τότε μάστιχα συνίστησι τοὺς δικαίως ἔχοντας δεῖν ἔχειν. Δείκνυσι δὲ τὴν πόλιν μὴ περὶ τούτου τοῦ μέρους κινδυνεύουσαν μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ πάσης τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἀξίας. Σύνθηες γὰρ αὐτῷ ταραττεῖν τὸν ἀπροσπῆν ἐν οἷς ἂν φοβῆται τὴν ὑπόθεσιν, καὶ μεταίρει ἐπὶ μείζονας καὶ παραδόχους φόβους· ὡς ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ὑπὲρ Χερρονήσου, ὡς ἐν τῷ περὶ εἰρήνης ὑπὲρ πολέμου κοινῶν τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους ὅτι ὑπὲρ Ἀνδροτίωνος καὶ Γλαυκέτου καὶ Μιλανώπου τίθεται καὶ οὐχ ὑπὲρ ὁμῶν ὁ νόμος· ἐκεῖ μὲν φαυλῶν τὴν προαίρεσιν, ἐνταῦθα δὲ ὑπὲρ τῶν κυριωτέρων φοβῶν. TCV.

457, 6. Κἄν τις ἄλλος] ἴσως τοὺς συνηγόρους καὶ τοὺς συνδικούς λέγει. TCV.

457, 8. Εὐρομένους ἀτέλειαν] περιποιήσαντας ἑαυτοῖς καὶ λαβόντας ἀπ' ὧν ἐποίησαν. Ἔθος δὲ ἦν παρὰ Ἀθηναίους τοὺς εὐεργέτας τῆς πόλεως λαμβάνειν διαφόρους τιμὰς, ἢ χαλκῆν εἰκόνα ἢ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ ἢ ἀτέλειαν, ἀλλ' οὐ πασῶν τῶν λειτουργῶν· οὐδέποτε γὰρ ἐλάμβανον οὔτε τῶν τριηραρχῶν οὔτε τῶν εἰσφορῶν τοῦ πολέμου ἀτέλειαν. TCV.

457, 9. Καὶ τούτω κλείστω] Κατ' ἐπίκρισιν. BRTY.

457, 10. Ἐγὼ δ' ὅτι μὲν τινῶν] τῆς τοῦ βήτου κατηγορίας ἀντιλαμβάνεται, ὅτι διαβάλλων ὀλίγους βλάπτει τοὺς πάντας. TCV.

457, 11. Καὶ γὰρ εἴρηται] ὑπὸ Φορμίωνος πάντως. Καὶ ἵνα μὴ ὡς κατηγορος ὑποτιπτεῖται, προστίθεται ὅτι καὶ ἡμεῖς ἄπαντες, καὶ μὴ λέγοντες ἕτερου, γνωρίζετε. TCV.

457, 13. Τίνος ἦνακα, εἰ τὰ μάλιστα μὴ τινὲς, ἀλλὰ πάντες ἦσαν ἀνάξιοι τῶν αὐτῶν] Κατὰ συγχώρησιν συνδραμῶν συγκρούει τοὺς δικασταῖς τὸν Λεπτίνῃ, πόλεμον

αὐτῷ πρὸς τοὺς καθημένους ἐγείρων. Σύνθηες γὰρ αὐτῷ ταραττεῖν τὸν ἀπροσπῆν. Ἐκ τούτων γὰρ εὖνον, διὰ δὲ τὸ δέος ποιεῖ καὶ προσεκτικώτερον, περὶ πάσης τῆς πολιτείας ἐμβάλλων φροντίδας. Οὐκέτι γὰρ πρὸς τὸ κέρδος ἀφορᾷ, ἀλλὰ ζητεῖ πρώτων ὅπως ἂν φῶγοι τὴν ἐπιβουλὴν, τῆς ἔξουσίας ἀποστερούμενος. TCV.

457, 15. Ἐν μὲν γὰρ τῷ] Ἀναστρέφουσα περίοδος. Ρ. Τετρακτύως περίοδος. TC.

457, 21. Οὕτω καὶ τὸν δῆμον] Οὗ γὰρ ἐκ ἀμφοῖν, φησί, δυνήσεται προβάλλεσθαι τὸ ἀνάξιον καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργητῶν καὶ δῆμον ἀνάξιοι τινες, ὃ Λεπτίνῃ, τῶν εὐλογῶντων εἰσίν; ἔστι· δέχομαι τὴν ἀπολογίαν· στερισκόσθωσιν οἱ ἀνάξιοι. Τί δέ σοι κατὰ τοῦ δῆμου τὴν τοιαύτην ὕδριν κενήνηκεν; ἀραιεῖ τῆς περιόδου τὴν ἀδειαν, λείπει τὴν ἔξουσίαν τῆς πόλεως. TCV.

457, 22. Ἀλλὰ, νῆ ΔΓ', ἐκεῖνο] Δευτέρα ἀντιθέσις· ἀνθυποφορὰ. BRSTY. Πολλὴ τις ἔμφρασις καὶ δεινότης, καὶ πολὺ τὸ πικρὸν. Μετανέμκεται γὰρ ὁ Λεπτίνῃ ἐρῶσιν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος. Οὐκέτι γὰρ, ἵνα λειτουργήσῃσιν οἱ πλουσιώτατοι, τέθεικε τὸν νόμον, ἀλλ' ἵνα μὴ ἔξαπατάται ὁ δῆμος. Ἴνα ὁ δῆμος, φησὶν, ἀποστῆς τῆς περὶ τῶν λειτουργῶν ζητήσεως, κατέβη τοῦ ἀνόρου τὴν δυσμύνησιν, καὶ ὡς διγαρχίαν προοιμιάζεται, τοσούτων ἀγαθῶν αὐτοὺς ἀποστερεῖν ἐπιχειροῦμενος. Πεπανοφύργησι δὲ σφόδρα τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ εἰσοδος. Ἴνα γὰρ μὴ τῆς τῶν ἀπατῶντων δεινότητος εἴη τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ τῆς τῶν ἀπατῶντων εὐθελείας σημεῖον ὑπάρχη τὸ δνειδος, ἐπὶ τὸν δῆμον μετέστησε, διὰ τὸ βραδίως ἔξαπατάσθαι φήσας.

Αὐεὶ δὲ τῷ ἐξ ἀκολουθίας ἀτόπω, τῷ κατ' ἐρώτησιν Ἐλέγῃ τὴν πληθύν ἀδξήσας. Τί οὖν κωλύει, φησί, πάντα ἀρῆσθαι; οὐδὲν γὰρ ἔστι τῶν πάντων, ἐν ᾧ τὸ ἀπατῶσθαι παρυσάμεν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ δευτέρα ἀντιθέσις ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἀνέκυψε, καὶ ἔστιν ἀνθυποφορὰ. Διαφέρει δὲ ἀντιθέσις ἀνθυποφορᾶς τῷ τὴν μὲν ἐξ αὐτῶν ἀνταίτια τῶν πραγμάτων ἡμῖν, τὴν δὲ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων εὐρίσκεισθαι. Ἡ μὲν οὖν προτέρα ἀντιθέσις αἰτιάται ὅτι ἀνάξιοι τινες εὐλήφασιν, τούτους δὲ ὁ Δημοσθένης νόμος ἐκκρίνει· ἡ δὲ δευτέρα φησὶν ἔξαπατάσθαι τὸν δῆμον. Διὰ τοῦτο δὲ ἐξ ἀντιθέσεων ἀρχεται, ἵνα τῷ μὲν δοκεῖ ἀντιθέσιν λύγι, τῇ δ' ἀληθείᾳ προκατασκευῆται τῷ ἑαυτοῦ νόμῳ τὴν εἰσοδον. Ἄ γὰρ Λεπτίνῃ ἐν ταῖς μέμφεται, ἀντικρως ὁ τοῦ Δημοσθένους λέλυκε νόμος· δοὺς γὰρ κρίσιν καὶ τοὺς ἀναξίως ἐκβαλῶν, οὔτε τὸν δῆμον ἔξαπατάσθαι συγχωρεῖ καὶ τοὺς ἀναξίως ἐκβάλλει. Οὐκ ἠδύνατο δὲ εὐθύς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρῆσθαι κεφαλαίων, μὴ προκατηγορησῆς τοῦ Λεπτίνου νόμου. TCV.

458, 2. Τί οὖν κωλύει] Αὐσίς κατὰ συνδρομῆν ἐξ ἀντιπαραστάσεως. BFSTCYV.

458, 9. Ἄρ' οὖν θησομέθα] Καλὸν γε. Οὗ γὰρ θησομέθα νόμον ἐπὶ καθαιρέσει τῶν νόμων. Κινδυνεύει γὰρ τις περὶ τοῦ παντὸς ἀπατῶμενος· κόλαζε τὸν ἀπατῶντα, μὴ τὸν φενακίζόμενον τιμωροῦ. Ἔχει δὲ ταῦτα τὴν ἀναφορὰν ἴσως πρὸς τοὺς δύο νόμους, τὸν τε Λεπτίνου καὶ τὸν παρεισφερόμενον. Ὁ μὲν γὰρ Λεπτίνου ἐπὶ λῆξιν ἀραιεῖται, ὁ δὲ ἀντισφύρομενος διδάσκει τῆλεθῆς, δικαστήριον καθίζων καὶ ἐτιμᾶζων τοὺς ἀπάτη εὐληφῶτας. Ἀφίνης δὲ καὶ Ἀσπίσιος κατὰ τὴν εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴν φασὶ τὸ ἐγγεῖρημα. Ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὅτι ἢ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴ γίνεται, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθῆ τὰ ἄτοπα τοῖς προηγουμένοις· ὅταν δὲ ἡ φύσις τῶν πραγμάτων μὴ τοιοῦ-

τον δεικνῆναι τὸ γινόμενον, τῆνικαῦτα οὐ βῆται τὴν εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴν. Ἐνταῦθα οὖν τὸ ἀκόλουθον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ὁμοίου κατ' ἐρώτησιν, οὐ μὴν ἀποδεικνύμενον διὰ τῶν ἐπομένων. TCV. Ἐνταῦθα ἔλαβε τὸ ἀκόλουθον ἀπὸ τοῦ ὁμοίου κατ' ἐρώτησιν, ἔπειτα ἀνέτρεψεν, ὡς ἔχει μὲν τι καὶ ἄτοπον τὴν ἐρώτησιν, οὐ μὴν ἀποδεικνύμενον διὰ τῶν ἐχομένων. BFSYP.

458, 12. Οὐ γὰρ ἐσμέν ἀφαιρεθῆναι] Ἐσχημάτις πρὸς ἀμοφίρους τοὺς νόμους τὴν ἔννοιαν· πρὸς μὲν τὸν Αεπτίνου νόμον τὴν ἀφαιρέται, πρὸς δὲ τὸν οὐκείον τί διδάσκει, πῶς ἂν ὁ δῆμος ἴτι μὴ ἀπατῆτο. Δεικνύσι γὰρ κρῖνεσθαι δεῖν τοὺς εὐληφότες. TCV.

458, 14. Καὶ θέσθαι νόμον] Ὅρα πῶς ἐν τῷ δοκεῖν λίσκει καὶ τίθησι, συμπλέκων ἁμῶν τὰ κεφάλαια, καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον. Ἐχεις γὰρ ἐν τούτοις ἀμοφίρων τῶν νόμων εἰκόνας, τοῦ μὲν Αεπτίνου νόμου διὰ τῆς ἀφαιρέσεως, τοῦ δὲ Δημοσθένους διὰ τῆς τῶν ἀπατῶντων τιμωρίας· ὁ μὲν γὰρ ἀφαιρέται τελῶς ἅπαντας, ὁ δὲ τοὺς παρ' ἔξωθεν λαβόντας ἐξελεγχθέντας τιμωρεῖσθαι προσταττει. TCV.

458, 18. Πότερον ποτε] Κατὰ παράθεσιν ἄλλος λογισμὸς ἐκ τοῦ καθ' ἑκάτερον ἀποβαίνοντος, ἵνα δειχθῆι βέλτιον οὐ εἶπε Αεπτίνης ὡς φαῖλον, λέγω δὴ τὸ διδόναι τιμὴν καὶ ἀναξίω τὸν δῆμον ἐξηπατημένον, καὶ οὗ ἤττον αἰσχρὸν εἰς εὐθήθειαν σωπίσθαι ἢ πορνείαν. TCV.

459, 1. Ὅσῳ δὴ κρείττον εὐθήθῃ δοκεῖν] Τέσσαρα τοῦ ἐνθυμήματος τὰ σχήματα· ἀποδεικτικόν, ἐλεγκτικόν, συλλογιστικόν, μικτόν. Ἀποδεικτικόν ἐστὶ τὸ ἐξ ἀκολουθῶν κώλων τὴν ἐπαγωγὴν ἔχον, ὡς ὁ Δημοσθένης εἶπε « ὅσῳ » δὴ κρείττον. » Ἐλεγκτικόν δὲ ἐστὶ τὸ ἐξ ἐναντίων κώλων συνιστάμενον, ὡς ἐν τῷ Παραπροσέει· « τὸ λαθεῖν » οὖν τὰ διδόμενα ἔννομον εἶναι ὁμολογῶν. » Συλλογιστικόν δὲ ἐστὶ τὸ ἄλλο ἐξ ἄλλων ἀποδεικνύον, ὥσπερ « ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληροθεῖη. » Μικτόν δὲ « ὥσπερ γὰρ εἰ » τις ἐκείνων ἔδωκε, οὐ τὰδε οὐκ ἂν ἔγραφας » καὶ τὰ ἐξῆς. Ἄρετὴ δὲ ἐνθυμηματός ἐστι βραχυτέρας κώλων καὶ εὐρυθμία κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων. TCR.

459, 3. Οὐ τοίνυν ἔμοιγε] Ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀντίθεσιν τάλιν ἐπισημασθεὶς τὸν λόγον. Πῶς γὰρ ἀκόλουθον, φησί, τὴν αὐτὴν τοῖς τε κακοῖς μέμψιν καὶ κατὰ τῶν ἀμέπτων καὶ ὄλων εὐεργετῶν προχωρεῖν; ἀποστρεφὲ γὰρ καὶ τούτους κἀκείνους ὁμοίως. Ἐξ οὐ πάντες ἴσονται πορνῶν, μηδεμίαν τιμὴν τῆς ἀρετῆς ἐχούσης. Τὸν γὰρ ἐκ χάριτος μὴ δοκοῦντα εἶναι χρηστὸν οὐκ ἔνι δῆπουθεν ἀτιμασθέντα γενέσθαι σπουδαῖον. Ἐκαινοτόμησε δὲ τὴν μέθοδον. Ἄνωθεν μὲν γὰρ ἐξήτασε τοὺς ἀναξίους καὶ τοὺς ἀξίους, ἐνταῦθα δὲ κατὰ μόνον τῶν ἀναξίων πληροῖ τὴν ἔννοιαν, ἀφελῶν μὲν τὴν τῶν ἀξίων ἐξέτασιν, τοὺς φαῖλους δὲ αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς ἐξέταξεν· καὶ γέγονεν ἡ ἔννοια συμπέρασμα τῶν ἀντιθέσεων ἀμοφίρων. TCV.

Συγχορούσας ἱκανῶς διὰ τῶν προειρημένων καὶ τὴν ἀντίθεσιν Αεπτίνου, καὶ τὴν γένεσιν τῆς ἀνθυποφορᾶς χρησίμην εὐρῶν, καὶ προοικονομήσας διὰ τούτων ἱκανῶς τὴν οὐκείαν νομοθεσίαν, ἐπισημασθεὶς ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀντίθεσιν. Καινοτομεῖ δὲ τὴν μέθοδον κατὰ μόνον τῶν ἀναξίων πληρῶν τὴν ἔννοιαν. Καὶ ἐστὶ συμπέρασμα τῶν ἀντιθέσεων ἀμοφίρων. BFRSYP.

459, 10. Ἐτι τοίνυν κἀκεῖνο] Πληρώσας τὸ δίκαιον ἐντεῦθεν ἔννοια ἀρχεται τοῦ συμφέροντος· σύνθησις γὰρ αὐτῷ προλύνει τὰς ἀντιθέσεις καὶ πρὸς τῶν θέσεων. BFRSY.

Πληρώσας τὸ δίκαιον ἀρχεται τῆς ἔννοιας τοῦ συμφέροντος. Ἐπεὶ δὲ οὔτε στρατηγῶν οὔτε τεχνίτων πρὸς τὰ ἰσχυρὰ τῶν ἀντιτεταγμένων χωρεῖν, ἀλλὰ μεθοδεύειν ὡς ἐν: μάλιστα καὶ ταῖς μεταχειρίσεσι περιγίνεσθαι, κλέπτει ἐντεῦθεν ἡδὴ τὴν εἰσοδον, ἵνα λάθῃ τὸν ἀκρατῆν ἐπ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἀσθενῆ γυγενήμενα ἄγων, ἵνα, ὅταν ἡ ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος τεθῆ, ὁ ἀκρατῆς καταγῶ τῆς ἀντιθέσεως, ἐκ τῶν εἰρημένων ἠγμένους. Τοῦ γὰρ Αεπτίνου πειρωμένου λέγειν ὡς αἱ λειτουργίαι οὐ μὲν εἰς πνήτας ἀνθρώπους περιήκουσι, τότε δὲ λειτουργήσουσι οἱ πλουσιώτατοι, προλύνει καὶ προοικονομῶν δεικνύσιν ὅτι οὔτε πολλοὺς περιποιήσει καὶ ὅτι ὁ νόμος ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν ἀτέλειαν, ὥστε μὴδὲν ἔχειν τοὺς ἀκούοντας εὐρίσκειν ἐκ τῆς ἀντιθέσεως ὄφελος. TCV.

459, 13. Ὅστε τὸν ἤμισον] Σμικρῶν τὸ γέρας καὶ εἰς εὐτέλειαν κατὰγει τὴν σεμνὴν ὀνομαζομένην ἀτέλειαν, μέρος μὲν αὐτῆς καὶ τοῖς οὐκ ὄσιν εὐεργεταῖς διδοῖς, μικρὸν δ' ἔτι λοιπὸν προστεθῆναι φάσκων τοῖς εὐ ποιήσασιν. TCV.

459, 14. Εἴθ' ἤς πᾶσι μέσσειν] Τῆς ἀτελείας δηλαδὴ. Ρ. Εἰς αἰδοῦ τῶν εὐληφῶτων τοὺς ἀκούοντας ἐκκαλεῖται, ἵνα τὴν ἀτοπίαν τῆς ἀφαιρέσεως δεῖξῃ. Ἠθικῶς δὲ πρὸς τὸν Αεπτίνην διαλέγεται. Πολύτροπος γὰρ ὁ ἀνὴρ καὶ πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν συμμαθεῖται. Ὅταν μὲν γὰρ δὴ συγκρούσῃ τῷ δῆμῳ, τότε περικῶς διαλέγεται· ὅταν δὲ πρὸς αὐτὸν, τότε δῆθεν ὑπερίμενος. Καὶ πρὸς τοὺς ἀκρατῆς δὲ παρακλησίως, ἐπειδὴ εἰς αὐτοὺς ἔχει τὸ κεφάλαιον τῆς κρίσεως· καὶ βιάσασθαι μὲν οὐ δύναται, ἐκκαλέσασθαι δὲ εἰς αἰδοῦ τῶν εὐληφῶτων βούλεται. Ὄβτω καὶ τὸ συμβουλευτικὸν ἐμπλέκεται πανταχοῦ, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἐγκωμίοις, ἐν οἷς τὰ συμπεράσματα ἠθικά. TCV.

459, 17. Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν] οὔτε τῇ φύσει καλὸν, φησὶν, οὔτε τῷ ἦθει τῆς Ἀττικῆς ἀριόττων. Εἰ γὰρ μέλλομεν ὠφελεῖσθαι, ἀλλὰ τό γε ψεύδεσθαι ἀλωσιτέλης εἰς ὄψαν. TCV.

459, 18. Πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν] Ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, οὐκ ἀπῆλλαται δὲ τοῦ ἥθους. BFRSYTCP. Ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, δι' οὗ αἰθεῖ τὸ δνειδος. Πολιτεῖαν γὰρ ἀνευθεῖς μέτρι καὶ τῶν ὄντων δικαίοντες, πῶς δολερῶς κατασκευάζετε τὰς τιμὰς; ἐπὶ μὲν τῶν οὐκ ἔχοντων τι βλαβερὸν τὸ θεινὸν φυλαττόμενοι, ἐπὶ δὲ τοῦ ζημίας μισοῦ τὴν πρᾶξιν τολμῶντες. TCV.

459, 25. Οὐ γὰρ, εἰ μὴ χρήματα] Ἀπὸ τοῦ μελλόντος ἐξ ἐνθυμήματος. BFRSY. Τοῦτο ἀπὸ τοῦ μελλοντός ἐστι. Φιλεῖ γὰρ ἀκολουθεῖν ἀλλήλοις ἅμω τὰ ἐπιχειρήματα, τῷ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος τὸ ἀπὸ τοῦ μελλοντός, κἀκεῖνο τοῦτο ὁμοίως. Μὴ ἔχων δὲ ἀντιτείνει τῷ συμφέροντι ἕτερον συμφέρον ἐκ χρημάτων καὶ κέρδους, τὴν εὐκλειαν καὶ τὴν εὐδοξίαν τῷ τῶν χρημάτων κέρδει ἀντικαταβάλλειν πειράται. Δείξει δὲ μετὰ μικρὸν ὅτι οὐδὲ κέρδος προσγίνεται. TGV.

460, 4. Ταύτην] ἦγον ὄψαν. Ρ.

460, 7. Ὅτι τοίνυν] Ἄλλος τόπος εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ μελλοντός. Ὅταν γὰρ κλειόνων εὐπορῆ τόπων, οὐ φεῖδεται. Ἔστι δ' ὁ μὲν πρότερος τόπος ἐξ ἐνθυμήματος, ὁ δὲ ἐντεῦθεν ἐκ παραδείγματος. TCV.

460, 8. Τοῦ ἥθους] ἦγον τῆς βμετέρας γνώμης. Ρ.

460, 11. Λέγονται χρήματα] Ἔστι μὲν τὸ παραδείγμα ἱστορικόν, πρὸς πίστιν τῶν προκειμένων εὐληφμένων.

Ὅσῃν δὲ ἔχει καὶ δεινότητα καὶ χάριν ἔξιον συνιδεῖν. BFRYTCV. Πρόσωπον δὲ ἔλαβε τῶν τριάκοντα τῶν λευλυπρότων, ἵνα φαίνεται ἡ πόλις πολλὰ καὶ ἕκαστον αὐτῶν τῶν πολέμων ἀφουμένη προΐσθαι. Καὶ τὸ δριμύ του ἐπιχειρήματος, ὅτι ἰδανείσαντο καὶ κατὰ τῆς πόλεως καὶ παρά τινων πολέμων ἑτέρων ἐπὶ τοὺς ἐν Παιραίῃ, τοῦτο δὲ [ἔστι] κατὰ τῶν δημοτικῶν τῶν κατελιγρότων τὸν Παιραϊά. Καὶ προσέθηκε τὸν καιρὸν καὶ τὸν τόπον, ἵνα καὶ τὴν χρείαν δηλώσῃ, ὅτι ὑπὲρ τῆς ἑλευθερίας ὁ δῆμος ἐκ Παιραϊῶς ἠγωνίζετο. Οὕτω πανταχόθεν ἡ ἀξίωσις ἐκ τῶν τόπων, ἐκ τοῦ προσώπου, τῶν πράξεων. TCV.

460, 13. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις εἰς ἐν ἤλθε] μιᾶς ἐγένετο γνώμης· δικλῆ γὰρ ἦν στασιάζουσα· ἔκρυψε δὲ τὰ δεινὰ τῶν γεγεννημένων μὴ βουλομένης ἔμποικῆσαι ταῖς τῆς πόλεως συμφοραῖς—οὐδὲ γὰρ τοῦτο πρόκειται—, ἀλλ' ἐπίδειξιν ποιήσασθαι βούλεται τοῦ τῆς πόλεως ἤθους, καὶ ὅπως ἐν ἀπάσαις ἐστὶν αἱ κρείττον χρημάτων. Τὴν δὲ αἰτίαν εἶρηκε τοῦ μὴ ἐκ δόου παρασχέσθαι τὸν δῆμον, ἀλλ' ὅμως ἀδικηθεὶς καὶ τὴν ζημίαν αἰρεῖται. Οὐ γὰρ ἀνάγκη καὶ φόβω φαίνεται ὁ δῆμος δίδουσι, ἀλλὰ προαιρέσει νικώμενος. Εἰ γὰρ καθστησέτων τῶν πραγμάτων ἀπῆχον τὰ χρήματα, τίς ἦν ἀνάγκη τὸν δῆμον δίδουσι μὴ ὀρθοῦντα; οὕτως οὐ χρημάτων πάποτε πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ δόξης, βούλεται. TCV.

460, 14. Καὶ τὰ πράγματα ἐκεῖνα κατέστη] τὰ τραγικὰ καὶ φρικώδη, τὰ τυραννικὰ, ὧν εὐλαβοῦμαι τὴν μνήμην καὶ τὸν ζῆλον ἀπέυχομαι. TCV.

Πρόσθεσις πέμψαντες] Ἀπλοῦν τὸν λόγον πεποίηκεν, ἵνα μὴ φαίνεται παρὰ Λακεδαιμονίων τις φόβος· Ἐν ἤθει δὲ τὸ τοῦ λόγου πέμψαντες ἀπῆχον, ὥσπερ ἰδιωτῶν πρὸς ἰδιώτας ὄντος τοῦ συναλλάγματος. TCV.

460, 16. Λόγων δὲ γινομένων] Οὕτως ἡ πόλις ἦγεν εἰδειαν καὶ πόρρω τῶν φόβων ἦν. Καὶ ἡ τῶν παραδανεισμένων δὲ ἤττα παντάπασιν ἀναίρει τοῦ φόβου τὴν ὑπόνοιαν. TCV.

460, 17. Τοὺς ἔξ ἄστυος] τοὺς τυραννικοὺς. Αὐτοὶ γὰρ εἶχον τὸ ἄστυ. Εἶτα [διὰ] ζημίας χρημάτων οὐκ ἀνεγόμενοι ψεύσασθαι, νῦν ἀνευ δαπάνης ψεύσομεθα; κακεῖ μὲν τοὺς ἀδικούοντας προσέθηκεν, ἐνταῦθα δὲ τοὺς εὐεργέτας ἀνόμασε. TCV.

460, 18. Τῶν δὲ τοῦτο πρῶτον] Οὕτως ὑπὲρ αὐτῶν ἐροῦντο μᾶλλον, καὶ ὁ δῆμος οὕτως αὐτοῖς φοβερὸς. Οὐ γὰρ προσδοκῶντες παρὰ Λακεδαιμονίων τὴν συμμαχίαν ἤξιλον τὸν δῆμον πλίστιν δοῦναι τῆς εἰς αὐτοὺς εὐνοίας, τὴν καταβολὴν τοῦ δανείσματος. TCV.

460, 20. Φασὶ τὴν δῆμον ἐλίσθαι] Οὕτως ἐκ προαιρέσεως καὶ οὐ διὰ φόβου ἐβλετο κοινωνεῖν τοῦ δανείσματος. Διὰ δὲ τοῦ συνεισενεγκεῖν καὶ ἐλίσθαι τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ δῆμου προαίρεσιν ἐνδείξει διὰ τῶν ὀνομάτων. (Ὁκ ἀνάγκης, φησὶν, ἐπιχειροῦσης οὐδεμιᾶς ὁ δῆμος εἰσένεγκεν οἰκοθεν, οὐκ ἔξ ἀκροπόλεως ἐκ περιουσίας λαβῶν. TCV.

460, 21. Ὅστε μὴ λύσαι τῶν ὡμολογημένων] Ἴνα ἐσθιγῆται μὲν πρὸς τὴν παρουσίαν ὑπόθεσιν ἐλκομένη χρησίμως ἡ ἔννοια· περὶ γὰρ τοῦ μὴ δεῖν λύσειν τὰς δεδομένας δωρεὰς ὁ ἀγών. TCV.

460, 27. Τὸ μὲν τοίνυν τῆς πόλεως] Ἐκ τοῦ ἑναντίου. S. Τὸ ἐπιχειρήμα ἀπὸ τοῦ ἑναντίου. Δείκνυσι δὲ ὅτι οὐ λυσιτελεῖ ὁ νόμος ὁ τὸ φυλακτικὸν τῆς πόλεως διαφθεῖρων· καὶ διορίζεται ὅτι ἐν μὲν ταῖς δυναστεῖσις κολακαίαις

ἄθλων ἐστὶν ἡ τιμὴ, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατείσις καθαρεύει τοῦ αἰσχροῦ. Κάκει μὲν ὁ φόβος μετὰ τῆς χάριτος, παρ' ἑμὲν δὲ ἡ δωρεὰ παντὸς βίου ἀσηλλακται. TCV.

461, 2. Τὸ δὲ τοῦθέντος τὸν νόμον] Ἰγμένωσιν ἴσων, οὐ μὴν ἀσηλλακται τοῦ πικρὸς εἶναι; ὅστε γὰρ τὸν ἴσων ἀποδίδουσι ὅστε ψέξει τετλόμην. Οὕτω τὸ ἦθος τῆς πραγματικῆς συμπετέλεκται. TCV.

461, 13. Νομίζω τοίνυν ἑμᾶς, ὡς ἄνδρες δικασταί] Το ἐπιχειρήμα ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ ἴσου. Ὅρα δὲ πῶς ἐπ' ἐκάστῳ προοικιμάζεται. BFRYTCV. Εἰ γὰρ καὶ διὰ μικρῶν τῶν ἔνοχων, ἀλλ' οὐν γε ὅμως προοικιμάζεται. Ἡ δὲ ἰσότης, ὅτι δίδουσι δωρεὰς. Καὶ αἱ λοιπαὶ δὲ πολιτεῖαι διδάσκει, καὶ τάχα διαπερσοῦσας τῆ τῶν χρημάτων παρουσίας. Ἡ δὲ πλεονεκτεῖν δοκοῦμαι ἡμᾶς, τῆ πίστι λέγω, τοῦθ' ὁ νόμος ἀφαιρεῖσθαι βιάζεται. Ὅρα ὅτι διὰ πάντων τούτων τῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ δοκῆ τὸ δίκαιον ἐργάζεσθαι, πρὸς τὴν ἀντίθεσιν ἀγωνίζεται, ὅτι οὐ δεῖ τὰ δεδομένα ἀφαιρεῖσθαι, ἵνα, καὶ φαίνεται τὸ συμφέρον ἐπαγγελλόμενος ὁ Ἀεπτινῆς, ἀλλ' οὐν γε ὁ δῆμος διὰ τὸ εὐλογον ἀρήσει. TCV.

462, 6. Τάχα τοίνυν ἴσων] Προσηγήθηκεν ἐν ταῖς προκατασκευαῖς τῆς ἀντιθέσεως τὴν ἰσχύν· ἐξέλωσι δὲ πλὴν τῶν δισταγαμῶν αὐτῆν, πρὸς δὲ καὶ κατακερματίσας εἰς μέρη πολλὰ. Μέγα γὰρ εἰς καθαιρέσιν τὸ κατακερματίζει, εἰ γε καὶ ἀθροισμὸς ἐγείρει τὴν ἀξίωσιν. Εἶτα κακοῦργεῖ τοὺς ὀνόμασιν, ἵνα διεξῆ τὸν Ἀεπτινῆν ψευδόμενον. Διὰ τὴν γὰρ πρὸ τῆς ἀντιθέσεως κεκίνηκεν, ἵν' ὁ ἰσχυρότερος Ἀεπτινῶν λόγος ὑποκτῆται γένηται, καὶ ἡ εὐραία. Ὁ γὰρ ἑτεραὶ μὲν γράφον, ἑτεραὶ δὲ φθεγγόμενος, ἀνίσχυρος. Τοῖ γὰρ Ἀεπτινῶν λέγοντος ἐν τῷ νόμῳ διαρρηθῆν ὅπως ἐν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσι, καὶ διὰ τοῦτο σημαίνοντες ἐπὶ πλοῦσοι μὲν λειτουργοῦσιν ἴσως, οὐ μὴν οἱ πλουσιώτατοι διὰ τὸ τὰς ἀτελείας ἔχειν, τοῦθ' ὁ ῥήτωρ μεταβαλὼν οὐ κατὰ τὸ ὑποκαίμενον λέγει, πένητας ἀντὶ μέσους πλοῦσων λαβῶν, ἵνα φαίνεται τὴν ἰσχύν ἐξελέγχων τοῦ νόμου, λέγει διὰ τῆς τῶν πένητων προσγορίας. Ἐναντία γὰρ πρὸς τὸ συμφέρον εὐρίσκει, ἵν' ἐκ ταύτης τῆς ἔννοιας καὶ τῆς προσγορίας ὁ ἀκροατῆς ψευδόμενος Ἀεπτινῆν λέγῃ, νῦν μὲν εἰς πένητας ἀνθρώπους τὰ τῶν λειτουργῶν ἐρχοῦσθαι λέγοντα, νῦν δὲ λέγοντα πάλιν ὑπερθετικῶς, ὅπως ἐν οἱ πλουσιώτατοι. Ἀντίστανται γὰρ οὐκ ἀπολόθως αὐτοῖς ὅτι τε πένης καὶ ὁ πλουσιώτατος, ἀλλ' ὁ μὲν πένης πρὸς τὸν πλούσιον, ὁ δὲ πλούσιος πρὸς τὸν πλουσιώτατον. Ἐστὶ τοίνυν ἡ ἀντιθέσις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος κεφαλαίου, καὶ ταύτη μάλιστα Ἀεπτινῆς ἰσχυαί, καὶ ἡ ταρτάτωσα μέλιτα τὸν Δημοσθένην τῶν ἀντιλογιῶν ἡ παροῦσά ἐστι. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ μεθόδοις πολλαῖς ἐχρήσατο, νῦν μὲν κρολίαν, νῦν δὲ προδιαβάλλων, νῦν δὲ τεχνικῶς τιθεὶς τὰ ὀνόματα. Εἰ γὰρ ταῦτην λύσειν, ἰσχυρὰ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου. Εἰς γὰρ τούτων τὸν λόγον καὶ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὁ ἀκροατῆς ἀπιδῶν ἐδέξατο τὸν νόμον, ἀλλ' οὐκ, ὡς φησὶν ὁ ἄλλος, ἐκείνην τὴν ἀντιθέσιν συνέχειν τὸν λόγον, ἐπὶ παραλογῶν τίθησιν, ὅτι ἀνάθεσι πολλοὶ τῶν ἐλιγρότων τυχόντων. Ἐκεῖνην μὲν γὰρ εἰσάγει τοῦ οὐκ εἰσάγει ἕνεκα, προοικονομῶν τὸν οἰκτετον νόμον, ταύτην δὲ μόνον χαλεπὴν καὶ ἀνταγωνιζομένην ἔχει. Διότι οὐκ ἐθέρεισεν αὐτὴν πρωταγωνιστοῦσαν θείαν. TCV.

462, 8. Ὅς αἱ λειτουργίαι] Λύει τῶν κατὰ συνδρομῆς θεωρημάτων, ὅ ἐστι τῆ ἀντικρασιῶσται. BFRSTYP.

462, 10. Ἐστὶ δὲ τοῦτο] Ὁκ ἠδυνήθη τὸ ἰσχυρὸν ἐν

θὺς ἀρελεύσθαι. Συγκατατίθεται οὖν καὶ αὐτὸς τοῖς λεγομένοις, ὡς οὐκ ἔχων βαδῖως ἀντιλέγειν, ὅτι μεταστῆσονται εἰς τοὺς πλουσιωτάτους αἱ λειτουργίαι. Οὕτω πιθανὸν εἶδαι τι καὶ συμφέρον προτείνειν Αεπτίνης. Διὰ καὶ μεθόδου δεῖται ἰσχυρᾶς πρὸς τὴν λύσιν. Τίς οὖν ἡ μέθοδος; μερκεῖ τὰς λειτουργίας κατὰ πρόσωπον θεῖα, τοὺς τε μετοίκους ἰδίᾳ καὶ τοὺς πολλὰς τιθεῖς. Μέγα γὰρ εἰς καθάρειν ὁ τοῦ πλήθους μερισμὸς, ὥσπερ αἰσχρὸν ὁ ἀθροισμὸς περιέχει· ὥσπερ πάλιν ἐν ταῖς παραβολαῖς χρησίμων ἡμῖν τὸ θωρήμα. Καὶ γὰρ κατέει μερζόντες τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν μεγαλοποιεῖν δυνάμεθα, κἀναπαῖα δὲ μερζόμενα τὰ τῶν λειτουργῶν καθαρῶν καταλείβει. Καὶ οὐδὲν κωλύει τὸ αὐτὸ θωρήμα καθαρῶν καὶ αἰσῶν κατὰ διάφορον λόγον· καὶ γὰρ ἡ ηλικιότης οἶδεν αἰετὶν τε καὶ μειοῦν. Αἰετὶ δὲ τῷ κατὰ συνδρομὴν θεωρηματι, ὅσπερ καλοῦσιν ἀντικαρσάσασιν. Συγκατατιθέμενος γὰρ τοῖς λεγομένοις ὑπὸ Αεπτίνου βούλεται δῆθεν διὰ τοῦ μερισμοῦ τὴν ἀρελίθειαν τοῦ λόγου μαθεῖν, καὶ εἰ μὴ φαινόμενός ἐστιν, ἀλλ' ἀληθὴς ὁ λόγος. TCV.

462, 13. Εἰπὶ γὰρ δῆπου κατ' ἡμῖν] Ἀλέξανδρος μὲν ἐξηγούμενος φησιν ὅτι ἴδου πανηγυρισσοῦσας τῆς πόλεως μῆτε τοὺς ἔθνους μῆτε τοὺς μετοίκους πορρωτάτω τῶν ἀπολαύσεων καθεστάναι. Ἐχορήγουν τοῖνυν καὶ αὐτοὶ δηλονότι καὶ εἰσίων ἀλλήλους, ἵνα μηδεὶς ἀμοιβὸς ἢ κατὰ τὴν πάλιν τῆς μετουσίας τῶν ἰσορῶν. Δόξαιε δ' ἐν μᾶλλον ὁ Δημοσθένης, διὰ τῆς ἐπαγομένης ἐνοίας πρὸς τὴν ἀντιθεσὶν ἀπαντῶν, ἰσχυροτέρων αὐτῆν ποιεῖν. Τί γὰρ ἔτερον εἶπε Αεπτίνης ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν μετοίκων καὶ τῶν πολιτῶν ἔξω λειτουργῶν καθεστᾶσι, τὴν ἀτελείαν ἔχοντες; οὐ μὴν οὕτως ἔχει, ἀλλ' εἰς τὸν μερισμὸν μεταδιδοῖται τὸν ἀποσπῆν, ἵνα καθ' ἑκάτερον μέρος ἢ ἀποδείξῃς εὐμαθεστέρα γεννηταί· εἴτα καὶ διὰ τῶν ἔθνων καὶ μετοίκων τὴν ἐκ περιουσίας λειτουργίαν δεκνῶσιν. Ζητεῖ γὰρ ἡ πόλις οὐκ εἴ τις μέτοικος χορηγήσει, ἀλλ' εἴ τις πολίτης τῇ πόλει. TCV.

462, 14. Ὅν ἐκατέρωθεν ἐστὶ τοῖς εὐρημένοις] ὡς ἀντικαταλλαξαμένης τῆς πόλεως πρὸς τοὺς εὐεργετὰς τῶν χάριν. Εὐερίσθαι γὰρ ἐστὶ τὸ λαβεῖν ἀνθ' ὧν τὴν ἔδωκε. TCV.

462, 15. Τῶν γὰρ εἰς τὸν πόλεμον] Δύο διὰ τῆς ἐνοίας ταύτης ἀνύσει· ἐν μὲν, ὅτι οὐδεὶς ἀτελής τῶν εἰς τὸν πόλεμον, ὥστε χρησίμους φαίνεσθαι ταύτῃ τοὺς εὐεργετὰς τὴν ἀτελείαν, περὶ ὧν ὁ πολὺς Αεπτίνου λόγος· ἔτερον δὲ, ἵνα μὴ τις οἴηται τὰς λειτουργίας τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς εἰσπραταῖς καὶ τριηραρχίαις. Τὸ δὲ « ἦν οὕτως ἀφαιρεῖται » τῆθεν τοῦ βιαίου καὶ τῆς ἀδικίας κλειστόν ἔμφασιν ἔχει. Ἀφαιρεῖται γὰρ τις ἐκείνων, ὧν μὴ ἐστὶ κύριος, οὐ κατὰ νόμον λαμβάνων, ἀλλὰ πολεμῶν τρόπον χρωόμενος. TCV.

462, 18. Οὐδ' οὖς οὕτως ἔγραψε] Πρὸς σύστασιν τοῦ οὐκ εἰσπρατῶν τοῦτο φησιν. Εἰ γὰρ αὐτὸς ὁ Αεπτίνης πούτους ἀνήκε τῷ νόμῳ, εὐδῆλον ὡς οὐχὶ λειτουργίαι τῶν πολεμῶν γίνονται. TCV.

462, 22. Τοῦτῳ] Αεπτίνῃ δηλαδὴ. P.

Οἱ μὲν τοῖνυν πλουσιώτατοι] Μερίας τὰς λειτουργίας εἰς τε πολλὰς καὶ τοὺς μετοίκους, καὶ ταύτην κατ' ἐρώτησιν ἐργασάμενος, ζητεῖ καθ' ἑκάτερον μέρος πόσους εἰσπρατῶν Αεπτίνης, καὶ πόσους τῶν πενήτων ἀφῆσιν· εἴτ' ἐπὶ τούτοις ἔξαιρει τοὺς πάνυ πλουσιωτάτους, ὡς αἰετὶ ταῖς τριηραρχίαις νεμεσημένους. Οὐχοῦν τὸ μέσον ὑπολειφθήσεται, τῶν πλουσιωτάτων ὑψηρῶν. Οὐχοῦν εὐθὺς ἐξελέγει τοῦ νόμου τὸ πρῶτον νόημα, ἐν ᾧ τὸ μέγιστον τῆς ὄλης νομοθεσίας. Λέγοντος γὰρ τοῦ Αεπτίνου, Ὅπως

ἂν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσιν, αὐτὸς ἀφαιρεῖται τοὺς πλουσιωτάτους, ἡμῶν ταῖς τριηραρχίαις, ὥστε εὐθὺς ἀλλοσεσθαι ψευδῆ τὸν Αεπτίνην. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπαντῶν τῷ νόμῳ, Ὅπως ἂν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσιν, λέγει· δεκνῶσιν δὲ ἡ πολιτεία ψευδὸς ἂν τὸ τοὺς πλουσιωτάτους λειτουργεῖν, νέμουσα ταῖς τριηραρχίαις αὐτούς· ὥστε πᾶς ἂν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργήσασιν; ἡ λύσις δὲ τῆς ἀντιθέσεως κατὰ μεῖωσιν γέγονε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸν βήτορα ἀνατρεπτικὴν ἀντιλογίαν, βιάζεσθαι δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων εἰς τοῦτο καταφῆρισθαι. Εἴτα καὶ τὴν βλάβην εὐθὺς τῇ λύσει συνάπτει, προσθεὶς τοὺς ἀπαντας ἀπίστους πρὸς αὐτοὺς λειτουργήσασιν γίνεσθαι. TCV.

462, 28. Πολλοὺς] ἀτελεῖς δηλονότι. P.

463, 1. Θῆσω τοῖνυν ἐγὼ] Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν συνδρομῆ· ἐκ περιουσίας γὰρ ταῦτα λέγει λοιπόν. TCV.

463, 6. Φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοὺ δεῖ] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ἀπὸ τῆς αἰσχύνῃς ἄξιον, οἶον, οὐδὲ ἰσορροπον τῆς αἰσχύνῃς, ἀλλ' ἔλαττον κέρδος· ὥστε Αεπτίνης εἰς δόξαν ζημιῶν οὐδέπω φιλεῖ, ἀλλὰ πονηραῖεται.

463, 16. Πόσοι δῆπου? εἰσὶν] Ἀπὸ τοῦ πόσοι ἔως τοῦ ἐστιάτορες οὐδεμία στιγμή μεταξὺ. B.

Ἴν' οὖν τριάκοντα ἀνθρώποι] Οὐ λέγει τῶν τριάκοντα πλείους, ἀλλ' ἔταν πολλοὺς ὅμιον, ἰσομήνους τριάκοντα.

463, 19. Ἄλλ' ἴσμεν] Ἄλλος τρόπος λύσεως, καὶ τῷ καθ' ὑπόθεσιν κέρχηται σχήματι ἐκ περιουσίας. BFSYP.

463, 20. Ἄν περ ἡ πόλις ἦ, πολλοὶ] Πολὺ τῷ φιλοπόλει καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἐνοίας ἦθος. Οὐ γὰρ ἀρήσιν ἡ δεξιά τύχη τῆς πόλεως σπένει γενέσθαι λειτουργῶν, σωζομένης τῆς πόλεως.

463, 22. Εἴεν. Εἰ δὲ δὴ] Ἄλλος τρόπος λύσεως ἐντεῦθεν, ὅτι βέλτιον εἰς συντελείαν ἀγαγεῖν τὰς λειτουργίας. Καὶ τῷ καθ' ὑπόθεσιν κέρχηται σχήματι, Ἴν' ἐκ περιουσίας καὶ τούτῳ χρωόμενος φαίνεται. Εἴτα συνάπτει πάλιν τῷ κατὰ μεῖωσιν συγκριτικῷ· ἀντεξετάζει γὰρ τὸν κατὰ συντελείαν τρόπον τοῖς ἐπαγγελλομένοις.

463, 24. Εἰς συντελείαν ἀγαγεῖν] Ἄλλος τρόπος τὴν ἔνδειαν διορθούμενος κατὰ μεταλήθειαν, ὡς ἐν ταῖς τριηραρχίαις ποιῆσαι κᾶν ταῖς χορηγίαις· καὶ τῇ παραθέσει τὸ βέλτιον εὐρίσκει. Βέλτιον γὰρ τοῦτο, φησιν, ὅτι βραγύτητι τὴν ἀσθῆσιν ὑποκλίπτει.

463, 25. Τριηραρχίας] Πάντες γὰρ ἐν ταῖς τριηραρχίαις συντελεῖον πλὴν τῶν ἐνεία ἀρχόντων. P.

464, 3. Οὕτω τοῖνυν τινεῖς] Ἐπαῖνον ἔχει τῶν οὐκ εἰσπρατῶν, ὡς οὐδεὶς ἀναίρειν αὐτὰ ἰσχύει. Μάχηται δὲ ἔτερα τινὲ ἀντιθέσει, ὡς ἄρα πλουτοῦσι τινεῖς, ἀτελεῖς ἐπιλημμένοι· ἦν λύει κατ' ἀμφοῖν, φιλοπρόσων καὶ δικαιοῦς. Εἰ μὲν ἀδικῶς καὶ κλέψαντες ἔχουσιν· ἴδει κατηγορεῖν· εἰ δὲ οὐδὲν παρονομήσαντες, συκοφαντεῖς τὴν μίμῃν ποιούμενος. Εἴτα ὡς οὐδ' ἴσασθε εὐπορώτεροι δεκνῶσιν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως. Τοῦτο γὰρ ἦν ἄλλο τῆς ἀντιθέσεως μέρος. TCV.

Ἄλλης ἀντιθέσεως ἄπεται. Ἐστὶ δὲ δηλαδὴ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου. Ἐστὶ δὲ κατὰ μεῖωσιν συγκριτικῶς. BBSYT.

464, 7. Ἰδίᾳ δὲ τινεῖς πλουτήσουσι] Καὶ τοῦτο πάλιν μερκεῖ. Ἰδίᾳ πλουτοῦσι γὰρ πᾶσι; πότερον ὑψηρῶν τὰ τῆς πόλεως, ἢ ἀδικούντες οὐδένα; εἰ μὲν ὑψηρῶν, κατηγορεῖν καὶ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ— καὶ γίνεται ἡ λύσις τοῦτο μεταληπτικῆ— εἰ δὲ οὐδὲν ἀδικούντες, οὐ χρὴ βασκαίνειν. TCV.

464, 14. Καὶ μὴν περὶ τοῦ γε μὴ εἶναι χρήματα]

ἐντεθεν ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος μεταβαίνει τῆς ἀντιθέσεως, καὶ λύει τοῦτο κατὰ τρόπον διαφορᾶν. Οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἂν τις λειτουργήσῃεν αἱ πρόσοδοι τῆς πόλεως ἀξιοῦνται, φησὶν, ἀλλ' ἑτέρωθεν ἔχει αὐτὰς ἡ πόλις. Ἐἴτα εὐθὺς πάλιν μεταβαίνει ἐφ' ἑτέραν λύσιν—ἔστι δὲ καὶ αὕτη κατὰ σύγκρισιν—, πότερον εὐδοξίαν αἰροῦνται μᾶλλον ἢ χρήματα; λέγει δὲ τοῦτο πρὸς δῆμον φιλότιμον τῆς πατρῴου μεγαλοπροσόνης γέμοντα. Ὁ γὰρ ἰσχυρότατον ἀντιθεῖναι πρὸς τοὺς Λεπτινῶν λόγους ἔχει, τοῦτο ἔστι τὸ τῆς εὐδοξίας διὰ τὸ ἦθος τῶν ἀκούοντων. TCV.

464, 19. Χωρὶς δὲ τούτων, νυνὶ τῇ πόλει δυοῖν] Λύσις. Β. Σύνθηες καὶ τούτω τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν καλεῖν καὶ Ἰσοκράτει καὶ τοῖς παλαιότατοις. Συγκρίνει δὲ τὸν πλοῦτον πρὸς εὐνοίαν. Αἱ δὲ συγκρίσεις ἐξ ὁμογενῶν γίνονται. Ἐὰν δὲ τίς ποτε πολέμου καὶ εἰρήνης ἢ κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἑτερογενῶν ὄντων δόξῃ ἀντεξέτασις ποιεῖσθαι, οὐ φήσομεν εἶναι σύγκρισιν τὸ γινόμενον, ἀλλ' ἀντεξέτασιν μόνον. Ἐχουσι μὲν γὰρ αἱ συγκρίσεις καὶ ἀντεξέτασις, οὐ μὴν αἱ ἀντεξέτασις πανταχοῦ εἰσι συγκρίσεις. Ἐνταῦθα δὲ σύγκρισιν εἶναι φησομεν τὸ γινόμενον, διὰ τὸ ὁμογενῆ τυγχάνειν τὰ ἀμφοτέρω. Συγκρίνει δὲ τῷ πλοῦτῳ τὴν δόξαν πρὸς φιλότιμον δῆμον διαλεγόμενος· καὶ κρεῖττον δείκνυσσι τὸ θαυμάζεσθαι. Ἐχει δὲ τινα καὶ κατὰ τὴν λέξιν ἀσάφειαν. Οὐ γὰρ λέγει ὅτι τῇ πόλει πρόσοδοι δύο, καὶ ὁ πλοῦτος καὶ τὸ θαυμάζεσθαι· ἀλλὰ, δυοῖν ὄντων ἀγαθῶν παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, τῇ πόλει τὸ κρεῖττον ὑπάρχει. TCV.

464, 22. Εἰ δὲ τις οἰεῖται δεῖν] ἠθικῶς S. Τοῦτο εἰς Λεπτινὴν ἀπέριψεν, ἠθικῶς μὲν οὐ μὴν πόρρω καὶ τὸ μικρὸν ἐνδείξασθαι. Διαδέλλει γὰρ τὸν οὕτω διακείμενον, δταν τοιαῦτα ἄτοπα λέγῃ, δι' ἐνὸς προσώπου παιδεύων τοὺς ἅπαντας. Καίτοι τὸ ἐξῆς ἠθικώτερον ἔστι τὸ « ἐγὼ « μὲν γὰρ εὐχομαι τοῖς θεοῖς. » TCV.

464, 23. Ἐγὼ μὲν γὰρ] ἠθικώτερον. BS.

464, 26. Φέρε δὴ καὶ τὰς ἐμπορίας] Ἦκει πάλιν ἐπὶ τὸ πρὸ μέρος τῆς ἀντιθέσεως. Εὐποροῦσι τινες οὐκοῦν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὸν πλοῦτον συλλέγουσιν ἐν τε ταῖς ἱερομηνίαις καὶ ταῖς πανηγύρεσιν. Εἴτ' ἐπιτιθησὶν ὅτι ἅπαντες ἐσφρανοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον οἱ τὴν ἀτέλειαν ἐλληφόροι. Ἐξ οὗ καὶ ἡ σύγκρισις αὐτῶ συνάφεται καὶ τὸ τῇ πόλει τὸν πλοῦτον συλλέγεσθαι δείκνυται. Ἐἴτα παρέχεται νόμον καὶ σοφίζεται περὶ αὐτόν. Δύο γὰρ προτείνεις τὸ μὲν ἕτερον ἀποδεικνύσει, τὸ δ' ἕτερον συλλογίζεται. Ὅτι μὲν γὰρ τριηραρχίας οὐδεὶς ἀτελής συνομολογεῖται διὰ τοῦ νόμου· ὅτι δὲ καὶ εἰσφέρειν εἰώθησιν εἰς τὸν πόλεμον οἱ τὴν ἀτέλειαν ἔχοντες συλλογίζεται ὡς ἐν εἰδει τῆς τοῦ συλλογισμοῦ ἐτάσεως. Τὸ γὰρ μὴ γεγραμμένον εἰς ταυτὸν τῷ ἐγγράφῳ συλλογίζεται, οὐδαμοῦ τοῦτο διδόντος τοῦ νόμου. Τὴν δὲ πρῶτην τοῦ λόγου προῖθηκε πρὸ τῆς ἐνοίας, εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀκούοντων αὐτὴν ἀναγαγών. Τί γὰρ φησιν; « ἴστε δῆπου τοῦθ' ὅτι « τῶν τριηραρχῶν, » καὶ ἐξῆς, ὡς τῆς μαρτυρίας ἀρκούσης αὐτῷ. TCV.

465, 5. Παρὰ μὲν γὰρ τὰς τῶν χορηγιῶν διαπάνας] Καὶ χάριν ὁμολογεῖν περὶ αὐτοὺς τοῖς πλουτοῦσι, τῇ παραθέσει τῶν κακῶν τὴν προσθήκην ἐπινοῶν. Ἄν εὐρεθῇ, φησὶ, χορηγός; ψυχαγωγεῖ τοὺς θεωμένους ὑμᾶς ἐν βραχεῖ μορῶ τῆς ἡμέρας; ἐν δὲ ταῖς τριηραρχίαις ἀντὶ τῆς ἡδονῆς ἢ σωτηρίας, καὶ οὐ κατὰ μικρὸν μέρος, ἀλλ' ὅλον τὸν χρόνον, καὶ οὐκ ὀλίγους ἡμῶν τοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ φανεῖσιν, ἀλλὰ πᾶσιν τῇ πόλει. TCV.

465, 10. Καὶ δίδοτε ἐν μέρει τιμῆς] Τί κομπάζεις, φησὶν, ὡς ἐν ταῖς δραραῖς τοὺς εὐ ποιούοντας νικῶν; μάταια χαρῆν τιμῆν φιλότιμος εἶ κενδῆς· κἂν μὴ δῆς, πῶς ἔχω τριηραρχῶν τῆς χορηγίας ἀτέλειαν.

465, 19. Ὅραθ' ὡς σαφῶς, ὡς ἀνόητος Ἀθηναῖος] Ἄναγινώσκει τὸν νόμον· διὸ εἰρηκεν ὡς οὐδεὶς τῶν πλουσίων τριηραρχίας ἀτελής, ἵνα γένηται φανερόν ὡς οἱ πλουτοῦντες ἐκ τῶν ἀτελειῶν ἐποιοῦν συντελείας ἐν τοῖς πόλεμοις, τριηραρχοῦντες δὲ οὐκέτι χορηγοῦσιν· οὐ γὰρ ἀμφοτέρω δυνατόναι. TCV.

465, 20. Διεῖρηκεν] διαρρήδην εἶπεν. Β.

465, 22. Ἐν ταῖς ἐισφοραῖς] περὶ τῶν εἰσφερόντων μόνον εἰς τὸν πόλεμον, καὶ περὶ τῶν τριηραρχούντων ἅμα καὶ εἰσφερόντων. Iess.

465, 25. Τίνα οὐν βρασιώνην τοῖς πολλοῖς] Ὅτε ἐθάρρησε τοῖς δικαίοις καὶ τοῖς εἰρημένοισι, τότε πρὸς τὸν Λεπτινὴν ἐλεγκτικῶς διαλέγεται. Καὶ περὶ τίνος; περὶ τοῦ μὴ τοὺς πένητας ἀνάπαυαν ἔχειν, ἵν' ὁ ἐλεγκτικῶς λόγος ἐπὶ τῶν πενήτων γενόμενος μᾶλλον ἀληθεύοντα δεῖξῃ τοῦτον, ψευδομένον δὲ τὸν Λεπτινὴν ἐλέγξῃ. Ἐνδείκνυται γὰρ διὰ τοῦ « τίνα γὰρ βρασιώνην » καὶ ἐξῆς ὅτι τοὺς πολλοὺς ἀπατᾷ, βήμασι μόνους τὴν ἀνάπαυαν αὐτοῖς χαρίζομενος, ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ποῦν. Ὁ μὲν γὰρ Λεπτινὴς φησὶ « ὅπως ἂν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσιν, » ὁ δὲ Δημοσθένης, ὡσανεὶ λέγοντος Λεπτινῶν ὅτι τοὺς πένητας ἀβίβω, οὕτω τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν μάχην ποιεῖται. Ἐξαπατᾷ, φησὶ, τὸν δῆμον καὶ λόγους ἐπαγγέλλῃ μόνον τοῖς πένησι, κέρδος οὐδὲν περιποιῶν τοῖς πολλοῖς. Δοκεῖ δὲ διασύρειν καὶ εἰς ταπεινότητα κατὰγειν τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου δεικνύμενον. TCV.

465, 27. Εἰ μίᾳς ἢ δυοῖν φυλαῖν ἕνα χορηγόν] Τοῦτο ὡς ἀσαφὲς δῆθεν ζητεῖται· καὶ ἐξηγησάμεν τινες, ὅτι τοῖς Θαρηγηλοῖς δυοῖν φυλαῖν εἰς μόνος καθίστατο χορηγός, τοῖς δὲ μεγάλοις Διονυσίοις, Ἀνθεστηριῶνος μηνός, πλείονος αὐτῶ γινομένης τῆς διαπάνης, εἰς χορηγός ἑκάστῃς φυλῆς καθίστατο. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σοφιστικῶς εἰρηθεῖν σχήματι Θεουκιδίδειω. Εἶπε γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ δευτέρᾳ (ἴμο 3, 17) τῶν ἱστοριῶν « Τὴν τε γὰρ Ποσειδῶνα διὰ « δραχμῶν ὀπλίται ἐφροῦνον· ἑαυτῷ γὰρ καὶ τῷ ὑπέρβει « δραχμῶν μισθὸν ἐλάμβανε. » Καὶ λείπει ἡ πρὸς πρόθεσιν, ἵνα ἦ, πρὸς δραχμῶν ἐλάμβανε. Ὅστω καὶ ἐνταῦθα εἰρηθεῖν χρῆ, εἰ μίᾳς ἢ δυοῖν φυλαῖν πρὸς ἕνα χορηγόν καθίστασι. Τίνος δ' ἕνεκα οὕτως συνέστηλεν; ἵνα μὴ δὲ φαίνηται πολλῶν χορηγῶν εὐπορίαν εὐρίσκων Λεπτινῶν. TCV.

465, 28. Ὅς ἀνθ' ἐνὸς ἄλλου τοῦτο ἀπαε] Ὁ γὰρ εἰς χορηγίας δηλαδὴ ἀπαλλάσσεται τοῦ χορηγεῖν. Ἐπιδ' ἄλλο μὲν χορηγία, ἄλλο δὲ ἐισφορά καὶ τριηραρχία. Τριηραρχος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ναῦν παρεχόμενος πολεμικῆν καὶ σκευὴν τῇ νηὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα· χορηγός δὲ ὁ τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Παναθηναίοις τῷ χορῷ τὴν τροφήν παρέχων καὶ στεφάνους καὶ κόσμον καὶ ὅσα περὶ τὴν τοιαύτην πανήγυριν· ἐστιάτωρ δὲ ὁ τὴν φυλὴν εἰς δεῖπνα καλῶν γυμνασίου· ὁ δὲ παρέχων τοὺς λαλοῦντας τοῖς γυμναζομένοις—γυμνασίω γὰρ τὴν παλαίστραν ἐκάλεσαν—, καὶ κρατήρας ἐπιμύκταν τοῖς βουλομένοις δημοσίᾳ χρῆσθαι· εἰσφέρειν δὲ λέγουσιν εἰς τὸν πόλεμον, δταν ἔρανον διδῶν [τις] τοῖς ὑπὲρ τῆς πατριδος παραταττομένοις. Αὐταὶ ἦσαν παρ' αὐτοῖς αἱ λειτουργίαι, αἱ μὲν πρὸς εἰρήνην, αἱ δὲ πρὸς πόλεμον. TCV.

465, 29. Τῆς δὲ γ' ἀσχόνης ἄλην ἀναπέμπεται τῇ

πόλιν] δε τοίνυν τὸ μὲν χρήσιμον ἄπεισι, πληροῦς δὲ τῶν αἰσχίστων τὴν πόλιν, ἄρες· λυθῆτω βάττον ὁ νόμος τῆ τῶν καθημένων ψήφω. Καὶ σοὶ μὲν μέτεστι τῆς αἰτίας, ὁ δὲ δῆμος δὲ τῆς βλαστηρίας ἐλεύθερος. Οὐκ ἀρίσταται δὲ τῆς ἐνόλας, πῆ μὲν τὸ ἔνδοξον κατασκευάζω, πῆ δὲ τὸ ὑπὸντίον· ἐν ᾧ καὶ πλείοσι κέρηται ὡς ἐν καταφορᾷ τοῖς ὀνόμασι, αἰσχύνῃν καὶ ἀπιστίαν λέγων καὶ ἀδοξίαν. TCV.

466, 1. Οὐκοῦν δε πολλῶ] 'Ὁμολογεῖ μὲν καὶ αὐτὸς ὠφελείαν τινα συμβαίνειν περὶ τοῦ νόμου, ἀλλὰ μελῶ τῆς ὠφελείας εἶναι ταύτην τὴν βλάβην. TP.

466, 4. Ἐτι δὲ, ὧ ἄνδρες δικασταὶ] Δοκεῖ τοῦ νομίμου κεφαλαίου εἶναι, οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ τοῦ συμφέροντος μάλλον. Ἐστὶ δὲ τὸ ἐπιχειρημα ἀπὸ τοῦ ἔλλειποντος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀδιόριστου. BFSYP. Τοῦτό τινες οἰονταὶ εἶναι τοῦ νομίμου κεφαλαίου μάλλον δὲ ἀποφαίνειν ὁ ῥήτωρ περὶ αὐτὴν πολλὴν ἐσομένην σιτοδείαν καὶ βλάβην, ἐκ τῆς ἀσφαλείας τὸ ἀποβαίνειν πολυπραγμονῶν. Ἄει γὰρ ὁ ῥήτωρ τὸ δοκοῦν ἀσφαλὲς ἐπὶ τὸ συμφέρον ἀνάγει, τὴν ἀπ' αὐτοῦ βλάβην δηλῶν. TCV.

466, 6. Μῆτε τῶν ἰσοτελῶν, μῆτε τῶν ἔνων] Ἰσοτελεῖς μὲν λέγει τοὺς ἔξενους τοὺς τετυχηκότας τῆς ἰσῆς τιμῆς τοῖς πολιταῖς. Τέλος γὰρ καὶ τὴν τῶν ἀργύρων τιμὴν ὀνομάζουσιν, ὡς περὶ καὶ Θουκυδίδης λέγει Λακκοδαίμωνιων καταλέγων τὰ τέλη, τοὺς ἀρχοντας ὀνομάζων αὐτῶν. Ἐξένους δὲ λέγει τοὺς οὐκ ἐγγυροῦς. Διὰ μὲν οὖν τῶν προειρημένων ἐπιχειρημάτων κατεσκεύασαν δετι οὐδὲν ὄφελος περιγίνεται τῇ πόλει, κειμένου τοῦ νόμου· διὰ δὲ τοῦ παρόντος ἐπιχειρήματος δετι καὶ βλάπτεται ἡ πόλις. Τί γὰρ ἂν καὶ γένοιτο μετῶν βλάβος σιτοδείας; περὶ ἧς ὁ παρῶν αὐτῷ κεκλήθηται λόγος. TCV.

466, 7. Μῆ διειρησθῆαι δὲ δετου ἀτελῆ] Τῷ ἔλλειποντι κέρηται, μῆ διειρησθῆαι λέγων, τὸ ἀδιάρκιστον τῆς λέξεως ἐπισημαίνοντος. Πολλὰ δ' ἐπισημαίνεται ὡς παραλειμμένα καὶ ἀορίστα ἐιρημμένα τῷ νομοθέτῃ. Πρῶτον δὲ ἐκεῖνο, δετι τῶν ἔνων εἶπαν οὐ δεδηλωκας πότερον τῶν οἰκόντων Ἀθηνησιν, ἢ περὶ τῶν ἀλλαχούτ'· δεύτερον δὲ, δετου ἀτελῆ. Οὐ γὰρ εἶπε τὸ εἶδος τῆς ἀτελείας, χορηγίας ἢ τίνος ἄλλου τέλους τοιοῦτου, τέλος λέγων κένταυθα τὰς καταβολὰς καὶ τὴν δειωνείας τὰς παρὰ τῶν ἐμπόρων, καὶ τὸ εἶς δεπερ αὐτὸν δετι συντελεῖν χορηγοῦντα τῇ πόλει, ὡς καὶ περὶ τὸ τέλος εἶναι τὴν ἀσφαλείαν. Πῆ μὲν γὰρ τέλος λέγεται ἡ τελωνεία, πῆ δὲ καὶ τὸ λειτουργεῖν τῇ πόλει. Ἐπει οὖν συνέβαινε τὸν Λεύκωνα εἶναι ἀτελῆ, πῆ μὲν διὰ τὸν τιθέμενον πυρὸν ἐν τῷ Πειραιεῖ, πῆ δὲ τὸ μὴ χορηγεῖν ἔξενον δετα, αἰτιατὰ ὡς διδόντος τοῦ νόμου κατὰ τὴν ἀσφαλείαν ταύτην καιρὸν τῷ βουλομένῳ καλεῖν εἰς χορηγίαν τὸν Λεύκωνα, καὶ μὴν καὶ ἐτηρεάζειν εἰς τελωνείαν. Ὅθεν καὶ ζητεῖ κατὰ ποῖον τέλος ὁ Ασπτινῆς λέγει πότερον κατὰ τὸ μῆδενα ἀτελῆ τῶν χορηγιῶν τυχεῖν, ἢ κατὰ τὸ μὴ δεῖν αὐτὸν τελωνεῖσθαι, κατακλείων εἰς τὸ ζεῖναι τῷ βουλομένῳ τελωνῆ χορηγεῖν καὶ καλεῖν εἰς χορηγίαν τὸν Λεύκωνα. Ἐχρήσατο δὲ καὶ τοῖς τρισὶν ὀνόμασι, τῶν [τῶν πολιτῶν καὶ] τῶν ἰσοτελῶν καὶ τῶν ἔνων, τῶν τὸν Λεύκωνα τῶν τριῶν μετέχειν δύνασθαι· πόλιτι μὲν γὰρ ἔστι τῇ ποιήσει, ἰσοτελεῖς δὲ τῇ τιμῇ, ἔξενος δὲ τῷ μῆτε γένει μῆτε φῶσει πολιτῆς εἶναι. Λυπεῖ δὲ τούτῳ τῷ μέρει σφόδρα. Τί γὰρ ἂν γένοιτο μετῶν ταραχῆς αἰτίον τῇ πόλει τῆς σπάνους [καὶ] τῆς σιτοδείας; δετι καὶ εἰς τὸ τῆς βλάβης μέρος τοῦτο ἐξετάζει τὸ ἐπι-

χειρημα. Ἴνα δὲ καὶ δοκῆ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, μέλλοντος ἀποστρεφῆν τῶν πυρῶν, τῇ πόλει δίδωσι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ συμβησομένου περὶ τῆς πόλεως· εἶτα [ποιεῖ] πρὸςβουόμενον καὶ μεμφόμενον καὶ ὀνειδίζοντα· εἶτα ἐπὶ τούτοις μόλις ἀφαιρούμενον, ὡστε τὴν κατηγορίαν μηκέτι εἶναι τοῦ Λεύκωνος, ἀλλὰ τοῦ δήμου. TCV.

466, 11. Ἐν δὲ τῷ τῶν ἔνων] περὶ Λεύκωνος, ἀρχοντος Βοσπόρου. B.

466, 12. Ἀφαιρεῖται καὶ Λεύκωνα τὸν ἀρχοντα] Ὅρξες δετην καὶ τὴν ἔμπαριν συνεστήνηγεν; εἶτα προσθεῖς καὶ τὸ Βοσπόρου, μονοῦ βλέπειν αὐτοὺς ἐποίησε τοῦ σίτου τὰς δολαβὰς μιστάς· ὡστε λιμοῦ παραίτιος ὁ Ασπτινῆς γενήσεται, δε' ὧν ἀφαιρεῖται τῆς ἀτελείας τὸν ἀνθρώπον. TCV.

466, 16. Κατ' οὐδέτερον δ' αὐτῶ] οὔτε ὡς πόλιτι οὔτε ὡς ἔξενῳ· στερεσκοῦνται γὰρ ἀμφοτέροι. TCV.

466, 21. Ἰστε γὰρ δήπου] Ἀδξει τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Λεύκωνος, ἐκ τῶν ἐναντίων τὴν σπάνιν προφέρειν. Ἐν γὰρ ταῖς ἐνδείαις καὶ τὰ μικρὰ τῶν κερῶν μεγάλα εἶναι δοκεῖ. Ὅταν δὲ καὶ τοῦτο μέγιστον ἦ, ποῖαν λοιπὸν ἵπολείπει τοῖς ἀκούουσιν υπερβολήν; εἶτα καὶ συγκρίνει τὸν ἀπὸ τοῦ Πόντου σῖτον πρὸς ἅπαντα τὸν ἀπανταχῶθεν αὐτοῖς κομιζόμενον. TCV.

466, 25. Οὐ γὰρ μόνον διὰ τὸ τὸν τόπον τοῦτον] Ἐπειδὴ καθαίρειν εἶδε παραπεμπομένην τῷ θεωρήματι—δοκεῖ γὰρ αὐτὸς μάλλον ὠφελεῖσθαι ὁ πέμπων τὸν σῖτον ἢ τὴν πόλιν ὠφελεῖν—, ἀνήρηκε καὶ τοῦτο τὸ ἀντιπίπτον καὶ ὑπετέμτο. Ὡς γὰρ τῶν ἀκούοντων λεγόντων δετι διὰ τὸ πλείστον γίνεσθαι σῖτον ἐν τοῖς τόποις τοῦτο ποιεῖ, [κατὰ] συνδρομῆν ἀνήρηκε τῷ εἰπεῖν, Οὐ γὰρ μόνον διὰ τὸν τόπον τοῦτον σῖτον πλείστον ἔχειν τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀτελείαν ὑμῖν αὐτὸν δεδοκῆναι, διὰ τοῦτο προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἐμπόρων τοὺς Ἀθηναίους. TCV.

466, 29. Ἐχων γὰρ ἐκεῖνος ἐαυτῶ] Συλλογίζεται τὸ κέρδος τῇ ποσότητι τὴν φιλοτιμίαν ἐγεῖρων, ἀπὸ τοῦ συνήθους καὶ τεταγμένου τέλους τὸ κέρδος δηλῶν. TCV.

467, 1. Τοῦτο δὲ ἡλικον ἔστι] Τῇ πληκτικότητι κέρηται, ἴνα μὴ μόνον τοῖς πρὸ τοῦ πράγματος αὐξήσῃ, ἀλλὰ καὶ δε' αὐτῆς τῆς ποσότητος. Μέρος γὰρ καὶ τοῦτο τῆς πληκτικότητος. TCV.

467, 9. Ἐμπόριον Θεοδοσίαν] Θεοδοσία χωρίον Βοσπόρου. P. Τὸ μὲν ὄνομα τῷ ἐμπορίῳ ἢ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς ἢ ἀπὸ τῆς γαμητῆς· διαφωνεῖται γάρ. Δείκνυσι δὲ καὶ οὕτω τὴν εὐνοίαν, δετι ἀμιλλᾶται πρὸς ἑαυτὸν ἐν ταῖς εὐποιίαις ὑμῶν· διὰ τοῦτο γὰρ αὐξῆς καὶ αὐτὸ τὸ ἐμπόριον, ἴνα μὴ φαύλη τις ἢ προσθήκη φανῆ. TCV.

467, 14. Ἀλλὰ προπέρσει σιτοδείας] Τὴν μνημῆν ἀνακαινοῖ, τὰ ἀρχαῖα παραδραμῶν· δεῖ γὰρ εἶναι τῆς εὐεργεσίας τὴν αἰσθησιν. Ἰστε γὰρ δήπου τοῦτο μῆσιν, δετι, τῆς οἰκουμένης ἀπάσης τῷ λιμῷ πιεσθείσης, μετέσθη σεν ὑμῖν τῇ εὐπορίᾳ τὴν συμφορᾶν. Τότα πρῶτον εἶδομε σιτοδείαν πιαῦσαν καὶ πλοῦτον καὶ κόρον. Ἡκέτω Καλλιस्थένης μάρτυς ἀληθῆς τῆς φιλοτιμίας τῆς Λεύκωνος, λεγέτω τῶν ταλάντων τὸν ἀριθμὸν δεσον τῇ πατρίδι περιποίησε. TCV.

467, 21. Καὶ μῆδ' ἂν μεταδόξῃ] Εὐδιόρωτα ποιεῖ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πλημμελήματα. Ἡμαρτεν ὁ δῆμος κακῶς βουλευσάμενος; ἀρες· τῇ μετανοίᾳ λύσει τὰ πταίσματα. Ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἔτι ἐξετάσει, ἐὰν ὁ νόμος Ασπτινίου κυ-

ρωθῆ. Γίγνεται γὰρ [ἐν] τῷ νόμῳ, « μὴδὲ τὸ λοιπὸν « εἶναι δοῦναι. » TCV.

467, 24. Καὶ ὑμῶν τοὺς παρ' ἐκείνου σιτηγοὺς] Συναιδικαίς, Λεπτινήν, τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Λεύκωνος. Πρὸς πολλοὺς γὰρ ἄλλους βλάπτεις καὶ εἰς δόξαν ἢ δὲ ζημία τῶν πραγμάτων παρχάλεπος.

468, 1. Εἴθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε] Αὐξήσας τὴν κατηγορίαν παροξύνει πρὸς τὴν ἀναιρέσιν· οὐ δεῖ περὶ τῶν δημολογουμένων σκοπεῖν, φθασάτω τοὺς λόγους ἢ λύσις. TCV.

468, 2. Ἀνάγκωθι λαβὼν αὐτοῖς ἀπὸ τὰ ψήφισματα] ἵνα ἀισχυθῶσιν ἐναντίᾳ τοῖς δεδομένοις ποιεῖν. Εἰπὼν δὲ τὰς εὐεργεσίας ᾗθι τῆς λόγῳ βούλεται καὶ ἐγγράφως αὐτὰς ἀναγκῶναι. TCV.

468, 6. Ὡς μὲν εἰκότως καὶ δικαίως] Ὅρα πῶς δριμύτως ὡς μισθὸν κεκομισμένοι Λεύκωνα δεκνυσιν· ἀνθ' ὧν γὰρ δέδωκεν, ἀντι τούτου μεταδίηκε, καθαιρῶν ἐν τούτῳ τὸ περὶ τούτου φρόνημα τοῦ δήμου, μᾶλλον δὲ μαρτύριον μέγιστον πεπερημένος διὰ τούτου ὅτι μεγάλα εὐεργετήται ὁ δῆμος. TCV.

468, 9. Ἀντιγράφους] τὰ ἴσα ἐχούσας καὶ τὰ ἀπὸ βούσας. TCV.

468, 10. Τὴν δ' ἐν Πειραιεῖ] Διτῶς ἐκεῖνος, ἐπειδὴ καὶ ἐμποροὺς δύο εὐπτεῖ. Ἐπειτα τὸ ἀισχυρὸν ἐπάγει καθ' ὑπερβολὴν, νεκρίζεται ὑφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ὅλη πόλις εἰς πῖστιν, ἥτις ἔβη δῆμος ἀτόχθων εἰς εὐγνωμοσύνην τοῦ Λεύκωνος TCV.

Τὴν δ' ἐν ἱερῶ] ἱερὸν οὕτω καλούμενον διὰ τὸ τοὺς Μινύας ἱερὰ ἰδρῦσθαι τῶν ἠρώων στελλομένους ἐπὶ τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Τοῦτο δὲ ἔστι κατὰ τὸ στόμα τοῦ Πόντου. TCV. ἱερὸν, τόπος ἔστι περὶ τὸν Ἑλλησποντον οὕτω καλούμενος, διὰ τὸ τοὺς Μινύας ἰδρῦσθαι ἱερὸν τῶν θεῶν στελλομένους ἐπὶ τὸ χρυσόμαλλον δέρας. BFSYP.

468, 14. Ὡς ἔχετε ἢ δεδώκατε συνθήκας] σεμνὸν τῶν συνθηκῶν τὸ ὄνομα· διὸ καὶ ὁ παραθεῖς ἐπονεϊστικός. TCV.

468, 17. Ὁ πολὺ δεινότερον τοῦ καθελεῖν] Θέλεις κωφῶσαι, Λεπτινήν, τὸν νόμον; μικρὸν ἐπίσχετες, ἄρες· καθελὼ τὰς στίγλας, τὸν ἐγγραφὸν μου καὶ δῆλον κατήγορον. Αὐταὶ κοροῦσι τὰς μέμψεις, βεβαίωσι τὰς διαβολὰς τὰς ματαίας ταυτασί, τὸν ἐπιλήσιμονα τῶν εὐεργετῶν ἐξελέγχουσαι. TCV.

468, 20. Φέρε, ἰάν δὲ δὴ πέμψας] Ἐν καιρῷ κέρχεται ἢ πλάσει· ἐναργέστερος γὰρ ἄμω καὶ ἐμψυχότερος ὁ λόγος γίνεται. BRSYTCV. Χάριεν δὲ τὸ νόημα. Μόνον γὰρ οὐχὶ διαδικασίαν πρὸς τὸν δῆμον καθίστησιν. Εὐπρόσωπος δ' οὗτος ὁ λόγος· οὐ γὰρ τῆ παρ' ἑαυτοῦ συνηγορίᾳ, τοῖς δ' ἑαυτοῦ δικαίως νενινηκῶς ὁ Λεύκων φανείται. TCV.

468, 24. Ὁ τὸ ψήφισμα ὑπὲρ ὑμῶν γράφων] ὁ τὴν ἀπόκρισιν ὑπὲρ ὑμῶν δεδούς. TCV.

Ὅτι νῆ δια ἡσάν τινες τῶν εὐρημένων] Οὐκ ἐπιλαμβάνεται τοῦ οἰκείου θεωρήματος, ἀλλ', ἵνα δὲ τῆ οἰκείῳ νόμῳ παρεπίθουσιν, αὐτὸν τὸν δῆμον ὁμολογηθῆναι ποιεῖ τὴν ἀντιθεσιν, νῆ Δ' ἡσάν τινες τῶν εὐρημένων, ὡς μηδενὸς ἄλλου λυποῦντος τὴν πόλιν, ἢ τούτου· ἵνα ὁ νόμος τοῦ Δημοσθένους μετὰ μικρὸν ἀναγινωσκόμενος καὶ τοῦτο λύων φαίνεται. TCV.

468, 26. Καὶ γὰρ Ἀθηναίων τινὲς] Ἐτέρῳ μὲν περιάπτει τὴν βλασφημίαν· οὐ μὴν οὐδὲ ἐνταῦθα ταύτην ἀπόλα-

στον τῆσιν, ἀλλὰ προσέθηκεν εἰς θεραπείαν, τινὲς εἶπὼν καὶ οὐ πάντας, καὶ ἴσως, ἵνα καὶ τῷ ἐπιφρηματι καὶ τῷ δισταγμῷ μὴ πάντως ἀποφαίνηται κατὰ τῶν πολιτῶν ὅτι πονηροὶ τυγχάνουσι. Καλῶς δὲ ἐπιμένει τῇ ἐβεργασίᾳ τοῦ πράγματος, ἵν' ἐναργέστερος αὐτοῖς ἐλαγχος γένηται, καὶ διὰ βραχέων ἢ ἀντιθεσὶ ἀνηρησῆσαι δοκῆ. TCV.

468, 28. Οὐ δικαιοτέρ' ἡμῶν ἐρεῖ; ἔμογ' οὐδὲ δοκεῖ] Μετὰ τῶν κατηγορημένων καὶ αὐτὸς εὐρίσκειται καὶ συνολογεῖ ὅτι ἀδικεῖται ὁ Λεύκων. Εἶτα τοῖς κοινοῖς ἴθει καὶ λογιμοῖς ἐπικυροῖ τὸ ἐπιχείρημα, ὡς φιλοῦσιν ἅπαντες αἰδοῖ τῶν χρηστῶν φαλούς τινὰς ἀγαπᾶν [μᾶλλον] ἢ μίσει τῶν πονηρῶν καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἀποστρέφεται. TCV.

468, 29. Παρὰ πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις] Σημειώσαι· ὅμοιον τούτῳ τὸ τοῦ Θεολόγου. B.

469, 4. Καὶ μὴν οὐδ' ὅπως οὐκ ἀντιδῶσει] Ἄχρι τῶντων συμπαρανάμενος τὸν λόγον τὸν περὶ τῆς τελωνείας μεταβέθηκεν ἐπὶ τὸ ὁμῶνον. Ὅτι γὰρ κατὰ τὸ πρότερον μέρος τὴν τελωνείαν ἐξήτασεν ἐκείθεν δῆλον· ὁλογασατο γὰρ τίνα καρποῦται πᾶσι ἐκ τοῦ μὴ τελωνεῖσθαι. Εἶτα ἴδειεν αὐτοὺς ἀφαιρουμένους τὴν δωρεάν τοῦ Λεύκωνος· εἶτα τὸν Λεύκωνα λοιπὸν ἀνταφαιρούμενον. Οὐκ αὖν τοῦτο περὶ τῆς τελωνείας εἴρηται. Μεταβαίνει δὲ ἐν τῷ τῶν τέλος καὶ τὴν ὁμῶνυμίαν, λέγω δὲ τὸ κατὰ τὴν λειτουργίαν· καὶ τὸ ἐπιχείρημα διὰ τῆς διαβολῆς σημαίνει τὸ βόλημα. TCV.

Καὶ μὴν οὐδ' ὅπως οὐκ ἀντιδῶσει] Ὡς κοινοτέρου τινὲς ἐπιχειρήματος ἀρχὴν ποιούμενος, λέγω δὲ τοῦ περὶ τῆς χορηγίας. Διὰ τί δὲ οὐκ ἐκ τοῦ προδήλου καὶ προφανοῦς εἰσπάγειν ὅτι ἀντιδῶσει τις, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου κατὰ ἀνάφρεσιν, ὅτι ἀν βουλήθῃ τις ἀντιδοῦναι, οὐκ εἰρίστω ὅπως λυθῆσεται καὶ οὐκ ἀντιδῶσει; ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ προφανοῦς λέγειν οὐκ ἔστι πιθανόν, τὸ δὲ κατὰ ἀνάφρεσιν σημαίνει τὴν τοῦ φιλονεικούντος προαίρεσιν. Σχεδὸν γὰρ μιμνῆται τὸν τοῦ φιλονεικούντος τρόπον διὰ τῆς τοῦ ἐνθυμήματος μεταχειρίσεως. TCV.

469, 7. Ἐάν τις ἐπ' αὐτὰ [ἴθι] κατὰ τὴν ἀντιθεσιν, φησὶν, ἐπιλάθεται. TCV.

469, 9. Ἐστὶ δ' οὐ τὸ τῆς δαπάνης μέγιστον] Ἀπὸ τῆς περιουσίας καὶ δυναστείας τοῦ Λεύκωνος ἀντίεσται, ἀλλὰ πλούσιος ἂν οὐκ αἰσθάνεται τῆς δαπάνης; καὶ· ἀλλ' ἢ ἀφαιρέσις ἐπονεϊστικός. TCV.

469, 11. Οὐ τοίνυν, ὃ ἀνδρὲς Ἀθηναῖοι] Ἐκὼλα ἐπιμελείας καὶ κάλλους ἐξ ἐπεμβολῆς πεπλεγμένα μετὰ τινος γοργότητος τῆς βλαῆς διανοίας μὴ καθ' ἕκαστον κληρομένης. TC. Τί δήποτε, ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπὶ τὰ μέλλονα τρέπων τὸν λόγον ἐνταῦθα τὸ ἐναντίον κηποῖται [καὶ] ἀπὸ τῶν μετῶνων ἐπὶ τὰ ἐλάττονα ἦλθε; λεκτόν ὅτι ὁ μᾶλλον ἐτάραττε τοὺς ἀκούοντας, τοῦτο καὶ προῖταξ. Ποθεῖ γὰρ ὁ δῆμος τὸν στόνον καὶ στερισκόμενος ἀχθεταί. Ἄρ' οὐ οὐν ἐμμελε παθεῖν μᾶλλον, τούτου τὸν ἔθεον προδῶλλετο. TCV.

469, 13. Ἄλλα καὶ εἰ τις ἄλλος εὖ μὲν ἐποίησε] Θαύμα πολὺ τῆς εὐεργεσίας τοῦ Λεύκωνος ποιησάμενος ἐνταῦθα καὶ οἰκτον ἐντίθησι τοῦ Ἐπικέρβους, τῆ μεταβολῆς τῆς τύχης τὴν πειθὴ προσαγόμενος. Ὁ γὰρ κάλας, φησὶν, εὐημερῶν, ὁ τὴν Ἀθηναίων πόλιν εὐεργετῆν ἐξείων, οὗτος νῦν ἐπίκυρον ἔχει τοῦ ζῆν τὴν ἀτέλειαν, βεβλημένος ὑπὸ τῆς τύχης. Φασὶ γὰρ τοὺς κατὰς μεταστῆναι τοῦ Ἐπικέρβους ἀπὸ Κυρήνης Ἀθήνας, καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν αὐτῶ εἰς δέον γεγονῆναι τὸ παρ' ὁμῶν δοθῆναι· ἵν'

ἀδελφίαν. Εἰκὸς γὰρ ἦν αὐτοὺς καὶ εἰς λειτουργίαν κληθῆναι παρόντας. TCV.

469, 16. Τίς οὖν οὗτός ἐστιν; Ἐπιπέδης] Ἡρώτης τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ποθοῦντας τὸν τοιοῦτον εὐεργέτην μαθεῖν, ἵνα θαρρῶν ἀποκριθῆται. Κυρήνη δὲ πόλις ἐστὶ Λιβύης, Ἀκαδαμῖωνος ἀποικίας. Ἐπιπέδης δὲ Κυρηναῖος, εὐεργέτης τοῦ δήμου κατὰ τὸν ἐν Σικελίᾳ καιρὸν. Ἰδὼν δὲ τῆς ἐπιδόσεως μικρὰν τὴν ποσότητα ἠξήσεν αὐτὴν πολλὰχόθεν, πρῶτον μὲν τῷ συνδραμεῖν καὶ εἰπεῖν, « οὐ τῆς μεγάλα καὶ θαυμαστά ἤλικα δοῦναι. » Ἐῖτα τῷ καιρῷ καὶ τῇ γνώμῃ τοῦ δωκατός καὶ τῇ ποιότητι [τῶν πεπονηθῶτων καὶ τῷ φόβῳ] τῶν ἀντικειμένων, καιρῷ μὲν ὅτι ἤττητο ἢ πάλαι καὶ ἐν συμφοραῖς ἦν μεγάλας, γνώμῃ δὲ ὅτι ἐκ προαιρέσεως καὶ ἠθελοντῆς, ποιότητι δὲ τῶν πεπονηθῶτων ὅτι [ἐν] συμφορᾷ, φόβῳ δὲ τῶν ἀντικειμένων ὅτι ἐπαρτέον Συρακούσιοι καὶ Ἀκαδαμῖνοι, ὧν οὐκ ἐροθήθη τοῦ φρονήματος τὸν ὄγκον. Ἀλλὰ καὶ τῇ γεινιάσει αἰθεῖ, ὅτι παρ' οἷς ἦν· καὶ γὰρ τοῦτο συντελεῖ πρὸς αἰθῆσιν. Τὸ γὰρ παρόντα μὴ φοβηθῆναι τὸν κίνδυνον μηδὲ φιλομαχῆσαι οὐ μικρὸν εἰς φιλοτιμίαν. TCV.

469, 20. Ἐν ᾧ καὶ τῶν ἐν πεπονηθῶτων] Ἰδὼν τὴν ὀλιγότητα τῆς ἐπιδόσεως ἐκ τοῦ κατὰ σύγκρισιν τόπου ἠξήσας. Συνέκρινε γὰρ τὴν προαίρεσιν τῶν τε ἐκόντων εὐεργετούτων πρὸς τὴν τοῦ δικαίου ἀποδιδόντος ἐν καιρῷ χάριν· δεξίας δὲ ἐνίους τῶν ἀνθρώπων μηδ' ἠθελοντῆς ἀποδιδόναι ἐν ταῖς δυστυχίαις ἢ ἀφελουσι χάριν, ἠξήσας τὴν τοῦ δωκατός προαίρεσιν, ὅτι ἠθελοντῆς τοῖς δυστυχούσιν ἐπέδωκεν. TCV.

469, 22. Ὡς τὸ ψήφισμα τοῦτο θηλοῖ] Πιστοῦται διὰ τοῦ ψήφισματος τοῦ Ἐπιπέδου τὴν εὐνοίαν, ἵνα μὴ δοκῇ χαρῆσθαι τοῖς λόγοις. TCV.

469, 25. Καὶ τῷ μὴ τῆς λιμῆς πάντας] Οὐ μόνον ἐκ τῶν προειρημένων τόπων, ὡς ἔφαμεν, ἠξήσεν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ καλοῦσαι τὸ συμβᾶν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐπέδωκεν ἐκόν. Κωλύει γὰρ αὐτοὺς λιμῆς πάντας ἀποθανεῖν, προθύμως ἐπιδίδωσεν. Εἰς τὸ αὐτό. Οὐ μόνον ἠξήσεν ἀπ' ὧν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ἐπέδωκε τὸ συμβᾶν κακῶν ἀπ' ὧν ἐπέδωκε· διχῶς γὰρ τὸ συμβᾶν ἢ κτήσει καλοῦ ἢ ἐπισχέσει βλάβης ὑπάρχει. TCV.

469, 29. Τάλαντον ἴδωας] Μετὰ τὸ λαβεῖν φησι τὴν ἀδελφίαν ἐπὶ τοῖς πρότερον ἐπιδοθεῖσιν ἐν Σικελίᾳ, οὐχ, ὡς ἀνακαρρονήσας εἰς περ ἀπᾶς ἔτυχε τῆς τιμῆς, ἐπέαστο τῆς πηδεμονίας, ἀλλὰ, μηδενὸς αἰτήσαντος, τὴν χρεῖαν ἰδὼν, αὐθαίρετος ἐφιλοτιμήσατο, αὐτὸς προσπεινώσας τὴν αἰθῆσιν. TCV.

Ἐπαγγελόμενος] παρακαλέσας, ἀξιώσας. Β. Ἀξιώσας, μᾶλλον δὲ αὐτεπαγγέλτος καὶ αὐθαίρετος. Ρ.

470, 1. Σκέψασθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν] Εἰπόντα διὰ τῶν προειρημένων τὰς εὐεργεσίας, καὶ αἰξήσας εἰς ὅσον εἶχεν ἐντεῦθεν ἐπενομιεῖται τοῖς προειρημένοις. Τοιοῦτος ὁ ῥήτωρ ἀπανταχοῦ μετὰ τὰ διηγήματα πάλιν ἐπενομιόμενος. Οὐχ ἀπλοῦν δὲ ἐστὶ τὸ διήγημα ἐνταῦθα, ἀλλὰ οἰκτιρῶν. TCV.

470, 6. Καὶ τὴν παρὰ τούτων χάριν] Καὶ τῆς καλοκάγαθίας ἐκπέσει. Οὐ γὰρ ἔλαττο τῆς ἀμοιβῆς εὐδ' ἐποίησεν—ἀθλιος γὰρ αὐτῷ—, ἀλλ' εὐνοία καὶ φιλοστοργία τοῖς ἡττημένοις ἀντὶ τῶν καταπραηθῶτων ὁλοσπάστο. Καὶ οὐ μόνον νεισιπρότας εἶπεν, ἀλλὰ καὶ παρ' οἷς ἦν ὅτι καὶ συνηθείας καταπερόνης καὶ φιλίας ἡμέλειος καὶ φοβεῖσθαι τοὺς κροσσώντας οὐκ ἠνώγεστο, προθύμως ἐν πᾶσιν ὑμᾶς. TCV.

470, 15. Οὐδὲ γὰρ οὐση χρώμενος φαίνεται] Ἡ ἀτέλεια

διττῆ· ἢ γὰρ κατ' ἐμπορίαν ἐστίν, ἢ κατὰ λειτουργίαν. Οὐτε δὲ οἶόν τε λειτουργεῖν ἔξενον ὄντα καὶ Λιβύην οἰκοῦντα, οὐτε μὴ ἐμπορευόμενον· οὐδὲ γὰρ ἐμπορευόμενος φαίνεται, ὥσπερ ὁ Λύκιον, μὴ φερόμενον αὐτῷ ἀπὸ Λιβύης φορτίων, ἀπ' ὧν κερδαίνειν ἔμελλε. Καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τῆς τῶν τελωνεῶν ἀπογραφῆς, ὅθεν εἶπε τεθαρρηχότως. « Οὐδὲ γὰρ οὐση χρώμενος φαίνεται » οὐ φαίνεται γὰρ ταῖς τῶν ἐμπόρων ἀπογραφαῖς χρώμενος. Εἰς τὸ αὐτό. Ὁ μὲν Ζήνων, λῶν τὸ προκείμενον, φησὶ μὴ χρῆσθαι· τῇ δωρεᾷ τὸν Ἐπιπέδου διὰ τὸ ἐκόντα ἐπιδοῦναι μνάς ἑκατόν· ἡμεῖς δὲ φαμὲν μὴ τοῦτο βούλεσθαι τὸν Δημοσθένην σημαίνειν· οὐδὲ γὰρ ἐπιδόσεως οὐδὲ φιλοτιμίας ἐστὶν ἀτέλεια, ἀλλὰ τῶν κατ' ἀνάγκην γινόμενων λειτουργῶν. Πῶς οὖν φαίνεται Ἐπιπέδης μὴ χρώμενος; οὐχ ὅτι ἐπέδωκεν, ἀλλὰ τῷ μὴδ' ἐμπορίαν ποιήσασθαι μηδὲ κληθῆναι εἰς λειτουργίαν μηδεπώποτε, διὰ τὸ ἀπειλεῖν τε φαίνεται τῇ δωρεᾷ μὴ χρῆσθαι· ὅτι γὰρ οὐκ ἂν ἐκλήθη ἀπὸν εἰς λειτουργίαν δῆλον ἐκ τῶν κατὰ Λεύκιον. Ἐκεῖ γὰρ φησὶ χρήματα ὑπάρχειν τῷ Λεύκιον ἐνταῦθα, ὧν λάβοιτο ἂν τις· Ἐπιπέδους δὲ μὴ ἔχοντος μηδεμίαν ἐμπορίαν ἐν τοῖς λιμῆσι, πῶς ἂν τις λάβοιτο; Τὸ οὐν χρώμενος ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι. Οὐ γὰρ περὶ τῶν παιδῶν ἐνταῦθα τέως ὁ λόγος ἐστίν, ἀλλὰ περὶ τοῦ πατρὸς· ὅτι δὲ καὶ τὸ συντελεῖν εἰς πόλεμον οὐκ ἦν παράδοσις ἀτελείας δῆλον ἐκ τοῦ κατὰ Ἀρμόδιον καὶ Ἄριστογείτονα. Καὶ γὰρ εὐληφότες ἀτέλειαν ὅμως ἐχορήγουν εἰς πόλεμον· ὥστε, εἰ Ἐπιπέδης εἰς πόλεμον ἐπέδωκεν, οὐ δήπου διὰ τοῦτο τὴν δωρεὰν ἀνήρηκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς παρέχεται νόμον τοιοῦτον, τὸν κελύοντα μηδὲνα ἀτελεῖ εἶναι· τῶν εἰς τὸν πόλεμον. TCV.

470, 21. Ὅς ἤκιστα προσῆκεν] οὐς οὐδαμῶς ἀδικεῖν ἐχρῆν. TCV.

470, 29. Ἀλλὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὸ αὐτὸν] Τῇ κρίσει τῶν πατέρων σεμνύνει τὸν ἄνθρωπον. TCV.

471, 3. Οἱ προὔπαρχοντες τῆς ποίεσιν εὐ] οἱ τὴν ἀρχὴν τῆς εὐπορίας ποιησάμενοι. Πλέον δὲ θαυμάσιον ἂν τις τοὺς ἐν ταῖς χρεῖαις ὑπερησάντας. TCV.

471, 5. Εἴτ' οὐκ αἰσχυνοίμεθα, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Χαριέντως τῆ αἰσχυνοίμεθα συνῆκεν εὐθὺς τὸ ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἵνα τῇ ποιότητι τῆς πόλεως μάλιστον φανῆ τὰ αἰσχρόν. TCV.

471, 7. Μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλοῦσαι] Διδακτὸν μὲ τινα τῆς ἀφαιρέσεως ἀπολογίαν προσέσω τις εὐπρόσωπος τόπος τῷ σφάλματι, ἂν καλέσῃ μὲ τις τῶν παιδῶν ἀχρήστον. Ποῖον ἔγκλημα προφέρων λόσων τὴν μέμνην; τί πραγμαθὲν ὑπαίτιον ἐπενεγκῶν αὐτοῖς τὴν αἰσχύνην ἐπαυξοίμαι; TCV.

471, 8. Οὐ γὰρ εἰ ἔτεροι μὲν ἦσαν] Τῇ τῆς ἀπαντήσεως περιτροπῇ τὴν γένεσιν τῆς ἀντιθέσεως ἀνεῖλε, φάσκων, οὐκ ἐκώλυε τοῦτο τῆς αἰσχύνης, ἀλλὰ προσθήκην ἀδόξιας ποιῆσαι· λυμαίνῃ τὴν τῶν προγόνων φήρον, λύσει προπετῶς ἂ ἐκεῖνοι κεκρίασαι. Καὶ ἡ προσθήκη βεβαίῳ τὴν ἀλήθειαν, ὅσω κρείττων ἢ τῶν ὁρώντων καὶ παρόντων μαρτυρία τοῦ τὴν γνώσιν ἐξ ἀπίης εὐληφότες. TCV.

471, 15. Καὶ περὶ τῶν τοὺς τετρακοσίους] Ἐγένετο γὰρ τις ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ τετρακοσίων ὀλιγαρχία, ἣν οἱ καταλύσαντες ἐτιμήθησαν. TCV.

471, 17. Χρησίμους αὐτοὺς παρασχόντων] ἐπὶ τῶν τριάκοντα λέγοι ἂν· τότε γὰρ οἱ δημοτικοὶ μὴ φέροντες τὴν κακίαν τῶν τριάκοντα ἔφυγον, καὶ οἱ ὑποδεξάμενοι ἔθαυμάσθησαν. TCV.

471, 20. Εἰ τοίνυν τις ὑμῶν ἐκεῖνο πέπεισται] Τὰς τῶν ἔφωθεν ἐπιστροφείας εὐεργεσίας τὴν ἐκ τῆς ἀκολούθου νοήσεως ὑποβάλλει πρότασιν. Ἐλέγομεν δὲ ὅτι τὸ κατὰ τὸν Ἐπικέρδην ἐπιχείρημα τῆς μελλούσης ἐστὶ βλάβης· τοῦτο τοίνυν ἐπισημαίνεται κατὰ τὸ νῦν προκειμένον ἐνόημα. Ἄντεκεσε γὰρ ἐκ τῶν λεγομένων, ἀλλ' οὐκ ἂν δεηθῆμεν τοῦ τὴν πόλιν εὐεργετήσαντος, οὐδὲ γὰρ ἐστὶ πόλεμος. Πρὸς ἕπερ ἀγωνιζόμενος λύει ἐκ τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως καὶ τῶν κοινῶν λογισμῶν, ὡς ἀδηλοῦν τὸ μῦλλον καὶ πάντα χρῆ προσδοκᾶν, ὅπως ἐπισημαίνεται διὰ τούτων τὴν γενησομένην ἐκ τοῦ νόμου βλάβην, εἰ γένοιτο κέρως. TCV.

471, 21. Κἀγὼ συνεύχομαι] Τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας δηλοῖ, κοινωθήσεται τῆς εὐχῆς οὐκ ὀκνῶν. TCV.

471, 24. Ὁ μὴ λυθέντι δεήσει χρῆσθαι] Κυρίου ὄντος εἰκός ἐστι γενέσθαι καὶ χρῆσαν εὐεργετῶν· ἀγορεύει γὰρ τὰς εὐδαιμονούσας πόλεις ἐπὶ τὸ χεῖρον οἱ κτηνοὶ νόμοι· τοῖς μὲν γὰρ ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ τοῖς ἀμείνοσι ἀκολουθεῖ τὸ πρᾶττειν καλῶς, τοῖς δὲ ἐναντίοις πρὸς τὸ φαῦλον ἢ μεταβολῆ. TCV.

471, 27. Ἐπ' ἀμφοτέρα] εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν. P.

472, 1. Ὑπέρρει κατὰ μικρὸν] κατὰ μικρὸν ὑπεχώρει καὶ ἀπάλλυτο· βεῖν γὰρ τὸ φθεῖσθαι. Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι κτάνται μὲν εὐδουλίᾳ τὰ χρήσιμα, ῥιπτοῦσι δ' ἔξ ἀδουλίᾳ τὰ κτώμενα. TCV.

472, 6. Ὅς καλῶς πρᾶττουσαν τὴν πόλιν] Κατ' ἀμφοτέρα δείκνυσιν ἀχρηστον καὶ ἀλυσταίη τὸν νόμον. Ἐν ἀσφαλείᾳ τε γὰρ ζῶσιν ἡμῖν ἢ τοῦ πράγματος ἀδοξία πρόσσειν· ἔτερόν δὲ τινας καὶ φαῦλον συμβαίνοντος, τὸν ἐπικουροῦντα οὐχ ἔχοντες. TCV.

472, 9. Ὡς τοίνυν μόνον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἄλλο ἐπιχείρημα τοῦ αὐτοῦ τόπου, διαφορὰν δὲ ἔχον οὐ μικρὰν. Περὶ τοῦ γὰρ εὐεργέτου πάλιν μελεῖ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, δείκνυς ὅσον βλάβει τὴν πόλιν καὶ ὅσον ἀποστερήσει εὐεργετῶν, εἰ καιρὸς γένοιτο· διαφέρει δὲ τοῦ περὶ Ἐπικέρδους ἐπιχειρήματος. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἴδιον, τοῦτο δὲ κοινόν· ὅτι καὶ πόλεις ἕλας τὰς ἑαυτῶν πατριδας συμμαχίᾳ κατέστησαν τῶν δήμων. Ἄπο γὰρ τοῦ κατὰ πρόσωπον μεταβέβηκεν ἐπὶ τὰς πόλεις, ἴδια μὲν θεῖς τὸν Λεύκιωνα, ἴδια δὲ τὸν Ἐπικέρδην· μετὰ ταῦτα δὲ πλῆθος τῶν τὰς πατριδας τὰς ἑαυτῶν παρασκευασάντων συμμαχεῖν τῶν δήμων. Δὸς δὲ ἀνδρες διὰ τῶν τοιούτων ἐπιχειρημάτων· ἐν μὲν ὅτι τῶν ἀποκωπῶν ἐστὶν ἀποστρεφῆναι τοὺς εὐεργέτας, ἕτερον δὲ ὅτι κωλύσομεν δι' ὧν ἀποστρεφόμεν καὶ τοὺς βουλομένους εὐεργετεῖν. TCV.

472, 11. Ἐπὶ τηλικούτων καὶ τοιούτων καιρῶν] ἐν σιτοδείᾳ μὲν ὁ Λεύκιων, ἐν συμφοραῖς δὲ ὁ Ἐπικέρδης. Τελεῖα δ' ἢ εὐεργεσία καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. TCV.

472, 21. Ἄ παρ' ὑμῶν τῶν πρεσβυτέρων] Ἰκανὸν ποιῆσαι τὴν πεῖθω τὸ λέγειν ὡς ἡμεῖς μετὰ ταῦτα ἐδιδάχατε. TCV.

472, 23. Ἄλλ' ἔο' ἢ μεγάλη μάχη] Περὶ ταύτης τῆς μάχης καὶ Ὑπερείδης εἰρήκεν ἐν τῷ πρὸς Δίωνα· καὶ παρὰ Ἐρόφω καὶ Ἀνδροτίωνι ἱστορεῖται ὡς ἐνέκριναν τοὺς Ἀθηναίους Λακεδαιμόνιοι σφόδρα. TCV.

472, 27. Ἐπικηρυκέσθαι] διὰ κηρύκων σπονδὰς περὶ φίλικας ποιήσασθαι. TCV.

472, 28. Καὶ τῆς παρόδου κρατοῦντας] ὡς καὶ τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὴν φυγὴν ἐπικινδύνον εἶναι. TCV.

473, 1. Ἀλλὰ πλοῖσιον ὄντων μεθ' ὄπλων] Αὐξήσιν

ἔχει τῆς εὐνοίας· οὐκ ἔδεισαν τὸ κληθῆναι, οὐ τὰ δεῖλα, οὐ τοὺς πολίτας ἠγούθησαν, ἀλλὰ βιασάμενοι τοὺς ἔκτον, καταρρονήσαντες τῶν ἔξω, εἰσέφερον τὸ στρατεύμα, τοῖς ἔστιν εἰσεδέχοντο εἰς τὴν πόλιν, ἦγον ὑπεδέχοντο, τὴν μεθ' ὑμῶν κινδύνον τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς προτιμήσαντες. TCV.

473, 8. Ἡ ἐπὶ Ἀντακιδίου] Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν αἰσχρὰν εἰρήνην πρὸς βασιλῆα τὸν μέγαν σκισιάμενος, ἐν ᾗ τοῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικοῦντας ἐκδότους τῷ βαρβάρῳ πεποίηκε. Τότε οὖν, φησὶν, ἐφυγάδευσαν αὐτοὺς Λακεδαιμόνιοι, ἡμεῖς δὲ ὑπεδέξασθε καὶ προσηκόντως ἐστέρετα [κατὰ πάντα. TCV.

473, 14. Εἰ τις ἀκούσειεν ὡς Ἀθηναῖοι σκοποῦσι] Σαίπτεται τις ᾗδον περὶ τῶν κεκυρωμένων πάλιν καὶ ἀναρεῖ τῶν ἐψηφισμένων τὴν πίστιν· ἀλλότριον τῶν Ἀθηναίων τὸ νόημα, ἕξον τῆς Ἀττικῆς τὸ ἐλάττωμα. TCV.

473, 16. Ἀνάγνωθι δέ μοι] Ἀναγνώσκει τὸ ψήφισμα, καταιδῶσαι βουλομένους. TCV.

473, 22. Καὶ διεξόντος ἀκούσας] Οἱ γὰρ μὴ τῇ θεῖα μαθόντες παρὰ τῶν εἰδῶτων διηγουμένων τὴν γῶσιν ἔκωσιν. Ἀρ' οὖν, φησὶν, ὁ τοῖς καιροῖς ἐκείνους ἢ θεῖα ἢ ἀκοῆ καταμαθὼν ἔξεταζέτω τὸ μέγεθος τῆς χάριτος· οὐκοῦν ἔσται πάντως τῆς κακίας κατήγορος. Μισῶ γὰρ κληθῆναι διὰ τὴν χρεῖαν συμβαίνουσαν. Ὁ φιλότιμος ἐν ταῖς συμφοραῖς παρελθόντων τῶν δεινῶν καὶ τῆς εὐχῆς πληρωθείσης ἐπιλήσιμων τῶν εὐεργεσιῶν καὶ ἀχάριστος. TCV.

473, 29. Νῆ Δία ἀνάξει γὰρ τινες] Πληκτικῶς εἰσάγει, διασπῶν ὡς ὄχληρὸν καὶ βόσκον, εἰ ἄνω καὶ κάτω τοῦτο καὶ οὐδὲν ἄλλο προσέχεται. Το δὲ σύμψαν διὰ τὸν οὐκὸν νόμον ὅτων μεθόδευσεν, ἴν' ἐκ τῆς συνεχῆς μνήμης ὁ δῆμος ἠγγέμενος τὸν ὑπὲρ τοῦ νόμου δέχεται λόγον. Ἀπαγαγεῖν γὰρ ἀπὸ τοῦ Λεπτινίου νόμου καὶ τοῦ συμπεροντος τὸν ἀπροσπῆν βουλομένους μετατεθῆσιν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν εἰς τὸ κατηγορημα τῶν ἐληφτόνων, ὡς εἰν ἀνάξει. Καὶ οὐ τοῦτο δὲ μόνον ἔλεγε Λεπτινῆς, ὅτι ἀνάξει εἰσιν, ἀλλ' ὅτι καὶ οὐκ εἰσὶ λειτουργοὶ, δίκαιοι δὲ τοῖς πλουσίους λειτουργεῖν. Ὁ δὲ ὡς ἰσχυρὸν αὐτῶν δίκων ἐν παντὶ τῷ νόμῳ, τοῦτο σαθρότατον δεκτικῶν καὶ δίκων, καὶ ἐνίοις καὶ πάντας ἀδικεῖν. Ὅπως ἡμᾶς ὁ ῥήτωρ εἰδὼς δὲ μὲν ἰσχυρὰ τῶν ἀντιδίκων παραλείπει, μεθοδεῖν δὲ ἐφ' ἕτερα τοὺς δικάζοντας. TCV.

474, 2. Ἐπειτ' ἐκεῖνο ἀγνοεῖν φήσομεν] Ταύτην τὴν ἀντίθεσιν λύει μετακλητικῶς, πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ χρόνου, εἶτα ἀπὸ τοῦ τρόπου· ἀπὸ χρόνου μὲν, ὅτι, ἐταν διδόμεν, τὴν ἄξιαν δεῖ σκοπεῖν, οὐ μετὰ ταῦτα· τρόπον δὲ, ὅτι οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξεταστέον ἰδιώτη καὶ πόλει. ΑΛΛΩΣ. Παραγραφικῶς λύει τὴν ἀντίθεσιν. Ἐγρήσιν, φησὶ, τοῦτο αὐτὸ ἐξετάζειν, ὅτι καὶ ἐπιμῶντον, εἰ ἄξιον εἶσιν· οὐ νῦν μετὰ τὸ λαβεῖν, χρησάμενον λόγῳ ἐπικροῦσιν καὶ ἀπολογίαν ἔχοντι, ὅτι ἀνάξει ἦσαν. TCV.

474, 5. Ἔργον ἀνθρώπων ἐστὶν] ἀντὶ τοῦ, ὡ κακῶν, φρονίμων δὲ. TCV.

474, 16. Τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ἡμᾶς πεπονθέναι] τὸ τῶν φθονούτων πάθος. TCV.

474, 8. Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον] Το νόημα τοιούτων· ὅτι ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων, ὅτε βούλεται δοῦναι θυγατέρα αὐτοῦ τινὶ ἢ λαβεῖν, ἐξετάζει κῆτερον εἰς ἑστὶν ἢ οὐ, καὶ πῶς δοξάζουσι περὶ αὐτοῦ, καὶ πῶς νόμιμον ἢ οὐ, καὶ τὸ γένος καὶ τὸν βίον. Ἐπὶ δὲ τῶν εὐεργετῶν οὐκέθ' ὁμοίως, ἀλλὰ πᾶν δυσγενῆς ἢ, δέχονται,

παρὰ τὴν χρεῖαν τὴν πράξιν ἀποδεχόμενοι, κἄν ὁποῖός τις ἂν ᾖ. TCY.

474, 16. Ὅταν μὲν οὖν εὐ πάσχειν] Συμπεράσμα τοῦ ἐνθυμήματος. Παρενέβαλε δὲ ταῦτα εἰς μέσον τοῦ μεμνησθαι τῶν εὐεργετῶν, ἵνα μὴ ὑπτιος καὶ προσκορῆς ὁ λόγος γένηται. TCY.

474, 19. Ἄλλὰ νῆ Δία οὗτοι μόνοι] οἱ ἀναξίως εὐεργετημένοι τὴν ἀτέλειαν. P.

474, 24. Ἐν δὲ ἡ δύο δεξιάς ἐτι ψηφίσματα] περὶ τῶν ξένων φησίν· ἐπειδὴ πάμπολλα ἐφεξῆς ἐρεῖ περὶ τῶν πολιτῶν ἐξετάζων. TCY.

474, 25. Τοῦτο μὲν τοίνυν Θασίους] Θάσος κατανατικῶν τῆς Θράκης, ὅπου ἦν καὶ τὰ μέταλλα ποτε τῶν Ἀθηναίων. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὰ ὁμογενῆ τῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ τὸ κατὰ Ἀρχαίων δὲ καὶ Ἑρακλείδων τοῦ αὐτοῦ τόπου, οἱ, ὡς φασιν, οὐδὲ φαίνονται ἀτέλειαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχοντες. TCY.

474, 28. Καὶ τὴν Λακεδαιμονίων φρουρὰν μεθ' ὅσων] οἱ οὐ λόγοις ἔπεισαν, ἀλλ' ὅσων ἐδειχθήσαν πρὸς τὴν διώξιν. Ἐκφαντος δὲ στρατηγὸς τῶν Θασίων· Θρασύβουλον δὲ τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν λέγει. Τὸ δὲ εἰσαγαγόντες μετὰ τὴν μάχην λέγει. TCY.

474, 29. Παρασχόντες] ἤγουν παραδόντες ἤτοι ποιήσαντες. P.

475, 5. Ὅστε τὴν δεκάτην ἀποδοῦσαι] Δεκάτην ἐκ τῶν φορτίων τῶν ἐμπόρων τοῦ Ἑλλησπόντου ἐλάμβανον. Ἐπώλουν οὖν τὰ τέλη, καὶ ἐποιοῦν χρημάτων εὐπορεῖν τὴν πόλιν. Εἶτα τὸ χρήσιμον τῶν χρημάτων λέγει, ὅτι Λακεδαιμόνιοι ὄρωντες ἐφοδῆθησαν καὶ ὡς ἠελήσαμεν ἐπέπεισαν. Πρόξενιοι δὲ λέγονται οἱ ἐν τοῖς ὁρίοις τοὺς ἐπιδημοῦντας δεχόμενοι, φίλοι τυγχάνοντες καὶ κοινῇ καὶ ὡς. TCY.

475, 10. Προξενίαν] ὑποδοχὴν, προστασίαν. B.

475, 25. Ὡς συκοφαντούντων] οὐκ ἔχόντων οὐδὲν ἀληθές ὡς πρὸς τὸ συμφέρον. TCY.

476, 14. Τούτων δ' ἴσως ἔνιοι τῶν ἀνδρῶν] ἐτεθνήκεσαν γὰρ τινες· ἀλλ' εἰ ἐκείνοι ἀπέθανον, καὶ αἰ εὐεργεσία οὐκ ἀπώλοντο. Τινὲς δὲ καὶ ζῶσιν. Ἐλεγε δ' ὁ Λεπτίνης οἱ οὐ πλεῖστοι αὐτῶν τεθνήκασιν, καὶ οὐ πολλοὺς βλάψαμεν. Ὁ δὲ ἐκ περιτροπῆς αὐτὸ ἔλαβε καὶ λέγει, μάλλον ὀφειλομένον μὴ στερίσκωιν αὐτοὺς διὰ τοὺς λοιπούς· διὰ γὰρ τοῦτο καὶ πάντας τιμῶντας ὀφθήσεσθε καὶ ἡ πόλις δόξαι εἶναι καλῆ. TCY.

476, 24. Τὰς μὲν συμφορὰς] Θλίει εἰπεῖν, εἰ ἔτυχε κινδυνεύσαι καὶ ἀποθανεῖν τοὺς εὐ ποιήσαντας ὑμᾶς, καὶ δὴ ἀπώλοντο καὶ διὰ παντὸς ἐβύρηντο τῇ συμφορᾷ. Ἄδικον οὖν κινδυνεύειν μὲν ὡς ἐπὶ φανεροῖς, σωθέντας δὲ στερίσκεσθαι τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς τιμῆς. TCY.

476, 29. Τούτων] τῶν ἀτυχημάτων. P.

477, 5. Πάνυ τοίνυν ἀχθοίμην ἂν] Ἐντεῦθεν προοιμιάζεται μελλῶν ἑτέρας μερθεὸς ἀρχεσθαι τοῦ λόγου, τοῦ περὶ τῶν πολιτῶν δηλοῦσι. BFRSTYP. Ὡς φιλόπολις συνάγεται, εἰ σπανίζει γενναίων ἀνδρῶν ἡ πόλις. Ἄξιον δὲ τὸ ἦθος τῆς ἐννοίας ἀγαθῆσαι. Τὸ γὰρ ἀχθοίμην ἂν εἰπεῖν, εἰ μὴ φαίνοντο ἔχουσα γενναίους εὐεργετὰς ἡ πόλις, ἐνδεικνυμένου [ἔστι] τὴν εὐνοίαν, ἣν ἔχει τῇ πόλει, ἀλλως τε καὶ βαρυνομένου τὸ διάθεσιν ἔχειν αὐτοὺς τοὺς πολίτας, ὡς μὴδὲ ἰθὺλειν ὑπὲρ τῆς ἐνεγκούσης κινδυνεύειν, TCY.

477, 9. Καὶ γὰρ καὶ πᾶλλα ἀγαθὰ] Τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἐννοίας κατασκευῆ τοῦ βήτορος. Ἐπειδὴ δὲ συνέβαινε καὶ

ἐν κακῇ πόλει εἶνα εἶναι ἀρίστον, διὰ τοῦτο εἶρηκε πλειστοὺς· ἀρίστους δὲ, ἵνα τὸ μὲν ᾖ τοῦ πλείους, τὸ δὲ τῆς ἀρετῆς. TCY.

477, 12. Πρῶτον μὲν τοίνυν Κόνωνα] Ἀπὸ τῶν ξένων ἀρξάμενος ἐπὶ τὸν περὶ τῶν πολιτῶν ἐλήλυθε λόγον· πρῶτον μὲν, ἵνα δεξῆ τὸ πλῆθος τῶν οὐκ ἐγγχωρίων εὐεργετῶν, καὶ ὅσων ἐν χρεῖα γέγονε ξένων ποτέ. Εἰς δὲ τῶν δέκα στρατηγῶν ἐστὶν αὗτος, [Τιμοῦσου] πατήρ, οὐ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. Τί δὴποτε δὲ τὸν Κόνωνα τοῦ Χαθρίου προέταξε; καίτοι περὶ ἐκείνου πᾶς ἦν ὁ λόγος αὐτῶν. Λέγομεν δὲ ὅτι ὑπακτεύετο ὡς διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἠγωνίζετο καὶ οὐ διὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως, καὶ τῇ μητρὶ γε αὐτοῦ, ὡς φασί, συνῆν. Ἴνα οὖν μὴ ἐπιτήδεις δόξῃ καὶ ὥσπερ εἰ συντάγματος αὐτὸν προσφέρειν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν τὸν λόγον ποιήσθαι, τούτου χάριν τὸν Κόνωνα πρῶτον ἔθηκεν. TCY.

477, 13. Ἡ τὸν ἀνδρα ἢ τὰ πεπραγμένα] Καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ καὶ [τὰς] πράξεις διέρχεται. Συμβαίνει γὰρ τινα βίον καλὸν μὲν ἔχειν, μὴδὲν δὲ ἐπιχειρηθέναι κοινόν· διὰ τοῦτο τὰ δύο ὁμοῦ ἔλαβεν, τὰς δύο ποιότητας ἐξετάζων ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν πραγμάτων. Ἔστι μὲν γὰρ προσώπου κατηγοροῦντα μὴ μέμπεσθαι πράξιν· ἔστι δὲ πράξεις ἀποδεχόμενον τὴν ποιότητα διαβάλλειν· οὖν δὲ ἕξ ἑκατέρων ἐργάζεται τάνδρῃ τὸν ἔπαινον. TCY.

477, 15. Ὡς ὑμῶν τινῶν ἔστιν ἀκούσαι] τῶν πρεσβυτέρων. Ἄλλ', ἐπειδὴ ἔφη ἀκούσαι, ἢ ἀκοῆ δ' οὐκ ἦν πιστῆ, προσέθηκε τοὺς θεασαμένους ἀπαγγέλλοντας. TCY.

477, 17. Ἀσθενοῖς ἡμῶν τῆς πόλεως οὐσας] περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐν Ἀργινοῦσας· ἔστι δὲ τῆς Λέσβου χωρίον, οὐ μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν· καὶ δὴ συνέβη Ἀθηναίους νικῆσαι· τῶν δὲ πεπτωκότων τὰ σώματα ἐκ τῆς θαλάττης Ἀθηναῖοι διὰ τὸν χειμῶνα ἀνελέσθαι οὐκ ἠδυνήθησαν· ἦσαν γὰρ ναυμαχῆσαντες. Οἱ οὖν συγγενεῖς τῶν πεσόντων ὑπὸ τινων συκοφαντῶν ἀνακείσθοντες προσῆλθον τῷ δήμῳ μελανειμονοῦντες καὶ ἐπεσκόπασαντο εἰς εὐνοίαν. Κατεψηφίσαντο οὖν ὁ δῆμος τῶν δέκα στρατηγῶν, τὸν μὲν φυγῆν, τῶν δὲ θάνατον. Καὶ οἱ μὲν πρὸ τῆς κρίσεως ἔφυγον, εἰδότες τὸ ἐσόμενον αὐτῶν κακόν· ὧν ἦν Κόνων, ἅς καὶ ἀπῆλθε πρὸς Εὐαγόραν τὸν τῆς Κύπρου ἀρχοντα. Καὶ πεποίηκε φίλον τὸν Κόνωνα τῷ Περωῶν βασιλεῖ Εὐαγόρας· ἦν γὰρ ἔχων πρὸς αὐτὸν φίλιαν. Τὸ τῆνικαῦτα δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι σχολὴν ἀγοντες κακῶς ἐποιοῦν τὰ τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ Κόνων καιροῦ λαβόμενος ἐπηγγεῖλατο περιγενέσθαι αὐτῶν, εἰ λάβοι παρ' αὐτοῦ στρατεύμα. Καὶ δὴ λαβὼν καὶ συμβαλὼν [ἐν] Κνύφῳ τῆς Καρίας κατὰ Λακεδαιμονίων ἐνίκησε, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὐκ ἀποστραφεὶς καταγνοῦσας αὐτοῦ. TCY.

477, 19. Οὐδ' ἠντινοῦν ἀφορμὴν λαβὼν] μηδεμίαν, φησὶν, ἀφορμὴν λαβὼν παρὰ τῆς πόλεως κατεναυμάχησε Λακεδαιμονίους, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς παρὰ βασιλέως. TCY.

477, 20. Καὶ τοὺς πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας] Οὐκ εἶπεν εἴθισεν ὑπακοεῖν ὑμῶν. Καίτοι γε ἠκολούθει τῷ λέγειν ἐπιτάττοντας τοῖς ἄλλοις τὸ ὡφ' ὑμῶν ἐπιτάττεσθαι· ἀλλ', ἐπειδὴ τοῦτο οὐκ εἶχε παρὰ τῆς ἱστορίας, εἴθισεν ἀκοεῖν ὑμῶν εἶπεν, ἐπειδήπερ προσεδέξαντο τὸν περὶ τῆς εἰρήνης λόγον, ἐγίνετο πάλιν ὁ λόγος πρὸς Λακεδαιμονίους τῇ πόλει. TCY.

477, 22. Ἀρμοστάς] Ἀρμοσταί οἱ ἐκπεμπόμενοι ἄρχοντες εἰς τὰς ὑπεκρούς πόλεις ὑπὸ Λακεδαιμονίων. BP.

477, 23. Ἀνέστης τὰ τεῖχη] ἃ Λακεδαιμόνιοι κατέστροφαν, ταῖς Ἀθηναίων χερσὶν ἀναγκάσαντες, πάλαι Θεμιστοκλέους οἰκοδομήσαντος, ἐξ ἀρχῆς ἀνέστης διὰ τοῦ Περσικοῦ κρατήσεως στρατεύματος. Ἀρμοστάς δὲ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας τῶν Λακεδαιμονίων λέγει. Ἀρμοσταί δὲ λέγονται οἱ ἀρμόζουσι τὰ ἔθνη τῶν πολιτῶν τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων. Νῆσων δὲ, οὐ τῶν Κυκλάδων μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλων. TCV.

477, 24. Περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐποίησε] Πάλιν οὗτος πρῶτος ἐποίησε τὸν λόγον, τοῦτ' ἐστὶ τὴν ἀμφισβήτησιν καὶ φιλονεικίαν εἶναι περὶ τῆς ἡγεμονίας καὶ τῆς ἀρχῆς. P.

477, 25. Καὶ γὰρ τοὶ μόνω τῶν πάντων] μόνω μετὰ τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογέιτονα. TCV.

477, 28. Ἐαίψω μὲν φιλοτιμία] Φιλοτιμεῖ τὴν κοινωσίαν, ἵνα ἀποστεροῦντες καὶ ἑαυτοὺς βλάπτωσιν. TCV.

478, 1. Ἄγαθὸς τοῖς ἄλλοις εἴσιος γένηται] Θάλει εἰπεῖν, πολίτης ἐάν τις ἄλλους εὖ ποιῆσῃ, καὶ ἡ πόλις κοινωσάτω τῶν κατορθωμάτων.

478, 5. Πρῶτων] πάλιν μετ' εἰκόνους. TCV.

478, 12. Ἐπειτιμήθη] ἀπὸ τοῦ ἰδοξάσθη. BRSP.

Ἄλλὰ καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν] οὐ πᾶν γὰρ μέγιστον τὸν πολλῆν τὴν πόλιν τιμᾶν· διὰ τοῦτο προσέθηκε τὸ ὑπ' ἄλλων. TCV.

478, 13. Οἱ δίκαιος] Τί οὖν, οἱ φόβω αὐτὸν ἐτίμησαν, ἢ ἀνάγκη; διὰ τοῦτο πρόκειται τὸ δίκαιος, ἵνα καθαρὰ ἡ φιλοτιμία. TCV.

478, 16. Τῆς δὲ παρ' ἡμῶν μόνος τοῦτ' ἀπαιρηθήσεται] Το ἀπαιρηθήσεται δηλωτικόν ἐστὶ τοῦ μὴ πάσας ἀπαιρηθῆσαι τὰς δεδομένας τιμὰς τῶ Κόνωνι, ἀλλὰ τὴν ἀτέλειαν μόνην. TCV.

478, 21. Κατεναυμάχησε Λακεδαιμονίους] Σημειῶσαι τὸ κατανανυμαγεῖν εἰς αἰτιατικὴν ἀποδιδόμενον. rec. S.

478, 24. Γνωστὸν δ' ἔν τις εἰ παραθήη] Οὐχ ἔβλον τὸν Θεμιστοκλέα παραβάλλει ὄλω τῶ Κόνωνι, ἀλλὰ τεγοποιεῖν ἡγεμονίαν. Οὐκ ἀπὸ πάντων οὖν τῶν τόπων συγκρίνει ἐπιγρησὶ τῶ Θεμιστοκλέῃ τὸν Κόνωνα—οὐδὲ γὰρ αἱ πράξεις ἀφοῦν παρακλήσονται—, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς τεγοποιίας μόνης. Οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστιν [ἐν] ταῖς συγκρίσεσι πάντα πᾶσι παραβάλλειν. Καὶ Ἰσοκράτης γὰρ ἐν τῶ τῆς Ἑλένης ἐγκωμίῳ συγκρίνων τὴν Ἑλένην τῶ Ἡρακλεῖ οὐκ ἀπὸ τῶν πράξεων αὐτῆν ἐγνώρισεν, ἀλλὰ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν βύμην μόνην ἀνέθηκε τῶ κάλλει. Καὶ διδῶσιν ἡμῖν οἱ παλαιοὶ θεωρήματα, μὴ φιλονεικεῖν πρὸς τὰ ἰσχυρὰ μὴδὲ μάχεσθαι, μὴδὲ μὴν δυνεῖν ἀπ' ἐνός τινος τῶν παρὶ τὸ πρᾶγμα θεωρουμένων τὴν σύγκρισιν ἐργάζεσθαι. Οὐ μέγεθος δὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν τευχῶν συγκρίνει, ἀλλὰ τὸν τρόπον μόνον τῆς τεγοποιίας· παρέλιπε δὲ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ πλεῖστη διαφορὰ. Τότε μὲν γὰρ ἤγαστο πάντων Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι, νυνὶ δὲ ἤγαστο παρὶ Ῥόδου ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὅστε τὸν καιρὸν κλέψας ἐν ᾧ τούτων τὴν πόλιν ἐκάτερος τευχίζειν ἔδοξεν, αἴξει τὸ κατὰ Κόνωνα. TCV.

478, 26. Λέγεται τοῖσιν ἐκείνος τευχίζειν] Συντέμνει τὸ διήγημα θαυμασιῶς, ἅτε δὴ παλαιόν, καὶ ἵνα ὑποκλήσῃ τῇ συντομίᾳ τοῦ Θεμιστοκλέους τὴν μνήμην. TCV.

479, 5. Καὶ πάντες ἴσως ἀναχόαται] ἤγουν, ἵστε πῶς ἀνέστησεν ἀπάτη τὰ τεῖχη. TCV.

479, 7. Μηδεὶς φθόνω τὸ μέλλον ἀκούσῃ] Ἐπειδὴ τοῦ Θεμιστοκλέους αὐτὸν ἀποφαίνει κρείττονα, εἰκότως προειρακίαν τῶ λόγῳ. TCV.

479, 14. Οὐδ' ἔλαττον σχεῖν τῶν ῥητόρων] Οὐκον, φησὶ, δίκαιον ἤτηθηναί τὰς πράξεις αὐτοῦ τῶ λόγῳ τῶν συκοφαντῶν. TCV.

479, 16. Εἶεν, ἀλλὰ τὸν παῖδα τοῦ Χαβρίου] Ἐνὶ τοῦ, ἄγε δὴ, τί λείπεται τῶ λόγῳ, ἵνα ἐξ ἀνάγκης δέξῃ ἐπὶ τὸν Χαβρίαν ἔρχασθαι καὶ οὐκ ἐκ προνοίας, ἀλλ' ἐπιμένος τῶ λόγῳ; ἀπειλεῖτο γὰρ τὴν ὑπόνοιαν τοῦ δοσιῖν πρὸς χάριν ὑπὲρ τοῦ Χαβρίου παιδὸς λέγειν· πανταχοῦ δὲ τὸν παῖδα συμπλέκει τῶ τοῦ πατρὸς ὀνόματι, καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς ἀποδείξιν κέρηται—δηλονότι διὰ τὸ τῶ πατρὸς ἐξίωμα τὴν δωρεάν ὁ παῖς ἔχειν δευσι—, δευκίης ἐκ τούτων τῆς ἀτοκίας τὸν ἔλεγχον, εἰ ἐκὶ τοσούτοις καὶ τηλικούτοις τοῖς εὐρηγητέμοις ἀφελοντο τὴν ἀτέλειαν. TCV.

Ἄλλὰ νῆ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου] Το μὲν σχῆμα τῆς μεταθέσεως πᾶν θαυμαστόν. Το γὰρ μὴ ἐκ περιβολῆς μὴδὲ περροντισμένως ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν ἀπέλετο τὴν ὑπόνοιαν τοῦ δοσιῖν πρὸς χάριν ὑπὲρ τοῦ Χαβρίου παιδὸς λέγειν. Ἔστι δὲ ἠθικὴ ἡ διάνοια, ὡς ἐν τῶ πράγματι ἔχοντος τῆς ἀτοκίας τὸν ἔλεγχον, εἰ ἐπὶ τοσούτοις καὶ τηλικούτοις εὐρηγητέμοις ἀφελοντο τὴν ἀτέλειαν· οὐ μὴν ἀλλὰ κἀκεῖνο ἔβιον κατιδεῖν, οἱ πανταχοῦ τὸν παῖδα συμπλέκει τῶ τοῦ πατρὸς ὀνόματι, καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς ἀποδείξιν κέρηται. BFRSP.

479, 21. Ἴστε μὲν οὖν ἴσως καὶ ἀνευ τοῦ παρ' ἐμοῦ λόγῳ] Προκατέλαθε τὸν ἀκούοντα, μάρτυρα τῶν ἐκείνῳ ποιησάμενος λόγων, ἵνα εἰσβάλλων εἰς τὰ τοῦ Χαβρίου ἐγκώμια μὴ χάριτι δοσῆ τὸν λόγον ποιῆσθαι. Συνταροῦσους δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ σπουδαῖος ἦν ὁ ἀνήρ, ἵνα καὶ, εἰ τι ἀμάρτημα περὶ τὸν παῖδα τυγχάνοι, μὴ τῆς τοῦ πατρὸς ἀγωγῆς τὸ κατηγορημα γένηται. Οὐκ ἀπολογεῖται δ' ὑπὲρ τῆς ποιότητος τοῦ παιδὸς, ἵνα [μὴ] δοσῆ ὡσπερ κινεῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοὺς ἀκούοντας· προτίοντος δὲ τοῦ λόγου τὴν ἀπολογίαν πεποιθῆται, εἰπὼν, ἐν ὀφρατῆ τι θραπταὶ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀναίρεσιν· ὡς εἶναι μεταπειτικὴν τὴν ἀπολογία· εἰ γὰρ ὑπὲρ Ἀθηναίων ἀκάλωτο, διὰ τὸν δῆμον ὁ παῖς τοιοῦτος γέγονε. TCV.

479, 25. Καὶ ὡς Γοργώπων ἀπέπεισεν] στρατηγὸς Λακεδαιμονίων ὁ πτείνει Χαβρίας ἐν Αἰγίῳ ἀκῶν βοήθησαι Εὐδαγάρ. TCV.

479, 27. Ἐν Αἰγύπτῳ] πρὸς τοὺς Πέρσας. TCV.

480, 1. Πολλὴ τε αἰσχύνῃ λέγοντος ἐμοῦ] Ἐκὼν ἤττηται, ἵνα νικήσῃ καθ' ἕτερον. TCV.

480, 5. Ἐνίκησε μὲν τοῖσιν] Ταῦτὰ λέγων ἑτέρω σχῆματι προσπειτεῖ ἄλλα διεγείσθαι. TCV.

480, 6. Μιᾶς δευσοῦς] ὥστε πλήρεις εἶναι πρὸς ἐνυπλήρωσιν. TCV.

480, 7. Ἐλε δὲ τῶν νήσων τούτων] Ὅτι καὶ ἐνίσταται καὶ ἴσουςεν. TCV.

480, 9. Ἐχθρῶς ἐχούσας] Τί γὰρ, εἰ καὶ λόγους ἐκείσθησαν, εἴτα μεταβάλλονται; TCV.

480, 19. Ἄφ' ἡμῶν] ἀφηρημένον. P.

480, 20. Ἄπο πολλῶν] ἐχθρῶν. P.

Πολλὰ] ἀφηρημένα. P.

480, 21. Ἴνα δὲ μὴ λέγων παραλείπω τι] Ἔθος ἐστὶ τῶ ῥήτορι τοῖς ἰσχυροτέροις ἐνδιατρέβειν καὶ μὴ βεβῶας αὐτῶν ἀπαλλάττεσθαι· ἵνα δὲ τὸν κόρον φεύγῃ, ἐξαλλάττειν

είωθε τὰ σχήματα τῆς ἔννοιας. Ἀναγινώσκει δὲ ἐξ ὑπομνήματος τὰς Καθάρων πράξεις. TCV.

480, 27. Δοκεῖ τισὶν ἄνδρες, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Σημειώσαι τὸ σχῆμα τοῦτο τὸ, δοκεῖ ἄν μὲν οὗτος ἀξίος εἶναι ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. S. rec. Τῷ κατ' ἐρώτησιν προηθῆαι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀποκρίσεως ἐμφαίνει. Ἡθικῆ δὲ κένταυθα ἡ ἔννοια. Δύο δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ἔννοιας παρέστισι· πρῶτον μὲν τὴν εὐνοίαν, δεύτερον δὲ τὴν περὶ τοῦ παιδὸς ἀπολογία. Ἐπειδὴ δὲ ἀντίπαπτεν ὅτι ἑαυτὸν οὐκ εἶναι μὴ δυνήθεις Καθάρων, πῶς οἷός τε ἦν σώζειν ἑτέρους; ἴδον λυπούσαν αὐτὸν τὴν ἔννοιαν ταύτην ὑποπέμπεται λέγων· ἦν γὰρ μὲν τὴν τοῦ σώζειν ἀξίαν εἶχεν, αὐτὸς στρατηγὸς ἀφελῆς ἦν τοῖς συστρατευομένοις· ἦν γὰρ δὲ εἶδει, ὡς στρατηγὸς παραταξάμενος ἐβέλωντῆς ἔπασεν ὑπὲρ τῆς πατρὸς. TCV.

481, 3. Ἐγὼ μὲν οὐκ] Σημειώσαι· ἐκ τοῦ ἐναντίου. BP.

481, 17. Διὰ ταύτην] ἦγον τὴν τελευταῖαν αὐτοῦ γενομένην. P.

481, 20. Ἐρ' οὐκ] Σημειώσαι ὅτι ἔσθ' ὅτε καὶ ἡ ἐπίπρῃσις ἀντὶ τοῦ κατὰ λαμβάνεται, τότε δὲ καὶ εἰς αἰτιατικὴν ἀποδοῖται· τὸ γὰρ ἐρ' οὐκ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ καθ' ὧν. S. rec.

481, 21. Ἦλθον] ὁ Καθάρων. P.

482, 7. Τούτῳ] ἦγον τῇ ἀσφαλείᾳ. P.

482, 16. Οὐ σκέψασθε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τῷ μὲν δοκεῖν ὁ νόμος ἔστιν ὁ κρινόμενος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ὁ τρόπος τῆς πόλεως βασανίζεται. Σκέψαι γὰρ, ὧ βελτίστε, καὶ φρονῶν ἀνθρωπίνως ἀποδέλων εἰς τὸ μέλλον· ἂν ἐμπέσῃ τις χρεῖα, ποῦ τὸν εὐεργετὴν ἀφύμαθα; TCV.

482, 21. Ὅρα δὴ καὶ σκόπεα] ὑποκρίνεται μὴ εὐρίσκειν τὸν γραμματεῖα, ἵνα δόξῃ αὐτοσχιδιάσειν & λέγει καὶ μὴ ἰσάφθα. TCV.

483, 3. Οὓς νῦν οὗτοι μωφόρμενοι] τούτεστι τοὺς ἀξίους τῆς δωρεᾶς. TCV.

483, 6. Ἐγὼ γε ἡγοῦμαι] ὡς γὰρ ἐμολογούμενον αὐτὸ καὶ ἐψηφίζετε. TCV.

Εἶθ' οἷς δὲ ἐκείνον ἂν τότε] Θέλων δεῖξαι τοῦτο φησὶν ὅτι, εἰ διὰ τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς μὴ ὄντας ἐπιμήσατε, διὰ τοὺς ἀνάξιους νῦν τοὺς ἀξίους ἀφαιρήσατε; TCV.

483, 15. Οὓς μὲν τοῖνον ἀδικήσατε] Ἠληθῶσας τὸν περὶ τῶν εὐεργετῶν σύμφωνα λόγον τῶν ἐπιλόγων ἔπεται· ἐπιλόγων δὲ οὐ τῆς ὑποθέσεως πάσης, ἀλλὰ αὐτοῦ τοῦ μέρους. TCV.

483, 17. Σκοπεῖτε δὲ καὶ λογισασθε] Ἐπιλογασθε τοῦτο τοῦ μέρους. B.

483, 31. Εἰ γὰρ ἂν ἔργῳ πεποιήκα] Συμπέρασμα ὅτι τῶν εἰρημένων. TCV.

483, 23. Ἄν ὅψ' ἡμῶν μὴ καλῶς ῥηθῆ] ὑπὸ τῶν συνήθων, φησὶν. Ἄτοπον οὖν, ὧν ἡμῶν δεδιόκασι, παρὰ τὴν γῶσιν λαβόντες, ἂν μὴ κατὰ τοὺς λόγους δύνωνται τινεὶ ἀποδείξαι τοῖς κατορθώμασι, ἥττα γενήσεται ἡμῶν. TCV.

483, 24. Ἴνα τὸν ἰδῆτε] Ἀρχὴ τοῦ νομίμου κεφαλαίου. S. Ἐντεῦθεν πάλιν ἀρχαίαι τοῦ νομίμου κεφαλαίου, ἀκολούθως ποιῶν. Ἔδει γὰρ κατηγορησάμεν τοῦ νόμου τοῦ Λεπτίνου ὡς ἀδικίου καὶ ἀσυμφόρου, ἵ' ὅσῳ ἀντιστρατηγῆ ὁ αὐτοῦ ἐκ συγχρῆσεως καὶ ἀντιπαράθεσεως. TCV.

483, 29. Ἀναγινώσκει τὸν νόμον ἡμῶν] Ὁ Σόλων προείπε τὸν λῶνον τὴν κατὰ τὸν νόμον τιθέναι ἕτερον. Ὅπου μὲν οὖν κέρως, ἀντιστρέφειν δεῖ· ὅπου δὲ οὐ, λύειν

μόνον. Ὁ νόμος δὲ, ὃν εἰσέφερον, εἶχε τὰς δωρεὰς τὰς παλαιὰς κυρίας, καὶ εἰ ἀνάξιοι τινεὶ ἦσαν ἐν τῷ δικάζεσθαι. TCV.

484, 3. Τούτου] τοῦ ἡμετέρου νόμου. P.

484, 11. Γράψασθαι μὲν ἂν τις] Γράφῃ λέγεται κυρίως ἢ κατὰ τῶν νόμων κατηγορία. Διδάσκει δὲ διὰ ταύτης τῆς διανοίας ὅτι χρὴ πρότερον δεῖκνύναι τοὺς παλαιούς νόμους οὐκ ἔχοντας κατὰ τι καλῶς, εἴτα ἀντιστρέφειν ἕτερον. Τούτοις ἀκολουθήσας μετὰ τὴν κατηγορίαν τοῦ νόμου τοῦ Λεπτίνου τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ οἰκείου παρέχεται, ἀλλὰ καὶ τὸν Σόλωνος νόμον ἀναγινώσκει, καθ' ὃν δεῖ νομοθετεῖν, ὅτι ἐν τοῖς δικασταῖς νομοθετεῖν δεῖ, ὅτι πρὸ τῶν ἐπωνύμων ἐκτιθέναι, τὸν δὲ ταῦτα ποιούτα ὑπεύθυνον εἶναι γραφῆ. Ἄ μὲν οὖν δεῖ ποιεῖν τὸν νομοθετοῦντα εἶρηκε, διὰ τοῦτο ἐπισημαινόμενος ὅτι οὐ δεῖ κυρωθῆναι αὐτοῦ τὸν νόμον, ἕως ἂν τὰ τῶν νόμων γένηται· ἃ δὲ δεῖ πάσχειν τὸν παραβαίνοντα οὐ προσέθηκε, διὰ τὸ μὴ ὑπεύθυνον εἶναι τῇ κατηγορίᾳ Λεπτίνου. Μετὰ τοῦτο τίθησι τὸν νόμον τοῦ Λεπτίνου, ἐπισημαινόμενος ὧν λαμβάνεται. Εἴτα ἀναγινώσκει κατὰ τὸ συνεχὲς καὶ ἕτερον νόμον ἀρχαῖον, ἐν ᾧ κεῖται τὰς δωρεὰς ἃς ὁ δῆμος ἔδωκε κυρίας εἶναι, ὅπερ ἐναντίος ἔστιν ὁ τοῦ Λεπτίνου νόμος· εἴτα καὶ ἕτερον τὸν κελύοντα ὑπεύθυνον εἶναι γραφῆ τὸν ἐναντίον εἰσφέροντα τοῖς ὑπάρχουσιν νόμοις· ἵνα διὰ μὲν τούτου τὸν οἰκείον ἀκολουθῶν ἔχοντα δελεῆ καὶ ὅτι οὐκ ἐναντίος ἔστι, κατηγορηθῆ δὲ τοῦ Λεπτίνου ὡς παραβεβηκός. TCV.

484, 14. Οὐ γὰρ ἔστο δεῖν ὁ Σόλων] Τὴν γνώμην τοῦ νομοθέτου φησὶ. Θεσμοθετῆται δὲ ἐλεγχονται ἐξ τοῦ ἐναντιοῦ, οἱ τῶν ἐννέα ἀρχόντων εἰσι, δι' ὧν τὰ πολλὰ διοικεῖται πράγματα. Νομοθετῆται δὲ οἱ αἰρούμενοι δικασταί, τὸν εἰσαγόμενον νόμον ἢ λύοντες ἢ κυρῶντες. Οἱ θεσμοθετῆται οὖν τὸν ἐναντίον ἔρχον· δεύτερον δὲ ἔδοκιμάζοντο διὰ τὸ ἐκείθεν εἰς τὸν ἄρειον πάγον ἀνέρχεσθαι, εἰ μὴ τις μεταξὺ διεβέβητο· ἕως δὲ θανάτου ἔμμενον ἄρειοπαγίται. TCV.

484, 18. Τοὺς δὲ νόμους αὐτοὺς, καθ' οὓς καὶ τούτους ἄρχειν] Ἄτοπον, φησὶ, τοὺς νομοθετῆτας πολλὰκις βασανίζεσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι, τοὺς δὲ νόμους, καθ' οὓς εἰσι καὶ οὗτοι ἀρχοντες καὶ πάντες, ὡς ἔτιμω τιθεσθαι. TCV.

484, 20. Ἐπὶ καιροῦ τεθέντας] Πρὸς γὰρ τὴν χρεῖαν εἰσέφερον οἱ πολιτευόμενοι νόμους, ἢ ἐν ἐξῆτι καιροῦ, ὥστε λαθεῖν. Ἀπὸ ἐλάττωνος τὸ ἐπιχείρημα. TCV.

484, 25. Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι] Τὴν ἀρχὴν λέγει, καθ' ὃν τρόπον δεῖ νομοθετεῖν, εἴτα ὃν τρόπον τῶν πολιτευομένων τινεὶ ἤρουντο νομοθετεῖν. Διὰ τοῦτο δὲ εἶπεν « ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, » ἵνα φύγῃ τὸ συνειδέναι, τῇ ἀποφῇ δὲ τὴν γνώμην παραδίδωσι, καὶ ἵνα μὴ δόξῃ διαβάλλειν αὐτὸν. TCV.

484, 27. Τοσοῦτοι μὲν οἱ ἐναντίοι] Ὅτι δὲ, φησὶ, τοσοῦτοι ἀντικείμενοι εἰσὶν ἡμεῖς μαρτυρεῖται· ἐξ ἡμῶν γὰρ νομοθετῆται ἐκλέγασθε, καὶ μέχρι νῦν πάρας οὐκ ἔχει τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ πλείστους εἶναι τοὺς ἐναντίους νόμους. TCV.

485, 4. Ψηφισμάτων] Σημειώσαι περὶ νόμου καὶ ψηφισματος. BP.

485, 9. Συνίετε καθ' ὃν τρόπον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] περὶ νόμου. B. Ἐξέτασις τοῦ νόμου, ἐπειδὴ καὶ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος ἦν TCV.

485, 10. Πρῶτον μὲν παρ' ἡμῶν ἐν τοῖς ὁμοιωμένοις] Ὁμοῦνον γὰρ οἱ δικάζοντες. Πρῶτον δὲ οὐ τῇ τάξει, ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι καὶ τῇ κυροῦν· δεῖ γὰρ προαναγνωσθῆναι τῷ

δήμῳ, ἔπειτα προτείνῃν, εἴτα λαβεῖν τὸν γραμματεῖα, καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς δικάζοντας ἀκούσαι. Πῶς οὖν εἴπε πρώτων παρ' ἑμῖν; οὐδεὶς γὰρ πρὸ αὐτῶν ἄλλος ἦν, οὐδὲ ἐκύρουσαν τοὺς εἰσφερομένους νόμους, εἰ μὴ οἱ νομοθέται, οἵτινες ἐκληροῦντο δοκιμάζειν τοὺς νόμους. TCV.

485, 13. Ἴνα εἰς ἧ̄ περι τῶν ὄντων ἐκάστου νόμος] ἵνα μὴ περὶ ἑνὸς πράγματος δύο ἐναντίοι ἑαυτοῖς ὦσι νόμοι. Αὐτὸ γὰρ τοῦτο, τὸ δύο νόμους περὶ ἑνὸς εἶναι πράγματος, ποιεῖ τοὺς ῥήτορας διὰ τούτου πλανᾶν τοὺς ἰδιώτας· ἑνὸς γὰρ ὄντος τοῦ νόμου οὐκ ἠδύναντο ξεκατατᾶν τοσοῦτον. TCV.

485, 17. Πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων] Ἀνδριάντες ἦσαν τῶν ἡρώων, καὶ αἱ φυλαὶ ἐπωνύμοι ἦσαν, — κατὰ δὲ πρόταξιν Ἀπόλλωνος ἐγένοντο—, παρ' οἷς βουλόμενος νομοθετεῖν προεῖθαι, ἵνα πάντες Ἀθηναῖοι ἴδιοιεν πότερον ἀρέσκει ἢ οὐ· ἐν ἐπιστήμῳ δὲ τύπῳ εἰστήκεισαν. TCV.

Τῶν ἐπωνύμων] Τῶν φυλῶν ἐπωνύμοι ἦσαν, οἵπερ ἦσαν δέκα, ὥσπερ Ἐρεχθεὺς, Πανδίων. BFYP.

485, 19. Τοῦτον δ' ἐν ταῖς ἐκκλησίαις] τῷ δήμῳ λέγει· ἐκεῖ γὰρ συνήγето ὁ ὄχλος. Τρεῖς δὲ ἐγένοντο ἐκκλησίαι. Ἀνεγνώσκето οὖν τῷ δήμῳ ὁ νόμος ἵνα πάντες ἀκούσῃσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἀντίτην. TCV.

485, 22. Ταῦτα νομοθετῆ] Οὐχ ὅτι ἐν τῷ δήμῳ ἐνομοθέτου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νομοθετεῖσθαι ἐᾶση. Δύο δὲ παρανομιῶν τρόποι· εἰς μὲν περὶ τὸ πρόσωπον, ὅτε καὶ παρὰ τὸν ὠρισμένον χρόνον γράφεται· ἕτερος δὲ, ὅταν αὐτὸς ὁ νόμος κακῶς ἔχη καὶ ἐναντίας τοῖς καλαιοῖς. Τὸν οὖν κατὰ πρόσωπον τῶς διεξέρχεται. TCV.

485 24. Οὐδὲ γὰρ ἂν ὑμεῖς τότε ἐπεισθητε] ἵνα καὶ ἐλόγως δόξωσιν ἠπατησθαι, τοῦ λεπτίνου λάθρα τεθεικότος αὐτὸν, καὶ αὐτοῦ ἧ̄ μόνον τὸ ἐγκλημα. TCV.

485, 25. Ἡμεῖς δ' ὧ̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] πάντα δηλονότι ἐποισάμεν. Ρ. Τὰ δίκαια ἐγράψαμεν ἐν τῷ νόμῳ ἡμῶν, φησὶ, καὶ παρειαφόμεν πολλῶν κρείττονα τούτων. TCV.

485, 28. Λάβε καὶ λέγε] Ἐπὶ τὸν νόμον ἦλθε, πληρώσας τὸ κατὰ πρόσωπον. TCV.

Πρότον μὲν δ' οὗτοῦ νόμου] Μέρη, οὐ γὰρ ἕλον· ἀλλὰ κακῶς ἔχοντα ἀντεισφύρει λύων, ἕτερα δὲ τιθεῖς. TCV.

486, 4. Διώκομεν] εἰς κρίσιν ἀγομεν. Β.

486, 5. Τὰ δὲ ἐπέβηξ λέγε] Οὐκ αὐτοῦ τοῦ νόμου λεπτίνου, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐκείνου τὰ ἐν τῷ ἑαυτοῦ λέγει ὁ Δημοσθένης. TCV.

486, 6. Προσέχετε, ὧ̄ ἄνδρες δικασταὶ] Θαρρῶν παροξύνει αὐτοὺς ἀκριδῶς ἐπισκοπεῖν. Ἡ γὰρ ἂν καὶ λαθεῖν ἐσπούδασε. TCV.

486, 9. Τοῦτο μὲν ἐστὶν ἐν τοῖς οὔσι νόμοις] τὸ τοὺς εὐεργέτας ἔχειν τὰς δωρεάς. TCV.

486, 13. Πρὶν τοῦτον ἔλασε] τὸν ἐναντίον νόμον [τὸν κελύοντα τὰς δωρεάς, ἀς ὁ δῆμος ἔδωκε, κυρίας εἶναι. Ρ.] Μαρτυρίαν δὲ κατηγορίαν. TCV.

486, 16. Ἐτέρου κελύοντος νόμου] μὴ πρότερον τιθέναι νόμον, πρὶν τὸν ἐναντίον λύσῃ. TCV.

486, 17. Καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο] Θέλει εἰπεῖν, ἄξιος τιμωρίας. Εἰ γὰρ καὶ ὁ νόμος ἦν καλὸς, τὸν ἐναντίον δ' οὐκ ἔλασε, κατ' αὐτὸ τοῦτο παρανομεῖ. TCV.

486, 21. Οὐκοῦν ἐναντίον] Ἀνεγνώσθη ὁ νόμος ὁ κελύων ἔνοχον εἶναι τῇ γραφῇ τὸν νομοθετοῦντα νόμον ἐναντίον τοῖς πρότερον κειμένοις. Ρ.

486, 24. Ἄλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὄδε] Ἀρεφίων οὗτω γὰρ βέλτιον. Σαρῆς δὲ τοῦτο ἐν οἷς ἐξῆς ἐγγυητὴν ὄθωσι Φορμίωνα τῆς νομοθεσίας, ὅτι ἀκύρους τὰς δωρεάς λέγει· ἀς ἔδωκεν ὁ δῆμος. TCV.

486, 25. Καὶ πρόφασις δικαία] Ἐν ᾧ γὰρ εἰσφέρων νόμῳ οἱ περὶ Δημοσθένην, τοὺς ἀναξίους δοκιμασθέντας ἀφαιρεῖσθαι, οὐ νόμος, ὡς οὗτος. Οὐκ ἔμελλεν οὖν συμβλάπτεσθαι ἡ κόλιμη. Ἡ γὰρ κρίσις τοὺς ἀναξίους ἐπέρισκε τῆς ἀτελείας. TCV.

487, 1. Ἀκούετε, ὧ̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ καταμανθάνετε] Ἐναντοὺς τὸν οὐκ ἐν τῷ νόμῳ ἐπίδεικνυσιν ὡς ἐστὶν ἀκόλουθος τῷ πρὸ μικροῦ παρασχθέντι νόμῳ· εἴτα τίθησιν ἀνθυποφορὰν πρὸς τὸν παρ' αὐτοῦ εἰσαγόμενον νόμον. Λέγει γὰρ ἐξ ἀπάτης γεγράφθαι τὸν νόμον, ὡς φησὶ λεπτίνης, δεινότητι πολλῇ χρώμενος. Ἴνα γὰρ τὸν ἀντίον καὶ τὸν συνομολογούντα λάβῃ τὸν πρὸς ἔκαινον τοῦ νῦν ἀντεισφερομένου νόμου, τοῦτον τὸν τρόπον μετεχειρίσθη. TCV.

487, 7. Οὐτ', ἂν λέγη, δεῖξαι δυνήσασθαι] πᾶν ἀναισχυντῆ, φησὶν, οὐκ ἔχει ἀποδειξάι· ἠτιτάται γὰρ τῆς ἀληθείας. TCV.

487, 8. Ἄ δὲ πρὸς τοῖς θεσμοθέταις] τοὺς εἰσφέροντας τὰς γραφὰς καὶ προδιαγινώσκοντας, ὅτε τὴν τῶν παρανόμων γραφὴν εἰσήγον. Λέγει οὖν τοὺς προαγῶνας εἰσάγει γὰρ ἔξω τοῦ δικαστηρίου λέγειν πολλὰς τινὰς. TCV.

487, 10. Ἐργὸν γὰρ ἐξαπάτης] Ἀντίθεσις ἐκ τοῦ νόμου, οὐ τῆς ὁλης ὕλης. Ἡ μὲν γὰρ ἀντίθεσις ἐκ τῆς ὑποθέσεως πάντως ἐστὶν, ἡ δὲ ὑπορὰ μέρη τῆς ἀντιθέσεως καὶ τὸ ἀντιπίπτοντος· μετέχει γὰρ καὶ τῆς ὑποθέσεως καὶ τῷ λόγῳ ἐξ οὗ τὸ ἀντιπίπτον· τὸ γὰρ ἀντιπίπτον τῇ ἐργασίᾳ τοῦ λόγου συμβαίνει, οὐκ ἐκ τῆς ὑποθέσεως, λέγω δὲ τῆς ὕλης. Μῆρος οὖν ἀμφοτέρω τῆς ἀντιθέσεως. Τὸ δὲ ἐξαπάτης ἄτικτον ἀντὶ τοῦ ἀπάτης, πρὸς ἔμαρσιν δὲ μείζονα ἢ πρόθεσις. TCV.

487, 12. Ἐγὼ δ', ὅτι μὲν τῇ ὑμετέρᾳ] Πάντως γὰρ λυθέντος ὁ εἰσφερομένος ἐγένετο κύριος. Τοῦτο οὖν, φησὶ, πᾶν ἡμεῖς μὴ ἐθλωμεν, ἔχοντος αὐτὸν ἦδη τοῦ γραμματέως, ἡμεῖς κυρώσατε. Νόμος γὰρ ἦν πάντα τὸν εἰσφερομένον * * * ὅτι Κάσσιος τυχὸν ἢ ὅς γε κατηγορεῖ εὐδαίμονος, τὸν δὲ ἀντεισφύροντα τὸν νόμον. Λεπτίνης οὖν ἔλεγε δεδιέναι, μὴ λυθέντος τοῦ νόμου, μὴ μεταγράφον τὸν ἑαυτῶν, ἴσως μὴ βουλόμενος ἔχειν αὐτόν. Ὁ δὲ φησὶ, πᾶν μὴ ἐθλωμεν, οὐ δυνησόμεθα· εἰσῆται γὰρ ἦδη διὰ τοῦ γραμματέως· ἄλλως τε καὶ νόμος ἦν, τὸν λύοντι τινὰ νόμον καὶ μὴ ἀντεισφύροντα κολάζεσθαι. TCV.

487, 13. Παρειανεχθέντα] παρ' ἡμῶν δηλαδὴ. Ρ.

487, 21. Βούληται] ὁ παρειαφῶν. Ρ.

487, 22. Ἐγὼ Φορμίων] Ἐντεῦθεν ὄθλων ὡς Ἀρεφίων ἐστὶν ὁ τὸν νόμον ἀντεισφύρων, ὡς καὶ ἄνω ἐπεσημνήμεν. Εἰ γὰρ ἦν Φορμίων, οὐκ ἂν ὁ αὐτὸς καὶ ἐγγυητὴς ἐγένετο. TCV.

487, 23. Εἰ τίνα βούλεται] ἐγγυώμενον. Θέλει δὲ εἰπεῖν, αὐτὸς δεῖξαι τὸν νόμον καὶ θεῖς, καὶ μὴ ἀμφιβάλλει ὡς ἡμεῖς οὐ θήσομεν. TCV.

487, 24. Ἐστὶ δὲ δήπου νόμος ἑμῖν] Ἴνα γὰρ μὴ εἴπῃ ὅτι ἐγγυᾷ θεῖναι αὐτόν, οὐκ εἰσφέρει δέ· λέγει ὅτι ἀλλ' εἰσὶ νόμοι οἱ τοὺς ἀπατώντας κολάζοντες. TCV.

487, 27. Ταῦτα γραφόντων] Γραφῆσαν ὡς ἐγγυώμεθα τοῖς ἀρχοῦσι τῶν ὑπερῶν ἐγγράφως. TCV.

488, 3. Ἐκεῖνό γε οὐ λόγος] τὸ διὰ τοῦ θεῖναι τὸν

Λεπτινήν τὸν νόμον, ἀλλ' ἀληθεῖαν. Ἡ οὐ λόγος ἀντί τοῦ οὐ φροντίς. TCV.

Αὐτὸς θέτω] Οὕτως ἐδέξαντο τινες, ὅτι ὑπεύθυνον ἑαυτὸν καταστήσας κυρωσάτω τὸν ἑαυτοῦ, εἰ θαρραί αὐτῷ. TCV.

488, 6. Ἐμοὶ δ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἡθικὸν μὲν τυγχάνει τὸ ἐννόημα, προσέληψε δὲ καὶ τὸ πικρὸν. Τὸ γὰρ μὴ ἀνεγνωσκῆναι λέγειν τοὺς Σόλωνος νόμους, ἢ μὴ συνείναι, οὐκ ἀπῆλλακται τοῦ πληκτικῷ. TCV.

488, 7. Καὶ μοι πρὸς Διὸς] Τῷ ᾗθει δελεάζει αὐτόν. TCV.

488, 8. Ἡ οὐκ ἀνεγνωσκῆναι τοὺς Σόλωνος νόμους, ἢ ὡ συνείναι] Ἦν' ἢ τὸ μὲν τῆς φύσεως, τὸ δὲ τῆς βάρβαρι- μίας. Ἡ γὰρ οὐκ ἀνέγνωσ δι' ἀμελειαν· εἰ δ' ἀναγνοῦς ἀπ' ἐνόησας, ψωθῆς εἰ κατὰ φύσιν. TCV.

488, 10. Ἐξεῖναι δοῦναι τὰ ἑαυτοῦ] Ἐπιχειρήμα ἐκ τοῦ ἐλάττους· ἴδια γὰρ ἕκαστος τοῦ κοινοῦ ἐλάττων. Λέγει δὲ οἱ ἀποποι, εἰ δὲ μὲν Σόλων ἐξουσίαν ἐνὶ ἐκάστῳ δέδωκε τῶν ἑαυτοῦ, οὐ δὲ τὴν πόλιν τὴν μελιζονα στερίσειεις τῶν ἑαυτῆς. TCV.

488, 11. Οὐχ Ἦν' ἀποστερήσει τοὺς ἐγγυτάτω γένει] τῆς συγγενείας καὶ τοῦ κλήρου. Ἐγίνετο γὰρ καὶ διὰ τῆς δόσεως τῶν χρημάτων σχεδὸν συγγενῆς τῇ γνώμῃ, εἰ γὰρ καὶ μὴ τῷ γένει συναπατόμενοι φιλοτιμησονται καὶ εὐεργετήσονται. TCV.

488, 19. Καὶ μὴ κάκεινος τῶν καλῶς δοκούντων] περὶ τοῦ μὴ λέγειν κακῶς τὸν θευνῶτα. Β. Ὁ Σόλωνος νόμος ἀπηγόρευσε τοὺς τευνῶτας ἅπαντας λέγειν κακῶς, καὶ ἐρεθίζεται τις ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ τευνηκότος ὑβρίζομενος. Ὁ δὲ φησιν, ἔργω οὐ κακῶς ποιῆεις. Ἐκεινὸς μὲν γὰρ λόγῳ κωλύει, οὐ δὲ καὶ ἐν ἔργοις· κάκεινος οὐ τοὺς φίλους, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπηγόρευσε μὴ δυσφημεῖν, οὐ δὲ καὶ τοὺς εὐεργέτας αὐτοῦς ἀδικεῖς. Ἐπιχειρήμα δὲ ἔστι καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐλάττους. TCV.

488, 24. Ὡν οὐδὲν ἐκείνοις προσήκεν] τοῖς εὐεργέ- τας. TCV.

488, 26. Πάνυ τοίνυν σπουδῆ τις ἀπήγγειλεν] Ἀντιθε- οὐς ἔστιν ἐκ τοῦ ἴθους, ὅπερ ἔστιν ἄγραφον νόμιμον· δια- ρεῖται γὰρ τὸ νόμιμον εἰς ἄγραφον καὶ ἔγγραφον· ἐκ τοῦ ὧν ἄγραφον ἀντέπεισεν. Ἐλόγομεν δὲ ἐξ ἀρχῆς διπλοῦν εἶναι αὐτὸ τὸ νόμιμον, κατὰ τὸ εἶδος τῆς διπλῆς πραγ- ματικῆς. Οὐκοῦν τὸ διπλοῦν ἐδήλωσε διὰ τῆς ἀντεξετά- σεως τῶν νόμων καὶ διὰ τῶν ἐξωθεν παραναγνωσθέντων, ὡς οἱ μὲν κατηγοροῦσι τοῦ νόμου τοῦ Λεπτινίου, οἱ δὲ συμφωνοῦσι τῷ Δημοσθένει· δεικνυσι δὲ οὐδὲν ἕττον διὰ τῶν ἀντιθέσεων. Τὴν μὲν γὰρ ὑπὲρ τοῦ Λεπτινίου νόμου· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ νομίμου καὶ αὐτῆ, εἰ καὶ ξένα καὶ Ἀα- κωνικά καὶ Θηβαίων τὰ νόμιμα εἶναι δοκεῖ. Θαυμαστὴ δὲ ἡ μέθοδος· ὥσπερ γὰρ ἐλεγχόμενον Λεπτινίου καὶ μη- δαίμους εὐποροῦντος Λυτικῶν παραδειγμάτων, οὕτω μνήμην ποιῆται Ἀακωνικῶν καὶ Θηβαίων. Ἡ δὲ λύσις ἐκ δια- ρεῖας, ὅτι οὐχ ἡ αὐτὴ πολιτεία παρ' ἡμῖν καὶ ἐκείνοις. Εἰς δύο δὲ διετλε τὰς λύσεις, εἰς τε τὸ κατὰ Λακεδαιμο- νίους πρότερον, εἴτα εἰς τὸ κατὰ Θηβαίους δεύτερον. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ ἐν ταῖς λύσεσιν ἦν τις διαφορά περὶ τε τῆς πολιτείας καὶ τῆς ποιότητος τῶν προσώπων, ἡναγα- γίσθη διετλεῖς ταῖς διαφοραῖς γρησθαί, ἐτέρᾳ μὲν γὰρ ἐπὶ Λακεδαιμονίων, ἐτέρᾳ δὲ ἐπὶ Θηβαίων· καὶ τὸ οἰκεῖον ἀπὸ δέδωκεν ἑκατέρᾳ ποιότητι. Ἐοίκασι γὰρ πρὸς μὲν Θηβαίους δυσμενῶς ἔχειν, πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους

οἰκειῶς· αἶψα γὰρ καὶ τῶν καιρῶν καὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν χρεῶν δεῖ στοχάζεσθαι. Ἐπειδὴ Πλάτων καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ τὴν πολιτείαν τὴν Λακε- δαιμονίων τῆς δημοκρατίας προκρίνουσι καὶ τῆς παρ' ἐτέ- ροις κρίσεως ἐμνημόνευσε, μάλιστα μὲν ἀποδείξας ἐν τοῖς πρώτοις καλλίστην τὴν δημοκρατίαν· εἴτα καὶ τὸ κατὰ συγχώρησιν, εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸν λογισμὸν ἐκεῖνα φανεῖν βελτίω, ἀλλ' οὐν γε τόχης ἕνεκα τὰ τῶν Ἀθηναίων κρείττω. TCV.

489, 8. Αὐτὸ γὰρ τοῦτο πρῶτον, ὃ νῦν οὗτοι ποιή- σουσι] Συγκρουστικὸν νόημα· παροξύνει γὰρ τοὺς δι- κασταὶς διὰ τούτων ἐνταῦθεν, ἵνα βεβαιώσῃ ὅτι ἤκουσαν. TCV.

489, 13. Εἴτα καὶ Λακεδαιμόνιοι τῶν μὲν τοιούτων] τῶν ἐθῶν τῶν παρ' ἡμῖν καὶ τῆς πολιτείας. Θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι τιμῶσι μὲν Λακεδαιμόνιοι, οὐχ ὁμοίως δὲ ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐδὲ ὁμοίως πολιτεύονται. TCV.

489, 15. Ἄς ἀπέυξαιτ' ἄν] τὰς παρ' ἐκείνων τιμὰς· σχεδὸν γὰρ τυραννὶς ἡ τιμὴ. TCV.

489, 17. Τὰς μὲν καθ' ἕκαστον ἔσω] Σοφίζεται πρὸς τὸ λυσίτελοῦν ἅπαντα· ἦσαν γὰρ παρ' ἐκείνων στέφανοι καὶ σιτήσεις, ὥσπερ καὶ παρ' Ἀθηναίους, σαφεῖς. TCV.

489, 19. Γερουσίαν] Ὀνομα ἀρχῆς παρὰ Λακεδαιμο- νίους, εἰς ἣν ἔρχονται οἱ καλῶς βιοῦντες, καὶ γέροντες οἱ μετέχοντες ἀπὸ τοῦ τιμῶν τῶν ηλικιών. TCV.

Παρασχὼν ἑαυτὸν ὅσον χρῆ] παρὰ Λακεδαιμονίους ὡς πολιτεύονται. TCV.

489, 20. Δεσπότης ἔστι τῶν πολλῶν] ἀντί τοῦ ἀρχων δεσπότης εἶπεν, ἐξ οὗ ἐμφανεῖ δουλείαν. Βαρὺ δὲ ὄνομα παρὰ Ἀθηναίους ἡ δουλεία. Ἐξ ἐλευθερίας γὰρ ἡ δημο- κρατία γνωρίζεται. TCV.

489, 22. Μετὰ τῶν ὁμοίων] μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχόν- των. TCV.

489, 24. Στέφανοι δὲ καὶ ἀτέλειαι] Οὐ τοὺς στεφάνους ἢ τὰς σιτήσεις ὁ Λεπτινὸς ἐμμέμετο, ἀλλὰ τὴν ἀτέλειαν, ἵνα λυθῆ. TCV.

489, 26. Καὶ ταῦτ' ἀμφοτέρω ὁρθῶς ἔχει] καὶ τὰ παρ' ἡμῖν καὶ τὰ ἐκείνων. Πῶς δὲ διαβαλὼν ἔσω τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαν ἐνταῦθα ἐκαινεῖ; Ἐκεῖ μὲν ὡς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ συγκρίων πολιτείαν διέβαλεν, ἐνταῦθα δὲ ὡς πρὸς τὴν αὐτῶν Λακεδαιμονίων ἐκαινεῖ. Ἡ εὐ- νοία δὲ, φησὶν, ἐκεῖ ἐκ τοῦ εἶναι πάντας τοὺς ἀρχοντας ἴσους, ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ λαμβάνειν τοὺς ἀξίους τιμὰς. Οὐκοῦν ὁ τὰς τιμὰς ἀφαιρῶν, ὅπως ἀναιρεῖ τὴν πολιτείαν. TCV.

490, 3. Καὶ μὴν περὶ γε τοῦ μηδὲ Θηβαίου] Ζήτησεν ἄν τις τίνος χάριν ἢ ἀντιθεοὺς εἶχε μετὰ τῶν Λακεδαιμο- νίων ὁμοῦ καὶ Θηβαίους, ἐν δὲ τῇ λύσει διηρημένως λέγει. Ὅτι διὰ τὴν τῶν προσώπων ποιότητα οὐκ ἠδύνατο ἐξετά- ζων ἀμφοτέρους εἰπεῖν. TCV.

490, 4. Ἀληθὲς οἶμαι] οὐ μόνον εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἀληθείας. TCV.

490, 7. Εἰ δὲ εὐχασθαί δεῖ] Δι' ὧν κατεύχεται τοὺς πολεμίους μὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας, διὰ τούτων τοὺς ὁμο- φύλους προτρέπει φεύγειν τοῦτο, ποιεῖν δὲ τὸ ἕτερον. Σφό- δρα δὲ κακίζει τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ὅπου γε ἀμφι- δάλλει, καὶ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν εὐχασθαί συμβῆναι αὐτό. Τηνακῦτα δὲ ἐχθροὶ ἦσαν Θηβαῖοι ἐπὶ τῶν Φωκικῶν, ὅτι καὶ Φωκίαιος ἦν ἐπὶ ταπεινός· μετὰ γὰρ τὰ Φωκικὰ ἔδω- ξαν καὶ φίλιαν τινὰ ἔχειν, ὅτε καὶ τὴν Ἐλατιαν Φωκι-

πος καταβηκε τῆς Βοιωτίας καὶ Ὀρχομενὸν ἐξηδραποδίσαστο συγγενεὶς ὄντας. TCV.

490, 12. Λόγω μετὰ τῶν νόμων τὰ δίκαια] Ὅτι Θηβαῖοι μὲν ὅλοις ἀπαιτοῦσι τὰς δίκας, ἡμεῖς δὲ λόγῳ καὶ τῷ δικαίῳ. TCV.

490, 18. Ἄμεινον ἐκείνων] Βέλτιον αἰ ἐκείνων πράττετε, κατὰ τὸ βίον τῶν πολιτῶν. TCV.

490, 20. Εἰ γὰρ καὶ κατὰ λογισμὸν] Θέλει εἰπεῖν, εἰ κατὰ τὸν κοινὸν λογισμὸν ὑπερβάλλει τὰ τῶν Λακεδαιμονίων (σχεδὸν γὰρ πάντες τιμῶσιν ὡς ἀριστοκρατίαν αὐτήν), ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τῆς ἡμῶν πλέον συναίρεται ἐν οἷς ἔχομεν, δεύτερος δὲ ὁ λογισμὸς τῆς εὐτυχίας, ὡς καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικαῖς φησι, χρηστότερον ταύτῃ μάλλον. TCV.

490, 21. Παρὰ ταῦτα] τὰ νόμιμα. Ἐπειδὴ δὲ Πλάτων καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν παλαιῶν προκρίνουσι τὴν ὀλιγαρχίαν τῶν Λακεδαιμονίων τῆς δημοκρατίας, διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν τύχην ἴδραμεν. TCV.

490, 26. Οὐδὲ δι' ὧν μὲν ἐκείνοι μεγάλοι] θέλει εἰπεῖν ἕτι εἰ τις τὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἀγοὶ ἐνταῦθα ἴθι, δι' ὧν ἐκείνοι τὴν ὀλιγαρχίαν συνέχουσιν, ἀποκτενεῖτε αὐτόν. Ἐπερβατόν δὲ τῆσθαι τὸ κῶλον. TCV.

490, 27. Κἂν ἀποκτείναι] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀποκτείναι ἀν ὄθειν τὸν μεταφέροντά τι τῶν ἐκεῖ ἐνταῦθα· εἴτα τὸν καταλύοντα, δι' ὧν ἡμῶν ἀφεται ἡ πολιτεία, λέγω δὴ τὸν τὴν δωρεὰν ἀραιρούμενον, δι' ἧς ἀμιλλώμενοι ἀφύουσιν αὐτήν, οὐ κολάζετε; TCV.

491, 1. Ἐστὶ τοίνυν τις πρόχειρος λόγος] Ἀντιθέσεις τοῦ ἔθους παραδειγματικαί· ἡ δὲ λύσις κατὰ ἐνστάσιν. BPSY. Μεταληπτικῶς κέχρηται πάλιν. Ἡ δὲ ἀντιθεσις ἐκ τῶν ἰθῶν, οὐκ αἰτὶ δὲ τῶν παρ' ἄλλοις· ἔλυσεν γὰρ ταύτην. Ἄλλα, φησὶν, οὐ βούλει μιμεῖσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους ἢ τοὺς Θηβαίους, ἀλλὰ γὰρ τοὺς προγόνους. Αἰεὶ δὲ τὴν ἐκ τῶν ἰθῶν ἀντιθεσὶν ἐνστάσει, λέγων, οὐχ ἠγοῦμαι τὸν λόγον τοῦτον εἶναι δίκαιον λέγεσθαι, οὐδὲ συμφέροντα. Εἴτα συνίστησι διὰ τῶν ἱεῖς, καὶ τῶν κατὰ Αὐσιμαχὸν εἶτι ψευδὴς ὁ λόγος. TCV.

491, 3. Οὐδενὸς ἤξιούοντο, τοιούτου] Εἰσῆχται μὲν ἀρετῆς, κακοῦργος δὲ αὐτὸ ἔλαβεν· οὐ γὰρ οὐδενὸς ἀπετύγχανον, ἀλλὰ τινῶν. Ὅ δὲ φησὶν οὐδενὸς, ἵνα δεινοποιήσῃ τὸ πρᾶγμα. TCV.

491, 4. Ἐν τοῖς Ἑρμαῖς] Σύλα ἢ λίθοι τετράγωνοι ἦσαν ἔχοντες ὄψιν Ἑρμοῦ ἐπάνω, κάτω δὲ ἐν τῷ πλάτει τὰ ἐπιγράμματα. TCV.

Οἱ Ἕλληνες οἶά τινας ἀνδριάντας ἐποιοῦν, μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας, οὐς ἐκάλουν Ἑρμαῖς. Ἐποιοῦν δὲ αὐτοὺς διακένους, θύρας ἔχοντας καθάπερ τοιχοποργίσκους. Ἔσωθεν οὖν αὐτῶν ἐτίθεντο ἀγάλματα ὧν ἐσέβοντο θεῶν, ἔξωθεν δὲ ἀπέκλειον τοὺς Ἑρμαῖς. R.

Τοῦθ' ὑμῖν ἀναγνώσεται τὸ ἐπιγράμμα] Ἐὰς τούτων ἡ ἀντιθεσις TCV.

491, 8. Εἰ μὲν γὰρ ἀναξίους εἶναι τις φήσει] Φησὶ γὰρ εἶτι οὐδὲ οἱ πρόγονοι ἐτίμων. TCV.

491, 15. Οὐδὲ ὀλίγου δεῖ] πολλοῦ γε καὶ δεῖ· πάνυ, φησὶν, ἀφίστηεν TCV.

491, 16. Ἐπὶ μὴ προσήκοντα πρᾶγματα] ἐπὶ μὴ ὄντα ἀληθῆ. TCV.

491, 17. Δυσχερεῖς ἀνάγκη φαίνεσθαι] τοὺς λόγους. Ἄντι τοῦ δυσφημῶν καὶ κακοῦς. Οὐχ εὐρίσκων γὰρ τῇ ἀληθείᾳ μάχεσθαι καταφύγει καὶ εἰς ἔθι τινὰ καὶ τοὺς προγόνους οὐς διαβάλλει ψευδόμενος. TCV.

491, 18. Ὡς δὲ τάληθός τ' ἔχει] Ἦσαν πολλοὶ σπουδαῖοι, οὐχ, ὥσπερ οὗτός φησι, μηδένα εἶναι καὶ ἡ πόλις ἐτίμα τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ἦν ἀμιλλα τῶν μὲν εὐ ποιοῦντων, τῶν δὲ ἀμειβομένων. TCV.

491, 21. Αἱ μέντοι τιμαὶ καὶ τὰ ἄλλα πάντα] Ἴνα μὴ ἠμειβοῦνται τῷ χρόνῳ μόνῃ ἡ τιμὴ δόξῃ, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ πρᾶγματα. Θέλει δὲ εἰπεῖν εἶτι καὶ τότε τοῖς ἴθων ἐτίμων τοὺς εὐεργέτας· οὕτω δὲ ἦν τότε ἡ ἀτίλεια, ἔτιμα δὲ ἦσαν. TCV.

491, 23. Ὅτι φησάμε' ἀν ἔγωγε] Ὅ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἦν, φησὶ, θελήσῃσι τὶ καὶ μὴ λαβεῖν παρὰ τῆς κόλλας τὸν εὐεργέτην. TCV.

491, 26. Ὅτι Αὐσιμάχῳ δωρεὰν] Ἀρεστῆσθαι τοῦ ἐκτικίου ἦν υἱός, τοῦ δὲ πάππου εἶχε τὸ ὄνομα· δωδῶσαι δὲ αὐτῷ ταύτην τὴν δωρεὰν δι' ἐκείνον. Ἐπειδὴ τοίνυν οὐκ ἐχρησάσαντο αὐτῷ ἤτιω τῆς τοῦ ἀνδρὸς δόξης ἦν, ἵνα μὴ φανεῖ ἢ πόλις μικρότερα τῶν ἀεργεσιῶν τιμῶσα τὸν υἱὸν αὐτοῦ, εἰσῆγαγεν οὐδὲν εὐ ποιήσαντα τὴν πόλιν, ὡς κατὰ τὴν ἱστορίαν ἔχομεν, πλὴν εἶτι Ἀριστείδου ἦν υἱός· καὶ τοῦτο δὲ ἐκρυψεν, ἵνα μὴ πολλὰ πᾶν εὐεργετήσαντι δοῖν ἢ πόλις τοσαῦτα δωδῶσῃ. TCV.

491, 29. Καὶ τούτων ψήρισμά ἐστιν Ἀλακῶν] ἔκτιστος ἀνδρὸς καὶ οὐδὲν πρὸς χάριν ποιοῦντος. Ἴνα γὰρ μὴ ἀντιπέσῃ, τί οὖν, εἰ ἀπατήθεὶς ὁ δῆμος ἐπιστῆ ὄψει ὑπὸ τινος μισθὸν λαβόντος; διὰ τοῦτο προσέθηκε τὸν ἄνδρα τὸν μέγιστον [καὶ] μέγιστου φρονήματος, δεῖ οὐκ ἀν ἔγωγε τοιοῦτον, οὐ περὶ οὐς κολακεύειν, εἰ μὴ ἐπὶ δόρα ἰθαίμασι τὰ βε' αὐτοῦ γενόμενα. TCV.

492, 3. Μὴν δ' εὐπορήσει] Ὡς εὐνοῦς ὧν ἐπρόφατο εὐπορεῖν τὴν πόλιν. TCV. Εἶπε δὲ τὸ εὐκαρῆσει κατ' εἰσημίαν ἀντὶ τοῦ ἀπορεῖ, ὃ διὰ τὸ βλάσφημον ἐβλάφατο λέγειν. P.

492, 4. Καίτοι τί' οὐκ ἀν οἴεσθε] τῶν ἐχόντων τὴν ἀτίλειαν, οὐχ ἴδιον, ἀλλὰ τὸ τρίτον μέρος λαβεῖν, ἧς πολὺ γε μέλλονα ἰδουρόντο. TCV.

492, 5. Τούτων] ὧν ἠλαθῆν ἔδοσαν Αὐσιμάχῳ. P.

492, 9. Ὅτι μὲν τοίνυν, ὃ ἀνδρες Ἀθηναῖοι] Αἰεὶ τῷ κατὰ ἐνστάσιν λύσει καὶ τῷ κατὰ ἀντικαρῶστων ἐπιπέθεν ἀρέξμενος. Ἐγόμενος δὲ ἐνταῦθα τὴν ἀντιθεσὶν φανερώτερον. TCV.

492, 12. Ἐτερόν τι τοῦ' ἀν εἶη] Οὐχ εἶτι οὐκ ἔδοσαν, ἀλλ' εἶτι κατ' ἄλλον τρόπον· οὐ γὰρ εἶχετε δεῖξαι εἶτι οἶα ἐτίμων παντάπασι. TCV.

Εἰ τοίνυν μήτε Αὐσιμαχὸν] Ἐντέθεν ἤρκατο τῆς ἀντιπαραστάσεως· συντρέχει γὰρ αὐτῷ. TCV.

492, 14. Τί μάλλον οἷς ἔδομεν νῦν] Εἰ καὶ μὴ ἐτίμησαν οὐ πρόγονοι κατὰ τι, νῦν δὲ οὐκ ἀπαρῆ δεαῖος οὐς ἐτίμησας, πάλιν ὑστερον ἀραιρούμενος. Οἱ μὲν γὰρ πρῆγονοι οὐ δωδῶσαι καὶ συγγνώμης ἔχονταί, ἡμεῖς δὲ δόντες μὴδὲν ἀδικήσαντας ἀποστερεῖτε. Ἴνα δὲ μὴ ἀντιπέσῃ, ἀλλ' ἀραιροῦμαι αὐτὸν, καθὼς γὰρ εἴρηται περὶ τῶν εὐεργετῆν· διὰ τοῦτο προαρπάζει καὶ λέγει· « μὴδὲν ἔλαβον » λούντες. « TCV.

492, 20. Καίτοι τό γ' αἰσχρὸν ὁμοίως] Εἰ καὶ μὴ ἴσθε τοὺς προγόνους, ἀμαρτήσατε πάλιν· τοῦ γὰρ αἰσχρῶ οὐκ ἀπηλλάχθε. Κἂν ὧσιν ἐκείνοι οἱ προῦπάρξαντες ὁμοῦ συγχωρῶν ἐπομινοῦς ὑμᾶς τοῖς προγόνους τοιοῦτό τι ποιῆσαι· εἰ δὲ οὐδέποτε τοῦτο γέγονε, τοιοῦτον ἔργον ἀχαριστίας γνώρισμα, μὴ πρῶτοι, φησὶ, καταδείκνυται TCV.

492, 24. Ὅτι νῦν ὁμωμοκότες] Μεμνησθαι, φησιν, ὀφείλετε ἴτι δικάσειν ὠμόσσετε κατὰ τοὺς Ἀθηναίων νόμους, οὐ κατὰ τοὺς τῶν Λακεδαιμονίων ἢ ἄλλων τιῶν. TCV.

492, 26. Οὐδ' οἷς ποτὲ ἐχρήσανθ' οἱ πῶτοι] καθ' οὗς Ἰαβόν, φησὶ, τοῦτίστι, κατὰ τοὺς νῦν ἐπάχροντας. Πρώτους δὲ λέγει τῶν προγόνων τοὺς ἀρχαιοτάτους. TCV.

492, 27. Ἀλλὰ καθ' οὗς] Οὐ γὰρ νόμος ἢ ψηφισματι, ὡς προῖον ἐρεῖ, τὰς ἀτελείας ἐδίδουσαν οἱ Ἀθηναῖοι. P.

492, 29. Καὶ περὶ ὧν ἂν νόμοι μὴ ᾄδων] Ὅσα δὲ νόμοις οὐχ ὄρισται, ταῦτα κατὰ τὸν καιρὸν καὶ δίκαιον λογισμὸν ὠμόσσετε δικάσειν. TCV.

493, 1. Τοῖνον τῆς γκώμης] Ὅσον συνάψατε, φησὶ, τὸν νόμον Λεπτινῶν τῷ κοινῷ δικαίῳ· εἰ δεῖ τοὺς εὐεργέτας τιμᾶν, ὁ κοινὸς λόγος σκοπεῖται· ἀντεξετασάτω δὲ αὐτὸν τῷ ἀραιουμένῳ τοὺς εὐεργέτας νόμου τὴν ἀτίλειαν· δικασσον αὐτόν. Ἐπιψηφίζεται δὲ, ἵνα γένηται ὁ ῥήτωρ κοινῆ τῆς φύσεως φωνῆ· τοῦτο γὰρ ἡ φύσις βούλεται ἢ κοινῆ, τὸ τιμᾶν τοὺτους. TCV.

493, 4. Ταῦτα τοῖνον αὐτοὶ τε ποιεῖτε] Τὰ ὁμολογούμενα κατὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, καὶ ἀπαταῖ φύσις. Αὐτοὶ δὲ ἢ πρὸς διαστολὴν τοῦ Λεπτινῶ ἢ ἴτι πλέον ἔχεταισαν τῶν ἄλλων φρονήσεως οἱ Ἀθηναῖοι. TCV.

493, 6. Ὅργιζεσθε ἂν μὴ τις ψῆ ποιεῖν] μὴ δυσφήμους μνησθῆναι τῶν προγόνων, ἵνα αὐτοῦ συστήσῃ τὸν λόγον· ὁ δὲ μεθοδεύει τοῦτο καλῶς καὶ ἐπὶ ἕτερον ἄγει. TCV.

493, 13. Οἱμαί τοῖνον καὶ τοῦτον τὸν λόγον] Σημειώσαι· ἀντίθεσις. BS. Ἄπο τοῦ ῥήτου ἀντίθεσις κεκλήκεν· ἄλλ' ἔξεστί σοι, φησὶν, εἰκόνας δίδουσι καὶ ὀττησιν καὶ στεφάνους καὶ ἑρμᾶς καὶ ἄσα τοιαῦτα. Αὐεὶ δὲ τῷ συμβησομένῳ κατὰ τὸ ἀκόλουθον· εἰ ἀπιστον ἡ ἀτέλεια ἦν ἀπρημέθια, ἀπιστοὶ δηλονότι καὶ αἱ λοιπαὶ δωρεαί. Ἐπειτα ἀποπον, ἴτι τῶν αὐτῶν τιμῶν ἀξιοῦσι τοὺς μεγάλα καὶ μικρὰ τῆν πόλιν εὐεργετηκότας. TCV.

493, 18. Πλὴν τούτου] πλὴν τῆς ἀτελείας. Τοὺς ὄντας ἀξίους, φησὶν, οὐ πάντα ἀφαιρεῖται ὁ νόμος. TCV.

Ἐκπρ ὧν μὲν τῆ πόλει καταλείπειν] τῷ συμβησομένῳ λυεῖ. BS. Ὅσα χαρίζεσθαι. TCV.

493, 20. Καὶ τὰς ὑπολοίπους] Ἐάν τινα ἀφελήσθαι, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀπιστοὶ γίνονται δωρεαί. TCV.

493, 23. Ἦν πρότερον τισὶ δόντες] Οὐδεμία, φησὶ, πίστις τῶν δωρεῶν ἢ . . . που δοῦναι. Ἐάν οὖν ἀφελήτε, καὶ τὴν πίστιν ἀπωλέσατε. Οὐ γὰρ πιστευθήσῃ ἡρήσῃω γάρ. TCV.

493, 24. Ἐτι δ' εἰ μὴδ' ἐμελλε] Θέλει εἰπεῖν ἴτι εἰ καὶ τὸ προσηγμένον οὐκ ἔδραπε, λέγω τὸ τῆς ἀπιστίας, ἀλλὰ τὸ ἕτερον ὁ ποιήσει τὴν ἴσην δωρεῶν πᾶσι δίδουσι τοῖς εὐεργέταις, ἴτι τὴν ἀτέλειαν ἀπρημένον ἦσαν· ἢ γὰρ ὡ τὶ τιμᾶσαι τοὺς πᾶν ἀγαθοὺς ἀξίως — οὐ γὰρ ἦν τηλικαύτη δωρεὰ μετὰ τὴν ἀτέλειαν, — ἀχάριστος ἐγίγνετο ἢ πόλις ἢ ὄριστος τῷ ἴσῳ. TCV.

493, 28. Μεγάλων μὲν οὖν εὐεργεσιῶν] Θέλει εἰπεῖν, μὴ γένοιτο μεγάλων εὐεργεσιῶν χρῆζειν τὴν πόλιν· διὰ τῶν μεγάλων κακῶν οὗτοι γνωρίζονται, ἴτι χρεῖα ἐν τοῖς μεγίστων εὐεργεσιῶν· εἰ δὲ καὶ γένοιτο καιρὸς, οὐδεὶς βλάβως εὐρεθήσεται. Δύο δὲ διὰ τούτου ἀνύει μεγάλα· καὶ φοβεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ παραμυθίζεται· λεληθότως ἴτι ὡ· πολλοῖς δώσετε· ἀφελου γὰρ τὴν δωρεῶν, δι' ἧς πάντες ἡμελλῶντο. Δεῖ τοῖνον μεμερίσθαι τὰ τῶν τιμῶν, ἵνα μὴ ἴσας, ἀλλὰ διαφόρους, ἵνα ἕκαστος ἀξίως τιμᾶται. TCV.

494, 7. Ἀλλὰ μὴν ὕπερ ὧν γε] Οἱ ἔχοντες μετὰ τῆ ἀτελείας καὶ ἄλλας δωρεῶς ἀποστεροῦμενοι λήθουσιν ἴτι, εἴπερ τὰς ἄλλας ἡμῖν καταλείπει, καὶ τὴν ἀτέλειαν καταλείπει· ὡς εὐ πεπονηκῶσι γὰρ δένωκας κτελεῖν καὶ ταύτας, οὐκοῦν ἀμφοτέρα καταλίπει. TCV.

494, 11. Οἱ δὲ, φενακίζειν] Οἱ δὲ μόνον τὴν ἀτέλειαν εὐληφότες φάσκουσιν, ἀπατᾶ ὡς καταλείπει· οὐδὲ γὰρ ἡμῖν ἀφῆκεν· ἀφελιστο γὰρ ἡν μόνον εἴχομεν· ὥστε δι' ἑτέρων ἑτέρους ἀδικεῖ. TCV.

494, 16. Μὴ τοῖνον διὰ μὲν τοῦ τούτων κατηγορεῖν] περὶ ὧν λέγει ἴτι ἀνάξιοι εἰσιν. TCV.

494, 17. Ἐκείνοις] τοῖς δόξασιν ἀξίους. P.

494, 25. Ὅν τοῖνον κακουργάτου] Ἀντίθεσις. B. Ἐπειδὴ πιθανώτατος ὁ περὶ τῶν ἱερῶν λόγος καὶ ἱκανὸς ἐπάγεσθαι, φθάσας διέβαλε κακουργάτουνο ὀνομάσας. Ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δικαίου ἢ ἀντίθεσις, εἰ γε τὸ δίκαιον, γένος ὄν, περιέχει τὰ περὶ τὸ θεῖον καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Διακρούει δὲ ἐν τῇ λύσει τὴν τῆς ἀντιθέσεως πανουργίαν. Διαίρει γὰρ τίνα μὲν γρῆ καλεῖν ἱερὰ ἀναλώματα, τίνας δὲ λειτουργίας. Λεῖτον δὲ ἐκάλουσι οἱ παλαιοὶ τὸ δημόσιον, ὄθεν λειτουργεῖν τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἐργάζεσθαι ἔλεγον· ὄθεν καὶ λεία λέγεται ἢ παρὰ τῶν πολεμίων εἰς τὸ κοινὸν τῶν διαρπαζόντων ὠφέλεια. Φάσκει δὲ δεινότητα εἶναι καὶ ἀδικώτατον τὸ ἀφαιρηθῆναι τὸ δεδομένον. Οὐ γὰρ τὸ μὴ λειτουργεῖν δεινόν, ἀλλὰ τὸ τῶν δεδομένων ἀποστερεῖσθαι· καὶ ἴτι ἐπ' ὀνόματι τῶν θεῶν τὸ δεινὸν ἐργάζονται, τοῦτό ἐστι τὸ δεινότητα. Εἶτα ἐκ διαφορᾶς καὶ διαίρεσεως ἐντεῦθεν ἀρχεται, ἴτι οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν καὶ λειτουργεῖν. Ἐν ᾧ καὶ τὸ συγκριτικὸν ἀπὸ τοῦ νόμου λαμβάνει, ὡς ἕτερα μὲν γεγραφότος Λεπτινῶ, ἕτερα δὲ λέγοντος· καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἐκ τῶν γεγραμμένων παρὰ Λεπτινῶ λαμβάνει· καὶ διὰ τούτου πάλιν ἐδεῖθη τῆς ἀναγνώσεως τοῦ νῦν κατηγορουμένου. Τὸ μὲν οὖν πρότερον δίκαιον τὴν ἀναφορὰν εἰς τοὺς εὐληφότες ἀδικίως ἔχει, τίνας εὐλήφασιν καὶ οὐκ εἰσιν ἀξιοὶ τῆς δωρεᾶς. Ἐνταῦθα δὲ ἕτερον δίκαιον ἐστὶ τὸ πρὸς τὴν πόλιν τῶν λειτουργούντων· ὡς τὸ μὲν πρότερον δίκαιον περὶ τὴν ποιότητα τῶν εὐληφόντων θεωρεῖσθαι, τὸ δὲ νῦν δίκαιον περὶ τὴν ποιότητα τῆς πόλεως. TCV.

494, 28. Ἐροῦσι γὰρ ἴτι ταῦτα ἱερῶν ἐστὶν ἔπαντα] Ἀναλώματα λέγεται τὰ εἰς τὰ ἱερὰ ἀναλισκόμενα, τὰ δὲ ἄλλα, λειτουργεῖν καὶ χορηγεῖν, τρόπον τινὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλίσκονται. Οὐδεὶς δὲ ἦν ἀτελής τούτων τῶν ἀναλωμάτων. Διὰ τοῦτο σοφίζεται Λεπτινῆς (καὶ φησὶ), μὴ δεῖν δίδουσι ἀτέλειαν τῶν ἱερῶν, λέγων. TCV.

495, 1. Δεινὸν οὖν] Ἀύσις ἐκ περιτροπῆς. BYP.

495, 2. Ἐγὼ δὲ τὸ μὲν τίνας] Κατὰ συγχώρησιν λέγων συντρέχει διὰ τοὺς θεοὺς, ἵνα μὴ δόξη τραχύς. Θέλει δὲ εἰπεῖν, εἰ καὶ ἱερῶν ὁ δήμος ἀτέλειαν ἔθελαι δίδουσι, οὐ γρῆ ἀντιλέγειν· ἐγγύς θεῶν αὐτῶν ποῦν. TCV.

495, 5. Εἰ γὰρ ἂ κατὰ μηδὲνα ἄλλον ἔχουσι τρόπον] Ἐπειδὴ γὰρ ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ οὐ δύνανται δεῖξαι ἴτι καλὸν τοῦτο, καταπεργουσι ἐπὶ τοὺς θεοὺς, ἵνα αἰδοῖ τούτων νικήσωσιν. TCV.

495, 10. Οἱα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα] Ὅ λέγει, τοιοῦτον ἂν εἴη· ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τι, τοιαῦτα ὀφείλει ποιεῖν, ἵνα τὰ πραχθέντα μὴ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων πονηροτάτων, οἷς ἔθος πλημμελεῖν, ἔχοι λαβὴν διαβολῆς. Τοιαῦτα δὲ Λεπτινῆς εἶρκεν ὡς ἀπὸ τῶν νόμων. TCV.

495, 11. Ὅτι δ' οὐκ ἔστι | ἄσπες ἐκ διακρίσεως. BYP.

495, 18. Καίτοι εἰ ἦν ἱερῶν ἀπέλειαν ἔχειν | Εἰ ἀπέλεις τοῖς ἀπ' Ἀρμόδιου εἴπες, οὐδεὶς δ' ἀτελής τῶν ἱερῶν ἀναλωμάτων, εἴπες δὲ τινὰς εἶναι ἀτελεῖς, πῶς ἱεραὶ λειτουργοῦναι; TCV.

495, 21. Ἦνα δὲ εἰδῆτε | Ὅτι οὐκ ἱερῶν ἀπέλειαν ἔχουσιν, ἀλλὰ τῶν ἐγκυκλιῶν λειτουργῶν. P.

495, 22. Πρῶτον μὲν τῆς στήλης | Στήλη ἕξλον ἢ ἄλλος τετραγώνος, εἰς ὃν ἐγέγρακτο τὰ τῶν δωρεῶν. TCV.

495, 26. Ἀκούετε τῶν ἀντιγράφων | Κατασκευῆ, ὅτι οὐκ εἰσὶν αἱ λειτουργοῦναι αὐταὶ ἱεραὶ, ὡς Δεκτίνης σοφίζεταί. TCV.

496, 2. Καλῶς | Καλῶς ἔχει, μὴ ἀναγνώσκει κλειόνα. TCV.

Γράφας ἕκαστος ἀν οἱ κλούσιοι | Δεκτίνης ἔγραψε διὰ τοῦτου τοῦ νόμου ἵνα λειτουργήσουσιν οἱ κλούσιοι. TCV.

496, 3. Μηδένα εἶναι ἀτελῆ προσηγάμεν | Εἰ οὖν ἱερῶν εἰσιν, οὐδεὶς δὲ ἀτελής τούτων, ἀρῶριστας δὲ τοῖς ἀπ' Ἀρμόδιου, οὐκ ἄρα ἱερά, ἀλλὰ ἐγκύκλια καὶ κοινά. Τίλος δὲ τὸ ἀνάλωμα. Τὸ ἀναλλοπειν δὲ εἰς τὰ ἱερά λειτουργεῖν ἔστιν. TCV.

496, 7. Ἠθέως δ' ἀν ἔγωγε | Εἰς ἀπορον αὐτὸν ἄγει. Εἰ γὰρ ἱεραὶ αὐταὶ λειτουργοῦναι, οὐδεὶς δὲ ἐκτὸς τούτων, δέδικτας δὲ οὐ ἀπέλειαν, τίνας; εἰπέ. Συγγελλεῖ γὰρ αὐτὸν ἐπέγων εἰς ἀπορον. TCV.

496, 9. Ἡ ἐκείνους | Τοῖς προγόνους τοῖς δεδωκότας. TCV.

496, 15. Τίνας; ἢ τοῦ μετοίκου | Παῖζει αὐτοὺς. Τυραννοκτόνους, φησὶν, οὐκ ἀπαίτουμέν τὸ μετοίκιον. Γελοῖον δὲ τὸ τοιοῦτο. TCV.

496, 17. Προσδιώριστας | Εἰπὼν ἀτελῆ μηδένα εἶναι, πλὴν τῶν ἀπ' Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογέιτονος, οἱ τῶν ἱερῶν οὐκ εἰσὶν ἀτελεῖς. P.

496, 18. Ἐν ᾧ τοσούτω τὸ πλῆθος ὄντι | Ἐν ᾧ χρόνῳ ἐκ τοῦ γενέσθαι τὸν Ἀρμόδιον. Καὶ ἔμως οὐδεὶς ἐλειτούργει τούτων ὥστε τούτων εἶχον ὦν οὐ λέγεις ἱερῶν ἀπέλειαν· καὶ μαρτυρεῖ πᾶς ὁ χρόνος τοῖς λόγοις. TCV.

496, 21. Οὐτ' ἐνεχθεὶς αὐτοῖς | Ποτὲ προσληθεὶς χορηγεῖν ἀντιδίδωκεν ἐκείνοις τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν, ὥστε λειτουργεῖν· εἶχον γὰρ ἀπέλειαν. TCV.

Οἷς οὐκ ἀκουστίον | λεγομένοις ταῦτα οὐκ ἀκουστέον· ἀν τάναντία λέγειν τούτους τολμησῶσι, μὴ ἀκούετε. TCV.

496, 22. Ἐτι τοίνυν ἴσως ἐπισύροντες | Ἀντίθεσις ἀπὸ τῆς ποιότητος τῶν εἰληφότων. BFRY. Τὸ μὲν ἐπισύροντες ἀντὶ τοῦ διασύροντες. Ἔστι δ' ἡ ἀντίθεσις αὐτῆ πάλιν ἀπὸ τῆς ποιότητος τῶν εἰληφότων· διαφέρει δὲ τῶν κατ' ἀρχὰς μὲν ἀορίστως τινὰς αἰτιῶσθαι τῶν εἰληφότων, ἐν ταῦθα δὲ κατ' ὄνομα διαρρήθην προήχθη ὅτι Μεγαρεῖς καὶ Μεσσηνιοὶ, ἕπερ κατ' εἶδος ἔστιν. TCV.

496, 26. Μαστιγῆσαι | κακοὶ, πονηροὶ, μαστίγων ἄξιον, δοῦλοι, φησὶ, καὶ οὐδὲ οὗτοι χρηστοὶ, ἀπέλειαν ἔχουσι. Δεκτίνης δὲ Πλεγεν ὅτι καὶ δοῦλοι καὶ Μεσσηνιοὶ ἔχουσιν ἀπέλειαν. Ἐπισύροντες δὲ ὅλον εἰς ἔδαφος ἔλκοντες καὶ διαβάλλοντες, οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες. Μέμνηται δὲ καὶ τῶν ὀνομάτων· οἷδε γὰρ ὅτι οὐ βλέπτει αὐτόν. TCV.

496, 28. Ὅταν ταῦτα | Ἡ λύσις κατὰ ἐνστασιν. BFRYP.

497, 2. Ὅταν μὴ ψήφισμα ἢ νόμος | διὰ τοῦ νόμου ψήφισμα. Ἐννόμος γὰρ ἐίδου ψήφισμα τοῦ δήμου· ὁμοῖον γὰρ τῷ νόμῳ. TCV.

497, 3. Πρὸς τῶν | οἱ ὑποδεχόμενοι ἀλλήλους ἢ πρὸς ἐκείτων πόλειον. Ἦσαν δὲ καὶ ἰδίαι καὶ κοινῆ. ΠΛ.

Πρὸς τῶν ὁ τὸν ἀπὸ ἄλλης πόλεως ἀναδοχόμενος· προσόδου φρονεῖσαν τοῦ πρὸς τὸν δῆμον αὐτῷ. P.

497, 13. Εἰ μὴ μόνον ἔκπαρσαι | Τοῖς κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἀν ἀδικαίᾳ λαβρίας, ὅτι καὶ τῶν δούλων αὐτῶν ἐκπαρσάντο καλῆτην καταριθμησέσθαι· καὶ ὁ μὲν καὶ τὴν πρὸς τὸν δῆμον ἀδικαίαν ἀπέλειαν ἔχον, αὐτὸς δὲ διὰ τούτου ἀπαρῆται τῆς ἀτελείας. Ἦν δὲ αὐτοῦ ἀπελεύθερος ὁ Λακίαιος, τῶν δὲ στρατευμάτων ἦν ἡγεμῶν· ὡς ἀν οὖν χρεῖται οὗτος ἡξιώθη τῆς πολιτείας. TCV.

497, 17. Οὐ γὰρ ἔστιν οὐδ' οὗτος οὐδ' ἄλλος | Ὁμῶς πρὸς τῶν ὄντων ἐπέχοντες ἀπέλειαν, διὰ τοῦτο ἀτελεῖς ἢ πρὸς τῶν ὄντων εἶναι τοῦ εἶναι ἀτελῆ διαφέρει. Οὐ μόνον τοῦτο λέγω, ὅτι οἱ πρὸς τῶν δωρεῶν εἰσὶν ἀνάγκη ἔχειν γὰρ καὶ πρὸς τῶν εἰσὶν ἀτελεῖς· ἀλλ' ὅτι ἀνευ φηρῶνται εἴληψε μηδεὶς. TCV.

497, 22. Ὅ τὸν μάλιστα πάντων οἶμαι | Ἰστέον ἐπὶ τὸν ἐπιλογον ἐντεῦθεν, πληρώσας τὸν ἄνθρωπον. Λαρεῖ δὲ τὸν ἐπιλογον εἰς τὴν ποιότητα τῆς πόλεως, ὅτι ὁ πρὸς Ἀθηναίων καὶ τῆς ἐκείνων ἀξίας ἔστιν ἀραιότερα δέδομαι· ὅσπερ ἔστι τόπος ἀπὸ τοῦ πρὸς τῶν πόλεως. Ἰστέον δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τῶν πόλεως ὅπως ὅταν τὸ λαμπρῶν μὲν καὶ εὐπρεπῆ κατασκευάζωμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον, τὸ τίσι τοῦ ἀπρεπῆ καὶ τὸ αἰσχρὸν. Ἐκαστος τῶν κατὰ ἐκαστὸν ἔχει τὴν γυμνασίαν. Κάνταῦθα γὰρ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν καὶ τοῦ ἀπρεπῆ λαμβάνει τὸ ἐπιχέρισμα. P. δὲ τοῦτο Πλατὸν τόπον πρῶτον μὲν ἐκείνων, ὅτι ἀποκαταδοικὴν ἀπατῶν τοὺς εὐεργέτας, δεύτερον δὲ τὸν ἀπὸ τῶν μαχομένων, ὅτι τὸν ἀπατῶντα τὸν δῆμον κολάζει, ὅτι ὑποσχομένους τὴν μὴ ποιήσῃ· οὐκοῦν ὁμοίως αἰσχρὸν εἶναι φαίνεσθαι παραβαίνοντας τὸν νόμον. TCV.

Ἐπιλογος ἐστὶ εἰς πολλὰ μέρη διαιρεῖ τὸν λόγον ἐκείνον πρῶτον εἰς τὴν ποιότητα τῆς πόλεως· δεύτερον ἐπὶ τοῦ ἀπρεπῆ καὶ αἰσχροῦ καὶ ἀπ' ἄλλων. BFRYP.

497, 24. Εἰ γὰρ τις πάντα ὅσα Δεκτίνης ἔρει | Ἐπειὶ συνδρομήν τούτῳ φησὶ κυρίως γενομένου τοῦ νόμου, ἐπειὶ κύριος ἔστι, καὶ λύσει αὐτὸν ζητοῦσιν· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν κρίσιν ταύτην ὅτι εἰ καὶ ὁ νόμος καλὸς, φησὶν, ἀλλ' ἔμως ἐκείνου αἰσχρὸν ἔχει, ὅτι ἀπατῶνας ἕμᾶς τῶν εὐεργετῶν ποιεῖ· ἀφαίρει γὰρ τὴν δωρεάν. TCV.

498, 2. Ὅσα δ' ἔμιν τῶν ἄλλων αἰσχρῶν | διὰ τὴν ποιότητα τῶν Ἀθηναίων. Πρὸς ἄλλο δὲ καὶ ἄλλο Πλάτων τὸν αὐτὸν νόμον· ἐκεῖ μὲν πρὸς τὴν ἐγγύην, ἐνταῦθα δὲ πρὸς τὴν ἀπάτην τῶν εὐεργετῶν. TCV.

498, 6. Εἰ ἐφ' ᾧ τοῖς ἄλλοις | Δεῖ μὲν γὰρ τὰ αἰσχρὰ φεῖγειν, μάλιστα δὲ ἐκεῖνα ἃ αὐτὸς μὴ ποιεῖν παρεῖται· οἷδας γὰρ αὐτὸς ὅτι πονηρὰ, διὰ καὶ καλῶσις· καὶ ἄλλως οὐκ ἔρεις ὡς οὐκ οἷδας· αὐτὸς γὰρ καὶ ἀπατῶνας τῶν TCV.

498, 14. Ὅπως μὴδὲν ὦν ἰδίαι φυλάξαισθ' ἀν | Ἄπειρον γὰρ ἰδίαι μὲν τὴν ποιεῖν φυλάττεσθαι ὡς κακῶν, κοινῆ δὲ αὐτὸ ποιεῖν· ὅτι τὸ ἀν τῆς δὴ τινὲς φησὶν ἐκείνων, οὐκ ἀπαρῆται αὐτόν. TCV.

498, 21. Ἐφ' οἷς εὐρετο ἔχειν | μὴ ὄντα ἄξιον· οὐκ ἡξιώθη τὸ ἔχειν δωρεάν. Ἦ δὲ σύνταξις· ἐφ' οἷς τὸ ἔχειν εὐρετο γράφεσθαι. TCV.

Ὁ δὲ φασίν, ἔχειν τὴν δωρεάν μὴ πεποιμῶτα ἐκείνων ἐφ' οἷς αὐτὴν εὐρετο. P.

498, 22. Κατὰ τὸν νόμον | κατὰ τὸν αὐτόν. Ἦν γὰρ

γεγραμμένον, τοὺς δὲ ἀναξίους κρίσει ἀφαιρεῖσθαι τὴν τιμὴν, ὡ νόμῳ. TCV.

498, 23. Ἡ θέντας ὑμᾶς] Ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν, ἢ θέντων αὐτῶν, ὃ δ' εἶπεν, ἢ θέντας αὐτοὺς, ἢ ἢ πτώσις ἀντὶ πτώσεως. TCV.

498, 25. Ὅταν πρῶτον γίνονται νομοθέται] Οἱ μελλόντες εἰς ἄλλο δικαστήριον κυροῦν τὸν νόμον· νῦν γὰρ ἐδοκιμάζοντο ὑπευθύνους ποιήσαντες ἑαυτοὺς. Ὡς ἀσαφές δὲ τοῦτο φαίνεται. Λέγει δὲ, ἐπειδὴν πρῶτον ἡ πόλις νομοθέτας καθίστη, τότε πρῶτον εἰσαχθῆτω ὁ νόμος. Ἔθος γὰρ ἦν τῇ πόλει, εἰ γένοιτο χρεῖα νομοθετεῖν, καθίζειν ἐξ, ὡς ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους φησὶν· ἀξίων οὖν εὐθὺς καὶ παραρῆμα, εἰ κατ' ἀρχὰς τοῦ ἔτους γένοιτο νομοθέται, τοῦτον εἰσάγεσθαι πρῶτον τὸν νόμον ἐν τοῖς πρώτοις νομοθέταις. TCV.

Ἔστι δ' ἐκάστω τῶν αὐτῶν, ὡς ἔοικεν, ἐχθρὸς] Ἐπειδὴ ἔδοκουν ὑπὲρ τοῦ κοινου τοθεικέναι τὸν νόμον, ἵνα ἀνέλῃ τὴν ὑπόνοιαν ταύτην, δι' ἑαυτοὺς φησι πεποιθῆναι τοῦτο, ἵνα ἀποστεροῦντες τοὺς ἔχοντας ἀτέλειαν τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνωνται. Ἦσαν γὰρ ἀτελεῖς ἐχθροὶ τε ἄλλων καὶ Λεπτινῶν, ἔχοντας ταύτην τὴν δωρεάν. Καὶ διὰ τοῦ νόμου ἀμύνασθαι αὐτοὺς ζητοῦσι, φησί· καὶ ὁ αὐτὸς ἤρησαστο κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τοῦτο ὑμᾶς κατὰ τῶν εὐεργετῶν πεῖθει κατεργάσασθαι, τὸ μὴ διὰ κρίσεως, ἀλλὰ νόμῳ στερεῖσθαι.

Ἡ γὰρ κρίσις ἠρώσκει τὴν ἀλήθειαν. Ἀντιπίπτου δὲ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀνακίβηται τοῦτο τῇ προκειμένῃ ἐννοία ὑποτίμνεται· ἀλλ' οὐκ αἰροῦνται τινες προσκρούειν καὶ κατηγορεῖν τῶν ἀναξίων. Ἐλύσε δ' εἰπὼν, ἀλλ' εἰσὶ τινες αὐτῶν ἐχθροὶ τῶν τὰ μέγιστα δυναμένων ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἵνα κἂν ἀντίπεση, ἀσθενεῖς δὲ καὶ οὐχ οἷοι τε ἐξελέγχειν, προσήκει καὶ τὴν ποιότητα τῶν ἐχθρῶν. TCV.

499, 5. Δι' ὑμῶν ἀθρόους] Διὰ τῶν εὖ πεπονηθῶτων παρ' αὐτῶν. Ἀθρόους δὲ πολλοὺς, ἵνα ἢ κακ τοῦ πλῆθους τὸ ἀποπον· δτι οὐδ' ὀλίγους ἀδικήσατε, ἀλλὰ πολλοὺς· καὶ κάρων δὲ, φησὶν, εὐρίσκουσιν ἀμύνασθαι τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, ἀπάγοντες αὐτοὺς διὰ τοῦ νόμου εἰς κρίσιν. TCV.

499, 7. Κατ' ἄνδρα κριθέντας] μὴ ἀθρόους, ἀλλὰ κατ' ἄνδρα· καὶ κρίσει, μὴ νόμῳ. TCV.

Ἐγὼ μὲν γὰρ ὑπολαμβάνω] Ἐντεῦθεν τὰ ἐπιλογικὰ δηλοῦται. Τὰ γὰρ ἐκάστω κεφαλαίου ἰσχυρὰ συνάγει δι' αὐτῶν τούτων τῶν περὶ Λεπτινῶν· λέγει δὲ δτι καὶ οὕτω συμβαίνει, εἰ γε ἀνάξιοι, δι' ὑμῶν τῶν ἐχθρῶν ἀποστεροῦντο τῆς τιμῆς. TCV.

499, 9. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου γε ἀποστατέον τοῦ λόγου] Ἐπαγωνίζεται πάλιν τῷ μεταληπτικῷ ἐκ περιουσίας, δτι οὐδὲ νῦν κρίνεσθαι δεῖ τοὺς ἔχοντας, ἀλλὰ πάλαι ἤνικα ἐλάμβανον. Ἄν δὲ τις οἴηται ταῦτα μὴ προσήκειν τοῖς ἐπιλόγοις, ἴστωσαν δτι καὶ ἐν τοῖς ἐπιλόγοις οἱ παλαιοὶ ἀγωνίζονται πρὸς αὐτὰς τὰς προτάσεις τὰς ἐν αὐτοῖς κειμένας. TCV.

499, 10. Ὅτι τῆς μὲν ἀξίας] Παραγραφικὸν ἐκ τοῦ χρόνου. Διαισῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ· καὶ γὰρ καὶ κατὰ τὸ πρόσωπον ἀπὸ ποιεῖ· δτε μὲν γὰρ λέγει δτε ἰδῶκαμεν, τὸν χρόνον ἐμφαίνει, δτε δὲ οὕτω παρόντες, τὸ πρόσωπον. TCV.

499, 11. Τὴν ἐξέτασιν ἦν δίκαιον λαμβάνειν] ἀντὶ τοῦ, εἶδοι δοκιμάζειν αὐτοὺς τότε. TCV.

499, 13. Εἰ δ' οὕτω τοῦτο φήσουσιν] δτι ἀνάξιοι, οὐδὲν κωλύει τῷ λόγῳ αὐτοὺς ἐπαγγελλεσθαι. TCV.

499, 15. Παρ' αὐτὰ τὰ δίκαια] ἀντὶ τοῦ παραρῆμα.

Τότε χρῆν αὐτοὺς, φησὶν, δτε ἐλάμβανον φαινόμενους ἀναξίους κολάζεσθαι. Ἡ παρ' αὐτὰ, ἂν δεῖξωσιν ὑμῖν οἷον προσφόρους τιμωρήσασθαι, καὶ ἐγγὺς τῶν ἀδικημάτων τῆς φύσεως ἢ τοῦ χρόνου. TCV.

499, 16. Εἰ δὲ μηδενὸς ὄντος τοιοῦτου] κατὰ τοὺς εὐεργέτας κακοῦ, μὴδὲ ὀφθέντων ἀναξίων. TCV

499, 17. Δόξετε φρονήσαντες] Τὸ ἐπιχείρημα τοιοῦτόν ἐστιν, δτι οὐ πρὸς Ἀθηναίω ἐστὶ τὸ δοκεῖν βασιλεύειν· ἐν ᾧ καὶ τὸ πρέπον πάλιν κατὰ τὸ ἐναντίον ἐξετάζει, δτι ὑμεῖς τιμᾶτε τοὺς ἀξιότικους τῶν ἀλλήλων μεγίσταις τιμαῖς, ὑμᾶς δὲ τιμᾶτε τοὺς τεθνηκότας τοῖς ἐπιταφίοις, οὕτω πόρρω καθέστηκε τῶν Ἀθηναίων ἢ πόλις τοῦ φθόβου. TCV.

499, 18. Ἔστι δὲ πάντα μὲν ὡς ἔπος εἰπεῖν] Θέλει εἰπεῖν δτι καὶ κατὰ πάντα τὰ ὄνειδῃ καθαρὰ τυγχάνει ἡ πόλις καὶ πόρρω τούτων τῶν κακῶν, πολὺ δὲ πλέον τῶν ἄλλων τὸν φθόνον πέφυγε. TCV.

499, 21. Φύσει κακίας σημεῖόν ἐστι ὁ φθόνος] Ὁ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, δτι ἐν ἄλλοις ἐάν τις ἢ πρὸς τινα κακόνους, ἔχει τινὰ ἀπολογίαν φάσκων πεπονθέναι τι παρ' ἐκείνου· ἐπὶ δὲ τὸ φθόνου ἀσύγγυστον τὸ πάθος· οὐ γὰρ ἐξ ὧν πάσχει λυπεῖται, ἀλλ' εἰ ἄλλος τις εὖ πράττει, λυπεῖται καὶ ζημιούσθαι νομίζει. Διὸ καὶ πεπονθότα αὐτὸν φησὶ· τῆκε γὰρ τοὺς ἔχοντας. TCV.

499, 27. Πρῶτον μὲν ἴσως] Πρῶτον εἶπεν ἀντὶ τοῦ, ἀρ' οὐ ἐστὶ δι' ἐμοῦ τοῦ χρόνου. TCV.

499, 29. Ἐν οἷς κοσμεῖται] Ἐρ' οἷς λόγοις λέγει δτι τιμᾶτε τοὺς ἀνδρῆλους ἀπονησκόνας, οὐ καταφρονεῖτε· οὕτως οὐκ ἐστὶ φθονεροί. TCV.

500, 5. Τὸς στεφανίτας] τοὺς περιοδικῶς καλουμένους λέγει· οἱ μὲν γὰρ τῶν ἀγώνων εἰσι στεφανίται, οἱ δὲ ἀργυρίται. Δίδονται οὖν μέγισται δωρεαὶ καὶ μετὰ τὸν στέφανον. Ἐπειδὴ γὰρ εἰρηκε περὶ τῶν πολεμικῶν τοὺς ἐπιταφίους, εἰρηκε καὶ τοὺς ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ ἀγωνιζομένους· ἴστανοντο γὰρ οἱ νικῶντες ἐν τούτοις. TCV.

Καὶ οὐχ ὅτι τῇ φύσει τούτων μέτεστιν] Οἱ ἀγαθοὶ ὀλίγοι ἀναγκαιῶς κακοὶ γὰρ οἱ πολλοί. Διὰ τῶν ὀλίγων οὖν τοὺς γενναίους σημαίνει. Τούτοις οὖν οὐ φθονεῖτε, ἀλλὰ καὶ συνήδεσθε, δι' ὧν τιμᾶτε αὐτοὺς, εἰ καὶ ἀνόμοιοι εἰσι κατὰ φύσιν. TCV.

500, 8. Διὰ ταῦτα] διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς γενναίους καὶ ὀλίγους. TCV.

Οὐδαὶς πώποτε τὴν πόλιν ἡμῶν] Καὶ ἐν τῷ τιμᾶν μισεῖτε τὴν ἤταν· τοιγάρτοι τῆς εὐεργεσίας μερίζον δωρεὰν δίδοτε. Ὅ γὰρ ἐξ ἴσου τιμῶν χρέος, οὐ χάρην, παρέχει. TCV.

500, 10. Ἄντευποιεῖ] τοὺς εὐεργετήσαντας αὐτὴν δηλαδὴ. P.

500, 11. Ἔστι τοίνυν ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δικαιοσύνης] πρὸς τὸ ἀντιδιδόναι τοῖς εὖ ποιούσι· δίκαιον γὰρ. Ἄρετῆς δὲ τῆς μεταδόσεως· μεγαλοψυχίας ἀντὶ τοῦ μεγαλοδωρεᾶς. Εὐδοξίας ἀντὶ τοῦ ἔχειν δόξαν. Ἡ τοῦ τῆς πόλεως ἀξιώματος, οὐ τοῦ παρὰ τῆς τύχης, οἷον εὐδαιμονίας, ἀλλὰ τοῦ τῆς ψυχῆς λέγει ἤθους· μεγαλόψυχοι γὰρ ἦσαν. TCV.

500, 21. Πολλὰ δὲ θαυμάζων Λεπτινῶν] ἀπὸ τῆς ποιότητος τῆς πόλεως μετέθη ἐπὶ τὴν ποιότητα Λεπτινῶν, διαβολὴν ποιούμενος τοῦ τρόπου αὐτοῦ. TCV.

500, 24. Ὅσπερ ἂν εἰ τις μεγάλας] Ἀντιστροφή· ὡς τὸ (p. 12, 10) ε ἂν μὲν ὅσα ἂν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μεγάλα ε λην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάρην, ἂν δ' ἀναλώσας λάβῃ,

« συνάναλωσε καὶ τὸ μεμνήσθαι τῆ τύχῃ τὴν χάριν. »
 « BY. Δι' ὧν τις κολάζει σφόδρα τὸν μοιχρὸν, δεικνύ-
 σιν ὡς μισεῖ τὸ πρᾶγμα· οὐ γὰρ ὁ φιλεῖ τις, τοῦτο τι-
 μωρεῖται. Οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐναντίου Λεπτίνης, στε-
 ρίσκων τοὺς εὐεργέτας τῶν τιμῶν, δηλὸς ἐστὶν ὡς οὐ δύ-
 ναται νίνας εὐ ποιεῖν. Ἴδου γὰρ καὶ νόμον τοιοῦτον τίθησι.
 Τοῦτο οὖν, φησὶν, ἠγγύησεν ὁ νομοθέτης, καὶ ὅς ὤφειλεν
 ἀπάντων εἶναι σωφώτερος, ὁ πάντες ἴσασιν ἀγνοεῖ. Λέγω
 δὲ ὅτι δι' ὧν νομοθετεῖ ἐλέγχει τὴν γνώμην αὐτοῦ διὰ τοῦ
 νόμου. Τοιγαροῦν βλάπτει τοὺς εὐεργέτας καὶ γυμνοῖ τὴν
 γνώμην διὰ τοῦ τιθέναι τοιοῦτον νόμου. TCV.

501, 1. Αὐτὸς ἤμαρτεν] Ὑμεῖς δὲ ἔγνωτε. Οὐκοῦν
 καὶ ἐπανορθώσαθε αὐτὸν, καὶ γινώτε λυομένου τοῦ νόμου
 τὸ σφάλμα. Ἐὰν δὲ κυρωθῆ, οὐκ ἔχω ὅπως ἐπαινήσω·
 τῷ γὰρ κακῷ συναγωνίσεθε. TCV.

501, 4. Ψέγειν δ' οὐ βούλομαι] καίτοι ἄξιον ὄντα.
 Διὰ δὲ τοῦ ἤθους πλὸν αὐτὸν κολάζει. TCV.

501, 6. Μήτ' αὐτὸς δόξης βελτίων εἶναι] οἶον, εἰ
 ὤφειλεσθαί γοῦν ἕτερος ἐμελλε, φορητὸν ἦν τὸν ἄλλον
 ἀμαρτάνειν διὰ τὸν ἕτερον· ὅτι δὲ ἀμφοτέροι βλάπτονται,
 φευκτὸν πάντῃ τὸ πρᾶγμα καθίσταται. TCV.

501, 9. Αὐτὸν ἔτ' ὄντα] τὸν Λεπτίνην. Μεταβαίνει εἰς
 τρίτον πρόσωπον ἀπὸ δευτέρου. P.

501, 10. Ἐξήλων οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι] καθ' οὓς
 ἐκινδύνευε κατηγορούμενος. Κατ' αὐτοῦ δὲ τοῦ νόμου,
 οὐ κατὰ σοῦ, ὁ κίνδυνος. Καὶ πῶς ἂν δύναίτο κατηγορεῖν
 τοῦ μὴ κρινομένου; Ἐντεῦθεν κεκώλυται τῆς συνήθους παρ-
 ρησίας ὁ ῥήτωρ. TCV.

501, 12. Τοῦτ' δ'] τῷ Λεπτίνῃ. P.

Καίτοι καὶ τοῦτ' ἀκούω σε λέγειν] Τῆν περιουσίαν τῶν
 δικαιομάτων Λεπτίνου εἰς ἀλαζονεῖαν διέβαλε· μάλλον δὲ
 περιέτρεψε πικρῶς εἰς ὑπόνοιαν, καταψάμενος, ὡς ἂν δια-
 λυσαμένου καὶ ἐκόντος ὑποβαλόντος τοὺς ἐπαγγελαμένους
 τὴν κατηγορίαν. TCV.

501, 15. Ὅτι σε οὐ κατέστησαν εἰς κίνδυνον] Πάντως
 γὰρ εἰ ἐπεξήλων τότε οἱ κατηγορήσαντες, ἕλως ἂν καὶ
 ἐκινδύνευε. TCV.

501, 19. Εἰ τις ἔτ' ἐτελεστέηκε] Τὸν Βάθιππον λέγει.
 TCV.

501, 20. Ἡ πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ] ἀργυρίω δηλονότι, καὶ
 διὰ τοῦτο ἀπίστη, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι δεῖξαι κακῶς
 ἔχοντα τὸν νόμον. TCV.

Ἡ καὶ ὄλωσ ὑπὸ σοῦ παρεσκευάσθη] ὑπὸ σοῦ ἐπέστη
 κατηγορῆσαι καὶ ἀποστῆναι, ἵνα δὴ ἔγῃς λέγειν ὅτι κατη-
 γόρησάν τινες ἦδη, οὐδεὶς δὲ ἐνίκησεν, οὕτως ἄρα καλῶς
 ὁ νόμος. TCV.

501, 21. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲ λέγειν καλὸν] Ἐπειδὴ
 καθήκον αὐτοῦ, κέρρηται τῇ θεραπείᾳ. TCV.

501, 22. Ἡρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι] Ἐπειτα τῇ
 ποιότητι τοῦ προσώπου καὶ ἐτέρων προσώπων ποιότης.
 Βούλεται γὰρ περιγράφασθαι τοὺς συνηγόμενους τοῦ νόμου.
 Ἐξίστι δὲ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἔοικε, καὶ ἐκβάλλειν τοὺς αἰ-
 ρεθέντας ὑπὸ τοῦ δήμου, εἰ παρὰ τὸν νόμον λέγειν δοκοῖεν.
 Πληρώσας δὲ τὸν περὶ ποιότητος τῶν προσώπων λόγον
 μεταβαίνει ἐπ' ἄλλο μέρος τῶν ἐπιλόγων, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ
 τοῦ νόμου. Οἱ γὰρ ἐπιλογοὶ ἐκ τῶν τελειῶν κεφαλαίων
 λαμβάνονται. Ἐνταῦθα τοίνυν προτερεῖ μὲν ὁ τοῦ δι-
 καίου λόγος—ἴσα γὰρ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ προσώπου διελε-
 κται, ταῦτα ἂν εἴη τὸ δίκαιον—, ἔπειτα δὲ τὸ ἐκ τοῦ
 νόμου. TCV.

501, 23. Καὶ μάλιστα οἱ δεινοὶ λέγειν] Ἐκβολὴ τῶν
 συνηγόμενων τοῦ Λεπτίνου· ἐκάστῳ δὲ οὐκείως ἀπαντᾷ. TCV.

502, 1. Οἱ νόμοι δ' οὐκ ἔδωκε πρὸς τὸν αὐτὸν] Παρα-
 γραφὴ τέλεια τῆς εὐθυδικίας. Οὐ περὶ τῶν αὐτῶν οὖν οὐ-
 τοὶ ἐδικάζοντο, ἵνα ἔχη πιθανῶς ἐκβάλλειν διὰ τοῦ νόμου
 τὴν εὐθυδικίαν. Ὁ δὲ νόμος οὐ περὶ τῶν αὐτῶν. Ἐπει-
 δήπερ εἰς τῶν ἀποστερουμένων τὴν δωρεάν ὁ Χαβρίας, ἥδη
 δὲ ἐδικάσατο πρὸς αὐτὸν ὁ Λεωδάμας καὶ ἠττήθη, διὰ
 τοῦτο τῷ Χαβρία καὶ τοὺς ἄλλους συλλαμβάνει, καὶ ἐκ-
 βάλλει τὸν συνηγορὸν τοῦ νόμου, λέγων, δις περὶ τῶν
 αὐτῶν οὐ δεῖ δικάζεσθαι. TCV.

502, 3. Οὔτε διαδικασίαν] Διαδικασία ἡ ἐπίκρισις τοῦ
 ἐπιτηδέου πρὸς λειτουργίαν, ἣν ποιοῦνται τινες τοῖς μέ-
 λουσι χορηγεῖν, ὅς ἂν ὀρισθῆναι βούλωνται, τότε δεῖ
 λειτουργεῖν αὐτούς. BP. Φιλονεϊκίαν ἀπλῶς καὶ ἀμισθὴ-
 τῆσιν τῶν δύο προσώπων. TCV.

502, 5. Εἰ τότε μὲν τὰ Χαβρία παρ' ὑμῖν ἔργα] Οἶον,
 εἰ Χαβρίας μόνος δικαζόμενος ἐνίκησε τὸν Λεωδάμαντα,
 νῦν προστεθέντες καὶ οἱ ἄλλοι εὐεργεταί, ἠττηθήσονται
 τοῦτο δ' ἄποπον. TCV.

502, 11. Οὗτος εὐρετο τὴν δωρεάν] Καὶ μὴν οὐκ εἰληρε
 τὴν δωρεάν Ἀριστοφῶν, ἀλλὰ τῷ θέλει τὸν δῆμον δοῦ-
 ναι τὴν δωρεάν, οὗτος λογίζεται καὶ λέγει, Ἐλαθεν ἔσον
 εἰς τὴν προαίρεσιν τοῦ δήμου. Ἐβῶκε μὲν γὰρ ὁ δῆμος,
 οὗτος δὲ οὐκ ἠθέλησε, φησὶ, λαθεῖν ὡς εὐνοῦς. TCV.

502, 19. Τοὺς ἐν Πειραιεῖ] τοῖς δημοτικοῖς. Καὶ οὗτος
 δὲ, ὥσπερ Ἐπιπέδρης, δεδώκει τὰ πάντα τάλαντα χρῆζου-
 σιν εἰς τὸν κατὰ τῶν τυράννων πόλεμον. CTV.

502, 26. Καὶ μὴν πρόσ γε Κηφισόδοτον] Ἐκάστῳ τὸ
 οἰκεῖον ἀποδώσει προσώπων· ἔτι δὲ ἔχεται τῆς ἐκβολῆς
 τῶν συνηγόμενων. TCV.

503, 2. Εἰ γὰρ ἀπεχθάνεσθαι δεῖ τισιν] Οἶον, εἰ βε-
 βούλησαι τινὰς λυπεῖν, ὄλωσ τοὺς ἀδικούντας ὠφελεῖς,
 μὴ μέντοι τοὺς τὸ συμφέρον ποιοῦντας τῇ πόλει. Καλὸν
 γὰρ τῇ δεινότητι εἰς τὸ χρησιμὸν χρῆσθαι καὶ μὴ λυμαι-
 νεσθαι τοῖς πράγμασι. TCV.

503, 4. Πρὸς τοίνυν Δεινίαν οὗτος ἴσως ἔρεῖ] Το « ἴσως
 « ἔρεῖ τριηραρχίας » δεικνύσιν ἢ ὅτι ὡς οὐκ ἔχων προ-
 ποιεῖται λέγειν ἢ ὅτι ζητεῖ λαθεῖν δωρεάν διὰ τὸ συμφέρον
 τῆς πόλεως. Ὁ δὲ φησὶ, κελλιόν ἐστι τῆς εὐεργεσίας σε
 δωρεάν αἰτεῖν ἢ στερίσκειν ταύτης τοὺς εὐεργέτας· ὕστερον
 μέντοι τιθεῖς τῇ τάξει ἀσθενέστερον ποιεῖσθαι. TCV.

503, 7. Ὡς ἔμοιγε δοκεῖ] Ὀμολόγητο γὰρ, καὶ διὰ
 τοῦτο οὐκ ἠναντιώθη, ἵνα μὴ δόξῃ τῇ ἀληθείᾳ μάχεσθαι.
 TCV.

503, 12. Ὁ δὲ δὴ μέγιστον ἀπάντων] Ὁμοῦ λειπόντων
 προσηκόντων ἢ παραγραφῆ. TCV.

503, 16. Οὐκ ἐπὶ τούτοις θετεῖς] οἶον, ὀριστικῶς
 ἐτέθη καὶ οὐκ ἐπιτήδες ἐπὶ τούτοις· οὐ γὰρ ἦδει ἐσομένους
 αὐτούς. TCV.

503, 17. Ὅσπερ ἔργασία τις ἦ] Ἐργασία διὰ τὸ κέρ-
 δος. TCV.

Καὶ συνοφαντία] ἀφορμὴ τοῦ κακῶς ποιεῖν ἄλλους.
 TCV.

503, 18. Συνδικῆσαι] συμφωνῆσαι. Καὶ σύνδικοι οἱ
 ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί. BFY. Οἱ συνηγοροί, ἔταν κλειόνες
 παρῶσι τῷ πράγματι. B.

503, 20. Τοῖς ὑπάρχουσι νόμοις δεῖ πειθομένους] Εἰς τὸ
 ἄποπον ἀπήγαγεν, ὅτι τοὺς συνεργούντας νόμῳ πείθεσθαι
 καλὸν τοῖς ὑπάρχουσι, καὶ μὴ παραβαίνειν αὐτούς. Οὗτος δ'

νόμος ἐπέλευε μὴ δευτερον συνδικεῖν. Καὶ γὰρ ἀπαξ τοῦτο ποιήσας κωλύεται, ἵνα μὴ διὰ τὸ κέρδος φεῦδεσθαι ἐπιχειρῶσιν. Ὅ δὲ τὸ μὴ χρῆσθαι συνδικεῖν δευτερον καθόλου ἔλαβε, καὶ οὕτως ἐπέβαλλε. Εἰ δὲ τις ζητήσῃ πῶς τὸν νόμον ἐνταῦθα τίθει καὶ οὐκ ἐν τῇ ἐξετάσει τοῦ νομίμου, λέγομεν ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα ἐξήτασεν ὡς νόμιμον. Ὅπου γὰρ τὸ νόμιμον κεφάλαιον, ἐξήτασται νόμος· ἐνταῦθα δὲ πρὸς τὸ διαβάλλει μόνον τοῦτον εἴληπεν. Ἔστι γὰρ ἐπιλογικὰ βλα. TCV.

503, 21. Γέλοιον | Γέλοιος ὁ καταγελαστος· γελοῖος ὁ γελωτοποιός. BY.

503, 28. Ἔστι γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάντας μὲν τοὺς νόμους | Περί τοῦ μέρους τῶν ἐπιλόγων λέγει, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νομίμου. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, ὅτι ἔθος ἡμῶν ἐχόντων τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας, οὗτος καὶ κολάζειν προστάττει· ἐν ᾧ καὶ ἄλλο ἐστὶν ἐπιχείρημα, ὅτι εὐεργετῆν μὲν ἔχει κατὰ τοὺς νόμους, αἰτεῖν δὲ χάριν οὐκ ἔχει κατὰ τὸν Λεπτίνου νόμον. Ἔτα τῷ ἀτόπῳ, ἀλλὰ μνησθέντες τῶν καιρῶν παρ' οὗς οἱ πεπνοότες εἶδ. Ἔτα τῷ ἀπὸ τοῦ μελλόντος, ὅτι νῆ Δία τοῦτ' τοιοῦτον ἐλπίζει πόρον. Καὶ γίνεταί κατὰ τὴν πληκτικότητα· ἴδιον γὰρ ταύτης καὶ μειοῦν καὶ ἀξείν. Ἄλλ' οὐκ ἔστι πόλεμος οὐδ' ὁ καιρὸς φοβερός. Διόπερ οὐδὲ μεγίστων εὐεργημάτων ἡ πόλις δεῖται. Ἐν ᾧ τὸ κατὰ τὴν ἦταν Λακεδαιμονίων τὴν ἐν Λεύκτροις καὶ τὸ κατὰ Διονούσιον παράδειγμα, ὅτι δεῖ ἀνθρώπους ὄντας προσδοκᾶν καὶ τὰ τοιαῦτα. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τῶν τόπων ἀντιθέσασιν πεποιήται καὶ ἀντιπαράθεσιν τῶν συμβησομένων ἐξ ἐκατέρου νόμου· ἧς παραθέσεις ἡ ἀρχὴ « σέψασθε » παράλληλα καὶ λογίσασθε παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. » TCV.

504, 16. Ἐν ἐκάστῳ τίμημα ὑπάρχει | Ἄντι τοῦ καταδῆ τοῖς κακούργοῦσι, μὴδὲν πλέον. Οἱ δὲ τὰς δωρεὰς αἰτοῦντες πλέον τῶν κακούργων κολάζονται. Κάκει μὲν, τὶς δικαίως ἀποκτείνῃ, ἐξίστω· ἐνταῦθα δὲ, κἂν δικαίως τὴν αἰτήσῃ, κολαζέσθω. TCV.

504, 22. Ἄτιμος ἔστω, φησί, καὶ ἡ οὐσία δημοσία ἔστω | Ὁ καὶ σύνθεσμος ἀντὶ τοῦ ἡ διαζευκτικοῦ κείμεν, ἵνα ἡ ἄτιμος ἢ ἡ οὐσία δημοσία. TCV.

504, 23. Ἐἶναι δὲ καὶ ἐνδεῖς καὶ ἀπαγωγὰς | Ἐνδειξίς, ἀπολογία, καὶ εἶδος κατηγορίας· ἀπαγωγὴ δὴ ἡ τῶν κακούργων πρὸς τοὺς ἐνδεκα παράδοσις. Οἱ δὲ ἐνδεκα ἔργοντες Ἀθήνησιν, οἷς παρεδίδοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες. BFY. Ἐνδειξίς ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀτίμων καὶ ἀδικούντων· ἀπαγωγὴ δὲ κατὰ τῶν κλεπτῶν. TCV.

504, 27. Οὐκοῦν τρία τίμηματα ταῦτα | Σοφίζεται, τὸ ἐν τρία ποιῶν. TCV.

505, 14. Κέρνιβος | οὐ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τοῦ ἀγγείου. TCV.

505, 19. Ἔτα ἀποκτεῖναι μὲν δικαίως | Ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐναντίου κατ' ἀμφω· καὶ ὅτι ἔθους ὄντος τοὺς εὐεργέτας τιμᾶν, οὗτος καὶ κολάζειν προστάττει, καὶ ὅτι ἀναρεῖν ἔχει κατὰ τοὺς νόμους Λεπτίνου. TCV.

505, 21. Ὅστε δικαίως οὐδ' ὀπωποῦν | Τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ δικαίου δῆλον, τὸ δὲ οὐδ' ὀπωποῦν ὡς ἐνότος θαρρῶν καὶ πρὸς τὸ δίκαιον διὰ τὸ συμφέρον αἰτοῦντος, ἀνάγκη δοῦναι διὰ τὸν κίνδυνον. TCV.

505, 22. Μηδαμῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι | Δειξας τῇ παραθέσει τῶν δικαίων τὴν ἀτοπίαν τοῦ νόμου, θαρρῶν ἀπαγορεύει λοιπόν. Διὰ τοῦτο δὲ ἐγγὺς τοῦ μηδαμῶς τὸ

ὄνομα κείμεν τῶν Ἀθηναίων, τῇ δόξῃ τῆς πόλεως ἐμφαίνων τοῦ πράγματος τὸ παράλογον. TCV.

Μὴ βούλεσθε δοκεῖν πλείω πεποιήσθαι σπουδῆν | Ἴνα μὴ ἔχῃσι καταφυγεῖν εἰς ἀνάγκην, τῇ βουλήσῃ τὴν ἐξουσίαν πεποιήται. Τῷ δὲ δοκεῖν παρὰ τοῖς ἄλλοις πονηρὰν καθ' αὐτῶν, φησί, κατασπεράτε δόξαν, πονηρὰ βουλευθέντες. TCV.

505, 26. Ἄλλ' ἀναμνησθέντες τῶν καιρῶν | Ἄλλο ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἰσοῦ· εἶτα τὸ ἀπὸ τοῦ μελλόντος προσέθηκε, κατὰ λόγον τῇ τάξει χρώμενος. Ὅμοιοι γὰρ τοὺς εὐεργέτας, περὶ ὧν ὁ λόγος, Ἄρμοδιῳ καὶ Ἄριστογείτονι, συλλογίζόμενος οὕτως· ὁ εὖ ποιῶν τὸ κοινὸν ἐν κινδύνοις σώζει τὴν πόλιν καὶ τὴν δημοκρατίαν, ὡς οἱ τοὺς τυράνους διαφθείραντες. Οὐδὲν οὖν ἀπεικὸς ἐξισοῦσθαι αὐτοὺς καὶ κατὰ τὰς τιμὰς. Ταῦτα δὲ γέγραπται ὑπὸ Διαφάντου ἐν στήλῃ, εἴρηται δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ῥήτορος Φορμίωνος. TCV.

506, 3. Οὐ γὰρ ἐνεστὶν εὐοχεῖν | Ἀποφαίνεται, ἵνα μὴ μερισθῶσι τὴν γνώμην οἱ δικασταί, ὡς ἄρα ἐστὶν εὐοχεῖν, κἂν ἕτερόν τι ἴδωσιν. TCV.

506, 4. Οὐκ ἐνὶ τοῦτον ἔχειν καλῶς | βουλούμενος αὐτοὺς τῷ ἀδελφῷ τοῦ μέλλοντος εἰς ἀγωνίαν καὶ ταραχὴν ἐμβαλεῖν συνάγει τοὺς δύο χρόνους κατὰ τὸν νόμον, ἀρχὴν αὐτῶ τοῦ πράγματος ἐντεῦθεν ποιούμενος. Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ νομίμου κεφαλαίου τὸ ἐνόημα. Συντρέχει δὲ τῷ παρελθόντι δῆθεν, ἵνα μὴ δοκῶν ἄγαν φιλονεικεῖν ἔχῃ παρομῆτους περὶ τοῦ μέλλοντος, λέγων, μὴδ' ἐν τοιοῦτοί τινες γίνωνται. Δι' ὧν γὰρ συνέδραμε τῇ ἀρετῇ αὐτῶν τὰ πρὸς εὖτα δεδωκόσιν, διὰ τοῦτον ἀπαιτεῖ τοῖς τὰ ἴσα ἐπιδικουμένοις τὸ δίκαιον. TCV.

506, 10. Ὅτι, νῆ Δία, πόρρω τοῦ τι | Ἄλλ' ἔπει ὡς οὐκ ἔστι πόλεμος, οὐδὲ καιρὸς παρενοχλεῖν χαλεπός, οὐδὲ κίνδυνος· ὅθεν οὐ δεῖται τοιοῦτων εὐεργετῶν ἢ πόλις. Βαρὺς ὁ λόγος· οὐ γὰρ εἶπε πόρρω τοῦ τι παθεῖν ἐσμέν, ἀλλὰ τοῦ ἐλπίζειν, ἵνα ἔχῃ λύσαι τοὺς παραδείγμασι. TCV.

506, 11. Καὶ εἰημέν γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι | Ἡἕξατο μὲν διὰ τὸ μέγεθος, ὡς φιλόπολις, ἐμφαίνει δὲ ὅτι εὐχῆς, οὐ νόμου, δύναμις τὰ τῶν λογισμῶν ἐστὶ. TCV.

506, 12. Ἄλλὰ χρὴ γε ἀνθρώπους ὄντας | Μετὰ φιλοσοφίας τὰ ἐνθυμήματα καὶ ἀνθρωπίνων λογισμῶν, ὅταν αἰτοῦντες τὰ ἀγαθὰ καὶ περὶ τῶν ἐναντιῶν μὴ ἀπεικίζωμεν· νεμεσᾶ γὰρ ὁ δαίμων, ὅταν διατεθῶμεν ὡς οὐδέποτε φαῖλον [οὐδὲν] πεισόμενοι. TCV.

506, 14. Προσδοκᾶν | Σημειῶσαι ὅτι ἀδιαφόρος τῷ προσδοκᾶν καὶ τῷ ἐλπίζειν χρῆται. BP.

506, 15. Πάντα ἀνθρώπινα | τὸ μὴδὲν ἀπειλπίζειν, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα εὐμετάβολα. BYP.

506, 16. Οὐδὲ γὰρ ἐν Λακεδαιμονίῳ ποτε | Τοῦτο πρὸς τὸ ἀνω ἔχει τὴν ἀναφορὰν, ἐν ᾧ ἐφη « πόρρω τοῦ τι » τοιοῦτον ἐλπίζειν ἐσμέν, « ἵνα ἀποκρίνηται » οὐδὲ γὰρ « ἐν Λακεδαιμονίῳ ποτε ἤλπιζον εἰς τοιαῦτα πράγματα » « ἀφίεσθαι, » ἀ οὐ γ. ἤρωττε διὰ τὴν εὐνοίαν τῆς πατρίδος εὐθὺς ἀποκρίνασθαι διὰ τὸ δόσσημον. Τοιγαροῦν παρεμβαλὼν ἠθικῶς τὰ πρῶτα τότε τὸ λυκοῦν ἐπήγαγε λανθάνων· ἀναμνησθεὶς δὲ τῆς ἐν Λεύκτροις συμφορᾶς τῆς καθελούσης τὴν Σπάρτην καὶ τῶν κατὰ τοὺς Συρακοσίους· πανταχόθεν δὲ ἀξίει καὶ τούτους, ἐπειδήπερ ἐπὶ Λακεδαιμονίων ὡς ὄντων γνωρίμων οὐκ ἔδειτο. Ἡ δὲ εὐχῆσις ἀπὸ πολλῶν· ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν φόρους ἀπὸ Καρχηδονίων,

ἀπὸ τοῦ ἀρχειν τῶν περὶ αὐτοὺς, ἀπὸ τοῦ νικῆσαι συμ-
μαχίᾳ τοὺς Ἀθηναίους. Πρῶσειται δὲ καὶ τὸ δημοκρα-
τούμενοι, ἵνα τὸ ἀληθὲς τῆς μεταβολῆς καὶ τῆς τυραννίδος
τὸ πταίσμα ποιήσῃ σφοδρότερον. Εἶτα ἐξέρας τῆν τῶν
Συρακοσίων ἰσχύιν τὸν κεκρατηκότα λιάν ἡλάττωσι,
γραμματεῖα καὶ ὑπέρητην προσειπὼν, ὀνόματα παρ' Ἀθη-
ναίους ἀπερριμένα. Τοιγάρτοι καὶ ὡς φασὶ προσέθηκεν,
ἴν' ὑπολάβοι τις τῶν διηγησαμένων ὑπάρχει τὸ αἴτιον.
Εἴρηται δὲ ὑπὸ τινων ὡς οἱ παρὰ τοῖς Συρακοσίοις γραμ-
ματεῖς σεμνοὶ τὲ εἰσι καὶ ἔνδοξοι, καὶ οὐχ ὡς οἱ παρ'
Ἀθηναίους· ὅθεν τὸ ὑπέρητης συνέκρουεν, ἵνα εἰς ἔννοιαν
τοῦ παρ' αὐτοῖς γραμματεῖας ἀφικωνται. TCV.

506, 22. Οὐδὲ γὰρ ὁ νῦν ἂν Διονύσιος ἤλπισεν] Περὶ οὗ
παροιμία, Διονύσιος ἐν Κορινθῶν. BY. Γιός ἐστιν ὁ δεύτε-
ρος· ὁ γὰρ πατὴρ αὐτοῦ Ἑρμοκράτους υἱὸς ἦν· Δίωνος δὲ
ἀδελφὴν εἶχεν ὁ πρῶτος Διονύσιος γυναῖκα· οὐ μὴν ἐξ αὐ-
τῆς ἦν ὁ δεύτερος Διονύσιος γυῖονός, ἀλλ' ἐξ ἑτέρας γυ-
ναϊκῆς Λοκρίδος. Ἐπεβούλευσεν οὖν τῷ Δίωνι ὡς συμ-
πράττοντι τοῖς ἄλλοις, τοῖς ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ πασι·
καὶ δὴ ἔφυγεν ὁ Δίων, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ κακῶς ἔπασχεν
ὑπὸ Διονυσίου. Ὑπὲρ τούτων ἀγανακτήσας ὁ Δίων ἀθρόως
ἐπῆλθε λαθῶν. TCV.

506, 23. Πόλιω στρογγύλω] Φορητῶν δηλονότι.
Μακρὰ γὰρ τὰ πολεμικὰ ἔνομαζουσιν. Ὅρα δὲ ὅσα πά-
λιν ἀντίθετε, τριήρεις πολλὰς καὶ ξένους καὶ πόλεις κεκτη-
μένον· ὥστε μὴδὲ τοὺς Ἀθηναίους, εἰ καὶ πολλὰ πρὸς
δύναμιν κέκτῃται, περὶ τὴν ἀσφάλειαν θαρρεῖν. TCV.

506, 25. Ἄλλ' οἶμαι τὸ μέλλον ἀδηλον] Μετὰ τὸν ἀπὸ
τῶν παραδειγμάτων φόβον ἤλθεν ἐπὶ τὸ κοινὸν ἐνθύμημα
λοιπὸν, ᾧ πάντες ἄνθρωποι δουλεύουσιν· ὅθεν καὶ παραι-
νεῖ φιλοσόφως μετριάσειν καὶ μὴ λέγειν ὡς πόρρω τοῦ
ἐλπίζειν ἔσμεν τὰ κακά. TCV.

507, 4. Σκέψασθε παράλληλα] Ἀντιθέτασιν ποιεῖται
καὶ ἀντιπαράθεσιν τῶν ἀποδοσίων ἐξ ἑκατέρου μέρους,
ἐάν τε λυθῆ ὁ νόμος, ἐάν τε κύριος γένηται· δεδοκῶς δὲ
τὴν σχέψιν καὶ τὴν αἴρσιν, ὅμως πάλιν ἀπ' ἑαυτοῦ διο-
ρίζεται, καὶ πρὸς τὸ χρήσιμον διοικεῖται ἀ βούλεται.
TCV.

507, 9. Οἱ μὲν ἄξιοι] Οὐκ ἐπήγαγε τιμηθήσονται, ἀλλὰ
τὰ δίκαια ἔχουσιν. TCV.

507, 10. Εἰ δὲ τίς ἐστιν ἀνάξιος] Ἐπειδὴ τοῦτο ἄνω
καὶ κάτω προφέρει Λεπτίνης, οὐδ' αὐτὸ ἀπῆκεν ἀδιόρθω-
τον. Τὸ δὲ ὡς ἔστω τοιοῦτόν ἐστιν· ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι
τινα εἶναι ἀνάξιον, ἔστω δὲ διὰ τὸ φάσκειν τούτους, ἵνα
μὴ πάντῃ λυθώσωμεν. TCV.

507, 12. Δίκην, ἣν ἂν ὑμῖν δοκῆ, δώσει] Ἐχει μετὰ
τοῦ δικαίου καὶ θεραπεῖαν ὁ λόγος, τὸ ὑμῖν, μὴ τὸ Λε-
πτίνῃ, δοκοῦν κυρούσασθαι. Τοῦτο δὲ ὁ ἡμέτερος ὑμῖν χα-
ρίζεται νόμος ὁ παραιοφαιρόμενος. TCV.

507, 13. Ἡ δὲ πόλις πιστὴ] Πιστὴ, διὰ τὸ μὴ μετα-
βάλλεσθαι, δικαία, διὰ τὴν ἀντιδοσιν, ἀφευδῆς, διὰ τὸ
μὴ ἡπατηκῆναι τοὺς εὖ ποιήσαντας. TCV.

507, 14. Ἐὰν δὲ ἀποψηφισθε, ὃ μὴ ποιήσατε]
Ἀπύχεται γενέσθαι τὸ φαῦλον, ὃ διαβάλλει καὶ βλάπτει
τὴν πόλιν· εἶτα τὸ ἀποπον ἐν ὑπερβολῇ, οὐχ ὅπως γε,
ὡς ἄνω εἰρηκαμεν, οἱ ἀνάξιοι δίκας παρέχουσιν, ἀλλὰ καὶ
ταῖς ἀγαθοῖς συμφορῶν γενήσονται πρόξενοι. Μετὰ ταῦτα
μέγιστα ὄνειδη προσέτασι τῆς πόλεως καὶ φθόνου καὶ ἀπι-
στίας καὶ φαυλότητος. TCV.

507, 16. Ἐτέροις] ἤγουν τοῖς ἀξίοις. P.

507, 19. Οὐκοῦν ἄξιον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Εἰς ἕξ
αὐτοῖς ἄνω ἀμφοτέρω λέγει, τίς οὖν εὖ φρονῶν τάδε μὴ
ἀρήσιν, αἰρείται δὲ τὰ χεῖρα; TCV.

507, 29. Ὅν τοῖς βελτίστοις πεσθόμενοι] Δόντες, φησὶ,
τοῖς βελτίστοις τὰ νικητήρια καὶ μεθ' ἑμῶν γενόμενοι
πάντα κομεισθε τὰ συμφέροντα καὶ νῦν καὶ εἰς ὑστερον.
TCV.

508, 6. Ὅπως μὴ βιασθῆτε ἀμαρτεῖν] Φιλονείκου
αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ εἶκιν καθίστησιν· οὐ γὰρ ἀνέχονται
βιασθῆναι. TCV.

Πολλὰ γὰρ ὑμεῖς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Θεραπεῖαι πρὸς
τῷ τλαεὶ τὸ δικαστήριον, μετῴγων τὴν αἰτίαν τῶν ἀμαρ-
τημάτων ἐπὶ τοῖς βήτορας· καὶ, ἵνα μὴ εὐέλωτοι δόξωσι
εἶναι, πολλὰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἀπάτης εἰργάσατο, κραι-
γῆς καὶ βίας καὶ ἀναίσχυντίας εἰπὼν. TCV.

508, 10. Ὅ μὴ πάθοιτε νῦν] Κρατήσατε οὖν τούτων
νῦν· οὐ γὰρ ἄξιον Ἀθηναίους ὄντας ἐν τοῖς οὕτω φανεροῖς
ἀπατάσθαι. TCV.

Ἄλλ' ἂ δίκαια ἐγνώκατε] Ἐπαρπάξει τὴν ψῆφον, ὡς
ἦδη ἔχων αὐτὴν ἀπὸ τῆς διανοίας τῶν δικαστῶν· προ-
ποιεῖται δὲ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν φροντίζειν, προσπαρεμβάλων
τὸ εὐορκον. TCV.

508, 13. Θαυμάζω δ' ἔγωγε εἰ τοῖς μὲν τὸ νόμισμα]
Ἐπιχειρήματα ἀπὸ τοῦ ἐλάττωτος· εἰ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ τῷ
νομίσματι θάνατος ἢ ζημία, πῶς οὐ μισητέον ἐλεῶν τοὺς
κίβδηλον τῆς πόλεως τὸ ἦθος δεικνύοντας; νόμισμα δὲ τὸ
ἀργύριον, ὃ ἂν τις, φησὶ, παραχαράξῃ, κολάζεται. Καὶ
τοῦτο μὲν οὐ ποιεῖ κοινὴν βλάβην, ὅμως δ' οἱ παραχα-
ράσσοντες τιμωροῦνται. Νόμους δὲ τὸν παραχαράσσοντα
οὐ τιμωροῦμεθα; οὐκοῦν κολαζέσθω. Ἐπεχειρήσει γὰρ
διαφθεῖραι διὰ τοῦ νόμου τὴν πολιτείαν. TCV.

XXI. ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ. *

* Ὅρος κατὰ σύλληψιν. B.

Τὴν μὲν ἀσβλαγίαν, ὃ ἄνδρες δικασταί, καὶ τὴν ὕβριν,
ἣ πρὸς ἅπαντας ἀεὶ χρεῖται Μειδίας οὐδένα οὐδ' ἑμῶν οὔτε
τῶν ἄλλων πολιτῶν ἀγνοεῖν οἶμαι.] Τὸ προοίμιον ἐξ
ὑπολήψεως τοῦ κατηγοροῦ κατ' αὐτοῦ τοῦ τὸ ἔγκλημα
ἔχοντος. Ἐνθα φησὶν Ἑρμογένης ὅτι περὶ αὐτῶν ὑπολή-
ψεις ἢ γρηστοὶ συστάσονται ἢ πονηραί. Κατηγοροῦντες
μὲν οὖν τὰς φάσεις προσούσας φαύλας βεβαιώσωμεν, τὰς δὲ
χρηστὰς διαλύσωμεν. Ἐνταῦθα οὖν ὁ βήτωρ τὰς φαύλας
βεβαιῶσθαι, τῶν δὲ χρηστῶν οὐ μέμνηται. Ὡς ὁμολογούμε-
νον δὲ παρὰ πάντων θεὸς ἀπῆκε τὴν κατασκευὴν ἀναγκαίως.
Οὐ γὰρ ἀμφίβολον. Παθητικὸν δὲ τὸ προοίμιον ἀλγούτως
ἐπὶ τῇ τοῦ Μειδίου ὕβρει. Ζητήσεις δ' ἂν τις ὅπως δημο-
σία κρίνων αὐτὸν ὕβρεις ἐμνημόνευσε. Καὶ βήτην ὅτι
βούλεται πᾶσαν ὕβριν δημοσίαν ἐπιδείξει καὶ μάλιστα τὴν
Μειδίου. Εἰ γὰρ καθ' ἕνα πάντας ὕβριζει, ἐκ δὲ τῶν καθ'
ἕνα ἢ πόλις, δηλον ὅτι δημοσίᾳ ἀδικεῖ. Καταπορικῆ δὲ
κέρχεται τῇ προτάσει διὰ τὴν ποιότητα τοῦ Μειδίου.
Πλούσιος γὰρ καὶ μεγαλόφρων· οἱ δὲ τοιοῦτοι μεζῶς εἰσι
τῶν πολλῶν καὶ ὡς τυραννικῶς διαβέβληνται. Αἰδὸ δὲ
καὶ εἶπεν ὅτι πάντας ὕβριζει, τὸ τῶν τυράννων ἴδιον αὐτοῦ
κατηγορῶν. Εἰσφέροντες δὲ τινες ἡμῖν κοινὸν ὄνομα λέ-
γουσιν διὰ τὴν ἀσβλαγίαν ἐνταῦθα ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἀσβλαγί-
ας.

* Scholia quibus sigla non apponitur, in TCV leguntur.

γίας. Φαμέν δὲ καὶ ἡμεῖς ὅτι ἀσελγῆς λέγεται ὁ μὴ μετῶν μήτε δικαιοσύνης μήτε ἀρετῆς. Σάλγη γάρ ἐστι μία πόλις τῆς Παμφυλίας, ἐν ἣ πάντες δίκαιοι ἦσαν καὶ ἀρετῆς ἀνόμεστοι. Ἀσελγῆς οὖν ὁ μὴ μετῶν τῆς Σάλγης.

514, 4. Ἐγὼ δ', ὅπερ ἂν καὶ ὑμῶν ἕκαστος] Ἐντεῦθεν τὸ πρῶτον μέρος τοῦ δευτέρου μέρους τῆς προτάσεως. Ἐπειδὴ δὲ διαβάλλων εἰς δεινότητα αὐτὸν ὁ Μειδίας εἰλεγεν, οὐδὲν πέπονθε δεινὸν, ἀλλὰ τῇ τέχνῃ βαρρῶν ἐπαίρει τὰ πράγματα καὶ τὰ μικρὰ μεγάλα ποιεῖ, διὰ τοῦτο ἐπεισεῖαν καὶ μετρίωτα υποκρίνεται λέγων, ὃ καὶ ὑμῶν ἕκαστος ἂν ἐποίησεν ὑβρισθεῖς, τοῦτο καγὼ νῦν ἐποίησα, ὁ νομιζόμενος ῥήτωρ.

514, 5. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐποίησα] Ἐκείνων μὲν τυραννικῶν, ἑαυτὸν δὲ ὡς ἓνα τῶν πολλῶν (ἄξιον) ἐπιδεικνύμενος.

514, 16. Καὶ προῦδαλόμην ἀδικεῖν τουτονὶ περὶ τὴν ἑορτήν] Ἄντι τοῦ εἰσηγαγόν. Ἐδειξε δὲ ἐκ τούτου τίνας κρίνει τὸν Μειδίαν. Οὐ γὰρ εἶπεν ἀσεβεῖν, ἀλλ' ἀδικεῖν περὶ τὴν ἑορτήν. Τοῦτο δὲ δημόσιον. Προβολὴ γάρ ἐστιν ὄνομα δίκαε κατὰ τῶν περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικούντων.

514, 7. Οὐ μόνον πληγῆς] Ἐντεῦθεν ἐστὶν ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου μέρους τῆς προτάσεως. Διὰ μὲν γὰρ τοῦ λέγειν « τοῖς Διονυσίοις » συνάπτει τὸ δημόσιον. Καὶ τὸ « βία καὶ παθὼν παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν » οὕτως ἔχει. Συνήπται γὰρ πάλιν ἀμφοτέρω καὶ τὸ ἴδιον καὶ τὸ δημόσιον. Δόξεις δ' ἂν ὡς ἴλαττον προτιθέσθαι τὸ τῶν πληγῶν. Ἐχει δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ διὰ τῆς τοιαύτης συνθέσεως ἀντιπίπτου υποτίμηνται καὶ προλῦει τὸ συγγνωμονικόν, ὅτι δι' ὀργὴν ἐπληῖξα. Εἰ γὰρ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βία καὶ πρὸ τῆς ἑορτῆς πεποίηκε πρόδηλον ὅτι οὐ δι' ὀργὴν, ἀλλ' ἐκ προνοίας.

514, 9. Ἐπειδὴ δὲ καλῶς καὶ τὰ δίκαια ποίω] Ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου μέρους τῆς προτάσεως. Σχεδὸν δὲ ὅσπερ ἀόριστον καὶ μονομερῆ τὸν λόγον ἀπεργάζεται. Εἰ γὰρ φθάνει προκατεγνωσμένος ὑπὸ παντὸς τοῦ δήμου, πρόδηλον ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἀπολογίαν. Δεῖ δὲ τὸν κατηγοροῦν, κἂν μὴ οὕτως ἔχη τὰ πράγματα, πειρᾶσθαι μονομερῆ τὸν λόγον ποιεῖν, ἵνα οἱ δικασταὶ ὡς ἐφ' ἂμολογοῦμένους καταψηφίσωνται.

514, 10. Ὁ δῆμος ἅπας] Κἀνταῦθα πάλιν ἀντιθεῖν προλῦκεν. Φησὶ γὰρ ὁ Μειδίας (p. 577, 4) ὅτι χορευταὶ καὶ ξένοι καὶ τοιοῦτοί τινες κατεχειροτόνησαν. Ὁ δὲ προλαβὼν φησὶν ὅτι ὁ δῆμος ἅπας, καὶ δείκνυσιν οὐ μόνον τὸν δῆμον, ἀλλὰ καὶ τοὺς δικαστὰς αὐτοῦ κατεγνωκότας. Εἰ γὰρ μέρος οἱ δικασταὶ τοῦ δήμου, πρόδηλον ὅτι κἀκεῖνοι συγκατέγνωσαν.

514, 11. Καὶ σφόδρα] Ἴνα δόξη κατεγνωκέναι ὁ δῆμος « καὶ σφόδρα » μετ' ἐπιτάσεως εἶπα, καὶ ὅτι οὐ δεινότητι τῇ ἐμῇ παραχθῆς, « ἐφ' οἷς ἡδικημένω μοι. »

514, 12. Ὅσα πάντα ποιούντος τούτου] Σφόδρα βιαίως οὐ μόνον δικαστὰς καὶ δῆμον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἑαυτοῦ κατεγνωκότα πεποίηκεν. Εἰ γὰρ καὶ ἰκέτευεν, πρόδηλον ὅτι κατεγνωκέναι ἑαυτοῦ. Τὸ γὰρ ἰκετεύειν τῶν ἐαλωκότων.

Καὶ τινῶν ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ] Προδιαβάλλει τοὺς μάρτυρας τοῦ Μειδίου ὡς καὶ αὐτοὺς συγκατεγνωκότας. Προϊὼν γὰρ φησὶν, « Εὐκτῆμων ὁ κωνιορτὸς καὶ τοιαύτῃ τίς ἐστι « περὶ αὐτὸν μαρτύρων συνειστώσα ἑταιρία. » Πῶς [οὖν] δύναται τέληθ' ἂμολογεῖν οἱ μετ' αὐτοῦ συνικετεύοντες;

515, 1. Οὐκ ἐπέισθη] Ἐπαῖνε τὸν δῆμον ὡς πάντων

καταφρονήσαντα ἕνεκα τῶν δικαίων ὑφορᾶται δὲ τοὺς δικαστὰς μὴ χρήμασι πεισθέντες καταχαρίζονται τὸν ἀγῶνα τῷ Μειδίᾳ. Μὴ λέγων οὖν φανερώς θαρραύει τὸ λυποῦν. Εἰ δὲ ὁ δῆμος οὐ προσήκατο τὰς ὑποσχέσεις, οὐδ' εἰς τὸν πλοῦτον ἀπέβλεψεν, οὐδὲ ταῖς φανεραῖς ὑποσχέσεσιν ἠτήθη, πόσω μᾶλλον ὑμεῖς [οὐκ] ὀφείλετε κρύφα γενημέναις; τίνες δὲ ἦσαν αἱ πρὸς τὸν δῆμον ὑποσχέσεις; ἡμεῖς εἰσίσωμεν, χορηγήσομεν, τριηραχήσομεν. Ὅτι δὲ ψευδεῖς αἱ ὑποσχέσεις, προϊὼν φησὶν « ἐμὲ οἴεσθε ὑμῖν « εἰσίσαιν, ὑμᾶς δὲ νειμαῖσθαι. »

515, 2. Ἄλλὰ μιᾷ γνώμῃ] Οὐδεὶς διεσπάρη τοῦ πρόποντος, οὐδεὶς ἠγνόησε τὸ εἶκόσ' τότε πρῶτον ὁ πᾶς δῆμος μιᾶς ἐγένετο γνώμης, ἵν' ἕκαστος καταψηφίσεται τοῦ Μειδίου, φοβούμενος, ἢ αἰσχυνοῦμενος τάναντία τοῖς ἄλλοις γνώμαι.

Πολλοὶ μοι προϊόντες, ὧ ἄνδρες δικασταὶ] Ἀπίθανον ἔδοξε τὸ νόημα ὅτι καὶ οἱ δικασταὶ παρωξύνοντο εἰς τὴν κατηγορίαν, εἰ μὴ προλαβὼν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ πάντας ἦν δεῖξας ὑβρισμῶνους.

515, 7. Ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ] Ἐντεῦθεν ἡ κατασκευὴ τοῦ δευτέρου μέρους τῆς προτάσεως. Τὸ ἀπίθανον δὲ τῆς προτάσεως ἔβρω διόλου, καὶ ἴνα μὴ τίσιν ἐπιόρκος δόξη, τὸ στοχαστικὸν προσέθηκεν.

515, 10. Ὅν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐτεβάντο] Ἄντικρὺς διὰ τούτων αἰν(ττεται τὸν τύραννον. Εἰ γὰρ ἐν δημοκρατίᾳ ζῶν οὐκ ἔστι καθεκτός, τί ἄλλο ἢ τύραννος ὁ τοιοῦτος; προσθεῖς δὲ τὸ ἰδιωτικὸν τῶν καθ' ἑαυτὸν ὅτι δεῖνὰ πέπονθεν, ἐπήγαγε τὸ δημόσιον, ὅτι καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἠβούλεσθε δικην λαβεῖν.

515, 11. Οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων] Οὐ δεύτερον τοῦτο προϊμῖον, ὥς τινες ψήθησαν, ἀλλὰ συμπέρασμα τῶν κειμένων ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ προϊμίου. BFRSTCV. Τοῖνον ἐντεῦθεν ἐστὶ τὸ συμπέρασμα τοῦ προϊμίου, ἐν ᾧ ἐστὶ καὶ ἡ προσοχή. Ἐχει δὲ κατασκευῆς δύναμιν τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ προϊμίου. Δύο γὰρ εἰσὶ ἐν τῷ λόγῳ προκατασκευαί, μία μὲν ὥστε μὴ ἰδιωτικὸν νομισθῆναι τὸν ἀγῶνα, ἡν διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν νόμων κατεσκευάσεν, ἑτέρα δὲ ὥστε μὴ πεισθέντας τοὺς δικαστὰς προδοῦναι τὸν ἀγῶνα. Τούτων γὰρ ὀπότερον ἂν συμβῆ, οἴχεται τὰ τῆς κατηγορίας τῷ ῥήτορι, καὶ διὰ τοῦτο μακρότερον δοκεῖ γενηθῆσθαι τὸν προϊμῖον, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τὴν κατὰ τὰ χρήματα τῶν δικαστῶν ἐξελεῖν.

515, 12. Ὅσα μὲν οὖν] τούτεστιν ἐπέισθη ὑμῖν. Καὶ κατηγορῶν πάντα δεῖξω τετηρημένα, οὐ προῦδωκα τὴν κατηγορίαν δι' ὑμᾶς, οὐδὲ χρήμασι ἐπέισθη. Μὴ τοῖνον μὴδ' ὑμεῖς. Καὶ τὸ μὲν ἀκόλουθον τοῦτο ἦν. Ὁ δὲ ἀπεσιώπησεν ὑπὲρ τοῦ μὴ προδήλως ἐξελέγχειν τοὺς δικαστὰς. Φιλονεικοτέρους γὰρ ἂν αὐτοὺς κατέστησεν.

515, 14. Ἐπειδὴ τις εἰσάγει] Μετὰ γὰρ τὸ ἀποκληρωθῆναι τὸ δικαστήριον ἔδιδοντο τοῖς θεσμοθέταις αἱ γραφαὶ, κἀκεῖνοι ἠρώτων λοιπὸν, βούλει κατηγορεῖν; ἢ μάρτυρας ἔχεις εἰς τὰς ἀποδείξεις ἐτοίμους; καὶ εἰ συνέφηνεν, οὕτως ἤδη λοιπὸν εἰσήγετο. Τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐπειδὴ τις εἰσάγει. Ἄρχοντες δὲ ἦσαν οἱ ἐν ἐκάστῳ δικαστηρίῳ τὰς κρίσεις εἰσάγοντες. Εἰσαγωγή γὰρ ἐστὶν ἄθνησιν ἀρχὴ τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων.

515, 15. Πολλὰ μὲν, ὧ ἄνδρες ἄθηναῖοι] Πόρρωθεν ἀποτρέπει τοῦ λήμματος τοὺς δικαστὰς. Εἰ γὰρ ἐγὼ πολλὰ λαμβάνων οὐκ ἐβεβήμην, πῶς ὑμεῖς ὀλίγα; πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐνὶ μὲν διδοῦς καὶ αὐτῷ τῷ πεπονθότι πολλὰ ἠδύνατο

δούναι, τοὺς δὲ δικασταῖς πολλοὺς οὖσαν οὐκ ἠδύνατο πολλὰ ὑποσχίσθαι. Κάμολ μὲν ἔβρον ἦν λαβεῖν, ὑμῖν δὲ ὑποσχέσθαι μόνον, κατὰ μὲν ὁ πεπονηθὼς δι' ὑμᾶς οὐκ ἔλαβον, ὑμεῖς δὲ οἱ μὴδὲν τὴν πεπονηθότος κατ' ἐμοῦ λήψετε;

515, 15. Πολλὰς δὲ δεήσεις] Οὐ πρὸς τὰς δεήσεις, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀπειλάς κυρίως τὸ ὑπομείνας. Σώζεται δὲ κατὰ φύσιν ἡ τάξις. Πρῶτον γὰρ τις ικετεύει, εἶτα μὴ τυγχόν χρῆται ταῖς ἀπειλαῖς.

515, 18. Ἄ δ' ἐν ὑμῖν μετὰ ταῦτα ἔστιν ὑπόλοιπα] Τὸ λοιπὸν ἀπεισιώησας, μὴ βουλόμενος φανερώς ἐγκαλέσαι τοὺς δικασταῖς, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἐξῆς ἀκαταλλήλως ἀπήγγελεν, ἵνα μηδεὶς ἀπειτήσῃ τὸ ἀκόλουθον. Τὴν γὰρ τάξιν ἐνήλλαξε καὶ φησιν, ὅσα πλείοσιν ἠνώχληκεν. Ἔθος δὲ ἔχει ὁ ῥήτωρ ὀλιγόσεις καλεῖν τὰς γινομένας τοῖς δικασταῖς ἀξιώσεις. Ἔστιν οὖν ἀπηρητημένος ὁ λόγος. Ἠκολούθησε γὰρ ὅπως ἀν ὁ νοῦς ὅσα δὲ πλείοσιν οὕτως ἠνώχλησε, τοσούτω [μᾶλλον] προσδοκᾷ λήψεσθαι τὴν ψήφον. Οἱ γὰρ ἀναίχωντοῦντες ἐν ταῖς παρακλήσεσιν οὐχ ἠδέως αὐτὰς ποιοῦνται τοῖς ὑπομείνουσιν. Ἐπάτεινε δὲ καὶ ἐμύκναι τὸ προοίμιον ὁ ῥήτωρ ἐπισημαίνων τὰ νοήματα, διὰ τὸ θυμικὸν περιγράφειν αὐτὰ οὐκ ἰσχύσας, ἵνα τῇ βύμῃ τοῦ πάθος ἀκολουθήσας ὁ λόγος ἀπορήσῃ ποῖαν τελευτὴν ποιῆσεται.

515, 19. Ὅσα πλείοσιν] Σχῆμα τὸ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ὑποστατικὸν λεγόμενον ἔστι τοῦτο. Καλεῖται δὲ ὅπως ἀπὸ τοῦ ὑφισταμένου τὸ σὸσῆτα τὴν εἰς τὸδε τὸ πρᾶγμα. S.

515, 21. Οὐ γὰρ ἂν καταγοιήν] Πληρώσας τὴν προκατασκευὴν ἐν τῷ προοίμιῳ διπλοῦν ἐπήγαγε συμπέρασμα, τὸ μὲν εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, ὅτι πάντας ὑβρίζει Μειδίαν καὶ οὐ χρὴ συγχωρῆσαι ὥστε καὶ τὸ λοιπὸν ἀδελῶς ὑβρίζει, τὸ δὲ εἰς τὴν προκατασκευὴν, ὅτι μὴ ἐναντία ποιήσῃτε χρήματα λαθόντες οἷς πρότερον ἤθιστες. Καὶ ἐτελεύτησεν αὐτῷ τὸ συμπέρασμα εἰς τελικὸν κεφάλαιον, τὸ συμμέρον. Διὰ τοῦτο γὰρ φαμεν συγγένειαν ἔχειν τὰ προοίμια πρὸς τοὺς ἐπιλόγους, διότι συμπληροῦνται καθεῖνοι τοῖς τελικοῖς κεφαλαίοις. BFRSYTCV.

515, 26. Εἰ μὲν οὖν, ὡ ἀνδρες] Τοῦ μὲν πρώτου προοίμιου τοῦ πραγματικοῦ πλείστον μετέχον ἔλαττον εἶχε τὸ παθητικόν· ἐν δὲ τούτῳ πλέον βούλεται κινήσῃ τὸ πάθος, ἵνα πανταχόθεν τὸν δικαστὴν χειρώσῃται. Εἰς τελικὸν δὲ κεφάλαιον κατέλιξε τὸ συμπέρασμα τῆς πρώτης προτάσεως. BFRSYTCV.

Ἐντεῦθεν τὸ [δεύτερον] προοίμιον. Ἔστι δὲ καὶ ἡ πρότασις αὐτοῦ διμερῆς, καὶ τίκεται ἐντεῦθεν ἡμῖν ἀπορία, ὅτι πῶς ἐνταῦθα λέγει, εἰ ἦν παραπροσεβίας ὁ ἀγὼν, οὐκ ἂν ἔδεικνυτο, καὶ πῶς ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου (p. 341, 5), παραπροσεβίας ὑπάρχοντος τοῦ ἀγῶνος, δεῖται. Καὶ φαμεν ὅτι αὐτὸς ἐπιλόγεται λέγων ὅτι δέομαι ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαι. Φοβηθεὶς δὲ μὴ σοφίεσθαι δόξῃ, κατηγοροῦν μὲν, ικετεύων δὲ ὡς οἱ φεύγοντες, ἐθεράπευσε τὸ λυποῦν ἐκ τῆς τοῦ προοιμίου προτάσεως. Εἰ μὲν ἐπ' ἄλλοις ἔκρινον, οὐκ ἂν ἔδεικθῃ, καὶ εἶπε δημοσίων ἀδικημάτων ὀνόματα, παρανόμων καὶ παραπροσεβίας, ἐξισάζων τὴν ὑβριν τοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι. Βούλεται οὖν καὶ ὡς κατήγορος κατατρέχειν καὶ ἑλεῖσθαι ὡς φεύγων, καὶ ἅμα δεῖξαι ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἀγὼν ὁμολογουμένης ἔστι δημοσίος.

515, 29. Νομίζων τῷ μὲν κατηγορῶν] Ἐντεῦθεν ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου μέρους. Θέλων δὲ αὐξάνει τὸ ἀξίωμα δεικνύει ὡς οὐδέποτε ἂν ἔδεικθῃ κατηγορῶν, εἰ μὴ νῦν ἐν τῷ τῶν φευγόντων σχήματι καθεστῆκεν. Τὸ γὰρ τυ-

πηθέντα μὴ λαβεῖν δίκην ἔοικε τῷ ἠτᾶσθαι. Ζητήσῃ δ' ἂν τις πῶς ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, καίτοι κατηγοροῦν φησι· «δεήσομαι πάντων ὑμῶν.» Ῥητόν οὖν ἔστι διαφοραὶ δεησῶν εἰσιν. Ἐκεῖ μὲν γὰρ καὶ δεήσεις σεμνῆ καὶ φρόνημα ἔχουσα, ἐνταῦθα δὲ ταπεινότης ἔχει ἡ δεήσις. Φησὶ γὰρ «δέομαι δὲ ὑμῶν καὶ ικετεύω,» καὶ ὥσπερ ἠτητημένους τὸν ἀγῶνα οὕτω πυνθάνεται (ποιεῖται?)

516, 3. Καὶ διὰ τοῦτο τῆς φυλῆς] Ἄνθ' ἑαυτοῦ τὴν φυλὴν ἀνόμασεν, ἐπισείων αὐτῷ πολέμιους πολλοὺς καὶ ὀλικλήρον τὴν φυλὴν. Καλῶς δὲ καὶ τὸ «ἀδίκως.» Οὐ γὰρ ἀπλῶς εἶπεν «ἀρηρήθη ἡ φυλὴ,» ἀλλ' «ἀδίκως.» Ὁ πολέμιος ἔχει [παρὰ] τὸ δίκαιον.

516, 9. Εἰ γὰρ οἶόν τε] Ἐντεῦθεν ἡ κατασκευὴ τοῦ δευτέρου μέρους. Συνῆψε, φησὶ, Μειδίαν τῇ κακίᾳ τὰ ἄμικτα, κατήγορον ἀποφῆνας τὸν φεύγοντα.

516, 10. Ἔστι τις συμφορὰ] Τῇ παραθέσει τῶν ἄλλων ἔστι συμφορὰ. Εἰ οἱ κρινόμενοι, φησὶν, ἐν συμφοραῖς ὄντες ικετεύουσι, κατὰ τὸ ὑβρισμῶς, εἰ μὴ λάβοιμι δίκαν, ἐν συμφορᾷ ἔσομαι. Εἰκότως ἄρα δεήσομαι.

516, 11. Δέομαι οὖν ὑμῶν ἀπάντων] Διωκῆσαστο ἱκανῶς τὸ δεῖν ικετεύειν. Ἐντεῦθεν δὲ τὸ συμπέρασμα τοῦ δευτέρου προοιμίου, ὅπερ προοίμιον εληλάται αὐτῷ ἐκ συστάσεως τοῦ οἰκείου προσώπου ἐν διορισμῷ. Διορίζει γὰρ (ὅτι) ἐν ποίοις ἐγκλήμασι δεῖ δεῖσθαι τὸν κατήγορον, καὶ ἐν ποίοις οὐ δεῖ.

516, 13. Ἐπειτ' ἐὰν ἐπιδείξω] Εἰς τελικὸν δὲ κεφάλαιον, τὸ συμμέρον, κατέλιξε τὸ συμπέρασμα τῆς προκατασκευῆς. BRY.

516, 17. Ὑβρισμαὶ μὲν ἐγὼ] Ἐκ τεττάρων βραυν βιάζεται δημόσιον δεικνύει τὸ γεγονός· πρώτου μὲν, ὅτι πᾶσα ὑβρις καὶ ἐν ὀλικῷ δῆποτε κατὰ δημοσίων ἔστι. Καὶ τοῦτο δεικνύειν εἰ μὲν διὰ τοῦ εἰπεῖν, «τὰς μὲν γραφεῖς ἴσασκε παντὶ τῷ βουλομένῳ, τὸ δὲ τίμημα ἐποίησε δημόσιον ἔδον.» Δευτέρου δὲ, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ γιγνόμενα, καὶ εἰς ἰδιώτην ἦ, δημόσια ἔστι· τρίτου, τὰ εἰς χορηγὸν γιγνόμενα καὶ πολλῶν πλέον· τετάρτου, ὅτι οὐ δι' ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντας τοὺς ἄλλους ἔσους ὑβρισην ἀξίως ἔστιν ὡς ὑβριστῆς καὶ τυραννικῆς δημοσίας κολασθῆναι. Πρῶτον οὖν ἀποδείκνυσιν ὅτι πᾶσα ὑβρις δημόσιον ἔστι, καὶ φησιν·

516, 21. Εἰ τις οὖν ὑμῶν] Ἐντεῦθεν ἡ προκατασκευὴ, ἔνθα τίθησι τοὺς δύο νόμους, δεικνύων ὅτι δημόσιον ἔστι τὸ ἀδίκημα. Ἄτεροι δὲ φασὶν ὅτι τοῦτο δοκεῖ μὲν συνηρηθῆσθαι τῷ προοίμιῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς ὥσπερ προοίμιον ἔστι τῆς κατασκευῆς τῆς μελλούσης. Ἐντεῦθεν γὰρ προειβάξει περὶ τοῦ χρῆναι τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ πάντα δημοσίαι νομίζειν, καὶ οὐ τῶν ἰδίων τινὸς ἔνεκα γίνεσθαι, τουτέστιν ὅτι πᾶσα ὑβρις δημόσιον ἔστιν.

Εἰ τις ὑμῶν ἄρα] Τρίτον προοίμιον. BR.

516, 23. Ἐνθυμηθεὶς νῦν] Καὶ τοῦτο τοῦ πρώτου βραυ καὶ ὥσπερ εἰκονοῦ τοῦ πρᾶγματος. Πάντα γὰρ ταῦτα οὗ τοῦ δημοσίου εἶναι πᾶσαν ὑβριν κατασκευαστικά ἔστιν.

516, 28. Ἀναγνώσεται] Ἐντεῦθεν καθαρώς εἰς αὐτὴν τὴν προκατασκευὴν εἰσεβέληκεν, ἥτις ἔστιν ὁ δεύτερος βραυ, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ γιγνόμενα δημοσία ἔστιν. Καὶ ἀναγινώσεται τοὺς νόμους, δι' ὧν τοῦτο κατασκευάζεται. BFRSTCV.

Τὸν νόμον] Ὁ νόμος κατασκευάζει τὸν βραυ τοῦ πάντα τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ γιγνόμενα δημοσία δοκεῖν εἶναι. BFTC.

517, 1. Νόμος· τοὺς πρυτάνεις ποιεῖν] Ἐρῶσθῃ μὴ

λέγων ἃ πέπονθεν ὑπόνοιάν τινα ἐμβάλλη τοῖς ἀκούουσιν, ὅθεν ἀνέγνω πρὸ τῆς διηγήσεως τοὺς νόμους, ἔπερ ἔφαμεν, κατορθῶν. Ἐβέδοιαι γὰρ μὴ ἰδιωτικὸς ὁ ἀγὼν γίνηται ἐκ τῆς καταστάσεως, ἰδιωτικὰ πράγματα ἐχούσης, καὶ διὰ τοῦτο πρὶν εἰσεῖν ἃ πέπονθε, προύλαβε τὸν δικαστὴν τῇ ἀναγνώσει τῶν νόμων, ἵνα κἂν ὑβρεῖς λέγῃ κἂν πληγὰς καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς δημοσίων ἀκούουσιν, ἀποδειχθέντος τοῦ πάντα τὰ ἐν ἑορτῇ γιγνόμενα δημοσία εἶναι. Ἔστι δὲ ὁ πρῶτος νόμος τοιοῦτος, ὅτι μετὰ τὴν ἑορτὴν ἐγγίγνετο ἐκκλησία ἐν Διονύσους, καὶ ἐξητάζετο ὁ ἀρχων περὶ ὧν διώκηκε καὶ περὶ ὧν ἠδίκησε τις καὶ παρενόμησεν.

517, 7. Ὁ μὲν νόμος οὗτος ἐστίν] Ἐκ τούτου τοῦ νόμου συλλογισασθαι βούλεται περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑορτῆν. BRSYTCV. Πῶθεν οὖν; ὅτι ἡ προβολὴ δημοσίων ἐκ τῶν ἐξῆς δείκνυσιν.

517, 9. Ἐν Διονύσους μετὰ τὰ Πάνδια] Ἐν Διονύσους μὲν ἐν τῷ θεάτρῳ. Ζωνήτω γὰρ τῷ θεάτρῳ τὸ τέμενος. Πάνδια δὲ οἱ μὲν διῆς ἑορτὴν ἐνόμισαν, οἱ δὲ Πάνδιαν τὴν Σελήνην νομίζουσιν, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντοτε ἴναι. Τὸν μὲν γὰρ ἥλιον ἐν ἡμέρᾳ μόνῃ θεωρεῖν ἔξεστι, τὴν δὲ Σελήνην καὶ ἡμέρας καὶ νύκτωρ. Ἦγον οὖν καὶ τῆς Σελήνης ἑορτὴν μετὰ τὰ Διονύσια, ἐπειδὴ Διονύσου ἀδελφὴ ἡ Σελήνη, εἴπερ τὸν Διόνυσον καὶ Ἀπόλλωνα καὶ ἥλιον καλοῦσιν, ἴνιοι δὲ παῖδα Σελήνης τὸν Διόνυσον.

Μετὰ τὰ Πάνδια] Πάνδια καὶ Πάντια ἡ Σελήνη, ὅτι πάντοτε ἐστὶ καὶ λάμψει, ἐν τε νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ. Διόνυσον δὲ λέγει τὸν ἥλιον ἦτοι τὸν Ἀπόλλωνα. BY. Ὅτι Πάνδια ἡ Σελήνη διὰ τὸ πάντοτε διεῖναι. Ὁ μὲν γὰρ ἥλιος ἐν ἡμέρᾳ μόνῃ θεωρεῖται, ἡ δὲ Σελήνη καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτί. BF. Πάνδειαν τὴν Σελήνην τινές. Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντοτε διεῖναι. Τὸν μὲν γὰρ ἥλιον ἐν ἡμέρᾳ μόνον θεωρεῖν ἔξεστι, τὴν δὲ Σελήνην καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ νύκτωρ. RSY.

517, 10. Ἐν δὲ ταύτῃ ἐπειδὴν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι] Πρόεδροι ἐκαλοῦντο οἱ πεμπόμενοι ἐν τῇ βουλῇ παρὰ τῆς πρυτανειούσης φυλῆς. Οἳτοι δὲ πάλιν ἐπέμνοντο παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, καὶ προκαθεζόμενοι ἐν τῷ θεάτρῳ, (διὸ καὶ πρόεδροι ἐκλήθησαν,) ἠρώτων τὸν δῆμον εἰ δοκαὶ αὐτοῖς ἐπισκέψασθαι περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑορτῆν, οἱ δὲ ἦρον τὰς χεῖρας. BFYTCV.

517, 11. Περί ὧν διώκηκεν ὁ ἀρχων] Ἐβέδοιαι γὰρ λόγον, εἰ τὸ ἄγαλμα ἀλώδητον ἔωσεν, εἰ τῶν ἄλλων μηδὲν τι ἐνέλιπε χρηματίων.

517, 12. Καὶ περὶ ὧν ἄν τις] Προθεῖς ἀρχοντας καὶ προέδρους συνῆψε καὶ τὰς ὑβρεῖς τὰς ἐν τῇ ἑορτῇ. Ἀῆλον γὰρ ὅτι ἐν τῇ ἐνὶ νόμῳ οὐ τὸ μὲν δημοσίον, τὸ δὲ ἰδιωτικόν, ὥστε ἐκ τούτου συλλογίζεται τὸ καὶ τὰς ὑβρεῖς δημοσίας εἶναι, εἴπερ καὶ περὶ τὸν ἀρχοντα δημοσίας.

517, 13. Καλῶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Συναγωνίζεται τῷ νόμῳ, διὰ τῶν ἐπαίωνν συστήσαι βουλόμενος. Καὶ περὶ τῶν τοὺς ὑπερημέρους εἰσπραττόντων, ὥσπερ καὶ περὶ τῶν ἰδιωτῶν, εἰ γίνοντό τινες ὑπερημέροι, διδοῖσι τὴν ἀποφάσειαν ὁ νόμος.

517, 18. Βούλομαι τοῖνον] Δεύτερον ἀναγινώσκει νόμον, ἀντικείμενον ὑποτεινόμενος. Ἐπειδὴ γὰρ ἀπέδειξεν ὅτι πάντα τὰ περὶ τὴν ἑορτὴν δημοσία ἐστίν, ἀντίκειται αὐτῷ, ἀλλ' οὐ τὰ γε περὶ τοὺς ἰδιώτας γιγνόμενα, ἀλλ' εἰ τις ἢ χορηγὸν εἴρσειεν, ἢ αὐλητὴν ἀπελάσειεν ἢ κωμῳδῶν, ἢ τὸν δῆμον τῆς θείας κωλύσειεν. Βουλόμενος

ἀποδείξει καὶ τὰ περὶ τοὺς ἰδιώτας ἐν τῇ ἑορτῇ δημοσία ὄντα τὸν δεύτερον ἀναγινώσκει νόμον.

518, 6. Ἐνθιμασίε, ὡς ἄνδρες δικασταί] συνελθεὶ τὸ νόημα τὸ ἐν τῷ προτέρῳ νόμῳ, ἵνα δεῖξῃ κοινωσίαν τῷ προτέρῳ νόμῳ πρὸς τὸν δεύτερον. Τοῦ νόμου δὲ τοῦ δεύτερου ὄντος τοιοῦτου, ὅτι μὴδὲ τοὺς ὑπερημέρους ἀπαιτεῖσθαι [ἔξεστι] ἐν τῇ ἑορτῇ (οὐς ἀπαιτεῖν καὶ χειρὶ μᾶλλον ἐκέλευεν ὁ νόμος), ἀγωνίζεται ἐκ τοῦ ἐλάττονος, λέγων ὅτι, εἰ τοὺς ὑπερημέρους ὁ νόμος κελύει μὴ ἀπαιτεῖσθαι ἐν τῇ ἑορτῇ χειρὶ, πόσῳ γε μᾶλλον κελύει μὴ τοὺς ἀναίτιους βιάζεσθαι; ἔστι γὰρ ἄλον ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος τὸ ἐπιχειρήμα, ἐκ τε προσώπου καὶ πράγματος εἰλημμένον, προσώπου μὲν, χορηγὸς πρὸς ὑπερημέρον, πράγματος δὲ, ὑβρεως καὶ χρημάτων.

518, 11. Οὐ γὰρ ὅπως] Το μὲν μὴ κείμενον ἐν τῷ νόμῳ συνήγαγεν ὡς ὁμολογούμενον, τὸ δὲ γεγραμμένον ὡς παρακολούθημα ἔλαβε· τὸ μὲν γὰρ περὶ τοῦ σώματος οὐ γέγραπται, περὶ δὲ τῶν ὑπερημέρων μόνον. Ὁ δὲ ἐκεῖνο μὲν ὡς ὁμολογούμενον ἔλαβεν, ὅτι οὐ τοῦτο μόνον ἔδοξεν ἡμῖν δεῖν, τὸ μὴ ὑβρίζεσθαι τινα εἰς τὸ σῶμα, περὶ δὲ τῶν ὑπερημέρων ὡς προσήκην, ἀλλ' ἤδη καὶ ταῦτα ἐκωλύσατε, ὅσα καὶ κατὰ δίκην γίνονται.

518, 14. Ἀλλὰ καὶ τὰ δία] Τῶν νενικηκότων, ἐν τῇ κρίσει δηλονότι, ταῦτα γίνονται τῶν ἠττηθέντων ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς. Συνήγαγε δὲ ἔξ ἀποδείξεως τὸ προτέρου νόμου ὅτι καὶ τὰ περὶ τοὺς ἰδιώτας δημοσία ἐστίν.

518, 15. Γιγνόμενα] χρήματα δηλονότι. P.

518, 17. Ἰμαίς μὲν τοῖνον] Μέλλον ἀναγινώσκειν τὸν νόμον ὑπέσχετο δεῖξαι τὴν τε τῶν ἄλλων εὐλάβειαν καὶ τὸ Μειδίου θράσος. Ὅσπερ οὖν ὑπέσχετο νῦν ἀποδεικνυσιν.

518, 23. Βούλομαι δὲ ἔκαστον] Προκατασκευαστικὸν μὲν τὸ νόημα, εἰσβολὴ δὲ εἰς τὴν προβολήν. Πληρώσας δὲ τὴν προκατασκευὴν, ἐν ἧ πάντα τὰ γινόμενα περὶ τὴν ἑορτὴν, κἂν εἰς ἰδιώτην ἦ, δημοσία ἀπέδειξε, μεταβαίνει λοιπὸν ἐπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Οὐκ ἔτι γὰρ ὡς ἰδιωτικῶν ἀκούσονται τῶν πραγμάτων. Κέχρηται οὖν προσιμῶν καταστατικῶν, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπαγγελίαν· τινὲς κωλύουσιν. Ὁ σύνοφιν ποιεῖται τῶν λεχθσομένων ἐν τῇ καταστάσει. Το γὰρ τοιοῦτον καὶ εὐκρινῆ ποιεῖ τὸν λόγον καὶ προσέχειν τὸν ἀπροσπῆν. BFRSYTCV.

518, 27. Ἐπειδὴ γὰρ οὐ καθίστηκτος] Ἡ κατάστασις ἐνταῦθεν, ἣν καὶ προβολὴν τινες ὀνομάζουσιν. rec. S. Ἐνταῦθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου μέρους τῆς προβολῆς. Φασὶ γὰρ τινες τοῦτο μὴ εἶναι διηγήσιν, διὰ τὸ προεἰδέναι τὸν δῆμον τὰ γεγενημένα καὶ διὰ τὸ ἐν ὄρω μὴ χρῆναι διηγεῖσθαι, ἀλλὰ προβάλλεσθαι. Ῥητέον οὖν ὅτι οὐ πάντες ᾔδεσαν τὰ γεγενημένα ὥσπερ ἐν τοῖς ἐπιλόγοις φησὶν, ὡς οὐ παρῆν ὁ δῆμος, ἀλλὰ χορευταὶ καὶ ἔξνοι καὶ τοιοῦτοί τινες ἦσαν, ὥστε ἀναγκαῖον ἦν διηγήσασθαι. Καὶ οὐ διηγήσασθαι βούλεται μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐξήσει τὴν ἑαυτοῦ φιλοτιμίαν ἐν τῇ καταστάσει. Πρὸς τοῦτοις ὅτι ἐν ὄρω ταῦτόν ἐστι προβολὴ καὶ κατάστασις. Ἦδη δὲ καὶ δρου δύναμιν ἡ κατάστασις ἔχει. Προβαλλόμεθα γὰρ ἐφ' οἷς πεπόνθαμεν. Ἀτόνους δὲ ταῦτα τὴν διήγησιν πληροῦμεν. Ὅταν δὲ πρὸς τὸ ἡμῖν χρῆσιμον διηγώμεθα, ὄρον περαίνομεν. Ἡμῶν γὰρ διὰ τῆς καταστάσεως εἰσαγόντων ὡς δημοσίων, εὐθὺς ὁ ἀντιδικὸς ὑπολαμβάνων ὡς ἰδιωτικὸν ὀρίζεται. Οὐκοῦν δρου δύναμιν ἔχει ἡ κατάστασις. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν συνεστραμμένους καὶ δι' ὀλίγων ὀρι-

ζόμεθα ἀγωνιστικῶς, ἐν δὲ τῇ καταστάσει πλατέως καὶ ἤττον ἀγωνιστικῶς. Διὰ τί δὲ ὀρικὴν δύναμιν ἔχουσα προβολὴ κέκληται; ὅτι ἐπανάγκης ἦν δύο ἀνθορισμοὺς ἐπιπτεῖν, εἴτερ βρος τις ἢ κατάστασις ἐκαλεῖτο. Ἡμεῖς γὰρ ὀριζόμενοι ἐν τῇ καταστάσει πλατέως, ὁ ἀνθοριζόμενος πρὸς ἐκεῖνον δύο ἐποίει ἀνθορισμούς. Ἰν' οὖν μὴ δύο ἀνθορισμοὺς ὀνομάζωμεν, τὸν μὲν πλατὺν βρον προβολὴν ἐκαλέσαμεν ἐν καταστάσει κείμενον, τὸν δὲ στενὸν μετὰ τὴν προβολὴν τὸν μὲν παρὰ τοῦ φεύγοντος, βρον, τὸν δὲ παρὰ τοῦ διώκοντος, ἀνθορισμόν. Ἐτι πρὸς τοῦτοις ἐπειδὴ πολλὰ καὶ ψευδῆ καὶ αἰσγρά καὶ ἐπηρεάς καὶ χλευασμῶσις ἐβούλετο κατεπειθεῖν τοῦ Μειδίου, ταῦτα δὲ ἐν μὲν τὸς ἀγῶσι λέγειν οὐκ ἔστιν, διὰ τὸ μικρὰ εἶναι καὶ τοὺς ἐλέγχους ἀπαίτεσθαι, ἐν δὲ τῇ καταστάσει τὰς μὲν ἀποδείξεις ἤττον ἐμελλε προσάγειν, λέγων δὲ διαβάλλειν καὶ παροξύνειν τοὺς δικαστὰς ἐν τῷ πληθει τῶν ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο καταστάσει ἐχρήσατο, καὶ τοῖς φανεροῖς καὶ μεγάλοις τὰ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ συνέπλεξεν, ἵνα δι' ἐκεῖνον καὶ ταῦτα αὐξήσῃ τὸ ὄμιον καὶ πιστὰ καταστήσῃ. Μικτὴν [δὲ] ἔφαμεν εἶναι τὴν κατάστασιν ἕκ τῃ δημοσίᾳ καὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων, ἔτι δὲ καὶ αὐξήσεως καὶ τὸ μὲν πλείστον αὐτῆς ἐστὶ πραγματικόν, τὸ δὲ παθητικόν, τὸ δὲ καταφορικόν, καὶ τὸ σύμπαν ὄλος ὁ λόγος τοιαύτην ἔχει τὴν μίξιν· πραγματικὸν μὲν, ἐν οἷς περὶ τε τῶν εἰς ἑαυτὸν γεγεννημένων καὶ τοῦ δημόσιον εἶναι τὸ ἐγκλημα διαλαμβάνει, παθητικὸν δὲ, ἐν οἷς αὖτις τὴν ὕβριν, καταφορικὸν δὲ, ἐν οἷς εἰς τὸ πρόσωπον ἀποτίσεται τοῦ Μειδίου. Ἀπὸ τοῦ δημοσίου δὲ τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο, χορηγὸν ὀνομάσατο.

518, 28. Τῇ Πανδιονίδι φυλῇ] Δέκατον μέρος ἢ φυλὴ τῆς πόλεως.

Τρίτον ἔτος τοῦτι] Ἡ ὡς τριῶν ἐτῶν ἔστι οὐ παρασχούσης τῆς φυλῆς τὸν λειτουργὸν, ἵνα γένηται πλείων αἰξίσι, ἢ πρὸ τριῶν τούτων ἐτῶν, ὡς καὶ ἐν Φιλιππησίοις (p. 29, 21)· « Φιλιππος ἐν Θράκῃ τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος. » Οὐ γὰρ δυνατόν ἐφεξῆς λαθεῖν τὸν χρόνον. Τὴν φιλοτιμίαν δὲ ἠβήτησιν, ὅτι διὰ τριῶν ἐτῶν μόνος αὐτὸς ἐκ τῆς φυλῆς ἐπέδωκεν.

518, 29. Παρούσης δὲ τῆς ἐκκλησίας] Πάντα δημοσία τὰ ὀνόματα, ἐκκλησία, ἄρχων, ἐπικληρώσις αὐλητῶν εἰς τὴν ἑορτήν. Οὐκοῦν ἐκ τούτων ὡς περὶ δημοσίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἤδη προσδιαλέγεται.

519, 2. Λόγων καὶ λοιδορίας γινομένης] Ἐκ τῶν ἐναντιῶν ἢ αἰξίσι. Ἔστι γὰρ μέγιστος τόπος αὐξήσεως τὸ τὴν προῦπαρχουσαν ἢ εὐπορίαν, ἢ καλαιπώριαν, ἢ πολέμων ἰσχύον αἰξίσι, ἵνα μεγίστη φανῇ τῷ λῦσαι τὰς τοιαύτας ἀπορίας καὶ κρατῆσαι τῆς δυνάμεως τῶν ἐναντιῶν.

Καὶ κατηγοροῦντος] Οὐκοῦν στάσις καὶ θόρυβος ἦν, ἐγὼ δὲ τὸν θόρυβον ἔλυσα διὰ τῆς ὑποσχέσεως.

519, 4. Παρελθὼν ὑποσχόμεν ἐγὼ] Πόλεμος ἦν τῶν ἐπιμελητῶν κατὰ τοῦ ἀρχοντος. Ὁ ἀρχων τοῖς ἐπιμεληταῖς ἐπέγχε τὴν μίψιν. Ἐπεικῶς δὲ τὸ « ὑποσχόμεν » εἶρηκε, διὰ τὸ ἐπαχθὲν ἢ πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν « Ἐλαχον. » Διὰ γὰρ τούτου τὴν πρὸς αὐτὸν εὐμένειαν ἔδειξεν, ἵνα πιστὸν καταστήσῃ ὅτι διὰ Μειδίου ἠττήθη τὸν ἀγῶνα, οὐ διὰ τὴν τύχην.

519, 9. Καὶ τὸ συμβάν ἀπὸ τῆς τύχης] Ἡ τύχη τῇ γνώμῃ συνέδραμε, δέδωκε τὴν ψήφον ἀποδείξαμένη τὸν τρόπον.

Καὶ θόρυβον καὶ κρότον τοιούτων] Εἰς αὐτὸν ἠβήτησεν, ἵνα μὴ Μειδίας δι' ὀργὴν δόξῃ ταῦτα πεποιηκέναι, ἀλλὰ φθονήσας ἐπὶ τοῖς ἐπαίνοις τοῖς εἰς τὸν ἐχθρὸν γινόμενοις. Ταχέως δὲ τὸν κρότον ἐπενεγκῶν εἶδεις ποῖον εἶρηκε θόρυβον. Τὸ δὲ « ὡς ἀν ἐπαίνουντας » ἐπιπαρηγοζόμενος λέγει.

519, 11. Μειδίας δὲ οὐτοσί μόνος τῶν πάντων ἦναι τοῦτο, φησὶ, καὶ τῇ τύχῃ καὶ τῇ πόλει. Ἡ μὲν γὰρ ἔδωκε τὸν κλήρον, ὑμεῖς δὲ ἐθαυμάσατε, Μειδίας δὲ ἐδυσφόρει καὶ ἀηδῆζετε.

519, 12. Ὡς ἔοικε] Ὡς φαίνεται, φησὶν, ἀφ' ὧν ἐπιποιήκεν.

519, 13. Ἐπηρεάζω μοι συνεχῶς] Οὐκοῦν ἐκ προνομίας καὶ [οὔ] δι' ὀργὴν πεποίηκε· τὸ δὲ « καὶ μικρὰ καὶ μέγιστον » ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικῆ καὶ δημοσίου.

519, 14. Ὅσα μὲν οὖν τοὺς χορευτὰς] Ἔθος ἦν τοῖς τῷ Διονύσῳ χορεύοντασι μὴ στρατεύεσθαι τοῦτον τὸν χρόνον. Ὁ τοίνυν Μειδίας ἠνάγκασεν αὐτοὺς ξέναι, καὶ οὐκ εἶα τῆς στρατείας ἀφίεσθαι· εἰσήκται δὲ κατὰ παράλειψιν, ἐπειδήπερ οὐκ ἔχει πολλὴν τὴν ἰσχύον. Τετραχὴ δὲ διεῖλε τὰ ἐγκλήματα, καὶ πρῶτον μὲν τὰ σαφρότερα προέταξεν, εἶτα τὰ ἰσχυρότερα, καὶ τρίτον τὰ σαθρὰ πάλιν, καὶ τέταρτον τὰ ἰσχυρὰ. Δεῖ γὰρ, εἰ μὲν κλείω εἴη τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἐν σαθρῶν, μέσον τιθέναι τὸ σαθρὸν· εἰ δὲ ἴσα εἶεν τὰ τε ἰσχυρὰ καὶ τὰ σαθρὰ, ἀρχεσθαι μὲν ἀπὸ τῶν σαφροτέρων, τελευταῖαν δὲ εἰς τὰ ἰσχυρότερα. Ἔστιν οὖν καὶ νῦν τὰ πρῶτα σαθρὰ. Τί γὰρ μέγα ἐγκλημα, εἰ τοὺς χορευτὰς ἐκώλυσεν ἀφῆθῆναι, καὶ ταῦτα ἵππερχῶν; καὶ εἰ τῶν Διονυσίων ἐπιμελητῆς ἐβούλετο καταστήναι;

519, 18. Οὐ γὰρ ἀγνοῦ τοῦτο] Γνωεὶς ὅτι μικρῶν ἐμνημόνευσε, πρῶτον μὲν τῷ κατὰ παράλειψιν σχήματι λέχρηται, ἔπειτα καὶ ἰσχύον αὐτοῖς διὰ τῶν ἔξῃ προσέθηκεν εἰπὼν διὰ πάσχων ἐγὼ ὁμοίως ἐπὶ τούτοις ἠγανάκτων ὥσπερ ἐπὶ τοῖς δεινοτάτοις.

519, 24. Μετὰ ταῦτα] Ἄ εἶρηκα προσεχῶς. S.

519, 25. Καὶ οὐδ' ἂν ἐπεχείρησα] Μεταβέβηκεν ἐκ' αὐτὸ τὸ ἰσχυρότατον, τὸ κατὰ τὴν ἐσθῆτα, καὶ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐξήσαι λέχρηται, προσηγώτερον τὸν δικαστὴν ποῖων. Ἄπιστα γὰρ, φησὶν, ἔδοξε τὰ λεχθησόμενα, εἰ μὴ τότε παραχρῆμα ἠλέγχθη.

519, 27. Τὴν γὰρ ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν] Τὸ ἰδιωτικὸν δημόσιον ἐποίησε τῇ προσθήκῃ τῆς ἱερᾶς. Ἐντεῦθεν δὲ ἢ τῆς προβολῆς αἰξίσι. Ποιεῖ δὲ αὐτὴν ἱερὰν ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ φοροῦντος· τὸ δὲ « τῶν » = χρῆσθῃ ἢ φορηταί, ἢ τριβηταί.

ἱερὰν γὰρ ἔγωγε] Τὸ ἀντιπίπτον ἔλυσεν· ἱερὰν λέγει, ἦν φορεῖς σύ; μὴ γὰρ ἱερεὺς εἶ; ὁ δὲ ἀπὸ τῆς πανηγύρεως καὶ τοῦ καιροῦ τὸ ἱερὰν εἶναι κατεσκευάσεν. Εἶτα ἐπειδὴ σοφισματώδης ὁ λόγος, προσέθηκε τοὺς στεφάνους, ὥσπερ συμμαχία χρώμενος. Μᾶλλον γὰρ τὸ κατὰ τοὺς στεφάνους ὥσπερ δημόσιον, ἐπειδὴ καὶ ὁ χορὸς ὁ ἄδων αὐτοῖς περιέκειτο.

519, 29. Χρησθῆ] Ἦτοι ἐὰν ἐν χρήσει γένηται. rec. S.

520, 3. Νύκτωρ ἐλθὼν] Ἀρξέσθητι ταῖς ἡμέραις εἰς ἐπιβουλήν, ὧ Μειδία, σπένδου τῷ πολέμῳ τὴν νύκτα, καθ' ἣν καὶ οἱ τῇ φύσει πολέμοιο ἠσυχίαν ἀσπάζονται. Πολλὴν ἔχει καὶ τοῖς πολέμοις ἢ νύχτῃς τὴν τιμὴν. Ἀνακωχὴν διδωσιν αὐτῇ καὶ ὁ δοκῶν δυσμενέστατος, σὺ δὲ μοι ποιεῖς ἐν ἑορτῇ νυκτομαχίαν παράλογον.

520, 4. Οὐ μόνον πᾶσαν γε] Τοῦτο εἶπεν, ἵνα καίση μὲν τὴν γνώμην, ἐκαινέση δὲ τὴν τύχην τὴν ἐμποδίσασαν. Τάχα δὲ τὸν χρυσοχόον ὁ Διονύσος ἐξανέστηκεν, ἵνα λησθῆ.

520, 6. Οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο] Πάλιν ἀπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου μετήλθεν ἐπὶ τὸ σαφρότερον, τὸ τε διαφθεῖραι τὸν χοροδιδάσκαλον καὶ τὸν ἄρχοντα, καὶ τὸ στασιάζει πρὸς αὐτὸν τοὺς χορηγοὺς, καὶ τὰς ἄλλας ἐπιηρέας. Ταῦτα γὰρ καὶ μικρὰ πρὸς κρίσιν καὶ ἄλλως ἀνέλπιστα. Τοῦτων γὰρ ὁ Μειδίας ὁμολογῆσει οὐδέν.

520, 8. Καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης] Ἴνα μὴ ὑποπτεύσῃ τις δτι μισθὸν προσδοκῶν πλείονα δέξασθαι Τηλεφάνης, μάτην τὸν διδασκαλὸν διαβέβηκε, τούτου χάριν ἐπαινεῖ τὸν τρόπον, βέλτιστον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ εὖνον περι αὐτόν. καὶ ἵνα λύσῃ τὸ ἀντιπίπτον, δτι διὰ φιλονεικίαν ὁ αὐλήτης ἐξέβαλε τὸν χοροδιδάσκαλον, ἵνα μόνος δόξῃ εὐδοκιμεῖν. Ὅτω γοῦν καὶ τὸν χορὸν αὐτὸς ἐδίδασκεν ἀπελάσας τὸν ἄνθρωπον. Φησὶν οὖν ὁ ῥήτωρ δτι καὶ βέλτιστος ἦν Τηλεφάνης καὶ εὖνος περι ἐμέ. Οὐκ ἂν οὖν διὰ τὴν ἴδιαν φιλονεικίαν ἐπιβουλεύειν ἠδύλησεν, εἴπερ ῥξει μὴ διεφθάρθαι τὸν ἄνθρωπον.

520, 12. Οὐδ' ἂν ἠγωνισάμεθα] Καλῶς οὐκ ἐπὶ τοῦ χοροῦ μόνον εἶπεν ἠγωνίσαστο, ἀλλὰ πληθυντικῶς καὶ ἑαυτὸν καὶ πᾶσαν περιελαβε τὴν φυλὴν.

520, 16. Ὅποτε τὸν ἐστεφανωμένον] Ὁ γὰρ τὰ πλείστα διοικῶν τῆς ἐορτῆς ὁ ἄρχων ἦν, ὥστε καὶ πολλὰ βλάπτειν ἠδύνατο, εἴπερ διαφθαρεῖς κατασκευάζειν ἠδουλήθη.

520, 17. Τοὺς χορηγοὺς συνήγεν ἐπ' ἐμέ] ἀντὶ τοῦ ἀποντας αὐτοὺς ἠρέθιζεν, οὐ βουλομένους παρῶξινεν, ἵνα μὴ δοκοῖεν διὰ τὸ βούλεσθαι κινῆν προσφιλονεικεῖν αὐτῷ. Τοῦ δὲ ἐξ ἀνάγκης συμβαίνον τοῦτο εἰς τὸν Μειδίαν ἀνήγαγεν. Ὅτ' γὰρ ἄλλοι χορηγοὶ φιλονεικούντες περι τῆς νίκης στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους. Φησὶν οὖν δτι Μειδίας αὐτοὺς ἀνέπεισεν ὥστε μοι πολεμεῖν. Εἴτα ἡ κατασκευή.

Βοῶν, ἀπειλῶν] Εἰ γὰρ ἐκείνων πρὸς με διαμαχομένων οὗτος ἔβασα καὶ ἠπειλεῖ μοι, πρόδηλος ἦν αὐτὸς ἐνέγων τοὺς χορηγοὺς.

Ὁμνύουσι] Τοῦτέστιν ἔδιδασκεν οὕτως ὁμνύειν ὥστε σφισσάσαι τὸν δρχον, ἵνα μοι κατασπουδάσαιεν.

520, 18. Τὰ παρασχίνα φράττων] Τοῦτέστιν ἀποφράττων τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσόδους, ἵνα ὁ χορὸς ἀναγκάζεται περιέναι διὰ τῆς ἐξωθεν εἰσόδου, καὶ οὕτω βραδύνοτος ἐκείνου συμβαίνει καταγελάσθαι τὸν Δημοσθένην. Τὸ δὲ προσηλῶν, ἢ τοὺς ἦλους ἐντιθεὶς, ἵνα ἀσφαλῶς αἱ βύραι ἐγκλεισθῶνται καὶ μὴ ἐξῆ κατά καιρὸν εἰσελθεῖν, ἀπ' οὗ τὸ γελάσθαι καὶ αἰτιαθῆναι συμβέβηκεν, ἢ δτι τοὺς ἦλους κατακρούων καὶ τύπτων ἐξακούεσθαι τὸν χορὸν φωνὰ οὐ συνεχῶρει.

520, 19. Ἰδιώτης ὢν τὰ δημόσια] Καίτοι Διονυσίων ἦν ἐπιμελητής. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸν προὔβαλλετο εἰς τὴν χειροτονίαν, διὰ τοῦτο ἰδιώτην φησὶν αὐτὸν εἶναι.

520, 21. Καὶ τούτων ὅσα γε] Ἄτοπον ἠγεῖτο τῶν μικρῶν τούτων μάρτυρας παρέχέσθαι. Διὰ τοῦτο οὖν ὡς αὐτοῦ τοῦ δήμου θεασαμένου καὶ μαρτυρουμένου ἐπήγαγεν « ἡμεῖς ἐστέ μοι μάρτυρες. »

520, 26. Προσδιaphείρας] Ἀπὸ τοῦ σαθροῦ πάλιν ἐπ' αὐτὸ τὸ κύριον καὶ τελευταῖον ἐχώρησε, τοῦτέστι τὰς πληγὰς, διότι καὶ μεζονὰ εἶσι τῶν ἐτέρων καὶ ἄλλως ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ φεύγοντος.

Τῶν ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν] Ἐκ πάσης ἡλικίας ἠγωνίζοντο χοροὶ τῶ Διονύσῳ, διότι καὶ πᾶν σχῆμα αὐτῷ περιτιθέσασιν καὶ γὰρ παῖδα καὶ προσβύτην καὶ ἄνδρα γράφουσιν αὐτόν. Ἄλλαχού οὖν εἶπε, « χορηγοῦντα καὶ αὐτὸν Διονύσια. » Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνδρῶν [χορηγῶν ὧν] ἠγωνίσαστο, ὡς προῖων (p. 565) φησὶν « ἐγὼ δὲ αὐλήταις ἀνδράσιν. »

520, 28. Ἐμοῦ μὲν ὕβρισε τὸ σῶμα] Οὐκ εἶπε πληγὰς ἔδωκέ μοι καὶ κονδύλους, ἵνα μὴ ταπεινότητα ἑαυτοῦ κατηγορήσῃ.

521, 4. Ταῦτά ἐστιν] Ἐπειδὴ δεῖ μητέρα τῶν ἀγώνων εἶναι τὴν κατάστασιν, μέλλει δὲ προῖων καὶ περι τοῦ φόνου λέγειν τοῦ κατὰ Ἀριστάρχου καὶ περι λιποταξίου καὶ περι ὧν εἰς ἄλλους πολλοὺς πεποθήκε, διὰ τοῦτο πρό- λέγει καὶ περι τούτων ἐν τῇ καταστάσει.

521, 18. Ἵμεῖς ἐστε κληρονόμοι] τρόπον τινὰ διάδοχοι.

521, 24. Λέγε μοι τὴν τοῦ χρυσοχόου] Ἔθος γὰρ ἦν καὶ τῶν λεγομένων ἐν τῇ καταστάσει παρέχειν μαρτυρίαν, ἵνα μὴ δοκοῖεν ψιλὰς ἀπλῶς ἀφηγήσεις ποιεῖσθαι. Συνεπέρανε δὲ τὴν κατάστασιν.

522, 10. Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὧ ἄνδρες] Ἐθρασύνατο θαρσύνσας ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ χρυσοχόου. Συναρπάζει δὲ διὰ ταύτης τοὺς δικαστὰς, ὡς καὶ περι τῶν ἄλλων ἀληθῆ κατηγορῶν.

522, 14. Αὐτοὶ γὰρ οἱ πεπονθότες] Ἀντέπιπτε, διὸ ὑποτέμνεται. « Ὀλην περιήεις τὴν πόλιν, Δημοσθένης; » « πολυπραγμονῶν διετέλεις, τίς ἄρα παρὰ Μειδίου τὶ πέ- » « πονθεν; » « Οὐκ ἔστι ταῦτα. Πόθεν; οἴκοι καθήμενος » « εἶχον τὴν γνώσιν ὡς πρὸς κοινὸν ἀπίτων πατέρα » « σύμπαντες, κατάλογον ὧν ἔπαθον ὑπὸ Μειδίου ἀδικη- » « μάτων ποιούμενοι. »

522, 15. Βουλόμαι δὲ πρὸ τούτων] Μέλλων εἰς τοὺς ἀγῶνας εἰσβάλλειν προομιᾶν κέρηται, βουλόμενος προσχεστέρους ποιῆσαι τοὺς ἀκούοντας. BFRSYTCV.

522, 23. Ἔστι δὲ πρῶτον μὲν] Πρότασις. B.

522, 24. Ἐξ ὧν ἴδια] Αὐτὸς τοὺς συνόντας αὐτῷ καὶ φίλους μισοῦντας αὐτὸν πεποθήκεν, ἔπειρ πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἀπήγγελλον ἄπερ αὐτοῖς ἐν ἀπορρητῷ Μειδίας διελέγετο.

522, 25. Ὅς εἴπερ ἀληθῶς] Ἵφορρά. Ὁρος παραγραπτικός. BY. Ἀρνούμενος ἐν τοῖς φανεροῖς ποιεῖ τὸν Μειδίαν, διαβάλλων αὐτὸν εἰς ἀναίθειαν. Πῶς δὲ ἀρνούμενον εἰσάγει αὐτόν; ἴσως δὲ καὶ τὸ ἴδιον τοῦ δρου φυλάττων, ἐπειδὴ ἐν δρω τὰ μὲν ἀρνούμεθα, τὰ δὲ ὁμολογοῦμεν. Ἐν τούτῳ γὰρ τὰ μάλιστα βρος τοῦ στοχασμοῦ διαφέρει καὶ κοινωνεῖ, τῇ μὲν ἀρνήσει κοινωνῶν, τῷ δὲ μὴ πάντα ἀρνεῖσθαι διαφέρων.

522, 26. Δίκας ἴδας μοι] Ὅτι ἔβλαψε καὶ ὕβρισε, δημοσίᾳ δὲ οὐκ ἠδίκησεν. BY. Αὕτη ἐστὶν ἡ γενική ἀντιθεσις, παραγραπτικῶς δύναμιν ἔχουσα, δτι οὐ χρῆ ἐπὶ τοῖς ἴδις γινόμενοις δημοσίᾳ κρίνεσθαι. Καθόλου γὰρ ποιεῖται τὴν ἀντιθεσιν, μὴ λέγων τὸ ὄνομα τοῦ παλόνοτος. Ἡ δὲ λύσις καὶ αὕτη μεταληπτικὴ ἀπὸ τοῦ τρόπου.

523, 1. Καὶ τίμημα ἐπάγειν] Ἐπὶ γὰρ τοῖς ἰδιωτικοῖς ἐκ τῶν νόμων ὄριστο τὸ τίμημα, ἐπὶ δὲ τοῖς δημοσίοις ὁ κατήγορος ἐτιμᾶτο.

523, 2. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν ἐκείνου] Ἀντιπρότασις. Λύσις, ἢ καὶ ἀνθυποφορά. BY. Μεταληπτικῆς οὕσης τῆς ἀντιθέσεως, δτι ἴδια χρῆ καὶ οὐ δημοσίᾳ κρίνειν, μεταληπτικῶς ἔλυσε ταύτην εἰπὼν, εἰ μὴ τούτων κατηγορήσασιν τὸν τρόπον, πάλιν τάναντία ἔλεγεν, δτι δημοσίᾳ κρίνειν ἐγρῆν τὰ ἴδια.

Ἐάν γὰρ τρέπον ἀντὶ τρόπου ὑποβάλλῃ, μεταληπτικῆ γίνεται ἡ λύσις. Ὅστι οὐκ ἔβριδεις τὸ τοῦ Μητροφάνους, ὅτι πᾶσα μεταλήψις ἀντιλήψις λύεται. Ἐφάνη γὰρ καὶ μεταληπτικὸν μεταληπτικῶς λυόμενον.

523, 7. Ὅ τε γὰρ χορὸς ἦν τῆς πόλεως] Αὐτὸν τὸν ἔχθρον πεποιήκειν ὁμολογοῦντα τὸ δημόσιον εἶναι τὸ ἀδικημα καὶ δι' ὧν περιτίθησι τῷ χορῷ τοὺς λογισμούς, διὰ τοῦτο καὶ λύει τὴν ἀντίθεσιν καὶ τὸν ἔχθρον καθ' ἑαυτοῦ δείκνυσιν ἀγωνιζόμενον.

523, 17. Μὴ δὲ τοῦτο λέγειν] Ἐν τούτῳ φησὶ Μητροφάνης τὸ κατὰ σύλληψιν δηλοῦσθαι, ἐν ᾧ φαίνεται συγχορῶν ἢ βήτωρ [ὅτι] καὶ δικασ ἰδιωτικῶς δίδωσιν ὁ νόμος. Οὐ μὴν οὕτως ἔχει· μηδέτω γὰρ τῆς δικῆς τεθείσης, τουτέστιν αὐτοῦ τοῦ βρου τεθέντος, μηδὲ ἀνομοισαμένου ἰδιωτικῶς τοῦ βήτορος, πῶς οἶόν τε κατὰ σύλληψιν εἰσάγεσθαι; ἢ πῶς συναγωγῆ ἔστι τοῦ βρου καὶ τοῦ ἀνομοισμοῦ; ἔστι οὖν λύσις μάλλον τῆς γενικῆς ἀντιθέσεως « δίδωσιν ὁ νόμος καὶ ἴδια δικάζεσθαι », ὁ δὲ κατὰ συγχώρησιν ὁμολογῶν καὶ αὐτὸς εἶναι καὶ δικασ ἰδιωτικῶς, ἃ μέντοι κατηγόρηκα ἐγὼ, καὶ ἃ τετόλμηκε Μειδίας, ταῦτα περὶ τὴν ἐροτήν ἔστιν ἀδικήματα· πῶς οὖν ἴδια κρίνεσθαι βούλεται δημοσίως πλημμελήσας;

523, 22. Εἰ δ' ἐγὼ τὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων δικῶν πλεονεξίαν] Ὅ μὲν ἰδιωτικὸν λαγχάνων αὐτὸς ἔλαμβανε παρὰ τοῦ φεύγοντος τὸ ἐκ τῶν νόμων τιμημα. Παρεδράκα δὲ μόνος τὴν ἑμαυτοῦ δίκην δίδόντα.

523, 25. Χάριν, οὐ βλάβην] Προετίμησα πρὸ ἑμαυτοῦ τὴν πόλιν, καὶ ταύτη παρεχώρησα τὸ ἐκ τοῦ τιμήματος δρελος. Βούλεται γὰρ αὐτὸν δημησῆναι.

523, 26. Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τούτω πολλῶς χρῆσται τῷ λόγῳ] Ὅρισκόν τὸ κεφάλαιον. TCP. Οὗτός ἐστιν ὁ κύριος βρος εἰδικῶς ἐπηγμένος· διὸ καὶ ὀνόματι προήγαγε καὶ πολλῶ, φησὶ, χρῆσται τῷ λόγῳ, ἀληθῆ λέγων. Ἐπ' οὐδενὶ γὰρ ἐτίμῳ, ὡς ἐπὶ τούτῳ καταφύεται ὁ Μειδίας, τῷ ἰδιωτικῶν ἀποφήναι τὸν ἀγῶνα. Μία δὲ ἐστὶν ἡ ἀντιθεσις, εἰς τρία κῶλα μερισθεῖσα. BFRSYTCV. Φασὶ δὲ τινες τρεῖς εἶναι ἀντιθέσεις, μίαν μὲν, « μὴ με Δημοσθένης παραδῶτε, » ἑτέραν δὲ « μηδὲ διὰ Δημοσθένην » με ἀνέλιπε, » τρίτην δὲ « ὅτι τούτῳ πολεμῶ, διὰ » τοῦτο με ἀναιρήσετε. » Καὶ τοῦτο φασὶ γνῶριμον ἐκ τοῦ πρὸς ἑκαστον τούτων πορῆσθαι καὶ τὰς λύσεις παρὰ τοῦ βήτορος. Οὐ μὴν οὕτως ἔχει· μία γὰρ ἐστὶν ἀντιθεσις εἰς τρία κῶλα μερισθεῖσα· καὶ τοῦτο δῆλον μέγιστα μὲν ἐκ τῶν λύσεων, πᾶσαι γὰρ πρὸς ἐν νόημα τὴν ἀναφορὰν ἔχουσιν, ὅτι οὐ Δημοσθένης μόνος ἐστὶν ὁ ὑβρισθεῖς, ἀλλὰ καὶ ὁ χορηγός. Ἐπειτα δὲ καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν κῶλων τῶν ἐν τῇ ἀντιθέσει. Καὶ γὰρ ἐν τούτοις ἐν ἔστι νόημα διὰ πάντων, ὅτι ἰδιωτῆς ἐστὶν ὁ ὑβρισθεῖς. Καὶ τὰ μὲν δύο πρόδηλον ἔχει τὴν συγγένειαν, « μὴ με Δημοσθένης παραδῶτε, μηδὲ διὰ Δημοσθένην με ἀνέλιπε. » Τὸ γὰρ μὴ παραδοῦναι τῷ ἔχθρῳ ταῦτόν ἐστι τῷ μὴ ἀνελεῖν. Το δὲ τρίτον ἔχει μὲν καὶ αὐτὸ συγγένειαν πρὸς τὰ πρότερα, ἐν ᾧ φησὶ « διὰ τοῦτόν με ἀναιρήσετε; » ταῦτόν ἐστι γὰρ τῷ « μηδὲ διὰ Δημοσθένην με ἀνέλιπε. » Διαφέρει δὲ τῷ εἰπεῖν, « ὅτι τούτῳ πολεμῶ. » Δείκνυσι γὰρ ἐκ τούτων ἰδιωτικὴν τὴν ἔχθραν, ἐπὶ πρὸς ἕνα μοι ἐστὶν ὁ πόλεμος πρὸς Δημοσθένην. Αὐτὸς δὲ ὑβρισθεῖς οὐκ ὀφείλει κοινῆς τῆς πόλεως λέγειν τὸ ἀδικημα. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ βρω τούτῳ τὸ μὲν ὁμολογούμενον, τὸ δὲ ἀρνούμενον. Ὅτι μὲν γὰρ ὑβρισε Δημοσθένην ὁμολογεῖ, ὅτι δὲ δημόσιον τὸ

γεγονὸς ἀρνεῖται, ὡς εἶναι τὸ μὲν παρὰ τοῦ φεύγοντος βρον ἐκ τῶν λαϊκόντων, τὸ δὲ παρὰ τοῦ διώκοντος ἐκ τῶν πεπραγμένων. Ὅ μὲν γὰρ φησιν, οὐκ ἄρχοντα ἴδρια, οὐ παρὰ τὴν πόλιν ἐξημαρτον, ἀλλ' εἰς Δημοσθένην, καὶ σιωπᾷ τὸν χορηγόν, τὴν ἱερομηνίαν, τὸ θέατρον. Ὅ δὲ πρὸς τοῖς ὑπὸ Μειδίου ὁμολογουμένοις καὶ αὐτὰ προσθεῖς δημόσιον ποιεῖ τὸ ἔγλημα. Διὰ τί οὖν μίαν οὖσαν τῆς ἀντιθέσεως εἰς τρία μέρη πεποιήκειν αὐτήν; ὅτι ἐθάρρει τῷ κληθεῖ τῶν λύσεων, καὶ ἵνα μὴ δόξῃ περὶ ἐν μέρος πολλῆ χρῆσθαι τῇ περιουσίᾳ, διὰ τοῦτο ἐμέρισεν, ὥστε λανθάνει τὴν ἰσχὺν τῆς ἀντιθέσεως. Ἐνθα γὰρ πολλὰς ἔχει λύσεις, ἐκεῖ καὶ τὴν μίαν ἀντίθεσιν πολλὰς ποιεῖ, ὥστε τὴν εὐπορίαν ἐπιδείξασθαι τῶν λύσεων.

524, 1. Βουλόμενος φθόνον τινὰ] Μειδίας ἰδιωτικῶν ποιῆσαι τὸν ἀγῶνα βουλόμενος χρῆται τῇ ἀντιθέσει· ὁ δὲ βήτωρ, φησὶν, ἵνα μοι φθόνον κινήσῃ, καὶ πεπενημένον ὁμολογοῦντα τὸν ἔχθρον, ὅτι ἀδικεῖ, φοβούμενον δὲ μὴ παραδοθῆ τῷ ἀντιδίῳ. Καὶ γὰρ ἄξιον φθόνου τὸ ἐκ δικαστηρίου παραλαβεῖν τὸν ἔχθρον ὥστε χρῆσασθαι ἐπὶ βούλῃ. Δείξας δὲ ὅτι οὐκ αὐτῷ παραδώσουσιν, ἀλλὰ τοῖς νόμοις, μεταβαίνει ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος τὸ ἐπὶ ἀνομοισθῆναι ἐστὶν ὁ ὑβρισθεῖς, καὶ φησιν, ἔχει δ' οὐκ οὕτω ταῦτα.

524, 13. Ἄλλα μὴν πρὸς γε τὸ τοιοῦτο] Ὅ βρος τῷ φεύγοντος « ὑβριστὰ Δημοσθένης, » ὁ ἀνομοιστὸς τῷ διώκοντος « οὐκ ὄντα μόνον Δημοσθένην, ἀλλὰ καὶ χορηγόν, » ὅτι οὐ μόνον ὑβριστῆς, ἀλλὰ καὶ ἀσεβῆς ὁ Μειδίας. Ἐστὶ γὰρ τοῦτο βρος δικλούς κατὰ σύλληψιν. BFY.

524, 15. Οὐ γὰρ εἰς Δημοσθένην ὄντα με ἠσέλγηεν, ἀλλὰ καὶ εἰς χορηγὸν ὑμέτερον] τουτέστιν εἰς ἀρχοντα· μὴ ἔχων δὲ δεῖξαι ὅτι ἀρχων ἐστὶν, ἐκ τῆς τοῦ ὁμοῦ παραθέσεως συνίστησι διὰ συλλογισμοῦ. Ὅ θεομοθέτης, ὅταν ἔξη τὸν στέφανον τῆς πόλεως, ἔστιν ὄνομα ἀρχων. Ὅμοιος δὲ διεξῶν τὰ ὁμολογούμενα τὸ ἀμεισθητόμενον συνίστησι διὰ συλλογισμοῦ.

524, 18. Ἴστε δήπου] Παράδειγμα T.

524, 27. Ἐάν μὲν ἑσπερανωμένον] Συλλογισμὸς BY.

524, 29. Καὶ οὐ μόνον περὶ τούτων οὕτω ταῦτα ἔχει] Ἐκ γὰρ τῶν κατὰ μέρος τὸ καθόλου συνίστησιν.

Καὶ οὐ μόνον] Συλλογισμὸς, ὅτι οὐ μόνον ὑβριστῆς, ἀλλὰ καὶ ἀσεβῆς ὁ Μειδίας. Ἐστὶ γὰρ βρος δικλούς κατὰ σύλληψιν. TCP.

525, 1. Οἷς ἂν ἡ πόλις] Ἐχει γὰρ τινὰ καὶ ὁ χορηγὸς ἀδειαν, οἷον ἀρνεῖται τῆς στρατείας τὸν χορὸν, καὶ εἰσάγειν, ὅτε βούλοιο. Εἶτα κατακλιπὸν τὸ λέγειν τὰ ἴδια τοῦ θεομοθέτου καὶ τοῦ ἀρχοντος, ὅπερ ἦν αὐτοῖς κοινόν πρὸς τὸν χορηγόν, τοῦτο εἶπε « στεφανηγορίαν καὶ τι » μὴν. » Ὅρα δὲ ὅτι οὐ φανερώς εἶπεν ἀρχὴν· εἶχε γὰρ καὶ ὁ χορηγὸς τινὰ ἀδειαν ἐπὶ τῶν χορηγιῶν καὶ τῆς στεφανηγορίας.

525, 2. Οὕτω τοίνυν καὶ ἐμὲ] Κατασκευὴ τῆς ἀσεβείας ἀπὸ τοῦ χρόνου. BYTC.

525, 3. Εἰ μὲν ἐν ἄλλαις τισὶν ἡμέραις] Τούτῳ ἐστὶ συλλογισμὸς εἰδικῶς ἐισηγμένος. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ πρότερος καθόλου ὢν ἀγωνιστότερος ἦν τοῖς ἀκούουσι καὶ βιαίτερος, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε τὸν εἰδικόν, συνέστησεν αὐτὸν τῷ καθόλου καὶ πιθανώτερον ποιεῖν τὸν συλλογισμόν. BFRSYTCV.

525, 5. Εἰ δὲ χορηγὸν ὄντα ὑμέτερον] Κατασκευὴ τοῦ

ἀνθορισμοῦ ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀχρι τέλους. BFYTCP.

525, 8. Ἄμα γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ ὁ χορηγὸς ὑβρίζου] Τοῦτο ἔστι τὸ κατὰ σὺλληψιν νόημα. Μετὰ γὰρ τὸν ἀνθορισμὸν, ὃν ἐβεβαίωσε τῷ συλλογισμῷ, ἀναγκαῖον ἦν ἐπάγειν τὸ κατὰ σὺλληψιν, ὥστε συλλαβεῖν αὐτοῦ καὶ τὸν ὄρον καὶ τὸν ἀνθορισμὸν. BFRSYTC.

525, 10. Χρῆ δὲ δταν μὲν θῆσθε τοὺς νόμους] Ἐντεῦθεν ἡ τοῦ νομοθέτου διάνοια, ἵνα καὶ ἐξ αὐτῆς βεβαιώσῃ τὸν συλλογισμὸν. BRS. Ἐντεῦθεν εἰσβάλεν εἰς τὴν τοῦ νομοθέτου διάνοιαν, ἵν' ἐξ ἐκείνης βεβαιώσῃ τὸν συλλογισμὸν. Διαφέρει δὲ νόμου διάνοια νομοθέτου διανοίας, ὅτι ἐν μὲν τῇ τοῦ νόμου διανοίᾳ τὸν νόμον αὐτὸν ὡς ἀσαφῆ πρὸς τὸ ἡμῖν συμφέρον ἐξηγούμεθα, τὴν δὲ τοῦ νομοθέτου διάνοιαν ἐξωθεν ἐξετάζομεν, διὰ γνόους οὕτως ἐνομοθέτηται, οὐκ ὄντων ἀσαφῶν τῶν νόμων.

525, 13. Καὶ ἄλλως δίκαια] Καὶ χωρὶς τοῦ ὁμοῦσαι δηλονότι.

525, 14. Ἦν ὁ τῆς βλάβης ὑμῖν νόμος] Ἐτέρα κατασκευὴ, ὡς ἐστὶ δημόσια τὰ ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀδικήματα, ἀπὸ τῆς γνώμης τῶν νομοθετῶν. Ἐπει δὲ τί νόμον ἕτερον τὸν τῆς προβολῆς εἰς χάριν τοῦ Διονύσου, προσβέοντες τὴν πανηγυριν, ἴθεντο, εἰ ἐλήρουν οἱ πρότεροι; Σεμνύνει δὲ τῷ ῥήματι τὸν νόμον ἰερὸν κεκληκώς. Βούλεται οὖν ἐκ τῆς τοῦ νομοθέτου διανοίας δημόσιον ἀποδεῖξαι τὸ γεγονός, καὶ φησιν ὅτι διὰ τοῦτο τὸν περὶ τῶν Διονυσίων νόμον ἔθηκεν, ὄντων περὶ τῆς βλάβης νόμων καὶ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ὑβρέως, πρόδηλον ὅτι μειζονος τιμωρίας ἀξίῳ τοὺς περὶ τὴν ἑορτὴν πλημμελοῦντας, καὶ εἴπε τοὺς νόμους τούτους, καθ' οὓς ἀξιοῦ Μειδίας κρίνεσθαι, τοὺς περὶ βλάβης καὶ τῶν ἄλλων. Εἰ γὰρ τούτων ὑπαρχόντων ὕστερον ὁ περὶ τῶν Διονυσίων ἐτέθη, πρόδηλον ὅτι οὐ κατὰ τοὺς κλαυτοὺς, ἀλλὰ κατὰ τὸν ὕστερον ὁρελεῖ κρίνεσθαι.

525, 15. Εἰ τοίνυν ἀπέχρη] Ἐπαναφορὰ τὸ σχῆμα, ἕταν ὀλόκληρος λέξις ἐπ' ἀφορῶν τῶν κώλων κατ' ἀρχὰς γίνηται, καὶ ἔστιν ἐπιμελείας καὶ ἀλλάλων. BYTCP.

Ἀπέχρη] Ἦρκει. B.

525, 19. Εἴ τις οὖν κἀκείνοισ] Ὅμοιος τοῖς περὶ τῆς αἰτίας λέγει καὶ τῆς ὑβρέως. Ἔστι δ' ἀντιθεσις συγνημονική.

525, 20. Καὶ τούτω τῷ μετ' ἐκείνους τεθέντι] Τῷ περὶ τῶν Διονυσίων λέγει, ἵν' ἐκ τε τῶν ἰδιωτικῶν νόμων καὶ τοῦ περὶ τὴν ἑορτὴν τὸ κατὰ σὺλληψιν βεβαιώσῃ.

525, 22. Ἀπήγγελλε τοῖνυ τς μοι] Ἔστι παραδειγματικὴ μὲν πῶς ἡ ἀντιθεσις, εἰσῆχται δὲ καὶ κατὰ συγνημῶν ὑπὸ τοῦ ῥήτορος πρὸς τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, ἵνα δευθῆ ἐπὶ δεήσεις καταφεύγων ὡς ὄντως ἡδικηκώς. Ἐπει δ' γε Μειδίας οὐχὶ συγνημῶν αἰτεῖ, ἀλλὰ τῷ ὄρω συνόπτει, ἐάτων ὅτι οὕτως ἰδιωτικὸν ἔστι τὸ γεγονός. Πρόεδροι γὰρ καὶ ὁσμοθέται πληγέντες οὐκ ἐπεξήλθον, ἀλλὰ ἴδια διελύσαντο. Ὡς εἴ τις αὐτὴν τὴν ὀρικὴν συνήψεν, οὕτως ἂν αὐτὴν ὀλόκληρον γίνεσθαι. Καὶ γὰρ καὶ πρόεδροι καὶ θερμοθέται πληγέντες ἴδιαν δίκην ἔλαγον. Ὁ δὲ Δημοσίνης εἰδώς τὴν ἰσχὺν τῆς ἀντιθέσεως ἴδια μὲν τὴν ὀρικὴν, ἴδια δὲ τὴν παραδειγματικὴν εἰσῆγαγεν, ἥντινα μετέστηεν εἰς συγνημῶν. Δεῖ γὰρ ἐκ τῶν λύσεων κανονίζειν τὰς ἀντιθέσεις.

525, 27. Ὑποφορὰ. S.

525, 28. Ὁς Ἰναγχοῦς ἐπλήγη] Οἱ θεσμοθέται τῶν τε ἄλλων ἐπεμελοῦντο καὶ δὴ καὶ τῆς εὐκοσμίας, καὶ νύκτωρ περιόντες ἐσκόπουν μὴ τινες ἀρπαγαὶ γίνωνται. Τότε

οὖν εὐρών τινες νεωτέρους ἀρπάζοντας τὴν αὐλητριδα, ἠβουλήθη ἀπελεύσθαι, καὶ οὕτως ἔπ' αὐτῶν ἐπλήγη.

526, 12. Ἔτι τοίνυν] Ὅρᾳς ὅπως συγνημονικὴν ἐποίησε τὴν ἀντιθεσιν, λέγων ὅτι οὐκ ἀξίος ἔστι συγνημῶν. Εἴτα κέχρηται ἀντεξετάσει διπλῆ, τίνα μὲν Μειδία πέπρακται καὶ τοῖς ἄλλοις ὑβρισταῖς, τίνα δὲ αὐτῷ καὶ τοῖς ὑβρισταῖσιν. BRSY. Ὅρᾳς ὅπως συγνημονικὴν ἐποίησε τὴν ἀντιθεσιν, λέγων ὅτι οὐκ ἀξίος ἔστι συγνημῶν καὶ δίδωσιν αὐτοῖς τῆς [συ]γνημῶν τὰς προφάσεις, Μειδίας δὲ τούτων οὐδεμίαν ἔχει τὴν πρόφασιν. Τί οὖν; ἀντεξετάζει τὰ πραχθέντα αὐτῷ τε καὶ τῷ θεσμοθέτῃ, καὶ μέμφεται, διότι μὴ ἐπεξήλθε τοῖς ὑβρισταῖς. Ποιεῖται δὲ τὴν λύσιν ἐκ διαφορᾶς· συγκρίνει γὰρ καὶ τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πλῆξαντας. Δίδωσι δὲ τῷ κατὰ τὸν θεσμοθέτην ἀπολογίας κλείοντας διὰ τὸ τοῦ προσώπου σεμνόν. Τρία γὰρ πάθη κατασχόντα τὴν ψυχὴν καὶ βιασάμενα τὴν διάνοιαν ἐργάζεται καὶ τὴν παραίτησιν.

527, 2. Εἰ μὲν τοίνυν ἐκείνων] Αὐτὸν τὸν Μειδίαν πεποίηκε κατηγοροῦντα τοῦ προέδρου καὶ τοῦ θεσμοθέτου, ὅτι τοῖς ὑβρίσασιν οὐκ ἐπεξήλθον. BRSYTCV.

527, 9. Καὶ νῦν ἀποδεδικώς ὑμῖν] Κυρίως ἀποδεδικώς· αὐτοῖς γὰρ ὠφειλετο· ἀποδίδωσι δὲ τὸ ἄλλοτριόν τις.

527, 13. Ποία γὰρ πρόφασις] Ἐτέρα συγνημονικὴ ἀντιθεσις, ὅτι δι' ὀργὴν ἐποίησα. Καὶ δεῖξας ὅτι οὐ δι' ὀργὴν, ἀλλ' ἐκ προνοίας ἐπεβούλευσεν, ἐπάγει καὶ τὰς κατασκευὰς ἀπὸ τοῦ, ἀλλὰ μὴν. RSY. Μεταβέβηκεν ἐφ' ἑτέραν συγνημονικὴν ἀντιθεσιν, ὅτι οὐ δι' ὀργὴν, ἀλλ' ἐκ προνοίας. Ἐπάγει λοιπὸν τὰς κατασκευὰς, ὅτι τοῖς ἔκουσίοις πλημμελήμασιν οὐδεμίαν χρῆ συγνημῶν ἀπονέμειν.

527, 14. Ὅργη νῆ Δία] Ὅρισμοί δεικνύντες τί μὲν ὄργη, τί δὲ ὕβρις, ὡς τὸ μὲν ἐκ τοῦ παραχρήμα, τὸ δὲ ἐκ μελέτης συμβαίνει. TCV. Συγνημονικὴ ἀντιθεσις. BY.

527, 22. Ἀλλὰ μὴν ὀπηνίκα] Ἐντεῦθεν ἡ ἀρχὴ τῆς κατασκευῆς. Οὐδὲ γὰρ ἀρνεῖται Μειδίας ἃ πεποίηκεν, ὅτι [δ'] οὐ δι' ὀργὴν, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς.

Ἀλλὰ μὴν ὀπηνίκα] Κατασκευὴ, ὅτι τοῖς ἔκουσίοις πλημμελοῦσιν οὐδεμίαν χρῆ συγνημῶν ἀπονέμειν· τῆς γὰρ συγνημονικῆς ἀντιθέσεως ἔστιν ἡ λύσις. BRSY.

527, 24. Τοὺς νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν] ὅτι τὰ ἔκουσια μειζόνως κολάζουσιν.

527, 28. Πρῶτον μὲν τοίνυν] Καθ' οὓς βούλεται Μειδίας ἀγωνίζεσθαι, κατ' αὐτοὺς δεικνύων αὐτὸν μεγάλης τιμωρίας ἀξίον, ἵνα κἂν ἰδιωτικὸς ὁ ἀγὼν ἀποδειχθῆ, μὴ μικρὸν μὴδὲ φαῦλον ὑποστῆ τὸ τίμημα.

528, 5. Ἐπειθ' οἱ φονικοί] Περὶ φόνου διαφορᾶς. B. Καὶ τούτους τοὺς νόμους ἀκολούθως παρέλαβεν. Ἐπειδὴ γὰρ πληγὰς εἴληπεν, ἐκ δὲ τῶν πληγῶν καὶ τὰ τραύματα παρακολουθεῖ, ἐκ δὲ τῶν τραυματικῶν φόνου, διὰ τούτου κἀκείνοισ τοῖς νόμοις ὑπεύθυνον αὐτὸν ἀποδείκνυσιν, δοκῶν μὲν ὡς εἰς παράδειγμα αὐτοὺς λαμβάνειν, τῆ δὲ ἀληθείᾳ κἀκείνοισ ἔνοχον αὐτὸν ποιεῖν.

528, 8. Αἰδέσεως] Ὅσον ἀξιώσεως. Εἰ γὰρ δεηθεῖ τινὸς τῶν συγγενῶν τοῦ ἀνηρημένου, εἴτα ἐκείνοισ ἐπιτρέποι, καταλύεται ὁ φόνον ἀκούσιον ὄρασας.

528, 9. Οὐ μόνον δ' ἐπὶ τούτων] Ὅτι τὴν συγνημονικὴν ἀντιθεσιν λύει πρόδηλον καὶ ἐκ τούτων. Φησὶ γὰρ ὅτι ὁ ἐκ προαιρέσεως ποιήσας μεγάλης τιμωρίας ἔστιν ἀξίος. Τὸ γὰρ ἐκ προαιρέσεως προθεῖς μεγάλας τὰς τιμωρίας ἐποίησεν, ἵνα κἂν ὀδῆ τοιούτους ὁ ἀγὼν εἶναι, μετῴσους πα-

ράσῃ τὰς δίκας τῶν ἄλλων. Πῶς; ἢ δι' ἀγωνίαν, ἢ δι' ὄργην, ἢ δι' ἔρωτα, ὡς εἶρκεν ἐν τοῖς ἄνω.

528, 12. Οὐκ ἔτ' ἐποίησεν ὁ νόμος.] Ἐλαθεν εἰς ἀπόδειξιν πάλιν οἰκεῖον παράδειγμα. Ἐπειδὴ ἐξούλης ἔχει δίκην πρὸς αὐτὸν, βούλεται δεῖξαι νῦν ὅτι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης δημοσίαν δίκην ὀφείλει ὑποσχεῖν. Ἐξούλης δὲ ἦν, ὅτε ἐκινδύνευεν ἐκπεσεῖν κτήματός τινος, ἢ χωρίου, ἢ οἰκίας, διὰ τὸ μὴ ἐκτετικένας τὴν καταδικὴν κατὰ χρόνον τὸν ὄρισμένον, καὶ ἐγίνετο δημοσίον τὸ τίμημα. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ οἱ διαιτηταὶ νόμιμοὶ τινες ἦσαν δικασταί, τούτων δὲ παρήκουεν, ὡς μὴ κατὰ προθεσίαν ἀποδίδους τὸ κατεγνωσμένον, δημοσίαν εἰδίδου τὴν δίκην. Ἐξούλης ὄνομα δίκης κατὰ τῶν μὴ στερφάντων οἷς ὤρισαν οἱ δικάζοντες. Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος: ἐάν τις ἰδιωτικὴν νίκησιν δίκην, λαμβάνει τὸν ἠττηθέντα ἐπέυθον. Εἴτα ἂν μὴ εἴσω τῆς προθεσμίας ἐκτισηῇ ὁ κατεδικάσθη, ἀλλὰ γένηται ὑπερήμερος, ἔξεστι γράψασθαι καὶ ἐπιλαθέσθαι αὐτοῦ τῶν χρημάτων, ἕως οὗ πληρώσῃ τὸ ὄρισθῆν. Εἰ δὲ κωλύει τὸν ἀπτόμενον καὶ ἀπελαῦσι, γράφεται αὐτὸν κατὰ τὴν ἐξούλην, καὶ γίνεται μετὰ τὸ ἰδιωτικὸν καὶ δημοσίον τὸ πρᾶγμα λοιπὸν, ὅτι ἠπειθῆσε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς νόμοις.

528, 14. Τί δήποτε ἐὰν μὲν ἐκὼν παρ' ἐκόντος.] Ἐπειδὴ ἠδύνατο λέγειν ὁ Μειδίας ὅτι ὁ χρυσοχόος ἔδωκε μοι τοὺς στεφάνους, διὰ τοῦτο φησιν ὅτι εἰ μὲν παρ' ἐκόντος ἔλαβες, ἀκινδύνον, εἰ δὲ βία παρ' ἀκόντος, τοῖς διπλάσιος ὑπεύθυνος καθέστηκας.

528, 23. Καὶ τὸν μὲν πεισθέντα ἴδιας.] Πρὸς τὸν θεσμοθέτην καὶ τὸν πρόδρογον ἀποστίνεταί.

528, 24. Τὸν βιασθέντα.] Περὶ αὐτοῦ νῦν αἰνιττεται.

528, 25. Διότι καὶ τῆς ὑβρεως αὐτῆς.] Ὅπερ ἄνω δι' αἰνιγμάτων ἐπεδείκνυε, τοῦτο νῦν σαφέως εἴρηκεν, ὅτι πᾶσα ὑβρις δημοσίον ἐστίν [ἀδικίαν]. Εἰ γὰρ πᾶσιν ἔξεστι κατηγορεῖν τοῦ ὑβριστοῦ, πρόδηλον ὅτι κοινὸν ἀπάντων τὸ ἐγκλημα. Καὶ πεποίηκε τὴν ὑβριν ἴσον τοῖς φόνοις καὶ πάσαις ἱεροσουλαις καὶ ταῖς προδοσίαις καὶ τοῖς τοιοῦτοις, ἐφ' ὧν ἔξεστι παντὶ τῷ βουλομένῳ κατηγορεῖν.

528, 26. Τὸ τίμημα ἐποίησεν ἔδωκεν δημοσίον.] Πῶς ἀνωτέρω προειπὼν ὅτι εἰ δ' ἐγὼ τὴν ἐπὶ τῶν ἴδιων δικῶν πλεονεξίαν ἀφείξω, ἢ νῦν φησιν ὅτι ἐποίησε τὸ τίμημα ἔδωκεν δημοσίον; ἐναντιὸν γὰρ τὸ λέγειν ὅτι ἐξῆν ὑβρεῶς μοι δικαζομένων χρημάτων λαμβάνειν τῷ νῦν φάσκειν ὅτι τὸ τίμημα τῶν ἄδρων δημοσίον ἐστίν. Ῥητέον οὖν ὅτι εἰ μὲν αὐτὸς ὁ παθὼν κατηγορεῖ τῆς ὑβρεως, αὐτὸς ἐλάμβανε καὶ τὸ τίμημα τὸ ἐκ τῶν νόμων· εἰ δὲ ἕτερος ἦν ὁ κατηγορήσας, δημοσίον ἐγίνετο τὸ τῆς καταδικῆς. Ἀκολούθως οὖν εἶπεν ὅτι [τὸ] τίμημα ἐποίησεν ἔδωκεν δημοσίον, διὰ τὸ προειπεῖν ὅτι τὰς γραφὰς ἔδωκεν ἅπαντι τῷ βουλομένῳ.

529, 1. Χρήματα δ' οὐ προσῆκε.] Οὐ περὶ αὐτοῦ λέγει τοῦ παθόντος, ἀλλὰ τῶν ἐξωθεν κατηγορούντων.

529, 2. Καὶ τοσαύτη γε ἐχρήσατο ὑπερβολῇ.] Καὶ διὰ τοῦτου τοῦ νόμου δεῖκνυσιν οὐκ ἄξιον συγγνώμης Μειδίαν, εἴπερ καὶ τοῖς ὑβρίζουσιν τοὺς δούλους θάνατός ἐστίν ἡ ζημία.

529, 3. Ὅστε κἄν εἰς δούλων ὑβρίξῃ τις.] Τῇ ὁμωνυμίᾳ σοφίζεται. Ὑβρις μὲν γὰρ καὶ ἡ τῶν πληγῶν, ὑβρις δὲ καὶ ἡ αἰσχρὰ συνουσία, περὶ ἧς ὁ νομοθέτης λέγει. Ὅστω γὰρ εἶρκεν αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, οὐδὲ κατὰ τῶν οἰκετῶν τὰς αἰσχρὰς γίνεσθαι μίξεις. Τὸ γοῦν ὄνομα τῆς ὑβρεως ἐπ' ἀμφοτέρων λεγόμενον ἄδειαν τῷ ῥήτορι τοῦ χρῆσθαι τῷ σοφίσματι δέδωκεν.

529, 4. Οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσων.] Μὴ τοῦτο αἰεὶ, φησιν, εἰ Δημοσθένης ἐστίν ὁ ὑβρισθεὶς, ἀλλ' εἰ τὸ ὑβρίζειν παρὰ τοὺς νόμους μεμελέτηται.

529, 8. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι.] Ἐπειδὴ γλίτταρος ἐδόκει ποιεῖν καὶ περὶ τῶν δούλων ἀγωνιζόμενος, καθόλου τὸ τῆς ὑβρεως ἤρτησεν ὡς ἀπόρητον, κἄν εἰς δούλον γίγηται.

529, 11. Οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου.] Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τοιοῦτον ἤδῃ ὡς τὸ ἀκούειν τοῦ νόμου, καὶ οὐδὲν τοιοῦτον εἰπεῖν ἡμεῖς ὅ αὐτὸς ὁ νόμος βοᾷ τε καὶ δεῖκνυσιν.

529, 18. Εἰς τὴν ἡλιαίαν.] Εἰς τὸ δικαστήριον. Β.

529, 28. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! [εἰ] Οὐκ ἠκούσατε; ἀλλὰ καὶ ὡς βωδόντος ἀκούετε τοῦ νόμου, φησιν, οὐκ ἀνθρώπου τινός, οὐ γὰρ ἐστίν ἡ τῶν δούλων πρὸς τοὺς ἐλευθέρους φύσις, ἀλλ' ἡ τύχη τὸ διαλλέττον ἐκινετόμησεν. Ὅστω δ' ἂν μᾶλλον ἐπαινήσῃ τὸν περὶ τῶν δούλων νόμον, τοσοῦτω χαλεπώτερα δεῖξει τὰ Μειδία κατ' αὐτοῦ τομοληθέντα.

530, 1. Τί οὖν πρὸς θεῶν.] Ἐπὶ γένος ἀνήμερον ἀνήνεγκε τὴν κρίσιν τῶν νόμων. Εἰ γὰρ καὶ τῆς βαρβάρων ὀμότητος κρείττων ὁ νόμος, ὥστε κακείνους ἐπαινεῖται τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ γράμματος, ποῖον τινα χρῆ νομίζειν εἰναί Μειδία τὸν καταφρονήσαντα τοῦ νόμου;

530, 2. Παρ' ὧν τὰ ἀνδράποδα.] Πάλαι γὰρ οὐκ ἔξῃ Ἐλληνα εἶναι δούλον, ἀλλὰ βαρβάρους ἐπέχρηστο.

530, 4. Ὅτι εἰσὶν Ἕλληνες τινες.] Ὅστω τοῦ πλασθέντος προσώπου δοκοῦσιν οἱ λόγοι.

530, 7. Καὶ φύσει τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐχθρας.] Ἐστὶ μὲν τοῦτου κοινόν, ἀδείσσεως δὲ ἕνεκα εἰληπταί. Διτταὶ δὲ εἰσιν αἱ ἐχθραὶ, ἡ μὲν ἐκ φύσεως, ἡ δὲ ἐκ προαιρέσεως. Καὶ γὰρ καὶ φίλοι εἰσὶ διτταί, ἡ μὲν φύσει πρὸς τοὺς συγγενεῖς, ἡ δὲ ἐκ τοῦ παρατυχόντος συμβαίνουσα.

530, 10. Ἄλλὰ νόμον δημοσίαν.] Τοῦτόν φησιν, ὃν μετὰ χεῖρας ἔχω. Οὐ χαρίζομαι τοῖς λόγοις, ἀναγινώσκω τὰς συλλαβάς, ἔχω πλησίον τὸν ἐλεγχον, αὐτὸν ἦνω κομίζων τὸν νόμον, οὐκ ἐφθόνησα ἑμὶν τῆς γνώσεως.

530, 11. Καὶ πολλοὺς ἤδη παραδάντας.] Ἴνα μὴ τις ὑπολάβῃ ὅτι φιλεάνθρωπος μὲν ὁ νόμος, παραδάνεται δὲ καὶ καταφρονεῖται, εἶπεν ὡς θανάτω τις ἤδη παραδὰς τούτων κεκόλασται.

530, 13. Καὶ συνεῖεν οἱ βάρβαροι.] Ἀνοητότεροι γὰρ καὶ ἥττον τῶν Ἑλλήνων νοῆσαι δυνάμενοι.

Οὐκ ἂν οἴσθησιν.] Ἐπειδὴ γὰρ φυσικὸς πόλεμος ἐστὶ τοῖς βαρβάροις πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ διὰ τοῦτου οὐ θαρροῦντες ἐπιμύθνουνται τοῖς Ἕλλησι, διὰ τοῦτο φησιν ὅτι παρ' ἑμὶν μόνους οὐκ ἂν φοβηθεῖεν καταλύσαι, μαθόντες ἑμῶν τὴν φιλανθρωπίαν.

530, 14. Προξένους.] Προστάτας, φροντιστάς. ΒΥ.

530, 15. Τὸν τοίνυν μὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι μόνον.] Συμπεράσματος κέρρηται τοῦ νοήματος, μᾶλλον δὲ καὶ ἐκ τῆς συγγνωμονικῆς ἀντιθέσεως, δείκνυσι ὅτι οὐδεμίαν φιλανθρωπίαν ἄξιος ὁ Μειδίας. ΒΥΤC V.

530, 18. Εἰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χορηγῶσιν ὧν.] Ἐντεῦθεν εἰσέβαλεν εἰς τὸ πρός τι, βουλόμενος εἰσῆσαι τὸ ἐγκλημα, καὶ γέγονεν ἀκόλουθος ἡ εἰσαγωγή τῷ κεφαλαίῳ. Εἰ γὰρ ὁ τοῦ δούλους ὑβρίζων οὐκ ἄξιος συγγνώμης, πόσῳ μᾶλλον ὁ τὸν χορηγὸν τυπτήσας; ἔφη μὲν ἀδείσῃ τὸ πρὸς τι τοῦ ἐγκλήματος, οὐ μὴν ἀπὸ λακταὶ τῶν ἀγωνίων. Ἀποδεικτικῶς γὰρ αὐτῷ χωροῦσιν

αι αἰσθήσεις. Τέτταρον δὲ ὄντων τῶν τόπων τοῦ πρὸς τι, ἀπὸ τοῦ μεζονος καὶ τοῦ ἐλάττονος καὶ τοῦ ἐναντίου καὶ τοῦ ἴσου, τοῖς πᾶσι κέχρηται, καὶ πρῶτον γε ἔθηκε τὸν ἀπὸ τοῦ μεζονος.

Εἰ μὲν τοίνυν] Ἐντυθεῖν εἰσβάλεν εἰς τὸ πρὸς τι, βουλόμενος αἰσθῆσαι τὸ ἔγκλημα, καὶ γέγονεν ἀκόλουθος ἡ εἰσαγωγή τοῦ κεφαλαίου. Ἠθέησε δὲ τὸ κεφάλαιον ἐκ τῶν τεσσάρων τόπων τοῦ πρὸς τι, τοῦ μεζονος, τοῦ ἐλάττονος, τοῦ ἐναντίου, καὶ τοῦ ἴσου. BY. Α' τόπος τοῦ πρὸς τι ἀπὸ τοῦ μεζονος. RSYTCGD.

530, 21. Νῦν δέ μοι δοκεῖ] Τοῦτο τινες μὴ νοήσαντες διὰ αἰσθήσεως εἰληπταί ἔκρινεν, περὶ ἀσεβείας εἶναι τὴν κρίσιν ἀπερήναντο. Ἐἴτα προσέθηκε τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἄξιον αὐτὸν εἶναι καὶ ἀσεβείας κρίνεσθαι. Φανερώς μὲν γὰρ αὐτοῦ ἀσεβείας κατηγορεῖν ὀκνεῖ διὰ τὴν σαφρότητα τῶν πραγμάτων, πειρᾶται δὲ διὰ τῆς ἔξωθεν βίας καὶ τοῦτο κατασκευάζει. Τίς οὖν ἡ κατασκευή τῆς ἀσεβείας; κατὰ μαντείας τοὺς χοροὺς συγροτοῦμεν καὶ στεφανηφοροῦμεν, καὶ κνισοῦμεν τὰς ἀγυῖας. Οὐκοῦν ὁ τύπτων τοὺς ἐστεφανωμένους κατὰ τὰς μαντείας εἰς τὰς μαντείας ἀσεβεῖ. "Ὅθεν καὶ δῆλον ὡς οὐκ ἔστιν ἀσεβείας ἡ κρίσις· οὐ γὰρ τὸν ἀδύνασον εἰναί φησι τὸν ἀσεβήσαντα, ἀλλὰ τὰς μαντείας. Κνισᾶν μόντοι τὰς ἀγυῖας τὸ θύειν τοῖς Ἑρμαῖς. Ἀγυῖας γὰρ τοὺς Ἑρμαῖς [ἐκάλου] κατὰ στέρησιν, διὰ τὸ μὴ χεῖρας ἔχειν μηδὲ πόδας. Γυῖα δὲ τὰ μέλη, ἔξ οὗ καὶ Ὀμηρον (II. 5. 122) « γυῖα δ' ἔθηκεν » ἐλασπρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν. »

Νῦν δέ μοι δοκεῖ] Ὁ τύπτων τοὺς κατὰ τὰς μαντείας ἐστεφανωμένους εἰς τὰς μαντείας ἀσεβεῖ. BY.

530, 23. Καὶ ὄντους οὐδὲ τῶ θεῶ ποιεῖτε] Ἀνιερούτε αὐτοὺς τῶ θεῶ, ἢ εἰς τὸ ἡμεῖν αὐτοὺς παρασκευάζετε.

530, 26. Ἀνηρημένον] Ἀναδοθὲν, μημαντευμένον. P.

530, 28. Κνισᾶν ἀγυῖας] Κνίσσης καὶ θυμιαμάτων πληροῦν τὰς ὁδοὺς, οἱ δὲ ἀγυῖας φασι τοὺς Ἑρμαῖς.

530, 29. Ἀνάγνωθι δέ μοι] Ἀπὸ τοῦ μεζονος. BY.

531, 16. Παρηγέχατε] Παρηλήθετε. P.

532, 1. Τί οὖν ἐκ τούτων ἡμεῖς ἐνθυμεσθεῖσθε] Ἐπειδὴ ἀνέγνω μαντείας, ἐν αἷς ἐγγέγραπτο διὰ τοῦ θύειν Ἡρακλεῖ ἀλεξιτέκνω καὶ κνισᾶν τὰς ἀγυῖας, ἐδόκει δὲ ταῦτα ἀπρητῆσθαι πρὸς τὴν παρούσαν κρίσιν, διὰ τοῦτο εἶπεν διὰ μὴ πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἐν ταῖς μαντείας προσέχετε, ἀλλ' ἐνθυμεσθε τὸ προσγεγραμμένον ἐν πάσαις, τοὔτεστι τὸ χοροὺς ἰστανάει καὶ στεφανηφορεῖν· ταῦτα γὰρ ἔστιν οἰκεία πρὸς τὴν παρούσαν ἔξτασιν.

532, 3. Τοῖς ἐπ' ἐκάστης μαντείας προφαινομένοις] Τοῖς γὰρ ἄρτι φοιτήσασιν καὶ ἐπιφανέσι θεοῖς εἰ δεῖ θύειν ἔμμαντεύοντο, καὶ μετὰ τὸ δηλοῦν εἰ δεῖ θύειν ἢ μὴ, προσετίθεσαν πάντως τὸ ἰστανάει χοροὺς.

Προφαινομένοις] Ἀπὸ τοῦ μαντείου δηλονότι. P.

532, 9. Ὑπὲρ αὐτῶν] Τῶν θεῶν δηλονότι ἀπάντων. P.

532, 11. Τὴν δὲ τῶν ἐπικινῶν] Ἀντιπίπτον ἔλυσεν διὰ οὐ διὰ τὰς μαντείας, ἀλλὰ διὰ τὴν νίκην τὴν ἴδιαν περιέκειτο τὸν στέφανον. Ὁ δὲ φησιν διὰ τὸ μὲν νικῆσας ὑπὲρ ἑαυτοῦ στεφανοῦται, ὁ δὲ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἐστεφανωμένος κατὰ τὰς μαντείας ἐστεφανῶται.

532, 16. Καὶ μὴν ἴστε γε τοῦτο] Β' τόπος ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος S. Δεύτερον ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος κατασκευάζει τὸν κατὰ Μειδίου. B. Ἐπιλήρωσε τὸν ἀπὸ τοῦ μεζονος τόπον, ἐγγίς ἀσεβείας ἀποδείξας τὸ ὑπὸ τοῦ Μειδίου πρα-

χθῆν, καὶ ἐπάγει τὸν ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, ἐκ τε τῶν ξένων καὶ τῶν ἀτιμῶν αὐτὸν ἐργαζόμενος. Ὅπου γὰρ οὕτως ξένον οὕτως ἀτιμῶν ἔθετον ὑβρίζειν ἐν τῇ ἰσορῇ, πῶς οὐ πολλῶ πλεον φεῖσθαι προσήκει τῶν ἐπιτιμῶν καὶ ἀστυῶν; Τέθεικε δὲ τὸ κατὰ τοὺς ξένους παράδειγμα, ἕπερ ἔστιν ἀντὶ νομικοῦ. Δύο γὰρ εἰσι νόμοι, περὶ οὓς στρέφεται, μὴ ἔξεῖναι ξένον ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἕτερος νόμος, ἂν χορηγὸς ἀγωνίζομενον τὸν ξένον καλέσῃ πρὸς ἔρχοντα ἐπὶ τῶ δοκιμάσαντα εἰ ξένος ἔστιν ἐκβαλεῖν, διδόναι [πεντήκοντα] δραχμᾶς, ἐὰν δὲ καλέσῃ αὐτὸν ἀπειθόντα εἰς τὸ πλήθος καθέζεσθαι ὡς ξένον, χιλίας διδόναι.

532, 17. Οὐκ ἐδώκατε ἀπλῶς] Ἐξεσι μὲν γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἀπλῶς, οὐδὲ ὡς ἔτυχεν, οὐδὲ πανταχῇ, οὐδὲ ἐν τῶ θεάτρῳ, ἀλλ' ἔξω καθέζεσθαι, οἷον οὐ βιαίως ἀποσπάσειν μὲν ἀπὸ τοῦ χοροῦ, θεωρεῖν δὲ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων καθέζεσθαι ἀναγκάσει.

532, 19. Ἄλλ' ἐὰν μὲν καλέσῃ] Πρόσκλησις τὸ προσκαλεῖσθαι εἰς τὸ δικαστήριον. TYP.

532, 21. Ὅπως μὴ τὸν ἐστεφανωμένον] Τὴν χρεῖαν τοῦ παραδείγματος εἰδείξεν· καθόλου γὰρ εἶπὼν τὸ « ἔστεφανωμένον » καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν συνήνεγκεν.

532, 24. Εἴτα τὸν μὲν χοροῦτι] Κατὰ τὸν νόμον τὸν εἰργοντα ξένον ἀγωνίζεσθαι. BTY.

Οὐδ' ὁ προσκαλέσας κατὰ τὸν νόμον] Καὶ μὴ ὁ νόμος προσκαλεῖν ἴσως ἐκώλυσε· λέγει οὖν τὸν ἕτερον νόμον, τὸν κελούοντα ξένον μὴ ἀγωνίζεσθαι. Κακούργως δὲ εἶπεν. Οὐ γὰρ ἀπειρητο πανταχῇ, ἀλλ' εἰσελθόντα ἀπαξ εἰς τὸ θέατρον οὐκ ἔτι ἐχρῆν προσκαλέσασθαι, ἔξω δὲ ἔξῃ. Παρὰ τὸν τόπον οὖν καὶ τὸν καιρὸν ὁ σοφισμὸς ἐπάγεται.

532, 25. Τὸν δὲ χορηγὸν] Ἀνταπέδωκε τῶ παραδείγματι ἀκόλουθον αἰσθησὶν ταῖς προσθήκαις, διὰ οἱ μὲν νόμοι καὶ δοκιμάζεσθαι μόνον τὸν ξένον οὕτως ἐκώλυσαν, οὗτος δὲ οὐ τὸν ξένον χορευτὴν, τὸν δὲ χορηγὸν συνέκοψε φανερώς, παρόντων καὶ ἔξω καὶ πολιτῶν.

533, 1. Τῶν αἰε κυρίων] Τῶν λαχόντων δικάζειν. Αὐτοὶ γὰρ εἰσι τοῦ τιμωρήσασθαι κύριοι.

533, 2. Φέρε δὴ πρὸς θεῶν] Ἐτερον παράδειγμα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, τὸ κατὰ τοὺς ἀτιμούς, πολλῶν ἔλαττον ὄν τοῦ κατὰ τοὺς ξένους. BSYTCV.

533, 3. Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς] Ἐπειδὴ μέλλει καταλέγειν ἀτιμούς γενοτάς πολιτας ἀπαιτούσας τῆς χρείας, προθεραπεύει τὸ ἀποπον, ἵνα μὴ δοκῇ ἐπεμβαίνειν.

Παραιτήσομαι] Ἀντὶ τοῦ ἱκετεύσω. B.

533, 5. Οὐ γὰρ ὀνειδίσαι μὰ τοὺς θεοὺς] Ἐπειδὴ ἀναγκαῖον ἦν μνημονεύσαι τῶν παισμάτων, διὰ τοῦτο δρακὼν προέλαβε τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ ὀνειδίσειν αὐτὸν ὑποπτέωσιν.

533, 9. Σαννίλων ἐστὶ δῆμου τις ὁ τοὺς τραγικοὺς χοροὺς διδάσκων] Δῆλον ἐστὶ μετὰ τοῦ ρυθμοῦ καὶ τοῦ προσήκοντος μέλους φθεῖν διδάσκων. Τραγικούς δὲ, ἐπειδὴ ἴσως καὶ κωμικοὶ εἰσιν.

533, 10. Οὗτος ἀστρατείας ἔαλω] Ἀτιμὸς γέγονεν, ἐλεγχθεὶς ὡς δέον στρατεύεσθαι μὴ στρατεύομενος.

Καὶ κέχρηται συμφορᾷ] Ἐπεικῶς ἐπὶ τὴν τύχην ἀγει τὸ κατηγόρημα, τὸν τρόπον ἐλευθερῶν.

533, 12. Φιλονεικῶν χορηγὸς] Οἷον φιλονεικὸς εἰς τὸ νικᾶν καὶ ἠττᾶσθαι μὴ ἀνεχόμενος. Νέμει γὰρ καὶ τῶ μισθωσαμένῳ συγγνώμην.

533, 13. Ἠγανάκτου οἱ ἀντιχορηγοὶ] Λέγοντες « οἱ

« νόμοι παραβαίνονται, λελυται τῆς πολιτείας ὁ θεσμός, « οἱ ἄτιμοι λοιποὶν πολιτεύονται. »

533, 16. Ἐκνεσαν, εἰασαν, οὐδείς ἤφατο] Πολλὰ ὀνόματα κατὰ τοῦ αὐτοῦ, ὥστε δηλώσαι τὴν ἡμερότητα.

533, 17. Τίς ἂν ὑμῖν ἴδοι τὸ συγκαχωρηχός] Οὕτως ἑκαστοὶ αἰθοῖ τῆς ἰορτῆς πολὺ τὸ συγκαχωροῦν εἶχε κατὰ τὴν γνώμην.

533, 20. Τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ χορηγόν τινας ἀφασθαι] Οὕτως ἡ γραφή. Καὶ γὰρ ἤρηται τοῦ ἄνω « οὐδείς ἐχθρῶν ἐκώλυσε, » πόσῳ γε πλέον χορηγόν τις;

533, 21. Ἄλλος ἐστὶν Ἄριστιδης] Καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. Ἐνθα γὰρ εὐποροῦμαι πλειόνων παραδειγμάτων, οὐ παραιτητέον ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων πολλάκις λαμβάνειν.

533, 22. Ἦτυχηκός τι καὶ οὗτος τοιοῦτον] Ἄσπρατις εἰλωκώς. Πάλιν δὲ ἐνέμεινε τῷ σκοπῷ « ἡτυχηκός » εἰπὼν, οὐκ « ἡδικηκός. »

533, 23. Καὶ ἤττων χορευτής] Δυσκίνητος γὰρ διὰ τὸ γῆρας ἐγένετο.

533, 24. Ἦν δὲ ποθ' ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος] Τὸν χοροδιδάσκαλον λέγει. Οἱ γὰρ χορευταὶ ἐξ ἀπάσης ἐπιλέγοντο τῆς φυλῆς, τῶν δὲ χορευτῶν μόνων ἦν χοροδιδάσκαλος. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ μὲν ἄλλος χορὸς διάφορος ὢν ἐξ ἄλλων φυλῶν συνελέγετο, ὁ μὲντοι ἡγεμὼν ὁ κορυφαῖος καὶ μετῴων ἀπὸ τῆς οικίας ἦν φυλῆς.

533, 27. Οὐδέ τις πομποῦ εἶδεν] Εἰ γὰρ ἦν ἀπλάθεις ὁ διδάσκαλος τοῦ χοροῦ, πρόδηλον ὅτι τὸ πλεονέκτημα ἐγγίνετο τοῦ ἀντιχορηγοῦ· διελέετο γὰρ ὁ τοῦ φιλονεικοῦντος χορὸς.

533, 29. Διὰ γὰρ τὸ δεῖν αὐτὸν] Ἐκέλευε γὰρ ὁ νόμος τοὺς ἔξωτος προσκαλεῖν πρὸς τὸν ἀρχοντα, τοὺς δὲ ἄτιμοις ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς καὶ ἐξάγειν ἐκ τῆς θυμῆς.

534, 2. Ὡσπερ ἂν εἰ ξένον τις] Οὐ γὰρ ἐξῆν ἄλλως τὸν ξένον ἐξάγειν, ἀλλὰ προσκαλεσάμενον πρὸς τὸν ἀρχοντα.

534, 4. Αὐτόχειρ ὀρθήναι] Ὅρα ὅπως τὸ τῶν ἀνδρῶν ὄνομα ἴσθαι ἐπὶ τῶν ὑβριστῶν ἐγγυς ποῦν τὸ πλημμελημα παρὰ ταῦτα, εἰ ἐκβάλλει τοῦ χοροῦ τὸν διδάσκαλον.

534, 7. Τῶν ἀνηλωκῶτων πολλάκις] Δοκίμ' μὲν καθόλου λέγειν περὶ τῶν χορηγῶν, μάλιστα δὲ αὐτὸν σημαίνει, ἔτι πάντα τὰ ὄντα εἰς τὴν χορηγίαν ἀνάλωσιν.

534, 12. Καὶ προορᾶσθαι τὰς ὑμετέρας βουλήσεις] Ὅτι κἂν ἦ νόμιμον, οὐ ποιεῖτε δι' εὐσείδειαν. Ἐβούλετο γὰρ ὁ δῆμος μηδένα θόρουσον γίνεσθαι κατὰ τὴν ἰορτήν· διὰ τοῦτο γὰρ κἂν παρανόμως τίς ἡγωνίζετο, οὐ συνεχώρουν αὐτὸν ἐξάγεσθαι, ἀλλὰ τότε μὲν ἀγωνίζεσθαι, μετὰ ταῦτα δὲ κρίνεσθαι προσατάττον.

534, 18. Πολλῶν τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Γ' τόπος ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. BSY. Πληρώσας καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος τόπον μετήλθεν ἐπὶ τὸν τῶν ἐναντίου. Οὗτος δὲ ἐστὶ τοιοῦτος. Ἰφικράτης καὶ Χαθρίας ἐχθροὶ γινόμενοι τισιν, ὁ μὲν Διοκλεῖ, ὁ δὲ Φιλοστράτῳ, τοιοῦτον οὐδὲν ἐποίησαν, οὐκ ἐσθῆτας ἠφάνισαν, οὐ στεφάνους διέφθειραν, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, Μειδίας δὲ τάναντία τούτων ἐποίησεν, ὥστε τάναντία ἐκείνοις πρᾶξει. Εἰ τοίνυν ἐκείνοι θαυμαστοὶ τῆς ἐπεικειας, μισητέος ἄρα τῆς ὀρθότητος οὗτος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν ἀπὸ τοῦ μελλόνος τόπον ἔθηκε πρῶτον, ἐπειδὴ νεωστὶ ἐπέπαυτο δεικνύς οὐκ ἄξιον εἶναι συγγνώμης τὸν Μειδίαν, καὶ ἀναγκαῖον ἦν τῷ μελλόνι χρῆσασθαι πρὸς τὸ μέλλον κινήσαι τοὺς ἀκούοντας εἰς ὀρ-

γὴν· δεύτερον δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος· ἔπονται γὰρ ἄλλοις οἱ τόποι, καὶ ὀπότερος ἂν αὐτῶν ῥηθῆ πρότερος, ἀνάγκη τὸν ἄλλον δεύτερον ἐπισθαι. Τρίτον δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ἴσου, διότι ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, παραλίπων τὸν ἀπὸ τοῦ ἴσου, διότι ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου σφοδρότητα εἶναι τοῖς ἀκούουσιν ὥσπερ οἱ πρότεροι, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου ῥηθῆ κήν τινα ἔχων ἐπιτήρησιν ἀμβλύτερος ἦν· τοῦτο δὲ πόρῳ σφοδρότητος. Εἰκότως οὖν ἔθηκεν αὐτὸν πλησιον τῆς πηλικότητος, ἵνα τὴν ἀμβλύτητα τοῦ τόπου διὰ τῆς ἀφῆσεως τῆς κατὰ πηλικότητα μάλλον ὀρθώσῃ, ἢ καὶ σκαίωσῃ τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ διὰ τῶν πραγματικῶν τόπων τοῦ πρὸς τὴν καὶ τῆς πηλικότητος.

534, 24. Τισίαν τὸν Ἰφικράτους ἀδελφόν] Ἰδοῦ γὰρ καὶ τῆς τύχης παρασχόσης τὴν πρόφασιν (ἠδύνατο γὰρ διὰ τὸν ἀδελφὸν ἐπηρέασαι) οὐκ ἐτόλμησεν.

Φρονῶν δ' ἐρ' αὐτῷ τηλικούτον] Πρῶτος γὰρ Ἰφικράτης τιμῶν ἔτυχεν δι' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Κόωνος μὲν γὰρ πρώτου χαλκοῦς ἀνδρίας ἔσθη, ἀλλὰ τῷ μόνῳ ἐτιμήθη· Ἰφικράτης δὲ καὶ τὰς ἄλλας θεωρεῖ τὰς ἐκείνοις ψηφισθείσας Ἰλαβεν, ὥστε καὶ τινα τῶν ἀπ' Ἀρμόδιου δικασσάσθαι τῷ Ἰφικράτῃ περὶ τῶν θεωρῶν ὡς ἀνάγκη λαβόντι. Καὶ ἔστι Αυσίου λόγος εἰς Ἰφικράτην ἀναπερήμενος, ἔχων τὴν ἐπιγραφήν « περὶ τῶν αὐτοῦ θεωρῶν, » ἐν ᾧ σκαίωθεις εἰς δυσγένειαν παρὰ τοῦ κατηγόρου φησὶν ὅτι « τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἀρχὴν τοῦ γωρῆ « ζεσθαι λαμβάνει, τὸ δὲ σὸν μέχρι σοῦ τὴν ὄψην ἔστι « σεν. » Ἦν γὰρ ὁ Ἰφικράτης ἐκ σκυτῶν γενόμενος, ἠδδοκίμησεν δὲ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν. Στρατιώτης ὢν καὶ ναυμαχῶν ἐπὶθῆσεν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ νεῶς εἰς πολεμὴν τριήρη, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἐναγκαλισάμενος μετήλθεν αὐθὺς ἔχων αὐτὸν εἰς τὴν οικίαν τοῦ ἴφρι, καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἀριστίας ἐπαινεθείς στρατηγὸς ἐμμοτονήθη, καὶ παρὰ πάντας τοὺς στρατηγούς τοὺς τότε μετῴων τὴν πόλιν ὠφελήσεν.

535, 1. Οὐκ ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰς τῶν χρυσοχῶν οἰκίας] Δύο πεποιθὲν ἐν ταῦτῳ. Καὶ κατὰ ἀναίρεσιν ἐσθῆγαν, ὅπερ οἰκίαν τοῖς ἀπὸ τοῦ ἐναντίου ἐπιχειρήματι, καὶ ταῦτα εἶπεν ἐκεῖνον μὴ πεποιηκένα, ἅπερ αὐτὸς ὑπὸ Μειδίου πέπονθε. Τοῦτο γὰρ ἴδιον Δημοσθένους, τὸ πολλάκις τὰ αὐτὰ λέγοντα φεύγειν τὸ προσκορὸς διὰ τῆς ἐξαλλαγῆς τῶν μεθόδων καὶ τῶν σχημάτων.

535, 6. Ἦνελεχο] Τὴν καρτερίαν δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνώμενος ὑπέφερεν.

535, 9. Πάλιν Φιλόστρατον] Δεύτερον ἀπὸ τοῦ ἐναντίου παράδειγμα. Καὶ γὰρ Χαθρίας γενόμενός τισιν ἐχθρὸς οὐδὲν ὢν Μειδίας ἐποίησεν.

535, 10. Τὴν περὶ Ὀρωποῦ κρίσιν] Ὁ Χαθρίας ἐπέθετο Θηβαίους βοηθῆσαι Ἀθηναίους, ὅτε ἐκινδύνευον, εἴτα σκθίντες ἀπέσπασαν τὸν Ὀρωπὸν, χωρίον ἐν τοῖς ὀρείοις κείμενον· ὑπαπτεύθη οὖν ὁ στρατηγὸς ὡς συνειδὼς καὶ προδοσίας ἐπλήρη. Τὸ δὲ θανάτου ἦ τὸ περὶ κοινῶς, ἵνα ἦ τὴν περὶ θανάτου, ἢ ἐλαττώσῃ, ὅτε ἐκρίνετο τὴν περὶ Ὀρωποῦ κρίσιν, ἵν' ἢ θανάτου πικρότερον γενόμενον ἵνα μή τις ὑπολάβῃ ὅτι ἡ παραότης τοῦ γραφειμένου καταρροεῖν παρεσκεύασεν.

535, 11. Καὶ πάντων τῶν κατηγῶρων πικρότατον] Τὸν μὲν γὰρ ἄλλων εἰς χρήματα τιμωμένων τῷ Χαθρία μόνος ἐκείνος θανάτου ἐτιμήσατο.

535, 29. Ἠράλεις] Ἐν τοῖς ἄγαν κακοῖς ἐπεκαλοῦντο τὸν θεὸν ὡς ἀλεξίακον.

536, 1. Εἰ γὰρ ἐκάστῳ τῶν χορηγούντων] Πληρώσας καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου τόπον ἐπιλογικῆ ἐκβάσει ἐχρήσατο τελικὸν ἐχούση κεφάλαιον, ὅτι οὐδέ τις ἐθέλησει χορηγὸς ἐκὼν καταστῆναι, μᾶλλον τοιαῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Σύνθηες δὲ αὐτῷ πληρώσαντι κεφάλαιον ἐπιλογισθῆαι.

536, 7. Ὅστις ἐκὼν ἂν μίαν δραχμὴν] Ἐπειδὴ κατ' ἀνάγκην καθίσταντο χορηγοί, διὰ τοῦτο εἶπε « τοὺς ἐκ « προαιρέσεως φιλοτιμησῆαι βουλομένους ἀπαίρετε. »

536, 12. Ἐγὼ τοίνυν] Ἐνταῦθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἰσού μεταβαίνειν βούλεται τόπον καὶ κέρηται προσπαγγελλᾶ. Σύνθηες γὰρ καὶ τοῦτο τῷ Δημοσθένει. BSY.

536, 14. Καίτοι πᾶσιν ὑμῖν] Ἐνταῦθεν εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ Ἰσού τόπον μεταβῆναι βούλεται.

536, 19. Ἐχρῆν γὰρ αὐτὸν] Δ' τόκος ἀπὸ τοῦ Ἰσού. BSY.

536, 26. Ἐμοὶ δὲ, δε εἶτε τις, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τοῦτό ἐστιν ἠθικόν· ἐπαινεῖ γὰρ αὐτοῦ τὴν φιλοτιμίαν· καὶ ἵνα μὲν αἰδέσῃ τὸ ἀνάλωμα, μανίαν αὐτοῦ κατηγόρησεν, ἐκ τοῦ καθόλου πιστωσάμενος ὅτι πάντα τὰ ὑπὲρ δύναμιν μανία ἐστίν. Ἴνα δὲ μὴ ἀλογίᾳς ὄντως φανῆ τὸ ἀνάλωμα, προσέθηκεν, « εἶτε καὶ φιλοτιμία, » δεικνύς ὅτι διὰ φιλοτιμίαν μικροῦ τὰ τῶν μαινομένων ἔπραξα.

537, 1. Ὅστε μὴδὲ τῶν ἱερῶν ἱματίων] Ταῦται ταῖς προσθήκαις τὸ ἰδιωτικὸν εἰς τὸ δημόσιον μεθίστησιν.

537, 3. Εἰ τοίνυν τις ὑμῶν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Πληρώσας ἔπαν τὸ πρὸς τὴν μετῆλθεν ἐπὶ τὴν πληκότητα, ἥτις περιέχει μὲν αἰξῆσιν καὶ αὐτὴ τοῦ πραχθέντος, διαφόρως δὲ ἢ κατὰ τὸ πρὸς τι· ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ τὸ δημόσιον ἠξήτησεν, οἷον τὸ κατὰ τὸν χορηγόν, ἐν ταύτῃ δὲ τὸ ἰδιωτικόν, τὸ κατὰ τὰς πληγὰς. Καὶ τὸ μὲν πρὸς τι τῶν ἐν αὐτῷ τῷ θεάτρῳ καὶ τῇ πανηγύρει πραχθέντων ἔχει τὴν ἐξέτασιν, ἢ δὲ πληκότης καθόλου περὶ ὕβρεως ποιεῖται τὸν λόγον, ὅτι δεινὸν ἢ ὕβρις· ὥστε ἐκεῖ μὲν τὸ ἰδιωτικόν, ἐνταῦθα δὲ τὸ γενικὸν ἐξετάζεσθαι. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρὸς τι παντὶ προσέγει τὴν αἰξῆσιν, ἐν δὲ τῇ πληκότητι τινα καὶ ἐλάττω. Αἰξῆ μὲν γὰρ τὴν Μειδίου θρασυτητα, καθαιρεῖ δὲ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔλαττον τοῦ προσήκοντος ἐπὶ τοῖς γινόμενοις παροξυνθεῖσιν. Ἰδιὸν δὲ μάλιστα πληκότητος μὴ μόνον αἰξῆσιν, ἀλλὰ τινα καὶ μειῶν. Κακῆ μὲν ὠρισμένους τόπους ἐγύμνασεν, ἐνταῦθα δὲ ἀπλόως ἀορίστως τὰ ἐμπόνητα παραλαμβάνει πρὸς αἰξῆσιν. Ἐτι πρὸς τοῦτο ἐν παντὶ τῷ λόγῳ πρῶτον μὲν τάττει τὰ δημόσια, δεύτερον δὲ τὰ ἰδιωτικά, ἵνα διὰ τῆς ἐκείνων προλήψεως καὶ ταῦτα ὡς δημόσια φαίνηται. Καὶ νῦν οὖν εἰκότως δεύτερον ἔταξε τὴν πληκότητα τοῦ πρὸς τι· καὶ γὰρ τὸ ἰδιωτικὸν ἐν αὐτῇ περιελάλησεν· ἐξ ἀντιθέσεως δὲ ἐπήγαγε τὴν πληκότητα· τοῦτο δὲ ἐν ὄρῳ γίνεται μόνῳ. Ἐν γὰρ ταῖς στάσεσιν ἢ πληκότης ἐπιλογικῆν ἔχει τὴν χώραν· αἰξῆσιν γὰρ ἔχει· τῶν δὲ ἐπιλόγων ἢ αἰξῆσιν, ἐν ὄρῳ δὲ κεφαλαίου δύναμιν ἔχει διὰ τὴν φύσιν τοῦ βροῦ· ἐν γὰρ τοῖς βροσίν, ἐν οἷς μάλιστα ὁμολογεῖται τὸ πεπραγμένον, περὶ αἰξῆσιν ἐστὶν ἢ πᾶσα ζήτησις τῶν κεφαλαίων, τοῦ μὲν κατηγόρου τοῦ μείζον ἐπάγοντος, τοῦ δὲ φεύγοντος ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἀποκλίναντος. Ὅστε οὐδὲν κωδῆ καὶ τὴν πληκότητα αἰξῆσιν ἔχουσαν κεφαλαίου ἔχει τὴν ἐργασίαν, τοῦ μὲν αἰξῆσιν ἐν αὐτοῖς, τοῦ δὲ μειούντος. Παρὰ δὲ τῶν δικαστῶν εἴληψε τὴν ἀντιθεσιν, εἰκότως. Ἔστι γὰρ περὶ τιμῆματος ὁ λόγος· τὸ δὲ τιμᾶσθαι τοῦ τε κατηγόρου καὶ τῶν δικαστῶν ἐστίν. Συνήθως δὲ κἀνταῦθα τὴν

δύναμιν τῆς ἀντιθέσεως ἐνήλλαξεν. Οὕτω γὰρ ἂν ὁ Μειδίας προήγαγεν· « ἀλλ' οὐδὲν πέπονθας δεινόν, Δη· « μόσθενες· οὔτε γὰρ σκῆλος ἐπὶ πρῶθης οὔτε χεῖρας συνε· « τρίβης οὐτ' ἄλλο τηλικούτων οὐδέν. Πῶς οὖν αἰξῆς τὸ « πρᾶγμα καὶ θανάτου τιμᾶς; » Ἴδωμεν οὖν καὶ ταύτην τὴν ἀντιθεσιν. « Οὐδὲ γὰρ τοῦτ' ἐστὶν εἰπεῖν, ὡς ἐγὼ τῷ « λόγῳ τὸ πρᾶγμα νῦν αἴρω. » Τοιαυτὴ ἦν ἡ ἀντιθεσις τοῦ Μειδίου, ἐλαττούσα τὸ γινόμενον, ὡς εἶρα ἱκανὸς τὰ μικρὰ ἐγεῖραι τῷ λόγῳ· δεινὸν γὰρ οὐδὲν ἐκ τούτων συμβέβηκεν. Ἄλλ' οὕτως τὴν πρώτην εἰσαγωγὴν τῆς ἀντιθέσεως παρὰ τῶν δικαστῶν ἔλαβεν, ἵνα δεῖξῃ τὸν μὲν Μειδίαν οὐκ ἔχοντα λοιπὸν ὅ τι ἀπολογησεται, τοὺς δὲ δικαστὰς ἀμφοτέλλοντας περὶ τοῦ τιμῆματος. Δῆλον οὖν ἐκ τούτων ὅτι πληκότης ἐστὶν ἡ ἐξεταζομένη· περὶ γὰρ ποσότητος τοῦ τιμῆματός ἐστιν ἡ ζήτησις.

Εἰ τοίνυν] Ἐνταῦθα ἡ πληκότης, ἥτις περιέχει μὲν αἰξῆσιν τοῦ πραχθέντος, διαφόρως δὲ ἢ κατὰ τὸ πρὸς τι. Ἐξ ἀντιθέσεως δὲ εἰσήχθη, ἥτις ἐν ὄρῳ γίνεται μόνῳ· ἐν γὰρ ταῖς ἄλλαις στάσεσιν ἢ πληκότης ἐπιλογικῆν ἔχει χώραν· αἰξῆσιν γὰρ ἔχει τῶν ἐπιλόγων· ἐν ὄρῳ δὲ κεφαλαίου δύναμιν ἔχει διὰ τὴν στενότητα τῶν ἐν τῷ ὄρῳ κεφαλαίων. BSY. Σημειώσαι ἡ πληκότης. B.

537, 6. Οὐ γὰρ ἐστὶ δίκαιον] Ἀντιθεσις. B. Οὐδὲν, φησὶ, γέγονε δεινὸν οὐδὲ φόνος ἢ πῆρως διὰ τὴν ἐμὴν ἐπιείκειαν, οὐ διὰ τὴν Μειδίου. Ὁ μὲν γὰρ πάντα τὰ εἰς αὐτὸν ἤκοντα πεπονήκεν, ἐγὼ δὲ μὴ βουλήθει ἀμύνασθαι παρέσχον ἀφορμὴν τοῦ μὴδὲ ἀνήκεστον γενέσθαι.

537, 8. Ἀλλὰ τὸν μὲν] Τῆς πληκότητος ἀντιθεσις καὶ ταύτης λύσις. BY.

537, 10. Οὐδὲ γὰρ αὐ τοῦτ' ἐστὶν εἰπεῖν] Ἐπίκρισις τὸ σχῆμα. B. Ἀβτη ἦν ἡ ἐξ ἀρχῆς τοῦ Μειδίου ἀντιθεσις « τῷ λόγῳ τὰ πρᾶγματα φοβερά ποιεῖς, οὐδενὸς δεινοῦ « γεγονότος. » Ὁ δὲ ἐν ἀρχῇ μὲν ἐφοβήθη θείναι, προλαβὼν δὲ ταῖς λύσεσι καὶ ταῖς κατασκευαῖς τὸν ἀκροατὴν « ὅτι διὰ τὴν ἐπιείκειαν τὴν ἐμὴν οὐδὲν γέγονε δεινόν, « τότε ἔθηκε φανερῶς ὅτι οὐκ ὠφελεῖται Μειδίας ταῦτα προβαλλόμενος, δεδειγμένου τοῖς δικασταῖς ὅτι οὐ δι' ἐκείνον, ἀλλὰ δι' αὐτὸν οὐδὲν ἀνήκεστον γέγονεν.

537, 13. Ἄλλ' ἴσασι ἅπαντες] Πρώτας τίθησι τὰς παραδειγματικὰς πρίσεις, πιδανώτερας ὅσας τοῖς ἀκούουσιν. Οὐ μὴν ἐπὶ τούτων ἔστιν εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ μείζονος ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, ὥσπερ ἐν τῷ πρὸς τι· οὐδὲν γὰρ τοιοῦτον ἐν αὐταῖς καταφαίνεται.

537, 16. Ἰσχυρὸς τις ἦν μέλας] Ἐκ πολλῶν σημείων ἐπιφέρει τὴν μνήμην, ἔχει δὲ καὶ τῆς ὕβρεως ἔμφασιν. Ὁ παγκρατιαστής, ὁ γεγυμνασμένος ἐν τῷ τύπτεισθαι, φησὶ, καὶ φέρειν πληγὰς ἐπιστάμενος οὐκ ἤνεγκε τυπτηθείς· ἢ γὰρ ὕβρις τὴν ὀργὴν, οὐχ ὁ πόνος ἐκίνησεν. Ἀμφιδόλου δὲ ὄντος τοῦ βρῆθέντος εἴη ἂν ὁ μὲν Εὐθύνοος ὁ λυπήσας, ὁ δὲ ἀποκτείνας ὁ Σώφροτος.

537, 18. Ἐν συνοσίᾳ τινὶ καὶ διατριβῇ] Τετραπλῆ ἐστὶν ἡ τῆς πληκότητος ἐργασία· καθαιρεῖ τὰ τῶν ἄλλων, ὅτι μικρὰ παθόντες μεγάλως ἠμύναντο, καὶ αἰξῆ τὰ καθ' ἑαυτὸν, ὅτι μεγάλα παθὼν οὐδ' ὄλωσ ἠμυνάμην, καὶ πάλιν αἰξῆ μὲν τὴν Μειδίου θρασυτητα, καθαιρεῖ δὲ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ὡς ἔλαττον τοῦ δεινότες παροξυνθεῖσιν, ἐξ ὧν ἐπιείκειαν ἑαυτῷ μαρτυρεῖ. Καὶ πρῶτον μὲν τὰ τῶν παθόντων ἔλαττοῖ. Σώφροτος καὶ Εὐδαίων ἰδίᾳ τυπτηθέντες, καὶ φιλῶν ἐναντίον καὶ ἐν δειλίῳ, καὶ ἔνθα μὴ βαθίζουσιν ἐξῆν αὐτοῖς, ὅμως οὕτως ὠργίσθησαν ὥστε καὶ ἀπο-

κτείναι τοὺς ὑβριστὰς. Ἐγὼ δὲ ἐν θεάτρῳ πάντων ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ πολλὴ ἦν ἀνάγκη βαδίζειν, ἐτυπτόμην, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠμυνάμην. Οὐκοῦν ἐν τούτοις ἠῤῥησεν ἂ πικρονθεν αὐτός.

537, 20. Ἰσταν ἑδαίων πολλοί] Μόμφονται τοῦτο ὡς ἀσπαρῶς ἀπηγγελέμενον. Ἄθλιον γὰρ τίς ὁ τυπτήσας ἢ τίς ὁ φονευθεὶς καὶ πότερον Βουωτὸς ἦν ὁ ἀποκτείνων ἢ ἑδαίων. Αἴτιον δὲ τῆς ἀσπαρείας τὸ ὁμοιοσχημον τῆς ἀπαγγελίας Πάντα γὰρ τὰ ὀνόματα κατὰ πῶσιν αἰτιατικῆν προήγαγεν.

537, 23. Οὐδὲ τὸ τύπτεσθαι τοὺς ἐλευθέρους] Ἐδείξεν ὅτι τοῦ καθόλου καὶ γενικοῦ ἀξίον ποιεῖται, συμπαράγει δὲ οὐδὲν ἦτρον ἐν τῷ καθόλου τὸ καθ' αὐτόν. Καὶ τὸ ἐφ' ὑβρεὶ δὲ καλῶς προσέθηκεν.

537, 25. Πολλὰ γὰρ ποιήσειεν ὁ τύπτων] Διατυπώσει κέρηται. Ἴδιον δὲ μάλιστα τῆς πληκτικότητος ἡ διατύπωσης, ἐπειδὴ ὑπ' ἑσιν ἀγούσα τὰ πράγματα πλειῶν ποιεῖ τὴν ἀξίαν. Ἐχει δὲ συγγένειαν πλειστήν πρὸς τὴ ἔκφρασιν καὶ διήγησιν. Ἐν ἑκαστῇ γὰρ τούτοις ἔκθεσις ἐστὶ πραγμάτων γεγονότων, ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἀπλήν καὶ ἀκατάσκευον ἔχει τὴν ἔκθεσιν, ἢ δὲ διατύπωσης τὸ πᾶν ἐν ἀξίᾳ καὶ ἐναργεῖα κεῖται. Καὶ αὐτὸ μὲν διήγημα κατ' ἀκολουθίαν πρόεισι τοῖς συνδέσμοις ἐνούμενον, ἢ δὲ διατύπωσης κομματικὴ ἐστὶ καὶ ἀπόλυτος, δι' ἐξαλλαγῆς σχημάτων προιούσα.

537, 28. Ὅταν ὡς ὑβρίζων] Σημειώσαι· ἐπαναφορά. Β. Ταῦτα δὲ διὰ τοὺς πατέρας καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους, οἵτινες οὐ δι' ἔχθραν, ἀλλ' ἐπὶ νοουθεσίᾳ τύπτουσιν.

537, 29. Ὅταν κονδύλους] Ἄς πέπονθεν αὐτὸς, ταῦτα ἐν τῷ καθόλου προάγει, φεύγων τὸ φανερώς ἑαυτὸν ὑβρίζειν. Οὕτω καὶ ἐν τῷ περὶ στεφάνου (p. 228, 15) « εἰ μὲν ἴσπε τοιοῦτον, » ἀ διὰ τῆς ἐμφάσεως μόνης ἀπελύσαστο τὰς βλασφημίας.

Ὅταν ἐπὶ κόρης] Τῆς κεφαλῆς, τουτίστιν ἐπὶ κόρης, ὡσπερ μυρρίνη καὶ μωρίνη.

Ταῦτα ἐξίστην ἀνθρώπους] Ἐξω ἑαυτῶν γενέσθαι καὶ μανθῆναι ποιεῖ, καὶ τὸ αἴτιον ποιοῦν; ἀήθεις ὄντας ταραττεῖ γὰρ τὸ ἀπροσδόκητον καὶ οὐκ εἰθισμένον.

538, 8. Ὅσω πλείονα ὀργὴν ἐμοὶ προσήκει] Τοῦτό ἐστιν ἐν ᾧ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἔλλαττο μετὰ τῶν παθόντων, αἵξει δὲ τὰ καθ' ἑαυτόν.

538, 10. Ὅ μὲν γε ὑπὸ γνωρίμου] Τῆ διαφορά προσαγεῖ τὴν ἀξίαν.

538, 11. Καὶ τούτου μεθύοντος] Ἰπέθετο γὰρ εἶναι συμπόσιον.

538, 15. Οἱ μὴδὲ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ] Τοῦτο δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς λειτουργίας ἔφησεν, ὅτι ὁ μὲν εἰ ὑπάπτευε τινα ἔσσεσθαι ἀήδιαν ἑαυτοῦ, ἔδύνατο καὶ φυλάττεσθαι καὶ μὴ ἀπελευθεῖν εἰς τὸ δεῖπνον, ἐμοὶ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐξῆν παραβάλλοντι [μελλόντι] χορηγεῖν.

538, 19. Καὶ ἑμαυτὸν μὲν γε, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι σωφρόνως, ἀλλὰ καὶ εὐτυχῶς] Εἰ μὲν γὰρ δεῖναι παθὼν ἰσωφρόνησε καὶ οὐκ ἐξήχηθη, θαύματος ἄξιος· εἰ δὲ λέγων πάνθενια πάσχειν οὐκ ὠργισθαι φησὶν, ἀπέθανον τὸ τοιοῦτον· διὸ προσέθηκε ἡ μάλλον δὲ εὐτυχῶς, « ἵνα μὴ γνώμης μόνον, ἀλλὰ καὶ εὐτυχίας φανῆ τὸ ἐπισχεῖν τὴν ὀργήν. Ἡ ἀξίως βουλευόμενος ἐπὶ πλείον τὴν διόρθωσιν ἔθηκεν. Τὰ μὲν γὰρ μικρὰ καὶ [διὰ] τῶν λογισμῶν διαφεύγοντες, ὅσα δὲ ὑπερβαίνει φύσιν ἀνθρωπίνην, τύχη δεξιᾷ κατορθοῦμεν.

538, 25. Καὶ τῶν δικασάντων τότε πολλοί] Συγγνώ-

μην ἐσχηκέναι δηλαδὴ. Ρ. Νέμει τῷ περνευκῶτι ἀγωγίᾳ, ἵνα μὴ δοκοῖται αὐτὸς διὰ τὸ πεπονθέναι λέγειν.

538, 26. Μιᾶ μόνον ἄλωνα ψήφω] Περιττῆ δαλονίτι, οἶον εἰ τύχοι, τριάκοντα ἔκομιζοντο κατ' αὐτοῦ καὶ ποσαῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ. Οὐκοῦν αἱ καταγιγνώσκουσαι ἐκ τῶν ἐτέρων ἐξωθοῦντο· εἰ δὲ μία λειποῖ ταῖς ἀπογιγνώσκουσαις, ἡλλοσκετο, ὥστε μικρὰν διδοῖται τιμωρίαν.

Ὅτε κλαύσαντα] Ἐμελλε γὰρ διακρῖνον ὄλιγον τὴν σωτηρίαν ἀνήσασθαι, καὶ ἀπῆλθον ἂν ἔχων τὴν νίκην μετὰ τὴν δέσιν.

538, 29. Θῶμεν τοίνυν οὕτως] Ἐξτάζει τὴν δίκαιον τῶν κολασάντων.

539, 1. Καταγρόντας] Καταψηφισαμένους. S.

539, 2. Ἄλλ' ὅτι τοῦτον τὸν τρόπον] Ὅτι δεῖν μὲν ἀμύνασθαι, ὁ δὲ τρόπος τῆς ὑπερβολῆς μεμπτός.

539, 3. Καὶ ταύτην τὴν ὑπερβολὴν] Οἱ ἀνέντες διασταὶ τὸν ὑβριστὴν ἀξίον εἶναι καὶ ταύτης τῆς μεγάλης ἀνανακτῆσεως ἐνόμισαν. Σῶμα γὰρ ἐλεύθερον προσηλασίας καὶ θανάτου τυχεῖν δίκαιος ἦν. Ἔοικε δὲ ταῦτα τῆς κατὰ τὴν πληκτικότητα εἶναι ἀξίῃσεως.

539, 5. Τὶ οὖν ἐμοὶ τῷ τοσαύτῳ κερήμερῳ] Ἐπαύθηθεν ἐπὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ ἀντιθέσει κείμενον, ὅτι « οὐδὲν ἄγερον δεῖνόν· τί οὖν ἐμοὶ θανάτου τιμᾶσθαι; » καὶ συμπεραίνει τὴν πληκτικότητα « διὰ τὴν ἐμὴν πρόνοιαν οὐδὲν γέγονε δεῖνόν· οὐκοῦν παρ' ὑμῶν ὀφείλω κομισθῆναι ὅθαι τῆν ἀμύναν. »

539, 9. Καὶ παράδειγμα γε πᾶσι γενέσθαι] Συνήθως πάλιν τῇ ἐπιλογικῇ παρεκβάσει ἐχρήσατο. Τοῦτο γὰρ εἰῶθε ποιεῖν, ἐπειδὴν κεφάλαιον πληρώσας ἐφ' ἑτερον μέλλῃ καταδαίνειν.

539, 14. Οἷμαι τοίνυν τινὰς ὑμῶν] Τοὺς μὲν ἀγῶνας καὶ τὰ κεφάλαια πάντα τὰ περὶ τὸ κρινόμενον πρῶτα πεπλήρωκεν, ἐντεῦθεν δὲ εἰσβάλλει λοιπὸν εἰς τὴν παρέκβασιν. Ἐστὶ δὲ παρέκβασις λόγος ἐξαγώνιος μὲν, συναγωνιζόμενος δὲ πρὸς τὸν ἀγῶνα. Βούλεται οὖν διηγήσασθαι τὴν ἔχθραν τῆν ἀρχαίαν, ἥτις κατὰστασις μὲν ἦν τοῦ ἀγῶνος, ἐπειδὴ δὲ ἰδιωτικὸν ἐποίησε τὸν ἀγῶνα, διὰ τοῦτο ἐν ἀρχῇ μὲν παρητήσατο δεῖναι, νῦν δὲ εἰσάγει λοιπὸν, ὅτι ἀποδεδίδεται δημόσιος ὢν ὁ ἀγῶν. Ὅσπερ γὰρ καθ' ἑκαστον κεφάλαιον πρῶτον εἰσήγαγε τὸ δημόσιον, οὕτω καὶ τῆς πάσης ἔχθρας καὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἀδικημάτων πρῶτον μὲν ἐπήγαγεν ἄπερ ἔπαθε κατὰ τὴν ἑορτήν, δεῖτερα δὲ τὰ κατὰ τοὺς ἄλλους χρόνους, ἵνα τὰ μὲν ὁμοῦ τᾶξιν ἔχη προηγουμένου, τὰ δὲ ἰδιωτικὰ τοῦ ἐπομένου. Ζητήσεις δ' ἂν τις εἰ τὰ τοιαῦτα ἐξαγώνια ὄντα μετὰ τῶν ἀγῶνων τάττειν προσήκει, ἢ ἐπιλογικᾶ δεῖ καλεῖν αὐτὰ ῥητέον οὖν ὅτι μέσον τινὰ φύσιν ἔχει τῶν τε ἀγῶνων καὶ τῶν ἐπιλόγων. Ἡ μὲν γὰρ περὶ αὐτὸ τὸ πρῶτον τὸ κρινόμενον οὐκ ἴσταται, πλησιάζει τοῖς ἐπιλόγοις, ἢ δὲ χωρεῖ δι' ἀποδέξεως καὶ ἀδικημάτων ἐτέρων μνημὴν ἔχει κατὰ τοῦ φερόμενου, ἐπιγράφεται τοῖς ἀγῶσι· τὰ γὰρ τοιαῦτα συναγωνίζεται ἡμῖν πρὸς πίστιν τοῦ γιγνομένου ἐγκλήματος. Οἱ δὲ ἐπιλογοὶ ἀξίαν μόνον ἔχουσι τοῦ προκειμένου πράγματος. Διὸ καὶ μέσης φύσεως οὕσα ἢ παρέκβασις μέση καὶ τάξιν παρὰ τοῦ ῥήτορος εἰληφεῖ καίτοι γὰρ μεταξὺ τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν ἐπιλόγων κέρηται δὲ τῇ παρεκβάσει διὰ δύο προτάσεις, πρῶτον μὲν ἵνα δελεῖ καὶ τὰ περὶ τὴν ἑορτήν πάντα κατὰ ἐπιβολὴν γέννημένα καὶ οὐ δι' ὀργήν, ὡς Μειδίας φησὶν. Εἰ γὰρ παλαιός ἦν ἔχθρος, πρόδηλον ὅτι διὰ τὴν ἔχθραν ἑαυ-

ἐπιβούλευε· δεύτερον δὲ, ἵνα μᾶλλον εἰς ὀργὴν παροξύνῃ τοὺς ἀκούοντας. Εἰ γὰρ ἐπὶ τοῖς νῦν ἀδικήμασι δικαίως ἂν ὀργισθεῖεν, πόσω μᾶλλον, εἰ καὶ ἕτερα φαίνοιτο πρότερον; σφόδρα δὲ τεχνικῶς τὴν ἀνάγκην τοῦ διηγήματος ἀπὸ τῶν δικαστῶν ἔλασθε, πρῶτον μὲν ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, ἵν' εἰ φαίνοντο ἰδιωτικὰ τινα διηγούμενος, μὴ αὐτὸς ἐκὼν δόξῃ λέγειν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀναγκασθεὶς, ἔπειτα διὰ τὸ μήκος τῆς παρεκβάσεως, ἵν' εἰ τις δυχλὸς ἐγγίνοιτο τῶν λεγομένων, ἑαυτοῖς ἐγκαλῶσι τοὺς ἀναγκασκῶν, ἀλλὰ μὴ τῷ ῥήτορι. Ἡθικῶς δὲ οὐ διαβεβαιούται, ἀλλὰ στοχαζέται αὐτῶν τῆς γνώμης διὰ τοῦ « οἶμαι. » Καὶ τὸ « ποθεῖν ἀκούσαι » χαρίεν, ἵνα καὶ ὡς χαριζόμενος αὐτοῖς δόξῃ ποιεῖσθαι τὴν παρέκβασιν, ἥτοι τὴν διήγησιν, ἣν καὶ παραδιήγησιν λέγομεν.

53g, 16. Οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως] Καὶ τὴν κατασκευὴν τοῖς δικασταῖς περιέθηκεν, ἵν' εὐλόγως φαίνονται τῆς ἀκροάσεως τῶν ἔξαγωνίων ἐπιθυμοῦντες.

53g, 18. Ὁ αὐτῷ προωφελετο] Οὐ γὰρ ἐμάνη τοσοῦτον Μειδίω, εἰ μὴ προηδικητο μελίζονα. Ἐχει δὲ καὶ ψυχαγωγίαν ὁ χρόνος· ἐν βραχεῖ γὰρ δηλώσειν αὐτοῖς ἐκαγγέλλεται.

53g, 20. Ἴν' εἰδῆτε ὅτι καὶ τούτων ὀφελίων δοῦναι δεῖν] Οὕτως ἔδειξε τὴν χρεῖαν τοῦ διηγήματος.

53g, 21. Ἔσται δὲ περὶ αὐτῶν βραχὺς ὁ λόγος] Φιλανθρωπότερος ὤφθη τῶν δικαστῶν, εἴπερ ὑπισχενέται δι' ὀλίγων δηλώσειν ἅπερ ἐκεῖνοι διὰ πολλῶν ἡλίπιστοι.

53g, 22. Ἦνίκα τὰς δίκας ἔλαχον] Πληρώσας τὸ προομιον εἰσέβαλεν εἰς αὐτὰ τὰ διηγήματα καὶ φησιν « ἦνίκα « τὰς δίκας ἔλαχον. » Πολλὴν δὲ ἐν τούτοις αὐτοῦ μὲν ἐπιεικείαν, Μειδίω δὲ τὴν ὠμότητα δείκνυσιν, εἴπερ αὐτὸς μὲν διὰ χρηστότητα καὶ τὸν πατρῶν ἐκινδύνουε στερηθῆναι, Μειδίας δὲ παρὰ τὸν καιρὸν τῆς δίκης ἐπέθετο τῷ δυστυχούντι.

53g, 23. Μειρακύλιον ὦν κομιδῇ] Τὸ κομιδῇ πρόσκειμενον ἔμψαριν δίδωσιν ὡς οὐδεμιᾶς ἔχθρας λαβὴν παρέχειν ἠθέλοντο οὐδὲ ἀδικίας ὁ τοιαύτην ἄγων τὴν ἡλικίαν. Καθεῖλε δὲ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ διὰ τὸ χρήσιμον, ἵνα λύσῃ τὸ ἀντικείμενον « τί οὖν, εἰ παρέσχες τὴν πρόρασιν τῆς « ἔχθρας θρασὺς ὦν; » ὁ δὲ ἀπίθανον ἔδειξε τὸ τοιοῦτο τῷ ὑποκοριστικῶς τὴν ἡλικίαν ἐλαττώσαι, ὅτι μειρακύλιον ἦν κομιδῇ, τῶν δὲ τοιούτων οὐκ ἔστι τὸ θρασύνεσθαι πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους.

53g, 24. Καὶ τοῦτο οὐδ' εἰ γέγονε] Τὸ ἀελεῖς καὶ ἀπειρεργον διὰ τῆς ἡλικίας ἔδειξε. Πῶς θρασὺς ὁ τοιοῦτος;

53g, 25. Ὡς μὴδὲ νῦν ὄφελον] Ἡ γὰρ πείρα τὴν βλάβην προξένησεν. Ὅργῆς δὲ καὶ βαρύτητος ἔμψασις.

Τότε μοι μελλουσῶν εἰσεῖναι τῶν δικῶν] Καὶ τοῦτο δὲ ἀπελῶς· τὴν γὰρ δίκην ὡς πρόσωπον ἐποίησεν « εἰσεῖναι « εἰσῶν. Τὸ ἐκ προνοίας δὲ αὐτῶν ἔδειξεν· ἐπετίρησαν γὰρ ὅτε ἱμελλον δικάζεσθαι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους, ἵνα καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον ἐκρούσων.

53g, 26. Εἰς ἡμέραν ὡς περὶ τετάρτην] Πρὸ τεττάρων ἤ κέντε ἡμερῶν. Δηλοῖ δὲ τὴν πονηρίαν Μειδίω, εἰ γὰρ τὸν ἄλλον χρόνον ἄπει τότ' αὐτῷ μᾶλλον ἐπέθετο, ἵνα στερηθῇ τῶν πατρῶν. Διὰ δὲ τῆς « εἰσεπῆθησαν » λέξεως τὴν βίαν αὐτῶν καὶ τὴν θρασύτητα ἔδειξεν.

53g, 29. Καὶ ἦν ὁ ἀντιδιδούς Θρασύλοχος] Νόμος ἦν παρ' Ἀθηναίους, εἰ τις προβληθεὶς ἕτερος εἰς τὴν τριπραρχίαν*

ἔλκετο, εἰ δὲ μὴ βούλοιο ἐκεῖνος λαμβάνειν μὲν τὴν οὐ νομιζομένου οὐσίαν, δίδοναι δὲ τὴν ἑαυτοῦ, καὶ οὕτω τριπραρχεῖν. Τοῦτο Θρασύλοχος ἤξλου Δημοσθένη τότε ποιεῖν, εἰ μὴ βούλοιο ὑποδέξασθαι τὴν τριπραρχίαν, ἀντιδοῦναι τὴν οὐσίαν τῷ Θρασύλῳ, καὶ λαβεῖν αὐτὸν τὴν ἐκεῖνου.

540, 1. Τὰ δ' ἔργα πάντ' ἦν] Ἴνα μὴ τις εἰποι, πῶς οὖν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ παθῶν Μειδίω κατηγορεῖς;

540, 2. Καὶ πρῶτον μὲν κατέσχισαν τὰς θύρας] Ἄλωσιν υπογράφει τῷ λόγῳ. Εἰκὸς μὲν γὰρ ἦν ἀνοίξει τις τὰς θύρας, ἐφ' ᾧ τε γυνῶναι τὰ ἐνόητα, εἰ ἄξιζ' ἔστι τῆς ἀντιδόσεως. Ὁ δὲ « κατέσχισαν » εἶπεν, ὡς καὶ « εἰσεπῆθησαν. »

540, 3. Ὡς αὐτῶν ἤδη γινομένης κατὰ τὴν ἀντιδοσιν] Τὸ γὰρ τὰ ἀλλότρια οἰκεία νομίζειν τοῦτο παράνομον, καὶ τὸ κατασχίζειν τὰς θύρας, πρὶν (ἂν) καταδέξασθαι τὴν ἀντιδοσιν τὸν Δημοσθένην, καὶ τοῦτο ἄτοπον.

540, 5. Παιδὸς οὐσης κόρης] Τὸ μὲν παιδὸς τὸ ἀπάλυν τῆς ἡλικίας, κόρης δὲ οἶον παρθένου καὶ ἀντιβλέπειν διὰ τὴν αἰδῶ μὴ τολμῶσης.

Ἐρθέγγοντο αἰσχρὰ] Τῇ συνήθει τέχνῃ καὶ νῦν τὰς ὕβρεις ἀπεσιώπησεν, ἵνα μὴ αὐτοῦ ὑβρίζειν δοκῇ τὸ γένος.

540, 6. Οὐ γὰρ ἔγωγε προαχθεῖην] Εἰθωθεν ὁ Δημοσθένης ἐν τοῖς αἰσχροῖς σωφρονεῖν κατὰ τὸν λόγον, ἵνα μὴτε αὐτὸς ἑαυτὸν ὑβρίσῃ μῆτε φαίνεται τοῖς αὐτοῖς μὴ αἰδοῦμενος.

540, 10. Τὰς δίκας ὡς αὐτῶν οὐσας ἤρπισαν]* Τοῦ ἔως, εἰ γένοιτο κύριοι τῆς οὐσίας, ἐλευθερώσειν τῶν δικῶν τοὺς ἐπιτρόπους, εὐνοῦς αὐτοῖς σφισι κατασκευάζουσι. Κἀναῦθα δὲ τὴν αὐτῶν παρανομίαν ἔδειξεν, εἴ γε διελύοντο πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους ὡς ἐπὶ ἴδιοις τοῖς πράγμασι.

540, 15. Ἐρημος ὦν] Βοηθείας δηλονότι καὶ φίλων. Οὕτω γὰρ ἤρμοττε μοι τῇ ἡλικίᾳ πρὸς ἄλλους συνάπτεσθαι.

540, 16. Οὐχ ὅσα ἐδυνήθη ἀνακομίσασθαι] Ἀνακομίσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀναλαβεῖν καὶ ἀπολαβεῖν ἀπ' ὧν ἔσχον ἐκεῖνοι παρὰ τοῦ πατρὸς. Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος. Κἀγὼ τοιαῦτα πάσχων καὶ προσδοκῶν ἀπολαβεῖν παρὰ τῶν ἐπιτρόπων ὅσα ὁ πατήρ μου καταλείπειν, ἀλλ' οὐχ ὅσα εἰδεξάμην ὀλίγα ὄντα μετὰ δίκην, ἔδωκα αὐτοῖς, ὡς πολλὰ ληψόμενος. Εἰ γὰρ προξείδεν ὡς οὐ πάντα ἀπολήψομαι, παρεχώρησα ἂν τῶν ὀλίγων καὶ τῆς οὐσίας. Τὸ βαρὺ δὲ αὐτῶν καὶ τὸ ἐπαχθὲς ἐνόησεν. Οὐ γὰρ εἶπεν « ὑπέστην « τὴν λειτουργίαν, » ἀλλὰ « δίδωμι τούτοις, ὠνοῦμαι « τῶν χρημάτων τὰς ὕβρεις, τὴν ἐπιδουλήν ἐπιδίμην τῇ « δόσει. » Τὴν τέχνην δὲ καὶ τὴν πανουργίαν τῶν περὶ τὸν Μειδίαν ἔδειξεν. Τριῶν γὰρ συντελῶν ἐπὶ τὴν λειτουργίαν αἰρουμένων καὶ πρὸς εἴκοσι μνᾶς συντελοῦντων, ὁ Θρασύλοχος τρίτος αἰρεθεὶς ἀπήτησε παρ' ἑμοῦ τὰς εἴκοσι, ὥστε συνέβη αὐτῷ μῆτε ἀναλῶσαι μὴδὲν μῆτε ἀντιδοῦναι τὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὀλόκληρον γενέσθαι Δημοσθένους τὸ ἀνάλωμα.

540, 19. Ὅσου τὴν τριπραρχίαν ἦσαν μεισιθωκότες] Τάλαντον εἰσεπᾶττοντο παρὰ τῶν συντελῶν οἱ τριπραρχαί, καὶ τοῦτο λαμβάνων ὁ βουλόμενος αὐτὸς ἐτριπράρχει τὸν ἑναιτὸν, μὴδὲν ἐνοχλῶν ἔτι τοῖς συντελοῦσιν.

Ἴπν δὲ τὸ τῆς τριπραρχίας λειτουργήματα οὐκ ἑνιαῖοισι, ἀλλὰ διὰ βίου, καὶ διὰ τοῦτο οἱ πλουσιώτατοι ἀεὶ ἐτριπράρχουν.

φρησί βουλόμενος δείξει, ὅτι Μειδία οὐδέμια ἦν πρό-
του μὴ ἀπαντήσαι, δι' ὧν συνίστησιν ὅτι δικαίως
κατεδίηθησεν ὁ Στράτων.

11, 24. Ἐπισχέιν ἐδεῖτό μου] Οὐχ ὁ Μειδίας, οὐ γὰρ
τὸν, ἀλλ' ὁ Στράτων, δηλονότι λέγων, « ἴσως ἔξει μετὰ
κρόνον, μὴ σπεύδε, μὴ ἀθύρμι » ἵνα λύσῃ τὴν ἐναντίαν
τὴν, ἣν ὑπέσκειρεν ὁ Μειδίας περὶ τοῦ Στράτωνος, ὡς
ἐν ἐγθρὸς αὐτοῦ, δείκνυσαι καὶ ὑπὲρ Μειδίου πράττοντα
Στράτωνα. Βραδύνοντος γὰρ αὐτοῦ παρεκάλει μὲ
ἐπισχέιν, ἐπαγγελλόμενος ὅτι ἴσως ἐλεύσεται.

11, 25. Ἐπαίτα εἰς τὴν ὑπερβαλὴν ἀναβαλίσθαι] Ἥδη
καὶ τὴν προθεσίαν ἤξιον παραβαίνειν ὁ Στράτων,
καὶ « οὐδὲν ἐκ μίας ἡμέρας γενήσεται βλάβος, αἴριον
κουσόμεθα. »

11, 26. « Ὡς οὐτ' ἐγὼ συνεχώρουν] Πολιορκούμενον
μεῖ παταχθέν τὸν Στράτωνα Δημοσθένους, ἀπειθοῦν-
Μειδίου. Πρόδηλον οὖν ὅτι ἄκων κατεδίηθησεν.

11, 27. Τῆς δὲ ὥρας ἰγίνετο] Τουτέστιν ἡ δικασίμος
τῶν διαιτητῶν παρελήλυθε.

11, 28. Κατεδίηθησεν] μετὰ δυσχερείας ἀναγνωστέον.
ὅτι ἔχων ὅ τι ποιῆσῃ καὶ ποῖ τρέπηται καὶ ἄκων
διήτησε.

Ἥδη δ' ἐσπέρας οὐσης καὶ σκότους] Οὐχ ἀπλῶς ἐσπέρας,
ἀ καὶ νυκτὸς ἀρξαμένης διὰ τοῦτο γὰρ τὸ « σκότος »
λέγεται. Κακοῦθιαν δὲ κατηγορεῖ τοῦ Μειδίου. Τοιαύ-
των ἔργων ἀπήνησεν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἀπαντᾶν καὶ μὴ
ἀπαντᾶν μὲν, ἵν' ἔλῃ τοῦ διαιτητοῦ κατηγορεῖν
ἀπαντήσαντος ἰρήμην κατεδίηθησεν, μὴ ἀπατᾶν δὲ,
μὴ καταλαβὼν ἐμὲ προδήλως ἤτηθη.

12, 2. Πρὸς τὸν ἀρχόντων ὀκνημα] Ὅπου συλ-
λονται οἱ ἀρχοντες, ἵνα, εἰ τις θεοῖτο αὐτῶν, εὐρί-
νται· ἔδει γὰρ τὴν διαιτηθεῖσαν δίκην υπογραφήναι
καὶ τῶν ἀρχόντων. Ἐκεῖ μὲν οὖν καταλαβε τὸν διαιτη-
τῆν ἀναχωροῦντα. Οὐκοῦν εἰ σκότους ὄντος τότε
ἔδει, πρόδηλον ὅτι βραδείως κατεδίηθησεν.

12, 4. Ὡς ἐγὼ τῶν παραγενομένων τινὸς] Τὴν σεμ-
ντα καὶ τὴν σωφροσύνην τὴν ἑαυτοῦ δείκνυσιν, ὅτι
τοὺς ὄντος οὐ παρήν, ἀλλ' οἱκοι διετρίβεν.

12, 6. Οἴός τε ἦν παῖθιν αὐτῶν] Ἐπειρᾶτο καὶ ἐπε-
αἰ παῖθιν αὐτοῦ κοινῇ μεταβαίνειν τὴν ψῆφον τὴν
δικάσασαν, καὶ ποιῆσαι αὐτὴν ἀποψήφισιν· τοῦτο γὰρ
τὸ μεταγράφειν τὴν υπογραφήν τῆς διαιτησεως.

12, 9. Ὡς δ' ἔδυσχέραινον οὗτοι] Πολλὴν δικαιοσύ-
νοισι ἀρχουσιν ἐμαρτύρησεν, ὅτι ἐχαλέπαινον θελοντος
ἴμασιν αὐτοῦ τοῦ Μειδίου διατρίβειν. Εἶτα οἱ μὲν
γοι πολλὰ χρήματα λαμβάνοντες οὐ προήκοντο· ὑμεῖς
ποσοῦτοι τὸ πλεθὸς ὄντες ὀλίγα λήψασθε; τοῦτο γὰρ
λέγεται κατασκευάζειν.

542, 10. Καὶ οὐδ' ἐτέρους ἔπειθεν] Οὐτὲ τὸν ἀρχοντα
καὶ τὸν Στράτωνα. Ἐπαῖνον ποιεῖται τῆς γνώμης αὐ-
του, ὅτι οὐδὲ αὐτῆς ἠνεῖχοντο τῆς ἀκοῆς. Ἀξίωμα δὲ
μέθηκεν ἴσον καὶ τὴν αὐτὴν δικαιοσύνην τῶν τε Στρά-
τωνος καὶ τοῖς θεμοσθέταις.

Ἀπειλήσας καὶ διαλοιορρηθεῖς] Ἄντι τοῦ οὐδὲν εἶδος
ἰσορίας ἀπέχε. Ὅ δὲ τοῖς ἀρχουσιν τῆς πόλεως ἀπειλῶν
ἢ λοιδωρούμενος, ἐφ' οἷς θάνατος ἐρισται, πῶς ἂν ἐπει-
το τοῦ χορηγοῦ;

542, 11. Ἀπελθὼν τί ποιεῖ;] Θαυμάζει τὴν εὐρεσιν,
καὶ πλῆττεται τὴν ἐπινοίαν, διὰ καὶ λέγει « θεάσασθε τὴν
κακοῦθιαν, » ἵνα καὶ ὑμεῖς θαυμάσητε.

542, 12. Τὴν μὲν δαίταν ἀντιλαχῶν οὐκ ὤμοσεν]
Ἔθος ἦν τοὺς καταδικασθέντας ἰρήμην, εἰ νομίζοιεν ἀδι-
καίεσθαι, ἀντιλαχεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, οἷον αἰτιάσα-
σθαι τὴν κρίσιν καὶ φάσκεν ὡς αὐθις θέλουσι κρίνεσθαι.
Οἱ δὲ τοῦτο ποιοῦντες καὶ ὤμωσαν ἢ μὴν ἐπεξείναν ταῖς
ἀληθείαις. Ἀντέλαχε μὲν οὖν ὁ Μειδίας καὶ ἠτιάσατο, οὐ
μὴν ὤμοσεν, ὑπόνοιαν ἐντεῦθεν παρέχων τῷ Στράτωνι
ὡς οὐκ ἐπεξέρχεται. Δέον γὰρ ὁμοῦσαι, εἴπερ ἐβούλετο
ἐπεξελεθεῖν, οὐκ ὤμοσεν, ἵνα νομίζων Στράτων ὅτι ἐν βε-
βαιῶν ἐστὶ τὰ τῆς δίκης μὴ παρασκευάσῃται πρὸς αὐτὴν·
διὰ καὶ λέγει « κυρίαν εἴασε γενέσθαι τὴν ψῆφον » καὶ
ἀνώμοτος ἀπηνέχθη » φησί, δηλονότι παρὰ τοῖς ἀρ-
χοῦσιν.

542, 13. Ἄλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ κυρίαν γενέσθαι]
Σοφίζεται ἐνταῦθα. Μὴ ὁμοῦσαι γὰρ, φησὶν, ἐπιτοῖσι
καθ' ἑαυτοῦ κυρίαν τὴν δαίταν. Καίτοι φησὶεν ἂν ὁ Μει-
δίας ὅτι μὴ ὁμοῦσαι ἐν μετεώρῳ τὴν μὲν δαίταν εἴασε,
καταγενοσθέντος δὲ αὐτοῦ παρὰ τῆς βουλῆς λείπεται καὶ τὰ
τῆς διαίτης. Ὅ δὲ φησὶν ὅτι ἐκεῖνος οὐ θελήσας ὁμοῦσαι
ἐν τούτῳ συνωμολόγησε καλῶς κεκρίσθαι τὴν δαίταν.

542, 15. Φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν] Ἐδεῖ τοὺς
τὰ κοινὰ διοικοῦντας εὐθύναι διδόναι τῶν πεπραγμένων.
Ἔθος δὲ ἦν ἐν ἡμέραις ζηταῖς εἰς τινα τόπον συλλέγεσθαι
τοὺς διαιτητὰς, ἵνα τῷ βουλομένῳ κατηγορεῖν αὐτῶν, ὡς
ἢ πρὸς χάριν ἢ δι' ἔχθραν δικασάντων ἢ διὰ κέρδος ἐτοίμως
ὑπακούσωσι καὶ ἀποκρίνωσιν. Ἐξίοντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ
πρῶτον ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἤρχοντο· μικρότερα γὰρ ἦν τὰ
ὑπ' αὐτῶν διοικώμενα. Ἦσαν γὰρ οἱ διαιτηταὶ μὲ καθ'
ἐκάστην φυλήν. Οὗτοι δὲ ἐν τῷ Σκιροφοριῶνι τὰς εὐθύναις
ἐδίδοσαν, ὅς ἦν ἐνδέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίους. Μειδίας
οὖν κακοῦργως ἐφόλαξε τὴν τελευταίαν ἡμέραν τὴν τοῦ
Σκιροφοριῶνος, ἣν τινὲς ἔτην καὶ νέαν, τινὲς δὲ νομηνιαὴν
νομίζουσι, καὶ τότε ἔκειν. Καὶ διὰ τοῦτο ἴνιοι τῶν διαι-
τητῶν οὐκ ἀπήντων ἐπὶ τὰς εὐθύναις, νομίζοντες ἐκδεδη-
κέναι τὸν μῆνα, περ ἔπαθε καὶ ὁ Στράτων. Διὰ τοῦτο
γὰρ αὐτὸν προλαβὼν ἀπελθὼν καὶ ἀπράγμονα ἔφησεν, ἵνα
ἀκόλουθον δόξῃ τὸ μὴ περιεργάζεσθαι τὸν τοιοῦτον, μηδὲ
ἀκριδῶς εἰδέναι πότε μὲν ἔτην καὶ νέα, πότε δὲ νομηνια.
Οὐ δὲ ἀφῆλαιαν καὶ ἀπαραμύσσην ἔδυστήρησεν.

542, 18. Πείσας τὸν πρυτανεόντα δοῦναι ψῆφον]
Ἴνα μὴ δόξῃ πάσης κατηγορεῖν τῆς βουλῆς, εἰς ἕνα, τὸν
πρῦτανιν, ἀνήγαγε τὴν μέμφιν. Τί οὖν, κάκεινος δι-
καίως ἐποίησεν; ὁ δὲ « πείσας » εἶπεν, δωροδοκίαν ἠνί-
κατο. Τὸ δὲ κατὰ τὸν πρῦτανιν τοιοῦτον ἦν. Ψῆφον
ἐδίδου τοῖς βουλευταῖς, λέγων « ὁ δεῖνα τῶν διαιτητῶν
« οὐκ ἀπήνησεν, καίτοι κατηγοροῦν ἔχων· τί οὖν ὑμῖν δο-
« καὶ περὶ αὐτοῦ; » καὶ οὕτως οἱ βουλευταὶ κατεψηφί-
ζοντο. Εἰαὶ δὲ ἀρχοντες τῆς βουλῆς πρυτάνεις.

542, 19. Κλητῆρα οὐδ' ἐντιν' ἐπιγραφάμενος] Ὅ γὰρ
διδούς τὴν γραφήν προσέγραφεν ὅτι κατηγοροῦ τοῦδε, καὶ
προσεκαλοῦμαι αὐτὸν διὰ τοῦ δεῖνος εἰς τὸ βουλευτήριον.
Ἴν' οὖν μὴ ὁ Στράτων κατηγορήσῃ τοῦ κλητῆρος, ὡς μὴ
σημψαντος, διὰ τοῦτο οὐ προσέγραψε κλητῆρα, βουλό-
μενος ἀπαρτάσκειν καὶ ἀφύλακτον λαβεῖν τὸν Στράτωνα.

542, 22. Καὶ νῦν εἰς Ἀθηναίαν] Παθητικῶς ἅμα καὶ
πικρῶς εἶπε· παθητικῶς μὲν, ἵνα οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀθη-
ναῖον ἐλεήσωσι, πικρῶς δὲ, ὅτι ὁ Ἀθηναῖος ὑπὸ τοῦ βαρ-
βάρου καὶ υποβολιμαίου Μειδίου ἠτιμώταται.

542, 24. Καὶ καθάπαξ ἄτιμος γέγονεν] Ἀσάφες τὸ κα-
θάπαξ, ἔστι δὲ τοιοῦτο. Τῶν ἄτιμουμένων οἱ μὲν τὸ

βήτωρ φησὶ βουλόμενος δεῖξαι ὅτι Μειδία οὐδέμια ἦν πρόφασις τοῦ μὴ ἀπαντησαί, δι' ὧν συνίστησιν ὅτι δικαίως αὐτοῦ κατεδίχτησεν ὁ Στράτων.

541, 24. Ἐπισχεῖν ἐδεῖτό μου] Οὐχ ὁ Μειδίας, οὐ γὰρ παρῆν, ἀλλ' ὁ Στράτων, δηλονότι λέγων, « ἴσως ἤξει μετὰ « μικρὸν, μὴ σπαύδη, μὴ ἀθύρει: » ἵνα λύσῃ τὴν ἐναντίαν ὁδόν, ἣν ὑπέσπειρεν ὁ Μειδίας περὶ τοῦ Στράτωνος, ὡς ἔστιν ἐγθρὸς αὐτοῦ, δεικνύσι καὶ ὑπὲρ Μειδίου πράττοντα τὸν Στράτωνα. Βραδύνοτος γὰρ αὐτοῦ παρεκάλει μετὰ ἐπισχεῖν, ἐπαγγελλόμενος ὅτι ἴσως ἐλύσεται.

541, 25. Ἐπαίτα εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβαλίσθαι] Ἦδη με καὶ τὴν προθεσμίαν ἤξiou παραβαίνειν ὁ Στράτων, φάσκων « οὐδὲν ἐκ μιᾶς ἡμέρας γενήσεται βλάβος, αὐριον « ἀκουσόμεθα. »

541, 26. Ὡς οὐτ' ἐγὼ συνεχώρουν] Πολιορκούμενον εἰσάγει πανταχόθεν τὸν Στράτωνα Δημοσθένης, ἀπειθοῦντος Μειδίου. Πρόδηλον οὖν ὅτι ἄκων κατεδίχτησεν.

541, 27. Τῆς δὲ ὥρας ἐγγίγντο] Τουτίστιν ἡ δικασμὸς ὥρα τῶν διαιτητῶν παρεληλύθει.

541, 28. Κατεδίχτησε] μετὰ δυσχερείας ἀναγνωστέον. Οὐ γὰρ ἔχων ὅ τι ποιῆσῃ καὶ ποῖ τράπηται καὶ ἄκων κατεδίχτησε.

Ἦδη δ' ἐσπέρας οὐσης καὶ σκότους] Οὐχ ἀπλῶς ἐσπέρας, ἀλλὰ καὶ νυκτὸς ἀφραμύνης διὰ τοῦτο γὰρ τὸ « σκότος » ἐπήνεγκε. Κακοήθιον δὲ κατηγορεῖ τοῦ Μειδίου. Τοιαύτην γὰρ ἔφραν ἀνήτησεν, ἐν ἣ ἔδοκει ἀπαντᾶν καὶ μὴ ἀπαντᾶν· ἀπαντᾶν μὲν, ἴν' ἔχῃ τοῦ διαιτητοῦ κατηγορεῖν ὅτι ἀπαντήσαντος ἐρήμην κατεδίχτησε, μὴ ἀπατᾶν δὲ, ἵνα μὴ καταλαβὼν ἐμὲ προδήλιως ἤτησῃ.

542, 2. Πρὸς τὸ τῶν ἀρχόντων οἴκημα] Ὅπου συλλέγονται οἱ ἀρχόντες, ἵνα, εἰ τίς θεῖοι αὐτῶν, εὐρίσκωνται. Ἐδεῖ γὰρ τὴν διαιτηθεῖσαν δίκην ὑπογραφῆναι παρὰ τῶν ἀρχόντων. Ἐκεῖ μὲν οὖν κατέλαβε τὸν διαιτητὴν ἤδη ἀναχωροῦντα. Οὐκοῦν εἰ σκότους ὄντος τότε ἀνεγύρει, πρόδηλον ὅτι βραδύως κατεδίχτησεν.

542, 4. Ὡς ἐγὼ τῶν παραγενομένων τινὸς] Τὴν σεμνότητα καὶ τὴν σωφροσύνην τὴν ἑαυτοῦ δεικνύσιν, ὅτι σκότους ὄντος οὐ παρῆν, ἀλλ' οἴκοι διέτριβεν.

542, 6. Οἷός τε ἦν πείθειν αὐτὸν] Ἐπειρᾶτο καὶ ἐπεχειρεῖ πείθειν αὐτοῦ κοινῇ μεταβαίνειν τὴν ψῆφον τὴν καταδικασάσαν, καὶ ποιῆσαι αὐτὴν ἀποφίρσιον· τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ μεταγράφειν τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαιτήσεως.

542, 9. Ὡς δ' ἔδυσχεραίνον οὗτοι] Πολλὴν δικαιοσύνην τοῖς ἀρχουσὶν ἐμαρτύρησεν, ὅτι ἐχάλεταινον θέλοντος χρημασῖν αὐτοὺς τοῦ Μειδίου διαφθεῖρειν. Εἴτα οἱ μὲν ὀλίγοι πολλὰ χρήματα λαμβάνοντες οὐ προήκοντο· ἡμεῖς δὲ τοσοῦτο τὸ πλῆθος ὄντες ὀλίγα λήψασθε; τοῦτο γὰρ βούλεται κατασκευάζειν.

542, 10. Καὶ οὐδ' ἐτέρους ἐπειθεῖν] Οὕτε τὸν ἀρχοντα οὕτε τὸν Στράτωνα. Ἐπαινον ποιεῖται τῆς γνώμης αὐτῶν, ὅτι οὐδὲ αὐτῆς ἠνεύχοντο τῆς ἀκοῆς. Ἀξίωμα δὲ περιέβηκεν ἴσον καὶ τὴν αὐτὴν δικαιοσύνην τῶν τε Στράτωνι καὶ τοῖς θεομοθέταις.

Ἄπειλῃσας καὶ διαλοδορθεῖς] Ἄντι τοῦ οὐδὲν εἶδος λαοδορίας ἀφίσι. Ὅ δὲ τοῖς ἀρχουσὶ τῆς πόλεως ἀπειλῶν καὶ λαοδορούμενος, ἐφ' οἷς θάνατος ἐρισται, πῶς ἂν ἀφείκοιτο τοῦ χορηγοῦ;

542, 11. Ἀπείθων τί ποιεῖ;] Θαυμάζει τὴν εὐρεσίαν, ἢ πλῆττεται τὴν ἐπίνοιαν, διὸ καὶ λέγει « θεάσασθε τὴν « κακοήθειαν, » ἵνα καὶ ἡμεῖς θαυμάσητε.

542, 12. Τὴν μὲν δίκαιαν ἀντιλαχῶν οὐκ ὤμωσεν] Ἔθος ἦν τοὺς καταδικασθέντας ἐρήμην, εἰ νομίζοιεν ἀδικεῖσθαι, ἀντιλαχεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, ὅσον αἰτίασασθαι τὴν κρίσιν καὶ φάσκειν ὡς ἀδίκως θέλουσι κρινέσθαι. Οἱ δὲ τοῦτο ποιοῦντες καὶ ὠμύσαν ἢ μὴ ἐπεξείναι ταῖς ἀληθείαις. Ἄντιλαχος μὲν οὖν ὁ Μειδίας καὶ ἤτιάσατο, οὐ μὴν ὠμωσεν, ὑπόνοιαν ἐντεύθειν παρέχων τῷ Στράτωνι ὡς οὐκ ἐπεξέγεται. Δέον γὰρ ὁμῶσαι, εἴπερ ἐβούλετο ἐπαξελθεῖν, οὐκ ὠμωσεν, ἵνα νομίζων Στράτων ὅτι ἐν βεβρωσῶ ἐστὶ τὰ τῆς δίκης μὴ παρασκευάσθαι πρὸς αὐτὴν διὸ καὶ λέγει « κυρίαν εἶσαε γενέσθαι τὴν ψῆφον » καὶ ἀνώμοτος ἀπηνέχθη » φησὶ, δηλονότι παρὰ τοῖς ἀρχουσιν.

542, 13. Ἄλλ' εἶσαε καθ' ἑαυτοῦ κυρίαν γενέσθαι] Σοφίζεται ἐνταῦθα. Μὴ ὁμῶσαι γὰρ, φησὶν, ἐποίησας καθ' ἑαυτοῦ κυρίαν τὴν δίκαιαν. Καίτοι φησιν ἐν ὁ Μειδίας ὅτι μὴ ὁμῶσαι ἐν μετῴρω τὴν μὲν δίκαιαν εἶσαε, καταγνωσθέντος δὲ αὐτοῦ παρὰ τῆς βουλῆς λελυται καὶ τὰ τῆς διαίτης. Ὅ δὲ φησὶν ὅτι ἐκεῖνος οὐ θελήσας ὁμῶσαι ἐν τούτῳ συνωμολόγησε καλῶς κεκρίσθαι τὴν δίκαιαν.

542, 15. Φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν] Ἐδεῖ τοὺς τὰ κοινὰ διοικοῦντας εὐθύνας διδόναι τῶν πεπραγμένων. Ἔθος δὲ ἦν ἐν ἡμέραις ῥηταῖς εἰς τινα τόπον συλλέγεσθαι τοὺς διαιτητάς, ἵνα τῶν βουλομένων κατηγορεῖν αὐτῶν, ὡς ἢ πρὸς χάριν ἢ δι' ἔχθραν δικασάντων ἢ διὰ κέρδος ἐτοιμῶς ὑπακούσωσι καὶ ἀποκρίνωσιν. Ἐξίοντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ πρῶτον ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἤρχοντο· μικρότερα γὰρ ἦν τὰ ὑπ' αὐτῶν διοικούμενα. Ἦσαν γὰρ οἱ διαιτηταὶ μὲν καθ' ἐκάστην φυλὴν. Οὗτοι δὲ ἐν τῷ Ξειροφοριῶνι τὰς εὐθύνας ἐδίδοσαν, ὅς ἦν ἐνδέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίους. Μειδίας οὖν κακούργως ἐφόδαξε τὴν τελευταίαν ἡμέραν τὴν τοῦ Ξειροφοριῶνος, ἣν τινὲς ἐνην καὶ νέαν, τινὲς δὲ νομηνιαν νομίζουσι, καὶ τότε ἤκεν. Καὶ διὰ τοῦτο ἔνιοι τῶν διαιτητῶν οὐκ ἀπῆντων ἐπὶ τὰς εὐθύνας, νομίζοντες ἐκδεθῆναι τὸν μῆνα, ὅπερ ἔπαθε καὶ ὁ Στράτων. Διὰ τοῦτο γὰρ αὐτὸν προλαβὼν ἀρελῆ καὶ ἀπράγμονα ἔφρασε, ἵνα ἀκόλουθον δόξῃ τὸ μὴ περιεργάζεσθαι τὸν τοιοῦτον, μηδὲ ἀκριβοῦς εἶδέναι πότε μὲν ἐνη καὶ νέα, πότε δὲ νομηνια. Οὐ δὲ ἀφείλιαν καὶ ἀπραγμοσύνην ἔδυστύχησεν.

542, 18. Πείσας τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι ψῆφον] Ἰνα μὴ δόξῃ πάσης κατηγορεῖν τῆς βουλῆς, εἰς ἕνα, τὸν πρῶτανιν, ἀνήγαγε τὴν μέμψιν. Τί οὖν, ἀκεῖνος δικαίως ἐποίησεν; ὁ δὲ « πείσας » εἰπὼν, θεωροδοκίαν ἔνιζατο. Τὸ δὲ κατὰ τὸν πρῶτανιν τοιοῦτον ἦν. Ψῆφον ἐδίδοι τοῖς βουλευταῖς, λέγων « ὁ δεῖνα τίνος διαιτητῶν « οὐκ ἀπήνησε, καίτοι κατηγορον ἔχων· τί οὖν ἡμῖν δο- « καὶ περὶ αὐτοῦ; » καὶ οὕτως οἱ βουλευταὶ κατεψηφίζοντο. Εἰσι δὲ ἀρχόντες τῆς βουλῆς πρυτάνεις.

542, 19. Κλητῆρα οὐδ' ἔντιν' ἐπιγραφόμενος] Ὅ γὰρ διδοὺς τὴν γραφὴν προσέγραφεν ὅτι κατηγορῶ τοῦδε, καὶ προσκαλοῦμαι αὐτὸν διὰ τοῦ δεῖνος εἰς τὸ βουλευτήριον. Ἰν' οὖν μὴ ὁ Στράτων κατηγορήσῃ τοῦ κλητῆρος, ὡς μὴ σημήναντος, διὰ τοῦτο οὐ προσέγραψε κλητῆρα, βουλόμενος ἀπαράσκευον καὶ ἀφύλακτον λαβεῖν τὸν Στράτωνα.

542, 22. Καὶ νῦν εἰς Ἀθηναίων] Παθητικῶς ἔμα καὶ πικρῶς εἶπε· παθητικῶς μὲν, ἵνα οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀθηναῖον ἐλίσσωσι, πικρῶς δὲ, ὅτι ὁ Ἀθηναῖος ὑπὸ τοῦ βαρβάρου καὶ ὑποβολιμαίου Μειδίου ἠτιμώταται.

542, 24. Καὶ καθάπαξ ἄτιμος γέγονεν] Ἄσαφές τὸ καθάπαξ, ἔστι δὲ τοιοῦτο. Τῶν ἄτιμωμένων οἱ μὲν τὸ

τρίτον μέρος τοῦ σώματος ἡτιμούντο, οἱ δὲ τὰ δύο, οἱ δὲ ἄλλοκληρον, [οἱ] οὐδενὸς μετέχον τῶν κοινῶν. Τοῦτο οὖν ἔστι τὸ « καθόλας » ἀντὶ τοῦ ἄλλοκληρίας.

Καὶ οὕτως λαχεῖν ἀδικηθέντα] Φθόνον αὐτῶ κινεῖ καὶ ὡς περ τινὰ τύραννον διὰ τῶν ὀνομάτων δεῖκνυσιν.

542, 26. Οὐδ' ὄλωσ τὴν αὐτὴν ὁδὸν] Ἄν ἴδῃς κατὰ τὴν ἀγορὰν Μειδίαν, φεύγε· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὴν θάνα ἔξεις ἐξήμιον.

542, 27. Δεῖ δὴ τοῦτο τὸ πρᾶγμα] Ἐπεξεργάζεταιται μειζήτως, ἄν' αὐξήσας τοῦ Μειδίου τὴν ἀπόνοιαν εἰς ἔλεον ἀγάγῃ τοῦ Στράτωνος.

543, 6. Μιγάλην νῆ Δρ' ὄφρα δίκην] Προσώπου πλάσις, ὡς ὑπὲρ Μειδίου διαλεγόμενον.

543, 7. Ἀλλὰ χιλίων ἢ δίκη μόνον ἦν δραχμῶν] Ἐαυδῆ· πεντακοσίων γὰρ ἦν ἡ καταδικη [ἢ] πολλή.

543, 9. Συνέθε δ' ὑπερημέρω γενομένων] Ἄσπερς εἶναι δοκεῖ τοῦτο, ἔστι δὲ τοιοῦτο. Ἴνα ἀδικήσῃ, ἀπέκρυψε τὴν κυρίαν καὶ διὰ τοῦτο παρέλαθεν ὑπερήμερος γενομένος. Τοῦτο δὲ τὸ νόημα οὐκ ἀληθὲς εἶπε, διό καὶ τοῦτο τὸ μέρος ὠφέλιστα παρὰ τῶν κριτικῶν καὶ ὡς ἀδιόρθωτον παραλείπεται.

543, 10. Ἄλλ' αὐθημερὸν μὲν ἦσθετο] Εἰπὼν δτι λαθεῖν * λησθῆ, ἐπήνεγκε τὴν λύσιν, δτι αὐθημερὸν ἦσθετο, ὅτι ἐνέστηκεν ἡ κυρία.

543, 13. Ἐκτέτικεν] Ἀποδίδωκεν. Β.

Ἀλλὰ τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαχεῖν] Εἰ μὴ ἠβούλετο, φησὶν, ἐκτίσαι τὰς χιλίας, ὥφειλε πρὸς ἐμὲ τὴν οὖσαν ἀντιλαχεῖν, τούτῃσιν ἀνάδικον μὲν ποιῆσαι τὴν δίαιταν, πρὸς ἐμὲ δὲ τὸν κύριον τοῦ πρᾶγματος δικάσασθαι. Ἐκαλεῖτο δὲ μὴ οὖσα δίκη ἡ ἀνάδικος, (ἢ) δτι πρότερον δοκοῦσα εἶναι καὶ κεκυρωσθαι ὄστερον εἰς τὸ μὴ εἶναι περίστατο. Ἔστιν οὖν μὴ οὖσα ὄνομα δίκης, ἐν οἷς τις ἐξ ὑπαρχῆς ἐθέλει δικάσασθαι, τὴν ἐνεχθεῖσαν κατ' αὐτοῦ πρότερον ψήφον ἀναρῶν.

543, 16. Ἄλλ' ἴνα μὴ Μειδίας] Τὴν ὑπερηφανίαν σημαίνει τούτου.

543, 17. Ἀτιμῆτον ἀγωνίσεται] Ἄλλη ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ Στράτωνος, δτι οὐκ αὐτὸς ὤρσει τὴν καταδικήν, ἀλλ' ὁ νόμος εἶχεν αὐτήν. Ἀτιμῆτον γὰρ καλοῦσιν ἦν οὐχ ὁ δικαστὴς τιμᾶ, ἀλλ' ἐγγέγραπται τοῖς νόμοις.

543, 18. Καὶ εἰ μὲν ἠδίκηκεν] Ἴνα μὴ εἴποι δτι τῆς ἐπιβουλῆς φανερὰς οὐσίας ἀπαντᾶν οὐκ ἠβουλήθη.

543, 23. Καὶ τοῦτ' ἐχαρίσασθε αὐτῶ] Φαίνεται γὰρ αὐτὸς τὸ πᾶν συσκευάσας.

543, 25. Τὴν καταδικήν ἐκτέτικεν] Εἰκότως οὐκ ἐδίδου, λέγων δτι συνεχωρήθη αὐτὰ ὑπὸ τοῦ Στράτωνος. Ὁ δὲ ῥήτωρ βούλεται ἀτιμῶσαι τὸν διαιτητὴν, οὐχ δτι κακῶς ἔκρινεν, ἀλλ' ὅτι κρινόμενος οὐκ ἀπήντησεν. Οὐδὲν οὖν κωλύει κυρίαν εἶναι τὴν δίαιταν καὶ * αὐτὸς ἐπίτιμος ἔμεινεν.

543, 26. Οὐδὲ χαλκοῦν] Ὁβολόν.

543, 27. Ἀλλὰ καὶ δίκην ἐξούλης ὑπομένει] Τοῦ Μειδίου μὴ δὲ τὴν καταδικήν κυρίαν λέγοντος ὁ ῥήτωρ ὑπαρπάζων φησὶν, ἔτι βούλεται περὶ ἐξούλης δικάσασθαι.

543, 28. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἠτιμῶνται καὶ παραπόλωλεν] Ἐπειδὴ τοῖς ἀπολωλόσιν οὐχ οἷόν τε μετεῖναι τῶν ἐν τῶ βίῳ καλῶν, εἰ δὲ ἄτιμοι τῆς τῶν κοινῶν ἀπολαύσεως οὐ μετεῖχον, διὰ τοῦτο εἶπε « παραπόλωλε, » τούτῃσιν παρέοικε τοῖς ἀπολωλόσιν, ἢ ἀντὶ τοῦ εὐθὺς ἀπέθανε, ζηλωτὸν γε μὴδὲν ἔχων τῶν ζώντων.

544, 13. Κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας] Τῶν εἰρημένων ἀπάντων, δτι ἦδει τὴν κυρίαν καὶ δτι τὰς πενήκοντα δραχμὰς ἐδίδου τοῖς ἀρχουσιν.

544, 14. Καὶ τὸν τῶν διαιτητῶν ἀνάγκωθι νόμον] Ὅτι μένειν ἀκρι τῆς ἐσπέρας ὄρελαι ὁ διαιτητῆς, μὴ φανερότος δὲ τοῦ φεύγοντος καταδικάζειν ἦν ὁ νόμος βούλεται καταδικήν. Τοὺς μὲν οὖν μάρτυρας ἀπαιτεῖ τοῦ καὶ εἶβναι τὴν κυρίαν τὸν Μειδίαν καὶ τοῦ παρακαλεῖν τοὺς ἀρχοντας λαβεῖν τὰς πενήκοντα δραχμὰς καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ἀπαιτησῶν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, καὶ τῶν τοιοῦτων. Τὸν δὲ νόμον ἀναγιγνώσκουσι τῶν διαιτητῶν, ἵνα δεῖξῃ τοῖς δικάζουσιν δτι τὸ ἐκ τῶν νόμων τίμημα κατεδίασεν ὁ Στράτων καὶ δτι κατὰ τοὺς νόμους ἐποίησεν ἐρήμην αὐτοῦ καταψηφισάμενος.

545, 1. Καταβραβευθέντα] Οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ εἴρηται παρὰ τῶ Δημοσθένει. Β.

545, 11. Κάλει δὴ καὶ τὸν Στράτωνα] Φιλάνθρωπος ὁ Δημοσθένης, καὶ τοῖς ἀτυχοῦσιν, ἐπειδὴν εἴρη καμῶν, περὶ αὐτὰ βοηθεῖν, ὡς καὶ ὑπὲρ Τιμάρχου πολλοὺς ἐποίησαστο λόγους ἐν τῶ κατ' Ἀσχίνου, καὶ νῦν ὑπὲρ Στράτωνος, ἐπειδὴ καὶ δοκοῦσιν ἀμφοτέροι δι' αὐτὸν ταύτας περιπεπωκέναι ταῖς συμφοραῖς. Ὅτι οὖν ἱκανῶς ἀπολογίσαστο, βούλεται καὶ οἴκτον αὐτῶ κινήσαι παρὰ τοῖς δικασταῖς. Ἴσως γὰρ οἱ δικασταὶ καὶ δτι οὐδὲν ἀδικεῖ πισθέντες καὶ πρὸς τὸ πάθος ἐλεήσαντες ἀποδοῦσασιν αὐτῶ τὴν ἐπιτίμην. Ἐν ταῦτῶ δὲ κινήσιν καὶ ὀργὴν κατὰ τοῦ Μειδίου ποιᾷ. Τί οὖν ἐποίησε; βούλεται εἰσαγεῖν ὡς ἐπὶ σκηπῆς τὸ πρόσωπον τοῦ παθόντος. Αἱ γὰρ ὄψεις τῶν δυστυχῶν εἶναι ἐκκαλοῦνται μᾶλλον ἢ οἱ τῶν ῥητόρων λόγοι. Ἰπμήνη δὲ τὸ ὄνομα τῶν συμφορῶν.

545, 12. Τὸν τὰ τοιαῦτα πεπονθότα] Οἷα ἠκόσαστο. Προδιατίθειαι δὲ ταῖς αὐξήσεσι τὸν ἀκροατὴν, ἵνα μᾶλλον γένηται περιπαθὲς ὡς δεινὸ πρᾶγματος μᾶλλον γίνεσθαι θεατῆς.

Ἔστάναι γὰρ ἐξίστασι δῆπουθεν αὐτῶ] Ἀντιπίπτον ἴσως κελύει οὖν τὸν Στράτωνα εἰς δικαστήριον παρῆναι, καὶ μετέχειν ὧν οἱ νόμοι κεκωλύασιν. Φησὶν οὖν, στήνω μὲν διὰ τὸν νόμον, τῆς στάσεως δὲ αὐτῶ μετέχειν ἔξεσται. Οὐ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο Μειδίας αὐτὸν ἀπαρῆσεται. Οἰκῶν ὡς περ ἀφρονον πρόσωπον ἐπὶ σκηπῆς βούλεται τὸ σχῆμα τὸν ἀνθρωπον μόνον δεκνόντα τοῦ πάθους ἐστάναι. Δῆλον γὰρ δτι ὠφελήθησεται τὰ μέγιστα. Τίς μὲν γὰρ συγγενὴς θεασάμενος οὐκ ἐλεήσει τὸν συγγενῆ; τίς δὲ πολίτης τὸν πολίτην; τίς δὲ πρεσβύτερος τὸν πρεσβύτερον; τίς δὲ δημόσιος τὸν συνεχλησιασάμενος; ὠφέλιστα δὲ καὶ ταῦτα. Οὐδὲ ἐπιβῆναι γὰρ τοῖς τοιοῦτοις ἐφείτα.

545, 14. Πένης μὲν ἴσως ἔστιν] Ἐποκρίτου γρεῖν ἔσχεν ἀφρονον πρόσωπον μιμούμενος. Τοιαύτην δὲ τῆσιν αὐτοῦ καταγῆρσησεν, ἥς καὶ οἱ δικασταὶ κοινωνοῦσιν. Δῆλον γὰρ δτι οἱ πένητες τὸν πένητα ἐλεήσουσιν.

Οὐ πονηρὸς δὲ γε] Συμμίγνυσσι τῶ πάθει τὴν ἀπολογίαν· εἰ γὰρ χρηστὸς ὦν δεῖνὰ πέπονθεν, οἴκτου καὶ συγγνώμης ἄξιος.

Οὗτος μόντοι πολίτης ὦν] Περὶ στρατείας. Β.

545, 15. Πολίτης ὦν] Ἐπειδὴ Μειδίας ὀκωλοματῆς καὶ βάρβαρος, τοὺς πολίτας ἐκκαλεῖται τὸν πολίτην ἐλεεῖν. Ἐστρατευμένος ἀπάσας] Οὐκοῦν τὴν ἐπιβάλλουσαν πένησι λειτουργίαν ἐπλήρωσε· λειτουργία δὲ πένητος ἢ δὲ τοῦ σώματος εἰσφορά.

Ἀπάσας τὰς ἐν ἠλικίᾳ στρατείας] Πρεσβύτερος ὦν τοῖς πονη

ροῖς ταῦτα πέπονθε, καὶ παρὰ τοιαύτην ἡλικίαν, ἐν ἣ καὶ τοὺς ὄντως ἀδικούντας ἀδείσῃσαι πεφύκαμεν. Ἐἴτα καὶ εἰς τὰς στρατείας ἐπήνεσε τὸν Στράτωνα, διότι μάλαι μετ' ὄλιγον καὶ εἰς δεξιάν καὶ εἰς ἀσπρτερίαν σώσπειν τὸν Μειδίαν.

545, 16. Καὶ δεινὸν οὐδὲν εἰργασμένος] Ἐν τῇ καθόλου ἀναίρεσει καὶ τὸ παρὸν ἔδειξεν ὅτι οὐδὲ περὶ τὴν δίκαιαν οὐδὲν δεινὸν ἐποίησεν.

Ἔστηκε νυνὶ σωπῆ] Τοῦτο τοῖς δυστοχοῦσιν εἰς ἔλεον.

545, 19. Καὶ οὐδ' εἰ δίκαια ἢ ἀδικα πέπονθε] Δοκεῖ μὲν ἀμυβδόλως εἰρηκέναι, διότι κατέγνωσται, τὸ δὲ ἀληθές αἰνίττεται, ὡς εἴπερ ἐξῆν αὐτῷ ἀπολογησασθαι, ἔδειξεν ἂν ἑαυτὸν ἀδίκως κατεγνωσμένον. Καὶ οὐδεμίαν μὲν ἀπολογίαν ἀποκλείπειν ὑπὲρ τοῦ Στράτωνος ὡς πολλῶν πλέον ἐξευρεῖν ὁ Στράτων ἂν ἠδυνήθη, δοθείσης ἀδείας αὐτῷ τοῦ λέγειν. Ὅμως δὲ, ἐπειδήπερ οἶδεν ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν αὐτῷ φθέγξασθαι, θαρρεῖ καὶ τὰς ὑπερβολὰς τῶν δικαίων αὐτῷ δίδωσιν.

545, 20. Καὶ ταῦτα πέπονθεν ὑπὸ Μειδίου] Τίνος ; Τοῦ ὑποβολιμαίου, τοῦ ἀσπρτείου.

545, 21. Καὶ τοῦ Μειδίου πλοῦτος] Φθόνον αὐτῷ συνάγει διὰ τῆς ὑπομνήσεως τοῦ πλοῦτος· μισοῦσι γὰρ τοὺς τοιούτους οἱ δημόται διὰ τὴν πενίαν.

545, 22. Παρὰ] Σημειώσαι· ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς διά. Β.

545, 23. Καὶ τὸ τῶν πολλῶν εἰς εἶναι] Συγκρούει πρὸς τοὺς δικαστὰς τὸν Μειδίαν καὶ εἰς φόβον αὐτοὺς καθίστησιν. Εἰ γὰρ Στράτων διὰ τὴν πενίαν ἠτιμώθη, καὶ ἡμεῖς πένητες, καὶ εἰς ἡμᾶς ὀρμήσει. Καὶ ταῦτα πέπονθε διὰ τὸ εἶναι τῶν πολλῶν εἰς, ἐλεύσεται δὲ καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὸ δεινὸν, δι' ὧν τυραννίδα αὐτοῖς αἰνίττεται τὴν Μειδίον.

Καὶ εἰ μὲν παραδᾶς τοὺς νόμους] Μισθὸν δικαιοσύνης ἀτιμίαν ἐκομίσαστο. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι παραβαίνοντες τοὺς νόμους κολάζονται, Στράτων δὲ πεισθεὶς τοῖς νόμοις ἠτιμώθη.

546, 1. Καὶ τηλικαύτη συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου] Μειδίας ὄν ἐστιν ὁ ἀτιμώσας. Οὐκοῦν ἔδεν εἰς τὴν ἀρχαίαν τύχην αὐτὸν ἐπαναγῆγχε, οὐ τὴν ψῆφον τῆς βουλῆς ἀκυρώσατε, ἀλλ' ἐνὸς ἀνδρὸς Μειδίου τὴν βουλήν ἀνατρέψετε.

546, 2. Ἐἴθ' ἡμεῖς τὸν ὄντως ὦμόν] Ἰκανὸν ἔλεον συνάξας τῷ Στράτωνι βουλεύει καὶ τὸν Μειδίου ἔλεον ἐκβαλεῖν. Αἰτιῶνται δὲ τινες τὸν ῥήτορα ὅτι δεῦτερον ἐχρήσατο τῇ τοῦ ἔλεου ἐκβολῇ. Κέχρηται γὰρ αὐτῇ καὶ πρὸς τοὺς ἐπιλόγοις, ἐν οἷς σύγκρισιν ἔχει τοῦ Μειδίου πρὸς αὐτὸν Δημοσθένην. Τὰ γὰρ ἐκεῖνον παιδία τῇ ἑαυτοῦ ἀπαιδίᾳ ἀντιτίθησι καὶ τὰ ἐκεῖνον δάκρυα οἷς αὐτὸς πέπονθε. Νυνὶ δὲ οὐ πρὸς ἑαυτὸν ποιεῖται τὴν σύγκρισιν, ἀλλὰ πρὸς Στράτωνα καὶ τὰ ἐκεῖνον παιδία. Οὐδὲν ὄν κωλύει καὶ δεῦτερον χρῆσθαι τῇ τοῦ ἔλεου ἐκβολῇ, ἐπειδὴν μάλῃ τις ἐπὶ διαφόρων αὐτῇ προσώπων κεχρησάται.

546, 4. Ὡν αὐτὸς ἠδικήσῃσαι φησι μόνον· οὐ γὰρ ἠδίκητό γε] Δοκεῖ μὲν καταδικασθᾶαι χιλίων δραχμῶν, τῷ δὲ μηδὲν ἐκτίσαι φαίνεται μηδὲν ἠδικημένος.

546, 6. Καὶ μήτε ἑορτῆς] Ἐν τῷ καθόλου ἐκφέρων παραλαμβάνει καὶ τὸ καθ' αὐτόν.

546, 16. Τὸ γὰρ χρημάτων πολλῶν] Πάλιν ἐναυθα τὸν τύραννον ὑποβάλλει· τίνα γὰρ μᾶλλον εἰκὸς γενήσεσθαι τύραννον ἢ τὸν ἔχοντα χρήματα πολλὰ, θρασὺν δὲ ὄντα καὶ βδελυρόν ;

546, 19. Ἐλεῆσαι νῆ Δία] Δοκεῖ νῦν ὡσπερ ἀνδρικῶς ἐπὶ τοῦ Στράτωνος ἀντεξετάζειν τὸν ἔλεον.

546, 25. Ὅρων τὰ τοῦδε οὐκ ἐλεθθέντα] Πρόδηλον ὅτι οὐ πρὸς ἑαυτὸν νῦν τὴν τοῦ ἔλεου ποιεῖται ἐκβολήν, ἀλλὰ πρὸς Στράτωνα καὶ τὰ τούτου παιδία.

546, 26. Χωρὶς τῶν ἄλλων κακῶν] Ὁ νοῦς οὗτος· ἢ συμφορὰ τοῦ Στράτωνος, τούτῃται ἢ ἀτιμία, χωρὶς τῶν ἄλλων κακῶν, λέγει δὲ τῆς πενίας, ἀπορίαν ἐπιδέχεται. Οὐ γὰρ ἐστιν ἐξ ὀφειλήματος ἀτιμος, ἵνα δανεισάμενοι ἢ μισθώσαντες αὐτοὺς καταθῶσι τὸ χρέος καὶ ποιήσωσιν ἐπιτίμον.

546, 27. Οὐ γὰρ ἐστιν ὀφλημα] Εἰ μὲν ἐξῆν χρήματα καταθέντα ἀπαλλάξαι τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἂν ὤκνησε καταβαλεῖν. Μετήνευχε δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τοὺς παῖδας τοῦ Στράτωνος, ἵνα μᾶλλον ἐλεινότερον φανῆ ὅτι καίτοι πένητος παῖδες ὄντες οὐκ ἔφείσαντο καταβαλεῖν. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐχ ὀλόν τε χρήματα δόντα ἐπαναγαγεῖν εἰς τὴν ἀρχαίαν τύχην τὸν ἄνθρωπον, ἡμέτερον λοιπὸν ἐλεήσαντας ἀφείναι.

547, 2. Καὶ δι' αὐτὰ ποιεῖ χρήματα ἀφαιρεθῆναι] Τὸ μὲν ῥητὸν ἀσπρῆς, ἐστὶ δὲ τοιοῦτον. Ἐὰν Μειδίαν ἀπολύσῃται τοιαῦτα πράξαντα, τίς πώποτε ἄλλος ἀφαιρεθῆσεται χρημάτων ὑφ' ὧμόν, δι' αὐτὰ πλημμελεῖ ; πάντες γὰρ οἱ πλούσιοι τοῖς χρήμασιν ἐπαρμόμενοι πλημμελοῦσιν. Εἰ γὰρ Μειδίαν τὸν ὑπερβαλλόμενον πάντας οὐκ ἀφαιρήσεσθε τῶν χρημάτων, τίνος ἄλλου ἀδικούντος ἀφαιρήσεσθε χρήματα, δι' αὐτὰ καὶ θρασύνεται ;

547, 6. Οὐδεὶς γὰρ ἐστὶ δίκαιος] Καθόλου τὴν γνώμην εἰσενεγκῶν δεικνύσιν ὅτι οὐ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς Μειδίαν κωλύει τὸν ἔλεον, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τὸ δίκαιον.

547, 8. Ἐγὼ γὰρ οἶμαι πάντας ἀνθρώπους] Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπιλόγοι τοῦ κατὰ τὸν Στράωνα διηγῆματος, ἐν οἷς ἐκβάλλει τὸν ἔλεον τοῦ Μειδίου. Τηλικαύτου γὰρ ὄντος τοῦ διηγῆματος, εὖρε κερδὸν καὶ τῇ τοῦ ἔλεου ἐκβολῇ χρῆσασθαι. Καθόλου γὰρ ἐν παντὶ κατηκτικῷ ζητήματι, καὶ μάλιστα ἐὰν ἴσων ᾖ τὸ κρινόμενον καὶ τὸ πρόσωπον τὸ φεύγον, χρῆστέον τῇ τοῦ ἔλεου ἐκβολῇ. Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ τοῖς αὐτοῖς ῥήμασι καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τοῦ ἔλεου ἐκβολῇ ἐχρήσατο. Σὴνθεος γὰρ τοῦτο ποιεῖν τοῖς καλαίοις, καὶ αὐτὸς δὲ πεποίηκεν αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς καὶ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, καὶ Ἰσοκράτης ὁμοίως ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ καὶ ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως.

547, 10. Ἐρανον παρὰ πάνθ' ὅσα πράττουσιν] Οὐ τούτων μόνον ὅν συλλέγουσι καὶ ὧν πληρωτὰ γίνονται τινες, ἀλλὰ καὶ ἄλλων. Τ.

547, 12. Οἷον ἐγὼ τις οὕτως ἐπίμετρος] Χαρακτῆρα βίου σώφρονος καὶ ὀρθοτάτου ἑαυτὸν ὑποτίθεται, Μειδίαν δὲ τούναντιον.

547, 19. Ἠγοῦμαι μὲν τοίνυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Μέλλων ἐφ' ἕτερα μέρη μεταβαίνειν τῆς παρεκβάσεως προοιμίῳ κέρρηται συνήθως, ὅπερ ἀξήσιν ἔχει τῶν τε ἠδὲ λεχθέντων καὶ τῶν ῥηθησομένων. Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς φθάσασιν ἄξιος μεγίστης ὀργῆς, καὶ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι χαλεπώτερα τῶν λεχθέντων. Ἔστι δὲ ταῦτα τό τε λιποτάξιον καὶ ἢ ἐφ' αἵματι γραφή. Πέρακται δὲ ταῦτα μετὰ τὴν ὕβριν τὴν ἐν τοῖς Διονυσίοις· οὐκὼν συνήψε τῇ παρεκβάσει τὰ πεντεκαίδεκα ὄλοις ἔτεσιν ἀφροστώτα. Τὰ μὲν γὰρ κατὰ Στράτωνα παιδὸς ὄντος τοῦ ῥήτορος πέπρακται, τὰ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν δύο καὶ τριακόντα ὄντος ἐτῶν. Δέδωκε δὲ ἡμῖν ἐν τούτοις καθολικὸν θεωρήμα, συνάπτειν τὰ ὁμοιογενῆ, κἂν τοῖς χρόνοις διεστηκῆ· ὄντων γὰρ ἐξαγωγῶν καὶ τούτων κἀκείνων καὶ πάντων τῶν ἐν τῇ πα-

ρεκδᾶσει κειμένων, πάντα συνάγων εἰς ἓν χωρίον ἔταξε.

547, 25. Τσαυτὴν ἀφρονίαν οὗτος πεποίηκε] Σφόδρα τεχνικὸν καὶ βίαιον τὸ ἐπ' ἐγκλήμασιν ἀπολογούμενον περιτρέπειν ταῦτα εἰς κατηγορίαν. Ἔστι δὲ τὸ ἔγκλημα τὸ λυποῦν αὐτὸν ἢ φήμην τοῦ φόνου. Δοκεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος παρὰ τοῦ Δημοσθένους ἀναπειθεὶς ἀνηρηκέναι τὸν Νικόδημον· ἦν γὰρ οὗτος τῶν περὶ τὸν Εὐδουλον ἔσκουδακώτων. Εἰκὸς δὲ ἦν τοὺς συναγωνιζομένους τοὺς ἐχθροὺς περικόπτειν τὸν ῥήτορα. Δεδοικώς οὖν τὴν φήμην οὐτε φανερώς ἀπελογήσατο, μηδενὸς κατηγοροῦντος, εὐθεὺς γάρ, οὐτε μὴν εἴασεν ἀπλῶς· οὐ γὰρ ἀνδρὸς πολιτικοῦ περιορᾶν ἑαυτὸν ἀδοξοῦντα. Τί οὖν πεποίηται; εἶρε τὸν παρόντα καιρὸν ἐν ᾧ σχηματίζεται καὶ τῆς κατηγορίας ἀποτρέψασθαι τὴν φήμην, καὶ παρατίθει τῷ Μειδίᾳ τὴν αἰτίαν. Εἰκὸς γὰρ τὸν ἐν πολλοῖς ἐπιβουλεύοντα καὶ ἀνωθεν ὄντα δυσμενῆ καὶ τοιαύτας ἦδη φήμας κατὰ τοῦ ἐχθροῦ κατασκευάζειν. Λοιπὸν οὖν ἐν τῷ ἀπολογεῖσθαι κατηγορεῖ. Τοῦτο γὰρ ἴδιον τῆς Δημοσθένους δεινότητος, καὶ τὰς ἀπολογίας εἰς κατηγορίας περιτρέπαιν καὶ αὐθις κατηγοροῦντα μηδὲν ἤτων ἀπολογεῖσθαι.

547, 26. Ὅτι μὲν δὴ λιποταξίῳ γραφὴν] Δευτέρα κατηγορία κατὰ Δημοσθένους ὑπὸ Μειδίου. Β. Προκαλύμματα κέρηται τοῦ φόνου τοῖς κατ' Εὐκτῆμονα πράγμασιν, ἵνα μὴ δόξῃ ἔσκουδασμένως πρὸς ἐκεῖνο χωρεῖν, καὶ εἰληπε πράγμα ὁμολογούμενον, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀξιώσιμος δόξῃ. Διὸ καὶ ἐν παραλείψεως εἶδει τὴν εισαγωγὴν πεποιηται. Ὅτι μὲν οὖν Εὐκτῆμον ἔγραψατο Δημοσθένην λιποταξίῳ, τοῦτο ἐδηλον, ἀλλ' ὁμως [οὐκ] ἀξιώσιμον τὸ τοιοῦτο λέγειν περὶ ἐχθροῦ.

547, 27. Καὶ τὸν τοῦτο ποιήσαντα ἐμισθώσατο] Συνήθειαν κατασκευάζει τῷ Μειδίᾳ τοῦ διαφθεῖρειν, ἵν' ἐπειδὴν μὲλλῃ λέγειν ὅτι γρήματα εἰδίδου τοῖς τοῦ τετελευτηκότος οἰκείοις, μηδεὶς ἀπιστήσῃ, προειδὼς ὅτι τοιοῦτος ὁ Μειδίας, καὶ αὐτὸς τοῦτο εἶπεν, ὅτι καὶ τοῖς ἀρχουσι πενήτοινα εἰδίδου.

547, 28. Καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κοιονορτόν.] Ἄντιπῆτον ἔβασεν ὅτι πότ' ἂν εἴλετο Εὐκτῆμον ψευδῆ γραφὴν ἐνστήσασθαι προδότηλον πᾶσιν ὄντος τοῖς ἡττηθεῖσιν ἀτιμία πρόσκειται, εἰ μὴ ἦν λίαν εὐχερῆς; καὶ ὁ κοιονορτὸς διὰ τοῦτο κέλχεται, οἰονεὶ ὁ βράδιος πεθόμενος· οὗτω γὰρ καὶ ἡ κόνις εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ῥιπίζεται.

547, 29. Καὶ γὰρ οὐτ' ἀνεκρίνετο] Οὐκ ἐτόλμησε προσελθὼν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἀνακριθῆναι, δηλονότι κατεγνωκὼς ἑαυτοῦ. Διὸ καὶ εἰκότως προσέθηκεν « ὁ συκο- » φάντης. « Ἰφ' ἐν ἀναγνωστίῳ » ἀνεκρίνετο. » Ἔστι γὰρ ἀνάκρισις τὸ τοιοῦτον. Ὅτε τις ἀπαυθεῖται γραφὴν, ἀνακρίνεται πρὸ τοῦ δικαστηρίου παρὰ τοῖς ἀρχουσιν εἰ ἐπείσειν, εἰ μάρτυρας ἔχει, εἰ χρῆζει τοῦ παρῆναι τινα, ἵνα πάντων εὐτρεπισθέντων εἰσαλθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ὅ δὲ μὴ ἀπαντῶν ἐπὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐγγίγνετο ἄτιμος.

548, 2. Πλὴν ἵν' ἐκείνοιο] Προτεθεῖται καὶ πᾶσι βλεποῖτο.

548, 3. Πρὸ τῶν ἐπανόμων] Ἐπανόμοιοι οἱ ἐκ τῶν φυλῶν τὰς ἐπανουμίας ἔχοντες BY.

548, 6. Ὅτι Μειδίου μισθωσάμενον] Ἴνα μὲν πολλὴν εὐχέριαν καὶ ἀνοιαν δεῖξῃ τοῦ Εὐκτῆμονος, φησὶν ὅτι ἡδύως ἂν καὶ προσέγραψε τῇ γραφῇ ὅτι Μειδίας ἐμισθώσατο. Ἴνα δὲ φύγῃ τὸ ἀπίθανον τοῦ νοήματος προσέθη- κεν εἰπὼν « εἰ πως ἐνήν. » Πρόδηλον γὰρ ὅτι οὐδὲ ὁ πάντων εὐηθίστατος τοῦτ' ἂν ἐποίησεν.

548, 7. Ἐφ' ἣ γὰρ ἐκεῖνος] Ἐφ' ἣ δία. Καίτοι εἰ μῆτε ἐκρίθη μῆτε εἰσθλῆεν εἰς τὸ δικαστήριον, φαίνεται μὴδὲ ἀφάμενος τοῦ πράγματος. Οὐκοῦν οὐκ ἡτιμότη, μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἰσελθών. Ὅ δὲ σοφιστικῶς συνήγαγε, ὁ μὴ ἐλέγχας ἐν δικαστηρίοις ἀτιμότης, οὗτος δὲ μὴ ἐπεξελθὼν ἑαυτοῦ κατέγνω. Κυριώτερα δὲ εἰς αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ βεβαίῳ τῆς ἔκθεθεν καὶ παρ' ἄλλων καταγνωστικῶν. Αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν ἡτιμωκεν. Καὶ τοῦτο λέγει οὐκ ἐτι τῆς παραρσίας καὶ τῶν κοινῶν ἀπεσιτήρητο Εὐκτῆμον, ἀλλ' ἐτι κατὰ τὴν ἐκεῖνου ψήφον περὶ αὐτοῦ πάντων ἐσιτήρηται. Κατέγνω γὰρ ἀτιμίαν ἑαυτοῦ μὴ ἐπεξελθών. Καὶ ἔστι τοῦτο παραπλήσιον τῷ προοίμῳ τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος (p. 593, 1) « ἔπερ Εὐκτῆμων, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, « παθὼν κακῶς ὑπὸ Ἀνδροτίωνος, » καὶ ἐκεῖ φαίνεται μᾶλλον παθὼν ὁ Ἀνδροτίων ἢ ποιήσας. Εἰ γὰρ κατηγορήσας τοῦ ψηφίσματος τοῦ Εὐκτῆμονος ἡττήθη, πρόδηλον ὅτι κατέβαλε τὰς χιλίας, ἀλλ' ὁμως φησὶν « ἔπερ Εὐκτῆμων ἔπαθε κακῶς, » τὴν προαίρεσιν λέγων τοῦ Ἀνδροτίωνος, ὅτι ἔσον ἐπ' ἐκεῖνον κακῶς ἐποίησεν, εἴπερ ἐνίκησε τὴν γραφὴν.

548, 8. Οὐδεμιᾶς ἔγωγ' ἔτι προσδέομαι δίκης] Ὅπερ ἀντιπῆτον ἔβασε, τί οὖν οὐ κατηγορεῖς τοῦ Εὐκτῆμονος, εἴπερ ψεύδος ἔγραψατο; ὁ δὲ φησὶν ὅτι οὐ δέομαι γὰρ ἐτι δίκης, ἀτιμωθέντος ἐκεῖνου. Καὶ ἔτιμον καλεῖ τὸν μὴ ἐπίτιμον, πρὸς τὴν γνώμην ἀπορῶν τοῦ Εὐκτῆμονος.

548, 9. Ἄλλ' ἵκανὴν ἔχω] Μὴ λαδῶν εὐχέριαν φησὶν. Ἄραγε γὰρ αὐτῷ πρὸς τιμωρίαν Εὐκτῆμον ἑαυτοῦ κατηγορῶν.

Ἄλλ' ὁ καὶ δεῖνον, ὃ ἄνδρες] Τοῦτο ἦν ἐφ' οὐ παρῆεν ἐκ πολλοῦ τὴν σπουδὴν, καὶ διὰ τοῖς προκαλύμμασιν ἔχρησατο· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐρωμένως αὐτοῦ πεποιηται τὴν εισαγωγὴν· « δεῖνον καὶ οὐκ ἀδίκημα μόνον, ἀλλὰ « καὶ ἀσέβημα. » Καὶ ἀσέβειαν ὀνειδίζει τῷ Μειδίᾳ τῷ κατασκευάσει τὴν φήμην. Οὐκοῦν εἰ ἀσέβης ὁ περὶ τοῦτων ψευδόμενος, πολλῶ μᾶλλον ὁ κοινωνήσας. Πῶς οὖν ὁ ἀσέβειαν ἑτέροις ἐγκαλῶν αὐτὸς ἀνεδέξατο τὸ ἔγκλημα;

548, 12. Τῷ γὰρ ἀθλίῳ καὶ ταλαιπώρῳ] Τρίτη κατηγορία, ἦν λέει ὁ Δημοσθένης κατὰ στοχασμὸν προκατασκευάσασθαι, οὐχ ὁλοκλήρως μόνον διὰ πάντων τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' ὥστε μόνον τὸ σχῆμα οὐκ εἶσθαι τὸ στοχαστικόν. Προκατασκευαζόμενος μὲν οὖν δοκεῖ, διότι καὶ αὐτὸν τὸν Ἀρίσταρχον ἀπολαίειν πειράται τῆς αἰτίας. Ἔχει δὲ τινα στοχαστικὰ κεφάλαια, οἷον χρέμα, διὰ τὴν ἀνῆδουλήθη φόνου ἔγκλημά σοι ἐπάγειν; Ὅ δὲ φησὶν, ἵνα μὴ δῶ τὴν ἐπὶ τῇ ὕβρει δίκην. Πιθανὴ δὲ ἀπολογία, ὅτι καὶ οὐκ ἤσχύνθη θεοὺς, ἢ ὄσταν, ἢ ἀνθρώπους ἐκεῖνος, οὐς ἔπειθε κατηγορεῖν ἐπὶ τῷ φόνῳ· ὁ δὲ ἐκ περιτροπῆς τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ δεῖνον τοῦτων οὐδὲν ἐνοήσασθαι. BY.

Τῷ γὰρ ἀθλίῳ καὶ ταλαιπώρῳ] Εἰσβάλλει λοιπὸν εἰς τὰ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ καὶ μαθητὴν. Ἦν δὲ τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον. Νικόδημός τις ἀπὸ δήμου Ἀριδιναῖος ἐκκοπέει τοὺς ὀφθαλμοὺς εὐρήθη νεκρὸς, Εὐδουλου τοῦ πολιτευομένου ὦν εἰς τὰ μέγιστα φίλος. Ἐπὶ οὖν ἐτολμῆεν τῷ ῥήτορι καὶ οὗτος ἐκέλευ ἔκ πολιτείας, ὑπαπαυθεῖ ὡς πείσας νέον ὄντα τὸν Ἀρίσταρχον ἐπιθέσθαι τῷ Νικόδημῳ καὶ διαφθεῖραι. Φοβήθεις μὲν δὴ τὴν ὑπόνοιαν ὁ Ἀρίσταρχος ἔφυγε. Διεβάλλετο δὲ ὁ ῥήτορ ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀριστάρχου, καὶ ἔστι τόπος προκατασκευαζόμενον στοχασμοῦ. Ἐλευθεροῖ γὰρ ὁ ῥήτορ πρότερον τὸν Ἀρίσταρχον, ᾧ αἰτίαν ἔχει συνειδέναι. Ὅδῳ

ρεται δὲ τῆς τύχης τὸν Ἀρίσταρχον, ὅτι τοιαύτην εἶχε φήμην. Τὸ δὲ ἄλλοτὸν, τὸ καθ' ἑαυτὸν ἀποκρίνεται· ἵνα μὴ γὰρ μὴ αὐτὸς ὑποκτείνεται, τῷ Ἀρίσταρχῳ τὸ ἔγκλημα περιτθῆσιν· αἰρετώτερον γὰρ ἕτερον δοκεῖν ἢ αὐτὸν παυηθῆναι. Ἴνα δὲ μὴδὲ ἐκεῖνος ὠμολογημένως δόξη πεπραχέναι, παραθραβεῖ κάκεινου τὴν φήμην. Καὶ ἔοικε τοῦτο, ὡς εἴρηται, τοῖς προκατασκευαζομένοις στοχασμοῖς. Ὅσῳ γὰρ ἂν ἀμβλύνῃται τὰ κατ' Ἀρίσταρχον, τοσοῦτω πορωτέρω αὐτὸς τῆς αἰτίας καταστήσεται.

548, 13. Καὶ χαλεπῆς συμβάσεως αἰτίας] Ἡ συνέχεμα τῶν λέξεων τὸν οἶκτον ἐργάζεται· καὶ γὰρ ἄβλιον καὶ τὰ αἰκῶρον ὀνομάζει. Καὶ τὸ «κατῆς καὶ χαλεπῆς» ρεατικῆ ἀποφαίνει τῇ ἀξίῃσι τόλιαν· χαλεπὸν δὲ καὶ τὸ «συμβάσεως» εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ «πραχθεῖσις». Τὸ γὰρ συμβάσεως ὡς δυστυχήματος ἔμφρασιν ἔχει. Συμβαίνειν γὰρ λέγομεν τὰ παρὰ τῆς τύχης. Σοφώτατα δὲ καὶ τὸ «αἰτίας» ἐπιφνεύειν, ἵνα ψιλὴν σκυφαντίαν ἀποδείξῃ τὸ κατηγορήμα. Ὅρα δὲ ὅσον καὶ οἷον ἀπωθεῖται τὴν ὑπόνοιαν. Σκοπεῖν ἄξιον τὴν ὑπερβολὴν τῆς φρονήσεως. Ὅτε γὰρ φανερώς ὡς κατηγορὸς λέγει (φιλος γὰρ ἦν) οὔτε ὡς ἀπολογούμενος (ὑποκπτον γὰρ), ἀλλὰ μύσως ἀμφοῖν ἐχώρησεν. Ἡ δὲ αἰτία ἀδηλοῦς εἰ ἀληθὴς ἐστὶν ἢ ψευδής. Δύναται δὲ ταῦτα καὶ εἰς αὐτὸν ἀρμόττειν τὸν Δημοσθένην. Διπλοῦς γὰρ ὁ ῥήτωρ.

548, 14. Τὸ μὲν πρῶτον, ὧ ἄνδρες] Οὐκοῦν Μειδίας ἐστὶν ὁ τὴν πρώτην φήμην κατασχίας ἐν τῇ πόλει. Δεῖ δὲ μὴ πιστεύειν τοῖς παρὰ τῶν ἐχθρῶν λεγομένοις.

548, 21. Καὶ εὐτε θεοὺς ὀδῷ ὄσαν] Τοῦτο ἀπολογία δόξειεν εἶναι, «καὶ οὐκ ἂν ἐφοβήθη τοὺς θεοὺς ἢ τὴν «ὄσαν, τηλικαυτὰ σου καταψευδόμενος;» ὁ δὲ ἐκ περιτροπῆς, τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐφ' ᾧ καὶ μισήσειεν ἂν τις αὐτὸν, ὅτι οὐδὲν αὐτῶν ἐφοβήθη. Τὰς γὰρ πιθανὰς ἀπολογίας προλίσκει εὐθιὰμεν.

548, 23. Ἄλλ' οὐδὲ πρὸς οὐς ἔλαγε] Τοῦτο γὰρ ὥσπερ ἕτερον μέρος τῆς πιθανῆς ἀπολογίας «καὶ αὐτοὺς τοὺς «ἀκούοντας οὐκ ἂν ἠσχύνθη;» ὁ δὲ φησὶν ὅτι οὐδὲ τούτους. Οὐκοῦν ἐκ τούτων καὶ ἀσεβῆ καὶ ἀναίσχυντον δείκνυσι τὸν Μειδίαν.

548, 26. Ὡς δέον, εἰ τις ὑβρισθεὶς ὑπὸ τούτου] Χρώματος ἀπόδοσις ἐστὶ τοῦτο. «Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν εἴλετο «τοιαῦτα περὶ τοῦ κατασκευάζειν;» ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ δίκην δῶ τῆς ὕβρεως, διὰ τοῦτο ἤθελε μὴ προαναρπάσαι.

548, 29. Καὶ ἐφ' αἵματι φεύγειν] Ὡς φονία κρίνεσθαι. Τὸ δὲ μηδαμῇ παρεθῆναι ἀντὶ τοῦ ζῆν συγχωρηθῆναι, ἀλλὰ πάσας ὑποστῆναι κατηγορίας καὶ μονοῦ προσηλωθῆναι, τοῖς ἥλοις παραδιδόσθαι καὶ ἐσταυρωθῆναι, τούτῃστιν, ἐπεὶ μὲν τῷ λιποταξίῳ, ἐτέρωθι δὲ τῇ τοῦ φόνου γρῶπῃ.

549, 1. Καίτοι ταῦθ' ὅταν ἐξελεγχθῇ] Πάλιν ἐνταῦθα παθητικοῦ μέρους ἐμνημόνευσεν, ἵν' ἐκβάλῃ τοῦ Μειδίου τὸν ἔλεον.

549, 2. Ὑβρίζε με χορηγοῦντα] Εἶπομεν ὅτι τὸ κοινὸν παραμβάλλει πανταχοῦ, ἵνα μὴ τῇ μνήμῃ τῶν ἰδίων ἐλαττώσῃ τὸ ἔγκλημα.

549, 5. Αὐτόχειρά μου γεγενῆσθαι] Τοῖς ἔργοις, δι' ὧν ἐποίησεν, τὸ αὐτῷ μέρος περὶφρονεῖται· ἄπερ δὲ αὐτὸς ἐγκαλεῖται, ταῦτα τῷ Μειδίᾳ περιτρέπει, τούτῃστι τὸ φόνον ποιεῖν καὶ ἀποκτινύοναι. Καὶ ἤβησε τὴν κατηγορίαν. Αὐτὸς μὲν γὰρ αἰτίαν εἶχεν ὡς συνειδώς, τὸν δὲ Μειδίαν αὐτόχειρά φησι γεγενῆσθαι. Εἰ γὰρ ἐν ὧν με

ἐπεβούλευσεν ἐποίησεν, ὡς αὐτόχειρ ἂν ἐνομιζέτο. Καὶ γὰρ ἐξ ὧν ἠλιζέ με διαφθεῖραι ταῦτα κατασκευάσαν.

549, 13. Εἰ γὰρ ἐν τῷ νόμῳ πάντας τοὺς νόμους ὑβρισθεὶς] Πάλιν αἰτίαν ἀποδίδωσι δι' ἣν εἰκόσ ἦν κατασκευάζειν ταῦτα τὸν Μειδίαν. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ τὰ πράγματα δοκεῖ λέγειν, διὰ τοῦτο συνεχῶς τὰς αἰτίας ἀποδίδωσιν.

549, 16. Προσκυνεῖν τοὺς ὑβρίζοντας ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις] Οἱ γὰρ ἐκεῖ δυναστεύοντες, οἷς ἐξέστιν ὑβρίζειν, ὅταν βούλωνται καὶ ἂν ἂν ἐθέλωσιν, ὑπὲρ τῶν πασχόντων προσκυνοῦνται.

549, 17. Ὅσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις] Μνημονεύσας τῶν βαρβάρων τὸν Μειδίαν ὠνεῖδισ. Βούλεται γὰρ μὴ ἄθλιον, ἀλλ' ὑποβολιματὸν εἶναι καὶ βάρβαρον. Οὐκοῦν τίς ἴσται ὁ προσκυνούμενος; ὁ ὑβρίζειν πεφυκὸς καὶ ἀνυπόδικος καὶ ἀνυπεύθυνος, οἷος ὁ Μειδίας. Τυραννήσει· ἄρα Μειδίας νῦν ἀποφυγῶν.

549, 18. Ἀλλὰ μὴ ὡς ἀληθῆ λέγω] Βούλεται μάρτυρας παρασχέσθαι ὅτι γνήματα Μειδίας εἶδον τοῖς τοῦ τετελευτηκότος οἰκείοις, ὥστε κατηγορεῖν Δημοσθένους.

549, 29. Λαβὲ δὴ μοι καὶ τὸν περὶ τῶν δώρων νόμον] Ὁ μὲν νόμος οὗτός ἐστι, μὴ ξεῖναι δῶρα δίδόναι μὴδὲ λαμβάνειν ἐπὶ διαφθορᾷ. Κέρρηται δὲ ἐκαστοῖς τοῖς μέρεσι τὴν ἀρμόττουσαν χρεῖαν παρασάγων, καὶ πρῶτον μὲν τῷ μὴ δίδόναι. Καὶ τίς δὲ ἡ χρεῖα παρασχέειν μάρτυρας ὅτι Μειδίας εἶδον γνήματα τοῖς τοῦ τετελευτηκότος οἰκείοις; εἰκόσ δὲ τούτους τοὺς μάρτυρας χρήμασι πεισθέντας ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν. Οὐκοῦν πρὸς ἀμφοτέρας χρήσιμος ἡ ἀνάγνωσις τοῦ νόμου, διότι θανάτου τῆς ζημίας ὠρισμένης κατὰ τῶν διαφθερόντων, ὡς αὐτὸς φησὶν, οὗτος ὅμοιος εἶδον γνήματα. Ἀποθεῖται δὲ τὴν ὑπόνοιαν τὴν καθ' αὐτοῦ, τὸ δοκεῖν διεφθαρμέναι χρήμασι τοὺς μάρτυρας. Ὁ γὰρ εἰδὼς τὴν κεμμένην ζημίαν ἐπὶ τοῖς διαφθεύουσι πὸτ' ἂν αὐτὸς διεφθείρειν; διὰ τοῦτο καὶ μετὰ τὴν μαρτυρίαν εὐθὺς ἀνέγνω τὸν νόμον, ἵνα μὴ συγχωρησῇ τινὰ ταύτην κατ' αὐτοῦ λαθεῖν τὴν ὑπόνοιαν. — Εἰ μὲν γὰρ περὶ αὐτοῦ τοῦ φόνου νῦν ἡ κρίσις ἦν, τάχα ἂν ὠκνήσει ψευδεῖς παρασχέσθαι μάρτυρας. Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐν παρήρῳ περὶ τῆς φήμης ἀγωνίζεσθαι, ἀκίνδυνον ἠγεῖται καὶ τὸ ψεῦδεσθαι τοὺς μάρτυρας. Ἴνα δὲ μὴ ὑποψία γένηται τῆς διαφθορᾶς, ἀνέγνω τὸν νόμον, καὶ ὕπερ αὐτὸς πεποίηκε, κατηγορεῖ τοῦ Μειδίου, ἵνα μὴ μόνον ἀπάσῃται τὴν ὑπόνοιαν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ δίκην παρὰ τοῦ ἐχθροῦ κομισθῆναι, φανερᾶς γινόμενης [τῆς] τιμωρίας, ἣν ὠρισεν ὁ νόμος κατὰ τῶν διαφθερόντων. Καὶ τῷ μὲν πρῶτῳ μέρει τοῦ νόμου, τούτῃστι τοῦ μὴ δίδόναι χρήματα, πρὸς τοῦτους κέχηται, τῷ δὲ δευτέρῳ τοῦ μὴ λαθεῖν πρὸς τοὺς δικαστάς· φοβεῖται γὰρ μὴ χρήματα λαβόντες καταχαρίζονται τὸν ἀγῶνα.

550, 1. Ἐν ὅσῳ δὲ τὸν νόμον] Ἀπὸ σχήματος ἤρξατο. Βουλόμενος γὰρ αὐτοῖς διαλεχθῆναι περὶ τοῦ μὴ λαθεῖν, ἵνα μὴ δόξη κατὰ σπουδὴν ἐπὶ τοῦτο ἤκειν, πρόφρασιν ἐξέφρε τὴν ἀσχυλίαν τὴν περὶ τοῦ νόμου ζήτησιν.

550, 3. Δεηθεὶς ὑμῶν ἀπάντων] Ἐπειδὴ προστάττειν οὐ δύναται τοῖς δικασταῖς, ἐπὶ δέησιν καταφεύγει. Ἡγοόμενος δὲ μικρὰν τὴν δέησιν πρὸς πειθῶ, διὰ τοῦτο τὸν ὄρον προσέθηκεν. Εἰ γὰρ ὀμωμάκατα ψφεισθῆσθαι κατὰ τοὺς νόμους, ὁ δὲ νόμος κωλύει χρήματα λαμβάνειν, εὐκαιρος ὑπόμνησις πρὸ τῆς ἀναγκάσεως τοῦ νόμου.

550, 4. Περὶ πάντων ὧν ἂν ἀκούσῃτε] Διὰ τούτων τῶν

ρήμάτων αὐτοὺς κωλύει χρήματα λαμβάνειν. Ἄ γὰρ ἂν αὐτοὶ καθόντες ἤξιωσαν τοὺς δικαστὰς, μὴ προδοῦναι τὸν ἀγῶνα, δηλονότι καὶ νῦν, ἂν οὕτω διατεθῶσιν ὡς αὐτοὶ πεπονθότες, οὐ λήθονται χρήματα.

550, 7. Ἐγὼ γὰρ ἐνηγοῶς χαλεπῶς] Ἀναγκαῖος ὁ οἰκτιρισμὸς καὶ ἡ δεινότης τῶν παθῶν· ἀξιοὶ γὰρ αὐτοὺς οὕτω διατεθῆναι ὡς αὐτοὺς πεπονθότας. Πῶς δ' ἂν γένοιτο περιπαθεῖς, μὴ πολλῶν ἔλσεινων καὶ υπερβαλλόντων αὐτοῖς κακῶν ὑποδειχθέντων;

550, 16. Καὶ χρῆτο τῷ πλουτεῖν] Ἐπειδὴ τοῖς πλουσίοις ἐπέθρονον παραιτεῖσθαι τὴν δαπάνην.

550, 21. Καὶ γὰρ αἰτίαν ἐπήγαγε μοι] Τὸ ἐγκλημα τὸ καθ' ἑαυτοῦ μεγίστης κατηγορίας ἀφορμὴν κατὰ τοῦ Μειδίου πεποιήται.

550, 23. Ὡς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὴλωσεν] Ἐφυγε γὰρ ὁ Ἀριστάρχος οὐχ ὑπομείνας τὴν κρίσιν· οὐκοῦν ἐκεῖνος ἦν ὁ ποιήσας. Ποτὲ μὲν γὰρ ἐκεῖνον εἶναι φησὶ τὸν ποιήσαντα, ἵνα δὲ μὴδ' ἐκεῖνος δοκῆ, ποτὲ καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν αἰτίαν ὑποθαράει. Μετ' ὀλίγον γὰρ πάλιν ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου.

550, 24. Καὶ γραφὴν λιποταξίῳ με ἐγράφατο] Δειλὸς ὁ Δημοσθένης ἰδοὺς, αὐτὸς δὲ τὴν δειλίαν εἰς τὴν παρακειμένην ἀρετὴν μεταβάλλει, τὸ αὐτὸν εὐλαθεῖ εἶναι. Λιποτακτεῖν δὲ ἔδοξεν ἐν τοῖς περὶ Εὐβοίαν.

Τρεῖς αὐτὸς τάξεις λελοιπῶς] Ἐρεῖ τὰς τρεῖς αὐτὸς μετ' ὀλίγου, ὅτι ἵππαρχος χειροτονηθεὶς οὐ συνετήλαθε τοῖς στρατιώταις, ὅτι τριήραρχος ὢν ἐξ Εὐβοίας οὐ παρέπεμπεν ἐκ Στύρων μόνος τῶν ἄλλων τριηράρχων.

550, 25. Καὶ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων] Ὅπου τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων.

550, 26. Ἄ Πλούταρχος ὁ τοῦτο ξένος] Αἰτίαν ἔσχεν ὁ Δημοσθένης ὡς αἰτιος τῆς Εὐβοέων ἀποστάσεως. Αἰτούμενος γὰρ Πλούταρχου βοήθειαν ἀντίκειν ὁ Δημοσθένης. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἤττον ἀπίστευαν. Ὑποπτεύσαντες οὖν οἱ Εὐβοεῖς ἐπὶ καταδουλώσει τῆς νήσου βεδοηθήκεναι καὶ οὐ διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς φιλίαν, ἀπίστησαν.

550, 29. Διὰ Πλούταρχου γεγονός] Ταύτην, φησὶν, ἔλαβον τὴν ὑπόνοιαν, ὧ Δημοσθένης, διὰ τὸ σὲ κωλύειν βοηθεῖν. Ὁ δὲ Δημοσθένης, ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ὁ ἀποστήσας τὴν νήσον, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ τοὺς ὑμετέροισι στρατιώταις αὐτὸν παραδοῦναι τοῖς μισοφροῖσι τοῖς ἑαυτοῦ πρὸς τὸ ἐκτίσαι τὸν μισθόν. Οὐκοῦν εἰ Πλούταρχος ἀπέστησε, φίλος δὲ Μειδίας Πλούταρχου, Μειδίας ἄρα αἰτιος τῆς ἀποστάσεως.

Καὶ τελευτῶν βουλευεῖν μου λαχόντος] Σιωπᾷ τὸ ἐγκλημα, ἐφ' ᾧ αὐτοῦ κατηγορεῖ Μειδίας, ἵνα μὴ αὐτὸς ἀναμνησθεῖν καθ' ἑαυτοῦ δοκῆ.

551, 6. Οὐκ ἂν ὅτε τῶν ἐρημοτάτων] Ἐνταῦθα πάλιν ροβεῖ τοὺς Ἀθηναίους. Μόνου γὰρ Δημοσθένους ἐστὶ τὸ διὰ τῶν ἐναντίων ἀνύειν τὸ σπουδαζόμενον. Καὶ πρὸ μικροῦ μὲν ἰκέτευε, νῦν δὲ ροβεῖ. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ Διονύσιος (τ. 6, p. 975) αὐτὸν Πρωτῆα ἐκάλεσεν, ὅτι εἰς πολλὰ καὶ τὰ ἐναντία μορφοῖ τὸν λόγον, νῦν μὲν ἰκετεύων, νῦν δὲ οἰκτιζόμενος, μετ' ὀλίγον προτρέπων, αὖθις ροβῶν. Ὁ δὲ καὶ νῦν πεποιήκε· ροβεῖ γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν· εἰ γὰρ ἐγὼ καίτοι φίλος « ἔχειν δοκῶν καὶ μὴ ὢν παντάπασιν ἐρημος οὐ δύναμαι « δίκην λαθεῖν, τί ποιήσετε ὑμεῖς οἱ ἄποροι καὶ ἐρημοί; »

551, 9. Οὐ μέτεστι τῶν ἰσῶν] Τοῖς πολλοῖς πρὸς τοὺς

πλουσίους. Προδήλιος δὲ ἐνταῦθα μετὰστασιν τῆς πολιτείας καὶ ὀλιγαρχίαν ἀντίκειται. Εἰ γὰρ τῶν ἰσῶν οὐ μέτεστι τοῖς πένησι πρὸς τοὺς πλουσίους, τί ἄλλο ἢ τὰ τῆς δημοκρατίας οἴχεται;

551, 11. Ἄλλα καὶ χρόνοι τούτοις τοῦ τὴν δίκην ἐκσεχεῖν] Ὅσπερ ἀντιτίπτον λυεῖ δι, κἂν ὑβρίσῃ τις ἡμᾶς, ἐξ αὐτῆς κατηγορήσομεν καὶ δίκην ληψόμεθα. Ὁ δὲ φησὶν δι ἀναβολὰς καὶ ὑπερθέσις εὐρίσκουσιν, ὡς ἂν συνήθεια γένηται τοῦ ἀδικήματος. Ἀγέει δὲ τοῦτο διὰ τὴν ἄφωλὴν, ἐπειδὴ ἐκ νέας ἡλικίας ἔχων τὴν δίκην οὐδέποτε εἰσεληλυθὼς.

551, 13. Καὶ τὰ δίκηματα ἔωλα τὰ τούτων ὡς ἡμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται] Τροπικῆ λέξει ἐχρήσατο ἀπὸ τῶν ποιητῶν, ἃ ψυχρὰ γίνεται διὰ τὸ χρονοῦσιν.

551, 15. Πρόσρατος κρινεται] Ἐτερον δὲ ἔτιτρο κατασκευάζει. Δοκεῖ μὲν γὰρ ἀπλῶς κρινεῖται πλουσιῶν λέγειν καὶ πενήτων, τὸ δὲ ἀληθές, δεικνυσθαι δι, εἰ τοῖς πλουσίοις ἔθος προσφάτως φέρειν τοὺς ἀδικήσαντας, δῆλον δι καὶ Μειδίας ἔκρινεν ἂν με τοῦ φόνου τότε καὶ παραυτία. Νῦν δὲ τῷ συνεδρίῳ μὴδὲν ἄκησε τὴν κατηγορίαν. Τὸ δὲ « πρόσρατος » ἐστὶ μὲν, τροπικῶν, ἀχρηγται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος.

Καὶ μέρτυρες εἰσιν ἔτοιμοι] Πάλιν ὑπομνησθεῖν τῶν μαρτύρων, μέλλων ἀναγινώσκειν τὸν νόμον, καὶ ἀντικατηγορεῖ τοῦ Μειδίου ταῦτα, ἄπερ αὐτὸς πεποιήκειν, δι μέρτυρας ἔχει παρεσκευασμένους.

551, 16. Πάντες καθ' ἡμῶν εὐτρεπεῖς] Εἰ πάντες καθ' ἡμῶν εἰσι, πρόδηλον δι οἱ νῦν μαρτυροῦντες οὐκ ἂν ἠθέλησαν μαρτυρεῖν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἀλήθειαν ἠναγκαζόντο.

551, 17. Ἐμοὶ δὲ οὐδὲ τέληθῃ μαρτυρεῖν] Φαίνονται τῶν μαρτύρων Δημοσθένους οἱ μὲν εἰπόντες, οἱ δὲ ἀρησαμένοι τὴν μαρτυρίαν, καὶ τοῦτο κατὰ τέχνην τοῦ ῥήτορος. Ἴνα μὲν γὰρ μὴ δόξῃ διαφρακνῆναι, τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀρνούμενους πεποιήκειν· ἵνα δὲ μᾶλλον πρόσθωνται τοῖς καταμαρτυρήσασιν, μέμφεται τοὺς ἀρησαμένους τὴν μαρτυρίαν, δι διὰ τὸν φόνον τῶν πλουσιῶν οὐκ ἠθέλησαν οὐδὲ τέληθῃ μαρτυρῆσαι.

551, 18. Ταῦτα μὲν οὖν εἶποι τις ἂν, σῆμαι] Ἰπέμνησε πάλιν τοῦ πάθους καὶ ὠκτίσατο, μέλλων ἀναγινώσκειν τὸν νόμον, ἵνα διὰ τούτων δυσωπήσῃ τοὺς ἀκούοντας πεισθῆναι τῷ νόμῳ.

551, 26. Οὕτω τοῖνον οὗτός ἐστιν ἀσεβής] Ἀναγνοὺς τὸν νόμον οὐκ ἔτι μὲν ἐπεσημῆνατο περὶ αὐτοῦ, νομίζων αὐτάρχη τὰ προρηθέντα, μεταβαίνει δὲ ἐφ' ἕτερον μέρος, τὸ περὶ τοῦ φόνου. Βούλεται γὰρ καὶ αὐτὸν τὸν ἀνίστατον μάρτυρα παρασχέσθαι τοῦ μὴδὲν αὐτὸν πεπραχέναι τοιοῦτον ὅσον ἐγκαλοῦσιν. Καὶ διὰ τοῦτο βλαῖον καλοῦσι τὸν ῥήτορα, οὐχ δι βλαβῆς ἐνθυμῆται, ἀλλ' δι τοῖς ἔγθροις ἀναγκάζει συναγωνίζεσθαι τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις.

551, 28. Εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ ψεύδος] Ὅμοῦ πᾶσαν αὐτοῦ κακίαν κατηγορήσειν, δι εὐχερῆς, δι ἀπιστος, δι δόστροπος.

552, 1. Ὅστι ἐπαίτιασάμενός με φόνου] Ἐνταῦθα ὡς μαρτύρων ἀπαίτησιν ἐκπεπλήρωκε. Μαρτύρεται γὰρ καὶ θεοὺς καὶ δῆμον καὶ τὴν ἔξ Ἀρείου πάγου βουλῆν, δι ἐπέτρηξέ μοι θύειν ταῖς Εὐμνίσι, τὸν δὲ ἀντιδικον, δι οὐδαμοῦ ἐκώλυσε με ταῦτα πράττοντα. BYP.

552, 2. Εἰσιτήρια] Ὅταν ἀρχηται βουλευεῖν ἢ θύειν. BY.

Εἶπασε μὲν με εἰσιτήρια] Ἐκ μεταλήψεως ποιεῖ μαρτυ-

ροῦντα τὸν ἔχθρον. Οὐ γὰρ ἐξ ὧν πεποίηκεν, ἀλλ' ἐξ ὧν οὐκ ἐκώλυσε δείκνυσιν αὐτὸν ἀφένοντα καὶ παρ' ἐκείνου. Καὶ ἔστι παραπλήσιον τοῖς περὶ τοῦ στεφάνου, οἷον « ἔστιν « οὐδ' οὖον σὺ παρὼν τηλικαύτην πρᾶξιν. » Καὶ γὰρ ἐκεῖ συλλογίζεται τὸν Ἀλαχίνην ἐξ ὧν οὐκ ἐποίησε ψευδεῖς αἰτίας ἐπάγειν. Εἰσιτήρια δὲ ἐτήνητο μελλούσης εἰσίναι τῆς βουλῆς εἰς τὸ βουλευτήριον, ὥστε κατὰ γνώμην ἀπαντήσαι τῶν πραγμάτων τὴν σκέψιν, καὶ ταύτην ἐκάλουν εἰσιτήρια.

552, 4. Εἶπασε δὲ ἀρχιθεωροῦντα] Φροντίζοντα τῶν θείων. ΒΥ. Δοκεῖ μὲν ταῦτα παρὰ Μειδίου λέγειν, τὸ δὲ ἀληθὲς μάρτυρας ποιεῖται τοὺς θεοὺς τὸ μὴδὲν πεπραχέναι τοιοῦτον. Πῶς γὰρ ἂν προσεδόκτο τὴν θυσίαν ὁ Ζεὺς ὁ βουλαῖος, ὁ Ζεὺς ὁ Νέμειος, εἰ τοιοῦτος ἦν Δημοσθένης; Ἀρχιθεωροῦντα δὲ λέγει ἀρχοντα θεωρὸν. Θεωροὶ δὲ ἦσαν οἱ τὰς θυσίας ἔξω τοῖς θεοῖς ἀποφροντες.

552, 6. Θεωρίαν] Φροντίδα θείων. ΒΥ.

Περιαῖδα δὲ ταῖς σημαῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἰρεθέντα] Μελίων ἔτι ἡ πίστις αὐτῆ τοῦ καθαρὸν εἶναι τὸν ῥήτορα, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως τελευταῖα φυλάττει τὰ καθάρια. « Τί « γὰρ » φησὶν « ἔθυσαι ταῖς σημαῖς θεαῖς· εἰ δὲ ἔφοροι « καὶ τιμωροὶ τῶν φόνων αὐταί, πῶς ἂν ἠνέγκαντο τὴν « θυσίαν; ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου πάχου βουλῆ εἰλετό με « ἱεροποιὸν, ἥτις μάλιστα τὰς φονικὰς δίκας ἀκριβῶς δι- « κάζειν πεπίστευται. » Καὶ οὐκ εἶπεν ὅτι « ἔλαχον ἱερο- « ποιεῖν, » ἀλλ' « ἤρθηθον, » ἵνα μὴ τῆς τύχης, ἀλλὰ γνώμης φανῆ τὸ ἔργον. Ἱεροποιὸν δὲ καλοῦσι τὸν ἐποκτύοντα τοὺς μάντις, ὅτε θύουσι, μὴ πού τι κακουργῶσιν ἐν ταῖς θυσίαις. « Τρίτον δὲ αὐτὸν » εἶπὸν τὸ ἀξίωμα ἑαυτοῦ δηλοῦ· διὸ καὶ ἔκρυψε τῶν ἄλλων τὰς προσηγορίας. Τρεῖς δὲ ἴσως ἀπέστησαν, ἐπεὶ καὶ τρεῖς δοκοῦσιν εἶναι αἱ θεαί. Ἡ ἐξ Ἀρείου δὲ πάχου βουλή τὸν ἱεροποιὸν ἤρειτο.

Ἐπειδὴ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάχῳ τὰ τῶν ἱερῶν τῶν ἑμμενίδων ἐπετέτραπτο καὶ πλησίον ἴδρυτο τῆς βουλῆς. Καὶ οἱ μὲν φασὶν ὅτι διὰ τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ καθιδρόθη· βέλτιον δὲ λέγειν ὅτι διὰ τὰς φονικὰς. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάχῳ τὰ τῶν φόνων ἐγυμνάζετο, ἵν', εἰ τι καὶ λαθάνειν μάλω τὴν βουλήν, αὐταὶ συναγωνίζονται πρὸς τὸν ἐλεγχοῦν, ἐγγὺς ἐφεστῶσαι.

552, 12. Ἐπειδὴ τοίνυν τοῦτο τὸ πρᾶγμα] Ἐπανήλθεν ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀκολουθίαν· τὸ γὰρ κατὰ τὸν νόμον μέση τις ἦν παρεμβολή, ληφθεῖσα διὰ τὸ χρῆσιμον.

552, 14. Δι' ἑμοῦ τὸν Ἀριστάρχον] Διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἐμὲ, προφάσει τιμῆς (τιμωρίας?). Καὶ ἵνα μὲν ἀπ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπόσται, τὸν Ἀριστάρχον εἶπεν, ἵνα δὲ κἀκείνον ἐξέλκται, τὸ « ἑουκοφάνται » προσέθηκεν.

552, 18. Καὶ τὸν ἀτόχηρα ἔχοντες] Οὐκοῦν τίς μὲν ἀτόχηρ φανερώς ἔδειξεν, ἵνα δὲ μὴ δόξῃ κατὰ φίλου λέγειν, τῷ ἔχθρῳ τοὺς λόγους περιέθηκεν.

552, 19. Μῆλλετε καὶ ζητεῖτε καὶ τετύφωσθε] Πολλὴν εὐγέριαν καὶ ἀλογίαν αὐτοῦ κατηγορήσε. Πρῶτον οὖν ὅτι ὡς ἐφ' ὁμολογημένους παρῶν τὴν βουλήν, καὶ τὰ τοιαῦτα κατηγορεῖ τὸν σεμνοτάτου τὸν συνεδρίων. Τοῦτο δὲ πόσης θρασυτήτος; ἐξ οὗ συνίστησιν ὅτι πότε ἂν ἐπεισοτο Δημοσθένους ὁ τῆς βουλῆς μὴ φοιτάμενος;

552, 22. Ἐξελκλυθὸς τῆ προτεραιᾷ] Τὴν δυστροπίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπιστίαν [δηλοῦ], ὅτι φ' πρὸ μιᾶς διελέγετο, τόσους κατηγορεῖν οὐκ ὄκνει.

552, 23. Καὶ χρώμενος ὥσπερ ἂν ἄλλος τις] Τὴν ἀποσοίαν δηλοῦ τοῦ Μειδίου, εἰ τοῖς Ἀρεοπαγηταῖς ἔλεγε

« τετύφωσθε. » Καὶ ἐνταῦθα δὲ βούλεται τρέφαι τὴν κοινωνίαν τοῦ φόνου ἐπὶ τὸν Μειδίαν. Εἰ γὰρ ἐγὼ διὰ τὸ συνεῖναι αὐτῷ νομιζομαι συνείδεσθαι τῷ φόνῳ, πολλὰ πλὴν ἂν ἔχοις αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὁ κλειστόν πρὸς αὐτὸν τὴν ἔταιρίαν ἀσπασάμενος. Εἶτα κατασκευὴ τῆς φιλίας. Πολλὰ γὰρ, φησὶν, ἀεὶ μοι παρεῖχε πράγματα καὶ ὄχιλοι σφοδρῶς ὁ Ἀριστάρχος, πρὶν ἐμπεσεῖν εἰς τὴν αἰτίαν τοῦ φόνου, δεόμενός μου διαλύσασθαι πρὸς αὐτὸν καὶ ἀποστήναι τῆς κατὰ Μειδίου κατηγορίας. Βαθῶς οὖν μεθίστησι τὴν φήμην ἐπὶ τὸν Μειδίαν· εἰ γὰρ φίλων ἔστι τὸ κοινωνεῖν τοῖς τῶν φίλων ἀμαρτήμασιν, οὐδὲν ἦττον Μειδίας μετέχει τοῦ φόνου· ἔχρητο γὰρ αὐτῷ πρὸς φίλων ὥσπερ ἂν ἄλλος τις· καὶ ἀπεσιώπησε τὸ καθ' ἑαυτὸν ὄνομα.

552, 24. Καὶ δε' αὐτοῦ κλειστοῦ παρεσχηκότος] Τὸ ἐξισάζον διαφορᾷ ἔλυσεν· τί οὖν, εἰ ἀμοιροῖς φίλος ἦν, οὐδὲν ἦττον καὶ αὐτὸς, ὡς Δημοσθένης, ὑπεύθυνος εἰ τῷ ἐγκλήματι; ὁ δὲ δείκνυσιν ὅτι μᾶλλον ἦν φίλος Μειδίου, ὡς ἴστε καὶ αὐτοί, ἢ Δημοσθένους. Φιλικῶς γὰρ φαίνεται πρὸς αὐτὸν διακείμενος μᾶλλον ἢ πρὸς ἐμὲ. Καὶ οὐ χαλεπῶς παρίσχει τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους. Οὐκοῦν οὐδένα τοιοῦτον εἶχε φίλον Μειδίας κατὰ τὴν πόλιν. Ἐν ταύτῳ δὲ συναποδείκνυσιν ὅτι καὶ κατέγνω ἑαυτοῦ Μειδίας· εἰ γὰρ ἤξιον διαλύσασθαι, πρόδηλον ὅτι ἐδεδόκει τὴν κρίσιν.

55, 26. Εἰ μὲν οὖν εἰργάσθαι τι τούτων] Ἀμφίβολον τὸ πρᾶγμα καθίστησιν, ὅταν ὅς ἀπορῶν λέγῃ, πότερον ἐνόμιζεν αὐτὸν δεδρακέναι, ἢ οὐ πεπιστευκὸς τοῖς τῶν αἰτιασαμένων λόγοις. Πανταχόθεν οὖν ἠμαρτύρωσε τὴν φήμην. Εἰ γὰρ ἀκοὴν μαρτυρεῖν οὐκ ἔξεστιν, οὗτος δ' ἐξ ἀκοῆς κατηγορεῖ (τοῖς γὰρ λόγοις τῶν αἰτιωμένων ἐπιστευσεν, οὐ τῇ ὄψει τῶν θεασαμένων), οὐκοῦν παντάπασιν ἔωλον τὸ ἐγκλημα.

553, 2. Μηκέτι τῆς λοιπῆς φιλίας] Ὅμοῦ καὶ ἀπελογήσατο ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῷ Μειδίᾳ τὸ ἐγκλημα περιέτρεψεν. Αὐτὸς μὲν γὰρ τὸ ἀντιπίπτειν ἔλυσεν « διὰ τί γὰρ οὐ κατηγόρεις τοῦ Ἀριστάρχου, εἴπερ μὴ συνήδεις; » ὁ δὲ φησὶν ὅτι « τὴν ἀρόμπτουσαν φίλος δίκην ἔλαβον ἀπέστην « γὰρ αὐτοῦ τῆς λοιπῆς φιλίας. » Τὸν δὲ Μειδίαν δείκνυσιν νῦν μὲν ὡς ἐχθροῦ κατηγοροῦντα, νῦν δὲ ὡς φίλου συνόντα μετὰ τὴν φήμην.

553, 3. Τοῖς πεπονθόσι καὶ τοῖς ἐχθροῖς] Οὐκοῦν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ φιλοπράγμων, ὅτι ἂ μόνους τοῖς ἠδικημένοις ἔξεστι, ταῦτα μὴδὲν πεπονθὸς ἐπράττειν.

553, 5. Εἰ δὲ ἄλλων μὲν καὶ ὁμωρόφιός] Ἀριστάρχῳ μετὰ τὴν φήμην οὐδὲν ἐκείνῳ πάπρακται δεινόν. Εἰ δὲ δεδρακε δὲ τὸν φόνον, κοινωνεῖ τοῦ μύσους, ἐπειδὴ περ αὐτῷ καὶ στέγης τῆς αὐτῆς ἐκονώμενος.

553, 11. Τῆ δ' ὕστερατα πάλιν] Πᾶσαν αὐτοῦ παρεἴλετο πρόφασιν. Ἴνα γὰρ μὴ εἴπη « συνῆν Ἀριστάρχῳ πρὶν ἢ γενέσθαι τὴν « φήμην, » προσέθηκεν ὅτι « πῶς, εἰ « καὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν, ἦν αὐτὸς κατηγορήσας; »

553, 13. Οὕτως καθιζόμενος] Δεικτικῶν τρόπων κέχρηται σημαίνων ὅτι, ὥσπερ ἕμεις οἱ δικασταὶ πλησίον ἀλλήλων καθέζεσθε, οὕτω κἀκεῖνος συνεκαθέζετο Ἀριστάρχῳ. Δείκνυσιν οὖν ὅτι τὴν ἐσθῆτα τῆ ἐσθῆτι συνῆπεν.

553, 14. Τὴν δεξιὴν ἐμβαλὼν] Εἰς τὴν ἐκείνου δηλονότι, ὥστε τὴν χεῖρα ἠσπάδατο τὴν ἐργασαμένην τὸν φόνον, τόσους τινὰ διὰ τοῦ σώματος τῆ ψυχῆ συναπτόμενος. Οὐκοῦν ἀντικρὺς ἐκονώμενος τοῦ μίσματος.

553, 15. Μετὰ τοὺς ἐν τῇ βουλῇ τούτους λόγους] Ὅν

χίως ἀνδραποδιστῶν ἤταστον, τούτων τῇ ὑστεραίᾳ συνήν. 553, 17. Ὅπως μὲν κατ' ἔθελός τις] Χρῆμα, διὰ τὸ ἐν ἀπολογία ἔγχαρᾶς σοὶ ἐπέχειν; ὃ δὲ φησιν, ἵνα μὴ ὄψ τὴν ἐπὶ τῇ ὕβρει ὄσσην. BY.

553, 18. Καὶ οὐδὲν ἠρόντιζεν ἐκιορῶν] Πάντα ἀθρόως καταγέγρασεν, ἀνασχοντίαν, ἐκιορῶν, ἀπιστίαν, ἀσέβειαν.

553, 19. Ἐξίου δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ] Πληρώσας τὴν παρεκτάσιν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐπιλόγους, οἵτινες μικρῶν κλειῶν εἰσὶ τῶν ἀγώνων. BY. Τὰ κοινὰ διωσόμενα τοὺς χρόνους συνήφεν, ἵνα καὶ τὰ ἕτερα πιθάνᾳ παραστήσῃ.

« Περικαλεῖ γὰρ », φησὶ « τὸν Ἀριστοταρχον, ὥστε δι' αὐ- « τὸν πρὸς ἐμὲ διαλοσασθαι. » « Τοῦτο δὲ Μειδίας μὲν ἔως ἐποίησε, πρὶν ἢ γινώσκειν τὸ ἔγχαρμα τοῦ φόνου. » Δημοσθένους δὲ συνέταξεν τὸν χρόνον, ὅτι καὶ μετὰ τὴν φήμην, ἵνα κοινή πειθῶν ὅτι καὶ συνῆν καὶ ἄμειλι, καὶ ἔτοι κοινωσέτω τοῦ μέρους, ἢ οὐδὲν Ἀριστοταρχῶ πέπραται δεινόν, καὶ εἰ Μειδίας κτηνός.

553, 20. Καὶ τούτων τοὺς κρινοτάς ἑμὶν καλῶς μάρτυρας] Ὅτι μὲν παρὶ θεολόγων Μειδίου Ἀριστοταρχῶ μάρτυροῦσαν, ἕως δὲ ὁ βῆταιρ ἐπὶ τὸ ἕτερον συναρτᾶται.

553, 23. Καίτοι πῶς οὐ δεινόν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τὸν ἔχθρον αὐτὸν δείκνυσαι φανερώς ἀπολόνοτα τοῦ φόνου, « καὶ πάλιν λέγει μὴδὲν εἰρηναῖον τούτων. » Οὐκ οὐδὲ τῆς ἕτερον ἀφῆστας ἀνατρέχει τὰ φέροντα. Καὶ οὐδὲ ἑρῶς ἐκείτηρον ἐποίησεν ὅτι μὲν γὰρ καταγέροι, λόγους ἔχρητο φιλῶς, ὅτι δὲ ἠρωεῖτο, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπώμωστο· πιστότεροι δὲ οἱ ἔρασι τῶν ἀπλῶς λεγομένων.

553, 26. Τούτων δ' ἑμαυροῦν γίγνισθαι] Ἄρ' ὦν ἔδοξα κτηνὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον· οὐ γὰρ ἄν ἐπὶν ἐμολόνοτο.

553, 27. καὶ προῦν τὴν ὕμειραν] Μὴ προδόντας ἑμεῖς τὴν ἑμῶν εὐθὺν προδόντες.

553, 28. Ἄν δ' ἐπέξω] Ἐκινήγηται ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἰτίαν τὸν λόγον, ἐπὶ δὲ ταῦτα κατασκευάζει κατ' ἐμοῦ. Ἦδη γὰρ με βουλόμενον ἐπέβαλεν ὡς ὑβριστήν. Δεῖ ἄρ' ἐν ταῖς ἰσχυροτάταις πίστασι καταλείπει τὰ κεφάλαια.

554, 3. Φόνου δ' ἂν ἐκώστας ἑμαυτῶ λαχεῖν] Τοῦτο παραπλήσιόν ἐστι τῷ ἐν προοίμῳ] « εἴπαρ ὑβρισθέντα μὴ « δεμῖας δίχης τυχεῖν ἐστὶ τις συμφορὰ. »

554, 6. Κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας] Ὅτι θεάσαντό τινες τὸν Μειδίαν καὶ πρὸ τῆς κατηγορίας καὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν εἰσίνοντα παρὰ τὸν Ἀριστοταρχον.

554, 25. Τίς οὖν ὑπερβολή;] Καὶ ἐκ τούτων ἔδειξε παρὶ τίνων οἱ μάρτυρες αὐτῶ μεμαρτυρήκασι, ὅτι ὁμοῦ καὶ καταγέροι τοῦ Ἀριστοταρχοῦ καὶ πρὸς ἐμὲ ἤξιον διαλέειν· τοῦτο δὲ ἐστὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν.

555, 2. Τοῦτο μόντοι τοιοῦτον ἴθος] Πληρώσας τὴν παρεκτάσιν ἐπιλογίζεται λοιπόν. Ἔθος γὰρ αὐτῶ μὴ πρότερον ἔρ' ἕτερον μεταβαίνειν πρὶν ἢ τὸ πληρωθῆν ἐπιλογισασθαι.

555, 6. Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοις περιδεῖν] Κοινὸν ἐργάζεται φόνον, τοὺς δικαστὰς ἐπάγων εἰς ἀγανάκτησιν.

555, 7. Ἄλλὰ πῶσιν ὁμοίως ἀργιστόν] Πάλιν εἰς τὸ δημόσιον ἀνάγει τὰ πραχθέντα καὶ κέρηται τελικὰ κεφάλαια τῶ συμφορῶντι. Παρελήφαμεν γὰρ ὅτι τοῖς τελικοῖς κεφαλαίοις οἱ ἐπιλόγοι πληροῦνται.

555, 12. Οἱ βέλαιοι καὶ χρήματ' ἔχοντες] Καλῶς τὸ μαρτὸν τοῦ τρόπου προέταξε τοῦ πλοῦτου· οὔτε γὰρ ὡς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δὲ πλοῦτος οὐ διαβάλλεται.

555, 18. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διωσόμεν] Ὅρα ὅπως καὶ τὸ φορτικὸν διέφυγε τὸ « ἴσως » εἰπὼν καὶ τὸ δεινόν.

ἐκηγήσεν. Εἰ γὰρ ῥήτωρ ὦν αὐτὸς οὐ πάντως ἀποθεῖσθαι δύναται συκοφαντίαν, τί ποιήσουσιν οἱ μὴ ἔχοντες τὴν τέχνην; ἀποδεικνύουσι δὲ ὅτι παπλήρωται τὰ τῆς ἀπολογίας τῆς παρὶ τοῦ φόνου. Διωσόμεν γὰρ, φησὶ, φησὶ λόγον, τούτῳ τὸν παρὶ τοῦ φόνου, διωσόμεν δὲ καὶ συκοφαντίαν, τούτῳ τὸν τοῦ λιποταξίου.

555, 20. Οἱ δὲ πολλοὶ τί ποιήσετε] Δεδῆλωκεν ὅτι ἐπὶ τὸ δημόσιον πάντα ἀνάγει.

555, 22. Δόντα λόγον καὶ ὑποσχόντα] « καλεῖ αὐ « τις » φησὶ « εἰς κρίσιν. » « Μὴ διάφυγε τὸ δικαστήριον, δεσχε τὰς εὐθύνας. Οὐ γὰρ ἄλλως φανείης ἐν « ἀναμάρτητος. Ἄλλ' ἔρεῖς » « μάρτην ἐγκαλοῦμαι, συ- « κοφάντης ἐστὶν ὁ κατηγορῶν. » « Ἄρες τούτων γνωσθῆ- « ναι εἰ τῆ ψήφου. » Συγχεῖ, φησὶ, τὴν τάξιν τῆς πολιτείας ὁ Μειδίας. Πρὶν ἀπολογισασθαι κατηγορῶμαι, πρὶν ἢ δίχας ὑποσχέσθαι ἀπαιτεῖν βοῦλεται, καὶ ταῦτα τοὺς μὴδὲν ἀδικούοντας.

555, 27. Ὅσα μὲν τοίνυν] Πληρώσας τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν παρεκτάσιν καὶ τοὺς ἐπιλόγους τῆς παρεκτάσεως, ἐν- τεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἐπιλόγους τοῦ παντὸς λόγου κειώρηται. Καὶ κέρηται προοίμια πῆ ἔννοια, ἅτε δὴ μέλλων εἰς ὀλοκλήρον κερφαίον ἐμβαλεῖν, χωρεῖ δὲ εὐθὺς ἐπὶ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, ἐν ἣ παραλαμβάνει τὸ κατὰ σύλληψιν. Ἀρῆ δὲ ἐκείθεν « οὐκ ἔστ' ἔρ' ὅτι » « συναγωγὴν γὰρ ποιῆ- « ται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν, ὅπερ ἐστὶ κατὰ σύλληψιν εἶδος.

556, 3. Οὐκ ἔστ' ἔρ' ὅτι] Σημειώσαι· ἐντεῦθεν εἰληπται τὸ οὐκ ἔστ' ἔρ' ὅτι οὐχὶ τῶν ἀπάντων. BYTC.

556, 4. Ἐγὼ μόνος ἤδικημαι] Ἐν τούτῳ τὸ ἰδιωτικόν. BST.

Ἄλλ' ἐπὶ μὲν τοῖς εἰς τὸν χορὸν] Ἐν τούτῳ τὸ δημόσιον, καὶ οὐκ εἰς τὸν χορηγόν, ἀλλὰ τὴν φυλὴν. Δεῖ γὰρ ὡς ἐν ἐπιλόγοις μελλοῦς εἶναι τὰς ἀφῆσας.

556, 6. Ἐπὶ δ' οἷς ἐμὲ ὑβρισάν] Ἐν τούτῳ τὸ δημόσιον. S. Ἐνδείκνυται τὸ ἀδικημα καὶ φησιν ὅτι πάντα ἤδικασε, τὴν φυλὴν, τοὺς νόμους, τὴν τέχνην τῆς πόλεως, τὸ δαιμόνιον τῆς βίας, καὶ αὐτὴν τὴν βίαν τὴν ἐρ' ὀλοκλήρου πόλεως. Τὸ γὰρ βσιον τέμνεται τὸ μὲν τὶ εἰς [τὸ] εὐσεβῆ, ὅπερ ἐστὶ παρὶ θεοῦ, τὸ δὲ εἰς τὸ βσιον, τὸ δὲ εἰς ὀλοκλήρον πόλιν, τὸ δὲ εἰς ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων, τὸ δὲ εἰς τοὺς τελευτήσαντας. Νῦν δὲ τὸ βσιον καὶ τὸ σεμνὸν οὐ τὸ ἀνθρώπινον φησιν, ἀλλὰ τὸ θεῖον τὸ ἐφορῶν τὴν κινήγησιν.

556, 8. Ἐρ' ἄπασι δὲ τούτοις] Ἀθροισμὸν ποιῆται πάντων, ἔξ ὧν δημόσιον τὸ ἀδικημα. BSYP.

556, 12. Οὐκ ὡς ὑπὲρ ἡμῶν ὄντος μόνου τοῦ λόγου] Ἀνακεφαλαίωσις τοῦ κατὰ σύλληψιν, ὅτι καὶ ὕβρις καὶ ἀσέβεια τὸ πραχθέν. BY.

556, 13. Ἄλλ' ὡς ἐν αὐτῷ τῷ νόμῳ] Δοκίμῳ πεπῶσθαι τῶν τοιοῦτων κέλιν ἄρχεται· τοῦτο γὰρ ἔστιν Δημοσθένους· τὸ πολλὰς εὐρίσκειν μεθόδους, ὡς τὰ ἰσχυρὰ λέγοντα συνεχῶς φεύγειν τὸ προσορῆς.

556, 16. Καὶ τοὺς συνετεταγμένους] Μῶλλον μετ' ὄλιγον ἐκβάλλειν τοὺς συνηγῶς, ἐντεῦθεν ἦδη προδικημαίαι. Συνετεταγμένους δὲ τοὺς ἕμα αὐτῶ φαινομένους καὶ συνδιατρέποντας.

556, 17. Ἄλλα καὶ δοκίμαστας] Ἐπεισέτας καὶ κρινοντας εἶναι καλὰ τὰ γινόμενα.

556, 18. Εἰ μὲν τοίνυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἐντεῦθεν

ἔστιν ἡ τῆς ποιότητος ἔξτασις, ἥτις ἐστὶ καθόλου, ποταπὸς ὁ βίος τοῦ Μειδίου. Προεβήταται μὲν ἦδη ἐκ τῆς ποιότητος, ἐν οἷς ἐπιόρχον ἀπιστον ὤμων δόστροπον καὶ τὰ τοιαῦτα τὸν Μειδίαν ἀπέδειξεν. Ἄλλ' ἐκείνη μὲν ἡ ποιότης ἴδιαν εἶχεν ἔξτασιν, ποταπὸς γέγονε Μειδίας περὶ αὐτὸν Δημοσθῆνην. Καὶ γὰρ τὰ περὶ τὸν Στράτωνα καὶ πάντα ταῦτα εἰς Δημοσθῆνην εἶχε τὴν ἀναφορὰν. Νῦν δὲ καθολικῆν εἰσάγει ποιότητα, ποταπὸς περὶ πᾶσαν γαγένηται τὴν πόλιν Μειδίας. Ἐπειδὴ γὰρ αὐξεται τις ἢ δι' ἴλασιν τῶν δικαστῶν, ἢ δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὃ μέλλει ὑφίστασθαι, μέγα ὄν καὶ υπερβάλλον τὴν συνήθειαν, ἢ δι' ἐξίωμα καὶ σεμνότητα, ὥστε δοκεῖν αἰδοῦς εἶναι, ἢ δι' ἐπιείκειαν καὶ μετριότητα, ἢ ἐπεδεικτο περὶ τὸν Ἄλλον βίον, ἢ δι' ἄ λειαιούργηκε φθάνων, ἢ δι' ἄ προσδοκᾶται λειτουργήσῃ, ἢ διὰ τοὺς συνηγοροῦντας, ἢ καὶ δι' ἄλλα πλεῖον, διὰ τοῦτο καθ' ἕκαστον ἐν τοῖς ἐπιλόγοις ἐπιτέρχεται, πᾶσαν αὐτοῦ σωτηρίας ἀφορμὴν περιόπτων. Πρῶτον οὖν ἐξετάζει ποταπὸς [περὶ] τοὺς ἄλλους.

Εἰ μὲν τοίνυν [Ἡ ποιότης ἢ ἐν ἐπιλόγοις κοινή. Ἀποδεικνύσι γὰρ ὅποιον ἱκανὸν ὁ Μειδίας καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπέδειξε. BY. Ἄλλα. Ἐνταῦθεν ἡ τῆς ποιότητος ἔξτασις, ἥτις ἐστὶ κοινή τοῦτο ἐν οἷς ἐπιόρχον ἀπιστον ὤμων δόστροπον ἐπέδειξε. Ἄλλ' ἐκείνη μὲν ἡ ποιότης ἴδιαν ἔξτασιν ἔχει, ποταπὸς γέγονε Μειδίας περὶ τὸν Δημοσθῆνην· νῦν δὲ τὴν καθολικῆν εἰσάγει ποιότητα, ποταπὸς περὶ σύμπασαν τὴν πόλιν γέγονεν. BSY.

556, 22. Ἀτόχημ' ἂν ἔμαυτῷ] Ὅταν γὰρ περὶ τοὺς ἄλλους χρηστὸς ὦν φαῖλος περὶ ἡμᾶς μόνους φανῆ, δυστυχία σαφῆς τὸ γιγνόμενον.

556, 26. Νυνὶ δὲ τοσαῦτ' ἐστὶ τὰλλα] Ἀναγκαστὲν ὑπὲρ τοῦ θήμου προσποιεῖται ὡς δεῖνὰ πεπονθότος.

557, 2. Σὺ δευνότερον ἢ τῶν ἄλλων] Ἐν οἷς δοκεῖ φοβεῖσθαι μὴ διαφύγῃ, ἐν τοῦτο μέλλον παροξύνει τοὺς δικαστάς. Τί γὰρ αὐτὸν ἀξιώσατε συγγνώμης, διότι πιπρότερα πεκόνθησαν οἱ ἄλλοι ὑπὸ Μειδίου, ἄλλ' οὐ μέλλον ὀργισθήσεσθε διότι κατὰ πολλῶν γέγονε τοιοῦτος;

557, 6. Τό τ' ἔμην καὶ τὸ τοῦτο προσεθῆν] Μέτρον ἐλάμβανον ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὗτος οἱ ῥήτορες, ὃ πεκαυμένοι ἐν τῷ βεῖν ἐπαύοντο λέγοντες, ἴσως, ἵνα μὴ φλυαρώσῃ, ἀλλὰ τῶν ἀναγκαίων ἔχονται μόνων. Λέγει οὖν ὅτι τῷ λειτουργί μου ὕδατι (πολὺ γὰρ ἐν τῷ λέγειν ἀνάλωται), εἰ προστεθεῖται αὐθὶς πᾶν τὸ μέτρον τό τ' ἔμολδοθὲν καὶ ὃ δέδοται τῷ Μειδίᾳ, οὐκ ἂν ἐξαρκέσειε διηγουμένω μοι πάντα αὐτοῦ τὰ πλημμελήματα.

557, 9. Ὡς ἔμαυτῷ γέγραμμαι] Σύνθετος τοῦτο ποιεῖν Δημοσθῆναι, ὅταν πληθὺς ἐνδείξασθαι βούληται. Ὡς γὰρ μὴ δυνατόνος ἕκαστα μνημονεύει ἐκ γραμματείου τὴν ἀνάμνησιν ποιεῖται. Ἐχει γὰρ ἐν υπομνήμασι συντόμως αὐτοῦ τὰ ἀδικήματα, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ (p. 522) εἶπεν ὅτι συνέλαβεν ἀπ' ὧν ἕμιν ἀναγινώσκων ἐρῶ παντοδαπὰ κακούργηματα.

557, 14. Καὶ ὕβρεις πολλὰς] Τὴν γὰρ ἐξ Ἀρείου πάγο βουλήν ὕβρειαν εἰπὼν « μέλλετε καὶ τετρωσθε. »

Καὶ περὶ τοὺς οἰκείους κακούργηματα] Κακούργηματα λέγει τὰ κατὰ Κρατίων τὸν συνῆπαρχον. Τοὺς γὰρ συνῆπαρχοντας ὥσπερ οἰκείους νενομίσκειμεν. Μητρὸν γὰρ ὕστερον εἶρε ὡς ἱππάρχος ὧν πολλὰς κατὰ τῶν ἱππέων ἐποιεῖτο διαβολὰς συνὺν αὐτοῖς.

557, 15. Καὶ ἄτοπος οὐδαίς ἐστι] Τόπον νῦν λέγει οὐ κεραιμεῖον οὐδὲ ἀγορὰν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διαλεκτικούς τὸ

ἐπιχείρημα. Οὐδὲν γὰρ, φησὶν, ἐπιχείρημα οὐδὲ ἀφορμὴ τις ἀδικίας ἐστὶν, ἢ κακίας εἶδος, ὁ οὗτος παραλλοίπεν.

557, 19. Τὸν δεῖ προστυχόντα αὐτῷ] Ἴνα μὴ ὡς ἀμυνόμενον τὸν ἠδικηκότα ποιῆ, ἀλλὰ τὸν ἀπαντώντα ἀπλόως βλάβηται.

557, 20. Καὶ παραλλοίπ' ἕτερα] Ἴνα μὴ δόξη ὡς φιλοπρόφγμων ἅπαντα περιεργάζεσθαι ἀκριδῶς, δεικνύσι πολλὰ παραλλοίπεν.

557, 26. Οὐδὲν ἔστιον θανάτου] Οἷον ἔστιον γερῶν καὶ τιμῆς τοσαύτης, ὡς θανάτου τυχεῖν.

557, 27. Ἄλλ' εἰ καὶ μὴ φυλὴν ἔλην καὶ βουλήν καὶ ἔθνος] Διὰ τὸν χορὸν καὶ τὴν βουλήν τὴν Ἀρσπακτικὴν· εἶπε γὰρ « τετρωσθε, » ὑβρίζων αὐτήν· ἔθνος δὲ νῦν τὸ τάγμα ἔμφανει τῶν ἱππέων. Ἴσως δὲ φοβούμενος μὴ ὡς ἱππάρχῳ βοηθήσουσι συστάτες οἱ ἱππεῖς, συγχροῦσιν περᾶται. Ἄπερ δὲ ἐν τῷ γραμματείῳ ἀνέγνω, ταῦτα κἀλιν κατὰ σχετλιασμὸν λέγει καὶ ἀναμνηστικῶς.

558, 2. Περὶ δὲ τῶν συστρατευομένων ἱππέων] Βούλεται τοὺς συνηγόρους αὐτοῦ παρελθεῖν, καὶ ἐπειδὴ δέδοικε τὸ τάγμα τῶν ἱππέων, μὴ ὡς ἱππάρχῳ βοηθήσουσι, δεικνύσι κάκεινους ὑβρισμένους ὑπὸ Μειδίου. Συστρατευομένην δὲ εἶπεν αὐτὸν καὶ οὐχ ἱππάρχῳ· ἐπειδὴ γὰρ καὶ οἱ ἱππάρχοι συστρατεύονται τοῖς ἱππεῦσιν, ἐκ τῆς κοινωρίας τῆς κατὰ τὴν στρατείαν αὐτὸν ὠνόμασε.

558, 6. Καὶ τὴν λοιδορίαν ἣν ἐλοιδορήθη Κρατίῳ] Στρατηγὸς ἦν οὗτος τοῦ πεζοῦ. Τοῦ δὲ Μειδίου κατηγοροῦντος τῶν ἱππέων, ὁ Κρατίῖος, ὅτε καὶ αὐτὸς ἱππάρχος ὦν, ἀντέταξε καὶ βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπειράτο· καὶ τοῦτον οὖν ὑβρίζε.

558, 11. Καίτοι πότερ' εἰσὶν οὐνεῖδος, ὧ Μειδία] Τοῦτο σύνθετος Δημοσθῆναι, ὅταν ἐξεληται τινὰ κατηγορούμενον, ἀντιπεριτρέπει τὸν κατηγορῶν τὰ ἐγκλήματα.

558, 12. Οἱ διαβάνας ἐν τάξει] Ὅταν μὴ ἔχη στρατιώτας ἐκ τροπαίων ἐπαίνειν, τὴν γνώμην αὐτῶν θαυμάζει καὶ τὴν εὐτασίαν, ὥσπερ ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου μὴ ἔχων τοὺς ἐν Χαιρωνείᾳ σεμνύνειν ἐπὶ τοῖς κατορθώμασιν, ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς μίχης αὐτοῖς ἐπήνησε, τῷ κόσμῳ, ταῖς παρασκευαῖς, τῇ προθυμίᾳ.

558, 16. Ἐπ' ἀστράδης δὲ οὐχοῦμενος] Εἶδος καθέδρας, παρὰ τὸ μὴ στροβεῖσθαι μηδὲ στρέφασθαι. Ἔστι δὲ ἐπὶ πλεῖστον εἰς ὕψος ἀνήκον, ὥστε τῶν καθεζομένων ἀνέχων τὰ νῦτα. Χρῶνται δὲ αὐτῷ μάλιστα αἱ γυναῖκες. Σκώπτει δὲ διὰ τοῦτο εἰς μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν τὸν Μειδίαν. Εἶθ' ἵνα μὴ ἀντιπῶσῃ « τί οὖν, εἰ κακῶδες ἐχρήσατο « ταῦτη τῇ καθέδρᾳ; » προσέθηκεν « ἀργυρᾶς » τὸ γὰρ ἠγγυρῶσθαι τὴν καθέδραν εἰς εἶγμα ἦν τοῦ ἐπιτηδεύοντος καὶ ἐντρυφῶντος τοῦτο τῷ εἶδει. Τὸ δὲ καὶ « ἐξ Εὐβοίας, » ὅτι μὴ εἰσθῶτων τῶν Ἀθηνησιν τοιαῦτας ἐργάζεσθαι αὐτὸς ἐξ Εὐβοίας ὠνήσατο. Ἡ δὲ δημῶδες « ἐξ Ἀργούρας » ἔχει, ἀπὸ τόπου τῆς Εὐβοίας. Ἀλλὰ τὰ ἐξῆς δηλοῖ ὅτι μαλακίαν αὐτῷ καὶ τρυφὴν οὐνεῖδίζε, χλανίδας λέγων καὶ ἱμάτια τρυπερὰ καὶ σκεῦη ἐπιτήθεια πρὸς ἀνεμῖνον βίον.

Ἐξ Ἀργούρας] Παρὰ Μενάνδρῳ ἀργυρᾶς. Β. Ἀργουρα πόλις Εὐβοίας. Ἀστράδης δὲ εἶδος καθέδρας. Κυμβίον δὲ εἶδος περικεφαλαίας ἢ εἶδος ἐκπώματος ἐπίμηκας καὶ στενὸν καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ, ὃ καλεῖται κυμβίον. Φέρων δὲ τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου φησὶ· βυτὰ καὶ κυμβία καὶ φιάλας. BYTP.

558, 17. Χλανίδας δὲ καὶ κυμβία καὶ κίδους] Χλανίδας μὲν τὰς Μιλησίας, κυμβία δὲ εἶδος ἐκπώματος, κίδους δὲ

χθές ὡς ἀνδροφόνον ἠτιάσατο, τοῦτω τῇ βυτεραία συνῆν. 553, 17. Ὄμινα μὲν κατ' ἐξωλείας] Χρῶμα, διὰ τὴν ἀν ἐβουλήθη ἔγκλημά σοι ἐπάγειν; ὁ δὲ φησιν, ἵνα μὴ ἔσθ' τὴν ἐπὶ τῇ ὕβρει δίκην. BY.

553, 18. Καὶ οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιουκῶν] Πάντα ἀθρόως κατηγορήσασιν, ἀναισχυντίαν, ἐπιουκίαν, ἀπιστίαν, ἀσέβειαν.

553, 19. Ἡζίου δὲ καὶ πρὸς ἑμὲ] Πληρώσας τὴν παρέκβασιν εἰσέβαλεν εἰς τοὺς καθολικοὺς ἐπιλόγους, οἵτινες μικρῶν πλείους εἰσὶ τῶν ἀγῶνων. BY. Τὰ πολλὰ διεστῶτα τοῖς χρόνοις συνήψεν, ἵνα καὶ τὰ ἕτερα πιθανὰ παραστήσῃ. « Παρακαλεῖ γὰρ », φησὶ, « τὸν Ἀριστάρχον, ὥστε δι' αὐτὸν πρὸς ἑμὲ διαλύσασθαι. » « Τοῦτο δὲ Μειδίας μὲν ἴσως ἐποίησε, πρὶν ἢ γενέσθαι τὸ ἔγκλημα τοῦ φόνου. » Δημοσθένης δὲ συνάγει τὸν χρόνον, ὅτι καὶ μετὰ τὴν φήμην, ἵνα ποιήσῃ πιθανὸν ὅτι καὶ συνῆν καὶ ὠμίλει, καὶ ἤτοι κοινωοῖ τοῦ μύσου, ἢ οὐδὲν Ἀριστάρχῳ πάπραται δεινόν, καὶ εἰ Μειδίας καθαρὸς.

553, 20. Καὶ τούτων τοὺς παρόντας ἑμὲν καλῶ μάρτυρας] Ὅτι μὲν περὶ διαλύσεων Μειδίου Ἀριστάρχῳ μαρτυρήσουσι, ἡμῶν δὲ ὁ ῥήτωρ εἶ τὸ ἕτερον συναρπάξει.

553, 23. Καίτοι πῶς οὐ δεινόν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τὸν ἔχθρὸν αὐτὸν δεῖνασι φανερωῖς ἀπολόνοια τοῦ φόνου, « καὶ πάλιν λέγει μὴδὲν εἰρημέναι τοιοῦτον. » Οὐκοῦν διὰ τῆς βυτερον ἀρνήσεως ἀνατρέπει τὰ φθάσαντα. Καὶ οὐδὲ ὁμοίως ἐκάτερον ἐποίησεν ὅτε μὲν γὰρ κατηγορεῖ, λόγους ἐχρήσθη φίλοις, ὅτε δὲ ἠρνεῖτο, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπώμυτο· πιστότεροι δὲ οἱ ὅροι τῶν ἀπλῶς λεγομένων.

553, 26. Τοῦτω δ' ὁμορφίαν γίνεσθαι] Ἄφ' ὧν ἔδοξα καθαρὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον· οὐ γὰρ ἂν ἐκδὸν ἐμολόνοτο.

553, 27. Καὶ προδῶ τὴν ἑμετέραν] Μὴ προδόντες ἑμεῖς τὴν ἑμῶν αὐτῶν προδώσετε.

553, 28. Ἄν δ' ἐπέλω] Ἐπανήγαγεν ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἰτίαν τὸν λόγον, δι' ἃ ταῦτα κατασκευάζει κατ' ἐμοῦ. Ἡδὴ γὰρ με βουλόμενον ἐπεξελέθην οἷς ὑβρίσθην. Δεῖ ἄρ' ἐν ταῖς ἰσχυροτάταις πίστεσι καταλύειν τὰ κεφάλαια.

554, 3. Φόνου δ' ἂν εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν] Τοῦτο παραπλήσιόν ἐστι τῷ ἐν προομίῳ] « εἰπερ ὑβρισθέντα μὴ δειμῆς δίκης τυχεῖν ἐστὶ τις συμφορὰ. »

554, 6. Κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας] Ὅτι ἐθεόσαντό τινες τὸν Μειδίαν καὶ πρὸ τῆς κατηγορίας καὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν εἰσιόντα παρὰ τὸν Ἀριστάρχον.

554, 25. Τίς οὖν ὑπερβολή;] Καὶ ἐκ τούτων ἔδειξε περὶ τίνων οἱ μάρτυρες αὐτῷ μεμαρτυρήκασιν, ὅτι ὁμοῦ καὶ κατηγορεῖ τοῦ Ἀριστάρχου καὶ πρὸς ἑμὲ ἤξιον διαλύει· τοῦτο δὲ ἐστὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν.

555, 2. Τοῦτο μέντοι τοιοῦτον ἔθος] Πληρώσας τὴν παρέκβασιν ἐπιλογίζεται λοιπόν. Ἔθος γὰρ αὐτῷ μὴ πρότερον ἐφ' ἕτερον μεταβαίνειν πρὶν ἢ τὸ πληρωθῆν ἐπιλογισασθαι.

555, 6. Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοις παριδείν] Κοινὸν ἐργάζεται φόβον, τοὺς δικαστὰς ἐπάγων εἰς ἀγανάκτησιν.

555, 7. Ἄλλὰ πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστόν] Πάλιν εἰς τὸ δημόσιον ἀνάγει τὰ πραγθέντα καὶ κέχρηται τελικὰ κεφάλαια τῷ συμφέροντι. Παρελήφραμεν γὰρ ὅτι τοῖς τελικοῖς κεφαλαίοις οἱ ἐπιλογοὶ πληροῦνται.

555, 12. Οἱ βδελυροὶ καὶ χρήματ' ἔχοντες] Καλῶς τὸ μαρτὸν τοῦ τρόπου προτάξει τοῦ πλοῦτου· οἷδε γὰρ ὡς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ πλοῦτος οὐ διαβάλλεται.

555, 18. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεωσάμην] Ὅρα ὅπως καὶ τὸ φορτικὸν διέφυγε τὸ « ἴσως » εἰπὼν καὶ τὸ δεινόν

ἐπιήξησεν. Εἰ γὰρ ῥήτωρ ὦν αὐτὸς οὐ πάντως ἀπειθεῖσθαι δύναται συκοφαντίαν, τί ποιήσουσι οἱ μὴ ἔχοντες τὴν τέχνην; ἀποδείκνυσσι δὲ ὅτι πεκληρωταὶ τὰ τῆς ἀπολογίας τῆς περὶ τοῦ φόνου. Διεωσάμην γὰρ, φησὶ, ψευδῆ λόγον, τουτέστι τὸν περὶ τοῦ φόνου, διεωσάμην δὲ καὶ συκοφαντίαν, τουτέστι τὴν τοῦ λιποταξίου.

555, 20. Οἱ δὲ πολλοὶ τί ποιήσετε] Δεδῆλωσαν ὅτι ἐπὶ τὸ δημόσιον πάντα ἀνάγει.

555, 22. Δόντα λόγον καὶ ὑποσχόντα] « καλεῖ αἶ « τις » φησὶν « εἰς κρίσιν. » « Μὴ διάφυγε τὸ δικαστήριον, ὑπεχε τὰς εὐδύναι. Οὐ γὰρ ἄλλως φανεῖς ἐν « ἀναμάρτητος. Ἄλλ' ἔρεῖς « μάρτην ἔγκλησθαι, σὺ « κοφάντης ἐστὶν ὁ κατηγορεῖς. » « Ἄρες τούτων γνωσθή « ναι τῇ ψήφῳ. » Συγγεῖ, φησὶ, τὴν τέξιν τῆς πολιτείας ὁ Μειδίας. Πρὶν ἀπολογήσασθαι κατηγορήσασιν, πρὶν ἢ δίκας ὑποσχέειν ἀπαιτεῖν βούλεται, καὶ ταῦτα τοὺς μὴδὲν ἀδικούντας.

555, 27. Ὅσα μὲν τοῖνον] Πληρώσας τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν παρέκβασιν καὶ τοὺς ἐπιλόγους τῆς παρεκβάσεως, ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἐπιλόγους τοῦ παντὸς λόγου κενώρηται. Καὶ κέχρηται προομιαικῇ ἐννοίᾳ, ὅτι δὴ μέλλον εἰς ὀλοκλήρον κεφάλαιον ἐμβαλεῖν, χωρεῖ δὲ εὐθύς ἐπὶ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, ἐν ἣ παραλαμβάνει τὸ κατὰ σύλληψιν. Ἀρῆ δὲ ἐκεῖθεν « οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτω » συναγωγῆν γὰρ ποιῖται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν, ὅπερ ἐστὶ κατὰ σύλληψιν εἶδος.

556, 3. Οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτω] Σημειώσασιν· ἐντεῦθεν εἰληπται τὸ οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτω οὐχὶ τῶν ἀπάντων. BYTC.

556, 4. Ἐγὼ μόνος ἠδικήμαι] Ἐν τούτῳ τὸ ἰδιωτικόν. BST.

Ἄλλ' ἐπὶ μὲν τοῖς εἰς τὸν χορὸν] Ἐν τούτῳ τὸ δημόσιον, καὶ οὐκ εἶπὶ λέγει τὸν χορηγόν, ἀλλὰ τὴν φυλὴν. Δεῖ γὰρ ὡς ἐν ἐπιλόγοις μείζους εἶναι τὰς αἰθήσεις.

556, 6. Ἐπὶ δ' οἷς ἑμὲ ὕβρισαν] Ἐν τούτῳ τὸ δημόσιον. S. Ἐνδεικνύεται τὸ ἀδικήμα καὶ φησιν ὅτι πάντα ἠδίκασε, τὴν φυλὴν, τοὺς νόμους, τὴν τέχνην τῆς πόλεως, τὸ ἑαυτοῦ τῆς ὅσιας, καὶ αὐτὴν τὴν ὅσιαν τὴν ἐφ' ὀλοκλήρου πόλεως. Τὸ γὰρ ὅσιον τέμνεται τὸ μὲν τὴ εἰς [τὸ] εἰσέξει, ὅπερ ἐστὶ περὶ θεοῦ, τὸ δὲ εἰς τὸ ὅσιον, τὸ δὲ εἰς ὀλοκλήρον πόλιν, τὸ δὲ εἰς ἑαυτὸν τῶν ἀνθρώπων, τὸ δὲ εἰς τοὺς τελευταίους. Νῦν δὲ τὸ ὅσιον καὶ τὸ ἁμῶν οὐ τὸ ἀνθρώπινόν φησιν, ἀλλὰ τὸ θεῖον τὸ ἑσπερὶν τὴν κωνήγυριν.

556, 8. Ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις] Ἀθροισμὸν ποιῖται πάντων, ἐξ ὧν δημόσιον τὸ ἀδικήμα. BSYF.

556, 12. Οὐκ ὡς ὑπερ ἡμῶν ἔντος μόνον τοῦ λόγου] Ἀνακεφαλαίως τοῦ κατὰ σύλληψιν, ὅτι καὶ ὕβρις καὶ ἀσέβεια τὸ πραγθέν. BY.

556, 13. Ἄλλ' ὡς ἐν αὐτῷ τῷ νόμῳ] Δουλοῦν πεπεσθαι τῶν τοιοῦτων πάλιν ἀργεῖται· τοῦτο γὰρ ἴδιον Δημοσθένους, τὸ πολλὰς ἐβρίσκειν μεθόδους, ὡς τὰ ἰσχυρὰ λέγοντα συνεχῶς φέρηται τὸ προσπορεῖς.

556, 16. Καὶ τοὺς συνεταξομένους] Μέλλων μετ' ὀλίγον ἐκβάλλειν τοὺς συνηγόρους, ἐντεῦθεν ἦδη προειβάλλει, συνεβίβων τοὺς δικαστὰς ταῖς κατ' αὐτῶν βλαστημίας. Συνεταξομένους δὲ τοὺς ἅμα αὐτῷ φαινόμενους καὶ συνδιατρίβοντας.

556, 17. Ἄλλα δὲ δουμαστὰς] Ἐπαινήσας καὶ κρινόντας εἶναι καλὰ τὰ γινόμενα.

556, 18. Εἰ μὲν τοῖνον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἐντεῦθεν

ἔστιν ἡ τῆς ποιότητος ἕξτασις, ἥτις ἐστὶ καθόλου, ποταπὸς δὲ βίος τοῦ Μειδίου. Προεξήταται μὲν ἦδη ἐκ τῆς ποιότητος, ἐν οἷς ἐπίσκοπον ἀπιστον ὤμων δόστορον καὶ τὰ τοιαῦτα τὸν Μειδιαν ἀπέδειξεν. Ἄλλ' ἐκείνη μὲν ἡ ποιότης ἴδιαν ἔχειν ἕξτασιν, ποταπὸς γέγονε Μειδίας περὶ αὐτὸν Δημοσθένην. Καὶ γὰρ τὰ περὶ τὸν Στράτωνα καὶ πάντα ταῦτα εἰς Δημοσθένην εἶχε τὴν ἀναφορὰν. Νῦν δὲ καθολικὴν εἰσάγει ποιότητα, ποταπὸς περὶ πᾶσαν γεγένηται τὴν πόλιν Μειδίας. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ εἶται τις ἢ δι' ἔλεον τῶν δικαστῶν, ἢ δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὃ μᾶλλοι ἴφιστασθαι, μέγα δὲ καὶ ὑπερβάλλον τὴν συνήθειαν, ἢ δι' ἀξίωμα καὶ σεμνότητα, ὥστε δοκεῖν αἰδοῦς ἄξιος εἶναι, ἢ δι' ἐπιεικειαν καὶ μετριότητα, ἢ ἐπειδείχθητο περὶ τὸν ἄλλον βίον, ἢ δι' ἃ λελιτοῦργηκε φθάνων, ἢ δι' ἃ προσδοκᾶται λειτουργήσῃν, ἢ διὰ τοὺς συνηγοροῦντας, ἢ καὶ δι' ἄλλα πλεῖον, διὰ τοῦτο καθ' ἕκαστον ἐν τοῖς ἐπιλόγοις ἐπεξέρχεται, πᾶσαν αὐτοῦ σωτηρίας ἀφορμὴν περιεκτικῶν. Πρῶτον οὖν ἐξετάζει ποταπὸς [περὶ] τοὺς ἄλλους.

Εἰ μὲν τοίνυν] Ἡ ποιότης ἢ ἐν ἐπιλόγοις κοινή. Ἀποδείκνυσθαι γὰρ ὅποιον ἑαυτὸν ὁ Μειδίας καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπέδειξεν. BY. Ἄλλως. Ἐντεῦθεν ἡ τῆς ποιότητος ἕξτασις, ἥτις ἐστὶ κοινὴ τούτοις ἐν οἷς ἐπίσκορον ἀπιστον ὤμων δόστορον ἐπέδειξεν. Ἄλλ' ἐκείνη μὲν ἡ ποιότης ἴδιαν ἕξτασιν ἔχει, ποταπὸς γέγονε Μειδίας περὶ τὸν Δημοσθένην· νῦν δὲ τὴν καθολικὴν εἰσάγει ποιότητα, ποταπὸς περὶ σύμπασαν τὴν πόλιν γέγονεν. BSY.

556, 22. Ἀτύχημ' ἂν ἔμαυτῷ] Ὅταν γὰρ περὶ τοὺς ἄλλους χρηστὸς ὦν φαῦλος περὶ ἡμᾶς μόνους φαῖνῃ, δυστυχία σαφῆς τὸ γιγνόμενον.

556, 26. Νυνὶ δὲ τοιαῦτ' ἐστὶ τᾶλλα] Ἄγανακτεῖν ὑπὲρ τοῦ δήμου προσποιεῖται ὡς δεινὰ πεπονθότος.

557, 2. Σὺ δεινότερον ἢ τῶν ἄλλων] Ἐν οἷς δοκεῖ φοβεῖσθαι μὴ διαρῆγῃ, ἐν τούτοις μάλλον παροξύνει τοὺς δικαστάς. Τί γὰρ αὐτὸν ἀξίωσται συγγνώμης, διότι πικρότερα πεπόνθασιν οἱ ἄλλοι ὑπὸ Μειδίου, ἄλλ' οὐ μάλλον ὀργισθήσεσθε διότι κατὰ πολλῶν γέγονε τοιοῦτος;

557, 6. Τό τ' ἔμην καὶ τὸ τούτου προστεθὲν] Μέτρον ἐλάμβανον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὕδατος οἱ ῥήτορες, οὐ πεποιημένου ἐν τῷ βεῖν ἐπαύοντο λέγοντες, ἴσως, ἵνα μὴ φλυαροῦσιν, ἀλλὰ τῶν ἀναγκαίων ἔχωνται μόνων. Λέγει οὖν ὅτι τῷ λείποντί μου ὕδατι (πολὴ γὰρ ἐν τῷ λέγειν ἀνάλωται), εἰ προστεθεῖται αἰθερὶ πᾶν τὸ μέτρον τὸ τ' ἔμολ' ὁδὸν καὶ ὃ δέδοται τῷ Μειδίῳ, οὐκ ἂν ἐξαρκίσειε διηγούμενός μοι πάντα αὐτοῦ τὰ πλημμελήματα.

557, 9. Ὡς ἔμαυτῷ γέγραμμαι] Σύνθετος τοῦτο ποιεῖν Δημοσθένει, ὅταν πλῆθος ἐνδείξασθαι βούληται. Ὡς γὰρ μὴ δυνάμενος ἕκαστα μνημονεῖν ἐκ γραμματεῖου τὴν ἀνάμνησιν ποιεῖται. Ἐγὼ γὰρ ἐν ὑπομνήμασι συντόμοις αὐτοῦ τὰ ἀδικήματα, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ (p. 522) εἶπεν ὅτι συνέλεξεν ἀφ' ὧν ἔμην ἀναγιγνώσκων ἔρω παντοδαπὰ κακουργήματα.

557, 14. Καὶ ὕβρεις πολλὰς] Τὴν γὰρ ἐξ Ἄρσιου πάγου βουλήν ὕβρειαν εἶπων « μάλ्लε καὶ τετύρωσθε. »

Καὶ περὶ τοὺς οἰκίους κακουργήματα] Κακουργήματα λέγει τὰ κατὰ Κρατίων τὸν συνίπαρχον. Τοὺς γὰρ συνέρχοντας ὥσπερ οἰκίους νουνομύκαμεν. Μικρὸν γὰρ βωτερον ἔρετ' ἐξ ἱπαρχος ὦν πολλὰς κατὰ τῶν ἱππέων ἐποιεῖτο διαβολὰς συνὸν αὐτοῖς.

557, 15. Καὶ τόπος οὐδεὶς ἐστὶ] Τόπον νῦν λέγει οὐ κεραιμεκὸν οὐδὲ ἀγορὰν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διαλεκτικούς τὸ

ἐπιχείρημα. Οὐδὲν γὰρ, φησὶν, ἐπιχείρημα οὐδὲ ἀφορμὴ τις ἀδικίας ἐστὶν, ἢ κακίας εἶδος, ὃ οὗτος παραλλοίπεν.

557, 19. Τὸν δαὶ προστυγόντα αὐτῷ] Ἴνα μὴ ὡς ἀμυνόμενον τὸν ἡδικηκότα ποιῆ, ἀλλὰ τὸν ἀπαντῶντα ἀπλῶς βλέπῃ.

557, 20. Καὶ παραλλοίπ' ἕτερα] Ἴνα μὴ δόξῃ ὡς φιλοπράγμων ἄπαντα περιεργάζεσθαι ἀκριβῶς, δείκνυσθαι πολλὰ παραλιπεῖν.

557, 26. Οὐδὲν ἄξιον θανάτου] Ὅσον ἄξιον γερῶν καὶ τιμῆς τοσαύτης, ὡς θανάτου τυχεῖν.

557, 27. Ἄλλ' εἰ καὶ μὴ φυλὴν ἔλην καὶ βουλήν καὶ ἔθνος] Διὰ τὸν χορὸν καὶ τὴν βουλήν τὴν Ἀρσποαγιτικὴν· εἶπε γὰρ « τετύρωσθε, » ὕβριζων αὐτὴν· ἔθνος δὲ νῦν τὸ τάγμα ἐμφαίνει τῶν ἱππέων. Ἴσως δὲ φοβοῦμενος μὴ ὡς ἱπάρχῳ βοηθήσῃσι συστάντες οἱ ἱππεῖς, συγκρούειν περᾶται. Ἄπερ δὲ ἐν τῷ γραμματεῖῳ ἀνέγνω, ταῦτα καλῶν κατὰ σχετλιασμὸν λέγει καὶ ἀναμνησθεῖ.

558, 2. Περὶ δὲ τῶν συστρατευομένων ἱππέων] Βούλεται τοὺς συνηγόρους αὐτοῦ παρελθεῖν, καὶ ἐπειδὴ δέδοικε τὸ τάγμα τῶν ἱππέων, μὴ ὡς ἱπάρχῳ βοηθήσῃσι, δείκνυσθαι κάκείνους ὑβρισμένους ὑπὸ Μειδίου. Συστρατιῶτην δὲ εἶπεν αὐτὸν καὶ οὐχ ἱπάρχον· ἐπειδὴ γὰρ καὶ οἱ ἱπκρχοὶ συστρατεύονται τοῖς ἱππεῦσιν, ἐκ τῆς κοινωνίας τῆς κατὰ τὴν στρατείαν αὐτὸν ὠνόμασε.

558, 6. Καὶ τὴν λοιδορίαν ἣν ἑλοιδόρηθ' Κρατίῳ] Στρατηγὸς ἦν οὗτος τοῦ πατρὸς. Τοῦ δὲ Μειδίου κατηγοροῦντος τῶν ἱππέων, ὁ Κρατίων, ἄτε καὶ αὐτὸς ἱππαρχος ὦν, ἀντίλεγε καὶ βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπειράτο· καὶ τούτον οὖν ὕβριζε.

558, 11. Καίτοι πότ' εἰσὶν ὄνειδος, ὧ Μειδία] Τοῦτο σύνθετος Δημοσθένει, ὅταν ἐξέλθῃται τινα κατηγορούμενον, ἀντιπεριτρέπει τῶν κατηγορῶν τὰ ἐγκλήματα.

558, 12. Οἱ διαδάντες ἐν τάξει] Ὅταν μὴ ἔχη στρατιώτας ἐκ τροπαίων ἐπαινεῖν, τὴν γνώμην αὐτῶν θαυμάζει καὶ τὴν εὐταξίαν, ὥσπερ ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου μὴ ἔχων τοὺς ἐν Χαιρωνείᾳ σεμνύνει ἐπὶ τοῖς κατορθώμασιν, ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς μετῆς αὐτοῦ ἐπήνεσε, τῷ κόσμῳ, ταῖς παρασκευαῖς, τῇ προθυμίᾳ.

558, 16. Ἐπ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος] Εἶδος καθέρας, παρὰ τὸ μὴ στεροβεῖσθαι μηδὲ στρέφασθαι. Ἔστι δὲ ἐπὶ πλείστον εἰς ὕψος ἀνήκον, ὥστε τῶν καθεζομένων ἀνέχειν τὰ νῦτα. Χρῶνται δὲ αὐτῷ μάλιστα αἱ γυναῖκες. Σιωπῆται δὲ διὰ τοῦτο εἰς μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν τὸν Μειδιαν. Εἶθ' ἵνα μὴ ἀντιπέση « τί οὖν, εἰ κακῶθεις ἐχρήσατο » αὐτῇ τῇ καθέρα; » προσέθηκεν « ἀργυράς » τὸ γὰρ ἠργυρωσθαι τὴν καθέραν δεῖγμα ἦν τοῦ ἐπιτηδεύοντος καὶ ἐντυρωμένου τούτῳ τῷ εἶδος. Τὸ δὲ καὶ « ἐξ Εὐβόλας, » ὅτι μὴ εἰωθότων τῶν Ἀθηνησῶν τοιαύτας ἐργάζεσθαι αὐτὸς ἐξ Εὐβόλας ἀνήσατο. Ἡ δὲ δημῶδης « ἐξ Ἀργούρας » ἔχει, ἀπὸ τόπου τῆς Εὐβόλας. Ἄλλὰ τὰ ἐξῆς δηλοῖ ὅτι μαλακίαν αὐτῷ καὶ τρυφὴν ὄνειδιζε, χλανθίας λέγων καὶ ἱμάτια τρυφερά καὶ σευῆ ἐπιτήθεια πρὸς ἀνεμῶνον βίον.

Ἐξ Ἀργούρας] Παρὰ Μενάνδρῳ ἀργυράς. Β. Ἀργούρα πόλις Εὐβόλας. Ἀστράβη δὲ εἶδος καθέρας. Κυμβίον δὲ εἶδος περιεσφαλαίας ἢ εἶδος ἐκπαύματος ἐπιμήκης καὶ στενὸν καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοῦν, ὃ καλεῖται κυμβίον. Φέρων δὲ τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου φησὶ· βυτὰ καὶ κυμβία καὶ φιάλας. BYTP.

558, 17. Χλανθίας δὲ καὶ κυμβία καὶ κάβους] Χλανθίας μὲν τὰς Μιλησίας, κυμβία δὲ εἶδος ἐκπαυμάτων, κάβους δὲ

γυναικεῖον ἀγγεῖον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἀρρώσεις τῶν ὑδάτων, ἢ τὰς νῦν σίτλας.

558, 18. Οἱ πεντηκοστούλογοι] Τὰ μὲν πολεμικὰ σκευὴ οὐκ ἐτελώνουν, ὅσα δὲ ἦν εἰρηνικὰ καὶ πρὸς τρυφήν συντελοῦντα κατεΐχον.

558, 19. Ταῦτα γὰρ εἰς τοὺς ὀπλίτας ἡμᾶς] Ἐν καιρῷ τὸν οἰκεῖον εἰσήγαγον ἔπεινον. Οἱ γενναιότεροι γὰρ ἐν τοῖς ὀπλίταις τάττονται. Οὐκοῦν οὐκ ἔστι λιποτάκτης ὁ Δημοσθένης, ἀλλὰ καὶ ἀνδραεῖος.

558, 20. Εἴ σε ἐπὶ τούτοις ἔσκαψεν] Εἰς τῶν ἱππέων κομισσόμενος ὢν ἀπέσκαψεν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν τρυφήν.

558, 22. Εἰ μὲν γὰρ ἔποιεις ταῦτα, ὦ Μειδία] Διλημμάτω κέρηται, οὗ τὸ μὲν πρῶτον μέρος ἀκολουθίαν ἔχει, τὸ δὲ δεύτερον οσφρίζεται. Εἰ ταῦτα ἔποιεις, δικαίως καλῶς ἤκουες. Ὁ δὲ εἰς ἕτερον περιήγαγεν « εἰ δὲ μὴ » ποιοῦντός σου ἕτεροι ἀκούοντες ἐπέχαιρον, ἄξιος ἦσθα « διὰ τὸν ἄλλον βίον ταῦτα ἀκούειν. » Παροληθὴ γὰρ χρησάμενος τὴν ἀκολουθίαν ἔσφραξο.

559, 5. Καὶ τὸ δὴ σχετιώτατον καὶ μέγιστον] Ὁ λέγων ἔπαύσατο, τοῦτο ὡς κοινὸν εἰσάγει. Τοσούτων, φησὶν, ἀνθρώπων ἀρρώσας κατηγοροεῖς. Λέγει δὲ τῶν ἱππέων, ὅπερ μέχρι νῦν ἐζητάει. Τίς οὖν ἡ παραλλαγὴ τούτων; ὅτι ἐκεῖ μὲν ὀνομαστὶ τοὺς ἱππέας εἶπεν, ἐνταῦθα δὲ ἀορίστως πλῆθος ἀνθρώπων ὀνόμασεν.

559, 12. Τίς ἡμῶν ἔμοι τι σόνοιδεν] Ἄπειρ ἔλθεν ὁ Μειδίας, ταῦτα προλαβὼν αὐτὸς κατὰ ἀνάρεσιν εἰσήγαγεν, « ὅτι οὐδέ ἔστιν αὐτῶν συνήθη ταῦτα, » « ἐπεὶ δι' ἔχ- » θραν καταψευδομαρτυροῦμαι· τοιοῦτον γὰρ οὐδὲν ἴσται « ἡμεῖς. »

559, 19. Οὐκ ἀκηκόασι δὲ νῦν] Δεινότητά ἔχει τὸ ἐπιχείρημα, εἴ γέ μὲ μψφονταὶ τῷ κατηγορῶντι ἐνὶ ὄψει ἔσται ἡ ἴσασιν αὐτοῦ τοῦ Μειδίου ἀδικημάτων.

559, 20. Οὐδὲ πάνθ' ὅσα ἤδικηνται] Ἄλλο βαρύτερον, ὅτι φοβούνται δημοσιεῦσαι οἱ πεπονηότες ἂν Μειδίας ἐποίησεν. Εἰ γὰρ εἴρη ἕκαστος, πείσεται τι δεινότερον ὁ φθηγόμενος.

559, 25. Μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν] Ἐκ τοῦ εὐθέως εὐκόλως ἐπιδραμόντα. Πραγματείας γὰρ δεῖ πολλῆς, ἵνα διαρῆξῃ τῆς δυναστείας τὸ τεῖχος. Προβέβληνται γὰρ αὐτοῦ καὶ τευχίζουσιν αὐτόν.

559, 28. Μάτην γὰρ λοιδορήσεται] Δεῖκνυσιν ὁ Δημοσθένης ὅτι τὰς παρὰ τῶν πλουσίων ὑβρεῖς μάλιστα χρῆ χαλεπὰς νομίζειν. Ἐὰν γὰρ, φησὶν, περιαιρηθῇ τὰ δντα, καὶ ὑβρίζῃ, μάτην βοήσεται· τῶν γὰρ οἰκτρῶν καὶ τῶν ἀπερριμμένων, καὶ τὰ ἀσχηστά λέγωσι, καταφρονεῖν εἰώθαμεν.

560, 2. Νῦν δὲ οἶμαι τούτου προβέβληνται] Κατ' ὄλιγον αὐτοῦ περικόπται τοὺς συνηγούρους, τοὺς μὲν ἱππέας τῷ τρόπῳ τῷ προειρημένῳ, τοὺς δ' ἄλλους διὰ τοῦ κακίσειν. Ἐπειδὴ γὰρ ἐγγωρεῖ τὸν Μειδίαν καὶ εἰς μαρτυρίαν τινὰς τούτων παραγαγεῖν, προδιαβάλλει τὴν ποιότητα αὐτῶν, μισθοφόρους καλῶν καὶ ἑταιρίαν τὸ κατ' αὐτοὺς, ἵνα μὴ διὰ τούτων λάβῃ χώραν ἢ μαρτυρία. Τίς γὰρ πιστεύσει τούτοις, οἱ κολακεύουσιν τὸν Μειδίαν εἰώθασιν; κατὰ μικρὸν δὲ εἰς τυραννίδα ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα· δπου γὰρ μισθοφόροι καὶ δωροφόροι, τὰ τῆς ὑπονομίας ἔγγυς.

560, 3. Εὐκτῆμων ὁ κονιορτός] Ὁν ἐμισθώσατο κατηγοροῦν.

560, 5. Μαρτύρων συνεστῶσα ἑταιρία] Ἀμιλλῶνται πρὸς τοὺς κατηγορούς οἱ μάρτυρες, οἱ μὲν ποιοῦνται γρα-

φήν, οἱ δὲ τὴν πίστιν σοφίζονται. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ « συνεστῶσα » εἶπεν, ἵνα μᾶθης τοῦ συγκροτήματος τὴν μανίαν. « Γράφου θαροῦν, ὦ Τιμόκρατες, » βούσιν οἱ μάρτυρες, « καὶ δυσχεραίνης περὶ τὸν ἔλεγχον, ἐγὼ τῆ « μαρτυρία τοὺς δικαστὰς ἀπ' αὐτῶν. »

Φανερώς μὲν οὐκ ἐνοχλοῦντων] Ἐφοβοῦντο γὰρ ψευδομαρτυρίας ἀλλῶν φανερώς ἀναισχυνοῦντες.

560, 6. Σιγῇ δὲ τὰ ψευδῆ ῥᾶσι' ἐπινεύοντων] Οἱ γὰρ ἔβωθεν σπουδαίοντες, ἐπειδὴν ὁ κατηγορὸς λέγῃ τὰ ἀδικήματα, λάθρα καὶ πόρρωθεν ἀνανεύουσι τοῖς δικασταῖς, ἐνδεικνύμενοι μηδὲν ἀληθὲς εἶναι τῶν λεγομένων. Ἔστων δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ ἀκίβδυνον.

560, 7. Ὅς μὰ τοὺς θεοὺς] Μισθοφόρους εἰπὼν ἐροῖσθῃ μὴ πρὸς τὸν μισθὸν ἀπίθωσιν οἱ δικασταί, ὡς εἰωθότος τοῦ Μειδίου χρήματα διδόναι τοῖς συναγωνιζομένοις. Ἴνα μὲν οὖν μὴ πρὸς τὸ κέρδος οἱ δικασταὶ γαυνοῦσιν, μετ' ὄρκου τὴν ἀρνησὶν ἐποίησατο, μηδὲν ὠφελείσθαι παρ' αὐτοῦ τοὺς σπουδαίοντας. Καὶ ἄλλως προσπίπτουν ἀναίρει' « ἴσως ἐπανορθοῦ τὸν βίον αὐτοῖς, παραμυθεῖται τὴν ἔ- » δεῖαν, διὰ καὶ αὐτοὶ σώζουσιν ὡς εὐεργετὴ τὴν εὐνοίαν « ἐν ταῖς χρεαῖς διακονοῦμενοι. » Ἐκβάλλει τοῖνον ὄρκον τὴν δόξαν.

560, 8. Ἄλλα δεινοὶ τινὲς εἰσιν] Ἐτερον αἴτιον εἰσάγει καὶ πάθος, ἀλλὰ πεφύκασι τινες συνάπτειν ἑαυτοῖς τοῖς πλουσίοις καὶ κολακεύειν καὶ ὑπηρετεῖν εἰς ἂ βούλωνται, ὃ δὴ καὶ φθειρεσθαι ὀνομάζει. Φθορὰ γὰρ τὸ ταῖς τῶν ἄλλων ἐπεσθαι γνώμαις, ὅθεν ἐπάγει ὡς οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα τοῖς ἐλευθερίοις καὶ μετρίοις τὰ συγκροτήματα. Ἰσχυροῦνται γὰρ ταχέως. Τὸ δὲ συλλεθόντες λέγει ἰσχυρότερον ἀποφαίνειν τὸ δικαστήριον. Εἰ γὰρ καὶ ἰδίᾳ ἡμῶν ἕκαστος ἡττάται τῶν πλουσίων, ἀλλ' ἔσταν εἰσῆτε κρινόντες κύριοι ὄντες τοῦ δικαστηρίου, κυριώτεροί ἐστε τοῦ διαφθεῖραι καὶ λύσαι αὐτῶν τὴν δύναμιν.

560, 17. Τί δὴ τὰ καὶ τὰ πεπονητός] Ἐνήλλαξε διὰ τῶν λέξεων τὴν δύναμιν τῆς ἀντιθέσεως. Ὁ μὲν γὰρ Μειδίας ἐκαίνως ἂν προήγαγεν « οὐδεὶς παρ' ἐμοῦ πέ- » πονη δεινόν, οὐδὲ κατηγορησάτις ἐτόλμησεν. » Ὁ δὲ τῷ μὲν μηδένα κατηγορηκέαι συνέδραμα, τὴν δὲ αἰτίαν ἐνήλλαξε. Θαμμάζειν γὰρ φησὶ διὰ τί πολλοὶ παθόντες οὐ κατηγοροῦσαν. Καὶ παποίχκεν οὐκ ἀντίθεσιν εἰσάγοντα μᾶλλον ἢ ὁμολογίαν καθ' ἑαυτοῦ τῶν ἀδικημάτων. Τεχνικωτάτα δὲ πάλιν τὸν Μειδίαν λεληθότως ὁμολογοῦντα τὴν δυναστείαν ποιεῖ. Ὅθαν γὰρ ὀνειδίξῃ τῷ Δημοσθένει « ὅτι πολλοὺς καὶ ἄλλους ἠδικήσα καὶ κατὰ τοῦ δεινός « καὶ τοῦ δεινός ἐχώρησα, καὶ οὐδεὶς ἔλαβε δίκην παρ' « ἐμοῦ, οὐδεὶς ἐτόλμησε καθίσαι κατ' ἐμοῦ δικαστήριον, ὅ- » μόνος ὑπερβαίνεις τὴν τάξιν, μετὰ τῶν νόμων ὀπλήξῃ, » τὴν δυναστείαν προβαλλόμενος, πῶς οὐ βεβαίῳ σπαῖ τῆς τυραννίδος τοῖς οἰκεῖοις λόγοις τὴν μίμησιν;

560, 20. Ἀφίσταται τοῦ βοηθεῖν αὐτῷ] Οὐδεὶς, φησὶν, οὐδὲ βοηθεῖν αὐτῷ λοιπὸν ἰσχυεῖ, τὸν Μειδίαν φοβούμενος. Εἴτα συνάπτει πολλὰς προσφάσεις, δι' ἃς ἕκαστος τὴν ἡσυχίαν ἀσπάζεται, προσκρούειν αὐτῷ μὴ βουλόμενος.

560, 22. Καὶ γὰρ ἀσχολία καὶ ἀπραγμοσύνη] Ἀσχο- λία διὰ τὴν τύχην, ἀπραγμοσύνη διὰ τὸν τρόπον, καὶ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν διὰ τὴν φύσιν. Δι' ὧν δὲ αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῖς ἠδικημένοις, ὅτι μὴ κατηγοροῦσαν, διὰ τούτων δὲ ἐναντία τῷ Μειδίᾳ περιάπτει, ὅτι φιλοπράγμων, ὅτι μηδενὶ σχολάζων, ὡς κοινὸς ἐχθρὸς τῆ πολιτείας. Τὸν

δὲ κατάλογον τῶν ἀδικημάτων αὐτοῦ εἰπὼν τέλος τυράννων ἀπέφηνεν.

561, 1. Ἐπειδήπερ εἰληπται] Ἐπειδὴ ὑπὸ χεῖρα γέγονε καὶ εἴσω τῶν δικτύων γεγώνηται.

561, 3. Λέγεται τοίνυν ποτὲ ἐν τῇ πόλει] Ἐρ' ἔτερον εἶδος μεταβέβηκε τῶν ἐπιλόγων, δι' οὐ πειράται δεικνύναι μὴ ὄντα αἰδοῦς ἄξιον τὸν Μειδίαν· αἰδοῦς γὰρ τυγχάνει τις ἢ διὰ λαμπρότητα γένους ἢ διὰ στρατείας καὶ πράξεις οἰκείας ἢ διὰ φιλοτιμίαν τῶν περὶ τὴν πόλιν· α, ὅτι οὐ προσῆν Μειδίᾳ, τὸν Ἀλικιδιάδην εἰσήγαγεν, οὐχ ἵνα συγκρίνη, ἀλλ' ἵνα ἀντεξετάξῃ καὶ ἵνα δεῖξῃ πρὸς τοῦτους ὅτι, εἰ τηλικούτος ὢν Ἀλικιδιάδης οὐκ ἔτυγεν αἰδοῦς, πῶς [ἄν] τύχοι Μειδίας; BSY.

Λέγεται τοίνυν ποτὲ ἐν τῇ πόλει] Μεταβέβηκεν ἔρ' ἔτερον μέρος ἐπιλόγων, δι' οὐ πειράται δεικνύναι μὴ ὄντα αἰδοῦς ἄξιον τὸν Μειδίαν. Ἐλέγετο γὰρ ἐν καὶ τοῦτο εἶναι τῶν δυναμένων ἀεὶ σὺζειν τοὺς ἀδικούντας. Τῆς δὲ αἰδοῦς οὐχ ἔν εἶδος, ἀλλὰ τόποι πλείους. Αἰδοῦς γὰρ τυγχάνει τις ἢ διὰ λαμπρότητα γένους, ἢ διὰ στρατηγίας καὶ πράξεις οἰκείας, ἢ διὰ φιλοτιμίας τῶν περὶ τὴν πόλιν. Βουλόμενος οὖν εὐαρόμνος ξετέτασι μὴ προσόντα ταῦτα τῷ Μειδίᾳ τὸν Ἀλικιδιάδην συνεισηγάγεν, οὐχ ἵνα συγκρίνη πρὸς αὐτὸν τὸν Μειδίαν, ἀλλ' ἵνα ξετέτασι τὰ Μειδίου ἀδικήματα, πρὸς δὲ τοῦτους ἵνα δεῖξῃ κακίον, ὅτι τηλικούτος ὢν Ἀλικιδιάδης οὐκ ἔτυγεν αἰδοῦς ἀδικήσας, πῶς οὖν αἰδοσθήσεσθε Μειδίαν, ᾧ μὴδὲν τούτων προσεσιν;

561, 8. Καὶ οὐκ ἀπεικασαὶ δῆπου Μειδίαν] Θεραπεία διὰ τὸ τῶν προσώπων διάφορον. Παλαιῶν δὲ εὐδαιμονίαν εἶπεν, ὅτε εἶχον τῆς Ἑλλάδος τὴν ἡγεμονίαν.

561, 15. Πρὸς πατρός μὲν Ἀλκμαιωνίδων] Πρόφασιν ἑαυτῷ δίδωσι καὶ τὸ ἀντεξετάσαι τὸ Μειδίῳ γένος.

561, 16. Τούτους δὲ φασιν ἀπὸ τῶν τυράννων] Ἐτέρας προσφάσεως οὐσίας, δι' ἣν ἐστασίασαν, ἀλλῆν εἶπεν ὁ βῆτωρ. Ὁ δὲ Μεγακλῆς τῆς μιᾶς στάσεως, ὁ δὲ Ἰπποκράτης τοῦ Πεισιστράτου πατὴρ τῆς ἐτέρας. Ἐπῆραν δὲ οἱ στασιάζοντες, οἱ τε Παράλιοι καὶ οἱ Ἰππεραριοί. Νικήσαντων δὲ τῶν Ἰπποκράτους καὶ Πεισιστράτου καὶ τυράννου καταστάντος τοῦ Πεισιστράτου φοβηθεὶς ὁ Μεγακλῆς συνῆψε τὴν θυγατέρα τῷ Πεισιστράτῳ. Χρωμένου δὲ αὐτῇ παρὰ φύσιν ἐκείνου προέμενος ὁ Μεγακλῆς τὴν θυγατέρα ἀπείλικυσε καὶ ᾄχετο αὐτὸς εἰς Δελφούς. Τότε δὲ ἔμπρησθέντος τοῦ νεῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκήρυξαν οἱ Δελφοὶ τὸν βουλόμενον μισθώσασθαι πρὸς κατασκευὴν τοῦ νεῷ. Ὁ Μεγακλῆς οὖν ἐξέτατο, καὶ λαβὼν δέκα τάλαντα τρία μὲν ἀνάλωσεν εἰς τὴν κατασκευὴν, ἐκ δὲ τῶν ἐπτά δυνάμην τινα συνήθροισε, καὶ πείσας Λακεδαιμονίους βοηθεῖν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας Πεισιστράτον μὲν οὐκίει ζῶντα κατέλαβεν, Ἰππίαν δὲ τὸν ἐκείνου παῖδα τυραννοῦντα ἐξέβαλεν.

561, 17. Ἐκπεσῖν στασιάζοντας] Φιλοῦντες γὰρ τὴν δημοκρατίαν τοῖς Πεισιστρατίδαις ἀντέστησαν, καὶ οὕτως ἐφυγαδούθησαν, εἴτα θανεῖσθαι οὐκ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ἀπαιτῶνται συνήγαγον δόναται, καὶ ἐπιθέμενοι τοῖς τυράννοις καθέλιον καὶ ἡλευθέρωσαν τὴν πόλιν.

561, 19. Πρὸς δὲ μητρός Ἰππονίκου] Καὶ τοῦτο ἔνδοξον τὸ γένος παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. Ἦν γὰρ Καλλίας μὲν ὁ πρόπαιτρις, ὁ δαδουχῆσας Σαλαμῖνι (ἐν Ἐλευσίνῃ?), Ἰππονίκος δὲ τούτου παῖς; οὐ παῖδες Καλλίας, ὁ τὴν θρυλουμένην εἰρήνην σπεισάμενος πρὸς τὸν Πέρσην, καὶ ἡ μήτηρ Ἀλικιδιάδου.

561, 20. Καὶ ταύτης τῆς οἰκίας] Τὶ παρενοχλῶ, φησὶ,

διηγούμενος; ἴστε πόσοι τούτου τοῦ γένους, ταύτης τῆς βίβης ἀνεβλάστησαν ὄρηκες.

561, 23. Θέμενος τὰ δπλα] Ἐπὲρ τῆς πόλεως ἀντιταξάμενος, εἰσαβάντων Πελοποννησίων. Κατὰ Σικελίαν γὰρ ὄντων τῶν Ἀθηναίων, περὶ Σάμον καθόδου τυχῶν ἐκεῖ μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἐπολέμησεν.

561, 24. Τρίτον δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει] Ὅτε τὰς προσβολὰς ἰποιοῦντο πρὸς τὸ τεῖχος ἐκ Δακελίας οἱ Λακεδαιμόνιοι.

561, 26. Ἐτι δ' ἰππέων Ὀλυμπιασιν] Λαμπρὸν αὐτὸν καὶ ἐν πολέμοις καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν εἰρήνην ἀποφαίνει· σεμνὸν γὰρ ἦν καὶ τὸ νικᾶν Ὀλυμπιασιν. Ἔοικε δὲ δεικνύναι ὅτι καλῶς οὗτος τῷ πλοῦτῳ ἐχρήτο.

561, 27. Καὶ στρατηγὸς ἄριστος] Εἰρήκαμεν ὅτι κατ' ἀμφοτέρους τοὺς καιροὺς παρέχει αὐτῷ τὰ πρωτεῖα.

562, 2. Φυγάδα ἐξέβαλον] Καίτοι οὐκ ἐποίησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι φυγάδα, ἀλλ' ἐπειδὴ κληθεὶς οὐχ ὑπήκουσε, κατεψήφισαντο μηκέτ' εἶναι.

562, 12. Εἶρξεν Ἀγάθαρρον] Ζωγράφος οὗτος ὢν ἐφωράθη συνὼν τῇ παλλακίδι τοῦ Ἀλικιιάδου, ὃν λαβὼν καθέρψε, καὶ κατὰ τοῦτο ἤμαρτε μὴ παραβοῦς τοῖς νόμοις, ἀπεισώπησε δὲ τὸ ἀμάρτημα ὡς μικρὸν, ἵνα μειζρόν τι ὑποπτεύσασιν οἱ δικάζοντες. Τὸ ἀμφισβητούμενον οὖν ὡς ὁμολογούμενον ἔθηκεν. Ἐχει γὰρ αὐτῷ συναγωνιζομένην τὴν κατὰγνοσιν τοῦ δήμου. Τινὲς δὲ τὸ « εἶρξεν » οἶον ἐξέωσε τοῦ θεάτρου ὡς ἀσελγῆ. Διὸ καὶ εἶπεν « ὅπερ οὐδὲ δνειδίζειν ἄξιον. »

562, 14. Τοὺς Ἑρμῆς περιέκοπεν] Ἑρμῆς πῆμματος εἶδος καὶ ἰδέα πόσεως ἔστι. Καὶ Ἑρμῆς πρὸς τῇ κυλίδι. Υ. Ἐν μιᾷ γὰρ νυκτὶ εὐρέθησαν οἱ Ἑρμαῖ περικοπέντες, καὶ ὑπωπτεῦθη ὁ Ἀλικιδιάδης.

562, 16. Τὸ δ' ὄλωσ ἀφανίζειν ἱερὰν ἐσθῆτα] « ἱερὰ » μόνον ἢ ἀρχαῖα ἔχει ἐμφαντικὴ ὄσα πολλῶν, οἶον, στεφάνων, ἐσθῆτος, αὐτῆς τῆς ἐν ἱερῷ πανηγύρεως, καὶ [γὰρ καὶ] ταύτην βέρις· ἐπεὶ τὸ γέ τὴν ἐσθῆτα προσθεῖναι πολλὴν ἔχει τὴν ἐλάττωσιν.

562, 19. Τίς ὢν] Ἀλκμαιωνίδης ὢν ἀπὸ Ἰππονίκου γνωρίζομενος.

Καὶ τίσι ταῦτ' ἐνδεικνύμενος;] Ἐπὶ τίνος ἡδίκημένος; ποίου χορηγοῦ παροξύνοντος; ποίου ζωγράφου κεκηνηκότος εἰς ἀγανάκτησιν;

562, 20. Πρὸς τὸ μὴ καλὸν μὴδὲ θεμιτὸν] Καλὸν μὲν ἴσως πρὸς τοὺς ζῶντας, θεμιτὸν δὲ πρὸς τοὺς κατοικοῦμενους.

562, 21. Τοιοῦτων ἀνδρῶν οὖσιν ἀπογόνους] Τῶν κεκολακώτων τὸν Ἀλικιδιάδην.

562, 23. Καὶ μὴδὲνα μὴδαμῶθεν] Μὴ ἀπὸ γένους, μὴ ἀπὸ στρατηγίας, μὴ ἀπὸ λόγων, μὴ ἀπὸ ἐπιεικείας.

562, 24. Ἡ χάριτος τίνος;] Ἐνταῦθα δεικνυσιν ὅτι οὐκ ἔστιν ἄξιος αἰδοῦς. Τὸ γὰρ « χάριτος » τοῦτο βούλεται σημαίνειν.

562, 25. Τῶν στρατηγῶν] Ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν κατὰ Ἀλικιδιάδην, ὅτι στρατηγὸς ἄριστος, ἀντεξετάζει τὴν στρατηγίαν τοῦ Μειδίου, οὐ κατὰ σύγκρισιν, ἀλλὰ κατὰ παρθέσιν. Διὸ καὶ εἶπεν, « ἀλλ' οὐδὲ καθ' αὐτὸν στρατιώτης, » πῶς οὖν αἰδοῦς ἄξιος;

562, 26. Μὴ τι τῶν ἄλλων ἡγεμῶν] Οὐκ ἀπέδειξε τὸ τῶν ἄλλων ἡγεμῶν· φθάνει γὰρ προαποδείξας ὅτι δειλὸς καὶ ἀσθενής.

562, 29. Γένους ἕνεκα νῆ Δία] Τοῦτο συνήπται τοῖς

παρασήμεροι, πρὶν διορθωθῆναι τὸν λόγον· τὰ δὲ μέσα ἐνετέθη. Β. Τὸ ἕτερον μέρος αἰδοῦς, τὸ κατὰ τὴν εὐγένειαν, ἦντινα μὴ δυνάμενος φανερώς διαβάλλειν ἔχουθεν διασφύρει. Καὶ γὰρ ἦν εὐπατριῆς καὶ τοῦ δοκιμωτάτου γένους. Ἄλλὰ δι' ἐπιφρῖαν αὐτοῦ διαβάλλαι τὸ γένος, ὥσπερ τὸ Ἀισχίνου καὶ τὸ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδροτίωνος. Ἐπὶ δὲ σεμνότερον τὸ γένος, καινότερον τρόπον μεθώδευσεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐξ ἐκείνου τοῦ γένους, ἀλλ' ὑποβολιμαῖος, ἵνα μὴ φανερώς διασφύρων πολλοῖς τῶν δοκίμων προσκρούσῃ.

563, 1. Καὶ τίς οὐκ οἶδεν ὡμίον τὰς ἀπορρήτους] Ἀπορρήτους μὲν τὰς λαθραίως γιγνομένας, ἐν τραγωδίᾳ δὲ τὰς γὰρ ἐπισήμους ἐπιδόσεις τῶν βραβῶν αἱ τραγωδίαι παρειλήφασιν. Ἀσάρξ δὲ τοῦτο τὸ χωρίον καὶ πολλοῖς πράγματα παρέχον· αἴτιον δὲ τῆς ἀσφαλείας τὸ διαστρέφαι τὴν τάξιν· τὰ γὰρ τελευταῖα πρῶτα τέθεικεν. Πρὶν γὰρ ἀποδείξαι πῶς ἐξετέθη, λέγει « ὥσπερ ἐν τραγωδίᾳ. » Ἀνίστραψε δὲ, ἵνα μὴ ἀνωθεν κατ' ἀκολουθίαν διηγουόμενος ἀπιθωνώτατον δόξῃ τὸ πρᾶγμα.

563, 3. Ἡ μὲν γὰρ οὐκ ἀληθῆς μήτηρ] Τοιαυτὴ ἐστὶ πᾶσα τοῦ νοήματος ἡ πλοκή. Φρονιμωτάτη ἦν ἡ τεκοῦσα αὐτὸν μήτηρ. Συνειδυῖα γὰρ ὅτι ἐκ βαρβάρων γέγονε καὶ ὅτι φαῦλαι αἱ φύσεις αἱ τῶν βαρβάρων, ἀπέδοτο αὐτόν. Ἡ δὲ ὑποβαλλομένη μωροτάτη, ἥτις εἴλετο βάρβαρον ὠνήσασθαι, ἔβη Ἑλληνά τινα καὶ πολίτην. Πόθεν δὲ βάρβαρος; ὅτι ὡμός ἐστι καὶ ὕβριστής. Ἔστι δὲ ἐξ Ἀθηναίων μὲν τοιοῦτος οὐδὲς, οἱ δὲ βάρβαροι φύσει ὕβρισται. Διὸ καὶ εἶπεν « ἀλλὰ τὸ τῆς φύσεως ἀληθῆς βάρβαρον. » Εἰ μὲν οὖν ἐβούλετο σαφῆς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης ἂν ἤρξαστο τῆς ἀποδείξεως· ἐπειδὴ δὲ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ λέγων ὅτι ἐκ τῶν ἔργων δείκνυται βάρβαρος, ὥφθη ἂν σοφίζομενος, διὰ τοῦτο ἐνηλλαξεν, ἵνα ὡς ὁμολογούμενον εἰσαγάγῃ. Διὸ καὶ τῷ κατ' ἐρώτησιν ἐχρήσατο σχήματι « τίς γὰρ οὐκ οἶδεν; » ὥσπερ ἀπάντων σχημάτων ἀληθῆς χώραν ἔχειν δοκεῖ. Διὰ τί δὲ οὐκ εἶπεν « ὥσπερ ἐν κωμωδίᾳ; » πλείους γὰρ εἰσιν ἐν ταῖς κωμωδίαις ὑποβολιμαῖοι ἢ περ ἐν ταῖς τραγωδίαις. Ὅτι, εἰ μὲν περὶ ἰδιώτου τινὸς ἔλεγεν, ἐχρήσθη κωμωδίαν εἰπεῖν· ἰδιωτικὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ πρόσωπα· καὶ ἄλλως ἐπειδὴ γνωριμώτατα τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις τοῖς πολλοῖς. Ἠρωϊκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ πρόσωπα καὶ βεβοημένα, καὶ ὅτι μᾶλλον περὶ τὰς τραγωδίας ἢ τὰς κωμωδίας ἐσπούδαζον Ἀθηναῖοι.

563, 5. Ὑποβαλλομένη] Εἰσποιησασα· ἐπὶ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυταῖς αἱ γυναῖκες ὑποβάλλονται. Β.

563, 6. Ἡ μὲν γὰρ ἀπέδοτο] Ταῦτα ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων ἂν τις εἴποι λελέχθαι τῷ ῥήτορι. Ἐπὶ πῶς ἔχει λόγον προεγνώσθαι ταῦτα ταῖς γυναῖξιν, καὶ μάλιστα τῇ ὠνησασμένῃ; ἢ μὲν γὰρ τεκοῦσα τυχὸν τὸν σπείραντα φαῦλον ὄντα πῶς εἰδυῖα εἰκότως καταπαρήσασα ἔρριπεν, ἢ δὲ ἀναλαβοῦσα ποίαν ἡδύνατο γινώσκιν ἔχειν τῆς προαιρέσεως τοῦ βρέφους;

563, 15. Τοσοῦτων τοῖνον καὶ τοιοῦτων] Πάλιν ἐρ' ἕτερον μέρος τῆς αἰδοῦς ἐχώρησεν, ὅτι, εἰ καὶ μὴ διὰ γένος, τὰς γούιν λειτουργίας καὶ τὰς ἐπιδόσεις ἄξιον αὐτοῦ αἰδεσθῆναι.

563, 20. Ὡς μὲν οὐ πολλὰ] Εὐμεθόδως καὶ τεχνικῶς εἰσάγει τοὺς φίλους αὐτοῦ ὁμολογούντας ὡς μεγάλα καὶ δευνὰ τῷ Μειδίᾳ τετόλμηται, ἵνα μὴ αὐτὸς ὡς ἐγθρὸς ὑποπτεύηται.

563, 23. Ὡς ἤλωκεν ἤδη καὶ κατεψήφισται] Ἀυτεῖς τοὺς συνηγούρους αὐτοῦ κατεγνωκότας πεποίηκε καὶ περὶ τοῦ τιμῆματος διαλεγομένους.

563, 25. Καὶ τριηραρχίας ἐρεῖ καὶ λειτουργίας] Ἄλλους περὶ τῶν λειτουργῶν λέγοντας ποιεῖ, ἵνα αὐτὸς ἐπαφρόμους ἔχη καὶ τὰς τοῦ Μειδίου σκάνδαλα καὶ τὰς ἐαυτοῦ θαυμάσια. Τὸ μὲν οὖν ἀπλῶς κατηγοροῦντα λέγειν τὰς ἐαυτοῦ φιλοτιμίας ἐπαχθῆς καὶ ἄκυρον, τὸ δὲ διασφύροντα τὸν ἐγθρὸν προκρίνειν τὰ ἐαυτοῦ σφόδρα εὐζαίρον, ὅτι ἐξ ἀνάγκης αὐτὸ δοκεῖ ποιῆν.

564, 9. Τὸ τοιαῦτα λέγειν, τωτέστι τὸ λειτουργεῖν] Ὅπερ αὐτὸς φοβεῖται δοκεῖν ἐπαχθῆς εἶναι, τοῦτο τῷ Μειδίᾳ περιτίθησιν.

564, 12. Ἀποκναίει] Ἀπολλύει, διασθίρει. ΒΥΤ. Ἄηδρα δῆπου] « Ἄηδρα » εἶπε, διότι οἱ ἐαυτοῦς ἐκπνοῦντες ἀηδεῖς εἰσιν, « ἀναίσθησια » δὲ, ὅτι μὴ λειτουργήσας μηδὲν, ὅμως σεμνύονται.

564, 21. Ὅτε σύνδου ἦμεν οἱ τριηραρχοί] Πολλὰ περὶ τὰς τριηραρχίας ἐγίνοντο μεταβολαὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναλώματος, καὶ ὅτε μὲν σύνδου ἦσαν, ὅτε δὲ σύντριες, ὅτε δὲ ἑκακάδεκα τριηραρχοί, ὅτε δὲ χιλιοί. Καὶ γούιν Δημοσθένης ὑστερον δυοῖν τριῶν ἕνα τριηραρχον ἐποίησε. Καὶ ὅτε μὲν ἡ πόλις τὴν κατασκευὴν καὶ τοὺς ναύτας καὶ μόνον διὰ τὴν ναῦν ἐτρίηραρχεῖ, ὅτε δὲ σύμπαντα οἰκοθεοῖν οἱ τριηραρχοὶ παρεῖχον. Τοῦτο οὖν φησιν, ὁ μάλιστα τῶν τῶ ἀνάλωμα τοῖς τριηραρχήσασιν· σύνδου γὰρ ἦμεν.

564, 27. Ὅτε πρῶτον μὲν διακοσίους] Καθεῖλε τὴν φιλοτιμίαν τὴν Μειδίου τῷ πλήθει τῶν συντελών, ἔστι δὲ σόφισμα τὸ ῥηθέν. Φησὶ γὰρ ὅτι κατὰ τῶν χιλίων καὶ διακοσίων εἰσπραττόμενοι τάλαντον τάλαντου μισθοῦσι τὴν τριηραρχίαν, ὡς μιᾶς τριήρους παρὰ τῶν τοσοῦτων γιγνομένης. Οὐκ ἔστι δὲ ἀληθές. Χιλιοὶ γὰρ καὶ διακοσίοι ἦσαν οἱ ταῖς τριηραρχίας ἀφωρισμένοι. Τούτων δὲ λοιπὸν ἡ συεκακάδεκα τῶν τριῶν ἐπιλήρου, ἢ σύντριες, ἢ ἄσοι δῆπου. Καταλίπων οὖν τὸ λέγειν ὅτι ναῦν ἑκακάδεκατος παρέσχε, πάντας τοὺς ἐπὶ τριηραρχίας ἀφωρισμένους ὠνόμασεν, ὡς πάντων μιαν παρεχόντων.

565, 1. Πηρώματα] Ναύτας καὶ ἐπιβάτας καὶ σκευὰ κατ' αὐτάς.

565, 8. Ἐξ ἀντιδόσεως] Οἶον κατὰ ἀνάγκην γεγονώς. Σκοπεῖτε δὲ ὅτι περὶ μὲν ἐαυτοῦ τὴν ἀντιδοσιν ἐκρούε, τῷ δὲ Μειδίᾳ τὴν μνήμην ἐφόβησεν.

565, 10. Εἰσίστακα τὴν φυλὴν] Ὡς ἄλλης ταύτης οἴσης λειτουργίας. Καὶ δέδοκα θώρημα, ἄξιον τὰς λειτουργίας, ἐπιόντα τοῖς κατὰ μέρος, ἵνα λίαν πολλὰι δόξωσιν.

565, 11. Καὶ Παναθηναίους κεχορήγημα] Οὐχὶ τῶν Παναθηναίων γέγονε τὸ ἀνάλωμα, ἀλλ' ἵστασαν τῇ θεῷ χοροῦς ὥσπερ τῷ Διονύσῳ· τούτων οὖν ἐγένετο χορηγός· Ἀναγκαῖος δὲ τοῦ χορηγοῦ τὴν φυλὴν ἐστίνωντος ὁ Δημοσθένης διελὼν εἶπεν.

565, 12. Ἴσον Φορμίωνι καὶ Αυσιθεῖδῃ] Οὗτοι οὐ κατὰ τοὺς Δημοσθένους καιροὺς ἐγένοντο, ἀλλ' ὁ Φορμίων μὲν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν, Κάλλαισχος δὲ ἐστὶ Κρίτιου πατὴρ· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οὗτοι γεγονάσι συμμορίας ἡγεμόνες, ὁμολογοῦνται δὲ πλουσιώτατοι γεγενῆσθαι, διὰ τοῦτο ἐκείνους αὐτὸν εἰκασεν. Εἰθ' ἵνα μὴ ὑποκρούσῃ τις « οὐκοῦν πλούσιος, ὡς Δημοσθένης, » ἐπήνεγκεν εὐθὺς « εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας. » Καὶ ἐστὶ τοῦτο σόφισμα· φησὶ γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων ἀπεστερήθη.

Ἐνίβλαξε δὲ τὸν καιρὸν, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ φιλοτιμίαν ἀδείξῃ. Τῶν γὰρ ἐπιτρόπων λεγόντων ὅτι εἰς τὴν συμμορίαν ἐξαναλώθη τὰ χρήματα λειτουργούντων ἡμῶν ὑπὲρ τῆς σῆς οἰκίας, Δημοσθένης φησὶν ὅτι εἰς ἀπεστερήθη τῶν χρημάτων, τότε ἠρξάμην λειτουργεῖν.

565, 16. Καὶ ὢν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα] Δοκιμασθέντα ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνδρας ταχθέντα λαβεῖν τὰ πατρῷα παρὰ τῶν ἐπιτρόπων. Τότε γὰρ ἀπελάμβανεν τὴν οὐσίαν, ὅτε τοὺς ἐρήθους ἰδοίμαζον.

565, 21. Τίς οὖν ἡ λαμπρότης] Ἄπειρ ὤκνησεν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι διὰ τὴν περιφάνειαν καὶ τὴν λαμπρότητα δίκαιον αὐτὴν αἰδοσθῆναι, ταῦτα νῦν εἶπεν, ὅτι ἀπέδειξεν ὅτι μάλιστα ἔχουσι. Τοῦτο [δὲ] περιττότερον ἔχει ὁ παρὶ τῶν λειτουργῶν τόπος τῶν προειρημένων, ὅτι ἐν ἐκείνοις μὲν ἐκβάλλει τὴν αἰδῶν, ἐν τούτοις δὲ καὶ φθόνον αὐτῶν κατασκευάζει, οἷς πολλὰ χρήματα κεκτημένος εἰς μὲν τὴν πόλιν οὐδαμῶς, περὶ δὲ τὰς τρωφῆς τὰς ἑαυτοῦ φιλότιμός ἐστιν.

565, 24. Οἰκίαν ὠκοδόμησεν Ἐλευσίη] Τυραννικὸν τὸ ἔργλημα καὶ τὸ τῆς πολιτείας ἥθος ἐκβαίνοντος. Οὐκ ἔξ γὰρ γίνεσθαι τὴν θίαν, ἐπισκοτοῦσαν πᾶσι καὶ ἐπελομένην τῶν ἄλλων τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ τῶ ἀφαιρεῖσθαι τῶ ὕψει τῆς οἰκοδομίας.

565, 26. Κἄν ἄλλοσέ ποι βούληται] Ἡ πρὸς συγγενεῖς, ἢ εἰς χεῖρα, ἵνα μὴ δι' εὐσέβειαν, ἀλλὰ διὰ τρωπὴν μᾶλλον γίγνεται ἡ κτήσις.

565, 27. Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος] Καὶ τοῦτο τρωπῆς ὁμοῦ καὶ τυραννικῆς ἐνοίας τεκμήριον τρωπῆς μὲν, ὅτι καὶ ζεύγος καὶ λευκὴν, ὅπου καὶ τὸ ἵπποτροφεῖν τότε χυλεπόν, τυραννικὸν δὲ τὸ ἐκ Σικυῶνος ἔτυραννεῖτο γὰρ ἡ πόλις ἐκείνη, οἱ δὲ πρῶτοι γενόμενοι τυράννοι ἐν Σικυῶνι λευκοὶς ἡμίονοις ἐχρήσαντο. Οὐκοῦν συνήθειαν οὗτος κτᾶται πρὸς τοὺς τυράννους, ζεύγη παρ' αὐτῶν ὠνούμενος.

Καὶ τρεῖς ἀκολοῦσθε] Οὐκ ἔξῃν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἀργὸν τρέφειν οἰκέτην, διόπερ οἱ μὲν αὐλοποιοὺς, οἱ δὲ μαχαιροποιοὺς εἶχον τοὺς δούλους, Μειδίας δὲ τοσοῦτους ἀργούς περιάγων τοὺς τυράννους μιμεῖται, δορυφορούμενος ὑπὸ τῶν οἰκετῶν.

565, 28. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ] Τὸ ἐνθρυπτον αὐτοῦ καὶ βλακῶδες διαβάλλει. Τὴν ἀγορὰν θουρυδὴν καὶ σοδῶν τοὺς ἀπαντώντας. Τὸ δὲ « σοβεῖ » συνεχοῦς κινήσεως τεκμήριον, ἐνθεν καὶ σοδούς τοὺς ατύρους παρὰ τὸ σοβεῖν κινήτικώτατον γὰρ ἐστὶν ἐν τοῖς ζῴοις· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ατύρους αὐτοὺς σοδὰς ἔχοντας γράφουσι.

565, 29. Κυμβία καὶ βυστὰ καὶ φιάλας] Τρωπῆς ὑπερβαλλούσης σημεῖον τὸ καὶ τὰ εἶδη τῶν ἐκπομάτων περιεργάζεσθαι. Ἦρτα δὲ ἐπιμήκη ποτήρια κερατοειδῆ, ἀνω μὲν εὐρύνόμενα, εἰς ὄψιν δὲ λήγοντα.

566, 1. Ὅστις τοὺς παριόντας ἀκούειν] Οὐκοῦν ἐκκαλεῖται διὰ τούτων εἰς συμπόσια τοὺς βουλομένους, ἐκ συμποσίων [δ'] ἑταιρίας καὶ συνωμοσίων· μετὰ ταῦτα δὲ τυραννίς.

566, 5. Οὐ δὲ δαιτὰ τὸιαῦτα] Ἔστι καὶ τούτων ἐνίοτε καιροὶς, ἀλλὰ τὸ δαιτ, φησὶ, ταῦτα τιμᾶν οὐ καλόν, οὐδ' ἐπὶ ταῖς ἰδίαις φιλοτιμίαις σεμνόνεσθαι τινα συγγωρεῖν. Οἱ γὰρ πένητες εὐδαιμονίας καὶ αἰδοῦς ἀξίους νομίζουσιν οὐ τοὺς λειτουργούντας, ἀλλὰ τοὺς τρωφόντας.

566, 8. Ἡ θεραπαίνας κέκτηται] Εἰς ἀσπλγίαν καὶ ἔβριν ἀποτείνεται, σκεῆθ' δὲ εἶπε περὶ τῶν κῶδων καὶ τῆς ἀστράβης.

566, 11. Ἀλλὰ νῆ Δία τριτῆρ] Διείλε τὰς λειτουργίας τὰς μὲν εἰς τὸ ἀναγκαῖον, τὰς δὲ εἰς τὸ ἐκούσιον, αἵτινες καὶ φιλοτιμίαι λέγονται. Διακούρας οὖν αὐτὸν εἰς ἐκείνας, βούλεται καὶ περὶ τῆς ἐπιδόσεως εἰπεῖν. Ἀπειρ δὲ αὐτὸν ἢ φιλοτιμία, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέπειμα αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων λειτουργῶν, ἵνα γυμνωθεῖσα καθ' ἑαυτὴν ἀσθενεστέρᾳ φανῇ καὶ μὴδὲ πρόσχῳσι τῶ δοκοῦντι λαμπρῶ τοῦ Μειδίου. Πρὸς τούτοις καὶ τὴν φιλοτιμίαν καθείλεν ἐκ πλείονων τόπων καὶ δεικνυσὶν ὅτι οὐ φιλοτιμία τὸ γεγὸνός, ἀλλὰ τέχνη καὶ σοφισμα.

566, 12. Θρυλῆσαι] Σύνεχως λέγει.

566, 18. Εἰ δὲ δὴ δεύλιας καὶ ἀνανδρίας] Αὐτὴν τὴν ἐπίδοσιν οὐκ ἔχων μίμνεσθαι ἀπὸ τῶν παρακολουθούντων αὐτὴν καθαιρεῖ, καὶ παράγγελλει ἡμῖν παρέσχεν ὅπως δεῖ περὶ τῶν δοκούντων καλῶν ποιῆσθαι τὰς κατηγορίας. Αὐτὰ μὲν γὰρ οὐ προσήκει μίμνεσθαι (ἀναίσχυντον γάρ), ἀπὸ δὲ τῶν περιστατικῶν διαβάλλειν. Ὅπως γὰρ ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ ἐποίησεν, ἀπὸ τῆς αἰτίας φαυλίσας. Διὰ γὰρ τὸ δῖος, φησὶν, ὥσθη φιλότιμος, ἀπὸ τῆς γνώμης μεθ' ἧς, ἀπὸ χρόνου πῶτα, ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τί τὸ συμβάν;

566, 21. Ἄνωθεν δὲ, βραχὺς γὰρ ἔσθ' ὁ λόγος] Βούλεται πάλιν τὴν ἐπίδοσιν τὴν ἑαυτοῦ τῇ ἐπιδοσί τοῦ Μειδίου συγκρίνειν, καὶ διὰ τοῦτο ἀναλαμβάνει τοὺς χρόνους, δοκῶν μὲν εὐκρινεῖας ἕνεκα τοῦτο ποιεῖν, τῇ δὲ ἀληθεῖ ἐπὶ τὸν καιρὸν ἀναθαρμαίνε βουλομένου, ἐν φῇ τὴν ἐπίδοσιν αὐτὸς πεποίηκε τούτων.

566, 22. Ἐγένοντο εἰς Ἐββοῖαν ἐπιδόσεις] Ἀπαριθμεῖται πολλῶν ἐτῶν εἰσφορῶν καὶ ἐπιδόσεων καιροῦς, ἐν οἷς οὐ φαίνεται ἐνδεικτὰς ἑαυτοῦ τὴν φιλοτιμίαν Μειδίας. Εἰ δὲ ἐν ἐκείνοις ἐπέδωκε, νυνὶ δὲ τοῦτο ἐποίησε, σκέπτεσθε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἠναγκάσθη τοῦτο ποιεῖν. Πῶς ἐπέδωκεν; λέγε μοι, φησὶ, τὸν τρόπον τῆς ἐπιδόσεως.

566, 23. Τούτων οὐκ ἦν Μειδίας, ἀλλ' ἐγὼ] Τὸν σκοπὸν ἐξ ἀνάγκης ἐπλήρωσεν. Εἶπε γὰρ ὅτι οὐκ ἦν Μειδίας ὁ ἐπιδοῦς, ὥσπερ δὲ ἐπιζητούμενος τοῦ ἀκρατοῦ, τίς οὖν ἦν, προσέθηκεν « ἀλλ' ἐγὼ ».

566, 24. Καὶ συντηρήραρχος ἦν μοι Φιλίνος] Ὅσπερ προσήκην τινὰ τὸν Φιλίνον ἐποίησε, δευτέρου μνησθεῖς, ὡς αὐτοῦ μὲν ἐπέδωκεν τὴν ναῦν, ἐκείνου δὲ ἀπλῶς συνεργούντος.

566, 26. Καίτοι τὸν γε δὴ φιλότιμον] Πῶς αὐτὸς ἐν πάσαις μὴ ἐπιδοῦς ἕτερον μίμνεται; ὅτι πλείονα πεποίηται σπουδὴν δεῖξαι τὸν Μειδίαν μὴ ὄντα φιλότιμον, ἀλλ' ἐκείνου ἑαυτὸν φιλοτιμότερον.

566, 28. Τρίταις τὸινυν ἀδῆται] Οὐκοῦν, εἶπε, καὶ τὴν φιλοτιμίαν δι' ἐμὲ πεποίηκε. Τὴν γὰρ ἐμὴν δόσιν ἐμίμησατο.

Ἐνταῦθα ἐπέδωκε] Ἀπὸ τοῦ τρόπου πειράται διαβάλλειν. Τὸ γὰρ « πῶς » περὶ τὸν τρόπον θεωρεῖσθαι πέφυκεν.

566, 29. Πῶς; ἐν τῇ βουλῇ γιγνομένων] Οὐ διὰ φιλοτιμίαν ἐπέδωκεν· ἐχρῆν γὰρ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιδόσεσιν ἐπιδοῦναι. Καὶ ἐστὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ χρόνου· δυναμέμαθα γὰρ καθαιρούμενος λέγειν « οὐδὲν μέγα τὸ γιγνόμενον »· ἐχρῆν γὰρ αὐτὸν ἐν λιμῶ χηρῖσθαι μᾶλλον, ὅτι σύμ- « πας ὁ δῆμος διεφθέρετο. »

567, 1. Παρὼν οὐκ ἐπέδωκε] Τὸ μὲν « παρὼν » προσκεῖται, ἵνα μὴ λέγῃ ὡς ἀπεδήμει, τὸ δὲ ἐν τῇ βουλῇ μὴ δεδωμέναι· οὕτω γὰρ προσέβαλλεν ὁ φόβος, τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐξίεναι μὴ καταφανοῦς γενομένης. Ὅτε δὲ τοῦ

δήμου προβουλευσαμένη ἢ βουλή πέμπειν προστάξει τοὺς ἱππέας, ἀξίως φθάσας καὶ τοὺς προέδρους, ἐπέδωκε τὴν ναῦν.

567, 6. Παρελθὼν ἐπέδωκεν] Ἀπὸ τῆς αἰτίας τούτου· ἵνα γὰρ φύγη τὸν κίνδυνον, διὰ τοῦτο ἐπέδωκεν. Τὴν ὑπερβολὴν δὲ ἔδειξε τοῦ φόβου· προύλαβε γὰρ τὴν τῶν προέδρων παρουσίαν, ἵνα μὴ προελθόντες ἐκείνοι περὶ ἄλλων προῦσι τὴν σκέψιν, καὶ οὕτως ἐκ τῆς ἐπιδόσεως ὁ Μειδίας ἀναγκασθῆ στρατεύεσθαι. Οἱ γὰρ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ, δοκεῖ ὑμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι; καὶ χωρὶς ἐκείνων περὶ οὐδενὸς ὁ δῆμος ἐσκέπτετο.

567, 7. Τῷ δῆλῳ] Τίτι δῆλον καὶ πόθεν ἢ γνώσις ὅτι φεύγων τὴν στρατείαν ἐπέδωκε καὶ οὐ διὰ φιλοτιμίαν;

567, 9. Τοῖς μετὰ ταῦταπραχθεῖσι] Ἐπιδοὺς γὰρ τὴν ναῦν διὰ τὸν φόβον, ὡς εἶδεν ὅτι τέως προϊούσης τῆς σκέψεως ὁ δῆμος ἔγνων μὴ πέμπειν τοὺς ἱππέας, ἀλλ' ἦν ἀναβολὴ τῆς ἐξόδου, οὐκ ἐνέθη ἐπὶ τὴν ναῦν, ἀλλ' Αἰγυπτίῳ τινι Πάμφιλον εὐρῶν ἐπίστευσε τὴν τριήρη. Μετὰ μικρὸν δὲ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος κρίναντος ἀποστελεῖται κατὰ διαδοχὰς τοὺς ἱππέας ἐπὶ τὸν πόλεμον, ἦν δὲ αὐτὸς ὁ Μειδίας τότε φυγὼν τὸ μετὰ τῶν ἱππέων ἐξελεῖθιν, ἐξέδραμεν ἐπὶ τὴν ναῦν καὶ προῦδωκε τὴν τάξιν, καὶ ἵππαρχος χειροτονηθεὶς τῆς ἀρχῆς παρημέλησεν.

567, 17. Μετεπέμπετο τοὺς ἐξ Ἀργούρας] Εἰς κλειούς ἦσαν οἱ στρατηγοί, παρὰ χρόνον ἤρχον. Ἐλθόντος οὖν τοῦ καιροῦ ἐπὶ Φωκίωνα ὥστε ἀρχεῖν, μετεπέμψατο τοὺς ἱππέας, ἵνα αὐτῷ παραμένωσιν. Ἐκείνων οὖν ἀναχωρησάντων ἄλλους ἦν ἀναγκαῖον ἐξελεῖθιν, ὧν ἦν ἵππαρχος ὁ Μειδίας.

567, 20. Λιπῶν τὴν τάξιν] Ταύτην τὴν φιλοτιμίαν εἰς λιποταξίαν κατέστησε, καὶ ὅπερ αὐτὸς ἐνεκαλεῖτο παρὰ Εὐκτιήμενος, τοῦτο διαβάλλει τὸν Μειδίαν.

567, 21. Καὶ ὧν ἵππαρχεῖν ἤξίως] Πολλὰ τὰ ἄτοπα· πρῶτον μὲν ὅτι κατέλιπε τοὺς ἱππέας ἵππαρχος ὧν· καὶ τότε ὠνόμασεν αὐτὸν ἵππαρχον, ὅτε ὕβριον μᾶλλον ἢ τιμὴν προσέειπε· τὸ δὲ ὕστερον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἀξίως κατέλιπε τοὺτους, ὧν αὐτὸς ἠγεῖσθαι παρεκάλεσεν.

567, 22. Εἰ δ' ἐν τῇ θαλάττῃ κίνδυνός τις] Καὶ ἐκεῖ ἔλιπεν ἂν τὴν τάξιν. Καὶ ταύτῃ διαβάλλει αὐτὸν πειρᾶται, τῆς γνώμης αὐτοῦ στοχαζόμενος.

567, 23. Οὐ μὴν Νικήρατος γε] Ἴνα μὴ εἰς ἦθος καταφύγη, ἀναίρει τοῖς παραδείγμασι, καὶ πολλὴν κατέμικεν ἐπαῖνον, εἰπὼν «ὁ ἀγαπητός,» ὁ σὸν ὁ ὅμοιος τῷ πατρί.

567, 25. Ὁ ἄπαις (ἀντίπαις;)] Ὁ νέος ἔτι καὶ παῖς. Ὁ παντάπασιν ἀσθενής] Ὁς ὤφειλεν ἀπολογίαν ἔχων ἐτέρῳ διαδόχῳ διὰ τὴν ἀσθένειαν χρῆσασθαι.

568, 4. Ἀλλὰ τὴν ἐκ τῶν νόμων τάξιν] Πόση περιουσία τῆς τέχνης ἐγρήσατο; οὐ γὰρ μόνον οὐκ ἀξίον ἐπαῖνου δεικνύσιν ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ, ἀλλὰ καὶ τιμωρίας ἀξίον.

568, 7. Πότερον τελωνεῖαν καὶ πεντηκοστήν] Βούλει οὖν τῷ πρᾶχθῆναι παρὰ σοῦ δῶμεν ὄνομα πρόσφορον; μὴ καλεῖ αὐτὸ φιλοτιμίαν, ἀλλὰ λιποταξίαν καὶ τελωνεῖαν, ἐπειδὴ οἱ τελῶναι τοῦ πολεμεῖν εἶχον ἀτέλειαν. Διὰ γὰρ τοῦτο ἐπάγει «καινὴν ἐξεύρε Μειδίας ἱππικὴν τινὰ πεντηκοστήν.» Ὅντως γὰρ ξένην τελωνεῖαν καὶ ὅσον ἀτέλειαν τοῦ ξυνείαι τοῖς ἱππεῦσιν ἐξεύρηκε, τὴν ἐπιδοσὶν τῆς τριήρους. Ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέλη δίδοται χρημάτων ἔνεκα, οὐχὶ τοῦ φεύγειν τὰς στρατείας, εἰκότως προσέφηκε «καινὴν τινὰ πεντηκοστήν.» Ὅμως δὲ, φησὶν,

ἔξετάσωμεν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιδοσὶν τί ἡμᾶς ὠφείλῃσι. Καὶ ἔστιν οὗτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ὁ λόγος. Τῶν ἄλλων πεμπόντων μόνος οὗτος οὐκ παρέπεμπεν· οὐκοῦν ἀνωφελὴς ἢ ἐπιδοσίς, εἴπερ μὴ διεβίβασε τὸν δῆμον.

568, 14. Ἐκ Στύρων] Χωρίον τῆς Εὐβοίας.

Χάρακας καὶ βοσκήματα] Ἀντιπύκτον ἔλυσεν, τίνος οὖν ἔνεκεν λοιπὸν ἐπέδωκε τὴν ναῦν, ἐν ἢ μὴ ἔμελλεν ἡμᾶς διακομίζειν; ὁ δὲ φησὶν ὅτι βοσκήματα καὶ ζῖλα καὶ θυρώματα διεκόμισε. Θυρώματα δὲ, σανθὰς ἐπιτηθείας πρὸς θύρας. Θυρώματα δὲ εἶπεν ἰνδοικνύμενος τὸ μέγεθος, ὥστε πολλῶν χρῆζειν θυρωμάτων.

568, 17. Εἰς τὰ ἔργα τὰ ἀργύρεα] Μεισθῶτω γὰρ τὰ μέταλλα παρὰ τῆς πόλεως, ἃ ἦν τὸ ἀργυρίον.

568, 18. Καὶ χρηματισμὸς, οὐ λειτουργία] Μετέθηκεν εἰς περιουσίας ἀπορμὴν ὁ Μειδίας τὴν λειτουργίαν, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι δαπανῶσιν, αὐτὸς δὲ χρηματισμὸν καὶ πόρον ἐντεῦθεν περιποιεῖται. Ἐμπορίας οὖν ἔνεκεν, οὐ φιλοτιμίας, τὴν ναῦν ἐπέδωκεν.

568, 21. Ὅμως δὲ καὶ μάρτυρας ὑμῖν καλῶ] Ὅτι καὶ χάρακας καὶ βοσκήματα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκόμισεν. Οὐδὲν δὲ ἐκάλεσε καὶ τοὺς πολίτας διαδιδασθῆναι. Ἐκάετο δὲ ἔστιν ὁμοιογούμενον, ὅτι ζῖλα ἐκόμισεν. Ἐκ τούτου συνάγει ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἠμέλησεν.

569, 6. Οὐ συγκατέστησε τὸν στόλον] Ἄντι τοῦ οὐ συγκατεστόλισε, μᾶλλον [δ'] οὐκ ἀπέσωσεν. BY.

569, 8. Εἰ τοίνυν ὡς ἀληθῶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τῷ κατὰ ἀντιπαράστασιν κέρχεται νοήματι μετὰ τὴν ἔνστασιν. Οὐ μόνον γὰρ εἰς τὰς λύσεις τῶν ἀντιθέσεων γράμματα ἀτάξαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων νοημάτων, ὅταν τὴ βουληθῶμεν κατὰ περιουσίαν εἰσαγαγεῖν, ὅπερ καὶ ἐνταῦθα πεποιήκεν ὁ ῥήτωρ. Δείξας γὰρ διὰ τῆς ἐνστάσεως ὅτι οὐδὲν ἐλειτούργησε, χρῆται τῇ ἀντιπαράστασι, ὅτι εἰ ἀξίως ἦν συγγνώμης ἐπ' οἷς ἐπλημέλησε, καὶ ἐξῆς.

569, 15. Οἱ μὲν ναυμαχίας] Ἐκ τοῦ πρὸς τι ἐπιλογίζεται, καὶ οἷς ἐκεῖ κατ' ὄνομα ἐπέζηθεν Ἰφικράτες τε καὶ Χαβρία καὶ τοῖς ἄλλοις, τούτους νῦν ἐν τῷ καθόλου ἀρίστως περιέλαβε. Δεῖ γὰρ τὸν ἐπιλογον πάντα ἐπιλογίζεσθαι τὰ ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰ τε ἐν προεμοίσις καὶ καταστάσεσιν.

569, 20. Ὅπου ἂν βοῦληται] Καὶ ἐν ἑταίροις καὶ ἐν θεάτροις. Ὅν δ' ἂν δύνηται τρόπον, τοῦτέστι πληγὰς ἐντείνων καὶ διαφθεῖρων καὶ στεφάνους ἀφανίζων.

569, 27. Ὅτι τοίνυν καὶ κεκόμισται χέριν] Ἄπερ ἂν ὁ Μειδίας εἰς τὸν τίς αἰδοῦς παρέσχε τόπον, «ὅτι τετλήμαί παρ' ὑμῶν, ὅτι τῆς Παράλου γέγονα ταμίης, ὅτι « ἵππαρχος ἐχειροτονήθην, ἄποπον οὖν τοῦ τοιούτου κατεψηφίσασθαι διὰ πρόφασιν μικρὰν, » ταῦτα προλαμβάνων Δημοσθένης ἀναίρει φάσκων ὅτι διὰ ταῦτα αὐτὰ οὐκ ἀξίως αἰδοῦς. Εἰ γὰρ διὰ λειτουργίας ἔτυχεν ἂν συγγνώμης, κεκόμισται δὲ ἀντὶ τούτων ἑτέρας τιμᾶς, φαίνεται μὴδὲν ὀφειλόμενον παρὰ τῆς πόλεως.

570, 3. Ἐχειροτονήσατε τοῦτον τῆς Παράλου ταμίαν] Οἱ μὲν φασὶν ὅτι Πάραλος ἐκλήθη ἀπὸ Παράλου παιδὸς τοῦ Περικλέους, οἱ δὲ ἀπὸ Παράλου τινὸς ἤρωος, οὐ καὶ ὁ παῖς ἦν Περικλέους ὁμώνυμος, οἱ δὲ διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλλαν, τοῦτέστι, τὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Ἑλλάσποντον. Ἀυτὴ γὰρ ἀπεστελλετο πρὸς τοὺς συμμάχους, εἰ τι βούλοιντο σημάειν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἦσαν δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ἰεραὶ δύο τριήρεις, ἦ τε Σαλαμίνια, ἦν καὶ Δηλίαν ἐκάλεον, καὶ ἡ Πάραλος, ὕστερον δὲ καὶ ἄλλαι τρεῖς ἐγέ-

ωντο, Ἀντιγονίς καὶ Πτολεμαίς καὶ Ἀμμωνιάς, ἐπειδὴ τῷ Ἀμμωνίῳ δι' αὐτῆς τὰς θυσίας ἔπαμνον. Τούτων δὲ τῶν ἱερῶν τριήρων αὐτὴ ἡ πόλις ἐπιμελεῖτο καὶ χρήματα ἐδίδοι τοῖς ταμίαις, ὥστε αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι καὶ παρέχειν ταχυναυτοῦσας. Καὶ τιμὴ ἦν τὸ τούτων τινὸς ἐπιμεληθῆναι.

570, 4. Ὅντα τοιοῦτον] Δεινὸν τε καὶ μοχθηρόν.

570, 5. Καὶ πάλιν Ἰππαρχον] Φθάσας ἤδη τὴν στρατηγίαν ταύτην αὐτοῦ διέβαλεν. Εἰκότως οὖν ἐπήνεγμα τὸ « δυνάμενον. » Εἰ γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀσθενὴς ὥστε καὶ ἐπ' ἀστράβης ὀχεῖσθαι, δῆλον ὅτι ἀνεπιτήδειός ἐστι πρὸς τὸ στρατηγεῖν.

Ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς] Ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς πομπαῖς προηγεῖσθαι τοὺς ἀρχοντας. Οὐ τῆς ἐπιστήμης οὖν χάριν οὐδὲ τῆς τέχνης τιμῆται· τοσοῦτον γὰρ ἀπέχει ταύτης ὥστ' οὐδ' ἐν εἰρήνῃ καλῶς ἔποχεῖσθαι τῷ Ἰππαρχῷ κατὰ τὴν ἀγορὰν ποτε δεδούνηται.

570, 7. Ἱεροποιῶν] Τὸν ἐπίσκοποῦντα τὰ θύματα, μὴ δόκιμα καὶ κηρὰ. Βωῶνην δὲ τὸν ἀνωούμενον βούς εἰς τὰς ἑορτάς.

570, 8. Τὴν τῆς φύσεως κακίαν καὶ ἀνανδρίαν] Ἰππαρχον μὲν αὐτὸν χειροτονήσαντες τὴν δεξιάν ἐπληρωθῶσαντο, Ἱεροποιῶν δὲ καὶ μυστηρίων ἐπιμελητὴν ἐλόμενοι τὴν πονηρίαν ἤμβλυαν.

570, 15. Κυζικηνῶν ἤφρασε πλεῖον ἢ πάντε] Ἐν τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ληΐζεσθαι τοὺς θάλατταν πλόντας, καὶ ἔμποροι ὄντι, τῶν πολεμίων. Παρατυγῶν οὖν ἔμποροι Κυζικηνοὶ ἀφείλετο αὐτῶν ὡς πολεμίων τὰ χρήματα. Οἱ δὲ ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας ἀπεδεικνύσαν αὐτοὺς φίλαν ὑπάρχουσαν πρὸς τὴν πόλιν. Ὁ δὲ Μειδίας μέχρι τοσοῦτο ἀντέειπεν, ἕως ἐπεισε μὴ ἀποδοῦναι αὐτοῖς τὰ χρήματα. Οἱ δὲ ἀπαλθόντες ἀπέστησαν τὴν ἑαυτῶν πατριῶα. Κατ' ἄμφω οὖν τοὺς ἄνδρας ἠδίκησε, καὶ τὰ χρήματα λαβὼν καὶ εἰς ἔχθραν ἐμβαλῶν.

570, 17. Περιωθῶν] Περιάγων. Β.

570, 18. Συγχείων] Κινῶν καὶ συνταράττων καὶ ἀναίρων, ἵνα μὴ ἀπαιτοῖτο τὰ χρήματα.

570, 21. Τοιοῦτους θεῖς νόμους] Οἱ μὲν τοὺς λόγους, οὗς εἶπε κατὰ τῶν Ἰππέων, ἐκάλεσαν νόμους, οἱ δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπελαβὼν τεθεῖσθαι νόμους ὡς οὐ δεῖται Ἰππέων ἡ πόλις· καταισχύουσι γὰρ αὐτήν. Ἴσως δ' ἐποίησεν, ἵνα μὴ στρατεύηται.

Ἐξαρνος ἦν] Φοβηθεὶς γὰρ τὴν κατηγορίαν ἔρριψε καὶ ἀπέχε τους νόμους.

570, 23. Ὅτε τὴν ἐπὶ Θηβαίους ἔξοδον] Ἐγένετο γὰρ καὶ διὰ τὸν Πλούταρχον ἑτέρα.

570, 24. Δώδεκα τῆς πόλεως τάλαντα] Ἀντιπίπτον ἔλυσεν « οὐκ ἠδύνατο πλεῖν ἢ τριήρης τῷ μὴ λαβεῖν χρήματα παρὰ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐπισκευήν. » Ὁ δὲ εἶπε, καὶ μὴν δώδεκα τάλαντα εἰλήφει, ὅσα οὐδὲις ἔπαρ.

570, 29. Τὴν ἱερὰν τριήρη παρεσκευάσει] Τοῦ διαπορθμεύειν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Διοκλῆς δὲ στρατηγὸς ἦν ὁ λόσας τὸν πρὸς Θηβαίους πόλεμον ταῖς σπονδαῖς.

571, 1. Ἄλλ' ἵππον οὐκ ἐτόλμα] Οὐκοῦν εἰς μὲν τὰς ἴσας τρυφὰς ὑπάρχει φιλότιμος, εἰς δὲ τὰς κοινὰς χρειὰς οὕτω μικρολόγος ὥστε μὴδὲ ἵππον ὠνήσασθαι, καίτοι ἵππαρχον ὄντα.

571, 8. Βούλομαι τοίνυν] Τὴν πηλικιότητα ἐπιλογίζεταί. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν ἐκείνῃ φησὶν ὁ Μειδίας ὅτι « τί γὰρ ἔγγεον δεῖνόν, καὶ τίς ποτε ἐπὶ τοιοῦτοις δημῶσιν δίκην

« ὑπέλειπε, » διὰ τοῦτο ἐκεῖ μὲν τοῖς ἀγωνιστικαῖς ἐχρήσατο, ἐνταῦθα δὲ τοῖς ἐπιλογικαῖς ὅτι πολλῶν καὶ ἐλάττωσιν τούτων δίκην ἔδοσαν. Ἔστι δὲ τῶν παραδειγμάτων τῶν ληφθέντων τὰ μὲν ὅμοια τοῖς πᾶσι, τὰ δὲ κατὰ τὴν ἐκβάσιν μόνον. Καὶ τῶν ὁμοίων τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δὲ ἧττον. Ἐξήτακε γὰρ τοὺς πρώτους περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικήσαντας καὶ κολασθέντας, ὅπερ οἰκεῖόν ἐστι τῇ παρούσῃ ὑποθέσει * περὶ τὰ μυστήρια. Ἔτερος δὲ ὁ ἐν τοῖς Διονυσίοις. Ὁ μόντος ῥήτωρ ὡς ὅμοιον συνελογίστατο τῷ κοινὸν καθ' ἑκάτερον εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς ὄνομα.

Καὶ ὅσων ἤδη καταχειροτονήσαντος] Χρησιμώτατα μὲλλοντος ἀνίστασθαι τοῦ δικαστηρίου μνημὴν ἀνακινεῖ τῶν ἡμαρτηκότων ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ κεκολασμένων, ἵνα ἐρεοισθῶσιν εἰς ἀγανάκτησιν.

571, 13. Πρῶτον μὲν τοίνυν, ἵνα πρώτης] Πρῶτον παράδειγμα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. BSY.

571, 16. Τοῦ Θεσιπέως] Οἱ μὲν δῆμόν τινα ἐξέλαβον, ὡς τοῦ Εὐάνδρου Ἀθηναίου τυγχάνοντος, οἱ δὲ καὶ αὐτὸν ἔξοιον ἐνόμισαν Θεσιπεία τῆς Βοιωτίας. Ἐξῆν γὰρ τοῖς ἔξοις ἔμποροις ὅπου ἐβούλοντο ποιεῖσθαι τὰς δίκας.

Καρὸς τινος] Ἰπερβολὴ ὅτι καὶ ἔξοιος ἦν ὁ προβαλλόμενος καὶ ὅμως οὐ παρημέληται.

571, 21. Καταδικασάμενος] Ἄλλο καταδικασίας καὶ ἄλλο καταδικασάμενος. Τὸ μὲν γὰρ κυρίας ἐπὶ τῶν καταδικαζόντων δικαστῶν, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν νικούντων τὰς δίκας καὶ αἰτίων γινομένων τοῦ καταδικασθῆναι τινα σημαίνει τὸ ῥητόν.

571, 23. Τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημούστος] Ἴσως τὴν ἑορτὴν πρόβλημα καὶ ἀσφάλειαν ἠγησάμενος ἐτόλμησεν ὀρθῶναι, κακείνος ὡς ἐν ἄλλῳ μὴ εὐρίσκων καιρῷ κατέσχευ ὀργισθεῖς.

571, 26. Τοῦ δὲ προβαλλομένου] Ὀρμήσατε μὲν, φησὶ, θανάτῳ περιβαλεῖν· τοῦ δὲ κατηγοροῦ πεισθέντος καὶ ἀρκεσθέντος τιμωρίᾳ τοιαύτῃ, εἰ μὴ ὑπέυθυνος εἴη τῇ προτέρα καταδίχῃ, ἣν ὑπέμεινεν ἠττηθεὶς τὴν ἐμπορικὴν δίκην τὸ πρότερον, συνδραμόντες ἠναγκάσατε αὐτὸν ἀποστῆναι καὶ μηκέτι ἀπαιτῆσαι τὸν Μένικπον.

571, 29. Καὶ προσετιμήσατε τὰς βλάβας] Καὶ πρὸς τῷ ἀρεῖναι τὴν καταδίχην καὶ ἀναγκάσαι ἀποστῆναι ταύτης τὸν Εὐάνδρον, αἰτιασάμενον πάλιν τοῦ Μένικπου ὡς καὶ ἄλλας ὑπέστη βλάβας περὶ τὰ φορτία καὶ τὴν ἐμπορίαν διὰ τὴν κρίσιν Ἀθήνησι κατεγόμενος, προσετέτατε καὶ ταύτας αὐτὸν ἐκτίσαι.

572, 2. Εἰς μὲν οὕτος ἐξ ἰδίου πράγματος] Οὐκοῦν τὸ ῥηθὲν παράδειγμα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος εὐληπται, εἴπερ τὰ ἰδιωτικὰ τῶν δημῶσων ἐλάττονα.

572, 3. Οὐδεμιᾶς ὑβρεως] Οὐ γὰρ ἐτόπτησεν αὐτὸν οὐδὲ ὑβρίσεν, ἀλλὰ κατέσχε μόνον· τοῦτο δὲ οὐκ ἐξῆν. Διὸ καὶ ἐπάγει ἐπαινῶν ὡς καλῶς ἐγένετο· μάλα γὰρ ἀγαθὸν ἢ φυλακῇ τῶν νόμων.

572, 9. Ἔτερος ἀδικεῖν ποτ' ἔδοξεν] β' ἀπὸ τοῦ ὁμοίου ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως ἀσθενές. BSY. Τοῦτο ὅμοιον μὲν κατὰ πάντα τοῖς παρούσι· καὶ γὰρ καὶ περὶ τὰ Διονύσια καταχειροτονία γέγονεν ἔστι δ' ὅμως σαφρότερον τῷ μὴ εἰσαλθεῖν εἰς δικαστήριον τὴν κρίσιν. Ἔστιν οὖν ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως ἀσθενές. Διὸ καὶ μέσον αὐτῶ τῶν δύο τέθεικε τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τε κατὰ Εὐάνδρον τὸν ζημιωθέντα (τοῖς) χρήμασι καὶ τοῦ κατὰ Κτησιπέα, τὸν θανάτῳ καταδικασθέντα.

572, 10. Παρεδρεύοντος ἀρχοντι τῷ υἱεῖ] Συμπονοῦ-

τος καὶ συμπαρόντος τῶ παιδί, μὴ πού τι ὡς νέος ἐμάρτη κατὰ τὴν ἀρχήν. Πάρεδροι γὰρ εἶδοντο τοῖς νεωτέροις, οἱ νῦν καλούμενοι συγκαθέδροι. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἄρχων πάσας τὰς ὄφρανας καὶ κληρικὰς ἐδικάζεν, ἐνίοτε δὲ διὰ τὴν ἡλικίαν ἀπέφρων εἶχε τοῦ διακρίνειν, εἶδοτο αὐτῷ πάρεδρος ὁ συνδοκιμάζων.

572, 12. Ἠῆατο ἐξείργων] Ἐτυψή τινα περὶ καθέδρας ἀμφοισθητόντα, ἑτέρου προκαταλαβόντος.

572, 15. Εἰ κατελάμβανον, ἀνθρώπε, θέαν] Τουτέστιν εἰ καθέδραν ἄλλοτριαν κατεῖχον.

Καὶ εἰ μὴ τοῖς κηρύγμασιν] Ἐκέρυττε γὰρ ὁ ἄρχων διὰ τοῦ κήρυκος εὐκοσμίαν ἔχειν ἐν τοῖς θεάτροις. Εἰ τοίνυν ἠπάθουν τῷ κηρύγματι καὶ ἡγάτουν, φησί. Μιμῆται γὰρ τοῦ προβαλλομένου τὰς φωνὰς.

572, 16. Τίνος ἐκ τῶν νόμων εἴ κύριος] Τουτέστιν, οὗ σοι τῷ παρόντι δεδωκασιν οἱ νόμοι τὸν ἀκοσμοῦντα ἐξείργειν, ἀλλὰ οὐδὲ αὐτῷ τῷ ἄρχοντι τοῦτο ἔξεστιν αὐτοχειρὶ ποιεῖν, ἀλλ' ἐπιτάττει τοῖς ὑπερήταις. Ζητήσκειν οὖν ἄν τις πῶς ἠγανάκτηε ὁ ἀνθρώπος; διότι * ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἐξεβλήθη καταμαθόντων ἐκείνων ὅτι οὐδὲ ἀδικεῖ.

572, 17. Καὶ ὁ ἄρχων αὐτός] Ἀλλὰ πατήρ εἴ, φησί, τοῦ ἄρχοντος. Οὐδ' οὗτος ὁ ἄρχων τύπτειν κύριος, ἀλλὰ προσταττει τοῖς ὑπερήταις, ἐπισχεῖν τὰ γινόμενα.

572, 18. Οὐδ' οὕτω παύσομαι ἐπιβολῆν ἐπιβάλλειν] Ἀλλ' ὑπομνήσαντι τῷ ὑπερήτῃ οὐκ ἐπαίσθην ἐξείργοντι. Ἐγρήν σε ὡς μὴ παιθομένῳ ζῆμιαν ἐπειθεῖναι καὶ ὀρίσαι.

572, 23. Ἄλλ' ἐτελεύτησε πρότερον] Προῦλαβε τῇ τελευτῇ τὸ δικαστήριον.

572, 24. Ἐτέρου τοίνυν] Ὡς πρὸς τοὺς δικασθέντας τὸ « ἕτερον » εἴληψε νῦν, ἐπειδὴ περὶ τοῦ ἐνὸς εἶπεν ὡς προαπέθανεν, εἰ καὶ τὰ μέλιστα καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν εὐρίσμεται τὸ ἕτερον.

572, 27. Ἀπεκτείνετε τοῦτον] Τοῦτό ἐστι τὸ ἰσχυρότατον παράδειγμα, διὸ καὶ τίθεται τελευταῖον. Καὶ γὰρ περὶ τὰ Διονύσια γέγονε, καὶ θανάτῳ κεκόλασται.

Ὅτι σκύτος ἔχων] Οἱ πομπεούοντες τῷ Διονύσιῳ κατὰ μίμησιν τῆς περὶ αὐτὸν θεραπείας ἐπόμπουον, οἱ μὲν τὸ τῶν Σατύρων σχῆμα σκύτοντες, οἱ δὲ τὸ τῶν Βάκχων, οἱ δὲ τὸ τῶν Σεληνῶν ἐμιμοῦντο

573, 3. Ἀπάντων τοίνυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Διὰ τὸν Ἐσανδρον, ὃς ἀπέστη τῆς δίκης, καὶ ταῦτα νικήσας, διὰ τὸ ἡμαρτηθέναι ἐν τῇ ἐφορτῇ. Τὸ μέσον δὲ ἐσώπησε, τὸν παρεδρεύοντα τῷ ἄρχοντι, ὁμοῦ ἀσθενέστερον ἦν τὸ κατ' αὐτόν· οὐδὲ γὰρ ἔσχεν εἰπεῖν τιμωρίαν κατ' αὐτοῦ γεγενοῦν οὐδεμίαν.

573, 6. Οὔτε γὰρ πομπεούων] Ἐν ᾧ καὶ συγγνώμη τις ἦν διὰ τὸ ἔθος, ὅτι καὶ σκύτος ἔχων ἐπόμπουεν.

573, 7. Οὔτε δίκην φηρικὰς] Οὔτε νικήσας δίκην· καὶ οὕτω γὰρ εἶχε συγγνώμην, ἔκδοτον λαβὼν καὶ ὑπεύθυνον ψήφῳ δικαστῶν.

Οὔτε παρεδρεύων] Ὅσπερ ὁ πατήρ· καὶ τούτου γὰρ μέμνηται νῦν ἐν τῇ συναγωγῇ διὰ τὴν γνώμην.

573, 9. Ἀλλὰ Πύρρον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] ταῦτα τὰ παραδείγματα τοῖς μὲν πράγμασιν οὐκ ἴσταν ὁμοῖα (οὔτε γὰρ περὶ τὰ Διονύσια οὔτε περὶ τὴν ἐφορτὴν ἠδίκησαν οἱ κολασθέντες), ἀλλὰ τῆς κολάσεως εἵνεκα μόνης παρελήφθη, ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς ἐπὶ πολλῶν μικροτέροις ἀδικήμασι μεγάλας ἔδοσαν δίκας. Ἐν τοῖς ἀνωτέρω δὲ μνημονεύσας τῶν περὶ τὴν ἐφορτὴν ἠδικηκότων καὶ κολασθέντων, νῦν εἰς μέσον ἀγει καὶ τινὰς δόντας μὲν δίκας, ἐπ' ἄλλοις δὲ

πλημμελήμασιν. Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος τὰ ἐπιχειρήματα. Ἐτεοβουτάδην δὲ τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ. Τὸ γὰρ ὄνομα ἀπὸ Βούτου τινὸς ἀρχαίου γέγονεν Ἀθηναίου, καὶ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθές.

573, 10. Ἐνδειχθέντα] Κατηγορεῖται ὡς ἐν τοῖς δικασταῖς κληρωθεὶς οὐκ ἐξόν· ὡς ὀφειλὼν γὰρ χρήματα κοινὰ ἦν ἄτιμος.

573, 22. Ἐὰν δ' ἂ ποιῆ μὴ λέγῃ] Ὡς ἰσχυρότερα τὰ ἔργα τῶν λόγων, μακρόνος ὀργῆς ἀξίωί τυχεῖν. Ἀπλῶς μὲν οὖν οὕτω δύναται τὰ ἔργα τῶν λόγων ἰσχυρότερα λέγεσθαι, καθόλου δὲ οὐδαμῶς. Πολλὰ γὰρ ἔργα λόγου ἐλαττοῦται, οἷον εὐθύς ἐν τῷ παρόντι περιρρητῆται τὴν ἐσθῆτα πολλῶν ἐλαττὸν ἔστι τοῦ παράνομο γράφειν, διὸ οὐδὲ « γράφειν » εἶπεν, ἀλλὰ « λέγειν, » ἵνα οὕτως ἀσθενεστεροῦς δεῖξῃ τοὺς λόγους τῶν ἔργων.

573, 23. Οὐδὲν γὰρ ῥῆμα] Οὐ γὰρ τοσοῦτον ὀνόματα καὶ ῥήματα δύναται, ὅσον ἐν πράγμασιν ἀδικία Μειδίου.

574, 4. Ἄ τοίνυν οὐδενὸς τῶν εἰρημένων] Εἰσέβαλεν ἐντεῦθεν εἰς τὴν τοῦ ἔλεου ἐκβολήν, καὶ κέχρηται προδιυρθώσει, προσχεύστερον τὸν ἀκρατῆν ποιῆσαι βουλόμενος, ἐπειδὴ καὶ ἰσχυρότατον μέρος ἦν τῶν ἐπιλογῶν ἡ τοῦ ἔλεος ἐκβολή. Ὅντος δὲ διεκτοῦ τοῦ ἔλεου, διεκτῆν ποιεῖ καὶ τὴν ἐκβολήν. Τὸν μὲν γὰρ ἔχουσι οἰκοθεν οἱ δικασταί, καθ' ὃν περὶκαμεν ἀπλῶς ἀπαντας τοὺς δυστοχοῦντας οἰκτελεῖν, ἀν μηδὲν ἐκεῖνο πρὸς ἡμᾶς οἰκτιροῦνται καὶ ἔλεεινά τινα φθέγγονται· τὸν δὲ αὐτοὶ κινούσιν οἱ δυστοχοῦντες, οἰκτιζόμενοι καὶ θαυρόντες καὶ τὰλλα ποιοῦντες, ὅσα κινεῖν εἴωθεν ἔλεον, καὶ ἡμεῖς παρ' ἑαυτῶν μὴ βουληθῶμεν εἰ ἀρχῆς πρὸς αὐτοὺς ἐπιπλασθῆναι. Πρῶτον μὲν οὖν ἐβάλλει τὸν τῶν δικαστῶν ἔλεον, ὃν ἐκ φύσεως ἔχουσι πρὸς τὰ ἔλεεινά τῶν πραγμάτων.

574, 7. Ἔστιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Συνδραμῶν, ὅτι φιλόφρωνος ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, βούλεται πεῖσαι μόνῳ τῷ Μειδίᾳ μὴ μεταδοῦναι φιλανθρωπίας, καὶ κέχρηται τοῖς λογισμοῖς ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ ἔλεου τοῦ κατὰ τὸν Στράτωνα.

574, 11. Ἐγὼ νομίζω] Αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς βλῆς ὑποθέσεως ἐκβολὴ τοῦ ἔλεου.

574, 14. Ἔστι μέτριος καὶ φιλόφρωνος τις] Καὶ εἶδος ἔθικην, οἷον, ἐγὼ τις οὕτωσὶ μέτριός εἰμι.

574, 23. Οἶδα τοίνυν ὅτι τὰ παιδία ἔχων] Τοῦτό ἐστι τὸ ἕτερον μέρος τῆς τοῦ ἔλεου ἐκβολῆς, ὥσπερ ἐστὶν ἀπὸ τῶν κρινόμενων. Αὐτοὶ γὰρ εἰσιν οἱ μηχανώμενοι τὸν ἔλεον αὐτοῖς διὰ τὸ θαυρόντες ἐπιπλασθῆναι καὶ τοῦ τὰ παιδία παράγειν. Ὁ τοίνυν ῥήτωρ καθ' ἕκαστον τῶν κινούτων ἔλεον ἕτερόν τι αὐτὸς ἀντιτίθει τὸ ἐκβάλλον τὸν ἔλεον, καὶ τὴν ταπεινότητα τοῦ σχήματος τὸν παρελθόντα βίον τοῦ Μειδίου πολλῶν δεινότερον τῆς παρούσης [ὑποκρίσεως] ἀντίθεικε, ὥστε διὰ τὴν θρασύτητα μισήσαι μάλλον ἢ διὰ τὴν παρούσαν ταπεινότητα κατοικεῖται. Τοῖς δὲ παιδίοις τοῦ Μειδίου παιδία μὲν οὐκ εἶχεν ἀντιθεῖναι, ὥσπερ τὰ τοῦ Στράτωνος, τοὺς νόμους δὲ καὶ τὸν ὄρκον ἀντίθηκε, καὶ τὸ εἰς ἀμφοτέρων κέρδος ἐξήτασεν.

574, 25. Καὶ ὡς ἔλεεινότερον ποῖν ἑαυτῶν] Τὸ ὡς μόριον δηλοῖ καὶ τὸ πᾶν κατ' ἐπίτασιν, ἰσως δὲ νῦν τὸ ἐν σχήματι καὶ ὑποκρίσει δηλοῖ.

574, 28. Ὅτι μηδαμῶς δυνήθεις ταπεινὸς γενέσθαι] Κατὰ περιτροπήν τὸ σχῆμα, ὁ δὲ νοῦς· εἰ μὴ τοιαύτην ἐδυστόχει φύσιν, ὥστε μὴ βλῆς κἀμπεσθαι μὴδὲ δύνασθαι ταπεινοῦσθαι καὶ ἐπεικέας ἐπιδέχεσθαι σχῆμα, τὰχ'

ἂν εἶχε τις, ἀνευγκῶν ἐπὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, ἐνδοῦναι καὶ μὴ σφόδρα ὀργίζεσθαι. Εἰ δὲ πέφυκε καὶ πρὸς ἕτερον μετασχηματίζεσθαι, εἴη ἂν λοιπὸν οὐ τῆς τύχης, ἀλλὰ τῆς γνώμης τὸ κατηγορημα.

575, 6. Πάλιν ἐκείνος αὐτὸς ἂν ἡμεῖς] Τί τῷ σχήματι προσέχεις; τὴν δλην γνώμην ὑπόπτεσιν, ἀπ' ἧς ἡ ταπεινότης διὰ τὸν φόβον συμβιβήκεν. Ἄν φύγη τὸν κίνδυνον, ἐκείνον ὄψει τὸν ἀλαζόνα καὶ τύραννον.

575, 10. Ἐμοὶ παιδία οὐκ ἔστιν] Ἐκβολὴ καὶ τοῦτο ἐλέου ἀπὸ τῶν παιθων κατὰ παράθεσιν. Ἐκείνῃν παιδία δέδωκεν ἢ φύσις, ἔμοι δὲ οὐκ ἔστιν. Κατὰ τοῦτο οὖν ἐλαττον ἔξω καὶ ἀδικούμενος καὶ τῶν ἐχόντων παῖδας οἱ ἀπαιδῆς χεῖρον διατεθίσονται;

575, 15. Τοὺς νόμους ἔχοντά με] Τί σεμνύνη, Μειδιά, προτείνων τοὺς παῖδας; ἔχω καλλίους δεικνύμαι παῖδας, οὐκ αἰσχύνεται πλέον τὸ δικαστήριον, δεικνύων τοὺς νόμους, καὶ καρποῦμαι τὴν εὐνοίαν.

575, 24. Καὶ ῥήτωρ ἔστιν οὗτος [ως] Βούλεται δ' αὐτῆς τῆς ἐπιλοικτικῆς ἀντιθέσεως συγκρούσαι τὸν Μειδίαν πρὸς τοὺς ῥήτορας, ὥστε αὐτῷ μὴ συνεπιπέτῃ. Εἰ γὰρ Δημοσθένην κακῶς λέγει, δῆλον ὅτι καὶ αὐτοῦς. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἄλλο συνανύει· ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν τῆς αἰδοῦς τόπων τὸν μὲν Μειδίαν ἐδεικνυε μὴ ἄξιον αἰδοῦς, ἑαυτὸν δὲ διὰ τὸ μᾶλλον λειποτυργημένοι, οὕτω καὶ νῦν βούλεται αἰδουσιμώτατον ἑαυτὸν ἀπορῆναι διὰ τῆς τοῦ ῥήτορος προσηγορίας. Ἄξιός δὲ αἰδοῦς ὁ ῥήτωρ. Εἰδὼς δὲ πολλὰς οὐσας διαφορὰς ῥητόρων, καὶ τὸν μὲν ὄντα ἀληθῆ ῥήτορα, τὸν δὲ πολιτικὸν, τὸν δὲ κολακικὸν, τὸν δὲ ἐξ ἐμπειρίας, ὅλον βούλεται καὶ τὸν αἰσχύνῃν εἶναι, διὰ τοῦτο ἐπισημαστικῶς κέρηται καὶ φησιν· « εἰ μὲν ἐκείνον λέγει ῥήτορα τὸν συμβουλευόμενα τὰ κράτιστα, τούτοις « τὸν πολιτικὸν, δέχομαι τὸ ὄνομα. Εἰ δὲ ἕτερον λέγει « τὸν πρὸς χάριν δημηγοροῦντα, οὐκ ἂν εἴη ἐκείνος ῥήτορα. » Οὐλοῦν ἐν τῷ εἰπεῖν « τὰ κράτιστα συμβουλευόμενα » καὶ τῶν συμβουλιῶν αὐτοῦ ὑπέμνησεν, ὥστε αἰδοῦς ἄξιός φανῆναι μᾶλλον. Ἀποσπᾷ δ' ἐκ τούτων τοὺς συνηγούρους αὐτοῦ καὶ συγκρούει τοῖς ῥήτορσιν.

575, 28. Οἷός ἐνίουσ] Ἴνα μὴ πάντας πολεμιούς ἑαυτῷ καταστήσῃ. Διὸ καὶ ἐλαττωσας τὴν ἀπὸ τῶν καθημένων ἔξωρος βοήθειαν εἶπεν « καὶ ἡμεῖς δὲ ὄρατε. »

576, 7. Καὶ οὐδενὶ μέρωμοσι] Ἄλλη θεραπειὰ κατορθοῦσά τι χρῆσιμον, ὡς οὐδέποτε ἡμῖν ὀχληρὸς ἐγενόμεν, ὑπὲρ τῶν κρινόμενων δεόμενος καὶ ἀξίων σωθῆναι. Καινότερον ὄρω τὸν Μειδίῳ τρόπον· κακίζει τοὺς ῥήτορας, διὰ ῥητόρων οἰσεσθαι προθυμοῦμενος.

576, 12. Καίτοι πῶς ἐστὶ δικαίον τοῖνομα μὲν τοῦτο] Ἐνταῦθα φανερώς συνέκρουσε τοὺς ῥήτορας τῷ Μειδίᾳ, καὶ μᾶλλον αὐτοῦ συνηγούρους πεποίηκε. Φαίνεται γὰρ αὐτὸς μὲν ὑπὲρ τῶν ἰσοπέτων ἀγανακτῶν, Μειδίας δὲ ὑβρίζων.

576, 15. Τάχα τοῖνον [ως] καὶ τοιαῦτα] Μίαν οὖσαν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀντίθεσιν διῆκα ἔταμε πρὸς χρῆσιμον. Ἦν γὰρ τοιαύτη ῥήτωρ οὗτός ἐστι καὶ πάντα ἰσοκεμμένα λέγει καὶ παρεσκευασμένα. Ὁ δὲ διετίλει αὐτὴν πρῶτον μὲν εἰς τὸ « ῥήτωρ ἐστίν, » ἵνα καὶ τὴν αἰδῶ κατὰ τῶν δικαστῶν ἑαυτῷ κινήσῃ, καὶ τοὺς ἄλλους ῥήτορας πρὸς τὸν Μειδίαν συγκρούσῃ. Δεύτερον δὲ τὸ ἄλλο μέρος ἔθηκε, τὸ ὅτι « ἰσοκεμμένα γε πάντα λέγει. » Καὶ τῇ λύσει πάνυ ἐνδόξως ἐχρήσατο. Τοῦ γὰρ Μειδίῳ λέγοντος ὅτι σκέπτεται πάντα καὶ πρὸς τὸ μείζον ἐξαιρεῖ τοὺς λόγους, ὁ Δημοσθέ-

νης φησὶν ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ ἐσκέφθαι πολλάκις τὰ δίκαια ἰσοκεμμαι. Ὁ γὰρ περὶ τῶν αὐτῶν συνεχῶς ἀνερευνῶν οὗτος καὶ τὴν ἀλήθειαν εὗρισκει καὶ μείζον οὐδὲν λέγει τῶν ὄντων, εἰδὼς ὅτι ἐξελέγγεται. Μειδίας δὲ μὴδὲν σκεπτόμενος διὰ τοῦτο θρασύτερος ἐσσι καὶ μείζω τοῦ δόντος.

Ὡς ἰσοκεμμένα καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω νῦν] Ἐκ τοῦ περὶ μεθόδου δεινότηκος περὶ προσποιήσεως (Ἡερπογεω. vol. 3, p. 422)· « ἐν τῇ δικανικῇ, κἂν ἰσοκεμμένος « ἤκης, προσποιῶ αὐτόθεν λέγειν, ὅτι ὁ δικαστῆς ὑπο- « πτεύει τὸν ῥήτορα καὶ δέδοικε μὴ ἐξαπατηθῆ. » Ὁ δὲ Δημοσθένης ὁμολογήσας ἐσκέφθαι αἴτιον ὑπέφηνε Μειδίαν. ΒΥ.

576, 20. Γεγραμμένοι μοι τὸν λόγον Μειδίαν] Πρόσφορον αὐτοῦ τῇ φύσει τὸ σκέπτεσθαι· διὸ καὶ ὁμολογεῖ, ὁ δὲ τὰς ἀφορμὰς δεδωκώς, φησὶν, οὗτος τὸν λόγον συνέθεκεν.

576, 21. Ὁ γὰρ τὰ ἔργα παρεσχῆκώς] Σημειῶσαι· ὄρος εἰς πρότασιν προοιμίῳ. Β.

576, 23. Οὐδ' ὁ μεριμνήσας τὰ δίκαια] Ὁ μελετήσας τάληθῆ κατηγορεῖν. Ρ. Καὶ τί, φησὶ, μέγα, εἰ Δημοσθένους καθάπτεται; καὶ ὁ δῆμος ἅπας μετὰ Δημοσθένους διαβληθήσεται.

576, 29. Οἶμαι τοῖνον αὐτὸν οὐδὲ τοῦ δήμου] Συγκρούσας αὐτὸν δικαστῆς καὶ ῥήτορος καὶ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή καὶ ἰππευτῶν καὶ ὀπλιτῶν καὶ στρατηγῶν βούλεται καὶ παντὶ τῷ δήμῳ συγκρούσαι, καὶ φησὶν ὅτι ἡγοῦμαι αὐτὸν καὶ τοῦ δήμου κατηγορεῖν. Πιθανὸν δὲ τὸ νόημα· εἰ γὰρ πᾶσι τοῖς προειρημένους ἐλοιδόρηθη καὶ οὐκ ἐροδῆθη τὴν πρὸς τούτους ἔχθραν, οὐδὲ τοῦ δήμου φείσεται.

577, 3. Ὡς ὅσοι δέον ἐξίναί τε κατέμνον] Ὁ μὲν Μειδίας φάσκει μὴ τὸν δντως αὐτοῦ κατεψηφίσθαι, ἀλλὰ πῆ μὲν τοὺς ἀστρατεύτους, οἱ δέον ἐξίναί τε τὸν πόλεμον κατέμνον ἐν τῇ πόλει, πῆ δὲ τοὺς λείποντας [τὰς] τάξεις. Οἱ γὰρ τεταγμένοι φρουρεῖν φυγόντες τὰ φρούρια τότε ἠκκλησίαζον, καὶ δὴ καὶ ξένοι τινὲς καὶ χορευταὶ τοῦ Δημοσθένους, οἱ παρ' αὐτοῦ τραπέντες κατεψηφισαντό μου. Ὁ δὲ, τὸν δλον δῆμον ὑβρίζει, φησὶ, χορευτὰς καὶ ξένους ἀποκαλῶν. Καὶ τί θαυμαστόν, φησὶ, λιποταξίῳ γραφῆν τὸν Μειδίαν κατ' ἐμῷ κατασκευάζειν, ὁ τὸν δῆμον εἰς ἀστρατεῖαν ὀνειδίζων καὶ λιποτάκτην καλῶν; οἱ τε γὰρ ὀφειλοντες, φησὶν, ἐξελεῖν ἔμνον καὶ οἱ τὰ φρούρια φυλάττοντες τὴν φουσίαν ἐκλεοίτεσαν. Φρούρια δὲ λέγει τὰ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας. Πολέμου γὰρ τότε πρὸς Θηβαίους ὄντος διὰ τὴν Εὐβοίαν, ἀναγκαῖον ἦν τὰς ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰσοβολὰς παρὰ τῶν Ἀθηναίων φυλάττεσθαι.

ζον

577, 4. Ἐξεκκλησίασαν] Συνήθρονον. Β.

577, 7. Ὡς ἴσασιν ὅσοι παρῆσαν ἡμῶν] Πῶς λέγων ὅτι πᾶς ὁ δῆμος κατεχειροτόνησε πάλιν φησὶν « ὅσοι παρῆσαν; » πρῶτον μὲν ὅτι οὐ πρὸς τὸν δῆμον ἐστὶν ὁ λόγος, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δικαστὰς μέρος ὄντας τοῦ δήμου· οὐδὲν οὖν ἐκάλωε τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπολελειφθαι ἔπειτα ὅτι ἐνεχώρει τινὰς ἐκ τούτων εἶναι τῶν εἰς Εὐβοίαν στρατευσαμένων.

Ὡστε κακῶς λέγων] Οὐλοῦν σένηθες αὐτῷ τὸν δῆμον ὑβρίζειν. Δι' ὧν γὰρ ἠπειλεῖ τῷ θαρροῦντι μέρει καὶ ἐφῶκει, διὰ τούτων ὥστε τὸν δλον δῆμον καταδουλώσασθαι.

576, 11. Ἦ καὶ γελοῖα εἶναι] Διὸ καὶ γελοῖα νομιστόν τὰ νῦν δάκρυα· πῶς γὰρ ὁ πάντα [τὸν] δῆμον ὑβρίζων ὡς ταπεινὸς ἂν ἐλεῶτο;

577, 12. Τί λέγεις, ὦ μιαιρά κεφαλή;] Ὅρα πῶς ὑπεραναγκάσκει τοῦ δήμου καὶ λοιπὸν εὐκαίρως ἀποτείνεται πρὸς τὸν Μειδίαν, « ὦ μιαιρά κεφαλή » λέγων; πῶς γὰρ οὐ μιαιρά κατὰ τῆς ἐνεργουμένης ποιουμένη τὰς ὕβρεις;

577, 22. Μεγάλην μεντιὰ ἀρχὴν] Εἰ ἐν τῷ βίῳ πονηρὸς ὢν ὕβρισας ἀδέως, κρινόμενος δὲ τὰ τῶν ἐπεικῶν ἔξεις, ἔλλοι τυγχάνων, μεγάλην ἔσχει ἀρχὴν, ἢ μεγάλην ἥσυχας τέχνην ἐν οὕτω βραχεῖ χρόνῳ, ἐν τῷ κρῖνεσθαι δηλονότι. Δύο δὲ τὰ ἐναντιώτατα φθόνος καὶ ἔλεος.

578, 3. Ὅτ' εἰς Ὀλυμπον διέβησαν] Τὸ « βτ' εἰς » Ὀλυμπον διέβησαν » τοιοῦτόν ἐστιν. Πλείους βοήθειας τοῖς Ὀλυμπίοις ἀπέστειλαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ μέρος. Οἱ στρατιώται οὖν ἐπὶ τῆς τελευταίας πυθόμενοι τὴν Ὀλυμπον ἠλωκίαν, « πάλιν ὑπέστρεψαν καὶ πάλιν ἀπῆλθον εἰς τὴν Θράκην (Ἀττικὴν?). Τούτων οὖν ὁ Μειδίας κατηγορεῖται.

578, 5. Πρὸς τοὺς ἐξεληλυθότας] Περὶ πάντων αὐτῶν πρὸς τῷ τέλει τὸ μῖσος ἐπισωρεύει. Καὶ γὰρ οὐδενὸς φέρεται, φησὶν, ἀλλὰ τοὺς μὲν εἰς τὸν πόλεμον ἱζιόντας διαβάλλει τὸν δῆμον ἀπροατὴν ποιησάμενος, τοῦ δ' αὖ δῆμου κατηγορεῖ πρὸς τοὺς ἐξεληλυθότας διαλεγόμενος. Ἐπειδὴ δὲ πάντα τὸν δῆμον ἀθρόως ὕβρισμαχον οὐ δύναται δεῖξαι, μερκεῖ κατὰ τοὺς καιροὺς καὶ φησιν, βτ' εἰς Ὀλυμπον διέβησαν, κατηγορεῖ τῶν διαβάντων.

578, 12. Ἐμοὶ νῆ τὸν Δία] Τοὺς θεοὺς τούτους ὡς τῶν ἄλλων ἔφοχάτους ἠμύνασι, τὸν μὲν Ἀπόλλων λέγοντες Ἥλιον, τὴν δὲ Ἀθηναῖν Σελήνην, τὸν δὲ Δία τὸν συνέχοντα τὸ πᾶν. Εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις μάλιστα οὗτοι: τιμωμένοι, ὁ μὲν πατρῷος ὢν, ἡ δὲ ἐπώνυμος, ὁ δὲ πολιούχος καὶ βουλαῖος καὶ φάτριος καὶ φίλιος καὶ ἔρκειος.

578, 13. Εἰρήσεται γὰρ εἴτ' ἄμεινον εἴτε μὴ] Μέλλων ἀπορρητὸς λόγους ἐξηγεῖσθαι διατάζειν προσποιεῖται. Λογοποιούντος γὰρ, φησὶ, Μειδίου, βτὶ διαλέσεται πρὸς μέ, πολλοὶ τῶν δοκούντων αὐτῷ λαλεῖν ἠδέως ἤχοντο. Τὸ μὲν οὖν καταμνησθὲν τοὺς φίλους ἀποπον (ὡς γὰρ ἐν ἀπορρητῷ τὴν ἔνδειξιν ἐποιούντο), τὸ δὲ πάντα σιωπᾶν ἀσύμφορον. Τὸ οὖν πεποιήκειν, ἵνα δεῖξῃ καὶ παρὰ τῶν οικείων αὐτὸν μισούμενον; τίνες δὲ οὗτοι σεσιώπηκην, ἵνα μὴ προσπροσθῇ τοῖς εἰρηκόσιν. Ἐπειδὴ φαύλων ἀνθρώπων ἐστὶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων ἐφῆδεσθαι, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογίαν ἔνορκον προσέβηκεν εἰπών « καὶ νῆ Δία αὐτοῖς » πολλὴ συγγνώμη. « Τὴν γὰρ βαρύτητα τοῦ Μειδίου δυσχεραίνουσιν, εἴτε ἐπισπῶμαι εἰς ἔχθραν τοὺς εἰπόντας εἴτε μὴ.

578, 14. Ὡς ἀπῆλλαγμα, περιῶν ἐλογοποιεῖ] Ἄντι τοῦ ἔψευδετο θρυλῶν καὶ λογοποιούμενος « ἐπεισατό μοι » Δημοσθένης, ἀπῆλλάγη τῆς ἔχθρας, λέλυται μοι τῶν « ἐγκλημάτων ὁ κίνδυνος. »

578, 15. Τῶν πάνυ τούτων λαλούντων] Ἴνα μὴ τις εἴποι « τί οὖν οἷς ἔχαιρον οἱ ἔχθοροι; » προσέθηκε, « τῶν « πάνυ τούτων λαλούντων » καὶ « πάνυ ἠδέως. » Διὸ καὶ ὄρκω ἐδέηθη, μὴ τις ἀπιστήσῃ περὶ φίλων τοιαῦτα λέγοντι, καὶ πρὸς τῷ ὄρκῳ καὶ τὰς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπαγεῖ κατασκευάς.

578, 17. Ἄλλὰ καὶ πλουτεῖ μόνος] Οὐχὶ μόνος πλούσιος Μειδίας, ἀλλ' ὅτι μόνον ἑαυτὸν λέγει πλούσιον. Ἐπαχθὲς δὲ τὸ τοιοῦτον.

578, 21. Ἄν ἀποφύγοι, τί ποιήσῃσι οἴεσθε] Μέγας ὁ προσδοκώμενος φόβος, ἂν μὴ σωφρονισθῇ ταῖς δίκαις, τὴν ἀκρόπολιν καταλήψεται.

Ἐξ ἄλλου δὲ τοῦτ' ἂν εἶδαίτε] Ὅθεν δὲ γνώσεσθε τίς

ἔσται ἀποφυγῶν, ἐροῖ. Στοχάσασθε αὐτοῦ τῆς ἐσομένης γνώμης ἀπὸ τῶν ἴδῃ γεγενημένων.

578, 23. Τί γὰρ ἐστὶν δοσις] Πανταχοῦ βούλεται μονομερῆ δεῖκνύνααι τὴν κρίσιν.

578, 26. Οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέδω] Ὅτι οὐ κατέδω καὶ τὰ αὐτῷ ὅμοια εἰς τρία πρόσωπα συνήρμοσται. Β. Εἰ πεποιήκειν αὐτὸν ἢ τοῦ παντὸς δήμου κατὰ γνώμης εὐλαβέστερον, ἔπαινείσθε: εἰ δὲ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου γέγεμε χαλεπώτερος, τί τὸ ποιῶν αὐτὸν ἔσται καλλίονα;

578, 27. Τὸν γὰρ δὴ μέχρι τῆς κρίσεως χρόνον] Ἐως ἂν πέρας ὁ κίνδυνος δέχεται. Ἐστῶ, τὸν πάντα βίον ἐπιτεδεῦσαι σωφροσύνην οὐ δύνασαι, καρτερεῖ μέχρι τῆς κρίσεως ἡμερῶν, ἀγχε διὰ τὴν χρεῖαν τὴν τόλμαν, στήσῃσι λογισμῶ τῆς τιμωρίας τὸ θράσος, κρῖνον τῶς τὴν πονηρίαν τῷ φόβῳ, ἕως ἂν ἴδοις τὴν ἄδειαν.

579, 1. Χειροτονεῖται τις; Μειδίας Ἀναγραφῆος προδέβληται] Ἡ αὐτὸν τὸν χειροτονούμενον πάντως αὐτὸς ἐστὶν ὁ προβαλλόμενος, ἢ βουλομένον τιῶν ὕμῶν τινα χειροτονεῖν ἑαυτὸν ἀντ' ἐκείνου προβάλλεται. Δεικνύσι γὰρ αὐτὸν μηδαμοῦ μὲν παρὰ τοῦ δήμου ζητούμενον, ἑαυτὸν δὲ εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσθούοντα.

579, 2. Πλουτάρχου προξενεῖ] Φίλος ἐστὶ καὶ εὖνους τῷ τυράννῳ. Καὶ γὰρ τοὶ καὶ τὰ ἀπόρρητα οἶδεν, καὶ κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐκείνους βουλευέται. Πρόξενος δὲ ἐκαλοῦντο οἱ χειροτονούμενοι ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τῷ τῆς πρεσβευσίας πόλεις ὑποδέχσθαι, δορυφόροι δὲ οἱ ἐν πολέμοις φιλιωθέντες ἀλλήλοισι, ἰδιόξενοι [δὲ] οἱ ἔξενωμένοι παρὰ τισιν. Ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν βτὶ « Πλουτάρχου προξενεῖ » δύο κατορθοῖ ἔμα: εἰ γὰρ Πλουτάρχῳ συνέστη, οὐκ οὖν φίλος τοῖς τυράννοις Μειδίας. Ἄλλα καὶ τὴν ἔδδοικεν ἀπίστησι Πλουτάρχου, οὐκοῦν Μειδίας κοινῶν τῆς ἀποστάσεως.

579, 3. Τὰ ἀπόρρητα οἶδεν] Φανερώτερον τῆς τυραννίδος τὸ ἔγκλημα. Εἰ γὰρ Πλουτάρχος ἐχθρὸς ἂν τῆς πόλεως ἐπιβουλεύει τῷ δήμῳ, Μειδίας δὲ τὰ ἀπόρρητα ἐκείνου γινώσκει, μετὰ Πλουτάρχου ἄρα καταλαβεῖν βούλεται τὰ πράγματα.

Ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ] Σύνθετος Δημοσθένης τοῦτο λέγειν ἐν ταῖς ὑπερβολαῖς, ὥστερ καὶ ἐν Φιλιππηαῖς, « οὐδ' ἢ Ἑλλάς οὐδ' ἢ βάρβαρος τὴν πλεονεξίαν χωρεῖ » ἀνθρώπου. »

579, 5. Ἡ βτὶ ἐγὼ πέπονθα οὐδὲν] Ἴσοποιεῖ κέρηται, δι' ἧς αὐτὸν τὸν Μειδίαν δεῖκνύσι τὴν τυραννίδα σημαίνοντα. Τὸ γὰρ μὴ φοβεῖσθαι φάσκειν δίκας καὶ δικαστήρια τίνος ἑτέρου πλὴν τυράννου;

579, 7. Ὅς οὖν, ὦ ἀνόρης Ἀθηναῖοι! Οὐδὲ μέχρι δόξης Μειδίας ἀνέχεται φοβεῖσθαι τὸν δῆμον, καίτοι τοῖς ἔργοις φοβούμενος.

579, 8. Τὸ δὲ μηδὲν φροντίζειν ὕμῶν] Διάνοικεν αὐτῷ τυραννικὴν περιέβηκεν.

579, 9. Τοῦτον οὐκ ἀπολωλέναι δεκάκις προσήκει] Τὸ μέγεθος τῆς τιμωρίας τοῖς ἐπιχειρήμασι τοῦ Μειδίου ἠβῆσαν.

579, 11. Πλούσιος, θρασύς καὶ μεγαλόφρων] Καὶ τὰς δοκούσας ἀρετὰς εἰς κακίαν μετέθηκεν ἢ τάξις τῶν ὀνομάτων. Ὁ μὲν γὰρ πλούσιος τὸν ἐμμέσων ἐστίν, ἀλλ' ἢ θρασύτης προστεθεῖσα κακίαν αὐτὸ ἐποίησεν. Ὅμοιος τὸ μεγαλοφρονεῖν τῶν ἔπαινετων ὅπως οὖν τινος καὶ μεγαλόφρονος καλοῦμεν: ἀλλὰ τὸ « βίαιος καὶ ἀναίδης » προστεθὲν οὐ μεγαλοφροσύνην, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπερηφανίαν καὶ ἀλαζονείαν τὸ πρᾶγμα πεποιήκειν.

579, 13. Πού ληφθήσεται νῦν] Πικροτάτην ἔμφασιν δέδωκεν, ὅτι πού δυνατόν ἐπιληφθῆναι; ἐάν γάρ εὐθασῆ κατασχῶν τὴν ἀκρόπολιν, πού αὐτὸν ἐτι δυνήσεσθε λαβεῖν; φανερώς μὲν οὖν ἐγκαλεῖν τὴν τυραννίδα οὐ δύναται διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἐγκλήματος· οὕτως γὰρ ἐτι καταλιπὼν ὁ δῆμος τὸ περὶ τῆς ὑβρεως ζητεῖν ἐπὶ τοὺς ἐλέγχους τοὺς περὶ τῆς τυραννίδος τραπήσεται. Μὴ ἔχων δὲ τούτους σαφεῖς παρασχῆσθαι κινδυνεύσει διὰ τῶν ἐμφάσεων καὶ τῶν ὑπονοιών. Ὅμοι οὖν καὶ τὸ ἀληπτον ἑαυτῷ τηρεῖ καὶ τὸν ἐχθρὸν ἐπιζήθονον καθίστησιν.

Ἄλλ' ἔγωγε εἰ μηδένος ἔνεκα] Πάντα τὰ προσόντα τῷ Μειδίᾳ· καθελῶν καὶ πανταχόθεν ἀλυσισατῆ δεξας τοῖς Ἀθηναίοις βούλεται καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ δεῖξαι χαλεποὺς καὶ ἐπαχθεῖς.

579, 15. Καὶ ἐν καιροῖς] Φαύλοις.

579, 17. Ἐάν μὲν τι τῶν δεόντων ἀπαγγελθῆ] Τὸ τυραννικὸν τῆς γνώμης αὐτοῦ πάλιν διαβάλλει· τὸ γὰρ μὴ συνήδεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ δήμου φθονοῦντός ἐστιν ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις, τὸ δὲ ἕδασθαι κακοπραγούντων, τοῦτο ἴδιον τυράννου. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ περὶ Διοχίτου κατηγορεῖ, ἀλλ' ἐκείνου μὲν οὐχ ὡς αὐτοῦ βουλομένου κατασχεῖν τὴν ἀκρόπολιν, ἀλλὰ Φιλίππου περιποιοῦσαι τὰ πράγματα· ταπεινότερον γὰρ τὸ πρόσθεν ἦν τοῦ ἐγκλήματος· Μειδίαν δὲ ὡς αὐτὸν μέλλοντα τυραννεῖν διαβάλλει.

579, 22. Καὶ τῆς σωτῆς ἀπολαῶν] Πέθος λέγει τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κοινόν. Πάντες γὰρ οἱ τοῖς κακοῖς πιεζόμενοι συστῆλονται πρὸς ἡσυχίαν καὶ σιωπᾶν ἀναγκάζονται, διὸ καὶ ἡμεῖς φέρετε κακίζόμενοι.

579, 24. Τοιοῦτοι γάρ ἐστε] Τόπος ἐστὶ τῆς ἐπαχθοῦς καὶ ὑβριστικῆς ἀποκρίσεως.

579, 25. Οὐδ' οἴεσθε δεῖν χρήματα εἰσφέρειν] Ἄπερ ἦν συνήθη πᾶσι τοῖς πλουσίοις λέγειν πρὸς τὸν δῆμον, ταῦτα μόνου κατηγορεῖ τοῦ Μειδίου. Εἰ γὰρ ἦσαν πταίσαντες κατὰ πόλεμον, τότε οἱ πλούσιοι ἐνεκάλουον τοῖς δημόταις, ὅτι ἡμεῖς μὲν τὰ καθ' ἑαυτοῦς πεποιθήκαμεν, ἐπιτηραρχήσαμεν, χρήματα εἰσενέγκκαμεν, ἡμεῖς δὲ δηλονότι, οἱ μὴ θελήσαντες.

580, 3. Φανεράν ἐπὶ καιροῦ καθίστας] Ὅπως κρύπτειν μὲν ἐν τοῖς καλοῖς καιροῖς τὴν δυσμένειαν, ἰδῶν δὲ πταίσασαν τὴν πόλιν εἰς μέσον ἀγει τὴν τῶς λανθάνουσαν.

580, 6. Τοιοῦτος γάρ εἰ, Μειδία, ὑβριστῆς γάρ εἰ] Ὅσπερ ἐπὶ τοῦ Μειδίου χρησάμενος ἠθοποιοῖται ἑαυτοῦ δι' αὐτοῦ πεποίηκεν ἐπιμαρτυροῦντα τοῖς Ἀθηναίοις, οὕτω πάλιν καὶ τῶν δικαστῶν τῆ ἑμιᾶ κλάσει ἐχρήσατο, ἵνα ποιήσῃ ταῦτα τοῖς δικαστᾶς λέγοντας πρὸς τὸν Μειδίαν, ἅπερ αὐτὸς βούλεται. Μιμησώμεθα, φησὶ, κατὰ Μειδίου Μειδίαν, καὶ τοῖς αὐτοῖς λόγοις πρὸς τὸν πατέρα τῶν λόγων χρησώμεθα, τὸν αὐτὸν ἀποδιδόντες αὐτῷ προσήνεγκαν.

580, 11. Καὶ βοηθήσουσιν οἱ λέγοντες ὑπὲρ αὐτοῦ] Ἔστι μὲν τὸ κεφάλαιον εἰσηγμένον κατὰ ἀπόστασιν, ἔξεστι δὲ τὰ τοιαῦτα ἐν ἐπιλόγοις, διὰ τὸ εἶναι κομματικὰ καὶ ἀσύνδετα· ἄλλως δὲ ὁ ῥήτωρ διὰ τοῦ συνδέσμου συνήψεν αὐτὰ τοῖς φθάνουσιν· εἰ γὰρ καὶ τοῖς νοήμασι ἀπέσχισται, τὰ γοῦν τῆς ἀκολουθίας αἰσῆται. Βούλεται δὲ ἐν τούτῳ περιμαρτυρεῖν τοὺς συνηγόρους τοῦ Μειδίου, κακεῖ δὲ πρῶτόν γε πρὸς τὸν Εὐβούλον ἀποτεινέται. Προέταξε δὲ τοῦτον τῶν ἄλλων συνηγόρων διὰ δύο προφάσεις, ὅτι τε πολλὴ προφῆει τῶν ἄλλων εἰς ὧν καὶ μάλλον ἔδεδοικε τοῦτον ἢ σύμπεπντας τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι πράγματα εἶχεν ἴδια διαλεχθῆναι χωρίσαντα τῶν ἄλλων περιουσιῶν τὸν λόγον.

580, 12. Οὐχ οὕτω τούτῳ χαρίζεσθαι] Ἄντιπίπτον ἔλυσεν, πῶς ἀρτίως ἔλεγεν μηδένα εἶναι φίλον τῷ Μειδίᾳ, καὶ νῦν τοὺς ἐνδοξοτάτους αὐτῷ φάσκεις συνηγόρους; « ὅτι « τούτῳ χαρίζεσθαι βούλονται, » καὶ τὸν ἕρπον προσέθηκεν, ἐπεὶ ἀπέθανον δοκεῖ τὸν συνηγοροῦντα μὴ εἶναι φίλον τοῦ συνηγορουμένου, ἀλλ' ἐπιηράζειν ἔμοι.

580, 14. Ἄν τε ἐγὼ φῶ ἄν τε μὴ φῶ] Καλῶς κατὰ ἐνδοξασμὸν προσήγαγεν, ἵνα δεῖξῃ τὸν Εὐβούλον ὄντα τῆς ἔχθρας αἰτιον· εἰ γὰρ οὐχ ὁμολογεῖ ὁ Δημοσθένης ἔχθραν, πρόδηλον ὅτι Εὐβούλος ἐστὶν ὁ τῆς ἔχθρας καταρχόμενος.

580, 15. Καὶ βιάζεται οὐκ ὀρθῶς] Ἄντιπίπτον ὑπετέμνω, εἰ παθὼν παρὰ σοῦ κακῶς φυλάττει τὴν ἔχθραν; ὁ δὲ καὶ « βιάζεται » εἶπε καὶ « οὐκ ὀρθῶς. » Ἀμφοτέρω δὲ τοῦ κατάρχοντος καὶ ἀδικούντος.

580, 16. Ἀλλὰ κινδυνεύει τὸ λῆαν εὐτυχεῖν] Ἐτερον ἀντιπίπτον ἔλυσεν, διὰ τί οὖν βούλεται ἔχθρὸς σου εἶναι μηδὲν ὑπὸ σοῦ πεπονθῶς; ὅτι λῆαν ἐστὶν εὐτυχῆς. Καὶ δέδωκεν ἐτέρω ἔχθρας ἀφορμὴν τὴν εὐτυχίαν· οἱ γὰρ πλουτοῦντες βουλόμενοι τοῖς πίνησιν ἐπιηράζειν ὑβρίζουσι τε καὶ ἐπαχθεῖς γίνονται. Ἐἴτα καὶ ἄλλο κατάρθρωσε τῷ λῆαν εἰπεῖν εὐτυχεῖν· ἔδειξε γὰρ ὁ δι' ἀρετὴν εὐδοκίμουσιν τὸν Εὐβούλον, ἀλλὰ διὰ τύχην.

580, 17. Ὅπου γὰρ ἐγὼ μὲν] Τὴν φήμην λέγει τὴν περὶ τοῦ φόνου· Εὐβούλος γὰρ ἦν ὁ κατηγορῶν τοῦ Ἀριστάρχου καὶ συναιτιώμενος τὸν Δημοσθένην. Ὅμοίως δὲ φανερώς οὐκ εἶπαν, ἵνα μὴ πάλιν ὑπομιμνήσῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν φήμην.

580, 19. Οὐδὲ ἀρίστα ἀνίησεν] Δείκνυσιν ὅτι χάριν αὐτῷ μάλλον ὤφειλεν Εὐβούλος ὁμολογεῖν ὅτι ἀφῆκεν αὐτὸν, καὶ οὐκ ἀπήτησε δίκην ἐφ' ὅς ἐπαθε παρ' αὐτοῦ κακῶς.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἀγῶσι] Διέβαλλεν ὡς φιλοπράγμονα τὸν Εὐβούλον καὶ ἐργολάβον. Δυσὶν γὰρ θάτερον ἐκ τούτου συμβῆσεται· ἢ γὰρ, ἵνα μὴ δόξῃ τοιοῦτος εἶναι, ἀποστήσεται τοῦ συνηγορεῖν τῷ Μειδίᾳ καὶ πληρωθήσεται ὁ σκοπὸς τῷ ῥήτορι, ἢ τολμῶν ἀναδαίνειν ὑποπτος ἔσται προδιαβεβλημένος ὑπὸ τοῦ ῥήτορος.

580, 20. Μηδὲ τῆς κοινῆς τῶν νόμων ἐπιουρίας] Οὐκοῦν τύραννός ἐστιν Εὐβούλος ὁ τὴν ἰσχύον τῶν νόμων καταλύων.

580, 22. Καὶ μείζον ἢ καθ' ὅσον ἡμῖν ἐκάστηρ συμπερεῖ] Τὸ ὄνομα μόνον εἰσώκησε τοῦ τυράννου· τὰς γὰρ πράξεις ἀνέθηκε, καὶ εἰς φόβον τοῦ μέλλοντος τὸν δῆμον κατέστησεν.

580, 23. Ἔτι τοίνυν παρῆν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ὅτε διὰ τῶν πραγμάτων ἤνθετο τὸν τύραννον καὶ προδιέβαλε, τότε καὶ φανερώς ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα κεχώρηκεν.

580, 25. Καὶ καλούμενος ὀνομαστὴ] Πολλὰ ὁμοῦ κατάρθρωσε· καὶ γὰρ ὅτι Μειδίας ἑαυτοῦ κατέγνωκε, καὶ ὅτι οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχει Εὐβούλος τούτῳ γε μὴ βοηθήσει· καὶ γὰρ ἐκλήθη, καὶ οὐκ ἀπλῶς, ἀλλὰ ματὰ δεήσεως, καὶ παρῆν, καὶ ἐκαθέζετο, καὶ ἔθευρε τὰ γινόμενα, καὶ ἄλλως οὐκ ἀνέστη.

581, 2. Νῦν δὲ ὅτι προσέκρουεν ἔμοι] Δι' ὧν ὁ ῥήτωρ διαβάλλει τὴν αἰτίαν τῆς συνηγορίας, ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ ὅτι ἀδικουμένων βοηθεῖ, κατασκευάζει ὑπὸ τοῦ χρόνου τὴν ὑπόνοιαν. Ἄλλην δὲ ἀν' ἄλλης πρόφασιν εἴρηκε. Τοῦ γὰρ Εὐβούλου θυναμένου λέγειν ὅτι « τότε μὲν οὐκ ἀνέστη » στήν. Ἐν δῆμῳ γὰρ θεοροῦσ' ἡμῖν τί πλέον ἂν ἦν τα « συνηγορῶν; νῦν δὲ ἑμαυτὸν εἰς τὸ δικαστήριον ἐβόλεσα, »

ὁ ῥήτωρ ἄλλην πρόφασιν εἰρήκεν, ὅτι τότε μὲν οὐ συνέπειε διὰ τὸ συναιδέναι ὅτι Μειδίας ἀδικεῖ, νῦν δὲ διὰ τὸ ἐπιρροεῖν ἑμῶι.

581, 4. Μὴ γὰρ ἴστω μηδεὶς ἐν δημοκρατίᾳ] Καὶ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου (p. 436, 7) σχεδὸν αὐταῖς λέξει περὶ Εὐδούλου εἰρήκε « μὴ μοι σωζέσθω μὴδ' ἀπολλώσθω μὴ » αὖτε, »

581, 5. Τὸν δὲ μὴ δοῦναι δίκην] Μεριαμῶ κέχρηται, βουλόμενος δεῖξαι δύναμιν μεγάλην Εὐδούλῳ προσούσαν. Εἰ γὰρ ἱκανὸς ἔστι τὸν μὲν ὑβρίζειν, τὸν δὲ ποιεῖν μὴ δοῦναι δίκην, μέγας τίς ἔστι καὶ ἰσχυρός. Καίτοι περὶ ἑνὸς τοῦ Μειδίου ἀμφοτέρω εἰρήται. Ἐκείνος γάρ ἔστι καὶ ὁ ὑβρίσας καὶ ὁ μέλλων μὴ δοῦναι δίκην ἐκ τῆς συνηγορίας τοῦ Εὐδούλου. Ἄλλ' εἰ μὲν ἐνικῶς ἦν προαγαγὼν, οὐ μεγάλα ἂν εἰδείξεν ἰσχύοντα τὸν Εὐδούλου· τί γὰρ παράδοξον ἔνα τῶν πολιτῶν ἐξελεῖν; νῦν δὲ καταμερίσας τὸ ἐν εἰς πλείονα τὴν δύναμιν ἠδῆσε τοῦ Εὐδούλου.

581, 6. Ἄλλ' εἰ κακῶς ἐμὲ βούλει ποιεῖν] Ἐδείξεν ἐκ τούτων ὅτι καὶ ἡ πρόφασις τῆς ἔχθρας παρ' Εὐδούλου γέγονεν· εἰ γὰρ προήρηται κακῶς ποιεῖν, αὐτὸς ἔστι καὶ ὁ καταρῆσας.

581, 7. Ὡς ἔγωγε μὰ τοὺς θεοὺς] Τὴν ὑποψίαν ἀρνεῖται· τὴν γὰρ κακόνιοιαν ἀπέδειξε ματαίαν κατ' αὐτοῦ γεγενησθαι τὴν φήμην. Εἰκότως τοίνυν ἀγνοεῖν ὑπερ ποίας προφάσεως αὐτῷ πολεμεῖν ἔγνωκεν Εὐδούλος.

581, 8. Δύνασαι μὲν καὶ πολιτεύη] Τὸ μὲν δύνασαι τυραννικόν· δεδιώς τὸ ἐγκαλέσαι τυραννίδα προσέθηκε « καὶ πολιτεύη, » ὥστε δυνασταίαν εἶναι τὴν σὴν πολιτείαν.

Κατὰ τοὺς νόμους δ' ἦντινα βούλει] Παραγραφικῶς ἐπιχειρῆματι κέχρηται. Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ ἐν ἐπιλόγοις παραγραφικῶς πέπυκεν. Οὐ γὰρ αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου πρᾶγματός ἐστι τὸ παραγραφικόν, ὅλον τῆς ὕβρεως, τῶν πλῆγῶν, τοῦ δημοσίου ἀδικήματος, ἀλλὰ τῶν ἔξωθεν παραλυπόντων τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπειδὴ γὰρ βαρὺς Εὐδούλος συνηγορῶν τῷ Μειδίᾳ, χρεῖται παραγραφικῶς πρὸς αὐτὸν, ὅτι « εἰ νομίζεις ἀδικεῖσθαί τι παρ' ἑμοῦ, γράφου καὶ κατηγορήσῃ, μὴ μένοιο τοὺς ἦδη κατηγορηθέντας ἔξαιροῦ. »

582, 2. Κατὰ τὸ ἔτεροσηματίστον. S.

582, 9. Ὡν δ' ἐγὼ παρὰ τοὺς νόμους ὑβρίσθην] Φόβον αὐτῷ κενήκεν, εἴπερ ἴστιν ἐπ' ἐκείνῳ καὶ τοὺς ἦδη κρινομένους ἐκώζειν· ὁμοῦ δὲ καὶ τοὺς δικαστὰς φιλονεικούς πεποίηκε πρὸς τὸν Εὐδούλου. Εἰ γὰρ ἐκείνος ταύτην εἶχε τὴν ὑπόνοιαν ὥστε δύνασθαι τῆς τιμωρίας ἔξαιρεῖσθαι τοὺς κρινομένους, πρόδηλον ὅτι φιλονεικήσοσι καὶ καταγνώσονται τοῦ Μειδίου, ὥστε δεῖξαι παρ' αὐτοῖς οὖσαν τὴν δύναμιν τοῦ καὶ ἀφέναι καὶ κολάζειν, ὅχι παρ' Εὐδούλῳ.

582, 14. Πέπεισμαι τοίνυν καὶ Φιλιππίδου] Πληρώσας τὸ μέρος τὸ κατὰ τὸν Εὐδούλου, ἔπερ ἦν ὡς κατ' ὑπεροχὴν, ἐπὶ τοὺς ἄλλους συνηγόρους κενώρηκεν, οἵτινες καὶ ἦττονος ἀξιώματος μετέχουσι καὶ οὐχ ὁμοίως ἠθικῶν ἀπαιτοῦσι τὸν λόγον. BSYFCV. Μετὰ τοὺς ἰππέας ἐξήτασε τοὺς περὶ Τιμοκράτην, τῇ διαβολῇ τῆς ποιότητος αὐτὴν τὴν μέλλουσαν παρ' αὐτῶν γίγνεσθαι μαρτυρίαν σαθρὰν ἀπεργαζόμενος. BSY.

582, 17. Ἀξιοῦντας δοθῆναι τὴν χάριν] Δριμύως πάνυ, οἶον, μὴ γὰρ οὐκ ἄξιος θανάτου Μειδίας, μὴ γὰρ οὐκ ἴσμεν ὡς εἰκότως ἀναρπάξοιτ' ἂν, ἀλλ' ἡμῖν δότε τὴν χάριν, ἡμῖν αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν δωρήσασθε.

582, 20. Χρήματα δ' αὐτῷ] Τί δυσχεραίνεται πρὸς τὴν ψῆφον, ἣν οἱ νόμοι κομίζουσι λυπεῖ σε Μειδίας τῆς οὐ-

σίας αὐτοῦ στερούμενος; ποιήσον αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν διμεισιον πλούσιον, μετὰδὸς αὐτῷ τῶν χρημάτων τῶν σῶν, ἵνα καὶ νόμιμος ὁ δικαστὴς φανῆ καὶ σὺ φίλος εὐνοούστατος.

582, 21. Δόντων] Ἄντι τοῦ δότωσαν. S.

582, 26. Τὸ δοκεῖν τινεὶ εἶναι δι' εὐπορίαν] Ἀρετὴν μὲν παρ' αὐτοῖς ἣ τι τῶν καλῶν οὐχ εἴηοι τις ἂν, τῷ πλούτῳ δὲ καρποῦνται τὴν δόξαν.

583, 6. Προβολή] Πρόσκλησις εἰς τὸ δικαστήριον. BY.

583, 7. Ἀπεχειροτόνησε] Ἀπεψηφίστατο. B.

Οὐκ ἂν ὁμοίως ἦν δεῖνόν] Ἀναμνηστικαί τούτων, ἵνα μείνωσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης. Ἄτοπον γὰρ ἐξ ἀρχῆς μὲν χαλεπαίνεσθαι, νυνὶ δὲ τοσοῦτων ἀποδειχθέντων ὀλιγωρεῖν.

583, 17. Βλεπалоу τοῦ τραπέζτου] Ἡ γὰρ τέχνη τὴν ὑπόνοιαν ἐνεποίησε.

583, 18. Ὡς τοῦτ' ἐκείνο] Ὁ πάλιν ἠλαττομεν ποιήσιν Μειδίαν.

583, 20. Θσιμάτιον] Χιτωνίσκος μὲν τὸ κολόδιον, θσιμάτιον δὲ τὸ τριβάνιον.

583, 26. Ἐν ἱερῷ δὲ] Ὡστε τὸν τόπον διδάξει τὸ δικαίον.

584, 6. Καὶ τοὺς ἐπιδημήσαντας] Ὡς ἐν κοινῷ θεάτρῳ τῆς Ἑλλάδος φάσκει γεγενῆσθαι τὴν ὕβριν.

584, 14. Οὐδ' ὥσπερ Ἄριστοφάν] Οὗτος φορολόγος ὢν κατέστρε παρ' αὐτῷ τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ, ἀρ' ὢν εἶσι στεφάνους ποιήσαι καὶ ἀναθεῖναι τῇ θεᾷ Ἀθηναίων. Κατηγορηθεὶς δὲ ὑπὸ Εὐδούλου φθάσας τὴν εἰσοδὸν ἀνέβητο τοὺς στεφάνους καὶ πέπαυται ἡ προβολή.

584, 16. Ἐκ τοῦ μηδὲν ὦν πεποίηκεν] Οὐ μὴν ὁ Μειδίας ἦν ἐπεδείξατο ὕβριν κατ' ἑμοῦ καὶ τὰς πληγὰς ἀνακαλέσασθαι δύναται.

584, 21. Θὸδ' ὕβριζε τῇ διανοίᾳ] Τῇ μὲν γὰρ χειρὶ τὸν Δημοσθένην, τῇ δὲ διανοίᾳ τοὺς πάντας. Ὅπου γὰρ ῥήτωρ ὢν ἐγὼ ἐπλήγην, τί ποιήσετε ὑμεῖς οἱ ἦττον ἢ ἐγὼ δίκην λαμβάνειν μενόμενοι;

Τὸν πρῶτον μετὰ ταῦτα] Πρῶτον τῶν ἄλλων μετ' ἐμέ. Ἄλλ' ὡς ἐκ πλείστου] Ἔως ἔστι πόρρω τῶν δεινῶν ἕκαστος φυλαττέσθω.

Ἐπειδὴν ἀναστῆ τὸ δικαστήριον] Τὸν τόπον ἀντὶ τῶν ἐν τῷ τόπῳ, ἴθως ἀρχαίων.

Οὐδὲ μεταστρεφόμενος] Τοιοῦτοι γὰρ οἱ φοβούμενοι.

Συντελέσεται] Ἄντι τοῦ συνακολουθήσει ἢ μάλλον ὑπαντήσει. BY.

Ἐάν τε διακοσίους ἐάν τε χιλίους] Οὐ γὰρ διὰ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ διὰ τοὺς νόμους ἰσχύουσιν.

Ἄρ' ἐάν τις ὑμῶν ἀδικούμενος] Περὶ κριτοῦ καὶ νόμων. B. Ἀνακράγη] Λέγων, ὦ νόμοι.

Καὶ μήτε λειτουργίας] Διὰ τὴν τριηραρχίαν « μήτε δὲ ἄνδρα » διὰ τὸν Εὐδούλου λέγει, τὸ δὲ « μήτε τέχνην » διὰ τοὺς συνηγόρους καὶ τὴν ἀπάτην.

Καὶ μάλιστα τοῦ θεοῦ χάριν] Ἀναγνώσας πρὸς τῷ τέλει τοῦ λόγου τοῦ θεοῦ μείνηται, ἐπειδὴ περ τῶν ἀνθρωπίνων τὰ τῶν κριτιτῶνων ἔστι προτιμότερα.

XXII. ΚΑΤΑ ΑΝΑΠΟΤΙΩΝΟΣ.

Ἡ στάσις τοῦ λόγου πραγματικῆ. Πᾶσα γὰρ κατηγορία νόμου ἢ ψηφίσματος ἢ τινος ἐγγράφου, περὶ μέλλοντος ἔχουσα τὴν σφῆνιν, πραγματικὴν ποιεῖται τὴν στάσιν.

Πουλὴ ὄν ἐστιν ἐνταῦθα περὶ ἐκδόσεως τοῦ ψηφίσματος, τί ἀρα ἐκδίδεται ἐξ αὐτοῦ ἕτερον, εἴτε ἀγαθὸν εἴτε καὶ ἄλλως. Ἔστι δὲ λόγος δευτερολογίας· ὁ γὰρ Εὐκλήμων εἰπὼν πρῶτος ἐν δευτέρῳ ὁ Διοδώρος λέγει. Διὸ οὗτε προοίμιον ἔχει ὁ λόγος οὔτε διήγησιν διὰ τοιαύτην αἰτίαν, ἐπειδήπερ αἶτι τὸ προοίμιον ἕνεκα θεραπείας τῶν ἀκρατῶν λέγεται, ἢ δὲ διήγησις ἕνεκα τοῦ διδάξαι τοὺς ἀκούοντας πᾶς ἔχει τὸ τῆς ὑποθέσεως. Τοῦ ὄν πρῶτον λέγοντος ἤδη καὶ θεραπεύσαντος τοὺς ἀκρατὰς διὰ τῶν προοιμίων καὶ διδάξαντος τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς καταστάσεως, περιττόν ἐστιν εἶτι τὸν δεύτερον λέγοντα αὐτὰ πάλιν εἰπεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι δύο τρόποι εἰσι δευτερολογίας, ὅ τε ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀγώνων καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δημοσίων. Γίνονται δὲ ἑκάτερος οὕτως· ἐπὶ μὲν τῶν ἰδιωτικῶν ὁ εἰς κατηγορεῖ τῶν διακόντων, εἴτα ὁ φεύγων ἀπολογεῖται, εἴτα πάλιν ὁ ἕτερος κατήγορος κατηγορεῖ, εἴτα ὁ φεύγων πάλιν ἀπολογεῖται καὶ πρὸς τοῦτον. Ἐπὶ δὲ τῶν δημοσίων οἱ δύο ἐφεξῆς κατήγορον, εἴτα ὁ φεύγων πρὸς τὴν τῶν δύο κατηγορίαν ἀπελογεῖτο. ΑΡ.

Οὗτος ὁ λόγος μετὰ τοῖς Φιλιππικοῖς πρῶτος ἐστὶ τῶν δημοσίων. Ὁμολογεῖ δὲ τὴν ἔχθραν ὁ κατήγορὸν ὡς προαδικηθεὶς, τῆς κατηγορίας ἀμυνόμενος Ἴνα δὲ μὴ δόξη μόνος ὡς φιλοπράγμων κατήγορεῖν, δεκτικὸν ὡς καὶ ἄλλων ἠδίκηκε. Προεῖρηκε γὰρ Εὐκλήμων, καὶ ἐστὶ δευτερολογία τοῦ Διοδώρου ὁ λόγος· ὅθεν καὶ ἡ κατάστασις ἐπιλείπειν. Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἐν οἷς μὲν ἂν ἐγχωρή λαμβάνειν, ἀρνησάμεθα τὸ δι' ἔχθραν κατήγορεῖν· ἐν οἷς δὲ ἐπιτόλος ἢ δυσμένεια, τὸ ὁμολογεῖν πιθανότερον, ἵνα μὴ ἀλώμεν ἐν τοῖς φανεροῖς οὕτω ψευδόμενοι. Λέγει οὖν· νομοθέτης μοι γέγονεν Εὐκλήμων· πείθομαι τῆς γνώμης· ζηλωτὸν τὸν διδάσκαλον. Μεστὴ δὲ ἤθους ἡ πρότασις φαίνεται, διὰ τὸ ἔαν ἀρα οἷός τε ᾧ. Οὐ γὰρ εἶπε, θαρρῶ πάντως δίκην αὐτὸν εἰσπράξασθαι, ἀλλὰ πειράσομαι ἔαν ἀρα οἷός τε ᾧ. — Κατὰ παράθεσιν δὲ προήκται τὸ προοίμιον. Ὅθεν ἐγένετο καὶ μακρότερον. Συγκρίνει γὰρ τοὺς γενομένους κατ' Εὐκλήμωνος ἅπερ αὐτὸς ἠδίκηται, καὶ φησὶν, οὗτος μὲν γὰρ εἰς χρήματα ἐπεδουλεύθη. 593, 11. Ὅσαρ Εὐκλήμων] Ἡ στάσις πραγματικὴ. —

Ἔστι οὗτος ὁ λόγος μετὰ τοὺς Φιλιππικοὺς δεύτερός ἐστι τῶν δημοσίων. — Ὁμολογεῖ τὴν ἔχθραν ὁ κατήγορὸν, ὡς προαδικηθεὶς τῆς κατηγορίας ἀμυνόμενος. Β. Ἐνόμισάν τινες τοῦτο εἶναι προοίμιον· οὐκ ἐστὶ δὲ, δι' ἣν προεῖπαμεν αἰτίαν, ἀλλὰ προημαστικῆς ἔνοιας, ἵνα μὴ ἕσπερ ἀποτόμας καὶ κατ' ἀρας εὐθὺς εἰσβάλῃ εἰς τὰ κεφάλαια καὶ τοὺς ἀγῶνας. Α.

593, 5. Συμβέβηκε] Τοῦτο ἐνόμισάν τινες εἶναι διήγησιν· οὐκ ἐστὶ δὲ, ἀλλ' ὥσπερ παραδιηγηματικόν. ΑΡ.

593, 8. Ὅστος μὲν γὰρ εἰς χρήματα ἐπεδουλεύθη] Ἐπειδὴ ὁ κλέπτων τὰ κοινὰ εἰς ζημίαν χρημάτων βλάπτεται καὶ τῆς οὐσίας ἐκπίπτει, διὰ τοῦτο οὕτως εἴρηκε, καὶ τὸ παρ' ὑμῖν ἀδίκως ἐκπίπτειν, ὅτι ἐκβέβληται τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἀπαιτήσεως τῶν εἰσφορῶν. Διὸ καὶ εἶπεν ἀδίκως.

593, 10. Οὐδὲ εἰς] Οὐδὲ τῶν φίλων δηλονότι. ΤC.

593, 11. Εἰ τὰ κατασκευασθέντα] Δείκνυσιν τὴν συκοφαντίαν ἢ λέξις· κατασκευάζει γὰρ τις τὰ μὴ ὄντα.

593, 12. Ἄ καὶ λέγειν ἂν ὀκνήσειε] Ὅρα τὴν μέθοδον τοῦ ἄ καὶ λέγειν ἂν. Δι' ὧν γὰρ ὀκνεῖ καὶ παραιτεῖται λέγειν, διὰ τούτων ὡς καθαρὸς ὑπάρχει βοᾷ. Τὸ δὲ παρὰ καὶ τὸ ἐξῆς κατὰ μέρος δεῖ προφέρειν, ἵνα ἔμφανη τὴν ἀσιπλίαν. Τὸ τε γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ ἔμαυτοῦ μάλιστα

πολύ σημαίνει τὸ σβάς· οὐδὲ ἄλλου μὲν πατέρα τολμῶντος ἀποκτείνει, τὸν ἔμαυτοῦ πᾶς ἂν ἀρα ἐμίσουν; ἔχει γὰρ πολλὴν ἐπίτασιν τῆς αἰδοῦς.

593, 14. Κατασκευάσας] Τὸ μὲν κατασκευάσας ὑποκτον καὶ ὅμοιον τῷ προτέρῳ· τὸ δὲ περὶ τῆς ἀσθεῖας τῆς εἰς τοὺς κατοχομένους τοιοῦτον ἦν· οὐκ ἠδύνατο Ἄνδρωτίων φόνου κατηγορεῖν κατὰ τοῦ Διοδώρου ποιήσασθαι μὴ ὦν τοῦ πεφονευμένου συγγενεῖς. Αὐτοῖς γὰρ μόνους ἐπιτρέπουσιν οἱ νόμοι. Γράφεται οὖν τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀνηρημένου, θεῖον ὄντα τοῦ Διοδώρου, ἀσθεῖας, ὅτι συνδιατρίβει αὐτῷ διεφρακτότι τὸν πατέρα, δέον ἐπελαθεῖν ὑπὲρ ἀδελφοῦ τεθηνηκότος· Τὸ δὲ ὅτι ἐὶ συνέθε ὡς πολλῶν καὶ τοιούτων ἐν τοῖς δικαστηρίοις πιστευομένων, κἂν μὴ ἦ ἀληθῆ. Αὐτὸς δὲ ἐπικρίνει διὰ τοῦ οὐκ ἐστὶν οὐδεμία, ὡς ἀποδεχόμενος τὰς πόλεις, εἰ μὴ δέξαιντο.

593, 22. Ἐγὼ τοίνυν ταῦτα] Ἐπειδὴ ἀλόγους τοῦ θεοῦ καὶ αὐτὸς ἐμελλεν ἔνοχος ἔσθαι καὶ κινδυνεύσαι, ἢ ὅτι συνεπόνει τῷ ἔλω γέροντι τε ὄντι καὶ δεομένῳ συγγόρου. Ἐμψασιν δὲ ἔχει τὸ ἐγὼ, οἷον ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπειρος περιγέγονα τῷ δικαίῳ τοῦ τεχνίτου τούτου. Τὸ δὲ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον, οἷον αἰ ἀθάνατος ἔσομαι τῷ προηδικηκότι κατήγορος. Δι' ὧν δὲ σφοδρῶς ἀγανακτεῖ, διὰ τούτων τὸ μέγεθος ὧν ὑπέστη δηλοῖ. Τὸ δὲ μεθ' ὑμῶν, οἷον μετὰ τῶν ἠδίκημένων. Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν, ἀ παρέλιπεν Εὐκλήμων ἐρῶ, ἵνα μὴ ἀντιπέσῃ ὅτι συνειδώς ἀχρηστα παρέλιπεν, ἐπάγει ὅτι ὠφελίμῳ ἐστὶν ὑμῖν ἀκούσαι.

593, 23. Παρὰ μικρὸν] Σημειώτερον τὴν λέξιν, ὅτι ζήλωρ Θουκυδίδου μετρομεθίστη. Κάκεινος γὰρ εἶπεν· « ἐνίκησαν παρὰ πολὺ » ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ παρὰ πρόθεσις ἀντὶ τοῦ κατὰ ἐστὶν. ΑΡ.

593, 24. Τὸ πέμπτον μέρος] Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων φησὶν ὅτι πεντακοσίων ὄντων τῶν δικαστῶν εἰ ἔλαβε τὸ πλεον μέρος τῶν ψήφων ὁ κατηγορούμενος, οὐδὲν ἔπαχε δαιμόν, ἀλλ' ἀπέλειπε· εἰ δὲ ὁ κατήγορος μὴ μετέλαβε τὸ ε' μέρος, ἀλλ' οἱ πλείστοι τῷ φεύγοντι ἐληφίσαντο, πρὸς τῷ ἠττηθῆναι τὴν δίκην τὸν κατήγορον καὶ ἐζημιούτω χιλίας δραχμαῖς, εἰ δὲ μετέλαβε τὸ πέμπτον, ἠττάτω μὲν, οὐ μὴν ἐζημιούτω. Ἐζητήθη δὲ διὰ τί ὁ Ἄνδρωτίων μὴ μεταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐκ ἠτιμώθη, ἀλλὰ χρήματα ἔδωκε, καὶ ταῦτα ἡσίστου λέγοντος. Λέγομεν ὅτι ὁ ἐν τριῶν δικαστηρίοις ἠττώμενος ἐν διαφόροις πράγμασιν, οὗτος ὡς συκοφάντης ἠτιμώτω· ὁ δὲ ἐν ἐνὶ, ὥσπερ Ἄνδρωτίων, ἔδιδου χιλίας, ὡς φησὶν ὁ Γενέθλιος. ΑΡ. Οἱ μὴ μεταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων κατετίθεσαν ἐπιτίμιον. Θεόφραστος ἱστορεῖ λέγων οὕτως· « Ἀθήνησιν οὖν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν, « ἔαν μὴ μεταλάβῃ τις τὸ πέμπτον μέρος, χιλίας ἀποτίνεσι, « καὶ εἰ πρόσσει τις αἰμίαν, οἷον τὸ ἐξείναι μῆτε γράει « ψαοθαὶ παρανόμων μῆτε φαίνειν μῆτε ἐφηγεῖσθαι. » ΑΡ. Ἔθος ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰς δίκας γυμνάζεσθαι πρῶτον παρὰ διαιτητῆς τισὶ πρὸ τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον. Τοῦτο δὲ ἐγένετο, ἵνα μὴ συνεχῶς καθίζωσι δικαστήρια καὶ ἀπλῶς ἐνοχλῶσι τοῖς δικασταῖς. Εἰ δὲ μὴ πέρας ἔσχε παρ' ἐκείνους, τότε εἰσῆγε ἡ δίκη παρὰ τοῖς δικασταῖς. Πάλιν δὲ καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν πάντα ἐποίουσαν πρὸς τὸ μὴ καθίζειν δικαστήρια, ἵνα μὴ πολλὰ χρήματα ἀναλίσκειν ἢ πόλις ἀναγκάζηται. Ἐλάμβανε γὰρ εἰς ἕκαστος τῶν δικαστῶν ἀπὸ τῆς πόλεως μισθὸν ὑπὲρ τοῦ δικάσαι τριώβολον, ὡς ἔχομεν καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (Eq. 255) φράτορας τριώβλου. ΑΡ.

594, 8. Ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν εἴρων] Ταῦτα προοίμια καὶ τινες ἔννοιαι πρὸ τῶν ἀγώνων διαδέλλουσαι τὸν Ἄνδροτιῶνα ὡς ἀπατᾶν θέλοντα, ἵνα μὴ δοκῇ αὐτὸς τοῦτο ποιεῖν ὃ μίμνεται. Οἶδα τὴν τέχνην, οὐκ ἀγνοῶ τὴν ἀπάτην ἢ μᾶλλον χρῆσθαι διὸ προδιόδοσκω, ἵνα φυλάξῃσθε. Εἰς τὸ αὐτὸ. Μετὰ τὸ προοίμιον ἀρχεται τῆς διαβολῆς τῶν Ἄνδροτιῶνος λόγων. Κατάστασιν γὰρ ὁ λόγος οὐκ ἔχει διὰ τὸ γνωρίζεσθαι τὴν ὑπόθεσιν τοῖς ἀκούουσιν. Ἄξιον δὲ ἐπισημάνεσθαι περὶ τῆς διαβολῆς ταύτης, ὅτι μέλλων αὐτὸς σοφίζεσθαι τὸν ἀκροῦμενον, ἐκ τῆς τοῦ προσώπου ποιότητος τὴν ἐναντίαν ὑπόληψιν ἐργάζεται. Ἐχων γὰρ ἔνδοξον πρόσωπον καὶ γνώριμον ἐκ παιδείας τὸ ἀνταγωνιζόμενον, εἰς αὐτοῦ λαθεῖν τὴν διαβολὴν ἐπιεργασεν. Ἀπάγων γὰρ τὸν ἀκροατὴν τῆς καθ' ἑαυτοῦ ὑπονοίας τοῦτο ποιεῖ. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὑπολάβοι τῶν ἀκροατῶν τὸν ἰσχυρότερον εἶπεῖν, μᾶλλον ἐξαπατῆσαι προελέσθαι ἢ τὸν ἄπειρον ἀγώνων καὶ λόγων;

594, 11. Ἀπλοῦν] Τὸ ἀπλοῦν τρία σημαίνει· ὡς ἐπὶ ἀριθμοῦ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ διπλοῦ· καὶ ἀπλοῦν τὸ ἐκτὸς κακουργίας· πρὸς τούτοις σημαίνει καὶ τὸ σύντομον. AR.

594, 15. Πάντα τὸν βίον] Ὅρα τὸ πάντα τὸν βίον. Ἐπὶ τὴν προαίρεσιν μεταγίει τὴν διαβολὴν ἀποστήσεως τῆς τέχνης. Ὅλον γὰρ ἤλασε τὸν βίον εἰς τὸ κατορθῶσαι τῆς ἀπάτης τὴν τέχνην. Ἔστι γὰρ οὗτος τῶν Ἰσοκράτους ἑταίρων ἐπίσημος.

594, 17. Ὀμωμοσμένοις] Ἐγγχειρεῖ ἀπὸ τούτου, ὅτι οἱ μᾶλλοντες δικασίῳ ὤμωμον πρότερον δικαίως κρινεῖν, εἴτα ἔκρινον. LXXS.

594, 22. Ἔστι γὰρ εἰς μὲν] Εἰσβάλλει λοιπὸν ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ νόμιμον κεφάλαιον. FLXTP. Ἔστι γὰρ] Ἐντεῦθεν ἀρχεται τοῦ νομίμου κεφαλαίου. A.

594, 24. Νόμος ἐστὶ, φησὶν] ἐν τῷ « νόμος ἐστίν » ὄρα τὴν οἰκονομίαν τοῦ ῥήτορος. Οὐ γὰρ ἡ φύσις τῶν πραγμάτων ταύτης προσδέεται τῆς τάξεως, ἀλλ' ἡ δεινότης τοῦ ῥήτορος τὴν οὖσαν ἰσχὴν παρεκίνησεν, ἀχρηστον ἐκ τῆς θέσεως ἀποδείξασα. Οἷόν τι λένω· πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Διοδώρου προτεινόμενον περὶ τῶν νεῶν νόμον, οὐκ ἐποίησατο τὰς τριήρεις ἢ βουλή, τὴν δωρεὰν οὐ δύναται λαθεῖν, ἀπαντᾷ ὁ Ἄνδροτιῶν εὐθύς πρὸς τοῦτο ὅτι νόμος ἐστὶν ἕτερος κελύδων, ἐὰν ἀξίως ἢ βουλή δοκῇ βουλευσάσαι δωρεᾶς, δίδόναι τὸν δῆμον τὴν χερίν, καὶ οὕτως ἔμελλεν ἰσόρροπος τῶν δύο νόμων ἢ μάχη γίνεσθαι. Διὰ τοῦτο προὔφαρπασας ὁ ῥήτωρ ἀχρηστον τὴν μνήμην ἀπέφηνεν. Ὅτι γὰρ μάτην ἐνταῦθα τίθεται καὶ διὰ τὴν εἰρημένην χρεῖαν, ἵνα μὴ ἀπαιτήσῃ δευτέραν ὁ ἀκροατὴς τοῦ νόμου διήγησιν, δῆλον ὅτι οὐδαμῶσαν ἀπάντησιν ἢ μάχην ἢ ἀντιλογίαν πεποιήται ΑΛΛΩΣ. Τοῦτό ἐστιν ὑφαρπασαί τῶν ἀκροατῶν τὴν ὑπόθεσιν. Τὸν γὰρ νόμον, ὃν ἂν εἰκότως ἀντίθικεν Ἄνδροτιῶν τῷ παρὰ Δημοσθένους, μεταθεὶς ἀντεξετάζει πρὸς τὸ ἔθος, οὐ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων τοῦτο δεχομένης, ἀλλὰ τῆς τοῦ ῥήτορος βίας μετακινούσης τὴν τέχνην Ὅρα γὰρ ἐκ παραθέσεως καὶ τὸ σφίσιμα. Λεγέσθω δὲ ὁ παρὰ Δημοσθένους λόγος. Νόμος ἐστίν, ἐὰν μὴ ποιήσῃται τὰς τριήρεις ἢ βουλή, μὴ λαμβάνειν τὸν στέφανον. Οὐκ οὖν τούτων Ἄνδροτιῶν λυεῖ, ἀντιθεὶς καὶ αὐτὸς ἕτερον κελύδοντα, ἐὰν ἀξίως ἢ βουλή δοκῇ βουλευσάσαι δωρεᾶς, δίδόναι τὸν δῆμον τὴν δωρεὰν αὐτῇ. Ἄλλ' ἵνα μὴ ἰσόρροπος γένηται τῶν δύο νόμων ἢ

μάχη, διὰ τοῦτο ἀναγκαίως τὴν τάξιν αὐτῶν παρεκίνησε, τὴν δεινότητα καὶ τὴν τέχνην ἀντιθεὶς τῇ τοῦ γράμματος ἰσχύϊ· διὰ τοῦτο αἱ προδιαβολαὶ κατὰ Ἄνδροτιῶνος, ἵνα Ἄνδροτιῶν ὁ σοφίζόμενος, ἀλλὰ μὴ ὁ Δημοσθένης, φαίνεται. Ὅτι δὲ σοφίσματος ἕνεκεν τίθεται καὶ ἄχρι τῆς μνήμης μόνον ὁ νόμος, ἵνα μὴδὲ δευτέραν ἐξετασὶν ὁ ἀκροατὴς ἐπιζητῇ τοῦ αὐτοῦ νόμου, δῆλον ἐκ τοῦ μὴδεμίαν ἀπάντησιν μὴδὲ ἀντιλογίαν μίμναι μάχην ἰσχυρὰν αὐτῷ γεγενῆσθαι πρὸς αὐτὸν τὸν νόμον.

594, 25. Ταῦτ' ἐπήρετο] Δευτέρον μέρος τῆς ἀντιθέσεως. Σωσόφισται δὲ οὐδὲν ἤττον ἢ τὸ πρότερον. Αὐτὸν γὰρ τὸν Ἄνδροτιῶνα ὁμολογούοντα παρέχει ἐπιρωτῆσθαι τὸν δῆμον καὶ χειροτονίαν γεγενῆσθαι, ἵνα πάλιν τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἀντιθέσεως πρὸς λύσιν ἑτέρας ἀντιθέσεως λάσῃ. Μᾶλλον γὰρ ὑπερον τιθέναι, ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἔδοξα αἰτούσῃ, παρὰ τὸν νόμον εἴρηκα· ἵνα φαίνεται Ἄνδροτιῶν ἐναντία λέγων αὐτὸς ἑαυτῷ, ἐνταῦθα μὲν ἐπὶ ἐπιρωτῆσθαι ὁ ἐπιστάτης, ἔτερωθι δὲ πάλιν ἐπὶ οὐκ ἤτησεν. Αὐτὸς γὰρ ἐξελεγχθήσεται ὑπὸ τῶν οἰκείων βημάτων ἤττω, εἴπερ ἡ ἐρώτησις τρόπον τινὰ καὶ αἰτήσις. Εἴτα ἢ λύσις ἐπιήκει οὐ πρὸς τι μέρος, ἀλλὰ πρὸς τὴν διάνοιν ἔπασαν τῆς ἀντιθέσεως, εἰ κατὰ τὸν νόμον ἔγραψες, ταῦτ' ἄλλοι μᾶλλον ἔχρησεν αὐτὸ γενέσθαι τὸ προδοῦλεμα· ἵνα δοκῇ πρὸς τὸν νόμον ἀπαντῶν ἀποκλείειν Ἄνδροτιῶνα μνήμης τοῦ νόμου δευτέρας. Περιττὸς γὰρ δόξει τοῖς ἀκούουσιν, εἴπερ εἰς ἑτέραν χρεῖαν παραλαβὼν τὸν νόμον ἐπὶ μνησθείη τοῦ αὐτοῦ νόμου. Τὸ δὲ κατὰ νόμον προστίθειεν ὁ ῥήτωρ ὡς ὑπὸ τοῦ Ἄνδροτιῶνος λεγόμενον, ἵνα εὐκροτήσῃ τῆς λύσεως. Φιλεῖ γὰρ τοῦτο ποιεῖν. Ἡ μέντοι λέξις πρὸς δὴν τείνει τὴν διάνοιν οὕτως, εἰ κατὰ νόμον ἔγραψες, ταῦτ' ἄλλοι μᾶλλον ἔχρησεν γίνεσθαι προδοῦλεμα.

Ἐπήρετο] Ταῦτα ἠρώτησε, φησὶν, ὁ ἐπιστάτης. Ἐπιστάτης δὲ λέγεται εἰς τῶν ἰ' προέδρων. Ἀφ' ἐκάστης δὲ φυλῆς τῶν ἰ' προεβόλοντο ν' ἄνδρες καὶ ἐγίνοντο ὁμοῦ οἱ πάντες φ'. Εἴτα ἐκ τούτων τῶν φ' ἐπληροῦτο ἢ βουλή τῶν φ' Ὅι αὐτοὶ δὲ καὶ πρυτάνεις ἐγίνοντο, αἱ τῶν ν' ἀνδρῶν τῶν ἀφ' ἐκάστης φυλῆς κλήρω κατὰ διαδοχὴν διοικούντων καθ' ἕνασπον μνήμον οἱ πρυτάνεις κυρίως αὐτοὶ οἱ ν' ἐν ἐκείνῳ τῷ μηνί, ἐν ᾧ ἐπρυτάνευον καὶ διοίκουν τὰ τῆς πόλεως. Ἀπὸ δὲ τῶν ν' πάλιν ὁ μείζων προσβάλλετο καὶ ἐκαλεῖτο πρόεδρος, ὡς εἶναι ἐκ τῶν ἰ' φυλῶν ἰ' προέδρους. Τούτων δὲ τῶν προέδρων εἰς ἕκαστος αὐτῶν κατὰ διαδοχὴν καθ' ἕκαστην ἡμέραν ἐγίνετο ἐπιστάτης. AR.

Ὁ ἐπιστάτης] Ἐπιστάτης ἀρχῶν τῶν πρυτάνεων, ὃς προσάγει τῷ δήμῳ τὰς κρίσεις καὶ δοκιμασίας τῶν κοινῶν. BLY.

594, 26. Διαχειροτόνησεν] Ἀντὶ τοῦ ἐσέβητο. A.

594, 29. Αὐτὸ τὸυαντίον] Τὸ σχῆμα περιτροπή. A.

595, 4. Φῆσαι τοίνυν] Σωσόφισται ἢ παρούσα ἀντιθεσις· ἔχει μόντοι ἀκολουθίαν δοκεῖ πρὸς τὴν ἑτέραν. Ἐγκαλοῦντος γὰρ τοῦ Δημοσθένους, τί δήποτε ἀπροδοῦλετον εἰσήμεγας τὸ ψήφισμα; ἀκολούθως ἀποκρίνεται Ἄνδροτιῶν, ἔθος ἐστὶ τοιοῦτον· εἰς τὸ ἀπίθανον δὲ τρέπων τὸν λόγον, διοριστικώτερον αὐτὸν εἰσάγει λέγοντα τοῦτον ἀπάσας τὸν τρόπον εἰληφέναι τὰς βουλάς, εἴτα προστίθεντα τὸ καὶ οὐδεμιᾷ γεγενῆσθαι προδοῦλεμα πώποτε, ἵνα ὁ ἀκροατὴς ἐξ ὧν οἷδε τῶν λέγοντα μάχηται. Τίς γὰρ ἂν Ἄνδροτιῶνος ἀνάσχοιτο λέγοντος, μὴδεμιᾷ γεγενῆσθαι προδοῦλεμα ἐν τῷ παρεληλυθότι παντὶ χρόνῳ. Οὐ γὰρ

ἢν εἰκός, κειμένον νόμου ἀπροβούλευτον μὴδὲν εἶναι ψή-
φισμα, πάσας τὰς βουλάς, ὅσα πώποτε εἰλήφασιν, ἀνευ
προβουλεύματος εἰληφέναι αὐτὸς εἰδώς πολλάκις καὶ προ-
βουλεύματα γεγραμμένα. Ἄλλ' εἰ μὲν τέθεικε τὴν ἀντί-
θεσιν λέγουσαν μετὰ τῆς ἀληθείας τὸ καὶ τίνα εἰληφέναι
βουλὴν ἤδη τούτων τὸν τρόπον, δύσλυτον ἂν αὐτὸς ἑαυτῷ
κατεσκευάσας τὴν ἀντίθεσιν. Πῶς γὰρ ἂν ἔλυσεν; ἢ εἰ καὶ
ἔλυσεν, οὐκ ἰσχυρὸς ἂν ἔλυσεν. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ᾗδει
συμβάν ἐπὶ τινων βουλῶν, διὰ τοῦτο ἐφ' ἅπαντα τὸν χρό-
νον ἤγαγε τὸν διορισμὸν καὶ ἐφ' ἀπάσας βουλάς, λέγων
μηδεμιᾶ γεγενῆσθαι προβούλεμα πώποτε, ἴν' ἐκ τῆς τῶν
ἀκροατῶν μαρτυρίας ἐλεγχθῆι τὸ ἀπίθανον. Ὅθεν καὶ
τεθάρρησεν ἐν τῇ λύσει διορίσασθαι καὶ εἰπεῖν, ἐγὼ δὲ οἴ-
μαι μὴ οὐχὶ λέγειν αὐτὸν ἀλήθειαν.

595, 4. Ἐγὼ δ' οἴομαι μὲν] Ἐνοτάσει καὶ ἀντιπαρα-
στάσει ἐνταῦθα κέχρηται, ἐνιστάμενος μὲν πρῶτον καὶ
λέγων, μάλιστα μὲν ψεύδεται· οὐδεμίαν γὰρ νομίζω βουλὴν
ἀπροβουλεύτως ἕστεφανώσθαι. Ἐἵτα ἀντιπαραστάσει· εἰ
δὲ καὶ δοῦμεν τοῦτο ἀληθὲς εἶναι, ὡς σὺ λέγεις, οὐ καθ'
ὃ καὶ ἄλλοι ἡμάρτησαν πρῶτην, ὀρεῖσαι καὶ σὺ ἀκολουθή-
σαι τῇ ἐκείνων ἁμαρτίᾳ. ΑΒ.

595, 8. Οὐ μὴν] Ἐπειδὴ τοῦτο ᾗδει γεγενημένον ἐπὶ
τινων βουλῶν καὶ ἤδη συμβεβηκὸς ἔθηκεν, ἐκ τῆς τῶν
πραγμάτων φύσεως καταναγκασθεὶς, καὶ συγκρίνει τὸ ἐπὶ
τινων ἔθους ἐνταῦθα τῷ νόμῳ, καὶ δείκνυσιν τὸ γράμμα
τῶν ἔθων ἰσχυρότερον, ὅτι εἰ καὶ γέγονεν, οὐκ ὀρθῶς
πεποραγμένον φαίνεται.

Ἔστι μὲν ὡς ἀπὸ ἔθους ἡ ἀντίθεσις. Ἰκανῶς δὲ καὶ
αὐτῇ διαβέβληται· τὸ γὰρ λέγειν ἅπασας ἀπαξιαπλῶς οὕτως
εἰληφέναι τὰς βουλάς ἀπίθανον τὸν λόγον ἐργάζεται· καὶ
τὴ, οὐδεμιᾶ γεγενῆσθαι προβούλεμα πώποτε· ἢ γὰρ
ὑπερβολὴ τὴν ἀπιστίαν ἐργάζεται τοῖς ἀκούουσιν· ἢ δὲ
λύσει συγκρίνει τὸ ἔθος τῷ νόμῳ καὶ δείκνυσιν τὸ γραφὴν
τῶν ἔθων ἰσχυρότερον. FLYP.

595, 17. Ὅσπερ γὰρ, εἰ τις ἐκείνων προήλω] Στρογ-
γύλον σχῆμα· τοῦτο κείται καὶ εἰς τὸν κατὰ Ἀριστοκρά-
τους. Β.

595, 18. Λύει ἀντιδιορίζόμενος. RS.

595, 23. Ὁ νόμος, φησὶν, οὐκ ἔᾶ] Ἀυτῇ ἡ πρότασις
τῆς ἀντιθέσεως. Ἔστι δὲ τετραμερὴς ἡ ἀντίθεσις. S.
Εἰςβόλῃ εἰς τὸν δεῦτερον νόμον τὸν περὶ τῶν νεῶν. Ὁ
νόμος, φησὶν, οὐκ ἔᾶ τὴν βουλὴν αἰτῆσαι τὴν δωρεάν.
Ταύτῃ ἀκόλουθος ἦν ἐκείνη, ὥσπερ ἔφαμεν, ἢ λύσει, ἢν
ἀπέριψεν ἄνω ὁ ῥήτωρ, ὡς ἐπεσημηνάμεθα, ὅτι νόμος
ἐστὶ κελεύων, ἔὰν ἀξίως ἢ βουλὴ δοκῆι βουλευσάσαι, καὶ τὰ
ἐξῆς. Πεποίηκε δὲ τὸν Ἀνδροτίωνα ἐριστικώτερον ἐνταῦθα
ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους νόμου μαχόμενον, ἵνα ἀπαγάγῃ
τὴν διάνοιαν καὶ τοῦ ἀντιδικίου καὶ τῶν ἀκρωμένων τῆς
μνήμης τοῦ ἰσχυροτάτου νόμου. Ἔστι τοίνυν τετραμερὴς
ἡ ἀντίθεσις. Ταύτης δὲ τὸ μὲν πρῶτον μέρος ἐστὶ κατὰ
Ἀνδροτίωνος. Ὁμολογεῖ γὰρ μὴ ἔξεῖναι τῇ βουλῇ τὴν
δωρεάν αἰτῆσαι εἰ μὴ ποιήσαιο τὰς τριηρεῖς. Καίτοι γε
ἀπίθανον εἶναι δοκεῖ τὸ τινὰ αὐτὸν καθ' αὐτοῦ τὰ λυπούντα
λέγειν· ἀλλ', ἐπειδὴ περὶ ἡθουλήθῃ τὸ οἰκίον ἰσχυρὸν
ὁμολογοῦμενον καταστήσαιο, διὰ τοῦτο τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ
ἀντιδικίου χρεῖται. Εἴτ', ἐπειδὴ περὶ ἑώρα θαρροῦντα τὸν
ἀνόμορον τῇ τῶν λόγων τέχνῃ, ὄντα ἐριστικόν—τοῦτο γὰρ
προδιαβάλλων τὸν ἄνδρα εἴρηκε—, διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεικὸς
ἡγήσατο περιθελίαι αὐτῷ καὶ λόγους ὁμολογούντας, ἵνα
φαίνῃται δεινὸς εἰπεῖν, ἐξ αὐτῶν τῶν ὁμολογούμενων δῆ-

θεν περιγίνεσθαι φιλονεικῶν διὰ τὴν τέχνην. Τὸ δὲ δεύ-
τερον μέρος ἐστὶ, δοῦναι δὲ γε οὐδαμῶς, φησὶ, κωλύει
τὸν δῆμον. Τοῦτ' ἐστὶν ἐκ διανοίας τοῦ νόμου κατὰ τὸ
παριμένον, ὃ χρώμενον ποιεῖ ἀντὶ τοῦ νόμου τὸν Ἀν-
δροτίωνα, διὰ τὴν ἑαυτῷ προσοῦσαν τέχνην. Σοφιστοῦ
γὰρ τὰ μὲν κείμενα ἔαν, ἐκ δὲ τῶν μὴ κειμένων περισσῆσαι
συνλογίζεσθαι. Τὸ δὲ τρίτον μέρος ἐστὶν, ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν
ἔδωκα αἰτούσῃ, καὶ τὰ ἐξῆς. Τὸ δὲ τέταρτον, εἰ δὲ μὴ
πεποίημαι μείλιαν περὶ τῶν νεῶν, καὶ τὰ ἐξῆς. Τὸ μὲν
οὖν πρῶτον μέρος τῆς ἀντιθέσεως οὐ λύει· ὑπὲρ γὰρ ἑαυτοῦ
καὶ οὐκ ὑπὲρ Ἀνδροτίωνος κείται. Ἀνδροτίωνος γὰρ
ὁμολογούντος μὴ ἔξεῖναι τῇ βουλῇ τὴν δωρεάν αἰτῆσαι,
εἰ μὴ ποιήσαιο τὰς τριηρεῖς, τὶ ἀντιλέγει πρὸς τοῦτο
Δημοσθένους, πλὴν ὅτι ἤτησε; τοῦτο δὲ πειράται ἐξ αὐτῶν
πάλιν τῶν Ἀνδροτίωνος λόγων ἀποδεικνύοναι, ὅπερ ἦν
τρίτον τῆς ἀντιθέσεως μέρος, ἐχόμενον τῆς πρώτης προτά-
σεως. Τὸ γὰρ τρίτον μέρος ὥσπερ κατασκευὴ τῆς προτά-
σεως ἐστὶ. Τίς γὰρ ἡ πρότασις; ὁ νόμος οὐκ ἔᾶ τὴν βου-
λὴν αἰτῆσαι τὴν δωρεάν· ἢ δὲ τρίτῃ ἐστὶν, ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν
ἔδωκα αἰτούσῃ, παρὰ τὸν νόμον εἴρηκα. Ταύτην τοίνυν
τὴν πρότασιν πρῶτην ἐπεχειρήσει λύσαι. Λύει δὲ πρῶτον
μὲν ἀπὸ τῆς ποιότητος, ὅτι οἱ πρόδρομοι τῆς βουλῆς ἦσαν
καὶ ὁ ἐπισηφίζων ἐπιστάτης τῶν τότε βουλευσάντων ἦν·
εἵτα συλλογιατικῶς, εἰ δὲ ἤρωτα καὶ διαχειροτονίαν εἰ-
δοσαν, δῆλοί εἰσι πραγματευσάμενοι τὴν δωρεάν· εἵτα
ἀποδεικτικῶς ἐκ τῶν συμβεβηκόντων, πρὸς τοίνυν τούτοις
ἔστιν ἃ τοῦ Μειδίου κατηγοροῦντος· εἴτ', ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ
τὰ συμβεβηκὸτα εἰδεῖτο ἔτερας πλάσεως, ἐκ τῆς μαρτυρίας
τῶν ἀκροατῶν ἐπιστάσαστο. Πληρώσας δὲ ταύτην τὴν
λύσει ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸ δεῦτερον μέρος τῆς ἀντιθέσεως, ὃ
παρέλιπε μὲν διὰ τὸ συγγένειαν ἔχειν τὴν πρῶτην πρό-
τασιν τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν τρίτην, λύσει δὲ ἐνταῦθα
πειράται. Ἔστι τοίνυν ἀρχὴ τῆς λύσεως τοῦ δευτέρου
μέρους τῆς ἀντιθέσεως, ὅτι δὲ οὐδὰ τὸν δῆμον ἔᾶ διδόναι,
καὶ τὰ ἐξῆς. Πρόσκειται μόντοι γε ἡ αἰτία δι' ἣν τὸ δεύ-
τερον μέρος τῆς ἀντιθέσεως οὐ κατὰ τὴν οἰκίαν τάξιν ἔλυ-
σεν, ἀλλὰ τὸ τρίτον πρῶτον. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ μὴ ἔξεῖναι
δοῦναι τὸν δῆμον τὴν δωρεάν οὐκ ὀλες τὴ ἦν δεῖξαι μὴ
πρότερον δεῖξας ὅτι ἤτησεν ἢ βουλή, διὰ τοῦτο πρῶτον
οὐστήσας ὅτι ἤτησεν, ἐπήγαγε λοιπὸν τὸ μὴ ἔξεῖναι, ὅτι
βιασθεὶς ἢ ἔξαπατηθεὶς ὁ δῆμος διὰ τῆς αἰτήσεως καὶ δέ-
δωκε διὰ τοὺς αἰτήσαντας, οὐκ ἔξῃν διδόναι, καὶ οὐ δι'
αὐτὸν δεδωκῶς. Ὅστε τὸ « περὶ τοίνυν τοῦ νόμου τοῦ
« διαρρηθῆν οὐκ ἔωτος, « αὐτῇ ἢ παρὰ Δημοσθένους
πρότασις. Ἡ δὲ ἐπομένῃ ἀντιπρότασις, ἢ καὶ ἀντίθε-
σις ἐστὶν, ἐντεῦθεν ἀρχεται· ὁ νόμος, φησὶν, οὐκ ἔᾶ
τὴν βουλὴν αἰτῆσαι τὴν δωρεάν, καὶ τὰ ἐξῆς. Χρῆ
δὲ εἰδέναι ὅτι βταν τις αὐτὸς πρότερος παρέχεται λόγον,
τούτω τὰ τῆς πλάσεως διχα διαιερεθῆσεται· καὶ πρῶτον μὲν
τὰς οἰκείας οὐστήσει προτάσεις, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ τὰς
λύσεις τὰς παρὰ τῶν ἀντιδικίων. Μᾶλλον δὲ ἔτερος εἴ-
πωμεν. Τετραπλῆ τὴ εὐρίσκειται ἡ τῶν ἀγώνων φύσις,
βταν τις αὐτὸς πρῶτος ποιῆται τὸν λόγον. Ἐν μὲν γὰρ
ἐστὶ μέρος προηγουμένου, ἐν ᾧ τις πειράται τὰς οἰκείας
πρότασεις οὐσιστάσαι· ἕτερον δὲ, βταν τὰ παρακολουθοῦντα
ταύταις καὶ παρεπόμενα, ὡς ἀπίθανα ἢ ὡς ἐναντία, ἀναγ-
καζώμεθα διαλύειν, ὥστε ἰσχυρὰς γενέσθαι τὰς προτά-
σεις· καὶ τοῦτο γίνεται οὐσιστάσεως ἕνεκα τῶν ἡμετέρων
λόγων. Ἐνταῦθα δὲ ἡ πλείων μᾶχῃ πρὸς τὰ ἀντιπαρα-
τεινόμενα παρὰ Ἀνδροτίωνος εἰς ἀναίρεσιν τῶν προηγου-

μένων. Συναγωνίζεται οὖν τῷ Εὐκτῆμονος λόγῳ· ὅταν γὰρ ἐκβάλλῃ τὰ πρὸς ἀναίρεσιν τῶν προηγουμένων παρὰ Ἀνδροτίωνος κομιζόμενα, ἀβήλος ἔσται ὑπὲρ τῶν οὐκ εὐνοῦν προτάσεων διατεινόμενος. Τὸ δὲ «δοῦναι δὲ γε» ἐστὶ τὸ ἐκ διανοίας τοῦ νόμου κατὰ τὸ παρεμμένον, ὃ χράμενον ποιεῖ ἀντὶ νόμου τὸν Ἀνδροτίωνα, διὰ τὴν αὐτῷ προσούσαν τέχνην· σοφιστοῦ γὰρ τὸ τὰ μὲν κείμενα εἶναι, ἐκ δὲ τῶν μὴ κειμένων πειράσθαι συλλογισθῆναι.

595, 26. Ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἔδωκα αἰτούσῃ] Ἐν τοῖς προάγουσιν ἔλεγε, ταῦτ' ἐπήρετο, φησὶν, ὁ ἐπιστάτης καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐνταῦθα δὲ φησὶν, εἰ μὲν ἔδωκα αἰτούσῃ, παρὰ τὸν νόμον εἴρηκα. Πῶς γὰρ ἐνδέχεται τὸν ὁμολογησάμενα ἐπὶ τῆς προτέρας δὲ ἐπήρετο ὁ ἐπιστάτης καὶ διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, πάλιν ἐνταῦθα λέγειν, οὐκ ἤτησα οὐδὲ παρὰ τὸν νόμον εἴρηκα; δεινότητος οὖν τοῦτο τὸ δαίγμα καὶ μεθόδου τῆς περὶ τὰς ἀντιθέσεις. Διὰ τοῦτο τὴν μὲν μνήμην τοῦ [ισχυροτάτου] νόμου παρήκεν. Πειποίησε δὲ Ἀνδροτίωνα ἔριστικώτερον ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους νόμου μαχόμενον, ἵνα ἀπαγάγῃ τὴν διάνοιαν καὶ τοῦ ἀντιδίκου καὶ τῶν ἀκρουσμένων τῆς μνήμης τοῦ ἰσχυροτάτου νόμου. Ὁμολογοῦντα δὲ ἐνταῦθα ποιεῖ τὸν Ἀνδροτίωνα ὅτι οὐκ ἔξεστιν αἰτεῖν, ἵνα τοῦτο ἀποδείξας ἔλθῃ αὐτόν. Καὶ ἐστὶ τὸ πρῶτον μέρος κατὰ τοῦ Ἀνδροτίωνος τῆς ἀντιθέσεως· ὁμολογεῖ γὰρ μὴ ἐξεῖναι τῇ βουλῇ τὴν δωρεάν αἰτῆσαι, εἰ μὴ ποιήσαιο τὰς τριήρεις. Καίτοι γε ἀπίθανον εἶναι δοκεῖ τὸ τινὰ αὐτὸν καθ' αὐτοῦ τὰ λυπούντα λέγειν· ἀλλ' ἐπειδὴ περ ἐβουλήθη τὸ οὐκ εἶναι ἰσχυρὸν ὁμολογούμενον καταστήσαι, διὰ τοῦτο τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ ἀντιδίκου χρῆται. Ἐπειδὴ γὰρ εἰσὶν ἀπαρρούντα τὸν ἄνδρα τῆ τῶν λόγων τέχνη, ὅντα ἔριστικὸν—τοῦτο γὰρ αὐτὸν προδιεβάλλων εἴρηκε—, διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεικὸς ἠγγασατο παραθεῖναι αὐτῷ καὶ λόγους ὁμολογοῦντας, ἵνα φαίνηται ὁ δεινὸς εἰπεῖν ἐξ αὐτῶν τῶν ὁμολογούμενων περιγίγνεσθαι φιλονεικῶν διὰ τὴν τέχνην.

Εἰποι ἄν τις· τί γὰρ ἐν αὐτῷ ἦν τὸ δοῦναι; Λέγομεν ὅτι ἔδωκα λέγει ἀντὶ τοῦ αἰτίου ἐγεγόμενον τοῦ δοῦναι τὸν δῆμον τῇ βουλῇ τὸν στέφανον αἰτούσῃ. Ὅρα πῶς ἀρελοῖ ἐνταῦθα περιέθηκε τὸ ῥῆμα τῷ Ἀνδροτίωνῳ τῷ εἰπεῖν ὅτι αἰτούσῃ, ἵνα δόξῃ ὥσπερ ἐναντία ἑαυτῷ λέγειν ὁ Ἀνδροτίων ἐν οἷς λέγει μετὰ μικρὸν ὅτι οὐκ ἤτησα. AR.

595, 27. Εἰ δὲ μὴ πεποιθημαί μιν] Τὸ ὅτι ἤτησα πειράται ἀποδεικνύονται, ὅπερ ἦν τρίτον τῆς ἀντιθέσεως μέρος. Καὶ πρῶτον δείκνυσιν ἀπὸ τῆς ποιότητος. S. Ἀνδροτίωνος ὁμολογοῦντος μὴ ἐξεῖναι τῇ βουλῇ τὴν δωρεάν αἰτῆσαι, εἰ μὴ ποιήσαιο τὰς τριήρεις, τί ἀντιλέγει πρὸς τοῦτο Δημοσθένους, εἰ μὴ ὅτι ἤτησε; διόπερ τὸ μὲν ὁμολογούμενον παρὰ Ἀνδροτίωνος ὡς ἀναμφισβήτητον παρήκε, τὸ δὲ ὅτι ἤτησε πειράται ἐξ αὐτῶν πάλιν τῶν Ἀνδροτίωνος ῥημάτων ἀποδεικνύονται. Ἦν μὲν οὖν ἡ πρώτη πρότασις, ὁ νόμος οὐκ ἔξ τὴν βουλήν αἰτῆσαι τὴν δωρεάν· ἡ δὲ τρίτη ἐστὶν, ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἔδωκα αἰτούσῃ, παρὰ τὸν νόμον εἴρηκα. Ταύτην τοίνυν τὴν πρότασιν πρῶτον ἐπεχείρησε λύσαι. Ἄπει δὲ πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ποιότητος, ὅτι οἱ πρόωποι τῆς βουλῆς ἦσαν, καὶ ὁ ἐπισηφίζων ἐπιστάτης τῶν τότε βουλευσάντων ἦν· εἶτα συλλογιστικῶς, εἰ δὲ ἡρώτων καὶ διαχειροτονοῦνται ἐδίδοσαν, ὅθλοί εἰσι πραγματευσάμενοι τὴν δωρεάν. Τοῦτο δὲ ἦν ὁ κατεσκευάσεν ἐν τῇ κατ' ἀρχὰς ἀντιθέσει, ταῦτ' ἐπήρετο λέγων ὁ ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Πρὸς δὲ τὸ, καίτοι τούτῳ γε μὴ αἰτούμενος, ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι συλλογιστικῶς ἀποφαίνει τὴν ἐρώτη-

σιν ἀπὸ τοῦ τέλους. Εἰ γὰρ τὸ αἰτῆσαι διὰ τὸ λαβεῖν γίνεται, καὶ ἡ ἐρώτησις δὲ τούτου χάριν προήκται, ὅμοιον ἄρα τῷ αἰτῆσαι τὸ ἐρωτῆσαι. Εἰ τοίνυν τὸ αἰτῆσαι ὡμὸς κωλύει, ὅμοιον ἄρα ὅν καὶ τὸ ἐρωτᾶν κωλύει.

596, 4. Διαχειροτονοῦν] Διάσκεψιν συλλογιστικῆν. RS.

596, 8. Πρὸς τοίνυν τούτους] Ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ τὰ συμβεβηκότα ἰδαίτο ἑτέρας πίστεως, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν ἀκρουσάντων ἐπιστάτω εἰπών, «καὶ ταῦτα οὐ παρ' ἐμοῦ εἰς μανθάνειν τοὺς δικάζοντας ὡμὰς, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἄπειν δὲ ἐνταῦθα πειράται, «ὅτι οὐδὲ τὸν δῆμον εἰς διδόναι ὁ νόμος μὴ ποιησαμένη τὰς ναῦς, καὶ τοῦτο ἐπίειθε. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δοῦναι [οὐκ ἔξον] τὸν δῆμον τῆν δωρεάν οὐκ οἶός τε ἦν δεῖσαι μὴ πρότερον δεῖξας ὅτι ἤτησεν ἢ βουλή, διὰ τοῦτο πρῶτον συστήσας ὅτι ἤτησεν, ἐπίγειε λοιπὸν τὸ μὴ ἐξεῖναι, ὅτι βιασθεῖς καὶ ἐξαπατηθεῖς ὁ δῆμος διὰ τῆς αἰτήσεως, καὶ δεδωκώς διὰ τοὺς αἰτῆσαντας, οὐκ ἔξον διδόναι, καὶ οὐ δι' ἑαυτὸν δεδωκώς. Ἄπειν δειξίς δὲ τοῦ αἰτῆσαι αὐτούς. Εἰ γὰρ ἤξισεν ἢ βουλή μὴ ἀφαιρεθῆναι, ἤξισε πάντως λαβεῖν. Διὸ καὶ τὸν πόθον δηλοῦν εἶπεν, ἀναπηδῶντες οὕτως ἐταράχθησαν, δεδότες μὴ ἀφαιρεθῆσαι τοῦ γέφυρος. Τὸ δὲ «ὅτι δὲ οὐδὲ τὸν ὄμιον» ἐστὶν ἄλλο μέρος τῆς ἀντιθέσεως, ἵνα εἴπῃ, «δοῦναι δὲ γε οὐδαμῶς κωλύει τὸν δῆμον.» Ἄναιρεῖ δὲ καὶ τοῦτο ἀναλόγως οὕτως, εἰ ὁμολογεῖται ὅτι αἰτεῖν κωλύεται, πολλῷ πλέον ἀπειρήται τὸ δοῦναι, ὃ τοῦ αἰτεῖν ἐστὶν ἰσχυρότερον.

596, 9. Ἀποδεικτικῶς ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων. S.

596, 14. Πρὸς τὸ β' μέρος τῆς ἀντιθέσεως. S.

596, 23. Τὰς τριήρεις οὐ κεποιήσαιο] Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀναιρεῖ ἐκ περιουσίας, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εἰ καλῶς ἢ βουλή βουλεύσει, μὴ ποιήσεται δὲ τὰς τριήρεις, ὡς λέγεται δικαίως τὸν στέφανον.

Ἀποστροφὴ ὡς ἀπὸ τοῦ νομοθέτου· τὸ δὲ σχῆμα μάη. Τὸ δὲ «ἔπου δὲ αἰτεῖν οὐκ ἔξ,» τοῦτο οὐκέτι ὡς ἀπὸ τοῦ νομοθέτου, ἀλλ' ὡς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ῥήτορος. A.

596, 25. Ἄξιον τοίνυν] Τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα ἐπὶ γνώμῃ νομοθέτου. Ἐξετάζει γὰρ γνώμην τοῦ νομοθέτου, δι' ἣν αἰτίαν καὶ τί σκοπὸν οὕτως ἔγραψε τὸν νόμον. Οὐ γὰρ ἐστὶ κεφάλαιον. AR. Πρὸς τὸ δ' μέρος τῆς ἀντιθέσεως. S.

Ἄξιον τοίνυν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τοῦτο ἐστὶ πρὸς τὸ τέταρτον μέρος τῆς ἀντιθέσεως, ἀλλ' ἕτερον ἄττα λέγω, δι' ἃ τὴν βουλήν στεφανῶ. Ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἀντιθέσεως ἀντικρὺ πρὸς τὸν προκειμένον Ἀνδροτίωνος νόμον, τὸν κελύοντα, εἰς ἀξίως ἢ βουλή δοκῇ βουλευέσθαι, δωρεάν αἰτεῖν. Ἄλλ' ἐπειδὴ μέγιστα ἰσχύειν ἰδοῦσι τὸ γράμμα καὶ ἡ τοῦ νόμου φωνή, διὰ τοῦτο πρὸς τὸν Ἀνδροτίωνος λόγον μάχεται. Οὐχ ὅμοιον γὰρ ἦν νόμον νόμῳ μάχεσθαι καὶ νόμον Ἀνδροτίωνος φωνῇ καὶ λόγῳ. Τοῦ μὲν γὰρ ἡ ἰσχυρὸς ὁμοία, τοῦ δὲ ὁ λόγος πάμπολυ ἀσθενέστερος. Ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος. Ἐχει δὲ τὴν ἐργασίαν ἐκατέρωθεν, ἀπὸ τε τῶν ἐνδόξων καὶ τῶν ἐναντίων· ἐνδόξων μὲν, λαμπρότητος καὶ κατορθωμάτων, ἐν οἷς ἡ γρεία τῶν τριήρων δεδεικται ὄση, ἀδόξων δὲ, συμφορᾶς καὶ ἤττης τοῦ δήμου καὶ τῆς τῶν τριήρων ἀπάνευκας. Θαυμάσει δὲ ἄξιον τῆς δεινότητος τὴν ὑπερβολὴν, ὅτι πρὸς τὸν νόμον ἀπαντῶν καὶ ἀγωνιζόμενος, κρύπτει τὸν νόμον, πόρρου που κατατάξας αὐτὸν τοῦ παρόντος λόγου, ὅπως ὡς ὁσπλόν τινα καὶ ψιλὸν συμμάχων τὸν ἀντίοικον εἴη. Ὅ τοίνυν ὡς προηγουμένον κεφάλαιον ἦν Ἀνδροτίωνος,

τῷτο καθ' ὑπερβολὴν καὶ ὡς μέρος ποιησάμενος λόγου καθεύει τῇ οἰκείᾳ μεταφίρεισι· καὶ οὐκ ἀνέλε μόνον, ἀλλὰ καὶ διέλευσεν, δεῦρο μὲν θεὸς φιλοῦς τοὺς λόγους, ἐτέρωθι δὲ μεταστῆσας τὸν νόμον.

597, 3. Θάτερα] Ἀντὶ τοῦ φαῦλα. Α.

597, 4. Ἴνα μὴδὲν εἶπω φλαῦρον] Το φιλόπολι τοῦ ἀνδρός ἐστὶ θαυμάζειν, ὅτι καὶ λόγῳ μόνον δυστυχεῖν τὴν πόλιν οὐ βούλεται.

597, 8. Εἰ βούλεσθε] Τὸ σχῆμα ἀποκοπῆ. Λεῖπει γὰρ τὸ ἀκούσατε. Α.

Οἱ τὰ προκύλαια καὶ τὸν παρθενῶνα] Προκύλαια λέγονται οἱ μέγιστοι πύλωνες τῶν ἱερῶν. Παρθενῶν ναὸς ἐν τῇ ἀροπόλει παρθένου Ἀθηνᾶς, περιέχων ἀγάλμα τῆς θεοῦ, ἔπερ ἐποίησε Φειδίδης ὁ ἀνδριαντοπλάστης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Γ' γὰρ ἀγάλματα ἦν ἐν τῇ ἀροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς ἐν διαφόροις τόποις· ἐν μὲν ἐξ ἀρχῆς γενόμενον ἐξ ἑλαίας, ἔπερ ἐκαλεῖτο πολιᾶδος Ἀθηνᾶς, διὰ τὸ αὐτῆς εἶναι τὸν πόλιν. Δεύτερον δὲ τὸ ἀπὸ χαλκοῦ μόνον, ἔπερ ἐποίησαν νικησάντες οἱ ἐν Μαραθῶνι. Ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο προμάχου Ἀθηνᾶς. Τρίτον ἐποίησαντο ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ὡς πλουσιώτεροι γενόμενοι, ἀπὸ τῆς ἐν Σαλαμίνι νίκης, ὅσα καὶ μεζών ἢ νίκη· καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο παρθένου Ἀθηνᾶς. Α.Ρ.

597, 11. Πάντες] Δηλονότι ὡς παιδὲς ὄντες καὶ ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ταῦτα πράξαντων. Α.

597, 17. Εἶεν] Παρακλειυσματικὸν τὸ σχῆμα, ὡς ἀναμνησκόμενον τὰ ἐρεξῆς, ὃ δέξει καὶ οὕτως σχεδιάζειν καὶ μὴ ἰσπεμμένους. Α.Ρ.

597, 18. Ἐοράκατε] Πάλιν λείπει τὸ ἀκούσατε. Α.

597, 25. Πόσα δεινὰ] Τὸ σχῆμα ὑπερβολῆ κατὰ παρῆνεσιν. Α.

597, 29. Παρέστησαν] Ἀντὶ τοῦ ἐχειρώθησαν, ἐάλωσαν. Α.Λ.

Τὸ ναυτικὸν] Ἐν Αἰγῶς Ποταμῷ ἐπιθέμενος ὁ Λύσανδρος ἔλαβεν αὐτὸ, ὡς ἦδη ἔγνωμεν πᾶσαν τὴν ἱστορίαν ἐν τῷ Εὐαγγόρᾳ Ἰσοκράτους. Τότε γὰρ ἐστίν, ὅτε καὶ ταῖς ἰδίαις χερσὶ κατηγάκασεν ὁ Λύσανδρος τοὺς Ἀθηναίους κατασάφαί τε ἴδια τελεῖν, καταλύσας αὐτῶν τὴν δύναμιν ἐν Αἰγῶς Ποταμῷ. Καὶ οὕτω πέρας ἔσχεν ὁ Πελοποννησιακὸς ὁ καὶ Δεκελεικὸς λεγόμενος πόλεμος, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέστησαν τῶν ἁ' ὀλιγαρχίαν ἐν ταῖς Ἀθῆναις, ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων τινὰς ὀλιγαρχίᾳ χαίροντας. Α.Ρ.

598, 2. Τὸν τελευταῖον] Ὁ γενόμενος περὶ Κίρκυραν, ὃ καὶ μάλιστα Ἰενοφῶν ἐν τῇ ζ' (σ. 6, 2) τῶν Ἑλληνικῶν. Α.Ρ.

598, 4. Ὁρόδος] Ὁρόδος εἶδος κριθῆς. Β.

Ἴστε ὀρόδος ὄντας ὠνίους] Ἐκ τούτου δηλοῖ ἐσχάτην ἀπορίαν· ὀρόδος γὰρ εἶδος κριθῆς οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄξιον, ὃν βόες ἐσθλοὺσι καὶ ἐρέπτοισι. Ρ.

598, 20. Ἀκούω δ' αὐτὸν] Ἐπὶ μεταστατικῆν ἀντιθεσιν χωρεῖ. Μετάστασις δὲ ἐστίν, ὅταν ἐγκαλούμενός τις περὶ τινος ἐγκαλήματος ὁμολογήῃ μὲν τὸ ἀμάρτημα γεγενῆσθαι, μεταφέρει δὲ αὐτὸ εἰς ἄλλον, ἐλευθερῶν ἑαυτὸν, ὥστερ καὶ ἐνταῦθα εἰσάγει τὸν Ἀνδροτίωνα ἀμάρτημα μὲν γεγενῆσθαι τὸ μὴ ποιῆσαι τὰς τριήρεις ὁμολογοῦντα, μεταφέροντα δὲ τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον τινὰ, λέγων δὴ τὸν ταμίαν, τὸν ὥστερ ἀποδέχεται τῶν χρημάτων τῶν ἀναλισκόμενων τοῖς κατασκευάζουσι τὰς τριήρεις, φάσκων αὐτὸν δεξιόμενον τὰ χρήματα περνεύειν. Α.

Ἀκούω δὲ] Ἀντιθεσις δικαιολογικῆ Ἀνδροτίωνος, ὡς ἔχειν

τὸν λόγον κεφάλαια δύο, τὸ νόμιμον καὶ τὸ δίκαιον. Ἔστι δὲ μεταστατικῆ, τὴν αἰτίαν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τὸν ταμίαν μετατόμωσεν. Τινὲς δ' ὤφθησαν ἐν δύοῖν στάσεων συνεστηκέναι τὴν ἀντιθεσιν, μεταστάσεως καὶ συγγνώμης. Ἔουκα δὲ μεταστατικῆ τυγχάνειν μάλλον. Καὶ γὰρ καὶ ἐν τῷ περὶ στεφάνου τὰ περὶ Χαιρώνειαν ἀναφέρων ἐπὶ τὴν τύχην, οὐχὶ συγγνωμονικῶς, ἀλλὰ μεταστατικῶς ἵσκει τὰ λυπούντα λύειν. Ὅθεν χαρακτηρεῖται ἂν εἴη λοιπὸν, τί μὲν ἐστὶ συγγνώμη, τί δὲ μετάστασις. Ὅσα μὲν οὖν αὐτοὶ φαινόμεθα ποιοῦντες, εἰδότες μὲν ὅτι ἀτοπα, ὁμῶς δὲ ποιοῦντες, δι' ἀνάγκην ἰσχυροτέραν ἐπιέγουσαν, ἢ καὶ κατὰ ἄγνοιαν ἄλλως ἢ δι' εὐθυσίαν, ταῦτα ἂν εἴη συγγνώμη· ὅσα δὲ φαινόμεθα μῆτε λέγοντες μῆτε πράττοντες τῷ κωλύεσθαι ὑπὸ θεοῦ κρείττονος, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς ἐτέρου αἰτίου ἐν ᾧ τὰ τῆς ἐξουσίας ἐστίν, ταῦτα ἂν εἴη τῆς μεταστάσεως. Τὸ δὲ πένθ' ἡμιτάλαντα ἀντὶ τοῦ πάντε παρὰ ἡμιτάλαντον, ὡς εἶναι τέτταρα καὶ ἥμισυ· καὶ τοῦτο συνίσταται ἐκ τοῦ σταθμοῦ παρ' Ἡρόδοτον.

Ἀκούω δ' αὐτὸν] Πρὸς μὲν τὰ προτεινόμενα παρὰ τοῦ Δημοσθένους οὐδὲν λόγον ἢ ἀντιθεσις ἔχει, ὑπὲρ δὲ τοῦ Ἀνδροτίωνος ἔβωθεν τῶν προσηρημένων πλοτεων εἰσῆκται, σεσοφισμένη καὶ αὐτῆ τῶν προσηρημένων οὐχ ἔττον· βραγὰρ ὅτι καὶ ὁμολογεῖ δι' αὐτῆς Ἀνδροτίων τὸ δεῖν γίνεσθαι τὰς ναῦς, καὶ τὸ συμφορᾷ κεχρησθαι τὴν βουλήν περιπεσοῦσαν ἀβουλήτῳ ἀνδρὸς πονηρῶ. FLYP.

598, 23. Ἀποδράς ὄχητο] Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαίνει. Τὸ δὲ ἰδιωμα Ἰττικῶν. Α.

598, 24. Καὶ τὸ πρῶμα ἀτύχημα] Πάλιν τοῦτο ὁ ῥήτωρ τῇ ἀντιθεσί προσηρηκεν, ἵνα ἐξ αὐτοῦ τὴν λύσιν ἐργάσῃται λέγων· ἠγνόησας οὖν ὅτι συμφορᾶς οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ κατορθωμάτων οἱ στέφανοι. FLYTP. Ἡ λύσις ἠθικῆ μὲν ὡς ἐν χλευασμῷ, οὐδὲν δὲ ἔττον μεταληπτικῆ. FLSYP.

598, 29. Οὐ φημι δίκαιον εἶναι] Πειρᾶται δεικνόναι τὸν ἀντιδικὸν λέγοντα αὐτῷ τάναντία. Συγκρίνει δὲ τὴν τε ἐκ τοῦ νομίμου πάλαι ἐθηθεῖσαν ἀντιθεσιν καὶ ταύτην. Ἐν μὲν γὰρ ἐκείνῃ προσηρηται κατὰ νόμον ἐστεφανῶσθαι τὴν βουλήν, ἐν ταύτῃ δὲ, ὅτι προβλεπτο μὴ ποιῆσαι τὰς ναῦς, ἐκωλύθη δὲ ἀποδράντος τοῦ τοῦν τριηροποιῶν ταμίου. Εἰκότως οὖν τὰς ἐναντιώσεις ἐθήρυσεν. Ἔστι δὲ οὐδὲν ἔττον καὶ τοῦτο σφίσιμα. Τί γὰρ κωλύει τὸν Ἀνδροτίωνα ποτὲ μὲν δεικνύειν ὅτι κατὰ τὸν νόμον ἐλιθφεν ἐφ' ἐτέροις τὴν ὄψεσιν, καὶ πάλιν περὶ τῶν τριήρων οὐσης τῆς μάχης μεθιστάναι τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸν ταμίαν;

599, 6. Χωρὶς δὲ τούτων] Τῇ ἐκβάσει λέγει πάλιν, καὶ ἀνακτέον τὴν ἐκβασιν εἰς τὸ συμφέρον. FLRSTYP.

599, 14. Πικρῶς καὶ ἀπλῶς] Πικρῶς ἐν τῷ κολάζειν, ἀπλῶς δὲ ἐν τῷ χωρὶς κακουργίας ἀκούειν.

Πικρῶς μὲν ἀντὶ τοῦ δικαίως, ἀπλῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπανουργεύτως. Α.

599, 19. Ὅτι τοῖνον] Τετάρτη κέρηται λύσει τῇ περιτροπῇ, οὐδὲν ἔττον καὶ αὐτῇ μεταστατικῇ. FLRS YTP.

599, 22. Τὸ δὲ «ἀνελοῦσα γὰρ ἡ βουλή τὸν νόμον τοῦτον» οὕτω συντάσσεται. Εἰ μὲν εἰς τὸ τοῦτον σιζόμεν, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος, ὑπερβάσα γὰρ ἡ βουλή τοῦτον τὸν νόμον, τὸν οὐκ ἔωντα, εἰ μὴ γένοιτο αἱ τριήρεις, τιμᾶσθαι, ἐχειροτόνησεν αὐτήν, ἀντὶ τοῦ ἐστεφανῶσεν εαυτήν. Ἐὰν δὲ στίξωμεν ἄκρι τοῦ νόμον, τοιοῦτόν ἐστι, καταφρονήσασα ἡ βουλή τοῦ νόμου κελεύοντος γνώμη

τοῦ δήμου χειροτονεῖσθαι τὸν ταμίαν, αὐτῇ ἑαυτῇ τοῦτον ἐχειροτόνησε καθ' ἑαυτὴν φησί· καὶ ἔστιν αὕτη ἡ ἐξήγησις προσφυσετέρᾳ μᾶλλον τῆς πρώτης, ὑπαίτιαν ποιοῦσα τὴν βουλήν.

599, 23. Ἔτι τοίνυν] Τὸ δίκαιον ἐνταῦθα πεπληρωται καίμενον ἐν μέσῳ τῶν δύο μερῶν τοῦ νομίμου. Τὸ δὲ δευτέρον μέρος τοῦ νομίμου ἐντεῦθεν ἀρχεται, ὁ μόνον θεωρεῖται περὶ τὸ πρόσωπον. RS.

Ἔτι τοίνυν ἐπιχειρεῖ λέγειν] Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ νομίμου ἐντεῦθεν ἀρχεται, ὁ μόνον θεωρεῖται περὶ τὸ πρόσωπον. FY. Τρίτος οὗτος νόμος αἰτιμον εἶναι λέγων τὸν Ἀνδροτίωνα, ὡς ἡταιρηκότα, ὃν ἐκίνοσε κατὰ μεταλήψιν ἀνατρέπειν πειράται. FYP.

Ἡ πρότασις παραγραφικῆ· οὐκ ἔχρῃν σε ἡταιρηκότα γράφειν. Ἡ δὲ πρὸς ταύτην ἀντίθεσις, δυσφημῆν προήρησαι καὶ ὑβρίζειν, ὅταν ταῦτα λέγῃς, Διόδωρε· εἰ γὰρ ἐξελέγχειν εἶχε, ἔδει πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἀπαντᾶν καὶ παρ' ἐκείνοις κατηγορεῖν. Οὐλοῦν ἢ μὲν πρότασις τοῦ Δημοσθένους παραγραφικῆ, ἢ δὲ ἀντίθεσις ἢ παρὰ Ἀνδροτίωνος μεταληπτικῆ. Ἡ δὲ λύσις τῆς ἀντιθέσεως ἢ παρὰ Δημοσθένους πάλιν μεταληπτικῆ· ἢ γὰρ μεταλήψις οὐκ ἀντιλήψις μόνον, ἀλλὰ καὶ μεταλήψις λύεται· εἰσάγει δὲ αὐτὴν ὀριστικῶς τεχνολογῶν περὶ τε λοιδορίας καὶ ἐλέγχου καὶ ὀριστικῶς περὶ ἑκατέρου διαλεγόμενος. Σόφισμα δὲ τὸ γινόμενον. Ἐπειδὴ γὰρ ἀντικρὺς οὐκ ἔχει διελέγειν οὐδὲ διαρρήδην δεικνύειν τοιοῦτον ὄντα τὸν Ἀνδροτίωνα, βούλεται διὰ τῶν σορισμάτων ὄξαν ἐλέγχειν τοὺς ἀκούουσι παρασχεῖν. Ὅ τι μὲν γὰρ ἴστιν Ἐλεγχος καὶ λοιδορία λέγει, ὅτι δὲ οὐκ ἐλέγχει τὸν Ἀνδροτίωνα δῆλον. Ἐπάγει δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπαγγελίαν μεταληπτικὴν ἀπὸ τόπου καὶ χρόνου, δεῖξομεν, λέγων, τότε, οὐχὶ νῦν, καὶ ἐπαγελοῦμεν τὴν κατηγορίαν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. Καὶ μεταβιβάζει τὸν ἔλεγχον ἐπὶ πρόσωπον ὄριστον καὶ ἀπερίστατον, ἵνα τῷ δοκεῖν ἐγγύς τῶν ἐλέγχων γινόμενος τὸν ἀπροατὴν συναρπάσῃ. Εἶτα συλλογιστικῶς λύων ἐπάγει, εἰ μὲν γὰρ ἄλλον τινὰ ἀγῶνα ἀγωνιζομένου σοῦ ταῦτα κατηγοροῦμεν. Ὅ δὲ συλλογισμὸς σοφίσταται. Ἐδει γὰρ πρῶτον ἀποδείξει, εἶτα συλλογισασθαι. Νῦν δὲ μὴ ἀποδείξας ὡς δεδειγμένως συλλογίζεται. Εἶτα ἑτέραν ἐπάγει λύσιν μεταληπτικὴν, καὶ μὴν κάκεινό γε δεῖ μαθεῖν ὑμᾶς, ὅτι ὁ τοὺς νόμους τιθεὶς, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐνδεικνύμενος διὰ ταύτης ὅτι πανταχοῦ κατηγορεῖν ἔξεστιν.

599, 24. Ἐταιρήσεως] Πορείας. B.

599, 28. Περὶ χιλίων ἐκινδυνεύομεν] Δηλονότι δραχμῶν. Ἐκράτησε γὰρ τοῦτο παρ' Ἀθηναίους, λέγεσθαι ἀπροσδιορίστως τοῦτο καὶ νοεῖσθαι. A.

600, 1. Καὶ ἐνοχλεῖς, οὐ δικασταῖς] Συγκρούει τρόπον τινὰ τοὺς δικασταῖς αὐτὸν, εἰ γε παρ' αὐτοὺς οὐκ ἀνέγεται κρήνησθαι. FLYT.

600, 5. Αἰτία μὲν γὰρ] Ἰστέον ὅτι τρία σημαίνει παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ αἰτία· αὐτὴν τὴν αἰτίαν, ἣν νῦν λέγομεν ἀναπόδεικτον· αἰτίαν τὴν μίμψιν, ὅταν τις φλον αἰτιάται ὡς κακῶς πεπραχότα· καὶ αἰτίαν τὴν πρόφασιν καὶ ἀπορμὴν τινος γενομένην, ὡς ἔαν εἴπωμεν ὅτι αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐγένετο ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης, ἣ τι τοιοῦτο. AR.

600, 9. Τεκμήρια] Τεκμηρίον ἐστὶ τὸ ἐπὶ πράγματος, ὅσον παρέστηται τῆς νεοσφαγεῖ σώματι ἐπ' ἔρημας καὶ ὑπονοεῖται ὡς φανεῖς· εἰκὸς δὲ τὸ περὶ πρόσωπον, ὅσον εἰκὸς τὸν συνεχῶς καλλωπιζόμενον κινάδων εἶναι. A.

600, 10. Ἡ τὰ εἰκότα] Ὅρα ὅπως κατῆ ὑπαρχεῖ τῆς τέχνης, χαρακτηρισ ἡμῖν καταλαμβάνων, πόθεν ἂν γίνοιτο ἐπὶ τῶν ἀδῆλων ἡ πίστις. Τὰ μὲν οὖν τεκμήρια τὰ ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἂν εἴη σημαῖα· εἰκότα δὲ καλεῖ τὴν ἐκάστου προσώπου ποιότητα καὶ ὄξαν.

600, 20. Ἄ δ' οὗτος] Εἴη ἂν ἐκεῖνα λέγων, ἔπαρ ἀπαιτῶν τὰς εἰσφορὰς ὁ Ἀνδροτίων ἐλοιδορεῖτο, δούλους καλῶν καὶ ἐκ πορνῶν. Ἐπαγγεῖλια δὲ ἐστὶ δίχα πρὸς δοκιμασίαν τοῦ βίου· καὶ ὁ Διοχίνης ἐπέηγγεῖλα αὐτῷ τὴν «δοκιμασίαν». Συντρέχει δὲ ταῖς ἐπαγγελίαις λύων ὁ ῥήτωρ, φάσκων καὶ τοῦτο ποιήσομεν. Οὐ γὰρ ἔνεστι ἀναστρέφαι.

600, 22. Ἐπαγγεῖλαι] Ἐπαγγεῖλια δοκιμασία ἔργου. B. Κατηγορεῖν. A. Ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν. L. a manu rec.

600, 24. Εἰ μὲν γὰρ ἄλλον τινὰ ἀγῶνα] Εἰ μὲν γὰρ ἄλλο τι ἦν τὸ ἔγλημα, ὅσον παραπροσθεῖαι ἢ ἑτέρου, οὐχ ὁμοίως εἶχε χώραν ἢ μνήμη· νῦν δὲ συμφωνεῖ ἀμφοτέρω. Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ γεγραφέναι παράνομα καὶ τὸ βεβαιωμέναι παρανόμως.

601, 4. Καὶ μὴν κάκεινο] Αὕτη ἡ λύσις μεταληπτικῆ. Ἐνδεικνύεται δὲ διὰ ταύτης τὸν πανταχοῦ κατηγορεῖν ἔστι. Δοκεῖ δὲ μοι προσφάσει διὰ ταύτης αὐτῷ θηρεῖν, κατασκευάζων τὸ μὴ πάντως ἀνάγκη ἔχειν παρὰ τοῖς θεσμοθέταις κατηγορεῖν· καὶ ἵνα θεῖοπιστος γένηται νομοθετῶν περὶ τοῦτο, ἀλλὰ μὴ φεύγειν ὑποληφθῆ, Σῶλωνι περιτίθησι τὸν λόγον. Ποιεῖ δὲ τοῦτο δι' ἐνδεικνύειν τῶν ἐλέγχων δηλονότι. Ἄλλ' ἐπειδὴ περὶ εἰς τὸ ἔγλημα ἐκπράστο μὲν αὐτὸς τοῦ φόνου τοῦ πατρὸς, ἐβούλετο δὲ ἀμύνησθαι πικροτέρως διαβάλλων τὸν ἀντίδικον, διὰ τοῦτο προήθη, καὶ κατέχευε μὲν τὴν βλασφημίαν, φεύγειν δὲ πειράται τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἀντικρὺς μάχην, μηδαμῶδες ἔχων ἐναρτῆ τὴν ἀπόδειξιν. Ὅρας γοῦν ὅπως μετατιθεῖς εἰς ἄνερα ἕτερον τὴν περὶ τοῦτο σύστασιν, καὶ τὸν κινδύον εἰς τὸν αὐτὸν ἐκείνον μεθίστησι, λέγων παρ' ὃ δὲ διαν ἔστι λαθεῖν, ὡς κινδύον μεγίστου παρομαρτοῦντος τῷ μὴ ἐλέγχοντι. Ὅθεν εὐλαδοῦμενος τὸν ἀγῶνα καὶ ορίων προδηλῶς τὴν τῆς παρατήσεως λύσιν τελευταίαν τίθειαι, ἐνδεικνύμενος δι' αὐτῆς μήτε ἀναγκαῖον ἐξελέγειν μήτε παρὰ τῶν νόμων ὤρθηθαι τὴν περὶ τοῦτων ἀνάγκη. Ἐν δὲ τῷ μέρει τούτῳ τῆς λύσεως ἐστὶ τι τῶν ἀσαφῶν κατὰ τὴν ἐξαγγελίαν, μᾶλλον δὲ κατὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πολιτείας, ἃ παρεληπταῖ μὲν ὡς παράδειγμα, δεῖται δὲ τῆς διορθώσεως. Ἐν δὲ τῷ οὐχ ἐνὶ δέδωκε τρόπῳ σοφίζεται ὁ ῥήτωρ, ἃ περὶ κλοπῆς εἰρηται μόνης καὶ ἱεροσυλίας, ὡς κατὰ πάντων καίμενα λέγων, ἵνα ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων καὶ τὸ ἀμφισβητούμενον συναχθῆ.

601, 19. Ἀπαγε] Ἀντὶ τοῦ ἀπαγογῆ χρῶ. Ἀπαγογῆ δὲ ἐστὶν ἡ τῶν κακούργων πρὸς τοὺς ἐνδεκα παράδοσις. Τὸ δὲ ἔρρωσαι καὶ σαυτῷ πιστεύεις εἴληψε παράδειγμα πρὸς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Τοῦτο δὲ τὸ ἔρρωσαι καὶ τὸ ἐξῆς οὐ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἐνταῦθα λέγει, πόθεν· ἀλλὰ περὶ τῆς βρώμης καὶ τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος. Ἀπάξει δὲ δηλονότι πρὸς τοὺς ἐνδεκα τοὺς ἐπὶ τῷ δεσμοτηρίῳ. Τὸ δὲ οὐδέτερον βούλει, τουτίστιν, οὔτε τὸν διαιτητὴν οὔτε τὴν πρὸς τοὺς ἐνδεκα ἀρχοντας ἀπαγογῆ. Γράφου πρὸς τοὺς θεσμοθέτας· κατοκνεῖς καὶ τοῦτο· ἐρηγοῦ, τουτίστιν, ὑπόδειξιν τοὺς ἀρχουσιν. Εἰ δὲ καλλιλογήσεως φαίνεται, οὐδὲν θαυμαστόν καὶ δικαῖον εἶναι τὸν λόγον. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον μέρος ὡς παρὰ Σόλωνος

ἔστιν, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ οὐδέτερον βούλει τούτων, ὡς παρὰ Δημοσθένους εἰσῆκται, ἵνα φαίνεται συνυφά τῆ τοῦ νομοθέτου φεγγόμομος γνώμη. Ἐτερον τε παράδειγμα τίθησι λέγων τῆς ἀσεβείας κατὰ ταῦτα ἔστιν.

Ὅταν τῆς κλοπῆς] Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν· ὁλον περὶ τῆς κλοπῆς διελθόμενος ὡς ἔτι πολλοὺς τρόπους δέδωκεν ὁ νομοθέτης περὶ ταύτης δικασάσθαι. Ἰστέον δὲ ἔτι τῶν δυσχεροτάτων σφόδρα καὶ τῶν ἀσφαῶν τὸ χωρίον. Οὐ γὰρ μόνον κατὰ τοῦτο ἔστι δυσχερὲς, διότι κατὰ λέξιν ἔχει τι ἀσφαλὲς καὶ δοκοῦν ἀλλόκοτον, ἀλλ' ἔτι καὶ πολλὰ ἐξηγήσεις φέρονται περὶ αὐτοῦ ἀνοίας μεστὰ. Βουλομένου τοῦ βήτορος λέγειν περὶ ἰσχύος σωματικῆς ἐν τῷ λέγειν ἔρρωται (ἀντὶ τοῦ ἰσχυρὸς εἰ τῷ σώματι), ἀπαγε διὰ σαυτοῦ τὸν κλέπτην ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, εἶτα ἐπάγοντες εἰ δὲ ἀσθενὴς εἶ, τοῖς ἀρχουσιν ἐρηγοῦ—ἀρχοντες μὲν λέγονται πάντες οἱ μεταχειριζόμενοι ἀρχὴν τινα· ἕμως ἀπροσδιόριστος ἀρχοντας ἐκάλεον τὴν ἀρχὴν τῶν δεσμοφυλάκων· αὕτη δὲ ἦν τὸν ἀριθμὸν ἰα' ἀνδρῶν—λέγει οὖν ἔτι, εἰ μὴ ἰσχύος σαυτοῦ ἀπαγαγεῖν τὸν κλέπτην, ὡς ἰσχυροτέρου ὄντος σοῦ ἐκείνου, ἐρηγοῦ· ὁ ἔστι, προηγοῦ τῆς ὁδοῦ τοῖς ἀρχοῦσι τοῖς ἰα', καὶ δεῖκνυε αὐτοῖς τὸ οἰκημα, ὅπου συνέλειπας αὐτόν. Φοβῆ καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ καὶ ἐν τῷ ἰρηγεῖσθαι τοῖς ἀρχουσιν, ἐὰν μὴ δυνήθης ἀποδείξει, καταθῆς τὰς χιλίας; κατηγορεῖ αὐτοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἢ γράφου, ὁ ἔστιν, ἔγγράφως αὐτοῦ κατηγορεῖ. Καταμῆμψη σαυτὸν, ὁ ἔστιν, αἰτιᾶ σαυτὸν ὡς ἀτυχῆ καὶ μὴ ἔχοντα χρήματα πρὸς τὸ ἐκτίσαι, ἐὰν μὴ ἀποδείξῃς; δικῶν κλοπῆς, καὶ οὐχὶ κινδυνεύσεις· τὸ γὰρ δικασάσθαι παρὰ διαιτητῆ ἀκίνδυνον ἦν. AR

Ἀπαγε] Ἀπαγωγῆ χρῶ. Ἀπαγωγή δὲ ἔστιν ἡ τῶν κειούργων πρὸς τοὺς ἔνδεκα παράδοσις. B.

601, 20. Ἐρηγοῦ] Ἰπὸδείξον τοῖς ἀρχουσιν. B.

601, 21. Γράφου] Πρὸς τοὺς θεσμοθέτας δηλονότι. B.

601, 24. Οὐδέτερον βούλει τούτων] Πάλιν κἀναυθα πολλή τις ἔστιν ἀμφισβήτησις. Ζητοῦσι γὰρ τινες πῶς δ' ἐπὶ πράγματα εἰπὼν, ὅλον τὸ ἀπάγειν, τὸ ἐρηγεῖσθαι, τὸ γράφασθαι, τὸ δικάζεσθαι πρὸς διαιτητὴν, εἴπεν οὐδέτερον, ἀεὶ τοῦ οὐδέτερου μὴ λεγομένου εἰ μὴ ἐπὶ δύο πραγμάτων, ὡς περὶ λέγομεν τὸ ἐκείτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρων. Οὐδὲν γὰρ τούτων δύναται ἐπὶ πολλῶν λέγεσθαι, εἰ μὴ μόνον ἐπὶ δύο. Ὅταν δὲ ἐπὶ πολλῶν θέλωμεν λέγειν, ἕκαστος λέγομεν. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς τοῦτο; φάσκομεν ἔτι μάλιστα μὲν Ἄττικόν ἔστι λέγειν οὐ μόνον ἐπὶ δύο, ἀλλὰ καὶ πολλῶν. AR.

Γράφου] Πάλιν κἀναυθα ζητήσεως ἄξιον πῶς εἰπὼν ἄνω τὸ γράφου καὶ τὸ ἐρηγοῦ, ταῦτα πάλιν ἐπήνεγκεν. Λέγομεν ἔτι εἰς δύο συνελθόντων τῶν ἄνω τετάρων πραγμάτων, εἰς τε τὸ γράφασθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ εἰς τοὺς δεσμοφυλάκας, διδάξας ἄνω ἕως περὶ δύο ὄντων πραγμάτων κατὰ τὸ ἀληθές, ἐναυθα ὡς περ ἀνακεφαλαιοῦται καὶ ἐρωτᾷ ποῖον βούλεται τῶν ἤδη δύο εἰρημένων τὸ ἕτερον. Δεῖ δὲ ἐν ὑπερβίβασι μὴ αὐτὸ νοῆσαι· οὐ βούλει δὲ τῶν β' ὡς εἶπε τὸ ἐν, τὸ γράφασθαι; οὐκοῦν ἔλου τὸ ἐρηγεῖσθαι, τὸ ἕτερον. Εἰ δὲ τοῦτο οὐ θέλεις, τὸ ἐρηγεῖσθαι, οὐκοῦν ἔλου τὸ ἕτερον, τὸ γράφασθαι. AR.

601, 25. Τῆς ἀσεβείας] Πληρώσας τὸ περὶ κλοπῆς παράδειγμα μετέργεται καὶ ἐπὶ ἄλλο, εἰς τὸ περὶ τῆς ἀσεβείας κατὰ τὰ αὐτά. Εἴποι ἂν τις· καίτοι οὐκ ἔστιν ἕμμοια τὰ παραδείγματα, τῆς ἀσεβείας ὡς περ τῆς κλοπῆς· οὐδὲ γὰρ ἔχει διαιτητῆ, οὐδὲ τὸ ἐρηγεῖσθαι. Λέγομεν ἔτι

ἕμμοια λέγει, καθὸ καὶ ἑκατέρω τρόπους δικῶν ἔχει διαφόρους.—Ἀπάγειν· πάλιν ὡς ἐπὶ τινα [ἀρχὴν] τὸ ἀπάγειν λέγει. Γράφασθαι· ὡς ἀσεβῆ καὶ ἱεροσύλον. Πρὸς τοὺς Εὐμολπίδας· ἵνα ἐκεῖ αὐτὸν γράψῃται. Πρὸς τὸν βασιλέα· ὁ γὰρ βασιλεὺς ἐπεμελεῖτο τῶν ἱερῶν πραγμάτων καὶ εἰσῆγε τὰς τῆς ἀσεβείας γραφὰς πρὸς τοὺς Εὐμολπίδας. AR.

Ἐρηγοῦ] Ἰπὸδείξον τοῖς ἀρχουσιν. Y.

601, 26. Ἀπάγειν] Δηλονότι πρὸς τοὺς ἔνδεκα· τὸ δὲ γράφασθαι πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, παρ' ὧν εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγονται αἱ γραφαί· τὸ δὲ δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας, τρίτον εἶδος τοῦτο δικαστηρίου, ἱερὸν δὲ γένος οἱ Εὐμολπίδαι, ἱερᾶται δὲ ἐν Ἐλευσίνῃ, καὶ ἐπὶ τούτου πολλὰ εἰδικάζοντο ἀσεβείας οἱ βουλομένοι. Τὸ δὲ γράφου, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας δηλονότι.

601, 27. Φράζειν δὲ πρὸς τὸν βασιλέα] Ἴνα ὁ βασιλεὺς τὴν φάσιν λαβὼν (φάσις δὲ κατηγορίας ὄνομα) τοῖς θεσμοθέταις φανεράν καταστήσῃ καὶ παρὰ τῶν θεσμοθετῶν γνωρισθῆ τοῖς δικάζουσι τὰ ἐγκλήματα. Ὡς δὲ βασιλεὺς εἰς καὶ αὐτὸς κατ' ἐνιαυτὸν ἀρχων τῶν ἐννέα καλουμένων, ὅς καὶ αὐτὸς ἐπεμελεῖτο τῶν ἱερῶν. Τὸ δὲ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων φησὶν, ἔτι ἐπειδὴ οὐκ εἶχε καὶ περὶ τῆς ἐταιρήσεως τὰ αὐτὰ διαλεχθῆναι, συνήρπασε τῷ κοινῷ συλλογισμῷ καὶ σύμπαντα τὰ λοιπὰ.

601, 29. Εἰ δὴ τις ὡς μὲν οὐχὶ κακοῦργος] Μεταληπτικόν. Τούτω παραπλήσιον ἐν τῷ α' τῶν Ὀλυμπιακῶν (p. 20, 14) « ἢ παρελθὼν τις ἔμοι, μᾶλλον δὲ ὑμῖν « δεῖξάτω ἢ ὡς οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγω ἢ ὡς οἱ τὰ πρῶτα « ἐξηπατημένοι τὰ λοιπὰ πιστεύουσιν. » RS. Ἐπάγει τὸ μεταληπτικόν, εἰτά τι καὶ κινὸν εἶδος πλίσεως εἰσάγει Δημοσθένης, ἀξίων παρὰ τοῦ ἀντιδικῶν τὴν ἀπόδειξιν γίνεσθαι ἔτι μὴ πεποίηκε ταῦτα.

602, 3. Ααχεῖν] Ἀντὶ τοῦ κατηγορησῆαι λέγουσιν Ἄττικοί. AL.

602, 11 Ἐπαγγελία] Ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι. AL.

Τὸ δὲ εἰ μὴ πεποίηκε ταῦτα, οὐκ ἔστι. Εἰ μὴ ἠταίρηκεν, ἀλλ' εἰ μὴ γέγραπεν ἠταίρηκώς, ὡς τοῦ τῆς ἐταιρήσεως πράγματος ἐξεληλεγμένου, λειπομένου δὲ τοῦ παρὰ Ἄνδροτίωνος ἀποδειχθῆναι, εἰ μὴ γέγραπεν. Ἐρωτᾷ γὰρ ὁ μὴ ἀρνήσασθαι δύναται. Οὐ γὰρ εἰσὼς Δημοσθένης ἐρωτᾷ τὰ ἀμύβολα. Ἐπεὶ τοι γὰρ εἰ ἦν ἐρωτήσεως εἰ μὴ ἠταίρησεν, ἀντέπεσεν ἂν παρὰ Ἄνδροτίωνος ἔτι οὐκ ἠταίρηκε, καὶ γέλως ἂν ἦν ἐρωτῶντος τὸν ἀντιδικόν, εἰ γὰρ ἠρώτα ὁ μὴ ἔμαλλον ὁμολογεῖν· ἀλλὰ δεῖξον, φησὶν, εἰ μὴ παρὰ τοὺς νόμους γέγραπας· ἔτι γὰρ ἠταίρηκε δέδεικται. Τούτω τῷ σχήματι παραπλήσιον ἔστι καὶ τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ὀλυμπιακῶν εἰρημένων· « ἢ παρελθὼν τις « ἔμοι, μᾶλλον δ' ὑμῖν δεῖξάτω ὡς οὐκ ἀληθῆ ταῦτα ἐγὼ « λέγω » εἰπὼν γὰρ ἔτι καταλυθῆσεται αὐτίκα δὴ μάλα Φιλίππος, ἐπήγαγεν « ἢ παρελθὼν τις ἔμοι, μᾶλλον δὲ « ὑμῖν δεῖξάτω ὡς οὐκ ἀληθῆ ταῦτα ἐγὼ λέγω. » Οὐ γὰρ εἶπε, δεῖξάτω εἰ μὴ καταλυθῆσεται Φιλίππος—τούτω γὰρ ἦν εὐθὺς καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι, οὐ δὴλων ὄντων τῶν ἐκδησομένων—, ἀλλὰ δεῖξάτω, φησὶν, εἰ μὴ πολλοὺς ἐξηπάτηκεν. Οὐ γὰρ τὸ συμπέρασμα ἠρώτησεν ὁ κατασκευάσει βίαιως ἐκ τῶν οἰκείων προτάσεων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀποδεδειγμένων ἐλέγχων καὶ τῶν Φιλίππου πεπραγμένων, ἃ φανερά καὶ ὁμολογούμενα τοῖς ἀκούουσιν ἐτόγγανεν. Ἀσφαλῶς οὖν καὶ οὕτως τὸ μὲν τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἀσεβείας διαρρήθην εἰρηκεν, ἀορίστως δὲ τὰ λοιπὰ.

602, 13. Οὐ γὰρ ἔξεστί σοι] Δηλονότι τὸ γράφειν, ὄντι ἡταιρηκότι. ΑΛ.

602, 17. Ἄξιον τοίνυν] Τὸ ἐπιχειρήμα γνώμη νομοθέτου. Δευτέραν γὰρ ἔταξε τὴν γνώμην τοῦ νομοθέτου ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. ΑΡ.

Ἄξιον τοίνυν, ὦ ἄνδρες] Ἄλλην ἀκόλουθον ἐπήγαγε λύσειν ἐκ διανοίας τοῦ νομοθέτου, καὶ αὐτὴν ἀποφυγὴν ἔχουσαν τῶν ἀποδείξεων. Συστήσῃ γὰρ βούλεται διὰ τῆς διανοίας τοῦ Σόλωνος ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνος κολάζει οὐδὲ ἐλέγχει, δηλονότι πανταχόθεν πείσαι τοὺς ἀκούοντας προθυμούμενος σιγῇ ἐπιτάττειν Ἀνδροτίωνι, οὐχὶ δὲ καλεῖν εἰς δικαστήριον, οὐδὲ τὸν κατηγοροῦν ἀναγκάζειν πρὸς αὐτὸν διαγωνίζεσθαι περὶ τοῦ βίου, ἀλλὰ ἀναγκάζειν αὐτὸν σιωπᾶν. Τοῦτο γὰρ βεβουλήθησθαι τὸν νομοθέτην διὰ τὴν πολιτείαν. Ταῦτα δὲ τεκμηρία ἐστὶν εὐσύννοπα τοῦ μηδεμίαν ἀποδείξειν ἔχειν τῆς ἵταρησώως. Λοιπὸν δι' ὧν ἐξετάζει τοῦ νομοθέτου τὴν διάνοιαν ὁ ῥήτωρ, μεθοδεύει ἀτιμον ποιῆσαι τὸν Ἀνδροτίωνα, δεικνύς ὅτι οὐδὲν μέγα ὄρισεν εἰς τιμωρίαν αὐτοῖς ὁ Σόλων, οὐδὲ περὶ τούτου ἐσπουδάσεν, ἀλλὰ τὸ εὖχον τὴν δημοκρατίαν ἐκύρωσεν. Ἔτλα κατασκευάζει τὸ ἐπιχειρήμα οὕτως, ἐν δημοκρατίᾳ ἰσωνομία καὶ ἰσότησια, ὥστε καὶ τὸν πένητα καὶ δυσγενῆ καὶ εὐτελεῖ ἠπαρησιάζεσθαι κατὰ τῶν πλουσίων καὶ τῶν τὰ πρῶτα ἐχόντων· ἐν δὲ ὀλιγαρχίᾳ τοῖς δικαιοῦσι τὰ κοινὰ καὶ ἀρχοῦσιν οὐδεὶς τῶν ἄλλων ἀντιβλέπειν ὡς δεσποτίας δυνήσεται. Οὐκοῦν οἱ βεβιωκότας αἰσχυρῶς, τὸ δνειδίλλεσθαι φοβούμενοι—τοῦτο γὰρ γένοιτ' ἂν ἐν δημοκρατίᾳ διὰ τὸ ἰσότημον—σπουδάσῃαν κατὰ τὸ εἶδος, εὐρεθέντες πολλοί, ἢ πάντας ἀπεργάσασθαι πόρνους, οὕτω δημαγωγούντες αὐτοὺς, ἵνα τὸ ὅμοιον μὴ κακίωσιν, ἢ μεταστήσῃαν παντάσῃαι τὴν πολιτείαν, εἰδότες ὡς ὀλιγαρχίας γενομένης ἔξουσι τοῦ μὴ βλασημεῖσθαι τὴν ἀδειαν.

602, 18. Ἄλλη] Ἀκόλουθος λύσις ἐκ διανοίας τοῦ νομοθέτου, ἀποφυγὴν ἔχουσα καὶ αὐτὴ τῶν ἀποδείξεων. S.

602, 28. Ἀλλὰ ταῦτα ἀπέπειεν ὑπὲρ ἡμῶν] Ταράττει τὸν ἀκρατὴν τῷ κατασκευάζειν τὴν ὑπόνοιαν τῆς καταλύσεως τοῦ δήμου, καὶ συγγεῖ καὶ ταράττει τῷ φόβῳ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ὥσπερ τῆς δημοκρατίας κινδυνευούσης ἐξωσθῆ τῆς πολιτείας ὁ Ἀνδροτίων. Ὁ Σόλων, φησὶν, οὐκ ἐξήλεγε τοὺς τοιοῦτους· οὐκοῦν οὐδὲ ἡμᾶς ἐλεγον δεῖ ζητεῖν. Σοφίζεται δὲ ἐν τούτῳ. Ὁ γὰρ νομοθέτης ἐκβάλλει τοὺς ἐξελεγχθέντας ἡταιρημέναι, καὶ διαλέγεται δηλονότι περὶ τῶν ἐαλωκότων. Ὅρα δὲ εἰς τὸ κἀκείνους ἤτοι καταλύσαι γ' ἂν πειράσθαι, ὅτι καὶ τούτῳ τῷ ἐννοήματι ἀκόλουθον ἦν εὐθύς ἐπάγειν « ἢ προφάγειν ἂν ὡς πο- « νηροτάτους, ἴν' ὡς ὁμοιότατοι σφίσι δῶσιν. » Ὁ δὲ πρὸ τῆς ἐπαγωγῆς τὴν προτέραν πρότασιν κατασκευάσεν. Δύο γὰρ πρότάσεων οὐσῶν, καὶ τῆς μὴ παραδόξου τυγχανούσης, τῆς ἤτοι καταλύσαι γ' ἂν προελθόντων τὸν δῆμον, τῆς δὲ ὅτι προαγαγεῖν ἅπαντας ὁμοίους αὐτοῖς εἶναι, τῆς παραδόξου προτάσεως τὴν ἔσιν ἐξεῖρε, τὴν αἰτίαν προσθεῖς, καὶ προωδοποίησε τὸ πιθανὸν τῆς δευτέρας. Πῶς; ὅτι γνοὺς ὁ ἀκρατὴς ἐκ τῆς κατασκευῆς δι' ἣν αἰτίαν ἔλοιτο καταλύσαι τὸν δῆμον, οὐκ ἔτι ζητήσει κἀπὶ τῆς δευτέρας τίνος ἂν ἔλοιτο ἕνεκα προφάγειν αὐτοῖς ὁμοίους τοὺς πολίτας εἶναι, τὴν γνώσιν ἔχων ἐκ τῶν προειρημένων ἀκριβοῦς τῆς αἰτίας. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, ὅτι καθόλου ἔγνωμεν δεῖν τὰς κατασκευὰς εὐθέως ἐπισυνάπτειν ταῖς ἀπιθάνους ἴλιαν καὶ παραδόξους προτάσεις.

603, 5. Δεινούς] Δεινούς μὲν δυνατοὺς ἐν τῷ λέγειν,

ὅρασεῖς δὲ διὰ τὸν τρόπον τὸ δὲ τοιοῦτων ὄνειδῶν, ὧν μετέχει ὁ Ἀνδροτίων. Τὸ δὲ κἀκείνους ἀντὶ τοῦ ἡταιρηκότος. ΑΡ.

603, 7. Καταλύσαι τὸ παράπαν τὸν δῆμον] Ἐνταῦθα δύο προτάσεις εἰσὶν ἢ μὲν παράδοξος, ὅτι καταλύσαι προελθόντο ἂν τὸν δῆμον, ἢ δὲ πιθανή, ὅτι προαγαγεῖν ἅπαντας ὁμοίους ἑαυτοῖς εἶναι. Ὁ δὲ ῥήτωρ αὐτόθεν ἔδειξε κατασκευάσαι τὴν πρότασιν, πρὸ τοῦ τὴν β' προτεῖναι. Καθόλου γὰρ δεῖ τὰς κατασκευὰς εὐθέως ἐπισυνάπτειν ταῖς ἀπιθάνους καὶ παραδόξους προτάσεις, ἵνα διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς προτέρας συναρπάσωμεν τὸν ἀκρατὴν, ὥσπερ ἐπιφανῆς καὶ τῆς β'. ΑΡ.

603, 10. Τοὺς ἀρχοντας] Οὐχ ἄπλῶς λέγει ἀρχοντας, ἀλλὰ τοὺς προσηγορευμένους τῶν πραγμάτων καὶ τοὺς δυναμένους τι, ὥσπερ νῦν ὁ Ἀνδροτίων δυνατός ἐστιν ἐν τῇ βουλῇ. ΑΡ.

603, 14. Ὀλιγαρχίας] Τοῦ συμβουλεύειν καὶ δημηγορεῖν, τοῦ νόμου αὐτὸν ἀπείργοντος. ΑΛΡ.

603, 17. Περὶ μὲν τοίνυν τοῦ νόμου] Ὁ ΠΕΡΙ ΕΝΔΕΙΞΕΩΣ ΝΟΜΟΣ. Α.

Ἐπὶ τὸν τέταρτον λοιπὸν ἀφίετο νόμον, συντίθεντα μὲν καὶ αὐτὸν εἰς ἀτιμίαν, ἐκ δὲ τοῦ πατέρων χρέους γινόμενον. Σκεπτόν δὲ ὅτι πανταχῆ φησὶν ὡς ἀπληκτός ἦν· τὸ δὲ νῦν ὀφείλειν ἔτι οὐ κατασκευάζει, ὡς εἶναι ὑπόνοιαν μὴ ἀρα ἐκτετίσται. Ἡ δὲ λύσις κενταῦθα μεταληπτική, ὡς ἐπὶ τῆς ἵταρησώως. Ἔστι τούτων ἢ πρότασις ὁμοίως κενταῦθα παραγραφική, οὐκ ἔξεστί τῷ ἀτίμῳ γράφειν. Ἡ δὲ ἀντιθέσις μεταληπτική, οὐκ ἐνδεκνυταί με, φησὶν. Ἐνδειξις δὲ ἐστὶν ὄνομα δικῆς κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῇ πόλει, πολιτεύεσθαι δὲ διεγχειρόντων. Λέγεται δὲ ἐνδειξις καὶ κατὰ τῶν ἀνδροφόνων, ὅταν κτίωσιν ὅποι μὴ ἔξεστιν, ὡς φησὶν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους, κατὰ τῶν τοὺς φεύγοντας ἐνδεκνόντων. Γίνεται δὲ ἐνδειξις καὶ κατὰ προδοτῶν· τοῦτο δὲ εἴρηται ἐν τῷ ἐνάτῳ τῶν Φιλιππικῶν (p. 126, 10)· « ἐνιαυτῷ δὲ πρότερον « τῆς ἀλώσεως ἐνδείξεις τὸν Φιλιστιθῆν. » Ταύτης τῆς ἀντιθέσεως μεταληπτικῆς οὐσης καὶ ἡ λύσις ἐστὶ μεταληπτικὴ ἀπὸ χρόνου καὶ ἀπὸ τρόπου· καὶ ἀπὸ χρόνου μὲν, τότε ποιήσομεν, οὐ μὲν Δ' οὐχὶ νῦν, ἀπὸ τρόπου δὲ, ἐπὶ ἐνδεκνόμεν· νῦν γὰρ οὐκ ἐνδεκνύουσιν, ἀλλὰ παρανόμων γράφονται. Διάφοροι δὲ οἱ τρόποι. Ἔτλα πάλιν ἀπατεῖ τὰς ἀποδείξεις παρὰ Ἀνδροτίωνος· καὶ ἡ ἐρώτησις ἰσχυρὰ μὲν καὶ πιθανή, οὐσφίσιται δέ. Οὐ γὰρ φησὶν, ἀποδείξον εἰ μὴ ὀφείλει ὁ πατήρ, ἀλλ' εἰ μὴ ὀφείλει, ἢ εἰ μὴ ἀπέερα ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, περὶ τῶν ὁμολογουμένων καὶ προδήλων τὴν πρόβλησιν ποιούμενος· οὔτε γὰρ ἀποδείξει δύναται Ἀνδροτίων ὅτι μὴ ὀφείλειν ὁ πατήρ, οὔτε ὅτι οὐκ ἀποδράς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου. Εἰ δὲ ἤρώτα καὶ προκάλειστο λέγειν, εἰ μὴ ὀφείλει, τάχα ἂν Ἀνδροτίων ἠυπόρησεν ἀποκρίσεως. Τὸ δὲ ἄλλ' ὅταν ἢ προσῆκον τοιοῦτον· ὅτι οἱ νόμοι τὰ μετῶ τῶν ἀδικημάτων προεξετάσθαι βούλονται, μετὰ ταῦτα δὲ τὰ ἐλάττω.

603, 26. Ἀνταπατεῖ τὰς ἀποδείξεις. S.

604, 2. Πεπλήρωται μὲν ἄχρι τούτου τὸ νόμιμον καὶ ἔθος, καὶ εἰσὶν οἱ σύμπακτες νόμοι ζ', δ' μὲν τοῦ κατηγοροῦ, γ' δὲ τοῦ φεύγοντος καὶ σὺν τούτοις τὸ ἔθος. Ἀντιθέσεις δὲ σύμπακται τοῦ μὲν πράγματος δ', ἐνταῦθα δὲ τῷ προσώπῳ β'. Μετὰ ταῦτα λοιπὸν εἰσάγει ἐπιλογικὴν ἀντιθέσιν ἀπὸ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀξίας μετὰ τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ ὀφείτε καταισχύσειν ἡμῶν αὐτῶν τὸ μέρος, εἰ τὸν

στέρανον ἀφαιρήσετε· μέρος γὰρ ἡ βουλή τοῦ δήμου. RS.

604, 7. Ἔστι γὰρ εἰς] Πληρώσας τοὺς ἀγῶνας διὰ τῶν δ' νόμων μετέρχεται ἐντέθεν ἐπὶ τοὺς ἐπιλόγους. AB.

604, 8. Μὴ πεντακοσίους ὕμῶν] Ἀντίθεσις ὡς ἐπιλογική, μετέχουσά τινος ἔτι καὶ πρίστως· καὶ μάχης· ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ δικαίου εἰληφθαι, ὅτι οὐ δίκαιον τοσοῦτους τῶν Ἀθηναίων ἀτιμάζεσθαι.

604, 13. Πλείους ἢ μυρίους τοὺς ἄλλους] Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀντιδικὸς τῷ πλήθει τῆς βουλῆς ἐπεχείρησε δυσωπῆσαι τοὺς δικαστὰς, ἀντίθετος ὁ ῥήτωρ τοῖς πεντακοσίοις βουλευταῖς τοὺς μυρίους. Ἔστι τοίνυν, ὡς ἔφαμεν, ἐπιλογική ἢ ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ δικαίου καὶ ἀπὸ τῆς ἀξίας κατὰ τὸ ἐναντίον· δόξετε κατασιχθῆναι ὕμῶν αὐτῶν τὸ μέρος, εἰ τὸν στέρανον ἀφαιρήσεσθε. Μέρος γὰρ ἡ βουλή τοῦ δήμου. Ὅτι δὲ ἐστὶν ἐπιλογική δῆλον· Οὐ γὰρ ἀνατρέπει τὰ παρὰ τῶν ἀντιδικῶν προτεινόμενα, ἀλλὰ δυσωπεῖν ἐπιχειρεῖ τοὺς ἀκούοντας. Μείμικται δὲ τι καὶ μεταστάσεως κατὰ τὴν ἀντίθεσιν· ἐκείνων ὁ ἀγὼν, οὐκ ἐμός. Τὸ μὲν οὖν ἀπελέσθαι τὴν δωρεὰν ἐνδεεῖς ἐστὶ τοῦ τὴν δωρεὰν ἡδὴ δεδῶσθαι, δι' ἣν αἰτίαν ἐράσσομεν μὴ δεδωνησθαι τὸν Διόδωρον κατ' ἀρχὰς παραγράφασθαι Ἀνδροτίωνα· τὸ δὲ μὴ ὀνειδίει περιβαλεῖν ἀπὸ τῆς ἀξίας εἰληπται, δυσωπητικῶς εἰσηγμένον. Ἡ δὲ λίσσις μεταληπτικῆ σύμπτωσις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος. Ἔστι γὰρ ὅτε ἑτέρου μὲν γένους ἢ ἀντίθεσις, ἑτέρου δὲ ἡ λίσσις. Μεταληπτικῆ δὲ οὕσα οὐδὲν ἤττον ἐστὶ κατὰ ἀντιπαράσταται.

Πλείους ἢ μυρίους] Ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῆς βουλῆς δυσωπῆσαι τοὺς δικαστὰς ὁ Ἀνδροτίων ἐπεχείρει, ἀντιτίθησι καὶ αὐτὸς τῷ πλήθει ἕτερον πλῆθος πολὺ πλεον ἐκέλευε, τοῖς φ' τοὺς μυρίους. AR.

604, 18. Ὀνειδος] Τοῦτο λοιπὸν ἐκ περιουσίας ἐπήνεγκε τὸ συμφέρον τῆς πόλεως προκρίνων, ὡσανεὶ ἔλεγε κατ' ἐνοστάσι καὶ ἀντιπαράστασι οὕτω· Μάλιστα μὲν οὐκ ἐστὶν ὀνειδος τῆ βουλή, μόνω δὲ τῷ Ἀνδροτίωνι. Εἰ δὲ καὶ δοξημὲν, μὴ μόνω αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ πάσῃ τῆ βουλή, βελτιῶν ἐστὶ λυπησάι μιαν βουλήν ἢ πᾶσαν βλάβαι τὴν πόλιν. AR.

604, 18. Τῷ γὰρ ἐστὶν ὀνειδος] Κατασκευάζει δριμύτως εἰς ὄλγους τὴν μέμνην, ἵνα μὴ πᾶσαν λυπησῇ τὴν βουλήν, τὸ βραχὺ μέρος αὐτῆς αἰτιώμενος, τῇ τε ἐνοστάσει καὶ ἀντιπαράστασει τὴν μάχην ἐργαζόμενος.

604, 19. Σιωπῶντος — γράφοντος] Ἀντὶ τοῦ μὴ δημογοροῦντος. A.

604, 26. Καταγνοῦσιν ἢ μὴ] Ἀντὶ τοῦ ἐὰν μὴ κατὰγνῶτε αὐτῶν ὡς ἀμαρτάντων, ἀλλὰ ἀπογνῶτε τῶν κατιγορουμένων, ὡς μὴ ἀμαρτησάντων. A.

605, 3. Ἐθάδων] Ἐθάδας ἐκάλουν τοὺς περὶ τὰ πράγματα σχολάζοντας καὶ κακουργοῦντας διὰ τὸ κερδαίνειν καὶ ἐργολαβεῖν. AL.

605, 5. Ἡ τοίνυν] Καὶ τοῦτο τὸ μέρος εἰς τὴν προειρημένην ἀντίθεσιν. Τὸ γὰρ συνηγορήσουσι τῇ βουλή καὶ βοηθήσουσι Φιλαιππος καὶ Ἀντιγίνης οὐδὲν ἕτερον δύναται ἢ ὅτι ταῦτα ἐροῦσιν Ἀνδροτίωνι. Ὅστε καὶ ἐκ τούτων βεβαιώσεται τὸ καὶ ἐπιλογικὴν τὴν προειρημένην ἀντίθεσιν εἶναι. Ἐχώρισε δ' ἄλλήλων τὰ πρόσωπα, ἵν' ἔχοι διαλεχθεὶς πρὸς τὰς διαφόρους ποιότητας εὐμαρέστερον λύσαι αὐτὸ τὸ διὰ τῆς ἀξίας ἀντιπίπτον ἐκάστου τῶν συνηγορῶν. Τὸ δὲ συνερεῖ τῇ βουλή Φιλαιππος καὶ Ἀντιγίνης ἔμψασιν ἔχει ὅτι οὐκ ἔχουσι μὲν οὐδὲν εἰπεῖν δίκαιον ὑπὲρ τοῦ ψεφίσματος ἀναδαιμόντες, ἴσως δὲ τι τῇ βουλή συναγορευσαί

πειράσονται. Εἰ δὲ εἰρήκει τῷ ψηφίσματι μέλλειν συναγορευέσειν αὐτοὺς, ταῖς αὐταῖς ἀν' ἡγωνίσαστο λύσειν αἷς καὶ πρότερον ἐχρήσατο. Ἔστι δὲ οὐκ ἐκβολὴ συνηγορῶν· οὐ γὰρ τῷ κρινόμενῳ συναγορεύουσιν, ἀλλ' ἑαυτοῖς. Ἀντιγραφεὺς δὲ ἐστὶν ὄνομα ἀξιωματος ἀντιγράφοντος ὑπὲρ τῆς βουλῆς πρὸς τὸν δῆμον ἐν ὅσι ἀν' ἀδείηται. Τὸ δὲ δι' ἑαυτῶν εἶχον ἦνυσε τὸ μῖσος. Ὡς ἀνδραπόδοις ἐχρῶντο τοῖς ἄλλοις, ἑαυτοῖς τὸ κράτος φυλάσσοντες. Ὅρα δὲ σωφροσύνην μετὰ θυμοῦ σωζομένην ἐν τῷ ὄρι μὲν ὑμῖν ἀδικεῖν δοκῆ. Οὐ γὰρ εὐθὺς τὴν τιμωρίαν ἐπέηγαγεν, ἀλλὰ τὴν κρίσιν ἀφήκε γενέσθαι πρότερον.

605, 7. Ἰσως] Καλῶς εἶπε τὸ ἴσως, καὶ οὐ πάντως, ἵνα ὥσπερ μέρος ἐπιεικείας αὐτοῖς μαρτυρήσας ἀποτρέψῃ αὐτοὺς τοῦ συνηγορεῖν. AR.

605, 16. Τὴν γραφήν] Λέγει τὴν κατηγορίαν, ἣν εἰσηλοβόμεν κατὰ τοῦ Ἀνδροτίωνος. Ἀπογνῶτε λέγει ἐνταῦθα οὐκ ὥσπερ εἶπεν ἄνω ἐὰν ἀποδέξησθε, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐὰν μὴ καταγνῶτε, εἰδὼς τὴν αὐτὴν λέξιν διττῶς λεγομένην καὶ μεθαρμοζομένην πρὸς τὸν νοῦν τοῦ λεγομένου. Δέον εἰπεῖν ἀπογνῶτε τῆς γραφῆς, ἀπογνῶτε τὴν γραφήν ἄττικῶς εἶπεν. AR.

605, 25. Ἐτι τοίνυν Ἀρχίαν οἶμαι] Τόπον ἀπένειμεν οἰκεῖον ἐν τοῖς ἐπιλόγοις Ἀρχία διὰ τὸ διάφορον τῆς ἀξίας. Τὸ γὰρ ὡς ἐπιεικῆ δῆλωσιν μὲν ἔχει τῆς ἀρετῆς τάνδρος καὶ τῆς ὑπολήψεως ἦν παρ' Ἀθηναίους κέκτηται. Βούλεται μέντοι διὰ τῶν ἐγκωμίων καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ ἀνδρός βεβαιῶσαι τὴν κατὰ τῆς βουλῆς κατηγορίαν, διὰ δὲ τῶν αὐτῶν ἐκαίνων τῆς συνηγορίας ἀποτρέψαι τὸν ἄνδρα. Διαλεκτικώτερος δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος, ἐπειδὴ καὶ πεπαιδευμένος καὶ φιλοσοφεῖν ὑπελήπται. Ἐχώρισε δὲ τοῦτον ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἵν' ὡς ἔνθα ἐπιεικῆ ταῖς ἀληθείαις μόνον ἐξελέγη λαβῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ πεπαιδευθεὶς καὶ φιλοσοφεῖν ὑπελήπται, συλλογιστικώτερον αὐτῷ διαλέγεται. Τὸ δὲ οἶμαι τῷ συνερεῖν συναπτέον, ἵν' ἢ ἀμφίβολον τὸ, ἐπιεικῆς ὡς συνερεῖ αὐτοῖς.

Ἐτι τοίνυν Ἀρχίαν] Καὶ οὗτος τῶν συνηγορῶν. Ἐχῆτησαν δὲ τινες διὰ τί μὴ καὶ τοῦτον ὠνόμασε μετὰ τῶν ἄλλων τῶν, ἐπειδὴ περ οὗτος ὁ Ἀρχίας ἐλέγτο εἶναι φιλόσοφος, ὡς μαρτυροῦσι καὶ πάντες οἱ ἐξηγησάμενοι καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ διὰ τὸ ἐπαγαγεῖν ὡς ἐπιεικῆ δειχέσθαι· φιλόσοφον γὰρ ἐστὶ τὸ προβάλλεσθαι τὴν ἐπιεικείαν. Ἐπειδὴ οὖν ἐμελλεν ὡς ἐκ φιλοσοφίας ὀρμώμενος συλλογιστικῶς κερῆσθαι ταῖς λόγοις, βούλεται ὁ ῥήτωρ ἀπορίσαι αὐτὸν τῶν ἄλλων, ἵνα σχολάσας πρὸς ἐκεῖνον καὶ αὐτὸς χρήσεται ταῖς προεπουσίας κατασκευαῖς, ἵνα δεῖξῃ ὅτι καὶ ἐν τούτῳ αὐτοῦ περιγίνεται, ἐν ᾧ ἐκεῖνος μεγαλοφρονεῖ. Κέχρηται οὖν εὐθὺς συλλογίζομενος [πρὸς] αὐτὸν τῷ διλημμάτων σχήματι, καὶ οὐκ ἀπλῶς διλημμάτων, ἀλλ' ὥσπερ κατὰ διαίρεσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ φιλοσόφων λόγων ἐντός ἦν ὁ ῥήτωρ, ἀπροκταῖς γεγονόσι Πλάτωνος. AR.

606, 10. Οἶμαι τοίνυν] Πάλιν ἐπιλογίζεται ἀπὸ τῆς τοῦ προσώπου ποιότητας. S. Ἄχρι μὲν τούτων ἀπὸ τῆς διττῆς ποιότητας τῆς τε βουλῆς καὶ τῶν συνηγορούντων προσώπων, ὡς ἐν ἐπιλόγοις, αὐτῷ προκεχώρηται, ἔφη δὲ ἐπιλογίζεται πάλιν ἀπὸ τῆς Ἀνδροτίωνος αὐτοῦ ποιότητας· εἰσῆγεται δὲ ἐν ἀντιθέσεως εἶδει, ἀλλὰ φθονοῦμαι, φησὶ, διὰ τὴν εὐνοίαν ἣν ἔχω περὶ τὴν πόλιν καὶ διὰ τὰς εἰσπράξεις αἷς ὑπὲρ ἡμῶν πεποίημαι. Ταύτην τὴν ἀντίθεσιν ἔλαβε μὲν ἀπὸ τῆς Ἀνδροτίωνος ποιότητας, διὰ τὸ ὑπάρχειν Ἀνδροτίωνι δυσμένειαν πρὸς Ἐδικτήμονα ὑπὲρ τῶν

εισφορῶν· οὐ μὴν σφῶδες τὴν αἰτίαν ἐκτίθεται. Λύει δὲ τὴν ἀντίθεσιν τοῦτο μὲν μεταληπτικῶς, « οὐ περὶ τούτων » δικασίην δὴμομόκατε, ἀλλ' εἰ κατὰ τοὺς νόμους τὸ ψήφισμα εἶπε· « κατὰ τὸ μαχόμενον δὲ πάλιν » εἶθ' « ὅτι πάνδεινόν ἐστι κατηγορίαν ποιούμενον ὡς ἀδικούσι τινες τὴν πόλιν » καὶ τὰ ἐξῆς. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἀπὸ τοῦ ἐναντίου λέγεται· εἶδος γὰρ τοῦ ἐναντίου « καὶ τὸ μαχόμενον· εἶτα ἀπὸ συγκρίσεως, λέγων « εἰ « τοσοῦτου τιμᾶσθε τὴν πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους καὶ « τὸ εὐορεῖν· εἰ γὰρ ἀποψηφισθε » καὶ τὰ ἐξῆς. ἌΛΛΩΣ. Ἐντεῦθεν φανερώς οἱ ἐπιλογοὶ, ἀπὸ τοῦ προσώπου δὲ τοῦ Ἰβίου· δεῖ γὰρ στοχάζεσθαι καὶ τὸν κατηγορῶν τῆς τοῦ φερόντος ποιότητος. Οὐκὼν ἐτόλμησεν Ἀνδροτίων εἰπεῖν, ταῦτα μοι περιγέγονε, καὶ τὴν κατηγορίαν συνεστήσατο Διόδωρος, ὅτι ὑβρισταὶ παρ' ἐμοῦ καὶ ἡδίκηται, φόνου μὲν ἐγκληθεὶς τοῦ πατρὸς, ἐξελεγχθεὶς δὲ οὐδαμῶς ἀνρηκνείαν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. Εὐῆθες γὰρ ὡς ἀληθῶς Ἀνδροτίωνα καθ' ἑαυτοῦ τούτους κερῆσθαι τοῖς λόγοις, ἄλλως τε καὶ αὐτοῦ Διοδώρου εἰπόντος ἐν τούτῳ προομιμῶν διὰ τοῦτο κατηγορεῖν, ἵνα ἀμύνηται τὸν σεσυκοφανηκῶτα. Διὰ τοῦτο ταύτην παραλιπῶν εἰκότως ἔθηκε τὴν ἀμφοισθητήσιμον. Τὸ γὰρ περὶ τῶν εισφορῶν λαμπρὸν μὲν ἦν Ἀνδροτίωνι, ὑποπτον δὲ τοῖς ἀκούουσιν. Ὅθεν τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ἀγῶνος ἐκ τοῦ οἰκέτου προσώπου σεσίγηκε· τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ Εὐκτῆμονος ἐμπίπτουσαν εἴληφεν. Ἄλλως τε καὶ οἶδεν Ἀνδροτίωνα μάλιστα δοκοῦντα φρονεῖν ἐπὶ ταῖς εἰσπράξεσιν· ἵν' ὁ μὲν μεγαλαυχούμενος ταῖς εἰσπράξεσιν, ὁ δὲ καθαιρῶν φαίνεται.

Αὐτὸν] Τὸν Ἀνδροτίωνα λέγει. A. et rec. L.

606, 12. Ὀλίγους] Εἶπε τοῖς πλουσίους, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν πενήτων. A. et rec. L.

606, 15. Τῶν μὴ τιθέντων] Τῶν μὴ καταβαλλομένων τὰ χρέματα. A.

606, 18. Λύει τὴν ἀντίθεσιν μεταληπτικῶς. S.

606, 24. Εἰσφορᾶν] Ὅτι τὸ εἰκοστὸν τῆς οὐσίας κατεβάλλοντο ἐν ταῖς εἰσφοραῖς οἱ Ἀθηναῖοι. AB.

606, 25. Εἶτα ἀπὸ συγκρίσεως. Ἡ δὲ σύγκρισις πῶς; εἰ τοσοῦτου δεῖ τιμᾶσθαι τὴν πολιτείαν καὶ τοὺς κειμένους νόμους καὶ τὸ εὐορεῖν. S.

606, 28. Τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου] Ὡσαυτεῖ ἔλεγεν ἐπὶ ταῖς εἰσφοραῖς ταῖς γενομένας ἐπὶ Ναυσινίκου ἀρχόντος. A. et rec. L.

Παρ' ἴσως] Τὸ παρά ἀντὶ τοῦ κατὰ ἐστὶν ἐνταῦθα. A. et rec. L.

607, 18. Βούλομαι] Παρέκδασις ἐντεῦθεν. Παρεκδασίην γὰρ δοκεῖ τῆς ὑποθέσεως, λέγων ἄπερ πρῶτον ἔπραξεν ὁ Ἀνδροτίων. Ἔστι δὲ ἡ παρέκδασις καὶ αὐτὴ μέρος τῶν ἐπιλογῶν. AR.

Βούλομαι δὲ] Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ παρέκδασις, δοκούσα μὲν κοινωρεῖν τοῖς ἀρτίως ἐξητασμένοις περὶ τῆς ποιότητος Ἀνδροτίωνος, πολὺ δὲ δήπου κερωρισμένη. Τὰ μὲν γὰρ τῆς ἀντιθέσεως τῆς ἀπὸ τῆς ποιότητος εἰς δυσκόπησιν καὶ εἰς διαβολὴν τῆς κατηγορίας προτίνεται παρὰ Ἀνδροτίωνος, τὰ δὲ ἐντεῦθεν τοῦ ἑκατηγόρου ἐστὶν ὡς προηγούμενον τὴ κεφάλαιον, ὃ οὐ πρὸς ἀντίθεσιν τίθεται, ἀλλῶς δὲ ἔχει διαβολὴν τῆς ποιότητος, ὥσπερ τι προηγούμενον κεφάλαιον εἰσαχθὲν. Καὶ ὁ μὲν Ἀνδροτίων δι' ὧν ἔλεγε διέβαλλε τὴν κατηγορίαν, ὃ δὲ διὰ τῆς παρεκδασίας ἀντιδιαβάλλει τὴν πολιτείαν. ἌΛΛΩΣ. Ἐπαγγέλλεται δύο πολιτεύματα ἔρεῖν, ἃ συμπειριεληφθῆ. Τῷ μὲν δοκεῖν

ἀπλοῖς ὀνόμασι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ πλείω σημαίνουσιν ἢ κατὰ περιοχὴν. Περιοχὴ δὲ ἐστὶ πλείονων ἐνόδων ἢ τῶν ἐναντίων ἐν πρῶτῃ μιᾷ ἀθροίσματος. Τὸ μὲν γὰρ ἀναδιῆ ματικὸν ἐστὶ καὶ τὰς ἐν τῷ δήμῳ θρασυτητος ἦν ἐπεδείκνυτο εἰσπραττόμενος, σημαντικὸν δὲ καὶ τῶν δημογορῶν ἄς κατὰ τῶν ἀνακαίμενων στεφάνων ἐδημηγόρει· τὸ δὲ τῆς θρασυτητος ἐφανρίζει μὲν τὴν κατὰ τοῦ δήμου γεγενημένην ὕβριν, πλήττει δὲ καὶ εἰς τὸν ἐκ τοῦ ἐμπανοῦς ἱεροσυλίαν· ὃ δὲ κλέπτῃς δύο κλοπῶν περιεκτικὸν ἐστὶν ὄνομα, τῆς τε ἀπὸ τῶν εἰσπράξεων καὶ στεφάνων· ὃ δὲ ὑπερφανος [δηλοῖ] τὸν ὀλιγαρχικόν· μικρὸν γὰρ πρόσθεν διέβαλε τοὺς ἡταιρηκῶτας εἰς ὀλιγαρχίαν, ἵνα κἀνταῦθα διὰ τοῦ τρόπου τῆς πολιτείας τὴν ὑπόνοιαν ταύτην πιστούμενος φαίνεται.

607, 24. Καὶ πρῶτον μὲν, ἐρ' ὧ μάλιστα] Πέριαι τὰ ἐγκώμια ὧν ἂν ἔθλη διαβάλλειν εἰς κατηγορίαν περιτρέπειν, καὶ τὰς ἐνόδους πράξεις εἰς διαβολὴν καὶ ἐγκλήματα, ἵνα μὴ μόνον μαι σεμνώνονται, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔπερ ἐγκλημάτων ἀπολογεσθαι καταναγκάζονται ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκ τῶν περιστατικῶν, ἀπὸ τῶν περὶ τοῦ πράγματος, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ τῷ πράγματι, ἀπὸ τοῦ τρόπου, ἀπὸ τῆς αἰτίας, ἀπὸ τῆς γνώμης. Μήμνηται δὲ ἐνταῦθα Εὐκτῆμονος, φαλαζόμενος κατὰ τὴν ἀντίθεσιν τὴν ἐκ τοῦ προφανοῦς μάχην. Ὅτε γὰρ ἐκίνει Ἀνδροτίων τὸν λόγον, ὅτι διὰ τὰς εἰσπράξεις ταῦτα αὐτῷ γέγονεν, ἐδύνατο μὲν ἐπιμηθεῖναι τοῦ κατὰ τὸν Εὐκτῆμονα· οὐ μὴν εἶρηκεν, ἀλλ' ἐκὼν παρήκεν, ἵνα μὴ δοκῇ βεβαιῶν τὴν παρὰ Ἀνδροτίωνος κινουμένην ὑπόνοιαν. Οὐκὼν οὐ τέθεικεν εἰδικῶς τὴν ἀντίθεσιν, οὐδὲ ἔπειθε διὰ μνηστικῶν Εὐκτῆμον διὰ τὴν εἰσπραξίν τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐνεστήσατο, ἀλλὰ καθόλου περὶ τῶν πολιτῶν, ἵνα συγκρούων αὐτὸν κἀπεῖ τῷ δήμῳ φαίνεται, ἐνταῦθα δὲ αὐτὸς ἐρ' ἑαυτοῦ τὴν εἰσπραξίν ἐξετάων κερῶν σχῆ μνηθεῖναι καὶ τοῦ Εὐκτῆμονος. Τὸ μὲν γὰρ ἐκ μάχης ἔχει τὴν ὑπόνοιαν· τὸ δὲ καθαρῶς τῆς ὑποψίας, ἐταν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐξετάζεται, φέρει πλείω διαβολὴν τοῖς φερόουσιν. Ὑπέσχετο μὲν οὖν τὸν Εὐκτῆμονα δεξείν ἔχοντα τὰς ὑμετέρας εἰσφοράς οὐ μὴν ἀπέδειξεν.

608, 1. Καταλύσας ψήφισματι κληρωτὴν ἀρχὴν] Διὰ τοῦ ψήφισματος παύσας τὴν ἀρχὴν τὴν κλήρου συμπάσαι. LYTP.

Καταλύσας] Οὐκ εἶπεν ἔλεγας, ἀλλὰ καταλύσας, ὡς ἐπὶ τυράννου. A. et rec. L.

Κληρωτὴν] Ἐξήτησάν τινες τί δήποτε ἔωσαρ ἐπαίνει τὴν κληρωτὴν ἀρχὴν, καίτοι τῆς δοκιμαστῆς ἀμείνωνος οὐσης. Λέγομεν ὅτι, ἐάν τις κατὰ τὸ ἀληθές σκοπήσῃ, εὐρήσει τὴν κληρωτὴν βελτίονα τῆς δοκιμαστῆς, καθὼ ἡ κληρωτὴ καὶ δοκιμαστῆ, ἡ δὲ δοκιμαστῆ μόνον ἦν δοκιμαστῆ. Εἰ γὰρ τις ἀπὸ κλήρου ἐγένετο ἀρχων, ἀνάγει ἦν τούτων δοκιμασέσθαι, εἰ ἀξίος ἐστὶ τοῦ ἀρχεῖν· εἰ δὲ ἡρέθη καὶ ἔχειροτονήθη ἀπὸ μόνης δοκιμασίας, ὡ χρεῖαι ἦν ἐπὶ τοῦ κλήρου. AR.

608, 3. Παρέδω] Τὸ παρέδω ὡς ἐπὶ κακούργου τινὸς καὶ ληστοῦ εἶπεν. A. et rec. L.

Δημηγορίας δ' ἐπὶ τοῖς ποιούμενοις] Ἐνταῦθα ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος. Εἶτα ἐπήγαγε τὸ μεταληπτικὸν ὡς πρὸς ἀντιπίπτον. Οὐκ ἐχρῆν εἰσπράττειν, φησίου ἐν τις· καὶ μάλα ἐχρῆν, ἀλλ' ὡς οἱ νόμοι προσταττούσιν. Εἶτα ἕτερον ἀντιπίπτον μεταληπτικὸν, ἀλλὰ φιλιανθρωπότερον τῆς χρεῖας καὶ τῶν κερῶν ἦσαν οἱ νόμοι. Τὸ ἐπὶ διὰ τὸν καιρὸν, ἢ διὰ τὸν καιρὸν ὅστις ἦν τότε καιρὸς-

πόλεμος γὰρ ἦν καὶ χρεῖα χρημάτων—, ἢ διὰ τὸν καιρὸν μίσση, καὶ ἑκατέων ἕξῃ ὄσῃν τότε ἔχων ἔξουσίαν, ἀντὶ τοῦ κολλήν.

608, 4. Πομπαια] Σκευή τὰ εἰς τὰς πομπάς. Β. Ἀπὸ τοῦ πομπεύειν, θυμιατήρια καὶ τινα τοιαῦτα. Α. et rec. L.

608, 7. Κατέγων] Ἀντὶ τοῦ ἰσχύων. Α.

608, 8. Διὰ τὸν καιρὸν, ὅς ἦν τότε] Ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν πόλεμον. Α.

608, 12. Ἡργολάβει] Τοῦτο μετὰ τῆς αἰσχύνῃς καὶ συγκρουστικῶν. LYTP. Ἐργολαβεῖν γὰρ παρὰ Δημοσθένει καὶ τοῖς ἄλλοις ἔστι τὸ ἐπὶ φλαυροῖς καὶ ἀδίκαις μισθὸν λαμβάνειν. Ρ.

608, 13. Τὸς ἔνδεκα γράφας ἀκολουθεῖν] Τὸ μὲν ἐπιχειρήματα δοκεῖ πως ἐναντίον εἶναι τῷ κατὰ Τιμοκράτους· ἐνταῦθα μὲν γὰρ τὴν πρᾶξιτῆτα θαυμάζει, ἐκεῖ δὲ τὴν φιλανθρωπίαν ἐκβάλλει. Τοῦ συμφέροντος δὲ αἰ πανταχοῦ γινόμενος λέγει & λέγει· καὶ γὰρ ἐνταῦθα μὲν αἰτιάται τὴν τοῦ Ἀνδροτίωνος πονηρίαν καὶ τὴν προπέτειαν, ἐν ἐκείνῳ δὲ συγκρίνων νόμον νόμῳ τὸν χρησιμώτερον μᾶλλον θεσάμμεν. Ἐἵτα βούλεται διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ κατὰ τοὺς τριάκοντα ἐνὶ τούτων τῶν τρόπων τὸν Ἀνδροτίωνα δεῖξαι κεχηρμένον. Τὸ δὲ ἦγεν ἐπὶ τὰς τῶν πολιτῶν οἰκίας ὡς ἐπὶ στρατοπέδου εἰρηκας, τὸ βαρὺ τοῦ πράγματος διὰ τῶν ἕξῃς ἐμφαίνων. Διὸ καὶ δεσμωτήριον ἀποκαλεῖ τὰς οἰκίας. Τῶν ἄλλων δὲ ἔνεκα, ἦτοι τῶν ἀδυνάτων καὶ πενήτων· ὅθεν ἐπάγει, τοῦτο γὰρ ἐστὶ δημοτικόν.

Τὸς ἔνδεκα γράφας] Καὶ τὸν τρόπον περιέχει, καὶ τὸ φορτικὸν τῆς εἰσπράξεως, καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τοὺς ἀρχοντας ἀκολουθοῦντας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς ὀλιγαρχίας ἐνδέδεικται. Ἐἵτ' ἐπειδήπερ οὐκ ἔχει τὴν εἰσπραξίαν αἰτιᾶσθαι, τὸν τρόπον διαβάλλει καὶ τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων, λέγων τοσοῦτον χρημάτων ἀντὶ τοῦ βραχέων, τοῦτον τὸν τρόπον εἰσπραχθέντων, ἀντὶ τοῦ μετὰ παρανομίας καὶ ὕβρεως.

608, 25. Εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένῳ] Ὅτι ὀλιγαρχίῳν τινα πολιτεῖαν ἀντὶ δημοκρατίας εἰσήγαγεν.

609, 4. Τότε τοίνυν ὡς ἔστιν ἀκούσαι] Ἴνα μὴ τις αἰτιάσθαι ὡς ψευδόμενον, ἐπὶ τὴν ἀκοήν ἀναφέρων φεύγει τὴν μέμψιν.

609, 5. Οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις ἀπεστερεῖτο] Ἀπὸ μέρους τινὸς περᾶται χαλεπώτερον τῶν τριάκοντα ἀποφῆναι τὸν Ἀνδροτίωνα. Καὶ ἔστιν ὁ τρόπος τοιοῦτος· ἐκείνοι τοὺς φαινομένους ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐφόνευσον, τοὺς δὲ κρυπτομένους οὐ περιεργάζοντο, ἀλλ' εἶων σώζεσθαι λανθάνοντας· ὁ δὲ γὰρ Ἀνδροτίων καὶ τοὺς οἰκοὶ κατακεκρυμμένους ἀνιχνεύων ἔδραμευε. Κατὰ τοῦτο ἄρα ὑπερεβάλλετο τοὺς τυράννους.

609, 14. Ἡ τέγος ὡς τοὺς γείτονας] Τέγος τὸ τοῦ δόματος ὑπέρτερον μέρος. Διασειηθὲ δὲ τοῦτο δεινοποιούσα τὰ γινόμενα, ὃ γείτον, οὐκ ἀδικῆσαι θέλων ἐπιβαίνω τῶν σῶν, Ἀνδροτίωνος βιαζόμενον τετράραγμαί, φεύγω τὴν θύραν, ὡσὼν αὐτὸς γοῦν τὸν ὀμόφυλον. Το δὲ « ἢ « ἄλλα ἀσχημονοῖ » νόει πάντα & ποιοῦσιν οἱ φωραθῆναι φοβούμενοι, γυναικῶν ὑποκρινόμενοι φωνήν τε καὶ σχῆμα, θεράποντες εἶναι δοκούντες τὰ τῶν δούλων μεταχειριζόμενοι, καὶ τὰ ἄλλα ἄπλως. Ἐπεὶν δὲ καὶ ταῦθ' ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ὄρωτο ποῦν, θαυμαστός φαίνεται ὁ ῥήτωρ· δεινὸς γὰρ καὶ ἐν ἀπόροις εὐρεῖν ἀφορμάς. Ἴνα

γὰρ μὴ τις εἴποι, ἀλλ' οὐδεὶς ἕωρα ταῦτα ποιοῦντα καὶ τὸ δεινὸν ἔλαττον ἦν, ὅρα πῶς οἰκοθεν αὐτῷ προσπορίζει τὸν μάρτυρα, πικρότατον ἐλεγγον ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἔξευρών.

609, 19. Ἦν ὡς ἐλεύθερος ἠγγυῆσται] Θέασαι τὸν κατηγορον. Ἀπὸ τῶν ῥημάτων ἐξηπάτησάς με, φῆσαιεν ἂν ἡ γυνή· ὡς ἐλεύθερος συνήφθης, νῦν δὲ ἀπεδείχθης ἀνδράποδον· πολίτην ᾧμην ἔχειν καὶ Ἀθηναῖον ἐκάλουν τὸν ἄνδρα, ἔλαθον δὲ, ὡς εἰκοιεν, οἰκίτην δυστυχίσασα σύνοικον. Καὶ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν ἐργάζεσθαι. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ εἶχεν ἕτερον μάρτυρα παραστήσασθαι τῶν ἀτόπων, ἔξεῦρεν ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐξῆσαι τὴν δεινωσίαν· ἀπὸ τῆς τύχης, ὅτι ἐλεύθερος ἂν δούλων ὑπέμεινε πάθη· ἀπὸ τῆς ποιότητος τοῦ δράσαντος, ὃν οὐδ' ὑπὲρ ἑαυτοῦ δίκην εἶλαβεῖν τὰ πεπραγμένα καὶ βεβιωμένα· ἀπὸ τρόπου τῆς εἰσπράξεως μεταληπτικῶς· εἵτα ἀπὸ διαφόρων προσώπων, ὅτι ἔδει τὰ κτήματα ἀπογράφειν, ἀλλὰ μὴ τὰ σώματα ποιεῖν κακῶς.

609, 20. Ὁ δὲ τούτων αἴτιος Ἀνδροτίων εἶη] Αὐξῆσιν τῶν δεινῶν ἀπὸ τῆς τοῦ δεδρακότος ἔχει ποιότητα. Ὁ ἠταιρηκῶς τοὺς σαρρονούντας ἠδίαει, καὶ προὔπηλάκιζεν ἀνήρ, κἂν ἀδικῆται, στέργειν ὀφειλων τὴν τύχην, ἐπιδοᾶσθαι τοὺς νόμους ἀδυνάτων, ὑπὸ τῆς ἀτιμίας ἐπεξελλθεῖν οὐ δυνάμενος, ἐν ἡσυχίᾳ στένων, ἀγαπῶν εἰ μὴ προσλάβοι τι δεύτερον.

609, 26. Τίνος οὖν ἔνεκ' ἀρεῖς] Διδάσκει τρόπον ἕτερον εὐπρεποῦς ἀπαιτήσεως. Ἀπογράφειν ἔδει τὰ κτήματα ὡς δημοσία τῶν μὴ θελόντων εἰσενεγκεῖν.

609, 28. Ἐδεῖς δὲ καὶ ὕβριδες πολιτῶν ἀνθρώπους] Σοφῶς πᾶν ἐπὶ μὲν τῶν πολιτῶν τὸ ὕβριδες εἰρηκεν, ὃ ἐστὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἀφόρητον· ἐπὶ δὲ τῶν μετοίκων τοὺς τालαιπύρους ὠνόμασεν, ὃ τῇ ταπεινότητι τῆς τύχης ὑπῆρχεν ἀκόλουθον. Αὐτίκα γοῦν εἰ μεταλλάξεται, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔξει καλῶς.

Ἐδεῖς] Ἀντὶ τοῦ ἐδάμευε, ἀπὸ τοῦ θέματος τοῦ δέω, εἵτα ἴσον ἴδεας ἴδεις. ΑΒ.

610, 18. Ἀνθρώπους πόρνας] Ἴνα καὶ τῶν ὀνομάτων κωμωδῆσῃ τὸν Ἀνδροτίωνα· εἵτα ἀπὸ τῆς μάχης. Τὸν μὲν ἑαυτοῦ πατέρα φέρο δεινὸν δημοσίᾳ δεθέντα ἐπὶ χρήμασιν [ἀποδρᾶναι], τοὺς δὲ ἄλλους πολιτᾶς ὕβριζειν, Ἀνδροτίωνος οὐκ εἰσφοράς ὀφλήσαντος, ἀλλὰ δημοσία νενοσφισμένου. Ἐἵτα αὐξῆσιν ἐπήγαγεν οἰκοθεν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἔλασθαι. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀγορᾶς ἔχει παραμυθίαν, τὸ δὲ οἰκοθεν δεινότερον ἔχει τὸ κατηγορημα καὶ πιστοῦται τὰς ἐπὶ τῶν γυναικῶν ὕβρεις.

610, 19. Καίτοι εἴ τισιν ἄρα δοκοῦσιν ἐπιτηδειαί] Οὕτε κατατρέχει φανερώς οὔτε συνηγορεῖ καθαρώς· τὸ μὲν γὰρ ἔπαχθέστερον καὶ ἄγριον, τὸ δὲ ἡδόμενον τῷ τοιοῦτω βίῳ. Τὸ δὲ δεινὸν βοηθεῖν ἐπὶ τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας ἀνεπὴνοχεν.

611, 3. Εἰς τῶν πολιτῶν τὸν] Ἴσως αἰνίττεται ὡς Ἀνδροτίωνος οὐκ ἀνεχομένου ἄλλας ἢ ἄλλους πορνεύοντας· ζηλοτυπεῖ γὰρ τις τὸν ὀμότεχον. FLYTP.

611, 8. Προαγώνεις] Προαγώνεις εἰσι λόγοι οἱ προεுτρεπίζοντες ἡμῖν τῶν δικαστῶν τὴν ἀκοήν· ἀγῶν γὰρ ἡ κρίσις.

Προπροαγυτώνως ἀναγνωστέον· ἡ σύνθεσις γὰρ τῶν δύο λέξεων πάλιν ἀντίεπιμψε τὸν τόπον· προαγῶνες δὲ λέγονται οἱ πρὸ τοῦ ἀγῶνος λόγοι οἱ ἐν τῷ δήμῳ λογαπιούμενοι παρὰ τινος· ἀγῶν γὰρ ἡ κρίσις. Οἷον εἰ, δταν τις προ-

οράται τινα αὐτῶ δίκην μέλλουσαν γίνεσθαι, περιέρχοιτο καὶ λέγοι ἀπροσποικίτως· τινές μοι φθονοῦσιν ἐν τῇ πόλει διὰ τὸδε τὸ πρᾶγμα, ἵνα, ὅταν γένηται ἡ δίκη, λέγη δὲ οὐ προέλεγον ὅτι τινές μοι φθονοῦσι καὶ βούλονται μοι ἐπιβουλεύσαι; AR.

611, 9. Τῆσδε τῆς γραφῆς ἐτόλμα λέγειν] Προδιαβολὴν τοῦτο τοῦ σύμπατος βίου λαμβάνει, ἵνα φαίνεται Ἀνδροτίων ἐκ πολλοῦ προσιδῶς ὅτι πάντως ἐγκληθήσεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν τολημημάτων· ὥστε τὸ προλέγειν αὐτὸν ἀεὶ συνειδόμενος ἦν ὅτι ἤδικαι. Τὸ δὲ οὐ σοὶ βητέαι, οἰονεὶ ὄντι ἀσχρῶ πλέον τῶν διαβεβλημένων. Ἡ οὕτως· οὐ σοὶ βητέαι, ὄντι γε ἀνθρώπων καὶ ὑποκειμένων ταῖς συμφοραῖς.

611, 11. Ἐγὼ δ' ὑμῖν, ὦ ἄνδρες] Ἀποδείξεις τοῦ Ἀνδροτίωνα οὐ διὰ τὰς εἰσπράξεις, ἀλλὰ διὰ τὴν πονηρίαν καὶ ὕβριν μισεῖσθαι, ἐξ ἐπαγωγῆς. P.

612, 3. Ἐκτον μέρος] Οἱ πολλοὶ εἰσέφερον τὸ ἕκτον μέρος, οἱ δὲ μέτοιχοι τὸ ἕκτον. AR.

612, 15. Εἴτε γὰρ ἦσαν] σχῆμα διλήμματος. A.

612, 18. Ἐτι τοίνυν ἐκ τῶνδε ἀκριβέστερον] Ἀποδείξεις ἐκ συγκρίσεως τοῦ διὰ τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεως, ἀλλὰ μὴ διὰ τὰς εἰσπράξεις μισεῖσθαι. RSTCV. Εἰ γὰρ διὰ τὰς εἰσπράξεις, ἐμισθῆ ἂν καὶ ὁ Σάτυρος· ἀλλὰ διὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ ὕβρισματα. RS.

612, 21. Σάτυρος δὲ ὁ τῶν νεωρῶν ἐπιμελητῆς] Οἰονεὶ ὁ τοὺς τόπους καθάρων, δι' ὧν ἀνέλκονται αἱ τριτρεῖς· ἡ τῶν νεῶν αὐτῶν τὴν φροντίδα πεπιστευμένους. Ἐν οἷς θεωρεῖται τὸ τῆς ἐνοστάσεως· οὐ διὰ τὰς εἰσπράξεις μεμίσθηται· πόθεν; ἐμισθῆ γὰρ ἂν καὶ ὁ Σάτυρος· ἀλλὰ διὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ὕβρισμα. ἌΛΛΩΣ. Πάλιν κατασκευάζει ὅτι οὐ διὰ τὴν πόλιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁμότητα τοὺς πολεμίους ἐκτῆσατο. Ἐκ συγκρίσεως γὰρ ἀποδεικνύσει διὰ τὸν τρόπον, ἀλλ' οὐ διὰ τὰς εἰσπράξεις μισεῖσθαι. Εἴτα ἐπιχείρημα μεταληπτικόν· εἰ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἦποιε τὴν εἰσπραξίν, ἔδει τῶν κλεπτόντων στρατηγῶν καὶ ῥητόρων κατηγορεῖν. Ἀλλὰ μὴν οὐ φαίνεται τοῦτο ποιεῖν· οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν ἄρα τὴν εἰσπραξίν ἐποίησατο. Εἴτ' ἐπειδὴ ἤπερ στοχαστικὸς κατὰ τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς στρατηγούς ἐδόκει ὁ τόπος, ἐπήγαγεν εὐθὺς τὴν ἀπόδειξιν, εἰπὼν «ὁ παρὰ τούτους κέρινται.» Τὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς τούτους εἶπεν, ἵνα μὴ εἴποι ὅτι ἐκεῖνοι μὲν εὐγνώμονες ἦσαν, οἱ δ' ἐμολ' ἀναισχυντότεροι οὐχ ὡς ἐκεῖνοι. Τὸ δὲ ἴσως μόριον νῦν ἀντὶ τοῦ γὰρ κέριται, καὶ ἔστιν ἡ φράσις Ἀττικῆ· καὶ γὰρ ἐκεῖνο εἰδόμενον ὑμῖν ὅμως ἐρεῖ.

613, 12. Ὅτι τοίνυν βλας] Ἄλλο ἐπιχείρημα σαλεῖον αὐτοῦ τὴν ἔνοιαν, ἐφ' οἷς λέγει, δι' ὑμᾶς πολεμοῦμαι. Ἐκτίθετο τῆς πόλεως, τοὺς ἀρκάζοντας μᾶλλον τὰ κοινὰ ἢ κλέπτοντας ἀφίξει, οὐ τοὺς ὄλητα ἔχοντας καὶ φειδομένους.

613, 27. Οἱ παρὰ τούτους κέρινται] Ἴνα μὴ ἀντιπέση, ἄλλ' εἰ καὶ ἠδίκησαν βλαθον, ἐπάγει κέρινται. Εἴτα ἕτερον ἀντιπέπτον, ἀλλ' ἐκρίθησαν μὲν, ἠρεβήθησαν δέ· ἵνα μὴ συκοφαντεῖν φαίνεται τὰ τῆς κρίσεως, ἐπήγαγε τὴν λύσιν, ὧν οἱ μὲν τελευτᾶσιν ἐφ' οἷς ἠδίκουν. Εἴτα, ἐπειδὴ τινες καὶ συκοφαντούμενοι θνήσκουσιν ἀδίκως, αὐτοὺς ἑαυτῶν ἐποίησε καταγινώσκοντας τῶ πεφευγένοι τὴν κρίσιν.

613, 29. Ἐξητάσθης] Ἐφάνης. P.

614, 1. Οὕτως ὦν θρασὺς καὶ λέγειν δεῖνός] Ἐτέρα λυπούντος διόφρωσις. Ἴνα μὴ ἀντιπέση, ἀλλ' ἐκεῖνοι

μὲν ἠδίκουν πεντακόσιοι, ἐγὼ δὲ κατηγορεῖν οὐκ ἠδυνάμην ἐπεικτικῶν καὶ θειλός· διὰ τοῦτο εἶπεν, οὕτως ὦν θρασὺς καὶ λέγειν δεῖνός.

614, 6. Ἰφαιροῦνται] Κλέπτουσι. P.

614, 7. Δι' ἀπληστῆσαν δὲ τρόπον διχόθεν] Ἡ ἀπὸ τῶν εἰσφορῶν τῶν συμμάχων ἢ πρὸς τῶ μὴ εἰσφέρειν καὶ ὕβαιροῦνται τὰ κοινὰ.

614, 8. Οὕτε γὰρ βῶον πολλοῖς] Πρεπιῶδὲς ἔστι τῇ δημοκρατίᾳ τὸ μᾶλλον περιεργάζεσθαι τὰ δίκηματα τῶν ὀλέγων ἢ περ τῶν πολλῶν. AR.

Οὕτε γὰρ βῶον] Ἀβτη ἀναίρεσις αἰτίων λέγεται· τὰς ἄλλας ἀναιροῦντες μίαν ἦν βουλούμεθα καταλείβομεν. Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὕτε εὐκολώτερόν ἐστι πολλοῖς ἀνθρώποις προσκρούειν ὀλίγα ἀδικούσι, καὶ μᾶλλον ἐπιθετέον τοὺς ὀλίγοις μὲν, πλεονα δὲ ἔξαμαρτάνουσιν· οὐτ' αὖ ὡς δημοτικὸν περιεργάζασθαι μὲν τὰ τῶν πενήτων κακὰ, παρτίδες δὲ τὰ τῶν πλουσίων. Τούναντιον γὰρ μᾶλλον ἔπρεπεν.

614, 12. Οἶδεν ἵνα] Αὕτη ἔστιν ἡ ἀληθὴς αἰτία, ἣν καταλείπει. FLYP.

614, 18. Ὅμοῦ μετοίκους Ἀθηναίους δέων] Ἴνα παντὶ τῶ πλήθει συγκρούων φαίνεται, ὑπέμνησε τῶν εἰς ἀπαντας γεγεννημένων ὕβριων· τοῦτο πεποίηκε καὶ ἐν τῶ κατὰ Μειδίον, συγκρούων ἄπασιν τοὺς ἴθνησι τῆς πόλεως τὸν Μειδίον, ἵππευσιν, Ἀρειοπαγίταις, δήμῳ· τοῦτο κἀν τῶ κατ' Αἰσχίνου, συγκρούων Αἰσχίνῳ τῶ Χάρητι, πρὸς δὲ αὐτὸς μὲν ὁ δῆμος οὐκ εἶχεν οἰκείως, οἰκειώσασθαι δὲ βουλούμενος τῶ μὲν ἀντιδίκῳ προσέκρουσεν, αὐτῶ δὲ προσήγαγεν.

614, 21. Εἰ μάτην τὸ δεσμωτήριον] Τί παρενοχλεῖται τὴν πόλιν; οἰκησις ὑμῖν ἀποδέδοται πρόσφορος. Τὸ δεσμωτήριον καταλάβετε τοῦτο, ὁ δι' ὑμᾶς οἱ πατέρες ὠκοδομήμασιν.

Καταφαίην ἂν] Μία λέξις ἀντὶ τοῦ ναί, ὁμολογῶ καὶ συντίθεμαι, ὅτι μάτην ὠκοδομήθη τὸ δεσμωτήριον. Ἀλλαγὸς κατὰ διαίρεσιν εὐρίσκομεν ἀναγινωσκόμενον τοῦτο καὶ διαλυόμενον εἰς δύο λέξεις, ὅταν καὶ β' πράγματα θέλη σημαίνει τὸ κῶλον· ἐναυθα δὲ ἐν ἔστι. AR. et rec. L. Κατάφασις, ὁμολογία. Y.

Ἐρωτῶντί σοι περὶ τοῦ δεσμωτηρίου σφόδρα ἂν ἀποκρινάμην ὡς μάτην ὠκοδομήται, τό γε τοῦ σοῦ πατρὸς μέρος· οὐ γὰρ ἴσχυσε φυλάττειν αὐτὸν, ἀλλὰ γέλωος ὤφθη φυγόντος αὐτοῦ τὸ δεσμωτήριον.

614, 23. Ἐξορηγσάμενος Διονυσίῳ] Κακῶς τῇ κομῆ καὶ τῇ πανήρῳσι χρησάμενος· ἔθους γὰρ ὄντος ἀνίσθαι τότε διὰ τὴν ἑορτὴν, εἴτα ἐμβάλλεσθαι, διὰ τὸν θρασυῖον ἐνόηρισε τοὺς Διονυσίους.

Ἐξορηγσάμενος] Φυγῶν, ἀποδράς. B. Ἔθος ἦν παρὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις τοὺς δεσμῶτας ἀφίσθαι τοῦ δεσμοῦ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις παρασχόντας ἐγγυητὰς πρὸς τὸ μὴ φυγεῖν, ἵνα καὶ τὸ εὐσεβὲς γένηται πρὸς τὸ θεῖον καὶ ἀσφαλὲς ὑπέσχηται τοῖς χρεωστούμενοις μὴ φυγόντων τῶν δεσμωτῶν, ἀλλὰ μετὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς πάλιν ἐμβαλλομένων εἰς τὸ δεσμωτήριον. Λέγει οὖν ὅτι ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ὁ πατήρ τοῦ Ἀνδροτίωνος ὡς ἀδεαν ἔχων ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἀπέδρα. Τὸ δ' ἐξορηγσάμενος ὡς πρὸς τὴν πανήρῳσι· ἐπαιξεν, ἐπειδὴ ἤπερ ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔθος ἔστιν ὀρχεῖσθαι· ἀντὶ τοῦ προσέπαίξει τῇ πανηγύρει καὶ χλιθεὺς ἀφορμῶν ταύτην ἐποίησατο, ἵνα καὶ ἀσεβῆ αὐτὸν δειξῆ. AR.

Αὐταῖς παιδαῖς] Δεδεμένους ἐν παιδαίς ἔχων τοὺς πόδας
LYT.

614, 28. Ἄλλα δ' ἔσθ' ἃ καλῶς διώκηκεν] Ἄντι τοῦ
ἔαν συγκριθῆν τὰ μέλλοντα λέγεσθαι πρὸς τὰ ἐξημένα, οὐ-
δαμῶς μέλλει νομιζεσθαι ἄξιος εἶναι μισοὺς ἐν τοῖς προει-
ρημένοις. Οὐτὼ γὰρ μέλιον ἢ ἄπειρ μέλλω ἐπιφέρειν
περὶ αὐτοῦ τῶν προειρημένων. AR.

615, 4. Τὴν καλὴν] Κατ' εἰρωνείαν A.

615, 13. Τὴν δημόσιον] Δημόσιον λέγει τὸν ταῖς βα-
σάνους ὑποκαίμενον. Διὸ καὶ δούλον καλεῖ. FLYTCP.

616, 1. Ταῖς χοινικαῖς] Χοινικίς τοῦ τροχοῦ ἐν ᾧ στρέ-
φεται ὁ ἄξων. BFTYCP. Χοινικίδας καλεῖ τὰς βάσεις αὐ-
τάς, ἐνθα ἦσαν κείμενοι οἱ στέφανοι. Χοινικίδες δὲ ἐκα-
λοῦντο, ἐπειδὴ σχήμα. Ἐσῶζον χοινίκων, τῶν μέτρων
τοῦ σίτου. AR. et rec. L.

616, 3. Ἀριστεῖον] Γέρας ὑπὲρ τῆς ἀριστείας· ὡς γὰρ
τῶν πολέμων προστάτιν ἐτίμων τοῖς δώροις τὴν πόλιν.
FLYTCP.

616, 27. Δι' ἐκεῖνον] Διὰ τὸν Τιμοκράτην συνηγο-
ροῦντα· κρινομένην γὰρ συσπαρῆν. FLYTCP.

616, 29. Σκαιοῖς] Μῦθος καὶ ἀπαίδευτος. Διαβάλλων
αὐτὸν εἰς κακίαν ἐν τοῖς προειρημένοις βούλεται αὐτὸν ἐν
τοῖς ἐπιλόγοις καὶ εἰς ἀπαίδευσιν καὶ ἀνοίαν κομφοῦ-
σαι. AR.

617, 19. Παρθενῶν] Ὁ νεὸς τῆς παρθένου. LYTC.

Νεώσομοι] Τὸ ναύσταθμον. B.

Οὐκ ἀμφοροσκοιο δύο] Ἀμφοροσκοιο εἰσὶν ἀγγεῖα, ὡς
ἔσται τινέ· χρυσοῖδες δὲ χρυσαὶ φιάλαι. FLYTCP.

XXIII. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ.

621, 1. Μηδεὶς ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίση
μῆτι ἰδίᾳ ἔχθρας ἐμὲ μηδεμιᾶς ἐνεχ' ἦκεν Ἀριστοκράτους
κατηγοροῦντα τουτουῖ] Διπλοῦς ὁ λόγος, καθάπερ καὶ ὁ
κατὰ Τιμοκράτους. Ἐχει γὰρ διπλὴν ὑπόθεσιν τὴν τῶν
παρανόμων τὴν κρινομένην· ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἐπισονη-
νεμένην τὴν κατὰ τὴν Χερρόνησον. Ἔστι δ' ὡς ἂν εἴ-
ποι τις, κατὰ τὴν ὁμοίωσιν, ἀνταγωνίσματα ὁ παρὼν λό-
γος τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ. Ἄλλ' ἐκεῖ μὲν, ὅτι ἄξιός
ἐστὶ τῆς δωρεᾶς ὁ Δημοσθένης ἀγωνίζεται Κτησιφῶν, ἐν-
ταῦθα δὲ Εὐθυκλῆς Ἀριστοκράτην ἐγράφετο, φάσκων πα-
ράνομον εἶναι τὸ ψήφισμα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιός ἐστι τῆς δω-
ρεᾶς ὁ Χαριδῆμος. Δηλοῦνται δὲ ἡ στάσις ὅτι πραγματικῆ
ἐστὶν ἔγγραφος, εἰ δὲ κυρωθῆναι τὸ ψήφισμα, ἢ μὴ. Εἰσὶ
δὲ τοῦ λόγου κεφάλαια τρία, τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον καὶ
τὸ συμφέρον. Καὶ τὸ μὲν δίκαιον καὶ νόμιμον ἐνέπεσε κυρίως
ἐκ τῆς ὕλης τῶν πραγμάτων, τὸ δὲ συμφέρον ἐκ περινοίας
τοῦ ῥήτορος. Καὶ κατηγορεῖ τῷ μὲν νομίμῳ κατὰ τοῦτον
τὸν τρόπον, ὅτι δέκα νόμοι παρέδω, ὧν οἱ μὲν ἑπτὰ φο-
νικοί, οἱ δὲ τρεῖς πολιτικοί· τῷ δὲ δίκαιῳ, ὅτι πολλάκις ὁ
Χαριδῆμος ἠδίκησε τὴν πόλιν, καὶ οὐ δίκαιον δοῦναι αὐτῷ
τὴν τοιαύτην δωρεάν. Τίθησι δὲ καὶ τὸ συμφέρον ἐκ περι-
νοίας τοῦ ῥήτορος οὕτως, ὅτι σκοπήσατε οὕτω τρόπον πα-
ρελήφθη καὶ πολὺ ἐδόθη ἢ Χερρόνητος· ὅηλον ὅτι ἐλήφθη
τοῦ Κότνος βασιλεύοντος, ἐδόθη δὲ μερισθείσης τῆς βασι-
λείας εἰς τρεῖς. Νῦν οὖν ὑμῶν παρῶντων τῷ Χαριδῆμῳ
τὴν τοιαύτην δωρεάν, ἔαν βουληθῆ ὁ Κερσοβλέπτης τοῖς
ἄλλοις πολεμῆσαι βασιλεύσιν, οὐκ ἔξει τὸν ἐναντιούμενον·

ὁ γὰρ Ἀθηνόδωρος Ἀθηναῖος ὧν οὐκ ἐθελήσει φονεῦσαι
τὸν Χαριδῆμον διὰ τοὺς Ἀθηναίους· πάλιν ὁ Σίμων καὶ ὁ
Βιάνωρ, σύμμαχοι ὄντες ἦτοι πολίται, οὐδ' αὐτοὶ ἐθελή-
σουσι Χαριδῆμον διαχρησασθαι. Εἰ δ' οὕτοι μὴ ἐναντιω-
θῶσι τοῦ Χαριδῆμου στρατηγούντος τῷ Κερσοβλέπτῃ, ἐρη-
μωθέντων τῶν ἄλλων βασιλείων καὶ φονεομένων, γενήσεται
μονοκράτωρ Κερσοβλέπτης, καὶ οὐδὲν αὐτὸν κωλύσει λαβεῖν
τὴν Χερρόνησον. Οὐκ ἔστιν οὖν τοῦτο τὸ κεφάλαιον ἐκ τῆς
ὕλης τῶν πραγμάτων κυρίως, ἀλλὰ τοῦ φεγόντος· ἐστὶ λέ-
γοντος ὅτι συμφέροι ὑμῖν τὸ λαβεῖν τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ
πολλὰ τοιαῦτα. Ὅτι δὲ ἐκ περιεργίας τοῦ ῥήτορος ἐνέπεσε τὸ
κεφάλαιον, ὅηλον ἐκ τοῦ κατὰ Κτησιφῶντος Αἰσχίνου.
Τοιαύτης γὰρ οὐσης κάκει [τῆς] ὑποθέσεως, ὁ μὲν Αἰσχί-
νης διὰ πέναν συνέσεως καὶ δεινότητος ἐνδείων οὐκ εὐπό-
ρησε θεῖναι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ τὴν ἀπλὴν ἠγωνίσαστο,
ὡς ἀπλούστερος· ὁ δὲ Δημοσθένης ὡς Δημοσθένης καὶ ἔξωθεν
προσπενήσεν ἐκ τῆς τέχνης καὶ τῆς δεινότητος συμμαχίαν
λαβεῖν διὰ τοῦτο καὶ τρίτον κεφάλαιον ἐκίνησεν ἐν τῷ
λόγῳ τὸ συμφέρον. Προσίμια δὲ τοῦ λόγου ἐστὶ τρία,
τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ πράγματος, ὅτι μέγιστον τὴν πόλιν
ἀδικουμένην ὄρων τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐνεστησάμεν· ἐν ᾧ
καὶ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς Χαριδῆμον μὲν κρύπτει, ἔχει δὲ
ἀγῶνα πρὸς τὸν Ἀριστοκράτην διορίζεται, ἐξ ὅ βλαδήσε-
σθαι ἐμελλεν οὐδὲν· ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν προφανῆς ἀγὼν πρὸς
Ἀριστοκράτην, ὁ δὲ κρυπτόμενος πρὸς Χαριδῆμον, διὰ
τοῦτο τὸ μὲν κρύπτει ὡς ἀνύποπτον, περὶ δὲ τοῦ ἐμφανοῦς
διαλέγεται. Τὸ δὲ δεύτερον ἐκ προσώπου τοῦ λέγοντος
ἐλληπται, Ἐπειδήπερ ἰδιώτης τυγχάνων πράγμα τιλι-
κούτον δεῖξιν ἐπαγγέλλομαι, προσήκει πάντας ὑμᾶς συ-
ναγωνίσασθαι μοι· τοῦτο δὲ φησι διὰ τὸ φοβεῖσθαι ὅτι
ιδιώτης τυγχάνων πρὸς δημαγωγούς καὶ στρατηγῶν ἀγω-
νίζεται· πόρρωθεν γὰρ αὐτῷ τὸ ἀνύποπτον κατασκευάζει
διὰ τῆς δοκούσης ἀπλότητος. Τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ προσώπου
τοῦ Χαριδῆμου, δι' ὅνπερ ὁ λόγος· δέδοται γὰρ ἡμῖν θεώ-
ρημα λύειν τὰ ἀντιπίπτοντα πάντα ἀπὸ τῆς ἀξίας, ἐπειδὴ
κατὰ ἐνδόξου προσώπου τοῖς λόγους ποιούμεθα· τοῦτο καὶ
Ἀριστείδης ἐν τῷ Περιπλεῖ πεποίηκεν. Ἔστι δ' ἐν μέρει
τοῦ προοιμίου τοῦ τρίτου συστροφή τις ἐνθυμηματικῆ,
« εἰ μὲν δὴ τοῦτο μέγιστον Ἀριστοκράτης » καὶ τὰ ἐξῆς.
Ἐπειδὴ γὰρ κατ' ἀρχὰς τοῦ προοιμίου διέβαλε τὴν ὑπό-
ληψιν Χαριδῆμου, ἐφοβήθη μὴ τὴν ἐξ ἀκολουθίας ἀπόδειξιν
τῆς δυσνοίας ὁ ἀκροατῆς ζητήσῃ, ἢν ἔλυσαι, νῦν μὲν
σπαύδειν ἐπὶ τὸ κατὰ Χερρόνησον προσποιησάμενος, ὕ-
στερον δ' ἐρεῖν τὴν δύσνοιαν ἐπαγγελλόμενος. Ἐπειδὴ δὲ
ἐμελλεν ὁ ἀκροατῆς θαυμάζειν τί δήποτε ψήφισματος κα-
τηγοροῖαν ποιούμενος παρανόμον, Χερρόνησον κατὰ τοὺς
ἀγῶνας μείνηται, ἐν καταστάσει προδιατίθησι τὸν ἀκροα-
τὴν οικεῖαν ὑπολαμβάνειν τῷ ἀγῶνι τὴν μνήμην τῆς Χερ-
ρονήσου, ὅλον τὸν ἀγῶνα δι' αὐτῆς διαβάλλων καὶ ὑπο-
πτον καθιστάς. Καὶ ἐστὶν ὕστερ προκατασκευῆ τοῦ συμ-
φέροντος. Ἡ κατάστασις δὲ λαμβάνεται ποτὲ μὲν ἐκ
γνώμης ποτὲ δὲ ἐκ διηγήσεως. Ἐπειδὴ δ' ἐμελλεν ἀκού-
σας ὁ ἀκροατῆς περὶ τῆς Χερρονήσου ἐπιζητεῖν εὐθύς τὰς ἐν-
τελεστέρας ἀποδείξεις, διὰ τοῦτο φεύγων, εἴτα μὴ προσποιού-
μενος φεύγειν, δίδωσιν αἴρεσιν πότερον ποτε τὸ νόμιμον
ἀκούσαι βούλονται πρῶτον ἢ τὸ δίκαιον ἢ τὸ συμφέρον. Ἐπει-
δὲ γὰρ ἦν αὐτῷ ἰσχυρὸν τὸ νόμιμον καὶ οἰκειότερον μᾶλλον
τῇ γραφῇ, διὰ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ἠγήσατο τοῦτω
πρῶτω χρησασθαι. Ἀμέλει γούν, ὡς οὐκ ἀντιπόντος
τοῦ ἀκροατοῦ ἢ ἐπιζητήσαντος κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς

γραφῆς, εἶπε (p. 626, 20) « περὶ τοῦ νομίμου βούλεσθαι πρῶτον; τοῦτο ἐροῦμεν » καὶ ἐπειδὴ ἐμελλεν ἀντιπίπτειν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ξένος Χαριδῆμος, καὶ διὰ τοῦτο ἐγράφη τιμῆ τις αὐτῷ ἴδια ἐν τῷ ψηφίσματι—ὁ γὰρ κατὰ τῶν φονικῶν θεσμῶν κατὰ τῶν πολιτῶν ἔδοκει κείσθαι—, διὰ τοῦτο ἐδείθη πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ἀντικειμένου προκατασκευῆς, συνθεῖσθαι τὸν ἀπροατὴν ὅτι πολίτης καὶ ὑπὲρ πολίτου ὁ λόγος, τῷ μὲν δοκεῖν χαριζόμενος αὐτῷ τὴν ἐκ τῆς μετουσίας τιμὴν, τῇ δὲ ἀληθεῖα τὸ κεφάλαιον ποιῶν ἰσχυρότερον· ὅσα γὰρ [ὡς] ὑπὲρ πολίτου, τοσοῦτ' ἄλλοι ἀνακατήσουσιν οἱ ἀκούοντες, εἰ πολίτῃ μετέχοντι τῆς ἐκ τῶν νόμων ἐπικουρίας ἔξιν τις ἔγραψε δωρεάν. TCV. (*)

621, 1. Μηδεὶς ὑμῶν] Διαλύεται τὴν ἔχθραν ὁ κατήγορος. BY.

621, 3. Μήτε μικρὸν ὀρώντά τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα] Ὅρα ὅπως ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ὡς ἐπισπικῆς, ἐπὶ μικροῖς ἀμαρτήμασιν οὐκ ἂν ποτε προελθεῖν εἰς τὴν κατηγορίαν διίσχυρίζεται· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐν ᾧ λέγει « μηδὲ μικρὸν ὀρώντά τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα » τὸ γὰρ φαῦλον ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ μικροῦ καίεται, διὸ καὶ καλῶς ἐπήγαγεν αὐτῷ τὸ ἀμάρτημα, τῷ ὀνόματι δεικνύς τὸ εὐκαταφρόνητον.

621, 6. Ἄλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς] Διπλασιασμός κώλου. BY. Ἐγὼ, φησὶν ὁ ἰδιώτης, εἰ μὴ σφάλλωμαι λογισμῷ τοῦ πρόποντος.

621, 7. Καὶ μὴ παρακρουσθέντας] Ἄ γὰρ μὴ πόλεμος ἀπαιρεῖται, φησὶ, ταῦτα βήτωρ ὧν ἅπαντα τοῖς πολεμίοις χαρίζεται. Διὰ δὲ τοῦ πάλιν ἀναμνηστικῆς τῆς ἐπὶ Κότους ἐπηρεῆς, ἦντινα τὴν Χερρόνησον ἤρπασεν.

622, 9. Εἰκότως δ' ἂν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἠθικὸν σφόδρα τοῦτ' ὁ προοίμιον ἐκ προσώπου τοῦ λέγοντος, ὅτι καίπερ ὠν ἰδιώτης καθέστηκε καὶ μέλλει πρὸς δημογούους καὶ στρατηγὸν ἀγωνίζεσθαι. Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, εὐλογώτερον ἂν, οἶμαι, τὰς ἀκοὰς παράσχοιτε, ἐπειδήπερ, δυναστεῖαν οὕτε ἀπὸ τῶν κοινῶν τῆς διοικήσεως ἔχων οὕτε ἀπὸ τῆς τῶν λόγων δεινότητος, ἐπαγγέλλομαι τοσοῦτον κακὸν ἀναστῆλαι.

622, 14. Ὅσον ἐστὶν ἐν ὑμῖν] Ἥτοι ὅσον δύνασθε. B.

622, 21. Οὐδὲ σκοπεῖν ἐπέρχεται] Οὐδὲ εἰς νοῦν ἔρχεται. P. Ἐπιτιμῆσαντι τρόπον τινὰ ἀντίπιπτε, πῶς οὖν λέγεισι καὶ ἀπαντᾶς εἰς τὸ δημόσιον, καίτοι ἀπράγμων ὧν ὡς ὁμολογεῖς; διόπερ εἰδείθη καὶ ὄρκου σφοδρότερον.

622, 28. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν οὖν] Λύσις ἐστὶν ἀναγκαίως ἐνταῦθα τοῦ ἀντιπίπτοντος ἐκ τῆς τοῦ Χαριδῆμου ποιότητος καὶ τῆς ἀξίας· διὸ καὶ τὸ οἴονται κείμενον διαβάλλει τὴν κρίσιν· καὶ τὸ εὐεργέτην νομίσει τῆς πόλεως βαρῆ καὶ οὐ φορητὸν, * τῆς τηλικαύτης καὶ ὄντως ἐνδόξου πόλεως ἀνδρα οὕτως εὐτελῆ καλεῖν εὐεργέτην τὴν καὶ θεοὺς εἰπεῖν εὐεργετήσασαν καὶ ὑποθεσάμενην καὶ κρίναςαν.

623, 2. Δινηθῶ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν] Ἴνα, ἔαν μὴ πείσῃ, τῆς ἑαυτοῦ τὸ αἰτιον ἀδυναμίας φανῆ, μὴ τῆς τῶν πραγμάτων ἀσθενείας.

623, 3. Οἴομαι δεῖξιν] Τὸ οἴομαι πρὸς τὴν ἰδιωτεῖαν ἀπόλουθον· τὸ δὲ δεῖξιν καὶ τὰ ἐξῆς ἐρηγμένα τῷ θαρρεῖν τοῖς πράγμασιν ἀρμόττει.

623, 5. Εἰ μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τοῦτό τινες ὑπὸ τοῦ σχήματος τῆς ἀρμονίας ἀπατηθέντες, τέταρτον

(*) Ex hisdem codicibus TCV petita sunt scholia quibus sigla non adscribuntur

ἠθήθησαν προοίμιον· ἔστι δὲ συστροφή τις ἐνθυμηματικῆ, τὴν αἰτίαν ἔχουσα τοιαύτην· ἐπειδὴ γὰρ τὸν Χαριδῆμον ἐν τῇ προτάσει τοῦ προοιμίου διαδέδωκεν, ἐνεχώρει δὲ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας ῥήτορας εὐθὺς ἀπαιτῆσαι τὴν ἀπόδειξιν πῶς ἐγένετο ὄσους; ἀνεβάλλετο τὴν περὶ τούτου τάως πῶς πῶς, κατεπαίγειν δὲ περὶ τὴν Χερρόνησον ὑποκρινόμενος, τῷ μελλόντι τὸ ἔλαττον ὑποκλέπτων· διὸ καὶ εἶπεν « ἀνάγκη » δὲ πρῶτον ἀπάντων εἰπεῖν καὶ δεῖξαι » καὶ ἐξῆς ὡς ἀνάγκης ἐπιθεσίσης φαίνονται λέγων, οὐ πρὸς ἀπέχθειαν. Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ νόημα προκαταρκτικόν, εἰπεῖν καὶ δεῖξαι, οὕτως ἄρα ἡ χρεῖα κατεπαίγει. Καὶ ἐν καταστάσει γὰρ μερικῶς ἀγωνιστοῦ καὶ δεικτέον.

623, 17. Ἔστι τοίνυν] Ἐγκατάσευός ἐστιν ἡ διήγησις· λέγει γὰρ οὕτως ὁ τεχνικός (Herzog. t. 3, p. 94 W.) « ὅταν σύντομος ἦ καὶ πολιτικῆ ἡ διήγησις, τῷ ἔγκατα-σευῶ χρησόμεθα τρόπῳ, ταῖς αἰτίας κατασκευάζοντες » αὐτὴν, ἵνα γένηται ῥητορικώτερα τῇ προσθήκῃ τῶν αἰ-τιῶν, εἰς κατασκευὴν βοηθημένη. » BY.

Ἔστι τοίνυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἡ κατάστασις ἐν-τεῦθεν ἀπὸ λογισμοῦ τοῦ συμφέροντος.

623, 22. Τοῦτο τοίνυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τὸ θε-ραπεύεσθαι τὴν πόλιν παρὰ τῶν βασιλέων.

623, 23. Βουλόμενοι τινες παῖσαι] Οὐ μόνον τὸν Ἀριστοκράτην, ἀλλὰ καὶ ἄλλους τινὰς ὑπανίττεται· διὰ δὲ ἀπέχθειαν παραιτεῖται τοὺς ἄλλους λέγειν.

624, 12. Ἀγῶγιμον] Οἱ μὲν εἰρήκασιν ἐπὶ κρίσει· ὁ δὲ ῥήτωρ ἐκ τῆς ἀσφαλείας εἰς τὸ ἐβούλετο μετέγαγεν, ἐπὶ θανάτῳ λέγων. Ζητήσιαι δ' ἂν τις τίνος χάριν τῆς καταστάσεως ἀπλουστάτης οὕσης κατὰ φύσιν καὶ ἀκατασκευῆς, ὁ ῥήτωρ ταύτην ἐλαγώνιον εἰργάσατο. Φαμὲν ὅτι ἐπειδὴ περὶ μελλόντων ἐλεγεν — εἰπομεν γὰρ διὰ ἐκ τοῦ συμφέροντος ἐγένετο —, τὸ δὲ ἔμμελον ἐν ἀδῆλων τῶν φύσιν ἔχει, σαφὲρ δὴ ὑπάρχον καὶ ἐν ἀφανεί τυχάνον, δι' ἀποδειξίως πειράεται τοῦτο δεικνύειν καὶ τὸ ἀληθὲς εὐρί-σκειν.

625, 19. Οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνον δῆλον] Ἀπόδειξις τῶν ἐρημίων. Τὴν μὲν οὖν κατάστασιν δι' ἐνθυμημάτων ἐπεραύωσε, ταύτην δὲ τὴν ἀπόδειξιν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ψηφίσματος.

Καὶ παραδᾶς τὸ τί πράττονται] Τὸ ἀσπερς μερικῶς ἐξετάζει, ἀναφέρεται δὲ εἰς τὸ συμφέρον. Τὸ γὰρ ἀσπερς βλάβην κομίζει, ὑπερ ἴδιον τοῦ συμφέροντος.

625, 28. Κατὰ τούτων] Τῶν ἔχθρῶν.

626, 8. Ὡς μὲν τοίνυν ἔνεκεν ἐρρήθη τὸ προβούλευμα] Συμπέρασμα τῆς καταστάσεως. Εἰ δὲ τις ζητήσῃ πῶς τὴν τῶν κεφαλαίων τάξιν ἤματι· κατὰ φύσιν γὰρ τὸ δικαίον τοῦ συμφέροντος προτίταται, ὅτι τὸ μὲν περὶ τῶν παρεληλυθόντων, τὸ δὲ περὶ τῶν μελλόντων· τί δὲ παρέλιπε τὸ τῇ φύσει πρῶτον; ἐροῦμεν ὅτι τὸ μὲν τῇ φύσει πρῶτον δικαίον, ἐν ᾧ ἦ ὁ βίος αὐτοῦ, τετήρηκεν ὕστερον, ἵνα ὁ ἀπροατὴς ἀκούων τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ ἀνακατήσας ἐνέγκῃ τὴν ψῆφον, τὸ δὲ νόμιμον προτίταται, ἐπειδήπερ αὐτῷ πολὺ ἰσχύει. Ἔστι γὰρ αὐτοῦ τεχνικὸν παράγγελμα, τὰ ἰσχυρὰ προτάττειν καὶ μὴ τῇ τάξει ἐπισθαί, ἀλλ' ὡς ἔχει καλῶς.

626, 13. Ἰπεσχημένον τρία ἐπέδειξεν] Πῶς μὴδὲν ἐπαγγελλόμενος φησὶν ὑπεσχημένον; φαμὲν ὅτι ἐν τῇ γραφῇ εἶπεν ὅτι κατηγοροῦμεν τοῦ ψηφίσματος ὡς παρανόμου, ὡς ἀδίκου, ὡς ἀσμφέρου. Τὰ οὖν ἐν τῇ γραφῇ ἐπῆλθεν. Ὡς δὲ ὁ λόγος ἔχει τὰ κεφάλαια, οὕτως ἐκτε-

θειται, οὐκ ὡς ἡ τάξις ἀπαιτεῖ, δι' ἃν προείπομεν λόγον.

626, 15. Τρίτον δὲ ὡς ἀνάξιος ἐστὶ] Τὸ δίκαιον· τὸ γὰρ ἀνάξιος εἰς τοῦτο ἀναφέρεται.

626, 17. Ἀφρασιν ὑμῖν δοῦναι] Ἐπειδὴ γὰρ ἀπῆει ἐκ τῆς καταστάσεως διδασθεὶς ὁ ἀραοκτῆς τὸ συμφέρον, οὐκ ἐβούλοτο δὲ αὐτοῖς τοῦτο πρῶτον εἰπεῖν, ὡς εἰπομεν, διὰ τὴν οἰκονομίαν, δίδωσιν αὐτοῖς ἀφρασιν, καὶ ἐνδοῦς τὴν σκέψιν ἀρπάξει τὴν ἐπίκρισιν, ἵνα δόξῃ ἐπεσθαι αὐτοῖς καὶ κατὰ ἀνάγκην τοῦτο ποιεῖν καὶ τῷ πόθῳ ἐκείνων ἐξακολουθεῖν.

626, 28. Ἀλλὰ ποιησάσθω τὴν ἀπόρασιν ὧδῃ] Κυρίως ἐπ' ἐξόστου κεφαλαίου τὸ βῆμα ἔχει· ἐπὶ μὲν τῶν νόμων τὸ λέγω, ὡς ἀκλόυ τοῦ νόμου τυγχάνοντος, ἐπὶ δὲ τοῦ δικαίου τῶν ἀδικημάτων τὸ ἐλέγχω, ἐπὶ δὲ τοῦ συμφέροντος τὸ ἐξετάσω· λογισμῶν γὰρ τὸ μέλλον εὑρίσκεται.

627, 15. Ἔσονται δὲ βραχεῖς περὶ πάντων οἱ λόγοι] Ἐπειδὴ γὰρ τρία ἦν κεφάλαια, ἐπιτεινομένους καὶ μακροῦς ὑπέρανε τοὺς λόγους· διὰ τοῦτο παραμυθεῖται αὐτοῖς λέγων, βραχεῖς ἔσονται οἱ λόγοι.

627, 21. Δικάζειν—καὶ τραύματος ἐκ προνοίας] Ἐξέτασις ἐνταῦθεν τοῦ νομίμου, καὶ παράθεσις τιθεμένων τῶν νόμων καὶ τοῦ ψηφίσματος.

627, 27. Ἐὶ σέβασθε ἐν τίνι τάξει] Προθεραπεία. Ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τῶν νόμων μνησθῆναι οἱ περὶ τῶν πολιτῶν προστάττουσι, ἕνεος δὲ οὗτος ἦν, ἵνα μὴ ἀντιπέση αὐτῷ, Ἄλλ' οὗτος ἕνεος, οἱ δὲ νόμοι περὶ πολιτῶν διαλέγονται, προοικονομεῖ τοῦτο καὶ ποιεῖ αὐτὸν πολιτῆν, ἵνα οὕτως αὐτὸν ἐξετάσῃ.

628, 2. Τῆν γὰρ τοῦ δήμου δωρεάν] Κολακεῖε τὸν δῆμον· ἄμα δὲ καὶ δεικνύσιν ὡς οὐκ ἐχθρὸς αὐτῷ, ὥσπερ καὶ ἐν προοίμιοις εἶρηκε « μηδεμιᾶς ἰδίας ἔχθρας [ἔνεκα]. » Εἰ γὰρ ἦν, φησὶν, ἐχθρὸς, οὐκ ἂν πολίτην αὐτὸν πεποίηκα· οὐδὲν δὲ κωλύει ἐν οἷς χρεῖα καὶ ἵπαινεῖν τὸν ἐχθρὸν, ἵνα ἀνδύωμεν ἔτερον δ βουλόμεθα.

628, 8. Ἄ δ' οὐδ' ἡμῖν τοῖς γένοι πολιταῖς] Καλῶς τὸ παρὰ τοὺς νόμους. Ἴνα γὰρ μὴ τις εἴπῃ, ἀλλ' εἰ κλειστότα εὐεργετῆται, [οὐκ] ὀφείλει καὶ πλειόνων τιμῶν τυγχάνειν; διὰ τοῦτο παρὰ τοὺς νόμους. Οὐδὲ γὰρ παρὰ τούτους πράττειν καλόν.

628, 26. Καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα] Παραιτεῖται λέγειν τὰ εἶδη τῶν κακούργων, ἢ διὰ τὸ δύσφημον, ἢ ἵνα μὴ δοκῇ διὰ τὸ πράττειν εἰδέναι.

628, 27. Πρὸ μὲν τοῦ κρίσιν γενέσθαι] Ὅτι τὸ πρὸ τῆς κρίσεως λέγεται αἰτία· ὅτι τὸ μετὰ τὸν ἐλεγχὸν ἀδίκημα. ΒΥ.

630, 17. Ὡς αὐτὸν] Τοῦτ' ἐστὶ πρὸς αὐτὸν, ὥσπερ καὶ κατωτέρω ὡς θεσομθέτας πρὸς θεσομθέτας. Ρ.

631, 13. Καὶ μὴν ἐν γε τῷ ποιεῖν ἀγώγιμον] Τῷ ἀγωγίμῳ πανταχοῦ σοφίζεται.

Τοὺς ἐφέτας] Ἐφέτης ὁ δικαστής. Β.

633, 26. Μὴ προδήλου τῆς ἐπιούσης τύχης οὐσης ἐκάστω] Εἰς ἕλαον ἤγαγε τὸν λόγον, ἵνα δεῖξῃ τὴν ἀδικίαν ἐκείνου.

633, 29. Ἐχδοτον] Προδεδομένον. Β.

635, 2. Οὐδέτερον ποιεῖν] Ἄντι τοῦ ἔτερον δὲ παρὰ ταῦτα μὴ ποιεῖν. ΒΥ.

635, 6. Καὶ μὴ νομίσητε εὐθεῖας τὸ ἐρώτημα] Ἐπειδὴ ἀπαιτεῖ αὐτὸν περὶ τῶν μελλόντων ἀποκρίνασθαι. Ὅσον δὲ εἰς ἀτοπίαν ἄγει τὸν λόγον, πλεόν τοῦ Ἀριστοκράτους

καθάπτεται. Τὸ δ' ἢ καὶ ἄλλως πως τελευτήσει, ἦτοι ἴδιον θανάτῳ.

635, 17. Ἴνα γὰρ σοὶ λάλοικεν βρον τῷ γράμματι] Τῷ ψηφίσματι. Διασῦρει δὲ γράμμα προσοικῶν. Καίτοι γε τούτῳ προσθεῖς, ὁλον τῷ ἀτόμῳ.

635, 25. Ὡς ἐπὶ πάντων, οὐκ ἐπὶ τῶν φοιτικῶν μόνον] Ἔθος τῷ Δημοσθένει κατασκευάζειν οὐκ ἐξ ὧν λέγει, ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον ἐκ δεινότητος ποιεῖν τοῦτο, ἀλλ' ἐξ ἐτέρων, ἵνα ἡ φύσις οὕτως ἔχειν δόξῃ τοῦ πράγματος.

635, 27. Ἀρχῶν χειρῶν ἀδίκων] Τοῦτ' ἐστὶν ἀρχεῖν πληγῶν ἐκ τῆς ἀφίμαχίας, ἦτοι προκατάρχοντα, καὶ μὴ τιμωρούμενον, πλῆττειν ἀδίκως. Ρ.

637, 11. Ὑπεικῶν] Ὑπαγορεύσας. Β.

638, 9. Φέρε, ἂν δέ τι συμβῆθι οἰοῦτον] Ἀντιπίπτοντος λύσις ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ Χαριδήμου. Ἐπειδὴ γὰρ ἴδιωτῶν μᾶλλον ἢ στρατηγῶν τὸ μοιχεύειν, διὰ τοῦτο καὶ ἴδιωτην αὐτὸν ποιεῖ. TCV. Ἐπειδὴ στρατηγὸς μοιχεύοντας χαλεπὸν τιμωρεῖσθαι, διὰ τοῦτο ἀπηλλαγμένον αὐτὸν ἐξουσίας καὶ στρατηγίας ποιεῖ. Ρ.

638, 10. Ἦδῃ τῷ καὶ ἄλλῳ] Ἴνα μὴ τις εἴποι, ἀλλ' οὐκ ἀπαλλαγῆσεται τῆς στρατηγίας, ὅδε εἶπεν ὅπερ καὶ ἄλλῳ συνῆδη στρατηγῷ τυγχάνοντι, ἵνα τῷ κοινῷ βεβαιώσῃ τὸ ἴδιον.

639, 21. Εἴτ' οὐ δεινὸν, ὃ γῆ καὶ θεοῖ] Σχετλιασμὸς ἐν καιρῷ. Καλὸν γὰρ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν δεινῶν ἐπικαλεῖσθαι τοὺς κρείττους.

640, 20. Ὅς οὐ παραγεγράμμεθα] Παρρησιασμός· ἀμέθεα. Τὸ γὰρ σχῆμα περιληπτικόν. Ὅταν γὰρ πλειόνων εὐπορώμεν, τότε τούτῳ τῷ σχήματι γράμμεθα.

641, 1. Προσταταγμένα τοῖς νόμοις] Παρὰ τῶν νόμων ταχθέντα. Συμπέρασμα δὲ λοιπὸν τοῦ νόμου, καὶ μετ' αὐξήσεως τῶν εἰρημένων τὸ συμπέρασμα. Ζητήσῃ δ' ἂν τις πῶς ἐξετάζων τὸ νόμιμον κεφάλαιον οὐκ ἴψ' ἐν αὐτὸ ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ μερῆς εἰς δύο καὶ παρεμβάλλει ἕτερα, οὐκ εἰωθὸς οὐδόμηθ' τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ διόλου πᾶν ὃ ἂν ἀρξῆται κεφαλαίου, ἕως ἂν τελεσθῇ, ἐξεργάζεσθαι; φαιμέν οὖν ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὸ ψηφίσμα οὐκ ἴψ' ἐν ἐξήτασιν, ἀλλὰ κατὰ μέρος, πρὸς μὲν τὸ ἐξετασθῆν μέρος τοὺς νόμους ὁδὸς παρέβη τέθεικε, πρὸς δὲ τὸ ἐξῆς πάλιν ὁμοίως προσφέρει τοὺς νόμους· καὶ εἰκότως οὐδὲν ἄλλο παρενέβαλεν ἐκτός τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐθῶν. Εἰς δύο γὰρ τέμνεται τὸ νόμιμον, εἰς τε ἀγραπὸν καὶ νόμιμον ἔγραπτον, ἵνα δόξῃ ὅλον ἐν εἶναι.

641, 7. Βούλομαι δ' εἰπεῖν διὰ βραχέων] Τὶ τὸ χρησίμον περὶ τῶν δικαστηρίων λέγει, τῶν νόμων προεξητασμένων; ἐπειδὴ ἔθει πολλοὶ κεκράτηνται νόμοι, βουλόμενος ἐπιδεικναι ὅτι πάντες εἰσι κύριοι, ἐξετάζει τὰ δικαστήρια, δεικνύς κατὰ τούτους πάντα συγχροτούμενα. BSY.

641, 12. Ἡμεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Χαριδῆμον ἐποίησάμεθα] Προοιμιάσματο περὶ τοῦ ἔθους πρότερον, ἵνα οὕτω περὶ τοῦ προοιμίου ἐξῆς ἀντιπέση, ἀλλὰ ταῦτα τὰ ἔθη παρὰ τοὺς πολιτας ἐστίν· ὅθεν ἐπήγαγεν εὐθεῖς, « ἡμεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Χαριδῆμον ἐποίησάμεθα « πολίτην. » Ἡ μὲν οὖν πρώτη τοῦ νομίμου παντῶς λύσις, ὅτι ἕνεος Χαριδῆμος· ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὸ ἔθος ἐν τῷ νομίμῳ, ὅτι πολίτην μὲν αὐτὸν ἐποίησάμεθα Χαριδῆμον· οὐ μὴν οὐδὲ τῶν ἀπορρητῶν οὐδὲ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων αὐτῷ μεταδεδωκάμεν, ἴδια γὰρ ταῦτα τῶν ἐγγυρῶν ἐστίν.

641, 21. Τοῦτο μὲν τοίνυν τὰ παλαιὰ] Σημειώσαι· περὶ τοῦ ἐν Ἀρείῳ πάγῃ δικαστηρίου. Β.

643, 9. Ἐἴθ' ἤρωες, εἶτε θεοί] Οὐ γὰρ διαβεβαιούται τίς ἦν, ὡς τὸ πιθανὸν τῶ λόγῳ αἰσθηται, ὥσπερ καὶ ἐν τούτῳ τῶ λόγῳ εἴρηται ἀλλαχοῦ (ρ. 774, 18) εἴρημα μὲν καὶ δῶρον θεῶν.

643, 17. Τούτων] Τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις.

644, 16. Τρίτον δ' ἕτερον] Σημειωτέον ἕτερον ἐπὶ τοῦ τρίτου λεγθέν· οὐ καλῶς δὲ εἶπεν. Ἐπὶ γὰρ δυοῖν μόνον λεκτέον ἕτερον, ἐπὶ δὲ τριῶν ἄλλο. Οὐκοῦν σπανίως εἴρηκε τοῦτο, καὶ οὐ γρῆ κακῶζυλον ἔνι μιμεσθαί.

644, 20. Δοκοῦσι γάρ μοι] Περὶ δικαίου φόνου. Β.

644, 25. Ἀποφυγάνει] Ἀθουῶται. Β.

645, 3. Ἐκδοτὸν] Προδεδουμένον. Β.

Ἄρα τις ἡμῖν ἔτι λοιπός ἐστι] Πρὸς τὸν γραμματέα φησίν. Ἴνα γὰρ μὴ δοκῆ κακούργεῖν ὡς προμελετήσας, τούτου χάριν προσποιεῖται τὴν ἀγνοίαν, ἵνα τοὺς νόμους, ὅσπερ ἐπάγει, δοκῆ παραγρηῖμα εὐρίσκειν.

649, 29 Βούλομαι τοῖνυν ἡμῖν καὶ ἐν ἡ δύο] Πληρωθέντος τοῦ μέρους τοῦ νομίμου, ἐπάγει πάλιν ἕτερον ἔθος προηγούμενον, καὶ τοῦτο ὡς νόμιμον. Τὸ γὰρ ἔθος τοῦ νομίμου κεφάλαιον μέρος παρὰ τοῖς τεχνίταις νενόμισται· δι' οὐ πιστοῦται τὸ πάντα ἠκολουθηκέναι, κατὰ τοῦτο τὸ ἔθος τῶν νόμων βουλόματι ἐν ταῖς δόξεσι τῶν δωρεῶν. Λαμβάνει δὲ τὴν ἀρχὴν τὸ ἔθος ἀπὸ τούτου, « βούλομαι « τοίνυν ἡμῖν καὶ ἐν ἡ δύο ψηφίσματα » καὶ ἕξης. Πληρωσάς δὲ καὶ τὸ ἔθος, δι' οὗ τὸ νόμιμον ἐβεβαίωσε, τίθησι λοιπὸν τὰς ἀντιθέσεις ἐκ τοῦ νομίμου· πρῶτον μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ βήτου. Γέγραφε γὰρ ὁ Ἀριστοκράτης, « ἐάν τις « ἀποκτείνῃ Χαριδῆμον, ἀγώγιμος ἔστω. » Κατηγόρησε δὲ Δημοσθένης, ἦτοι Εὐθυκλῆς, ὡς ἑλλπωῖς ἔγραψε καὶ ἀσαφῶς, μὴ προσθεῖς τοῦ καὶ ἐπὶ τίνι ἀγώγιμος. Πρὸς τοῦτο ἀντιθεσιν ἐκ τῆς διανοίας ἀνυποστεινεται Ἀριστοκράτης λέγων ἐπὶ κρίσει γεγραφημένα ἀγεσθαι τὸν ἀνδροφόνον κατὰ τὸ ἐπόμενον. Ὁ Δημοσθένης δὲ τοῦτο οὐ δέχεται τὸ κατὰ διάνοιαν ὡς ἐπόμενον, φάσκων μὴδὲ γεγραφέναι διαρρηθῆν ἐπὶ κρίσει ἀγεσθαι τὸν ἀνδροφόνον ἀγώγιμον· καὶ ἡ ἕξτασις αὐτῶν τῶν νόμων γέγονεν ὑπὲρ τῶν ἀνδροφόνων μαλλόν. Αἰτιαταὶ δὲ ἑλλπωῖς ἔχειν τὸ ψήφισμα κατὰ μέρος δύο· ἐν μὲν ὅτι γράφας ἀγώγιμον, ἔπειθ' ὅτι γράφας « ἐάν τις πόλις » ἀφελῆται ἡ ἰδιότης, ἔκπονος ἔστω. » Οὐ προσέγραψε πάλιν διὰ τί ἔκπονος, δέον προσγράψαι ὅτι, εἰ μὴ ἐκδιδῶσιν ἐπὶ κρίσει, ἕξης ἔθηκεν ἀντιθεσιν ὡς ἀκυρόν ἐστι τὸ ψήφισμα· προσβούλευμα γὰρ ἐστίν. Ὁ νόμος δὲ ἐπέτεια κελεύει τὰ τῆς βουλῆς εἶναι ψηφίσματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν προστατομένων καὶ κυρουμένων ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισμάτων τὰ μὲν ἀκρι αὐτῆς ἴσταντο τῆς βουλῆς, τὰ δὲ καὶ εἰς τὸν δῆμον ἐμπέπο. Ὅσα μὲν οὖν ἴδια τῆς βουλῆς ψηφίσματα ἦν, ταῦτ' ἦν ἐπέτεια καὶ συνανηρείτο τῇ βουλῇ μετὰ ἑνιαυτὸν παυομένη· ὅσα δὲ ἀπὸ τῆς βουλῆς ἔδει πρὸς τὸν δῆμον τεμπεθῆναι καὶ τὸ κύρος παρ' αὐτοῦ λαβεῖν, ταῦτα οὐκ ἦν ἐπέτεια. Τὸ τοίνυν γραφῆν Ἀριστοκράτει ψήφισμα ἐκυρούθῃ μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἔδει δὲ αὐτὸ κυρωθῆναι καὶ ὑπὸ τοῦ δήμου· τῆς δὲ γραφῆς δοσιέσις μετέωρον ἔμεινε. Σοφίζομενος δὲ ὁ βήτωρ φησίν αὐτὸ ἀκυρόν εἶναι, προσβούλευμα γὰρ εἶναι. Ὅτι μὲν οὖν προσβούλευμα ἐστίν, ἀληθές· ὅτι δὲ ἀκυρόν, οὐκ ἀληθές. Τὸ δὲ ἀκυρόν διχῶς λέγεται. Ἦτοι γὰρ τὸ παντελῶς ἀνηρημένον καὶ διαγεγραμμένον, ἢ τὸ ὀρεῖλον μὲν κυρωθῆναι, οὐδέπω δὲ

κυρωθέν. Ταῦτην τὴν ὁμωνυμίαν λαβὼν εἰς χορηγίαν σοφίσματος, ἐθάρρησεν εἰπεῖν ἀκυρόν εἶναι τὸ ψήφισμα. Εἶτα τὴν εἰδικτὴν πρότασιν προτάξας τῇ καθόλου κατασκευάζειν πειράται, λέγων, « ὁ νόμος δὲ ἐπέτεια κελεύει « τὰ τῆς βουλῆς εἶναι ψηφίσματα » Ἡ μὲν οὖν καθόλου πρότασις ἀληθής· ἑνιαυσία γὰρ ὡς ἀληθῶς τῆς βουλῆς τὰ ψηφίσματα. Τὸ δὲ ἀκυρόν εἶναι τὸ ψήφισμα, ὁμωνύμως [λέγεσθαι] ἐδείκνυμεν· προσβούλευμα γὰρ ἐστίν ὁμοίως ὁμώνυμον, ὡς πάντα τὰ εἰσιόντα εἰς τὴν βουλήν ψηφίσματα.

650, 26. Οὐκ ἀγνοῦν τοίνυν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖσι] Ἀντιθεσιν ἀπὸ τοῦ νομίμου ἐκ τοῦ βήτορος τῆς διανοίας. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς ὡς ἐρ' ὁμολογουμένους ἔλαβεν αὐτὸν ἀγώγιμον ἐπὶ θανάτῳ, ὁ δὲ Ἀριστοκράτης ἔφασκεν, [οὐκ,] ἀλλ' ἐπὶ κρίσει, λύει τὴν ἀντιθεσιν ἀπαντήσας αὐτῶ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ ψηφίσματος, ὅτι καὶ τὸν ἀφελόντα ἔκπονος φησιν εἶναι, οὐκ, [ἐάν μὴ παράσχη] ἐπὶ κρίσει, ἀλλὰ κἀν δικαίως ἀφελῆ. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ εἶχεν ἀπὸ τῆς γνώμης τοῦ Ἀριστοκράτους λύσαι καὶ στογάζασθαι τῆς ἐκείνου προαιρέσεως, ἀπὸ τοῦ ἑτέρου βήτου λέλυκεν οὗ αὐτὸς γέγραψε.

651, 15. Ὡς ἀκυρόν ἐστι τὸ ψήφισμα. Προβούλευμα γὰρ ἐστίν] Ἄλλη ἀντιθεσιν ὡς ἀπὸ Ἀριστοκράτους· ἐστὶ δὲ ὑπὸ τοῦ βήτορος πεπλασμένη—ὥσπερ ἂν οὐδεὶς ἐκὼν ὁμολογήσειεν ἀδικεῖν—, ἵνα τῇ οἰκείᾳ γλώττῃ, καταγνωσθῆ ὥσπερ ἠτιμημένος, ἀπὸ τῶν πρώτων ὁμολογῶν ἀκυρόν εἶναι τὸ ψήφισμα, πῶς ἀκυροῦν τὸ προσβούλευμα σοφίζεται. Οὐ γὰρ πάντα ἐπαινεῖ αὐτοῦ· ἀλλ' ἂ μὲν ἡ βουλή ἐκύρου χωρὶς τοῦ δήμου, ἔως ἤρχεν, ἐπεκράτει καὶ ἦν ὄντως ἐπέτεια· τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου γιγνόμενα καὶ πλεονα μένει χρόνον, ἐπειδὴ περ τὰ προσβούλευμα τῆς βουλῆς οὐκ εἰσῆγτο εἰς τὸν δῆμον, ἀλλ' ἦν κύρια καὶ χωρὶς τοῦ δήμου. Ἦν δὲ ἐπέτεια, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἑνιαυτὸν. Ὡς πρὸς τὴν βουλήν δὲ ἔλαβεν ὅτι οὐκ ἦν κύριον, καὶ μὴ πως εἰσαχθῆ εἰς τὸν δῆμον· τὸ δ' ὅτι ἐπέτεια, ὡς πρὸς τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου, ἐψέυσάτο. Ἄκυρόν μὲν γὰρ διὰ τὸ μήπω κυρῶσαι τὸν δῆμον, οὐ μὴν ἀκυρόν πάντῃ ὡς ἑνιαυσίον· παραμένει γὰρ πολλὰκις καὶ πολὺν χρόνον.

652, 11. Οὐ τοίνυν οὐδ' ἐκινόμοι] Ἀντιθεσιν πάλιν ἀπὸ τοῦ ἔθους. Ἐστὶ γὰρ διχῶς τὸ νόμιμον, καὶ ἔγραψον καὶ ἔγραψον· καὶ ἔνθα ἂν εὐρίσκηται [τὰ τε ἔγραφα καὶ] τὰ ἔγραφα νόμιμα, πάντως πρῶτα ἔσται τὰ ἔγραφα καθόλου· ὡς δὲ πανταχοῦ εἴωθε ποιεῖν ὁ βήτωρ, ἐν τῇ θέσει τὴν ἀντιθεσιν διαβάλλει, ἵνα σαθρὰν ἀποδείξῃ αὐτὴν τῶ ἔχοντι. Ἀπλῆν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνευ ὁδλοῦ, καθαρὰν, δικαίαν. Παραγωγὰς δὲ ἀπάτας, παρὰ τὸ παράγειν ἐκ τῆς ἀληθείας τὴν γνώμην.

652, 23. Οὐκ ἀρ' εὐορκῶσι] Θεραπεία τοῦ μὴ συγκρούειν τοῖς δικασταῖς. Ἐπειδὴ γὰρ ἀπέδειξε κεκυρωμένα τινὰ παρανόμως, τοῦτο δ' ἦν ἀπὸ τῶν δικαστῶν, λύει τὸ ἐγκλημα ἀγνοίᾳ τὴν συγγνώμην δωροῦμενος.

652, 26. Ἡ δὲ τῆς γνώμης δόξα] Ἡ ὑπόνοια, καὶ τὸ οὕτως ὡς ἔφησαν νομίσοι δίκαιον· πρὸς εὐκρίνειαν δὲ τοῦ λόγου ἠρίζεται εἰς τὸ ἐπιορκῆσαι, ἵνα εὐμαθέστερον τὸν ἀκροατὴν ἐργάσσηται.

653, 2. Εἰ γὰρ ἠγνόσῃς τε] Τὴν γὰρ ἀγνοίαν μέρος συγγνώμης οἱ παλαιοὶ ἐποιούοντο.

653, 9. Μηδὲ ὡς ἕτεροι δικάσαντες] Ἐξαπατηθέντες.

653, 17. Οὐ γὰρ εἰ τι πάποτις μὴ κατὰ τοὺς νόμους] Ἔθος πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ τῶν αὐτῶν νοημάτων καὶ

τοῖς αὐτοῖς κεχρησθῆναι ῥήμασιν, ἵνα μὴ δοκοῖεν ἀπειρόκα-
λοι εἶναι ἐναλλαγῆ τῆς φύσεως. Εἶπεν οὖν καὶ ἐν τῷ
κατὰ Ἀνδρότωνα τοῦ αὐτοῦ.

653, 25. "Ἦδη δέ τιν' εἶδον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Τοῦ
συμφέροντος ἐντεῦθεν ἀναίρεσις, ὅτι οὐδὲ συμφέρει, ἵνα μὴ
διὰ τὸ χρησίμου κυρώσῃτε.

654, 26. "Ἰνα δὲ μὴ πάνυ θαυμάζῃ] Ἀντιπίπτον λύει·
εἶποι γὰρ ἂν τις, ἀλλ' οὐ διαμένει τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ
ψηφίσματι, οὐ γὰρ οὕτως ἰσχύει. Ὁ δὲ κατασκευάζει ὅτι
πολλὰ δύναται τὸ ψηφίσμα, ἐκ παραδειγμάτων.

655, 23. "Ἄν οὖν εἴπωσιν ἡμῖν] Ἐπειδὴ γὰρ ὁ λόγος
θρασύτερος, ἀλλὰ περιάπτει προσώπου, ἵνα μὴ αὐτὸς ἀπ'
ἑαυτοῦ ταῦτα λέγειν δοκῆ, ἕτερος δὲ εἴη ὁ φβεγγό-
μενος.

657, 1. Ἀκούω τοίνυν αὐτοὺς] Πρότασις. Β. Ἀντι-
θεσις, ὅτι οὐ βουλήσεται τὰ ἐπιβλαβῆ, ἀλλὰ τὰ ὠφελίμα.
Κατεσκευάσας δὲ τὴν ἀντιθεσιν ἀπὸ τε γνώμης τοῦ Κερσο-
βλέπτου καὶ τῆς τῶν προσόδων ποσότητος. Οὐκοῦν δυνή-
σεται μὲν τὴν γνώμην λύσαι τῇ κατὰ τῶν τυράννων δια-
βολῇ καὶ αὐτὸ τῷ ἦθος εἶναι τοῦ Χαριδήμου βάρβαρον, τὴν
δὲ ποσότητα ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης φύσει τοῖς τυράννοις
πλεονεξίας.

657, 2. "Ὅν καὶ πρότερόν ποτε Ἀριστόμαχος] Ὄσπερ
οἱ φιλιππίζοντες [τὰ τοῦ Φιλίππου,] οὕτω καὶ οὗτος τὰ
τῶν Θρακῶν ἐφρόνει. Τὴν δὲ ἀντιθεσιν ἐκ τοῦ προσώπου
τοῦ Ἀριστομάχου σαφροτέρην ἀποδείκνυσαι κατασκευάσας
αὐτήν. Ὅταν γὰρ ἢ δούλωτος ἢ ἀντιθεσις, τῷ δοκεῖν
κατασκευάζομεν, ἵνα λύσεως ἀφορμὰς ἐντεῦθεν πορί-
σωμεν.

Οὐκ ἔστιν] Ὑποφορά. Β.

657, 13. Ἐγὼ δ' οὐκ ἀπορῶ μὲν εἰπεῖν] Ἡ λύσις ἐν-
τεῦθεν, οὐκ ἀκόλουθος δὲ τῇ ἀντιθέσει. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ-
νοι ἔφασαν μὴ βούλεσθαι ἂν αὐτὸν, ἐκ λογισμῶν τινῶν
πρὸς τοῦτο ἀπήντησε τὸ θέλειν, εἰ μὴ τῇ κατὰ τῶν τυ-
ράννων διαβολῇ λύσας καὶ τῷ τὸν Χαριδήμον εἶναι τὸ
ἦθος βάρβαρον. Τὴν δὲ ποσότητα, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει
τῶν δυναστευόντων πλεονεξίας ἐκ παραδειγμάτων καὶ
παρὰθεσις αὐτὴν λύει.

658, 2. Τοῦ μὲν ἡγουμένου] Κατασκευάσας μερικῶς
ἐκ τῶν παραδειγμάτων, λοιπὸν ἐκ τῶν καθόλου συμπεραίν-
ει τὸν λόγον. Τὸ οὖν εὐτυχεῖν προηγείται, ἐπειδὴ ἐκ
θεῶν τις αὐτὸ κέκτηται.

658, 9. Καὶ τί δεῖ Φιλίππον λέγειν] Ἀποδείξας ὅτι
εὐτυχία [οὐ] μετὰ τοῦ εὖ φρονεῖν παραγίνεται διὰ τοῦ
Φιλίππου, ἵνα μὴ τις εἴποι, ἀλλὰ Μακεδῶν καὶ ἄμα
τούτου γνώμη αἰτία τυγχάνει, διὰ τοῦτο ἐκ τῶν προσεχῶν
ἐκ Κόττου ἀποδεικνύει. Μάλιστα γὰρ εἰς αὐτὸν χαλεπῶς
εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι. Τινὰ γὰρ αἰχμάλωτων ἐν τῷ πτόμῳ
εἰσηγάγεν, ἐπιθείς αὐτῷ τὰ τῆς Πολιάδος παράσημα, καὶ
ὑβρίζων αὐτὸν σαφῶς δὴ τοὺς Ἀθηναίους ὑβρίζε. Σωφρό-
νως δὲ εἶπεν ὁ ῥήτωρ εἰς αὐτὸν ὑβρίζων· ὁ γὰρ εἰς ἑαυτὸν
ἀμαρτάνων ἑαυτὸν ἔβλαπεν.

659, 17. "Ὅτι τοίνυν ἔλας οὐδ' ὑγαινότων] Τοῦ συμ-
φέροντος λογισμὸς. Τὸ γὰρ ἀδοξόν καὶ ἔνδοξον εἰς τοῦτο
ἀναφέρεται, διχῶς γὰρ τὸ συμφέρον, τὸ μὲν ἐκ τῶν πραγ-
μάτων, τὸ δὲ ἐκ τῆς δόξης. Τοῦτο οὖν ἐκ τῆς δόξης, ὅτι
χωρὶς τοῦ βλάπτειν τὰ πράγματα καὶ τὴν ὑπόληψιν λυ-
μαίνεται.

659, 23. Καὶ μὴν καὶ χρυσοὺς στεφάνους] Ἡ ἀντιθεσις
στοχαστικῆ· Ἄλλ' οὐκ ἂν ἔλοιτο ἀδικῆσαι τοὺς τιμωτάτας

καὶ χρυσοὺς στεφάνους αὐτὸν στεφανώσαντας. Ἄλλ' εἰ καὶ
θεῖμεν τὸν Χαριδήμον καὶ γεγενῆσθαι περὶ ἡμᾶς σπουδαῖον
καὶ εἶναι καὶ ἔσοσθαι, καὶ μηδέποτε ἄλλην γνώμην ἢ ταύ-
την σχήσειν, οὐδὲν μᾶλλον ἔχει ταῦτα αὐτῷ καλῶς ψηφί-
σασθαι.

659, 29. Ἐκδοτόν] προδεδωμένον. Β.

660, 28. Ἄλλ' ἄχρι τούτου καὶ φιλεῖν οἶμαι] Εἰρηκῶς
τὸ κατὰ μέρος ἐπήγαγε τὸ καθόλου· καὶ τοῖς παραδείγμασι
πίσας, τῷ ἐνθυμήματι καθόλου ὄντι βεβαιοῖ τὰ λεχθέντα.
Ἐπειδὴ δὲ παλαιῶν πραγμάτων ἦν μνησθεὶς καὶ διὰ τὸν
χρόνον ἔσβεστο ἡ μνήμη, διὰ τοῦ Φιλίππου τοῖς νεωτέ-
ροις πράγμασιν αὐτοὺς εἰς πίστιν ἄγει. Καιρὸν δὲ τὸ
μέτρον· μέτρον γὰρ τὸν καιρὸν πολλάκις λέγομεν.

661, 27. Ἄλλ' ὡς οὐδὲ πιστὸς εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον]
Τὸ μέλλον στοχαστικῶς πιστοῦται. Ἐπει γὰρ τὸ συμφέ-
ρον ἐν τῷ μέλλοντι, ἀφανὲς δὲ, διὰ τοῦτο ἐκ τῶν πρα-
χθέντων τὴν πίστιν δίδωσιν.

664, 12. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο νομίζω] Δογισμὸς ἐκ τοῦ συμ-
φέροντος.

664, 18. Ἔστι γὰρ φῶλον ἀγαθῶν] Ἐνθυμήματι κα-
θολικῶς τὰ λεχθέντα ἐπισφραγίζεται.

664, 25. Ὡς εἰ καὶ βάρβαρος καὶ ἄπιστος] Ἀντιπίπτον
λύει, ἀλλ' οὐκ ἀδικῆσαι Χαριδήμον, εἰ καὶ βάρβαρος.
Λύει δὲ αὐτὸ ἐκ τοῦ παραδείγματος.

665, 8. Καὶ μὴν εἰ μήτε φύσει πιστὸς ὁ Κερσοβλέπτης]
Συλλογὴ τῶν εἰρημένων. Διαφέρει δὲ τῆς ἀνακεφαλαίω-
σεως ἡ συλλογὴ, ὅτι ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν
ἐπικαιρῶν ἔχει τὴν ὑπόμνησιν, ἡ δὲ συλλογὴ τῶν ἀρτίως
λεχθέντων μόνον.

665, 15. Ὅτι τοίνυν ἄνευ] Διττὸν τὸ συμφέρον, τὸ τε
ἐν πράξει καὶ [τῷ] ἐν δόξῃ.

665, 25. Ὅτι πάντες οἱ ξαναγοῦντες] Ξενικὰ στρατεύ-
ματα ἔχοντες, πάντως δὲ τῷ καθολικῶ παραδείγματι
κέρχεται, ἵνα μὴ, ὡς ἔχθρὸς ὢν αὐτοῦ δόξῃ διαβάλλειν
αὐτόν.

665, 26. Ἀρχεῖν ζητοῦσιν] Ἰνα καὶ φοβήσῃ τοὺς ἀρ-
χοντας, ὅτι ἕτερον τὴν ἡγεμονίαν ἀρπάσαι φαντάζονται.

666, 6. Πῶς γὰρ οὐκ αἰσγρόν] Ἐπιείρημα ἐκ τοῦ
ἐλάττωνος. Εἰ γὰρ, φησὶ, κατηγορεῖς τῶν ἐλάττω πλημ-
μελούντων, πῶς μελίζον αὐτὸς ἐτάζων οὐκ εἰ μεμπτό-
τερος;

666, 15. Καὶ γεγονός τι πρᾶγμα] Τοῦτο ἐκ τῆς τοῦ
ὁμοίου παρὰθεσις.

667, 22. Βούλομαι τοίνυν ἦδη καὶ τὰ πεπραγμένα] Τοῦ
δικαίου μέρος αἱ πράξεις· ἔπερ μετὰ τὸ νόμιμον καὶ τὰ ἴθη
τάξει δέον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦδη τὸ τοῦ Χαριδήμου πρόσωπον
ἐπὶ τὸ βέλτιον ὑπελήφμενον, τὸ συμφέρον προτάξας ἀνά-
γκην εἶναι δεῖν ἐπέθηκε, καὶ τούτων ἀκούειν ἀνεχέσθαι·
πρὸ γὰρ τοῦ συμφέροντος ἀπιθάνους ἂν ἦν κατὰ τοῦ Χαρι-
δήμου λέγων. BSY.

667, 22. Βούλομαι τοίνυν ἦδη] Ἐξέτασις λοιπὸν τοῦ
δικαίου. Διὰ τὶ δὲ ἐν τῷ τελείῳ ἔταξεν αὐτό; λέγομεν ὅτι,
ἐπειδὴ ὑπελήφτο ὡς εὖνους, βουλόμενος λύειν ταύτην τὴν
ὑπόνοιαν, ἵνα ὁ ἀπροαχτὴς ἀνιστάμενος μὴ ἐπιλάβηται ὢν
ἀρτίως ἤκουσεν. Εἰ γὰρ ἔξ ἀρχῆς ἦν γιγνόμενον, οὐκ ἂν
ὁμοίως ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἠκούετο ἐναντιουμένων αὐτῶν
τῇ γνώμῃ, ὡς οὐκ ὦν τοιοῦτος οἶος νομίζεται. Ἄλλ'
ἐνδέδωκεν αὐτοῖς, καὶ πείσας ἐν τοῖς πρώτοις, εὐμαρτέτε-
ρον τούτου δεῖξασθαι πεποίηκε τὴν ἐξέτασιν. Ἦρξάτο μὲν
οὖν ἐκ προοιμίου. Τίθησι δ' εὐθύς ἀνθυποφορὰν πρὸ τοῦ

κεφαλαίου, ὑποδόμενος αὐτοῦ τὸ πέναντον· ἀλλ' εἰ τοιοῦτος ἦν, οὐκ ἂν κολλήτην αὐτὸν ἐποιήσαμεθα, οὐδ' ἂν χρυσὸν στεφάνῳ ἰστεφανώσαμεν. Ἔθος δὲ τῷ Δημοσθένει μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν κεφαλαίων τιθέναι ἀντιθέσεις, ὡς κἀνατάθαι πεποίηκεν, ἵνα ἀκολουθῶς μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ δεῖξαι αὐτὸν πονηρὸν ἀντιπείσοι, πῶς οὖν ἔλαθε τοιοῦτος ὢν ἡνίκα ἰστεφανοῦτο καὶ ἐπηρεῖτο καὶ πολιτείας ἐτόγχανε; ἢ λύσις μεταστατική· διὰ τοὺς παρ' ἡμῶν βήτορας. Ἰπτιότητος δὲ περιπετυπούσης ἐν τοῖς διηγήμασι διὰ τὸ περὶ πάσαις γεγονότων ἀδικημάτων λέγειν, ἵνα μὴ τὸν λόγον ἱστορικὸν ἐργάσθαι, τοῖς σχήμασι καὶ ταῖς παραλείψεις, τὴν ἐξάλλαγαί τε καὶ ἀποστάσεις καὶ ταῖς παραλείψεις, παραμυθεῖται τὸ ἕπτιον. Πανταχοῦ δὲ συμπελαίει τὰ πρόσωπα, τὸ τε τοῦ Χαριδῆμου καὶ τοῦ Κερσοδλέπτου, ἵνα γένηται πίστις τῆς διαβολῆς· τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἑτέρου συστατικόν, τοῦ μὲν Χαριδῆμου Κερσοδλέπτης, τοῦ δὲ Κερσοδλέπτου Χαριδῆμος· καὶ Χαριδῆμος μὲν ὅτι, ὡς Ἀθηναίων εἰς ὧν, οἰκείος ἦν καὶ εὐνοῦς ἐκεῖνον καὶ τῆς παρανοίας τῆς Κερσοδλέπτου προσθήκη, Κερσοδλέπτης δὲ ὅτι πονηρὸς καὶ βάρβαρος καὶ τὸ σύμπεαν κλειονέκτης καὶ τύραννος.

668, 4. Εἰ τὰ τηλικαῦτα οὕτως ἐξηπάτησθε] Ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν, ὅτι δεῖξω οὐκ ὄντα εὐνοῦν εἰς ὑμᾶς αὐτὸν, ἀλλ' ἐξαπατηθέντες ὑμεῖς ἐνομίσσατε αὐτὸν τοιοῦτον. Ἐπειδήπερ οὖν τραχὺ τὸ λέγειν ἐξηπάτησθε, καὶ αὐτὸς λοιπὸν ἐπιθεβαῶν τὸ λεγόμενον, εἰκότως, φησὶν, ἐξηπάτησθε. Ἐπειμῆσθαι δὲ λύσις, τὴν αἰτίαν λέγων τῆς ἀπάτης. Προθεραπεία δὲ τοῦ δικαίου.

668, 23. Ὅσα μὲν δὴ στρατιωτῆς] Ἀρχὴ τοῦ δικαίου.

669, 13. Μισθοῦμένου] Ἐπὶ μισθῷ λαμβάνοντος, ἢ λαμβάνειν βουλόμενος. Ρ.

669, 15. Οὐ μισθοῖ] Οὐκ ἐπὶ μισθῷ παραδίδωσι τῷ Τιμοσθῷ. Ρ.

669, 16. Ὅν ἀκριβῶς φθεῖ] Ἴνα γὰρ μὴ ἀντίπει, ἀλλὰ πρὸς φίλον ἠτύμοβλησεν, ὃ δὲ καὶ ἐχθρὸν προσέθηκε.

670, 13. Πολλαχόσι ἄλλοσι μισθώσαι] Ἴνα μὴ ἀντιπέσει διὰ δικαίως πρὸς τοῦτον ἑαυτὸν ἐμίσησεν· οὐ γὰρ ἦκεν ἄλλαχού, χρεῖαν δὲ εἶχεν ὃ στρατηγὸς χρημάτων· διὰ τοῦτο εἶπεν, ἐνήν ἄλλαχού μισθοῦν, ἀλλ' οὐκ ἠβουλήθη.

670, 22. Μᾶλλον δ' οὐχὶ πρὸς ὑμᾶς] Ἴνα δόξῃ ἀποσχεδιάζειν καὶ μὴ κακουργεῖν, ὑποκρίνεται ἀγνοίαν. Δέον γὰρ εἰπεῖν ἐπεμψε πρὸς τὸν δεῖνα, ὃ δὲ εἶπε πρὸς ὑμᾶς, ἵνα αὐτοὺς ἐπιλάβηται. Τῆ γὰρ ἀληθεία οὐ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ πρὸς Κηρισόδοτον τὴν ἐπιστολὴν ἐπεμψεν. Οὗτος δὲ ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων, ἐχθρὸς δὲ Φικράτους καὶ Κότυος.

671, 1. Ὡς ὑμῖν ἀπ' ἀρχῆς κέχρηται] Ἐπειδὴ γὰρ πολὺν χρόνον διὰ χρεῖαν τινὲς καὶ οἷς οὐ βούλονται ἐναντιοῦνται, καὶ ποσὺς ἔχει τὸ τοιοῦτον συγγνώμην, λέγει ὅτι ἐξ ἀρχῆς καὶ μέχρι νῦν κακόνους.

671, 6. Ὀλιγορήσας τῶν ὄρκων] Πλήττει τοὺς Ἀθηναίους, λέγων, εἰ τῶν θεῶν κατεφρόνησε, πόσῳ μᾶλλον τῶν φίλων;

671, 23. Εἴτ' αὐτὸς συνιεῖς] Ποιήσας ὃ ἐβούλετο συντρέχει, ἵνα μὴ φιλονεικῶν οἴηται μωρία τοῦτο ποιεῖν· σιωπᾶ δὲ, ἵνα μὴ τραχύτερος εἶναι δοκῆ.

671, 27. Εἴθ' ὅτι δήποτε] Ἀποσιώπησις. Ἡθελῆσε δ' εἰπεῖν εὐθέως, ἢ τι τοιοῦτο ἠλαδῆθη δὲ οὐκ ἐν καιρῷ παρρησιάζειν. Ρ.

672, 12. Διαβιδάτε] Ἄντι τοῦ διαβιδάσσετε. Ρ.

672, 24. Ἐκ γὰρ Ἀδόδου] Σηστός. Β.

680, 14. Το πρῶτον ἠδίκει Κηρισόδοτον] Συλλογῆ τῶν εἰρημένων ἔνω καὶ κάτω· διὰ γὰρ τῶν δύο ἀρχῶν καὶ τὸ μέσον συμπεριλαμβάνεται, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πανταχοῦ.

680, 27. Εἰ μὴ δι' ἡμᾶς καὶ ταύτην] Τοῦτ' ἔστιν, εἰ μὴ ἡμᾶς ταύτην τὴν γραφὴν ἐποιήσαμεθα. Ρ.

681, 18. Τῷ τόπῳ τῆς Εὐβοίας] Ἦπερ καταντικρὺ τῆς Βοιωτίας νῆσος τυγχάνει καὶ χρησιμεύει πρὸς τὴν κτήνην τῆς Βοιωτίας τῷ βουλομένῳ ὑπ' ἐαυτὸν ἔχειν αὐτήν· εἰσι γὰρ καταντικρὺν ἀλλήλων, ἢ μὲν νῆσος, ἢ δὲ ἤπειρος. Ὁὕτω καὶ τῷ βουλομένῳ Χερρόνησον ἔχειν ἢ Κερθιαίων πόλις λυστελεῖ· διὰ γὰρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς Θράκης βαδίζειν ἔστιν ἐπὶ τὴν Χερρόνησον· ἢ δὲ ἔκφρασις ἐξ ὁμοίου παραθέσεως καὶ ἀπὸ γνωρίμου τόπου ἐπὶ τὸν ἀγνωστον.

684, 9. Ἔστι τοίνυν αὐτοῖς τοιοῦτος λόγος] Ἄντιππτον ἀπὸ τοῦ συμφέροντος. Μετέβη γὰρ πάλιν ἐπ' ἑτέραν ἀντιθέσιν· πάλιν δὲ κἀνατάθαι συζήταν τῶν προσώπων ποιεῖται. Μέγα γὰρ αὐτῷ συμβάλλεται πρὸς σύστασιν τῶν οἰκείων λογισμῶν ἢ ἄθροα τῶν προσώπων παραλήψης. Γίνεται γὰρ τοῦ ἑτέρου τὸ ἕτερον ἐλεγκτικόν. Ἐγκατέσκευος δὲ ἢ ἀντιθέσις, ἵνα ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν λύσιν λάβῃ. Περὶ γὰρ συμμαχίας καὶ βοηθείας ἢ κατασκευῆ· λόγος δὲ αὐτοῦ ἀντίφρασις.

684, 18. Ἐγὼ δ' ἠγοῦμαι τοῦτον τὸν λόγον] Ἐκ διαφορᾶς ἢ λύσις κατὰ ἀντιπαράστασιν. Λέγει γὰρ, εἰ ἐκιδύνευσεν ὃ Κερσοδλέπτης καὶ Χαριδῆμος πολεμῶν, εἴτε ἐγράφετε βοηθεῖαν αὐτῷ, ἔγὼ δὲ ἐκώλυον ἀναλογιζόμενος καὶ φέρων εἰς μέσον ὅσα ὑμᾶς ἠδίκησεν, εὐκαιρὸν ἂν ἦν ἀπολογοῦμενον φάσκειν ὡς οὐ δεῖ μνησικακεῖν. Τινὲς δὲ τοιοῦτου μὲν μηδενὸς ὄντος κινδύνου, βουλόμενοι δὲ μείζονα ποιῆσαι, αὐτῆσαι τε αὐτὸν σπουδαζόντες, ἀδειαν καὶ ἐξουσίαν τοῦ πράττειν τοῖς ἐκεῖνου στρατηγῶσι παρ' ἑμῶν πραγματεύονται. Τὸ δὲ πληθυντικῶς εἰπεῖν τοὺς ἐκεῖνου στρατηγούς, καίτοι γε ἐνὸς ὄντος τοῦ Χαριδῆμου, χαλεπὴν ἔμποει τὴν ὑπόνοιαν.

685, 6. Ὅ μὲν ἔνεκα τοῦ κακόν τι ποιεῖν] Ὅρξεται λοιπὸν εἰ ἔστι τὸ μνησικακεῖν, καὶ φησὶν ὅτι ὃ ἐρωτῶν τὰ τινὸς ἀδικήματα, ὥστε τι βλάπτειν καὶ ἀμύνεσθαι αὐτὸν, μνησικακεῖ· ὃ δὲ μνημονίων οὐκ ἐπὶ τῷ κακοποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ φυλάξασθαι τὴν ὁμοίαν πείραν, σωφρονεῖ.

685, 9. Ἴσως τοίνυν καὶ τοιαύτην τινὰ ἐροῦσιν] Ἄντιθεσις πάλιν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ἐχομένη τῆς προτίρας ἀντιθέσεως. Ἐπῆχται δὲ τοῦτον τὸν τρόπον. Ἄνω γὰρ εἰπὼν ὡς οὐ δεῖ μνησικακεῖν εἰ καὶ ποτὲ ἠδίκησε, νῦν προστίθησιν, εἰ καὶ ἀληθῶς εὐ ποιεῖν ὑμᾶς νυνὶ προφήρηται. Ἴνα δὲ μὴ τῷ τῆς εὐποίας δειλασθῶσιν οὐ ἀκούοντας τοῖς ὀνόμασι καὶ ταῖς λέξεσιν, ἔρα πῶς διαβέβληκεν αὐτά. Πρῶτον μὲν ἴσως εἰπὼν καὶ διατάζοντα ποιήσας· εἶτα καὶ ὑπόνοιαν, οὐ πιστὸν φήσας εἶναι τὸ πρᾶγμα· καὶ τὸ ὀρηκτότα δὲ ἄλογον καὶ εὐμετακίνητον γνώμην ἐμφανεῖ. Οἱ γὰρ μὴ κριναντες καὶ μελετήσαντες, ἀλλ' ἐκ προπετείας ὀρμίσαντες, ἀθρόως καὶ μεταβάλλονται. Οὐ μὲν ἄλλα καὶ τοῦ βουλομένου τι ποιεῖν ἀγαθὸν συνέσπειλε τὴν ἐλπίδα· οὐ γὰρ εἶπεν ἀγαθὰ πολλὰ, ἀλλὰ τι ἀγαθόν.

685, 13. Ἐγὼ δ', ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θεάσασθε] Καλῶς αὐτοὺς εἰς κοινωνίαν ἀγει τῶν λογισμῶν, καὶ οὐκ αὐτὸς ἰδίᾳ τὰ δοκούντα ἀποφαινεῖται. Ἄνυστικώτερον μὲν γὰρ τοῦτο, φιλονεικότερον δὲ [ἐκεῖνο].

685, 19. Ἐπειδὴ δὲ καὶ φανακίζων] Ἐκ τοῦ ἐναντιού

λοιπόν. Εἰ γὰρ καὶ μέγαρα ἐπιδειξεται ἀγαθὰ, οὐδ' ὄντως ἐπιρητήτων, πόσῳ γε μᾶλλον ἀπατώντων· καὶ μηδὲν ἀληθὲς πρῆντοι ἢ λέγοντι μὴ προσεκτόν. Ὀφελήσῃ γὰρ τὸ καταφρονεῖσθαι ὄντως. Ἡ γὰρ ἀποστήσεται τοῦ ἀπατᾶν, μαθὼν ὡς λαθεῖν οὐ δυνήσεται, ἢ τῇ ἀληθείᾳ πρὸς ὑμᾶς οικίαν ἐν διατεθείῃ.

685, 23. Ἡ, εἴπερ αὐτῷ βουλομένη] Τοῦτ' ἔστιν, ἢ, εἴπερ αὐτὸς βούλεται πρὸς ὑμᾶς οικίως ἔχειν. Ρ.

685, 28. Ἄξιον τοίνυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Πλείστην οικειότητα ἔχει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἢ παραβάσας τοῖς παραδείγμασι τοῖς ἐπὶ τῶν προγόνων χρωμένη. Διδάσκει γὰρ μὴ δεῖν τοσαύτας παρῆγειν δωρεάς, καὶ ἄσσοι πολλοὶ τῶν τύχων ὄντες καὶ ἄσσοι ξένοι, ἵνα ἐξ ἀμοιρῶν διεξῆ τὸ μὴ δοῦναι καλόν. Ἐν οἷα γὰρ αὐτὸν μερῶι τάξει, ἀμαρτάνεις διδοῖς.

686, 4. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκεῖνοι Θεμιστοκλῆ] Προέταξε τὸ τῶν πολιτῶν ἀναγκαῖως μέρος καὶ τέγμα ὡς προτιμότερον.

686, 9. Οὐκ ἄρα τοῖς ἀγαθὸν τι ποιοῦσιν] Ἴνα μὴ τις ὑπολόγοι λέγειν αὐτὸν ἀγαρίστους εἶναι τοὺς προγόνους, βαρῶν ἀπαντᾶ· εἶτα κρατύνει τῇ κατασκευῇ τὸ ῥηθὲν, καὶ φοβούμενος τοὺς ἀπιστοῦντας ἐφελκταί εἰς συγκατάθεσιν εἰπών, σωφρονοῖσιν ἀνθρώποις. Καὶ πρὸς ἀλήθειαν βελτίοισιν οὐσι ταῦτα ἀρέσκειν μᾶλλον ἢ χαλκῆν εἰκόνα καὶ τὰς λοιπὰς δωρεάς.

686, 28. Τὰς δὲ τῶν ξένων πῶς] Πληρώσας τὸ περὶ τῶν πολιτῶν μέρος καὶ δεῖξας ἐν αὐτῷ πολλὴν οὖσαν, τῶν νῦν πρὸς τὰ καλαιῶ διαφοράν, ἐπάγει τοὺς ξένους.

687, 27. Ἄριοβαρζάνην ἐκεῖνον] Τὴν πίστιν τῶν εἰρημένων ἐκ παραδείγματων εἰδείξεν. Ἄριοβαρζάνην τὸν Πέρσην τιμήσαντες οὐκ ἔστησαν μέχρι τούτου τὴν χάριν, ἀλλὰ καὶ Φιλίσκον καὶ Ἀγαυόν. Ἀπορῶν δὲ πράξιν ἀτοκον εἰπεῖν αὐτῶν, ἀπὸ τῆς γνώμης διαδέβληκε μισαθηναϊότητος εἰπών.

688, 2. Πάλιν Τιμοῦδου] Ἐτέρα παραδείγματος ἀπόδειξις, ὅτι δὲ αὐτὸν τετιμῆται Φρασιρηίδης καὶ Πολυσθένης, ὧν ἡ διαβολὴ καὶ ἀπὸ τύχης οὐδὲ ἐλευθέρους καὶ ἀπὸ τρόπου ὀλεθρόους.

688, 20. Ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἐξηγήθην ἐκ τῆς πόλεως] Σφόδρα ἐμπαντικῶς εἶπεν, οἷον ἐπεδήμησε καὶ κατέλειψε τὴν πόλιν. Ἀφῶ δὲ τοὺς ἀμαρτάνοντας [κολάζειν·] εἶτα πάλιν παράθεσις καὶ περὶ τούτου τῶν προγόνων, ὡς καὶ περὶ τοῦ τιμᾶν ἐποίησεν ἀνωτέρω.

690, 17. Καίτοι πηλίκον τί ποτ' ἂν στενάζαιεν] Ἐντεῦθεν λοιπὸν οικίως τῆς ὑποθέσεως, ἐπιλογος, μετὰ βάρυτος καὶ σφοδρότητος ἐν τύπῳ ἐλευσιλογίας.

690, 23. Ἄλλ' οὐ τοῦτ' ἐστὶ τὸ δεινόν] Τὸ σχῆμα ἐπανέληψε ἐπὶ διαβολῇ προσκόπου. ΒΥ.

690, 26. Πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν Αἰγινήτας μὲν] Τὸ ἐπιχέριμα ἀπὸ τῶν προσδόνων καὶ τοῦ ἀδόξου.

691, 21. Ὅτι τίς ποίας ἔλαθε ναῦς] τῆς ποιότητος τοῦ Χαριδήμου διαβολῆ. Ποίας γὰρ ἔλαθε ναῦς καὶ τὰ ἔξῃ. Τρίτον δὲ μέρος εἰργασταί τῆς ἀνακεφαλιώσεως ἐπιλογακόν. Ἐν ᾧ τῶν εἰρημένων ἐν τῷ νομίμῳ συντόμας ἀναμνησθεὶς τοὺς δικαστὰς, ὥστε φέρειν εὐθύς τὴν ψῆφον οὐκ ἐπιλελησμένους.

XXIV. ΚΑΤΑ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου αὕτη· Μαύσωλος, τῆς Καρίας σατράπης, ἐπήκοος ὦν τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν, βουλόμενος αὐτὸν πρὸς κλειόνα εὐνοίαν ἔλασαι, ἐπεχείρησε καταβουλώσασθαι αὐτῷ τὰς τρεῖς ταύτας νήσους, Χίον καὶ Ῥόδον καὶ Κῶν· εἶτα μαθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμφαν πρέσβεις ἐγκαλοῦντες αὐτῷ· ἦσαν δὲ οἱ πεμφθέντες Ἄνδρότιαν, Γλαυκίτης, Μελέωντος. Οὗτοι περιτυχόντες ἐν τῷ πλῶ Ναυκρατικῷ πλοῦν ἤρασαν τὰ χεῖρματα. ΑΡ.

Ἡ ὑπόθεσις εἰσὶ τοῦ λόγου δύο· μία μὲν ὅτι διὰ τοὺς πρέσβεις γέγραπται· ἑτέρα δὲ ὅτι ὑπεναντίως τοῖς νόμοις καὶ ἐπιζήμιος καὶ ἀδικος· ὥστε εἰ ἠδύνατο ἐκφυγεῖν ὁ Τιμοκράτης τὴν αἰτίαν τοῦ μὴ διὰ τοὺς πρέσβεις γεγραφεῖναι, ἀλλ' οὐ γὰρ τὸ μὴ πονηρὸν εἶναι οὐ διαφεύξεται. Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αἰτίας, δι' ἣν ἔθηκε τὸν νόμον, στοχαστικῆ· ζητεῖται γὰρ εἰ διὰ τούτους ἔθηκεν ἡ οὐ· ἡ δὲ κατὰ τὸν νόμον πραγματικῆ· καθόλου γὰρ πᾶσα κατηγορία ῥητοῦ πραγματικῆ ἀπεργάζεται στάσις. Ἔστι τοίνυν τοῦ λόγου τούτου κεφάλαια τέτταρα· ἐν μὲν τῷ νόμῳ, δεύτερον δὲ τὸ δίκαιον, τρίτον δὲ τὸ συμφέρον, ὅτι ἐπιζήμιος, τέταρτον τὸ δυνατόν, ὅτι καὶ ἀδύνατος ἐπιτάττει πρῆξις. Ἀπὸ τῶν κεφαλαίων τοίνυν τῶν προειρημένων ἔστιν ἰδεῖν ὅτι ἡ κρινομένη ὑπόθεσις ἔστιν αὕτη ἢ ἐν τοῖς κεφαλαίοις. Τὴν γὰρ κατὰ τῶν πρέσβειν ὑπόθεσιν ἐν τῇ καταστάσει καὶ παρεκβάσει τίθεικε διαβολῆς ἕνεκα δηλονότι. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ νόμος δοκεῖ φιλανθρωπώτατος εἶναι σφόδρα, τῶν δεσμῶν ἀφίει, τούτου ἕνεκεν ἀντέθηκε πλείστα μὲν καὶ ἄλλα, μάλιστα δὲ τὰ δύο ταῦτα, τὴν τε ὑπόθεσιν τὴν κατὰ τοὺς πρέσβεις, ἵνα τῇ ὑπονοίᾳ ἀποστῆ τὸν ἀκρατῆν ἐν ὑποψίᾳ δοῦς κατὰ τοῦ ἀντιδικοῦ ἐμπελῆσθαι ὡς δι' αἰσχροκερδίαν τεθεικότος ὑπὲρ ῥητόρων καὶ πολιτευομένων ἀρᾶσαι τὰ κοινὰ προαιρουμένων, καὶ τὸ ἀσύμφορον, ἐν ᾧ ὅτι ἀποστερηθῆαι τὴν πόλιν ἀπάντων τῶν ὀφλημάτων βούλεται, καὶ τὸ ἀδικον, ἐν ᾧ ὅτι ἀναξίως δεσμώνται τὴν χάριν δίδωσιν. Πρὸς δὲ τὸ δυνατόν, ὅτι, εἰ καὶ ἐβουλόμθα, οὐκ ἦν δυνατόν. Ἀναιροῦνται γὰρ τῆς πολιτείας οἱ κανόνες. Μὴ ἀγνωσμένον ὅτι τὸ μὲν νόμιμον κεφάλαιον ἐντελέστατα εἰργασταί, τὸ δὲ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυνατόν ἀλλήλοις συμπλέκεται. Καὶ τὸ μὲν συμφέρον ἐν τούτοις ἐστὶ τὸ προηγμένον· κατασκευάζεται δὲ διὰ τε τοῦ ἀδίκου καὶ τοῦ ἀδυνάτου· πᾶν γὰρ ἀδικον καὶ ἀσύμφορον. Τῷ δ' αὐτῷ καὶ περὶ τοῦ ἀδυνάτου βιάζεται χρῆσθαι λόγῳ· ὃ γὰρ ἀδύνατον, φησί, τούτο δὴ καὶ ἀσύμφορον· καὶ ἐπειδὴ Τιμοκράτης πόλος ἐστὶ τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ νόμου χρώμενος, αὕτη δὲ ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀναπείροτο ἂν, διὰ τοῦτο καὶ Δημοσθένης πανταχοῦ τῷ ἀσυμφορῷ κέρηται, δεικνύς ἐπιβλαβῆ καὶ ἐπιζήμιον τυγχάνοντα τῇ πόλει τὸν νόμον. Υ.

700. 1. Τοῦ μὲν ἀγῶνος, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Ἡτιώσαντο τοῦ προοιμίου τινὲς τὴν ἀμείλιαν τὴν περὶ τὴν ἀναπαδόσιν τοῦ συνδέσμου. Φασὶ γὰρ προκείσθαι τὸν μὲν, μὴ ἀποδεδόσθαι δὲ τὸν ἀνακολουθοῦντα σύνδεσμον τούτου, τὸν δέ. Ἡ δὲ πλάνη αὕτη γεγένηται διὰ τὸ ἀνεπίστημον τῶν προτάσεων, καὶ διὰ τὸ μετὰ τὴν πρότασιν τοῦ προοιμίου παρεμβεβλήσθαι διὰ μέσου πρὸς αὐτῆσιν τῆς ἀτοπίας καὶ ὑστερον ἐπενεχθῆναι τὸν ἀναπαυδιδόμενον σύνδεσμον. Υ. Τίς δὲ ἡ πρότασις τοῦ προοιμίου; αὐτὸς αὐτῷ γέγονεν αἰτιος τῆς παρουσίας κατηγορίας. Ἡ δὲ κατασκευὴ τῆς προτάσεως· « χρημάτων γὰρ οὐκ ὀλίγων ἀποστερηθῆαι βου-

« λόμενος τὴν πόλιν, ἵνα αὐτὸς ἀργύριον λάβῃ, ταῦτα γράψει ἐτόλμησε. Ταύτης δὲ τὸ μέρος τῆς κατασκευῆς πρὸς τῆς τέλει τοῦ προοιμίου κεῖται « ὥστε οὗτος μὲν ἔχει « παρ' ἐκείνων ἀργύριον. » Εἴθ' ἢ ἀνταπόδοσις « ἐμοὶ δὲ « ἐν χιλίαις ὑπὲρ ὑμῶν ὁ κίνδυνος. » Οὐκοῦν ἢ μὲν πρότασις αὕτη, αὐτὸς αὐτῷ τοῦ παρόντος ἀγῶνος Τιμοκράτης ἀπὸστέρησι, τὴν αὐτῆς κατασκευῆς αἰτία πορρωτάτω κειμένη τὴν ἀσάφειαν ἐποίησεν, ἵν' ἀργύριον λάβῃ, τοῦτον τὸν νόμον εἰσήνεγκε. Διὰ μέσου δὲ ἔσα ποιούσι τὴν αὐξήσει « οὐτ' ἐπιτήθειον οὔτε δίκαιον » εἴτ' ἐπιδήσει ἐφοβήθη, τῶν αὐξήτικῶν προτάσεων τούτων μὴ νῦν ἀπαίτηθῆ τὴν ἀποδείξειν, πραγματικωτέραν οὔσαν ἐν τῇ υποθέσει, ὑποσχέσει τοῦτο παραμυθισάμενος καὶ ἑτέραν αὐξήσειν πάλιν ἐπενεγκῶν ὅτι τὴν ὑμετέραν ψῆφον, ἣν ὁμωμοκότες φέρετε, λύει καὶ ποιεῖ τοῦ μηδενὸς ἀξίαν καὶ τὸ ἐκ ταύτης πάλιν ἀντιπίπτου λύσας, Οὐχ ἵνα τὴν πόλιν ἀφελήσῃ—οὐ γὰρ ἦν ὑπερθέσθαι τὰς ἀποδείξεις, τοῦδε τοῦ ἀντιπίπτοντος—, ἐπάγει πάλιν ἑτέραν λύσιν παρὰ τὴν κατ' ἀρχῆς κατασκευὴν, ἀκόλουθον τῇ τοῦ προοιμίου προτάσει, Ἀδὲς ἑαυτῷ τοῦ παρόντος ἀγῶνος αἴτιος Τιμοκράτης ἀποστέρησαι βουληθεὶς ὑμᾶς καὶ ἑτέρων χρημάτων, ἃ πολλὸν χρόνον ἐξεκαρπώσαντο ἡδὴ τινές, τουτέστιν οἱ πρόσοδοις. Εἴθ' ἢ αἰτία τελευταία, « ὥστε οὗτος μὲν ἔχει « ἀργύριον παρ' ἐκείνων, » συμπάντως ἔχουσα πρὸς τὴν πρότασιν, ὥστε αὐτὸς ἑαυτῷ τοῦ παρόντος ἀγῶνος αἴτιος ἀν εἴη. Ἀργύριον γὰρ λαβῶν νόμον εἰσήνεγκε παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὐτ' ἐπιτήθειον οὔτε δίκαιον. Διὰ τί δὲ τελευταίαν τὴν αἰτίαν ἔθηκε τῆς αἰσχροκερδίας, καὶ οὐ συνήψεν αὐτὴν τῇ προτάσει εὐθύς; ὅτι ἀπίθανος ἦν ἄνευ τῆς αὐξήσεως τῆς « παρὰ πάντας τοὺς νόμους. » Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἐπίσταυεν ἀπλῶς εἰληφέναι τὸν νομοθέτην ἀργύριον· ῥηθείσης δὲ τῆς εἰς τὴν πόλιν βλάβης, βραδίως ἐμελλεν ὁ ἀπροαίτιος πιστεύειν μὴ προῖτα ταῦτα γεγράφθαι τῷ νομοθέτῃ. Οὕτω φαίνεται διὰ μακροῦ τὸν σύνδεσμον ἀνταποδοῦς. ΥΠΤCV. Καὶ ἔστι μὲν ὡς ἀληθῶς περισσεωτέρα ἢ τάξι τῶν νομμάτων, καὶ πρὸς τὴν Θεουκυθίδειον ἀπαγγελίαν ἔχει τὴν ἀμιλλαν, οὐκ εἰ μόντοι γε τὴν ἀκολουθίαν ἔντεχνον καὶ σὺν ἐπιστήμῃ τὸ προοίμιον. Εἰ δὲ εὐκρινῆ τὸν λόγον ἐποίησεν ἐκτιθέμενος τὰς αἰτίας, ὑπίτιος ἂν αὐτῷ ὁ λόγος καὶ ἱστορικὸς ἐγένετο, ἢ καὶ ἑξαγώνιος, ἀλλ' οὐ προοιμιακός. Δεῖ γὰρ ἄγαν συνεστράφθαι καὶ ὥσπερ ἐν πνεύματι κύκλον τινὰ τὸ προοίμιον εἶναι. Ἠναγκάσθη τοίνυν δουλεύσαι μᾶλλον τῇ τοῦ προοιμίου τέχνῃ ἢ τῇ τῶν πραγμάτων εὐκρινείᾳ, ἠγούμενος τὴν μὲν εὐκρινεῖαν τῶν αἰτιῶν καὶ τῶν ἐγκλημάτων ἀκώλυτον εἶσθαι αὐτῷ θάπτον εἰς τὸν ἀγῶνα, τὴν δὲ τὸν προοιμίου τέχνην εἰ διαφθερίσειεν, μὴ ἂν ἔτι σωθῆσθαι. Υ.

Εἰληπται τὸ ἐννόημα τοῦ προοιμίου ἐκ διαβολῆς τοῦ προσώπου, κατασκευαζομένης διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ νόμου, λεχθησομένης ἐν τοῖς κεφαλαίοις, ὅτι παράνομος καὶ ἀσύμφορος καὶ ἄδικος. Τὸ δὲ ὡς αἰτίος ἔστιν αὐτὸς ἑαυτῷ Τιμοκράτης, παροξυντικὰς μὲν, ἀπαριθμητικὰς δὲ τὰς αἰτίας ἔχει. Πρῶτον μὲν ὅτι χρημάτων διττῶν ἀποστέρησαι βούλεται τὴν πόλιν· τοῦτο μὲν ὦν ὀφείλουσιν οἱ δεσμοῦται, τοῦτο δὲ ὦν χρεωστοῦσιν οἱ πρόσοδοις. Δεύτερον δὲ, ὅτι παράνομον καὶ ἄδικον. Τρίτον δὲ, ἵνα λάβῃ ἀργύριον. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὴν εὐκρινεῖαν ταύτην καὶ ἀπαριθμησιν τῶν αἰτιῶν εἰ ἐποιεῖτο ἐκτιθέμενος τὰς αἰτίας, ὑπίτιος ἂν αὐτῷ ὁ λόγος καὶ ἱστορικὸς ἐγένετο ἢ καὶ ἑξα-

γώνιος, οὐ προοιμιακός—δεῖ γὰρ ἄγαν συνεστράφθαι καὶ ὥσπερ ἐν πνεύματι κύκλον τινὰ τὸ προοίμιον εἶναι—, ἠναγκάσθη δουλεύσαι μᾶλλον τῇ τοῦ προοιμίου τέχνῃ ἢ τῇ τῶν πραγμάτων εὐκρινείᾳ. Δωροδοκίαν δὲ ἐπιπαλῶν, οὐ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς παρανομίας αὐτὴν ἔλαβεν, ἀλλὰ τὴν δωροδοκίαν ἐκ τῆς παρανομίας συνέστησεν, ἵνα μὴ τὸ πάρεργον χαλεπωτέρον τοῦ ἔργου γένηται: ἴδει γὰρ ὅτι δευχθείσης διὰ τῶν ἀγῶνων τῆς παρανομίας τὰ τῆς δωροδοκίας αὐτόθεν καὶ ἄνευ μακρᾶς ἀποδείξεως πιστεῖσθαι. Ἐπειδὴ δὲ κατεπίθη μὲν Ἄνδροτων ὀφείλει τὰ χρήματα, ἔδει δὲ αὐτὸν ἢ ἐκτίσαι ἢ μέλλοντα πρὸς τὴν ἔκτισιν περιπέσειν τῷ δεσμοῦ, διὰ τοῦτο ἐπίγλαγεν εἶπὼν ὅτι « ἀκυρα ποιεῖ τῶν προστιμημάτων τὰ δικαστήρια, » τουτέστιν, οὐκ εἴ κεν κυρία γενέσθαι τὴν ψῆφον τὴν τοῦ δεσμοῦ. TCV.

Τοῦ μὲν ἀγῶνος] Ἐπειδὴ τὰ προοίμια χαίρουσιν αἰ τοῖς συνδέσμοις, τὸ ἐναντίον δὲ οἱ ἐπιλογοῖτο, διὰ τοῦτο προσέθηκε τὸν μὲν ἔνεκεν μόνως προοιμιακῆς ἐνοίας περιττοῦ δὲ ὄντος τούτου, ἄλλον τάχα σύνδεσμον περιττὸν ἦν. ATCV.

700, 3. Αἰτίος ἔστιν] Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες οἱ φεύγοντες αἰτιῶνται τὸν κατηγοροῦν ὡς αἴτιον ὄντα τοῦ ἀγῶνος, τοῦ δὲ ἀγῶνος τοῦ παρόντος οὐκ ἔστιν αἴτιος ὁ κατηγορῶς, ἀλλ' ὁ φεύγων. ATCV.

Πλὴν αὐτὸς αὐτῷ] Δέδωκε γὰρ τοιαύτην καθ' ἑαυτοῦ πρόφασιν, πονηρὸν νόμον εἰσέρων. Ἐως δὲ τούτου ἢ πρότασις τοῦ προοιμίου. Εἴτα κατασκευὴ τῆς προτάσεως, « χρημάτων γὰρ οὐκ ὀλίγων » καὶ ἑξῆς, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, τί οὐν εἰ ὀλίγον καὶ οὐ μέγα τῇ πόλει τὸ βλάβος; φησὶν οὐκ ὀλίγων, ἵνα μὴ εὐκαταφρόνητα δόξῃ εἶναι. TCV. Διὰ τὸ πονηρὸν νόμον εἰσηνοχέαι. BY.

700, 4. Χρημάτων γὰρ] Ἡ κατασκευὴ τοῦ προοιμίου. Ἐξ αὐτοῦ δὲ νοεῖται καὶ τὸ συμπέρασμα ἐν τῇ ἐπιγλωττῃ. ATCV.

700, 6. Οὐτ' ἐπιτήθειον] Ἄντι τοῦ οὐ συμφέροντα. Διὰ δὲ τοῦ οὔτε δίκαιον αἰνίττεται τὰ τρία κεφάλαια, τὸ τε νόμιμον καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ δίκαιον. TCV.

700, 9. Τάχα δὴ καθ' ἑκατόν] Σημαίνει τὸ τάχα καὶ τὸ μετὰ μικρὸν καὶ τὸ ταχέως. TCV. Τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως. A.

700, 10. Καὶ προχειρότατον] Οἶον ἐν ἐτοίμῳ. Συγκρούει γὰρ οὕτως τοὺς δικαστὰς, δι' ὧν λέγει « ὑμῶν τὴν « ψῆφον λύει. » Ὅν γὰρ ὑμεῖς δεσμεύετε διὰ νόμου, τοῦτον ἀφήσει. Προχειρότατον δὲ, ἵνα μὴ δόξῃ κακούργος πεποιηκέναι, ἀλλ' ὡς γνωρίζον ἅπασιν λέγοιτο. TCV.

700, 14. Οὐχ ἵνα κοινή τὴν πόλιν ἀφελήσῃ] Ἴνα μὴ ἀντίπεσῃ αὐτῷ, τί οὐν εἰ ὠφελεῖ τὸ κοινόν; ἀναίρει αὐτὸ, λέγων ὅτι οὐ τούτου χάριν, ἀλλὰ τοῦδε. TCV. Τὸ σχῆμα ἐξ ἀναίρεσεως καὶ καταθέσεως. A.

700, 18. Ἄλλ' ἵνα τὸν πολλὸν χρόνον] Ἀσάφει μὲν, σημαίνει δὲ ὅτι περὶ τῆς διπλασίας καὶ τῆς ἐκκαρπώσεως τῶν χρημάτων αἰτιῶται τοὺς πρόσοδοις. Τὸ μὲν γὰρ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, τὴν δὲ ἐκκαρπώσιν τῶν χρημάτων ἦν ἔσχον εἰς ἄλλον ἔτος ὀφείλουσιν. Ἄλλ' ἀναληπτέον τὸν λόγον. Τὸ δὲ γε ῥῶον ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῆς. TCV.

701, 1. Ἐν χιλίαις ὑπὲρ ὑμῶν ἔσθ' ὁ κίνδυνος] Ὅτι λέγων ὑπὲρ ὑμῶν, ἔδεν ἠτηθῶ, ζημιουῖμαι. BY. Φησὶ γὰρ ὅτι ἐδὲν ἠτηθῶ, ὡς συκοφαντῆς παρεῖχε τὰς χιλιάς. Ὅ δὲ Τιμοκράτης, εἰ καὶ ἐζημιώθη, οὐ πάντιν ἐπρόνοιαν ζεν, εὐπορῶν δοῦναι ἐξ ὧν ἔλαβε παρὰ τῶν περὶ τὸν Ἄν-

δροτίωνα. Ὑπὲρ ὧν λέγει. Ὁ δὲ Διδώρος ἂν ἤτηθη, οὐκ ἔχει τὴν πόλιν παρέχουσαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς καὶ αὐτὸς ποιεῖται τὸν λόγον. ARTCV.

701, 2. Εἰδῶσαι μὲν οὖν οἱ πολλοὶ] Τοῦ μὲν πρότερον προοίμιον διαβολὴν ἔχει τοῦ προσώπου ἀνανομένην, διὰ τῆς ἀτοπίας τοῦ νόμου καὶ τῆς ὑποσχέσεως· τὸ δὲ νῦν προοίμιον αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἀβῆσιν παρέχει καὶ διαβολὴν αὐτοῦ τοῦ νόμου, καὶ ἐγκώμιον τῆς χρείας τῶν νόμων τῶν κειμένων ἐπὶ τοῖς δεσμοῖς. Καὶ εἰργασταὶ κατὰ ἀβῆσιν συγκριτικῶς. Αἴρεσιν γὰρ περιέχει, πότερον βούλοινται τὸν Τιμοκράτους νόμον ἢ τοὺς πάλαι κειμένους. RY. Το δευτερον προοίμιον προσοχὴν ἐργάζεται· αὖτις γὰρ τὴν ὑπόθεσιν, καταλύσθαι φάσκων ὑπὸ τοῦ Τιμοκράτους τὴν πολιτείαν· εἰ γὰρ οἱ τὰ πάντα σώζοντες νόμοι δι' ἐνὸς τούτου μόνου λυθῆσονται, πῶς οὐ προσήκει τούτου μὲν ἀφανίζειν, τοὺς δὲ τῆς σωτηρίας αἰτίους φυλάττειν; τινὲς μὲν ἐβουλήθησαν τὸ δευτερον προοίμιον ἔχειν διὰ τοῦ ἐξῆς προοιμίου συμπέρασμα· οἱ δ' ἔρασαν αὐτὸ ἔχειν χωρὶς τοῦ ἐξῆς ἐν ἑαυτῷ συμπληγμένον τὸ συμπέρασμα. TCV.

Εἰδῶσαι μὲν οὖν] Προοίμιον δευτερον. Τοῦ δὲ εἶπερ τοῦτο τινί, τοῦτο εἰς τὸν Ἰσοκράτην αἰνιττεται, ἐπειδὴ κἀκεῖνος οὕτως ἐλογίσαστο ἐν τῷ προοίμιῳ τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. Εἶτα, ἐπειδὴ διδάσκαλος ἦν αὐτοῦ, προσέθηκεν διὰ προσηκόντως εἰρηται ἐκεῖνον. ATCV.

701, 9. Το δὲ, τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν, κατασκευῆ τοῦ προοιμίου· κατασκευάζει γὰρ πῶς σοῦδοῆς ἀξία ἐστὶ τὰ παρ' αὐτοῦ νῦν λεγόμενα, καὶ δεῖ προσέχειν αὐτῷ τοὺς δικαστάς. ATCV.

701, 11. Αἰτιώτερον] Καλῶς τὸ συγκριτικόν· εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλαι δύο αἰτίαι τοῦ τὴν δημοκρατίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν φυλάττειν, ὅσον, τὸ καλῶς βουλευέσθαι, τὸ προκινδυνεύειν τῆς πατριδος, πλεόν δὲ τούτων οἱ νόμοι σώζόμενοι. ARTCV.

701, 17. Το μὲν οὖν πρᾶγμα] Τοῦ τρίτου προοιμίου ἀρχή· ἢ ἀρχὴ τῆς προοιμιακῆς ἐννεως. Διὰ καὶ αἰτίας ἐστὶν ἀπόδοσις. Διαφέρει δὲ τοῦ προοιμίου, τῷ τὸ μὲν ἐκ κατασκευῆς καὶ προτάσεως καὶ συμπέρασματος, τὴν δὲ προοιμιακὴν ἔννοιαν μόνον διηγείσθαι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἦλθεν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα· καὶ τὸ μὲν προοίμιον συνστραμμένον καὶ ὀλιγον, ἢ δὲ ἀπλουστερα καὶ διὰ πλειόνων, οὐ πάντοτε δὲ οὐδὲ τὸ προοίμιον ἔχει κατασκευὴν καὶ συμπέρασμα, ἀλλ' ὡς ἀπαιτεῖ ἡ χρεῖα οὕτω ποιητέον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τρισὶ προοίμιοις κέχρηται· τῷ μὲν ἀπὸ τοῦ φεύγοντος, τῷ δὲ ἀπὸ τοῦ πράγματος, τῷ δὲ ἀπὸ τοῦ κατηγοροῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα προκατασκευαίς κέχρηται δυσὶ· καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐστὶν αὕτη· « ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσέκρουσα ἀνθρώπων πονηρῶ καὶ φιλαπεχθήμονι » ἢ δὲ δευτέρα ἀρχεται οὕτως· « τοῦ δὲ πράγματος οὐκ ἔτ' ὄντος ἀμφισθητήσιμου. » Διπλῆ δὲ προκατασκευῆ κέχρηται, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐπίστακος ὑπόθεσις δίχα διήρηται· καὶ ἡ μὲν ἐστὶ κοινὴ κατὰ τῶν πρέσβων, ἢ δὲ ἰδία κατὰ Ἀνδροτίωνος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ προκατασκευῆ δίχα διήρηται, καὶ τὸ μὲν τὴν αὐτῆς ἐστὶ κατὰ Ἀνδροτίωνος διὰ τὴν μέλλουσαν βλασφημίαν ὡς δεῖνὰ πεπονθῶτι συγγνώμην νέμειν, εἰ προαχθεῖ κατὰ Ἀνδροτίωνος λέγειν τὴν ἀποπτωτέρων διὰ τὰ κατ' αὐτοῦ σκευωρηθέντα ἐγαλήματα, τὸ δὲ ἐστὶ κατὰ τῶν πρέσβων. Ῥητορικώτατα κέχρηται ταῖς προκατασκευαῖς, ἵνα φαίνηται διὰ τούτων συνάπτων τῆ ἀρινομένη ὑπόθεσις τὰς τε διαβολὰς Ἀν-

δροτίωνος καὶ τὴν κατὰ τῶν πρέσβων κατηγορίαν. Ἐμελλε γὰρ ὁ ἀκροατῆς θαυμάζειν, τί δήποτε νόμου κατηγορίαν ἀπαγγεῖλάμενος, πρέσβων ἐνθάδε μέμνηται καὶ Ἀνδροτίωνα βλασφημεῖ· ἵνα δὲ τῆ τοῦ νόμου ὑπόθεσις οἰκειώσῃ τὴν τῶν πρέσβων, διὰ τῆς δευτέρας προκατασκευῆς τὸν ἀκροατὴν διατίθῃσι μὴ νομίζειν ἄλλοτριαν εἶναι τοῦ παρόντος ἀγῶνος τὴν κατὰ τοὺς πρέσβεις ὑπόθεσιν. Ἔστι δὲ μετὰ τὰς προκατασκευὰς καὶ προκαταστατικόν, ἐν ᾧ προσεπαγγέλλεται καὶ τὴν κατάστασιν ἐρεῖν. Ἐρχεται δὲ ἤδη τῆς καταστάσεως. Ποῖον οὖν ἐστὶ τὸ προκαταστατικόν; ἔξ ἀρχῆς οὖν τὰ πραγθέντα περίεμαι πρὸς ὑμᾶς. Προλέγει γὰρ καὶ προαναφανεῖ τὴν προαχθὴν ἔλην, ἥτις ἐστὶ τῆς καταστάσεως ἀρχή. Ἀρχὴ δὲ τῆς καταστάσεως ἐνθένδε· « ψήφισμα εἶπεν ἐν ὑμῖν Ἀριστοφῶν ἐλεῖσθαι ζητητάς. » Διὰ δὲ τῆς καταστάσεως οἰκειοῖ τὴν ἐπεισπαχθεῖσαν ὑπόθεσιν τῆ τοῦ νόμου κατηγορία. Καὶ διατίθῃσι διὰ τῆς καταστάσεως τὸν ἀκροατὴν καὶ προκατασκευάζει δι' ὑπονοίας ἔχειν τὸν γεγραφότα τὸν νόμον ὡς ὑπὲρ Ἀνδροτίωνος καὶ Γλαυκίτου καὶ Μελανώπου γεγραφότος. Ἐχει δὲ τι καὶ ἐγκατάσκευον ἢ κατάστασις ἐν τοῖς τέλεισι· ἵνα γὰρ μὴ ἀπίθανος γένηται διηγουόμενος ὅτι τῶν πρέσβων ἔνεκα τὸν νόμον ἔθικεν, ἐπήγαγε καὶ ἀπόδοσιν εὐθύς εἰπὼν « μαρτυρεῖ δὲ ὅτι ταῦθ' » οὕτως ἔχει τοῦρον αὐτὸ. « Υ.

Ἰσοκρατικὴ ἡ ἔννοια καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀρχιδάμου μετήχται, καὶ ἀμελέστερον εἰρηται τῆς παρ' Ἰσοκράτει κειμένης. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ λέγων καὶ ἐγγὺς ἀλαζονεύεται· ἐνταῦθα δὲ ὁ λέγων κολάζει τὸ πρᾶγμα τῆ προσθήκῃ τῆ ἔς γε ἑαυτὸν πειθῶ. Ὁ γὰρ οὐκ ἐπ' αὐτὸν μόνον ἀγων τὴν κρίσιν καὶ ἐνδοιᾶζων ἔτι καὶ μετὰ τοσαύτης ἐπιεικειας καὶ μετριότητος, ἀπῆλλακται τοῦ δοκεῖν φορτικῆς εἶναι τοῖς ἀκούουσιν· ὁ δὲ ἀνέδην μαρτυρία τῶν πάντων περὶ ἑαυτοῦ καταχρώμενος ἀνευ τῆς ἐκ τοῦ λόγου κολάσεως, οὐκ ἐκρέγει τὸ μὴ δοκεῖν εἶναι τοῖς ἀκούουσι φορτικός. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔχει τις ἂν εἰπεῖν καὶ ὑπὲρ Ἰσοκράτους αἰτίας εὐλόγους, ὅτι βασιλεὺς παῖς ὁ λέγων, καὶ βασιλεὺς μετὰ μικρὸν [ἐσόμενος] εἰς πόλεμον παροφύων, καὶ εἰκότως φουάττεται. Τρισὶ δὲ προοίμιοις ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ κέχρηται· τῷ μὲν ἀπὸ τοῦ φεύγοντος, τῷ δὲ ἀπὸ τοῦ πράγματος, τῷ δὲ ἀπὸ τοῦ κατηγοροῦ. TCV.

701, 18. Ὡς ἐν κεφαλαίῳ] Ὡς ἐν συντόμῳ. ATCV.

701, 20. Ὡς γ' ἑμαυτὸν πείθω] Ἡθικῆς διμοῦ καὶ ἐπιεικῆς ὁ λόγος. Οὐ γὰρ μόνον οὕτος ἐπ' ἑαυτὸν ἀγει τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καὶ ἐνδοιᾶζων ἀπῆλλακται τοῦ δοκεῖν εἶναι φορτικός. RYTCV.

701, 23. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσέκρουσα ἀνθρώπων] Παραδείγησις· παραδειγνέται γὰρ διὰ ποίαν αἰτίαν ἦλθεν ἐπὶ τούτων τὸν ἀγῶνα. ATCV. Καὶ ἀρχὴ τῆς προκατασκευῆς διατιθέσθαι τοῦ ἀκούοντος συμπάσχειν αὐτῷ πεπονθῶτι δεῖνὰ, καὶ συγγνώμην, εἰ λέγοι τι κατ' Ἀνδροτίωνος ἀμυνομένης, νέμουσα. Προσέκρουσα δὲ, περιέπεσον καὶ ἤθρευσα καὶ συνέραξα. Ἐπειδὴ δὲ ἀντίεπιπε, τί οὖν εἰ πολεμεῖ σοι κακῶς πεπονθῶς; ὁ δὲ φησι, καὶ ἡ πόλις μετ' ἐμοῦ προσέκρουσεν, ἀντί τοῦ, εἰς μάχην καὶ μῖσος ἦλθε διὰ τὴν πονηρίαν, κἀγὼ οὐ δι' ἑμαυτὸν, ἀλλ' ἡ φύσις αὐτοῦ κινεῖ τὴν ἔχθραν πρὸς ἅπαντας. TCV.

702, 10. Τὸν δὲ εἰς τὰ τοιαῦτα καταστήσαντά με] Πρόσκειται τὸ ἀδίκως, ἵνα μὴ λέγῃ τις, ἀλλ' εἰ εὐλόγως ἐπέθετό σοι; διὸ καὶ φησὶν ὅτι, ὅσον μὲν ἦξεν εἰς ἐκεῖνον, ἀπωλόμην, ἐσώθην δὲ δι' ὑμᾶς· διὸ καὶ ἀμύνομαι αὐτὸν

δικαίως ἐν καιρῷ. Πληρώσας δὲ τὴν πρώτην κατασκευὴν ἐπισυνάπτει καὶ τὴν δευτέραν, δι' ἧς τῇ κρινομένῃ ὑποθέσει ἢ ἐπιόψα συνάπτεται· κρίνεται μὲν γὰρ ἡ τοῦ νόμου καὶ προηγεῖται, ἐπιστάγεται δὲ ἡ τῶν πρέσβων. Διπλῆ οὖν ἡ προκατασκευὴ, ἅτε δὴ καὶ διπλῆς ὁδοῦ τῆς ὑποθέσεως. Ἐἶτα ἐπάγει τὴν προκαταστατικὴν, ἐν ᾗ ἐπαγγέλλεται θῆσιν τὴν κατάστασιν. TCV.

702, 12. Ἦδικηκότα πᾶσαν τὴν πόλιν] Ἡ γὰρ πόλις ἐλάμβανε τὸ διπλοῦν, ἡ δὲ Ἄθηνά τὸ δέκατον, οἱ δὲ ἐπώνυμοι τὸ παντηχοστὸν — ἐπώνυμοι δὲ ἐκαλοῦντο τινες ἀνδριάντες ἡρώων, ἐξ ὧν ἐκαλοῦντο καὶ αἱ δέκα φυλαὶ ἐπ' ὀνόματι τούτων—, εἰς ἰδίας τινας θυσίας. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν ἡρώων ταῦτα, Ἀθηναίων ὄντων ἐκτός Αἰαντος τοῦ Σαλαμίνιου, Πανδίων, Ἐρεχθεὺς, Κέκροψ, Αἰγυῖς, Οἰνεὺς, Λέων, Αἶας, Ἀκάμας, Ἄντιόχος, Ἴπποθῶων. ATCV.

702, 21. Τοῦ δὲ πράγματος οὐκ ἔτ' ὄντος ἀμφισβητήσιμω] Ἐνταῦθα ἔστιν ἡ προδιήγησις· οἰκονομῆ γὰρ τὴν μέλλουσαν διήγησιν γίνεσθαι αὐτοῦ. Τοῦ πράγματος δὲ, τουτέστι τοῦ λαθεῖν τὴν πόλιν τὰ χρήματα. Διπλῆ δὲ ἡ ἐκδοθεῖς. Κατὰ ἡμῶν ἔστι πρὸς τὰ μέλλοντα λέγεσθαι εἰς διαβολὴν κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπισταγθεῖσαν ὑπόθεσιν, ἥτις διχα διήρηται, καὶ ἡ μὲν ἔστι κοινὴ κατὰ τῶν πρέσβων, ἡ δὲ ἴδια κατ' Ἀνδροτίωνος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ προκατασκευὴ διχα διήρηται, καὶ τὸ μὲν τὴ αὐτῆς ἔστι κατ' Ἀνδροτίωνος διὰ τὴν μέλλουσαν βλασφημίαν, τὸ δὲ κατὰ τῶν πρέσβων. TCV.

702, 24. Δικαστηρίον δυοῖν] Ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ ἱσοποδασμίαις πράγμασι συνήρχοντο ἐκ δύο δικαστηρίων, πληροῦντες ἀριῶν χιλιάδων καὶ ἑνός. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ εἰς προσετίθετο αἰ τοῖς δικασταῖς, ἵνα μὴ ἴσων γενομένων τῶν ψήφων ἐξ ἴσης ἀπάλθωσιν οἱ δικαίωμα, ἀλλ' ἐκείνος δόξῃ νικᾶν, ᾧ ἂν ὁ εἰς προστεθῇ. ATCV.

703, 7. Ἐξ ἀρχῆς οὖν ἐν βραχυσί] Ἐννοία προκαταρκτικῆ· προλέγει δὲ καὶ προαναφανεῖ τὴν περιοχὴν δλην, ἥτις ἔστι τῆς καταστάσεως ἀρχῆς. TCV.

703, 10. Ψήφισμα εἶπεν ἐν ἡμῖν] Ἐνταῦθα εἰσβάλλει εἰς αὐτὴν τὴν διήγησιν. ATCV. Ἡ ἀρχὴ τῆς καταστάσεως ἐνθένδε. Ζητητὰς δὲ τοὺς ἀρχοντας τοὺς ζητοῦντας καὶ ἀνερευδύντας τίς ὀφείλει τῇ πόλει χρήματα, ἢ τοῖς ἱεροῖς. RYTCV.

703, 14. Ἀρχιεῖος καὶ Λυσισθεῖος] Ὀδοὶ γὰρ τριήραχοι ἦσαν. Τούτους δὲ ἐμήνυσε τὰ χρήματα ἔχειν, ἀποκρυπτόμενος δηλώσει τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς τοὺς πρέσβεις. RYTCV. Ναυκρατικὰ δὲ, ὅτι ἐκ τῆς Ναυκράτειος τῆς κατ' Αἴγυπτον, ἥτις καλῶν οὕτω καλεῖται. ATCV. Ἐχει δὲ τὴν ἐγκατάσκευον ἢ κατάστασιν ἐν τοῖς τέλεισιν. Ἴνα γὰρ μὴ ἀπίθανος γένηται διηγούμενος, ὅτι τῶν πρέσβων ἕνεκα τὸν νόμον ἔθικεν, ἐπήγαγε καὶ ἀπόδειξιν εὐθὺς εἰπόν, « μαρτυρεῖ ὅτι ταῦθ' οὕτως ἔχει τοῦργον αὐτό. » Οὐδεὶς γὰρ, φασίν, ἀπλήν τὴν διήγησιν εἶναι καὶ καθαρὰν ἀποδείξων, ἐὰν μὴ προσδέχεται αὐτὴν ὁ ἀκροατῆς, ἢ προσδέχεται μὲν, μὴ πιστεύῃ δὲ. TCV. Ζητοῦσι δὲ τινες πῶς ἐνταῦθα πραγματικῆς ὁδοῦ τῆς στάσεως ἔστι διήγησις· αἶε γὰρ ἡ πραγματικὴ περὶ μελλόντων ἔχει τὴν σέψιν, ἡ δὲ διήγησις γεγονότων ἐστὶν ἀφήγησις. Λέγομεν δὲ ἐν τῇ συμβουλῇ πραγματικῆς ὁδοῦ τῆς στάσεως εἰκότως ἕλλεῖται ἡ διήγησις· οἷσα γὰρ ὁ ἀκροατῆς περὶ τίνος συνήλθεν. Ἐν δὲ τῷ δικανικῷ λόγῳ ἀγνοοῦσιν οἱ δικασταὶ τὸ πρᾶγμα. Οὐκοῦν οὐδὲν ἄτοπον καὶ ἐνταῦθα δικα-

νικοῦ ὄντος τοῦ λόγου, τάξει διήγησιν. ATCV. Τὸ δὲ ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ ἐσώλησε. Διαφέρει δὲ ἡ τριῆραχος τοῦ πλοίου, τῷ τὴν μὲν εἶναι πολεμίαν, τὸ δὲ φορητὴν καὶ ἐμπορικὴν. ATCV. Ἀπαχειροτονήσας δὲ ἀντὶ τοῦ καταψηφίσασθε. ATCV.

703, 25. Τοὺς νόμους ἀνέγνω] Τοὺς καλεῖσθαι τὰ τῶν πολεμίων χρήματα τῆς πόλεως εἶναι. RY.

703, 28. Ἀναπηθήσας Ἀνδροτίων] Διαβάλλει τὸν τρόπον ὡς τυραννικώτερον· τὸ γὰρ ἡγανάκτου καὶ ἰδῶν τὴν αὐτὴν ποιεῖ ὑπόνοια. Διαδικασία δὲ ἔστιν ὄνομα δίχης περὶ χρημάτων ἢ περὶ κτημάτων. TCV.

704, 8. Ἐὰν δὲ ἀμφισβητήται τι] Ἐπίκρισις. B.

704, 9. Διαδικασία] Ἐστὶν ὄνομα δίχης περὶ ἀμφισβητουμένου τινὸς πράγματος. A.

704, 12. Ἀπέφυγεν] Φεύγειν, εὐδύνεσθαι. Ἀποφεύγειν, ἀπευθύνεσθαι. BY.

704, 22. Ἀνάγκη δὲ πρῶτον] Ἐξέτασις τοῦ νομίμου τελεῖα ἐνταῦθεν. Κατὰ δύο γὰρ τρόπους, κατὰ τε τὸ πρόσωπον καὶ τὸν νόμον, ἡ τελεῖα εξέτασις γίνεται. Ἐξτάζει οὖν καὶ τὸν θέντα καὶ τὸν τεθέντα νόμον. YTCV.

Ἀνάγκη δὲ πρῶτον υπομνήσκει χρόνους] Τὸ νόμιμον κφάλουον. — Περὶ χρόνου νομοθεσίας. B.

Τοὺς χρόνους] Τὸ παρανόμως καὶ οὐχ ὡς κελεύουσιν οἱ νόμοι. Τὸν δὲ καιρὸν, ὅτι ἐν πανηγύρει. Y.

705, 6. Τῶν μὲν γὰρ χρημάτων] Διὰ τούτων ἐμφανίζει ὅτι ἐκτίσται μὲν τὰ ἀπλά τῶν χρημάτων, ἐκτίσται δὲ οὐκ ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις. RY.

705, 8. Βούλομαι δὴ μικρὰ διετέλθων] Ὅσπερ πρὸ τῆς καταστάσεως εἰσθάμεν τοῖς ἀκούουσι προλέγειν ἔννοημα, σημαῖνον τὴν δύναμιν τῆς καταστάσεως, οὕτω καὶ πρὸ τῶν ἀγώνων, ὥσπερ καὶ τὰ προῖμα πρὸ πάσης τῆς υποθέσεως. YTCV. Τὸ δὲ προαγωνιστικὸν τοῦτ' ἔννοημα διπλοῦν ἔστιν, ἐπειδήπερ διπλοῦν τὸ νόμιμον. Καὶ τὸ μὲν σημαντικὸν ἔστι τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον νομίμου, τὸ δὲ τῆς κατηγορίας τοῦ νόμου. Εἰς δύο γὰρ διαίρεται τὸ νόμιμον, εἰς τε πρόσωπον καὶ εἰς πρᾶγμα. Τοῦ μὲν οὖν περὶ τὸ πρόσωπον προκειμένη ἔννοια· τὸ γὰρ « καθ' οὖς εἰσὶν αἱ τοιαῦτα γραφαί, » σημαντικὸν ἔστι τῆς κατὰ τοῦ προσώπου κατηγορίας. Ἡ δὲ δευτέρα ἔννοια προαναφανεῖ τὴν τοῦ νόμου κατηγορίαν καὶ τὸ δεύτερον τοῦ νομίμου μέρος. Τί γὰρ φησι; « περὶ αὐ- » τοῦ τοῦ νόμου λέγειν ὃν γέγραμμαι. » Τοῦτο δὲ ἔστιν ὅτι πορεύσομαι μετὰ τὴν τοῦ προσώπου κατηγορίαν ἐπὶ τοὺς ἔλέγχους τοῦ νόμου· ἀρχὴ δὲ τοῦ κατὰ τοῦ προσώπου νομίμου « ἔστιν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐν τοῖς οὖσι » νόμοις ἡμῖν κυρίως διωρισμένα ἀκριβῶς καὶ σαφῶς « πάνθ' ὅσα δεῖ ποιεῖν. » Ἐν δὲ τούτῳ παντὶ τῷ νόμῳ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κατοτεγνίαν διαβάλλει τοῦ Τιμοκράτους, καὶ ὅπως ἐπιβουλεύσας τὸν νόμον τέθεικε διὰ τοὺς πρέσβεις. Πληρώσει δὲ τοῦτο τὸ μέρος προομιαιῆται πάλιν περὶ τοῦ κατὰ τὸ πρᾶγμα νομίμου « ὅτι μὲν « εἰσὶν οὐδὲν ὧν προσήκει καὶ κελεύουσιν οἱ νόμοι « παποιήσων, εἰς τὰ προσηρημένα ἂν τις σκοπιῶν γνοῖ. » Τοῦτο γὰρ προομιαικῆ τις ἔστιν ἔννοια, ἐπισφραγισμένη μὲν τὰ προσηρημένα, προκαταρκτικῆ δὲ τῶν ἐξῆς. Δεῖ γὰρ τὰς ἐν μέσῳ τῶν λόγων προομιαικὰς ἐννοίας συμπεράσματα μὲν περιεχέειν τῶν προσηρημένων κεφαλαίων καὶ μερῶν, προκαταρκτικὰς δὲ τῶν μελλόντων βηθήσασθαι. Εἶσα μὲλλον ἀπτεσθαι τοῦ δευτέρου μέρους προαναγιγνώσκει νόμον τὸν ἐπιτρέποντα αὐτῷ κατηγορεῖν τῶν ὑπερ-

τῶν τοῖς πάλαι κειμένοις τιθεμένων νόμων. Ἄρχεται δὲ καθαρῶς αὐτῆς τῆς τοῦ νόμου κατηγορίας, ἐνθὺνδε (p. 712, 13) : « ἵνα δὲ εἰδῆτε παρ' οὓς νόμους οἷον οὗτος εἰσή-
 ε νεγεν, ἀναγνώσεται πρῶτον μὲν ὑμῖν τὸν νόμον, » ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Τιμοκράτους νόμου τῆς κατηγορίας ἀρχόμενος. Ἐνδιέτριψε δὲ τῆ κατασκευῆ καὶ ταῖς ἀποδείξεις τοῦ νόμου τοῦ κελυφέντος εἶξιναι κατηγορεῖν τῶν ὑπαναντίον εἰσφερόντων νόμον, ἔπειδὴ τεθάρρηκε τούτῳ τῆ μέρει καὶ προσποιεῖται λαμπρῶς ἰσχυεῖν· ἐπιποιεῖ γὰρ διὰ τῆς διατριβῆς ταύτης τοὺς ἀκούουσι ἐνονοῖαν ὅτι οὐκ ἂν κλεινοὺς λόγον ἐποιήσατο μὴ ἔχων ἰσχυρὴν τὴν ἀπόδειξιν τὸν Τιμοκράτους νόμον ὑπαναντίον τοῖς κειμένοις εἶναι, πολλὰ δ' ἀνύειν αἱ τοιαῦται προκαταστάσεις δύναται. Κἄν γὰρ ἀσθενέστεραι τυγχάνωσι αἱ ἀποδείξεις, οἴσεται ὁ ἀκροατὴς διὰ τὴν οἰκίαν ἀσθένειαν μὴ συνεῖναι μόνον, ἔάν ἐξηπατημένος ταῖς ἐπαγγελίας τυγχάνῃ. Ἔστιν οὖν πραγματικώτατον τοῦτο τὸ μέρος πᾶσιν ἔχον δεινότητά, καὶ γὰρ καθολικώτερον αὐτὸ προήγαγεν· τοῦτο δὲ ἐστὶ τοῦ μερικοῦ καὶ ἰδικοῦ πιθανώτερον. Καὶ αὖτις δι' αὐτοῦ τὰ ἐκ τῆς ὑπαναντιότητος τῶν νόμων ἀδικήματα, ἵνα τὸν ἀκροατὴν ταῖς ἐπαγγελίαις τῶν ἀποδειγθησομένων ἐκπλήξῃ καὶ ὑπαγάγῃ, ταῖς ἀκούοντας τοὺς ἐπαίνους καὶ ταῖς τιμαῖς ταῖς παρὰ Σόλωνος. Y.

705, 13. Ἔστιν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Πληρώσας τὴν διήγησιν εἰσβάλλει ἐνταῦθεν ἐπὶ τὸ νόμιμον κεφάλαιον· καὶ τούτου πρῶτον ἐπὶ τὸ παρόνομον· εἰς τῆς δὲ αὐτοῦ τάττει τὸ ἐναντίον τοῖς νόμοις. ATCV.

705, 18. Ἄλλὰ προστάττει, πρῶτον μὲν ἐκθεῖναι] Ἐκθεῖς αὐτοῦ ἔμπροσθε τῶν ἐπανυμῶν. B. Τὰ περιστασιακά θέλει ἐναυθῆα εἰπεῖν, τὸ πρόσωπον, τὸν τρόπον, τὸν τόπον, τὸν γρόνον. Χρόνον, τὴν τρίτην ἐκκλησίαν· πρόσωπον, τοὺς περὶ Ἀνδροτίωνα· τόπον, πρόσθεν τῶν ἑπανυμῶν· τρόπον δὲ, ὅτι τοιούτῳ δὲ ταῦτα ποιεῖν. ARTCV.

705, 19. Πρόσθεν τῶν ἐπανυμῶν] Ἐπανυμῶι, ἥρωες τῶν φυλῶν ἐπανυμῶι· Ἐργυθείς Πανδίωνος, Πανδίων Ἐργυθονίου, Ἀκάμας Θησίως, Αἴας Τελαμώνος, Αἰγείος Αἰγυθῶρος, Κέκροψ αὐτόγῳ, Ἰπποκῶν Ποσειδῶνος, καὶ ἑτέρας μῦθ· δέκα γὰρ ἦσαν φυλαί. BY.

705, 20. Μετὰ ταῦτα ἐπὶ πᾶσι] Ἐκθεῖς αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν, ὥστε εἶναι κοινόν. B.

705, 21. Πρὸς τούτοις] Λύσεις τῶν ἐναντίων νόμων. B.

706, 1. Ὡς παρὰ πάντας τοὺς νόμους ἐνομοθετεῖ] Τοῦ προσώπου αὐτῆς ἡ ἐξέτασις. TCV.

706, 4. Ἀρχῇ τοῦ κατὰ προσώπου νομίμου. S.

706, 7. Ἐπιχειροτονία] Ἐπιχειροτονία ἐστὶν ἡ διασφαῖς ὅτι τὸ δεῖ ποιεῖν περὶ τῶν νόμων. Ἐν τῇ πρώτῃ δὲ πρυτανείᾳ ἐν τῷ πρώτῳ μηνί· ἰστίον γὰρ ὅτι κατὰ μῆνα τρεῖς ἐκκλησίας ἐποιοῦντο, βουλευόμενοι περὶ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ πραγμάτων, πλὴν εἰ μὴ ἀνάγκη τις καταλαβεῖ πόλεμον, ὥστε καὶ περὶ ἐκείνου ἄλλην ἐκκλησίαν ποιῆσαι πλὴν τῶν ὠρισμένων. Καὶ ἐγένετο ἡ πρώτη ἐνδεκάτῃ τοῦ μηνός, ἡ δὲ δευτέρα περὶ τὴν εἰκάδα, ἡ δὲ τρίτη περὶ τὴν τριακοστήν. Πρυτάνεις δὲ τοὺς πεντήκοντα, οὓς εἰπομεν αἰετὶ προβαλλομένους ὑπὲρ τῆς ἰδίας φυλῆς καὶ πρυτανεύοντας τὸ μέρος αὐτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. ARTCV.

706, 8. Πρυτανείας] Πρυτανεία, χρόνος· ψῆφον, βουλῆν. BY.

706, 10. Περὶ τῶν βουλευτικῶν] Περὶ τῆς βουλῆς τῶν

πεντακοσίων, εἰ δεῖ λαμβάνειν αὐτὴν στέφανον, ἔάν ποιῆσται τὰς τριήρεις. Δεύτερον περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων. ARTCV.

706, 12. Ἐννία ἀρχοῦσι] Ἄρχοντες ἐννέα ἐλίγοντο οἱ ἐξ θεομοθεταί, οἵτινες εἰσήγον τὰς τῶν παρανόμων γραφάς, εἴτα εἰς βασιλεῖς, περὶ οὓς ἔγνωμεν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος τί ἦν αὐτῶ ἔργον, εἴτα ὁ πολέμαρχος, ὅστις ἐπεμελεῖτο τοῦ τρέφεσθαι ἐκ τοῦ δημοσίου τοὺς παιδας τῶν ἀποθανόντων γενναίως ἐν τῷ πολέμῳ, εἴτα ὁ ἀρχὼν ὁ ἐνιασῶς, ὅστις ἐπεμελεῖτο τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὄρφανων καὶ ἄλλων τινῶν. Τὸ δὲ ἀποχειροτονθέντων ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμασθέντων. ARTCV.

706, 20. Τοὺς δὲ προέδρους] Τοὺς δέκα τοὺς πρωτεύοντας τῶν πεντακοσίων. Τὸ δὲ αἰ οἱ ἂν τυγχάνωσι » εἶπε διὰ τὸ δῆλον τοῦ κλήρου. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ, ὅ ἐστιν ἐν τῇ τρίτῃ, ὥσπερ καὶ κατωτέρω. Πρὸ δὲ τῆς ἐκκλησίας, τουτέστι τῆς τρίτης. Χρηματίζειν δὲ, τουτέστιν ὑποβάλλειν· ἔγνωμεν γὰρ ὅτι οἱ μὲν πρυτάνεις συνήγον τὴν ἐκκλησίαν, οἱ δὲ πρόεδροι ὑπέβαλλον περὶ τίνος συνήλθον. Ἰερά δὲ τὰς θυσίας φησὶν. ARTCV.

706, 25. Τῶν ὀμωμοκότων ἡλιαστικῶν ὄρκων] Ἄντι τοῦ τῶν ἡθῶ ὀμωσάντων τὸν ὄρκον τῶν Ἠλιαστικῶν, ὡσπερ εἶλεγεν, ἵνα ὄσιν ἀπὸ δικαστῶν ἡθῶ γεγενημένων. Ἰστίον δὲ ὡς ὅτι ἡ Ἠλιαία λέγεται αὐτῆς ὁ τόπος τοῦ μεγάλου δικαστηρίου καὶ τὸ θῆροισμα αὐτῶν τῶν ἐκεῖσε δικαζόντων. Ἠλιαία δὲ ἐκλήθη ὁ τόπος παρὰ τὸ ἐκεῖσε ἀλγεσθαι καὶ συναβροχεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν. Τὸ γὰρ αἰ εἰς ἡ μεταδέβληται ὡς καὶ πολλαχοῦ. Τινὲς δὲ λέγουσιν ἐκ τοῦ ὑπαίθρου εἶναι τὸν τόπον καὶ τὸν ἡλιον ἐκεῖ ἐνδον προσβάλλειν. Κατὰ τὰ προγεγραμμένα δὲ, κατὰ τοὺς νόμους ἡθῶ τοὺς κειμένους. Τὸ δὲ χίλιας δραχμῶν, εἶπον ζητήσαι διὰ τί οὕτως ἀνώμαλον οἱ νόμοι ἔταξαν τὴν ζημίαν κατὰ τὴν τῶν πρυτάνων καὶ τῶν προέδρων. Καὶ λέγομεν ὅτι βαρύτερόν ἐστιν ὄσας τὸ μὴ συνάξει τὸν δῆμον εἰς ἐκκλησίαν τοῦ μὴ ὑποβάλλειν· διὸ ἐπὶ τῶν πρυτάνων τῶν μὴ συναγόντων τὸ πλεόν ἔταξαν. ARTCV.

707, 13. Εἰς λεύκωμα] Οἶον ὥσπερ ἐν πυξίῳ. Τὸ δὲ εὖς ἡ ἐκκλησία γένηται, δηλονότι ἡ τρίτη. Τὸ δὲ αἰρεῖσθαι κατὰ κοινοῦ τὸ κελύειν, ὅ ἐστι χειροτονεῖν. Τὸ δὲ τοὺς συναπολογησομένων, τοὺς μέλλοντας ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων λυεσθαι· εἰδὲς γὰρ ὅτι βελτίους ἦσαν τοῦ εἰσαγομένου καὶ χηρεῖα τῶν λεγόντων ὑπὲρ αὐτῶν ἐνομιζοντο εἶναι φαῦλοι. ARTCV.

707, 17. Ἐκατομβαιῶνος] Ἀπριλλίου. B. Οὗτος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος μῆν, ὅτε καὶ ἡ πρώτη πρυτανεία ἐγένετο τῇ ἐνδεκάτῃ, ὅ ἐστι τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ· προηυτρέπιζον γὰρ ἐκ τῆς πρώτης ἐκκλησίας τοὺς μέλλοντας ἀπολογεῖσθαι βυτερον ὑπὲρ τῶν ἀποδοκιμαζομένων νόμων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ· καὶ μαθόντες ἐν ταύτῃ τῇ πρώτῃ πόσει ἀπεδοκιμάσθησαν νόμοι πρὸς αὐτοὺς ἐχειροτόνουσιν καὶ τοὺς ἀπολογουμένους. Πάντες δὲ ἄνδρας καθ' ἕαστον νόμον ἐχειροτόνουσιν. Εἰσοιστίας δὲ ἀντὶ τοῦ εἰσενεκτός. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ λέγει τῆς πρώτης ἐκκλησίας καὶ τῆς τρίτης. ARTCV.

708, 13. Ἀφειμένης τῆς βουλῆς] Ἄντι τοῦ, ὅτε πάντες ἐν τῇ ἑορτῇ ἀφειμένοι ἦσαν, καὶ οὐδεὶς συνήρχετο εἰς ἐκκλησίαν τῆς βουλῆς. ARTCV.

708, 17. Τὸ νικήσαν] Ἐμφαντικῶς κατ' εἰρωνείαν. ARTCV.

708, 18. Συνταξάμενοι] Ἀντὶ τοῦ φρατριάσαντες καθ' ἑμῶν. ACDGRTV.

Καὶ οὐδὲν ἐκ ταυτομάτου] Οἶον, οὐχ ὡς ἔτυγεν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς κακουργίας. ACDGRTV.

708, 19. Λαβὴ τὸ ψήφισμα] Τὸ ψήφισμα λέγει δὲ περὶ ἔγγραπτον ὁ Ἐπικράτης, φίλος ἂν τοῦ Τιμοκράτους, λέγων, ἐπειδὴ ἐγγύς ἐστι τὰ Παναθηναῖα, συναχθῶμεν ἐπὶ τῶν σφίσεσθαι περὶ αὐτῶν· ὡς δὲ συνήχθησαν, τότε εἰσήγαγεν ὁ Τιμοκράτης τὸν νόμον, ἵνα μὴ γνωσθῇ τὸ πρᾶγμα. Εἰ γὰρ καὶ τὰ δύο ἐποίησεν ὁ Τιμοκράτης, ὑποπίπτει ἂν ἐγίνετο. Τὸ δὲ λαβὴ Ἀττικῶς δέξνεται. ACDGRTV.

708, 22. Ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος] Δεῖ ὑποστῆσαι εἰς τὸ πρῶτης, ἵνα τὸ ἐνδεκάτη καθ' ἑαυτοῦ νοήσωμεν, ἵνα ἢ ὁ νοῦς οὗτος· ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος πρῶτης πρυτανείας τῆ ἐνδεκάτη αὐτῆς, ὅ ἐστιν ἐνδεκάτη αὐτοῦ τοῦ μηνός. Εἰ δὲ [μὴ,] οὐδὲ ἐνταῦθα καλῶς προσέθηκε τὴν φυλὴν τὴν Πανδιονίδα, ἐπειδὴ ἔτυγε τότε αὐτὴν κληρωθῆναι πρῶτην πρυτανεύσαι. Ἀνωτέρω δὲ ἐπειδὴ τὴν ἐπιχειροτονίαν τῶν νόμων ἀνεγίνωσκον, εἰκότως οὐχ ὥριος ποίας πρυτανευούσης πρῶτης, ἐπειδὴ δῶλον ἦν, ὡς εἴπομεν, ποία κληρούται ἀεὶ κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα πρῶτη πρυτανεύσαι. Τὸ δὲ κατὰ πολλὴν ἡσύχϊαν, ὅ εἶπεν ἄνω, ἀπειμένης τῆς βουλῆς ἐν τῇ πανηγύρει. ADGRTV.

709, 15. Ἡ τὸν ἐν τοῖς νόμοις] Οἱ μὲν γὰρ νόμοι ἐκέλευον ἀναμείναι τὴν τρίτην ἐκκλησίαν· τὸ δὲ ψήφισμα τὸ Ἐπικράτους τῆ δευδεκάτῃ τοῦ μηνός ἐκέλευε ποιεῖν ἐκκλησίαν. ACDGRTV.

709, 21. Εἰδὸτα τοὺς νόμους] Ἴνα μὴ πάλιν καταφύγοι εἰς ἄνοιαν, ὡσαύτῃ εἶλεγε πρὸς τὸ γινώσκειν αὐτὸν τοὺς νόμους. ACDGRTV.

709, 29. Αὐτὴν δὲ μὴ τετυγῆναι] Τὴν πόλιν. Τὸ δὲ ἄλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ἱερομηνίᾳ, ὅρα τὴν ὀριμότητα τοῦ ῥήτορος, πῶς τὸ κατὰ τὸν χρόνον ἀπλοῦν ἐγκλήμα δοκοῦν εἰς διπλοῦν περιέστησε, δεικνύς ὅτι οὐ μόνον παρέδωκε τὸν ὥρισμένον, ἀλλὰ καὶ ἱερομηνίας οὐσίας ἐνομοθέτησεν, ἵνα εἰς ἀμφοτέρων ἀδικῶν Τιμοκράτης φαίνεται, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἐποίησεν, ὅ ἐστι μὴ φυλάσσειν τὸν χρόνον τῆς τρίτης ἐκκλησίας, καὶ ὑπὲρ ὧν ἐποίησεν ἐν Κρονίοις τολμησας. ACDGRTV.

710, 12. Ἀνάγνωθί μοι λαβὼν ταυτοῦ] Ἐξήτησαν διὰ τί τὸν Τιμοκράτους νόμον οὐ πρῶτον ἀνέγνω, εἶτα τοὺς παλαιούς· φαμέν ὅτι φιλόδηρος δοκεῖ εἶναι, διὰ τοῦτο προαναγινώσκει τοὺς ἀρχαίους νόμους, ἵνα ὑστερον ἢ διαβολῇ χώραν ἔχη. Ἐξετάσας δὲ τὸ κατὰ τὸ πρόσωπον νόμιμον, καὶ τὸ κατὰ τὸν νόμον ἐξετάζει. TCV.

710, 14. Γράφεσθαι] Ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι. A.

710, 17. Τῶν δὲ νόμων τῶν κειμένων] Περὶ ἀντινομίας. B.

711, 1. Ἠκούσατε μὲν τοῦ νόμου] Περὶ θέσεως νόμου. B. Ὅρα ὅπως τὴν ἀτοπίαν τὴν ἐκ τῶν ἐναντιωμάτων προδιαβάλλει, καὶ τὸ κύριον δὲ τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἔκασαν ἐξουσίαν ἄγων ἐπὶ τὸν δικάζοντα ἐμπιπλήσιν αὐτὸν φρονήματος. Καὶ ἔστιν ὥστερ προπαρασκευὴ σύμπερασα τοῦ τόπου ἢ ἐργασία. Εἶτα ὑπάγει τὸ κατὰ τὸν Τιμοκράτην τοῖς καθόλου εἰπόν· «ταῦτα πάντα Τιμοκράτης καλῶς καὶ «δικαίως καίμην ἐξήλειψεν.» Εἶτα ἀθρόα τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ κατὰ ἀπαριθμῆσιν καὶ ἀρνήσιν εἰσήγαγε. Χάριεν δὲ τὸ κατὰ ἀναίρεσιν σχῆμα τοῦ λόγου· οὐ παραναγνοὺς, οὐ λύσας, οὐ δούς ἀφρασίαν, οὐκ ἄλλο ποιήσας τῶν προσηκόντων οὐδέν. RY.

Πολλῶν δὲ καλῶν κειμένων νόμων] Δεῖ μὴ μόνον τιθέναι τὰ ῥήματα τῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ ἐγκωμιάζειν πρὸς οὐστάσιν μελίζονα. TCV.

711, 7. Μετ' εὐσεβείας] Πρῶτον τὸ περὶ τῆς εὐσεβείας τῶν δικαστῶν παρελήφην, ἵνα οικεῖον ἀποφήνῃ τῶν δικαζόντων τὸν νόμον, καὶ οὕτως ὡς περὶ οικεῖου πειθῆ συναγωνίζεσθαι· τοῖς γὰρ οικείοις ἔκαστες συμπαρτεῖν περιέκαμεν. ACDGRTV.

711, 11. Οὐτ' ἀμφοτέροις] Εἰ γὰρ ψηφίζομεν τὸν νόμον ἐν τῷ ἑτέρω δοκεῖτε ἐπιτοκεῖν μὴ κακίω φημιζόμενον, εἴ γε καὶ οἱ δύο νόμοι κύριοι εἰσιν. ACDGRTV.

711, 14. Ἡ γνώσις συμβαίνει] Ἀντὶ τοῦ ἡ κρίσις, ὅ ἐστι, συμβαίνει τὴν κρίσιν ἑμῶν παραβαίνειν τὸν ἕνα νόμον, καὶ ταῦτα ὅντα κύριον. ACDGRTV.

711, 24. Ὁ κἀγὼ νυνί] Ὅρα πῶς ἀξιοπύτως εἰς μίαν τῶν φυλακῶν ἑαυτὸν ἔταξεν ὁ ῥήτωρ. ACDGRTV.

711, 25. Ἀπαλλάξῃ] Παρακείσῃ, μεταποιήσῃ. BY.

712, 1. Διαφθείρας] Μεταποιήσας. Y.

712, 3. Ἐρ' ἐκίστην ἀπαντᾷ] Καλῶς εἶπε τὸ ἀπαντᾷ, ὡς ἐπὶ ἐμποδισμάτος τινοῦ καὶ προδόλου. Διὸ καὶ ἐμμένων τῇ τροπῇ ἐπιπάγει καὶ τὸ βροδῆεν. ACDGRTV.

712, 7. Ὅσον ἦν ἐπὶ τούτῳ] Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀλλήλους οὐκ ἠράνισεν οὐδὲ ἐξήλειψε, προσέθηκε τὸ «ὅσον ἦεν» εἰς τοῦτον. ACDGRTV.

712, 9. Οὐ παραναγνοὺς, οὐ λύσας, οὐ δούς ἀφρασίαν] Οὐ παραναγνοὺς τοῦτον ἐκέλευν, οὐ λύσας τὸν ἐναντίον, οὐ δούς ἀφρασίαν πότερον τοῦτον ἢ ἐκεῖνον βούλεσθε· χέριεν δὲ τὸ κατὰ ἀναίρεσιν σχῆμα τοῦ λόγου, οὐ παραναγνοὺς, οὐ λύσας, καὶ ἐξῆς. Ἔστι δὲ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ σποδροτέρου καὶ ἐπιφορικωτέρου μάλλον. Ἀθρόα δὲ τὰ ἐγκλήματα εἰσήγαγε, πυκνῇ χρησάμενος τῇ κατὰ ἀρνήσιν ἀπαριθμῆσει καὶ μακροτέρῃ. TCV.

Παραναγνοὺς] Οὐ παραθείς τὸν νόμον τὸν ἑαυτοῦ τοῖς ἄλλοις νόμοις οἷς ἐμελλεν ἐναντιοῦσθαι, ἔπειτα ποίωσιν οἱ εἰσφερόντες καὶ μὴ νόμον, διὸ καὶ ἐπάγει οὐ λύσας. AR.

712, 10. Ὡς μὲν οὖν ἔνοχος τῇ γραφῇ] Ἐνταῦθεν πόλιν προομιμάζεται σαφῶς περὶ αὐτοῦ τοῦ νομίμου, καὶ ὁ μέρος ἀποδείξει τὸν νόμον ἐναντίον τοῖς πάλαι κειμένοις. Ἄει δὲ κατὰ μέσον τὸν λόγον αἱ προομιματικαὶ ἔνοιαι συμπεράσματα μὲν περιέχουσι τῶν προεξηρημένων καὶ μνήμῃ, ἐπαγγελίας δὲ τῶν ἐξῆς, ὥστερ καὶ ἡ παρούσα δίδωται φαίνεται, εὐκρίνεια δὲ καὶ σαφῆσιν παρέχουσι τοῖς κερφαίοις. RY.

712, 13. Ἴνα δὲ εἰδῆτε] Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Τιμοκράτους νόμου τῆς κατηγορίας ἀργόμενος, ἐνδοκίμῃ τῇ κατασκευῇ καὶ τοῖς ἀποδείξει τοῦ νόμου τοῦ κελύου τος ἐξείναι κατηγορεῖν τῶν ὑπεναντίον εἰσφερόντων νόμον, ἐπειδὴ θεάραρξες τούτῳ τῷ μέρει καὶ προσποιεῖται λαμπρῶς ἰσχυρίεν. Ἐμποιεῖ γὰρ διὰ τῆς διατριβῆς ταύτης τοῖς ἀκούουσιν ἔνοιαν ὅτι οὐκ ἂν πλείονα λόγον ἐκούσατο, μὴ ἔχων ἰσχυρὰν τὴν ἀπόδειξιν τὸν Τιμοκράτους νόμον ὑπεναντίον τοῖς κειμένοις. TCV.

Εἰδῆτε] Ὅταν ἐπὶ τοῦ γινώσκειν λαμβάνηται, καὶ διὰ τῆς διυθόγγου γράφεται ἡ πρώτη συλλαβὴ καὶ παροξίνετα· ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ θεάσασθαι, διὰ τοῦ ἰ γράφεται καὶ προπαροξίνετα. AR.

713, 3. Περὶ δὲ τῶν ὠνομαζόμενων] Ἐνομῶμενων ἐνταῦθα λέγει, οὐκ ἀγοραζόντων, ἀλλὰ μετρουμένων· ἀλλοίς γὰρ τὰ τέλη τὰ δημόσια ἡγόραζεν. Ἐκλεγόντων δὲ, ἐπιτεταμένων τινῶν ἀπαιτεῖν τὰ τέλη· οὐ γὰρ λέγει αὐτοὺς τὸς

τελώνας. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐγγυητὰς παρεῖχον οἱ τελῶναι ἐξ ἀρχῆς, ἵνα ἕως τῆς ἐνάτης πρυτανείας εἰ μὴ καταβάλοιεν, τὰ διπλᾶ ἀνάγκη ἔχοιεν ἢ οὗτοι ἢ ἐκεῖνοι καταβαλεῖν. Καὶ γὰρ καὶ πάντες οἱ χρεωστούντες τοῦτο ἐποίουν· ὡς αὐθις [ἄσσοι] ἐχρεώσθουν τῇ πόλει, ἀνάγκη ἔχον δοῦναι ἐγγυητὰς, ὅτι πρὸ τῆς ἐνάτης πρυτανείας καταβαλοῦσι, καὶ ἔμενον ἄτιμοι, ἕως οὐ κατέβαλον. Εἰ δὲ παρεγένετο ἢ ἐνάτη πρυτανεία καὶ μὴ κατέβαλον, τότε καὶ δεσμοῦντο καὶ τὰ διπλᾶ κατέβαλον, καὶ ἐγγυητὰς οὐκέτι ἐξῆν αὐτῆς παρασχεῖν περὶ τῶν διπλῶν. Ἄπερ νῦν βούλεται λύσαι ὁ Τιμοκράτης, λέγων μὴ ἐγγυητὰς παρεῖχειν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἐν τῇ ἐνάτῃ πρυτανείᾳ, ἵνα ἐν αὐτῷ τῷ μηνὶ ὄλω δυνήθωσι καταβαλεῖν καὶ μὴ τὰ διπλᾶ, ἀλλὰ ἅπλα. Ἐάν δέ, ἤτοι, μὴ καταβάλωσι μηδὲ ἐν τῇ ἐνάτῃ πρυτανείᾳ, τότε δεσμεύσθαι. ACDGRTV.

713, 9. Ἀκηκόατε μὲν τοῦ νόμου] Ἐντεῦθεν ἀρχεται τοῦ νομίμου προθέει τὸν Τιμοκράτους νόμον, πρὸς ὃν ἀγωνίζεσθαι. Οὐκ ἀθρόως δὲ προβάλλει πάντα τὸν νόμον· ταρραχῶδες γὰρ τὸ τοιοῦτον καὶ ἀτακτον· ἀλλὰ δύο λόγους ἐξετάζειν πειράεται. Εἰ δὲ πλείους αἱ προτάσεις ἐν τοῖς δύο λόγοις, οὐδὲν θαυμαστόν· ἔχονται γὰρ ἀλλήλων. Καὶ τὰς μὲν ἐνοίας δλοκλήρους ἔλαβε, πρὸς ἁς ἀγωνίζεσθαι βούλεται. Κατὰ μέρος δὲ κινήσει τὰς προτάσεις. Νυνὶ δὲ τίθεικε τοῦ Τιμοκράτους μέρη δύο, διότι καὶ πρὸς ταῦτα μόνᾳ ἐν τῷ νομίμῳ κεφαλαίῳ διαγωνισσάσθαι βούλεται. Κινήει δὲ τοὺς ἄπαντας ἐν τῷ νομίμῳ νόμους ἐννέα, ὧν εἷς μὲν ἐστὶν ὁ κρινόμενος, ὅκτω δὲ οἱ ἐναντίας ἔχοντες. Τῶν δὲ δύο μέρων ἐν μὲν ἐστὶ τὸ « καὶ εἴ τινοι τῶν ὀφειλόντων » δεσμοῦ προστετμήηται, ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῆ. » Δεύτερον δὲ τὸ περὶ τῶν τελωνῶν. Ἄλλὰ τὸ μὲν κατὰ τοὺς τελώνας καὶ διὰ βραχέων ἐν τῷ κεφαλαίῳ ἐξετάζει καὶ πρὸς ἄλλῳ, τὸ δὲ προτιμήσεως τοῦ δεσμοῦ διαιρεῖ κεφάλαιον εἰς προτάσεις πλείονας, καὶ ὅτι παρανομώτατον καὶ ὑπεναντίον τοῖς νόμοις ἐλέγχειν πειράσεται. RY.

713, 19. Διοκλῆς εἶπεν] Ὄνομα νομοθέτου τινός. ACDGRTV.

Πρὸ Εὐκλείδου] Εὐκλείδης ἀρχων ἐγένετο παρ' Ἀθηναίους μετ' ὀλίγον χρόνον τῶν τριάκοντα. Ἄξιον δὲ ἐστὶ ζητῆσαι διὰ τί εἶπε τοὺς Εὐκλείδου νόμους καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν ἀρχεῖν δεῖν καὶ κυρίους εἶναι· λέγομεν, ἐπειδήπερ, ὡς εἶπομεν, μετ' ὀλίγον χρόνον τῶν τριάκοντα οὗτος ἐγένετο· μεταξὺ δὲ αὐτοῦ καὶ τῶν τριάκοντα, ἐν ἐκείνῳ τῷ ὀλίγῳ χρόνῳ δημοκρατία ἦν παρὰ Ἀθηναίους, καὶ μετ' αὐτῶν πάλιν διόλου. Διὰ τοῦτο οὖν εἶπε τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτῶν. ACDGRTV.

713, 29. Καλῶς ἐχόντων] Παρέχεται νόμον σεσοφισμένον πρὸς τὴν πρώτην πρότασιν. Ἡ δὲ πρώτη πρότασις « εἴ τινοι τῶν ὀφειλόντων δεσμοῦ προστετμήηται. » Ὁ δὲ ἀνεγνωσμένος νόμος προστάττει τοὺς νόμους κυρίους εἶναι ἀπ' ἧς ἂν ἡμέρας τεθῶσι. Οὐκ οὖν καὶ ὁ Τιμοκράτους νόμος κύριός ἐστιν ἀπὸ τῆς τῆμερον ἡμέρας δηλονότι. Εἰ δὲ μέμνηται ὁ Τιμοκράτους νόμος τῶν πρὸ ἑαυτοῦ δεδεμένων, μέμνηται καὶ ὁ νῦν ἀναγνωσκόμενος, καὶ ὁ παρὰ Δημοσθένους νόμος· ἀμφοτέροι γὰρ οἱ νόμοι τῶν πρὸ ἑαυτῶν μέμνηται· ὁ μὲν τῶν πρὸ ἑαυτοῦ δεδόντων, ὁ δὲ τῶν πρὸ ἑαυτοῦ πάλαι γραφέντων νόμων. RY.

713, 24. Πλὴν εἴ τῳ χρόνος προσγέγραπται] Τοῦτο μέμφονται τινες, ὅτι τὸν Τιμοκράτους νόμον μεμψόμενος αὐτὸ τοῦτο νῦν ἀποδέχεται τοῦ παλαιοῦ νόμου. Λέγομεν ὅτι ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μελλοντος εἶπεν ὁ Δημοσθένης, ὁ δὲ Τι-

μοκράτης καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἐπαινεῖ τὴν αἰτίαν ὁ ῥήτωρ, δι' ἣν τινες χρόνον προσγράφουσι τοῖς ἰδίῳι νόμοις, τὴν ἀνάγκη προσθεῖν. ACDGRTV.

714, 8. Ἐπὶ τούτοις] Ὁ ἐστὶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τούτοις τοῖς λέγουσι περὶ τοῦ νομοθετεῖν. ACDGRTV.

714, 26. Λέγει ἄλλον νόμον] Σοφιστικῶς εἰσῆχται καὶ οὗτος ὁ νόμος. Πῶς γὰρ ἂν ἐναντίος ὁ Τιμοκράτους φαίνοιο νόμος τοῦ νῦν ἀναγνωσκόμενου νόμου; εἰ μὲν γὰρ ἐκέλευε μηδένα καταβάλλειν τῶν ὀφειλόντων μηδὲν, ἐναντίος ἂν ἦν προδήλως τῷ νῦν ἀναγνωσκόμενῳ νόμῳ· εἰ δὲ καταναγκάζει τοὺς ὀφειλόντας δι' ἐγγυητῶν ἀποτίνειν τὰ ὀφλήματα, δηλὸς ἐστὶ συναπδὰ προστάτων τοῦτῳ τῷ νόμῳ. Πλέον δὲ τι ἔχει ὁ δεύτερος νόμος τοῦ προτέρου· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ προτέρου περὶ τοῦ χρόνου διελέγτο, αἰτιώμενος τὸν Τιμοκράτην ὅτι περὶ τῶν παρεληλυθότων νομοθετεῖ, ὁ δὲ δεύτερος αἰτιάται ὅτι καὶ ἐγγυητὰς καθιστάναι κελεύει· ὥστε ἐκότερον τῶν νόμων περὶ διαφορῶν προτάσεων ἐξητάσθαι, τὸ μὲν περὶ τοῦ χρόνου, τὸ δὲ περὶ τῆς τῶν ἐγγυητῶν καταστάσεως. RY.

714, 28. Μηδὲ περὶ τῶν ἀτίμων] Τὸ ἐναντίον τοῦ ἀτίμου ἐπίτιμος. Κατὰ κοινού δὲ τὸ κελεύει ὁ νόμος. ACDGRTV.

715, 8. Περὶ ἀφέσεως — ἢ τάξεως] Ἄλλο καλεῖ ἀφῆσιν καὶ ἄλλο καλεῖ τάξιν. Ἀφῆσιν μὲν οἷον εἶταν τι ὁ χρεωστών * * * προφασίζονται πενίαν καὶ βούλονται παρακαλέσαι τὸν δῆμον μὴ περὶ πανταλοῦς ἀπαλλαγῆς τοῦ χρέους, ἀλλὰ περὶ μέρους, ἵνα μέρος μὲν καταβάλῃ, τὸ δὲ ἄλλο μέρος συγχωρηθῆ. Τοῖς οὖν περὶ τούτων, ἤτοι, παρακαλοῦσι μὴ ἐξεῖναι τοὺς προέδρους τούτοις χρηματίζειν (ἐκκλησίαν), ἤτοι, ὑποβάλλειν τῷ δήμῳ. Τὰ δύο γὰρ σημαίνει ἡ λέξις, καὶ τὸ πράττειν καὶ τὸ υποβάλλειν. ACDGRTV.

715, 9. Ἐξακισχίλιον] Οὐ λέγει δικαστῶν, ἀλλὰ ἐκ τοῦ δήμου τινῶν, μιμουμένων δικαστῶν. Διὸ καὶ ἐπάγει τὸ οἰκείον τῶν δικαστῶν, τὸ κρύβδην. ACDGRTV.

715, 13. Οὐ προτεθέντος] οὐ συναχθεῖσθαι ἐκκλησίας [ὑπὸ] τῶν περὶ τὸν Τιμοκράτην. ACDGRTV.

715, 20. Ἐν παραθύρω] Ἄντι τοῦ λάθρα. Ἀπὸ τῆς μεταφορᾶς τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐμβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις ἔνδον καὶ κρύφα τοῦ φαινομένου. Βῦσαι τὸ στόμα τῶν ῥητόρων. ACDGRTV.

715, 28. Τοὺς χρόνους ἀναμείναντα] Δηλονότι τὴν τρίτην ἐκκλησίαν. ACDGRTV.

716, 3. Γνώμη διαμαρτῶν] Ὁ ἐστὶν ἐκ λήθης τοῦτο ποιεῖν καὶ ἐκ τοῦ ἐκρουσθῆναι. ACDGRTV.

716, 5. Ἐμβαλεῖν] Ἐμφαντικῆ ἢ λέξις ὡς ἐπὶ ληστοῦ τινός βουλομένου λάθρα ἐμβαλεῖν καὶ φυγεῖν. Παρενόβαλεν οὖν ὁ Τιμοκράτης τὸν αὐτοῦ νόμον, τὸν μὴ ὄντα νόμον, τοῖς οὖσι κυρίους. ACDGRTV.

716, 9. Ἀλλὰ γὰρ αὐτίκα ἐρῶ] Ἵπερτίθηται εἰς βεταρον εἰπεῖν εἶτα ἄκων εἶτε ἐκὼν τοῦτο ἐποίησεν. Τοῦτο γὰρ ὕστερον τοῦ νομίμου ὀφείλει τάξει· νῦν γὰρ περὶ τοῦ ὄλω εἰ ἐνομὸς ἐστὶν αὐτοῦ ὁ νόμος πρόκειται αὐτῷ δεῖξαι. ACDGRTV.

716, 10. Τὸν ἐξῆς νόμον] Ἰστέον ὅτι οὗτος ὁ νόμος οὐκ ἐστὶν ἄλλος παρὰ τὸν προσηφηνόμενον, ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ. Βουλόμενος δὲ ὁ ῥήτωρ δεῖξει τὸν Τιμοκράτην ὥστε πολλοὺς παραβεβηκότα νόμους, μερῶσι τὸν ἕνα εἰς δύο, ὥστε καὶ ἐν ἄλλοις. ACDGRTV.

716, 21. Ἐργον] Ἄντι τοῦ δυσχερές. A. Δυσχερές

παρὰ τὸ τοῖς ἐν ἔργῳ δεῖν ὄντας μοχθεῖν. TCV. Σοφιστικὸν κἀνταῦθα πάλιν τὸ ἐπιχείρημα· ὁ μὲν γὰρ νόμος ὁ τοῦ Τιμοκράτους κελύσει τοὺς ὀφειλοντας ἔγγυτὰς καθιστάναι, ἕως ἂν ἐκτίσωνται· οὗτοι δὲ ποστάττει μηδὲν ἱκετεύειν περὶ ἀφέσεως ἐγκλημάτων. RYTCV. Ἡ δὲ ἐργασία παρὰ τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου γέγονεν. Ὅταν μὲν γὰρ ἀμφίβολος καὶ ἀσαφὴς ἢ καθ' ὀμωνυμίαν ἢ κατὰ τὸ ἕλλειπον ἢ κατὰ τὸ ἀπροσδιόριστον, τὸ τνηικαῦτα ἐξετάζει τὴν διάνοιαν τοῦ νόμου· ὅταν δὲ ὁ μὲν νόμος σαφὴς τυγχάνῃ, παράδοξος δὲ ἄλλως ἢ διὰ φιλανθρωπίαν οὐκ ἐν δέοντι δοκοῦσαν γίνεσθαι ἢ δι' ὠμότητα υπερβάλλουσαν, τνηικαῦτα τεχνικῶς ἐξετάζει τὴν διάνοιαν τοῦ γεγραπτός· ἔπειρ ἐνταῦθα Δημοσθένους ποῦν φαίνεται. Ἐπειδὴ γὰρ ἔδοκει παντελῶς ἀπάνθρωπος εἶναι τὸ μὴ ἐξεῖναι ἱκετεύειν, λέγει τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἀπαίτηεν. TCV.

716, 25. Ἥδει τὴν φιλανθρωπίαν] Ἐπειδήπερ ἔχει ὁ νόμος μὴ τινα ἱκετεύειν, ἵνα μὴ ὁ νόμος δοκῇ εἶναι ἀπάνθρωπος, διὰ κλειδίων κατασκευάζει ὡς διὰ τὴν βλάβην ἀνεῖλε τὴν ἄκραν φιλανθρωπίαν. TCV.

717, 10. Οἱ νόμοι μὲν] Καλῶς ἐπὶ μὲν τοῦ Τιμοκράτους ἐπίταγμα εἶπεν, ἔπειρ ἦν τυράννου· ἐπὶ δὲ τῶν νόμων τὸ κωρύτερον πρόσταγμα, ἵνα ἐκεῖνος ὡς τυράννος εἶναι δοκῇ, διχα τινῶν ἰδιωτῶν, τοῦ μὲν κατηγοροῦντος, τοῦ δὲ φεύγοντος. TCV.

717, 12. Εἰ τοῖνυν ἱκετεύειν] Δοκεῖ ἄτοπον εἶναι τὸ συναγόμενον· εἰ γὰρ ἅπαντες οἱ νόμοι ποστάττουσιν, ὡς αὐτὸς φησι, πῶς ἄτοπον [ἀν] εἰη νόμον ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; λύεται δὲ οὕτως. Περὶ οὗ φησι μὴ ἐξεῖναι ἱκετεύειν, περὶ τοῦτο μὴδὲ δεῖν νομοθετεῖν, εἴπερ οἱ νόμοι πρόσταγμα ἔχουσιν. Οὗ τοῖνυν αἰτιάται τὸν Τιμοκράτους νόμον ὡς ἔχοντα πρόσταγμα· πάντων γὰρ νόμων τὸ ποστάττειν ἐστίν· ἀλλ' ὅτι περὶ τούτων νενομοθέτηκε περὶ ὧν ἱκετεύειν οὐκ ἔστιν. RY.

717, 19. Ὅσων δίκη] Δίκην καλεῖ τὴν περὶ ἐγκλημάτων, οἷον περὶ μοιχίας. Ἐβθυνα δὲ ἀπολογία ὧν τις δημοσία πιστευθεὶς διώκησεν, οἷον πρεσβείαν ἢ ἱερουσύνην. Περὶ δὲ τοῦ τόνου τῆς εὐθύνης ἤδη εἶπομεν ὅτι προπαροξύνεται. ACDGRTV.

Ὅσων δίκη πρότερον] Εἰ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἔμμελε χρηματίζει ὁ τε δῆμος ὧν ἐχρημάτισε καὶ τὸ δικαστήριον, ἄτοπον ἂν εἴη· εἰ δὲ τὸ μὲν δικαστήριον ἐχρημάτισε περὶ τοῦ πρότερον ἠδίκησεν ὁ δεῖνα ἢ οὐ, ὁ δὲ δῆμος χρηματίζει περὶ ἔγγυτων τοῦ ποστιμήματος, δηλον ὅτι περὶ διαφύρων οἱ χρηματισμοὶ καὶ τὸ σόφισμα ὁ ῥήτωρ ἐκ τούτων εἴληψε. RY.

717, 23. Ἐώντων] Ἀντὶ τοῦ ἐάτωσαν. Ἀττικὴ δὲ ἢ φράσις. ACDGRTV.

718, 4. Ὅ δὲ ἔγραψε τοῖς προέδροις] Οἱ γὰρ πρόεδροι ἐν τῷ δήμῳ εἰσήγον, οἱ δὲ ἄρχοντες οἱ θεσμοθετοῦν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ACDGRTV.

718, 7. Τὰς δίκας καὶ τὰς διαίτας] Ἰστέον ὅτι ἐνταῦθα καταχρηστικῶς καλεῖ τὰς δίκας τὰς κριθείσας ἐν τῷ δικαστηρίῳ, εἴτε δημοσίας εἴτε ἰδιωτικὰς, διαίτας δὲ τὰς παρὰ τοῖς διαιτηταῖς πέρασ λαβούσας. ACDGRTV.

718, 8. Τὰς δίκας] Πῶς οὐ βούλεται κυρία εἶναι τὰς δίκας ὅς γε εἰσπραξὶν ἐπιτάττει τοῖς ὀφειλοῦσιν ἐκ δικαστηρίου; εἰ μὲν γὰρ τελῶς τὸν δεσμὸν ἀφαιρεῖτο, δικαία ἐγκαλῶν ὁ Δημοσθένης ἔδοξεν ἂν· εἰ δὲ πρὸς μὲν χρόνον ἀνίησι, μετὰ ταῦτα δὲ δεῖσθαι ποστάττει, δηλὸς ἐστὶ σύμφωνα μᾶλλον ἢ ἐναντία νομοθετῶν. RY.

718, 12. Ὅποσα δ' ἐπὶ] Δοκεῖ οὗτος ὁ νόμος μέρος εἶναι τοῦ προκειμένου. Εἰ γὰρ ὁ μὲν πρότερος ἔχει τὰς δίκας καὶ τὰς αἰτίας ἐν δημοκρατουμένῃ τῇ πόλει κυρία εἶναι, οὗτος δὲ περιέχει τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα πραχθέντα πάντα ἄκρα εἶναι, πῶς οὐκ πρόδηλος ἐστὶ μέρος ὑπάρχων τοῦ προκειμένου; ὁμοῦ δὲ ὡς ἔκτον αὐτὸν ἐξήτασε νόμον. Λέγει δὲ ἐναντίον εἶναι τούτῳ τὸν Τιμοκράτους· ὁ μὲν γὰρ ἀναίρει τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα, φησὶν, ὁ δὲ τὰ ἐπὶ τῆς δημοκρατίας· καὶ ἔστι τούτο σόφισμα. Πῶς γὰρ φαίνεται ὁ Τιμοκράτους νόμος ἀναίρων τὰ ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, ὅς γε καὶ βεβαίῳ τὰ γνωσθέντα ὑπὸ τῶν δικαστηρίων; RY.

718, 14. Ἐπίσχεσι] Πρὸς τὸν γραμματεῖα λέγει, οἷον ὅτι· ἐπίσχεσι τὸν ἀνάγνωσιν. Οὕτε γὰρ χρεῖα ἐστὶ τὸν πάντα ἀναγνώσαν νόμον, ἀλλὰ τὰ συμβαλλόμενα αὐτοῦ πρὸς τὸν νῦν ἀγῶνα. Εἰσὶ δὲ αὐταὶ ποσοποιήσεις ῥητορικαί. Καὶ γὰρ πολλάκις καὶ μηδὲν ἔτι ἔχοντος τοῦ νόμου ποσοποιεῖται κωλύειν τὸν γραμματεῖα, ἵνα δόξῃ χαρίζεσθαι τοῖς δικασταῖς, φεύγων τὸ μῆκος τοῦ λόγου. ACDGRTV.

718, 25. Πότερον τὰ δικαστήρια] Κατ' ἐρώτησιν λαμβάνει ὡς τὸ σχῆμα τὸ διλήμματος. ACDGRTV.

719, 4. Μηδὲ νόμον] Ἐδδομος οὗτος νόμος. Ἐλέγεται δὲ ὁ ῥήτωρ τὴν διάνοιαν τοῦ νόμου πρὸς τὸ αἰτῶν συμφέρον. Ὁ μὲν γὰρ νόμος βούλεται σημαίνειν διὰ τὸ «κατὰ πάντων τῶν πολιτῶν» τὸ συμφέρον πᾶσι τῇ πόλει, ὁ δὲ ποσότητα ἀντὶ ποιότητος μεταλαμβάνει, τοῖσιτι ἀριθμῶν κατὰ πάντων. Ἐὰν τοῦτο ἀληθὲς ἢ ὁ φησι Δημοσθένης, οὗτε νόμοι τεθῆσονται ἴδια περὶ τῶν δεσμητῶν, οὗτε περὶ κλοπῆς ἢ ἱεροσυλλας, ἢ τίνος ἄλλου τῶν ἐγκλημάτων. Ὁ δὲ Τιμοκράτης διὰ τοῦτο ποσότημα «ἐπὶ τῶν περὶ τῶν τελωνῶν.» Ἐπειδὴ ἀναγκαῖον ἐστὶ τοὺς τελωνῶν καταβάλλειν. Διότι οὐκ ἴδια καταβάλλουσιν, ἀλλὰ λαβόντες δημόσια. RY.

719, 12. Χείρων] Τὸ χείρων ἐνταῦθα οὐ λέγει κακῶν, ἀλλὰ ἑλαττων. ACDGRTV.

719, 14. Πλὴν περὶ τῶν τελωνῶν] Ὁ μὲν Τιμοκράτης πάλιν καὶ ἐν τούτῳ καλῶς γράφων ἔλεγε περὶ τούτων μὴ ἔγγυτὰς εἶναι, ἀλλ' εὐθύς ἀπαιτεῖσθαι, ἐπειδὴ τέλος ἀπήττων καὶ ἄπειρ ἐλάμβανον παρεῖχον, οἱ δὲ ἄλλοι οὐκέτι ὁμοῦς. Ὁ δὲ ῥήτωρ πάλιν ὡς κατηγορος σοφίζεται. ATCV.

Σοφίζεται διὰ τοῦ δεσμοῦ, καὶ λέγει, κακῶς τοὺς τελωνῶν ἐχώρισεν ὡς μάλᾳ ἀδικοῦντας, καίτοι ἄλλοις ἀφίσει τοῦ δεσμοῦ μείζονα κλημμελησαντας. Οὐχ οὕτω δὲ εἶγε. Τιμοκράτης γὰρ εἰρηκε τοὺς περὶ ὀφλημάτων δεδεμένους μετ' ἔγγυτων λελύσθαι· ὁ δὲ σοφίζεται τῷ δεσμῷ καὶ τῇ ὀμωνυμίᾳ, πάντας λέγων λύεσθαι τοὺς δεσμηθέντας ἄπλως. Ἐπειδήπερ γὰρ τοὺς τελωνῶν ἀναγκαῖον ἦν καταβάλλειν ἢ δεδέσθαι τὸν ἐνιαυτὸν καθ' ἂν ἐμισθώσαντο τὰ τέλη, διὰ τοῦτο ποσότημα «ἐπὶ τῶν περὶ τῶν τελωνῶν.» Ἀναγκαῖον γὰρ ἐστὶ τοὺς τελωνῶν καταβάλλειν, διότι οὐκ ἴδια καταβάλλουσιν, ἀλλὰ λαβόντες δημόσια, τοὺς δὲ ἐκ ποστιμημάτων τυγχάνειν ἀνέσεως· ἔμμελον γὰρ καταβάλλειν οὐχ ἂ ἐλήφρασιν, ἀλλ' ἔπειρ ἐκ τῶν ἰδίων ὀφείλων. TCV.

719, 23. Ἡ οἱ μὴ καθαρὰς τὰς χεῖρας ἔχοντες] Οἷον οἱ πονεῖς. Α. Οἱ ἀνδροφῶνοι οἷς οὐκ ἔβην εἰσέναι εἰς τὰ ἱερά. TCV. Τοῦτο καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς Ἀνδροφῶνας λέγει, ὅτι καθαρὰς μὲν ἔχω δεῖ τὰς χεῖρας, κατασκευάζει δὲ τοῦτο καὶ διὰ τοῦ ἐναντίου. Εἰ γὰρ κατατρέχει τῶν

μῆ καθάρως ἔχόντων τὰς χεῖρας, δῆλός ἐστι παρεσκευασμένος καθάρως ἔχειν τὰς χεῖρας αἰεὶ ὥστε μὴ εἶναι εἰκὸς τὸν οὕτως ἔχοντα γνώμης τὸν πατέρα κτείνειν. Πρὸς ἄνδρωτίῳνα δὲ ὅτι τὸν πατέρα ἐκάμωσε περιδίδων αὐτὸν ἐν τῷ δεσμοτῆρῳ πολλὰς πενταετηρίδας. RY.

719, 24. Οἷς ἔπασιν οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι] Σοφίζονται κένταυθα. Ὁ γὰρ τοὺς προδίδοντας κελεύει λύεσθαι ὁ Τιμοκράτους νόμος, οὐδὲ τοὺς ἀνδροφόνους οὐδὲ τοὺς κακώσαντας τοὺς γονεάς, ἀλλὰ τοὺς ἐπ' ὀφλήμασι δεδεμένους. Τὸ δὲ σόφισμα διὰ τῆς ὁμωνυμίας. Ὁ γὰρ δεσμὸς κατὰ πάντα ἐστίν· οὐ μὴν ἐπειδήπερ λύει πρὸς χρόνον τοὺς ὀφειλοῦσι τοὺς δεσμοὺς, ἤδη καὶ πάντα δεσμῶτην λύει. RYTCV.

720, 4. Ἐξωσθήσομαι] Ἄντι τοῦ ἔξω τοῦ καιροῦ γένησομαι τοῦ ὕδατος καταναλωθέντος. Y.

720, 16. Σιωπήσομαι] Ἄντι τοῦ οὐκ εἶναι μου ἐν τούτῳ γρῆλα ἐστὶ τοῦ κατηγοροῦ. Ἐνθα γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ Τιμοκράτης κατηγορεῖ, καὶ τὴν ἐμὴν τάξιν ἀναπληροῖ. ATCV.

720, 19. Εἰσαγγεῖλαιαν] Ἐμφανισμὸν, μήνυσιν. Α. Εἰσαγγεῖλα δὲ ἐστὶν ὄνομα δικῆς κατὰ τῶν καταλόντων τὴν δημοκρατίαν καθ' ὅσον δῆποτε τρόπον. ATCV.

721, 3. Λέγει αὐτοῖς αὐτὸ τοῦτο πάλιν] Ἐπειδὴ αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἰσχυρὸν, πολλάκις αὐτὸ λέγει, τὸ δεδέσθω ἕως ἂν ἐκτίσῃ. TCV. Δοκοῦσιν ἐναντίοι πως ἀλλήλοισι οἱ νόμοι. Τάχα δὲ οὐκ εἰσὶν ἐναντίοι· κελεύει μὲν γὰρ ὁ πρότερος δεδέσθαι, ἕως ἂν ἐκτίσῃσι, καὶ ὁ δεύτερος κελεύει ὁμοίως δεδέσθαι, ἀλλ' ὁ μὲν διηνεκῶς δεδέσθαι κελεύει, ὁ δὲ δεδέσθαι μὲν καὶ αὐτὸς οὐδὲν ἤττον προστάττει, μέχρι δὲ τινας διαπιστεύειν αὐτοὺς ἀνεσιν βούλεται, καὶ τοῦτον ὑπ' ἔγγυθαι αὐτοῖς εἶναι τὸν χρόνον. Ὅστε οὐκ ἂν εἴη ἐναντίος ἐναντίον γὰρ τὸ ἀνααιρετικὸν τοῦ ἔτερου. Εἰ δὲ οὐκ ἀναίρει τὸν περὶ τῶν δεσμῶν πάλαι κείμενον νόμον, τῷ καὶ αὐτὸς προστάττειν δεσμὸν οὐκ ἂν εἴη ἐναντίος. AYTCV.

721, 10. Κατηγορεῖ Τιμοκράτης Τιμοκράτους] Ὅσαυτὲ ἔλεγε· Τιμοκράτης Τιμοκράτους κατηγορεῖ, ἀντιθεῖς τῷ νόμῳ τὸν νόμον· καὶ περιττὸς ὁ κατηγορός. Α.

721, 11. Καίτοι τίνος ἂν ἡμῖν ἀποσχέσθαι] Ἐντεῦθεν ἀρχεται τῶν ἐπιλογικῶν τῷ νόμῳ· ἐλήφθησαν δὲ ἐπὶ γνώμης. Ἐπειδὴ γὰρ μετὰ τὸν ἐλεγχον ἐξήτει μαθεῖν ὁ ἀπροαγῆς τὴν αἰτίαν δι' ἣν προήχθη τοιοῦτον γράφαι νόμον, φοβηθεὶς μὴ ἐπὶ τὸ συμφέρον τρέφεται, συνῆψε τὸ αἰσχρὸν τὸ ἀπὸ τῆς μισθαρνίας, ἵνα τὸν ἀπροαγῆν αὐτῷ δύνουον κατασκευάσας παρασκευάσῃ μὴδὲ τοὺς ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος εὐνοϊκῶς δεῖξασθαι λόγους. TCV.

Καίτοι τίνος ἂν] Ἐντεῦθεν ἀρχεται τῶν ἐπιλογικῶν τοῦ νόμου· ἀγωνιστικώτερον δὲ προήχθησαν καὶ ἐλήφθησαν ἀπὸ γνώμης· ἔχουσι δὲ ἀναφορὰν πρὸς τὸ προοίμιον. Καὶ γὰρ ἐν τῷ πρώτῳ προοίμιῳ φησὶν αὐτὸν δι' ἀργύριον προαγῆναι νομοθετήσαι, καὶ ἐν τοῖς ἐπιλόγοις τοῖους διαβάλλει τὴν γνώμην ὁμοίως, ὡς ἐπ' ἀργύριον γεγραμμένος τὸν νόμον. Τῶν δὲ τόπων τῶν ἐν τοῖς ἐπιλόγοις ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀκολούθου κατασκευάζεται, ὅτι ἀκολούθῳ ἐστὶ τὸν τὰ τοιαῦτα νομοθετηκότα καὶ πολλῶν τολμήσαι δευτέρου. Ὁ δὲ δεύτερος ὁ ὥσπερ τοῖνον, ὃ ἄνδρες Ἄθηναῖοι, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοίου. Ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τοὺς κκουργοῦντας ἐπ' αὐτοφώρῳ λαθεῖν καὶ Τιμοκράτην ἐπ' αὐτοφώρῳ γράφοντα αὐτῷ τάναντία. RY.

721, 13. Ὅστις ἐναντία] Ὁ θελεῖ εἰπεῖν, τοιοῦτόν

ἐστίν· εἰ διὰ κέρδος, φησὶν, ἤρετίσαστο ἐναντία ἑαυτῷ θεῖναι, τῶν νόμων κελευόντων μὴ δεῖν ἄλλοις ἐναντία γράφειν, τί ἂν προσεδόκατε αὐτὸν ποιεῖν, εἰ μὴδὲ ἐκωλύετο ὑπὸ τῶν νόμων τὰ ἐναντία γράφειν; ACDGRTV.

721, 15. Τοῖς ἄλλοις] Ἄντι τοῦ τοῖς ἤδη νομοθετήσασιν. ACDGRTV.

721, 16. Ὅσπερ τοῖνον, ὃ ἄνδρες Ἄθηναῖοι] Ἄπὸ τοῦ ὁμοίου· ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τοὺς κακουργοῦντας ἐπ' αὐτοφώρῳ λαθεῖν, καὶ Τιμοκράτην ἐπ' αὐτοφώρῳ γράφοντα αὐτῷ τάναντία· προοιμιάζεται δὲ λοιπὸν περὶ τοῦ συμφέροντος ἐναντία. TCV.

721, 18. Τοὺς ὁμολογοῦντας] Ὁδὲ διὰ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. ACDGRTV.

721, 22. Ὅσπερ] Ἐτερον τιθεῖς ἐναντίον τῷ προτέρῳ νόμῳ τῷ αὐτοῦ. AR.

721, 23. Ὅτι μὲν τοῖνον] Καὶ παρὰ τούτους ἡ ἀνακαταλῶσις ἐν μέσῳ λαμβάνεται. ACDGRTV. Προοιμιάζεται λοιπὸν περὶ τοῦ δευτέρου κεφαλαίου, τουτέστι τοῦ συμφέροντος. Ἐντεῦθεν παρὰ τοὺς προειρημένους λέγει τοὺς περὶ τοῦ προσώπου, παρὰ τούτους δὲ τοὺς νόμους, τοὺς περὶ πράγματος. Ὅπερ δὲ λέγομεν πολλάκις, δεῖν τὰς ἐν μέσοις τοῖς λόγοις εἰρημένους προοιμιακὰς ἐννοίας ποιεῖν συμπεράσματα καὶ προκαταρκτικὰς ἐννοίας, τοῦτο φυλάσσομεν καὶ ἡ παρούσα φαίνεται τάξις. Εἴτα ἐξαιρέσειν αἰτιῶν κέχρηται, λέγων ὅτι οὐ τολμήσει λέγειν ὡς οὐκ ἐναντίος, οὐδὲ ἀπειρος καὶ ἰδιώτης, οὐδὲ συγγνώμης ἄξιος. Ἀρχεται δὲ τῆς ἐξαιρέσεως ὁ θαυμάζω δὲ αὐτοῦ. ἢ Ἄει δὲ αἰ ἐξαιρέσεις τοῦ νομίμου κεφαλαίου τυγχάνουσιν. RY.

Ὅτι μὲν τοῖνον καὶ παρὰ τούτους] Τοὺς περὶ τοῦ πράγματος δηλονότι. Εἴτα ἐξαιρέσειν αἰτιῶν κέχρηται, λέγων ὅτι οὐ τολμήσει λέγειν ὡς οὐκ ἐναντίος, οὐδὲ ἀπειρος καὶ ἰδιώτης, οὐδὲ τι συγγνώμης ἄξιος. Πρέπει δ' ἂν ἡ ἐξαιρέσις τῷ καταφορικῷ λόγῳ καὶ τῷ τόπῳ τῆς γνώμης καὶ τῆς βουλήσεως. Ἀρχεται δὲ τῆς ἐξαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ὁ θαυμάζω δὲ αὐτοῦ. ἢ Ἄει δὲ αἰ ἐξαιρέσεις τοῦ νομίμου μόνου κεφαλαίου τυγχάνουσι. Κέχρηται δὲ ταῦτα, ἵνα ἀπαγάγῃ αὐτοὺς τῆς περὶ τὸ συμφέρον ἐννοίας. Διόπερ αὐξων ἀπὸ τῆς πληκτικότητος τὸ ἀδικημα, φησὶν, οὐκ ἦν ἀπειρος νόμον, οὐκ ἦν ἰδιώτης ὁ Τιμοκράτης· οὐκ ἱκανοῦ ὄντος αὐτῷ τοῦ συμφέροντος πρὸς ἀπολόγησιν τῷ τολμήσαντι ὑπεναντίον γράφαι τοὺς νόμους, οὐδ' εἰ μῦρια κατεῖποι συμφέροντα. Ἐν δὲ τῷ οὐδ' ὑπὲρ συγγενῶν χαριεντισμὸς πάλιν ἐστίν. Ἐπιτίθειον δὲ καὶ συμφέροντα ἐκ παραλλήλου λέγει τὸ αὐτὸ. ATCV.

722, 12. Οἴμαι δὲ πάντα ἡμᾶς] Ἀρχεται μὲν τοῦ συμφέροντος ἐντεῦθεν, τίθεισι δὲ τὰ ἐπιχειρήματα ἐξ ὧν τοὺς τόπους τοῦ συμφέροντος λήψεται. Ἔστι δὲ τὰ ἀνωτάτω τρία· ἐν μὲν, ὅτι δεῖ τὸν νόμον εἶναι ἀπλοῦν καὶ μίαν ἔχειν διάνοιαν· τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἀσαφούς. Δεύτερον δὲ, ὅτι δεῖ τὸν νόμον δυνατὰ ἔχειν τὰς πράξεις· τοῦτο δὲ τὸ δυνατόν καὶ τὸ βέβαιον ἅμα ἐστὶ. Τρίτον δὲ, ὅτι δεῖ τὸν νόμον μὴδενὶ τῶν ἀδικούντων δίδοναι συγγνώμην. Ἡδὴ δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ δίκαιον, ὅπερ ἴδια εἰσάξει μετὰ τὸ συμφέρον, συντελοῦν δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ συμφέροντος. Διὰ τί οὖν τὸ προηγούμενον Τιμοκράτους, τοῦτ' ἐστὶ τὸ δίκαιον, οὕτω συνέλεξε, μᾶλλον δὲ προσέριψε τῷ συμφέροντι; μάλιστα μὲν ἵνα κατασκευαστικὸν τὸ ἀδικον τοῦ ἀσμφόρου γένηται, ὡς βούλεται ὁ Δημοσθένης· ἐπειθ' ἵνα προεῖπὸν κλέψῃ τοῦ δικαίου τὴν εἰ-

σοδον καὶ μὴ ἀναγκασθῆ τὰ ἰσχυρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἐκ προσοχῆς εἰσάγων καὶ κατὰ τὸ ἀρενὲς παραστήσαι αὐτὰ δις τοῖς ἀκούουσι· χρὴ γὰρ τὰ ἡμέτερα μὲν ἐκ τοῦ προφανοῦς, τὰ δὲ ἰσχυρὰ τῶν ἀντιδίκων κατὰ τὸ λεληθὸς· ἀτεχον γὰρ ὑπὲρ ἐκείνων ποιεῖν ἂ ποιούντες ἐκείνοι λυποῦσι. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῶν ἐπιτιπτότων ἐν τῷ λόγῳ κεφαλαίων. Περὶ δὲ τῆς δικιρέσεως εἶδη λεκτέον. Τὸ μὲν οὖν πρότερον ἐπιχειρήματα τοῦ συμφέροντος ἔχει μάχην πρὸς αὐτὴν τὴν ἀμφιβολοῦν διάνοιαν τοῦ νόμου, ἔχει δὲ καὶ τὸ δυνατὸν καὶ δίκαιον μάχην πρὸς τὴν ἀντίθεσιν· ἢ γὰρ ἀντίθεσις, ἀλλὰ δεῖ φιλανθρωπίως εἶναι τοὺς νόμους· ἢ δὲ λύσις, εἰ δυνατὸν φιλανθρωπεύεσθαι καὶ συγχωροῦσιν αἰ τῆς πόλεως χρεῖται. Προεῖληψε μάλιστα τῇ θέσει τὸ δυνατὸν τὴν ἀντίθεσιν· ἐπιήκται δὲ τῆς ἀνθρωποφειᾶς τὸ δίκαιον, ὡς ὑστερον δεῖξομεν. Εἰ δίκαιον τοῖς μεγάλα τὴν πόλιν ἀδικοῦσι μεταδίδονται φιλανθρωπίας. RY.

Οἴμαι δὴ πάντας ἀν ὑμᾶς] Τὸ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ σαφῶς καὶ μὴ πανούργως. Ἐπειδὴ δὲ διαφόρος ἐξηγοῦνται τὸν νόμον αὐτὸς τε καὶ Τιμοκράτης, καὶ δύνανται φερεῖν ὁ Τιμοκράτης πρὸς ἕκαστον τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦς λύω κατὰ τὸ ἐκόμενον τῆς διανοίας, περὶ τούτου διαλέγεται, λέγων μὴ μίαν εἶναι διάνοιαν τοῦ νόμου, ἀλλὰ πολλὰς καὶ διαφόρους, καὶ τοῦτο εἶναι τῶν ἀσυμφώνων. Λέγει δὲ ταῦτα ἀντιτιθέμενος ὅτι πολλὰ μὲν ἑλλειπτικῶς εἰρηται, ἀντιτίθει δὲ πρὸς τὰ κατ' ἑλλειψιν ὁ Τιμοκράτης, λέγων ὅτι ὡς ὁμολογουμένα παρήκα, προλαμβάνων, φησὶ, διαφόρος εἶναι τὰς διανοίας, ὥστε ταύτη τυγχάνει ἀσυμφόρον. Λέγεται δὲ τὸ σκοπεῖν τίσι μὲν τελέρρηκε κεφαλαίως Δημοσθένης, τίσι δὲ Τιμοκράτης. Οὐκοῦν ὁδῶν ἔστιν ὅτι Δημοσθένης μὲν τῶ νομίμῳ καὶ τῷ συμφέροντι, Τιμοκράτης δὲ τῇ φιλανθρωπία, ἀνάγεται δὲ εἰς τὸ δίκαιον ἢ φιλανθρωπία. Ὅταν μὲν ὁ Δημοσθένης θαρρῆ τοῖς νόμοις, ἀνάγκην ἔξει ἀποκρίνασθαι Τιμοκράτης ὅτι « ἀκόλουθα τοῖς νόμοις γέγραφα » ἔστι γὰρ λέγων « οὐδὲ δῆσω Ἀθηναίων οὐδένα. » Ὅταν δὲ τὸ συμφέρον προτείνῃ Δημοσθένης, πάλιν δεικνύς οἷα ἡ πόλις βλαβήσεται, τότε ἔρει ὁ Τιμοκράτης ἐξ ἀνάγκης ἀποκρινόμενος ὅτι μᾶλλον τότε ἀποτίσουσιν· εὐπορήσουσι [γὰρ] καὶ καταναγκάσουσιν οἱ ἐγγυηταὶ καὶ συνευπορήσουσι· καὶ ἄνω δὲ καὶ κάτω θρῦλῃσι τὸ δίκαιον, ὅτι φιλανθρωπον ἔθηκα νόμον, εἰ περὶ τῶν ἀδυνάτων ἔθηκα, βροθοῦντα τοῖς πένυσιν. Ἐν μάλιστα γινώσκωμεν τοῦ Τιμοκράτους νόμου, τὸ πρῶτον μέρος. Παύσας δὲ τὴν ἀνάγνωσιν μάχεται πρὸς τὸ ῥητόν. Ἔστι δὲ τὸ, « καὶ « εἰ τι τῶν ὀφειλόντων δεσμοῦ προστετμήται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα [ἢ] τὸ λοιπὸν προστιμηθῆ. » Ὅτε μὲν οὖν ἐχρῆν ἀγωνίζεσθαι πρὸς τὸ νόμιμον, ἐκεῖ τὸν νόμον πρὸς τοὺς νόμους ἀντετίχασεν· ὅτι δ' ἔδει τὸν νόμον ἐξετασθῆναι εἰ συμφέρον ἔστι, τότε αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μόνον ἀναγνώσκων τὸν νόμον. Ὅπως οὐ πᾶσα μάχη πρὸς τὴν ῥητόν νομικὸν ποιεῖ ζήτημα, ἀπερ διωρίσατο Μητροφάνης καὶ Ἐρμογένης, εἴπερ κἀνάθεο μάχῃ μὲν πρὸς τὸ ῥητόν ἔστι, ὑπὲρ δὲ τοῦ συμφέροντος οἱ ἀποδείξεις. Αἰτιᾶται τοῖνον τὸ καὶ περὶ τῶν παρεληλυθότων καὶ περὶ τῶν μελλόντων διειλέγθαι τὸν νομοθέτην σοφίζόμενος. Ὁ μὲν γὰρ Τιμοκράτης παραχωρῶν τοῖς δικαστηρίοις κρίνει περὶ τῶν ἀμφισβητημάτων καὶ καταγινώσκων δεσμὸν, ὑστερον περὶ τοῦ δεσμοῦ διαλέγεται, ὁ δὲ Δημοσθένης κυριώτερον αὐτὸν ἀξιούν λέγει τῶν δικαστηρίων γίνεσθαι. Ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει δεθῆναι καὶ τοὺς μηδέπω

κεκριμένους, ἀπαχθέντας δὲ πρὸς τοὺς ἔνδεκα, ἢ διὰ προσοχῆς ἢ δι' ἄλλο τι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων, διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ὁμωνυμίας τοῦ δεσμοῦ τὸ σόφισμα ἔλαβεν, ἀλλὰ λέγει ὁ Τιμοκράτης ἀρεθῆσαι τοῦ δεσμοῦ, δηλονότι τοὺς μετὰ κρίσιν δεθέντας· ὁ δὲ Δημοσθένης λαμβάνει τὸν πρὸ τῆς κρίσεως. Ἴνα οὖν τὴν χεῖραν τοῦ σοφισματος κινήται παρὰ τοῦ νόμου λαμβάνων, τοῦ νόμου τὴν ἀσφειαν ἠτιάζω. Καὶ ἔστιν ὁ τόπος τοῦ ἐπιχειρήματος ἐκ τῆς ἀσφειᾶς κατὰ τὸ ἀπροσδιόριστον, ὅτι « οὐ δίκαια νομο- « θέτης περὶ τῶν παρεληλυθότων καὶ τῶν μελλόντων » Τούτω δὲ οὐκ ἀν ἔδυνήθη χρῆσασθαι τῷ τόπῳ μὴ πρότερον αἰτιασάμενος τοῦ γράμματος τὴν ἀσφειαν. TCV.

722, 12. Οἴμαι ἀπαντας ὁμολογήσαι] Σημειώσαι· τὸ θεολόγου. B.

722, 14. Ἀπλῶς] Τὸ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ σαφῶς καὶ μὴ πανούργως. A.

722, 16. Ἐπειτα εἶναι δυνατὰς τὰς πράξεις] Περὶ νόμου. B.

722, 21. Εἰ γὰρ δημοτικὸν τις] Ἀβτη ἰσχυρὰ ἀντίθεσις τοῦ Τιμοκράτους. Ἐπειδὴ οὖν ἰσχύει ἐν αὐτῇ, ὡς ἐν ἀντικείμενοις μέρεσι αὐτὴ λέγει, ἐπὶ τῷ ἑκαστῷ ἄνω, ὅτι « τοῖς μέλλουσι κρίνεσθαι, ἀλλ' οὐ τοῖς ἤδη κριθεῖσιν, « ὁ νόμος ὁ παλαιὸς δίδωσι τὴν φιλανθρωπίαν. » Ἐπειτα δὲ καὶ μεταληπτικὸν· καὶ γὰρ λέγει « οὐ πάντῃ ἀναπῶ « τὴν πρᾶξιτα. » Ἐπεὶ ἴδομεν αὐτῷ τραχῆς τις, εἶπε λέγειν οὕτως, ἀλλ' οὐχὶ ὡς σὺ λέγεις. Ἄλλ' ἢ μετελιψίς αὐτῇ τὸ μὲν πρῶτον ἐκβάλλει, τὸ δὲ δεύτερον εἰσάγει. Τῶν δὲ δύο νόμων ἐναντίων ὄντων δεῖ ἕνα πάντως εἶναι παράνομον, καὶ δεῖ ἐκβάλλειν αὐτόν. TCV.

723, 3. Ἀπὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς] Ὑπερβολικῶς εἰρηται. Οὐ γὰρ εἶπε τὰ ῥήματα ἢ τὴν διάνοιαν μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστην συλλαβὴν. ACDGRTV.

723, 10. Ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος πρώτης καὶ τὰ ἔξῃ· εἶτα ἔπαυε· « ἔπισχες αὐτίκα γὰρ. » Τὸ μὲν οὖν ἐπιχειρήματα, δὲ ἀσύμφορος ὁ νόμος, ἢ δὲ αἰτία, ὅτι ἀσφής. Οἱ δὲ εἰς τὸ ἐπιχειρήματα τοῦτο, πῶς ἔστιν ἀσφής, εἰσι τόποι δέκα· ὧν πρῶτός ἐστιν οὗτος, μάχεται δὲ πρὸς τὸ ῥητόν· ἔστι δὲ « καὶ εἰ τι τῶν ὀφειλόντων δεσμοῦ προσ- « τετμήται· κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα. » Αἰτιᾶται τοῖνον καὶ τὸ περὶ τῶν παρεληλυθότων καὶ περὶ τῶν μελλόντων διειλέγθαι τὸν νομοθέτην, κἀναθῆσα σοφίζόμενος. Ὁ μὲν γὰρ Τιμοκράτης παραχωρῶν τοῖς δικασταῖς κρίνει περὶ τῶν ἀμφισβητημάτων καὶ καταγινώσκων δεσμὸν ὑστερον περὶ τοῦ δεσμοῦ διαλέγεται, ὁ δὲ Δημοσθένης τὸν Τιμοκράτην κυριώτερον αὐτὸν ἀξιούν λέγει τῶν δικαστηρίων γίνεσθαι. Ὁ δὲ τόπος ὁ περὶ τῶν ἀνομῶν, τὰ αὐτὰ γέγραφε κατὰ τὸ ἀπροσδιόριστον. Δεῖ γὰρ ἕτερα περὶ ἑκατέρου. φησὶ γὰρ αὐτὸν γρῆναι νομοθετῆσαι περὶ τῶν μηδέπω κεκριμένων, ἀλλὰ μὴ περὶ τῶν τέλος εἰληφῶτων. Τί γὰρ φησι; « πῶς γὰρ οὐ δεῖνὸν τῶν αὐτῶν « ἠξιώμενοι δικαίων τοὺς ἐξεληλεγμένους καὶ τοὺς μὴ εἰ « κρίσεως ἐργάσονται ἐὶ δὴλω; » εἰ μὲν οὖν ἐνομοθέτη Τιμοκράτης ἐγγυητὰς δίδοναι τοὺς μηδέπω μὲν κεκριμένους, ὡς ἐλεγχθέντας δὲ ὀρθῶς αἰτιᾶται ὁ ῥητορ· εἰ δὲ περὶ τῶν ἐξεληλεγμένων καὶ ἐξελεγχθησομένων, τί φαίνεται ἀδικῶν Τιμοκράτης; ἀλλ' ἐπειδήπερ συμβαίνει πολλὰκι· δεθῆναι καὶ τοὺς μηδέπω κεκριμένους, ἀπαχθέντας δὲ πρὸς τοὺς ἔνδεκα, ἢ διὰ προσοχῆς ἢ δι' ἄλλο τι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων, διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ὁμωνυμίας τοῦ δεσμοῦ τὸ σόφισμα ἔλαβεν. Ἔστιν οὖν ὁ τόπος τοῦ ἐπιχειρήματος

ἐν τῆς ἀσφαλείας κατὰ τὸ ἀπροσδιόριστον ἀπὸ τοῦ τρόπου ἐλημμένους, ὅτι οὐκ ἔδει τὰ αὐτὰ περὶ τῶν παρεληλυθότων καὶ τῶν μελλόντων νομοθετεῖν. RY.

723, 18. Μυρρινοσίχνης] Δεῖ ὑποστίξαι ἐν τῷ Μυρρινοσίχνης, ἵνα τὸ « Τιμοκράτης εἶπεν » ἀπόλυτον καθ' ἑαυτὸ λέδομεν. ACDGRTV.

723, 27. Περὶ μὲν δὴ μελλόντων] Κατὰ συγχώρησιν δέδοκε τούτου τεχνικῶς, ἵνα διὰ τούτων διαῖξη τὸ περὶ τῶν παρεληλυθόντων νομοθετεῖν ὡς ἄτοπον. Τοῦτο καὶ ἐν τῇ κατ' Ἀριστοκράτους πεποιήσε· συγχωρήσας γὰρ τῷ Χαριδήμῳ πολλήν εἶναι, ἐκ τούτου πλέον αὐτὸν ἔδραφεν. ACDGRTV.

724, 2. Ὄσπερ ἂν εἴ τις ἕσασ] Τῇ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῇ καθ' ὑπόθεσιν, ὅτι ἀπέραντον ἔσται τὸ κακόν. TCV.

724, 17. Καὶ μὴν ἀκαίτηεν] Δεύτερος τόπος οὗτος ἐστὶ κατὰ ἀντιθέσιν· ἐν ᾧ ἀντιθέτῳ τὴν δημοκρατίαν πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν. Καὶ ὁ μὲν πρότερος τόπος ἀποδεικτικὸς, ὁ δὲ δεύτερος παροξυντικὸς. RY.

725, 2. Καὶ οὐ τούτου μόνον] Καὶ οὗτος ὁ τόπος ἀπὸ τοῦ τρόπου ἄλλ' οἱ μὲν δύο πρότεροι τόποι περὶ μίαν βῆσιν ἠσχόλησαν τοῦ νόμου, τὴν λέγουσαν « καὶ εἴ τινα » δεσμοῦ προστιμῆται· « αἰτιάται γὰρ ἐν ἐκείνοις ὅτι περὶ τῶν παρεληλυθότων νομοθετεῖ· ὁ δὲ τρίτος, ὅτι περὶ τῶν μελλόντων. Καὶ οὗτος δὲ ἀπὸ τρόπου συγχροστικῶς· τί γὰρ φησὶ; ἐξῆρξεν νομοθετῆσαι μὴδὲ δεσμοῦ προστιμῆν, ἀλλ' ἐγγυητὰς καθιστάναι· ὁ δὲ συγχροῦσας τοὺς δικαστὰς τοῖς ἐαλωκόσιν, αὐτὸς ἐνδεκτικῶν ὅτι τούτων ἐστὶν ἰσχυρότερος· οὗς γὰρ ἐκεῖνοι δέουσι, οὗτος ἀφήσῃ. RY.

725, 6. Καίτοι χρῆν αὐτὸν, etc.] Ἐξῆρξεν αὐτὸν νομοθετῆσαι μὴ προστιμῆν δεσμοῦ τοῖς καθιστάσιν ἐγγυητὰς, καὶ μὴ μετὰ τὴν προστιμῆσιν καὶ κατάγνωσιν τῶν δικαστῶν, τηλικαῦτα κελύσθαι διὰ τοῦ νόμου ποιεῖν τὴν διεγρήσιν, μετὰ τὸν δεσμόν. BSY.

Εἰ τὸ δεδῶσθαι δεινόν] Ἐπειδὴ οὐδὲν ἔδοκε ἄτοπον καταστῆσαι τοῦ δεσμοῦ ἐγγυητὰς, ἐπάγει τὴν συγχροστικὴν, βουλόμενος αὐτὸν συγχροῦσαι τῷ δήμῳ. Τὸ δὲ « μὴ δεινὸν προστιμῆν » ἐξῆρξεν αὐτὸν, φησὶ, γράφειν, μὴδὲ ἄλλως τινὰ δεσμεῖσθαι, ἢν παράσχη ἐγγυητὰς. ACDGRTV.

725, 8. Μὴ προλαβόντα] Κατὰ κοινῶς πάλιν τὴν ἐξῆρξεν. Τὴν δὲ πρόθεσιν δεῖ ὑπερβιδάσαι πρὸς τὸ κατεγνώκοντας, ἵνα ἢ οὕτως· οὐδὲ ἐξῆρξεν αὐτὸν, λαβόντα ἕμας ἤδη προκατεγνωκότητας τινὸς τὸν δεσμόν, τότε λέγειν ὡς δεῖ καταστῆναι ἐγγυητὰς. ACDGRTV.

725, 15. Καὶ τὰς τῶν ὁμωμοκότων] Οὐκ εἶπε δικαστὰς ἰσχυρότερος γὰρ ὁ δῆμος τῶν δικαζόντων. Ἄλλ' ἵνα μὴ φαίνηται ἔρωτων εἰ δεῖ τὸν δῆμον ἰσχυρότερον εἶναι τῶν νόμων, ὅπερ εἰσὶν οἱ δικαζόντες, [τῷ] ἀπὸ τῆς ποιότητος μᾶλλον ἐχρήσατο. Ὁμωμοκότας γὰρ εἶπε τοὺς δικαστὰς, ἀνωμότους δὲ τὸν δῆμον, ἵνα κατὰ τὸν λόγον Τιμοκράτους φθῆ. Δικασταὶ μὲν γὰρ καὶ ὁμώσαντες ἕψησαντο τὸν δεσμόν, ὁ δὲ διὰ τοῦ δήμου τῇ ἐγγυήσει λύει τὸν δεσμόν. TCV.

Ὁμωμοκότων] Οὐκ εἶπε δικαστὰς καὶ δῆμον ἰσχυρότερον γὰρ ὁ δῆμος τῶν δικαζόντων. Ἄλλ' ἵνα μὴ φαίνηται τὸν δῆμον ποτὶν ἀσθενέστερον τῶν δικαζόντων, ὅπερ ἄτοπον, τοὺς ὁμωμοκότας ἀντεξήσας τοὺς ἀνωμότους· ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἄτοπον· οἱ μὲν γὰρ ὁμωμοκότες εἰσὶν οἱ δικασταὶ, ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ἀνωμότος. RY. Τοῖς ἀνωμότοις δὲ λέγει τοῖς νῦν δικασταῖς. Καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ καλεῖ

ἀνωμότους; καθὼ εἰσόντες οἱ δικασταὶ περὶ ἐκείνου τοῦ πράγματος ὁμώσαν, περὶ οὗ ἡ κρίσις ἦν, οὐ μέντοι περὶ τῶν ἤδη κριθέντων. Τοῦτο οὖν θέλει εἰπεῖν, ὅτι παρακελεύεται ἕμας λύσαι τὰ πρόην γενόμενα, περὶ ὧν οὐτε εἰσηλθετε οὔτε γινώσκετε, ἄλλων ὁμώσαντων περὶ ἐκείνων δικαστῶν. ACDGRTV.

725, 18. Ὄστ' εἶπερ ἕμων] Ἄλλος τόπος ἀπὸ τῆς ἐκάστου διαθέσεως, ἧς ἕκαστος ἡμῶν ἔχει περὶ ἑαυτοῦ. Ἐκαστος γὰρ βούλεται τὴν οἰκίαν γνῶσιν κυρίαν εἶναι. Ὁ δὲ τόπος οὗτος παροξυντικὸς, τοῦ πρὸ αὐτοῦ ὄντος συγχροστικῶς κατὰ ἀντιθέσιν, πότερον κυρίαν εἶναι δεῖ τὴν ψῆφον τῶν ὁμωμοκότων ἢ τῶν ἀνωμότων. RYTCV.

725, 25. Ἄλλ' οὐδὲ ἂ δίκαια ὤριστο] Δημοσθενικῆς βίας τὸ νόημα, τὸ περιτρεπτεῖν τοῦ ἀντιδικίου τὸ ἰσχυρὸν εἰς τοὐναντίον. Ὁ γὰρ Τιμοκράτης ὡς φιλόανθρωπον εἰσάγων τὸν νόμον εἶπε τὴν ἀρεσιν τοῦ δεσμοῦ, εἰ καταστῆσαι ἐγγυητὰς, ὁ δὲ βῆτωρ βιαίως ἀνατρέπει τούτου, λέγων ὅτι τῇ ἀληθείᾳ οὐδὲ ἐγγυητὰς βούλεται παρασχεθῆναι, ἀλλὰ ἀπατῆσαι ἕμας. ACDGRTV.

726, 4. Ἐνθυμείσθε] Καὶ οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ ἔλλειποντος· κέρηται δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ εἰς τὰ προειρημένα μέρη τούτου τοῦ νόμου εἴπεται. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἦσαν πρὸς τὰ γεγραμμένα, οὗτος δὲ ἀπὸ τῶν κατειμένων καὶ ἔλλειπόντων περὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ νόμου· ὅθεν καὶ τὴν προειρημένην βῆσιν ἄπασαν ἤνωσεν, ἐξ ἀρχῆς πάλιν λαβόν. Τί γὰρ φησιν; « ἐνθυμείσθε ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ τῆς κα- » ταγνώσεως οἱ διεπῆδησεν. » Οὐκοῦν τὸ κατ' ἑλλείπον αἰτιάται τοῦ νόμου. Ἐδεῖ γὰρ τὸν ἠτηθέντα παραδοθῆναι τοῖς ἐνδεκα, ἕως ἂν ἐγγυητῶν εὐπορήσῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἠδύνατο πρὸς τοῦτο λέγειν ὁ Τιμοκράτης ὅτι ὡς ὁμολογούμενον τοῦτο παρήμα, διὰ τοῦτο προλαβόν διεβάλε τοῦ νόμου τὴν ἀσφείαν, εἰπὼν ὅτι τοῖς μὴ ἔξεσι ταυτὶ, τοῖς δὲ ταυτὶ περὶ αὐτοῦ γινώσκουσιν. RY.

726, 8. Τοῖς ἔνδεκα] Ἐνδεκα λέγει ἀντὶ τῶν δεσμοφυλάκων. Ἐπέκλεψεν οὖν, φησὶ, τὸν δεσμόν, τῷ μὴ δεδῶσθαι παρὰ τοῖς ἔνδεκα καὶ φυλάττεσθαι, ἕως ἂν ἐγγυητὰς παράσχη ἐν τῷ δήμῳ, ἵνα ἐν τοσοῦτῳ δυναθῆι φυγεῖν. ACDGRTV.

726, 9. Μετὰ ταῦτα καθιστάναι τοὺς ἐγγυητὰς] Ἐκ μεταλήψεως οὗτος ὁ τόπος. Μετέλαβε γὰρ ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος· δέον γὰρ αὐτὸν, φησὶν, εἰπεῖν τὴν τιμίαν καὶ τὸ γινόμενον, ὁ δὲ τὸ ἀργύριον ὁ ὄφρα, φησὶν, εἶπε. Καὶ τοῦτο ἀναφέροιο ἂν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀσφείαν. RY.

726, 22. Ἐνταυθοῖ] Ὅτι ἐνταῦθα καὶ ἐνταυθοῖ λέγεται, οὐ μὴν ἐνταυθοῖ. ATCV.

726, 26. Ἀντὶ μὲν τοῦ τιμήματος] Τιμίημα καλεῖ αὐτὸ τὸ προστιμῆθαι αὐτῷ ἐκ τοῦ χρόνου τῆς ἐνάτης πρυτανείας, ὥστε καταβαλεῖν διπλά, ἀργύριον δὲ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ τὸ ἀρχαῖον. ATCV.

727, 3. Τὸ γεγραμμένον] Αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον. ATCV.

727, 9. Μετὰ ταῦτα τοῖνον] Ἐδόμος τόπος οὗτος ἐστίν. Ὅτι δὲ ἐπ' ἕτερον μέρος μεταβαίνει τοῦ νόμου δῆλον. Τὸ μὲν γὰρ ἐν τῇ τῶν βημάτων μεταθέσει εἴη ἀν τοῦ προεξητασμένου· τὸ κατὰ τοὺς προέδρους καὶ τὴν ἐπιχειροτολίαν αὐτῶν, εἴη ἀν τοῦ ἔδδδμου. Στρέφεται δὲ περὶ μίαν λέξιν, διότι εἶπεν ὁ Τιμοκράτης καθιστάναι τοὺς ἐγγυητὰς ὅταν βούληται. Ἴσως δὲ ὕναται τὸ « ἔταν » βούληται ἕκαστος » τῷ ἀπαλλαγῆναι τῶν δεινῶν. RY.

727, 16. Φαύλους ἀνθρώπους] Εὐτελεῖς κατὰ τὴν τύχην. A.

727, 17. Οὐς] Ἄντι τοῦ οὐσιννας ἔγγυθας. ATCV.
Ἐάν ἀποχειροτονήσῃτε] Ἄντι τοῦ ἀποδοκιμάσῃτε καὶ μὴ δέξῃσθε αὐτούς, ἢ μὴ δντας ἱκανούς εἰς τὸ ἐγγυήσασθαι ἀπαλλάξῃτε. ATCV.

727, 24. Τῶν δὲ καταστήσαντι] Ὁ γδοος τόπος οὗτός ἐστι. Πάλιν ἐνταῦθα ἐπέμεινεν ἐπὶ τοῦ κακουργήματος. Ἔστι δὲ οὗτος ὁμοίως ἀπὸ τῆς αὐτῆς μεταλήψεως, ὅτι δνομα ἀντ' ὀνόματος ἔγραψεν. RY.

728, 1. Ἐάν δὲ μὴ καταβάλλῃ] Ἀποτείνεται μὲν ἀπὸ τούτου πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀντίθεσιν. Τοῦ γὰρ Τιμοκράτους μέλλοντος προβάλλεσθαι τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ἀδελφείαν τινὸς τυγχάνει τοὺς ὀφειλοντάς, αὐτὸς προαναφίεται τούτου, ἀντιθεῖς τὸ νενομοθετῆσθαι δεσμὸν παρὰ τοῦ αὐτοῦ περὶ τῶν αὐτῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τούτο δοκίμῃ τὴν ὑπόψιν ἀναφίει τὴν κατὰ Τιμοκράτους, κελεύοντος δεῖσθαι τοὺς ὀφειλοντάς ἢ μὴ ἐκτίσων, οὗτος δῆλός ἐστιν οὐ χαριζόμενος τοῖς ὀφειλοῦσιν. Ἐνατον εἴληψε τόπον, ἀπὸ τοῦ περιουσίας τόπου· τὸν γὰρ μὴ δεθέντα τὴν ἀρχὴν μὴδὲ δντα ἐν δεσμοῖς τίς, φησὶν, ἐγγυήσεται; καὶ ἐστὶ μὲν ὁ τόπος ἀπὸ μάγης, ὅτι ἐναντία νενομοθέτηκεν οἷς προβάλλεται ἐκ τοῦ περιουσίας, εἰ δλας μὴ ὑπόκειται ὁ δεθησόμενος. Δέδωκε αὐτῶν τὴν ἀφορμὴν τοῦ σφοδρατος ὁ μικρῶ πρόσθεν ἐξητασμένος τόπος ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως. Ἐχων οὖν ἀπὸ τούτου τοῦ τόπου τὸ μὴ εἰρησθαι δεῖν αὐτὸν δεδέσθαι, εἰκότως ὡς μὴ κατὰ ὑποκειμένον δείκνυσι τὴν ἄλλως γεγραπτότα τὰ Τιμοκράτους ῥήματα· διαλέγεται γὰρ περὶ δεσμοῦ οὐχ ὑποκειμένων τῶν δεθησομένων. RY.

728, 6. Ἐάν δὲ μὴ] Πειράττει λύσαι αὐτοῦ τὴν δόξαν, ἣν ἔχειν νομίζεται παρὰ τοῖς πολιταῖς, ὡς φιλάνθρωπον εἰσάγων νόμον. Ἔστι δὲ ὡς περ λύσις ἀντιπίπτοντος. Ἴνα μὴ τις εἴπῃ « ἰδοὺ οὖν, καὶ αὐτὸς κελεύει εἶναι δεσμὸν, » ἐπάγει ὅτι « τῶ ὀνόματι μόνον καταλιμπάνει « ὑμῖν τὴν τιμωρίαν τοῦ δεσμοῦ, τῶ λέγειν ὡς δεῖ δεσμεύσθαι, τῆ δὲ ἀληθείᾳ καὶ τῶ ἔργῳ ἀφαιρεῖται, παρέχων καιρὸν φυγῆς τοῖς μὴ βουλομένοις καταβαλεῖν, ὡς εἶπεν ἄνω· « ἄλλ' ὁ τὸν καιρὸν ἐκλέψας. » Κατὰ κοινού· δὲ τὸ ὅτι δεῖν. ATCV.

Ἄλλὰ τὸν καιρὸν ἐκλέψας] Ἐκλέψας τὸν ἡδικοῦτα καὶ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ τοῖς ἔνδεκα, διὰ τὸ τὸν τούτου νόμον κελεύειν ἐν τῷ δήμῳ καθιστάναί τοὺς ἐγγυητάς, ἀδύνατον δὲ εἶναι αὐθημερὸν ἐκκλησίαν ἅμα καὶ δικαστήριον γενέσθαι, ὡς ἄνω εἴρηται. P.

728, 11. Καὶ παρ' ἀπόντων] Ἄντι τοῦ καὶ ὑμῶν μὴ βουλομένων ἔδωκεν ἄρεσιν τοῦ δεσμοῦ. ATCV.

728, 14. Ὁ δὲ πολλῶν ὄντων] Δέκατος οὗτός ἐστιν εἰς τὸ ἐπιχειρήματα τῆς ἀσφαλείας. Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ἔλλειποντος καὶ οὗτος. Ἐλλείπει γὰρ τῶ νόμῳ τὸ μὴ διειλεῖσθαι περὶ τῶν μὴ καθιστάντων τοὺς ἐγγυητάς. Σεισόφισται δὲ καὶ οὗτος. Εἰ γὰρ μὴ καταστήσει τοὺς ἐγγυητάς, δηλονότι μόνος δεδμένος. Ὁ δὲ τὸ κατὰ ἔλλειψιν λαθὼν πρὸς τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον κατεσκευάσεν, ἀποδεικνύς ὅτι οὐ δεθῆσεται τὴν ἀρχὴν οὐδεὶς. Οὐκοῦν οὐδὲ καταστήσει τοὺς ἐγγυητάς· εἴθ' ὁ παρελείπειτο ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀπὸ τῶν προέδρων, τούτου ἐνταῦθα ἐξήτασεν, ὅτι τοῖς μὲν πρόεδροις ἀνάγκη ἐπαθήκειν εἰσαγαγεῖν τοὺς ἐγγυητάς εἰς τὸν δῆμον, τοῖς δὲ ὀφειλοῦσιν οὐδεμίαν ἀνάγκην προσάγει. RY.

728, 26. Τοῦ δὲ μὴ καταστήσαντος οὐκ ἐνὶ δήπυθεν] Πῶς γὰρ ὁ μὴ καταστήσας ἐγγυητὰς μάλῃσι ἔχειν ἐγγυη-

τάς; οὐκοῦν, φησὶ, κατὰ τοῦ μὴ καταστήσαντος ἐγγυητῆς οὐδὲν ἔγραψε. Τὸ δὲ καθίζουσιν ἀντὶ τοῦ καθίστανται. ATCV.

729, 2. Καίτοι πῶς ἂν ἀσυμφορώτερος] Ἐντεῦθεν ὁ ἐπιλογος ἀρχεται. Ἐπιλογίζεται δὲ ἀνακεφαλαίωμενος τῶν βηθέντων ἐπιχειρημάτων τὴν δύναμιν. TCV. Συμπεραίνεται τὸ συμφέρον κεφάλαιον. Ἀεύτερον δὲ ὡς περ ἀνακεφαλαίουται τὰ εἰρημένα. Εἰ δὲ τις ζητήσῃ διὰ τί ἐν μέσῳ τῶ λόγῳ ἀνακεφαλαίωσιν ἔταξεν—ἴδιον γάρ ἐστι τῶν ἐπιλόγων τὸ ἀνακεφαλαίουσθαι—λέγομεν ὅτι αὕτη λέγεται ἀνακεφαλαίωσις μερικὴ ἐνὸς ἐκάστου κεφαλαίου, ὡς τελῶς αὐτοῦ τοῦ λόγου καὶ τῶν ἀγώνων. ACDGRIV.

729, 14. Ὅτι τοῖνον δλην συγχεῖ] Ἔτι τοῦ συμφέροντος εἰσιν οἱ λόγοι. TCV.

Ὅτι τοῖνον δλην συγχεῖ] Πληρώσας τὸν δέκα τόπους ἐπιλογίζεται τὸ πρῶτον ἐπιχειρήματα. Ἐπιλογίζεται δὲ ἀνακεφαλαίουμενος τῶν δέκα τόπων τὴν δύναμιν. Y. Πληρώσας τὸν ἐπιλογον μεταβαίνει πάλιν ἐκ' ἄλλῃν ἔξτασιν τοῦ συμφέροντος, ἐντεῦθεν ἀποδεικνύς ἀδύνατον τὸ προσεταγμένον ὑπὸ τοῦ νόμου. Οὐ μὴν ἀγνοητέον ὅτι τὸ δυνατόν ἐπὶ τὸ συμφέρον ἔχει τὴν ἀναφορὰν. Ὅπως δὲ κέρηται τόποις ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ δυνατόν ἐπιχειρήματος πάλιν ἐπισκεψόμεθα. Ἔστι τοῖνον ὁ πρῶτος τόπος ἀπὸ τρόπου κατὰ τὸ ἐνδοξόν, τίνι τρόπῳ καὶ τίνι κανόνι τῆς πολιτείας χρώμενοι τὰ πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα καταεργάζονται πρόκαια, καὶ κατὰ γῆν στρατεύονται καὶ κατὰ θάλατταν ναυμαχοῦσι. Τῶ γράφειν ψηφίσματα, φησὶ, νόμους περὶ εἰσφορᾶς, περὶ τριηραρχῶν, τῶ τοὺς μὴ κειθόμενοις τοῖς νόμοις μὴδὲ τοῖς ψηφίσμασι κολάζεσθαι κληρονομήων τῶν δικαστηρίων καὶ δεσμὸν καταγινωσκόντων τῶν ἀπομοιούσων. Εἰ δὲ οὗτος τῶν δεσμῶν ἀνήσται, ἀνατρέπει τὸν τρόπον τῆς πολιτείας. Ἀνατρέπων δὲ τὸν τρόπον καὶ τοὺς κανόνας, διαρπείρει τὴν δόξαν τῆς πόλεως. RY.

729, 15. Φιλοτιμίας] Φιλοτιμίαν τὴν δόξαν λέγει. A.

730, 7. Ἄλλὰ μὴ τὸ προσήκον ποιῆ] Παραγράφημα καταβάλλων τὰ χρήματα. TCV.

730, 8. Ἐροῦμεν νῆ Δία τοῖς Ἑλλησιν] Ἡ χάρις μετὰ θυμοῦ μεμιγμένη. Τιοῦτος γὰρ ἐστὶν ὁ ῥήτωρ. Διαλέθει τὰς ἐξ ἀπάτης διαβολὰς καὶ διαφυγάς, τῶ μὴ ἐννήσεται ἢ ποιῆσαι τῶν δεόντων. Ἐνάτην δὲ πρυτανεῖαν τὸν ἔνατον μῆνα λέγει. TCV.

730, 23. Ἔτι τοῖνον, ὃ ἄνδρες] Τόπος δευτέρος οὗτος τοῦ δυνατοῦ ἀπὸ τῆς χρείας περὶ τὰ ἱερά καὶ δσια. Ἀναφέροιο δ' ἂν ἐπὶ τὸ ἀναγκαῖον, ὅτι ἀνάγκη δεσμεύειν τοὺς ὀφειλοντάς ἱερά καὶ δσια χρήματα, ἴνα θύηται τὰ ἱερά καὶ μεταλαμβάνωσιν οἱ δικάζοντες καὶ ἐκκλησιάζοντες καὶ βουλεύοντες τῶν τεταγμένων μισθῶν ὑπὸ τῶν νόμων. Ἡ καὶ ἐστὶν ὁ μὲν πρότερος τόπος τοῦ ἐνδοξοῦ, εἴτα ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου. RY.

731, 4. Τῶν ἐκ τῶν τελῶν χρημάτων τῆ διοικήσει] Τῆ διοικήσει μὲν οὖν λέγει τῆ δαπάνῃ καὶ τοῖς ἀναλώμασι. Προκαταβλήματα δὲ, τοῦτ' ἐστὶ τὰ ὀφειλοντά προσκαταβληθῆναι εἰς ἀνεπλήρωσιν τῶν ἀναλωμάτων· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν τελῶν τῶν ἀπὸ τῶν λιμένων καὶ τῆς ἀγορᾶς ἀντρίσκειτο εἰς τὰ ἱερά καὶ εἰς τὸ δικαστικὸν καὶ εἰς τὸ βουλευτικὸν καὶ τοὺς ἱππέας καὶ τὰ ταῦτα. Ἐπει δὲ οὐκ ἐπάρκει ταῦτα τὰ χρήματα, πολλὰκις προστίθεται καὶ ἔξωθεν ἕτερα παρὰ τῶν ὀφειλόντων, ἃ ἐκάλουν προκαταβλήματα. RY.

Τῶν ἐκ τῶν τελῶν] Κυρίως μὲν τέλη ἐπὶ τῶν λιμένων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τῆς χώρας. ACDGRTV.

731, 5. Τὰ προσκαταβλήματα] Οἶον, αὐτὰ τὰ προστιμήματα τοῖς χρεωστοῦσι καὶ μὴ βουλομένοις καταβάλλειν ἕως τῆς ἐνάτης πρυτανείας, οἱ, ὡς ᾗδη ἔγνωμεν, καταβάλλον τὰ διπλά. Διὸ καὶ προσκαταβλήματα λέγεται διὰ τὸ καταβάλλειν. ACDGRTV.

731, 13. Ὅκτὸς] Ἄντι τοῦ πρυτανείας. Α.

731, 15. Οὐ δικάσει τὰ δικαστήρια] Οὐ μόνον οἱ δικασταὶ ἐλάμβανον μισθὸν, ἀλλὰ καὶ ἡ βουλή καὶ ὁ δήμος, ἔξ ὧν ἐπιφέρει « ἀλλὰ ἀμισθὶ ταῦτα ποιήσομεν. » ATCV.

731, 19. Ἀλλὰ νῆ Δ' ἀμισθὶ ταῦτα] Οὐκ ἔστι τοῦτο ἀντίθεσις, ἀλλὰ νόημα ἐν ἀντιθέσει σχήματι κείμενον, ἵνα χλευαστικῶς διαλεχθῆι πρὸς τὸν Τιμοκράτην, ἵνα παροφῆναι τοὺς ἀκούοντας, εἰ μάλ्लοιεν δικάζειν ἀμισθοί. Υ. Ἄντιπίπτον, ἀλλὰ, εἰ καὶ μὴ χρήματα ἔσται, τὰ δικαστήρια ποιήσομεν καὶ χωρὶς μισθοῦ. Ἔστι δὲ οὗ τῆ φύσει ἀντιπίπτον. Οὐ γὰρ ἂν τις εἴποι καθ' ἑαυτῶν τῶν δικαστῶν, ἀλλ' ὡς τοῦ Τιμοκράτους τοῦτο ἀπαυτοῦντος· καὶ ἔστι συγρηστικόν. Τῷ γὰρ νῆ Δ' αὐτῶν οὐδ' ἄλλω ἐπὶ διασυρμῆ χρῆται, [οἶον] « ἀλλὰ νῆ Δ' αὐτὰ τὰ πατῆρα καὶ « παπῆρα. » TCV.

731, 23. Χρῆν γὰρ] Οὐκ ἔστιν ἕτερος τόπος οὗτος, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ κατασκευαστικὸς ἀπὸ τρόπου. Τί δ' ἂν ἴδει σε προσθεῖναι τῷ σεαυτοῦ νόμῳ, Τιμόκρατες; τὰς ἀπαιτήσεις πάσας κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας περὶ ἐκάστου γίνεσθαι νόμους, καὶ εἰ γέγραπται ἐν τινι ψηφισματι ἡ νόμος εἶναι τινα εἰσπραξὶν κατὰ τῶν δεινῶν, ταύτην εἶναι κυρίαν καθὼς ὀφείλει εἶναι κυρία. Λέγει δὲ ταῦτα διὰ τὸ γραφῆναι ἐν τῷ ψηφισματι Ἐδικτήμονος γενέσθαι μὲν διαδικασίαν τοῖς πρέσβεισι πρὸς τοὺς τριηράρχους, τοὺς δὲ ἡττηθέντας, εἰ τις μὴ ἀποδοῖσθαι, εἰσπράττεσθαι κατὰ τοὺς νόμους τοὺς τελωνικῶς. RY.

731, 29. Νῦν δὲ κύκλω φύγων] Ἄντι τοῦ πανταχόθεν. Τοὺς τελωνικῶς δὲ τοὺς περὶ τελῶν καὶ τελωνῶν. TCV.

732, 3. Διὰ ταῦτα οὐ προσέγραψε τοῦτο] Ἐπειδὴ δεσμὸν ἠπέλει οἱ τῶν τελωνικῶν νόμους. ATCV.

732, 6. Ἰππέας] Καὶ γὰρ καὶ οἱ ἰππέας μισθὸν ἐλάμβανον ἐν εἰρήνῃ ὑπὲρ τοῦ τρέπειν τοὺς ἵππους. TCV.

732, 10. Οὐ τοίνυν μόνον τὰ δικαστήρια] Πόρρωθεν ᾗδη λόγων τὴν ἀντίθεσιν ταῦτα εἴρηκεν. Εἰ γὰρ φησι Τιμοκράτης φιλόανθρωπον εἶναι τὸν νόμον, σκοπεῖται δτι φιλόανθρωπον τοῖς ἀστρατεύουσιν, τοῖς πατραλοῖαι καὶ κακουργοῖς ἐποίησε, βλαβερὸν δὲ τοῖς ἱεροῖς, τῷ δήμῳ, ταῖς ἐκκλησίαις. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ τόπος ἀπὸ τοῦ ἀδόξου, ἦτοι ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦ· ὡς γὰρ βούλει, λέγει. RY.

732, 11. Ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀδικούσι] Οὐχ ὅτι ὑπὲρ τούτων τίθειεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ καὶ τοῦ καταδικάζεσθαι πολλάκις χρήματα τούτους, ἠδυνήθη σοφισασθαι. Διὸ καὶ ἐπάγει τοῦτο, ἐπειδὴ σοφισμοῦ πλήρες ἐδόκει εἶναι τὸ βῆμα· τὰς γὰρ ὑπαρχούσας ἐκ τῶν νῦν καὶ τὰ ἐξῆς. ACDGRTV.

732, 17. Λεγόντων γὰρ τῶν νόμων] Περὶ κλοπῆς. Β.

732, 25. Καὶ γὰρ εἰ φορτικώτερον] Σημεῖωσαι· ὁμολογία τοῦ τομήματος. Β.

Λεγόντων γὰρ τῶν νόμων] Σφάλλει ὡς τοῦ νομίμου εἶναι· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ λέγει δτι Σόλων τὸ καὶ τὸ λέγει ὡς τὸ συμφέρον βλέπων, ὁ δὲ οὐ μιμεῖται αὐτὸν, ἀλλ'

ἀσυμφόρως γέγραφε τὸν νόμον. Ἀπολογίαν δὲ ποιεῖται καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Διοδώρου, δτι δι' ὧν βούλεται ἰσχυροὺς εἶναι τοὺς κατὰ τῶν πατραλοῖων νόμους, δηλὸς ἔστι παρεσκευασμένους τοὺς γονέας τιμῶν· ὥστε μάτην αὐτὸν σεσοκοφαντῆσθαι ὑπὸ Ἀνδροτιῶνος, ὡς τὸν πατέρα ἀνηρηκότα. TCV.

732, 28. Ἴνα ἐν Ἄδου τοῖς ἀσεβείαι] Οἶον τοῖς περὶ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Τιτὸν καὶ τὸν Ἰξίονα. Ἐπειδὴ οὐκ ᾔσθετο ὡς δτι τὰ τοιαῦτα τολμηρὰ ποιητικῆς μᾶλλον ἔστιν, ἀλλ' οὐ βητορικῆς, ὥσπερ συγγνώμην ᾗτησεν εἰπόν· « καὶ γὰρ εἰ φορτικώτερον· » ὁ ἔστιν ἀνόητος, ὡς φησὶν Ἀθανάσιος. ACDGRTV. Ὁφείλει, φησὶ, μάλιστα διὰ τοῦτο ἀποθανεῖν, ἵνα ἐκεῖ θεῖς τούτων τὸν νόμον, τοὺς κακούργους τιμωρίας λύσῃ, ἡμᾶς δὲ ἐάτω ζῆν ὡς πολιτευόμεθα. TCV.

733, 6. Ποδοκᾶχη] Βασανιστήριον τί ἔστιν ὄργανον, εἰς ὃ στρεβλοῦνται τῆς δεσμοῦμενος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας. Τοῦτο καλεῖται καὶ ποδοστράδη. ACDGRTV.

733, 9. Περὶ τοῦ τιμήματος] Ὁ ἔστι περὶ τῆς τιμωρίας. ACDGRTV.

733, 14. Ἐὰν δ' ἄλλῳ] Εἴποι ἂν τις, πῶς λέγει « ἐὰν ἄλλῳ, » καίτοι προεῖπεν δτι « εἰσαγόντων αὐτὸν εἰς τὴν Ἥλιατον. » Πῶς δὲ ἐδύναντο αὐτὸν εἰσαγαγεῖν, μὴ κατασχεθέντος αὐτοῦ; λέγομεν δτι τὸ « ἐὰν ἄλλῳ » ἐνταῦθα λέγει οὐκ, ἂν κατασχεθῆι, ἀλλ', ἐὰν ἄλλῳ διὰ τῆς κρίσεως ποιήσας ἐφ' ᾧπερ συνελήφθη. Τὸ δὲ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι ἀντὶ τοῦ παθεῖν εἰς τὸ σῶμα, ἀποτίσαι δὲ χρήματα. ACDGRTV.

733, 16. Ὁμοίος γε] Τοῦ αὐτοῦ τρόπου τοῦ ἀδόξου καὶ τοῦτο κατὰ ἐξέτασιν ἐκ διαφορᾶς Τιμοκράτους καὶ Σόλωνος. Ἄχρι μὲν οὐν τούτων ἐπλήρωσε τῶν δύο ἐπιχειρημάτων τοὺς τόπους, τοῦ τε ἀσαφοῦς καὶ τοῦ ἀδυνάτου. RY.

Ὁμοίος γε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Σόλων ὁ νομοθέτης] Κατὰ ἀντεξέτασιν ἐκ διαφορᾶς Τιμοκράτους καὶ Σόλωνος, ἵνα ἐκ τῆς δόξης τοῦ προσώπου δεῖξῃ αὐτὸν πλέονε παρανομώτατον. Ἀντίθεσιν δὲ οὐδεμίαν ἐνταῦθα πρὸς τὸ συμφέρον ἔθηκεν· οὐ γὰρ ἔλυσε αὐτῷ παραβαρῦναι τοῦ οὐκ εἰσὶν κεφαλαίου τὴν ἰσχύν. Ὅταν δὲ ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ Τιμοκράτους λογίζηται, τότε κινήσει τὴν ἀντίθεσιν λέγων ὡς ἀποπον ἔγραψας, ὅπως μηδεὶς Ἀθηναίων δευθήσεται, καὶ αὐτὸς πείσεται τι κακόν. TCV.

733, 18. Βελτίους ποιεῖ] Οὐκ εἴπε κολάζει, καίτοι ἐν τοῖς προσηρημένους περὶ κολάσεως διεξεργόμενος, ἀλλὰ βελτίους ποιεῖ, σωφρονισμὸν εἰπόν τὴν κόλασιν· ὥστε τὴν Τιμοκράτους δοκοῦσαν φιλόανθρωπίαν βλαβερὰν εἶναι, τὴν δὲ Σόλωνος τιμωρίαν οὐ κόλασιν, ἀλλ' ὠφέλειαν. ACDGRTV.

733, 26. Τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ] Τὸ σχῆμα ἀποκοπῆς. Α.

Οἱ καὶ ζῶντας ἀναγκάζουσι] Περὶ παιδῶν. Β.

734, 5. Βούλομαι τοίνυν] Ἀνακαφαλαιώσας πάλιν τέλειος τῶν δύο κεφαλαίων, τοῦ τε νομίμου καὶ τοῦ συμφέροντος. ACDGRTV. Εἰ δέ τις ζητήσει τίνας ἔνεκα τὸ δικαίον παρέλιπεν, ἐροῦμεν, οὐ παρήκεν, ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν ἦν ἰσχυρὸν, φανερώς μὲν αὐτὸ οὐ τίθησι, κατασπερρεῖ δὲ αὐτὸ πανταχοῦ. TCV.

Βούλομαι τοίνυν ὑμῖν] Ἐπιλογίζεται πρῶτον ἐξ ἀνακαφαλαιώσεως καὶ ἀναμνήσεως τῶν προσηρημένων κατὰ ἀπαριθμησιν, πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον λέγων. Ἐν δὲ τούτοις διεῖλε τὸ περὶ πρόσωπον νόμιμον καὶ τὸ περὶ τὸ πᾶγμα, τοῦ δὲ συμφέροντος τὰ δύο ἐπιχειρήματα καὶ

τοὺς τόπους εἰπαὶν κερητήσατο. Ἐἴτα μετὰ τὴν ἀνακα-
φαλαίωσιν ἄλλο εἶδος συγγνώμης ὑφείλετο. Ἐπιβολεύεσθαι
γάρ, φησὶ, καὶ οὐ γινώμης διαμαρτυρῶν ἔγραψεν. Ἐπὶ
τούτοις τίθησι λοιπὸν τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου ἀντίθεσιν, προ-
δήλων μὲν οὐ τίθει· οὐδὲ γὰρ γυμνάς συνήρα· πόθεν
οὖν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀντιθέσεως; θαυμάζω δὲ, ὡς ἄνδρες δικασ-
ται, τῆς ἀναιδείας αὐτοῦ. Θαύμασον δὲ τὴν μεταχείρισιν
ἔτι πρὸ τῆς θέσεως ἢ λύσεως, καὶ συμπλέκεται τῇ ἀντιθέσει
τὸ ἐναντιώμα. Τί γὰρ φησιν; ὁ μετὰ Ἀνδροτίκωνος
ἀπανθρωποτάτως ἀν χρησάμενος τοῖς κολάταις, ὁ μὴδὲνα
ἔλιον περὶ αὐτοῦ ἐπειδείξάμενος, οὗτος τοὺς κλέπτας καὶ
τοὺς τὰ ἱερὰ χρήματα κατέχοντας φιλανθρωπεύεσθαι λέγει.
Καὶ ἔτι ἑτέρωθί σου τοῦ λόγου παρβείξῃ τὴν ἀντίθεσιν.
Τί γὰρ φησι; καὶ οὕτω πρὸς τὸ κληθὸς προσσηνέκται.
Οὐκοῦν τὸ μὲν νόμιμον προηγούμενόν ἐστι κεφάλαιον,
καὶ τὸ συμφέρον ὁμοίως προηγούμενον τῷ Δημοσθένει, τὸ
δὲ δίκαιον εἰσῆκται κατὰ τὸ Τιμοκράτι ἐπόμενον, ἀντι-
προτεινόμενον παρὰ τοῦ ἀντιδίκου. Ὁ δὲ προηγούμενόν
ἐστὶ τῷ Δημοσθένει κεφάλαιον, Τιμοκράτι ἐπόμενον καλὸν,
τὸ τε νόμιμον καὶ τὸ συμφέρον. Θαυμαστῆς δὲ ὄσης τῆς
κατὰ τὴν ἀντιθέσιν μεθόδου, ἔτι θαυμασιωτέρα ἡ κατὰ
τὴν λύσιν μέθοδος. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ συγκρίσεως κατὰ
ἀντιθέσιν. Τίνες οὖν μᾶλλον ἀδικοῦσι τὴν πόλιν, καὶ
τίνες δικαιότερον καταβάλλειν εἰσὶν, οἱ διὰ πενίαν κλέ-
ψαντες, ἢ οἱ πρέσβεις αἰρεθέντες καὶ πλούσιοι ὄντες, εἴτα
ὑφελόμενοι; καὶ τοῦτο δὲ δεῖ εἰδέναι, ὅτι φοβούμενος τὴν
ἀπὸ τοῦ δικαίου ἐφομαρτούσαν ἀπανθρωπίαν (πικροῦ γὰρ
τὸ διορῆσθαι τοὺς ἀδικούντας δίκην δίδοναι) οὐκ ἀπὸ
τοῦ οὐκίμου προσώπου τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἐργάζεται, ἀλλὰ
παρὰ πᾶν τὸ κεφάλαιον ἄνω καὶ κάτω τὸν Σόλωνα θρυλεῖ,
καὶ ἔτι πικρῶς κατὰ τὸν ἀδικούντων νομοθετεῖ· ἀξιόπι-
στος γὰρ ὁ Σόλων. RY.

734, 7. Πρῶτον μὲν παρὰ τοῖς νόμοις] Τοῦτό ἐστι τὸ
τοῦ νομίμου προσώπου· τὸ δὲ δεύτερον τοῦ νόμου αὐτοῦ.
TCV.

734, 9. Τρίτον δὲ] Ἰστέον ὅτι οὐ λέγει ἐνταῦθα περὶ
τοῦ τρίτου κεφαλαίου, ὃ ἐστὶ τοῦ δικαίου, ἀλλὰ περὶ τοῦ
συμφέροντος. Τρίτον δὲ αὐτὸς ἐκέλευεν ἐνταῦθα τὸ συμ-
φέρον, οὐ πρὸς τὴν τάξιν τῶν κεφαλαίων, ἀλλὰ πρὸς τὴν
διαίρεσιν. Τὸ γὰρ νόμιμον κεφάλαιον εἰς δύο διείλεν,
εἰς τὸ παράνομον καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς νόμοις. Οὐ-
κοῦν ἕως πρὸς τὰ δύο μέρη τοῦτο εἶπε τρίτον· ἐπεὶ πρὸς
αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ νομίμου κεφαλαίου καλὸν δεύτερον
λέγει τὸ συμφέρον. ATCV.

734, 20. Πανταχόθεν μὲν τοίνυν] Ἄλλο εἶδος ἐπιλό-
γου ἀπὸ τῆς γινώμης τοῦ τεθεικότος τὸν νόμον ἐργάζεται,
ἵνα τὰ τῆς συγγνώμης ἀφέλῃται. S.

734, 24. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων] Εἰ μὲν ἐκ προνοίας τέ-
θεικεν, εἰ κατὰ ἄγνοιάν τι καλὸν ἀπὸ τύχης γράψαι·
ἐπειδὴ δὲ ἐκ μελέτης, οὐδὲν ἔχει καλῶς. Τὸ γὰρ οὐδὲ
ἄκων ἀναφέρει μὲν συγγνώμης, λύσεως δὲ λάθρα τοῦ δι-
καίου οὐ ἔχει προσφέρειν Τιμοκράτης. Οὐ φανερῶς δὲ
αὐτὸ τίθησιν, ἐπειδὴ ἴσχυε ταύτη. TCV. Ὁ ἄκων καλὸν
τι ποιήσας οὐκ ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ σπουδαῖος διὰ τοῦτο
λέγεται· χωρὶς γὰρ προαιρέσεως οὐκ ἔστιν ἡ ἀρετὴ· οὐδεὶς
δὲ ἄκων πράττειν ἐκ προαιρέσεως πράττει. Ὅμως εἰ Τι-
μοκράτης, ὁ τὸν νόμον ἐκ προαιρέσεως ἀνεκίτηθειον καὶ
παράνομον τεθεικώς, εἰ τι ἐν αὐτῷ ἄκων ὀρθῶς ἔγραψεν,
ἐκ μὴ ἑκαίνου, ἀλλὰ γε συγγνώμης ἄξιος κρινέσθω. P.

734, 28. Θαυμάζω δὲ] Ἐντεῦθεν ἢ ἀπὸ τοῦ δικαίου

ἀντιθέσεως. Ἥτις καταγίνεται καθαρῶς εἰς τὴν καταδου-
μῆν τῶν περὶ τὸν Ἀνδροτίκωνα, ἣν ἔφησεν ὁ Μένανδρος
δεύτεραν εἶναι ὑπόθεσιν. Ὅρα δὲ ὅτι πρὸ τῆς θέσεως
ἢ λύσεως καὶ συμπλέκεται τῇ ἀντιθέσει τὸ ἐναντιώμα.
RY.

735, 10. Ὅτι αἱ λύσεις τῆς ἀντιθέσεως τὸ δίκαιον κε-
φάλαιον ἔχουσιν. Οὐκοῦν φανερὰ γέγονεν ἡ διαίρεσις καὶ
μᾶλα τηλαυγής, ὅτι τὸ μὲν ἀσύμφορον αὐτῶν κατασελεύ-
σται δι' ἐπιχειρημάτων δύο, τοῦ τε ἀσφαροῦς καὶ τοῦ ἀδυ-
νάτου, μετὰ ταῦτα δὲ τίθειται ἡ ἀπὸ τοῦ δικαίου ἀντιθέσις,
μᾶλλον δίκαιον φιλανθρωπεύεσθαι τοὺς ἰνδραῖς τῶν πολι-
τῶν. Ἐἴτα ἐπὶ ἔρχεται τὸ δίκαιον πρὸς λύσιν τῆς ἀντιθέ-
σεως, ὃ καί ται ἕως κεφαλαίου προηγούμενον. Οὐκοῦν τὸ
μὲν νόμιμον προηγούμενον κεφάλαιον καὶ τὸ συμφέρον,
τὸ δὲ δίκαιον εἰσῆκται κατὰ τὸ ἐπόμενον πρὸς λύσιν τῆς
ἀντιθέσεως. S.

735, 16. Εἰ μὲν τις] Ἐντεῦθεν ἢ κατὰ τὴν λύσιν μέ-
θοδος. Καὶ ἔστι πρῶτος τόπος οὗτος συγκριτικῆς ληφθείς
ἀπὸ τοῦ μεζόνος. RY.

Εἰ μὲν τις ἀγορανόμος] Ἀπὸ συγκρίσεως ἀρχεται κατὰ
ἀντιθέσιν, τίνες μᾶλλον ἀδικοῦσι τὴν πόλιν, ἀστυνόμοι
καὶ δικασταὶ κατὰ δήμου γινόμενοι, διὰ πενίαν καὶ
ἀκαίδευσίαν καὶ ἀπειρίαν ὄξαντες ἐν ταῖς εὐθύναις κελλο-
φάναι, ἢ πρέσβεις αἰρεθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου κλοῦσθαι,
ὑψηλόμενοι ἱερὰ καὶ ὄσια χρήματα καὶ πολλὸν χρόνον
ἐκκαρτερωμένοι; ἀξίον δὲ ζητῆσαι τοῦ τόπου τὸ δοκοῦν
ὑπορμαῖν. Φησὶ γὰρ τοὺς μὲν πρέσβεις βοηθεῖσθαι τῷ
νόμῳ, τοὺς δὲ ἀστυνόμους καὶ δικαστὰς κατὰ δήμου γε-
νομένους μὴ βοηθεῖσθαι. Καί ται γε, εἰ ὁ νόμος τὸν
δεσμὸν ἀρήσιν, ὁμοίως τοὺς πᾶσιν ἀρήσει. Πᾶς οὖν
αἰὼν τε τοὺς μὲν βοηθεῖν, τοὺς δὲ οὐ βοηθεῖν αὐτῶν; εἰ
μὴ τις λέγοι ὅτι οὐκ ἀφαιρεῖ τὴν δεκακλασίαν τῶν ἀστυ-
νόμων. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο σαφὲν. Ποῦ τοίνυν τὸ σφρα-
γμα; ὅτι οὐ περὶ τοῦ δεσμοῦ διαλέγεται, ἀλλὰ περὶ τοῦ
πότεροι δικαιότεροι εἰσὶν ἰκτινύναι, οἱ πρέσβεις ἢ ὑψηλόμε-
νοι, ἢ οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ ἀγορανόμοι τὴν δεκακλασίαν
διότι ἔλασαν. Οὐ περὶ τοῦ νόμου γὰρ διαλέγεται, ἀλλ'
αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐξετάζει μόνον τὸ δίκαιον, τίνες δικαιό-
τεροι καταβάλλειν εἰσὶν, οἱ διὰ πενίαν κλέψαντες, ἢ οἱ
πρέσβεις αἰρεθέντες καὶ πλούσιοι ὄντες, εἴτα ὑφελόμενοι.
Ὁ δὲ ἀγαμὶς τῆς μεθόδου, τοῦτο προηγήσατο· φοβούμενος
γὰρ τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου ἐφομαρτούσαν ἀπανθρωπίαν —
πικροῦ γὰρ τὸ διορῆσθαι τοὺς ἀδικούντας δίκην δίδοναι—,
οὐκ ἀπὸ τοῦ οὐκίμου προσώπου τὸ κεφάλαιον λέγει, ἀλλ'
ἄνω καὶ κάτω Σόλωνα θρυλεῖ· τοῦτον γὰρ ἀπ' ἑαυτοῦ
τοῦτο νομοθετοῦντα πᾶς ἐν τις ὤμων ὑπλάσθαι εἶναι.
Διόπερ ἀπὸ τῆς ποιότητος τοῦ Σόλωνος ἐργάζεται· ἀξιό-
πιστος γὰρ ἔστιν ὁ Σόλων καὶ ἐπισιμώτερος. Ἔστι δ'
ἀγορανόμος ὁ ἐπόπτης τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς, ἀστυνόμος
δὲ ὁ ἐπὶ τοῦ εἶναι καθαρῶν τὴν πόλιν ἀσχολούμενος, ὁ
καρ' ἡμῖν πατήρ. TCV.

Ἀγορανόμος] Ὁ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὠνίων ἐπιμελούμενος,
ἐν τίνες καλοῦσι λογιστὴν ἢ ἔφορον. Ἀστυνόμος δ' ὁ
τῶν δημοσίων ἐπιμελούμενος καὶ τοῦ καθαρῶν εἶναι τὴν
πόλιν, ἐν καλοῦσι τίνες πατήρ τῆς πόλεως. AR.

Ἡ δικαστῆς κατὰ δήμου γινόμενος] Ἐγγίνοντο γὰρ
κατὰ δήμου, οἷον ἐν τοῖς Παιανιεῦσι καὶ ἐν ἄλλοις δή-
μοις, δικασταί. Ὁρσεῖλες οὖν πρὸ τοῦτου, εἴκαρ φου
δεῖν εἶναι φιλανθρωπος, καὶ ἐπὶ τούτων θεῖναι τὸν νόμον.
Ταῦτα δὲ πάντα λέγει ἀναίρων τῷ ἰσχυρῶν τοῦ ἰσχυροῦ

καὶ τὸ δίκαιον, ἵνα δεῖξῃ αὐτὸν οὐ διὰ φιλανθρωπίας νομοθετήσαντα, ἀλλὰ διὰ τούτους. TCV.

735, 18. Χρόνον πολλὸν] Οὐχ ἀπλῶς τοῦτο λέγει, ἀλλὰ βούλεται σημαίνει τὴν ἐναντίαν πρωτανίαν, ἵνα δεῖξῃ αὐτοῖς διὰ τούτου χρωστούοντας τὰ διπλά. ATCV.

735, 21. Καίτοι γ' ὁ Σόλων] Δεύτερος τόπος οὗτος ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. Ὅρας γὰρ ὅτι περὶ ἐλαττόνων κλημμάτων ὁ Σόλων μεγίστην τιμωρίαν ἔδωκεν. RY.

Ἄλλη ἀναιρέσις τῆς φιλανθρωπίας. Ἴδου γὰρ ὁ Σόλων, φιλανθρωπότερος αὐτοῦ ὢν, κολάζει τοὺς ἀδικούντας· οὗτος δὲ ἀφίησιν, ὡς ἐπιδείξομεν. Ἔστι δὲ ὁ τόπος οὗτος τῆς ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος συγκρίσεως, τοῦ πρὸ τούτου ὄντος ἀπὸ τοῦ μείζοντος. Οἰκείος δὲ τῶν τόπων ἑκάτερος. Ἐπειδὴ γὰρ περὶ ἀνδρῶν πρόσθεον κεκοσμήτων ποιεῖται τὸν λόγον, ἀναγκαίως καὶ τοῖς παραδείγμασιν οἰκείους κέχρηται. Ὅρας γὰρ ἐνταῦθα ὅτι περὶ τῶν ἐλαττόνων κλημμάτων μεγίστας τιμωρίας ὁ Σόλων ἔδωκεν. TCV.

735, 28. Εἰ μὲν τις μεθ' ἡμέραν] Περὶ κλοπῆς. B. Μεθ' ἡμέραν λέγει ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. ATCV.

Νύκτωρ] Ἐν νυκτὶ μερίζονα τὴν τιμωρίαν ἔδειξεν, ἐπειδήπερ μετξόν ἐστὶ τὸ ἐγκλημα τῆς νυκτός. Ἐν γὰρ ἡμέρᾳ δύνανται τις καὶ βοηθοὺς καλεῖσθαι ἑαυτῶν, ἐν δὲ νυκτὶ οὐκίτι. ACDGRTV.

736, 3 Ὡν αἱ ἀπαγωγαὶ εἰσὶν] Ἀντὶ τοῦ καθ' ὧν αἱ ἀπαγωγαὶ εἰσὶν, ἵνα δηλώσῃ τῶν ὑπὲρ τῶν πενήτηκοντα δραχμῶν· οἱ γὰρ κλέπτοντες ἤττονα τῶν πενήτηκοντα δραχμῶν ἤττονα ἔπασχον. ACDGRTV.

736, 6. Ἐκ Λυκείου] Τρία ταῦτα γυμνάσια παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. Ἦν δὲ καὶ ἱερὰ, ἐπὶ μὲν τοῦ Λυκείου Λυκοτόνου Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ τοῦ Κυνόσαργος τοῦ Ἡρακλέους, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀκαδημίας αὐτοῦ τοῦ Ἀκαδήμου τοῦ ἥρωος, ἔξ ὧ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτως διὰ τοιαύτας αἰτίας. Ἦ μὲν Ἀκαδημία ἀπὸ ἥρωός τινος Ἀκαδήμου κτίσαντος τὸν τόπον, ἔνθα καὶ διατριβὴν εἶχεν ὁ Πλάτων. Ὁ δὲ τόπος τῆς εὐθείας τῆς Ἀκαδημίας προπαροξύνεται, ἐπειδὴ καὶ ἡ εὐθεία τοῦ Ἀκαδήμου, ἔξ ὧ ἐκλήθη, προπαροξύνεται. Τὸ δὲ Κυνόσαργες ἀπὸ τοῦ ποτε θυνόντων τῶ Ἡρακλεῖ κόνα λευκὸν ἀρκάει τὰ μηρία τοῦ ἱερίου καὶ ἀποθίσθαι αὐτὰ εἰς τὸν τόπον τούτον, ἔνθα ἐστὶ τὸ γυμνάσιον. Ἦ δὲ εὐθεία τὸ Κυνόσαργες καὶ αὐτὴ προπαροξύνεται· ἡ σύνθεσις γὰρ πάλιν ἀνεπίμψε τὸν τόπον. Τὸ δὲ Λυκίον Λυκοτόνου Ἀπόλλωνος, ἢ ὅτι νόμιος ὁ θεὸς νομιάζεται ἀπὸ τοῦ θητεῦσαι Ἀδμήτην καὶ ἀνάγκη ἦν ἀνελεῖν ὡς νόμιον τοὺς λύκους τοὺς ἐχθροὺς ὄντας ταῖς ποιμνίαις. Ἦ ὅτι λύκων ποτὲ ἐπιελθόντων τῇ πόλει τῇ τῶν Ἀθηναίων καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀναιρούντων ἔχρησεν ὁ θεὸς θῆειν μάλιστα ἐν τῷ τόπῳ, καὶ λοιπὸν ἐκ τῆς ὁσμῆς ἀπόλλυντο οἱ λύκοι, καὶ ἐκ τούτου χάριν ὁμολογούντες οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι ἱερὸν ἐκείσε αὐτοῦ καταστήσαντο, καλεῖσάντες αὐτὸ Λυκοτόνου Ἀπόλλωνος. ACDGRTV.

736, 7. Ἀηκθίων] Ἄγγειον, ὅπερ οἱ ποιμένες ἐγκραμῶσι τῇ ζώνῃ. B.

736, 21. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν διπλάσια] Ἀπὸ κοινοῦ φέτο δειν. P.

736, 29. Καίτοι ἔγωγ' ὄμην] Τρίτος οὗτος τόπος ἀπὸ τοῦ τρόπου κατὰ τὸ ἐναντίον. Ὅρας γὰρ ὅτι περὶ τρόπου διαλέγεται ὅπως ἐχρήσῃ αὐτῶν νενομοθετημένα. RYTCV.

737, 16. Καίτοι, ὦ Τίμοκρατες] Τέταρτος τόπος οὗτος

ἀπὸ τοῦ Ἰσου κατὰ τὴν ἀξίαν· ἐνταῦθα γὰρ περὶ ἰσότητος καὶ τῆς κατ' ἀξίαν ἐκάστου τιμωρίας ποιεῖται τὸν λόγον. RYTCV.

737, 25. Τοῖς λείπουσι τὰς τάξεις] Ὅτι λιποτάκτης οὐ λέγεται. A.

Οὐ γὰρ δὴ ἐρεῖ γε] Ἀντιπίπτοντος λόσις. Ἔλεγον γὰρ πολλάκις ὅτι οὐχ οὕτω δεῖ κολάζειν σφοδρῶς, ἀλλ' ἡπιώτερον. Αὐτοὶ δὲ αὐτὸ, οὐ πάντως δὲ τούτου ἔπασχον, ἀλλ' ὡς αὐτὸς βούλεται, οὕτως εἰσάγει. Σημαίνουσι δὲ ἐν τῷ, α τοῖς λιποῦσι τὰς τάξεις, α φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι λιποτάκτης συνθέτως οὐ λέγεται· ἢ γὰρ ἂν ἔλεγεν οὕτως. TCV.

738, 8. Διαφέρει δὲ] Τὸ διαφέρει ἀντὶ τοῦ υπερβάλλει· καίτοι οὐτε ἐκλεψας οὐτε ἱεροσύλησας. Ἀλλὰ δριμύς τούτου ποιεῖ· αὐτὸς γὰρ τοῦτο φάσκει ἱεροσυλλας, τὸ μὴ δοῦναι τὰ χρήματα τῆς θεοῦ. RY. Τὸ διαφέρει υπερβάλλει· δεινότερον γὰρ ἀποφαίνει. Τινὲς καὶ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τὸ διαλλάττειν. Καίτοι γε οὐτε ἔκλεψαν οὐτε ἱεροσύλησαν, ἀλλὰ δριμυτικῶς τούτου ποιεῖται. Αὐτὸς γὰρ τοῦτο φάσκει ἱεροσυλλαν, τὸ μὴ δοῦναι τὰ χρήματα τῆς θεοῦ. Τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους γίνεται. Ὁ μὲν οὖν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, ἀπὸ τοῦ τέλους ποιεῖ· ὁ δὲ μὴ ἀφίει δλωκ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. TCV.

738, 10. Οἶμαι δὲ, νῆ τὸν Δία] Ἄλλος τόπος πρῶτος ἀπὸ τοῦ μείζονος· ὧ καὶ τόπος ἕτερος ἐπηκολούθησεν ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. Ἀντακολουθοῦσι γὰρ ἀλλήλοισι οἱ τόποι· τοῦ δὲ λέγοντος κρίνεται ὅτι περὶ τῆς τάξεως. RY.

738, 11. Οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου] Εἶποι ἂν τις· οὐκοῦν οὐκ ἄξιον ἐγκλήματος οἰοῦν τὸν Ἀνδροτίωνος, εἰ γε οὐχ οὕτω αἰτίαι, ἀλλ' ἢ θεός. Λέγομαι ὅτι τοῦ τοιούτου πρῶτος ἡμῖν Ὀμηρος γεγένηται, εἶτα Πλάτων, διδάσκοντες ἡμᾶς ὅτι ἐπειδὴν ὄρωσιν οἱ θεοὶ τινα πονηρῶν, ἐμβόλωσιν αὐτῶν τοιαύτην τινα ἐπιθυμίαν, πρὸς τὸ δι' αὐτῆς δοῦναι τὴν τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν ποῖων ἑλάνθαναν· ὥσπερ τὸν Πάνδαρον ἐπιόρων ὄντα ἀνέπεισεν ἡ Ἀθηνᾶ παρασπονδῆσαι, ὅθεν καὶ κατὰ τῆς γλώττης τέτρωται. ACDGRTV.

738, 14. Ἀκρωτήρια] Ἀκρωτήρια τῆς Νίκης τῶν πτερῶν τὰ ἀκρα· ἢ αὐτὰς τὰς πτέρυγας· νίκην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ. RY. Ἀκρωτήρια λέγει οἰοεὶ τὰ περὰ οὕτω γὰρ γράφεται ἡ Νίκη. Τινὲς δὲ ἐξηγοῦνται, Νίκης Ἀθηνᾶς εἶναι ἀγαλμα ἐν τῇ ἀκροπόλει. Ταύτης δὲ τὰς πτέρυγας χρυσαῖς οὖσας ἐπεχειρήσαν τινες κακούργοι ἀφελῆσθαι, καὶ ἀπάλλοντο αὐτὰ ὑπ' ἑαυτῶν οἱ κακούργοι· στασιάζοντες πρὸς αὐτοὺς τίς πλέων λάβοι ἀπὸ τῆς κλοπῆς, ἐμβαλοῦσας αὐτοῖς τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς, ἤλαγχαν ἑαυτούς. Ἄλλοι δὲ φασιν, ἕκαστος τῶν κακούργων ἐπιλονεῖται τὸ πλέων λαβεῖν· οἱ μὲν γὰρ αἰσῶν ἔλεγον αὐτοῖς προσήκειν τὸ πλέων λαβεῖν, ὅτι αὐτοὶ τοὺς ἑτέρους ἐβάσταζαν πρὸς τὸ εἰσελθεῖν ἐν τῷ ἱερῷ, οἱ δὲ ἔλεγον· ἀλλ' ἡμεῖς εἰσελθόντες πλεῖον κινδύνον ἔχηταί ἡμεῖς· ἡμᾶς γὰρ θεὸς ἦν ἔνδον ὄντας μᾶλλον ἐλθῶναι ἤπερ ὑμᾶς τοὺς ἔξω. ACDGRTV.

738, 18. Βούλομαι δ' ὑμῖν] Οὗτος ὁ τόπος ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος· καὶ οἱ μὲν πρῶτοι τέσσαρες τόποι κατὰ Τιμοκράτους εἰσὶ τοῦ νομοθέτου, ὁ δὲ μετ' αὐτοὺς ἕξῃς πάλιν ἀπὸ τοῦ μείζονος κατὰ Ἀνδροτίωνος. Οὗτος δὲ ὁ νῦν βηθεις ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος κατὰ Τιμοκράτους. Καὶ ὁ μὲν κατὰ Ἀνδροτίωνος, ὅτι μέγιστα τετόλμηκεν, ὁ δὲ κατὰ Τιμοκράτους, ὅτι πικρότατα μὲν κατὰ τῶν τελωνῶν γέγραφε, κατὰ δὲ τῶν μέγιστα ἠδικηκότων τιμωρίας οὐ γέγραφε. RY.

Ὡς ἐν προοίμῳ ἐπεσημάνετο αὐτὸν ἐμβαλεῖν εἰς τοῦτο. Αἱ ἀδείσεις δὲ ὁμοίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ. Προσκοπιᾶται δὲ ἀποσχεδιάζειν, ἵνα μὴ δόξῃ ἰσκαμμένως αὐτὰ λέγειν. Παραλύονται δὲ ἡ βελτίων γραφή· ὃ παραλείπεται μοι, ὅπως ἂν δόξῃ διὰ τὸ μέγεθος λέγειν καὶ μὴ παραλείπασθαι τηλικούτου πρᾶγμα. TCV.

Πάλιν αἱ προσκοπίσεις αὐτὰ βηταρκαίαι εἰσιν, προσκοπιᾶσθαι ἐν τῷ μεταφῶ ἀποσχεδιάζειν, ἵνα φύγῃ τὴν τῆς πανουργίας ὑπόφλαν. AR.

738, 28. Καίτοι εἰ μὲν ἐλάττω] Ἀντιπίπτον ὡς ἐν ὑποθέσει, ἀλλ' ἤττον ἀδικούσιν. Οὐκοῦν καὶ μαινεσθαι ὁμολογήσεις. TCV.

739, 3. Ἄξιον τοίνυν] Ἔστι καὶ οὗτος ὁ τόπος ὁμοίως κατ' Ἀνδροτίωνος, ἀναμνησκῶν ὧν ἐτόλμα τὰς εἰσπράξεις ποιούμενος. TCV.

Τρίτος οὗτος τόπος ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. Ὅτι γὰρ οὐ τὰ αὐτὰ φρονοῦσι τῷ δήμῳ οἱ βήτορες, ἀλλὰ τάναντία, συνίστησι· μάχεται δὲ πρὸς τὰς δύο ἀντιθέσεις διὰ τοῦτου μέλους τοῦ τούτου, τῆς τε ἀπὸ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος. Ἐπειδὴ γὰρ τούτῳ κέχρηται Τιμοκράτης τῷ λόγῳ φάσκων ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων καὶ πολλῶν γεγραμέναι, προκαταλαμβάνει ἱκανούς τὸν ἀπρατὴν καὶ θαυμάζει τὴν καρτερίαν καὶ τὴν μεγαλοφροσύνην αὐτῶν, ὅτι οὐκ ἔχθονται ἐπὶ τοῖς κατ' αὐτῶν ὠρισμένοις κολαστηρίοις, μόνον οὐκ ἐνάγων τὸν ἀπρατὴν φιλοτιμούμενον ἐπὶ τῇ μεγαλοφροσύνῃ· καὶ ἐπίνεισι πρὸς Τιμοκράτην, συνεθίζων πάλιν τὸν ἀπρατὴν ὅτι οὐκ ὑπὲρ τῶν πολλῶν ὁ νόμος, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν πρέσβων. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος ὁ τόπος κατὰ Ἀνδροτίωνος. Εἶτα ἐπάγει λέγων « καὶ προπληκτικουε σιν ἡμᾶς ἴδια τοῖς λόγοις, α ταῦτα αἰνιτόμενος πρὸς Ἀνδροτίωνα καὶ ἀναμνησκῶν ὧν ἐτόλμα τὰς εἰσπράξεις ποιούμενος. Τα δὲ διχόθεν μισθοφορῆσαι σημαίνει, ἐάν τις λαχὼν δικάζει ὑπὲρ δύο δικαστηρίων μισθοφορήσῃ. Ἔστι γὰρ ὅτε λαχὼν τις δικάζει ἀφικνεῖται πρὸς τὸν [τὸν] μισθὸν διανέμονται, καὶ παρὰ μὲν τοῦ δεινός λαμβάνει ὡς εἰς τὴν ἡλιαίαν κεκληρωμένος, παρὰ δὲ τοῦ δεινός ὡς εἰς τὸ τρίγωνον. RY.

739, 6. Ἐάν τις ἢ διχόθεν] Ἐκ δύο τεχνῶν, ἢ ἐκ δύο δικαστηρίων· συνιδεῖν γὰρ δύο γίνεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Ἴνα οὖν μὴ ἦ ὥσπερ ἐργασία, κωλύει τοῦτο. Δύο τέχνας μετίναι πάλιν κωλύει, διὰ τὸ μηδεμίαν κατορθοῦν ἐν τῷ τῇ γνώμῃ μερίζεσθαι. TCV.

Ἐκκλησιαζῆ] Ἄντι τοῦ εἰσέρχεται τις ἐκ τῶν πενήτων· ἄτιμος γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, λαβεῖν βουλόμενος χρήματα ὡς ἐκκλησιαζῶν. ACDGRTV.

739, 12. Οὗτοι δ'] Ἄντι τοῦ οἱ βήτορες οἱ περὶ τὸν Τιμοκράτην. Ὅρα δὲ πῶς ἐνταῦθα δηλοῖ ὅτι ἰδιώτης ἐστὶν ὁ Διόδωρος, διότι τῶν βητῶρων ἐνταῦθα κατατρέχει· οὐ γὰρ ἂν ὁ Δημοσθένης ταῦτα εἰσγεν. ACDGRTV.

739, 24. Ἄλλὰ νῆ Δρ'] Κατ' ἁρώτησιν· ἔστι δὲ ἀνθυποφορὰ ἐκ τοῦ ἀπερπούς. AICV.

Ἄλλὰ νῆ Δία αἰσχρὸν] Τόπος τέταρτος ἀπὸ τοῦ ἴσου, τὴν μὲν γένεσιν ἔχων ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦ καὶ τοῦ ἀδόξου, κατασκευάζόμενος δὲ τῷ ἴσῳ. Ὅμοιον γὰρ καὶ ἴσον ἐστὶ δεθῆναι καὶ τοῦτον καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα. Προσεκτέον δὲ πανταχοῦ τῷ κεφαλαίῳ τῷ δικαίῳ, ὅτι κατὰ τῶν πρέσβων προσηνέχεται, ἵνα μὴ δοκῇ προσκρούειν πρὸς ἅπαντας, λέγων δεῖν πικρούς τίθεσθαι τοὺς νόμους κατὰ τῶν βειλόντων. Οὐ μόνον δὲ τὸ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ Γλαυκίτην καὶ Μελάνωπον τοῦ αὐτοῦ ἂν εἴη τό-

που. Κατασκευάζει γὰρ διὰ τούτων ὅτι ἀξιοὶ τῶν δεσμιῶν καθ' ὧν τιτολήμασιν. Εἶτα ἐπειδὴ περ ἀντίκειται ἀπὸ τῆς τῶν προσώτων ποιότητος ὥσπερ ἀνθυποφορὰ τις, ἐπάγει λόγους ἰσχυροτέρους, καὶ πολλοὶ πολλὰς ἐδέθησαν τούτων οὐ χειρόνες. RY.

740, 1. Πολλὰς πεντετηρίδας] Οὐκ ἄπλως τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ πάντε ἐτη ἤγετο τὰ Παναθηναῖα, τότε δὲ ἔζην ἀρεῖσθαι τοῦ δεσμοῦ τοὺς δεσμώτας διὰ τὴν πανηγυρίαν, ὡς ἔγνωμεν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. Δέον δὲ εἰπεῖν πεντετηρίδα, εἶτα πληθυντικῶς ἐπὶ τὸ ἐπαχθέστερον φέρων τὸν λόγον. ACDGRTV.

740, 4. Τὰ ἐν τῇ ἡλικίᾳ] Ἦγουν τὰ ἐν τῇ νεότητι, ἵνα πάλιν σιῶφῃ αὐτὸν εἰς κιναιδίαν. AICV.

740, 11. Οὐδ' εἰ πάντο πολλὰ ἔχω περὶ κλοπῆς λέγειν] Τῷ κατὰ παράλειψιν σχήματι κέχρηται· ὅπου γὰρ εἰπεῖν οὐδὲν ἔχομεν, δεῖ μόνον αἰνιττεσθαι. TCV.

740, 15. Καὶ συνέδρου] Συνέδρου λέγονται οἱ συνεδρεύοντες ἀντὶ τῆς πόλεως ἐν ἄλλαις πόλεσι καὶ αὐτῆς τὰ δίκαια λέγοντες· αὐτὸς οὖν συνέδρος γενόμενος προδέδωκε τὰ δίκαια, χρήματα λαβὼν· ἐν δὲ τούτων ἡ προδοσία. RY.

740, 17. Ἀπέτισε] ὑπερβάς τὴν προδισμόν. V.

740, 18. Εἰς Αἴγυπτον] Περὶ τῆς οὐσίας φιλονεικήσας ὅτι ἀπέστη βασιλεὺς Αἴγυπτος. Λέγει δὲ ὅτι ἐκρέσθευσεν οὐκ ἔρ' οἰς ἐπίμφοθ. RY.

740, 25. Εἰς Δεκλείαν αὐτομολήσας] Ἔοικεν αὐτὸς εἰς μάλωτος ὑπὸ τῶν ἐν Δεκλείᾳ Πελοποννησίων γεγενῆσθαι· εἰ γὰρ ἦν αὐτομολήσας, οὐκ ἂν ἔζησεν ὑπ' Ἀθηναίων ὕστερον ἐπανελθὼν. Ὁ δὲ βήτωρ πάλιν ὡς κατηγοροῦ τὸ ἐκ τύχης συμβᾶν εἰς τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἀνάγει. BR.

Εἰς Δεκλείαν] Δεῖ νοῆσαι τοῦτον πάντο γεραίτατον, εἰ γε λέγει αὐτὸν γεγενῆσθαι ἐν τῷ τέλει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ νῦν ζῆν ἐν τοῖς Φιλιππηκίαις χρόνοις. AR.

Παίδων καὶ γυναικῶν] Ἰστίον δὲ βουλόμενος βιαστέρον ποιῆσαι τὸν λόγον τοῦτο εἶπεν· ὁμολογημένον γὰρ ἐστὶν ὅτι καὶ τὰ τῶν παίδων καὶ τὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἦν πάλιν· ἀλλ' ἵνα τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ δηλώσῃ, τοῦτο εἶπε. Δεῖ δὲ λαβεῖν κατὰ πάντων τούτων κοινὸν τὸ οὗτός ἐστιν. AR.

741, 1. Τῷ ἀρμοστῇ κατατιθεῖς] Ἀρμοστῇ τῷ ἀρχόντῳ τῶν Λακεδαιμονίων. Ἡ δὲ Δεκλεία χωρὶον τῆς Ἀττικῆς, ὅπερ εἰτείχισαν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ τῆς πόλεως. Πολλοὶ οὖν ἠτομόλου, ὅσοι ἦσαν τῆς ἐξείνων γνώμης. Γέροντα δὲ αὐτὸν πάντο λέγει· περὶ γὰρ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου γέγονε τοῦτο. Ἀρμοστῆς δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἀρμόττειν τὰ ἦθη τῶν ὑποκειμένων πόλεων πρὸς τὴν πολιτείαν τῶν Λακεδαιμονίων. RY.

Ἀρμοστῇ] Τῷ Λακωνικῷ ἀρχόντῳ τῷ ὄντι ἐκεῖσε. Ὅτι οἱ ἐν τῇ Δεκλείᾳ ἀρμοσταὶ συνεχώρουσαν τοὺς αὐτῶν στρατιώτας λαμβάνειν ὧν κλέπτουσι παρὰ τῶν Ἀθηναίων τὰ ἐννία μέρη καὶ αὐτοὺς καταβάλλειν μόνον τὸ δέκατον, ὃ ἐστὶ τῇ πόλει τῶν Λακεδαιμονίων, ἵνα διὰ τούτων καὶ πολλοὺς παροξύνωσι καὶ προθύμως ἔρῳν καὶ σὺλᾶν τὰ τῶν Ἀθηναίων. AR.

Τούτων ἀκριβῶς] Ἄντι τοῦ ὑπὲρ ὧν ἐσούλα ἔξ ἡμῶν. ACDGRTV.

Ἀκριβῶς] Οὐ ψευδόμενος. Y.

741, 2. Ἀποστερῶν — τῶν ἡμετέρων πολεμίων] Τῶν Αἴγυπτίων, ὧν καὶ τὰ χρήματα ἦν· εἶπε γὰρ ἄνω ἀψήφισασθε μὴ φίλον εἶναι. RY.

741, 6. Τὸν τε θύρον] Ἐπὶ τούτου καθέξειτο ὁ Ἐπίρις

ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ ὄρει τῆς Ἀττικῆς, θεωρῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. ACDGRTV.

Ἀκινάκη] Ὄνομα ξίφους Περσικοῦ. ACDGRTV.

741, 7. Δαριεῖκος] Ὄνομα νομισματος παρὰ τοῖς Πέρσιν.

741, 9. Ἀλλὰ τὰλλα οὐ βίαιος] Πληρώσας τοὺς κατὰ τῶν προσώπων τόπους ἐπάγει ἐννόημα ὡς ἂν εἴποι τις ἐπιλογικῶν. Y.

741, 15. Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι οὐδὲν] Πάλιν ἐνταῦθα εἰπὼν τὸν μὲν οὐκ ἐπήγαγε, τὸν δὲ, διὰ τὸ ὠμολογημένον εἶναι ἔπειρ ἔμμελλεν ἐπιφέρειν. Ἐμμελλε γὰρ ἐπάγειν, νομίζω δὲ καὶ ἡμῖν τοῦτο συνδοκεῖν. Τὸ « ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι οὐδὲν » πρὸς τὸ ἄνω ἐστὶ, πρὸς τὸ « τί κωλύσει » ἅπαντας εἶναι πονηροῦς; » ACDGRTV.

741, 19. Οὐδὲ γὰρ οἱ τῆς ξενίας] Πολλοὶ γὰρ ἔσθ' ὅτε ἔνοι ὄντες ἐνεγράφοντο αὐτοὺς ὡς πολίτας παρὰ γνώμην τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἦν γραφὴ ξενίας. RY. Εἰ τις ἦλθε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὑποκρινόμενος εἶναι πολίτης, μὴ ὂν Ἀθηναῖος κατὰ τὸ ἀληθές, καὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν τοῖς πολιταῖς, πρὸ μὲν κρίσεως ἔκειτο τὸ δεσμοτήριον, ἀλοῦς δὲ ἐν τῇ κρίσει ὑστερον ἐπωλεῖτο. ACDGRTV.

741, 20. Τῶν ψευδομαρτυρῶν] Εἰώθεσι γὰρ καὶ μάρτυρας παρέχειν οἱ κατηγοροὶ· πολλάκις δὲ καὶ κατ' ἔχθραν τοῦτο ποιοῦσι καὶ συκοφάντας παρέχουσιν. RY.

741, 26. Καίτοι] Ἀύσις ἀντιπέποιτος. S.

742, 15. Τῶν ἐκ Πειραιῶς] Τῶν βουλομένων δημοκρατεῖσθαι τὴν πόλιν. Οἱ γὰρ δημοτικοὶ καταλαβόν τὸν Πειραιᾶ τῶν τριάκοντα κατασχόντων τὴν πόλιν. Ἡ δὲ Φυλὴ τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. RY. Ὅ ἐστι τῶν δημοτικῶν τῶν φυγόντων τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν τριάκοντα καὶ καταλαβόντων Φυλίην. ATCV.

742, 16. Ἐπειτα] Τὸν τε Ἀγύρριον καὶ Φιλάφιον ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἔχθρους αὐτοῦ σκώπτει ἐν τῷ Πλούτῳ. ACDGRTV.

742, 23. Καλλίστρατος] Οὗτός ἐστιν ὁ ῥήτωρ, οὗ ζηλωτῆς ἐγένετο ὁ Δημοσθένης, περὶ οὗ ἔφη ἐρωτηθεὶς ὁ Δημοσθένης, τίς ἀμείνων ῥήτωρ, σὺ ἢ Καλλίστρατος; ἐγὼ μὲν γραφόμενος, Καλλίστρατος δὲ ἀκούμενος. Ἦν γὰρ ἐπιδεικτικὸς σφόδρα ὁ Καλλίστρατος. Ὅθεν καὶ ἀκούσας αὐτοῦ ἐπιδεικνόμενος ὁ Δημοσθένης εἰς ἐπιθυμίαν ἦλθε λόγων, ὡς εἰρήκαμεν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ. ACDGRTV.

743, 1. Ταμίαι] Οἱ μὲν φασὶν ὅτι ἔκλεψαν ἀπὸ τῶν χρημάτων αὐτοὶ, οἱ δ' ἐστὶ τὰ χρήματα τῆς πόλεως κείμενα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ καλούμενῳ τισὶ δανείσαι τραπεζίταις τοὺς ταμίαις. Ἀπορησάντων οὖν τῶν τραπεζίτων εἰς ἀπορίαν ἔλθόντες οἱ ταμίαι ἐνέκρησαν τὸν τόπον, ἵνα τῷ κυρτῇ τὴν ἀπόλειαν λογίσωνται. Καὶ οὗτοι οὖν ἐδεσμεύθησαν ἕως ὅτε ἐκρήθησαν καὶ οἱ τῶν ἄλλων θεῶν. Καὶ οὗτοι γὰρ οἱ ταμίαι συνεσχέθησαν, μὴ ποτε αὐτοὶ ἐνέκρησαν. Ἦν δὲ ὁ ὀπισθοδόμος τὸ ὀπισθεν τῆς θεοῦ, ὅπου ἦν καὶ τὰ χρήματα. RY. Ἰστίον δὲ χρήματα καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῶν θεῶν καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἔκειτο ἐν τινι οἰκίῳ ὀπίσω τῆς ἀκροπόλεως, τῷ καλούμενῳ ὀπισθοδόμῳ, καὶ ἴσάν τινες τεταγμένοι ταμίαι ἐπὶ τῇ φυλακῇ τούτων. Ποτὲ οὖν πολλῶν χρημάτων ἀνεγενθέντων ἐκεῖσε ἔδοξε τοῖς ταμίαις ὥστε λάθρα τῆς πόλεως δανείσαι ταῦτα τοῖς τραπεζίταις, ἵν' αὐτοὶ κερδάνωσιν ἐκ τούτου. Ὡς δὲ τοῦτο ἐπαίθησαν, ἔτυχεν ὑστερον ἀνατραπῆναι τὰς τραπέζας. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς ἐμπερῆσαι τὸν ὀπισθοδόμον, ἵνα δόξη τὰ χρήματα ὑπὸ τοῦ κυρτοῦ ἀναλωθῆναι καὶ μὴ ὑπ' αὐτῶν. ATCV.

743, 4. Καὶ οἱ περὶ τὸν σίτον ἀδικεῖν] Ὅσον ὥσπερ οἱ παρὰ Λεύκωνος. Εἶχον ἀτέλειαν οἱ σιτηγοῦντες Ἀθήνας. Ἀπῆργοντο πολλάκις ἀλλαγῶ καὶ ἐπώλουν αὐτόν. Καὶ οὗτοι οὖν δίκας ἐδίδοσαν. Νόμος γὰρ ἦν ἀπείργων μὴ ἀλλαγῶ σιτηγεῖν εἰ μὴ εἰς Ἀθήνας. Y.

Καὶ οἱ περὶ τὸν σίτον] Ἐξηγοῦνται περὶ ἐμπορῶν τινῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἦλθσαν σιτηγοῦντες εἰς ἄλλον λιμένα παρὰ τὸν τῶν Ἀθηναίων νόμον. Νόμος δὲ ἦν παρὰ Ἀθηναίους τιμωρεῖσθαι τὸν Ἀθηναῖον ναύκληρον σιτηγοῦντα ἀλλαγῶ, ἔπειθ' ἁλεπτόγεως ἦν ἡ Ἀττική. ACDGRTV.

743, 10. Διὰ τοὺς ἐαλωκότας] Ἐκαίνοι μὲν ἐν αἰτίαισι ὄντες ἐδέθησαν, οὗτοι δὲ ἐαλωκότες οὐ σωθήσονται. RY.

743, 15. Μὴ τοῖνον ἴσαστε] Ἄλλον τόπον ἐπάγει κατὰ τοῦ νομοθέτου ἐκ παραδείγματος. Καὶ ὥσπερ παραδειγμάτων τὴν ἀνθυποπορᾶν ἔλυσε τῶν παλαιῶν ἐκαίνοι ἀνδρῶν ποιησάμενος μνήμη, οὕτω κἀνταῦθα κατὰ τοῦ νομοθέτου ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ τῷ δικαίῳ κατηγορίαν ποιεῖται, τῇ μὲν τέχνῃ ἐπιλογικῇ τοῦ κεφαλαίου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ καὶ αὐτὴν οὐδὲν ἤττον ἀγωνιστικῇ. RY.

743, 16. Ἄλλα μνησθέντες περὶ Εὐδοκίμου] Συνάπτει τὸν κατὰ τοῦ νομοθέτου τόπον ἐκ παραδείγματος καὶ ἴστιν ἐπιπορικώτερος ὁ λόγος μετὰ τὸ δίκαιον κεφάλαιον. Τὸ δ' « ἐνθυμηθεὶτε τί ποτ' ἂν » καθ' ὑπόθεσιν ἢ ἔννοια. Βούλεται γὰρ ἐκ τῶν ἤδη γεγονότων δίκας αὐτὸν εἰσπράξασθαι. TCV.

743, 21. Ἀντιτιμωμένον] Ἥδη ἔγνωμεν ὅτι ἐν τῷ λόγῳ τῆς τιμωρίας προσετίμα ὁ δῖωκων, εἶτα ἔξην τῷ φεύγοντι ἀντιτιμῆσαι αὐτῷ ὅτι τοῦδ' εἰμι ἄξιος. Λοιπὸν παρὰ τῷ δικαστῇ ἦν ἡ κρίσις τοῦ ἀναχέσθαι ἢ οὐ. ACDGRTV.

743, 23. Ἐκαίνοι] Καθ' ὑπόθεσιν ἔννοια· βούλεται γὰρ ἐκ τῶν ἤδη γεγονότων δίκας αὐτὸν εἰσπράξασθαι. A.

743, 25. Εἰ οὗτος εἰς ὧν ἐπρόσβουεν.] Ὁ Τιμοκράτης· εἰ γὰρ ἐνταῦθα τοιαῦτα ὄραν ἐπεχείρησε, τί ἂν ἐποίησεν, εἰ μόνος ἐπρόσβουεν; RY.

743, 28. Βούλονται δ' ἡμῖν] Παραδείγησις. B. Οἱ ἐπιλογοὶ. AC. Ἐπιλογικὸν παράδειγμα. S.

744, 5. Ὡστε ἂν τις βούληται] Εὐ γὰρ τῆς ἀκριβείας. B.

744, 9. Ἐπισκασθέντος] Ἐπελκυσθέντος. BY.

744, 22. Καὶ τοῦτον μόνον ἔγονται] Πάνυ ἔλογος καὶ δίκαιος ἦν οὗτος ὁ νόμος· ὄντος γὰρ τοῦ ἀγαπητοῦ ὀφθαλμοῦ τῷ ἔγοντι ἀντὶ δυοῖν, ὁ αὐτὸν ἀποβάλλων δύο ἀποβάλλειν φαίνεται. P.

745, 4. Οὐκ ἂν φθάνοι] Ἄντι τοῦ τάχιστα δουλεύσει τοῖς θηρίοις τούτοις τὸ πλῆθος. Y.

745, 9. Ἴνα δὲ καὶ περὶ ἐκαίνοι] Ἐπιλογισάμενος τὸ δίκαιον κεφάλαιον, διὰ τῶν τόπων τῶν κατὰ τοῦ νομοθέτου, προδιαβαλὼν, ἵνα μὴδὲ ἀξιώσιμος γένηται τῇ ἀντιθέσει χρώμενος, ἐπάγει λοιπὸν τὴν ἀπὸ τοῦ νομίου ἀντιθέσιν μετὰ τὴν διαβολὴν, περὶ ἧς ἦδη καὶ προομιάζεται « ἵνα δὲ καὶ περὶ ἐκαίνοι εἴπω τοῦ νόμου » καὶ τὰ ἔξης. Παρατηρητέον δὲ τὸ θεώρημα, ὅτι, ἂν εὐλαδῆται τινὰς ἀντιθέσεις ὡς ἰσχυράς, τότε τάττει μὲν αὐτὰς τελευταίας, ὡς παρὰ φαῦλον τὸ κατ' αὐτὰς ποιούμενος, τῇ ἀμελείᾳ δὲ καὶ τῷ καιρῷ τῆς θέσεως ἐνδέκνεται ὀθῆν αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν. Καὶ οὐ τοῦτο ποιᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ τῆς ἀπαγγελίας σχήματι τὴν ὀλιγωρίαν καὶ καταφρόνησιν αὐτῶν ὁμοίως ἐμφανῆ καθίστησιν. Καθαίρειν γὰρ πως εἴπω καὶ τοῖς σχήμασιν. Ὅρα δὲ ὅπως « ἵνα δὲ καὶ » περὶ ἐκαίνοι εἴπω τοῦ νόμου, » ὡς παρέργου τινὰς μεμ-

νημένος και τὸ ἐκ περιουσίας ἐμφανίζων. Ἔστι δὲ ἡ ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ νομίμου κεφαλαίου· ἦν εἰ μὴ ἔθηνεν ἐν τῷ νομίμῳ κεφαλαίῳ, καθέλαιεν ἂν τὸ οὐκ εἰδὸν νόμιμον καὶ ἰσχυρότερον τὸ Τιμοκράτους ἐποίησεν. Ἐκεῖ δὲ τελευταίαν ἔθηκε καὶ μετὰ τοσαύτην διαβολὴν τοῦ νόμου, λείπειν αὐτῆς τὴν ἰσχύον. Μάλιστα δὲ γέγονεν αὐτῆς μεγίστη λύσις τὰ ἐκ τῶν δεθέντων παραδείγματα, οἷς ἐχρήσατο ἐν τῷ δικαίῳ μετὰ τὴν ἀνυποφοράν. Εἰ γὰρ ἦν νόμος μὴ δεῖν, πῶς ἐδέθησαν ἂν οἱ τοσοῦτοι; οὕτω δὴ μεγάλα ἡμῖν συμβάλλονται οἱ καιροὶ τῶν ἀντιθέσεων. Καὶ οὐ δεῖ πάντως ἐν τῷ νομίμῳ ἀπὸ τοῦ νόμου τίθεναι, εἰ μὴ χρεῖα καταναγκάζοι, ἐν ἧ τὰς ἀπὸ τοῦ νομίμου ἐν τῷ νομίμῳ καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ δικαίου ἐν τῷ δικαίῳ. Καὶ ὅταν μὴ λυμάλωνται, ἀλλ' ὅπου μέλλει λυσιτελεῖν τῷ λόγοντι. Οὕτως ὑπερβέβηκεν ὁ ῥήτωρ τῆς οἰκείας φύσεως τὴν τέχνην, οὐ τῆς τέχνης δουλεύων, ἀλλὰ τὸ οὐκ εἰδὸν συμφέρον τέλος ἡγούμενος. RYS.

Ἴνα δὲ καὶ περὶ ἐκείνου εἴπω τοῦ νόμου] Ὡς παρέργου τινὸς ὄντος καὶ ἐκ παρέργου· καθαιρεῖ γὰρ καὶ τίθησι καὶ τῷ τῆς ἐπαγγαλλίας σχήματι. Τὰ γούνη ἰσχυρὰ εἰ ἐτίθειτο ἐν τῷ νόμῳ κεφάλαια, πολλὴν αὐτῷ τὴν μάχην ἐποίησε. Ἐνταῦθα [δὲ] πολλὰς εἶρα τὰς λύσεις ἀπὸ τῶν ἐν τῷ δικαίῳ παραδειγμάτων. Οὐ γὰρ ἐνεχώρησε, τοιοῦτου κειμένου τοῦ νόμου λέγοντος « οὐ δῆσω τῶν Ἀθηναίων οὐδένα, » τοσοῦτος δεθῆναι καὶ στρατηγούς καὶ ῥήτορας. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ βῆτου διανοίας. TCV.

745, 12. Οὐδὲ δῆσω Ἀθηναίων οὐδένα] Τοῦτο προάγει ὁ Τιμοκράτης ὡς νόμον παλαιὸν συμφωνοῦντα ὡς αὐτὸς ἔγραψε. Ὁ δὲ Δημοσθένης λέγει, λέγων ὅτι ὁ μὲν Τιμοκράτης λέγει αὐτὸν εἶναι νόμον, οὐκ ἔστι δὲ νόμος, ἀλλ' ἔργον τῶν βουλευτῶν. Ὁ γὰρ νόμος, φησὶ, παραγγέλματα ἔχει καθολικὰ, οἷον τότε μὲν ποιεῖν, τότε δὲ μὴ ποιεῖν. Τὸ δὲ « οὐ δῆσω Ἀθηναίων οὐδένα » οὐκ ἔστιν ὥσπερ φωνὴ νόμου, ἀλλ' ἀνθρώπου τινὸς ταῦτα λέγοντος. Ἐξήτησαν δὲ τινες διὰ πόλιν αἰτίαν οὐκ ἔταξε ταύτην τὴν ἀντίθεσιν ἐν τῷ παρανόμῳ κεφαλαίῳ· ἐκεῖ γὰρ ὁφείλει ταχθῆναι. Λέγομεν ὅτι ἐκεῖ εἰ ἐτίθη, ὑπὲρ τοῦ Τιμοκράτους ἂν ἐτίθετο ἰσχυρὰ γὰρ ἦν ἀντίθεσις. Ἐνταῦθα δὲ μετὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ μετὰ τὰς ἀποδείξεις τοῦ δειχθῆναι βλαβερὸν τὸν νόμον τὸν Τιμοκράτους σαφροτέρα ἐγίνετο ἐν τοῖς ἐπιλόγοις ταυτομένη. Καὶ οὕτως οὐτε ἰδοῦμαι αὐτὴν φεύγειν ὡς ἀπορον καὶ δύσλυτον, καὶ πάλιν διὰ τῶν ἐπιλόγων εὐταλῆ αὐτὴν ἐπιδείκνυσσι. ACDGRTV.

745, 13. Τὸ αὐτὸ τέλος τελοῦντας] Τῶν τριῶν ἐγγυητῶν ἔχόντων τὴν ἰσὴν οὐσίαν ἐκείνῳ, ὅπερ ἐγγυῶνται, ἵνα ἴσωνται ἱκανοὶ οἱ τρεῖς ἐγγυήσασθαι αὐτόν. ACDGRTV.

Τὴν ἰσὴν ἔχοντας περιουσίαν, εἰ γε ἐν τῷ τελείῳ ὡς εἶχε περιουσίας ἕκαστος τὸ ἴσον ἔταί. RY.

745, 15. Ἐγγυησάμενος] Ἔδει γὰρ τοὺς τελώνας παρέχειν ἐγγυητὰς τῶν μισθοσάμενων. RY.

745, 16. Ἡ ἐκλέγων] Ἐτερος μὲν ὁ μισθοσάμενος, ἕτεροι δὲ οἱ ἐκλέγοντες· οἷς ἐπίστρευσεν ὁ τελώνης τὴν ἐπιλογὴν, ἔχων αὐτοὺς ὑποπεταγμένους. RY.

745, 17. Οὐ γὰρ αὐτὸς ἔρω ὅτι Ἀνδροτίων] Λύει τὴν ἀντίθεσιν κατὰ ἴστασιν εὐθὺς, « οὐ γὰρ ἔρω ὅτι αὐτὸς ἢ Ἀνδροτίων ἦγε καὶ ἔδει αὐτοῦ τοῦ νόμου κειμένου, » μάρτυρα αὐτὸν Ἀνδροτίωνα παρεχόμενος τοῦ μὴ τὴν ἀντίθεσιν ἰσχυρὰν εἶναι. Ταυτὸν γὰρ ἔστιν εἰπεῖν πρὸς Ἀνδροτίωνα καὶ πρὸς τὸν νόμον. Λύει δὲ καὶ κατὰ ἀντι-

παρτάσιν εὐθὺς μετὰ μικρὸν, « οὕτως γὰρ, ὡς ἄνδρες « δικασταὶ, οὐκ ἐπὶ τοῖς κεκραμένους κείται, ἀλλ' ἐπὶ « τοῖς ἀριτοῖς. » Ἐἶτα τῆς διανοίας τοῦ νομοθέτου « ἵνα μὴ « διὰ τὸ δεδῆσθαι χεῖρον ἀναγκάζοντο ἀγωνίζεσθαι, ἢ « καὶ παντάπασιν ἀπαράσκευοι εἴεν. » Μετὰ ταῦτα πάλιν λέγει ἐν τῷ κατὰ μάχην ἐναντίῳ, « οὕτε γὰρ, ὡς ἄνδρες « δικασταὶ, τιμᾶν ἐξῆν ὅ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποστῆσαι, εἴπερ « μὴ ἐξῆν ἄλλους ἢ τοὺς ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς πόλεως ἀποσπομένους. » Ἐἶτα ἑτέρα ἴστασις, ἧ πάλιν κέχρηται μεταληπτικῆ· « ἵπαιτα δὲ, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτο τὸ γράμμα αὐτὸ μὲν καθ' αὐτὸ οὐκ ἔστι νόμος. » Δείκνυσσι γὰρ ὅ ὅ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ τῆς βουλῆς ὄντα τὸν ἔργον. Καὶ ὁμομάσαι ἔστιν τί δὴ ποτε φήσας τοῦ βουλευτικού ἔργου εἶναι, τὸ « οὐδὲ δῆσω Ἀθηναίων οὐδένα, » τὸν μὲν ἔργον τῶν βουλευτῶν οὐκ ἀναγινώσκει, τὸν δὲ ἡλιαστῶν ἔργον παρέχεται, ὅσοι δικάζοντες ὄντων. Ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν λύσεων διαφόρων ἐχουσῶν ἄλλως ὑποπετῆσαι τὸ προκαίμενον. Πῆ μὲν γὰρ λέγει τοῦτο γεγράφαι περὶ τῶν μηδέπω ἡγωνισμένων, ἀλλ' οὐ περὶ τῶν κεκριμένων, πῆ δὲ ὅτι τῆς βουλῆς ἔργον ἔστιν. Οὕτως ἠρητορῶσθαι τὸ χαρῖον φαίνεται. RY.

745, 20. Οὕτως γὰρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Κατὰ ἴστασιν καὶ ἀντιπαράστασιν ἐνταῦθα λέγει. Ἰστίον δὲ εἰ πρώτην ἔταξε τὴν ἀντιπαράστασιν, δευτέραν δὲ τὴν ἴστασιν, διὰ τὸ ἀναιδῆς μᾶλλον. ACDGRTV.

745, 23. Ἀπαράσκευοι] Μὴ ἔχοντες ἐν τῷ κατέχεσθαι σνήγορον. TCV.

745, 29. Ἐνδείξις] Ἡ ἐνδείξις δίκη ἐστὶ κατὰ τῶν ἀτιμῶν καὶ πολιτευομένων· ἡ δὲ ἀπαγωγὴ ἐπὶ τῶν κλειπτῶν. ACDGRTV.

746, 8. Ἐπειτα δ'] Ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ ἴστασις. ACDGRTV.

746, 9. Αὐτὸ μὲν καθ' αὐτὸ] Ὡσπερ ἔλεγεν, ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς ἔστιν στοχασάσθαι ὅτι οὐκ ἔστι νόμος. ACDGRTV.

746, 18. ΟΡΚΟΣ ΗΛΙΑΣΤΩΝ] Ἰστίον ὅτι καὶ τὸν ἔργον τοῦτον τῶν ἡλιαστῶν ἐν τοῖς ἐπιλόγοις τίθειεν ὡς ἐπιλογικὸν μᾶλλον ὄντα, ἀλλ' οὐ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς μέρος ὄντα καὶ τῶν ἀγῶνων. ACDGRTV.

746, 19. Καὶ τὰ ψηφίσματα] Ἰστίον ὅτι ψηφίσματα ἐνταῦθα λέγει τὰ παλαιὰ τὰ νομισθέντα εἶναι καλὰ. ACDGRTV.

746, 24. Χρεῖον ἀποκοπῆς] Οὐδὲ νομοθετήσαι περὶ τῶν ἰδιωτικῶν χρημάτων, ὥστε μὴ ἀπολαμβάνειν τοὺς ἰδιώτας τὰ χρεῖα, ὅπερ ἰδάνεισαν· τοῦτο γὰρ τυραννίδος ἔστιν. ACDGRTV.

Ἀναδαμῶν] Οἷον ἀναμερισμῶν. Τοῦτο γὰρ εἰσθε γίνεσθαι ἐν ταῖς ἀτακτοῦσαις δημοκρατίαις. Οἱ γὰρ πῆγτες πολλὰκις καθ' αὐτοὺς γινόμενοι στασιάζουσι πρὸς τοὺς πλουσίους, λέγοντες ὡς οὐ δικαίον ἐστὶ τοῦτους μὴ ἔχιν γῆν πολλὴν, αὐτοὺς δὲ μὴ, ἀλλὰ δίκαιον εἶναι καὶ αὐτοῖς ἐξ ἴσου μερισθῆναι τὴν γῆν καὶ οἰκίαν. ACDGRTV.

746, 26. Οὐδὲ τοὺς μένοντας] Οὐδὲ τοὺς μένοντας, φησὶν, ἐν τῇ πόλει καὶ μὴ ἡμαρτηρότας παρανόμως ἐκ τῆς πόλεως ἐκβαλῶ. ACDGRTV.

746, 29. Οὐτ' ἄλλον οὐδένα] Ἡδῶνατο γὰρ τις μὴ ἁμαρτάνειν αὐτὸς, ἄλλον δὲ ὄρων ἀδικοῦντα περιωρᾶν. Ὅπερ ἔστιν ἀληθέστερον ἀδικεῖν, ὡς φησὶν ὁ Θουκυδίδης. ACDGRTV.

747, 2. Τοῦ ἱερομνήμωνος] Ἱερομνήμων ἔλεγτο ὁ πεμπόμενος σύνεδρος εἰς τοὺς Ἀμφικτυόνας ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Ἄσπ' ἀρχεῖν ὑπαίθουνον ὄντα] Νόμος ἦν δις τὸν αὐτὸν μὴ ἀρχεῖν ἐν τῷ αὐτῷ ἔνιαυτῷ μὴ δόντα εὐθόνας τῆς πρώτης ἀρχῆς, μὴδὲ ἀρχεῖν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τὸν αὐτὸν, διὰ τοιαύτην αἰτίαν, ἵνα μὴ οἱ βουλόμενοι κατηγορεῖν τοῦ ἀρχοντος, προσδοκῶντες αὐτὸν πάλιν ἀρχεῖν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἀναγκάζονται σωπαῖν πολλὰκις, ὄντες τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ὑπερήται οἱ δυνάμενοι αὐτοῦ κατηγορεῖν διὰ τὸ συνειδέναι οἷς ἐπραξεν. ACDGRTV.

747, 3. Κωαμβέονται] Κωάμοις γὰρ τὸ παλαιὸν ὠσπερ κλήροις ἰδίῳ τὴν γνώμην οἱ διακόντες. RY. Κληροῦνται· κώαμον γὰρ ἐκάλουον τὸν κλήρον αὐτὸν καὶ τὴν ψῆφον [ἐκ] τοῦ λαμβάνειν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν. Ἦσαν δὲ αὐτὰ ποτὶ μὲν τετραμέναι καὶ ἄσπρητοι, ποτὶ δὲ μελαίναι καὶ λευκαί. Αἱ μὲν τετραμέναι καὶ μελαίνας ἦσαν καταψηφίζομεναι· φασὶ δὲ τινες τῶν ἐξηγησαμένων ὅτι ἀπὸ χωρίων ὁστῶν αὐτὰ ἐγένοντο· αἱ δὲ λευκαὶ καὶ ἄσπρητοι ἦσαν αἱ σώζουσαι. ACDGRTV.

747, 4. Καὶ κήρυκος καὶ πρεσβείας] Ἄντι τοῦ τῶν οὐτως εὐτελῶν· εὐτελῶν δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ἀρχὰς τὰς μεγάλας. Ἰστίον δὲ ὅτι ἄλλος ἦν ὁ κήρυξ τοῦ δήμου καὶ ἄλλος ὁ τοῦ πολέμου, ὁ προηγούμενος τῶν κρίσεων πρὸς τὸ αὐτοὺς οπεισασθαι εἰρήνην πρὸς τοὺς πολεμίους, βασιλέων καὶ σὺμβολον τὸ κηρύκιον. ACDGRTV.

747, 8. Ὅστ' ἄλλος ἐμοί] Ἐστὶ γὰρ πολλάκις μὲν αὐτὸν μὴ λαμβάνειν τινὰ διὰ τὸν ὄρκον, ὑποβάλλειν δὲ ἢ ἄνορα ἢ γυναικῶς λαμβάνειν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἢ δι' ἄλλης τέλης ἢ μηχανῆς. ACDGRTV.

747, 20. Ὄς μὲν οὖν ἔξεστι] Παρασχόμενος τὸν ὄρκον καὶ ἀναγνοὺς καὶ πιστωσάμενος διὰ τῶν ἐγγράφων πίστειν ἐπιλογίζεται ἔξῃς. Πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ πράγματος· ἐστὶ γὰρ οὗτος κοινὸς τόπος κατὰ τῶν φαύλων νόμων ἐκ πηλικότητος. Πληρώσας δὲ τὸν κατὰ τοῦ νόμου τόπον, ἔρχεται τοῦ κατὰ τοῦ προσώπου τόπου. Καὶ ἴστιν ἐκτετατός ἐπιφορικὸς, ὅ τε προειρημένος καὶ οὗτος ἐν ἐπιλόγοις. Ὅ δὲ κατὰ τοῦ προσώπου τόπος ἐνταῦθεν ἀρχεται. « Ὅτι « τοῖνον καὶ τέχνη κακῶς ἐνεχείρησε ποιεῖν ἄξιον ἴστιν « ἀποῦσαι. » Ὅ δὲ τόπος ἀπὸ τῆς γνώμης, τίνι διανοῶν καὶ γνώμῃ τὸν νόμον πθεῖται· ὁ ὑπόλοιπον συνάπτει τὴν παρέχασιν λόγοις ἐπιφορικῶς κατ' Ἀνδροτίωνος κειμένους. Καὶ ἵνα μὴ ἀθρόως ἐπὶ τὴν καταπορὰν ταύτην ἔλθῃ, μὴδὲ ἀπαρτήσῃ τὸν κατὰ Ἀνδροτίωνος λόγον τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἐκ προσαγωγῆς δυνατὸν προσείναι δοκῆ, ὄλιγω πρότερον προωκονόμενον εἶπεν « καλοὶ ἀνερωτῶντος τινὸς « αὐτὸν » καὶ τὰ ἔξῃς. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπήγαγε τὴν παρέχασιν. Καὶ πρῶτον μὲν, ἐφ' ᾧ μέγιστον φρονεῖ, τὴν τῶν χρημάτων εἰσπραξὴν ἕξασάσωμεν αὐτοῦ. RY.

748, 15. Ἐκπύοι] Ἐνέμεινε τῇ τροπῇ τοῦ σπέρματος, ὡσαυτὲ ἐλαγε· μὴ καταβάλλωμεν, φησὶ, σπέρμα τοιοῦτον πονηρίας, εἰ καὶ μὴ μάλλι ἀναβλαστῆσαι κύπυοι καὶ αὐτῆσαι. ACDGRTV.

748, 16. Ὅτι τοῖνον καὶ τέχνη κακῶς ἐνεχείρησε] Μετὰ τὴν τοῦ πράγματος καταπορὰν μεταδέδωκεν ἐπὶ τὴν τοῦ προσώπου· ὁ δὲ τόπος ἀπὸ τῆς γνώμης τοῦ γράφοντος, ὅτι οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐποίησεν ὑμᾶς κακῶς, ἀλλὰ μετὰ τέχνης καὶ σκεψάμενος εἰς τοῦτο. TCV.

748, 23. Ἐβρεν οὖν τοῦτο] Νομίζεται γὰρ τὸ νομοθετεῖν ὑπὲρ τῆς πόλεως εἶναι· ὁμοῦ εἰσὶ καὶ παρανόμων

γραφαί. Ἄλλ' οὖν γε αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ τὸ νομοθετεῖν νομίζεται καλὸν τι εἶναι. ACDGRTV. Καίτοι ἐνίοτε οἱ νομοθετοῦντες οὐδὲν τῶν τοῦ νόμου καταλυόντων διαφέρουσιν, ὡς δηλοῦσιν αἱ τῶν παρανόμων γραφαί, καὶ οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως νομοθετοῦντες καὶ νόμους τῇ πολιτεῖα συμφέροντας καὶ συμφέρουσιν μόνοι ὡς ἀληθῶς νομοθετοῦσιν· ὁμοῦ τὸ νομοθετεῖν αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ τοῦ λῦσαι νόμους ἤδη καίμενος κρείττον. P.

749, 2. Πρόεδρος] Πρόεδρος ὁ τὴν προεδρίαν ἔχων ἐν τῷ δήμῳ καὶ προσάγων αὐτῷ τὴν πύσιν. RY.

Ἐπειρήσειν] Ἡ διάσκαψιν προσήγαγεν· ἢ ἐπεκώρωσε τὴν ψῆφον. RY.

749, 9. Τιμοκράται χάρισσασθαι] Ἐκβολὴ τῶν συνηγῶρων αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἀντὶ τοῦ καθ' ὑμῶν τοιαῦτα ἤθελθε γράφαι παράνομα. TCV.

749, 16. Τετυφώσθαι] Μαίνεσθαι, ἀπὸ τοῦ δαίμονος τοῦ τυφῶνος τοῦ μαίνετος κατὰ τῶν θεῶν. RY.

749, 18. Σχολῆν ἀγοντα ἐσκέφθαι περὶ πάντων] Ἄντι τοῦ σχολάσαντα καὶ ἀργήσαντα ἀπὸ τῶν ἄλλων πραγμάτων, ἵνα σκέψηται ταῦτα. Ὅρα πῶς αὐτῷ φθόνον συνάγει διὰ τούτων. ACDGRTV.

749, 21. Τοῦ μὲν εἰ καλεῖ] Τοῦ Τιμοκράτους. Ibid.

749, 22. Τοῦ δ' εἰ πάρισσι] Τοῦ Ἀνδροτίωνος. Ibid.

Συναπολογησεται] Βούλεται ὥσπερ ἐκβολὴν ἐνταῦθα ποιήσασθαι συνηγῶρων. Διὰ τί δὲ οὐκ ἔστιν ἀκριβὲς ἐκβολὴ συνηγῶρων, ἦδη εἴπαμεν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. Ibid.

749, 25. Ὅμοις δὲ καὶ περὶ τῶν ἐκείνω] Παρέχασιν πάλιν ἐπὶ τὰ πολιτεύματα Ἀνδροτίωνος. Ibid.

750, 2. Καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ᾧ μέγιστον φρονεῖ] Ἐπλήρωσε τὴν ἐπιφορὰν τὸν αὐτὸν τρόπον ἔνπερ καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. TCV. Ἐξήτηται διὰ πῶσαν αἰτίαν τὰ αὐτὰ μάλλι ἐπιφέρειν, ἄπερ εἶπεν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. Οἱ μὲν λέγουσιν· οὐχ οἱ αὐτοὶ ἦσαν δίκασται, καὶ οὐδὲν ἦν ἄτοπον διὰ τοῦ μὴ ἀκηκοτάς ἐκεῖνα πάλιν τὰ αὐτὰ λέγειν ἐνταῦθα· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἠθέλησεν ἐνδείξασθαι ὁ Διόδωρος ὅτι ἰσχυρῶς ἐστὶ καὶ οὐκ ἠδυνήθη ἄλλως σκέψασθαι τὰ αὐτά. Βέλτιον δὲ λέγειν μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἢ εἴπαμεν ἐν τοῖς Φιλιππηκίοις. Ibid.

750, 21. Προσαγωγῆ] Συνεργῶ, προξένῳ εἰς τὸ λαβεῖν ἢ κλέπτειν τὰ δημόσια, ἢ περιποιεῖν αὐτῷ κέρδη. RY. Ἄντι τοῦ δηλᾶτορι, ἀπὸ τοῦ προσαγωγῆ αὐτῷ καὶ ὑποβάλλειν τινὰς ἀπαιτήσας ἀδίκως. Τὸ δὲ ἀποδέκτας ἀντὶ τοῦ ὑποδεχομένου τὰ χρήματα. ACDGRTV. Οἱ γὰρ παλαιοὶ οὕτως ἐκάλουον ὑποδέκτας. Τινὲς δὲ τοὺς ταμίαις φασίν. R.

753, 6. Θρασύτητος καὶ πονηρίας ἔργα] Ὑψηλῶς εἰρηται καὶ γνωμικῶς. Y.

754, 14. Ὅστε γὰρ ἄφον πολλοῖς] Ὑπερφανείας τῶν αἰτιῶν. B.

754, 20. Καὶ μὴ τὸν χρόνον εἰ πολὺς ἐστίν] Οἴθεν ὁ ῥήτωρ παλαιὰ πράγματα ἐγκαιλῶν, τὰ τῶν εἰσοφορῶν καὶ ἀπροξέρμεν. Ἐπειδὴ οὖν ἀνεύκτειν αὐτῷ παραγραφικῶν ἀπὸ χρόνου, διὰ τοῦτο ἀναγκάζεται λῦσαι αὐτὰ. ACDGRTV.

754, 27. Οὐκων] Τὸ οὐκων παροξύνεται, ἐπὶ πάλιν ἐπὶ ἀρνήσεως ἐστίν. Ibid.

754, 29. Ὑμῖν αὐτοῖς χάρισσασθαι] Τῷ θυμῷ καὶ τῇ ὀργῇ προθύμως ὑπαίκειν καὶ ἀκολουθεῖν. P.

755, 3. Ταῦτα μόνον] Κατὰ ταῦτα μόνον. Ἐξεστὶ δὲ σὺν ἐρωτῆσει ἀναγινώσκειν, καὶ χωρὶς εἰρωνικῶς. P.

755, 14. Φήσας δὲ ἀποφθεῖν τὰ φύλλα τῶν στεφάνων] Παῖσι. Χρυσὸν γὰρ ὄντων τῶν στεφάνων, ὡς περὶ ἀνθρώπων τοῦτο ἔλαβε. Σαπρούς δὲ παλαιοὺς, σαθροὺς, σεσηπότας. TCY.

755, 19. Τὸν δημόσιον] Τὸν ἀπογραφόμενον τὰ δημόσια· ὥστερ νῦν λέγομεν ταβουλάριον. RY.

756, 23. Καὶ οὐ τὸ σῶμα ἡταιρηκότος] Ὅριστικῶς καὶ σοφιστικῶς τοῦτο ποιεῖ. Εἰ γὰρ τὸ σῶμα κωλύεται, πολλῶν μᾶλλον τὸ ὄνομα. TCY.

757, 7. Ὁ δὲ παρακάθηται καὶ οὐ καταδέεται τοῖς πεπραγμένοις] Νῦν περὶ Ἀνδροτίωνος λέγει, ὥστερ εἶπαν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος περὶ τοῦ Τιμοκράτους. ACDGRTV.

758, 7. Τοὺς ἐχθροὺς κρατοῦντες] Ἄντι τοῦ τῶν ἐχθρῶν ἀρχαϊσμός δὲ ἔστι. Y.

758, 14. Ἄλλ' Ἀνδροτίων ἡμῶν] Σχῆμα ἐπανάληψις, ἐπὶ προσώπου διαβολῆς. B.

758, 17. Χερσίβων καὶ καυῶν] Τῶν πρὸς τὴν θυσίαν ἀρμυζόντων· λέγει δὲ ταῦτα ἐν οἷς νίπτονται οἱ σπένδοντες. RY.

758, 24. Οἶδα ὅτι ὡς μὲν οὐκ ἀσύμφορος] Πληρώσας τὴν ἐπιφορὰν τίθησι τὴν πολυθρύλητον ἐκείνην ἀντίθεσιν, δι' ἣν ἀσύστατος ὁ λόγος ὑπελιπεται. Πρῶτον μὲν οὖν ἄξιον θαυμάσαι ὅτι μᾶλλον τιθέναι τὴν ἀντίθεσιν ἀνεκεφαλαίωσατο τὴν μνήμην τῶν ἰσχυρῶν, τοῦ παρανόμου, τοῦ ἀσυμφόρου, τοῦ ἀδίκου, ἵνα δεῖξῃ ὅτι ταῦτα ἦν τὰ κρινόμενα καὶ περὶ τούτων ἡ ψῆφος, οὐχὶ δὲ τὰ κατὰ τοὺς πρέσβεις. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ τελευταίαν τὴν ἀντίθεσιν τίθειεν, ἵνα καὶ τῷ τόπῳ ἐνδείχθῃ αὐτῆς τὸ ἔξαγιον. Ὅτι δὲ ἔξαγιόνος ἡ ἀντίθεσις αὐτὸς διαρρηθῆν ἡμᾶς ὁ ῥήτωρ ἐδίδαξεν εἰπών, « ἀλλὰ μὴ περὶ τούτων οἰσόντων » ἡμῶν τὴν ψῆφον. « Καὶ ἐτέρωθι (p. 759, 10) δὲ λέγει « μὴ λέγε τὴν ἔκτισιν· (οὐδὲν γὰρ ἐπικοινωνεῖ τῷ νόμῳ » τῶδε·) ἀλλ' ὡς ἐπιτήδειός ἐστι καὶ καλῶς ἔχων ὁ νόμος, « τοῦτο διδασκε· τοῦτο γὰρ ἔστιν ὑπὲρ οὗ σὺ μὲν εἰσενεγ- » καὶν φῆς, ἔγὼ δὲ γέγραμμαι. » Ὅστε πανταχόθεν ἔστι καταφανὲς ὅτι διαβολῆς ἕνεκα τὴν κατὰ τῶν πρέσβων ὑπόθεσιν εἴληπε. RY.

Οἶδα δ' ὅτι ὡς μὲν οὐκ ἀσύμφορός ἐστιν ἡμῶν ὁ νόμος] Μᾶλλον τιθέναι τὴν ἀντίθεσιν ἀνεκεφαλαίωσατο τὴν μνήμην τῶν ἰσχυρῶν, τοῦ παρανόμου, τοῦ ἀσυμφόρου, τοῦ ἀδίκου, ἵνα δεῖξῃ ὅτι ταῦτα ἦν τὰ κρινόμενα καὶ περὶ τούτων ἡ ψῆφος, οὐχὶ δὲ τὰ κατὰ τοὺς πρέσβεις. Ἐπειδὴ δὲ κινουσι τὸν περὶ τῶν πρέσβων λόγον ὅτι ἐκτελεῖται τὰ χρήματα λέγοντες, ἐνδείκνυται ὅτι ἐκ περιουσίας τούτου χρῆται τῷ λόγῳ τῷ κατὰ τοὺς πρέσβεις. Διὰ τοῦτο τελευταίαν καὶ τὴν ἀντίθεσιν τίθειεν, ἵνα καὶ τῷ τόπῳ ἐνδείχθῃ αὐτῆς τὸ ἔξαγιον. Καὶ ὅτι ἔξαγιόνος ἡ ἀντίθεσις αὐτὸς ἐδίδαξεν ὁ ῥήτωρ εἰπών, « ἀλλὰ μὴ περὶ » τούτων οἰσόντων ἡμῶν τὴν ψῆφον, « καὶ ἐτέρωθι, « μὴ » λέγε τὴν ἔκτισιν· (οὐδὲν γὰρ ἐπικοινωνεῖ τῷ νόμῳ » τῶδε), ἀλλ' ὡς ἐπιτήδειός ἐστι καὶ καλῶς ἔχων ὁ νόμος, τοῦτο διδασκε. » Πανταχόθεν οὖν καταφανὲς ὅτι διαβολῆς ἕνεκα τὴν κατὰ τῶν πρέσβων ὑπόθεσιν εἴληπε. Εἰ δὲ τῆς γραφῆς δοθείσης ἐν τῷ μεταξὺ φαίνονται καταβεβληκότες, οὐδὲν τοῦτο τῆ ὑποθέσει λυμάνεται· διαβολῆς γὰρ ἕνεκα εἴληπται, ὥστερ ἔφη. Εἰ δὲ ἐκτελεῖται τὸ κεφάλαιον, καὶ δεῖ πρὸς τοῦτο διαγωνίζεσθαι, ὑπεύθυνοι καθίστησιν ἐπὶ τῇ διαλασίσει. Περὶργον δὲ ζητεῖν ἴσως πότερον ὀφείλουσιν ἢ τελείως ἀπηλλαγμένοι φαίνονται τοῦ ὀφλήματος· οὐδὲ γὰρ διὰ τοῦτο ἡ κρίσις, οὐδὲ διὰ

τοῦτο γέγονεν ἡ γραφή. Ἐπειδὴ δὲ ἀπέδειξεν ἐν τῷ ἑκατέρω κεφαλαίῳ οὐχὶ τοὺς ἀδύνατους δεθέντας, ἀλλὰ τοὺς μάλιστα στρατηγούς τε καὶ ῥήτορας καὶ δημαγωγούς, εἰκότως ἐβάρησε προσθεῖναι τὴν κατασκευὴν τῆ ἀντίθεσι, ἵνα ὁ Τιμοκράτους λόγος ἐλέγχεται. Εἰ γὰρ ὁ μὲν Τιμοκράτης φησὶν ὑπὲρ τῶν ἀδύνατων εἶναι τὸν νόμον, φαίνεται δ' οὐχὶ οἱ ἀδύνατοι δεθέντες πολλὰς, ἀλλ' οἱ μάλιστα δυνατώτατοι, πῶς οὐκ ἂν αὐτοὺς γένοιτο ὁ ἀκρατῆς ἀνεργωνιστῆς τούτῳ τῷ λόγῳ; οἷός δὲ μετὰ τὰς λύσεις τὰς ἀντιθέσεις τιθέναι. TCY.

758, 27. Αὐτὸν] Ὁ Τιμοκράτης. A. Τινὲς βούλονται ἐντεῦθεν εἶναι τοὺς ἐπιλόγους, ἐπειδὴ, φασὶν, ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ ἐπελογίσαστο τὰ τρία κεφάλαια. ACDGRTV. Εἰσηπται δὲ ὡς ἐν διασυρμῇ. « Ἄκουε δὲ λέγειν αὐτῶν ὡς ἐκτίσεται, » οἰοῖται παράδοξον λόγον καὶ ἄτοπον καὶ οὐδαμοῦ τοῖς ζητουμένοις ἀκλουθόν. Διὸ καὶ περιτρεῖται αὐτῶν τὸν λόγον. Ὁμολογοῦντα γὰρ ἐποίησεν ὅτι διὰ τοὺς πρέσβεις ἔθηκε τὸν νόμον, ἐπαγαγὼν ὡς ἔνοχος ἐστὶ τῆ παρανομία μὴ ἐπὶ πᾶσι γεγραμῶς τὸν νόμον, ἀλλ' ὀλίγοις χαρισάμενος. Ὅθεν ἐπισημαίνεται πρὸς τοὺς διαστάς, ἀναμνηστικῶς τοὺς ὄρκους καθ' οὓς αὐτοὶ διαξέειν ὀμωμόκασι. Αὖτις γὰρ, φησὶ, τοὺς νόμους καὶ μετὰ τῶν νόμων τὰ δικαστήρια. TCY.

Ὡς ἐκτίσεται τὰ χρήματα] Τινὰς λέγουσιν ἐκ τούτων νομίζεσθαι τὸν λόγον ἀσύστατον. Εἰ γὰρ ἐκτίσεται τὰ χρήματα καὶ ὀμολογεῖ καὶ ὁ Δημοσθένης ἐνταῦθα τοῦτο αὐτὸ, οὐκοῦν περιττῶς κατηγορεῖ. Λέγομεν, πρῶτον μὲν καὶ αὐτοὺς ὁ ῥήτωρ ἐπισημαίνεται τοῦτο, ὅτι οὐ περὶ τούτων ἔστιν ὁ ἄγων νῦν, ἀλλὰ περὶ τοῦ εἶτε ἐνόμου ἔργου, ὁ νόμος ὁ Τιμοκράτους εἶτε παρανόμου. ACDGRTV.

759, 3. Οὐδὲ καθ' ἐν] Ἄντι τοῦ οὐδὲ ἔλας. ATCV. Εἰ μὲν γὰρ ὑπὲρ τούτων] Τὸ διλήμματον πάλιν σχῆμα. ATCV.

759, 15. Καίτοι καὶ τοῦτ' οὐκ ἀπορήσαιμι] Ὅρα πῶς τὴν λύσιν ἐκ τῶν τριῶν παρελίπειν, ἀπὸ τοῦ αἰτίου, ἀπὸ τοῦ συνήχοντος, καὶ ἀπὸ τοῦ κρινόμενου. ACDGRTV.

Καίτοι καὶ τοῦτο οὐκ ἀπορήσαιμι' ὦν] Ἐκ περιουσίας καὶ τῆς λεγομένης ἐκτίσεως ἐπιλαμβάνεται κακούργος αὐτὸν καὶ παρανόμως γεγενῆσθαι φάσκων· αἰνίττεται δὲ ὡς αὐτὸν μὲν τὸ ἀπλόον καταβεβλήκασι, τὸ δὲ τῆς διαλασίας ἀπεστήθησαν. RY.

759, 20. Οἶμαι τοίνυν αὐτὸν] Ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ συμπεροντος ἐπιλογικῆ μικτῆ ἀπὸ τῆς τοῦ λέγοντος ποιότητος καὶ τοῦ κεφαλαίου. Τοῖς αὐτοῖς δὲ θεωρημασιν χρῆται οἷς καὶ ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτῆς ἀντιθέσεως. S. Τὸ ἀναλογίζοντο αὐτὸ δείκνυσιν. ATCV. Ἔστι μὲν ἀπὸ τοῦ συμπεροντος ἡ ἀντίθεσις, ἀπερίρησε δὲ αὐτὴν ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ οὐκ ἐκείνης κλέψας, καὶ οὐκ ἔθηκεν ἐν τῷ κεφαλαίῳ, ἵνα μὴ δευθῆ πλείονος μάχης, ἰσχυρὰν ποιήσας. Ἐὰς δὲ ἐπιλογικῆ ἐρήσατο προτάξας αὐτῆς τὴν ὄντως ἔξαγιον τὴν περὶ τῶν πρέσβων, ἵνα σαθρὰν ἐκ τῆς συμπελοκῆς ἀπεργάσθῃ. Μαθὼν γὰρ ὁ ἀκρατῆς ὅτι τῶν περὶ τὸν Ἀνδροτίωνα χάριν ἔθηκε τὸν νόμον, οὐκέτι αὐτὸν ὡς φιλόδηροντο ἐπαινεῖται, ἀλλὰ ψεύδος ἠγγίσταται τὸ εἰ ἔγραψεν ὅπως μηδεὶς δεθήσεται Ἀθηναίων. Ἐρῆν γὰρ διὰ τοὺς πρέσβεις τὸν δεσμὸν ἀνελεῖν. Παρατήρησι δὲ καὶ τὴν λέξιν ὅπως ἔχει, « οἶμαι » τοίνυν αὐτὸν οὐδ' ἐκείνων ἀπέξεσθαι τῶν λόγων, « ὡς χαλεποῦ καὶ ἀναισχύντου ὄντος τοῦ πράγματος. RYTCV.

759, 23. Καὶ ὅτι τοὺς νόμους ὡς πρῶτατάς] Καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἤδη φθάσας ὁ ῥήτωρ προδιώκησατο, ἀπέδειξας ὡ

πάντας, ἀλλὰ στρατηγούς καὶ δημαγωγούς καὶ ῥήτορας τοὺς ὑπομένοντας τὸν δεσμὸν, ὥστε τούτοις τοῦ νόμου τὴν φιλανθρωπικὴν ἐργάζεσθαι· φροντίζει γὰρ οὐ τῶν ἀδυνάτων, ἀλλὰ τῶν διὰ τὰς κατὰ τοῦ κοινού βλάβας δεσμομένων. RYTCV. Ἐἴτα ἐπάγει λύσεις οὐδὲν καινὸν ἔχούσας παρὰ τὰς προειρημένους ἐμπροσθεν· οὕτως οἶδε καὶ μετὰ τὰς λύσεις τὰς ἀντιθέσεις τίθεναι· αἱ δὲ λύσεις ἐκ διαφορᾶς κατὰ διαιρέσιν. Δύο γὰρ εἶδη νόμων φησὶν, ἓν μὲν καθ' ὃ συμβάλλομεν ἀλλήλοισι καὶ συναλλάττομεν, οὗς πρῶτος εἶναι δεῖ, ἕτερον δὲ καθ' ὃ πολιτευόμεθα, καθ' ὃ δημαγωγοὶ μᾶλλον ἔνοχοι τοῖς δήμοις ἔν γίνονται. Οὐ γὰρ οἱ πάντες, ἀλλ' οἱ δυνατοὶ πολιτεύονται, ἵνα σοφίστηται. Διὰ τοῦτο τοῖνον τῇ διαιρέσει κέχρηται. Οὐ γὰρ μένοιο οἱ πολιτευόμενοι περιπέττουσι δεσμοῖς, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι μὴ πολιτευόμενοι. Θαρρεῖ δὲ τοὺς λόγους διότι ἀποδείκνυται, ὡς ἔφη ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῷ δικαίῳ, τοὺς πολιτευομένους δεθέντας μᾶλλον ἢ τοὺς ἰδιώτας. Ζητήσῃ δ' ἄν τις διὰ τί τὸν ἐπιλογὸν τὸν ἀπὸ τοῦ συμμέροντος κατ' ἀντιθεσὶν εἰσήγαγε καὶ οὐ καταπορικῶς. Καὶ φησομεν ὅτι οὐ πάντῃ διαθέθηται ὁ Τιμοκράτους νόμος, ἀλλ' ἔχει πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ὁ ἀκροώμενος· ἢ οὐκ ἔστιν ἄλλως λύσαι τὸν διαβάλλοντα μὴ ἀγωνιστικῶς χρώμενον λόγους. Διὰ ταῦτα τοῦ ἀγωνιστικοῦ εἶδους ἐθετήθη καὶ ἐν τοῖς ἐπιλόγοις μᾶλλον. Φιλοῦσι γὰρ αἱ ὑπολήψεις τῶν ἀκροατῶν ἀγώνων δεῖσθαι, ἅς εἰ μᾶλλον ἐξαιρεῖν ἀντικειμένους ἡμῖν, καὶ ἐν προομίοις καὶ ἐπιλόγοις πάντως ἀγωνιοῦμεθα. Ἔστι τοῖνον διμερῆς ἡ ἀντιθεσις, καὶ τὸ μὲν ἔστιν αὐτῆς ἐκ τῆς τοῦ προσώπου ποιότητος, τὸ δὲ ἐκ τοῦ νόμου. Τὸ μὲν οὖν κατὰ τὸν νόμον ἦδη λέλυται, τὸ δὲ κατὰ τὴν τοῦ προσώπου ποιότητα ἐντεῦθεν ἀρχεται « καὶ λογίσεσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς. » Εἴτα χρεῖται ἐξαιρέσειν αἰτιῶν, λέγων, οὕτε γὰρ συγγενῆς οὐτ' ἀναγκαῖς ἦν σοι τούτων οὐδεὶς. Καὶ ἐπάγει εὐθὺς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ἔλεου, δι' ὧν δεικνυσὶν αὐτὸν πολλὰ καὶ δεινὰ διαθέντα τὸν δῆμον, ἡνίκα τὴν εἰσπραξὶν ἐποιεῖτο μετὰ Ἄνδροτίωνος, ἵνα μνησθέντες ὧν ἔπαθον μὴ μεταδῶσιν ἔλεου τῷ ἀσελγῆντι. Τέλος δὲ ἐπιθεὶς τῇ τοῦ ἔλεου ἐκβολῇ καταπορᾶν τινα ποιεῖται τῆς τοῦ προσώπου ποιότητος. RY. Ἔστι δὲ σοφισμὸς· οὐδὲν γὰρ ἐκόλυε καὶ δεσμώσας καὶ ἰδιώτας διὰ τινα πλημμελήματα δεθέντας τῆς τοῦ νόμου πράττης ἀπολαῦσαι. Θαρρεῖ δὲ τῷ λόγῳ, διὰ τὸ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων τῶν περὶ Πρασόβουλον ἀποφῆνασθαι χώραν ἔχειν τὸν δεσμὸν. Τὸ δὲ πρῶτος καὶ μετρίους, τοὺς λόγους οὗς λέγει ὁ Τιμοκράτης. Εἰς δύο δὲ μεμερίσται τὰ τῶν πόλεων, εἰς τε ἰδιωτικά καὶ δημόσια. TCV.

759, 26. Πρὸς δὲ τοὺς τοιοῦτους λόγους] Πρὸς τοὺς λόγους, οὗς λέγει ὁ Τιμοκράτης. A.

760, 10. Δύο εἶδη] Ὅτι εἰς δύο μεμερίσται τὰ τῶν πόλεων, εἰς τε ἰδιωτικά καὶ δημόσια. A. Ἀύσις ἐκ διαφορᾶς κατὰ διαιρέσιν. S.

761, 1. Κεφάλαιον δ' ὑμῖν δ μνημονεύσειτ' ἐρῶ] Ἐν βραχεί τὴν τοῦ νόμου ποιότητα διαβάλλει, κακίαν εἶναι μετῆσθαι τὴν τῶν δύο χρόνων συναγωγὴν ἰσχυρίζομενος. Ὅσαρ ἐστὶ καὶ ὁμολογούμενον καὶ ἔυκολον εἰς μνήμην διὰ τὸ σύντομον. Ἐἴτα ἔρχεται ἐπὶ τὴν τοῦ προσώπου ποιότητα, τὴν ἐξέτασιν ἐπάγων οὕτως. TCV.

761, 9. Μήτ' ἄλλος μηδεὶς] Τῶν συνηγορούντων αὐτῷ. ACDGRTV.

761, 10. Διμερῆς ἐστὶν ἡ ἀντιθεσις. Καὶ τὸ μὲν αὐτῆς τῆς τοῦ προσώπου ποιότητος, τὸ δὲ τῆς τοῦ νόμου ποιότη-

τος. Τὸ δὲ κατὰ τὴν τοῦ προσώπου ποιότητα ἐντεῦθεν ἀρχεται « καὶ λογίσεσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, » καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅτι δὲ καὶ πρὸς ἐκβολὴν ἔλεου ἡ ἀντιθεσις τίθεται δεικνύεται τὰ νῦν. Ἐξαιρέσει γὰρ αἰτιῶν χρῆσάμενος ἐπήγαγεν εὐθὺς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ἔλεου δι' ἣν δεικνυσὶν αὐτὸν καὶ πολλὰ καὶ δεινὰ διαθέντα τὸν δῆμον ἡνίκα τὴν εἰσπραξὶν ἐποιήσατο μετ' Ἄνδροτίωνος, ἵνα μνησθέντες ὧν ἔπαθον μὴ μεταδῶσιν ἔλεου τῷ μὴ ἐλεήσαντι. Τέλος δ' ἐπιθεὶς τῇ τοῦ ἔλεου ἐκβολῇ καταπορᾶν τινα ποιεῖται τῆς τοῦ προσώπου ποιότητος, δι' ἧς οὐδὲν ἤττον ἐβάλλει τὸν ἔλεον οὕτω λέγων, « ὃ τοῖνον ἔμοιγε δοκεῖ μάλιστα. » S.

761, 11. Καὶ λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς] Ὅσαρ ἐλεγόμενον πρὸ βραχείος ὅτι πρὸς ἐκβολὴν ἐλασινολογίας ἡ αἰτία θέσις τίθεται, τοῦτο νῦν δεικνύεται. Ἐξαιρέσει γὰρ αἰτιῶν χρῆσάμενος καὶ εἰπὼν « οὕτε γὰρ συγγενῆς « οὐτ' ἀναγκαῖος ἦν σοι τούτων οὐδεὶς, » ἐπήγαγεν αὐτοῖς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ἔλεου δι' ὧν δεικνυσὶν αὐτὸν πολλὰ καὶ δεινὰ διαθέντα τὸν δῆμον ἡνίκα τὴν εἰσπραξὶν ἐποιεῖτο μετὰ Ἄνδροτίωνος, ἵνα μνησθέντες ὧν ἔπαθον μὴ μεταδῶσιν ἔλεου τῷ ἀσελγῆντι. Τίς γὰρ ἀν ἐλεήσει τὸν ἀσελγῆ καὶ ὠμῶς ἐν ταῖς εἰσπραξίαις τοῖς πολιταῖς χρῆσάμενον; TCV.

761, 17. Οἰκείος] Ἄντι τοῦ φίλου. AR.

761, 20. Ὅσαρ γὰρ τὰ τούτων] Τὰ τούτων, οὐ τὰ αὐτῶν ἔπαθον, φησὶ, καὶ οὐκ εὐθὺς ἀπητοῦντο, ἀλλὰ μετὰ χρόνον πλεῖστον, ὥσθ' ἱκανὸν κέρδος αὐτοῖς ὑπάρξει τὸν ἄνω χρόνον. RY.

Τὰ τούτων] Τὰ χρήματα τῶν πολιτῶν, ἅπερ ὀφείλει ἡ πόλις δικαῖα λαβεῖν ἀπὸ τῶν περὶ τὸν Ἄνδροτίωνα. ACDGRTV. Τούτων, τῶν δικαστῶν τῶν ἐκ δήμου συνισταμένων, δεικτικῶς. P.

761, 23. Μόλις ἀκοντας] Εἰ γὰρ ἦσαν κἄν μετὰ τὸν χρόνον ἐτοιμῶς καὶ ἰκόντες αὐτὰ καταβαλόντες, εἶχον ἄν τινα συγγνώμην ἐπιεικίας. Νῦν δὲ καὶ τρίτον ὑπ' ἀνασχυντίας ἀνέμειναν δικαστήριον. RY.

Ποιεῖν γὰρ ἐστὶν τοῦτο γε] Ἄντι τοῦ καταβάλλειν μετὰ τοσοῦτον χρόνον· προβάλλονται λέγοντες, δεινὸν ἐστὶν εἰ δεθῆσονται. ACDGRTV.

Δεινὰ γὰρ ποιεῖν ἐστὶν] Ὅρίζεται τῶν πραγμάτων τὰς φύσεις ἀκριβῶς οὐκ ἔων ἀλλάσθαι τοὺς δικάζοντας, τί μὲν τὸ παθεῖν, τί δὲ τὸ ποιεῖν κακῶς προσήκει νομίζειν. RY.

761, 25. Ὅστ' ἄλλως πρῶς] Ἴνα μὴ δόξῃ δι' ὑπερβολὴν ἡμερότητας καὶ τοὺς ἀδικούντας ἐλεῖν οἷα συμβαίνει πολλὰκις, καὶ τοῦτο ἀναιρεῖ μετὰ τοῦ συγαροῦσαι φάσκων, μὴ γὰρ νικᾶς φιλανθρωπία τὸν δῆμον, μὴ εἰς ἔλεον πάντων τῶν Ἀθηναίων ὑπάρχεις αὐτὸς ἐτοιμότερος; μόνος οὐ παρὰ τοὺς ἄλλους οἰκτεῖται τοῦτους διεγνώσκας; RYTCV.

762, 3. Ἀλλὰ θόρας ὑφαιρεῖν καὶ στρώματα] Διὰ τῆς διασκευῆς εἰς ὄψιν ἀγει τὴν χαλεπότητα. Τὸ δὲ ὑποσπᾶν οὐ μόνον ἐστὶν ἀποσπᾶν, ἀλλὰ λαθραίως καὶ κακοῦργως λαμβάνειν, ὥστε μὴδ' ἐν τοῖς ἀπολωλοσὶ λογίσεσθαι. TCV.

762, 4. Καὶ διάκονον ἢ τις ἐχρήτο] Ἐδρην ὄνομα μόνον πρὸς ἄμφω συνταλοῦν εἰς τε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν χρεῶν καὶ εἰς τὴν τῆς μετῆς ὑπηρεσίαν πᾶν ὑπερπέδω· Ζινώπην δὲ καὶ Φανοστράτην αἰνίσσεται ἀνθρώπους πόρων. RYTCV.

Καὶ διάκονον] Τὴν πόρνην, ἀπὸ τοῦ διακοεῖν ταῖς

ἡθοναίς· ἵνα ἀντίτηται εἰς τὰς περὶ Σινώπην καὶ Φανο-
στράτην, ὧν ἐμνήσθη ἐν τῇ κατ' Ἀνδροτίωνος. ACDG
RTV.

752, 6. Ἐπαύσθ' ὑμεῖς] Τοὺς δικαστὰς προσπα-
ναί. P.

762, 10. Πράττοντας] Ἄντι τοῦ εἰσπράττοντας. ACD
GRTV.

762, 14. Τὸν λόγον ἐγγράφαι] Τὸν λόγον λέγει, ὡς
αὐτὰς τὰς εὐθύνas, περὶ ὧν ἑμαλλεν ἀπαταῖσθαι, τί εἰσέ-
πραξες καὶ ἐκ τίνος. ACDGRTV.

762, 15. Προῖκα γὰρ οὐδὲν ἀφελούμενος] Ὡσπερ κα-
τασκευὴ ἐστὶ τοῦ προειρημένου, οὕτως ἔγραψε. Προῖκα
γὰρ, φησὶ, μηδὲν ἀφελούμενος εἴλατο πολεμιστὴν ὑμῖν καὶ
μάχεσθαι πᾶσι τοῖς νόμοις καὶ τῇ ἑαυτοῦ τῇ προτέρῃ.
TCV.

762, 18. Ὁ τοῖνον ἔμοιγε δοξαί] Ἦδη τέλος ἐπιθεῖς
τῇ τοῦ ἔλλου ἐκβολῇ καταφορὰν τινα ποιεῖται τῆς τοῦ προ-
ωπίου ποιότητος, δι' ἧς οὐδὲν ἤττον ἐκβάλλει τὸν ἔλλον,
ἐνθὺν ἀρξάμενος α ὁ τοῖνον ἔμοιγε δοξαί. » Τί τοῖνον διὰ
τούτων ἐργάζεται; μῖσος αὐτῶ κινεῖ καὶ ὑποψία ἀτόπου
τοῦς ἀκούοντας πύμαλσι, πονηρίας ὑπόνοιαν, αἰσχροει-
δίαν καὶ ἄλλα τινά. Πῆ μὲν γὰρ φθόνον κινεῖ μετὰ τὴν
ἔλλου ἐκβολήν, πῆ δὲ μῖσος· μῖσος μὲν ὡς ἐνθὺν, φθόνον
δὲ ὡς ἐν φῆ Μειδίῳ, « καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς σοθεῖ, τρεῖς
α ἀκολούθους ἢ τέταρτος ἀσὺς ἔχων. » Ἔστι δ' ὅτι παρ-
ραλαμβάνονται οἱ δύο τόποι περὶ ἑν πρόσωπον. Χρῆ δὲ
τὸν μῆλοντα χρῆσθαι δεξαστικῶν εἶναι. RYTCV.

762, 23. Ταῦτα δ' ἐστὶ τί;] Ὅλον εἰς 2 ἀνελευ-
σεν. A.

762, 26. Καίτοι δοτις] Ἀξεί· τῆς αἰσχροειδίας τὸ
πάθος, ὅπου καὶ καθ' ἑαυτοῦ τυραννῶν ποιεῖ. Τοῦ γὰρ
νόμου παραπέμποντος ἐπ' αὐτὸν, εἰ τελευταῖον ὁ πατήρ,
τὴν ἀτιμίαν, κέρδος ἡγεῖται τὸ μὴ παρέχειν τίως, δηλοῦν
ὡς τοῦ μὲν οὐδ' ἠντινοῦν ποιεῖται φροντίδα, ὅλος δὲ τῆς
φιλοχρηματίας καθέστηκε. RY.

Ἐληρονομήσειεν τῆς ἀτιμίας] Νόμος γὰρ ἦν, εἴ τις οὐεί-
λων πρὸ τῆς ἐκτίσεως τελευταῖος, τοὺς παῖδας ἀποδιδόναι
τὸ ἔρλημα, εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὺς ἀτιμῶς εἶναι, ὅως ἂν
ἐποδῶσιν. ACDGRTV.

762, 29. Καὶ τὸν μὲν πατέρα οὐτ' ἔλαίς] Ἰκανὸς ἀπὸ
τοῦ πατρὸς διαβέβηκε τὸν τρόπον. Εἰ γὰρ οὐκ οἰκτεῖται
πατέρα, πῶς ἂν τις ὑπολάβοι διὰ φιλανθρωπίας τὴν περὶ
τοὺς ἄλλους γεγραφέναι τὸν νόμον; εἴθ' ἵνα μὴ τις ὑπο-
λάβοι ὡς δι' ἀπορίαν τοῦτο ποιεῖ, ταχῶς ἐπάγει τοὺς
ποικίλους τῶν κερδῶν τρόπους, ἀπὸ τῶν εἰσορῶν, ἀπὸ
τῶν ψηφισμάτων, ἀπὸ τῶν νόμων, ὧν γράφεις, φησὶ.
Καὶ πάλιν ἵνα μὴ τις ὑπολάβοι ὡς πολλὸ τὸ ἀργύριον ἐστὶ
τοῦ ὀφλήματος καὶ οὐ δύναται ἐκτίσαι, προστίθησι α διὰ
« μικρὸν ἀργύριον μὴ μετέπειν τῆς πόλεως, » οἰκτον ὑπερ
τοῦ πατρὸς κεινηκῶς. TCV.

763, 5. Ἐτέρους δ' ἔλαίσαί τινας φησ] Ὅς οὐ συνῆφεν
ἢ φύσει, ἀλλ' ἄπλως ἄλλοτρίους καὶ οὐ προσήκοντας· καὶ
ἵνα μὴ νομίσῃ τις ὡς ἀρα γαλεπού τοῦ πατρὸς τυχὼν τοιοῦ-
τος ὤφθη περὶ αὐτὸν, τὴν ἀδελφὴν προστίθησιν, ὡφ' ἧς
δὲ τὴν ἐσθάνειον τῆς φρόσεως παθεῖν οὐδ' ὅτι οὐν ἑμαλλε
κακόν. « Πέπρακε γὰρ αὐτὴν, οὐκ ἐπέθεκεν. » Εἰσὶ δὲ
τὴν ἀδελφὴν, ἢ πεπεισμένην ἢ πόθος κατελημμένην,
ἐκοῦσαν ἀκολούθησαι τῇ ξένῃ· καὶ γὰρ ὑποφαίνει τινὰ
τοιούτην ὁ βήτωρ ὑπόνοιαν ἐν οἷς λέγει « βουληθέντι λα-
« βεῖν αὐτήν. » TCV.

Ἄλλὰ νῆ Δία τὴν ἀδελφὴν] Οὐχ ἄπλως [κατὰ] ταῦτα
πάντα διαβάλλει αὐτὸν ἐκ τοῦ ἔβωθεν βίου, μᾶλλον δὲ ὡς
ἐπὶ τὸ κλειστόν καὶ ἐν ὅλοις τοῖς λόγοις αἰ τοῦτο ποιεῖ
ὁ βήτωρ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγνω οὐκ τινὲς τῶν κρινόμενων, εἰ
καὶ ἐλάσσοντα ἐν τῇ κρίσει, ἀλλ' οὐκ ἔνε πολλὰς προ-
βαλλόμενοι τὸν ἔβωθεν αὐτῶν βίον δύνανται ἀσθῆναι,
εἰσὼτας ἔξωθεν ὁ βήτωρ τὸ καὶ τὸν ἄλλον αὐτοῦ βίον ἐν
τοῖς ἐπιλόγοις διαβάλλειν, ἵνα μὴ εἰς τούτων καταπέμψω-
σιν. ACDGRTV.

763, 8. Ὄκ ἐπέθεκεν] Ἄντι τοῦ πρὸς γάμον οὐκ ἐ-
δέδρακεν ὡς ἐλευθέραν, ἀλλ' ὡς δούλην πέπρακεν. Εἴτα
ἐπιφέρει, πῶς αὐτὴν ἐπέθεκε καὶ τίνι. ACDGRTV.

763, 12. Καὶ νῦν ἐστὶν ἐν Κερκίρῃ] Ὡσπερ σχεδιά-
ζοντος, διότι ἐπὶ ξήνης ἐκδέδοται ἀσπὴ οὖσα, τοῦ νόμου
τοῦτο ἀπαίργοντος· τὸ δὲ ἐπ' ἐξαγωγῇ τὸ πρᾶξιμα ἔην
τῆς πόλεως. ACDGRTV.

763, 13. Ἐπ' ἐξαγωγῇ] Πωλήσει. B.

Ἄς οὐκ τὴν μὲν ἀδελφὴν] Συναγωγῇ πάντων τῶν παρ-
ραλειφθέντων πρὸς τὴν τοῦ ἦθους διαβολήν. TCV.

763, 19. Καὶ μὴν οὕτι μὲν προσήκει] Σύγκρισις ἀπὸ τοῦ
ἐλάττονος ἔλαττον γὰρ ὁ κλέκτης καὶ λαοπδοῦτης τοῦ πω-
νηρὸν εἰσφέροντος νόμον ἀδικεῖ. Ἐνα μὲν ἢ δύο αὐτῶ,
εἴτα τὴν ἑαυτοῦ δόξαν καταισχύσει μόνῃν ὁ κλέκτης ὁ δὲ
γράφων, φησὶ, τὸν φαῖλον νόμον καὶ πᾶσι λυμάνεται καὶ
τὴν αἰσχύνῃν εἰς ἄλην καταχεῖ τὴν πόλιν, οὕτι καὶ δόγμα
πάντων εἶναι δοξαί κυρωθεῖς ὁ νόμος. TCV.

Καὶ μὴν—] Πληρώσας τὴν καταφορὰν τῆς τοῦ προ-
που ποιότητος πάλιν καταχρησθῆται τόποις συγκριτικοῖς πρὸς
τὴν ἀξίτησιν· πεφύκασι γὰρ αἱ συγκρίσεις αἴξιν ἀπαντα-
λόγον, καὶ οὐκ ἐπιδικτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ δικεικτὸν καὶ
συμβουλευτικὸν, καὶ πᾶσαν ἐπὶ πᾶσι πολιτικῇ ὑπέθεσιν.
Ἡ δὲ σύγκρισις ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος ἔλαττον γὰρ
ὁ κλέκτης καὶ λαοπδοῦτης τοῦ πονηρὸν εἰσφέροντος νόμου
ἀδικεῖ. RY.

764, 6. Γνοῖθ' ἂν τις] Ἀπύτερος τόπος οὗτος ἀπὸ τοῦ
μαίζονος. Κατασκευάζει γὰρ οὕτι τυραννῶν ἐξήλωσε γυν-
μην. Ὡσπερ γὰρ ἐκείνοι λύουσι τοὺς δεσμοὺς, ἵνα
σχῶσι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν συμπράττοντας, τὸν αὐτὸν τρό-
πον καὶ οὗτος οὕτ' ὧν ἔλυσαι τὸν δεσμὸν τὰ τῶν τυραννῶν
μαίμαρται. RYTCV.

764, 9. Οἱ καταλύοντες τὸν δῆμον] Οἱ βουλόμενοι,
φησὶ, καταλύσαι τὴν δημοκρατίαν, τοὺς δεσμοὺς λύου-
σιν, ἵνα ἔχωσιν αὐτοὺς πρὸς συμμαχίαν τοῦ καταλείπει
τοὺς νόμους καὶ τὴν πολιτείαν ἐξ ὅσπερ ἰδέθησαν. ACD
GRTV.

764, 20. Καὶ μὴν εἰ αὐτὰκα δὴ μάλα] Ἀυτὴ λοιπὸν ἀπὸ
τοῦ ἴσου ἢ σύγκρισις· διεσκεπασταὶ δὲ διὰ κλεινῶν διὰ τὸ
πιθανόν. TCV. Τρίτος δὲ οὗτος τόπος ἐστὶ· περιαιεῖ-
σται δὲ διὰ κλεινῶν διὰ τὸ πιθανόν, ἵνα ἐπαγγῆ α ἴν
τοῖνον ἔχαι τοῦτον μετὰ προσθήκης α Ὅ γὰρ λέγει
τοῦτο πεποίηκεν, ἀλλὰ φανερώσει. Καὶ οὐκ ἀνώγει μόνον,
ἀλλὰ καὶ καθαιρεῖ καὶ τὰ δεσμοὺς καὶ τὰ δικαστήρια.
RY.

765, 6. Ὅτι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων] Λογισμὸς ἀπὸ τοῦ
ἐνδοξοῦ σημειῶν γὰρ τὸ ζηλοῦν ἡμῶν τὰ νόμιμα τοὺς παλ-
λοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ὅταν τοῖνον φαῖλους τινὲς εἰσπύ-
ρωσι νόμους, ἀναίρουσι τὴν φιλοτιμίαν, τῆς πόλεως τῆ
μῆμῃσιν ἐκκόποντες. TCV.

765, 9. Ὅτι τοὺς νόμους ἀπαντες] Σημειώσαι· τί ἐστὶ
νόμος. B.

760, 15. Καὶ μὴν εἰ Σόλωνα καὶ Δράκοντα] Ἰστέον ὅτι ὁ μὲν Σόλων ἐγένετο ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν τυράννων ἐν ταῖς Ἀθήναις πρὸ τῶν Περσικῶν χρόνων, ὁ δὲ Δράκων πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ καὶ τισσαράκοντα ἔτεσιν, ὡς φησὶν ὁ Διόσκωρος. ACDGRTV. Ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἑναντίου· εἰ γὰρ τοὺς τεθεικότας ἀρίστους νόμους αἰεὶν καλῶν, μισεῖν ἀνάγκη τοὺς εἰσενεγκόντας ἐκ τῶν ἑναντίων τοὺς βλάπτοντας. TCV.

765, 23. Βούλομαι τοίνυν κάκεινο] Πρὸς τῆς τέλει πᾶν συμφέροντος ἀλλάζει κατὰ τοῦ Τιμοκράτους τὸν Σόλωνα. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς περὶ δεσμοῦ διαλεγόμενος ἰδέσκει λυπεῖν, προσπερὶλαμβάνει τὴν δόξαν τοῦ Σόλωνος εἰς βοήθειαν, πρὸς ἣν ἀντιτείνειν οὐ δυνήσονται, ἀνωθεν δημοτικῆν πιστεύοντες εἶναι. TCV.

765, 25. Λέγεται γὰρ τοῖς δικασταῖς] Περί νόμισματος. B.

766, 1. Φῆσαι] Ἄντι τοῦ συνθέσθαι, ὅτι καλῶς ἔχει ὁ νόμος ὁ περὶ τοῦ νομίσματος. Κατὰ κοινοῦ δὲ πάλιν τὸ λέγεται. A.

766, 2. Ἀργόριον μὲν] Ἀπὸ τοῦ ἥττονος τὸ ἐπιχείρημα. ACDGRTV.

766, 4. Δεῖν δὴ τοὺς δικαστὰς] Περί φθορᾶς νόμου. B.

766, 5. Νόμισμα, τοῦτο διαφθείρει] Ἄντι τοῦ δεῖν κολλᾶν ἐκεῖνον, εἰ τις διαφθείρει τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐστὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον τὸν διαφθείροντα τὸ τῶν ἰδιωτῶν. Εἰσὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικοὶ νόμοι, ὅσον μὴ λαμβάνειν πολλοὺς τόκους, καὶ ἄλλοι τοιοῦτότροποι· ἀλλ' οὐχ οὗτοι καταλύειν εἰσὶν ἱκανοὶ τὴν πόλιν, ἀλλ' οἱ δημοσίοι. ACDGRTV.

766, 20. Ἡ μικρὰν ἢ μεγάλην] Μικρὰν μὲν, ἐὰν καταλύονται, μεγάλην δὲ, ἐὰν σώζονται. ACDGRTV.

767, 8. Ὄφελος ἐστ'] Δηλονότι, ἐὰν μὴ σώζονται οἱ νόμοι. ACDGRTV.

767, 9. Δι' οὗ] Νόμου, ἐν ἔγγραφον ὁ Τιμοκράτης. ACDGRTV.

767, 10. Ἐπάρχουσιν αἱ τιμοκρατίαι] Οἷον τοῖς βουλευμένοις ἐμμένειν αὐτῶν καὶ μὴ ποιοῦσιν, ὡς περὶ οἱ παλαιοὶ νόμοι κελεύουσιν. ACDGRTV.

767, 15. Ὡς πλειστοῦς] Προδιόσκειν ὡς πλειστοῦς ἰδοῦναι ὡς. P.

XXV. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ Α.

770, 1. Πάλαι καθήμενος] Ὀρικὴ ἢ στάσις· ἔχει δὲ κεράλαια ἔρον, ἀνορισμὸν, γνῶμην νομοθέτου. BLY.

770, 4. Ἰγερδιατεινόμενον] Ἄγαν διεσχυρίζομενον. SY.

770, 14. Ἐρραφθηκότας] Περλουρηκότας. SY.

770, 19. Πολλῶν δὲ λόγων εἰρημένων] Δεύτερον προοίμιον. BY.

771, 20. Τοῦτο] Ἄντι τοῦ τὴν δδειαν ταύτην. Y.

772, 2. Βουλομένη δ' ἂν] Τοπικὴ καταφορά. BY.

772, 7. Ὅν τὰ μὲν ἄλλα ἰάσω] Ἀποσιώπησις L. Περὶ ἐπισωπῆσεως. BY.

773, 20. Ὁ ποιήσας] Ὁ κατηγορῶν τῶν ἄλλων.

773, 21. Καὶ παθὼν ἀπέρχεται] Καὶ αὐτὸς κατηγορηθήσεται ὑπ' ἄλλων. Y.

774, 17. Μάλισθ' ὅτι πᾶς ἐστὶ νόμος] Τί ἐστὶ νόμος. B. Τί ἐστὶν ἔρος νόμου. L.

775, 25. Τὰς ἑνας ἀρχὰς] Ἀρχαὶ αἱ παραρηγμέναι. — Ἐνας, τὰς τριακάδας. Νέας, τὰς νομηγίας. BLY.

776, 17. Κιγγλίβας] Θύρας τοῦ δικαστηρίου. L.

779, 21. Τοῦτο περικαλῶς δοσεῖ παρακίναί. Ὁ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν ὀφειλομένον, φησὶ, μάλιστα μὲν ἀπεύχεσθαι μὴ γενέσθαι καιρὸν, εἰ δ' ἄρα γένοιτο τοιοῦτος καιρὸς ὥστε δεῖν ἀλλήλους συκοφαντεῖν, ἐὰν ἀπορήσωμεν τούτων τῶν συκοφαντούμενων καὶ τῶν ὑπηρετησαμένων, εὐτόχημά ἐστι τῆς πόλεως· μὴ ἔχοντες γὰρ τοὺς ὑπουργούντας οὐ δυνάμεθα ἀλλήλους κακῶς θρασυῖν· ἐὰν δὲ οὗτος ὁ Ἀριστογείτων ὑπάρξῃ τότε, τί οὐκ ἂν ποιῆσαι ὁ μάλιστα ἔχθραν ἔχων πρὸς τὸν δῆμον; Y.

779, 27. Ὅχι δρᾶτε ὅτι τῆς φύσεως αὐτοῦ] Σημειώσαι· περὶ ἀπονοίας. B.

780, 6. Ἄντι τοῦ τῆς ἀγνοίας τοῦτον ὑπαθεῖν. Y.

781, 6. Ἄλλων τὸν Δημοσθένη γραφάμενων ὁ Ἀριστογείτων συγκατηγόρει. Y.

781, 18. Τὸν σκυλόδεσφον] Ὁ βουροῦς. Y.

782, 16. Φθάνοι] Ἄντι τοῦ τάχιστα ἂν κατακοπήσεται. Y.

784, 7. Εἰ δὲ κάπηλος] Ἐπειδὴ δὲ, φησὶ, τὰς συκοφαντίας πεπράσκει ὥσπερ κάπηλος, τί τοῦτον παροφύσει; ὥσπερ γὰρ, ἐὰν μὴ τέμνη, μάχαιρα οὐ χρησιμεύει μαγεῖραν, οὕτω καὶ συκοφάντης μὴ ἐφεκίων, ἀλλὰ πεπράσκειν τὰ πράγματα, ἄχρηστος τῆς πόλεως. Y.

784, 8. Παλιγκάπηλος] Ὁ μεταπράτης. B.

784, 22. Καὶ ὑποσχόμενος φησὶν εἰσαγγελλεῖν τὸν Δημοκλῆα καὶ πάντας ἀνασεύσας καὶ ἀνακινήσας, δρᾶτε τί ἐποίησεν· ἄντι τοῦ ἐπώλησεν τὴν εἰσαγγελίαν. YL.

785, 4. Μοσχούητε] Ἄντι τοῦ ἀνατρέφειτε. Κατὰ μεταφορὰν τῶν γεωργῶν τῶν παρὰ τὸ ἔδωρ τιθέντων τὰ φυτὰ, ἐπὶ τὸ θάπτον ἀεῖσθαι. Y.

785, 14. Κοπρώνων] Κοπρίαί ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, αἵτινες καθ' ἕκαστον ἔτος ἐκαθαίροντο. Καὶ τινες ἐπιστάται ἐφειστήκεισαν. Y.

785, 24. Οἱ πάντες Ἀθηναῖοι] Πάντας τοὺς ἐν τῆ πόλει λέγει, οὐ μὴν τοὺς ἐπιχωρίους. YL.

786, 9. Εἰς γὰρ ἐκεῖνα τὰ ἐργαστήρια συνιόντες οἱ πολλοὶ ὁμιλοῦν. Y.

787, 9. Ἐξαγωγῆ] Ἄντι τοῦ ἐπὶ τῆς πράξεως. Y.

787, 15. Ἄντι τοῦ τῆς καλλικειδῆ. Y.

788, 5. Οἱ γὰρ μέτοικοι αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν οὐκ ἐχρημάτιζον, ἀλλὰ προστάτας τινὰς εἶχον, δι' ὧν ἐχρημάτιζον. Y.

788, 19. Τὸ μικρὸν συμβόλαιον. Y.

788, 23. Νεωστὶ συναληλυθῶς. Y.

789, 9. Δημιουργός] Ἄντι τοῦ ἐργάτης. Y.

789, 24. Ἄντι τοῦ συσκευάζοντα καθ' ἑμῶν. Y.

790, 2. Ἀποστασίου] Ἀστὴ δίκη ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, τούτων τῆς τρόπων γινομένη· εἰ τις ἦν ἐλευθερώσας οἰκίτην καὶ ἄφθῃ πρὸ τοῦ χρόνου ἀναχωρήσας σου τῆς οἰκίας, ἐγράφου αὐτὸν ἀχαριστίας, καὶ εἰ ἦλον, δίκην ὑπέλεγεν. Ἀποστασίου δὲ δίκη κατὰ τῶν μετοίκων τῶν μὴ ἐχόντων πολίτας προστάτας. Τὴν μητέρα οὖν τοῦ Ἀριστογείτωνος ὡς βούλην ἐλοῦσαν ἐπωλήσατε. Y.

790, 20. Δακτυλοδεικτεῖτε] Ὁ διαβεβημένος ὑπὸ τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων. Y.

790, 25. Ὁ δ' ἀναίδης ἐκ τίνος] Περὶ ἀναιδούς. B.

791, 11. Εἰ τινες ἦσαν δαναίζοντες χρήματα καὶ εἰς ὑποθήκην λαμβάνοντες οἰκίας ἢ ἀγροὺς, ἐποιούοντο τοῦτο· ἐνέγραπον ἐν σανίδι ὅτι ὅδε παρὰ τοῦδε ἔλαβον ἐν ὑποθήκῃ

ἡδοναίς· ἵνα αἰνιγτῆται εἰς τὰς περὶ Σινώπην καὶ Φανοστράτην, ὧν ἐμνήσθη ἐν τῇ κατ' Ἀνδροτίωνος. ACDG RTV.

77α, 6. Ἐπέσχεθ' ὑμεῖς] Τοὺς δικαστὰς προσφωναί. P.

76α, 10. Πράττοντας] Ἐντὶ τοῦ εἰσπράττοντας. ACD GRTV.

76α, 14. Τὸν λόγον ἔγγραψαι] Τὸν λόγον λέγει, ὡς ἂν αὐτὰς τὰς εὐθύναι, περὶ ὧν ἱμαλλεν ἀπαιτεῖσθαι, τί εἰσέπραξε καὶ ἐκ τίνος. ACDGRTV.

76α, 15. Προίκα γὰρ οὐδὲν ἀφαλούμενος] Ὅσπερ κατασκευῆ ἐστὶ τοῦ προειρημένου, οὕτως ἔγραψε. Προίκα γὰρ, φησὶ, μηδὲν ἀφαλούμενος εἰσατο πολυμεῖν ὑμῖν καὶ μάχισθαι πᾶσι τοῖς νόμοις καὶ τῇ ἑαυτοῦ τῇ προτίμῳ. TCV.

76α, 18. Ὁ τοίνυν ἱμοιγε δοκᾷ] Ἦδη τέλος ἐπιθαίς τῆ τοῦ ἔλλου ἐκβολῆ καταφορὰν τινα ποιεῖται τῆς τοῦ προσηύτου ποιότητος, δι' ἧς οὐδὲν ἦγον ἐκβάλλει τὸν ἔλλου, ἐνθὲν δὲ ἀρξάμενος « δ τοίνυν ἱμοιγε δοκᾷ. » Τί τοίνυν διὰ τούτων ἐργάζεται; μῖσος αὐτῶ κινεῖ καὶ ὑποψία ἀτόπου τοῦς ἀκούοντάς κίμνησι, πονηρίας ὑπόνοιαν, αἰσχροκερδίαν καὶ ἄλλα τινά. Πῆ μὲν γὰρ φθόνον κινεῖ μετὰ τὴν ἔλλου ἐκβολήν, πῆ δὲ μῖσος· μῖσος μὲν ὡς ἐνθάδε, φθόνον δὲ ὡς ἐν τῇ Μειδίῳ, « καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβαί, τρεῖς « ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτοῦ ἔχων. » Ἔστι δ' ὅτε παραλαμβάνονται οἱ δύο τόποι περὶ ἑν πρόσωπον. Χρῆ δὲ τὸν μὲλλοντα χρῆσθαι δεξαστικὸν εἶναι. RYTCV.

76α, 23. Ταῦτα δ' ἐστὶ τί;] Ὅλον εἰς δ ἀνάλωσιν. A.

76α, 26. Καίτοι ὅστις] Ἀδελφὸς τῆς αἰσχροκερδίας τὸ πάθος, ἔπου καὶ καθ' ἑαυτοῦ τυραννέτων ποιεῖ. Τοῦ γὰρ νόμου παραπέμποντος ἐκ' αὐτῶν, εἰ τελευταῖον δὲ πατήρ, τὴν ἀτιμίαν, κέρδος ἡγείται τὸ μὴ παρῆναι τῶς, δηλῶν ὡς τοῦ μὲν οὐδ' ἠντινοῦν ποιεῖται φροντίδα, ἔλλου δὲ τῆς φιλοχρηματίας καθίσταται. RY.

Κληρονομήσιν τῆς ἀτιμίας] Νόμος γὰρ ἦν, εἰ τις ἀφῆλων κρὸ τῆς ἐκτίσεως τελευταῖος, τοὺς πατέρας ἀποδιδόναι τὸ ἔρημα, εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὺς ἀτίμους εἶναι, ἕως ἀν ἀποδώσιν. ACDGRTV.

76α, 29. Καὶ τὸν μὲν πατέρα οὐτ' ἔλαίς] Ἰκανῶς ἀπὸ τοῦ πατρὸς διαδέβληκε τὸν τρόπον. Εἰ γὰρ οὐκ οἰκτερεῖ πατέρα, πῶς ἂν τις ὑπολάβοι διὰ φιλοανθρωπίας τὴν περὶ τοὺς ἄλλους γεγραμμένην τὸν νόμον; εἴθ' ἵνα μὴ τις υπολάβοι ὡς δι' ἀπορίαν τοῦτο ποιεῖ, ταχέως ἐπάγει τοὺς ποικίλους τῶν κερδῶν τρόπους, ἀπὸ τῶν εἰσφορῶν, ἀπὸ τῶν ψηφισμάτων, ἀπὸ τῶν νόμων, ὧν γράφεις, φησὶ. Καὶ ἄλλιν ἵνα μὴ τις υπολάβοι ὡς πολλὸ τὸ ἀργύριον ἐστὶ τοῦ ἀφλήματος καὶ οὐ δύνανται ἐκτίσαι, προστίθησι « διὰ « μικρὸν ἀργύριον μὴ μετέσιν τῆς πόλεως, » οἰκτον ὑπὲρ τοῦ πατρὸς κεινητικῶς. TCV.

763, 5. Ἐτίρους δ' ἔλασταις τινὰς φησὶ] Ὅς οὐ συνήφην ἢ φύσις, ἀλλ' ἐπὶ ἀλλοτρίους καὶ οὐ προσήκοντας καὶ ἵνα μὴ νομίση τις ὡς ἀρα γαλεποῦ τοῦ πατρὸς τυχῶν τοιούτους ἄφθη περὶ αὐτῶν, τὴν ἀδελφὴν προστίθησιν, ὡς ἦς δὲ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως καθεῖν οὐδ' ὅτι οὐκ ἱμαλλε καλόν. « Πέπρακε γὰρ αὐτὴν, οὐκ ἐκδέδωκεν. » Εἰκόδες δὲ τὴν ἀδελφὴν, ἢ κατεισμένην ἢ πόθῳ κατεληγμένην, ἐκούσαν ἀκολουθήσαι τῇ ξένῳ· καὶ γὰρ ὑποφαίνεται τινὰ τοιαύτην ὁ βήτωρ ὑπόνοιαν ἐν οἷς λέγει « βουληθέντι λα- « βεῖν αὐτήν. » TCV.

Ἄλλὰ νῆ Δία τὴν ἀδελφὴν] Οὐκ ἀπῶδες [κατὰ] ταῦτα πάντα διαβάλλει αὐτὸν ἐκ τοῦ ἔβωθεν βίου, μᾶλλον δὲ ἐκ ἐπὶ τὸ κλειστόν καὶ ἐν ὅλοις τοῖς λόγοις αἰ τοῦτο ποιεῖ ὁ βήτωρ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγνω οὕτι τινὰς τῶν κρινομένων, εἰ καὶ ἔλασκοντα ἐν τῇ κρίσει, ἀλλ' οὐν ἐκ πολλῶς προβαλλόμενος τὸν ἔβωθεν αὐτῶν βίον δύνανται ἀσθένει, εἰκότως ἐξέβωρεν ὁ βήτωρ τὸ καὶ τὸν ἄλλον αὐτοῦ βίον ἐν τοῖς ἐπιλόγοις διαβάλλειν, ἵνα μὴ εἰς τούτων καταπέτωσιν. ACDGRTV.

763, 8. Οὐκ ἐκδέδωκεν] Ἐντὶ τοῦ πρὸς γάμον οὐκ ἐδέδωκεν ὡς ἐλευθέρην, ἀλλ' ὡς δούλην πέπρακεν. Εἴτα ἐπιφέρει, πῶς αὐτὴν ἐπέωλησε καὶ τίνι. ACDGRTV.

763, 12. Καὶ νῦν ἐστὶν ἐν Κερκύρα] Ὅσπερ σχετιάζοντος, διότι ἐπὶ ξένης ἐκδέδοται ἀσθὴ οὐσα, τοῦ νόμου τοῦτο ἀπαίροντος τὸ δὲ ἐκ' ἐξαγωγῆ τὸ πρῶθην ἐν τῆς πόλεως. ACDGRTV.

763, 13. Ἐκ' ἐξαγωγῆ] Πωλήσει. B.

Ὅς οὐν τὴν μὲν ἀδελφὴν] Συνεργατῆ πάντων τῶν παραλειφθέντων πρὸς τὴν τοῦ ἤθους διαβολήν. TCV.

763, 19. Καὶ μὴν ἐστὶ μὲν προσήκει] Σύγκρισις ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος ἔλαττον γὰρ ὁ κλέπτης καὶ λωποδότης τοῦ πονηρὸν εἰσφέροντος νόμον ἀδικεῖ. Ἔνα μὲν ἢ οὐ αὐτῶ, εἴτα τὴν ἑαυτοῦ δόξαν καταισχύσει μόνην ὁ κλέπτης ὁ δὲ γράφων, φησὶ, τὸν φαῖλον νόμον καὶ πᾶσι λυμάνεται καὶ τὴν ἀσχύνην εἰς ὅλην καταχεῖ τὴν πόλιν, καὶ καὶ ἔγγυμ πάντων εἶναι δοκᾷ κυρωθεῖς ὁ νόμος. TCV.

Καὶ μὴ—] Πληρώσει τὴν καταφορὰν τῆς τοῦ προσηύτου ποιότητος καλὴν καταχρησθῆται τόποις συγκριτικοῖς πρὸς τὴν ἀσχύνην· περὶ αὐτῶν γὰρ αἱ συγκρίσεις ἀξίαι ἐκαστοῦ λόγου, καὶ οὐκ ἐπιδικτικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ δικαντικὸν καὶ συμβουλευτικὸν, καὶ πᾶσαν ἐκπῶδες πολιτικὴν ὑπέθετε. Ἦ δὲ σύγκρισις ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος ἔλαττον γὰρ ὁ κλέπτης καὶ λωποδότης τοῦ πονηρὸν εἰσφέροντος νόμον ἀδικεῖ. RY.

764, 6. Ἰνοίη δ' ἂν τις] Δειότερος τόπος οὗτος ἀπὸ τοῦ μεζονος. Κατασκευάζει γὰρ οὕτι τυραννῶν ἐξήλωσε γυμνήν. Ὅσπερ γὰρ ἐκαίνοι λύουσι τοὺς δεσμοτάς, ἵνα σχῶσι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν συμπράττοντας, τὸν αὐτῶν τρόπον καὶ οὗτος δι' ὧν ἔλυσεν τὸν δεσμὸν τὰ τῶν τυραννῶν μεμύηται. RYTCV.

764, 9. Οἱ καταλόντες τὸν δῆμον] Οἱ βουλόμενοι, φησὶ, καταλύσαι τὴν δημοκρατίαν, τοὺς δεσμοτάς λύουσιν, ἵνα ἔχωσιν αὐτοὺς πρὸς συμμαχίαν τοῦ καταλείπει τοὺς νόμους καὶ τὴν πολιτείαν ἐξ ὅσπερ ἐδέδωκεν. ACD GRTV.

764, 20. Καὶ μὴν εἰ ἀτίκα δὴ μάλα] Ἀτὴ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἢ σύγκρισις· διεσπασταὶ δὲ διὰ κλεισίων διὰ τὸ πειθανόν. TCV. Τρίτος δὲ οὗτος τόπος ἐστὶ περιειρηστικὸς δὲ διὰ κλεισίων διὰ τὸ πειθανόν, ἵνα ἐπαγγέη « νῦν τοίνυν ἔχετε τούτων μετὰ προσθήκης. » Ὅδ γὰρ λέγει τοῦτο πεποιήμεν, ἀλλὰ πανερδῶς. Καὶ οὐκ ἀνέμει μόνον, ἀλλὰ καὶ καθαιρεῖ καὶ τὰ δεσμοτήρια καὶ τὰ δικαστήρια. RY.

765, 6. Ὅτι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων] Λογιώμενος ἀπὸ τοῦ ἐνδέξου· σημνὸν γὰρ τὸ ζηλοῦν ἡμῶν τὰ νόμιμα τοὺς πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ὅταν τούτων φαῖλους τινὰς εἰσέρωσι νόμους, ἀναυροῦσι τὴν φιλοτιμίαν, τῆς πόλεως τῆ μίμησιν ἐκλιπτόντες. TCV.

765, 9. Ὅτι τοὺς νόμους ἔπαντες] Σχημάσει· τί ἐστὶ νόμος. B.

765, 15. Καὶ μὴν εἰ Σόλωνα καὶ Δράκοντα] Ἰστίον
 εἶ οὐ μὲν Σόλων ἐγένετο ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν τυράννων ἐν
 ταῖς Ἀθήναις πρὸ τῶν Περσικῶν χρόνων, ὁ δὲ Δράκων
 πρὸ αὐτοῦ ἐπέτα καὶ τισσαράκοντα ἔτισιν, ὡς φησὶν ὁ Διό-
 δουρος. ACDGRTV. Ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐναντίου· εἰ
 γὰρ τοὺς θετικώτατος ἀρίστους νόμους αἰεὶν καλὸν, μι-
 σείν ἀνάγκη τοὺς εἰσενεγκόντας ἐκ τῶν ἐναντίων τοὺς βλά-
 πτοντας. TCV.

765, 23. Βούλομαι τοίνυν κάκεινο] Πρὸς τῷ τίλει πᾶν
 συμπερόντως ἐκλιῖται κατὰ τοῦ Τιμοκράτους τὸν Σόλωνα.
 Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς περὶ δεσμοῦ διαλεγόμενος ἰδοῖται λυ-
 κείν, προσπεριλαμβάνει τὴν δόξαν τοῦ Σόλωνος εἰς βοή-
 θειαν, πρὸς ἣν ἀντιτείνειν οὐ δυνήσονται, ἀνωθεν δημοτι-
 κῆν πιστεύοντες εἶναι. TCV.

765, 25. Λέγεται γὰρ τοῖς δικασταῖς] Περί νόμισμα-
 τοσ. B.

766, 1. Φῆσαι] Ἄντι τοῦ συνθέσθαι, εἰ καλῶς ἔχει
 ὁ νόμος ὁ περὶ τοῦ νομίσματος. Κατὰ κοινοῦ δὲ πάλιν τὸ
 λέγεται. A.

766, 2. Ἀργύριον μὲν] Ἀπὸ τοῦ ἥττονος τὸ ἐπιχεί-
 ρημα. ACDGRTV.

766, 4. Δεῖν δὴ τοὺς δικαστάς] Περί φθορᾶς νόμου. B.

766, 5. Νόμισμα, τοῦτο διαφθείρει] Ἄντι τοῦ δεῖ κο-
 λάζειν ἐκείνον, εἰ τις διαφθείρει τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, ὅπερ
 ἐστὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον τὸν διαφθείροντα τὸ τῶν
 ἰστωπῶν. Εἰσὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικοὶ νόμοι, ὅσων μὴ λαμβά-
 νειν πολλοὺς τόκους, καὶ ἄλλοι τοιούτοτροποι· ἀλλ' οὐχ
 οὗτοι καταλείβειν εἰσὶν ἱκανοὶ τὴν πόλιν, ἀλλ' οἱ δημόσιοι.
 ACDGRTV.

766, 20. Ἡ μικρὰν ἢ μεγάλην] Μικρὰν μὲν, ἐὰν κα-
 τάλωνται, μεγάλην δὲ, ἐὰν σώζονται. ACDGRTV.

767, 8. Ὀφελος εἶη] Δηλονότι, ἐὰν μὴ σώζονται οἱ
 νόμοι. ACDGRTV.

767, 9. Δι' οὗ] Νόμου, ὃν ἔγραψεν ὁ Τιμοκράτης.
 ACDGRTV.

767, 10. Ἐπαργουσιν αἱ τιμωραὶ] Οἷον τοῖς βουλο-
 μένοις ἐμμένειν αὐτῷ καὶ μὴ ποιοῦσιν, ὥσπερ οἱ παλαιοὶ
 νόμοι κελεύουσιν. ACDGRTV.

767, 15. Ὡς πλειστοὺς] Προδιόσκειν ὡς πλειστοὺς
 δοικεῖν ὡμας. P.

XXV. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ Α.

770, 1. Πάλαι καθήμενος] Ὀρική ἢ στάσις· ἔχει δὲ
 κεράλαια ἄρον, ἀνθορισμὸν, γνέμην νομοθέτου. BLY.

770, 4. Ἐπαρδιατεινόμενον] Ἄγαν δισχυριζόμενον.
 SY.

770, 14. Ἐραφωδηκότας] Περλυαρηκότας. SY.

770, 19. Πολλῶν δὲ λόγων εἰρημένον] Δεύτερον προοί-
 μιον. BY.

771, 29. Τοῦτο] Ἄντι τοῦ τὴν δδειαν ταύτην. Y.

772, 2. Βουλοίμην δ' ἂν] Τοπικὴ καταφορά. BY.

772, 7. Ὅν τὰ μὲν ἄλλα ἴδω] Ἀποσιώπησις L.
 Περί ἀποσιώπησεως. BY.

773, 20. Ὁ ποιήσας] Ὁ κατηγορῶν τῶν ἄλλων.

773, 21. Καὶ παθὼν ἀπέρχεται] Καὶ αὐτὸς κατηγορη-
 ῖσθαι ὑπ' ἄλλων. Y.

774, 17. Μίλιον δ' ἐστὶ πᾶς ἐστὶ νόμος] Τί ἐστὶ νόμος.
 B. Τί ἐστὶν ἄρον νόμου. L.

775, 25. Τὰς ἑνας ἀρχάς] Ἀρχαὶ αἱ παρωχημέναι. —
 Ἐνας, τὰς τριακάδας. Νίας, τὰς νομισμίας. BLY.

776, 17. Κιγκλίβας] Θύρας τοῦ δικαστηρίου. L.

779, 21. Τοῦτο περικαλῶς δοῦσι παρρακίνα. Ὁ δὲ
 λέγει τοιοῦτόν ἐστιν ὀφειλομένον, φησί, μάλιστα μὲν ἀπέ-
 χεσθαι μὴ γενέσθαι καιρὸν, εἰ δ' ἄρα γένοιτο τοιοῦτος και-
 ρὸς ὥστε δεῖν ἀλλήλους συκοφαντεῖν, ἐὰν ἀπορήσωμεν
 τούτων τῶν συκοφαντούμενων καὶ τῶν ὑπηρετησαμένων,
 εὐτόχημά ἐστι τῆς πόλεως· μὴ ἔχοντες γὰρ τοὺς ὑπουρ-
 γούντας οὐ δυνάμεθα ἀλλήλους κακῶς δρᾶσαι· ἐὰν δὲ οὗτος
 ὁ Ἀριστογείτων ὑπάρχη τότε, τί οὐκ ἂν ποιήσει ὁ μέ-
 λιστα ἔχθραν ἔχων πρὸς τὸν δῆμον; Y.

779, 27. Οὐχ ὁρᾶτε εἰ τῆς φύσεως αὐτοῦ] Σημειώ-
 σαι· περὶ ἀπονοίας. B.

780, 6. Ἄντι τοῦ τῆ ἀνομίας τοῦτον ὑπελαθεῖν. Y.

781, 6. Ἄλλον τὸν Δημοσθένη γραφάμενον ὁ Ἀριστο-
 γείτων συγκατηγόρει. Y.

781, 18. Τὸν σκυλόδεσον] Ὁ βουρσός. Y.

782, 16. Φθάνοι] Ἄντι τοῦ τάχιστα ἂν κατακοπήσα-
 ται. Y.

784, 7. Εἰ δὲ κάπηλος] Ἐπειδὴ δὲ, φησί, τὰς συκο-
 φαντίας κινεῖται ὥσπερ κάπηλος, τί τοῦτον παροφθαίνεις;
 ὥσπερ γὰρ, ἐὰν μὴ τέμνη, μάχαιρα οὐ χρησιμεύει μα-
 γείρω, οὕτω καὶ συκοφάντης μὴ ἰσχυρῶν, ἀλλὰ κινεῖται
 τὰ πράγματα, ἀχρηστος τῆ πόλει. Y.

784, 8. Παλιγιάπηλος] Ὁ μεταπράτης. B.

784, 22. Καὶ ὑποσχόμενος φησὶν εἰσαγγέλλειν τὸν Δη-
 μοκλῆα καὶ πάντας ἀνασεύσας καὶ ἀνακινήσας, ὁρᾶτε τί
 ἐποίησεν· ἀντί τοῦ ἐπώλησεν τὴν εἰσαγγέλιαν. YL.

785, 4. Μοσχούτης] Ἄντι τοῦ ἀνατρέφειν. Κατὰ με-
 ταφορὰν τῶν γεωργῶν τῶν παρὰ τὸ ὕδωρ τιθέντων τὰ
 φυτὰ, ἐπὶ τὸ ἄττον ἀφίσταται. Y.

785, 14. Κοκρῶνων] Κοκρία ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀθη-
 ναίοις, αἵτινες καθ' ἕκαστον ἔτος ἐκαθαίροντο. Καὶ τινες
 ἐπιστάται ἐπειστήκεισαν. Y.

785, 24. Οἱ πάντες Ἀθηναῖοι] Πάντας τοὺς ἐν τῆ πό-
 λει λέγει, οὐ μὴν τοὺς ἐπιχωρίους. YL.

786, 9. Εἰς γὰρ ἐκεῖνα τὰ ἐργαστήρια συνιόντες οἱ
 πολῖται ὠμίλου. Y.

787, 9. Ἐξαγωγῆ] Ἄντι τοῦ ἐπὶ τῷ πράθηναι. Y.

787, 15. Ἄντι τοῦ τῆ καλλακίβι. Y.

788, 5. Οἱ γὰρ μέτοικοι αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν οὐκ ἐχρημά-
 τισον, ἀλλὰ προστάτας τινὰς ἔχον, δι' ὧν ἐχρημάτιζον. Y.

788, 19. Τὸ μικρὸν συμβόλαιον. Y.

788, 23. Νεωστὶ συναληλυθώς. Y.

789, 9. Δημοιουργός] Ἄντι τοῦ ἐργάτης. Y.

789, 24. Ἄντι τοῦ συσπασίζονται καθ' ἑμῶν. Y.

790, 2. Ἀποστασίου] Ἀστὴ δίκη ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελευ-
 θέρων, τοῦτω τῷ τρόπῳ γινομένη· εἰ τις ἦν ἐλευθερώσας
 οἰκέτην καὶ ὤφθη πρὸ τοῦ χρόνου ἀναχωρήσας σου τῆς οἰ-
 κίας, ἐγράφου αὐτὸν Ἐχριστίας, καὶ εἰ ἦλω, δίκην ὑπέ-
 χεν. Ἀποστασίου δὲ δίκη κατὰ τῶν μετῶκων τῶν μὴ
 ἔχόντων πολλὰς προστάτας. Τὴν μητέρα οὖν τοῦ Ἀριστο-
 γείτονος ὡς δοῦλην ἔλοισαν ἐπώλησάτε. Y.

790, 20. Δακτυλοδεικτεῖς] Ὁ διαβεβλημένους ὑπὸ τῶν
 χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων. Y.

790, 25. Ὁ δ' ἀναιδὴς ἐκ τίνος] Περί ἀναιδοῦς. B.

791, 11. Εἰ τινες ἦσαν δανειζόντες χρήματα καὶ εἰς
 ὑποθήκην λαμβάνοντες οἰκίας ἢ ἀγροῦς, ἐποιούοντο τοῦτο·
 ἐνέγραφον ἐν σανθῆ διτι δδε παρὰ τοῦδε ἔλαβον ἐν ὑποθήκῃ

τὸ χωρίον, καὶ ἔστησαν τὴν σάνδα ἐν τοῖς ἔροισι, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀγνοουμένῃ τινα κάλιν εἰς ὑποθήκην ἑτέραν λαμβάνειν. YL.

792, 16. Ἐγκυκλίων] Τῶν συνήθων. Y.

793, 16. Φάσεις] Φάσις ἦν τὸ φαίνειν τοὺς περὶ τὰ μέταλλα ἀδικούντας, ἢ περὶ τὸ ἐμπόριον κακούργουνας, ἢ περὶ τὰ τέλη τῶν θημοσίων τινὰς νοσιζομένους ἢ σκοποφαντοῦντας. Ἐφαίνοντο δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα. Κοινῶς δὲ φάσεις ἐκαλοῦντο πᾶσαι αἱ μηνύσεις τῶν λανθανόντων ἀδικημάτων. Ἐδίδωσαν δὲ ἐν γραμματεῶν γράφαντες τὴν φάσιν, τὸ θ' ἑαυτῶν καὶ τὸ τοῦ κρινομένου ὄνομα προσγράφαντες καὶ τίμημα ἐπιγραφόμενοι. Ὁ δὲ ἄρχων παραδίδου τὴν κρίσιν δικαστηρίῳ. Καὶ τὸ μὲν τιμηθὲν ἰγνίετο τῶν ἀδικουμένων, εἰ καὶ ἄλλος ὑπὲρ αὐτῶν φήσκειν· ὁ δὲ μὴ μεταλάβῃ τὸ πᾶμπτον μέρος τῶν ψήφων τὴν ἰπυδελίαν προσωφλάσκειν· ἦν δὲ ἕκτον τοῦ τιμήματος. YL.

Ἀπαγωγὰς] Ἀπαγωγή ἔστιν ὅταν τις ἐν ἔστιν ἰνδείξασθαι μὴ παρόντα, τοῦτον ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβὼν ἀπάγῃ. Ὁ δὲ κίνδυνος ἐν χιλιάσι. Y.

Ἐνδείξεις] Ἐνδείξις δὲ ἦν πρὸς τὸν ἄρχοντα ὁμολογούμενου ἀδικήματος μῆνυσις, οὐ κρίσεως, ἀλλὰ τιμωρίας δεομένου. Ὁ δὲ ἰνδεικνύμενος ἐν γραμματεῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τὴν ἰνδείξιν ἀποφέρει, ἵνα ὑπεύθυνος ἦ τῆς ψευδοῦς ἰνδείξεως. Y.

793, 26. Θωρίδα] Ὄνομα κόνιον· ἦτις καὶ μάντις ἦν. L.

799, 20. Φυσιογνωμονήσουσι] Ἄπὸ τῆς ὄψεως γινώσκονται. BY.

XXVI. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ Β.

800, 2. Ἐπίτιμος] Ἐπίτιμος· νῦν ἰντιμος, ἀνεύθυνος. B.

801, 24. Τὸ γὰρ τιμωρησόμενον] Τὸ ἐκδικησόμενον. BY.

805, 17. Καὶ γὰρ ταῦτα οὕτω σκαιὸς ἔστι] Περὶ βουλευτοῦ. B.

808, 11. Τῶν γὰρ πόλεων ταύτας] Περὶ κριτοῦ καὶ νομοθέτου. B.

XXIX. ΠΡΟΣ ΑΦΘΟΝ.

850, 19. Ἐξομύνειν] Ὁ γὰρ μάρτυς ἀναγκάζεται καὶ περὶ τῶν οὐκ εἰδῶτων ἐξόμνησθαι. B.

XXX. ΠΡΟΣ ΟΝΗΤΟΡΑ Α.

872, 12. Πιθαινῶν] Πιθάκη, μικρὸς πίθος. A.

XXXII. ΠΡΟΣ ΖΗΝΟΘΕΜΙΝ.

884, 16. Ἐπράττει] Σημειῶσαι τὴν τοῦ ἔπράττει λέξιν. Ζῆτει καὶ μικρῶ πρόσθεν καὶ ἑτέρας τοῦ αὐτοῦ παρασημειώσεις συχνάς. S.

888, 5. Σημειῶσαι τὴν τοῦ προσήκειν λέξιν ἐνταῦθα. S.

888, 11. Σημειῶσαι ἐνταῦθα τὴν λέξιν τοῦ ἔπράττειν. S.

889, 21. Ἴν', ἰὰν μὲν αὐτῶ ποιῶσιν] Σημειῶσαι τῆς Ὀμήρου συντάξεως. B.

XXXIV. ΠΡΟΣ ΦΟΡΜΙΩΝΑ.

. . . σημειῶσαι ὅτι τὸ τῆς ἀνεψιάς ὄνομα καὶ ἐπὶ τῆς ἑξαδελφῆς λαμβάνεται. S.

922, 8. Ἠγεῖσθε γὰρ τοὺς τοιοῦτους] Σημειῶσαι· ἐπίκρισις. B.

XXXV. ΠΡΟΣ ΑΛΕΚΡΙΤΟΝ.

927, 4. Σῦλαι] Σωλήφεις. B.

929, 20. Διοπιεύων] Ὀπιπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὅσον ἰδιότης τις ὦν, ἤγουν κατασκοπῶν. B.

933, 12. Ἐκ Παντικαίου] Παντικαίου ὄνομα πόλεως. B.

XXXVII. ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΙΝΕΤΟΝ.

967, 18. Ἦν δὲ τοῦ δανείσματος] Τέλειον ἄρα ζ' μναῖ· ἢ δὲ μνα' μ' στατήρων. B.

968, 1. Ἐλαφηβολώνος μηνός] Σεπτεμβρίου. B.

976, 27. Διερρηκεν] Διερρηκέν ἔστιν, ἦτα, ἀντὶ τοῦ διεχώρισεν. B.

XXXVIII. ΠΡΟΣ ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΝ.

984, 1. Δεδωκότων] Σημειῶσαι· ἀπὸ τῆς παραγραφῆς τὸ προοίμιον τὸ πρῶτον· τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς εὐθυδικίας. B.

991, 4. Αἰδέσθεται] Ἀντὶ τοῦ πεισθῆ. B.

XL. ΠΡΟΣ ΒΟΙΩΤΟΝ Β.

1022, 23. Ἰπέρ] Σημειῶσαι· ἢ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς κατὰ· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρου (Iliad. Z, 524) « 80' ὑπὲρ σθέν » ἀντὶ τοῦ κατὰ. B.

LIV. ΚΑΤΑ ΚΟΝΩΝΟΣ.

1256, 1. Ὑβρισθεῖς] Ἀπὸ τεσσάρων δεῖ λαμβάνειν τὰ προοίμια· ἀπὸ ἑαυτοῦ, ὡς εἶδε ὁ Δημοσθένης· « ὑβρισθεῖς, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. » Ἀπὸ τοῦ ἀντιδικίου, ὡς ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· « τὴν μὲν ἀσιγίαν, ὡ ἄνδρες. » Ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πλαταϊκῷ· « εἰδότες ἡμᾶς, ὡ ἄνδρες δικασταί, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν εἰθισμένους. » Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς Αἰκωῦργος ἐν τῷ κατὰ Αὐτολύκου· « πολλῶν καὶ μεγάλων ἀγώνων εἰσεληλυθῶτων οὐδέποτε περὶ τηλικούτου δικασόντες ἦμετε. » AR.

1257, 4. Ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον] Τοῦτο λέγε-αι· ἀπλῆ διήγησις ὑπὸ Ἑρμογένους (vol. 3, p. 94 W.)·

ἀπλῆ γὰρ ἐχρήσατο ὁ ῥήτωρ τῇ διηγήσει, ἐπειδὴ, ὅτε αὐτομάτως ἰσχύουσι τὰ πράγματα, ἰσχυρῶν οὐ δεῖται λόγων. Β.

LV. ΠΡΟΣ ΚΑΛΑΙΚΑΕΑ.

1278, 4. Χλῆδον] Χλῆδον λέγει τὸ πλῆθος τῆς ὕλης τῶν καθαρμάτων καὶ τῶν ἀποψημάτων. Καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόσχωσις καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν χειμάρρων, ὁ καὶ χλῆδος καλεῖται νῦν. Ἴσως ὁ ῥήτωρ λέγει ὅτι χούν καὶ φρυγανέωδον τινὰ ἐκ τοῦ χωρίου σωρὸν ὁ Καλλικλῆς εἰς τὴν ὁδὸν ἐμβέβληκε. ΑΒ.

1278, 27. Δίκη ἀτίμητον] Ἀτίμητος ἀγών, ἐφ' ᾧ τίμημα ὠρισμένον ἐκ τῶν νόμων οὐ κεῖται, ἀλλ' οἱ δικάζοντες ἐτιμῶντο τί δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι· ὁ δὲ τιμητὸς, ᾧ πρόσσωσιν ἀπὸ τῶν νόμων ὠρισμένον τὸ τίμημα. ΑΒ.

1281, 27. Πρόκλησις] Εἰώθεσαν, ὅτε δικάζοντο τινές, ἔξαιτεῖν ἐνόησε θεραπαίνας ἢ θεράποντας εἰς βάσανον ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο προκαλεῖσθαι. Τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὠνομαζέτο πρόκλησις. Β.

LVI. ΚΑΤΑ ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ.

1296, 8. Τὰ μὲν οὖν] Ἀνακραλαίωσις τῶν λεχθέντων. Ρ.

LVII. ΠΡΟΣ ΕΥΒΟΥΔΙΑΗΝ.

Argum. 1298, 15. Ἐτίθευσεν ἡ μήτηρ] Τουτέστι τιτθὴ ἐγένετο καὶ τροφός. Ἄλλο δὲ σημαίνει θητεύειν· λέγεται γὰρ θητεύειν τὸ ἐπὶ μισθῷ ἐργάζεσθαι. Ρ.

1299, 10.. Μάλιστα μὲν εἰ δυνατόν] Σημείωσαι· ἐπικρισις. Β.

1299, 17. Πρὸς τὰς ἀποψησεις] Τὸ καταδικάζειν τινὰ μὴ εἶναι πολίτην. Β.

1312, 24. Ἐτίθευσεν] Ἐτρόφει. Α.

1317, 28. Ἀπάσις] Ταῖς φυλαῖς δηλονότι. Ρ.

1318, 29. Ἐκκολάφαντες] Ὁρθῶς γέγραπται ἐκκολάφαντες παρὰ τὸ ἐκκολάπτω, ὃ σημαίνει ἐξορύξαντα ἀπαλεῖρω. Θουκυδίδης ἐν πρώτῳ· « τὸ μὲν οὖν ἐλεγείον οἱ Ἀκαεδαμόνιοι ἐξεκόλασαν εὐθύς τότε τῆς τρίτοδος τοῦ· » το. » Ρ.

1319, 27. Ἠρία] Μνήματα. Α. Ἠρία, τάφοι παρὰ τὴν τοῖς νεκροῖς ἐπιχοιμένην ἔραν, τουτέστι γῆν. Ρ.

LVIII. ΚΑΤΑ ΘΕΟΚΡΙΝΟΥ.

1326, 15. Ὀλίγον φροντίσειεν] Τοῦτ' ἐστὶν ὀλιγωρήσειεν. Ρ.

1330, 18. Ἐποίησε] Δηλονότι ἀποχειροτονεῖσθαι. Ρ.

1330, 19. Αὐτῶν] Τῶν ἀρχόντων. Ρ.

1333, 2. Πολλὰς ἐτέρας] Δίκας ἢ γραφάς. Ρ.

1335, 5. Πλύνοντας] Βλασφημοῦντας καὶ κακῶς λέγοντας. Ρ.

ORATORIS. II.

LIX. ΚΑΤΑ ΝΕΑΙΡΑΣ.

Ἡ στάσις τοῦ λόγου στοχαστική. Περὶ γὰρ οὐσίας τὸ ζήτημα καὶ οὐτε περὶ ἰδιότητος οὐτε περὶ ποιότητος. Λέγει δὲ Θεόμνηστος. Διαγράφονται δὲ τινες καὶ τούτων τὸν λόγον ὡς οὐ γνήσιον. Υ.

1348, 7. Ἀφιδναῖς] Εἰς Ἀφιδναν. Ἔστι δὲ Ἀφιδνα δῆμος Ἀττικῆς, Λεοντίδος φυλῆς. Ρ.

1354, 4. Κλητεύσω] Κλητῆρες καὶ κλητεύειν. Κλητῆρες οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικάζόμενοι τισιν. Ἔδει γὰρ παρῆναι τινὰς ὡσπερ μάρτυρας τῆς προκλησεως· κλητεύσαι δὲ ἐστὶ τὸ κλητῆρα γενέσθαι. Λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούσῃσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις· καὶ ἐστὶν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χιλιαί. ΒΥ.

1356, 8. Ἐπὶ Κωλιάδι] Κωλιάς ἐπιθαλασσία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς. ΒΥ.

1360, 19. Συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ] Περὶ πορνείας ἀναιδούς. Β.

LX. ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

1388, 1. Ἐπειδὴ τοῖς] Τὸ προέμιον ἐξ ὑπολήψεως ὁμολογουμένης τῆς εὐθείας ὑπὲρ τοῦ ἀπολογουμένου περὶ τῶν δημοσίων τὴν πόλιν εὐεργετησάντων. Β.

1391, 28. Πρότερον] Τὸν Λυσίαν λέγει. Αὐτὸς γὰρ ἐπιτάφιος εἰς αὐτοὺς ἰκοίησεν. Β.

1393, 16. Προσέστη τοῖς ἀκούουσι] Τοῦτ' ἐστὶν, ἐνοχλεῖ καὶ λυπεῖ τοὺς ἀκούοντας. Β.

1394, 3. Ἔστι γὰρ] Κοῖνοι καὶ καθολικοὶ λόγοι εἰς πίστῳσιν ἐλήφθησαν τοῦ ἐγκωμιάζοντος. Β.

LXI. ΕΡΩΤΙΚΟΣ.

1412, 21. Τὰ παντελῶς ἐπιπολήεις] Τοῦτ' ἐστὶ τὰ φανερά, τὰ ἐπιφανῆ, τὰ εὐχερῆ. Ρ.

LXII. ΠΡΟΟΙΜΙΑ.

(E cod. P.)

1418, 1. Εἰ μὲν περὶ κ. τ. λ.] Φιλιππικοῦ α' προοίμιον.

1418, 10. Ἐπειδὴ δ' —] Τὰ λοιπὰ οὐ συμφωνεῖ τοῖς ἐν Φιλιππικῷ εἰρημένῳ ὄσι.

1419, 21. Οὐχὶ ταῦτ' ἀ γινώσκεις —] Ὀλυνθιακοῦ γ' προοίμιον. Ὀλίγα δὲ τινα ἐνόηθε ἔχεις μετήνεκται.

1420, 21. Ἄντι πολλῶν, ὧ ἄνδρες Ἄθ. —] Ὀλυνθιακοῦ α' προοίμιον. Ἔστι δὲ τις διαφορά.

1425, 15. Παρὰ μὲν γὰρ τῶν] Οἱ κωλυόμενοι ὑφ' ἑμῶν λέγειν ἄλλοι μὲν χρήσιμόν τι ἐνουμηθέντες· λέγειν σιωπῶσι· καὶ οὕτω παρὰ τούτων οὐδὲν λεγόντων ἀποστερεῖσθε τὸ ποιεῖν ἐμεῖνο, ὃ ἐντεθύμηνται, χρήσιμον ἐν. Ἄλλοι δὲ ἀπέντες ἀ τυγχάνουσι ἐγνωκότες καὶ ἀ προμυλέτησαν, χήσιμα ἑμῖν ὄντα, ἀναγκάζονται τὰ ἑμῖν ἠδέα ποιεῖν συμβουλεύειν.

1433, 10. Εἰς οὓς ἂν ἤκωσι:] Οὗτοι, εἰς οὓς ἤκωσι ἀπὸ πρᾶξεως, τῶν πράξεων κύριοι καθίστανται.

1426, 13. Ὡς εἶνους] Ὡς εἶνους ἐπὶ τῇ πόλει ἢ τῇ πολιτείᾳ.

1438, 26. Τοῖς δόξαι] Τοῖς ἔγνωσμένοις. Σύνταττε δὲ ταῦτα τῷ βήματι ἀνεροῦσιν.

1440, 7. Ἐπει' οὐκ ἀθυμητέον] Τὰ ἐπόμενα μικρὸν τι παρηλλαγμένα ἐκ τοῦ προοιμίου τοῦ πρώτου κατὰ Φιλίππου λόγον ἐστί.

1446, 26. Τοῦτο χρὴ πράττειν] Μὴ ἰθὺλαι ἀκούειν.

1448, 19. Ὡν οἱ κλειστόι τῶν παρ' ὑμῶν] Ὡν, στρατηγῶν, τῶν ἐκπλεόντων παρ' ὑμῶν.

1448, 22. Τούτους] Δηλαδὴ τοὺς ἡμετέρους φίλους. Ἴσως παρλαίει τὸ τούτους.

1452, 28. Οὐ γὰρ ἴσος πόνος καὶ ἰδράς] Τὸ Ἡσιόδειον βλάπτει

τῆς ἀρετῆς ἰδράτα θεοὶ προκάρουεν ἔθνην ἀθάνατοι κ. τ. λ.

1453, 22. Ἔστι μὲν οὖν χαλεπὸν] Ἐν τισιν ἀντιγράφοις τετυπωμένοις τὰ ἐπόμενα κενώριστα τῶν προηγουμένων οὐκ ὀρθῶς· μέρος γάρ ἐστι τοῦ προοιμίου Ὅσην μὲν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

1460, 1. Ὁμοιότατα, ὃ ἄνδρες Ἄθ. —] Ταῦτα κεί-

ται ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ τρίτῳ οὐ πένυ κάρου τοῦ τέλους.

1460, 28. Συνεχεῖς οἶδε] Οἱ δίκαιοι καὶ πονηροί.

LXIII. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

1465, 20. Προποθεῖς] Ἦγουν προδοθεῖς, κατὰ τὸ κρινεῖν.

1466, 17. Καὶ τοῦθ' ὅπως μὴ φεύσεται] Καὶ ὁρᾶτω ὅπως μὴ φεύσεται τοῦτο, ὅ τι ἂν ὑποσχόμενος εἴη, μὴ ἀναδύσεται, φήσας ἐξηπατήσθαι ἢ κτισθῆναι διὰ τὸ παρακρουσθῆναι.

1469, 17. Ἐλθεῖν] Ἄντι τοῦ εἰδείσαν.

1470, 8. Ἐξητασμένος] Ἐριθμημένος, παραγενόμενος.

1476, 1. Οὐ γὰρ ἂν καὶ τοιοῦτον] Τοῦτ' ἐστίν, οὐ γὰρ ἂν ἐκρινετὶ τι δίκαιον εἶναι, μὴ τοιοῦτου δοκοῦντος καὶ ὑμῶν.

1483, 1. Ἐγκαθέτων] Ἐγκαθέτος· δόλιος, κατέσποκος.

1488, 16. Δεδουλωκίναί] Φιλίππου ὑμᾶς. Ἦτοι ἀναγνωστόν, δεδουλωθεῖσαι, ἦγουν δεδουλωκίναί.

INDEX

ORATORUM ET ORATIONUM.

ÆSCHINES, Atrometi f.

ORATIONES, II, 29 *sqq.*

1. Contra Timarchum (præfixo argumento), p. 29.
2. De male gesta legatione (præfixo argumento), p. 64.
3. Contra Ctesiphontem (præfixo argumento), p. 96.

Epistolæ XII (cum argumento), p. 144.

FRAGMENTA: Deliaica oratio, II, 434.

VITA ÆSCHINIS, II, 489 *sq.*

1. Apollonii in Æschinem introductio, p. 489.
2. Prima Æschinis Vita, p. 489 *sq.*
3. Altera Æschinis Vita, p. 490.

SCHOLIA AD ÆSCHINEM, p. 491 *sqq.*

1. *ad or.* Contra Timarchum, p. 491.
2. *ad or.* De male gesta legatione, p. 500.
3. *ad or.* Contra Ctesiphontem, p. 510.

ÆSCHINES SOCRATICUS.

FRAGMENTA, II, 250.

ÆSION.

FRAGMENTA, II, 445.

ALCIDAMAS, cujus feruntur declamationes:

1. Ulysses, II, 197.
2. De Sophistis, II, 201.

ALCIDAMAS Elaita.

FRAGMENTA, II, 316 *sqq.*

1. Messeniaca oratio, p. 316.
2. Naldis laudatio, p. 316.
3. Museum, p. 316.
4. Mortis laudatio, p. 317.
5. Ars oratoria, p. 317.
6. *Fragmenta sedis incertæ*, p. 318.

ANAXIMENES.

FRAGMENTA, II, 448 *sqq.*

1. Contra Phrynen, p. 449.
2. Helenæ laudatio, p. 449.
3. Ars, p. 449.

ANDOCIDES.

ORATIONES, I, 48 *sqq.*

1. De Mysteriis, p. 48.
2. De suo redditu, p. 73.
3. De pace cum Lacedæmonis (præfix. arg.), p. 77.
4. Contra Alcibiadem (præfixo argumento), p. 85.

FRAGMENTA, II, 247 *sqq.*

1. De delatione, p. 248.
2. Susoria oratio, p. 248.
3. Ad socios, p. 248.
4. *Fragmenta sedis incertæ*, p. 248.

ANDROCLES.

FRAGMENTA, II, 243.

ANDROTION.

FRAGMENTA, II, 346.

ANTIPHON.

ORATIONES, I, 1 *sqq.*

1. Necis veneficæ patratæ accusatio in novercam (cum argum.), p. 1.

2. Tetralogia I (cum argumentis), p. 5.
3. Tetralogia II (cum argumentis), p. 13.
4. Tetralogia III (cum argumentis), p. 19.
5. De cæde Herodis (argumento præfixo), p. 24.
6. Super Choreuta (argumento præfixo), p. 39.

FRAGMENTA, II, 222 *sqq.*

1. De status mutatione, p. 222.
2. De redactione in servitutem, p. 223.
3. Contra Demosthenis accusationem defensio, p. 224.
4. Tutelaris or. contra Callistratum, p. 224.
5. Tutelaris oratio Timocrati scripta, p. 225.
6. Contra Hippocratem, p. 225.
7. Contra Calliæ delationem defensio, p. 225.
8. Contra Læspodiam, p. 225.
9. De Lindiorum tributo, p. 225.
10. Myrrhi defensio, p. 226.
11. Adv. Nicoclem de finibus, p. 226.
12. Rerum contra leges gestarum accusatio, p. 228.
13. Contra Polyæctum, p. 228.
14. Contra prytanem, p. 228.
15. De Samothracum tributo, p. 228.
16. Contra Erasistratum de pavonibus, p. 229.
17. De contumelia in puerum ingenuum, p. 230.
18. Contra Philinum, p. 230.
19. Contra Philinum defensio, p. 230.
20. Contra Alcibiadem de injuriis, p. 231.
21. Proœmia et epilogi, p. 231.
22. Artes rhetoricæ, p. 232.
23. Pollicus, p. 232.
24. De concordia, p. 233.
25. De veritate libri duo, p. 235.
26. *Fragmenta sedis incertæ*, p. 238.

ANTISTHENES, cujus feruntur declamationes:

1. Ajax, II, 193.
2. Ulysses, II, 195.

ANTISTHENES.

FRAGMENTA, II, 249.

APHAREUS.

FRAGMENTA, II, 350.

Adv. Megaclidem de permut. honor., *ibid.*

ARCHINUS.

FRAGMENTA, II, 249.

1. Contra Thrasybulum de rog. leg. contr., p. 249.
2. Funebris oratio, p. 249.

ARISTOGITON.

FRAGMENTA, II, 424. *sqq.*

1. Adv. delationem Lycurgi et Demosthenis, p. 436.
2. Contra Timarchum, p. 435.
3. Contra Hyperidem de viol. legg., p. 435.
4. Contra Phrynen, p. 436.

ARISTOPHON.

FRAGMENTA, II, 308.

AUTOCLES.

FRAGMENTA, II, 311.

CALLICRATES.

FRAGMENTA, II, 473.

CALLISTRATUS.

FRAGMENTA, II, 308 sq.

1. Mæssena or., p. 308.
2. Arcadica or., p. 308.
3. Contra Melanopum, p. 309.

CAUCALUS.

FRAGMENTA, II, 347.

CEPHALUS.

FRAGMENTA, II, 307.

CEPHISODOTUS.

FRAGMENTA, II, 311.

CLEOPHON.

FRAGMENTA, II, 244.

COCCUS.

FRAGMENTA, II, 350.

CYDIAS.

FRAGMENTA, II, 446.

DEMADES.

FRAGMENTA, II, 438 sqq.

1. De duodecennali, p. 439.
2. *Ex orationibus incertis*, p. 441.

DEMETRIUS PHALEREUS.

FRAGMENTA II, 475 sqq.

1. Socrates, p. 475 sq.
2. De legatione oratio, p. 476.
3. *Ex incertis orationibus*, p. 477.

DEMOCHARES.

FRAGMENTA, II, 471 sq.

1. Pro Sophocle adv. Philonem, p. 471.
2. *Ex incertis orationibus*, p. 472.

DEMOCLIDES.

FRAGMENTA, II, 473.

DEMOCRATES.

FRAGMENTA, II, 448.

DEMOPHILUS.

FRAGMENTA, II, 474.

DEMOSTHENES.

ULPIANI RHETORIS PROLEGOMENA IN OLYNTHIACAS ET PHILIPPICAS ORATIONES, II, 518 sqq.

ZOSIMI ASCALONITÆ PROLEGOMENA IN DEMOSTHENEM, II, 523 sqq.

1. *Prima* Demosthenis vita, p. 523.
2. *Alter*a Demosthenis vita, p. 525.

SCHOLIA AD DEMOSTHENEM, II, 527 sqq.

1. *ad* Olynthiacam I, p. 527.
2. *ad* Olynthiacam II, p. 537.
3. *ad* Olynthiacam III, p. 547.
4. *ad* Philippicam I, p. 554.
5. *ad or.* De pace, p. 558.
6. *ad* Philippicam II, p. 561.
7. *ad or.* De Halonneso, p. 562.
8. *ad or.* De Chersonneso, p. 563.
9. *ad* Philippicam III, p. 565.
10. *ad* Philippicam IV, p. 566.
11. *ad or.* Ad Philippi epistolam, p. 571.
12. *ad* Literas Philippi, p. 573.
13. *ad or.* De republica ordinanda, p. 573.
14. *ad or.* De classibus, p. 576.
15. *ad or.* Pro Rhodiolorum libertate, p. 578.
16. *ad or.* Pro Megalopolitis, p. 581.
17. *ad or.* De federe Alexandri, p. 583.
18. *ad or.* Pro Ctesiphonte de corona, p. 584.

19. *ad or.* De falsa legatione, p. 606.20. *ad or.* Adv. Leptinem, p. 639.21. *ad or.* In Midiam, p. 660.22. *ad or.* Contra Androtionem, p. 691.23. *ad or.* Contra Aristocratem, p. 70724. *ad or.* Contra Timocratem, p. 713.25. *ad or.* Contra Aristogitonem I, p. 735.26. *ad or.* Contra Aristogitonem II, p. 736.29. *ad or.* In Aphobum, p. 736.30. *ad or.* Adv. Onetorem, p. 736.32. *ad or.* Adv. Zenothemidem, p. 736.34. *ad or.* Adv. Phormionem, p. 736.35. *ad or.* Adv. Lacritum, p. 736.37. *ad or.* Adv. Pantanetum, p. 736.38. *ad or.* Adv. Nausimachum, p. 736.40. *ad or.* Adv. Bæotum II, p. 736.54. *ad or.* Contra Cononem, p. 736.55. *ad or.* Adv. Calliclem, p. 737.56. *ad or.* Contra Dionysodorum, p. 737.57. *ad or.* Adv. Eubulidem, p. 737.58. *ad or.* Contra Theocrinem, 737.59. *ad or.* Contra Næoram, p. 737.60. *ad* Orationem funebrem, p. 737.61. *ad* Declamationem amatoriam, p. 737.62. *ad* Proœmia, p. 737.63. *ad* Epistolas, p. 738.

DINARCHUS.

ORATIONES, II, 155 sqq.

1. Contra Demosthenem, p. 155.

2. Contra Aristogitonem, p. 174.

3. Contra Philoclem, p. 178.

FRAGMENTA, II, 450 sqq. (*Indicem octoginta orationum Dinarchearum, quem dedit Dionysius Hal. et qui legitur p. 450 sqq. hic repetendum esse non censuimus, sed earum tantummodo orationum titulos adjunximus quæ a Dionysio commemoratæ non sunt.*)80. (*debebat 81. etc.*) Contra Democlerum, p. 467.

80. b. Contra Euergum et Mnesibulum, p. 467.

81. Pro Euthygene, p. 467.

82. Contra Theodotum, p. 468.

83. Contra Callippum, p. 468.

84. Adv. Callippi exceptionem, p. 468.

84. b. Croconidarum contestatio, p. 468.

85. Contra Leocharem, p. 468

86. Adv. Lycurgi liberos, p. 468.

87. Contra Menesæchum, p. 469.

88. Contra Timarchum, p. 469.

89. *Ex orationibus incertis*, p. 469.

EUBULUS.

FRAGMENTA, II, 433.

EURIPIDES.

FRAGMENTA, II, 306.

Adv. Hygiamontem, *ibid.*

EUTHIAS.

FRAGMENTA, II, 447 sq.

GORGIAS.

ORATIONES, II, 206 sqq.

1. Helensæ laudatio, p. 206.

2. Pro Palamede, p. 209.

FRAGMENTA, II, 217 sqq.

1. Pythica oratio, p. 217.

2. Olympica oratio, p. 217.

3. Funebris oratio, p. 218.

4. Eleorum laudatio, p. 219.

5. Achillis laudatio, p. 219.

6. Ars rhetorica, p. 219.

7. *Fragm. incertæ sedis*, p. 220.

GLAUCIPPUS.

FRAGMENTA, II, 474.

HEGESIPPUS.

FRAGMENTA, II, 352.

HAGNONIDES.

FRAGMENTA, II, 474 sq.

1. Contra Theophrastum de impietate, p. 474.
2. Contra Phocionem de proditione, p. 474.
3. Rhetorices accusatio, p. 475.

HERODES.

De republica, II, 189 sqq.

HYPERIDES.

ORATIO INTEGRÁ

Pro Euxenippo d. a. r. d. adv. Polyuctum, II, 375.

FRAGMENTA, II, 381 sqq.

2. Contra Athenogenem, p. 381.
3. Pro Academo, p. 382.
3. b. De sœdere Alexandrino, p. 382.
4. Contra Antiam pupillaris or., p. 383.
5. Adv. Apellæum de thesauro, p. 383.
6. Contra Aristagoram de negl. patroc., p. 383.
7. Contra Aristogitonem, p. 386.
8. Contra Aristophontem de plebisc. m. r., p. 388.
9. Pro Harpalo, p. 389.
10. Contra Arcestratidam, p. 389.
11. Contra Autoclem de proditione, p. 390.
12. Adv. Damippum, p. 391.
13. Deliaica oratio, p. 392.
14. Contra Demadem de rogat. illeg., p. 391.
15. Contra Demeam de peregrinatione, p. 396.
16. Adv. Demeam, p. 397.
17. Contra Demetrium ob defect., p. 397.
18. Pro civitate donato, p. 397.
19. Contra Demosthenem, p. 397.
20. Adv. Diondam, p. 408.
21. Contra Diopthem, p. 408.
22. Contra Dorotheum, p. 408.
23. Adv. Epiclem de domo, p. 409.
24. Funebris oratio, p. 409.
25. De donis Eubulo datis, p. 410.
26. Ad Thasios, p. 411.
27. De Hippei hereditate orr. duæ, p. 412.
28. Pro Callippo adv. Eleos, p. 412.
29. Contra Cononem, p. 413.
30. Pro Cratino, p. 413.
31. Cythniaca oratio, p. 413.
32. Pro Lycurgi liberis, p. 413.
33. Pro Lycophrone defensio, p. 414.
34. Adv. Lysidemum, p. 418.
35. Contra Mantitheum de verber., p. 418.
36. Contra Midiam, p. 419.
37. Pro Micca, p. 419.
38. Pro Xenippo, p. 419.
39. Pro Xenophilo orr. duæ, p. 419.
40. De finibus, p. 419.
41. De aquæductu, p. 419.
42. Adv. Pancalum, p. 419.
43. Contra Pasiclem, p. 420.
44. Adv. Pasiclem de permut. honor., p. 420.
45. Contra Patroclem de lenoc., p. 420.
46. Plataica oratio, p. 422.
47. Contra Polyuctum, p. 422.
48. De Polyucto exercitui præfic., p. 423.
49. Adv. Polyuctum, p. 423.
50. De Pyrrhandri hereditate, p. 423.
51. Rhodia oratio, p. 424.
52. Pro Simmia adv. Pylh. et Lyc., p. 424.
52. b. De ducibus, p. 424.

53. Defensoria oratio, p. 424.
54. Adv. Timandram, p. 424.
55. De triremibus, p. 424.
56. De custodiendis Tyrrenis, p. 425.
57. Adv. Hygiæontem, p. 425.
58. Contra Philippidam, p. 425.
59. Contra Philocratem denuntiatio, p. 425.
60. Pro Phormisio, p. 425.
61. Pro Phryne, p. 425.
62. Pro Chærophilo d. s. orr. duæ, p. 427.
63. Ad Charetem or. tutelaris, p. 428.
64. Pro Charete de merc. ad Tænar., p. 429.
65. Oratio Chiaca, p. 429.
66. *Ex orationibus incertis*, p. 429.

IPHICRATES.

FRAGMENTA, II, 310.

1. 2. 3. *vid. Lysias, frg. or. 116. 18. 65.*
4. Adv. Nausicratem, p. 310.
5. *Ex orationibus incertis*, p. 310.

ISÆUS.

ORATIONES, I, 236 sqq.

1. De Cleonymi hereditate (præfix. argum.), p. 236.
2. De Meneclis hereditate (præfixo argum.), p. 243.
3. De Pyrrhi hereditate (præfixo argumento), p. 249.
4. De Nicostrati hereditate (præfix. argum.), p. 261.
5. De Dicæogenis hereditate (præfix. argum.), p. 265.
6. De Philoctemonis hereditate (præfix. arg.), p. 273.
7. De Apollodori hereditate (præfix. argum.), p. 283.
8. De Cironis hereditate (præfixo argumento), p. 290.
9. De Astyphili hereditate (præfixo argumento), p. 298.
10. De Aristarchi hereditate (præfix. argum.), p. 304.
11. De Hagnias hereditate (præfixo argumento), p. 309.
12. Pro Euphiletō (præfixo argumento), p. 318.

FRAGMENTA, II, 322 sqq.

* De Alexandri hereditate, p. 323.

* Adv. Andocidem, p. 323.

1. Adv. Apollodorum defensio, de negl. patroc., p. 323.
2. De delationibus, p. 323.
3. Adv. Aristogitonem et Archippum d. A. h., p. 323.
4. Contra Aristoclem, p. 324.
5. Contra Aristomachum, p. 324.
6. Adv. Bœotum provocatio, p. 324.
7. Adv. populares de fundo, p. 325.
8. Contra Dioclem ob contumeliam, p. 325.
9. Adv. Dioclem de fundo, p. 327.
10. Adv. Diophanem tutelæ defensio, p. 327.
11. Adv. Dorotheum de vi, p. 329.
12. Contra Elpagoram et Demophanem, p. 329.
13. Adv. Hermonem de sponsione, p. 331.
14. Adv. Euclidem de fundi redemptione, p. 332.
15. Adv. Euclidem Socraticum, p. 333.
16. Pro Eumathe in libertatem vindicatio, p. 333.
17. Pro Euphiletō, p. 335.
18. Contra Thutimum, p. 335.
19. Adv. Ischomachus, p. 335.
20. Adv. Callicratem, p. 335.
21. Adv. Callippidam, p. 335.
22. Contra Calliphontem, p. 335.
23. Pro Calydone adv. Hagnothæum, p. 335.
24. Adv. Calydonem de tutela, p. 336.
25. Contra Cleomedontem, p. 337.
26. Adv. Lysibium de p. h., p. 337.
27. De iis quæ in Macedonia dicta sunt, p. 337.
28. Contra Megarenses, p. 338.
29. Adv. Medontem de fundo, p. 338.
30. Adv. Menecratem, p. 338.
31. De inquilinis, p. 339.
32. Pro Mnesithei filia, p. 339.

33. Pro Nicia, p. 339.
 33. b. Contra Nicodemum, p. 339.
 34. Adv. Nicoclem (*vel* Neoclem) de fundo, p. 339.
 35. Adv. Orgeones, p. 340.
 36. De adoptione, p. 341.
 37. Contra Posidippum, p. 341.
 38. Adv. Pythonem de defectione, p. 341.
 39. Adv. Satyrum de filia herede, p. 341.
 40. Contra Stratoclem, p. 341.
 41. Adv. Stratoclem, p. 342.
 42. Temenica oratio, p. 342.
 43. Adv. Timonidem de fundo, p. 342.
 44. Adv. Tlepolem exceptio, p. 342.
 45. *Ex incertis orationibus*, p. 343.
- SOCRATES.**
 ORATIONES, vol. I. pars prima.
 1. Ad Demonicum, p. 1.
 2. Ad Nicoclem, p. 8.
 3. Nicocles sive Cyprii, p. 15.
 4. Panegyricus, p. 24.
 5. Philippus (*præfixo argumento*), p. 51.
 6. Archidamus (*præfixo argumento*), p. 73.
 7. Areopagiticus, p. 89.
 8. De pace (*præfixo argumento*), p. 100.
 9. Euagoras, p. 121.
 10. Helenæ laudatio, p. 132.
 11. Busiris (*præfixo argumento*), p. 141.
 12. Panathenæus, p. 149.
 13. Contra Sophistas, p. 188.
 14. Plataicus, p. 192.
 15. De Permutatione, p. 200.
 16. De Bigis, p. 244.
 17. Trapeziticus, p. 251.
 18. Exceptio adversus Callimachum, p. 260.
 19. Agneticus, p. 269.
 20. Contra Lachiten, p. 277.
 21. Contra Enthynum, p. 279.
- EPISTOLÆ, vol. I. pars prima, p. 282 *sqq.*
 1. Dionysio, p. 282.
 2. Philippo, p. 283.
 3. Philippo, p. 286.
 4. Antipatro, p. 287.
 5. Alexandro, p. 289.
 6. Iasonis liberis, p. 290.
 7. Timotheo, p. 292.
 8. Ad Mytilenæorum magistratus, p. 294.
 9. Archidamo, p. 296.
 10. Dionysio, p. 299.
- FRAGMENTA, II, 318 *sqg.*
 1. Grylli laudatio, p. 318.
 2. Ars rhetorica, p. 319.
- VITA ISOCRATIS, II, 481 *seqq.*
 ARGUMENTA ISOCRATIS ORATIONUM, II, 483 *sqg.*
 1. Ad Demonicum, p. 483.
 2. Ad Nicoclem, p. 483.
 3. Nicocles sive Socialis, p. 483.
 5. Philippus, p. 483.
 6. Archidamus, p. 484.
 7. Areopagiticus, p. 484.
 8. De pace, p. 484.
 9. Euagoras, p. 484.
 10. Helenæ laudatio, p. 484.
 11. Busiris, p. 484.
 13. Contra Sophistas, p. 485.
 14. Plataicus, p. 485.
- SCHOLIA, II, 486 *sqg.*
 1. *ad or.* Ad Demonicum, p. 486
 2. *ad or.* Ad Nicoclem, p. 486.
 3. *ad Nicoclem sive Cyprios*, p. 486.
4. *ad Panegyricum*, p. 486.
 5. *ad Philippum*, p. 486.
 6. *ad Archidamum*, p. 486.
 8. *ad or.* De pace, p. 487.
 9. *ad Euagoram*, p. 487.
 10. *ad Helenæ laudationem*, p. 488.
 11. *ad Busiridem*, p. 488.
 12. *ad Panathenæicum*, p. 488.
 13. *ad or.* Contra sophistas, p. 488.
- ISOCRATES APOLLONIATA.**
 FRAGMENTA, II, 346.
LACRITUS.
 FRAGMENTA, II, 351.
LEODAMAS.
 FRAGMENTA, II, 307.
LEODAMAS ACHARNENSIS.
 FRAGMENTA, II, 346.
LEPTINES.
 FRAGMENTA, II, 352.
LESBONAX.
 ORATIONES, II, 183 *sqg.*
 1. Politica, p. 183.
 2. Hortatoria I *et* II, p. 184.
- LYCOLEON.**
 FRAGMENTA, II, 351.
LYCURGUS.
 Contra Leocratem (*præfixo argumento*), II, 1 *sqg.*
 FRAGMENTA, II, 353 *sqg.*
 1. Apologia administrandæ reipublicæ, p. 353.
 2. Contra Aristogitonem, p. 354.
 3. Contra Autolycum, p. 355.
 4. Contra Demadem, p. 356.
 5. Adv. Demadem defensio, p. 357.
 6. De administratione, p. 357.
 7. De sacerdote, p. 359.
 7. a. De sacerdotio, p. 362.
 8. Contra Ischyriam, p. 362.
 9. Contra Cephisodotum, p. 362.
 10. Croconidarum cum Cæronidis controversia, p. 362.
 11. *et* 12. Contra Lycophronem *orr. duæ*, p. 363.
 13. Contra Lysiclem, p. 365.
 14. De vaticiniis, p. 366.
 15. Contra Menesæchmum delatio, p. 367.
 16. *Fragmenta incertæ sedis*, p. 369.
- LYSIAS.**
 ORATIONES, I, 92 *sqg.*
 1. De cæde Eratosthenis, p. 92.
 2. Or. Funeris, p. 98.
 3. Adv. Simonem, p. 108.
 4. De vulnere ex industria, p. 114.
 5. Pro sacrilegio Calliæ, p. 116.
 6. Contra Andocidem de impietate, p. 117.
 7. Pro sacra olea, p. 121.
 8. Accusatio obtreactionis *adv. familiares*, p. 128.
 9. Pro milite, p. 131.
 10. Contra Theomnestum prior, p. 133.
 11. " " altera, p. 137.
 12. Contra Eratosthenem, p. 138.
 13. Contra Agoratum, p. 151.
 14. Contra Alcibiadem I, p. 163.
 15. " " II, p. 169.
 16. Pro Mantitheo, p. 171.
 17. De pecuniis publicis, p. 174.
 18. De publicatione honorum fratris Nicæ, p. 175.
 19. De bonis Aristophanis, p. 179.
 20. Pro Polystrato, p. 187.
 21. Acceptorum munerum defensio, p. 191.
 22. Adv. frumentarios, p. 195.
 23. Contra Panleonem, p. 198.

24. Pro invalido, p. 200.
 25. De affectata tyrannide apologia, p. 203.
 26. De Evandri probatione, p. 208.
 27. Contra Epicratem, p. 213.
 28. Contra Ergoclem, p. 214.
 29. Contra Philocratem, p. 216.
 30. Adv. Nicomachum, p. 218.
 31. Adv. Philonem, p. 223.
 32. Contra Diogitonem (præfixo argumento), p. 227.
 33. Olympica (præfixo argumento), p. 232.
 34. De republica (præfixo argumento), p. 233.
- FRAGMENTA, II, 250 sqq.
1. Contra Æschinem Socratic, de ar. al., p. 251.
 2. Contra Æschinem de publ. bonor. Aristoph., p. 253.
 3. Adv. Æschinem de damno, p. 254.
 4. Adv. Alexidemum, p. 254.
 5. Adv. Alcibiadem de domo, p. 254.
 6. Adv. Alcibium, p. 255.
 7. De Anacalypteriis, p. 255.
 8. Adv. Andocidem de viol. patroc., p. 256.
 9. Contra Androtionem, p. 256.
 10. Contra Antigenem de abortu, p. 256.
 11. Pro Antiphoatis filia, p. 258.
 12. Contra Apollodorum, p. 258.
 13. Adv. Aresandrum, p. 259.
 14. Contra Aristagoram de delatione, p. 259.
 15. Adv. Aristodemi actionem contestatio, p. 260.
 16. Adv. Aristocratem de sponsione collationis, p. 260.
 17. Contra Aristonem de inertia, p. 260.
 18. Adv. Harmodium de don. Iph. dat., p. 260.
 19. Adv. Archebiadem, p. 263.
 20. Adv. Archinum, p. 263.
 21. Adv. Asionem de libr. furt., p. 263.
 22. Pro scutifico, p. 264.
 23. Adv. Asopodorum de domo, p. 264.
 24. Contra Autocelem, p. 264.
 25. Contra Autocratem de adulterio, p. 264.
 26. Pro Achillide de cæde, p. 264.
 27. Pro Bacchia et Pythagora, p. 265.
 28. De Batrachi cæde, p. 265.
 29. Adv. Boeotum (Boeonem?), p. 265.
 30. Adv. tutores liberor. Boeonis, p. 265.
 31. Adv. Glaucodem de Dicæogenis hered., p. 265.
 32. Pro Dexio de viol. patroc., p. 266.
 33. Contra Dexippum, p. 266.
 34. Contra Demosthenem de tutela, p. 267.
 35. De Diogenis hereditate, p. 267.
 36. Adv. Diogenem de fundo, p. 268.
 37. Adv. Diogenem de domus locatione, p. 268.
 38. Contra Diodotum, p. 269.
 39. a. Adv. Dioclem pro leg. contr. oratt., p. 269.
 39. b. Contra Dioclem de contumelia, p. 269.
 40. Pro Diophanto de fundo, p. 269.
 41. Adv. Diocharem, p. 269.
 42. Adv. Dionem, p. 269.
 43. De incitega, p. 270.
 44. De tributorum collatione, p. 270.
 45. De Epigenis testamento, p. 270.
 46. Contra Epicratem, p. 270.
 46. b. Pro Eratosthene, p. 270.
 47. Adv. Eteoclem de pecuniis, p. 271.
 48. De collatis ab ipso beneficiis, p. 271.
 49. Adv. Euthiam de publice venditis, p. 271.
 50. Contra Euthydium, p. 271.
 51. Pro Euthyno, p. 272.
 52. Contra Eucleum de fundo, p. 272.
 53. Pro Eucrito contestatio, p. 272.
 54. Adv. Eupithem, p. 272.
 55. Contra Euphemum, p. 272.
56. De Hegesandri hereditate, p. 273.
 57. Adv. Theopithem de tut. epil., p. 273.
 58. Contra Theopompum de verber., p. 273.
 59. De Theopompi hereditate, p. 273.
 60. Contra Theosdotidam, p. 273.
 61. Contra Thrasybulum, p. 273.
 62. Adv. Hippothersam, p. 275.
 63. Adv. Hippocratis filios, p. 275.
 64. Adv. Isodemum, p. 275.
 65. Adv. Isocratem de verb., p. 275.
 66. Pro Iphicrato proditiōnis defensio, p. 275.
 67. Pro Callæschro, p. 276.
 68. Contra Calliam de delatione, p. 277.
 69. Contra Calliam de contumelia, p. 277.
 70. Adv. Calliclem, p. 277.
 71. Adv. Callippidam, p. 277.
 72. Adv. Calliphanem de peregrin., p. 277.
 73. Contra Calliphontem, p. 277.
 74. Adv. Cinesiam oratt. duæ, p. 277.
 74. a. pro Phania viol. leg. reo, p. 278.
 75. Adv. Cliniam contestatio, p. 278.
 76. Adv. Cleostratum, p. 279.
 77. Adv. Cleonem de tripode aureo, p. 279.
 78. Adv. Critodemum, p. 279.
 79. Pro Ctesiarcho, p. 279.
 80. Contra Ctesiphontem, p. 280.
 81. De cane apologia, p. 280.
 82. Adv. Laidem, p. 280.
 83. Adv. Lacratem, p. 281.
 84. Adv. Leptinen, p. 281.
 85. Contra Lysitheum, p. 281.
 86. De dimidia heredit. honor. Macartati, p. 282.
 87. Contra Mantiam, p. 282.
 88. Adv. Medontem falsi testimonii causa, p. 282.
 89. Adv. Menestratum, p. 283.
 90. Contra Micinam cædis causa, p. 283.
 91. Contra Mixidemi accusationem, p. 284.
 92. Adv. Mnesimachum, p. 284.
 93. Contra Mnesiptoleum, p. 285.
 94. Contra Moschum, p. 285.
 95. Adv. Nausiam de figura, p. 285.
 96. Pro Nesocle, p. 285.
 97. Adv. Nicarchum tibicinem, p. 285.
 98. Adv. Niciam de deposito, p. 286.
 99. Pro Nicia, p. 286.
 100. Contra Nigidam de inertia, p. 287.
 101. Contra Nicodemum et Critobulum, p. 288.
 102. Pro Nicomache, p. 288.
 103. Adv. Xenophontem vel Xenocratem, p. 288.
 104. De Onomacis filia, p. 288.
 105. Adv. actionem de patrimonio pupillari, p. 289.
 106. Contra Pantaleontem, p. 289.
 107. De Polycni hereditate, p. 289.
 108. Contra Posidippum, p. 289.
 109. Adv. Pythodemum de liberti defectione, p. 289.
 109. a. Pro Satyro de tutela adv. Charidemum, p. 290.
 110. Adv. Sophoclem, p. 290.
 111. Contra Stratoclem de vi, p. 290.
 112. Socratis defensio, p. 290.
 113. Pro Socrate adv. Polycratem, p. 291.
 114. Adv. Sostratum de contumelia, p. 292.
 115. Contra Telamonem, p. 292.
 116. Contra Timotheum de proditiōne, p. 292.
 117. Contra Timonem, p. 293.
 118. Adv. Timonidem, p. 293.
 119. Contra Tisidem; p. 293.
 119. a. Adv. Tlepoleum, p. 294.
 120. Pro Pherenice de Androclidæ hereditate, p. 294.
 121. Contra Philippum de tutela, p. 295.

122. Adv. Philocratem contractus defensio, p. 296.
 123. Adv. Philonem de Theoclidæ cæde, p. 296.
 124. Contra Philonidam ob vim factam, p. 296.
 125. De Phrynichi filia, p. 297.
 126. Adv. Chærestratum, p. 298.
 127. Adv. Chytrinum, p. 298.
 Epistola Platonica, p. 298.
 » ad Asybarum, p. 298.
 » ad Melaniram, p. 299.
 » ad Polycratem contra Empedum, p. 299.
Ex incertis epistolis, p. 299.
 Præparationes, p. 300.
Fragmenta sedis incertæ, p. 300.
- MELANOPUS.**
 FRAGMENTA, II, 309.
- MENESÆCHMUS.**
 FRAGMENTA, II, 473.
 1. De sacrificio in Delo, p. 473.
 2. Adv. Periclem et Democratem, p. 473.
 3. Defensio Hermiæ emporii curataris, p. 473.
- MCEROCLES.**
 FRAGMENTA, II, 372.
- NAUCRATES.**
 FRAGMENTA, II, 346.
- PHEAX.**
 FRAGMENTA. Contra Alcibiadem, II, 243.
- PHILEPSIUS.**
 FRAGMENTA, II, 345.
- PHILINUS.**
 FRAGMENTA, II, 446 sq.
 1. Contra Dorotheum, p. 446.
 2. Croconidarum adv. Cæronidas controversia, p. 446.
 3. Adv. Sophoclis et Euripidis status, p. 447.
 4. *Ex oratione incerta*, p. 447.
- PHILISCUS.**
 FRAGMENTA, II, 350.
- PHILO.**
 FRAGMENTA, II, 474.
- PHILOCRATES.**
 FRAGMENTA, II, 436.
- PHORMIO.**
 FRAGMENTA, II, 446.
- POLYCRATES.**
 FRAGMENTA, II, 312 sqq.
 1. Busiris, p. 312.
 2. Helena, p. 312.
 3. Thrasybulus, p. 312.
 4. Clytæmnestra, p. 313.
 5. Vituperatio Lacedæmoniorum, p. 313.
 6. Murium laudatio, p. 313.
7. Socratis accusatio, p. 313.
 8. Laudationes ollarum et calculorum, p. 314.
 9. Alexander, p. 314.
 10. Ars, p. 315.
 11. *Ex laudatione incerta*, p. 315.
- PITHOLAUS.**
 FRAGMENTA, II, 446.
- POLYCHARMUS.**
 FRAGMENTA, II, 475.
- POLYEUCTUS.**
 FRAGMENTA, II, 371.
 1. Contra Demadem, p. 371.
 2. *Fragmenta incertæ sedis*, p. 371.
- POLYXENUS.**
 FRAGMENTA, II, 475.
- PYTHEAS.**
 FRAGMENTA, II, 436 sqq.
 1. Contra Adimantum, p. 436.
 2. Adv. delationem defensio, p. 436.
 3. Contra Demosthenem, p. 436.
 4. *Ex orationibus incertis*, p. 437.
- SOPHOCLES.**
 FRAGMENTA, II, 247.
- STRATOCLES.**
 FRAGMENTA, II, 472.
 1. Contra Demosthenem, p. 472.
 2. *Ex incertis orationibus*, p. 472.
- THEODECTES.**
 FRAGMENTA, II, 348 sq.
 1. Lex, p. 348.
 2. Socratis defensio, p. 349.
 3. Ars, p. 349.
- THEODORUS.**
 FRAGMENTA, II, 247.
- THEOPOMPUS.**
 FRAGMENTA, II, 347.
- TIMARCHUS.**
 FRAGMENTA, II, 372.
- THRASYMACHUS.**
 FRAGMENTA, II, 244 sqq.
 1. Pro Larissis, p. 245.
 2. *Ex oratione incerta*
 3. Procemia, p. 246.
 4. Magna ars oratoria,]
 ZOILUS.
 FRAGMENTA, II, 351 sqq.
 1. Polyphemus, p. 352.
 2. Tenediorum laudatio,
 3. Ars, p. 352.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

A.

Ἀδάμιον, II, *quid*, 276 (Lys. fr. 132).
 Abaris, vates ex Hyperboreis oriundus; mythus ejus *vario modo narratur, additur* quo tempore in Græciam venerit, II, 368 (Lyc. frg. 86 *et* 87).
 Abrocomas, Persarum dux in Ægypto, Isocr. 43, 50.
 Abydus, urbs ad Hellespontum, II, 354 (Lys. fr. 8). Abydenarum mulierum libidinosæ instituta *memorantur*, II, 231 (Antiph. fr. 67).
 Academia, I, 176 (Lys. XVIII. 10), Academiæ, *h. e.* paginæ in Academia erat, præfectus *memoratur*, 14. (Hyper. frg. 110. c.). Academiam condidit mus heros, II, 727 (Schol. in Dem. 736, 6).
 is heros *vid.* Academia.
 is; Hyperidis or. pro Ac. *cit.*, II, 382.
 is tribus, II, 377 (Hyper. I. 16. *cf.* proleg.). II, 515 (Schol. ad Æschin. III. 171).
 heros eponymus II, 716 (Schol. in Dem. 702, 1, 717 (*ibid.* 705, 19) Thesei filius (*al.* Demos ex Phyllide), ad quem Æschines mythum *ert* qui *narratur* de Demophonte et de Phyllide Novemdiis, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31); 505 (Schol. ad Æschin. II. 87) *et* II, 69 (Æs. I. 31).
 s, II, 114 (Æschin. III. 97, 98), eos ad defensionem a Macedonibus concitavit Demosthenes, II, 256 (Æschin. III. 256).
 (?) I, 262 (Is. IV. 7).
 , 114 (Æschin. III. 95); omnes præter Pellænæos donis deficient, II, 127 (Æschin. III. 165).
 urbes a Doriensibus occupatæ, Isoc. 155, 6.
 in Agide Lacedæmoniorum rege contra Macedonas pugnant, II, 160 (Din. I. 34). Achæorum conventus, II, 48 (Æschin. I. 110).
 virtute *quantum omnibus antecellat*, Is. 123, Achilles et Patrocli amicitia ex amore orta *fer* 52 (Æschin. I. 133); *cf.* II, 54 (*ibid.* 141).
 in Thessalia regnavit, II, 561 (Schol. in Dem. 592).
) Telephum vulnerat eidemque medetur, II, 592 in Dem. 248, 23).
 ; Lysiæ orationis pro Achillide de cæde *frag* *exstant*, II, 264. fr. 52 *sq.*
 , mons in Eocotia, II, 626 (Schol. in Dem. 387, 11) Atheniensis, II, 4 (Lyc. I. 17); I, 60 (And. I. 22 (Lyc. 117); *ibi* *paeta fieri solent*, I, 55 I. 42); *ibi* *senatus pernoscere jubetur*, I, 55 I, 45); antiquitus vocabatur πόλις, II, 46 (Æs-

chin. I. 97. *cf.* Schol. ad h. l., II, 497). Tres Minervæ statuæ in Acr. *memorantur*, II, 699 (Schol. in Dem. 597, 8); ὀπισθοδρομος, II, 575 (Schol. in Dem. 170, 6); 729 (*ibid.* 743, 1).
 Acte, maritima quædam pars Atticæ, unde nomen duxerit, *memoratur*, II, 428 (Hyper. frg. 224).
 Actia, vetus certamen, *memorantur*, II, 423 (Hyper. frg. 193).
 Acumenus, Stephani ἑταίρος, Atheniensis, de mysteriis profanatis indicatione facta fugit, I, 51 (And. I. 18).
 Adimantus, Corinthiorum dux ad Salamina, II, 12 (Lyc. I. 70).
 Adimantus, una cum Alcibiade, quod sacra arcana factitavit, accusatur, I, 51 (And. I. 16).
 Adimantus, dux Atheniensium, classem prodidit Lysandro, I, 168 (Lys. XIV. 38).
 Adimantus; Pythææ or. c. Adim. *cit.*, II, 436. frg. 1.
 Admetus, apud quem servit Apollo, II, 727 (Schol. i. Dem. 736, 6).
 Adoptatio, I, 274 (Is. VI. 6. 7); *cf.* I, 303 (Is. IX. 33); I, 243 (Is. II. 21); I, 244 (*ibid.* 10 *sq.*); Isocr. 270, 27 *sq.*; 273, 47 *sq.*; 275, 14; *cur fiat*, I, 299 (Is. IX. 7); I, 318 (Is. XII. 2); I, 287 (Is. VII. 30); *qua ratione legitime fiat*, I, 244 *sq.* (Is. II. 13. 14. 16. 17); I, 246 (*ibid.* 24. 25); I, 249 (*ibid.* 44. 45); coram testibus fit, I, 257 (Is. III. 56). Adoptatio testamentaria ex triente, ex assæ, *cf.* *argum.* Is. de Diæmog. hered., I, 265; *cf.* I, 283 (Is. VII. 1. 2); adoptati nomen ad archontem defertur, I, 278 (Is. VI. 36); I, 279 (*ibid.* 44); ἐπὶ τὰ ἐπαράγγελον, εἰς τοὺς συγγενεῖς ἀποδεικνύειν, εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα ἐγγράφειν, I, 283 (Is. VII. 1); ritus τοῦ εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας καὶ εἰς τοὺς γεννήτας *accurate describitur*: Thargeliorum die festo, qui filium inducit sive ex ipso natum sive adoptatum, is per sacra jurat illum a se filium, sive is naturalis sit sive adoptatus, induci natum e civitate Attica et legitimo modo; phratores et gennetæ in suffragia eunt; admissi nomen in communem codicem inscribitur, patris nomine ipsius apposito, I, 285 (Is. VII. 13. 15. 16. 17); I, 287 (*ibid.* 26. 27); *postremo* adoptatus civis in demotiarum ληξιαρχικὸν γραμματεῖον inscribitur, suffragiis latis, I, 287 (*ibid.* 27. 28); matris nemo est emancipatus *etc.*, I, 287 (Is. VII. 24. 25); adoptivos filios in paternam domum reverti lex vetat, nisi si filium legitimum in adoptiva reliquant, I, 279 (Is. VI. 44); I, 306 (Is. X. 11); II, 224 (Antiph. frg. 15); emancipatus patris ἀτιμίαν effugit, I, 307 (Is. X. 17).
Cf. *etiam* Heres.
 Adrastus, Talai filius, rex Argivorum, in expeditione The-

- bana clade accepta, cum sub Cadmea cæsos ipse tollere non posset, Atheniensium auxilium petit, Isocr. 31, 48 sqq.; 32, 16 sqq.; 136, 21 sqq.; 198, 50 sqq.; 173, 38 sqq.; 174, 20. Mortuorum corpora Athenienses Eleusine sepeliunt, I, 99 (Lys. II. 7 sqq.).
- Adria mare, Isocr. 54, 39; I, 231 (Lys. XXXII. 25); *periculosum*, II, 252 (Lys. fr. 1).
- Adulterium, *vid. μορξία s. v. Jus*.
- Ἀδύνατοι. *Cfr. Lysis orationem pro adunato scriptam, hoc proposito, ut probaret impotentem eum esse et pecunia publica indigere, I, 200 sqq.; obolus per diem invalidis persolvitur, sed summis magistratibus prohibentur, ibid. § 13; I, 203. § 22. Ἀδύνατων δοκιμασία, II, 47 (Æschin. I, 104). Ἀδύνατοι, qui vocantur; triobolus eis quotidie ex ærario publico tribuebatur, ex Solonia lege, II, 497 (Schol. ad Æschin. I. 103).*
- Æacidae, a Jove oriundi, semideorum nobilissimi *judicantur*; generis successio *exponitur*, Isocr. 122, 44 sqq.
- Æacus, Isocr. 178, 50; Jovis filius, et generis Teucidarum auctor, semideorum celeberrimus, tantum excelluit, ut siccitate premente Græciam, magistratus urbium supplices eum adierint, votorumque facti compotes in Ægina templum omnium Græcorum nomine ædificari, quo in loco votum ille nuncuparat; post obitum Plutoni et Proserpine assidere perhibetur; *in sequentibus posteriorum ejus successio exponitur*, Isocr. 122, 45 sqq.
- Æantis tribus, I, 64 (And. I. 96).
- Ægeis tribus Atticæ, II, 376 (Hyper. I. 11); Hermam ad Phorbantis fanum dedicavit, I, 58 (And. I. 62). Ægeidis tribus donarium est Mercurius Andocidis dictus, II, 51 (Æschin. I. 125).
- Ægeum, Ægei heroum, *memoratur*, II, 454 (Din. frg. 11).
- Ægeus, heros eponymus, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12); Ægicorei f., II, 717 (*ibid.* 705, 19). Ægei verbo, re ipsa Neptuni filius Theseus, Isocr. 134, 35.
- Ægialeus, mons in Attica, II, 729 (Schol. in Dem. 741, 6).
- Ægicoreus, Ægei pater, II, 717 (Schol. 705, 19).
- Ægina. Æaci in Ægina templum, Isocr. 122, 54. Æginam esse Piræei portus gramiam, Demades dixit, II, 441 (Demad. frg. 4).
- Æginetæ bello cum Atheniensibus impliciti, I, 78 (And. III. 6). Æginetæ eorumque socii victi ab Atheniensibus, I, 104 (Lys. II. 48). Æginetarum classis ad Salamina, II, 12 (Lyc. Isocr. 70). Æginetarum lex de testamentis *memoratur*, Is. 270, 32. 35 sqq.
- Ægineticum bellum, II, 94 (Æschin. II. 173).
- Ægisthus, nomen *proverbialiter usurpatum*, I, 69 (And. I. 129); I, 88 (And. IV. 22).
- Ægos flumen; pugna ad Ægos f., II, 594 (Schol. in Dem. 258, 8); II, 699 (*ibid.* 597, 29).
- Ægyptus. Atheniensium ducentæ triremes in Ægyptum missæ una cum vectoribus interierunt, Isocr. 112, 50; I, 104 (Lys. II. 49). Ægypto defecta, Persarum duces in bello in tertium annum ducto turpiter discesserunt, Isocr. 43, 47, sqq.; 47, 7; 65, 43 sqq. Ægyptiorum rex favet Lacedæmonii per Thebanos periclitantibus, Isocr. 82, 37. Ægyptum missis auxiliis Persarum regi subegerunt Argivi et Thebani, Isocr. 172, 12. Ægypti situs et feracitas *celebratur*, Isocr. 143, 53 sqq. Ægyptiorum instituta præcipua *memorantur et ad Busridem referuntur*, Isocr. 144, 21-147, 21 (civium distributio per ordines, 144, 23 sqq.; qua distributione consecuti sunt, ut in singulis artibus omnibus præsent hominibus et optime servant reipublicæ formam, *ibid.* 36 sqq.; sacerdotes opes, continentiam, otium nacti et sapientiæ studium amplexi medicinam, astronomiam, arithmetica, geometriam invenerunt, philosophiam
- cum de legibus, tum de rerum natura tractabant, 145, 11 sqq.; religio et deorum cultus apud Ægyptios admiratione digna *judicantur, ibid.* 31 sqq.).
- Ænus, Thraciæ urbs, I, 27 (Ant. V. 20); I, 28 (Ant. V. 29).
- Æoles quidam, qui in Delum venerant, *interfecti inveniuntur* in Rhenea insula, II, 393 (Hyper. frg. 74).
- Æolis regio a Dercylida mille armatis occupatur, Isocr. 44, 31.
- Æolus, hospites in anuum litus ejectos in patriam quemque suam reducendos curavit, Isocr. 143, 22. Æoli filius Sisypus, II, 503 (Schol. ad Æschin. II. 42).
- Æschines Eleusinus, ab oratore diversus, rhetoricas *τέχνας* scripsisse fertur, II, 489 (Vita Æschin. I.).
- Æschines Lusiensis, I, 286 (Is. VII. 18).
- Æschines *quidam, de quo agit Dinarchi Συνηγορία Ἀποχρήν κατά Δελφίων, frgm. extant*, II, 457.
- Æschines, Atrometi f. Vita ejus *prima*, II, 489 (*initio referuntur ea quæ inimici de genere et vita ejus dixerant, scilicet patrem ejus servum litteras docuisse, matrem primum prostituisse (vid. s. v. Atrometus et Glaucothea), ipsum puerum adhuc patri in litteris docendis ministrasse, virum factum primum scribæ munere functum esse, postea tritagonistæ partes suscepisse, cum in Colytto CEnomaum ageret, turpiter corruisse, etate jam provectum ad rempublicam accessisse. Philippo autem inaserviebat una cum Philocrate, ideoque quum orator creatus esset a populo in Delica controversia, Areopagus eum repudiavit et Hyperidi negotium hoc tradidit. Sequuntur, quæ de se ipse dixit in or. de falsa legatione § 147. Sub finem legitur Æschinem ab Antipatro, quum Atheniensium rempublicam everteret et oratores sibi tradendos postulare, interfectum esse annos natum septuaginta quinque. Subjiciuntur quedam de ejus orationibus*). — Vita *altera*, II, 489 sq. (*ad ea quæ legimus in priori vita, hæc accedunt: Æschines scriba fuit sub Aristophonte et sub Eubulo archontibus; post Philippi mortem cum Antipatro de rebus publicis communicavit et propter hoc agrum ad Thebas accepit. Causa contra Cteasiphontem de corona quum cecidisset, Rhodom contugit ibique litteras docuisse fertur. Histrio quum esset, quid ei evenerit, accuratius exponitur*). — Vita *tertia affert nonnulla de iis quæ egerit Rhodi degens; apophthegma ejus de Demosthene: θαυμάζετε πῶς ἤτημαι, καθὼ οὐκ ἤχοῦσατε ὑμεῖς τοῦ ἡπείρου ζεινῶν. Utrum Socratem et Platonem audierit annon, ambigitur. De orationis ejus genere disserit, II, 490. — Æschines habebat agrum Pynæ in Macedonia, II, 491 (Schol. ad Æschin. c. Tim. § 3). — Æschinis or. contra Timarchum; *vid. argumentum*, II, 29. — Æschinis or. de male gesta leg., II, 64 sqq.; contumeliæ in mulierem ingenuam genere Olynthiam admisse crimen *repellit, ibid.* § 4; quorum facinorum sit accusatus, *ibid.* § 9. 10; legatus ad Philippum designatur a Nausicle, II, 67. § 18; quæ disseruerit ad Philippum, *exponit*, II, 68. § 25 sqq.; oratio ejus de pace *memoratur*, II, 73. § 56; de genere suo *dissertit*, II, 77. § 78 et II, 68. § 23; II, 89 sqq. § 147-153; de concione in Arcadia apud decies mille viros habita, II, 77. § 79; de secunda ad Philippum legatione, II, 79. § 89 sqq.; legatus ad Amphictyones creatus morbum excusat, II, 80. § 94 sqq.; de verbis *refert*, quæ fecerit ad Philippum, II, 83. § 114 sqq.; reversus ad populum de legatione renuntiat, II, 84. § 119. 122; litteras *ait* se Philippo non scripsisse, II, 85. § 124 sqq.; Phocenses ipso fretos urbes tradidisse *negat*, II, 86. § 130 sqq.; tertiam legationem apud concilium Amphictyonum obit ibique *ait* Phocenses a se conservatos esse, II, 87. § 139; II, 88.*

- § 140-142; *cf.* II, 92 § 162 *sqq.*; militias suas *narrat* : ad Philinlem, ad Mantineam, ad Tamynas, ubi a ducibus coronatus est, et iterum a populo quum victoriam publice renuntiasset, II, 93. § 167 *sqq.* — *Æschini* orat. contra Ctesiphontem, II, 96, *vid. argum.*; Alexandri hospitio utitur, II, 109 (*ibid.* 66); sociorum decreto de pace cum Philippo ineunda assentitur, II, 110 (*ibid.* 71); *cf.* Isocr. 51, 30; in Amphictyonum concilio de Amphisensibus verba faciens alterius belli sacri auctor existit, II, 117 *sqq.* (*ibid.* 115 *sqq.*); actionem in Ctesiphontem vivente adhuc Philippo in iudicium deductam, cur non continenter sed tempore interjecto persecutus sit *Æschines*, *disseritur*, II, 137 (*ibid.* 219 *sqq.*) — *Æschini* epistolæ Rhodi scriptæ, *vid. argum.*, II, 144; Rhodi lautissime se exceptum esse a Cleocrate *scribit*, II, 147 (Epist. V); in Colyto demo quinque et quadraginta annos habitavit, II, 147 (*Æschin.* Ep. V. 6); ad republicam accessit annos tres et triginta natus, II, 153 (*Æschin.* ep. XII. 1); nullum civem in iudicium vocavit præter Timarchum et Ctesiphontem, *ibid.* § 2. 3; crimen ei oblatum tamquam patriam prodiderit, *diluit et exitium pro liberis suis deprecatur*, *ibid.* § 4 *sqq.*; in continente e regione Rhodi insulæ Ammon castellum quoddam et prædia emit, II, 154 (*ibid.* § 11).
- Æschin*em (contra) Socraticum de ære alieno Lysie orationis fragmenta, II, 251 *sqq.*; artem unguentariam exercuit; improbitatis erga eos, qui aliquid ei crediderint, *insimulatur*; Hermæi unguentarii bona interceptisse *dicitur*, uxore ejus corrupta septuaginta nata annos, II, 252 *sqq.*
- Æschines* quidam; Lysie oratio contra *Æschin*em de publicatione honorum Aristophanis *cit.*, II, 253. fr. 5; — *ejusdem* or. adversus *Æschin*em de damno, II, 254. fr. 6.
- Æchylides*, delator sub Triginta viris, I, 144 (Lys. XII. 48).
- Æchylus*; Gorgiæ dictum de dramate, quod inscribitur Septem ad Thebas, *memoratur*, II, 221 (Gorg. Leont. Fragn. 22).
- Æsculapii* sacra et præludia aguntur octavo die mensis Elaphebolionis, II, 109 (*Æschin.* III. 67).
- Æsimus*, dux Atheniensium, solemnî cum pompa in urbem ex Piræo revertentium, I, 160 (Lys. XIII. 80 *sq.*).
- Æthalides*, *vid.* Αἰθαλιῆς.
- Ætas* eruptio *memoratur*, II, 17 (Lyc. I. 95).
- Ætoli* a Lamia obsidenda discedunt, II, 526 (Vita Demosth. II). Dinarchi or. supposititia, quæ inscripta erat *Ætolica*, *memoratur*, II, 451 (XXXV).
- Æxonenses*, *vid.* Αἰξωνῆσιν.
- Agamemnonis ians *plurimis* *verbis absolutur*, Isocr. 159, 15-161, 32; utrum imperator factus sit Græcorum suffragia, an ea dignitate per se parla, *in dubio relinquitur*, Isocr. 159, 49. Agamemnonis thorax æneus, II, 199 (Alcidam. Ul. 4). Hermæ inscriptum epigramma: ἀντὶ εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα θῆσαν Ἀχαιοί, II, 411 (Hyper. frg. 134).
- Agarista mulier, primum Damoni, post Alcæmonidi nupta, de mysteriis ab Alcibiade profanatis indicavit, I, 51 (And. I. 16).
- Agasicles Piræensis; Dinarchi or. c. Agas. *cit.*, II, 459; Halimusios donis corripuit, ut in eorum civitatem adscriberetur, frg. 56; *cf.* II, 365 (Hyper. I. 3).
- Agatharchum pictorem in quartum mensem in domo sua vitæ detinuit Alcibiades, I, 87 (And. IV. 17); II, 685 (Schol. in Dem. 562, 12).
- Agathon. Dinarchi or. inscripta Περὶ τ. Ἀγ. διαμ. συν. *memoratur*, II, 452 (LXIX.); II, 467.
- Agenor musicus, quem ut ab exilio revocent, Mytilenæos per litteras rogat Isocrates, 294 *sqq.*; Apharæi liberos, Isocratis nepotes, in musicis erudit, *ibid.* 44; ætatis suæ artifices musicæ cognitione superavit, 295, 23.
- Agésilæus, rex Lacedæmoniorum; *genus ejus refertur*, Isocr. 73, 41. Agésilæi prudentia *laudatur*, Isocr. 297, 4 *sqq.* Agésilæi in Asiam expeditio *memoratur*, Isocr. 60, 20. Agésilæus *laudatur*, quod Græcos in libertatem vindicare, bellum barbaris inferre statuerit, *sed in hoc reprehenditur*, quod Persis bellum intulerit, antequam Græcos reconciliaret, Isocr. 298, 8 *sqq.* Agésilæus Cyri usus exercitu non multum abfuit, quin provinciis, quæ intra Halym amnem sitæ sunt, potiretur, Isocr. 44, 36; exercitum ejus satrapæ suis sumptibus octo menses aluerunt, Isocr. 45, 52. Agésilæus cum dua sibi proposuisset, regi bellum inferre et amicos ab exilio in patriam quemque suam restitutos summæ rerum præficere, alter conatus alterum frustratus est, Isocr. 63, 40 *sqq.* Agésilæus Boeotiam invadit, I, 173 (Lys. XVI. 16); victoriam ad Coroneam deportat, I, 80 (And. III. 18).
- Agésilæus, polemarchus Lacedæmonius, ad Olynthum occubuit, II, 635 (Schol. in Dem. 425, 24).
- Agis *major*, rex Lacedæmoniorum; *genus ejus refertur*, Isocr. 73, 41. Agidis regis uxor Alcibiadem amavit, II, 254 (Lys. fr. 8).
- Agis *minor*, Lacedæmoniorum rex, cum Achæis et Eleis et decem millibus peregrinorum militum Macedonas e Græcia eicioere conatur, II, 160 (Din. I. 34).
- Aglaon Tenedius, inter decem legatos ad Philippum ab Atheniensibus missos, II, 67 (*Æschin.* II. 20); II, 85 (*Æschin.* II. 126).
- Aglaophontis filius et discipulus Polygnotus pictor, II, 361 (Lyc. frg. 45).
- Aglaurus, deus, *testis invocatur* in jurejurando epheborum, II, 14 (Lyc. I. 77).
- Ἀγωνοθέται Olympiaci, I, 89 (And. IV. 26).
- Ἄγορά, *vid.* Forum.
- Agora, loci nomen, in Chersoneso, II, 563 (Schol. in Dem. 86, 15).
- Ἀγορονόμοι, cunctis rebus venalibus præfecti præter frumentum, I, 197 (Lys. XXII. 16); II, 726 (Schol. in Dem. 735, 16).
- Agoratus; Lysie oratio contra Agoratum, I, 150 *sqq.*; præfectis militaribus aliisque viris qui democratæ studebant, subornatus a Theramene eorum nomina ad senatum desert, quos comprehensos trigintaviri paulo post constituti interficiunt, I, 151-155 (§ 5-43); Eumaris servi filius, I, 158 (§ 64); publicæ accusationes et delationes ejus; calumniarum condemnatus et decem mille drachmis mulctatus est, *ibid.* 65; stupra ejus, *ibid.* 66; tres ejus fratres ob flagitia, quæ *narrantur*, capite mulctati sunt, *ibid.* 67 *sqq.*; falso jactat se, quod sub quadringentis viris Phrynicium interfecerit et civitate donatus Anagyraius inscriptus sit, I, 159 (§ 70 *sqq.*); ad Phylon cum venerit, statim comprehensus, Anyti quidem ducis jussu liberatus, ceterum ab omnibus repulsus est, I, 160 (§ 77 *sqq.*); civibus ex Piræo redeuntibus se adjunxit, quem ubi animadvertit *Æsimus* dux, scutum ejus arreptum projecit et eum in malam rem abire jussit, *ibid.* § 80 *sqq.*
- Agraulos, Cecropis filia, Minervæ sacrificula, in bello contra Eumolpum pro patria morti se dedit; templum ideo ei ædificatum juxta Propylæa, in quo ephebi juramentum faciebant, II, 637 (Schol. in Dem. 488, 15. 17).
- Agricultura: ἐπὶ καλῶν ἀροῦν, *quid*, II, 294 (Lys. frg. 227).
- Agryrhuius, Atheniensis, princeps collegii redemptorum quinquagesimæ, I, 70 (And. I. 133).

Agryrrius quidam, Isocr. 256, 3. 12.
 Ἀγρίδας, vocabant e vittis texta retia, II, 357 (Lyc. frg. 23).
 Ἀγχιλαεύς. Agilia pagus est Antiochidis tribus, II, 431 (Hyper, frg. 258).
 Ἀλιωνῆσιν. Ἀλιωνῆς est demus Cecropidis tribus, II, 338 (Is. frg. 91).
 Ἀθαλιδῆς, h. e. ex Æthalidarum demo, I, 252 (Is. III. 23).
 Ajax, Telamonis filius, in Trojano bello secundum ab Achille virtutis locum obtinuit, Isocr. 123, 13. 21. Ajacem et Ulysssem de Achillis armis diaceplantans *inducit* Antisthenes in cognominibus declamationibus, II, 193 sqq.; arma habet quæ nec frangi nec vulnerari possint, II, 195 (*ibid.* II. 2); solum se moribus carere prædicat, II, 198 (*ibid.* II. 2); est heroum eponymorum unus, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12).
 Alabastotheca, II, 489 (Vita Æschin. I.); *quid*, II, 633 (Schol. in Dem. 414, 28; 415, 4).
 Alcæus, archon eponymus Athenis, II, 502 (Schol. ad Æschin. II, 31).
 Alce meretrix, I, 276 (Is. VI. 19 sqq.).
 Alcetas, Molossorum rex, *memoratur*, II, 337 (Is. frg. 86).
 Alcias, Antisthenis libertus, I, 124 (Sys. VII. 10).
 Alcibiades, paternus Alcibiadis Pulchri avus, ostracismo bis (I, 168. Lys. XIV. 39) civitate pulsus, I, 90, (And. IV. 34); cum Clithene populum ex exilio reduxit, Isocr. 247, 33.
 Alcibiades. De genere ejus *cf.* II, 685 (Schol. in Demosth. 561, 19). [Andocidis] oratio contra Alcibiadem, I, 84 sqq. (stupra ejus matronarumque raptus et reliquis ejusmodi contumelias memorare longum est, I, 86. § 10; rationi tributorum reformandas cum aliis novem præfectus sociis tributa propemodum duplicavit, *ibid.* § 11; Calliæ sororem in matrimonium duxit cum dote decem talentorum; mox ubi Hipponicus ad Delium cecidit, alia totidem exegit dicens *etc.*, I, 87. § 13; in conjugale domicilium scorta induxit, uxoremque quum ad archontem questum iret, e foro per vim abduxit, *ibid.* § 14; vitæ quoque Calliæ insidiatus esse creditur, *ibid.* § 15; apud populum, *quomodo se gerat*, *ibid.* § 16; Agatharchum pictorem domum suam picturis exornare coegit et in quartum mensem vi delinuit, *ibid.* § 17; Tauream, qui antichoregus ei fuit, verberibus et scena expulit, I, 88. § 20. 21; postquam ipse persuasit Melios pro mancipiis vendendos esse, mulierem e captivis sibi emit filiumque ex ea genuit, *ibid.* § 22. 23; *quæ sit* hominum de eo opinio, I, 89. § 24; ad Olympiam Diomedii bigas per vim extorsit (*cf.* Isocrat. or. de Bigis), *ibid.* § 25 sqq.; ἀπυθωπούς, Atheniensium decipiens vasis sacris in pompa ipse prior utitur, quam illi nomine reip. iis uti possent, *ibid.* § 29; *cf.* II, 143 (Phæac. or. c. Alcib.); ad Olympiam Ephesii ei tentorium exstruxerunt duplo majus quam legatis Atheniensium; carnes ad sacrificia atque epulas et pabula equis Chii præbuerunt; vini præbitionem ceterorumque sumptuum imperavit Lesbii, I, 90. § 30; facinorum tulit præmium, ut in Prytaneo epularetur; sumptuosissima omnia agens tamen rem duplicavit, *ibid.* § 31; maternus ejus avus Megacles et paternus ipsi cognominis ostracismo pulsati sunt, *ibid.* § 34; cur injuriarum poenas ab eo repetere non audeant, *ibid.* § 36; cur dignus sit, qui ostracismo expellatur, I, 91. § 39). Alcibiades in Siciliam navigaturus mysteriorum profanatorum accusatus a Pythonico, indicationes hæc de re et de Hermis mutilatis factæ singulæ *accurate exponuntur*, I, 50—59, (And. I. 11—70).—*Defensio ejus instituitur in oratione de Bigis*, Isocr. 244, sqq.

(mysteriorum profanationis accessatus ab exercitu revocatur, amicorum ejus aliis occisis, aliis ex urbe ejectis ipse Argos, et cum exposceretur, Lacedæmonem confugit, 244, 35 sqq. Decelearum contra Athenienses munisse et insulas ad defectionem impulisse et magister hostium exstitisse fertur, 245, 25 sqq. *cf.* Isocr. 59, 44 sqq.; antequam exularet, maximas Peloponnesi urbes a societate Lacedæmoniorum abduxit, 246, 5 sqq.; quo rerum statu revocatus sit, *exponitur*; revocatus statim cives conciliat, Phænissas naves avertit, Tissapherni persuadet, ne pecunias suppeditet Lacedæmonis, 246, 13 sqq.; privatam ejus vitam calumniis objectam esse *affirmatur*, 246, 51 sqq.; generis ejus nobilitas *effertur*, 247, 16 sqq.; Pericles ejus tutor, *ibid.* 51; primum contra Thracas sub Phormionis militans ob virtutem corona ornatus et ab imperatore panoplia donatus est, 248, 6 sqq.; præmii loco Hipponici filiam in matrimonium accepit, *ibid.* 18 qq.; Olympica celebritate tot bigas immisit, quot bigis ne maximæ quidem urbes certaverunt, et tam egregias, ut et primus esset et secundus et tertius; cetera ejus magnificentia *memoratur*, 248, 28 sqq.; post oppressum ab oligarchicis populum primas iterum in exilium pulsus est, 249, 25 sq.; *cf.* I, 192 (Lys. XXI. 6); tota Græcia exterminatus est, Lacedæmonii et Lysander non minus laborarunt de eo perimendo, quam de imperio Atheniensibus adimendo, 249, 45 sqq.—Alcibiades captus damnatus, I, 165 (Lys. XIV. 17); filium suum Alcibiadem minorem accessit, mox eum odio habet, I, 166 (*ibid.* 26. 27); *crimina in eum congeruntur*: Lacedæmonis suavit, ut Decelearum munirent, in insulas navigavit ad defectionem sollicitaturus, civitatis suæ mala exteros edocuit; præmiis quæ ab exilio redux acceperat, privatus est tanquam præter fas decretis, *etc.*, I, 167 (Lys. XIV. 30 sqq); redux neque hostes ex finibus amovere potuit, neque Chios in gratiam reducere, *ibid.* § 36; pollicitus Persarum regem, propter suam gratiam, pecuniam Atheniensibus suppeditorum, plus quam ducenta talenta reipublicæ subtraxit, I, 168 (*ibid.* 37); ad rationes reddendas nunquam ausus accedere se ipsum exilio damnavit; ad postremum, una cum Adimanto, Atheniensium classem Lysandro prodidit, I, 168 (*ibid.* 38); liberis rem minorem reliquit quam ipse a tutoribus acceperat, I, 185 (Lys. XIX. 52).—Antiphontes or. contra Alcibiadem de injuriis *fragmenta duo*: Alcibiades puer domo aufugisse ad Democratem amatorem, porro comitum quandam in Sibiryiti palæstra ligno icisse et exanimasse, sui juris factus Abydum navigasse *dicitur*, II, 231. Cum Axiocho, qui ejus juventutem amaverat, in Hellespontum profectus Medontiadem Abydenam cum eo communitatem habuit rursusque filiam ex illa natam, II, 254 (Lys. fr. 8). Alcibiadis mercenarii Phliuntem auxilii ferendi causa missi, II, 93 (*Æschin.* II. 168; *cf.* Schol. p. 509).

Alcibiades minor, Alcibiadis filius, orbis relictus patre in exilium acto, matre mortua et annos nondum quatuor natus in vitæ periculo fuit, puer adhuc a triginta tyrannis urbe ejectus est; post populi reditum agro, quem populus pro publicatis pecuniis dederat spoliatus, nunc de quinque talentis ob bigas (*cf.* 244, 8; 251, 10) causam dicit, Isocr. 250, 31 sqq.—Lysias orationes in Alcibiadem ob ordinem desertum; prima, I, 163 sqq., altera, I, 169 sq. (*accusationis caput hoc est*, quod recensitis inter pedites deseruerit ordinem et contra leges equitalui se adjunxerit non approbatus); puer adhuc propter patris delicta undecimviris pæne traditus est, I, 165. § 17; generis nobilitas advocatos ei conciliat, *ibid.* § 18. 19. 20; *cf.* I, 169 (Lys. XV, 1 sqq.); puer quum esset, apu

- Archedemum Lippum comessatus flagitiose egit; a patre arcessitus insidias ei struxit, Oreos Theotimo prodidit, qui adolescentia ejus abusus in vincula eum conjecit; Archebiadem amatorem nactus vinculis liberatus est nec multo post ex Leuca acta solvens amicos submersit; stupri cum sorore Hipponici uxore facti *instimulatur*, I, 166. § 25—29). — *Lysias orationis adv. Alcibiadem de domo fragmenta exstant*, II, 254 sq.
- Alcibiades Phegusius, Hermocopidarum causa implicatus fugit, I, 59 (And. I. 65); *cf.* II, 224 (Antiph. frgm. 8).
- Alcibius; *Lysias or. adv. Alcibiium cit.*, II, 255 (Lys. frg. 13).
- Alcimachus, Timothei ducis legatus, se ipsum tradit Thracibus, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Alcimus, Philipp regis navarchus, Peparethum insulam vastavit, II, 592 (Schol. in Dem. 248, 5).
- Alcisthenes, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Alcmæon, generis auctor, primus civium Olympiæ bigis equestribus vicit, Isocr. 247, 20.
- Alcmæon, Callias pater, I, 56 (And. I. 47).
- Alcmæon philosophus, duo sola elementa statuit, Isocr. 236, 44.
- Alcmæonidæ, II, 617 (Schol. in Dem. 363, 10); eorum divitiæ, Isocr. 247, 18; quamvis cognatione cum Pisistrato conjuncti essent, tamen ejus tyrannidis socii esse noluerunt, sed per quadraginta annos exulabant, *ibid.* 22 sqq. *Adde Megacles.*
- Alcmæonides Atheniensis, Agaristam in matrimonio habuit, I, 51 (And. I. 16).
- Alcmenam Jupiter convenit Amphitryoni similis factus, Isocr. 140, 13; Alcmenæ filius Hercules, Isocr. 134, 23.
- Aleatoria taberna, ubi tabula (τηλια) ponitur, et coturnices et galli gallinacei committuntur et alea luditur, II, 39 (*Æschin.* I. 53. *cf.* Schol. ad h. l., p. 494); II, 40 (*ibid.* 59); ἀστράγαλοι διάσειστοι, φομοί, *ibid.* *cf.* Schol. ad h. l., p. 495. Palamedes talos invenit, II, 200 (Alcid. Ul. 5).
- Alenses, *vid.* Halus.
- Aleuades, ab Hercule genus ducentes, e Thessalia ejciantur a Philippo, II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17); *cf.* II, 543 (Schol. in Dem. 22, 7).
- Aleus Tegeæ rex, Augen filiam ab Hercule gravidam ob Delphicum oraculum submergendam tradit Nauplio portitori, II, 198 sq. (Alcidam. Ul. 4).
- Alexander, Priami filius, II, 198 (Alcidam. Ul. 2); II, 441 (Demad. frg. 2); Alexandro arbitro delecto inter deas litigantem de præstantia formæ, Juno regnum Asiæ, Minerva victoriam in bellis, Venus conjugium Helenæ pollicetur, Isocr. 137, 44 sqq.; quibus motus rationibus Helenæ conjugium ceteris omnibus anteposuerit, *explicitatur*, *ibid.* 49 sqq. Alexandri laudes a *Polycrate scriptæ memorantur*, II, 314 sq. Alexander in Ida solus egit, II, 315. frg. 16. Alexandrum deæ ceteris anteposuerunt, *ibid.* frg. 15. Deæ statuum illam, ex qua Trojæ sors pendebat, e Græcia surripuerat, II, 195 (Antisth. II. 1); quibus causis motus in Græciam profectus sit, et quomodo Helenam rapuerit, *narratur*, II, 199 (Alcidam. Ul. 4).
- Alexander, legatus a Xerxe misus, ab Atheniensibus, prius ipsis amicus, quod terram et aquam petisset, propemodum lapidibus obrutus est, II, 13 (Lyc. I. 71).
- Alexander Phil ellen, Macedonum rex, qui Medici belli tempore regnavit, Perdiccæ et Philippi pater *appellatur*, II, 552 (Schol. ad Dem. 35, 7).
- Alexander, Amyntæ Macedonum rex filius maxtms (*cf.* II, 68. *Æschin.* II. 26), quem interfecit Ptolemæus Alorites, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 26. 29).
- Alexander *Pheræus*; *Thebanorum adversus eum expeditio*, Isocr. 50, 53.
- Alexander Cænis, Polyuctum Cydantidam reum agit, II, 376 (Hyper. I. 11).
- Alexander, rex Molossorum, Olympiadis frater, II, 563 (Schol. in Dem. 84, 25); II, 141 (*Æschin.* III. 242).
- Alexander Magnus, puer a Philippo patre Argos adductus tribui Argivæ inscriptus est, II, 550 (Schol. in Dem. 34, 2). Demosthenis de eo relatio *memoratur*, II, 58 (*Æschin.* I. 166 sqq). Philippo in regno succedit, Margites cognominatus a Demosthene, II, 126 (*Æschin.* III. 160); castra ad Thebas admovet, *ibid.* § 161; in Cilicia intercluditur, *ibid.* § 164; eo extra septentriones belligerante Græcæ civitates deficiunt, II, 127 (*ibid.* 165); a Græcis ad imperium promotus, II, 440 (Demad. frg. 1. 11); pacem concedit Demadi Atheniensium legato, II, 441 (*ibid.*); dum Triballos depugnat, Demosthenes Græcos ad bellum redintegrandum excitat, *ibid.* 16; duces Athenenses sibi tradendos postulat, II, 424 (Hyper. frg. 200); Idem triremes ad expeditionem Persicam ab Atheniensibus postulat, II, 424 (Hyper. frg. 204); divinos honores sibi haberi ab Atheniensibus voluit, II, 170 (Din. I. 94); *cf.* II, 437 (Pyth. frg. 12); II, 442 (Demad. frg. 9). Alexandrum Jove et Neptuno oriundum prædicans statuum Alexandri regis erigi voluit Demosthenes, scilicet ut inquisitionem de Harpali pecunia discerneret, II, 405 (Hyper. frg. 111 C. D.). Alexander Nicanorem ad Olympicam festivitatem mittit hoc curaturum ut exules revocaret, II, 168 (Din. I. 82); II, 172 (*ibid.* 103). Mercenariorum et satraparum defectio *commemoratur*, II, 402 (Hyper. frg. 108 C). Alexander ad Athenienses scripsit: Ἀλέξ. τῷ μὲν δῆμῳ χαίρειν, τῇ δὲ βουλῇ οὐδέν, II, 515 (Schol. ad *Æschin.* III, 160). Alexander in India, II, 160 (Din. I. 34). Alexandri osor Demosthenes, Æmionius ejus hospes, II, 109 (*Æschin.* III. 66). Lacedæmoniorum ad Alexandrum legati missi, II, 121 (*Æschin.* III. 133). Alexandri nomen Athenis exosum, II, 378 (Hyper. I. 29 sqq.). Alexander Babylone mortuus, II, 526 (Vita Demosth. II). De Alexandro Demadus dicta *referuntur*, II, 441 sq. Oratione Isocratis ad Philippum incitatus Darium bello petissæ *dicitur*, Isocr. 51, 39.
- Alexandrium fœdus; Hyperdis or. de fœd. Al. *memoratur*, II, 382.
- Alexander, Demosthenis commentator, *cit.*, II, 566 (Schol. in Dem. 131, 1); II, 643 (Schol. in Dem. 462, 13).
- Alexias, archon Atheniensis, I, 191 (Lys. XXI. 3).
- Alexicles Atheniensis, quia Phrynichum interfectam defenderat, morte damnatus est, II, 22 (Lyc. 115).
- Alexidemus; *Lysias or. contra Alexidemum cit.*, II, 254. fr. 7.
- Aleximachus Pelex, decretum fecit, ut Cersobleptis legatus jusjurandum Philippo cum ceteris Atheniensium sociis daret, II, 78 (*Æschin.* II. 83 sqq.).
- Alexippus *quidam* Atheniensis, I, 51 (And. I. 18).
- Alexis, Aristadici filius, Atheniensis, I, 231 (Lys. XXXII. 24).
- Alope, Cercyonis filia fuit, ex qua et Neptuno natus est Hippochoon, II, 359 (Lyc. frg. 32); *cf.* II, 462 (Din. frg. 81).
- Alopece, demus Atticus, I, 180 (Lys. XIX. 16); II, 46 (*Æschin.* I. 97); II, 47 (*ibid.* 99); II, 48 (*Æschin.* I. 105).

- Alpeconnesus, urbs Chersonesi, II, 513 (Schol. ad *Æschin.* III. 51).
- Alpheum e Tenedo fluere Zollus dixit, II, 352. frg. 2.
- Alponus, Phocensium urbs ad Pylas, II, 86 (*Æschin.* II. 132); III, 87 (*ibid.* 138).
- Amadocus, *Odrysarum rex*, cui amicitia intercessit cum Atheniensibus, Isocr. 52, 42; contra Cersobleptem bellum gerit, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 81).
- Amazones, Martis filiae, propter Hippolytam, quae Theseom secuta erat, cum Seythis irruptionem in Atticam faciunt, Isocr. 177, 10; *cf.* 33, 33 *sqq.*; 79, 24; 99, 27; juxta Thermodontem fluvium habitabant; *varia de his referuntur*, expeditio eorum et caedes in Attica *memorantur*, I, 98 (Lys. II. 4 *sqq.*).
- Amazonium, fanum quod Amazones Athenis dedicaverant, II, 327 (Is. frg. 26).
- Amiantus *Ægineta*, Hermocopidarum causa implicatus fugit, I, 59 (And. I. 65).
- Aminades quidam Atheniensis, I, 262 (Is. IV. 8).
- Aminocrates. Dinarchi or., inscripta Πρὸς Ἀμεινοκράτην διαδικασία περὶ καρπῶν χωρίου, *memoratur*, II, 452 (LXIII.).
- Ammonias navis, II, 456 (Din. frg. 30); II, 459 (Din. frg. 52); II, 689 (Schol. in Dem. 570, 8).
- Ammus, castellum in Caria, II, 149 (*Æschin.* ep. IX); II, 154 (*Æschin.* ep. XII. 11).
- Amorges, regis servus fugitivus, Athenas pervenit et Athenienses impellit, ut amicitiam regi renuntient, I, 82 (And. III. 29).
- Amorgina vestimenta, II, 46 (*Æschin.* I. 97); II, 497 (Schol. ad *Æschin.* I. 97).
- Ampelinus *quidam* Atheniensis, peculatus reus, I, 45 (Ant. VI. § 35); *cf.* I, 47 (*ibid.* 40, 50).
- Amphiarai templum; decubatio in eo, II, 377 (Hyper. I. 14, 16; *cf.* prolegg. p. 374); collis Amphiarao sacer in Oropio agro, *ibid.* § 17.
- Amphictyonicum fœdus, Isocr. 61, 52; II, 80 (*Æschin.* II. 94); II, 558 (argum. Dem. V); Amphictyoniam ab heroe quodam nominatam putant, *ibid.*; Amphictyonum origo et jusjurandum *memorantur*; gentes duodecim templi et fœderis participes *enumerantur*, quarum quæque binum suffragium fert, II, 83 (*Æschin.* II. 116; *cf.* Schol. p. 506). De duobus annuis conventibus *cf.* II, 514 (Schol. ad *Æschin.* III. 124). Πυλαία vocatur Amphictyonum ad Pylas conventus, II, 410 (Hyper. frg. 132); *cf.* II, 119 (*Æschin.* III. 124); II, 120 (*ibid.* 126, 128); fiebat vere et auctumno, II, 560 (Schol. in Dem. 62, 38).
- Amphictyones ex dei thesauris pecuniam mutuo dant Clitheni, Isocr. 232, 3; Cirrhaeorum urbem evertunt, regionem deo consecrant; Amphictyonum sacramentum *refertur*, II, 116 *sq.* (*Æschin.* III. 107-113). *Æschines* in Amphictyonum concilio verba faciens de Amphissensibus, qui Cirrhaeum campum coluerant, belli sacri alterius auctor existit, II, 117-120 (*ibid.* 115-130) Ἐκκλησία Amphictyonum, *quid*, II, 119 (*ibid.* 124); de Pylaeo conseqsu non aedeo Demosthenis plebiscitum, II, 119 *sq.* (*ibid.* 125 *sqq.*). Amphictyones cum Philippo contra Phocenses militant, II, 87 (*Æschin.* II. 138); Amphictyonum concillium, *quo Philippus receptus est*, *ibid.* § 139; II, 88 (*ibid.* 140, 142). Ἀμφικτυονικός λόγος Isocrateus suppositicius *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12). Amphictyonia oratio Philiaci *memoratur*, II, 350. — *Adde* Pylagoræ et Hieromnemes.
- Ἀμφίδαι, *quid*, II, 271 (Lys. fr. 98).
- Amphidromia, festum, quando et quomodo actum sit, *explicatur*, II, 257 (Lys. fr. 22).
- Amphiphanes et Ganyctor, Phegei filii, Ceneonenses, Hesiodum interficiunt, II, 316 (Alcidam. frg. 4).
- Amphipolim urbem in loco, qui Ἐννέα ὄδοι (vid. s. v.) vocabatur, condidit Hagroon Atheniensis, Euthymene archonte, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II, 31). Amphipolis colonos suos quater aut quinque perdidit, Isocr. 52, 29; ad Amphipolim quæ gesserit Brasidas, *narratur*, Isocr. 81, 16; inde ab Leuctrica pugna libera sui que juris erat; eam subactum mittit Chares, Isocr. 100, 47 *sqq.* Iphicrates cum imperio ad Amphipolim missus, II, 68 (*Æschin.* II, 27); de Amphipoli Perdicae et Ptolemæi et Philippi contra Athenienses bella, II, 69 (*ibid.* 29, 30); *cf.* Isocr. 52, 5; II, 67 (*Æschin.* II, 21); II, 75 (*Æschin.* II. 70 *sqq.*); II, 225 (Antiph. Fragn. 25); Amyntas decreverat, Amphipolim esse Atheniensium, II, 69. § 32. Amphipolitæ se ipsos Thracibus tradunt, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II, 31), — Atheniensibus, II, 532 (Schol. in Dem. 11, 10); Amphipolim occupat Philippus, II, 526 (Vita Demosth. II.); II, 531 (Schol. in Dem. 10, 17, 18).
- Amphipolis, Demophontis et Phyllidis filia, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Amphissa, Locrida urbs, II, 599 (Schol. in Dem. 275, 1); *adde* *sqq.*
- Amphissensis vel sacri belli origo *narratur*, II, 116 *sq.* (*Æschin.* III, 107 *sqq.*); Amphissenses ab *Æschine* arceantur in Amphictyonum concilio, II, 117 *sqq.* (*ibid.* 115 *sqq.*); decretum in Amphissenses factum, II, 119 (*ibid.* 122 *sqq.*); prima in Amphissenses expeditio, II, 120 (*ibid.* 128 *sqq.*). Amphissensibus decem milia mercenariorum militum locavit Demosthenes, II, 123 (*Æschin.* III. 146, 147); *cf.* II, 167 (Din. I. 74).
- Amphisthenes *quidam* Atheniensis, II, 41 (*Æschin.* I. 66).
- Ἀμφιπένη κυανώπις, II, 117 (*Æschin.* III. 112).
- Ἀμφιτροπαεύς. Amphitrope est demus Attica, I. 157 (Lys. XIII. 65); Ἀμφιτροπήσιον, II, 47 (*Æschin.* I, 101).
- Amphitryo, Isocr. 140, 12.
- Amyniades, Atheniensis, II, 120 (*Æschin.* III. 130).
- Amyntas, Atheniensis de tribu Erechthide, choris instruendis intentus, I, 41 (Ant. VI. 13).
- Amyntas, Macedonum rex, II, 68 (*Æschin.* II. 26); II, 526 (Vita Demosth. II); II, 552 (Schol. in Dem. 38, 7); Amyntæ sacrum Pydnae, II, 531 (Schol. in Dem. 10, 20). Am. regno ejectum a Thessalis redierunt Athenienses et Lacedæmonii (*cf.* Isocr. 42, 6.); filios et Eurydice habuit Alexandram, Perdicaam, Philippum, II, 502 (Schol. ad l. c.); *cf.* Isocr. 80, 1 *sqq.* cum Schol. II, 486; 68, 31 *sqq.* Lacedæmoniorum socius cum esset, in synedrium misso assessore Amphipolim urbem Atheniensium esse decrevit, II, 69 (*Æschin.* II. 32).
- Amyntas *quidam* Atheniensis, II, 5 (Lyc. I. 22).
- Amyntor Erchiensis, homo magnæ in republica auctoritatis, II, 74 (*Æschin.* II. 64); II, 75 (*ibid.* 67).
- Anaceorum cursus equestres *memorantur*, II, 293 (Lys. frg. 226).
- Anacenum, fanum Athenis, I, 55 (And. I. 45); picturis ornatum esse a Polygnoto *fertur*, II, 361 (Lyc. frg. 45).
- Anæi, Atticæ pagus, *de quo quidem non constat*, II, 375 (Hyper. I. 1).
- Ἀναγυράσιος, II, 117 (*Æschin.* III, 115); I, 159 (Lys. XIII. 73).
- Ἀναρύστιος, II, 117 (*Æschin.* III. 115); II, 122 (*Æschin.* III. 139), ex Antiochide tribu, Schol. p. 515.
- Anaxagoras Clazomenius, sophista, Periclis magister, Isocr. 232, 26. Anaxagoræ sepulchro honoraverunt eumque etiam nunc honore afficiunt Lampsaecum, II, 317 (Alcidam. frg. 5).

Anaxibius, dux exercitus Lacedæmoniorum, II, 274 (Lys. fr. 112. *cf. argum.*).

Anaximenes Lampsacenus; apologiā Helenæ ab eo scripta memoratur, II, 484 (Isocr. orr. hypoth. X).

Anaxion, nomen proprium, II, 344 (Is. frg. 128.).

Anaxius Orita, qui Olympiadi merces coebebatur, comprehensus a Demosthene decreto facto capitis damnatur, II, 137 (Æschin. III. 223 sq.).

Andocides, oratoris cognominis avus, Lacedæmonem legatus missus pacem triglennem conciliavit, I, 78 (And. III. 6); II, 84 (Æschin. II. 174).

Andocides, Leogoræ f., orator; proavus ejus Leogoras hujusque socer Charias Athenienium copias in pugna ad Palenium contra Pistratidas duxerant, I, 66 (And. I. 106). Andocides, in oratione de mysteriis, defendit se contra actionem ἐνδίκτωσ; pro quindecim enim annis causa mysteriorum profanatorum et Hermarum mutilationis implicatus et ἀτιμω factus solum verterat, nunc Athenas reversus, quasi contra jus redierit, accusatur; ipse decreta quibus exsul tenebatur interea esse abrogata ostendit (*cf.* I, 118. Lys. VI. 9 sqq.; I, 121. Lys. VI. 37 sqq.); simul de mysteriis violatis (*cf.* I, 122. Lys. VI. 51), de Hermis mutilationis et de indicatione facta se defendit, I, 48 sqq.; e Cypro reversus erat, ubi agrum habet gratuito datum, *ibid.* § 4; patri in causa fuerat, ut de mysteriis profanatis accusatus in urbe maneret, I, 51. § 17; apud initiatos iudices causam dixisse videtur, I, 53. § 31; Dioclide de Hermis indicante Andocides una cum patre et cognatis et trecentis aliis in carcerem conjicitur, unde paucis quibusdam delatis se et ceteros liberat, I, 54-59. § 36-70; *cf.* I, 74 (And. II. 7. 8) et I, 120 (Lys. VI. 35 sqq.); de questu meretricio ab accusatoribus compellatur, I, 65. § 100; porro accusatus, quasi ramum supplicatorum in Eleusinio deposuisset et lex patria esset, ut is qui hoc fecerit, morti datur, exponit rationes, cur Callias calumnia his utatur (contentionem scilicet cum Callia et Leagro de Epilyoi filia) I, 67 sqq. § 110-132; triennium poet, quam e Cypro reversus est, impietatis accusatur, quum interea hospites quosdam initiatus sit, ad Eleusinium adierit (*cf.* I, 122. Lys. VI. 152), gymnasiarchus in Vulcani ludis, nec non princeps legationis ad ludos Isthamicos atque Olympiacos, quæstor denique sacrorum thesaurorum fuerit; sed quorundam inimicitie extiterunt ex eo, quod plus licitatus redemptionem quinqueagesimæ eis eripuit, I, 70. § 132 sqq.; quod naviculariam et mercatoriam fecerit, ei vitio datur, *ibid.* § 137 sqq.; majorum suorum merita in populum collata laudat, I, 71. § 141-150; e magnis opibus ad egestatem decidit, I, 72. § 144; cum multis regibus, civitatibus, hominibus privatis hospitia contraxit, *ibid.* § 145; eo extorresse agente, Cleophon lyrarum faber domum ejus paternam incoluit, *ibid.* § 146; neque patrem adhuc, neque fratres neque liberos habet, *ibid.* § 149; viri a tribu ejus delicti sunt ad defendendam ejus causam, I, 73. § 150.

In oratione de suo reditu, immunitatem (ἀδείαν) peti eorum, quæ obvenerant in Hermocopidarum causa, I, 73 sqq. Exul adhuc Atheniensium classi, quæ ad Samum stationem habuit, remos adduxit ab Archelao ei concessos, frumenta præstera et arma; propter quod Athenas nave appulsus comprehenditur a Quadringentorum factione et in vincula conjicitur, I, 75 (§ 11-17); jam immunitatem antea Memippo auctore concessam, ut obtineat tandem, precatur promisso se effecturum, ut frumentum e Cypro Athenas advehatur, I, 76 (§ 19-24); legatus eum missus esset ad Lacedæmonios, de pacis conditionibus apud Athenien-

sium populum orationem habuit, quæ exstat, I, 77 sqq.

In oratione contra Alcibiadem ab ostracismo se defendit, I, 84 sqq.; jam quatuor e iudiciis absolutus discessit, I, 86 (§ 8); *cf.* I, 90 (§ 35 sqq.); majorum ejus nemo per ostracismum urbe expulsus est, I, 90 (§ 34); legationibus functus est ad Thesalos, ad Macedonas, ad Adesprotos, ad Molessos, in Italiam denique Siciliamque, victorias reportavit εὐανδρία et λαμπράς και τραγώδεις, I, 91 (§ 41. 42).

Lysiae oratio contra Andocidem de impietate (*cut respondet* Andocides in oratione de mysteriis), I, 117 sqq.; Siciliam, Italiam, Peloponnesum, Thessaliam, Hellespontum, Ioniam, Cyprium permigravit; solum ex regibus quibuscum conversatus est Dionysium Syracusanum decipere non potuit, *ibid.* § 6. 7; in urbem rediit vix ibi decem dies commoratus, causam impietatis deferebat ad regem sacrorum, Archippum arguens de Herma suæ gentis violato, I, 118. § 11. 12; multi Græcorum Andocidem a suis sacris accerere dicuntur, *ibid.* § 16; naucleriam artem exercuit, I, 119. § 19; posteaquam flagitium commisit (*hoc est mysteria profanavit*), multa sibi irrogata in Jos raptus, se ipsum in vincula coniecit, eam sibi metum poenam statuens, nisi conationem sceleris traderet, *ibid.* § 21. 22; vinculus tenebatur fere per integrum annum et in vinculis indicium fecit cognatorum amicorumque, *ibid.* 23; vinculis solutus est, sed decretum, ut a foro et templis arceretur, *ibid.* 24 (sacrificæ et sacrifici eum exsecrati sunt, I, 122, *ibid.* § 51); post hæc navigavit ad regem Cittiensium et ab eo proditor deprehensus in vincula coniectus est, *ibid.* 26; effugit et Athenas rediit; a Quadringentis autem in carcerem coniectus et supplicis affectus est; vinculis solutus ad Evagoram Cypri regem navigavit et ille rursus in vincula coniectus est, I, 120. § 27. 28; Athenas reversus prytares pecunia induxit ut ipsum in condemnationem adducerent, sed a populo ex urbe expellitur, *ibid.* § 29; postremo in urbem rediit, eodem anno his ad judicia traductus est, *ibid.* § 30; novissime se populo tradidit, ut de se statueret, quodcumque iuberet, *ibid.* § 32; negotia publica agitat, *ibid.* § 33; nunquam extra civitatem millavit jam natu grandior quadragenario, I, 122. § 46; pecuniis abundat, regum et tyrannorum hospitio usus, *ibid.* § 48; ratis magister quum esset, noluit frumentum in urbem importare, *ibid.* § 49.

Quondam ἑρπητής fuit, II, 301 (Lys. frg. 277.). — Theodori Byzantii or. contra Andocidem memoratur, II, 247. — Lysiae orationis adv. Andocidem de violato patrocinio fragmenta exstant, II, 256.

Andocidis Mercurius, qui dicitur, est autem Ægeidis tribus donarium, II, 51 (Æschin. I. 125).

Androcles Atheniensis, præmiū pro mysteriorum profanatione indicata senatui deberi contendit, I, 52 (And. I. 27).

Androcles quidam Atheniensis, I, 273 (Is. VI. *vid. argum.*); I, 274 (*ibid.* 4).

Androclides Thebanus. Lysiae or. pro Pherenico de Androclidae hereditate; *fragm. exstant*, II, 294 sq. *cf. prolegg.*

Andromachus, Polemarchi servus, indicationem facit de Alcibiade, I, 50 (And. I. 12.); præmiū ei decies mille drachmarum adjudicatur, I, 52 (And. I. 28).

Andron, unus ex viris quadringentis fuit, II, 224 (Antiphr. *Fragn.* 14).

Andronidas quidam, Æschinis oratoris amicus, II, 149 (Æschin. ep. VIII).

Andros insula, II, 8 (Lys. I. 42). Andri imperium triginta minis redemptum ab Atheniensibus, II, 46 (Æschin. I. 107).

- Androtio, is qui Athlidem scripsit, et quem reum egit Demosthenes, Isocratis discipulus erat, II, 481 (Vita Isocr.); *cit.* II, 648 (Schol. in Dem. 472, 23).
- Androtion *quidam*; Lysiae or. adv. Androtionem *cit.*, II, 256. fr. 16. 17.
- Anonymi poetae, *cit.*, II, 16. Lyc. I. 92 (ὄταν γὰρ ὄργη δαιμόνων βλάπτῃ τινά); II, 25. Lyc. 132 (εὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις ἦν πλάσῃ δόμον); II, 57 (Æschin. I. 157); II, 317 (Alcidam frg. 6); II, 481 (comici Isocratem inducunt, quia rem habeat cum Lagiæ, Socratem vero ut puerorum amatorem). — A. sophistæ, Isocr. 53, 32 *sqq.* (leges et respubiicæ a sophistis scriptæ). — A. rhetores, Isocr. 134, 5 *sqq.* (Helenæ encomium, *cf.* hypotheses. Laudationis Hel. ab Isocr. scriptæ, II. 484; Isocr. 191, 32 (τέχνας). — A. philosophus, Isocr. 236, 41 (infinitum esse numerum rerum). — A. historici, Isocr. 68, 40; Isocr. 147, 13. 15. — A. grammatici, II, 727. Schol. in Dem. 737, 25. — *Add.* Philosophi et Sophistæ.
- Antalcidem fœdus, quam turpe sit, Isocr. 49, 8 *sqq.*; conditiones paciæ obiter memorantur columnis lapideis inscriptæ, *ibid.* 24. 54; Isocr. 41, 15 *sqq.*; 43, 16 *sqq.*; 103, 27 *sqq.*; 157, 31 *sqq.*; 164, 14 *sqq.*; II, 634 (Schol. in Dem. 419, 21); II, 648 (Schol. in Dem. 473, 8).
- Anthea (Antea?), meretrix, II, 281 (Lys. fr. 152).
- Anthemocriti statua Athenis ad portam Thriasiam; quis fuerit Anth., *additur*, II, 336 (Is. frg. 76).
- Anthemus, Macedoniæ urbs, II, 68 (Æschin. II. 27).
- Anthene, Laconicæ oppidum, II, 259 (Lys. fr. 31).
- Anthis meretrix, *vid.* Stagonium.
- Antias; Hyperidia or. pupil. contra Antiam *cit.*, II, 383.
- Anticles, Isocratis discipulus, Isocr. 213, 13.
- Anticles, Calliæ filius Euonymensis, Timachi amator, II, 39 (Æschin. I. 53); *cf.* II, 58 (Æschin. I. 165).
- Anticles cursor, adolescens formosus, II, 57 (Æschin. I. 157).
- Anticles *quidam*, I, 123 (Lys. VII. 4).
- Anticles *quidam*, I, 158 (Lys. XIII. 64).
- Anticyra, meretricis cognomen, cuius proprium nomen Cæa fuit, II, 282 (Lys. fr. 164. 165).
- Antidorus Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Antidorus, qui Euctemonis filius legitimus fertur, I, 273 (Is. VI. *vid.* *argum.*); ipse ejusque frater a quibus procreati sint, *memoratur*, I, 276 (*ibid.* 19 *sqq.*).
- Antidorus *quidam*, inquilinus, ad populum delatus est, quod tibiæ majori, quam lex jubet, mercede locet, II, 375 (Hyper. I. 3).
- Antigenes Xypetensis, II, 5 (Lyc. I. 22).
- Antigenes; Lysiae or. contra Antigenem de abortu *fragmenta existant*, II, 256 *sqq.*
- Antigenidas, Dionysii filius, tibiæ clarissimus, II, 286 (Lys. frg. 186).
- Antigonis, navis sacra, II, 689 (Schol. in Dem. 570, 3).
- Ἀντιγράφος, II, 101 (Æschin. III. 25. *cf.* Schol. p. 512); quo fungatur officio, *memoratur*, II, 703 (Schol. in Dem. 605, 5); *cf.* Θεωρητόν.
- Ἀντιδοσις, *quid*, II, 558 (Schol. in Dem. 50, 20); Isocr. 118, 50; Isocr. 200, 44, *sqq.*; 220, 18; I, 110 (Lys. III, 20); I, 114 (Lys. IV. 1); I, 201 (Lys. XXIV. 9).
- Antilogici dicuntur, qui orationes scripserunt in responsionibus et interrogationibus versantes, Isocr. 206, 31.
- Antimachus *quidam*, II, 294 (Lys. frg. 226).
- Antimachus Macedo, Atheniensis et proxenus factus, II, 395 (Hyper. frg. 81).
- Antiochis tribus, II, 476 (Demetr. Phal. frg. 4).
- Antiochus, heros eponymus, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12).
- Antiochus, dux Atheniensis, actuariis navigiis præfectus, II, 76 (Æschin. II. 73).
- Antiochus Thessalus, qui cunctis imperabat Thessalis, rem habuit cum Thargelia Milesia, II, 250 (Æschin. Socr.).
- Antiope, scortum, II, 302 (Lys. frg. 279).
- Antipater, Philippi legatus, Athenas venit, II, 110 (Æschin. III, 72); II, 159 (Din. I. 28); II, 489 (Æschin. Vita II); II, 613 (Schol. in Dem. 353, 24); Athenis cum Isocrate congressus est, Isocr. 286, 45. Datis ad hunc litteris Diodotum commendat Isocrates, 287 *sqq.* Alexandro mortuo, Macedoniæ regnum obtinet, II, 152 (Æschin. ep. XI. 9). Antipatri legati Arcadum expeditionem in Isthmo conveniunt, II, 158 (Din. I. 18).
- Antipater contra Græcos, qui deserant, exercitum comparat, II, 127 (Æschin. III. 165); in Lamiao bello cum vicisset, contra Græcos inhumane gessit, ab Atheniensibus decem oratores tradendos sibi postulavit, Demostheni Archiam immisit, II, 526 (Vita Demosth. II); *cf.* II, 524; II, 489 (Vita Æschin. I). Atheniensium proxenus factus est, II, 395 (Hyper. frg. 81).
- Antiphanes *quidam* Atheniensis, I, 225 (Lys. XXXI. 21).
- Antiphanes *quidam*, I, 278 (Is. VI. 33).
- Antiphanes. Dinarchi or. adv. Ant. de equo *cit.*, II, 466.
- Antiphon, inter nomina *refertur*, quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15); *cf.* *sqq.*
- Antiphon, de quo agit Lysiae Pro Antiphontis filia oratio, non Rhamnusius hic, sed Lysonidæ filius *videtur*, qui a triginta viris interfectus est, II, 258 (Lys. fr. 25).
- Antiphontem Rhamnusium, demagogum Atheniensem, amicissimum sibi in iudicium vocatum interfecit Theramenes, I, 146 (Lys. XII. 67). Antiphontis oratio *memoratur*, quam pro se ipso scripsit proditiōnis in rem publicam postulatus, II, 222.
- Antiphon *quidam*, ex senatus indicio (propter Harpali pecunias?) occisus, II, 165 (Din. I. 63).
- Antisthenes *quidam* Atheniensis, I, 124 (Lys. VII. 10).
- Antrones, Eubææ urbs, II, 568 (Schol. in Dem. 134, 26).
- Anytus, Atheniensis, ad Phylen imperabat, I, 160 (Lys. XIII. 78. 82); Anytus et Thrasylbulus Atheniensis, in urbe potentissimi, Isocr. 263, 18; *cf.* I, 196 (Lys. XIII. 8); Socratem accusat, Isocr. 141, 44; II, 292 (Lys. frg. 266); primus incepit iudices pecunia corrumpere, II, 496 (Schol. ad Æschin. I. 87); Andocidi de mysteriis causam dicenti advocatus assistit, I, 73 (And. I. 150).
- Ἄπαρτῶν, dæmon, II, 188 (Lesb. II).
- Apaluria, festum; pueri hoc festo in phratrîam inscribentur, ritus *describitur*, I, 69 (And. I. 126).
- Apelles, pictor, II, 633 (Schol. in Dem. 414, 28).
- Aphareus, Plathanes filius adoptatus ab Isocrate, II, 481 (Vita Isocr.). Isocr. 295, 44. — *Cit.*, II, 482 (Vita Isocr.).
- Aphareus *quidam*, Dinarehi or. dixit inscriptam Ἰσὶν ἀποδοσέως Μεγακλειδῶν, II, 452 (LXXX.).
- Aphepsio, senator Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 55 (And. I. 43. 44).
- Aphidna, Atticæ oppidum, Isocr. 134, 47; pagus Leontidis tribus, II, 737 (Schol. in Dem. 1354, 4).
- Aphobetus, Æschinîs oratoris frater, legationem apud regem Persarum obiit, publicis vectigalibus præfuit, II, 89 (Æschin. II. 149); II, 489 (Vita Æschin. I).
- Aphobus, Demosthenis tutorum unus, II, 523 (Vita Demosth.); II, 522 (Vita Demosth. II).

- Aphæ; cur ita cognominatæ sint Slagonium et Anthis meretrices, *refertur*, II, 385 (Hyper. frg. 29).
- Apellæus, Hyperidis or. adv. Apell. de thes. *cit.*, II, 383.
- Ἀποδείκται, II, 102 (Æschin. III. 25. *cfr.* Schol. p. 512). *Cfr.* Θεωρικά.
- Ἀποδείκται, *quid*, II, 394 (Hyper. frg. 77).
- Apolexis *quidam*, inter Antiphontis accusatores, II, 223 (Antiph. frgm. 1).
- Apollo Μεταγείνιος, II, 419 (Hyper. frg. 163); A. πατρῶος, II, 470 (Din. frg. 151); *civis est cui sunt curiales aræque Jovis Hercel et Apollinis Patrii*, II, 462 (Din. frg. 82). Ἐππεγοῦν δ' ἐπιπροχάσαντα τὸν Ἀπόλλω, ex Solonis lege, I, 135 (Lys. X. 17). Apollini Lycoctono consecratum est Lyceum; Lycoctonus cur appellatus sit, *varie refertur*, II, 727 (Schol. in Dem. 736, 6). Apollinis Pythii templum Athenis, tripodes ibi consecrati, I, 272 (Is. V. 41). Apollini in Delphis et Minervæ quinquies mille stateras testamento donavit Conon dux Atheniensis, I, 183 (Lys. XIX. 39). Apollini Pythio, Dianæ, Latonæ, Minervæ Pronæ consecratus est campus Cirrhæus, II, 116 (Æschin. III. 108); II, 117 (*ibid.* 110. 111); II, 119 (*ibid.* 121). Apollini sacer locus ad Tamynas in Eubœa, II, 509 (Schol. ad Æschin. II. 169). Apollini servit Abaris; Apollinis signum arcus; Apolline jubente Athenienses Προπέσια sacrificia pro universis Græciis instituebant, II, 368 (Lyc. frg. 86. 87). Apollinis et Dianæ partus *narratur*, II, 392 *sqq.* (Hyper. frg. 71). Apollini in Delo (*an* Delphis?) sacrificatur quotidie et portio ei atque epulum apponitur, II, 393 (Hyper. frg. 72). Apollinis ira Delis morbus accidit, II, 144 (Æschin. Epist. I. 2). *Adde* Πυθία, Rhæo, Thargelia.
- Apollodorus Megarensis et Thrasybulus, Phrynicho interfecto, a populo liberantur, plebiscito facto *quod memoratur*, II, 21 (Lyc. I. 112 *sqq.*); ob eadem Phrynichi factus est Atheniensis, I, 159 (Lys. XIII. 70 *sqq.*); a populo Atheniensis agellum dono accepit, I, 123 (Lys. VII. 4).
- Apollodorus *quidam*, Aristomenis frater, I, 307 (Is. X. 12).
- Apollodorus; Isæi adv. Apoll. defensio de neglecto palrocinio; *fragm. exstant*, II, 323; erat Samius genere, *ibid.* frg. 4.
- Apollodorus, Thrasylli filius, Atheniensis; Isæi oratio de Apollodori hereditate, I, 283 *sqq.* *vid. argum. cfr.* I, 284. § 5 *sqq.*
- Apollodorus, Phormionis accusator, II, 92 (Æschin. II. 165. *cfr.* Schol. p. 509); II, 523 (Vita Demosth.); II, 525 (*ibid.*); conatus erat τὰ θεωρικά reddere στρατιωτικά, (Schol. in Dem. I, 1).
- Apollodorus; Lysiae or. pro Apollodoro *cit.*, II, 258.
- Apollonides Cardianus, II, 563 (Schol. in Dem. 86, 14).
- Apollonides Olynthius, *ibid.*
- Apollonii in Æschinem institutio, II, 489; *cit.*, II, 495 (Schol. ad Æschin. I. 56).
- Apollophanes, Cinesiae poetæ conviva, II, 278 (Lys. frg. 140).
- Apollophanes Pynaëus, II, 508 (Schol. ad Æschin. II. 156).
- Ἀπορράδες ἡμέραι, II, 278 (Lys. fr. 140).
- Ἀποστολεῖς, II, 94 (Æschin. II. 177. *cfr.* Schol. p. 510); II, 596 (Schol. in Dem. 262, 18).
- Appianus *cit.*, II, 601 (Schol. in Dem. 292, 2).
- Apsines, Demosthenis commentator, *cit.*, II, 640 (Schol. in Dem. 458, 9).
- Apsinthiorum regio in Thracia, II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 90).
- Ara : ἑσχάρα, *quæ dicitur*, II, 360 (Lyc. frg. 37). Ara curialis, II, 71 (Æschin. II. 45), e-t Jovis ara in curia, II, 503 (Schol. ad I. c.).
- Ἀραφίνιος, Araphen pagus est Ægeidis tribus, II, 329 (Is. frg. 36); I, 301 (Is. IX. 18).
- Arcades ad Dipæam victi a Lacedæmonii, Isocr. 87, 46 *sqq.*; in libertatem vindicati ab Epaminonda, II, 176 (Din. I. 73). Arcadium decies mille synedrium Megalopoli convocatum, II, 77 (Æschin. II. 79. *cfr.* Schol. p. 504); *cfr.* II, 631 (Schol. in Dem. 403, 10); II, 636 (*ibid.* 435, 29); Arcadium concio, Epaminondæ et Callistrati orationes *memorantur*, II, 309 (Callistr. frg. 2). Arcadium et Achæorum conventus *memoratur*, II, 402 (Hyper. frg. 108 B); Arcadia omnis præter Megalopolim a Macedonibus deficit, II, 127 (Æschin. III. 165); Arcades milites, Astylo duce, in Isthmum veniunt, ubi Antipatri et Thebanorum legati eos conveniunt, II, 158 (Din. I. 18 *sqq.*); expeditio hæc propter novem talenta argenti confecta non est, II, 140 (Æschin. III. 240).
- Ἀρχαῖοι, *quid*, II, 511 (Schol. ad Æschin. III, 13).
- Archebiades Atheniensis, inter Alcibiadis amicos, de quibus indicatum est propter mysteria profanata, I, 50 (And. I. 13).
- Archebiades; Lysiae orationis contra Archebiadem *fragmentum exstat*, II, 263.
- Archebiades, Alcibiadis minoris amator, I, 166 (Lys. XIV. 27); II, 255 (Lys. frg. 12).
- Archedamus, Atheniensis, avus Apollodori, I, 283 *sqq.* (Is. VII. *vid. argum.*); *cfr.* I, 284. § 7 *sqq.*
- Archedemus Pelex, vir facundus, II, 122 (Æschin. III. 139).
- Archedemus Lippus, Alcibiadis minoris turpi consuetudine usus, idem non pauca e republica surripuit, I, 166 (Lys. XIV. 25).
- Archelaus, Macedonum rex, II, 245 (Thrasym. frg. 1); Andocidis paternus hospes, I, 75 (And. II. 11); primus Dii in Macedonia celebravit Olympia, II, 630 (Schol. in Dem. 401, 13). Herodis or. de republica *est hortantis* Thebanos, ut Lacedæmonii se contra Archelaum jungant, II, 189 *sqq.*
- Archeneus, nauclerus Atheniensis, I, 140 (Lys. XII. 16).
- Archephon *quidam*, II, 452 (Din. LXXII. et LXXIII.).
- Archepolis, *vid.* Aristogiton.
- Archeptolemum, Atheniensem amicissimum sibi in judicium vocatum interfecit Theramenes, I, 146 (Lys. XII. 67); unus ex Quadringentis, dejectis his in jus vocatus et condemnatus est, II, 258 (Lys. frg. 25).
- Archestratides, Alcibiadis minoris accusator, I, 163 (Lys. XIV. 5 *sqq.*); I, 170 (Lys. XV. 12).
- Archestratides, a Lycurgo accusatus, *cfr.* II, 415 (Hyper. frg. 155, 1).
- Archestratides; Hyperidis or. contra Archestral. *frgm. exstant*, II, 389 *sqq.* *de or. argumento vid.* prolegg.
- Archestratus Atheniensis, ὁ ἀπὸ τῆς τραπέζης, Isocr. 257, 42.
- Archestratus Phœarrhius, dux Atheniensium, defunctus ad Mytilenam, I, 192 (Lys. XXI. 8).
- Archestratus; Diarchi or. adv. Archestral. de defectione *cit.*, II, 465. frg. 97.
- Archestratus chorum docuit, cujus sumptum fecit Aristides Justus, II, 476 (Dem. Phal. frg. 4).
- Archias, Lacedæmonius harmostes Thebis præfectus, II, 507 (Schol. ad Æschin. II, 117).
- Archias, histrio, ad comprehendendum Demosthenem accedit, II, 524 (Vita Demosth.); II, 526 (*ibid.*).
- Archias, Naidis meretricis tutor, II, 297 (Lys. frg. 240. *cfr. prolegg.*).
- Archias philosophus, II, 703 (Schol. in Dem. 605, 2).

- Archibius; dictum Platonis in Archibium *cit.*, II, 433 (Eubul. frg. 1).
- Archidamium bellum appellati sunt belli Peloponnesiaci decem priores anni, II, 256 (Lys. frg. 18).
- Archidamus major, rex Lacedæmoniorum; genus ejus *refertur*, Isocr. 73, 40.
- Archidamus minor, rex Lacedæmoniorum. *Vid.* argumentum orationis Isocratis, quæ inscribitur Archidamus, Isocr. 73, 29 *sqq.* Archidami minoris genus *refertur*, *ibid.* 40 *sqq.* Archidamum litteris *exhortatur* Isocrates, ut Græcos reconciliet et barbaros bello invadat, 296 *sqq.* Contra Thebanos intra ipsam Lacedæmonem prælio commisso, Archidamus urbem ab exitio servavit, 297, 6 *sqq.*
- Archidamus, Laco, ad Phocenses missus, II, 86 (Æschin. II. 134).
- Archidamus, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Archilochus, pulsus patria bellum perpetuum contra domesticos suos gessit, Isocr. 147, 35. Archilochum, quamvis maledicum, honoraverunt Parii, II, 317 (Alcidam. 5).
- Archinus Cœleus (II, 131. Æschin. III. 187) et Thrasybulus Athenienses e Phyle reducunt, II, 94 (Æschin. II. 176); II, 167 (Din. I. 76); decretum, quod *memoratur*, scripsit de iis qui populum a Phyla reduxerant præmio donandis, II, 131 (Æschin. III. 187); idem legem scripsit, si quis contra jusjurandum datum actionem institueret, ut reo exceptione uti liceret, Isocr. 260, 12. Archini lex de πρωταγείας et de ἐπωδελιά *memoratur*, II, 499 (Schol. ad Æschin. I. 163). Violatarum legum postulavit Thrasybulum Stiriensem et reum peregit, II, 133 (Æschin. III. 195). Lysiae oratio adv. Archinum *memoratur*, II, 263. fr. 43. *Conf. etiam sqq.*
- Archinus quidam Atheniensis, proditionis insimulatus et in exilium actus, II, 165 (Din. I. 63).
- Archippus, inter nomina *refertur* quæ edita sunt, indicatione facta de mysteriis ab Alcibiade profanalis, I, 50 (And. I. 13). Archippum arguebat Andocides de Herma suæ gentis violato, I, 118 (Lys. VI. 11. 12).
- Archippus quidam, pro quo orationem contra Tisidem scripsit Lysias, II, 293. frg. 225 *sqq.*
- Archippus, *vid.* Aristogiton.
- Ἀρχιθεοροί, præfecti legationis ad ludorum certamina, I, 89 (And. IV. 29); I, 192 (Lys. XXI. 5).
- Archonides, ἀτυνόμενος Atheniensis, I, 238 (Is. I. 15).
- Ἀρχων ἐπώνυμος, I, 272 (Is. V. 38). Hic magistratus, fabarum sorte lectus, iis modo committebatur, qui inter πεντακοσιομεδύμους recensiti essent, II, 476 (Demetr. Phal. frg. 4). De jurisdictione ejus *cf.* II, 323 (Is. frg. 4); apud eum novæ leges contemplandæ exponuntur, I, 62 (And. I. 83); archonti lex mandavit, ut provideat ne quæ domus desolatæ fiant, I, 287 (Is. VII. 30); viduarum et pupillarum curam gerit, II, 57 (Æschin. I. 158); II, 717 (Schol. in Dem. 706, 12); pupillarum causas inducit, I, 169 (Lys. XV. 3); II, 690 (Schol. in Dem. 572, 10); orborum bona in tribunali promulgat et elocat, I, 278 (Is. VI. 36. 37); I, 315 (Is. XI. 34); coram archonte ejusque assessoribus testamentum abrogatur, I, 278 (Is. VI. 31. 32); *de hereditate causas instruit*, I, 315 (Is. XI. 33).
- Ἀρχων βασιλεύς, Athenis, I, 60 (And. I. 77); I, 61 (*ibid.* 78); Isocr. 260, 33; Hecatombæone mense magistratum init, I, 46 (And. VI. 44); βασιλεύς designatus supremo anni die Jovi Servatori sacra facit, I, 209 (Lys. XXVI. 6); quo nondum designato, rex sacrorum abiturus cum collegis pro futuro magistratu sacra facit, *ibid.* § 8; causæ impietatis ad eum deferuntur, I, 118 (Lys. VI. 11); II, 376 (Hyper. I. 6); *cf.* I. 45 (And. VI. 38 *sqq.*); violatæ religionis actiones apud Eumolpidas inducebat, II, 701 (Schol. in Dem. 601, 25), vel apud thesmothetas, *ibid.* 27; sacra pro republica facit et vota persolvit solemnia, partim Athenis in Cereris sacello, partim in templo quod est Eleusine, idemque in die festo mysteriorum curam sacrorum gerit, I, 117 (Lys. VI. 4); rationes reddit de Dionysiis rite celebratis, II, 663 (Schol. in Dem. 517, 11); ex more ad prytaenes de commissis in Eleusiniorum festo refert, I, 67 (And. I. 111).
- Ἀρχων πολέμαρχος, *vid.* Πόλεμαρχος.
- Ἀρχοντες novem, II, 420 *sqq.* (Hyper. frg. 176); quibus officiis fungantur, *exponitur*, II, 717 (Schol. in Dem. 706, 12); eliguntur sub anni initio, I, 209 (Lys. XXVI. 6); coronantur, *ibid.* § 8 (*cf.* II, 33. Æschin. I. 19); myrteam coronam gestabant, Schol. ad h. l.); magistratu functi in senatum Areopagiticum pro omni vita cooptantur, I, 210 (Lys. XXVI. 11); II, 492 (Schol. in Æschin. I. 19); *cf. etiam* I, 125 (Lys. VII. 22); si quis corpore quæstum fecerit, ei non licet in novem archiontum numerum cooptari, II, 33 (Æschin. I. 21). Archontes de cæde judicant, pupillarum orphanorumque curam gerunt, I, 210 (Lys. XXVI. 12). Archontes exeuntes multam, quam irrogaverunt, in λείψωμα relatum tradunt τοῖς ταμίαις, I, 131 (Lys. IX. 6); eorum εὐδύναι, I, 132 (*ibid.* 11).
- Ἀρχτεσσαί dicitur de virginum consecratione, quæ ante nuptias fiebat in honorem Dianæ Munychiæ vel Brauronis, II, 297 (Lys. frg. 244); *idem* δεκατεσσαί Apoque dicitur esse *refertur*, II, 298 (Lys. frg. 255).
- Ἀρχτου (ἀρτ) ventus, II, 144 (Æschin. Epist. I. 4).
- Ἀρχτοῦρος et ἀρχτοφύλαξ, sidus quod Bootes vocatur, II, 295 (Lys. frg. 230)
- Ardettus, locus Athenis, ubi situs sit et unde nomen duxerit, *refertur*, II, 281 (Lys. frg. 154).
- Ardettus; cur ita cognominatus fuerit Aristophon Azeniensis, *refertur*, II, 388 (Hyper. frg. 44).
- Areopagiticus senatus, I, 61 (And. I. 78); II, 3 (Lys. I. 12); *cf.* II, 80 (Æschin. II. 93); II, 142 (Æschin. III. 252). Archontes magistratu functi pro omni vita in Areopagiticum senatum cooptantur, I, 210 (Lys. XXVI. 11); II, 492 (Schol. ad Æschin. Tim. § 19); Isocr. 94, 6 *sqq.*; *cf. etiam* I, 125 (Lys. VII. 22). Areop. sen. morum censuram gerit, Isocr. 94, 26 *sqq.*; *cf.* II, 420 (Hyper. frg. 175); auctoritas ejus, *cf.* II, 162 (Din. I. 44); Isocr. 171, 26. Areopagite unoquoque mense loca oleis sacris insita curant et inspectores annuos mittunt, I, 126 (*ibid.* 25. 29). Areopagiticus senatus est rationibus reddendis obnoxius, II, 100 (Æschin. III. 20); coronari illis non patriam, *ibid.* Apud Areopagum Halirrhothii causa inter Neptunum et Martem disceptatur, II, 169 (Din. I. 87); II, 152 (Æschin. ep. XI. 8); instituto in eadem concilio contra Orestem judicio severæ deæ acquirerunt, II, 169 (Din. I. 87); *cf.* II, 311 (Antocles). Areopagi judicii potestatem imminuerunt Ephialtes et Pericles (cod. Themistocles), II, 484 (Isocr. orr. hypothes. VII). Areopagiticus senatus de Theramenis propositione consulti, I, 146 (Lys. XII. 69); Æschini a populo creati, ut Athenienses in Deliaica controversa defenderet, non concessit, sed Hyperidi hoc negotium tradidit, II, 489 (Vita Æschin. I); populum accedit ex decreto Timarchi, quod iste fecerat de domiciliis in Pnyce, II, 44 (Æschin. I. 81 *sqq.*). Demosthenes decretum scripsit, auctoritatem habere sen. Areop. inquirendi in eos qui pecuniam ab Harpalo accepissent, et in ceteros qui patria instituta violassent, II, 165 (Din. I. 61 *sqq.*);

- cfr.* II, 155 (*ibid.* 1. 3 *sqq.*); II, 156 (*ibid.* 7 *sqq.*); II, 157 (*ibid.* 15); post semestrem inquisitionem nomina Demosthenis et Demadis et Cephisophontis ad iudicia defuit, II, 162 (*ibid.* 46). Areopagiticus senatus legum curam gerito atque provideto, ut magistratus legibus ratis utantur, *ex decreto*, I, 62 (And. I. 84). Areopagus auctoritatem habet in pervestigandis et dijudicandis cædibus consulto factis, potestatem habet eos qui aliquid legibus interdictum commiserunt, vel eiciendi vel capite plectendi, II, 156 (Din. I. 6); obscurorum et magnorum facinorum inquisitiones a populo ei mandari solent, II, 156 (*ibid.* 7 *sqq.*); *explicatur* quomodo fiat, ut nonnulli quorum nomina Areopagiticus senatus defuit, in iudiciis absolvantur, II, 164 (*ibid.* 54 *sqq.*). Furiarum sacra Areopago curæ sunt, II, 162 (*ibid.* 47) et II, 681 (Schol. in Dem. 552, 6); Areopagiticus senatus patrium est et *nunc* concessum est, de cæde iudicare, I, 95 (Lys. I. 30); *cfr.* I, 136 (Lys. X. 31); I, 138 (Lys. XI. 12); II, 344 (Is. frg. 129); de cæde in Areopago litigantes quæ præstant juramenta, *memoratur*, I, 134 (Lys. X. 11). Areopagitæ tribus per singulos menses diebus de cæde iudicabant, singulæ Furæ singulum diem consecrant, II, 500 (Schol. ad Æschin. I. 188). In Areopago, curia iustissima, qui comætur, plectitur capite; si infitias eat, probationibus res agitur, I, 118 (Lys. 14). Areopagiticus senatus non ex oratione solum neque ex testibus, sed ex sua conscientia et indagatioe suffragia fert, II, 45 (Æschin. I. 92); *περί τραυμάτων sedet*, II, 106 (Æschin. III. 51); *transfugas occidit*, II, 10 (Lyc. I. 52); iudicat de perigrinis quibusdam institutis, quæ vocabantur ἐπιθετα, II, 284 (Lys. frg. 175); cognoscit de βουλεύσεως δίκαις, *cfr.* II, 459 (Din. frg. 55).
- Aresander;** Lysias or. adv. Aresandrum *cit.*, II, 259.
- Argas;** cur ita cognominatus sit Demosthenes, *exponitur*, II, 80 (Æschin. II. 99); II, 506 (Schol. ad Æschin. II. 99).
- Argentifodinæ** in Laurio, I, 54 (And. I. 38); II, 47 (Æschin. I. 101); II, 387 (Hyper. frg. 33); actiones *memorantur*, iis intentatæ, qui vel metalla in tabulas non retulissent, vel qui metalla extra definitas mensuras secuisissent, II, 380 (Hyper. I. 36. 37); Epicrates ejusque socii ditissimi fere cives per triennium trecenta talenta ex privato metallo percepisse dicuntur, *ibid.* *sqq.*
- Arginusæ insulæ;** pugna navalis ad Arginusas, II, 649 (Schol. in Dem. 477, 17).
- Argivi,** Athenienses numero non superant, I, 234 (Lys. XXXIV. 7). Argivorum exercitus cum Eurystheo victus ab Atheniensibus, Isocr. 33, 11. Argivorum in Lacedæmonios odium, Isocr. 27, 2. Argivi, ex quo urbem tenuerunt, bellum cum finitimis gerunt, iisque potentiorebus; a bellicis cladibus vacui seditionibus turbantur, Isocr. 58, 36 *sqq.* Argivi universi ad Thyreas a trecentis Spartanis superati, Isocr. 87, 49. Argivorum cum Lacedæmonis bella *memorantur*, Isocr. 162, 10; 115, 6. Argivi victi ad Leclæum, I, 80 (And. III. 18); *cfr.* I, 81 (*ibid.* 22); in causa erant Atheniensibus, ut bellum Peloponnesiacum denuo capesserent, I, 82 (And. III. 31); hortantur Athenienses, ut Bæotis valere jussis secum et cum Corinthiis conjuncti contra Lacedæmonios bellum, *quod dicitur* Corinthiacum, sustineant, I, 81. (And. III. 24 *sqq.*); *cfr.* I, 84 (*ibid.* 41). Argivi et Thebani Ægyptum, regi Persarum missis auxiliis, subegerunt, Isocr. 172, 12; Philippo socii fore putantur ad defendos Lacedæmonios, Isocr. 61, 53. *Adde* Palladium et *sequens*.
- Argos** occupavit Danaus ex Ægypto profugus, Isocr. 141, 25. Argos ab Heraclidis occupata, Isocr. 32, 42. Lacedæmon et Argos et Thebæ Græcarum urbium præter Athenas inaximæ, Isocr. 33. 6. Argos, Heraclidarum patria, Isocr. 56, 9; quo jure ad Herculis posteros redierit, Isocr. 76, 2 *sqq.*; quomodo administraretur, Isocr. 174, 43.
- Argura,** Bœotici oppidum, II, 683 (Schol. in Dem. 558, 16).
- Ἀργυροθήκη, quid,** II, 463 (Din. frg. 87).
- Arriadnæ festum solenne,** II, 316 (Alcidam. frg. 4).
- Ardæus** quidam, per quem Timæus Cyzicenus rempublicam evertere molitus est, II, 471 (Democh. frg. 1).
- Arignotus,** Arizeli et Eupolemi frater, Atheniensis, II, 47 (Æschin. I. 102 *sqq.*).
- Ariamnestus,** archon Atheniensis, I, 275 (Is. VI. 14).
- Ariphron,** Periclis frater, Alcibiadis tutor, II, 231 (Antiph. frg. 66).
- Ariphron,** a Demageto Rhodio oriundus, II, 146 (Æschin. Epist. IV. 1).
- Aristagora** meretrix; Hyperidis contra Ar. de negl. patroc. orr. duæ *cit.*, II, 383 *sqq.*; de orationum argumento *vid.* proleg.
- Aristagoras;** Lysias or. adv. Aristagoram de delatione *cit.*, II, 259.
- Aristarchus** Atheniensis, quia Phrynichum interfectum defenderat, morte damnatus est, II, 22 (Lyc. I. 115).
- Aristarchus** quidam Atheniensis; Isæi or. de Arist. hereditate, I, 304 *sqq.*
- Aristarchus,** Cyronidis filius, *prioris* nepos, I, 304 *sqq.* (Is. X. *vid.* argum.).
- Aristarchus,** Moschi filius, Demosthenis discipulus, Nicodemum Aphidnæum et Eubulum adversarios interfecit, pessumdatum a Demosthene, tribus talentis spoliatus et patria ejectus est, II, 59 (Æschin. I. 171 *sq.*); *cfr.* II, 89 (Æschin. II. 148); II, 92 (*ibid.* 166); II, 160 (Din. I. 30); II, 162 (Din. I. 47); II, 499 (Schol. ad Æschin. I. 171); II, 523 *sq.* (Vita Demosth.); II, 525 (*ibid.*); II, 678 (Schol. in Dem. 548, 12).
- Aristides** *Justus*, Isocr. IIII, 1; II, 34 (Æschin. I. 25); II, 130 (Æschin. III. 181); vectigalia Græcis descripsit, I, 86 (And. IV. 11); II, 161 (Din. I. 37); II, 68 (Æschin. II. 23); defuncti filias populus in matrimonium collocavit, II, 143 (Æschin. III. 258); quod pauper non fuerit, *ex his colligitur*: in Phalero prædium habuit, in quo sepultus est; archontis eponymi magistratu functus est; ostracismo in exilium est pulsus; victoriæ donaria tripodæ spectaculis sacros reliquit in fano Bacchi, hac inscriptione: Vicit Antiochus, Aristides sumptum fecit, Archestratus docuit, II, 476 (Dem. Phal. frg. 4. 5); de filiabus ejus *varia referuntur*, *ibid.* frg. 6.
- Aristides,** Euphileti filius, Cephisiensis, II, 91 (Æschin. II. 155).
- Aristides** *sopista, cit.*, II, 517 (Schol. ad Æschin. III. 222); II, 485 (Isocr. orr. hypothesis. XIII); Panathenæicus ejus, II, 517 (Schol. in Æschin. III. 258); Περύπλους, II, 707 (Schol. in Dem. 621, 1); contra posteriorem partem Isocrateæ orationis de Pace inscriptæ fertur orationem edidisse, Isocr. 101, 13. argum.
- Aristio** et Philinus, Athenienses, peculatus rei facti, I, 41 (Ant. VI. § 12); I, 42 (*ibid.* § 21); I, 45 (*ibid.* § 35 *sqq.*); *cfr.* I, 47 (*ibid.* 49. 50).
- Aristion** Plataicus, Aristobuli pharmacopolæ filius, adolescens forma præstans, a Demosthene Alexandro submissus dicitur, II, 126 (Æschin. III. 162); a Demosthene ad *Hephestionem* missus, II, 403 (Hyper. frg. 109. A.).
- Aristo,** archon Atheniensis quarto anno octogesimæ nonæ Olympiadis, II, 510 (Schol. ad Æschin. II. 175).
- Aristo** Rhodius, II, 148 (Æschin. Ep. VI).
- Aristo;** Lysias or. contra Aristonem de inertia *cit.*, II, 260. frg. 35.

- Aristo quidam*, II, 415 (Hyper. frg. 135); *de pacto, quod hoc loco dicitur intercedere inter Aristonem et Theomnestum*, vid. quod statuit Schneidew. p. 418.
- Aristobulus, pharmacopola Plataicus, II, 126 (Æschin. III. 162).
- Aristoclea meretrix, II, 281 (Lys. frg. 152).
- Aristocles; Isæi or. contra Aristoclem *memoratur*, II, 324. frg. 10.
- Aristocrates, demagogus Atheniensis, cui Theramenes se adjunxit, I, 146 (Lys. XII. 66).
- Aristocritus *quidam* Atheniensis, I, 109 (Lys. III. 8).
- Aristodemus *quidam*; Lysæi contestationis adv. Aristodemi actionem *fragmenta exstant*, II, 259 sq.
- Aristodemus histrio, primum legatus ad Philippam missus, II, 66 (Æschin. II. 15. sqq.; cognominabatur Stempylus, genere Metapontinus erat, vicit autem bis in Lenæis, II, 501 (Schol. ad I. c.); auctor fit pacis cum Philippo faciendæ, II, 64 (Æschin. II. argum.); decernente Demosthene coronatur, II, 67 (*ibid.* 17); *cfr.* II, 112 (Æschin. III. 83); *iterum* inter decem legatos ad Philippum missus, II, 67. § 19; II, 72 (Æschin. II. 52), *cfr.* Aristomedes.
- Aristodicus, Atheniensis, *sequentis* pater, I, 231 (Lys. XXXII. 24).
- Aristodicus, Aristodici filius, Alexidis frater, Atheniensis, I, 231 (Lys. XXXII. 26.).
- Aristodicus *quidam* Atheniensis, I, 199 (Lys. XXIII. 13. 14. 15).
- Aristogito, vid. Harmodius.
- Aristogito mensarius, II, 252 (Lys. frg. 1).
- Aristogito; Dinarchii oratio in Aristogitonem, II, 174 sqq. Multoties jam in carcerem abductus, *ibid.* § 2; II, 175 (*ibid.* 9); Cydimachus patrem ex urbe profugum neglexit, II, 175 (*ibid.* 8); de violatis legibus reus factus quinque talentis mulctatus est, II, 176 (*ibid.* 12); iterum a Lycurgo delatus, *ibid.* § 13.
- Aristogito; Isæi or. adv. Arist. et Archippum de Arche-
polidis hereditate; *fragm. exstant*, II, 323 sq.; *de argu-
mento vide*, II, 324. frg. 6.
- Aristogito; Lycurgi or. contra Aristogitonem; *fragm. exstant*, II, 354 sq.
- Aristogito; Hyperidis or. contra Ar. *fragm. exstant*, II, 386 sqq.; *de argumento vide*. Hyperides.
- Aristolochus Æthalides, I, 252 (Is. III. 23).
- Aristolochus *quidam*, I, 278 (Is. VI. 33).
- Aristomachi heroum, Athenis, II, 489 (Vita Æschin. I); Aristomachus est nomen proprium herois, qui vocatur, medicus, II, 634 (Schol. in Dem. 419, 22).
- Aristomachus; Isæi or. contra Aristom. *memoratur*, II, 321. frg. 11. 12.
- Aristomachus, Academiæ præfectus; quod scaphium e palestra in hortum suum transtulerit, condemnatus est, II, 404 (Hyper. frg. 110. C).
- Aristomedes (*deb.* Aristodemus), Atheniensis demagogus, II, 570 (Schol. in Dem. 150).
- Aristomenes, inter Alcibiadis sodales *refertur* quorum nomina edita sunt, indicatione de mysteriis profanatis facta, I, 50 (And. I. 13).
- Aristomenes *quidam*, Aristarchi frater, I, 304 (Is. x. vid. argum.).
- Aristonicus, Dinarchii or. c. Ar. de pecuniis Harpaliis *memoratur*, II, 450 (XXIV.).
- Aristophanes, poeta comicus. Apud Aristophanem onomatopœiæ frequenter occurrunt, II, 583 (Schol. in Dem. 211, 1). *Cit.*, II, 481 (Vita Isocr.); II, 493 (Schol. ad Æschin. I. 23); II, 500 (Schol. ad Æschin. 190); II, 506 (Schol. ad Æschin. II. 112); II, 511 (Schol. ad Æschin. III. 14); II, 515 (Schol. ad Æschin. III. 137); II, 522 (Schol. in Dem. 36, 18); II, 613 (Schol. in Dem. 354, 29); II, 695 (Schol. in Dem. 593, 24); II, 729 (Schol. in Dem. 742, 16).
- Aristophanes Chollides, a tringentis interfecit, I, 157 (Lys. XIII. 58 sqq.).
- Aristophanes Olynthius, II, 90 (Æschin. II. 154); II, 91 (*ibid.* 155. 158).
- Aristophanes, Nicophemi filius, Atheniensis; Lysæi oratio de bonis Aristophanis ad ærarium, I, 179 sqq. Nicophem. et Aristoph. indicta causa morte damnati, bona eorum publicata sunt (§ 7.), unde quum parva in ærarium revertisse videretur pecunia, Aristophanis socer ejusque filius defraudationis accusati sunt, qui *defenduntur* in Lysæi oratione). Aristoph. una cum Eunomo et Lysia legatus a Conone ad Dionysium in Siciliam missus, I, 181. § 19. 20; postea cum auxiliis Athenis in Cyprum navigat legalus creatus et a patre accensitus, *ibid.* § 21 sqq.; de Nicophemi et Aristophanis fortunis *ratio initur*, I, 181 sq. (*ibid.* 21-45). — Lysæi oratio contra Æschinem de publicatione bonorum Aristophanis *cit.*, II, 253. frg. 5.
- Aristophon Azeniensis, II, 41 (Æschin. I. 64); II, 57 (Æschin. I. 158); perditu Bæotorum partibus studuisse insinulatus, II, 122 (Æschin. III. 139); τὰ θεωρητὰ defendit, II, 546 (Schol. in Dem. 26, 18); glorius est se septuaginta quinque actionibus de decretis contra lege factis postulatum fuisse, II, 132 (Æschin. III. 194); II, 636 (Schol. in Dem. 436, 13); collector decumarum Minervæ constitutus ob coronas non paratas accusatur ab Eubulo, II, 694 (Schol. in Dem. 584, 14); Iphicratem ceterosque in bello sociali gerendo collegas proditionis accusavit (*cfr.* II, 181. Din. III. 17). Iphicratis defensionis *fragmenta exstant*, II, 275 sq. *vid. argum.* Aristophontem virum tractandis negotiis publicis validissimum, reum fecit Hyperides; ille ex hoc judicio duobus solummodo calculis salvus evasit, II, 379 (Hyper. I. 29). Hyperidis or. contra Arist. de plebiscito male rogato, *fragm. exstant*, II, 388 sq. — Arist. accepta mercede pro Charete dixit, exercitus dux in Ceo incolas vexavit; Ardettus cognominatus est; vitæ explevit annos centum, uno dempto mense; *de or. argumento disseritur, ibid.* frg. 44.
- Aristophontis γραμματεὺς fuerat Æschines, II, 489 (Vita Æschin. II).
- Aristophon. Contestatio quod Aristophontis filia non sit controversa, Dinarchiæ or. titulus, *quæ cit.*, II, 465. frg. 99 sq.; *cfr.* II, 451 (LIV).
- Aristoteles *quidam*, Charmidis pater, I, 56 (And. I. 47).
- Aristoteles philosophus, calumnias, *quæ referuntur*, objicitur a Sophocle Amphiclidæ filio, II, 471 (Democh. frg. 2. *cfr.* prolegg.); violatæ religionis reus actus est a Demophilo, quod in conviviis pæanem in Hermeam Atarnensem caneret, II, 474 (Demophil.); offendisse *fertur* Isocratem, quia Theodectem discipulum ei ademerit, II, 485 (Isocr. orr. hypothesis XIII).
- Cit.*, II, 482 (Vita Isocr.); II, 532 (Schol. in Dem. 11, 10); II, 550 (Schol. in Dem. 32, 17).
- Arithmetica apud Ægyptios, Isocr. 145, 26.
- Arizelus, Arignoti et Eupolemi frater, Timarchi pater, II, 47 (Æschin. I. 102 sq.); II, 42 (Æschin. I. 68).
- Arrhēphoria, I, 192 (Lys. XXI. 5). Ἀρρηφόροι virginæ, *de quibus exponitur*, II, 455 (Din. frg. 19).
- Artabazus satrapa, a rege deficit et Charetem accersit, II, 557 (Schol. in Dem. 45, 11); II, 553 (Schol. in Dem. 37, 6).
- Artaxerxes Mnemon, Athenienses et Lacclæmonios debellavit, et Asiam universam ex pacto a Græcis accepit, Isocr. 65, 27 sqq. 34. *cfr. ibid.* 44. 52 sqq.
- Artaxerxes Ochus, quam sit imbellis et impotens, Isocr.

- 65, 32 *sqq.*; ex Ægypto, quæ defecerat, victus et derisus recessit; Cyprus, Phœnice, Cilicia finitimaque loca alia ab eo defecerunt, alia bello conflictantur, *ibid.* 43 *sqq.*; quanto studio in bellum contra Enagoram incuberit, *exponitur*, Isocr. 129, 1 *sqq.* Belli hujus eventus *narratur*, *ibid.* 25 *sqq.* Artaxerxes hic Timagoram et Leontem legatos Athenienses pecunia data corruptit, II, 625 (Schol. in Dem. 383, 16).
- Artemisia, Mausoli soror et uxor, Cariæ regina, II, 579 (Schol. in Dem. 193, 14); paucorum dominatum in Rhodo adjuvat, II, 578 (Schol. in Dem. XV, prolegg.).
- Ἀρτεμισίων proprie vocatur Dianæ simulacrum, II, 394 (Hyper. frg. 78).
- Artemisium; pugna navalis ad Artemisium *narratur*, Isocr. 36, 42 *sqq.*; I, 102 (Lys. II. 30).
- Arthmius, Pythonactis filius, Zelita, quoniam e Medis aurum ad corrumpendos Græcos in Peloponnesum attulisset, Athenienses eum exilio plectebant et columnam in acropoli posterunt cum inscriptione, *cujus summa refertur*, II, 178 (Din. II. 24 *sqq.*); II, 143 (Æschin. III. 259).
- Arymbas, Molossorum rex, Olympiadias Philippi uxoris avunculus, II, 534 (Schol. in Dem. 13, 5).
- Asclepiadæ, h. e. medici, II, 443 (Dem. frg. 16).
- Asclepius sophista *cit.*, II, 554 (Schol. in Dem. IV); II, 607 (*ibid.* 342, 13); II, 622 (*ibid.* 375, 25); II, 623 (*ibid.* 378, 18).
- Asia (de) primum Trojano bello triumphavit Europa, *quod illustratur*, Isocr. 141, 15 *sqq.*
- Asio; Lysiae oratio adv. Asionem *cit.*, II, 263.
- Asopodorus; Lysiae or. adv. Asopodorum de domo *cit.*, II, 264. frg. 46.
- Aspasia Milesia celebris illa; *varia de hac referuntur*, II, 253 (Lys. frg. 2).
- Aspasius *cit.*, II, 496 (Schol. ad Æschin. I. 83); II, 640 (Schol. in Dem. 458, 9).
- Aspendus urbs, Isocr. 247, 29.
- Aster quidam miles Philippi regis oculum hasta percussit, II, 549 (Schol. in Dem. 30, 2).
- Ἀστράδην, I, 201 (Lys. XXIV. 11. 12).
- Astrologia; quid de hac disciplina vulgus sentiat, Isocr. 235, 50 *sqq.*
- Astronomia apud Ægyptios, Isocr. 145, 26. Astronomia in puerorum institutionem recepta, Isocr. 152, 54.
- Astydamia, Phorbantis filia, Cauconis uxor, Leprei mater, II, 347 (Cauc. frg. 1).
- Astyus, Arcadam dux, II, 158 (Din. I. 20).
- Ἀστυνόμοι, magistratus Athenienses, quo officio fungantur, *refertur*, II, 726 (Schol. in Dem. 735, 16); *testamenta asservant*, I, 238 (Is. I. 15. *cf.* § 25).
- Astyochi filius Crito formosus, II, 56 (Æschin. I. 156).
- Astyphilus, Euthycratis filius; Isæi oratio de Ast. hered., I, 298 *sqq.* *cf.* § 17; cum exercitu missus ad Mytilenem obiit, § 1. 14.
- Asybarus; Lysiae epistola ad Asybarum *cit.*, II, 298. frg. 249.
- Atarneæ, urbs Mysiæ, Isocr. 44, 33; II, 570 (Schol. in Dem. 139).
- Athanasius, *cit.*, II, 725 (Schol. in Dem. 732, 28).
- Athenades. Dinarchi or. inscripta Ἀθηνάδην συνήγορος περὶ τῆς σχεδίας πρὸς Ἀμόντινον, *memoratur*, II, 452 (LXXVI. LXXVII).
- Athensæ urbs, ante ceteras urbes condita, Isocr. 108, 14 *sq.*; a decæ nomine nuncupata, II, 6 (Lyc. I. 26), κατὰ κόμας est distributa, Isocr. 95, 21. Athenarum urbis, *quæ sit laus*, Isocr. 27, 24 *sqq.* Athenæ Græcorum urbium omni tempore maxima, Isocr. 33, 5 *sqq.* Athenas navibus ex Sicilia et Ponto et aliis locis veniunt, ut litteris instituantur, Isocr. 231, 5 *sqq.* Athenæ urbs cur omnium, qui dicere aut educare possunt, magistra fuisse videatur, Isocr. 240, 16 *sqq.*; cur merito Græcorum astu appelletur, *ibid.* 44 *sqq.* Mœnia a Conone reficiuntur, Isocr. 60, 30. De templis Athenarum aliisque ædificiis, cetero ornatu Græcorum iudicium *refertur*, Isocr. 98, 9 *sqq.* Jovis Servatoris simulacrum, Cononis et Enagoræ statua, Isocr. 128, 47 *sq.* Ἡραστειόν, Isocr. 253, 33; Ἀκρόπολις, Isocr. 254, 7. 26; 256, 28 (Adde Acropolis). Bacchi fanum, ubi super pila æneus quidam stat strategus; Odeum, I, 54 (And. I. 38). Fanum Vulcani, I, 55 (*ibid.* 40). Forum; Theseum; Hippodamium forum; Anaceum; Tholus, I. 55 (And. I. 45). Phorbantis fanum, I, 58 (And. I. 61). Stoa Pæcile, I, 61 (And. I. 82). Palladium, I, 66 (And. I. 106). Alba populus (? ἡ λέκκη), I, 70 (And. I. 133). Hermae in Deceleensi demo, I, 198 (Lys. XXIII. 3). Forum casei recentis, *ibid.* § 6. Tabernæ et officinæ foro proxima, quo cuncti ventilare solent, I, 202 (Lys. XXIV. 19. 20). Ἀκτὴ, πολις, II, 4 (Lyc. I. 17); II, 10 (*ibid.* 55). Ἐρμῆς πρὸς τῇ πολιᾷ, II, 685 (Schol. in Dem. 562, 14). Fons ἐν τοῖς οἰκίστοις, II, 21 (Lyc. I. 112). Forum cupedinarium, II, 41 (Æschin. I. 65. *cf.* Schol. ad h. l.). Timarchi decretum de domiciliis in Prynce (*vid.* s. v.) *memoratur*, II, 44 (Æschin. I. 81, 85). Οἰκόπεδα, λάκκοι, *ibid.* Demonis ædes in Colono; Andocidias qui dicitur Mercurius, II, 51 (Æschin. I. 125). Παρῆκρον καὶ κόρα, loci nomen, unde usu venerit, *narratur*, II, 61 (Æschin. I. 182. *cf.* s. v.). Bacchi ædea, II, 74 (Æschin. II. 61). Medius murus, *qui dictus sit*, II, 227 (Antiph. Fragm. 36). Sacra via, II, 329 (Is. frg. 31). Tholus, *quid*, II, 634 (Schol. in Dem. 419, 26). Mercurius triceps juxta viam quæ Hestiam ducit, II, 332 (Is. frg. 55). Balneum juxta Anthemocriti statnam, id est ad portam Thriasiam, II, 336 (Is. frg. 76). Jovem contigit Eleutherium cognomen appellari, quia liberti porticum ipsi vicinam ædificassent, II, 385 (Hyper. frg. 25). Hermae sunt a Pæcile et Regia porticus, *etc.*; Hornarum etiam porticus quadam dicitur; Hipparchei Hermae, II, 411 (Hyper. frg. 134.). Adde Colonus, Hermarum stoa, *etc.*
- Athenienses, αὐτόχθονες neque aliis gentibus permixti, Isocr. 27, 28 *sqq.*; Isocr. 166, 61 *sqq.*; I, 100 (Lys. II. 17); diu ante Trojana tempora Adrasio auxiliantes defunctorum causa bellum suscipiunt contra Thebanos, Cadmeos vincunt, et eorum qui ex septem ad Thebas ducibus vita functi sunt, corpora Eleusine sepeliunt, I, 99 (Lys. II. 7 *sqq.*); *cf.* Isocr. 31, 45 *sqq.*; 33, 7 *sqq.*; 173, 38 *sqq.*; 198, 50 *sqq.*; Herculis autem liberis exceptis Eurysthem debellanti, Isocr. 31, 43 *sqq.*; 33, 7 *sqq.*; 56, 16 *sqq.*; 79, 23 *sqq.*; I, 99 (Lys. II. 11 *sqq.*). Bella contra Thraeces cum Eumolpo, contra Amazones cum Scythis, Isocr. 33, 31 *sqq.*; *cf.* Isocr. 79, 23 *sqq.*; 99, 26 *sqq.*; I, 98 (Lys. II. 4 *sqq.*). Regiæ familiæ per quatuor et quinque sætates permanserunt, et Erichthonii successores usque ad Theseum, Isocr. 167, 3 *sqq.* Atheniensem civitatem, quæ prius sparsim et vicatim habitabat, in unum locum congregavit Theseus, Isocr. 136, 50; *idem* urbem multitudini regendam permisit, *ibid.* 31. Thesei successores *laudantur*, quod rectam et justam democratiam instituerint, *ibid.* 36 *sqq.*; *cf.* I, 98 (Lys. II. 18). Athenienses post Trojanum bellum Cyclades insulas, Caribus ejectis, Græcorum egentissimis colendas tradiderunt, porro in utraque continente multas et magnas urbes condiderunt, Isocr. 155, 12 *sqq.* 39 *sqq.* Prisca illa respublica non pauciores quam mille annos immutata perstitit usque ad Solonis aetatem Pisistratiquè principatum, Isocr. 170, 26.

sqg. Atheniensium et Megarensium de Salamine controversia, II, 635 (Schol. in Dem. 420, 7). Pisisirati et Megaclics contentiones *narrantur*, II, 685 (Schol. in Dem. 561, 15, 17); praelium contra Pisisiratidas ad Pallenum missum, I, 66 (And. I. 106). *Quales viri fuerint*, qui Perisici belli tempore summam rerum tractabant, Isocr. 34, 31 *sqg.* Lacedaemoniorum et Atheniensium nobilitas aemulatio his temporibus, Isocr. 35, 51 *sqg.* Ab Xerxe missum legatum Alexandrum, quod terram et aquam petiisset, propemodum lapidibus obruerunt, II, 13 (Lyc. I. 71); *cf.* II, 562 (Schol. in Dem. 76, 4); belli Medici tempore decreverunt exules domum revocare capiteque minutis iura civilita reddere, I, 66 (And. I. 107); Persico bello extorres facti, meliores et plures naves ad praelium navale praebuerunt, quam ceteri Graeci universi, qui adeptum exinde Lacedaemoniis imperium ad Athenienses detulerunt, Isocr. 156, 4 *sqg.* Socii persuaderunt, ut eam formam reipublicae amplecterentur, qua ipsi perpetuo usi fuerant, *ibid.* 36 *sqg.*; per nonaginta annos Graecorum duces fuerunt, Phoenicem et Ciliciam populati sunt, ad Eurymedontem pedestri et navali praelio decertantes vicerunt, universam Asiam circumnavigaverunt, II, 13 (Lyc. I. 72); civibus qui Medos apud Strymonem fluvium fuderunt, praemio dabant, ut tres Hermæ lapidei in Hermarum portu iis ponerentur, quorum inscriptiones *cit.*, II, 130 (Æschin. III. 183 *sqg.*). *Cum iis, quæ præcedunt, cf.* Persica bella. Fœderis quod pepigiisse *dicuntur* cum Persis, conditiones *vid.* a. v. Cimoneum fœdus.

Rerum status, qualis erat post Persica bella, praesenti comparatur, Isocr. 100, 12 *sqg.* Athenienses per septuaginta (per quinque et sexaginta, Isocr. 157, 8) annos maris imperium tenebant, Isocr. 39, 17; I, 105 (Lyc. II. 55); illo tempore triremes nullæ ex Asia in Græciam navigabant, neque tyrannus in Græcia ullus erat, *ibid.* § 57; post Medicum bellum persuasione impetraverunt, ut quaestores aëriarii Graecorum communis Athenis constituerentur, ut universæ Græciæ classis, si usus foret, in Pirææo conveniret *etc.*, I, 84 (And. III. 38). Atheniensibus, postquam maris imperium susceperunt, inter alia crimina multa Meliorum (*cf.* Isocr. 215, 52) et Toronæorum (Isocr. 158, 7) excidium et Scionæorum interitus obijciuntur, *quæ disculpantur*, Isocr. 38, 29 *sqg.*; *qua occasione univærsæ*, quomodo erga socios Athenienses se gesserint, *exponitur, ibid.* 46 *sqg.*; quibus rebus agendis sociorum odium in se conflaverint, *refertur*, Isocr. 111, 29 *sqg.*; 113, 29 *sqg.*; 157, 50-159, 25; decretum illud *vituperatur* de tributis in orchestram inferendis, Isocr. 112, 19 *sqg.*; talenta e Delo allata quindecim millia, II, 510 (Schol. ad Æschin. II. 175). Athenienses bellum in Euboea gerentes, Megaramque tenentes et Pegas et Træzenem, Miltiadem Cimonia filium (Cimonem Miltiadis f.) ostracismo patria eiecunt e Chersoneso revocant et ad pacem conatitendam Lacedaemonem mittunt; pax conciliata est in annos quinquaginta, et in annum decimum tertium conservata, Pirææum muro cinctus, septentrionalis murus extructus, centum triremes adificatæ, trecenti equites instructi, trecenti Scythæ sagittarii empti; Ægineticum bellum (in navali certamine adversus Æginetas ceperunt triremes eorum septuaginta, I, 104. Lyc. II. 48; expeditiones in Æginam Ægyptumque; Corinthos in agro Megarico profligant Myronide duce (*ibid.* § 49 *sqg.*), Andocidis pax triginta annorum, mille talenta signatæ pecuniæ in arcem relata, centum alia triremes adificatæ, navalia extructa, equites mille ducenti comparati aliique totidem sagittarii, longus murus australis extructus; Megarensis bellum, Nicia pax, septem millia talentam in arcem

relata, triremes trecentæ comparatæ, tributum nomine quotannis mille ducenta talenta a sociis pensitata, Chersonesus, Naxos, Euboea in Atheniensium potestate, plurimæ coloniae hoc tempore deductæ, II, 78 *sq.* (Andoc. III. 3-9); *eadem fere leguntur*, II, 43 *sq.* (Æschin. II. 172, 176); sed quæ hic de rebus gestis post Nicia pacem referuntur, *pro commenticiis habenda sunt*, Schol. ad h. l., p. 510. Expeditiones ad Corinthum, in Thessaliam, Thebanum bellum *commemorantur*, I, 300 (Is. IX. 14); expeditio adversus Olynthum *memoratur*, II, 543 (Schol. in Dem. 22, 2). Tributorum rationem reformant, auctore Alcibiade, qui huic rei cum aliis novem praefectus sociis tributa propemodum duplicavit, I, 86 (And. IV. II). Cum Persarum rege Inducias conciliaverat Epilycus, Tisandri filius, quas decepti ab Amorge, regis servo fugitivo, Athenienses bello Peloponnesiaco abiecerunt, I, 82 (*ibid.* 29). Atheniensium res quo in statu fuerint ante reditum Alcibiadis, *exponitur*, Isocr. 246, 13 *sqg.* Alcibiade iterum pulso, decem sufficiunt duces, I, 192 (Lys. XXI. 8). Atheniensium expeditio ad Mytilenam *memoratur, ibid. cf.* I, 298 (Is. IX. 1); I, 300 (*ibid.* 14). Duces navali praelio ad Arginusas victoriam adepti ob hoc, quod propter tempestatem recipere submersos non potuerint, capitali supplicio afficiuntur, I, 142 (Lys. II. 36) et II, 649 (Schol. in Dem. 477, 17). Clade ad Hellespontum accepta, duodecim tantummodo naves servatæ sunt, I, 192 (Lys. XXI. 7-12); *cf.* I, 105 (Lys. II. 58 *sqg.*). *Ad ea quæ præcedunt, adde* Siciliensis expeditio; *confer* Peloponnesiacum bellum, *etc.*

Quadringenti (*cf.* Phrynichus) in urbe dissentiant cum iis, qui in castris ad Samum agunt; *idem* Andocidem in vincula conjiciunt, I, 75 (And. II. 11-17). *Narrantur quædam res gestæ* per obsidionem Athenarum, Isocr. 22, 41 *sqg.* Quinque millibus viris summa reipublicæ commissa, I, 188 (Lys. XIII. 16); praelia navalia ad Eretriam, *ibid.* § 14. Patroclide rogante honore privatis honorem reddunt; decretum *exstat*, I, 60 (And. I. 73 *sqg.* 77). Post cladem ad Hellespontum acceptam ab iis, qui vocabantur *ἑταῖροι*, quinque viri ephorum nomine constituti et summa potentia instructi sunt, quorum in numero erant Eratosthenes et Critias, I, 143 (Lys. XII. 43 *sqg.*). De quadringentis viris et de Theramenis initiis *quædam*, I, 146 (Lys. XII. 65 *sqg.*); ex illo senatu quamplurimi in senatum qui postea sub trigintaviris extitit, adscripti sunt, I, 152 (Lys. XIII. 20). Oligarchiarum studentium machinationes, Theramenis proditio, Agorati denuntiatio, praefectorum militarium aliorumque caedes (Cleopontis caedes, I, 219 (Lys. XXX. 10 *sqg.*) et Trigintavirorum constitutio *enarrantur*, I, 146 *sq.* (*ibid.* 68-77); I, 151-156 (Lys. XIII. 5-43); Lysandri catalogus, Isocr. 279, 14 *sqg.*; 262, 28; populus sub trigintaviris per bis mille cives decretum fert, I, 154 (Lys. XIII. 35). Atheniensis reipublicæ status sub trigintavirorum dominatu miserabilis *deploratur*, I, 149 (Lys. XII. 92 *sqg.*); I, 156 (Lys. XIII. 56 *sq.*); Isocr. 97, 46 *sqg.*; 262, 29 *sqg.*; 280, 33 *sqg.*; triginta tyranni profana negligunt, fana expiant, navalia tribus talentis destruenda vendunt, quæ reipublicæ non minus mille talentis constituerant, Isocr. 98, 14 *sqg.*; delationes sub trigintaviris *etc.*, I, 144 (Lys. XII. 48 *sqg.*); sub triginta tyrannis populus Cladidem quæ est ad Euripum, profugit, I, 203 (Lys. XXIV. 25); Athenienses a triginta tyrannis expulsi, quid fecerint ad parandum reditum, Isocr. 254, 39 *sqg.* *Ad ea quæ præcedunt adde* Trigintaviri.

Thrasylbulus Phylem occupat (*cf.* Phyle). Eratosthenes Salamina et Eleusinem profectus trecentos cives ad

supplicium abducit (*cf.* I, 155. *Lys.* XIII. 44); Piræus ab Archino et Thrasylulo occupatur (*cf.* I, 190. *Lys.* XX. 28; II, 94. *Æschin.* II. 176); dissensiones in urbe, Critæ sodalitiū eicitur, Phido ejusque socii simul adversus triginta viros et adversus Piræenses (*cf.* Isocr. 98, 17) belligerant et Lacedæmonios accersunt, I, 144 (*Lys.* XII. 52-61). Atheniensibus ad Phylon imperabat Anytus, I, 160 (*Lys.* XIII. 77 *sqq.*); post conventa inter urbanos et Piræenses inita, cives ex Piræo solenni cum pompa in urbem revertuntur, Æsimo duce, *ibid.* § 80 *sq.*; I, 105 (*Lys.* II. 61 *sqq.*); expeditio ad Eleusinem et Triginta virorum obsidio *memorantur*, I, 204 (*Lys.* XXV. 9); de pactis, quæ convenere inter Lacedæmonios et Athenienses reduces, *dissertitur*, I, 121 (*Lys.* VI. 37 *sqq.*); concordia restituta inter urbanos et Piræenses decretum fit de acceptis injuriis, ut oblivioni tradantur, I, 61 (*And.* I. 80 *sqq.*; *cf.* Isocr. 262, 49 *sqq.*; 263, 3 *sqq.*; 265, 10 *sqq.*; 266, 6 *sqq.*; II, 135 (*Æschin.* III. 208); jurisjurandi, quod juraverunt populus et senatus, formula *refertur*, I, 63 (*And.* I. 90. 93); *cf.* I, 161 (*Lys.* XIII. 88 *sq.*). Archino rogante legem sciverunt, si quis actionem contra datum jurandum institueret, ut reo exceptione, quæ paragraphe dicitur, uti liceret, Isocr. 260, 7 *sqq.*; quam Trigintaviri pecuniam a Lacedæmonii mutuati erant, populus ut ab omnibus solveretur decrevit (Isocr. 98, 26 *sqq.*); infamia notati in integrum restituti sunt, I, 207 (*Lys.* XXV. 26. 27); I, 209 (*Lys.* XXVI. 2); I, 211 (*ibid.* 16 *sqq.*). Atheniensibus e Piræo reversis sententiam proponit Phormisius: exules reverti debere, at publicam administrationem non omnibus, sed iis tantum qui agros possiderent, committendam; quod ne fieret, Lysias orationem scripsit, I, 233 (*Lys.* XXXIV. *cum argum.*); columnam in curia erexerunt et decretum inscripserunt, ut qui proditorem aut tyrannidis affectatæ reum occideret, a cæde purus esset, II, 23 (*Lyc.* 124 *sq.*); decretum *refertur* in eos factum, qui magistratum in urbe gesserint post eversum statum popularem, I, 64 (*And.* I. 95. 96 *sqq.*); Atheniensium jusjurandum super hac re, *ibid.*; decretum *refertur*, quod factum est de iis qui Deceleam migraverant, II, 22 *sq.* (*Lyc.* 120. 121); milites qui sub tyrannide trigintavirorum in urbe manserant, jure in concione standi aut senatorio honore fungendi carebant, I, 60 (*And.* I. 75). Decemviri post triginta tyrannos constituti, Isocr. 260, 31. Viginti cives electi sunt, qui leges corruptas investigarent et conscriberent; simul decreverunt perditarum legum loco novas inducere inde ab Euclida archonte, II, 493 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 39); decretum hoc *exstat*, I, 61 (*And.* I. 83 *sqq.*); Tisameno et Nicomacho aliisque scribis demandant, ut Solonis leges conscribant, quo munere, quadrimestre quum esset, post sex annos nondum perfuncti erant, I, 218 (*Lys.* XXX. 2. 3. *cf.* § 28); postea eundem Nicomachum elegerunt, ut patria sacra describeret, *ibid.* § 4. 17. *sqq.* 29.

Athenienses, quo tempore Nicomachus accusatus est, pecunia indigent; Lacedæmonii æs constitutum solvere non possunt, Bœoti prædas agunt quod bina talenta eis reddita non sint, navalia et muri collapsum eunt, senatus ad delationes admittendas et civium fortunam publicandas adigitur, I, 221 (*Lys.* XXX. 22); auxilia in Cyprum mittunt ad Cononem et Evagoram, I, 181 (*Lys.* XIX. 21 *sqq.*); I, 183 (*ibid.* 42); Cononis victoria ad Cnicum liberati (Isocr. 98, 7; 130, 27 *sqq.*; *adde* Conon et Cnidus), quos honores ei et Evagoræ habuerint, Isocr. 128, 41 *sqq.* Post navale Cononis prælium et Timothei imperium universa Græcia in Atheniensium potestatem cecidit, Isocr. 90, 45 *sqq.*; quam

potestatem, cur retinere non potuerint, *exponitur, ibid. sqq.*; inita cum Bœotis societate, Haliarto auxiliatur, I, 172 (*Lys.* XVI. 13); *cf.* II, 557. *Schol.* in *Dem.* 44, 27). Expeditio ad Corinthum, alia contra Agesilaum in Bœotiam, I, 173 (*ibid.* 15. 16); expeditio adversus Coroneam, I, 113 (*Lys.* III. 45). Athenienses bello Corinthiaco (*vid.* Corinthiacum bellum) Thebanos conservaverunt, qui pace facta, Atheniensibus relictis, ad Lacedæmonios se contulerunt, Chii autem et Mytilenæi et Byzantii in fide manserunt, Isocr. 195, 23 *sqq.* *cf. etiam* 192, 43 *sqq.*; 194, 12 *sqq.* 18 *sqq.* Conditiones pacis post Peloponnesiacum bellum a Lacedæmonii imperatæ (*cf.* I, 84. *And.* III. 39) cum iis *comparantur*, quæ nunc (*post Corinthiacum bellum*) offeruntur, I, 79 (*And.* III. 11. 12); quo in loco res Atheniensium et ceterorum Græcorum hoc temporis momento fuerint, *exponitur*, I, 80-82 (*ibid.* 13-28). De expeditione ad Hellespontum, Thrasylulo et Ergocle ducibus, *cf.* I, 214 *sqq.* (*Lys.* XXVIII. 1-11). Thebanos post Cadmeam occupatam denuo conservatos in patriam restituerunt, Isocr. 195, 34 *sqq.*; II, 161 (*Din.* I. 39). Atheniensium equitatus pugna ad Mantineam interest Lacedæmonios adjuvans, Isocr. 73, 33; II, 92 (*Æschin.* II. 164).

Athenienses in civitates Græcas injusti fuisse *negantur*, duobus vel tribus ducibus exceptis, qui post cladem Hellespontiacam hac in re Lacedæmonios imitati sint, Isocr. 162, 52 *sqq.* Andri imperium triginta minis redemptum, II, 48 (*Æschin.* I. 107). Sociale bellum (*vid.* s. v.), *cf.* II, 578 (*Schol.* in *Dem.* XV. *prolegg.*); bello sociali cur Cyziceni defecerint, *narratur*, II, 689 (*Schol.* in *Dem.* 570, 15). Apud Naxum Chabria duce Lacedæmonios Pollimque superant, II, 137 (*Æschin.* III. 122); cum Epidauriis et oræ maritimæ incolis fœdus faciunt, II, 311 (*Iphicr.* frg. 8); sociali bello cum Chii et Rhodii et Byzantii aliique socii defecissent, aliquos iterum subegerunt, sed pace facta omnes liberos dimiserunt, II, 552 (*Schol.* in *Dem.* 36, 10); cleruchos Samum deduxerunt Nicophemo archonte, II, 494 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 52); *cf.* II, 39 (*Æschin.* II. 53); II, 452 (*Din.* LXXXIV); Cydias hoc ne facerent eis dissuasit, II, 446 (Cydias); Eretrienses et Themisonem oppugnant, II, 92 (*Æschin.* II. 164); Thebanos Eubœa ejiunt, II, 532 (*Schol.* in *Dem.* 11, 10). Expeditio in Eubœam *commemoratur*, II, 311 (*Cephis.* frg. 1); Thebanos qui propter res de Oropo gestas cum iis contendebant, decreto facto fœderibus excluderunt, Isocr. 196, 45 *sqq.*; *cf.* Isocr. 59, 8; Oropi urbis agrum (*cf.* Isocr. 194, 39) inter decem tribus sortiuntur; de eo colle qui tribus Acamantidi et Hippohtontidi obtigerat, disceptatione oborta, Euxenippo negotium datur, ut in fano Amphiarai decubet; de responso, quod attulit, reus fit a Polyucto, II, 377 (*Hyper.* I. 14-19), quæ *accuratius exponuntur in prolegg.*, II, 374.

Atheniensium bella de Amphipoli urbe contra Macedonum reges gesta *memorantur*, II, 68 *sqq.* (*Æschin.* II. 26-34). Athenienses ad Novem vias in Thracia novies male rem gesserunt, ex imprecatione Phyllidis; infortunia novem illa *narratur*, II, 502 (*Schol.* ad *Æschin.* II. 31). Bellum cum Philippo gestum de Amphipoli, Atheniensium colonia, Isocr. 52, 5 *sqq.* Plutarcho Eretriensi opem ferunt; pugna ad Tamynas *narratur*, II, 112 (*Æschin.* III. 86 *sqq.*); *cf.* II, 559 (*Schol.* in *Dem.* 58, 5). Atheniensium ad Pylas expeditio *memoratur*, II, 452 (*Din.* LXXV^a); II, 557 (*Schol.* in *Dem.* 44, 24); expeditiones ad Olynthum, II, 692 (*Schol.* in *Dem.* 578, 3). Ctesiphontis et Phrynonis ad Philippum legatio, quibus reversis decretum fit: licere Philippo præconem huc

mittere et legatos de pace, II, 66 (Æschin. II. 12. 13); Philocrates decretum, *ibid.*; de concione *disseritur*, qua Philocrates pacem cum Philippo faciendam decrevit, quæque decretum hoc antecesserint, II, 73 *sqq.* (Æsch. II. 57-69); hoc tempore Athenienses fœderatas urbes quinque et septuaginta amiserant, triremes centum quinquaginta, mille quingenta talenta; mercenariorum duces Græcos deprædabantur; Philippus jam de Lemno et Imbro et Scyro decertabat; cives Chersonesum deserabant; Cephisophonis decretum, II, 75 *sqq.* (*ibid.* 70-74); Aristodemi legatio ad Philippum, II, 66 (Æschin. II. 15 *sqq.*). Philocrate auctore decem legatos creant, qui de pace cum Philippo agant, II, 67 (*ibid.* 18 *sqq.*); decem legati ad Philippum primum missi, II, 108 (Æschin. III. 63); Atheniensium sociorum decretum de pace; Demosthenes et Philocrates, antequam Atheniensium legati ad Græcos missi reversi erant, decretum faciunt, pax et societas cum Philippo sciscatur, excluso per temporis exiguitatem Cersoblepte rege, II, 108-110 (*ibid.* 64-75); *cf.* Isocr. 52, 49; 51, 30. Amicitia Atheniensibus intercessit cum Amadoco, *Odrysarum rege*, propter eos, qui in Chersoneso prædia habebant, Isocr. 52, 42. Altera decem legatorum missio ad Philippum, II, 80 (Æschin. II. 97 *sqq.*). Proxenum ducem mittunt, ut Phocensium urbes contra Philippum tueatur, II, 86 (Æschin. II. 132 *sqq.*); a Philippo iubentur cum copiis exire ex pacis et societas factæ conditione, II, 87 (*ibid.* 137); auditio Phocensium urbes Philippo traditas esse, res suas ex agris in urbem convasant, *ibid.* § 139; *cf.* II. 111 (Æschin. III. 80); Eretriae et Orei tributa Calliæ Chalcidensi decernunt, II, 113-116 (Æschin. III. 90. 105). Amphissenses in Amphictyonum concilium decretum afferunt, quo populus Atheniensis quinquaginta talentis mulcetur, propterea quod novo templo priusquam esset dedicatum, aureos clypeos suspendissent, addita inscriptione: Atheniensis de Medis ac Thebanis *etc.*, II, 118 (Æschin. III. 116). Societatis cum Thebanis auctore Demosthene factæ conditiones *exponuntur*, II, 122 *sqq.* (Æschin. III. 141 *sqq.*); *cf.* II, 514 (Schol. in Æschin. III. 106). Athenienses in pugna ad Chæroneam mille occubuerunt (*cf.* Chæronea), his mille capti sunt, quos Demades legatus sine ullo redemptionis pretio a Philippo recepit, II, 440 (Demad. fr. 1, 9); post Chæroneensem cladem decrevit populus liberos et uxores ex agris intra mœnia transferre, imperatores autem ordinare ad excubias quosvis Atheniensium aliorumque demorantium Athenis, quantum ipsis videretur, II, 4 (Lycurg. I. 16); *cf.* II, 1 (*ibid.* argum.); *cf.* II, 8 (*ibid.* 44); Areopagiticus senatus transfugas occidit, II, 10 (*ibid.* 52); decretum est reos esse proditionis, si qui pro patria subire periculum detrectassent, *ibid.* § 53; Hyperidis decretum fit, ut rude donati peregrini, ignominia notati in militum ordinem recipiantur, II, 7 (Lycurg. I. 36. 37); *cf.* II, 8 (*ibid.* 41); numerus hominum, qui ex huius plebiscito arma pro republica ferre possent, excessit centies et quinquages mille homines, qui argenti metalla exercebant et per agros sparsi erant; deinde ararii debitores et ignominia notati et ex albo civium expuncti et inquilini, II, 387 (Hyper. fr. 33); *eodem tempore*, qui ultra quinquaginta annos nati erant, ad arma vocati sunt, II, 8 (Lycurg. I. 39); ex Andro, Ceo, Trœzene et Epidaurio auxilia sibi accersivere, II, 8 (Lycurg. I. 42). Atheniensis senatus, mortuo Philippo, sacrificavit, II, 126 (Æschin. III. 160. *cf.* Schol. p. 515). Athenienses trecenta talenta a Persarum rege, quem Alexander jam premebat, missa non acceperunt, II, 140 (Æschin. III. 239). Atheniensium respublica ab Antipatro eversa, II,

489 (Vita Æschin. I.). Athenienses exules Cassander, Antipatri filius, reducere conatur, II, 451 (Din. XXXV).

ATHENIENSIS RESPUBLICA: *civis Estri*, cui sunt curiales aræque Jovis Hercul et Apollinis Patri, II, 462 (Din. fr. 82); *cf.* II, 397 (Hyper. fr. 100); ἀτιμία, *quid*, II, 308 (Cephal. fr. 1); ἀτιμοι: decretum *refertur*, quod factum est Patroclide auctore, ut honore privati honor redderetur; ἀτιμοι quinam et quot ἀτιμίας modi fuerint, *accuratissime exponitur*, I, 60 *sq.* (And. I. 73-80); δοκιμασία civium fit setatis anno decimo octavo, II, 506 (Schol. ad Æschin. II. 99); I, 136 (Lys. X. 31); I, 138 (Lys. XI. 10); I, 191 (Lys. XXI. 1); I, 228 (Lys. XXXII. 9); I, 302 (Is. IX. 29); II, 231 (Antiph. fr. 67); II, 266 (Lys. fr. 62); II, 267 (Lys. fr. 70); *cf.* Διτταρχικὸν γραμματεῖον et Ἐφεθοὶ et Φράτορες. Recensio civium per pagos facta, quæ dicitur διαψήφισις, II, 49 (Æschin. I. 11); II, 496 (Schol. ad Æschin. I. 77); II, 498 (Schol. ad Æschin. I. 114); II, 598 (Schol. in Dem. 271, 6); post populi reditum a Phyla lex scripta est, ut recensio civium per pagos fiat, atque is qui a demotis fuerit abdicatus, ad rempublicam non accedat, *etc.*, I, 318 (Is. XII. *vid.* argum.); repulsio provocatio in iudicium concessa est, II, 43 (Æschin. I. 77. 78); recensio hæc *appellatur* Demophilii decretum, II, 44. (*ibid.* 86); post Eurilidam archontem neminem civitatis consortem fuisse *fertur* nisi qui ambo parentes cives demonstrasset, II, 494 (Schol. ad Æschin. I. 39); sed de multitudinis civium aduiterinorum *cf.* II, 94 (Æschin. II. 177). Solon quatuor classes civium constituit, quarum una fuerunt πεντακκοσιομέδωνοι, II, 288 (Lys. fr. 201); inter πεντακκοσιομέδωνους eligebatur archon eponymus, II, 476 (Demetr. Phaler. fr. 4); *ἰπτάδα τελεῖν*, I, 289 (Is. VII. 39); *ὅπτες* omnes hoplitæ fieri iubentur, II, 230 (Antiph. fr. 61). — Συμμοριῶν constitutio *accurate exponitur*, II, 516 (Schol. in Dem. 26, 21); Isocr. 118, 49; mille ducenti Atheniensium ditissimi munia obibant publica, II, 278 (Lys. fr. 143); Isocr. 220, 24 *sq.*; II, 335 (Is. fr. 69); mille viri pro mille ducentis viris *legitur*, II, 329 (Is. fr. 98); cur Demosthenes symmoria tribuit viros sexagenos, Hyperides quindenos (*cf.* II, 423. fr. 196), *explicatur*, et Demosthenis lex *memoratur*, qua trecentos triremes instruere jussit, II, 420 (Hyper. fr. 171); præter cives etiam civitate donati in symmorias referbantur, II, 422 (Hyper. fr. 184); inquilinorum ἐπιγραφεῖς, Isocr. 275, 27 *sqq.*; ἡγεμῶν συμμορίας *vel* συμμοριάρχης, *quis*, fuerit, II, 422 (Hyper. fr. 185 *sq.*); μετοικητῆς συμμορίας ταμίαις *memoratur*, *ibid.* fr. 187; ἀναστυτάξας, *quis*, II, 423 (*ibid.* fr. 189); διάγραμμα διαγραφεῦς, *quid*, *ibid.* fr. 190; ἐπιγραφεῖς, II, 270 (Lys. fr. 90); II, 409 (Hyper. fr. 127); trecentorum collegium, II, 162 (Din. I. 42); *cf.* I, 228 (Is. VII. 38); εἰσφοράς εἰσφέρειν ἐν τοῖς τριακκοσίοις, I, 282 (Is. VI. 60); λειτουργία *describuntur*: χορηγία, τριεραρχία, γυμνασιερχία, εἰσφορά, II, 644, (Schol. in Dem. II. 465, 28); *cf.* Isocr. 118, 46 *sqq.*; I, 70 (And. I. 139); de τριεραρχία *exponitur*, II, 673 (Schol. in Dem. 510, 16. 19); *cf.* I, 216 (Lys. XXI. *sq.*); τριεραρχία plurimas mutationes experia est, *quæ memorantur*, II, 686 (Schol. in Dem. 561, 21. 27); trierarchica lex a Demosthene lata *memoratur*, II, 162 (Din. I. 142); trierarchos rationem reddere *lex* jubet, II, 100 (Æschin. III. 19); — εἰσφορά, I, 317 (Is. XI. 50); II, 166 (Din. I. 69); II, 177 (Din. II. 18); cives vigesimam partem contribuebant, inquilini sextam partem, II, 706 (Schol. in Dem. 612, 3); *cf.* Isocr. 257, 27 *sqq.* Tribulorum et λειτουργῶν *exempla afferuntur*, I, 182 (Lys. XIX. 29); I, 183 (Lys. XIX. 42. 43); I, 165 *sq.* (Lys. XIX. 57. 59. 62); I, 191 *sq.* (Lys. XXI. 1-6);

I, 205 (Lys. XXV. 12); I, 271 (Is. V. 36); I, 282 (Is. VI. 60); I, 316 (Is. XI. 40); I, 317 (*ibid.* 48 sqq.). *Adde* Ἀντίδοτος. — Vectigalia ab ærario redimi solita, I, 60 (And. I. 73); I, 63 (*ibid.* 92); collegium redemptorum quinquagesimæ, I, 70 (And. I. 133); II, 11 (Lyc. I. 58); *societas memoratur* eorum qui sacrum olearium fructus redimunt, I, 123 (Lys. VII. 2); πορνικὸν τέλος, II, 50 (Æschin. I. 119, 120); ἐπωνία, *quid*, II, 330 (Is. frg. 40). *Adde* Δεκάτη, Δεκατενταί, Πεντηκοστή, Πεντηκοστολόγοι, Τελώναι. Quicumque ærario debebant, eos oportebat prædes præstare et ante nonam prytaniam solvere, qua prætermissa duplum ærario debebant, Minervæ decumam, Eponymis quinquagesimam, ipsi vero vinciebantur, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12); II, 719 (*ibid.* 713, 3); II, 720 (*ibid.* 713, 14); sunt ἄτιμοι qui ærario pecuniam debent, Isocr. 150, 34 sqq.; concionari non licet si quis ærario debeat, II, 176 (Din. II. 13); *eundem* a senatu in vincula conjici *lex jubet*, I, 63 (And. I. 93); largitionem pollicitus qui non præstitit, apud Eponymos in tabula publica proscribitur, I, 272 (Is. V. 37. 38). *Adde* Ἀπογραφή s. v. Juris notiones. — Ἐκκλησία, *vid.* s. v. — Quingentorum senatus, prytanes, πρόεδροι, ἐπιστάται, *de quorum numero et ordinatione dissertur*, II, 696 (Schol. in Dem. 594, 25); *cf.* II, 97 (Æschin. III. 4). *Adde* Senatus, Prytanes, Πρόεδροι, Ἐπιστάται. — Honores bene de patria meritis decerni soliti: χαλκῆ εἰκών, σίτησις ἐν πρυτανείῳ, ἀτέλαια, II, 640 (Schol. in Dem. 557, 8); præmia et coronas et præconia et quotidianum victum in Prytaneo olim multo rariora et majori in pretio fuisse quam nunc, *exemplis compluribus datis probatur*, II, 129 sqq. (Æschin. III. 178—188). *Adde* Coronæ et Σίτησις ἐν Πρυτανείῳ s. v. Prytaneum. — Eorum qui contra hostes pugnantis ceciderunt, liberi publice aluntur, integris armaturis et primis subselliis honorantur, *etc.*, II, 186 (Leab. I. 5); olim adolescentulos, quorum patres in proelio ceciderant, in theatrum producebant, præconio facto, *quod refertur*, II, 125 (Æschin. III. 154); legati reversi in prytaneum ad cœnam vocari solebant, II, 612 (Schol. in Dem. 350, 17); proxenorum nomina stelis inscripta in sacris collocabantur, II, 395 (Hyper. frg. 83); civitatis εὐεργεταί in columnis inscribebantur, I, 159 (Lys. XIII. 72); I, 189 (Lys. XX. 19). — Sociorum συνέδριον, *vid.* Syuedrium. — Atheniensium nesciis civitati sociorum nulli quenquam morti dare licet, I, 31 (Ant. V. § 47). — *Adde*: Ἀδύνατοι, Argentifodinæ, Δοκιμασία, Εὐθύναι, Frumentaria: leges, Inquillini, Magistratus, Peregrini, Rhetores, Strategi, Θεωρικά.

ΠΕΡΙΜΙΧΤΑ: Atheniensium civitas monarchiis infestissima, Isocr. 19, 8. Atheniensibus *quando* fruges et arcana sacra largita sit Ceres, Isocr. 28, 2 sqq.; ob fruges communicatas in beneficii memoriam frumenti primitias pleræque urbes quotannis Atheuas mittunt, et quæ id intermiserunt, iis Pythia sæpe imperavit, *ibid.* 26 sqq.; barbaros solum vertere coegere et coloniis deducendis Græcos ad magnas opes evexerunt, *ibid.* 50 sqq.; leges eos primos tulisse et rempublicam constituisse, *unde perspiciatur*, *ibid.* 29, 31 sqq.; artes partim invenere, partim probavere, *ibid.* 41 sqq.; eorum hospitalitas, *ibid.* 45 sqq.; mercatus, *ibid.* 52 sqq.; spectacula plurima et pulcherrima habent, Isocr. 31, 25 sqq.; philosophiæ et eloquentiæ in primis student, *ibid.* 43 sqq. Reipublicæ forma præsens *comparatur* Solonis et Clisthenis legibus, Isocr. 91, 17 sqq.; magistratus et honores pro dignitate olim oblati, nunc sortitione obtinentur, quibus omnimodo abutuntur, *ibid.* 92, 1 sqq.; pompas et festa inordinate et negligenter observant, *ibid.* 92, 53 sqq.; in privata vita *quomodo*

maiores inter se agere consueverint, *ibid.* 93, 14 sqq.; civium occupationes tenuiorum et locupletum, *ibid.* 95, 6 sqq.; nunc adolescentes in σαρραπειῶσι, apud tibicinas et in hujusmodi conventiculis diem conterunt, *ibid.* 95, 37 sqq. (*cf.* Isocr. 239, 1 sqq.); ante fractam senatus auctoritatem cives securi habitabant, pulchriora ædificia et apparatus in agris habentes, quam intra mœnia, solemnes pompas modeste procurabant; nunc multi cives, utrum habituri sint ad victum necessaria, ante tribunalia sortem ducunt, *etc.*, *ibid.* 96, 4-45; divitiæ pro scelere sunt, Isocr. 222, 17 sqq.; nomina jam a pulcherrimis institutis ad turpissima studia transferunt, cujus rei exempla *exstant*, Isocr. 238, 36 sqq. *Athenientium potentia, res gestæ, beneficia in Græcos collata comparantur cum Spartanorum, majores laudibus extolluntur*, Isocr. 155, 3-178, 6; *cf.* Isocr. 72, 10 sqq.; 108, 19. *Maritimi imperii affectatio accusatur, quod veterem democratiam everterit et in tumultus conjecerit Athenienses*, Isocr. 110, 7-114, 17; *cf.* Isocr. 27, 5 sqq.; 39, 26. Hipparchi in Lemnum insulam missi anno diutius ibi manere non solent, II, 417 (Hyper. frg. 155. 13). Socii insulares quotannis sexaginta talenta tributi nomine solvunt, II, 76 (Æschin. II. 71). Hellenotamias in suspitionem furti adductos injuste condemnant, I, 34 (Ant. V. § 69. 70); quot tirremes et quot millia virorum perdidit in Ægypto, circa Cyprum, in Dato, in Sicilia, postremo in Hellesponto, *enumeratur*, Isocr. 112, 49 sqq. Publicæ sepulturae *improbantur*, *ibid.* 113, 4 sqq.; tandem eo res rediere, ut paulatim sepulcra publica civibus, tribus autem et censum civitatis alienigenis implevisse se non viderent, *ibid.* 8 sqq. Plataënsium quicumque urbe capta Lacedæmonios effugerant, omnes civitate donaverunt (*cf.* Isocr. 198, 42) et Messeniorum reliquias Naupactum habitandam dederunt, Isocr. 162, 25 sqq.; connubium concesserunt Plataënsibus, Isocr. 198, 40. Quem honorem decreverunt Militiadi, *item* iis, qui populum e Phyla reduxerant, II, 131 (Æschin. III. 186 sqq.); præmia decreverunt Pindaro, *quæ describuntur*, II, 146 (Æschin. Epist. IV. 3); *cf.* Isocr. 223, 15 sqq.; Eubœensibus jus connubii concesserant, I, 234 (Lys. XXXIV. 3). Athenienses mox piguisse condemnationis Socratis, unde colligi possit, Isocr. 141, 48 sqq. Contra Corinthios instructa acie ducebant, quia ad Isthmia celebranda Græcos convocantes eos prætermiserant, et contra Megarenses ob sacram terram ὀργάζεσθαι dictam, II, 551 (Schol. ad Dem. 34, 7). Atheniensium contra Delios controversia de Delio sacro *memoratur*, II, 489 (Vita Æschin. I.). Satyrus Ponti rex frumenti exportandi eis facultatem dedit eosque in aliis rebus adjuvat, Isocr. 259, 42 sqq. Athenienses, Jove Dodonæo jubente, Dionæ simulacrum in Molossia adornaverunt, II, 378 (Hyper. I. 24 sqq.); in sacrificiis sibi simulque Chii salutem precabantur, quod institutum unde usu venerit, *memoratur*, II, 246 (Thrasym. fr. 4). Sacrae naves, quæ et quot sint, *memoratur*, II, 688 (Schol. in Dem. 570, 3). Χρῆσῶν ἀποκοπῆς, Isocr. 186, 32. Athenienses propter virorem penuriam Thessalos et Andrios civibus adscribunt, I, 72 (And. I. 149). Athenienses ipsi omnino militare nolunt, sed exules et transfugas, omnis generis homines, mercede conducunt, Isocr. 107, 31 sqq.; *cf.* Isocr. 100, 30. Demagogorum improbitas *perstringitur*, Isocr. 108, 44 sqq.; 116, 7 sqq.; 118, 3 sqq. 17 sqq.; 119, 1 sqq.; 168, 47 sqq.; I, 193 (Lys. XXI. 13); I, 203 sqq. (Lys. XXV. 1 sqq. 19. 30 sqq.); I, 213 (Lys. XXVII. 3 sqq. 10); I, 217 (Lys. XXX. 6). Athenodorus, privatus homo, urbem condidit, Isocr. 104, 42.

Athenogenes; Hyperidis orationis contra Ath. *fragm. exstant*, II, 381 *sqq.*
 Athletarum præmia, Isocr. 241, 8. Athletarum statuæ, II, 10 (Lyc. I. 51).
 Athmone, *pagus Cecropidis tribus*. Ἀθμωνός, I, 278 (Is. VI. 33). Διαδικασία Ἀθμωνέσσι de myrrha et smilace, inscribitur or. Dinarchea suppositicia, II, 450 (XXIX).
 Althos mons a Xerxe perfossus, Isocr. 36, 36; I, 102 (Lys. II. 29); II, 121 (Æschin. III. 132).
 Athrona, loci nomen, II, 144 (Æschin. Epist. I. 4).
 Atrestidas Arcas, II, 637 (Schol. in Dem. 439, 3).
 Atrometus Colthocides (II, 489), Æschin. oratoris pater, II, 145 (Æschin. Epist. III. 2); annos natus est quatuor et nonaginta, adolescens pugilem egit, a triginta tyrannus ejectus in Asia militavit; phratris ejus aras cum Eteobutadis communes habet, II, 89 (Æschin. II. 147); II, 77 (Æschin. II. 78); II, 489 (Vita Æschin. I. II); eum dicunt primum nomen habuisse Trometem, quum serviret et pedes vinculis litteras doceret ad Theæum et ad Aristomachi heroum, postea per fraudem in civium album inscriptum esse, II, 489 (Vita Æschin. I. II); anno statim quinto et nonagesimo diem obiit, II, 132 (Æschin. III. 191).
 Attalus, pugil Magnesius, Mazandri fluvii filius esse credebatur, II, 150 (Æschin. ep. X. 8).
 Atthis, *titulus est libri* ab Androtione conscripti, II, 481 (Vita Isocr.).
 Attica; Peloponnesiaci belli tempore multa loca oleis quum privatis tum sacris obseita fuerunt, quarum nunc plurimæ excisæ sunt, I, 124 (Lys. VII. 7). Attica κατὰ δήμους distributa, Isocr. 95, 21. — Attica pronuntiatio, Isocr. 240, 25. — Atticum mel et oleum lautissima, II, 147 (Æschin. Epist. V. 2).
 Auge, Alei regis filia; ab Hercule gravidam factam pater submergendam tradit Nauplio; illa Telephum in monte Parthenio parit et a Nauplio una cum infante Teuthranti venditur Mysiæ regi, qui eam sibi uxorem junxit, II, 198 *sqq.* (Alcidam. Ul. 4).
 Angeas, Elidis rex, II, 199 (Alcidam. Ul. 4); Hercules mercedem ab Angea repetit, II, 347 (Cauc. frg. 1).
 Aulon, loci nomen, II, 47 (Æschin. I. 101).
 Aurum igni cognoscitur, Isocr. 4, 23; *cfr.* Isocr. 154, 40. Aureæ coronæ, præmia, Isocr. 213, 14.
 Autocles Hagnusius, II, 91 (Æschin. II. 155).
 Autocles *quidam* Atheniensis, I, 109 (Lys. III. 12).
 Autocles; Lysiae or. adv. Autoclem *cit.*, II, 264. fr. 46.
 Autocles; Hyperidis orationis contra Autoclem de proditione *fragm. exstant*, II, 391; de argumento et de Autocle hoc, quis fuerit, *dissertitur in prolegg.*, II, 390.
 Autocles *quidam*, II, 408 (Hyper. frg. 121).
 Autocleides *quidam*, pædicator, II, 37 (Æschin. I. 51); II, 435 (Aristog. frg. 3).
 Autocrates *quidam*, I, 130 (Lys. VIII. 15).
 Autocrates; Lysiae or. adv. Autocratem de adulterio *cit.*, II, 264. frg. 48 *sqq.*
 Autocrator, Calliæ nepos, quod mysteria profanarit, accusatus fugit, I, 51 (And. I. 18).
 Autocrator, Isocratia familiaris, Isocr. 294, 17. 39.
 Autolycus Areopagita; Lycurgi contra Autolycum or., *fragm. exstant*, II, 355 *sqq.*; argumentum orationis, quale fuerit, *memoratur, ibid.* frg. 13. 14; *cfr.* II, 10 (Lyc. I. 53); II, 44 (Æschin. I. 81 *sqq.*).
 Auxo, dea, *testis invocatur* in jurejurando ephëborum, II, 14 (Lyc. I. 77).
 Axiochus, una cum Alcibiade mysteriorum profanationis accusatus, I, 51 (And. I. 16); cum Alcibiade, cujus juvenutem amaverat, Abydum navigat ibique uxorem

duxerunt ambo Medontiadem, *etc.*, II, 254 (Lys. frg. 8). Ἀξηνός. Ἀξηνός est pagus Hippothoonidibus tribus, II, 515 (Schol. ad Æschin. III. 139); II, 41 (Æschin. I. 64); II, 57 (Æschin. I. 158); II, 122 (Æschin. III. 139); II, 132 (Æschin. III. 194); II, 379 (Hyper. I. 29).

B.

Babylon urbs, II, 526 (Vita Demosth. II).
 Bacchanalia, Isocr. 173, 39; I, 41 (Ant. VI. 11); I, 65 (And. I. 98); I, 271 (Is. V. 36). Bacch. suburbana, Lenæa, urbana, quibus mensibus agerentur, *exponitur*, II, 494 (Schol. ad Æschin. I. 43). Bacch. suburbana in Colyto celebrata, II, 57 (Æschin. I. 157). Bacch. urbana, II, 109 (Æschin. III. 68. 69); II, 37 (Æschin. I. 43); II, 74 (Æschin. II. 61). Agnus a patre familias emptus, I, 230 (Lys. XXXII. 21). Ruri celebrata Bacch., I, 293 (Is. VIII. 16). Pompa Bacchanalium, II, 90 (Æschin. II. 151); in pompa alii Satyrorum, alii Bacchorum, alii Silenorum figuram imitabantur, II, 690 (Schol. in Dem. 572, 27); εὐοὶ σαβοὶ exclamatio, unde fluxerit et quid significet, *explicatur*, II, 604 (Schol. in Dem. 313, 26). Dionysia magnis, Anthesterione mense, unus choreus cujusque tribus constituebatur, II, 644 (Schol. in Dem. 465, 27); virilis chorus, tripodis consecratio, I, 191 (Lys. XXI. 2); Bacchanalibus omnis ætatis chori certabant, II, 665 (Schol. in Dem. 520, 26); προεδρία, II, 82 (Æschin. II. 110); locus spectandi legatis assignandus, II, 73 (Æschin. II. 55); sortitio judicium, I, 114 (Lys. IV. 3. 4); Dionysiacorum ludorum iudices, si iniquam de choris cyclicis sententiam tulerint, a populo mulentur, II, 139 (Æschin. III. 232). Atheniensibus erat decretum, ut pecunia quæ tributorum nomine coacta esset, in singula talenta distributa Bacchanalibus in orchestram inferretur theatro jam repleto; simul et liberos eorum qui in bellis ceciderant, introducebant, Isocr. 112, 19 *sqq.* Bacchanalibus moris erat, ut vincii, prædibus datis, vinculis liberarentur, II, 706 (Schol. in Dem. 614, 23). Contra eos, qui in Dionysia peccaverant, actiones instituant προβολὰς vocatas, II, 508 (Schol. ad Æschin. II, 145). Lex juhebat quosdam militia liberari, ut Dionysiacam pompam comitarentur, II, 550 (Schol. in Dem. 31, 16). Dionysiaci lex, II, 103 (Æschin. III. 35); *cfr.* Coronæ.
 Bacchias; Lysiae or. pro Bacchia et Pythagora *cit.*, II, 265. frg. 55 *sqq.*
 Bacchus, Sol quoque vel Apollo vocatur, II, 663 (Schol. in Dem. 517, 9). Bacchus modo puer, modo vir, modo senex pingitur, II, 665 (Schol. in Dem. 520, 26). Sacrum a privato homine Baccho factum, I, 240 (Is. I. 31). Bacchi ædes Athenis; concio ibi haberi solita, II, 74 (Æschin. II. 61); II, 106 (Æschin. III. 57). Bacchi fanum Athenis cum propylæo, I, 54 (And. I. 38). Bacchi fanum in Limnis, I, 296 (Is. VIII. 35); ἐκκλησιὰ ibi habita, II, 663 (Schol. in Dem. 517, 9). Tripodes in Bacchi fano consecrati, I, 272 (Is. V. 41); *cfr.* II, 476 (Dem. Phal. frg. 4). Bacchus θεός. Θεότινον festum, II, 362 (Lyc. frg. 56). *Adde* Bacchanalia.
 Baculo innixi incedere *solent*, I, 201 (Lys. XXIV. 20).
 Balneum, I, 269 (Is. V. 22. 23). Balneum triginta minarum, I, 278 (Is. VI. 33).
 Βασανιστά. *distinguuntur* a δημοκόμοις, Isocr. 253, 32 *sqq.*; 254, 2.
 Βασίλειος στοά Athenis, ante quam sedet Pindari statuæ, II, 146 (Æschin. Epist. IV. 3).
 Βασιλεύς, *vid.* Ἄρχων βασιλεύς.

Ἐσικλιῆ διαδρομῆ, qui fuerit cursus ita appellatus, *referatur*, II, 435 (Din. frg. 19. a.).
 Basilius, *vid.* s. v. Gregorius Nazianzenus.
 Batalus, Demosthenis cognomen, *diverse explicatur*, I, 498 (Schol. ad *Æschin.* I. 126); II, 51 (*Æschin.* I. 126); II, 58 (*ibid.* 131); II, 58 (*ibid.* 164); II, 80 (*Æschin.* II. 99); II, 505 *sqq.* (Schol. ad *Æschin.* II. 99); II, 601 (Schol. in Dem. 288, 1).
 Βατῆθεν. Bate, pagus Atticus, II, 459 (Din. frg. 54); Isocr. 261, 28.
 Βάτραχ, in quibus prytaes sedent, I, 151 (Lys. XIII. 37).
 Batrachus, improbus sub imperio tringitavirorum, I, 122 (Lys. VI. 45); I, 144 (Lys. XII. 48).
 Batrachus; Lysiae or. de Batrachi caede *cit.*, II, 265. frg. 58.
 Baubo, Dysaulis conjux, II, 463 (Din. frg. 83).
 Bellaria, II, 147 (*Æschin.* Epist. V. 2).
 Berrhoea, Macedoniae urbs, II, 153 (*Æsch.* ep. XII. 8); *cf.* Potidea.
 Bellerophon, quomodo Chimæram sustulerit, *memoratur*, II, 302 (Lys. frg. 282).
 Βήσαρις. Besa erat pagus Antiochidis tribus, II, 296 (Lys. frg. 236); Βήσαρις, I, 252 (Is. III. 22); Βήσαρις, I, 262 (Is. IV. 9).
 Bigæ mulorum, II, 82 (*Æschin.* II. 111). Bigæ mularæ duæ, alteræ octo, alteræ quinque minis et semisse *venduntur*, I, 278 (Is. VI. 33).
 Biotes. Dinarchi or. inscripta Παραγραφή πρὸς Βιωτῶν *memoratur*, II, 452 (LXVII.).
 Birisadæ, Pontico tyranno, æream statuam in foro erigendam decrevit Demosthenes, II, 162 (Din. I. 43).
 Bize (*codd.* Εύβοια), Laconicæ oppidum, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 75).
 Boedromia festum, II, 549 (Schol. in Dem. 29, 27); 533 (Schol. in Dem. 37, 6).
 Boedromion mensis, idem ac Junius mensis, II, 549 (Schol. in Dem. 29, 27); II, 593 (*ibid.* 249, 11; 250, 9).
 Boeotarchus, II, 123 (*Æschin.* III. 145); II, 124 (*ibid.* 149, 151).
 Boeotia captonæ, II, 153 (*Æschin.* ep. XII. 8).
 Boeoticum bellum de Orchomeno in libertatem remittenda, I, 80 (And. III. 13); I, 81 (*ibid.* 20, 22); I, 172 (Lys. XVI. 13).
 Bœotii, Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116). Bœotii τὸ η̄ in τὸ ᾱ mutant, II, 564 (Schol. in Dem. 98, 16). Bœotiorum politia ab Evandro Atheniensi immutata esse *dicitur*, I, 211 (Lys. XXVI. 23).
 Bœotus; Isæi adv. Bœot. provocatio; *fragmm. exstant*, II, 324 *sq.*; quis sit hic Bœotus, *in prolegg. inquiritur, ibid.*
 Bœotus. Dinarchi or. adv. Bœot. suppositicia *memoratur*, II, 462 (LXXV. a.).
 Bœotus (Bœon ?); Lysiae or. adv. Bœotum *cit.*, II, 265. frg. 59.
 Boethus, senator Atheniensis, epistolatæ honore fungitur, I, 61 (And. I. 96).
 Bonæ fortunæ templum *memoratur*, II, 357 (Lys. frg. 22).
 Boon; Lysiae or. adv. tutores liberorum Boonis *cit.*, II, 265. frg. 60.
 Bootes sidus, *vid.* Ἀρκτοῦρος.
 Bosporus, II, 128 (*Æschin.* III. 171).
 Bothynus, locus quidam sic nuncupatus in via sacra Athenis, II, 331 (Is. frg. 52); II, 269 (Lys. frg. 85); II, 326 (Is. frg. 18).
 Βραχί, *vid.* Senatus.
 Brasidas, ad Anphilolim, quæ gesserit, Isocr. 81, 16.

Brauronia Diana, *vid.* Diana Bräur.
 Buphonia, festum, *memoratur*, II, 396 (Hyper. frg. 85).
 Busiris; Isocratis oratio ita inscripta, Laudationi Busiridis, quam Polycrates scripserat, opposita; *vid.* orationis argumentum, Isocr. 141, 38. *sqq.* De orationis sententia *cf.* s. v. Polycrates. Busiris, *Ægyptiorum deus*, Libya et Neptuni filius, natus in Libya regione, spreta patria, in Ægyptum profectus, urbem sibi cognominem, Busirium, condidit, Isocr. 142, 14 *sqq.*; 143, 41 *sqq.*; crimini ei datum est, quod hospites sacrificaret vel etiam devoraret, Isocr. 142, 2 *sq.* 18 *sqq.* Isocrates ut Nilii fluminis derivationem, ita Ægyptiorum leges et instituta ad Busiridem *refert* (143, 63-146, 5), *sed idem traditionis incertitudinem accusat* (146, 26 *sqq.*), hoc præsertim usus argumento, quod Busiridem ab Hercule interfectum esse, constat autem Perseo quatuor ætatis Hercules esse juniorem, Busiridem vero plus quam ducentis annis seniore, 147, 13 *sqq.*
 Butes sacerdos, ab Erechtheo oriundus, II, 508 (Schol. ad *Æschin.* II. 147); *cf.* Eleobutadæ.
 Buzyges vocabatur Epimenides antiquus qui primus jugum iunxit, et cujus aratrum in acropoli consecratum est; ex Buzygarum genere deligitur Minervæ sacerdos, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 78).
 Buzyges, II, 77. *Æschin.* II. 78 (τοῦ Βουζύγου, Buzygarum genere nati? *cf.* Schol. ad h. l.).
 Byzantium, I, 214 (Lys. XXVIII. 5); II, 143 (*Æschin.* III. 256); Isocr. 59, 9. Byzantium a Byzante Megarensi, qui coloniam huc deduxit, nomen habet, II, 561 (Schol. ad Dem. 63, 19). Byzantii Atheniensium cognati, II, 477; post Corinthiacum bellum in Atheniensium fide permauserunt, Isocr. 195, 29; sociali bello petiti ab Atheniensibus, Isocr. 103, 25; *cf.* 100, 47 *sqq.*; II, 552 (Schol. in Dem. 36, 10); contra Cersobleptem bellum gerunt, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 81).
 Byzas, *vid.* Byzantium.

C.

Cabyle, loci nomen in Thracia ad Strymonem fluvium, II, 564 (Schol. in Dem. 100, 22).
 Καδύβοι, I, 154 (Lys. XIII. 37).
 Cadmea, Isocr. 136, 30; Isocr. 198, 52; II, 81 (*Æschin.* II. 105); II, 123 (*Æschin.* III. 145); II, 161 (Din. I. 39); Cadmea a Lacedæmonis occupata, Isocr. 194, 29; 195, 35; 42, 5. Cadmea clades, Isocr. 31, 51. Cadmei, quum eorum qui cum septem ad Thebas ducibus pugnantibus vita functi sunt, corpora ut sepelirent, nolent, vincuntur ab Atheniensibus, I, 99 (Lys. II. 7 *sqq.*).
 Cadmus Sidonius, Europæ sororis querendæ causa profectus, Thebas venit et urbe politus est, II, 482 (Vita Isocr.); Isocr. 141, 26; 160, 28.
 Caducei oleagini, II, 158 (Din. I. 18).
 Cæcilius, *cit.*, II, 490 (Vita *Æschin.* III.); II, 537 (Schol. in Dem. 18, 5).
 Calamis, mediam ex tribus Furiis in Areopago constitutus sculpsit, II, 500 (Schol. ad *Æschin.* I. 188).
 Calamiti heroum Athenis, II, 489 (Vita *Æschin.* I.).
 Calculus invenit Palamedes, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
 Calauria insula, e regione Træzenis, II, 524 (Vita Demosth.); II, 526 (*ibid.*).
 Callæschrus, Critiæ pater, ditissimus, II, 686 (Schol. in Dem. 585, 12); Quadringentorum unus, I, 146 (Lys. XIII. 66).
 Callæschrus, fortasse Critiæ filius, *memoratur*, II, 258 (Lys. fr. 25).
 Callæschrus; Lysiae or. pro Callæschro *cit.*, II, 276. frg. 132.

- Callæschrus. Dinarchi or. c. Call. de honoribus *cit.*, II, 458.
- Calliades, Atheniensis, a tringentaviris interfectus, I, 220 (*Lys.* XXX. 14).
- Callias, Alcibiadis proavus, ὁ δαδουχίας Salamine (Eleusine?), II, 685 (Schol. in Dem. 561, 19).
- Callias, prioris nepos, Alcibiadis avunculus, is qui celebrem illam pacem cum Persis fecerat, II, 685 (Schol. in Dem. 561, 19).
- Callias, Hipponici filius, *Alcibiadis uxoris frater*, patre nuper mortuo, habebatur omnium Græcorum ditissimus, nunc ne duorum quidem talentorum censum habere existimatur; avus ejus rem suam familiarem ducentis talentis æstimavit, I, 184 (*Lys.* XIX. 48); *dicitur* Alcibiadis insidias metuens populum heredem bonorum suorum fecisse, si contingeret ipsi ut sine prole decederet, I, 87 (And. IV. 15); ramum supplicatorium ab Andocide in Eleusinio depositum esse renuntiat, I, 67 (And. I. 110 *sqq.*); quod fecit ob contentionem quam cum Andocidæ habuit de Epilyci filia, ob eandemque causam Cephisium mille drachmarum mercede redemptum accusatorem subornasse ei *dicitur*, I, 68. § 117-124; Iechomachi filiam domum ductæ secundam uxorem Chrysiadem, matrem ejus, superinduxit; filium e Chrysiade natum suum esse instituit; in Apaturiorum festo jurat negans alium sibi filium esse præter Hipponicum e Glauconis filia susceptum; post temporis Chrysiadem domi suæ recipit, ejusque filium in Cerycum (*cf.* § 112. 116) induxit collegium jurans eum revera suum filium esse, I, 68. § 124-128. — Callias princeps senatus, I, 60 (And. I. 77). — Antiphontis contra Calliæ delationem defensionis *fragm.*, II, 225.
- Callias (*idem?*), Autocratis *θεός*, I, 51 (And. I. 18).
- Callias, Teleclis filius, Andocidis sororem in matrimonio habuit, I, 55 (And. I. 40. 42); *cf.* I, 56 (And. I. 47).
- Callias, Alcmaeonis filius, Leogoræ consobrinus, de Hermis mutilatis accusatus, I, 56 (And. I. 47).
- Callias, Didymii filius, Atheniensis, corpore suo in omnibus ludis coronariis victor, ostracismo urbe ejectus est, I, 90 (And. IV. 32).
- Callias *quidam*, inquilinus Atheniensis; Lysiae pro sacrallegio Calliæ defensor, I, 116.
- Callias Sphehtius, Phædri pater, II, 37 (*Æschin.* I, 43).
- Callias *quidam*, scriba publicus, Athenis damnatus effugit ad Philippum, II, 544 (Schol. in Dem. 23, 19).
- Callias Euonymensis, Anticlis pater, II, 39 (*Æschin.* I. 53).
- Callias (*quis?*); Lysiae or. contra Calliam de delatione *cit.*, II, 277. *frg.* 133; *idem* de contumelia, *ibid.* *frg.* 134; pro Callia, *ibid.* *frg.* 135.
- Callias, Chabrias filius (?), *μνηστράτης* appellatus ab Iphicrate, II, 310 (Iphicr. *frg.* 6); Iphicratem interrogat, quid sit, *ibid.* *frg.* 7.
- Callias, Habronis filius, Batensis, Lycurgi oratoris uxoris frater, II, 459 (Din. *frg.* 54).
- Callias, Mnesarchi filius, tyrannus Chalcidensis, II, 112 (*Æschin.* III. 85); contra Athenienses ad Tamynas urbem decernat, *ibid.* § 86 *sqq.*; Eubœæ dominationem affectans in Macedoniam ad Philippum abit (*cf.* II, 162. Din. I. 44); læso Philippo ad Thebanos confugit, his quoque relicta legatos Athenas mittit, et per Demosthenem obtinet, ut societas sibi decernatur, II, 113 (*ibid.* 89 *sqq.*); mox ipse Athenas venit, et collectam adversus Philippum a se factam esse mentitus, Demosthenis, quem tribus talentis corruerat, decreto perficit, ut tributa, quæ ab Oreo et Eretria Atheniensibus pendebantur, posthac sibi pensentur, II, 114 *sqq.* (*ibid.* 95-105); Eubœam iterum Atheniensibus tradidit, relictis
- Philistide et Clitarcho, II, 513 (Schol. ad *Æschin.* III. 85); a Demosthene ad Olympiadem missus, et civitate donatus est, II, 403 (*Hyper.* *frg.* 109. A.).
- Callicles, orator, Diopithi Suniensi auxiliatus est contra Demosthenem et Lycurgum, II, 436 (*Arist.* *frg.* 6).
- Callicles; Lysiae or. adv. Calliclem *cit.*, II, 277. *frg.* 136.
- Callicrates, legatus a Proxeno duce ad Phocenses missus, II, 87 (*Æschin.* II. 134).
- Callicrates *quidam*, I, 131 (*Lys.* IX. 5).
- Callicrates; Isæi or. adv. Callicratem *memoratur*, II, 335. *frg.* 70-72.
- Callides, Atheniensis, e Cerycum collegio, I, 69 (Andor. I. 127).
- Callimachus, adversus quem agitur in oratione Exceptio inscripta, Isocr. 269 *sqq.* (res, de qua actio fit, *exponitur*, 260, 31-261, 43); parum honeste se gessit in bello contra Lacedæmonios, et in bello civili, 268, 19 *sqq.*; ut homo insidiosus et perfidus *depingitur*, *ibid.* 44 *sqq.*; 267, 28 *sqq.*; causa *narratur*, in qua falsi testimonii convictus est, *ibid.* 50 *sqq.*
- Callimachus, *cit.*, II, 500 (Schol. ad *Æschin.* I. 182).
- Callimedea, archon eponymus Athenis, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Callimedon, orator Atheniensis, Pellæ degit dives factus, II, 153 (*Æschin.* ep. XII. 8). Callimedontem læsæ majestatis reum fecit Demosthenes, II, 170 (Din. I. 94).
- Calliopes filius Linus, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
- Calliphanes; Lysiae or. contra Calliphanem de peregrinitate *cit.*, II, 277. *frg.* 138.
- Calliphon; Lysiae or. contra Calliphontem *memoratur*, II, 277.
- Calliphon; Isæi or. contra Calliphontem *memoratur*, II, 335. *frg.* 74.
- Callippe, muliebri nomen, I, 275 (Is. VI. 13. 14).
- Callippides; Lysiae or. adv. Callippidem *cit.*, II, 277. *frg.* 137.
- Callippides; Isæi or. adv. Callippidem *memoratur*, II, 335. *frg.* 73.
- Callippus Pœaniensis, rhetor, II, 563 (Schol. in Dem. 87, 9).
- Callippus (*idem?*), Isocratis discipulus, Isocr. 213, 12.
- Callippus, athleta Atheniensis; Hyperidis or. pro Call. adv. Eleos *cit.*: Callippus certaminis corrupti insimulabatur, cujus excusandi causa Hyperides ad Eleos missus est; *res accuratius enarratur*, II, 412 *sq.*
- Callippus *quidam*, II, 452 (Din. LXXI).
- Callippus *quidam*. Dinarchi or. c. Call. *cit.*, II, 468. *frg.* 120; *ejusdem* adv. Call. exceptionem oratio, *ibid.* *frg.* 121; de Callippo, quis fuerit, *vid.* prolegg. ad prior. or.
- Callirrhœ, Trojana virgo, in fluvio lavans a Cimone Scamandri dei figuram imitatio comprimatur, II, 149 *sq.* (*Æschin.* ep. X).
- Callirrhœ, fons quidam Athenis, *vid.* Enneacrunon.
- Callisthenes, Atheniensium dux, contra Perdiccan Macedonum regem bello superior, inducias fecit, a populo autem interfectus est, II, 69 (*Æschin.* II. 30, 31); Callisthenis decretum *breviter refertur*, II, 619 (Schol. in Dem. 368, 6).
- Callisthenes *quidam*, centum minis honoris causa donatus, II, 358 (*Lyc.* *frg.* 29).
- Callisthenes; Dinarchi c. Call. denuntiatio; *fragm. restant*, II, 461 *sq.*; de Callisthene, quis fuerit, *disputatur* in prolegg.
- Callisto, Habronis Batensis filia, Calliæ soror, Lycurgo oratori nupta, II, 459 (Din. *frg.* 54).
- Callistratus Aphidnæus, eloquentissimus, II, 85 (*Æschin.* II. 124). Callistratus et Chabrias, accusantur a Leodamante Acharnensi, II, 346 (Leod.). Callistratus orator

- ob ipsam faciendam in exsilium actus est, II, 636 (Schol. in Dem. 436, 13); *cfr.* II, 375 (Hyper. I. 1, 2) *et* II, 85 (Æschin. II. 124); fugiens Byzantii habitabat, II, 507 (Schol. ad. h. l.). Callistratum rhetorem æmulatus est Demosthenes, cuius dictum *refertur* de Callistrato, II, 729 (Schol. in Dem. 742, 23); *cfr.* II, 523 (Vita Demosth.). Callistratus exsul urbem condidit, Isocr. 104, 42; quum Delphicum oraculum secutus Athenas reversus esset, supplicio affectus est, II, 17 (Lyc. I. 93).
- Callistratus *quidam*, I, 124 (Lys. VII. 9).
- Callistratus; Antiphontis tutelaris orationis contra Callistratum *fragmenta exstant*, II, 226.
- Calydon; Isæi or. pro Cal. adv. Hagnotheum de vi *memoratur*, II, 335. frg. 75.
- Calydon; Isæi or. adv. Cal. de tutela *memoratur*, II, 336. frg. 76. *sqq.*
- Camirus, Rhodi urbs, II, 147 (Æschin. Epist. V. 2).
- Κανηρόπος, II, 364 (Lyc. frg. 64); *cfr.* II, 514 (Schol. ad Æschin. III. 120).
- Caprarum grex cum caprario tredecim minis *venditur*, I, 278 (Is. VI. 33).
- Carcer, I, 56 (And. I. 48); II, 175 (Din. II. 9); carcer, quo reus asservatur, I, 24 (Ant. V. 2); I, 26 (Ant. V. 13); *ibid.* § 17; I, 37 (*ibid.* § 85); ποδοπάκη, vox a Solone usurpata, idem significat quod τὸ ξύλον; *fragmentum* ex lege Solonis *refertur*, I, 135 (Lys. X. 16); *cfr.* ξύλα, I, 55 (And. I. 45); ξύλον, I, 63 (And. I. 92. 93); II, 725 (Schol. in Dem. 733, 6); δρυμα, *quid*, II, 355 (Lyc. frg. 9; *cfr.* s. v. ὄρυμα). Equuleus quinque foraminum, *cfr.* II, 371 (Polyeucti frg. 2). Ἀναγκαῖον, carcer in quem conjiciebant servos malos et libertos ingratos, II, 331 (Is. frg. 49).
- Carcinus, poeta tragicus, Xenoclis filius, *cit.*, II, 284 (Lys. frg. 179).
- Carcinus, Xenotimi pater, Isocr. 259, 11.
- Cardia urbs, *ubi sita*, II, 563 (Schol. in Dem. 86, 14). Milesiorum colonia in Chersoneso, unde nomen duxerit, *narratur*; Cardiani Atheniensibus tributum pendere nolebant, II, 561 (Schol. in Dem. 63, 16).
- Cares, ante Trojanum bellum insulas tenuerunt, Isocr. 141, 27; e Cycladibus insulis ejecti sunt ab Atheniensibus, Isocr. 155, 14 *sq.*
- Cario, persona comica, II, 91 (Æschin. II. 157); *cfr.* Schol. p. 509.
- Carthago, Isocr. 112, 44. Carthaginienses, etsi domi panorum potestate reguntur, in bellis tamen regio parent imperio, Isocr. 19, 4. Carthaginienses Syracusas obsidentes a Dionysio *repelluntur*, Isocr. 79, 39 *sqq.* Carthaginiensium res in Sicilia, quomodo se habeant, *memoratur*, Isocr. 283, 13 *sqq.*
- Caryanda, Cariæ civitas, II, 454 (Din. frg. 12).
- Pytheas; Dinarchi or. c. Pyth. peregrinitatis reum; *fragm. exstant*, II, 454; *ejusdem* c. Pyth. delatio de rebus emporii; *fragm. exstant*, II, 454 *sqq.*
- Κάσιος (*quid?*), II, 652 (Schol. in Dem. 487, 12).
- Cassander, *Antipatri filius*, Atheniensis exules reducere conatur, II, 451 (Dinarch. XXXV.).
- Cassandra, Priami filia, II, 198 (Alcidam. Ul. 2).
- Cassandrea, *vid.* Potidea.
- Cassopia, regio est Achaïæ intra Peloponnesum, II, 563 (Schol. in Dem. 84, 22).
- Castores, Isocr. 134, 24. 45. Castore et Polluce extinctis Tyndareus regno pulsus ab Hercule restituitur, Isocr. 76, 8. Castores, qui fato jam concesserant, inter deos retulit Helena eorum soror, honoremque eis dedit, ut in mari conspecti periclitantes servent, quicumque ipsos pie invocarent, Isocr. 140, 31 *sqq.*; rapuerunt Leucippidas, II, 441 (Demad. frg. 2).
- Καταλογεύς, I, 88 (Lys. XX. 13).
- Catalogus: ἀνδρωδῶς ἐναριθμῆσθαι τῷ καταλόγῳ, II, 344 (Is. frg. 139); *cfr.* s. v. Lysander.
- Catana, Siciliæ urbs, I, 189 (Lys. XX. 24. 25). Catanæi Atheniensium in bello Siculo socii, I, 82 (And. III. 30).
- Κάβητος, agnus qui in mare dimittitur, II, 292 (Lys. frg. 221).
- Canco, Neptani filius, ex Astydamia Lepreum progeniit; Herculeum excipit, II, 347 (Cauc. frg. 1).
- Cauponæ, Isocr. 239, 9; I, 95 (Lys. I. 24); II, 252 (Lys. frg. 1). Olim in caupona edere aut bibere nemo ne servus quidem frugi audebat, Isocr. 95, 46. Areopagitæ quendam, qui in caupona pransus esset, vetuerunt in Areopagum ascendere, II, 420 (Hyper. frg. 175).
- Cecropis tribus, Athenis, I, 41 (Ant. VI. 11. 13); II, 387 (Hyper. frg. 39).
- Cecrops, heros eponymus, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12); masculis liberis orbis Erichthonio hereditatem et imperium reliquit, Isocr. 167, 6. Cecropis filia Agraulos, Pandrosos, Hera, II, 637 (Schol. in Dem. 438, 15. 17); II, 492 (Schol. in Æschin. I. 20).
- Celionides *quidam*, pædicator, II, 37 (Æschin. I. 51); II, 435 (Aristog. frg. 3).
- Κεραϊδῶς, *vid.* Ciriadæ.
- Centauri, a Peleo debellati, Isocr. 123, 8. Centauri bimbres a Theseo, Lapithis auxiliantibus, delentur, Isocr. 135, 41 *sqq.*; *cfr.* Lapithæ. — Centauri, cognomenium pædicatorum, II, 494 (Schol. ad Æschin. I. 52).
- Ceos insula, II, 8 (Lyc. I. 42); II, 271 (Lys. frg. 94). Ceorum (*sed videtur Σιπριῶν legendum esse, cfr.* 271, 3) lex de testamentis *memoratur*, Isocr. 270, 41. Cei ab Aristophonte male tractati, II, 388 (Hyper. frg. 44).
- Κεφαλήθρον: Cephale pagus erat Acamantidis tribus, II, 336 (Is. frg. 79). Veneris ara hoc in pago, I, 247 (Is. II. 31).
- Cephalio *quidam*, II, 467 (Din. frg. 112).
- Cephalus, Lysiæ oratoris pater, Periclis suasu Athenas commigravit ibique per triginta annos commoratus est, I, 138 (Lys. XII. 4).
- Cephalus, *qui dicitur* priscus, omnium maxime popularis habitus, quum plura quam quis alius plebscita scripsisset, nunquam *παρνόμων* reus factus est, II, 132 (Æschin. III. 194); *ex Scholiastæ opinione* (p. 516. ad h. l.) *hic quoque est Lysiz pater.*
- Cephalus Collytensis, senator una cum Archino, homo cordatissimus, II, 167 (Din. I. 70); decreto facto jussit Athenienses suppetias ire exulibus, qui Thebas occuparant, II, 161 (Din. I. 38. 39). Andocidi de mysteriis causam dicenti advocatus adest, I, 73 (And. I. 150); eundem contra Calliæ calumniam defendit, I, 167 (And. I. 116).
- Cephisander Atheniensis, I, 238 (Is. I. 16); I, 239 (*ibid.* 28).
- Κηρισιεύς. Cephisia pagus erat Erechtheidis tribus, II, 330 (Is. frg. 44); I, 274 (Is. VI. 3); Κηρισιάσεν, II, 47 (Æschin. I. 101).
- Cephisius, Andocidis accusator, I, 53 (And. I. 33); I, 121 (Lys. VI. 42); mille drachmarum mercede redemptus a Callia, Andocidem detulisse *dicitur*, I, 68 (And. I. 121); quum nonaginta minarum contributionem a colonis agrum exercentibus collegisset, mercedem reip. pactam non dependit, I, 63 (And. I. 92).
- Cephisocles. Dinarchi or. c. Ceph. et domesticos de damno *cit.*, II, 464.
- Cephisodorus, inter nomina *refertur*, quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Cephisodorus, equitum magister, cum Gryllo Xenophontis f. ad Mantineam occubuit, II, 458 (Din. frg. 45).

- Cephalodorus, Molonius f., catamitus, II, 57 (*Æschin.* I. 158).
- Cephalodorus, is qui apud comicos ut stupidus traducitur, *memoratur*; II, 367 (*Lyc.* frg. 83).
- Cephalodotus, dux Atheniensis, Iphicratis et Cotyis adversarius, II, 712 (*Schol.* in Dem. 670, 22); II, 558 (*Schol.* in Dem. 53, 16); Alopecomesum urbem obsidens cum Claridemo pactionem fecit, reversus lassæ majestatis reus sit, accusante Demosthene; quinque talentis multatus est, II, 108 (*Æschin.* III. 51, cum *Schol.* p. 513); *cf.* II, 105 (*Æschin.* III. 51. 52).
- Cephalodotus; Lycurgi or. contra Ceph. *memoratur*, II, 362. frg. 55.
- Cephalodotus (vel Cephalodorus), archon Atheniensis, II, 354 (*Is.* frg. 62. *cf.* prolegg.).
- Cephalodotus *quidam*, I, 266 (*Is.* V. 2); Theopompi filius, *ibid.* § 5; I, 267 (*ibid.* 9. 11. 12).
- Cephalodotus, Atheniensis, chori magister, I, 192 (*Lyc.* XXI. 4).
- Cephalodotus Thebanus, Pherenici pater, II, 295 (*Lyc.* frg. 228).
- Cephalophon Peaniensis, I, 266 (*Is.* V. 5); I, 267 (*ibid.* 9. 12); Charetis ducis amicus, decretum facit de Antiocho ad Charetem ablegando, II, 76 (*Æschin.* II. 73); nomen ejus ab Areopagitico senatu defertur ob munera ab Harpalo accepta, II, 162 (*Din.* I. 45).
- Cephalophon (*idem* ?); Dinarchi orr. duæ adv. Cephalophontis ἀποπαρῆν *memorantur*, II, 450 (XX. XXI).
- Cephalus, deus; Cephalis filia Praxitheia, II, 17 (*Lyc.* I. 98).
- Cephalus, fluvius, Leuctra præterfluit, II, 552 (*Schol.* in Dem. 36, 3).
- Κῆποι, urbs in Bosphoro, II, 128 (*Æschin.* III. 171); II, 523 (*Vita Demosth.*).
- Κεραμαίς, populus Acamantidis tribus, unde nomen cepirit, *dicitur*, II, 419 (*Hyper.* frg. 164); II, 515 (*Schol.* ad *Æschin.* III. 171); δ ἐκ Κεραμίων, II, 128 (*Æschin.* III. 171).
- Ceramicus, Athenis, I, 270 (*Is.* V. 26); II, 524 (*Vita Demosth.*). Ceramicus alter intra urbem, alter extra urbem, II, 227 (*Antiph.* frgm. 39); Ceramicus, πωλις, ubi vinum venumdatur, I, 276 (*Is.* VI. 20).
- Cerberum adducit Hercules, *Isocr.* 135, 33.
- Cercopes, qui sint, *refertur*, II, 503 (*Schol.* ad *Æschin.* II. 40). Cercops, *proverbialiter dictum*, II, 70 (*Æschin.* II. 40).
- Cercyonis immanitas, *Isocr.* 136, 11. Cercyonis filia Alope, II, 359 (*Lyc.* frg. 32).
- Ceres, *Isocr.* 134, 50; *cf.* II, 470 (*Din.* frg. 151); Atheniensibus fruges et *Eleusinia* sacra, quando largita sit, *Isocr.* 28, 2 *sqq.* Cererem hospitio excepisse *narratur* Dysaulus, II, 463 (*Din.* frg. 83). *Adde* Ἰππονόστια et *Mysteria*.
- Cersobleptes, Thracum regulus, *Isocr.* 104, 28; II, 65 (*Æschin.* II. 9). Cersobleptis filius ohees Philippo datus, II, 77 (*Æschin.* II. 81); Cersobleptis mentio nulla facta est in Philocratis decreto de pace Philippica, II, 78 (*ibid.* 82); Critobulus Lampsacenus Cersobleptis legatus Athenas venit petitum, ut paci adscriberetur, id quod factum est repugnante quidem Demosthene, *ibid.* § 83 *sqq.*; *cf.* *etiam* II, 108 (*Æschin.* III. 61); II, 109 (*ibid.* 65); II, 110 (*ibid.* 73. 74). Cersobleptis bellum contra Byzantios, Perinthios, Amadocum Thracem, Philippum denique *narratur*, II, 504 (*Schol.* ad *Æschin.* II. 81); quo tempore imperium amisit, *vid.*, II, 79 (*Æschin.* II. 90 *sqq.*).
- Certamina : χορός πρὸ τοῦ ἀγῶνος, *Isocr.* 154, 35. Certamina εὐανδρίας, λαμπρόδος, I, 91 (*And.* IV. 42); ἀγῶνες σταφα-
- νῖται, II, 129 (*Æschin.* III. 179. *cf.* *Schol.* p. 516); alii ἀργυρεῖται, II, 627 (*Schol.* in Dem. 500, 5); ἀποδέτης, ἀποβαίνων, ἀποβατικοὶ προχοί, voces ad certamina quoddam equestre *referuntur*, II, 257 (*Lyc.* frg. 20; quoniam, ἐκπονδοφόροι, *quid*, II, 501 (*Schol.* ad *Æschin.* II. 12). Certamen navale, *vid.* Ludi publici.
- Cerussa, I, 93 (*Lys.* I. 14); I, 94 (*ibid.* 17).
- Κήρυξ, II, 33 (*Æschin.* I. 23. *cf.* *Schol.* ad h. l., p. 492 *sq.*). Κήρυξ in judicio, II, 43 (*Æschin.* I. 79); in concione, II, 105 (*Æschin.* III. 44); II, 554 (*Schol.* in Dem. IV); *cf.* Ἐκαλογία. Præco legatos comitatur, II, 66 (*Æschin.* II. 13); II, 72 (*ibid.* 53). — Cerycum habitus, I, 67 (*And.* I. 112); Cerycum ordinii fas non est de jure sacrorum respondere, *ibid.* § 116. Cerycum collegium; patri licet filium in collegium inducere, ubi juraverit eum revera filium suum esse, I, 69 (*And.* I. 127). Κηρυξία, *quid*, II, 330 (*Is.* frg. 43). Κηρυξίειν, *quid*, II, 492 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 20). Cerycum Athenis qualior genera erant, quæ enumerantur, *ibid.* Ceryces sacerdotii rationes reddere debent, II, 100 (*Æschin.* III. 18); genus docunt a Ceryce, ex iis creantur dæduchs, II, 512 (*Schol.* ad *Æschin.* III. 18). Εὐδωτέρων ἐπὶ Κηρυξία διαδουχασία ὑπὲρ τοῦ κωνῶς, or. Dinarchi supplicatio ita inscripta *memoratur*, II, 451 (XXXIII) Dinarchi or. κατὰ Κηρυξίων spuria *memoratur*, II, 450 (XXXVI). *Conf.* Eumolpidæ.
- Ceryx, Mercurii filius, auctor generis Cerycum τῶν κωνῶνων, II, 492 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 20); II, 512 (*Schol.* ad *Æschin.* III. 18).
- Κηῖροι, pagus est Leontidis tribus, II, 287 (*Lys.* frg. 194. a.).
- Chabrias apud Naxum Lacedæmonios devicit, II, 137 (*Æschin.* III. 222. *cf.* *Schol.* p. 517); II, 167 (*Din.* I. 75). Chabrie honores concessere ob navalem ad Naxum pugnam, II, 141 (*Æschin.* III. 243). Chabrias et Callistratus, or. Oropum a Thebanis occupatum, accusatur a Leodamante Acharnensi, II, 346 (*Leod.*); Chabr. damnatus est, II, 670 (*Schol.* in Dem. 535, 10). Chabrias in causa quadam defensus a Lycoleonte; status ejus ænea *memoratur*, II, 351 (*Lycoleon*). Chabrie viduam uxorem duxit Demosthenes, II, 525 (*Vita Demosth.* II.). Chabrie magna domus *commemoratur*, II, 420 (*Hyper.* frg. 174).
- Chæreas Atheniensis, I, 273 (*Is.* VI. *argum.*); I, 274 (*ibid.* 67); I, 277 (*ibid.* 27. 29).
- Chæredemus, Atheniensis, in Hermoncopidarum causa defertur ab Andocide, I, 57. 59 (*And.* I. 52. 67).
- Chæreleus *quidam* Atheniensis, I, 317 (*Is.* XI. 48. 49).
- Chæremenes *quidam*, II, 302 (*Lys.* frg. 243).
- Chærestratus, Phanostrati filius, Atheniensis, I, 273 (*Is.* VI. *vid.* *argum.*); trierarchatu fungens in Sicilia profectus, § 1; I, 282 (*ibid.* 60).
- Chærestratus; *Lysie* or. adv. Chærestratum, *fragm. exstat*, II, 298.
- Chæron Atheniensis, I, 253 (*Is.* III. 26).
- Chærondas, archon Atheniensis, *memoratur*, II, 101 (*Æschin.* III. 27).
- Chæronensis clades, II, 1 (*Lyc.* I. *argum.*); II, 4 (*ibid.* 16); Græcorum libertatem sustulit, II, 9 (*Lyc.* I. 50); II, 131 (*Æschin.* III. 187); II, 355 (*Lyc.* frg. 13); in pugna Chæronensi mille Atheniensium cæci ferunt, duo milia capti sunt, II, 526 (*Vita Demosth.* II.); II, 27 (*Lyc.* 142); II, 366 (*Lyc.* frg. 75).
- Chærophilus; Hyperidis orr. duæ pro Chæroph. de salamentis *cit.*, II, 427 *sq.* de *argumento vid.* prolegg. — Chærophilli filias civitate donaverunt Athenienses, *ibid.* frg. 222.
- Chalcedoniorum civitas *memoratur*, II, 477.

- Χαλκεία*, festum, in honorem Vulcani vel Minervæ quod die et a quibus celebraretur, *refertur*, II, 397 (Hyper. frg. 95).
- Chalcidenses, omnes subegit Timotheus, Isocr. 215, 29. Chalcidensis perneciae fuit Euthycrates, II, 395 (Hyper. frg. 80).
- Chalcis, Eubœæ urbs ad Eariptum, I, 203 (Lys. XXIV. 25); II, 463 (Din. frg. 85); II, 507 (Schol. ad *Æschin.* II. 120), II, 633 (Schol. in Dem. 414, 1). *Conj.* Callias tyrannus.
- Chares, dux Atheniensis, ad Amphipolim subigendam missus, Chios et Rhodios ceterosque socios bello petivit atque ab his victus est, id quod bellum Sociale vocatur; *vid.* Argumentum Isocr. orat. de Pace, 100, 47 *sqq.*; dux constitutus mercenariorum illorum quos satrapæ in Asia dimiserant, simul accersitus ab Artabazo, in regis ditionem trajecit et viginti millia Persarum plurimumque equitatum sub Tithrauste vicit, II, 557 (Schol. in Dem. 45, 11); Lampsaco et Sigeo devastatis boves Athenas misit, quam ob rem coronatus est, II, 553 (Schol. in Dem. 37, 6); fœderatas urbes quinque et septuaginta amiserat, II, 75 (*Æschin.* II. 70. *cfr.* Schol. p. 504); quot triremes amiserit, II, 75 (*Æschin.* II. 71); Cephalosphontis decretum de Antiocho ad Charetem mittendo, II, 76 (*ibid.* 73); Charetis litteræ de Cersoblepte, quando devictus sit a Philippo, *memoratur*, II, 79 (*Æschin.* II. 90. 92). Chares Philippo permittit ut exules Thasum reducat, II, 502 (Schol. in Dem. 80, 12); accusatur ab Eubulo, II, 433 (Eubul. frg. 1). Aristophon accepta mercede pro Charete dixit, II, 388 (Hyper. frg. 44); *cfr.* II, 276 (Lys. frg. 127). Cephalodoti dictum in Charetem *commemoratur*, quum Olynthiaci belli tempore administrationis suæ rationes reddere vellet, II, 311 (Cephal. frg. 1). Hyperidis or. pro Charete de mercenariis ad Tænarum *cit.*, II, 429 (Hyper. frg. 232). Hyperidis adv. Charetem or. tutelaris *cit.*, II, 428. Dinarchi *Ἀπολογία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Χάρητος εἰσαγγελίαν κατὰ Φειδιάδου γραμματέως memoratur*, II, 450 (XXII.). Dinarchi or. inscripta *Διαμαρτυρία περὶ τοῦ Εὐπίκου κλήρου πρὸς Χάρητα memoratur*, II, 451 (LVI.).
- Chariades, Atheniensis, I, 261 *sqq.* (Is. IV. *cfr.* argum. et § 28 *sqq.*).
- Charias, Leogoræ socer, in proelio ad Pallenium contra Pisistratidas commisso copias Atheniensium duxit, I, 66 (And. I. 106).
- Charicles, Atheniensis, ζήτησις in causa Hermocopidarum, I, 54 (And. I. 36); inter Andocidis accusatores, I, 65 (And. I. 101); unus e Triginta viris, Critiæ sodalis, I, 144 (Lys. XII. 55); Tisiae affinis, otium in exilio egit, in patriam restitutus urbem afflixit, Isocr. 280, 10.
- Charidemus, Atheniensis, legatus missus ad Persarum regem, II, 160 (Din. I. 32).
- Charidemus quidam, Demostheni de morte Philippi indicavit, II, 111 (*Æschin.* III. 77).
- Charidemus, dux militum mercenariorum, civis Atheniensis factus, II, 348 (Theod. frg. 3); II, 546 (Schol. in Dem. 25, 15); Alopeconeo urbi præfectus, II, 513 (Schol. ad *Æschin.* III. 51).
- Charidemus; Lysiae (?) or. pro Satyro de tutela adv. Charidemum *cit.*, II, 290. frg. 210. *Dinarcho ab aliis oratio hæc adscribitur*, II, 452 (LXXIX. *cfr.* p. 467).
- Charigenes Orites, quondam Orei principatum tenuit, II, 114 (*Æschin.* III. 103).
- Chariphilus quidam, cui civitatem decrevit Demosthenes, II, 162 (Din. I. 43).
- Charippus, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Charippus Atheniensis, Dioxippi pancratiastæ sororem in matrimonium ducit, quam in pompa nuptiali Lycophro exhortatus esse *fertur*, ne cum Charippo rem haberet, II, 416 (Hyper. frg. 155. 1 *sqq.* *cfr.* quæ hac de re exponuntur p. 363).
- Charmantides, Isocratis discipulus, Isocr. 213, 14.
- Charmides, Aristotelis filius, Andocidis consobrinus, de Hermis mutilatis accusatus, I, 56 (And. I. 47. 48 *sqq.*); I, 51 (And. I. 16).
- Charmolas mensarius, Atheniensis, II, 148 (*Æschin.* ep. VI).
- Charondas, archon Atheniensis, II, 482 (Vita Isocr.).
- Χερρονεία*, *vid.* *Ἐκκλησία*.
- Chersonesus Threicius, Isocr. 215; 44; I, 78 (And. III. 3); I, 79 (*ibid.* 9); I, 80 (*ibid.* 15); I, 228 (Lys. XXXII. 6); I, 229 (*ibid.* 15); II, 94 (*Æschin.* II, 175); II. 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31). Chersonesum Philippus invadit, II, 76 (*Æschin.* II. 72. 73); II, 78 (*Æschin.* II. 82). Chersonesus inde a Miltiadiis; tempore in Atheniensium potestate, II, 561 (Schol. in Dem. 63, 16).
- Chii, cum quibuscumque fecerunt, ii potentiores in mari fuerunt, Isocr. 43, 42; quum ex omnibus sociis Lacedæmoniorum causa promptissimè navali prælio contra Athenienses dimicassent, Lacedæmonii meritum oblitii principes civis eorum in exilium egerunt et triremes omnes e navalibus abstractas secum avexerunt, Isocr. 114, 43 *sqq.* Chii ad Olympiam degenti Alcibiadi carnes ad sacrificia, atque epulas et pabula equis præbuerunt, I, 90 (And. IV. 30). Chios in gratiam reducere non potuit Alcibiades, I, 167 (Lys. XIV. 36). Post Corinthiacum bellum in Atheniensium fide permanerunt, Isocr. 195, 29; ab Atheniensibus deficiunt, II, 552 (Schol. in Dem. 36, 10). Chios et Rhodios ceterosque socios Chares adoritur bello, quod Sociale dicitur, Isocr. 100, 47 *sqq.*; 103, 25. Athenienses in sacrificiis sibi simulque Chiis salutem precabantur, quod institutum ex quo usvenerit, *explicatur*, II, 246 (Thrasym. frg. 4). Chii Homerum honoraverunt, quamvis civis non esset, II, 317 (Alcidam. frg. 5).
- Chilonem in senatorum ordinem cooptaverunt Lacedæmonii, II, 317 (Alcidam. frg. 5).
- Chimæram, quomodo sustulerit Bellerophon, *narratur*, II, 302 (Lys. frg. 282).
- Chion, Eumolpi mater, II, 17 (Lyc. I. 98).
- Chios, Isocr. 47, 26. Chium servavit Pedaritis Lacedæmonius, Isocr. 81, 15. Pugna navalis apud Chium, I, 277 (Is. VI. 27). *Adde* Chii.
- Chocæ, sacrificium solenne, II, 444 (Demad. frg. 24).
- Χολαργεύς*, I, 291 (Is. VIII. 8); II, 5 (Lyc. I. 24); II, 41 (*Æschin.* I, 62).
- Χολίβης*, I, 157 (Lys. XIII. 58).
- Chorus. Chorentæ et chori magister, ex quibus ellangus, *refertur*, II, 670 (Schol. in Dem. 533, 24). Choregus, quomodo chorus instituendum curet, *colligi potest*, I, 41 (Ant. VI. 11 *sqq.*). Choregi urnas obsignant iudicum nomina continentes, Isocr. 256, 27. Super choreuta oratio Antiphontis, I, 39 *sqq.* Lex de choreutis peregrinis *refertur*, I, 88 (And. IV. 20). *Adde* Ludi publici.
- Chremon et Satyrus Athenienses, Cleophontis accusatores, postea ex Trigintaviris erant, I, 219 (Lys. XXX. 10 *sqq.*).
- Chrysiæ, Ischomachi primum, post Calliæ uxor, I, 69 (And. I. 124. 127).
- Chytri, Cypri civitas hoc nomine, II, 253 (Lys. frg. 5).
- Chytrinus; Lysiae oratio adv. Chytrinum *cit.*, II, 298. frg. 247.

- Xύρποι, festum Atticum, II, 456 (Din. frg. 28); II, 253 (Lys. frg. 5).
- Ciasa, *vid.* Phyllis.
- Ciasus, *vid.* Phyllis.
- Cicutam bibere, I, 140 (Lys. XII. 17).
- Cicynna, demus Atticus, I, 175 (Lys. XVII. 5. 8).
- Cilicis civitates, Isocr. 47, 10; II, 13 (Lyc. I. 72). Cilicium ad defectionem a rege impellit Euagoras, Isocr. 129, 34; Isocr. 65, 53.
- Cimon, Miltiadis pater (*fortasse legendum erat Κίμωνος τὸν Μιλτιάδου*), I, 78 (And. III. 3).
- Cimon, Miltiadis filius, II, 221 (Gorg. Leont. fragm. 19); e Scyro insula Thesei ossa reduxit et fanum ejus condidit, II, 511 (Schol. ad Æschin. III. 13). Cimonis victoria ad Eurymedontem fluvium, II, 498 (Schol. ad Æschin. I. 128). Cimon ludis Olympicis vicit, urbe migrare jussus est, quod contra legem sororem in matrimonio haberet, I, 90 (And. IV. 33). Cimon cum Lacedæmoniiis fœdus icit quinquaginta annorum, II, 93 (Æschin. II. 172); *de hoc fœdere cfr.* I, 78 (And. III. 3). Cimonis sepulcrum Citienses honorant oraculi jussu, II, 346 (Naucrates).
- Cimon, Atheniensis, inter decem legatos ad Philippum missus, II, 67 (Æschin. II. 21).
- Cimon quidam, Callirrhoen virginem Trojanam in fluvio lavantem Scamandri dei figuram imitatus compressisse *refertur*, II, 149 (Æschin. ep. X).
- Cimonæum quod dicitur fœdus; fœderis condiciones *referuntur*, II, 13 (Lyc. I. 72); Isocr. 157, 27 sqq. 35 sqq.; *cfr.* Isocr. 40, 51 sqq. et 41, 10 sqq.; 100, 16 sqq.).
- Cinesias quidam Atheniensis, I, 194 (Lys. XXI. 20).
- Cinesias, dithyrambicus poeta; Lysias adv. Cinesiam orr. duæ *memorantur*, II, 277. frg. 139; de impietate ejus et morbo *vide*, II, 278. frg. 140.
- Cinyras, Cypri rex, II, 199 (Alcidam. Ul. 4).
- Ciriadæ, pagus Hippothoontidis tribus, II, 325 (Is. frg. 13).
- Ciro quidam; Isæi de Cironis hereditate oratio, I. 290 sqq; facultates quas possederat, *enumerantur*, I, 296. § 35; *cfr. quæ disputantur in prolegg. ad Isæi or. contra Dioclem ob contumeliam*, II, 325 sqq.
- Cirrhai et Cragalidæ, quum templum Delphicum violassent et Amphictyonum concilio injurias intulissent, Amphictyones urbem eorum diruerunt, portum qui Sacer et Sceleratus appellatur obstruxerunt, regionem omnem consecraverunt; sacramento se obstringentes, *quod affertur*, II, 116 sq. (Æschin. III. 107-113).
- Cirrhaeus campus, *vid.* Cirrhai.
- Cithæron mons, II, 126 (Æschin. III. 161).
- Citharædus et Citharista, quomodo inter se differant, *refertur*, II, 494 (Schol. ad Æschin. I. 41). Citharædi, *cfr.* Eunidæ.
- Citiensium rex, I, 119 (Lys. VI. 26). Citienses Cimonis sepulcrum quoddam honorant oraculo obsecuti, II, 346 (Naucrates).
- Citrus; *vid.* Pydna.
- Cittus servus, Isocr. 252, 53 *et passim in hac oratione.*
- Cisthene, Æolidis urbs, Isocr. 46, 1.
- Cleænetus, chori magister, II, 46 (Æschin. I. 98).
- Cleagoras Atheniensis, Pantoleontis pater formosi, II, 56 (Æschin. I. 156).
- Clearchus, dux Lacedæmonius, contra Persarum regem cum exercitu missus, Isocr. 114, 48; Isocr. 164, 6; Græcorum dux in Cyri minoris exercitu, insidiis circumvenitur, Isocr. 64, 19 sqq.; nunquam antea neque navales neque pedestres copias in potestate habuerat, 65, 17 sqq.
- Clearchus, Heracleotarum tyrannus, Isocratis discipulus fuerat, Isocr. 294, 30 sqq.; *cfr.* 292, 48; 293, 4. 40.
- Cleobule, Gylonis ex Scyllide matre filia, Demosthenis oratoris mater, II, 523 (Vita Demosth.).
- Cleobulus, Glaucci Acharnensis filius, Æschini oratoris avunculus, II, 77 (Æschin. 78).
- Cleochares Chalcidensis, Eubœensium legatus ad Philippum missus, II, 84 (Æschin. II. 119. 120).
- Cleocrates Rhodius, ex Diagoreorum genere, quos Pindarus celebravit, II, 146 (Æschin. Epist. IV. 1.4.6); liberalissime excepit Æschinem oratorem, II, 147 (Æschin. Epist. V).
- Cleogenes γραμματεὺς, I, 64 (And. I. 96).
- Cleomantis Delphicus, Atheniensibus oraculum enuntiat, quo audito Codrus rex morti se offert; Cleomanti et posteris ejus perpetuus in Prytaneo cibus decernitur, II, 15 (Lyc. I. 84 sqq.).
- Cleombrotus, Lacedæmoniorum rex, ad Leuctra occubuit, II, 552 (Schol. in Dem. 36, 3).
- Cleomedon; Isæi or. contra Cleomedontem *memoratur*, II, 337. frg. 81.
- Cleomedon, Dinarchi orr. duæ c. Cleom. de verberibus *cit.*, II, 466.
- Cleomis, Methymnæ dominatur; ob humanitatem *laudatur*, Isocr. 293, 52 sqq.
- Cleon, demagogus, fertur neglecto more περιωσώμενος; concionatus esse, II, 493 (Schol. ad Æschin. I. 25); ad Amphipolim perit, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31).
- Cleon, Thudippi filius, Atheniensis, I, 298 (Is. IX. *cfr. argum.*); I, 301. § 17.
- Cleon; Lysias or. adv. Cleonem de tripode aureo *cit.*, II, 279. frg. 145.
- Cleonymus, e cuius decreto mille drachmæ constitutæ sunt, quæ præmiis loco darentur iis, qui de mysteriis profanatis indicassent, I, 52 (And. I. 27).
- Cleonymus, Atheniensis; Isæi oratio de Cleonymi hereditate, *vid.* argumentum, I, 236.
- Cleonymus Cretensis, inquilinus Atheniensis, I, 272 (Is. V. 37).
- Cleopatra, Philippi regis filia, II, 141 (Æschin. III. 242); II, 6 (Lyc. I. 26).
- Cleophon, lyrarum faber, Andocide extorre agente, domum ejus incoluit, I, 72 (And. I. 146); II, 76 (Æschin. II. 76).
- Cleophon, Atheniensis, populo stadens, cum Theramenis consiliis resisteret, ab hujus sociis accusatus perit, I, 151 (Lys. XIII. 7-13); a Satyro et Clremone senatoribus accusatus, quum Nicomachus legem protulisset, juxta quam oporteret senatum una judicare, morte damnatus est, I, 219 (Lys. XXX. 10 sqq.); *cfr.* Isocr. 114, 32; II, 124 (Æschin. III. 150); universa reipublicæ bona per plures annos administravit, sed pauper mortuus est, I, 184 (Lys. XIX. 48).
- Cleostratus; Lysias or. adv. Cleostratum *cit.*, II, 279. frg. 144.
- Clintias, pater Alcibiadis, in Coronensi prælio cecidit, Isocr. 247, 50.
- Clintias; Lysias adv. Clintiam contestatio *cit.*, II, 278 frg. 141.
- Clisthenes, *Megaclis f.*, Alcibiadis maternus proavus, Isocr. 247, 33; urbe pulsus a tyrannus, Amphictyonibus eloquentia persuasit, ut ex dei thesauris pecuniam sibi mutuo darent; reversus tyrannos expulit et reipublicæ administrationem popularem restituit, Isocr. 232, 2 sqq.; 247, 33; *cfr.* 241, 43 sqq.; tyrannus ejectis populoque in urbem reducto, *qualem reipublicæ formam instituerit*, Isocr. 91, 22 sqq. 44 sqq. Inde a Clisthene decem erant Atheniensium tribus, II,

- 511 (Schol. ad *Æschin.* III. 4). Quos admisit ad magistratum societatem, *Isocr.* 92, 1 *sqq.*
- Clisthenes, Demophanes, Epigenes, demagogi Athenienses, post quadringentos viros vignere, I, 207 (Lys. XXV. 25).
- Clisthenis tyranni progeniem Sicyone expulerunt Lacedæmonii, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 77).
- Clistarchus, tyrannus Eretriæ in Eubœa constitutus a Philippo, II, 564 (Schol. in Dem. 99, 1); Plutarchi Eretriensis adversarius, II, 559 (Schol. in Dem. 58, 5); II, 115 (*Æschin.* III. 103); Eubœa ejectus est a Callia Chalcidensi, II, 513 (Schol. ad *Æschin.* III. 85).
- Clitareta, nomen muliebre, I, 253 (Is. III. 31).
- Clitodicus *quidam*, I, 129 (Lys. VIII. 13).
- Clitophon, nomen proprium, II, 266 (Lys. frg. 66).
- Clypei septingenti in Lysiæ domo, I, 140 (Lys. XII. 19).
- Clytæmnestræ laudationem scripsit Polycrates, II, 313. frg. 6. Clytæmnestræ encomium Isocrateum suppositivum *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12). Clytæmnestræ, nomen *proverbialiter usurpatum videtur*, I, 3 (Antiph. I. 17).
- Clyto, *vid.* Hedyto.
- Cnidus, urbs Cariae; a Cnido Sinopen usque Asiam inco-
lunt Græci, *Isocr.* 47, 15. Pugna navalis ad Cnidum, *Isocr.* 130, 22 *sqq.*; *Isocr.* 164, 13; I, 266 (Is. V. 6); I, 272 (*ibid.* 42); II, 167 (Din. I. 75); I, 182 (Lys. XIX. 28); II, 649 (Schol. in Dem. 477, 17).
- Cnosionem adamavit Demosthenes, II, 89 (*Æschin.* II. 149. *cf.* Schol. p. 508); II, 399 (Hyper. frg. 102. C).
- Codridæ, *cf.* II, 500 (Schol. ad *Æschin.* I. 182).
- Codrus, rex Atheniensium; mors ejus *narratur*, II, 15 (Lyc. I. 84 *sqq.*); II, 550 (Schol. in Dem. 31, 23).
- Cæron, *vid.* Cæronidæ.
- Cæronidarum cum Croconidis controversia; Lycurgi orationis hac de causa *fragm. exstant*; de argumento et de Cæronidarum genere *disseritur in proleg.*, II, 362 *sqq.*; *idem* Philenses quoque et Perithædæ appellatur, II, 363. frg. 57.
- Κοιλῆς (ὁ ἴκ), II, 131 (*Æschin.* III. 187); *Isocr.* 263, 11.
- Colias, Atticæ collis in mare porrectus, II, 737 (Schol. in Dem. 1356, 8).
- Collytus (vel Colytus), pagus Atticus; theatrum in Coll., II, 489 (Vita *Æschin.* I.). Κολυτῶς, II, 37 (*Æschin.* I. 41); II, 57 (*Æschin.* I. 157); II, 122 (*Æschin.* III. 138); II, 147 (*Æschin.* Epist. V. 6); II, 167 (Din. I. 76); I, 229 (Lys. XXXII. 14).
- Colonæ; bellum contra barbaros *memoratur* eo tempore ortum, quo coloniæ condehantur, *Isocr.* 176, 38 *sqq.*
- Colonus, pagus Atticus, II, 51 (*Æschin.* I, 125.). Colonus prope forum, quo loco sunt fana Vulcani et Euryacis, Forensis (Ἰγερνικῆς, II, 498. Schol. ad *Æschin.* I. 125) vocabatur absque eo mercenarii appellabantur κολωνῆται, alter Colonus, qui erat ad fanum Neptuni, Colonus Equitum fuisse videtur, II, 383 (Hyper. frg. 12).
- Columnæ, *vid.* Στήλη.
- Coma: κροβύλος, *quid*, II, 495 (Schol. ad *Æschin.* I. 64); σκάφισ; tonauræ genus, II, 224 (Antiph. frg. 12).
- Comœdiæ personæ Cariones et Xanthiæ, II, 91 (*Æschin.* II. 157. *cf.* Schol. p. 509). Comœdiæ partibus suppositiui abundanti, II, 686 (Schol. in Dem. 563, 1. 3). Comitorum poetarum libertas dicendi *vituperatur*, *Isocr.* 103, 6 *sqq.*
- Comici ludi, *vid.* Ludi publici.
- Cornici anonymi, *vid.* Anonymi.
- Conon, unus decem ducum, qui vicerant ad Arginusas, mortis damnatus ad Evagoram confugit, et a Persarum rege classi præfectus Lacedæmonios ad Cnidum superat, II, 649 (Schol. in Dem. 477, 17); *cf.* *Isocr.* 60, 14 *sqq.* et 128, 7 *sqq.*; de prælio ad Cnidum *cf.* *Isocr.* 44, 14; 90, 46; 98, 7; 164, 13; 296, 4; I, 81 (Andoc. III. 22); I, 180 (Lys. XIX. 12); II, 187 (Din. I, 75). Græcis libertatem restituit, II, 157 (Din. I. 14. 16); II, 181 (Din. III. 17); muros restauravit sex post Socratis mortem annis, II, 314 (Polycr. frg. 9); primus æneam statuum obtinuit, II, 670 (Schol. in Dem. 574, 24), quo loco positam, *Isocr.* 128, 7 *sqq.* Aristophanem cum Eunoino et Lysia legatos in Siciliam mittit, hac mente, ut Dionysium sollicitarent fieri affinem Evagoræ, Lacedæmonii hostem, Atheniensibus socium, I, 181 (Lys. XIX. 19. 20); ab Atheniensibus auxilia impetrat, *ibid.* § 21 *sq.* Cononi filius et uxor erant in Cypro, I, 183 (Lys. XIX. 36); testamentum in Cypro fecit, *cujus summa refertur, ibid.* § 39 *sq.*; a Persis esse interfectus, *Isocr.* 46, 7.
- Conon Pæanensis, quod pro filio absente theoricum accepit quinque drachmas, talenti mulctæ condemnatus est, II, 404 (Hyper. frg. 110 C).
- Conon mensarius, cui civitatem decrevit Demosthenes, II, 162 (Din. I. 43).
- Conon *quidam*; Hyperidis or. adv. Con. *cit.*, II, 413.
- Constantinopolis posteriore tempore dicta est Salamis, Cyprici urbs, II, 480 (Isocr. or. ad Nicocl. hypothesis).
- Κόρυς, I, 250 (Is. III. 2).
- Corax Syracusanus, et Tisias et Gorgias et Thrasymachus primi rhetorice τέχνας scripserunt, II, 488 (Schol. ad *Isocr.* c. Sophist. § 19).
- Corcyram urbem octoginta triremibus instructam cepit Timotheus, *Isocr.* 215, 11. 20 *sq.*; II, 141 (*Æschin.* III. 243); prælium navale ad Corcyram, II, 157 (Din. I. 14); II, 167 (Din. I. 75); II, 181 (Din. III. 17).
- Coressus, Ceiorum oppidum, II, 144 (*Æschin.* Epist. I. 1).
- Corinthiacum bellum, Thebanorum injuriis conflatum, *Isocr.* 195, 23 *sqq.*; *cf.* *Isocr.* 194, 12 *sqq.*; 197, 23 *sqq.*; I, 173 (Lys. XVI. 15 *sqq.*); I, 281 (Is. VII. 9); I, 300 (Is. IX. 14); I, 308 (Is. X. 20); Atheniensibus dictum est ὅτι ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν δεχάτων, II, 545 (Schol. in Dem. 25, 2); prælium ad Corinthum, I, 80 (And. III. 18); I, 81 (And. III. 22); II, 408 (Hyper. frg. 120); II, 648 (Schol. in Dem. 472, 23). De Corinthiaco bello pace finiendi Andocides *verba facit*, I, 77 *sqq.*; hoc temporis momento, quo in loco fuerint Atheniensium res ceterorumque Græcorum, *exponitur*, I, 80-82 (*ibid.* 13-28); *pacis conditiones memorantur*, *Isocr.* 192, 37 *sq.*; 193, 24 *sqq.*; 195, 5, *sqq.*; *cf.* Antalcidea pax. Corinthiaco bello primum mercenarii milites usu venire cœperunt, II, 558 (Schol. in Dem. 46, 19).
- Corinthii superati ab Atheniensibus, duce Myronide, I, 104 (Lys. II. 49 *sqq.*); II, 551 (Schol. ad Dem. 34, 7). Corinthii et Argivi Athenienses hortantur, ut *Corinthiacum quod dicitur* bellum secum sustineant, I, 81 (And. III. 24 *sqq.*); *cf.* I, 84 (*ibid.* 41). Societas ad Corinthum constituta *inter Persas et Corinthios*, *Isocr.* 44, 22. Corinthiorum agrum populati sunt Lacedæmonii, *Isocr.* 115, 5. Corinthii victi ad Lechæum, I, 80 (And. III. 18); *cf.* I, 81 (*ibid.* 22). Lysiæ oratio funebris in Corinthiorum socios, *hoc est*, in Athenienses, qui pro Corinthiis adversus Lacedæmonios pugnantes ceciderant, I, 98 *sqq.*; *cf.* I, 106. § 67 *sq.* Corinthii, *ut audiant*, *Isocr.* 86, 42.
- Corinthus, II, 6 (Lyc. I. 26). Corinthii mancipia vendi et emi solent, *cf.* I, 158 (Lys. XIII. 67).
- Coronæ et præconia viris bene de patria meritis decerni solent, I, 76 (And. II. 18); *cf.* II, 77 (*Æschin.* II. 80); II, 417 *sq.* (Hyper. frg. 155, 12. 13). Corona oleaginea, II, 131 (*Æschin.* III. 187); II, 71 (*Æschin.* II.

- 46). Lex vetat, ne qui rationes nondum retulerint, corona donentur, II, 99 (*Æschin.* III. 11); lex jubet, si quem corona donet senatus, ut in curia prædicetur; sin populus, in concione, II, 103 (*ibid.* 32. 34); quum ludis tragicis urbanis alii, abaque populi decreto, prædicandum curarent se corona donari a tribulibus, alii a popularibus, alii ab exteris nationibus, alii servos suos libertate donarent, Dionysiaca lex facta est, ne quis in theatro servum manumittat, neve de his præconium fiat quos tribules aut populares aut alii quivis corona donent, nisi populus id sciverit, II, 103-105 (*ibid.* 35-46); alia lex jubet auream coronam, quæ in theatro urbano promulgetur, Minervæ sacram esse, II, 105 (*ibid.*); II, 138 (*Æschin.* III. 230).
- Coronea, Bœoticiæ oppidum; Atheniensium expeditio adversus Coroneam *memoratur*, I, 113 (*Lys.* III. 45). Coroneense prælium *memoratur*, *Isocr.* 247, 50; I, 80 (*And.* III. 18). Coroneam urbem Thebanis tradidit Philippus, II, 561 (*Schol.* in *Dem.* 69, 10).
- Κορώνη, *quid*, *Isocr.* 200, 31.
- Corrhagum, Macedoniciæ castellum, II, 127 (*Æschin.* III. 165).
- Κορῶν, *vid.* Minerva Polias.
- Cothocidæ, Atticæ pagus, II, 147 (*Æschin.* *Epist.* V. 3); II, 489 (*Vita Æschin.* I); II, 490 (*Vita Æschin.* II).
- Cothurnus, *describitur*, II, 481 (*Vita Isocr.*).
- Cottyphus Pharsalius, Amphictyonum concilio præsidet, II, 119 (*Æschin.* III. 124); imperator delectus exercitus in Amphissensibus ducendi, II, 120 (*ibid.* 128); *cf.* II, 600 (*Schol.* in *Dem.* 277, 23).
- Coturnices, *vid.* Aleatoria taberna.
- Cotylæus mons in Eubœa, II, 113 (*Æschin.* III. 86).
- Cotys, II, 495 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 56).
- Cragalidæ, *vid.* Cirrhæi.
- Craneus *quidam* Atheniensis, I, 262 (*Is.* IV. 9).
- Craterus Macedo superbe Græcorum legatos excipit; Demetrii Phalereti verba ad eum facta *referuntur*, II, 476 (*Dem.* *Phal.* *fr.* 7).
- Cratinus et Lysistratus et Lycurgus Atheniensium duces a Thracibus ad Eleonem urbem profligati sunt, Phædone archonte, II, 502 (*Schol.* ad *Æschin.* II. 31).
- Cratinus, hipparchus Atheniensis simul cum Midia, II, 683 (*Schol.* in *Dem.* 567, 14; 558, 6).
- Cratinus; Hyperidis or. pro Cratino *cit.*, II, 413.
- Cratinus, Atheniensis quidam, *Isocr.* 266, 52 *sq.*
- Cresphontes, Herculis filius, II, 601 (*Schol.* in *Dem.* 288, 1). Cresphontes, qui divisio inter Heraclidas regno Messenam sortitus erat, interficitur a Messeniis; liberi ejus supplices ad Lacedæmonios veniunt, traditaque regione petunt, ut patris necem ulciscantur, *Isocr.* 76, 31 *sq.*; 77, 39 *sq.*
- Crisæus campus in ovium pascua conversus, *Isocr.* 196, 8.
- Crithote, urbs in Hellesponto, a Timotheo capta, *Isocr.* 215, 13. 43.
- Critias, Leogoræ patri Andocidis erat consobrinus; de Hermis mutilatis accusatus est, I, 56 (*And.* I. 47).
- Cratias, trigintavir, I, 157 (*Lys.* XIII. 55); II, 443 (*Demad.* *fr.* 12); a Socrate institutus, II, 59 (*Æschin.* I, 173); auctor fit plebisciti de Apollodoro et Thrasymbulo, Phrynichi interfectoibus, II, 21 (*Lyc.* I. 113); ephorum unus erat, qui constituti sunt post cladem ad Hellespontum acceptam, I, 143 (*Lys.* XIII. 43); cum soldatio suo urbe pellitur, I, 144 (*Lys.* XII. 54. 55). Critiæ monumento Trigintaviri Oligarchiæ statuum imposuerunt, quæ facem submittebat Democratiam incendebat, cum inscriptione, *quæ refertur*, II, 493 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 39). Cleophonis orat. adversus Critiam *cit.*, II, 244.
- Crito, Astyochi f., formosus adolescens, II, 56 (*Æschin.* I. 156).
- Critobulus Lampsacenus, Cersobleptis legatus, Athenas venit, II, 78 (*Æschin.* II. 83 *sq.*).
- Critobulus, *vid.* Nicodemus.
- Critodemus Alopecensis, in navali pugna ad Hellespontum occisus, I, 180 (*Lys.* XIX. 16).
- Critodemus; Lysiae or. adv. Critodemum *cit.*, II. 279. *fr.* 147.
- Crobylus, Hegesippi cognomentum, *vid.* Hegesippus.
- Crocon, *vid.* Croconidæ.
- Croconidarum cum Cæronidis controversia; Lycurgi orationis hac de causa *fragm. exstant*; de argumento et de Croconidarum genere *dissertur in prolegg.*, II, 362 *sq.* *cf.* *fr.* 57. Croconidarum contestatio, titulus or. Dinarchæ, II, 468. *fr.* 122 *sq.*
- Croesus rex, II, 588 (*Schol.* in *Dem.* 233, 8).
- Cronius mensis, *vid.* Hecatombæon.
- Ctesiarchus; Lysiae or. pro Ctesiarcho *memoratur*, II, 223 (*Antiph.* *fr.* 4); II, 279. *fr.* 148.
- Ctesicles, archon, I, 131 (*Lys.* IX. 6).
- Ctesiphon, legatus cum Phrynone missus ad Philippum regem, II, 66 (*Æschin.* II. 12. 13); auctor fit pacis cum Philippo faciendæ, II, 64 (*Æschin.* II. *argum.*); inter decem legatos est ad Philippum missos, II, 71 (*Æschin.* II. 42); II, 72 (*ibid.* 47). Ctesiphontis decretum de Demosthene coronando *ex parte refertur*, II, 106 (*Æschin.* III. 49). Legatus ad Cleopatram Philippi filiam missus est, ut cum ea de Alexandri Molossorum regis interitu condoleret, II, 141 (*Æschin.* III. 242). Improbis ei et lenocinia *obficiuntur*, II, 136 (*Æschin.* III. 214). *Æschinis* or. contra Ctesiph., II, 96 (*vid.* *argum.*). *Æschinis* epistola ad Ctes., II, 144. Lysiae or. contra Ctesiphontem *cit.*, II, 280. *fr.* 149.
- Ctesippus, Chabriæ ducis filius, II, 525 (*Vita Demosth.* II.); a Demosthene defenditur, II, 173 (*Din.* I. 111). Cuiusdam or. adv. Ctesippum *cit.*, II, 477.
- Ctesis Bœacensis, I, 262 (*Is.* IV. 9).
- Cteson quidam, II, 326 (*Is.* *fr.* 18); *cf.* II. 269 (*Lys.* *fr.* 85).
- Cubus, *vid.* Alea.
- Curetes, *vid.* Phorbantem.
- Currus: ἀκτῆρες, στήγις, II, 306 (*Lys.* *fr.* 327).
- Κυαμῆναι, *quid*, II, 731 (*Schol.* in *Dem.* 747, 3).
- Κυβέτιον, *vid.* Alea.
- Cyanæ insulæ, II, 13 (*Lyc.* I. 72).
- Cyclades insulæ, de quibus Minoæ rerum potente multa certamina fuerunt, Atheniensibus, Caribus ejectis, Græcorum egentissimis colendas tradunt, *Isocr.* 155, 12 *sq.*; de Cycladibus rixantur Athenienses et Lacedæmonii, *Isocr.* 43, 11.
- Cyclici chori, *vid.* Ludii publici.
- Κύκλοι, loci nomen, *unde fluxerit*, II, 458 (*Din.* *fr.* 44).
- Cyncus, Neptuni filius, qui fato oblit ad Trojam, *memoratur*, *Isocr.* 139, 15.
- Κυδαντιδῆς, Cydantiadæ pagus erat Æantidis tribus, II, 423 (*Hyper.* *fr.* 196); II, 164 (*Din.* I. 58).
- Κυδαθηναϊκός, Cydathenæum erat populus Pandionidis tribus, II, 412 (*Hyper.* *fr.* 138); II, 49 (*Æschin.* I. 114).
- Cydimachus Atheniensis, Aristogitonis oratoris pater, capitis damnatus et ex urbe profugus in Eretria mortuus est, II, 175 (*Din.* II. 8); II, 177 (*ibid.* 18).
- Cynnidae, familia apud Athenienses sic dicta *memoratur*, II, 363 (*Lyc.* *fr.* 58).
- Cynosarges, gymnasium prope Athenas, I, 58 (*And.* I. 61); Herculi consecratum, unde nomen duxerit, *refertur*, II, 727 (*Schol.* in *Dem.* 736, 6).

Kύπρωσις, tunicæ species, II, 265 (Lys. fr. 55).
 Cyprus insula; Persarum Tiribazo duce contra Evagoram bellum in Cypro, Isocr. 43, 1 *sqq.*; 44, 1 *sqq.*; 46, 2; 47, 7; 65, 53; 129, 1 *sqq.* *Conf.* Salamis et Euagoras. Atheniensium trimes circa Cyprum centum et quinquaginta interierunt, Isocr. 112, 51.
 Cypseli filius Miltiades, II, 561 (Schol. in Dem. 63, 16).
 Κύπρις, quibus sacra patria inscripta sunt, I, 220 (Lys. XXX. 17. 18. 20); II, 360 (Lys. frg. 39).
 Cyrebon, cui nomen proprium est Epicrates, unde cognomentum illud tulerit, II, 636 (Schol. in Dem. 432, 21).
 Cyrene, Lacedæmoniorum colonia, Isocr. 52, 33.
 Cyronides, Aristarchi filius, I, 304 (Is. X. *vid.* argum.).
 Cyrus *priscus*, a matre abjectus in viam, a Persica vero muliere sublatu, Asiæ totius dominus evasit, Isocr. 60, 46. 51; 70, 19. Mædis imperium eripuit Persisque tradidit, Isocr. 125, 43 *sqq.*; ejus bellum contra Cræsum *memoratur*, II, 588 (Schol. in Dem. 233, 8); matris suæ patrem interemit, Isocr. 126, 2.
 Cyri *minoris* expeditio *summatis exponitur*, Isocr. 61, 12-65, 26 (Cyri *mors*, 64, 17 *sqq.*; Clearchus ceterique duces insidiis et perfidia circumventi, *ibid.* 19 *sqq.*; mercenarii milites, *quomodo conducti sint*, 65, 8 *sqq.*; Clearchus nunquam antea neque navalis neque pedestres copias in potestate habuerat, *ibid.* 17 *sqq.*; *cf.* Isocr. 44, 36 *sqq.*; 129, 4 *sqq.*; 164, 3 *sqq.*; 284, 29. 36 *sqq.*
 Cythera insula, II, 504 (Schol. ad Æschin. II. 75); vi expugnata a Persis, Isocr. 41, 8.
 Cythniaca or. Hyperidis *cit.*, II, 413.
 Cytinium, Doridis in Thessalia oppidum, II, 83 (Æschin. II, 116. *cf.* Schol. p. 506); II, 83 (Æschin. II. 116). *cf.* Dorion.
 Cyziceni, cur ab Atheniensibus defecerint in bello Sociali, *narratur*, II, 698 (Schol. in Dem. 570, 15). *Conf.* Timaeus Cyzicenus.
 Cyzicenus *stater*, I, 228 (Lys. XXXII. 6); I, 139 (Lys. XII. 11).

D.

Damippus; Hyperidis or. *adv. Dam. cit.*, II, 391. frg. 70.
 Damippus Atheniensis, Lysiae necessarius, I, 139 (Lys. XII. 13. 14).
 Damon sophista, is qui Periclis magister fuit, illo tempore civium sapientissimus esse videbatur, Isocr. 232, 27.
 Damon Atheniensis, Agaristam in matrimonio habuit, I, 51 (And. I. 16).
 Damon *quidam*, II, 458 (Din. frg. 46).
 Danae; in aureum imbrem mutatus cum Danae congressus est Jupiter, Isocr. 140, 14. Danae filius Perseus, Isocr. 147, 16.
 Danaus Ægyptius, Argos venit et urbe potitus est, II, 482 (Vita Isocr.); *cf.* Isocr. 141, 25; 160, 27.
 Daon, *vid.* Daus.
 Datici, numami auri, I, 139 (Lys. XII. 11).
 Darius rex, *Hystaspis f.*; expeditio ejus contra Græcos *memoratur*, Isocr. 177, 22 *sqq.*; *cf.* Isocr. 34, 4; 36, 5.
 Darius Codomannus, II, 562 (Schol. in Dem. 76, 4; 77, 1). Darius, cur ita sit nominatus, cum verum ejus nomen fuerit Ochus (*Codomannus?*), Isocr. 51, 40 (Hypoth. or. ad Phil.). Non multo ante quam Alexander in Asiam trajecisset, misit ad Atheniensium populum contumeliosam epistolam, cujus sententia *exhibetur*, II, 140 (Æschin. III. 238); post periculis circumventus, ultro trecenta talenta misit, *ibid.* § 239; II, 156 (Din. I. 10); Demostheni aurum misit, quo Thebanos corrumperet, II, 515 (Schol. ad Æschin. III. 156); Alexandrum in Cilicia intercludit, II, 126 (Æschin. III. 164).

Datum, *Thraciæ urbs*; Athenienses in Dato gravis armaturæ decem millia partim civium partim sociorum miserunt, Isocr. 112, 52.
 Daus. Dinarchi or. c. Daum (*vel* Daonem) de mancipiis *cit.*, II, 467. frg. 112.
 Dearum amores *memorantur*, Isocr. 140, 18 *sqq.* *cf.* Dil.
 Δεκαδούχοι, magistratus Athenienses, qui post triginta tyrannos constituti fuerant, II, 268 (Lys. frg. 76. 77); *cf.* Isocr. 260, 30.
 Δεκαρχαί, a Lacedæmonis singulis urbibus præfecti, eos apud socios in crimen et odium adduxerunt, Isocr. 156, 40 *sqq.*; *cf.* Isocr. 39, 46 *sqq.*; 65, 2.
 Δεκάτη, *quid*, II, 649 (Schol. in Dem. 475. 5). Δεκατεύσαι, quid significet, *exponitur*, II, 298 (Lys. frg. 245). Δεκαταναί *pro* τολώναι, II, 224 (Antiph. frgm. 10).
 Decelea, pagus Hippothoontidis tribus, II, 504 (Schol. ad Æschin. II. 76); I, 198 (Lys. XXIII. 2). Decelea munita, Isocr. 245, 26; 246, 22; II, 728 (Schol. in Dem. 741, 1). Deceleicum bellum, Isocr. 196, 4; 106, 34; 112, 28; I, 65 (And. I. 101); I, 167 (Lys. XIV. 30); I, 176 (Lys. XVIII. 9). Decretum de eis, qui Deceleam migraverant, *memoratur*, II, 22 *sq.* (Lyc. 120. 121).
 Decemviri Athenienses, *vid.* Δεκαδούχοι.
 Decimatio, *cf.* II, 15 (Lyc. 1. 81).
 Declamationes *ita memorantur, ut usitatae fuisse videantur*, Isocr. 182, 30 *sqq.* 40; *cf.* 187, 24 *sqq.*; 220, 41.
 Decubatio in Amphiarai templo, II, 377 (Hyper. I. 14); II, 378. § 18.
 Deiares, dux mercenariorum, II, 75 (Æschin. II. 71).
 Δεῖγμα, Piræei locus ita appellatus, II, 294 (Lys. frg. 226); *nomen explicatur*, II, 428 (Hyper. frg. 225).
 Δειπνοφόροι, *vid.* Sacerdotes.
 Δειπυρος, dux mercenariorum, II, 76 (Æschin. II. 71).
 Delia navis, II, 688 (Schol. in Dem. 570, 3).
 Deliacæ or. Æschinis spuria *memoratur*, II, 424. Deliacæ or. Dinarecho supposita *memoratur*, II, 451 (XLI.). Deliacæ or. Polyxeni *cit.*, II, 475. Deliacæ or. Hyperidis, *vid.* Delus.
 Deliastræ, theori qui in Delum proficiscerentur, II, 367 (Lyc. frg. 80).
 Delium, Bœotiæ castellum; pugna ad Delium *memoratur*, II, 366 (Lyc. frg. 77); I, 87 (And. IV. 13).
 Delphi et Amphictyonum, II, 83 (Æschin. II. 114). Delphicum Amphictyonum consessus, II, 117 *sqq.* (Æschin. III. 115 *sqq.*); ἐπι διετες ἡδῆσαι, Thysium locus, II, 119 (*ibid.* 122); ἐκκλησία, *quid*, *ibid.* § 124. Qui peccassent in Delphica sacra, a Phædradiibus rupibus dejiciebantur, II, 508 (Schol. ad Æschin. II. 142). Delphicis pecuniis usi Phocenses in bello contra Thebanos, Isocr. 59, 14. Delphicum templum, II, 199 (Alcidam. Ul. 4); a Cirrhæia violatur, II, 116 (Æschin. III. 107). Delphicum templum novum, II, 118 (Æschin. III. 116); longo tempore absolutum non est, priusquam Nero imperator Romanus absolvendum curasset, Schol. ad l. c., p. 514. — Delphicum præceptum: γῶδθι σεαυτὸν, Isocr. 182, 10. — Delphicum oraculum secuti Heraclidæ in Peloponnesum redeunt, Isocr. 75, 52 *sqq.*; 76, 49; Lacedæmonios Messenam occupare jubet, Isocr. 76, 37. 57 *et* 77, 39 *sqq.*; a Messeniis et Lacedæmonis belligerantibus consultum, quid utrisque responderit, *memoratur*, Isocr. 77, 43 *sqq.*; omnes et antiquissimum et fide maxime dignum esse fatentur, *ibid.* 39; *cf.* II, 377 (Hyper. I. 15). Delphicum oraculum de Helenæ connubio *memoratur*, Isocr. 134, 43; de Codro rege, II, 15 (Lyc. I. 84); Callistrato oratori editum, II, 17 (Lyc. I. 93); Erechtheo

- editum, II, 17 (Lyc. I. 99); in Cirrhæos et Cragalidas editum, II, 116 (Æschin. III. 108. 112); Aleo editum, II, 198 (Alcidam. Ul. 4); Telepho editum, II, 592 (Schol. in Dem. 248, 23). *Conf.* Apollo.
- Delphines, Hesiodi interfecti corpus ad terram deferunt, II, 316 (Alcidam. frg. 4).
- Delphinus, iudicium, I, 61 (And. I. 78); I, 319 (Is. XII. 9).
- Delphus *quidam* (fortasse ἄδελφός), I, 70 (And. I. 132).
- Delus insula; morbus *describitur*, quo Delii laborabant, ex quo virum quandam in insula sepeliverant, II, 144 (Æschin. Epist. I. 2). Deliacæ Hyperidis orationis *fragmenta exstant, argumentum illustratur in prolegg.*, II, 392 *sqq.* (cfr. II, 395. frg. 80): *orator ut ostendat*, Delia sacra ad Athenienses pertinere, Latonam *narrat* parturientem venisse in Atticam atque inde a Minerva ad Delum deductam esse, frg. 71; in Delo(?) sacrificatur Apollini quotidie et portio ei atque epulum apponitur, frg. 72; Delii *crimini datur*, quod Æoles quosdam divites, qui in Delum venerant, interfecerant, frg. 74. Deliorum contra Athenienses controversia *memoratur*, II, 489 (Vita Æschin. I). *Adde* Deliacæ orr.
- Demades, Demadis oratoris pater, II, 440 (Demad. frg. 1. 7); nauta, II, 552 (Schol. in Dem. 36, 20).
- Demades orator, Demadis nautæ (II, 552. Schol. in Dem. 36, 20) filius, pauper ad rempubl. accessit, II, 440 (Demad. frg. 1, 7 *sqq.*); rerum administrationi præfectus, quæ egerit, *memoratur*: post pugnam ad Chæroneam commissam legatus missus ad Philippum pacem fecit; *iterum* pacem fecit cum Alexandro, *ibid.* 9 *sqq.* Demadis captivi ad Philippum regem dicta *referuntur*, II, 444 (Demad. *ibid.* frg. 27. 28. 29). Cauponas Bœotias tenet, fundos viginti boum jugis arat, aureas habet phialas, II, 153 (Æschin. ep. XII. 8). Nomen ejus ab Areopagitico senatu defertur ob munera ab Harpalo accepta, II, 162 (Din. I. 45); II, 156 (Din. I. 7. 11). Demades ab Harpalo sexies mille stateres aureos accepit, II, 170 (Din. I. 89); cfr. II, 399 (Hyper. frg. 102. B); quum multa nefaria perpetrasset, æræ statuae et victus in Prytaneo honorem adeptus est, II, 171 *sq.* (Din. I. 101); pecunie ab Harpalo acceptæ postulatus pro concione profitebatur se et accipere et accepturum esse, II, 172 (Din. I. 103); in Harpali pecuniarum causa damnatus est, II, 176 (Din. II. 15); e solis rogationibus et proxeniis ultra sexaginta talenta collegit præter pecuniam a rege Persarum et Alexandro acceptam, II, 404 (Hyper. frg. 110 B.); heluo est, II, 437 (Pyth. frg. 4); Athenienses retinet, ne triremes auxilio mittant iis, qui ab Alexandro defecerant, II, 444 (Demad. frg. 24). Polyucti or. contra Dem., *fragm. exstat, argum. exponitur in prolegg.*, II, 371. Hyperidis orationis contra Demadem de rogatione illegitima *fragmm. exstant, argumentum affertur in frg. 80. coll. prolegg.* II, 394 *sqq.* Lycurgi or. contra Demadem *memoratur*, II, 356 *sq. de argum. vid. prolegg.*; ejusdem adv. Demadem defensio *memoratur*, II, 357. frg. 20 *sq.*
- Demænetus, Buzygæ filius (vel potius e Buzygarum genere, *vid.* Schol. ad h. l.), dux Atheniensis, Chilonem Lacedæmonium navali prælio vicit, II, 77 (Æschin. II. 78).
- Demagetus Rhodius, ex Pindari carmine notus, II, 146 (Æschin. Epist. IV. 1. 4).
- Demagogi, *vid. s. vv.* Rhetores et Athenienses *extremo*.
- Demaratus, Atheniensis, Mnesiptolemi frater, I, 271 (Is. V. 33).
- Demaratus *quidam* Atheniensis, I, 319 (Is. XII. 6).
- Demaratus (*quis?*), Chytrorum civitatis proditiōnis manifestus, II, 253 (Lys. frg. 5).
- Δημαρχος, magistratus Atheniensis, quibus officiis funge-
- retur, *exponitur*, II, 285 (Lys. frg. 181); I, 320 (Is. XII. 11).
- Demeas, Demadis oratoris filius e tibicina natus, II, 397 (Hyper. frg. 96); Diopithi Suniensis auxiliatus est contra Demosthenem et Lycargum, II, 436 (Aristog. frg. 6); Hyperidis or. contra Demeam de peregrinitate *cit.*, II, 396 *sq.*; alia (?) Hyperidis or. adv. Demeam *cit.*, II, 397. Δημαργοί, *vid. s. vv.* Rhetores et Athenienses *extremo*.
- Demetria liberta; Hyperidis or. contra Dem. ob defectionem *memoratur*, II, 397. frg. 99.
- Demetrius *quidam*, I, 124 (Lys. VII. 10).
- Demetrius Phalereus, rogationem tulit, ut Aristidis filiae utrique populus in singulos dies tres obolos daret; idem leges ferens decrevit, ut harum utrique drachma quotidie penderetur, II, 476 (Dem. Phal. frg. 6). — *Cit.* II, 482 (Vita Isocr.); II, 490 (Vita Æschin. III).
- Democles Phrearrhius, I, 266 (Is. V. 5); I, 267 (*ibid.* 9).
- Democles. Dinarchi or. c. Dem. *memoratur*, II, 467. frg. 116.
- Demochares, Aristarchi filius, I, 304 *sqq.* (Is. X. *rid. argum.*).
- Demochares (*cod.* Philochares), Demosthenis oratoris matrem in matrimonio habuit, II, 525 (Vita Demosth. II).
- Demochares, Demosthenis consobrinus, *cit.*, II, 490 (Vita Æschin. II). Democlidis de eo dictum *refertur*, II, 474 *inif.*
- Δημόκλειος, Isocr. 253, 36; I, 4 (Ant. I. 20); I, 218 (Lys. XXX. 2); I, 219 (*ibid.* 5).
- Democrates Aphidnarus, I, 277 (Is. VI. 22); senatui auctor est Aristodemum revocandi, II, 67 (Æschin. II. 17).
- Democrates, Alcibiadis amator, II, 231 (Antiph. frg. 66).
- Democrates. Dinarchi or. adv. Periclem et Democratem, cfr. 443 (Menesærchm. II).
- Democratia, oligarchia, monarchia, *de quibus disserit* Isocrates, 167, 50 *sqq.*; cfr. 168, 53 *sqq.* Democratia, *quid* sibi efficiendum proponat, Isocr. 17 *sqq.*
- Democritus Athenas non venit, II, 476 (Demetr. Phal. frg. 2).
- Demomeles Pæaniensis, Demosthenis consobrinus, vulneris illati accusatus a Demosthene, II, 80 (Æschin. II. 93); cfr. Schol. p. 505; actionem ob vulnus illatum apud Areopagum intendit Demosthenes, sed pecunia accepta ei persurgendo supersedit, II, 525 (Vita Demosth. II); cfr. II. 106 (Æschin. III. 51).
- Demon, *nomen proprium*. Demonis quæ dicuntur ædes in Colono Athenis, II, 51 (Æschin. I. 125).
- Demonicus, Hipponici Cyprii filius, ad quem Isocrates (p. 1 *sqq.*) orationem scripsit, cfr. II, 453 (hypothesis orationis).
- Demophanes, Epigenes, Clisthenes, demagogi Athenienses, I, 207 (Lys. XXV. 25).
- Demophanes; Isæi or. contra Elpagoram et Demophanem; *fragm. exstant*, II, 329 *sq.*
- Demophanti plebiscitum *refertur*, I, 64 (And. I. 96 *sqq.*); cfr. II, 24 (Lyc. 127).
- Demophil institutum, h. e. populi recensio per tribus Demophilo auctore decreta, II, 44 (Æschin. I. 86); II, 496 (Schol. ad Æschin. I. 77).
- Demophon, Thesei filius; mythus de Demophonte et de Phyllide et de Novemvitiis *accurate enarratur*, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31); Palladium Trojanum Diomedei ereptum Athenas transtulit, II, 291 (Lys. frg. 214).
- Demophon, Demosthenis tutorum unus, II, 523 (Vita Demosth.); II, 525 (Vita Demosth. II).
- Δῆμοι, quos e suis deligant magistratus, *vid.* II, 102 (Æschin. III. 30); *adde* Δημόται.
- Δημόσιος, *vid.* Δημόκλειος.

Demosthenes *quidam* Atheniensis, I, 262 (Is. IV. 8).
 Demosthenes, Præniensis, oratoris cognominis pater, gladiorum faber, II, 523 (Vita Demosth.); II, 525 (Vita Demosth. II); II, 97 (Æschin. III. argum.); II, 128 (Æschin. III. 171. 172).
 Demosthenes orator. Demosthenis Vita a Zosimo Ascalonica conscripta, II, 523 *sqq.*: Demosthenis genus (cfr. II, 77. Æschin. II. 78; II, 95. Æschin. II. 180; II, 128. Æschin. III. 171); Platonem philosophum (cfr. II, 703. Schol. in Dem. 605, 25), Callistratum (dictum ejus de Callistrato, II, 729. Schol. in Dem. 742, 23) et Isæum oratores audivit, Thucydidis scripta omnia memoria tenebat; dnoeviginti annos natus (cfr. II, 506. Schol. in Æschin. II. 99) tutores accusavit, quorum nomina referuntur, triginta talentis spoliatum se monstrato, quatuordecim solum repetivit; naturæ infirmitates quibus modis emendaverit, *narratur*; Apollodoro et Phormioni, alteri defensionem, alteri accusationem scripsisse coargutus (cfr. II, 92. Æschin. II. 165 cum Schol. p. 509; II, 173. Din. I. 111), exinde orationes aliis scribere destitit; ex iis quæ cum Aristarcho evenerant (de his cfr. II, 59. Æschin. I. 172 cum Schol. p. 499; II, 92. Æschin. II. 165; II, 160. Din. I. 30; II, 162. *ibid.* 47; II, 508. Schol. in Æschin. II. 148; II, 89. Æschin. II. 148) alios non amplius docebat, sed ad rempublicam et ad Philippum oppugnandum se convertebat; in republica quæ gesserit, *obiter narratur*; Antipatro ad urbem accedente in Calauriam insulam confugit ibique in Nèptuni templo, quum Archias histrio ad comprehendendum eum accederet, venenum hausit, quo ætatis anno et quo die *additur*. Statua ejus in Ceramic Athenis ænea cum inscriptione, quæ *refertur*. Orationum ejus genera *enumerantur*; — in altera Demosthenis Vita (II, 525 *sqq.*) eadem plurima *leguntur atque in priore, additis quæ sequuntur*: ab Aristonico histrione actionem doctus est; quæ cum Midia quæque cum Demomele egerit, *narratur*; Chabriæ viduam in matrimonium duxit (cfr. II, 649. Schol. in Dem. 477, 12); eorum qui ceciderant in Chæronensi pugna, funebrem laudationem fecit; Philippo mortuo sacrificavit; ob Harpali pecunias accusatus decem dies in vinculis erat, postea Troezenem abiit.
 Æschinis or. contra Ctesiphontem de Demosthene corona aurea donando, II, 96: muris reficiendis curator quum esset (cfr. II, 140. Æschin. III. 236), civitati minas centum largitus est, II, 100 (*ibid.* 17); decem talenta a civitate in murorum refectionem accepit, II 101 (*ibid.* 23); cfr. II, 103 (*ibid.* 31); simul theatri pecuniæ præpositus erat, *ibid.* § 24; decretum fecit de mœnium reficiendorum curatoribus et quæstoribus deligendis, II, 102 (*ibid.* 27); a tribu Pandionia magistratus et mœnium instaurator delectus est, II, 102 (*ibid.* 31); Demomelem Præniensem consobrimum suum in Areopagum citavit, cum ipse sibi caput incididerit, II, 106 (*ibid.* 51); cfr. II, 80 (Æschin. II. 93 cum Schol. p. 505); II, 136 (Æschin. III. 212); Cephisodotum, classis ducem cum quo in Hellespontum navigarat, reversum læas majestatis accusat, *ibid.* § 51. 52; triginta annos natus (II, 491. Schol. ad Æschin. I. 11) choro præfectus est et in orchestra colaphos a Midia accepit, actionem triginta minis acceptis dimisit, *ibid.* § 52; cfr. II, 136 (Æschin. III. 212); Philocratem contra Lycinum defendit, II, 108 (*ibid.* 62); cfr. II, 66 (Æsch. II. 14); II, 82 (*ibid.* 109); prima legatio ad Philippum, *ibid.* § 63 (Demosthenes quomodo in hac legatione se gesserit, *accurate narratur*, II, 67 *sqq.* Æschin. II. 18-56); reversus primum decretum facit ut cum Philippi legatis fœdus feriat, *ibid.*; alterum decretum, ut

octavo die mensis Elaphebolionis concio fiat, non expectatis legatis, qui missi erant ad Græcos, II, 108 *sqq.* (*ibid.* 64-68); tertio plebiscito decernit, ut non de pace solum, verum etiam de societate deliberetur, die constituto ante legatorum reditum, II, 109. *ibid.* 68; (de tribus decretis cfr. II, 73-75. Æschin. II. 57-69; II, 82. *ibid.* 109 *sqq.*); prima concione post Dionysia urbana decimo octavo mensis die sociorum decretum legitur, die subsequente hoc pervincit, ut etiam societas cum Philippo feriat, II, 110 (*ibid.* 71. 72); die vigesimo quinto Philocrate decretum scribente efficit, ut eo ipso die Philippi legatis jusjurandum darent sociorum consensores; ita Cersobleptes, a quo nullus aderat consessor, jurejurando exclusus est, II, 110 (*ibid.* 73 *sqq.*); cfr. II, 78 (Æschin. II. 83 *sqq.*); adulatione erga Philippi legatos ei *objicitur*, II, 111 (*ibid.* 76); II, 159 (Din. I. 28); II, 633 (Schol. in Dem. 414, 1); in altera legatione ad Philippum talentum argenti secum portat captivos redempturus; quid inter legatos conveniret, *refertur*, II, 80 (Æschin. II. 97 *sqq.*); verba *memorantur*, quæ fecerit ad Philippum, II, 82 (*ibid.* 108 *sqq.*); reversus de legatione ad senatum *refert*, II, 58 (Æschin. I. 166 *sqq.*); decretum scribit, legatos laudandos esse, II, 84 (Æschin. II. 121 *sqq.*); Æschinem accusat II, 92 (Æschin. I. argum.), Philippi mortem per somnium compertam sibi fingens (cfr. II, 137. Æschin. III. 219) septimo die ex quo filia mortem oberat, coronatus et alba veste indutus bovem immolavit, II, 111 (Æschin. III. 77); dissidium inter Demosthenem et Philocratem, quando natum sit, *ibid.* § 80 *sqq.*; dictum ejus de Halonæso, II, 112 (*ibid.* 83); *item* de Eubœensium et Thebanorum societate, *ibid.* § 84; corruptus a Callia Chalcidensi primum decreto facto societatem ei comparat, altero decreto statuit, ut Orei et Eretrie tributa illi pensitentur, II, 112-114 (*ibid.* 85-105); corruptus ab Amphissensibus *dicitur*, ut pylagoras creatus nullam eorum apud Amphictyonas mentorem faceret, II, 117 (*ibid.* 113 *sqq.*); plebiscitum facit, ne pylagoræ ad Pylæum consessum eant de bello contra Amphissenses consulturi, II, 119 (*ibid.* 125 *sqq.*) Pythiam *ἐπιπέσειν* dixit, II, 120 (*ibid.* 130); societatis, quam fecit cum Thebanis, condiciones *exponuntur*, II, 122 (*ibid.* 141 *sqq.*); ex ordinibus exercitus externi non completis quæstum fecit, decem millia mercenariorum militum Amphissensibus mercede accepta locavit, II, 123 (*ibid.* 146); cfr. II, 140 (Æschin. III. 237); eloquentia sua Thebanos impedit, quoniam cum Philippo paciscerentur, II, 123 *sqq.* (*ibid.* 148 *sq.*); funebrem orationem de civibus ad Chæroneam mortuis pronuntiavit, II, 124 (*ibid.* 152); *statim post Chæronensem pugnam* triremi accepta ex urbe profugit, II, 125 (*ibid.* 159); Philippo mortuo Pausaniæ sacella extruxit, sacrificia fecit, Alexandro Margitæ nomen indidit, II, 126 (*ibid.* 160); legatus ad Alexandrum Thebas missus et Cithærone revertitur, *ibid.* § 161; Aristonem Alexandro submittens in ejus gratiam subrepsit, *ibid.* § 162; Alexandro in Asia belligerante, quum Græci deficerent, quid gesserit et quæ verba fecerit, *refertur*, II, 126 *sq.* (*ibid.* 163-168); ex trierarcho *λογόγραφος* (cfr. II, 95. Æschin. II. 180; II, 173. Din. I. 111) evasit, bonis paternis dissipatis, exinde in suggestum proslitit, pecuniam ingentem a civitate acceptam profudit, mox regali pecunia sumptus explevit, *ibid.* § 173; de vitæ ejus turpitudine, *ibid.* § 174; de ignavia ejus, II, 129 (*ibid.* 175 *sqq.*); ad Chæroneam a statione recessit, II, 131 (*ibid.* 187); rei nauticæ præfectus, sexaginta quinque naves actuariis trierarchis admissis *dicitur*, II, 137 (*ibid.* 222); Anaxinum Oritam hospitem suum

subdole comprehensum decreto facto capitis damnavit, *Æschini* obtrectanti respondit τὸς τῆς πόλεως ἄλλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, II, 137 (*ibid.* 223 sqq.)

Decretum scripsit, auctoritatem habere senatum Areo pagiticum inquirendi in eos qui pecuniam ab Harpalo accepissent, II, 165 (*Din.* I. 61 sqq.); *cf.* II, 168 (*ibid.* 82 sq.); II, 401 (*Hyper.* frg. 106. B); II, 408 (*ibid.* frg. 113); ipsius nomen primum (II, 172. § 105) delatum est, *de quo agit* Dinarchi oratio contra Demosthenem, II, 155 sqq.; indicatum est, eum viginti auri talenta accepisse, II, 156, (*ibid.* 6); *cf.* II, 162 (*ibid.* 43); II, 164 (*ibid.* 53); II, 398 (*Hyper.* frg. 101. C); II, 400 (*ibid.* frg. 105 B); *crimini et datur*, quod Thebanis decem talenta quibus Arcadum auxilia adducant dare noluerit, II, 158 (*ibid.* 18 sqq.); *item* quod quo tempore Agis rex contra Macedonas depugnavit, nihil egerit, II, 160 (*ibid.* 34 sqq.); præmia decrevit Diphilo (*cf.* II. 451. *Din.* XXXVI), civitatem Chariphilo, Phidoni, Pamphilo, Philippo, iterum Epigeni et Cononi mensariis, areas status Birisadæ Satyroue et Gorgippo Ponticis tyrannis, a quibus ei quotannis mille frumenti modii mittantur; civem quoque fecit Taurosthenem Chalcidensem, II, 162 (*ibid.* 43 sq.); decreto facto post Chæronensem pugnam legatos in Græciam abire jusserat, mox audito Philippum impressionem facturum, ipse legati nomine aufugit octo talentis publicæ pecuniæ convasatis, II, 168 (*ibid.* 78. 80); legationem de pace obire noluit, *ibid.* § 82; architheorus Olympiam abiit, ut cum Nicanore colloquatur, II, 168 (*ibid.* 81. 82); II, 172 (*ibid.* 103).

Accedunt sequentia : Demostheni cognomentum Batalus per nutricis blanditiis tributum fuit, II, 51 (*Æschin.* I. 126); *aliter* : cognomentum hoc ex mollitie et habitu cinematico assecutus fertur, II, 52 (*ibid.* 131); *cf.* II, 58 (*ibid.* 164); II, 80 (*Æschin.* II. 99); II, 61 (*Æschin.* I. 181); cum in tutores suos dendum talentum actiones instituisset, Argas est appellatus, II, 80 (*Æschin.* II. 99); Cnosionem adamavit, II, 89 (*Æschin.* II. 149. *cf.* Schol. p. 508); Timarchum defendit, II, 50 (*Æschin.* I. 119); II, 51 (*ibid.* 123. 125); in Euboænsi expeditione ordinem deseruisse fertur, II, 680 (Schol. in Dem. 550, 24); Plutarcho adversabat auxilia ab Atheniensibus petenti, II, 680 (Schol. in Dem. 550, 26); Byzantium legatione e Philippi manibus extorsit, II, 143 (*Æschin.* III. 256); Acarnanes ad deficientium conceitavit, *ibid.*; Thebanos conclonibus suis attonitos rapuit, *ibid.*; trierarchicam legem quum ferret, tria talenta accepisse et fraudes commisisse dicitur, II, 163 (*Din.* I. 42); de ædibus suis in Piræeo atque in urbe quinquaginta drachmas in εὐσφορῶν contulit, II, 166 (*Din.* I. 69); partim a Persarum rege, partim ab Harpalo ultra centum quinquaginta talenta accepit, *ibid.* § 70; patrios fundos vendidit, liberos adoptavit, *ibid.* § 71; e solis rogationibus et prorenis ultro sexaginta talenta collegit præter pecuniam a rege Persarum et Alexandro acceptam, II, 404 (*Hyper.* frg. 110. B); Demostheni aurum misit Darius, quo Thebanos corrumpere, II, 515 (Schol. ad *Æschin.* III. 156); Demosthenes ex auro regio septuaginta talenta avertisse dicitur, II, 140 (*Æschin.* III. 239); II, 156 (*Din.* I. 10); II, 158 (*ibid.* 18); quid responderit Darii legatis septuaginta talenta repetentibus, *refertur*, II, 517 (Schol. ad *Æschin.* III. 239). Hyperideæ or. contra Demosthenem fragmenta Harriana, II, 397 sqq. *vid.* prolegg. Ut inquisitionem de Harpali pecunia discuteret, publice Alexandri partes amplexus est, II, 405 (*Hyper.* frg. 111 C. D.); *Ari-*

stionem ad Hephæstionem, Calliam Chalcidensem ad Olympiadem misisse *perhibetur*, eosque civitate Attica donandos curasse, II, 403 (*Hyper.* frg. 109 A); in causa Harpali pecuniarum damnatus est, II, 176 (*Din.* II. 15); ad Athenienses scribit de Lycurgi filiis, II, 154 (*Æschin.* ep. XII. 14).

Demosthenes orat. scripsit septuaginta unam, II, 501 (Schol. ad *Æschin.* II. 18); ex Isocr. Panegyrico quædam desumpsisse fertur, II, 486 (Schol. ad Isocr. Paneg.). Dicta ejus de Philippo *memorantur*, II, 82 (*Æschin.* II. 112). Polyucti dictum *refertur* de Demosthenes et de Phocione, II, 371 (Polyeuct. frg. 3). Demadis dicta in Demosthenem *memorantur*, II, 442 (Demad. frg. 12); II, 445. frg. 31. 32. Pythææ or. c. Dem. *cit.*, II, 436 sq. (malitia et obicitur, *ibid.* frg. 3; eum abstemium, etiam nocte meditandum vigilare fama fert, *ibid.* frg. 4. Demosthenis orationem lucernam redolere *Pythæas dicit*, *ibid.* frg. 5. 7. — Scutum abiecit in pugna, in quo aureis litteris exaratum erat Ἀγαθὴ τύχη, *ibid.* frg. 8. Stratocles or. c. Dem. *cit.*, II, 472. Antiphontis oratio contra Demosthenem *memoratur*, II, 222. 224. Lysæ or. contra Demosthenem de tutela, *fragmenta existant*, II, 267. Dinarchi or. c. Dem. de pecuniis Harpaliis *memoratur*, II, 450 (XXIV). Dinarchi or. c. Dem. viol. leg. reum *suppositicia memoratur*, II, 451 (XLII).

Δημότατα, εἰς δημότας ἐγγράφασθαι, II, 90 (*Æschin.* II. 150); I, 245 (Is. II. 14. 16. 17); I, 249 (*ibid.* 45); I, 275 (Is. VI. 10); δημοτῶν ἀρχαίρεσιαι, I, 287 (Is. VII. 27. 28); recensio civium per demos facta, I, 318 (Is. XII. *vid.* argum.); *adde διαφήσεις* s. v. Atheniensis publica. Demotæ acciri solent ad testamentum condendum, I, 299 (Is. IX. 8). Demotarum sacra et epulæ, *cf.* I, 301 (Is. IX. 21). Demotæ et piratores; adoptio, sacra, I, 303 (Is. IX. 33); matronas in pago Thesmothoriis epulis excipiunt pro matre familiarum *demotæ divites*, I, 260 (Is. III. 80). *Conf.* Thesmophoria.

Demolito *quidam ganeo*, II, 379 (*Hyper.* I. 33).

Demus, Pyrilampis filius, traseram a magno rege plialiam auream se accepisse dicebat, I, 181 (Lys. XIX. 25); pavones alebat, II, 229 (Antiph. frgm. 56).

Dercylidas, Lacedæmonius dux, mille armatis *Æolidem* occupat, Isocr. 44, 31; *cf.* 46, 1.

Dercylus, Autolis filius, Hagusius, II, 91 (*Æschin.* II. 155); inter decem legatos Athenienses ad Philippum missos, II, 72 (*Æschin.* II. 47); cum *Æschine* legatus ad Amphictyonas missus, II, 88 (*Æschin.* II. 140).

Dexippus; Lysæ or. adv. Dexippum *cit.*, II, 266. frg. 67. Dexius; Lysæ or. pro Dexio de violato patrocinio *cit.*, II, 266. frgmm. 64-66.

Diacritus, Atheniensis, in Hermocopidarum causa deferretur ab Andocide, I, 57. 59 (And. I. 52. 67).

Diagoras Melius, verbo violavit aliena sacra et festa, I, 119 (Lys. VI. 17).

Diagorei, Rhodium genus a Pindaro celebratum, II, 146 (*Æschin.* Epist. IV. 4).

Διατριπταί, I, 129 (Lys. VIII. 12); I, 134 (Lys. X. 6); I, 205 (Lys. XXV. 16); *cf.* I, 247 (Is. II. 29-34); I, 271 (Is. V. 31. 32. 33); I, 319 sqq. (Is. XII. 9. 11. 12); II, 41 (*Æschin.* I. 63); II, 501 (Schol. ad *Æschin.* II. 10); II, 668 (Schol. in Dem. 528, 12); II, 695 (Schol. in Dem. 593, 24); II, 674 (Schol. in Dem. 540, 24). Διατριπταί erant quadraginta quatuor cujusque tribus, rationes reddebant Scirophorione mense, II, 675 (Schol. in Dem. 542, 15).

Dialectica, in puerorum institutionem recepta, Isocr. 152, 51.

- Lianæ et Apollinis partus *narratur*, II, 392, *sq.* (Hyper. frg. 71). Dianæ, Apollini Pythio, Latonæ, Minervæ Pronæ consecratus est campus Cirrhaeus, II, 116 *sq.* (Æschin. III. 108. 110. 111); II, 119 (*ibid.* 121). Dianæ Brauronis sacerdos, II, 176 (Din. II. 12); II, 429 (Hyper. frg. 239). Diana Munychia, II, 419 (Hyper. frg. 165). Dianæ Munychiæ templum in Munychia, II, 595 (Schol. in Dem. 262, 17). *Addæ* Ἀρταύρου et Ἀρτεμίου.
- Διὰ τὴν, *vid. s. v.* Juris notiones.
- Dicaeogenes (I), Atheniensis, strategus cum dignitate apud Eleusinem occubuit, I, 272 (Is. V. 42).
- Dicaeogenes (II), Menexeni filius, prioris nepos, trierarchu fungens navis Parali, in pugna navali apud Cnidum occubuit, I, 272 (Is. V. 42); *cf.* I, 266 (*ibid.* 6); *de hereditate ejus disceptatur, vid. argum.* Isæi orat. de Dicaeogenis hered., I, 265.
- Dicaeogenes (III), Proxeni filius, a priore adoptatus, *vid. argum.* Isæi orat. de Dicaeogenis (II) hered., I, 265; *de vitæ ejus institutis varia*, I, 271 (*ibid.* 35 *sqq.*); *est ex genere Harmodii tyrannicidæ*, I, 273 (*ibid.* 47).
- Dicaeopolis, Thraciæ oppidum, II, 274 (Lys. frg. 113). Διδασκαλος, *vid.* Educatio.
- Didymii Atheniensis filius Callias, I, 90 (And. IV. 32).
- Didymus *quidam*, II, 468 (Din. frg. 124); *cf.* Antiphr. frg. 47.
- Didymus *cit.*, II, 514 (Schol. ad Æschin. III. 122). Ἐπίδοτες ἱέρου *vid.* Ἐργου.
- Dii et heroes, II, 1 (Lyc. I. 1). Duodecim deorum ara, II, 17 (Lyc. I. 93). Diis inferis curæ sunt qui per vim perierunt, I, 5 (Ant. I. 31). Deorum li, qui nobis benefaciunt, cœlites dicuntur, qui vero calamitatibus et pœnis præsent, atrociora nomina habuere: atque illi quidem et privatim et publice templis arisque honorantur; hos autem neque in precibus neque in sacrificiis coli, sed nobis detestabiles esse constat, Isocr. 68, 15 *sqq.*
- Dipolia festum, I, 12 (Ant. II, 4. § 8).
- Dinarchus orator, Sostrati filius, Corinthius. Quæ de se ipse prodiderit in or. contra Proxenum, *vid.* II, 463. frg. 85. 86; a Pistia ex Areopagitarum numero falso delatus reum eum facit læsæ majestatis, II, 163 (Din. I. 48-54); ab Harpalo quinque mille stateres accepit, *ex conjectura*, II, 399 (Hyper. frg. 102. B.).
- Dinias, Atheniensis, I, 236 (Is. I. *argum.* *cf.* § 9. 11. 12).
- Dinias. Defensio Æschinis contra Diniam, a Dinarcho scripta, cujus fragm. *exstant*, II, 457.
- Diochares, Lysæ or. adv. Diocbarem *cit.*, II, 289. frg. 87.
- Diocles Atheniensis *quidam*, I, 114 (Lys. IV. 4).
- Diocles Zacori hierophantæ filius, I, 123 (Lys. VI. 54).
- Diocles archon Atheniensis, I, 191 (Lys. XXI. 2).
- Diocles *quidam*, I, 238 *sq.* (Is. I. 14. 23).
- Diocles Philyensis, vulgo Orestes cognominatus, I, 291 (Is. VIII. 3. 7). Præter orationem de Cironis hereditate (*cf.* Ciro) duarum Isæi orationum adv. Dioclem *fragmenta exstant*, unius adv. Dioclem ob contumeliam (II, 325 *sqq.*), alterius adv. Dioclem de fundo (II, 327); *de utriusque argumento exponitur in proleg.*, II, 325 *sq.*
- Diocles Pitthensis, I, 293 (Is. VIII. 19).
- Diocles; Lysæ or. adv. Dioclem pro lege contra oratores *cit.*, II, 269; Lysæ or. adv. Dioclem de contumelia, *fragm., ibid.*
- Dionides *quidam*, de iis indicat, qui Hermas mutilassent, I, 54 (And. I. 37 *sqq.*); honoribus afficitur, I, 55 (*ibid.* 45); mendacii convictus morte mulctatur, I, 59 (And. I. 65 *sq.*).
- Diodorus cursor, Calliæ Chalcidensis legatus, II, 113 (Æschin. III. 91).
- Diodorus *quidam* Atheniensis, I, 129 (Lys. VIII. 10 *sqq.*)
- Diodorus et Gryllus, Xenophontis filii, Dioscuri vocati sunt, II, 467 (Din. frg. 114); II, 409 (Hyper. frg. 128).
- Diodorus *cit.*, II, 552 (Schol. ad Dem. 35, 7); II, 595 (Schol. in Dem. 262, 17); II, 735 (Schol. in Dem. 760, 15).
- Diodotum familiarem suum, datis ad Antipatrum litteris, *diligentissime commendat* Isocrates, 287 *sqq.*; in Asia apud quosdam proceres fuerat Diodotus, 288, 46.
- Diodotus puer choreuta, de quo ex potione necato *sermo est* in Antiphontis oratione de choreuta, I, 42. § 16.
- Diodotus, Atheniensis; *vid.* argumentum Lysæ orationis contra Dioxitonem, I, 227.
- Diodotus; Lysæ or. contra Diodotum *cit.*, II, 269. frg. 87.
- Diogenes Apolloniensis, Athenis propter magnam invidiam vix evasit quin capitis damnaretur, II, 476 (Demetr. Phal. frg. 3).
- Diogenes Cynicus, baculum iter agens gerebat, una cum pera, II, 371 (Polyeuct. frg. 3).
- Diogenes, inter Alcibiadis sodales *refertur*, quorum nomina edita sunt, indicatione facta de mysteriis profanatis, I, 50 (And. I. 13).
- Diogenes; Lysæ or. de Diogenis hereditate; *fragmenta exstant*, II, 267; — Lysæ or. adv. Diogenem de fundo, *fragmenta exstant*, II, 268; Lysæ or. adv. Diogenem de domus locatione, *fragm., ibid.*
- Dioigton, Atheniensis; *vid.* argumentum Lysæ orationis contra Dioxitonem, I, 227.
- Diognetus Atheniensis, inquisitor fuit, quum Pythonicus in concione populi de Alcibiade deferret, I, 50 (And. I. 14).
- Diognetus, Niciæ ducis frater, e civitate ejectus, Pausaniam Lacedæmoniorum regem supplex adit in Academia, I, 176 (Lys. XVIII. 9 *sqq.*).
- Diognetus (*idem* ?), inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Diognetus Anaphlystius, hieromneion, II, 117 (Æschin. III. 115).
- Dionides *quidam* ad populum delatus est, quod tibicinas majori quam lex jubet, mercede locet, II, 375 (Hyper. I. 3).
- Diomedes Homericus, II, 197 (Alcidam. Ul. 2); cepit Palladium Trojanum, quod ei eripuit Demophon, II, 291 (Lys. frg. 214).
- Diomedes Atheniensis, ad Olympiam cum bigis cum venisset, Alcibiades bigas ei per vim extorsit et ipse certamen peregit, I, 89 (And. IV. 26).
- Διόμεια, populus Atticus; in Diomis Heracleum, II, 413 (Hyper. frg. 143).
- Diomnestus, ex Niciæ ducis domo *quidam, fortasse Nicæratæ vel Diogneti filius*, I, 178 (Lys. XVIII. 21).
- Dion Syracusanus, II, 660 (Schol. in Dem. 506, 22).
- Dion, libertus homo, I, 276 (Is. VI. 20).
- Dion; Lysæ or. adv. Dionem *cit.*, II, 269. frg. 88.
- Dionæ simulacrum, quod est Dodonæ in Molossia, adorare jubentur Athenienses oraculo Jovis Dodonæi, comparant autem faciem et extremas statuæ partes reliquas, II, 378 (Hyper. I, 24 *sqq.*).
- Diondas. Hyperidis or. adv. Diond. *cit.*, II, 408.
- Dionysia, *vid.* Bacchanalia.
- Dionysiades, virgines Spartanae, quæ Dionysiis cursu certabant, II, 494 (Schol. ad Æschin. I, 43).
- Dionysius senior, Hermocratis filius, II, 660 (Schol. in Dem. 506, 22); humili genere natus, *quantam potentiam adeptus sit*, Isocr. 60, 36 *sqq.*; *cf.* 18, 53; ob-

- sidione clausus a Carthaginiensibus (*cf.* Isocr. 283. 13) cum fuga saluta querere decrevisset, dicente quodam ὡς καλὸν ἔστιν ἐντάφιον ἢ τυραννίς, fugam improbat et victoria potitus est, Isocr. 79, 39 *sqq.*; Isocr. 80, 6; *cf.* Schol. II, 486; ad Olympicos ludos legatos mittit cum splendido apparatu, I, 232 (Lys. XXXIII, *argum.*). Siculae sacrificulae (*ἱερίας*, Schol. *Ἱμαρτάς*) somnium de tyranno *memoratur*, II, 65 (*Æschin.* II. 10), *enarratur*, Schol. ad I. c., II, 501. Dionysius tyrannus solus ex regibus, qui conversati sunt cum Andocide, ab eo non deceptus fuit, I, 117 (Lys. VI. 6. 7); a Conone per legatos sollicitatus, a Lacedaemoniorum societate desisit, I, 180 (Lys. XIX. 2); ad Dionysium tyrannide potitum, *quid scripserit* Isocrates, 62, 51 *sqq.* Isocrates ad eum epistola data *orationem promittit*, qua monitorius erat Dionysium, ut suas opes cum Atheniensium opibus conjungat, Isocr. 282. Dionysius Lacedaemoniis favet, Isocr. 42, 6; 82, 36; in tertia Isocratis epistola ob tyrannicam insolentiam *reprehenditur*, Isocr. 299, 22 *sqq.*
- Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, proverbium de Dionysio Juniore factum, *cf.* II, 660 (Schol. in Dem. 506, 22).
- Dionysius Atheniensis, I, 136 (Lys. X. 24. 30).
- Dionysius, Atheniensis, Dionysodori frater a trigintaviris interfecti, I, 155 (Lys. XIII. 41); I, 161 (Lys. XIII. 86. 90).
- Dionysius Erchiensis, I, 252 (Is. III. 23).
- Dionysii filius Antigenidas, tibicen clarissimus, II, 286 (Lys. frg. 186).
- Dionysius *quidam*, II, 334 (Is. frg. 62. *cf.* prolegg.).
- Dionysius; Dinarchi or. c. Dion. ærarii administrationi præfectum *cit.*, II, 458.
- Dionysius Halicarnassensis *cit.*, II, 558 (Schol. in Dem. 48, 16); I, 78 (*in argumento or. Andocid. de pace cum Lacedaemoniis*); II, 537 (Schol. in Dem. 18, 5); II, 680 (Schol. in Dem. 551, 6).
- Dionysodoros, militaris præfectus Atheniensis, unus ex iis qui quom Therameni oligarchiam molienter resisterent, ab eo insidius circumventi et a trigintaviris interfecti sunt, I, 150 (Lys. XIII. 2); I, 151 *sqq.* (*ibid.* 13 *sqq.*).
- Diophanes *quidam*, II, 288 (Lys. frg. 199). *Conf. sq.*
- Diophanes, adv. Diophl. tutelæ defensio, ab Isæo scripta; *fraggm. exstant*, II, 327 *sqq.*
- Diophantus Atheniensis, Isocratis familiaris, in Asia deget; beneficia ab eo in Mytilenæos collata *memorantur*, Isocr. 296, 5 *sqq.*
- Diophantus, qui orbis appellatur, hospitem ad prætorem traxit conquestus se quatuor ab illo draclimis ob turpem consuetudinem promissis fraudari, II, 57 (*Æschin.* I. 158).
- Diophantus; Lysias or. pro Diophanto de fundo *cit.*, II, 269, frg. 86.
- Diophantus Sphettius, I, 252 (Is. III. 22).
- Diophantus, decretum, *quod memoratur*, statuæ inscriptis, II, 659 (Schol. in Dem. 503, 26); II, 619 (Schol. in Dem. 368, 6).
- Diopithes Siniensis, Menandri poetæ comici pater, II, 563 (Schol. Dem. VIII. prolegg.); Atheniensium dux ad Hellespontum, II, 452 (Din. LXXVI); I, 271 (Is. V. 33); Hegesandri familiaris, II, 41 (*Æschin.* I. 63); *dicitur*, prælio navali ad Hellespontum commisso, captivus redemisse Lycurgum et Demosthenem *etc.*, II, 436 (Aristog. frg. 6); Demosthenes eum defendit in or. de Chersoneso II, 563 (Schol. in Dem. VIII. prolegg.).
- Diopithes Sphettius, vir omnium maxime timendus, reus factus est ab Hyperide, II, 379 (Hyper. I. 29).
- Dioscorus, Demosthenis commentator, *cit.*, II, 566 (Schol. in Dem. 131, 1).
- Dioscuri, *vid.* Castores.
- Dioscuri vocati sunt Gryllus et Diodorus, Xenophonis filii, II, 467 (Din. frg. 114).
- Dioscurides, Dinarchi or. adv. Diosc. de nave *cit.*, II, 466, frg. 107.
- Diotimus *quidam* Atheniensis, I, 184 (Lys. XIX. 50).
- Diotimus Acharnensis, I, 224 (Lys. XXXI. 16).
- Diotimus *quidam* Atheniensis, I, 271 (Is. V. 32).
- Dioxippus, nobilis pancratiasta, sororem in matrimonio dat Charippo, II, 416 (Hyper. frg. 155. 1 *sqq.* *cf.* p. 363).
- Dipæa, *Arcadiæ oppidum*; pugna ad D., Isocr. 87, 46.
- Diphilus Stiensiensis, Hegesandri pater, II, 42 (*Æschin.* I. 68). *Conf. sqq.*
- Diphilus *quidam*, cui Demosthenes victum in curia et statuum in foro collocandam decrevit, II, 162 (Din. I. 43); Dinarchi or., inscripta Διφίλου δημηγορικὸς αἰτιοῦντι δωρεὰς, *memoratur*, II, 451 (XXXVI).
- Dium, urbs Macedoniae, II, 630 (Schol. in Dem. 401, 13).
- Divinationis libri *memorantur*, et homines qui artem hæc exercentis et multa loca circumque quæstum faciabant, Isocr. 269, 34 *sqq.*
- Δουμασσία, quot distinguantur, *exponitur*, II, 337 (Lys. frg. 24.). *cf.* Atheniensis respublica; Militaris res; Magistratus; Rhetores; Strategi.
- Dodonæa, *vid.* Jupiter Dodonæus.
- Dodonæum oraculum Atheniensibus editum *memoratur*, II, 168. (Din. I. 78).
- Dolopes (?), Amphiclyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116).
- Domus: Ἰπέρφιον hospiti habitandum concessum, I, 3 (Ant. I. 10). Domus bipartita, ἴσα ἔχουσα τὰ ἄνω τοῖς κάτω, κατὰ τὴν γυναικωνίτιν καὶ κατὰ τὴν ἀνδρωνίτιν, I, 93 (Lys. I. 9. *cf.* 22); κλεῖν ἀπέλασθεα, *ibid.* § 13. 14; ἡ μέταλλος θύρα καὶ ἡ αἰλιος, I, 94 (*ibid.* 17); officina servorum, I, 139 (Lys. XII. 8. 12); δωμάτιον, κίβητος, *ibid.* § 10; ædes bifores, ab αἰλιέων θύρας ad posteriorem partem exeunt tres fores sunt quas transire oportet, I, 140 (*ibid.* 15. 16); domus cum horto, I, 267 (*ibid.* 11); μετακίρητον, *quid sit*, II, 271 (Lys. frg. 95); κρηπίδατον, *quid*, II, 285 (Lys. frg. 122); τὸ οὐκάριον τὸ ὅπισθε τῆς γυναικωνίτιδος, II, 296 (Lys. frg. 239); περικίριον, II, 338 (Is. frg. 94); γαστήριος *etc.*, II, 340 (Is. frg. 107); στρωτήρ, *quid*, II, 362 (Lys. frg. 54.); ἵπνός, *quid*, II, 365 (Lys. frg. 73); ὑπερῶρα ἐκείρειν, καὶ στέφειν τὰ οὐκάρια εἰς τὴν ὄδον, καὶ τὰς κλίνας ἀναβάλλειν πρὸς ἀριθμον, *locutiones memorantur*, II, 409 (Hyper. frg. 128); domus et ἀμφοδον, *cf.* II, 420 (Hyper. frg. 174); stoa, aulæum, II, 420 *sq.* (Hyper. frg. 176); sacella privata in ædibus privatis, II, 500 (Schol. ad *Æschin.* I. 183); γυναικωνίτις, I, 109 (Lys. III. 6); domus conducta, *ibid.* § 11; κἀκλήρος mercede conductus, ut pensiones pro locatis domibus vel insulis colligat, II, 388 (Hyper. frg. 40); II, 428 (Hyper. frg. 228); συνοικίαν ναυκληρίων, I, 276 (Is. VI. 19); συνοικία, I, 246 (Is. II. 27); συνοικία quomodo differat ab οὐκίᾳ, *vid.*, II, 51 (*Æschin.* I. 124), *cf.* II, 48 (*Æschin.* I. 105); I, 270 (Is. V. 27); domus quadraginta minarum, *ibid.* § 26; quinquaginta minarum, *ibid.* § 29; domus in urbe quatuor et quadraginta minarum, I, 278 (Is. VI. 33); domus triginta minis empta et alia quinque minis empta annua vectigalia ferunt ternas minas, I, 316 (Is. XI. 42); viginti minis empta, II, 46 (*Æschin.* I. 97. 98); domuncula tribus minis valens, I, 247 (Is. II. 35); domus quadraginta minarum, I, 182 (Lys. XIX. 29); ædium publicatarum fores abripiuntur, I, 182 (Lys. XIX. 31); domus viginti minas valens, I, 316 (Is. XI. 44); alia tredecim minas, I, 296 (Is. VIII. 35).

Dorienses cum Heraclidis qui apud eos conederant (Isocr. 75, 43. 52) in Peloponnesum migrant eamque tripartito dividunt, Isocr. 155, 5 *sqq.*; 174, 41 *sqq.*; 185, 40 *sqq.*; 296, 48. Dorienses Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116). Doriensium nemo venit ad societatem belli eo tempore orti, quo colonie condebantur, Isocr. 176, 3. Doriensibus ἀργαίς vocatur æpens, II, 506 (Schol. ad *Æschin.* II. 99).

Doricus, Thraciæ oppidum, II, 112 (*Æschin.* III. 82).
Dorium, Doridis in Thessalia oppidum; legatus qui venit Dorio et Cytinio, in Amphictyonum synedrio tantum valet quantum Lacedæmonius, II, 83 (*Æschin.* II. 116. *cf.* Schol. p. 506).

Dorotheus Eleusinius, I, 252 (Is. III. 22).

Dorotheus; Isæi or. adv. Dor. de vi; *frgm. existant*, II, 329.

Dorotheus; Hyperidis or. contra Dor. *cit.*, II, 408 *sq.*

Drachma est minæ pars centesima, continens obolos sex, - II, 498 (Schol. ad *Æschin.* I. 113).

Draco centum (cod. septem; quadraginta septem, II, 735 Schol. in Dem. 460, 15.) annis major ætate quam Solon, II, 491 (Schol. ad *Æschin.* c. Tim. 6). Draconem non atramento sed sanguine leges exarasse dixit Demades, II, 443 (Dem. frg. 14). Dracontis lex περί ἀργίας *memoratur*, II, 287 (Lys. frg. 189). Dracontis statuta, I, 61. 62 (And. I. 81. 82. 83). *Conf.* Solon.

Draco, Lacedæmonius dux, Atarneo capto et tribus millibus cetratorum collectis Mysium campum vastat, Isocr. 44, 32.

Dracontides, unus triginta tyrannorum, II, 391 (Hyper. frg. 65).

Δρομοκρήνη, II, 86 (*Æschin.* II. 130. *cf.* Schol. p. 507).

Drongilus, loci nomen in Thracia ad Strymonem fluvium, II, 564 (Schol. in Dem. 100, 22).

Drymos, oppidum in finibus Bœotiæ et Atticæ, II, 638 (Schol. in Dem. 446, 2).

Dysaulæ, heros Atticus, indigena fuit, ex Baubone conjugæ filias suscepti Protonoen et Nisam, Cererem hospitio excepit, II, 463 (Din. frg. 83).

E.

Ἐκκλησία. Legis formula *memoratur*: ἐὰν μὴ τοῖς ἐκκισχυλοῖς δόξῃ κτλ., I, 61 (And. I. 87); ἐκκλησία, quomodo ordinata sit a Solone, *exponitur*, II, 33 (*Æschin.* I. 23); præconium, *ibid.* *cf.* II, 97 (*Æschin.* III. 4); II, 202 (Aldid. Soph. 4); II, 554 (Schol. in Dem. IV); lex jubet præconem εὐξάμενον μετ' ἐφημίας πολλῆς ita concioni deliberandi negotium tradere, II, 176 (Din. II. 14); veteres oratores, non ut nunc, prolata manu, sed intra vestem condita perorabant; Timarchus nuper abjecta veste nudus toto corpore concionatus est, II, 34 (*Æschin.* I. 25. 26); quibus oratoribus lex habendis concionibus interdixerit, *refertur*, *ibid.* § 27-33; lex de oratorum disciplina et de præsidente tribu nuper lata *refertur*, II, 35 (*ibid.* 33-36; *cf.* Schol. p. 493); II, 97 (*Æschin.* III. 4); ἐκκλησία, II, 33 *sqq.* (*Æschin.* I. 23; *accuratius exponitur* de καθαρσίῳ in Schol. ad h. l., II, 492 *sq.*); II, 554 (Schol. in Dem. IV); concione habita præco proclamatur, licere senatui in curiam redire, signumque defrahit, I, 54 (And. I. 36); ἐκκλησία: tres fiebant singulis mensibus, quæ vocabantur κύρια, alias conciones tumultuarias appellat συναλήτους, II, 495 (Schol. ad *Æschin.* I. 60); II, 504 (Schol. in *Æschin.* II. 72); II, 623 (Schol. in Dem. 378, 26); ἐκκλησία κύρια tres, quibus mensis diebus fierent, *memoratur*, II, 717 (Schol. in Dem. 706, 7);

ἐκκλησία quater unaquaque prytaia convocatur; quatuor his concionibus de quibus rebus agant, *exponitur*, II, 497 (Schol. ad *Æschin.* I. 104); εἰσαγγελία, χειροτονία, προβολαί, ἐπιχειροτονία, προχειροτονία, *ibid.* *cf.* II, 492 (Schol. ad *Æschin.* Tim. § 16); II, 284 (Lys. frg. 178); II, 424 (Hyper. frg. 199); II, 717 (Schol. in Dem. 706, 7); prima anni concione defensores constituebant legum quæ eadem concione abrogatæ erant, II, 717 (Schol. in Dem. 707, 17); Atheniensium sexies mille consessus in παρανόμων γραφή, I, 51 (And. I. 17); antiquitas in singulis concionibus execrationes fiebant in eos qui donis acceptis verba facerent, II, 176 *sq.* (Din. II. 16); ἐκκλησία die festo fieri non solebat, II, 109 (*Æschin.* III. 67); non solum in Prytæo, sed in Piræeo etiam atque in aliis locis fiebat, II, 624 (Schol. in Dem. 379, 22); post urbana Bacchanalia in Bacchi sede habebatur, II, 74 (*Æschin.* II. 61); Munychiæ in theatro concio habita, I, 154 (Lys. XIII. 32); I, 157 (Lys. XIII. 55). *Adde* Πρόεδροι *et* Ἐπιστάται; *conf.* Coronæ.

Ἐκλογαί, magistratus Athenienses, *quid muneris habuerint*, II, 259 (Lys. frg. 27); II, 229 (Antiph. frgm. 51); *cf.* ἀπόταξις, *ibid.* frgm. 54, *et* συνταλαί *ibid.* frgm. 55.

Echinus, oppidum Thebanis subjectum, prope Thessaliam situm, ab Echino Spartorum uno nomen duxit, II, 566 (Schol. in Dem. 120, 1).

Ephantides *quidam*, II, 288 (Lys. frg. 199).

Ἐκφυλλοφορία, *quid*, II, 453 (Din. frg. 6); II, 497 (Schol. ad *Æschin.* I. 111. 112).

Educatio, I, 93 (Lys. I. 9 *sqq.*); I, 236 (Is. I. 1); II, 141 (*Æschin.* III. 246); II, 154 (*Æschin.* ep. XII. 13); I, 230 (Lys. XXXII. 20); *ratio initur*, secundum quam duobus filiis et uni filiæ, pædagogo et ancillæ paulo minus tribus drachmis in singulos dies impendendum sit, I, 232 (*ibid.* 28). Educatio puerilis, quibus disciplinis constat, Isocr. 236, 30 *sqq.* Puerorum institutioni quæ a majoribus tradita est, geometriam et astrologiam et dialecticam adjecerunt Athenienses, Isocr. 152, 51 *sqq.* Solonis lex *refertur* de ludi magistris, quando ludos aperire, quando claudere debeant, *item* de pædotribis, quando palæstras aperire et claudere debeant; porro de adolescentulis qui ea loca frequentant, quales esse oportet et quæ ætate, et qui magistratus eorum curam habere debeat, de pædagogis, de Museis ludorum, de Hermæis palæstrarum, denique de congressibus puerorum choreisque, II, 31 (*Æschin.* I. 9-13). Ludi et rhetorum scholæ, II, 378 (Hyper. I. 22). Atrometus pedes vinctus ad Theuseum et ad Aristomachi herorum litteras docebat, II, 489 (Vita *Æschin.* I).

Ectonia, alterum Piræei promontorium vocatur, II, 223 (Antiph. frgm. 5).

Egestani, Atheniensium in bello Siculo socii, I, 82 (And. III. 30).

Elion, Thraciæ urbs, postea Amphipolis vocabatur, II, 130 (*Æschin.* III. 184. *cf.* Schol. p. 516); II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31); Athenienses Elone ejiciuntur, *ibid.*

Ἐπεσιώνης dedicatio instituta esse *dicitur* oraculi jussu, quum olim annonæ penuria Athenienses vexaret, II, 369 (Lys. frg. 88. *cf.* frg. 84).

Elaphebolion mensis, II, 79 (*Æschin.* II. 90); II, 109 (*Æschin.* III. 67); idem qui September mensis, II, 600 (Schol. in Dem. 282, 1); II, 736 (Schol. in Dem. 968, 1); idem qui November, II, 691 (Schol. in Dem. 243, 10); cum Decembri congruit, II, 615. (Schol. in Dem. 359, 6).

Elaphostictus quidam, Atheniensis, I, 152 (Lys. XIII. 19).

- Elatea maxima Phocidis urbs, II, 599 (Schol. in Dem. 275, 1); inter Thebanorum et Phocensium fines sita, II, 561 (Schol. in Dem. 69, 18). Elateam Philippus occupat, II, 122 (Æschin. III. 140); II, 387 (Hyper. frg. 37).
- Elei, II, 192 (Herod. 5). Eleis agri partem ademerunt Lacedæmonii, Isocr. 115, 4. Elei cum Agide Lacedæmoniorum rege contra Macedonas se coniungunt, II, 160 (Din. I. 34); II, 127 (Æschin. III. 165). Eleorum laudatio, II, 219 (Gorg. Leont. fragm. 6). Elei ἀγωνοθέται ad Olympiam, I, 89 (And. IV. 26).
- Ἐλεῶν ara, II, 501 (Schol. ad Æschin. II. 15); II, 541 (Schol. in Dem. 49, 25).
- Eleus Sphettius *quidam*, I, 244 (Is. II. 9).
- Eleus (?), orator Atheniensis, II, 161 (Din. I. 38).
- Eleusinia sacra a Cerere quando instituta, Isocr. 28, 2 sqq.; II, 159 (Din. I. 23); sacra epoptica, *quid*, II, 426 (Hyper. frg. 214 sqq.). Eleusiniolorum mysteriorum indicium, II, 86 (Æschin. II. 133. *cfr.* Schol. p. 507). Eleusiniis qui ramum suppliciorum ponat, multa mille drachmarum ei irrogatur, I, 67 (And. I. 110. 112. 116); rex sacrorum ad prytaes de commissis in Eleusiniolorum festo refert, *ibid.* § 111; ex lege Solonis senatus postriede mysteriorum in Eleusinio consistet, *ibid.* Eleusinia vincensibus præmium dabatur hordeum, II, 413 (Hyper. frg. 141).
- Eleusinium, Athenis, I, 67 (And. I. 110. 111. 115 sqq.); I, 70 (And. I. 132); in Eleusinio δ βασιλεὺς pro civitate sacra facit, I, 117 (Lys. VI. 4); sacrum lavacrum, I, 122 sqq. (Lys. VI. 52)
- Eleusinus, *vid.* Eleusia.
- Eleusis, I, 144 (Lys. XII. 52); I, 155 (Lys. XIII. 44); I, 204 (Lys. XXV. 9); I, 316 (Is. XI. 41. 42). Eleusina sepulta sunt eorum corpora qui ex septem illis ad Thebas ducibus pugnantes vita functi sunt, I, 99 (Lys. II. 10); in templo quod est Eleusine rex sacrorum vota solemnia pro civitate persolvit, I, 117 (Lys. VI. 4). Eleusis urbs dicta est ab Eleusino, Mercurii filio, II, 413 (Hyper. frg. 141).
- Elis, II, 199 (Alcidam. Ul. 4); II, 526 (Vita Demosth. II). Cædes in Elide edita *memoratur* inter Philippi factionem eorumque adversarios, II, 635 (Schol. in Dem. 424, 22).
- Elpagoras; Isai or. contra Elp. et Demophanem; *frgm. exstant*, II, 329 sq.
- Ἐμμάδες, I, 267 (Is. V. 11).
- Empedocles quatuor elementa et discordiam concordiamque inter ea constituit, Isocr. 236, 42. Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα, *proverbialiter dictum*, II, 299 (Lys. frg. 256).
- Empedon, Calliæ Chalcidensis legatus, II, 113 (Æschin. III. 91).
- Empedus; Lysiae epist. ad Polycretem contra Empedum *cit.*, II, 299. frg. 254.
- Ἐμπεροῦ ἐπιμασθῆς sorte lectus a iudicibus probetur necesse est, II, 176 (Din. II. 10).
- Empusa, nocturnum monstrum, II, 489 (Vita Æschin. II.); II, 598 (Schol. in Dem. 270, 29).
- Endius, Atheniensis, I, 249 (Is. III. *vid.* argum.).
- Enneacrunus Athenis, ubi vinum refrigerant, Isocr. 239, 8; antea Callirrhoe vocabatur, II, 258 (Lys. frg. 24).
- Ἐννία ὄδοι, loci nomen in Thracia, quo in loco Hagnon Atheniensis Amphipolim urbem condidit; mythica quæ huc pertinent *memorantur*, II, 69 (Æschin. II. 31), *accurate enarrantur*, II, 502 (Schol. ad I. c.).
- Enyalis deus, *testis invocatur* in iurejurando epheborum, II, 14 (Lyc. I. 77).
- Epaminondas, Thebanorum dux, quæ gesserit, *memoratur*, II, 167 (Din. I. 73); *cfr.* II, 440 (Demad. frg. I, 13). Epaminondas dixit Atheniensis arcis propylæa transfrenda esse ad Cadmeam frontispicium, II, 81 (Æschin. II. 105). Epaminondas *monimento inscriptum erat*: ἡμετέρας βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκαίρατο δοῦναι, II, 517 (Schol. ad Æschin. III. 211).
- Ephaphus, Jove natus, pater Libyæ, Isocr. 142, 43.
- Ἐφεῶς, Asia quoque vocatur, II, 487 (Schol. ad Isocr. Euag. § 55).
- Ἐφεῶς. Athenienses quando ephebi facti in ληξιαρχικὸν γραμματικῶν inscribuntur, iusjurandum ineunt, *quod refertur*, II, 13 (Lyc. I, 76 sqq.); epheborum iusjuramentum in Agrauli templo, II, 637 (Schol. in Dem. 438, 17); ἡ τῶν ἐφήβων ἐπιμῶλια, II, 180 (Din. III. 16); ἐπὶ δίκταις ἡθήσαι, *formulis accurate explicatur*, II, 514 (Schol. ad Æschin. III. 122); II, 428 (Hyper. frg. 231); *cfr.* II, 119 (Æschin. III. 122); II, 337 (Is. frg. 83). Lex de ephebis lata ab Epicrate *memoratur*, II, 358 (Lyc. frg. 25).
- Ephesus, I, 228 (Lys. XXXII. 7); II, 489 (Vita Æschin. II). Ephesii ad Olympiam tentorium Alcibiadi extruxerunt duplo majus quam Atheniensibus, I, 90 (And. IV. 30).
- Ἐφῆται, iudices Athenienses, I, 61 (And. I. 78).
- Ephialtes et Pericles, cur Areopagi iudicii potestatem imminuerint, *refertur*, II, 484 (Isocr. orr. hypoth. VII). Ephialtem qui occiderunt, nonquam inventi sunt, I, 34 (Ant. V. 68).
- Ephialtes, orator Atheniensis, *in Asiam abijt*, II, 160 (Din. I. 33).
- Ephori quinque Athenis constituti post cladem ad Hellepontum acceptam, I, 143 (Lys. XII. 43); I, 147 (*ibid.* 78).
- Ephorus, Isocraticus discipulus, cum bis audierit Isocratem eique bis mille drachmas pependerit, Διοσέπορος (I. Διοσέπος) ab eo vocatus est, II, 481 (Vita Isocr.). Isocratis dictum de Theopompo et de Ephoro *refertur*, II, 482 (*ibid.*).
- Cit.*, II, 588 (Schol. in Dem. 233, 8); II, 648 (Schol. in Dem. 472, 23).
- Ἐπίθουον, *quid*, II, 359 (Lyc. frg. 34).
- Epicarchus Lamprentis, ex iis qui imperio potiti sunt cum Phidone et Eratosthene, ejecto Critiæ sodalicio, I, 144 (Lys. XII. 55); Andocidis fit accusator, sub triginta viris senator fuit, I, 64 (And. I. 95); *vapulat*, quod e calumniis et delationibus victum quæreret et turpissima stupra passus sit, I, 65 (*ibid.* 99. 100).
- Epicarchus Atheniensis, Andocidis amicus, I, 68 (And. I. 122).
- Epicarchus. Dinarchi or. inscripta Ἐπιγράφα πρὸς Φιλαδέδην *memoratur*, II, 452 (LIX).
- Ἐπιχειροτονία, *vid.* Ἐκκλησία.
- Epicles; Hyperidis or. adv. Ep. *cit.*, II, 409. frg. 126 sqq.
- Epicrates, Philodemi filius, Præaniensis, Æschinis oratoria affinis, II, 89 sq. (Æschin. II. 150 sqq.); II, 90 (Æschin. II. 151); Cyrebion dictus, quem Corynoneum vocat Demosthenes, II, 508 (Schol. ad I. c.); *cfr.* II, 436 (Schol. in Dem. 433, 21); II, 338 (Is. frg. 87).
- Epicrates, demagogus Atheniensis, δ σακισφόρος cognominatus, II, 337 (Is. frg. 87).
- Epicrates Palleniensis, de quo indicavit Lysander, quod metallum ejus extra definitas measuras secaretur, II, 380 (Hyper. I. 37).
- Epicrates Atheniensis; Lysiae contra Epicratem peroratio, munerum acceptorum accusatum, I, 212 sqq.; *cit.*, II, 270. frg. 92.
- Epicrates *alius quidam* æneus stat ob legem de ephebis latam; quem sexcentorum talentorum facultatem nec-

- lum esse tradunt, II, 358 (Lyc. frg. 25); *cf.* II, 718 (Schol. Dem. 708, 19).
- Epidamnus urbs ad mare Ionium sita, II, 150 (Æschin. ep. X. 9).
- Epidaurus urbs, II, 8 (Lyc. I. 42); Epidauril, II, 311 (Iphicr. frg. 8); Epidauriorum, *quæ sit in dolos*, Isocr. 86, 42.
- Ἐπίδαυρος ἡδῆσαι, *vid.* Ἐρῆβοι.
- Epigenes, Demophanes, Clisthenes, demagogi Athenienses, I, 207 (Lys. XXV. 25).
- Epigenes mensarius, cui civitatem decrevit Demosthenes, II, 162 (Din. I. 43).
- Epigenes *quidam*, II, 334 (Is. frg. 62. *cf.* prolegg.).
- Epigenes; Lysias or. de Epigenis testamento *cit.*, II, 270. frg. 91.
- Epigrammata *cit.*: in Lacedæmonios ad Thermopylas occisos, II, 21 (Lyc. I. 109); in Marathonias, *ibid.*; Hermis inscripta, quos civibus qui ad Strymonem fluvium vicerant, Athenienses posuere, II, 130 (Æschin. III. 183 *sqq.*); in eos scriptum qui populum e Phyla reduxerunt, II, 132 (Æschin. III. 190); elegiaca carmina monumentis mille Atheniensium inscripta qui ad Chæroneam occubuerunt, II, 27 (Lyc. I. 142); Hermæ cuidam inscriptum, II, 411. Hyper. frg. 134 (ὄντ' εὐεργεσίης Ἀγαμίμωνα δῆσαν Ἀχαιοί); sepulcro Orphei, II, 200. Alcidas. Ul. 5 (Μουσῶν πρόπολον κτλ.); Critiæ monumento inscriptum, II, 493 (Schol. ad Æschin. I. 39); Epaminondæ monumentum inscriptum (ἡμετέρας βουλαίς Ἐπάρτα μὲν ἐκίρατο δόξαν), II, 517 (Schol. ad Æschin. III. 211); Demosthenis status inscriptum, II, 524 (Vita Demosth.); II, 526 (*ibid.*); duo Asteris militis hastæ inscripta, II, 549 (Schol. in Dem. 30, 2).
- Ἐπιγραφεύς, magistratus Atheniensis, *qui fuerit*, II, 270 (Lys. frg. 90).
- Epilycus, Tisandri filius, matris Andocidis frater, ad Persarum regem legatus inducias et amicitiam in perpetuum duraturas conciliavit, I, 82 (And. III. 29); in Sicilia decessit et duas filias reliquit, quæ ex jure sanguinitatis Andocidi et Leagro sponsæ erant, I, 68 (And. I. 117 *sqq.*).
- Ἐπιμεληταὶ ἑμπορίων decem sorte lecti, quarum rerum curam gerant, *refertur*, II, 455 (Din. frg. 20).
- Ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων, quidam magistratus, I, 27 (Ant. V. 17); *cf.* Ἐνδρα (oi).
- Ἐπιμήνια, *quid*, II, 359 (Lyc. frg. 35).
- Epimenides ille antiquus, *vid.* Buzyges.
- Epirus; frumentum ex Epiro in Leucadem et Corinthum vehitur, II, 6 (Lyc. I. 26).
- Ephiphantius ὁ τεχνικὸς *cit.*, II, 563 (Schol. in Dem. VIII); II, 586 (Schol. in Dem. 227, 24).
- Ἐπίσκοποι, quidam magistratus, II, 226 (Antiph. frg. 30).
- Ἐπιστάτης, II, 99 (Æschin. III. 14). Ἐπιστάται Athenis duo habentur, quorum alter ex prytanibus, alter ex proedris sorte legitur, II, 330 (Is. frg. 39); II, 36 (Æschin. I. 35). *Conf.* Πρόεδροι.
- Ἐπιτελέωμα, *vid.* Sacrificium.
- Ἐπιτιμηταί, *qui sint*, II, 268 (Lys. frg. 79).
- Ἐπωνία, *quid*, II, 330 (Is. frg. 40).
- Eponymi heroes quinquagesimam accipiunt; nomina eorum *refertur*, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12); II, 717 (*ibid.* 705, 19). Ἐπωνύμων (πρόσθεν τῶν) leges in tabulis descriptas exponere, II, 104 (Æschin. III. 39); *cf.* II, 652 (Schol. in Dem. 485, 17), —honoris causa proclamari, Isocr. 268, 8; *cf.* II, 678 (Schol. in Dem. 548, 3).
- Eponymus Acharnensis, I, 243 (Is. II. 3).
- Equites, equitatus, *vid.* Militaris res.
- Equus duodecim minis *constat*, I, 129 (Lys. VIII. 10).
- Ἐρανος, II, 70 (Æschin. II. 41); II, 142 (Æschin. III. 251); II, 252 (Lys. frg. 1); ex eranis redacta debita, I, 316 (Is. XI. 43); ἔρανος (τοῦς) διενεγκῆν, II, 5 (Lyc. I. 22); ἔρανεύων, ἔρανεύτης, *voce explicantur*, II, 260 (Lys. frg. 34); ἔρανος εἰκοσμίως, II, 264 (Lys. frg. 49). Ἐραναὶ δίκαι, II, 432 (Hyper. frg. 275). Ἄλογοι ἔρανευσταί, *qui dicantur*, II, 466 (Din. frg. 108); *item πληρωταί, ibid.* frg. 109.
- Erasinides, dux Atheniensis, I, 192 (Lys. XXI. 8).
- Erasiphon, Eratonis filius, Atheniensis, I, 174 (Lys. XVII. 3. 5).
- Erasistratus, Eratonis filius, Atheniensis, I, 174 (Lys. XVII. 3. 5).
- Erasistratus; *fragmenta* orationis Antiphontis contra Erasistratum de pavonibus, II, 229 *sqq.*
- Erasistratus, pater Phracis prætoris; Erasistrati defensio ab Æschine Socratico scripta *memoratur*, II, 250.
- Eratosthenes; contra Eratosthenem unum e triginta viris oratio ab ipso Lysia dicta, I, 138 *sqq.*; sub quadringentorum virorum dominatu, quum oligarchiam in castris constituisset, ex Hellesponio, relicta navi cui præerat, cum Iatrocle et aliis aufugit et Athenas reversus democratiam eversionem machinabatur, I, 143 (*ibid.* 42); unus erat quinque virorum, qui ephororum nomine constituti sunt a conjuratis qui vocabantur ἑταῖροι, I, 143 (*ibid.* 43); imperio potitus cum trigintaviris quomodo se gesserit, I, 144 (*ibid.* 48 *sqq.*); postquam Thrasybulus Phylen occupavit, Erat. Salamina et Eleusinem profectus trecentos cives ad mortem abduxit, *ibid.* § 52; Critiæ sodaliti ejecto, Erat. cum Phidone imperium obtinet, *ibid.* § 51 *sqq.*; Eratosthenem dicunt e trigintaviris unum minime peccasse, I, 148 (*ibid.* 89).
- Eratosthenes Cœnsis (I, 93. § 16) ab Euphiletō, cujus uxorem constupraverat, in adulterio deprehensus occiditur; Lysias pro cæde Eratosthenis apologia, I, 92 *sqq.*
- Eratosthenes; Lysias or. pro Eratosthene *cit.*, II, 270. frg. 92. b.
- Erato, Atheniensis, cujus bona publicata sunt, I, 174 (Lys. XVII. 1 *sqq.*).
- Erato, prioris filius, I, 174 (Lys. XVII. 3).
- Ἐρχιάθεν. Erchia est populus Ægeidis tribus, II, 460 (Din. frg. 65); *cf.* I, 318 (Is. XII. argum.). Ἐρχιάς, II, 122 (Æschin. III. 138).
- Erechtheis tribus, I, 41 (Ant. VI. 11. 13).
- Erechtheus, Pandionis filius, II, 717 (Schol. in Dem. 705, 19); Atheniensium rex, oraculo edito, filiam sacrificat, et Eumolpum cum Thracibus in Atticam ingruentem ex hac terra eicit, II, 17 (Lyc. I. 98 *sqq.*); Isocr. 177, 9; II, 637 (Schol. in Dem. 438, 17). Erechtheus est heroum τῶν ἐπωνύμων unus, II, 652 (Schol. in Dem. 485, 17); II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12). *Add.* Phorbanteum.
- Eretria, Eubœæ urbs, II, 177 (Din. II. 18); II, 92 (Æschin. II. 164); prelia navalia ab Eretriam *memorantur*, I, 188 (Lys. XX. 14). Eretriæ urbis tributa ab Atheniensibus ad Calliam Chalcidensem translata, II, 114 (Æschin. III. 94); II, 115 (*ibid.* 100. 103). Eretriensis et Priensis in Amphictyonum syndrio tantum valent, quantum Atheniensibus, II, 83 (Æschin. II. 116). Ἐτεταται ab Atheniensibus missi ad inquirendum de peregrinis in Eretria, II, 49 (Æschin. I. 113).
- Ergamenes, Euctemonis filius, Cephisiensis, I, 275 (Is. VI. 10); I, 279 (*ibid.* 44).
- Ἐργαστήρια, Isocr. 261, 12.
- Ergisca, Thraclæ oppidum, II, 112 (Æschin. III. 82); Sergentzlis nunc vocatur, II, 588 (Schol. in Dem. 234, 11).

- Frigocharēs, Iatroclis frater, II, 66 (Æschin. II. 15).
- Ergocles, dux Atheniensis, accusatur quod hospites et civēs injuria affecterit et pecunias publicas diripuerit, I, 214 sqq. (cfr. I, 216 sqq. Lys. XXIX. 2. 6. 12. 14); dux fuerat expeditionis in Hellespontum, una cum Thrasybulo, *ibid.* § 4-9; Halicarnassenses injuriose tractaverat, I, 215 (*ibid.* 12. cfr. 17); cum populo a Phyle redierat, *ibid.* § 12.
- Erichthonius heros, II, 487 (Schol. ad. Isocr. Euag. § 6); pater Pandionis, II, 425 (Hyper. frg. 210); II, 717 (Schol. in Dem. 705, 19); Vulcauo et Tellure genitus a Cecrope hæreditatem et regnum accepit; et ab hoc initio omnes eum seculi non pauci numero opes et imperia per successionem suis liberis reliquerunt usque ad Theseum, Isocr. 167, 5 sqq.
- Erineum, Doridis in Thessalia oppidum, II, 506 (Schol. ad Æschin. II. 116).
- Erinnyes, *vid.* Furie.
- Erythea insula, unde *Geryonis* boves abegit Hercules, Isocr. 76, 11; 135, 31.
- Eryximachus, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 34).
- Ἐρχάρα, *vid.* Ara.
- Eteobutadæ, familia Atheniensis, quasi revera a Buta oriundi; ex quibus constituebantur sacerdotes Minervæ Poliadis, II, 360 (Lyc. frg. 38); II, 361 (*ibid.* frg. 47) II, 89 (Æschin. II. 147); II, 508 (Schol. ad Æschin. II. 147); II, 690 (Schol. in Dem. 573, 9).
- Etocles; Lys. or. adv. Eteoclem de pecuniis *cit.*, II, 271. frg. 93.
- Eteonicus, Lacedæmoniorum dux ad Salamina, II, 12 (Lyc. I. 70).
- Euagō Lampsacenus, tyrannidem capessere conatus est, II, 471 (Democh. frg. 1).
- Euagoræ regis laudatio ab Isocrate conscripta, Isocr. 121 sqq. Euagoræ genus ad Teucrum, Telamonis filium, *refertur*, 122, 34 sqq.; pueri indoles *describitur*, 123, 39 sqq. Quidam procerum cum tyrannum occidisset et Euagoram comprehendere conatus esset, hic periculo vitato Solos, Ciliciæ oppidum, per fugit; *ibi, quid consilii cepit*, 124, 22 sqq.; reversus cum paucis sociis urbe potitur, *ibid.* 41 sqq. (Phœnices urbe ejecit, Isocr. 19, 37; 21, 39); qualem se præbuerit in regno, *exponitur*, 126, 23 sqq.; urbem *quibus rebus* auxerit, ornaverit et a Phœnicum barbarie ad Græcica instituta traduxerit, *narratur*, 127, 22 sqq. cfr. 130, 16 sqq.; præter complures Græcorum viros optimos, qui patria relicta habitatum in Cyprum concesserunt, maxima benevolentia excepit Cononem, qui ad eum se contulit post Hellesponticam cladem; hi consilio communicato Persarum duces impulerunt, ut classem contra Lacedæmonios pararent (cfr. II, 649. Schol. in Dem. 477, 17); Lacedæmoniis victis, Athenienses Cononis et Euagoræ statuas posuerunt eo loco, in quo Jovis Servatoris simulacrum est, et prope hoc et inter ipsas vicinas, 128, 1 sqq. cfr. 130, 20 sqq. Persarum regis bellum contra Euagoram narratur, 129, 1—51; 130, 20. Bello hoc Euagoras non multum aberat, quin tota Cypro potiretur, Phœnicem vero vastavit, Tyrum vi cepit, Ciliciam ad defectionem a rege impulit, *ibid.* 30 sqq. Pace facta in decimo (cfr. Isocr. 43, 1; 44, 1 sqq.) anno belli dominus earumdem rerum relictus est, quas ante bellum possederat, *ibid.* 45; in regno vitam exegit usque ad senectutem, 130, 50 sqq.; natos a se reliquit alium regem, alios principes, alias principum uxores, 131, 5 sqq.; cfr. I. 181 (Lys. XIX. 20. 23). Euagoræ auxilio venit Chabrias, II, 650 (Schol. in Dem. 479, 25). Andocidem in vincula conjicit, I, 120 (Lys. VI. 28).
- Euander, Atheniensis; Lysiae oratio de Euandri probatione, I, 208 sqq. (*argumentum hoc est*: Euandrum non esse probandum, quia oligarchiæ studeat et trigintavirorum imperii particeps fuerit); crimini ei datur quod apud Bœotos politiam immutaverit, quod Atheniensium naves prodiderit, quod a captivis per fraudem triginta minas abaturerit, I, 211 (*ibid.* 23 sqq.).
- Euander *quidam* de Sophistis scripsit, *cit.*, II, 483 (Isocr. orr. hypoth. II).
- Εὐανδραῖος certamen, I, 91 (And. IX. 42).
- Euanthus Thebanus in Lacedæmoniorum concilio sententiam fert, ut Athenæ evertantur, regio ovibus pasceda detur, II, 616 (Schol. in Dem. 361, 26).
- Eubœa, II, 94 (Æschin. II. 175). Eubœæ insulae opportunitas et commoditates *laudantur*, Isocr., 39, 28 sqq. Eubœæ plus quam dodrans Atheniensibus subjecta est, I, 79 (And. III. 9). Eubœensium jus conubii concessum ab Atheniensibus, I, 234 (Lys. XXXIV. 3). Eubœenses ab Atheniensibus defecerant inde a Thucydidis temporibus, II, 611 (Schol. in Dem. 347, 29). Eubœam vastaverunt Thebani, Isocr. 59, 9. Eubœensium legati apud Philippum, II, 84 (Æschin. II. 119. 120). *Conf.* Callias Chalcedensis.
- Eubulides *quidam* Atheniensis, I, 309 sqq. (Is. XI. *cid.* argum.).
- Eubulus, archon Atheniensis, I, 182 (Lys. XIX. 28), II, 452 (Din. LXXVIII.); II, 489 (Vita Æschin. II.); II, 490 (Vita Æschin. III.); II, 101 (Æschin. III. 25. cfr. Schol. p. 512); II, 501 (Schol. ad Æschin. II. 8); vir in republica magnæ auctoritatis, Æschinis oratoris patronum agebat, II, 64 (Æschin. II. argum.); II, 65 (*ibid.* 8); cfr. II, 95 (Æschin. II. 184); II, 636 (Schol. in Dem. 434, 10); instantibus Dionysiis pecuniam ad sacrificia distribuunt, unde pecunia populo data θεωρικὰν vocari *perhibetur*, II, 447 (Philin. 1); II, 101 (Æschin. III. 25); II, 546 (Schol. in Dem. 26, 8); legem fecit, quæ jubebat capite plecti quicumque conaretur τὰ θεωρικὰ reddere σπαριατωικά, II, 528 (Schol. in Dem. Olynth. I, 1). Eubulo rempublicam gubernante multos tremes edificate sunt, II, 171 (Din. I. 96). Aristophontem accusat, II, 694 (Schol. in Dem. 584, 14). Demostheni de fals. legat. Æschinem accusanti obstrepit, II, 631 (Schol. in Dem. 402, 22); ab Aristarcho interfectus est, II, 499 (Schol. ad Æschin. I. 171); II, 524 (Vita Demosth.). Hyperidis or. de donis Eubulo datis *cit.*, II, 410 sq. *de or. argumento vid.* prolegg.
- Eubulus comicus *memoratur*, II, 390 (Hyper. frg. 52).
- Eucles, senator Atheniensis, I, 67 (And. I. 112. 115).
- Eucles et Thucydides, Atheniensium duces, infortunio usi sunt in Chersoneso, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31).
- Eucles; Lysiae or. contra Eucl. de fundo *cit.*, II, 272. frg. 100.
- Euclides, archon Atheniensis, inde a quo leges post populi e Phyla reditum rogatæ valebant, I, 63 (And. I. 87. 88. 93); I, 192 (Lys. XXI. 4); I, 280 (Is. VI. 47); I, 297 (Is. VIII. 43); II, 36 (Æschin. I. 39); II, 493 (Schol. ad Æschin. I. 39).
- Euclides Socraticus; Isæi or. adv. Euclid. Socr. *memoratur*, II, 333. frg. 61.
- Euclides; Isæi or. adv. Eucl. de fundi redemptione; *frgmm. exstant*, II, 332.
- Eucrates, Nicie frater, penes quem Calliæ soror est, de Hermis mutilatis accusatus, I, 56 (And. I. 47); post cladem ad Hellespontum acceptam dux creatus interficitur a trigintaviris, I, 176 (Lys. XVIII. 4. 5; *de bonis ejus agitur hac in oratione*).
- Eucratius, Strombichi filius, Olyntho capta comprehensus est, II, 66 (Æschin. II. 15).

- critus; Lysiae pro Eucrito contestatio *cit.*, II, 272. *frg.* 101.
- Euctemon Cephisiensis, I, 273 (*Is. VI. argum.*); I, 274 (*ibid.* 3); I, 275 (*ibid.* 14); quaedam ex vita ejus *narrantur*, I, 276 (*ibid.* 18 *sqq.*).
- Euctemon, Atheniensis, super Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (*And. I.* 35).
- Euctemonis, qui ob illatam sibi contumeliam se jugulaverat, defensio a Sophocle oratore scripta *cit.*, II, 247.
- Εὐδανέμων πρὸς Κήρυκα διαδικοσία ὑπὲρ τοῦ κανῶς, or. Dinarcho supposita ita inscripta *memoratur*: Εὐδανέμων (?) sacerdotum esse collegium *videntur*, II, 451 (XXXIII.).
- Euenus. Duo Eueni elegiarum poetæ cognomines *memorantur*, uterque Parius, II, 391 (*Hyper. frg.* 62).
- Εὐεργέται, *vid.* Atheniensis respublica.
- Eurgus. Dinarchi or. c. Eu. et Mnesibulum *memoratur*, II, 467. *frg.* 117.
- Euippus. Dinarchi or. inscripta Διαμαρτυρία περὶ τοῦ Εὐίππου κλήρου πρὸς Χάρητα, II, 451 (LVI.).
- Eumares, Agorati pater, Nicoclis erat servus et Anticlis, I, 158 (*Lys. XIII.* 64).
- Eumathes; Isæi pro Eumathe in libertatem vindicatio; *fragmenta exstant, argum. explicatur in prolegg.*, II, 333 *sqq.*; *cf.* II, 223 (*Antiph. frgm.* 4).
- Eumelus Peripateticus *cit.*: ἐν τῷ τρίτῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κομωδίας, II, 494 (*Schol. ad Æschin. I.* 39).
- Eumenides, *vid.* Furiae.
- Eumolpidæ, genus ducunt ab Eumolpo, mysteriis initiati, ex genere eorum est (δαδούχος?) hierophantes, II, 512 (*Schol. ad Æschin. III.* 18). Eumolpidæ et Præcones in festo mysteriorum barbaris, tanquam homicidiis, sacris interdiciunt, *Isocr.* 46, 35 *sqq.* Eumolpidæ leges *de sacris* interpretantur non scriptas quibus nemo unquam ausus est contradicere, I, 118 (*Lys. VI.* 10); apud eos violatæ religionis actiones intendebantur, II, 701 (*Schol. in Dem.* 601); sacerdotii rationes reddere debent, II, 100 (*Æschin. III.* 18).
- Eumolpus, Neptuni et Chiones filius, cum Thracibus in Atticam impressionem facit, II, 17 (*Lyc. I.* 98 *sq.*); *Isocr.* 33, 35; 177, 7. *sqq.*; II, 200 (*Alcidam Ul.* 5); II, 487 (*Schol. ad Isocr. Euag.* § 6); II, 637 (*Schol. in Dem.* 438, 17). Eumolpi filius fertur Musæus, II, 200 (*Alcidam Ul.* 5); *rursus* Eumolpus *vocatur* Musæi vel filius vel discipulus, II, 512 (*Schol. ad Æschin. III.* 18).
- Eumidæ, gens quædam Atheniensis, erant citharædi sacrorum usibus inservientes, II, 292 (*Lys. frg.* 220).
- Eunomus, Isocratis discipulus, *Isocr.* 213, 11; *idem videtur* Eunomus ille cum Aristophane et Lysia legatus a Conone missus ad Dionysium tyrannum, I, 181 (*Lys. XIX.* 20, 23).
- Εὐωνύμη, nomen Terræ, II, 500 (*Schol. ad Æschin. I.* 188).
- Εὐωνομαί, pagus Erechtheidis tribus, II, 296 (*Lys. frg.* 237); II, 39 (*Æschin. I.* 53).
- Eupatridarum nobilitas, *Isocr.* 247, 16.
- Euphemus, Calliæ frater, Teleclis filii, I, 55 (*And. I.* 40); de Hermis mutilatis accusatus, I, 56 (*And. I.* 47).
- Euphemus; Lysiae or. adv. Euphemum *cit.*, II, 272. *frg.* 103 *sq.*
- Euphemus *quidam*, II, 415 (*Hyper. frg.* 154); II, 417 (*ibid.* *frg.* 155. 9).
- Euphiletus, Andocidis sodalis, consilii de Hermis mutilandis auctor fuisse perhibetur, indicante Andocide, I, 57, 58 (*And. I.* 51. 61 *sqq.*); I, 54 (*And. I.* 35).
- Euphiletus Cephisiensis, II, 91 (*Æschin. II.* 155).
- Euphiletus, Hegesippi filius, Erchiensis; Isæi or. pro Euph., I, 318 *sqq.* *vid.* *argum.*; *cf.* § 12 *et* II, 335. *frg.* 67.
- Euphiletus *quidam*, primam Lysiae orationem pronuntiat I, 93 (*Lys. I.* 16).
- Eupithes; Lysiae or. adv. Eupithem *cit.*, II, 272 (*Lys. frg.* 102).
- Euphræus, Dioxippi in lucte exercitii socius, II, 416 (*Hyper. frg.* 155, 4).
- Euphranor pictor, II, 633 (*Schol. in Dem.* 414, 28).
- Eupolemus pædotriba, Arizeli et Arignoti frater, Atheniensis, II, 47 (*Æschin. I.* 102).
- Eupolis, *cit.*, II, 509 (*Schol. ad Æschin. II.* 167); II, 498 (*Schol. ad Æschin. I.* 126).
- Eupolis et Thrasyllus et Mneso fratres, I, 283 *sqq.* (*Is. VII. cfr. argum.*); *cf.* I, 284. § 5 *sqq.*
- Euripides *cit.*, *Isocr.* 142, 7 (ἐκάνετα, ἐκάνετα τῶν Ἑλλήνων τὸν ἀριστόν, versus ex Palamede depromptus, quem finxisse dicitur, ut sub ejus persona occasionem haberet obscure ad Socratis interitum et factum Atheniensium alludendi); II, 17 *sqq.* *Lyc. I.* 100 *sqq.* (*fragm. prolixius* ex Erechtheo); II, 52. *Æschin. I.* 128 (Φῆμη τὸν ἐσθλὸν κἀν μυθῷ δείκνυσσι γῆς); II, 55 (*Æschin. I.* 151); II, 56. *Æschin. I.* 152 (ex Phœnice); II, 308 (*Eurip. frg.* 1); II, 317 (*Alcidam. frg.* 6); II, 482 (*Vita Isocr.*); II, 512 (*Schol. ad Æschin. III.* 50); II, 516 (*Schol. ad Æschin. III.* 208); II, 544 (*Schol. in Dem.* 23, 22); II, 556 (*Schol. in Dem.* 41, 23); de causa, quam dixerit de bonorum permutatione adv. Hygæiontem, *dissertatur*, II, 306 (*Eurip. frg.* 1. *prolegg.*); *item* de dicto ejus ad Syracusanos, *ibid.* *frg.* 2. Philini or. adv. Sophoclis et Euripidis statuas *cit.*, II, 447. *de argumento vid.* *prolegg.*
- Euripides, Atheniensis, Xenophontis strategii pater, I, 180 (*Lys. XIX.* 14).
- Euripus, I, 203 (*Lys. XXIV.* 25); II, 633 (*Schol. in Dem.* 414, 1); πλείους τραπέμενος; τραπεζὰς τοῦ Εὐρίπου, *proverbialiter dictum*, II, 113 (*Æschin. III.* 90); II, 113 (*Æschin. III.* 90. *cf.* *Schol. p.* 513).
- Europam sororem quærit Cadmus, II, 482 (*Vita Isocr.*).
- Eurotas, Laconicæ fluvius, II, 440 (*Demad. frg.* 1, 12).
- Eurybates, Homericus, II, 197 (*Alcidam. Ul.* 2).
- Eurybatus Lydus, improbus, II, 122 (*Æschin. III.* 127. *cf.* *Schol. p.* 515); (Eurybates) in proverbium abiit, quum missus a Cræso ad socios adsciscendos Cypri partes amplexus esset, II, 588 (*Schol. in Dem.* 233, 8).
- Eurybiades, dux Lacedæmonius, si quæ destinaret, perfecisset, nihil obtulisset, quominus Græci periissent, *Isocr.* 166, 16 *sqq.*
- Eurydamas, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (*And. I.* 35).
- Eurydice, Philippi regis mater, II, 526 (*Vita Demosth. II.*); Amyntæ regis Macedonum uxor, defuncti filios pueros adhuc Perdiccæ et Philippum Iphicrati supplex tradit, II, 68 *sq.* (*Æschin. II.* 26 *sqq.*); iterum nupsit Ptolemæo Aloritæ, II, 502 (*Schol. ad Æschin. II.* 26, 29).
- Eurymachus, Atheniensis, super Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (*And. I.* 35);
- Eurymedon, accusatorem subornavit Aristoteli, II, 474 (*Demophil.*).
- Eurymedon fluvius; pedestre et navale prælium ad Eurym., II, 13 (*Lyc. I.* 72).
- Euryptolemus *quidam*, I, 130 (*Lys. VIII.* 15).
- Eurysacis, Ajacis filii, templum in Melite Athenis, II, 387 (*Hyper. frg.* 38); II, 383 (*Hyper. frg.* 12).
- Eurystheus labores imperat Herculi, *Isocr.* 135, 31. Eurysthei potentia, *Isocr.* 71, 63. Eurystheus Herculis liberos in potestatem suam redacturus Atheniensibus bellum intulit, prælio superatus et supplex factus occubuit, *Isocr.* 177, 14 *sqq.* *cf.* *Isocr.* 31, 48; 32, 2 *sqq.*; 33, 7 *sqq.*; 56, 21; 75, 57; 79, 25 *sqq.*; 99, 28; I, 99 *sq.* (*Lys. II.* 11 *sqq.*).

- Euthias**; Lysiae or. adv. Euthiam de publice venditis *cit.*, II, 271. *frg.* 97.
- Euthycles**, Demosthenis orationem contra Aristocratem pronuntiavit, II, 513 (Schol. ad *Æschin.* III. 51).
- Euthyrates**, Astyphili pater, Atheniensis, I, 301 (Is. IX. 17. 19).
- Euthyrates** *quidam*, accusatus a Tiside Agrylensi, absoluitur, II, 380 (Hyper. I. 36).
- Euthyerati** Olynthio infamia notato apud Athenienses civitatis et proxeniae honorem restituendum decernit Demades, quem ob hanc rogationem Hyperides actione *καρπώμων* impugnat, II, 394 (Hyper. XIV. prolegg.); *quid* antea egerit, *monstratur* in *frg.* 80.
- Euthycritus** Platæensis, I, 198 (Lys. XXIII. 5. 8).
- Euthydicus medicus**, II, 36 (*Æschin.* I. 40); II, 39 (*ibid.* 50).
- Euthydicus**, Demosthenis amicus, II, 160 (Din. I. 33).
- Euthydicus**; Lysiae or. contra Euthydicum *cit.*, II, 271. *frg.* 98.
- Euthygenes**. Dinarchi or. pro Euthygene *memoratur*, II, 467. *frg.* 118.
- Euthymachus** *quidam* Atheniensis, capite mulctatus, quod puellam Olynthiam prostituisset, II, 159 (Din. I. 23).
- Euthymenes**, archon eponymus Athenis, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Εὐθύμω** magistratum, I, 46 (Ant. VI. 43); I, 60 (And. I. 73. 78); I, 205 (Lys. XXV. 11.); II, 511 (Schol. ad *Æschin.* III. 9); II, 675 (Schol. in Dem. 542, 15); unaquaque *prytani* flebant, I, 218 (Lys. XXX. 5); quomodo rationes referendae eludi soleant, *vid.* II, 98 *sq.* (*Æschin.* III. 9. *sq.*); lex vetat, ne qui rationes nondum retulerunt, corona donentur, II, 99 (*ibid.* 11); rationibus reddendis obnoxii sunt sacerdotes mares feminaeque, *etc.*, II, 100 (*Æschin.* III. 18), rursus trierarchi, *ibid.* § 19, Areopagiticus senatus, *ibid.* § 20; Quingentorum senatus, II, 101 (*ibid.* 20); lex edicit: magistratus rationibus non relatis ne peregre proficiscitor, neque eum facultates suas consecrare sinit neque donaria templis suspendere, neque adoptari, neque testamentum facere *etc.*, *ibid.* § 21. 22.
- Εὐθύνο**, magistratus Athenienses, decem erant, II, 287 (Lys. *frg.* 192); *cf.* 60 (And. I. 78).
- Euthynus**, Atheniensis pauper sed dicendi peritus, *accusatur* depositi retenti in oratione contra Euthynum, Isocr. 279 *sqq.* Isocratis apophthegma de Euthyno *memoratur*, II, 322.
- Euthynus**; Lysiae or. pro Euthyno *cit.*, II, 272. *frg.* 99.
- Euxenippus**. Pro Euxenippo delationis actione reo defensor adv. Polyuctum, ab Hyperide dicta, II, 375 *sqq.*; *orationis argumentum exponitur*, II, 374. *cf.* § 14—19; Euxenippo crimini datur, quod Philocli filiam dederit et Demotionis *δίαταξ* cepert, *quæ quid innuant, haud satis liquet*, II, 379. § 33.
- Ἐξήγησις**, I, 297 (Is. VIII. 39).
- Ἐξασασαί**, II, 94 (*Æschin.* II. 177. *cf.* Schol. p. 510); *ἐξασασαί* electione creati ad inquirendum de peregrinis in Eretria missi, II, 49 (*Æschin.* I. 113).
- Exsecratio**: sacrificæ et sacrifici ad occasum versi exsecrantur, purpureas vestes concutientes more patrio, I, 122 (Lys. VI. 51).
- F.**
- Fabula**: de Cerere, hirundine et anguilla, II, 445 (Demad. *frg.* 33).
- Famæ** ara est Athenis. Cimonis victoria audita antequam ipse scripalsset, primum Athenienses Famæ aram consecraverunt, II, 498 (Schol. ad *Æschin.* I. 128).
- Fenus**, I, 174 (Lys. XVII. 3); II, 5 (Lys. I. 23); II, 255 (Lys. *frg.* 13); II, 493 (Schol. ad *Æschin.* I. 39); *γρήγορος vox quid significet*, II, 336 (Is. *frg.* 80); *ὀβολοστάται*, II, 281 (Lys. *frg.* 153); II, 287 (Lys. *frg.* 195). Τὸ ἀπρίριον στάσιμον εἶναι ἐπ' ὀκόσῳ ἂν βούληται ὁ δαυεῖων, ex Solonis lege, I, 135 (Lys. X. 18). **Fenus** trium drachmarum, *item* novem obolorum pro mina, II, 252 (Lys. *frg.* 1); II, 48 (*Æschin.* I. 107); II, 497 (Schol. ad *Æschin.* I. 107); II, 335 (Is. *frg.* 74); singulis mensibus drachma in mium, II, 116 (*Æschin.* III. 104). **Domus** duæ triginta quinque minis emptæ in annum ternas minas merentur, prædictum duo talenta cum dimidio valens in annum denas binas minas meretur; pecuniae fenori elocatae mina in mensem novenas obolos meretur, I, 316 (Is. XI. 42). Debitor qui persolvere nequit, vinculis traditur, I, 33 (Ant. V. 63). *Conf.* Microclis dictum, II, 372.
- Feriae** *ἐπιθετοί*, patriis et religiosissimis *sacris opponuntur*, Isocr. 93, 3 *sqq.*; *quæ sint quæ ita dicuntur*, II, 274 (Lys. *frg.* 114).
- Forum**: τὰ περὶ ἄναρτρία, II, 33 (*Æschin.* I. 21); II, 129 (*Æschin.* III. 176), *quid, cf.* Schol. p. 516 *et* Ἄτιμοι s. v. Atheniensis respublica. **Forum** cupedinarium, II, 41 (*Æschin.* I. 65). Matris deorum ara in foro, II, 40 (*Æschin.* I. 60). **Forum** adolescentes oim fugiebant, Isocr. 95, 41.
- Frumentariae** leges Atheniensium extrema supplicia decernunt in civem, qui frumentum alio quam Athenas divendendum transvehat, II, 6 (Lyc. I. 27); *cf.* II, 729 (Schol. in Dem. 743, 4). **Lex frumentaria** *memoratur* quæ prohibet ne quisquam in civitate emat ultra corbes quinquaginta, I, 195 (Lys. XXII. 5. 6).
- Fullonia** ars, I, 110 (Lys. III. 15); fullonia officina, I, 198 (Lys. XXIII. 2); I, 230 (Lys. XXXII. 20).
- Funus**, *cf.* Isocr. 273, 20 *sqq.*; I, 93 (Lys. I. 8); I, 237 (Is. I. 10); I, 299 (Is. IX. 4); II, 15 (Lyc. I. 81); II, 32 (*Æschin.* I. 13. 14); II, 186 (*Leab.* I. 5); II, 252 (Lys. *frg.* 1); II, 265 (Lys. *frg.* 61); I, 294 (Is. VIII. 21 *sqq.*); mulieres cadaver curant, *ibid.* § 22; *cf.* I, 279. (Is. VI. 41); *arrha, ibid.* § 23; verba ad sepulchrum facta, *ibid.* § 27; altero die cadaver exponitur, tertio effertur, I, 44 (Ant. VI. 34); lustratio domus, I, 45 (Ant. VI. § 37); mortuus in domo vel tugurio exponitur; vestes, pulvinum substernuntur, I, 140 (Lys. XII. 18); vestis feralis, I, 296 (Is. VIII. 38); *novemdialia*; I, 297 (*ibid.* 39); *ἐπέτρον*, II, 315 (Is. *frg.* 164); cippus, tridialia, novemdialia, I, 248 (Is. II. 36. 37); *ἕνα*, utpote. nono die fieri solita, II, 517 (Schol. ad *Æschin.* III. 225); mulier *quædam* tres argenti minas ad sepulchrum destinat, I, 225 (Lys. XXXI. 21). **Funus** publicis sumptibus factum; ludi et certamina virium, sapientia, divitiarum, I, 108 (Lys. II. 90); funebres ludi, Isocr. 121, 6 *sqq.*
- Funebres** orationes, Isocr. 34, 26.
- Funebres** ludi, *vid.* **Funus**.
- Furiæ**, *cf.* II, 162 (Din. I. 47); II, 188 (*Leab.* II); II, 165 (Din. I. 64); II, 169 (Din. I. 87). **Furiæ** in theatro faces ardentes agitantur, II, 62 (*Æschin.* I. 190). **Furiæ** in Areopago causam dixerunt, II, 311 (Antocl. *frg.*). **Furiarum** sacerdotes decem, II, 456 (Din. *frg.* 31). **Furiæ** tres in Areopago constitutæ, quarum duas sculpserat Scopas Parius, mediam Calamis. Dies tres quibus Areopagita per singulos menses de cæde judicabant, **Furiis** erant consecrati. Placentas eis et lac in vasis fictilibus offerebant. De **Furiarum** genealogia et de nominibus *Εὐμενίδες* et *Ἐπίωνες*; *quædam accedunt*, II, 500 (*Æschin.* I. 178); II, 681 (Schol. in Dem. 552, 6).
- Furtum**, *vid.* κλοπή s. v. **Juris** notiones.

G.

Galepsus, Thraciæ oppidum, II, 225 (Antiph. frgm. 22).
 Galli gallinacei, *vid.* Aleatoria taberna.
 Γαμηλία, I, 260 (Is. III. 76); τοῖς ἐπάτορα, *ibid.* 79
 Gamelio mensis, I, 175 (Lys. XVII. 5).
 Ganis, *vid.* Ganos.
 Ganos et Ganis, Thraciæ oppida *videntur* fuisse, II, 112 (Æschin. III. 82).
 Ganyctor, *vid.* Amphiphanes.
 Genealogiarum scriptores *memorantur*, Isocr. 225, 12.
 Genethlius, Demosthenis commentator, *cit.*, II, 586 (Schol. in Dem. 227, 24); II, 591 (Schol. in Dem. 223, 1); II, 607 (Schol. in Dem. 341, 13); II, 626 (Schol. in Dem. 387, 12); II, 695 (Schol. in Dem. 593, 24).
 Γεννηται, *vid.* Adoptatio.
 Geometria apud Ægyptios, Isocr. 145, 27; quid de hac disciplina vulgus sentiat, Isocr. 235, 50 *sqq.* Geometria in puerorum institutionem recepta, Isocr. 152, 53.
 Geophania; metalla in Samo ita vocata *memorantur*, II, 454 (Din. frg. 10).
 Geranla mons, I, 104 (Lys. II. 49).
 Γέροντες, γερουσία, *vid.* Lacedæmonii, Instituta.
 Geryonis boves, II, 503 (Schol. ad Æschin. II. 40).
 Γῆς ἀναξαρτής, Isocr. 186, 33.
 Gigantomachia *memoratur*, Isocr. 139, 22.
 Glaucetas, Calliæ Chalcidensis legatus, II, 113 (Æschin. III. 91).
 Glaucippus, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
 Glaucippus, archon Atheniensis, I, 227 (Lys. XXXII. *argum.*); I, 191 (Lys. XXI. 1).
 Glaucis, *vid.* Glaucolhea.
 Glauco, Timæi filius, Cholargensis, II, 41 (Æschin. I. 62. 65. 66).
 Glauco *quidam* Atheniensis, I, 309 *sqq.* (Is. XI. *vid.* *argum.*).
 Glaucis filia Calliæ nupta, I, 69 (And. I. 186).
 Glauco; Lysiae or. adv. Glauconem de Dicaeogenis hereditate, *fragmenta estant*, II, 265 *sq.*
 Glaucolhea, vel ut alii Glaucis, mater Æschini oratoris, quam dicunt primum ad Calamiti heroum prostitisse, II, 489 (Vita Æschin. I); thiasos instituisse et Empusa vocata esse fertur, II, 499 (Vita Æschin. II).
 Glaucus Acharnensis, II, 77 (Æschin. II. 78).
 Glaucus, vetus ille pugil, II, 131 (Æschin. III. 189).
 Glycera, Thalassidis filia, *memoratur*, incertum an ea quæ cum Harpalo erat, II, 418 (Hyper. frg. 158).
 Γλαυκίον, *vid.* Fullonia.
 Guiphonides, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
 Gnodijs, Dinarchi or. c. Gnod. de pecuniis Harpalis *memoratur*, II, 450 (XXIII.).
 Gnomici poetæ, *qui sint*, Isocr. 14, 2 *sqq.*
 Gnosidemus, Charigenis filius, Orites, II, 114 (Æschin. III. 103 *sq.*).
 Gorgias Leontinus, in Thessalia commoratus diutissime vixit; ob causas quæ *explicantur*, omnium sophistarum ditissimus evasit, sed mille tantum numos aureos reliquit, Isocr. 221, 47 *sqq.* Gorgias et Thrasymachus, et Tisias et Corax primi rhetoricas τέχνας conscripserunt, II, 488 (Schol. ad Isocr. c. Sophist. § 19). Gorgiam imitatus est Isocrates, II, 482 (Vita Isocr.). Gorgiam vituperavit Isocrates, II, 484 (Isocr. orr. hypothes. X.). Gorgias nihil in rerum natura esse dixit, quod sit, Isocr. 132, 40; *cf.* Isocr. 236, 45.

Gorgippo Pontico tyranno æream statuam in foro erigendam decrevit Demosthenes, II, 162 (Din. I. 43).
 Gorgo aurea, II, 18 (Euripidis Erechthei *fragm.*)
 Gorgonium, i. e. *Minervæ scutum*, Philurgus quidam surripuit, Isocr. 267, 31.
 Gorgopas, dux Lacedæmonius, in Ægina interfectus a Chabria, II, 650 (Schol. in Dem. 479, 25).
 Græcorum alii Atheniensibus, alii Lacedæmonii dediti videntur, secundum rerum publicarum formas plerique distincti, Isocr. 26, 32 *sqq.* Græcorum nomen non jam gentis, sed rationis esse, *cur videatur*, Isocr. 31, 16. Græci a Cnido Sinopen usque Asiam colunt, Isocr. 47, 15. Græcorum civitates quæ sint *præstantissimæ* quatuor, Isocr. 55, 49, *sqq.* Græcos beneficis sibi adjungere, imperium in Macedones exercere, barbaris quam plurimis dominari *Philippum jubet Isocrates*, 73, 15 *sqq.* Græciæ civitates et barbaricæ gentes omnes primo regibus parebant, Isocr. 166, 11 *sq.* Græciæ status qualis fuerit post Antalcideam pacem *exponitur, præsertim quæ fuerit agendi ratio Lacedæmoniorum erga socios; porro Lacedæmonios et Athenienses ad reconciliatorem et ad evertendam Persarum dominationem Isocrates exhortatur*, 38, 26 usque ad *finem Panegyrici*. Græciæ status miserabilis, sævitiæ præsertim mercenariorum militum, *deplorantur*, Isocr. 297, 34 *sqq.*
 Γραμματεῖον, tabulæ, Isocr. 254, 51; 255, 4, 17.
 Γραμματεὺς, II, 30 (Æschin. I. 2); II, 100 (Æschin. III. 15).
 Grammatica, puerilis institutionis pars, Isocr. 236, 32.
 Gregorii Nazianzeni præfatio in Sanct. Basilium *memoratur*, II, 538 (Schol. in Dem. 18, 2: ἐπὶ πολλῶν μὲν ἂν τις). *Cf.* cognomine Theologus, II, 585 (Schol. in Dem. 227, 1); II, 633 (Schol. in Dem. 413, 10); II, 646 (Schol. in Dem. 468, 29).
 Gryllus, Xenophontis Socratici filius, in prælio ad Mantineam occubuit, II, 409 (Hyper. frg. 126); *cf.* II, 458 (Din. frg. 45). Gryllus et Diodorus, Xenophontis filii, Dioscuro vocati sunt, II, 467 (Din. frg. 114). Grylli laudatio ab Isocrate scripta *memoratur*, II, 318.
 Gylippus Lacedæmonius, Syracosis quæ *gesserit*, Isocr. 81, 18 *sqq.*
 Gylo Ceramensis, maternus Demosthenis oratoris avus, II, 128 (Æschin. III. 171 *sq.*); *ejus vita narratur*, II, 523 (Vita Demosth.); II, 525 (Vita Demosth. II).
 Gymnasiarchæ, magistratus Athenienses palæstrarum curam gerentes, II, 31 (Æsch. I. 12). Gymnasiarchia in demo fungi, I, 248 (Is. II, 42); *cf.* s. vv. Atheniensis respublica et Ludi publici.
 Gymnasium: jaculandi exercitio, I, 13 *sqq.* *Adde* Musea et Hermæa; *cf.* Educatio.
 Gymnici ludi, Isocr. 24, 41; Isocr. 121, 8; *cf.* s. v. Ludi publici.

H.

Habron Batensis, Calliæ pater, II, 459 (Din. frg. 54).
 Hagnias ejusque in legatione collegæ a Lacedæmonii capti et interfecti esse *feruntur*, II, 332 (Is. frg. 57).
 Hagnias, Atheniensis; Isæi de Hagnias hereditate oratio, I, 309 *sqq.* *vid.* *argum.*
 Hagnodorus Amphitropæensis, Critiæ trigintaviri affinis, I, 157 (Lys. XIII. 55).
 Hagnon Atheniensis, in loco qui vocabatur Novemviciæ, Amphipolim urbem condidit, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31).
 Hagnon et Hagnothens, Thrasippo nati, Athenienses, I, 261 *sqq.* (Is. IV. *cf.* *argument. et* § 27).
 Hagnonides, orator Atheniensis, accusatus quod pecuniam ab Harpalo acceperit, II, 407 (Hyper. frg. 114. D).

- Hagnothens, *vid.* Hagnon.
Hagnothens; Iasi or. pro Calydone adv. Hagnothem de vi memoratur, II, 335. frg. 75.
Ἁγνόσιος, II, 91 (*Æschin.* II. 155).
Ἁλῆσι, Halæ pagus Atticæ, II, 147 (*Æschin.* Epist. V. 6).
Haliartus, Boeotiae urbs, I, 172 (Lys. XVI. 13); pugna ad Haliartum, II, 557 (Schol. in Dem. 44, 27).
Halicarnassenses, injuria affecti ab Ergocle, Atheniensium duce, I, 215 sq. (Lys. XXVIII. 12. 17).
Ἁλιμόσιος, Halimus est pagus Atticæ, II, 375 (Hyper. I. 3); II, 459 (Din. frg. 56).
Halirrhothius, Neptuni filius. Neptunus de Halirrhothio cum Marte in Areopago disceptavit, II, 152 (*Æschin.* ep. XI. 8); II, 169 (Din. I. 87).
Halonesum insulam e regione Thraciæ sitam Atheniensibus ademittit Sostratus pirata, quem depugnavit Philippus, II, 562 (Schol. in Dem. 77, 6); *cfr.* II, 112 (*Æschin.* III. 83); II, 526 (Vita Demosth. II). Halonesitis adversatur Demades, II, 442 (*Demad.* frg. 12).
Halus, Thessaliæ urbs; Halensium et Pharsaliorum controversia, II, 573 (Schol. in Dem. 152, 4); II, 613 (Schol. in Dem. 352, 17).
Halys amnis, intra quem Persæ cum exercitu post Cimonæas victorias non descendebant, Isocr. 100, 18; Isocr. 44, 27; Isocr. 157, 30; *cfr.* Persæ.
Ἁμικποι, *vid.* Militaris res.
Harmodius et Aristogiton, II, 262 (Lys. frg. 37. 39. 40).
Harmodii et Aristogitonis fides mutua ex amore orta fertur, II, 52 (*Æschin.* I. 132); *cfr.* II, 54 (*ibid.* 140); honores eorum posteris habiti, II, 670 (Schol. in Dem. 534, 24); II, 165 (Din. I. 63); I, 273 (Is. V. 47). *Athenienses jurant*: Si quis tyrannum occiderit et occubuerit, ornabo ipsamque ejusque liberos, perinde ac Harmodium cum Aristogitone, *etc.*, I, 64 (And. I. 98).
Harmodius; Lysias (*vel* potius Iphicratis) orationis adv. Harmodium de donis Iphicrati datis *fragmenta exstant, argumentum explanatur*, II, 260 sqq.; Iphicratis dictum in eum *refertur*, qui a vetere illo Harmodio genus duceret, II, 260 (*ibid.* frg. 34. 40).
Harmodius, Proxeni filius, Dicæogenis frater, Atheniensis, I, 267 (Is. V. 11).
Harmodius quidam Atheniensis, I, 97 (Lys. I. 41).
Harmostes Laconici urbis impositi, qualia perpetrarint, Isocr. 39, 46 sqq.; 40, 44; qui fuerit hic magistratus, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 77).
Harpalus cum pecuniis Athenas confugit, II, 526 (Vita Demosth. II). Harpali pecuniarum causa *agitur* in Dinarchi orationibus contra Demosthenem, II, 155, Aristogitonem, II, 174, et Philoclem, II, 178. Demosthenes decretum scripserat, ut pecunia cum Harpalo allata Alexandro custodiretur, II, 169 (Din. J. 89); eodem auctore (*cfr.* II, 401. Hyp. frg. 106. B) Areopagiticus senatus inquisitione facta eorum, qui pecunias acceperint, nomina defert, II, 155 (*ibid.* I. 3); II, 156 (*ibid.* 7 sqq.); II, 157 (*ibid.* 15); II, 165 (*ibid.* 61); II, 166 (*ibid.* 68); talenta sexaginta quatuor jam comperta sunt, II, 170; decem oratores in hac causa accusant, II, 176 (Din. II. 6); Harpalus munera sua palam profusus non est, II, 178 (Din. II. 23). De Harpali causa *cfr.* frgm. Hyperideæ or. contra Demosthenem, II, 397 sqq.; septingenta talenta apportare se et in arcem ferre dixerat, sed trecenta et quinquaginta solum reperta sunt, *ibid.* frg. 101 A. B. C. *et* frg. 105 B. Dinarchi or. suppositicia *memoratur*, de non tradendo in Alexandri potestatem Harpalo, II, 451 (XL.). Harpalus Glyceram meretricem secum habuit, II, 418 (Hyper. frg. 158). Harpalus in carcere mortuus, II, 521 (Vita De-
- mosth.). Dinarchæ orr. in Harpalia causa habitæ *memoratur*, II, 450 (XXII. XXIII. XXIV.). Hyperidis or. pro Harpalo *cit.*, II, 389. frg. 49.
Harpocratio *cit.*, II, 507 (Schol. ad *Æschin.* II. 124).
Ἑδδομάδες, *vid.* Nomen.
Hecates insula, ante Delum sita, a nonnullis Præmettiche dicta, cujus nominis ratio *refertur*, II, 367 (Lyc. frg. 81).
Hecatombæon mensis, II, 432 (Hyper. frg. 273); idem ac Martius, II, 589 (Schol. in Dem. 235, 2); idem qui Aprilis, II, 599 (Schol. in Dem. 273, 1); II, 717 (Schol. in Dem. 707, 17); vocatur etiam Cronius mensis, II, 549 (Schol. in Dem. 29, 27). Hecatombæon mensis, triginta dierum, primus mensis novo Regi sacrorum, I, 46 (Ant. VI. 44).
Hecatommus, Cariae præses, quo animo sit in Græcos, Isocr. 47, 13.
Hedyle liberta. Dinarchi or. contra Hed. de neglecto patrocinio *cit.*, II, 464.
Hedylum, montis nomen in Bœotia, II, 626 (Schol. in Dem. 387, 11).
Hedyto (Clyto?), mater Isocratis rhetoris, II, 481 (Vita Isocr.).
Hegelochus. Dinarchi or. pro Heg. (*aut* contra Heg.) de filia herede *cit.*, II, 465. frg. 98.
Hegemon Atheniensis, Andocidis amicus, I, 68 (And. I. 122).
Hegemon, Dlogitonis gener, I, 229 (Lys. XXXII. 12).
Hegemon, Euctemonis filius, Cephisiensis, I, 275 (Is. VI. 10).
Hegemon *quidam* Atheniensis, I, 319 (Is. XII. 6).
Hegemon, orator Atheniensis, munera a Philippo accepit et dives factus Berrhææ deget, II, 153 (*Æschin.* ep. XII. 8). Hegemonis lex de custodiis (ἀντιγραφείας) magistratu, II, 102 (*Æschin.* III. 25).
Hegemone, dea, *testis invocatur* in jurejurando ephæborum, I, 14 (Lyc. I. 77).
Hegesander, Diphili filius, Stiriensis (Suniensis, II. 41. *Æschin.* I. 63) *appellatur*, II, 42 (*Æschin.* I. 68); II, 39 (*Æschin.* I. 55); erat frater Hegesippi μισοδίκου, II, 495 (Schol. ad l. c.); Minervæ quæstor constitutus, una cum Timarcho mille drachmas furatus est, II, 48 (*Æschin.* I. 110); Leodamantis scortum olim fuit, II, 49 (*ibid.* 111); pro quæstore cum Timomacho Acharnensi navigaverat, II, 39 sqq. (*Æsch.* I. 55 sqq.); II, 46 (*ibid.* 95); Aristophontem Atheniensem oppugnat, II, 41 (*ibid.* 64).
Hegesander; Lysias or. de Hegesandri hereditate *cit.*, II, 273.
Hegesippus orator, μισοδίκου (Stiriensis *vel* Suniensis, *vid.* Hegesander), Hegesandri frater, II, 495 (Schol. ad *Æschin.* I. 55); II, 41 (*Æschin.* I. 64); II, 42 (*ibid.* 71); II, 48 (*ibid.* 110); cur Crobylus cognominatus fuerit, *refertur*, II, 495 (Schol. ad *Æschin.* I. 64 *et* 71); Phocensium societatem suaserat, II, 118 (*Æschin.* III. 118); Philippo pacem petenti obstitit, II, 617 (Schol. in Dem. 364, 1). Hegesippi orationem esse de fœdere Alexandrino nonnulli dicunt, II, 583 (Schol. in Dem. 211, 1). Hegesippus capite diminutus a Xenoclido in Macedonia excipitur, II, 639 (Schol. in Dem. 447, 11).
Hegesippus *quidam* Erchiensis, I, 320 (Is. XII. 12. *cfr.* argum.).
Hegesileos, Eubuli consobrinus, dux ab Atheniensibus ad Plutarchum in Eubœam missus, quod populum deceperit, damnatus est, II, 636 (Schol. in Dem. 434, 14).
Helenæ laudatio ab Isocrate conscripta, Isocr. 132 sqq.; Helenæ laudatio ab alio quodam scripta *cit.*, 134,

- 5 *sqq.*; solius hujus mulieris pater vocari voluit Jupiter, *ibid.* 22; dum immatura adhuc esset et oraculum Delphicum exspectaret parentes, Theseus eam vi raptam Aphidnam perduxit, *ibid.* 34 *sqq.* Post Thesei descensum ad inferos Lacedæmonem reversa cum jam nubilis esset, universi reges illius temporis et principes urbium ad eam profecti sunt petendi gratia; congressi autem fidem inter se mutuo dederunt se omnino adjuvatos eum, qui connubio illius potiretur, 137, 29 *sqq.* Deabus de præstantia formæ litigantibus, Alexandro arbitro delecto conjugium Helenæ pollicetur Venus, *ibid.* 44 *sqq.* Ex bello Troico de Helena moto nonnulla memorantur, 138, 41 *sqq.*; 139, 10 *sqq.* Immortalitatem et potestatem divinam consecuta fratres, qui fato jam concesserant, inter deos refulsit, Menelaum esse interitu Pelopidarum eripuit, mortalem ejus sortem divinitate mutavit, eumque contubernalem sibi et assessorem in omne ævum constituit: quibus, non ut heroibus, sed utrique ut divis, in hunc usque diem Therapnis in Laconia patrio ritu sacra faciunt, 140, 28 *sqq.* Stesichori oda in Helenam et palinodia memorantur, *ibid.* 48 *sqq.* Homeridarum quidam aiunt eam noctu Homero astitisse ac mandasse, ut de rebus ad Trojam gestis scriberet, *ibid.* 53 *sqq.* — Helenæ data erat a patre eligendi viri potestas, II, 315 (Polycr. fr. 17). Helenæ raptus narratur, II, 199 (Alcidam. Ul. 4). Helenæ laudatio a Gorgia scripta, II, 206 *sqq.*; de genere ejus *exponitur*, *ibid.* § 2. Helenæ laudatio, ab Anaximene scripta, *memoratur*, II, 449.
- Heliera**, judicium, II, 395 (Lys. frg. 319); unde nomen duxerit, *memoratur*, II, 717 (Schol. in Dem. 706, 25). Helixia Theasmothetarum, I, 52 (And. I. 28); I, 42 (Ant. VI. 21). Ἡλίαια et ἡλιασις, *quid*, II, 266 (Lys. frg. 63).
- Hellenicus**, *cit.*, II, 595 (Schol. in Dem. 262, 17). Ἑλληνοδικαί, II, 146 (Æschin. Epist. IV. 5); quot quibusque temporibus fuerint, *refertur*, II, 413 (Hyper. frg. 140).
- Hellenotimæ** Athenienses, in suspicionem furti adducti injuste perierunt, I, 34 (Ant. V. 69, 70).
- Hellespontus**, ponte junctus a Xerxe, *Isocr.* 36, 36. Hellespontica clades *Atheniensium* ad *Ægos flumen*, *Isocr.* 41, 4; 113, 1; *cfr.* *Isocr.* 60, 16; 163, 22; 267, 42; I, 105 (Lys. II. 58); I, 192 (Lys. XXI. 11).
- Helotes** *memorantur*, *Isocr.* 164, 3. Helotibus quibusdam servire dicuntur λακωνίζοντες, *Isocr.* 40, 3. Helotas in Messena instaurata Thebani volunt collocare, *Isocr.* 77, 21.
- Helus** Mytilenæus, maleficii et homicidii accusatus, *cavsam dicit* in oratione Antiphontea, I, 24 *sqq.* *vid.* argumentum; *de patre ejus quædam memorantur*, I, 35 (*ibid.* 74 *sqq.*).
- Ἐνδεξα (οί), I, 35 (Ant. V. 70); I, 165 (Lys. XIV. 17); II, 176 (Din. II. 13, 14); II, 32 (Æschin. I. 16); II, 701 (Schol. in Dem. 601, 17, 26). Ἐνδεξα (τῶν) tabulæ facinorosos horumque duces continent, *Isocr.* 232, 41; ad hos deferuntur αἱ ἀπαγωγὰ ἐν' αὐτοφώρῳ, I, 161 (Lys. XIII. 86); *cfr.* II, 376 (Hyper. I. 6); λακωνιῶν et ἀνδραποδιῶν dicunt, I, 134 (Lys. X. 10); I, 137 (Lys. XI. 5); undecimviri et polemarchus inducunt λιποταξίου δίνας, I, 169 (Lys. XV. 3); εὐθύνας dicunt, I, 135 (Lys. X. 16). Undecimviri *quidam* publice condemnati, et supplicio affecti, *cfr.* I, 265 (Is. IV. 28). Undecimviri iudicabant in judicio quod vocabatur Παράβυστον, II, 227 (Antiph. frgm. 41); II, 305 (Hyper. frg. 319).
- Ἐνν καὶ νέα, *quid*, II, 425 (Hyper. frg. 207).
- Hephestia**, Lemni insulæ oppidum, II, 382 (Hyper. frg. 7); II, 417 (Hyper. frg. 155, 13).
- Hephestiadarum pagus, *cfr.* I, 299 (Is. IX. 5). Hephestodorus, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Heraclea**, *vid.* Perinthus.
- Heracleum**, *vid.* Hercules.
- Heraclidarum** reditus *qui dicitur* in Peloponnesum, *narratur*, *Isocr.* 76, 40—76, 26. Heraclidæ Naupacto urbi nomen dederunt, II, 566 (Schol. in Dem. 120, 1). *Adde* Herculis liberi.
- Heraclitus** philosophus *memoratur*, II, 475 (Dem. Phal. frg. 1).
- Hæreum** munimentum, in Thracia, II, 548 (Schol. in Dem. 29, 22).
- Herculis** certaminibus morum præstantia æternum gloriæ decus impertivit, *Isocr.* 1, 47; Eurystheo imperante boves ex Erythea abegit, mala Hesperidum attulit, Cerberum adduxit, *ibid.* 30 *sqq.*; 135, 30 *sqq.*; Tyndareum regno pulsum restituerat, ob quod beneficium Lacedæmonem ab illo dono accepit, *Isocr.* 76, 5 *sqq.* Bobus ex Erythea abactis a Neleo et ejus filiis, Nestore excepto, spoliatus quem urbe potitus esset, illos quidem interfecit, Nestoris autem fidei oppidum commisit; *ibid.* 10 *sqq.*; Trojam paucioribus diebus quam posteri annis cepit, utriusque continentis reges occidit, columnas Hercules tropæum de barbaris et ditionis Græcorum limites constituit, *Isocr.* 67, 21 *sqq.* Hercules socius in expeditione contra Laomedonta suscepta Telamon erat, *Isocr.* 123, 6. Hercules ab Aleo Tegese rege hospitio exceptus ex filia ejus Auge Teleplum procreat, II, 199 (Alcidam. Ul. 4); Orphei discipulus *vocatur*, II, 200 (Alcidam. Ul. 5); Linum occidit, II, 200 (Alcidam. Ul. 5). Hercules encomium, a Caucalo scriptum *cit.*; Hercules certamen cum Lepreo *narratur*, II, 347 (Cauc. frg. 1); Ceropeus Ligyes raptu boum Geryonis castigavit, II, 503 (Schol. ad Æschin. II. 40). Herculi certaminibus in Thermopylis fatigato aquas calidas prodidit Minerva, II, 557 (Schol. in Dem. 44, 24); fertur Busridem interfecisse, constat autem Perseo quatuor ætatibus Herculeum esse junioem, Busridem vero plus quam ducentis annis senioem, *Isocr.* 147, 14 *sqq.*; primus Olympicos ludos instituit, I, 232 (Lys. XXXIII. 1); Macedonum regum generis auctor (*Isocr.* 74, 46), Argis oriundus, a Thebanis præter ceteros deos colitur; immortalitatis adjutricem habuit Atheniensium civitatem; liberis ejus Lacedæmonii regnum et imperium in omne tempus dederunt, Athenienses eos sustentarant contra Eurysthei potentiam, *Isocr.* 56, 6 *sqq.*; *quasi Græcorum progenitorum Cyro Asiæ opponitur*, *Isocr.* 70, 21. Hercules facinora Thesei *comparantur*, *Isocr.* 135, 19 *sqq.*; *Isocr.* 71, 51 *sqq.* Jovis filius, ob virtutem immortalitate donatus est, *Isocr.* 8, 4; 75, 18; 70, 21. Hercules thiasii, I, 303 (Is. IX. 30). Heracleum in Diomiti, pago Attico, *commemoratur*, II, 413 (Hyper. frg. 143). Hercules insaniens, *proverbialiter dictum*, II, 416 (Hyper. frg. 155, 6). *Adde* Musea et Cynosarges.
- Hercule defuncto, liberi ejus Eurystheum fugientes Athenas accedunt; Eurystheus supplices deposcens repulsam fert ejusque exercitus ab Atheniensibus profugatur, I, 99, *sq.* (Lys. II. 11 *sqq.*); *Isocr.* 31, 47; 32, 2, 16 *sqq.*; 33, 7 *sqq.*; 136, 28 *sqq.*; 177, 14 *sqq.*; II, 541 (Schol. in Dem. 19, 25); II, 188 (Lesb. II). Hercules liberi, in Peloponnesum reversi, Argis et Lacedæmone et Messena occupatis, Spartæ conditores extiterunt, *Isocr.* 32, 38 *sqq.*; *Isocr.* 75, 48—76, 26.
- Herculis** columnæ, *Isocr.* 67, 21; 185, 20.
- Heres**, jus hereditarium; *de hereditatibus agunt Isæ orr. undecim priores*, II, 236 *sqq.* Omnibus licet here-

ditates quorumcumque quo quisque titulo velit petere, I, 262 (Is. IV. 11); *cfr.* I, 274 (Is. VI. 3); I, 314 (Is. XI. 25); κληρὸς ἐπίδικος, ἀνεπίδικος, *ibid.* 4; I, 280 (Is. VI. 46); I, 281 (*ibid.* 52); I, 283 (Is. VII. 3); hereditatam et pupillarum heredum causæ ad archontem pertinent, et de civibus agitur, ad polemarchum, si de inquilinis, II, 323 (Is. frg. 4); de hereditatibus puellive orbis contenturi certam pecuniam deponebant, παρακαταβολὴν dictam, II, 412 (Hyper. frg. 137); lex jubet eadem de re eodemque ex titulo litigantibus unum poni cadiscum et unumquemque suam petere portionem, I, 313 (Is. XI. 21. 23); κλήρον ἀμφισθητεῖν κατ' ἀρχαιοτάτην, — κατὰ δόσον, I, 268 (Is. V. 14. 16); *cfr.* I, 283 (Is. IV. 15. 16. 17); quicumque liberos legitimos reliquerint, eorum liberi haud tenentur bona paterna in jure petere, et si quis eos e suis per vim ejecerit, apud archontem reus agi potest per εἰσαγγέλιας actionem; si qui autem per testamentum adoptati fuerint, illos oportet operam dare, ut bona sibi legata a iudicibus adjudicentur; item omnibus licet fratrum hereditates in jure petere (ἐπιδικάζεσθαι, *cfr.* ἐπιδικασία s. v. Juris notioῶν.), I, 257 sq. (*ibid.* 58-63); *exemplis probatur*, in consanguinitate non collaterales aliquem proprius attingere quam descendentes, I, 295 (Is. VIII. 30. 31. 33. 34); consanguinitatis gradus, qui in hereditate capessenda sese excipiunt, *ex ordine enumerantur*, I, 309 (Is. XI. 1. 2); I, 311 (*ibid.* 11, *legis verba referuntur*); lex edicit: si qui frater duarum sororum ex iisdem parentibus natus sine prole decesserit nulloque scripto testamento, tum sequi partibus hereditatem ejus cernere sororemque alteram adhuc superstitem alteriusque vita defunctæ filium, I, 286 (Is. VII. 19); *porro*: potiores oportere mares esse et maribus natos, dummodo hi mares ex iisdem prognati sint, etiam si mares illi gradu consanguinitatis longius distent quam feminæ, *ibid.* (§ 20. *cfr.* § 22); leges edicunt ut liberi omnes rite nati æquali jure in heriscundo patrimonio gaudeant, I, 277 (Is. VI. 25); lex edicit neque spurio neque spuria consanguinitatem esse neque sacris in rebus, neque in civilibus inde ab Euclide archonte, I, 280 (Is. VI. 47); *cfr.* I, 297 (Is. VIII. 43); *voletia, quid*, II, 277 (Lys. frg. 138); *cfr.* II, 384 (Hyper. frg. 21); filia spuria *elocatur* a filio adoptivo, addita dote exigua, *cfr.* I, 256 (*ibid.* 49. 51. 52); de puella herede *cfr.* II, 337 (Is. frg. 83); filiam ἐπικληρὸν proximis cognatus, vel filius adoptivus, adjudicandam sibi curat, liberorum ab ea procreatorum universa aliquando futura est avita hereditas, quam ephoborum biennium excesserint, I, 292 (Is. VIII. 31); II, 428 (Hyper. frg. 231); *cfr.* I, 256 (Is. III. 50); I, 259 (*ibid.* 73); I, 258 (*ibid.* 63); I, 259 (*ibid.* 73); leges edicunt, ut mulieres elocatae, quum pater earum decesserit, nulla prole mascula legitima relicta, proximis genere in matrimonium a iudicibus adjudicentur, I, 258 (*ibid.* 64); filiæ ἐπικληρῶν, quam quis hereditate paterna exuere conetur, succurrere volenti cuique licet, εἰσαγγέλιας actione ad archontem delata, I, 255 (*ibid.* 45 sqq.); I, 257 (*ibid.* 58); lex de herede instituendo *refertur*, I, 244 (Is. II. 13); quibus filiæ sunt legitime quæsitæ, eorum nulli per leges licet neque filium instituere neque honorum partem alicui legare nisi cum filiabus, I, 255 (Is. III. 41. 42); I, 258 (*ibid.* 68); lex edicit, si cui, qui adoptasset aliquem, postmodum liberi nascentur, fas esse ut adoptatus cum genuinis liberis parem ratam portionem hereditatis sortiatur, I, 282 (Is. VI. 63); qui alienam in domum emancipatus est, domus, unde erat emancipatus, hereditatem adire non potest, nisi potquam ex formula juris in primigeniam domum rediit, I, 298 (Is. IX. 2) *et* I, 303 (*ibid.* 33); I, 305 (Is. X. 4); matris nemo est emancipatus, sed perinde servat quisque

matrem suam et hereditatis maternæ jus, sive in domo paterna manet, sive in alienam emancipatur, I, 287 (Is. VII. 24. 25); de hereditate per donationem ex testamento *cfr.* Isæi orat. de Nicostr. hered., I, 261 sqq.; quicumque bona ex titulo donationis testamentariæ petens causa ceciderit, ad multam pro rata condemnatur, I, 262 (*ibid.* 11).

Hermæ, *quid*, II, 516 (Schol. ad Æschin. III. 183); II, 654 (Schol. in Dem. 491, 4). Hermis sacrificare significat κλισίαν τὰς ἀγνάδας, II, 669 (Schol. in Dem. 530, 21). Hermæ Athenis a Pœcile et Regia portica sunt, II, 411 (Hyper. frg. 134); *de Hermis varia afferuntur aliunde petita, ibid.* Hermæ triecpes juxta viam, quæ Hestiazam ducit, *memoratur*, II, 332 (Is. frg. 55). Hermarum (*cod.* Ἐρμαίων) stoa Athenis *memoratur*, II, 227 (Antipli. frgm. 37); quo loco sunt Hermæ lapidei tres victoribus ad Strymonem positæ cum inscriptionibus, quæ *citantur*, II, 130 (Æschin. III. 183 sqq.).

Hermæ, *loci nomen* in Decelensi demo, I, 198 (Lys. XXIII. 3).

Hermæ in palæstris celebrari solita, II, 31 (Æschin. I. 10. 12. *cfr.* Schol. p. 492).

Hermæus unguentarius, II, 253 (Lys. frg. 1).

Hermagoras ὁ τεχνικός *cit.*, II, 708 (Schol. in Dem. 623, 17).

Ἐρμηκ, vocatur placentæ genus, et potionis modus, II, 685 (Schol. in Dem. 562, 14).

Hermias, portus curator; defensio ei scripta a Dinarcho (*vel* alio quodam) *memoratur*, II, 451 (XXXVII.); *cfr.* II, 473 (Menesechm. III.).

Hermias eunuchus, Atarnææ dominus, expulsus a rege Persarum, quod cum Philippo faceret, II, 570 (Schol. in Dem. 139).

Hermippus *cit.*, II, 483 (Isocr. orr. hypothes. II); *ibid.* (hypothes. V); II, 490 (Vita Æschin. III.).

Hermo *quidam*, II, 269 (Lys. frg. 85); II, 326 (Is. frg. 18).

Hermo; Isæi or. adv. Herm. de sponsione; *frgmm. exstant*, II, 331.

Hermocopidarum causa *accurate narratur*, I, 54 sqq. (And. I. 36 sqq.); I, 74 (And. II. 7. 8); II, 274 (Lys. frg. 116); I, 118 (Lys. VI. 11. 12).

Hermocrates, Dionysii senioris pater, II, 660 (Schol. in Dem. 506, 82).

Hermocrates (*vel* Hermochares) Milesius, Cardiam urbem in Chersoneso condidit, II, 561 (Schol. in Dem. 63, 16).

Hermocrates *quidam*, II, 331 (Is. frg. 49).

Hermogenes *cit.*, II, 554 (Schol. in Dem. IV); II, 562 (Schol. in Dem. 76, 1); II, 563 (Schol. in Dem. 90, 6); II, 592 (Schol. in Dem. 248, 21); II, 616 (Schol. in Dem. 361, 19); II, 620 (Schol. in Dem. 373, 22); II, 621 (*ibid.* 373, 25); II, 660 (Schol. in Dem. XXI); II, 691 (Schol. in Dem. 576, 15); II, 722 (*ibid.* 722, 12); II, 736 (*ibid.* 1257, 4); ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδεῶν, II, 597 (Schol. in Dem. 269, 9); ἐν τῷ γ' τόμῳ τῶν εὐράτων, II, 617 (Schol. in Dem. 363, 27).

Herodes; Antiphontis de neco Herodis oratio, I, 24 sqq. cum argumento; *cfr.* II, 222.

Herodianus *cit.*, II, 683 (Schol. in Dem. 558, 16).

Herodotus *cit.*, II, 516 (Schol. ad Æschin. III. 177); II, 563 (Schol. in Dem. 86, 14); II, 699 (*ibid.* 598, 20); II, 738 (*ibid.* 1452, 20). Herodoti genus narrationis, *quale*, II, 583 (Schol. in Dem. 211, 1).

Heroes, II, 165 (Din. I. 64). Herois medicî nomen proprium erat Aristomachus, II, 634 (Schol. in Dem. 419, 22). Heroes ἐπώνυμοι, *vid.* Eponymi heroes.

Hersa, Cecropis filia, II, 637 (Schol. in Dem. 438, 15. 17.)

- Hesiodus. De Hesiodo disserentes sophistae *inducuntur*, Isocr. 151, 48; *cf.* 153, 52 *sqq.* Hesiodi poemata, *qualia*, Isocr. 14, 9. Hesiodi mors *enarratur*, II, 316 (Alcidam. fr. 4).
Cit., II, 52 (*Æschin.* I. 129); II, 86 (*Æschin.* II. 144); II, 91 (*Æschin.* II. 158); II, 121 (*Æschin.* III. 135); II, 391. fr. 61 (*ἔργα υἱῶν*); II, 481 (Vita Isocr.); II, 483 (argum. Isocr. or. ad Demonicum); II, 483 (*ibid.*).
Hesiodus, famuli nomen, II, 284 (Lys. fr. 173).
Hesperidum mala, Isocr. 135, 32.
**Ἐστία βουλαία*, *vid.* Ara curialis.
Hestiza, demus Ægeidis tribus, II, 332 (Is. fr. 55.)
**Ἐταίραι*, *vid.* Meretrices.
Hicetas tibicen, Alcibiadi ejusque amicis sacra Eleusinia agentibus interfuisse indicatur, I, 50 (And. I. 12).
**Ἰκάρησιον θεῖον*, II, 47 (*Æschin.* I. 103); *Ἰκάρητις*, *quid*, II, 497 (Schol. ad I. c.); *cf.* II, 501 (Schol. ad *Æschin.* II. 15).
Hierax, legatus Amphipolita, II, 532 (Schol. in Dem. 11, 10).
Hierocles Hephæstides, I, 299 (Is. IX. 5 *sqq.*).
Hieronmemones, *qui dicerentur*, II, 600 (Schol. in Dem. 277, 6); *cf.* II, 117 (*Æschin.* III. 115); II, 118 (*ibid.* 116); II, 119 (*ibid.* 122, 124); II, 120 (*ibid.* 126, 127).
**Ἰερόν θεός*, *vid.* Sacer mons.
Hieronymus, Atheniensium prætor, II, 272 (Lys. fr. 121).
Hieronymus, qui Demostheni in Arcadia de bello contra Philippum peroranti advertebat, Isocratis discipulus, II, 609 (Schol. in Dem. 344, 8, 13); *cf.* II, 275 (Lys. fr. 121).
Hierum, locus ad Hellespontum, unde nomen duxerit, *narratur*, II, 646 (Schol. in Dem. 468, 10).
Hierophanta, I, 117 (Lys. VI. 54); I, 123 (*ibid.* 54); I, 278 (Is. VI. 33); II, 429 (Hyper. fr. 238). Hierophanta primus vocatus esse *fortur* ille qui sacra post reditum e bello ostenderat, II, 468 (Din. fr. 123).
Himeræus (*Demetrii Phalereti frater?*); Dinarchi or. c. Him. *cit.*, II, 459.
Hippaphesis meretrix, II, 281 (Lys. fr. 152).
**Ἰππαρχος*, I, 172 (Lys. XVI. 8); II, 180 (Din. III. 12); II, 417 (Hyper. fr. 155, 13); in comitiis suffragio creati, II, 99 (*Æschin.* III. 13).
Hipparchus, Pisistrati filius, *memoratur*, II, 364 (Lys. fr. 63); *cognomines quidam memorantur*, *ibid.*
Hipparchus, Timarchi filius, Atheniensis, proditoris accusatus, quum certamen deseruisset, imago ejus ex arce detracta et conflata est, nomen vero columnæ inscriptum, II, 22 (Lys. 117 *sqq.*).
Hipparmodorus Platæensis, I, 198 (Lys. XXIII. 5, 6).
Hippus: Hyperidis de Hippei hereditate orr. duæ *cit.*, II, 412.
Hippias, Pisistrati filius, a Megacle urbe ejicitur, II, 685 (Schol. in Dem. 561, 16).
Hippius rhetor, Isocratis socer, II, 481 (Vita Isocr.).
Hippias Thasius, a Trigintaviris arcessitus, quum indicia facere noluisset, tormentis cruciatus perit, I, 156 *sq.* (Lys. XIII. 54, 61).
Hippocles Atheniensis, ex his qui imperio potiti sunt cum Phidone et Eratosthene, ejecto Critiæ sodalilio, I, 144 (Lys. XII. 55).
Hippocrates, Pisistrati pater, Megacis adversarius, II, 685 (Schol. in Dem. 561, 15).
Hippocrates strategus, quem accusavit et reum peregit Antiphon orator, II, 222; Antiphonis or. contra Hippocratem *memoratur*, II, 225; Lysæ or. adv. Hippocratis filios *cit.*, II, 275. fr. 122; *ejusdem* adv. Hippocratem de verberibus, *ibid.* fr. 124 *sq.*
Hippodamium forum in Piræeo, I, 55 (And. I. 45).
Hippodamidas *quidam*, Isocr. 257, 10.
Hippolochides Atheniensis, I, 286 (Is. VII. 23).
Hippolyta, Amazonum regina, Thesei amore capta eum secuta eique nupta est, Isocr. 177, 11.
Hippolyti mors, II, 511 (Schol. ad *Æschin.* III. 13).
Hippomenes, *vid.* *Ἰππῶν ἄκρον καὶ κόρυς*.
Hipponicus, opibus primus inter Græcos *etc.*, generum dilexit Alcibiadem, Isocr. 248, 19 *sqq.*; II, 685 (Schol. Dem. 561, 19); domi sibi alere hominem piacularem dicebatur, quam famam de filio ejus Callia *interpretatur* Andocides, I, 69 (And. I. 130); ad Delium cecidit, I, 87 (And. IV. 13). *Conf.* Callias.
Hipponicus, Calliæ filius e Glauconis filia susceptus, I, 69 (And. I. 126); uxorem suam Alcibiadis filiam repudiat propterea quod cum Alcibiade *minore*, ipsius fratre, incestum commiserit, I, 166 (Lys. XIV. 28).
Hipponicus Cyprius, Democlei pater, Isocratis familiaris, Isocr. I, 11; II, 483 (hypoth. Isocr. or. ad Dem.); quod vitæ genus instituit, Isocr. 2, 4 *sqq.*
Hipponicus *quidam*, II, 408 (Hyper. fr. 121).
Hippotheres; Lysæ or. adv. Hippotheresam *cit.*, II, 275. fr. 120 *sq.*
Hippothon, ex Atope et Neptuno natus, Hippothonidi tribui nomen dedit, II, 359 (Lys. fr. 32); II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12); II, 717 (*ibid.* 705, 19).
Hippothonis tribus Atticæ, I, 198 (Lys. XXIII. 2); II, 377 (Hyper. I, 16. *cf.* prolegg. p. 374); II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 76).
**Ἰπποπόδοι*, *vid.* s. v. Militaris res.
**Ἰπποπόδα*, *vid.* Hestiaz.
Histrio, *cf.* II, 67 (*Æschin.* II. 19); II, 559 (Schol. in Dem. 58, 15). Histronum mercedes *grandes*, Isocr. 222, 6. De chorentis peregrinis, *vid.* s. v. Peregrini.
**Ὀδοιποτοί*, *vid.* *Ἐσωπτιόν*.
Homeridarum quidam aiunt Helenam noctu Homero astitisse ac mandasse, ut de rebus ad Trojam gestis scriberet, Isocr. 140, 53. *sqq.*
Homerum honoraverunt Chii, quamvis civis non esset, II, 317 (Alcidam. fr. 5). Homeri genus a Musæo dedit Gorgias Leont., 221 (frgm. 23). Homeri poësis, *cur vulgo grata sit*, Isocr. 14, 45 *sqq.* *cf.* 46, 46 *sqq.* De Homero disserentes sophistae *inducuntur*, Isocr. 151, 48; *cf.* 153, 52 *sqq.* Homeri gloria incomparabilis, Isocr. 187, 22. Odysseam esse pulcrum humanæ vitæ speculum Alcidas dixit, II, 318 (Alcidam. fr. 10). Homeri carmina præ omnibus aliis poetis recitantur in Panathæneorum festo, II, 19 (Lys. I. 102). Homerus primus deos induxit hoc agentes, ut malos homines ipsorum facinoribus puniant, II, 727 (Schol. in Dem. 738, 11).
Homerus *cit.*, Ilias, I, v. 314; II, 492 (Schol. ad *Æschin.* I, 23).
v. 314; II, 554 (Schol. in Dem. IV).
Ilias, II, v. 37; II, 515 (Schol. ad *Æschin.* III. 156).
v. 202; II, 515 (Schol. ad *Æschin.* III. 161).
v. 503; II, 557 (Schol. in Dem. 44, 27).
v. 552 *sqq.*; II, 130 (*Æschin.* III. 185).
v. 557; II, 635 (Schol. in Dem. 420, 7).
v. 697; II, 568 (Schol. in Dem. 138, 26).
Ilias, IV, v. 437; II, 531 (Schol. in Dem. 10, 28).
Ilias, V, v. 122; II, 669 (Schol. in Dem. 530, 21).
v. 586; II, 535 (Schol. in Dem. 14, 27).
Ilias, VI, v. 524; II, 602 (Schol. in Dem. 300, 2);
II, 726 (Schol. in Dem. 1022, 23).
Ilias, VIII, v. 5 *sqq.*; II, 584 (Schol. in Dem. 226, 1).
v. 99; II, 591 (Schol. in Dem. 243, 3).
v. 266; II, 503 (Schol. ad *Æschin.* II, 40).
Ilias IX, v. 225; II, 555 (Schol. in Dem. 40, 3);

- v. 105; II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 21).
 v. 459; II, 631 (Schol. in Dem. 402, 29).
 v. 527; II, 515 (Schol. ad *Æschin.* III. 154).
 v. 699; II, 544 (Schol. in Dem. 23, 11).
Ilias, X, v. 294; II, 515 (Schol. ad *Æschin.* III. 164).
Ilias, XI, v. 547; II, 535 (Schol. in Dem. 14, 27).
Ilias, XV, v. 494 *sqq.*; II, 19 (Lyc. I. 103), *cum var. lect.*
Ilias, XVIII, v. 95 *sqq.*; II, 55 (*Æschin.* 150), *cum var. lect.*
 v. 324 *sqq.*; II, 54 (*Æschin.* I. 144).
 v. 334 *sqq.*; II, 55 (*Æschin.* I. 148).
Ilias XXIII, v. 77 *sqq.*; II, 55 (*Æschin.* I, 149), *cum var. lect.*
Odyseea, I, v. 111; II, 506 (Schol. ad *Æschin.* II. 112).
Odyseea, V, v. 306; II, 622 (Schol. in Dem. 374, 27).
 v. 402; II, 523 (*Vita Demosth.*).
Odyseea, X, v. 388; II, 444 (*Demad. frg.* 28).
 Honores: carrucha in Prytaneum vehi, coronari, cœnare cum prythanibus, I, 55 (And. I. 45). *Cetera vid. s. vv.* Atheniensis respublica; Coronæ; Prytaneum.
 Mopliatas, comes *Æschini* oratoris, II, 147 (*Æschin. Epist.* V. 2).
 Hormisium, mons in Bœotia super Orchomenum situs, II, 626 (Schol. in Dem. 387, 11).
 Horti, urba, *vid.* Κήποι.
 Hospitium; *ἑύια*, I, 177 (Lys. XIX. 12); phiala aurea, tessera loco data, I, 181 (Lys. XIX. 25).
 Hyacinthides, filia Hyacinthi Lacedæmonii, *memorantur*, II, 364 (Lys. frg. 67).
 Hybadæ, pagus Leontidis tribus, II, 288 (Lys. frg. 202).
 Hyccara, Siciliae oppidum, II, 384 (Hyper. frg. 17).
 *Ἰόβια, *i. e.* urnæ; a principibus senatus signatæ et a choregis obsignatæ et a quæstoribus in arce asservatæ, iudicum nomina continent, Isocr. 256, 20 *sqq.*
 Hygiænon; Hyperidis or. adv. Hygiænonem *cit.*, II, 425. frg. 207 *sq.*
 Hygiænon quidam, contra quem Euripides de bonorum permutatione causam dixerit, II, 316. *prolegg.*
 Hymeneus *quidam*, II, 297 (Lys. frg. 240).
 Hymni de Persicis bellis in festis cani solent, Isocr. 46, 43.
 Hyperacrii, factio Atheniensis, II, 685 (Schol. in Dem. 561, 16).
 Hyperbolus, demagogus, Isocr. III, 32; II, 228 (Antiph. frgm. 44); lucernas fabricabat, pater ejus nota inusta insignitus in publica officina argentaria servus esse *dicitur*, II, 248 (Andoc. frg. 6).
 Hyperborei, *vid.* Abaris.
 Hyperides orator, Isocratis discipulus, II, 481 (*Vita Isocr.*). Hyperides postulatus (a Dionda, II, 408. Hyper. XVIII) violatarum legum, quod post pugnam ad Chæroneam commissam lege promulgata jussisset inquilinos in civium numerum referri, servos libertate donari *etc.* (*cf.* II, 7. Lyc. I. 36 *sq.*), defendit se contra Aristogitonem, *cujus orationis fragm. exstant*, II, 386 *sqq.*; Arist. or. *fragm. exstant*, II, 445 *sq.* Hyperides privatam neminem reum fecit, nonnullis opitulatus est; oratores delationis actione reos fecit Aristophontem Azeniansem, Diopitem Spheittium, Philocratem Hagnesium, II, 379 (Hyper. I. 28 *sqq.*); ab Areopago negotium accepit, ut Athenienses in Delica causa defenderet, II, 489 (*Vita Æschin.* I); quum sententiam de donando Phocione a Midia Midie filio Anagyrasio latam impugnasset, causa cecidit, II, 419 (Hyper. frg. 162); quando legatus missus sit ad Rhodios, *incertum*, II, 424. or. XLVIII; nondum Phrynes amore liberatus Myrrhinam in domum suam induxit, II, 426 (Hyper. frg. 211). Hyperidis orationem esse de fœdere Alexandrino nonnulli dicunt, II, 583 (Schol. in Dem. XVII).
 *Ἰσογυμματαί; Athenienses; eidem duos continuos annos in eodem magistratu scribatus munere fungi non licet, I, 222 (Lys. XXX. 29); ministerium hoc illiberale erat, II, 489 (*Vita Æschin.* I. II.).
 Hypsipyle. Medææ erga Hypsipylen invidia *memoratur*, II, 348 (Cauc. frg. 2).
 Hysie, civitas Bœotica, II, 419 (Hyper. frg. 167).

I.

- Iaccheum, Iacchi templum, Athenis, II, 476 (Dem. Phal. frg. 6).
 Iason, infidelis in Medeam, II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17).
 Iason *Phææus*, maximam gloriam adeptus est, quod verba faciebat, ut qui in Asiam transiturus et regi bellum illaturus esset, Isocr. 63, 29 *sqq.* Isocratis epistola ad Iasonis liberos, *quæ eis suadet*, ut privatam vitam amplectantur, Isocr. 290 *sqq.*
 Iatrocles, Atheniensis, Eratosthenis socius, I, 143 (Lys. XII. 42).
 Iotracles, Paphontis filius, II, 85 (*Æschin.* II. 126); Ergocharis frater, Atheniensis, Olyntho capta comprehensus est, II, 66 (*Æschin.* II. 15); sine pretio dimissus a Philippo, *ibid.* 16; inter decem legatos ad Philippum missos, II, 67 (*Æschin.* II. 126); II, 622 (Schol. in Dem. 377, 5).
 *Ἰκαριεύς. Icaria pagus est *Ægeidis* tribus, II, 330 (Is. frg. 41).
 Ida mons, II, 315 (Polycr. frg. 16).
 Idomeneus *cit.*, II, 490 (*Vita Æschin.* III).
 Idrieus, opulentissimus Asiæ satrapes, regi abalienatus, Isocr. 66, 4 *sqq.*
 Idrieus, accusatus ab Androtione, II, 316 (Androt.).
 *Ἰλιάδος μαχόρατον, *proverbialiter dictum*, II, 115 (*Æschin.* III. 100). *Ἰλιάς μαχών, proverbium, *explicatur*, II, 626 (Schol. in Dem. 387, 12).
 Ilithyie fanum; mater ibi sedens filio scelus exprobrat, I, 272 (Is. V. 39).
 Ilium; tumuli in littore, II, 149 (*Æschin. Epist.* X); mos quidam Trojanarum virginum *narratur* et Cimonis petulantia, *vid.* Scamander. *Adde* Palladium.
 Illyriorum maximam partem, his qui Adriam accolunt exceptis, Philippus rex subegit, Isocr. 54, 38; II, 526 (*Vita Demosth.* II.); II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17).
 Ilus Phrygius, patrem suum oppugnavit, Pelopi fratris insidiatus est, II, 482 (*Vita Isocr.*).
 Imbrus, Atheniensium possessio, II, 76 (*Æschin.* II. 72. 70). Imbrus insula, ut in possidentium iure sit, conditione pacis post Peloponnesiacum bellum cantum est, I, 79 (And. III. 12); *cf.* I, 80 (*ibid.* 14).
 Inaures aureæ, I, 140 (Lys. XII. 19).
 Inachus, II, 487 (Schol. ad Isocr. Euag. § 6).
 Incitega, *quid sit*, II, 270 (Lys. frg. 89. 89 a.).
 Inferiæ, *vid.* Sacra parentalia.
 Inquilini: *μαροίκων* viri drachmas duodecim, mulieres vero sex drachmas pendebant; filio pendente mater immunis erat, II, 331 (Is. frg. 45); *cf.* II, 386 (Hyper. frg. 31). Inquilinorum iura, *quæ sint*, Isocr. 270, 33 *sq.* *Ἰουρέα, *quid*, II, 330 (Is. frg. 42). Inquilinis præstat polemarchus, quæ archon civibus, II, 323 (Is. frg. 4). De inquilinorum *πρωτάταις exponitur*, II, 385 (Hyper. frg. 26); I, 224 (Lys. XXXI. 9); Isocr. 108, 49 *sqq.*; ἐπὶ πρωτάτου οὐκείν, II, 27 (Lycurg. 145); Oropi quoque inquilini, merce persoluta, sub patrone

habitabant, I, 224 (Lys. XXXI. 9). De inquilinis frumentariis *cf.* Lys. or. adv. Frumentarios, I, 195 *sqq.* Adde ἀπορροσίου δίκην s. v. Juris notiones. *Conf.* Palladium iudicium.

Inscriptiones, *vid.* Epigrammata.

Ioannes Atheniensis (?) *cit.*, II, 539 (Schol. in Dem. 18, 17).

Ion philosophus, *cit.*, Isocr. 236, 44 (haud plura tribus esse elementa).

Iones, Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (Æschin. II. 118); diris eos execrationibus deoverunt, qui templa a barbaris cremata moverent aut in eadem fundamentis exœdificarent, Isocr. 46, 19 *sqq.* Iones ab Atheniensibus ad defectionem impulsos barbaris opprimendos prodiderunt Lacedæmonii, Isocr. 41, 32 *sqq.*

Ionia; ex Ionia est Tiribazi classis pars maxima, Isocr. 43, 8.

Ionia, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 13).

Ionius sinus; sic Adriaticus sinus vocatur, II, 306 (Lys. frg. 333).

Iophon. Dinarchi orr. duæ pro Iophonis filia de hereditate *memorantur*, II, 451 (LII. LIII.).

Iphicrates dux, II, 89 (Æschin. II. 149). Iphicrati præmia tribuerunt imaginemque collocavere, quod moram Lacedæmoniorum occiderit, II, 141 (Æschin. III. 243); II, 167 (Din. I. 75); omnes honores obtinuit quos et Harmodius et Aristogiton, ut etiam ex horum posteris quidam cum accusaverit; erat autem ex sutore natus; miles classiaria hostium ducem ex ipsis nave corripuit, II, 670 (Schol. in Dem. 534, 24). Lysiae (vel potius Iphicratis) orationis adv. Harmodium de donis Iphicrati datis *fragmenta exstant*, *argumentum explanatur*, II, 260 *sqq.*; dictum ejus in Harmodium *refertur*, II, 262 (*ibid.* frg. 37. 40); dictum ejus ἐξ ὄλων εἰς ὄλα, *ibid.* frg. 38. Iphicrates ad Amphipolim missus (*cf.* I, 244. Is. II. 6) cum imperio, accessit ab Eurydice, Amyntæ regis vidua, Pausaniam Macedonia expellit et Amyntæ filius regnum conservat, II, 68 *sq.* (Æschin. II. 27 *sqq.*). Iphicrates, quom in iudicium vocatur Timotheus, res ab eo gestas in se recepit, Isocr. 218, 7. Lysiae (vel potius Iphicratis) pro Iphicrate proditiōnis defensio, *fragmenta exstant*, II, 275 *sq.* *vid.* *argum.* De ipsius filio dictum ejus *memoratur*, II, 310 (Iphicr. frg. 5). Dictum ejus ad Calliam interrogantem, quid sit, II, 310. frg. 7; ad Athenienses postquam cum Epidauriis fœdus fecerunt, II, 311. frg. 8. Iphicratis ex fratre filius Timarchus, II, 57 (Æschin. I. 157).

Irenis, Leocratis amica, II, 4 (Lyc. I. 17).

Isæus orator, Isocratis discipulus, II, 481 (Vita Isocr.). Isæus auditus Demosthenes, II, 523 (Vita Demosth.); II, 525 (Vita Demosth. II). Isæo *crimini datur*, quod callide et artificiose orationem ad sequiora detorqueat, II, 436 (Pyth. frg. 3).

Ischander, tragicus poeta, tragiædam scripsit, in qua Æschines orator tritagonista erat et Enomal, qui Pelopem persequeretur, personam agebat, II, 490 (Vita Æschin. II).

Ischomachus, Atheniensis, ultra septuaginta talenta habere credebatur, dum vivebat, mortuus autem filio utriusque decem quidem talenta reliquit, I, 184 (Lys. XIX. 46); filia ejus Callio nupsit, I, 69 (And. I. 124).

Ischomachus, Isæi or. adv. Ischomachum *memoratur*, II, 335. frg. 69.

Ischyrius; Lycurgi or. contra Isch. *cit.*, II, 362. frg. 54. Ismenias, polemarchus Thebanus, II, 274 (Lys. frg. 115).

Isocrates orator. Vita Isocratis, II, 481 *sq.*: pater ejus fuit Theodorus tiliarium fabricator, mater Hedyto (Clyto?); uxorem habuit Plathanen Hippia natam, filium adoptivum Aphareum; fuit autem discipulus Socratis philosophi et Theramenis rhetoris cognomento Cothurni, quem a Trigintaviris condemnatum ad mortem comitatus est. Orationes panegyricas et deliberativas scripsit, judicialibus abstinuit; a civibus pecuniam pro disciplina non accepit, a peregrinis autem mille drachmas. *Quædam* de Lagisca concubina ejus. De orationibus admonitoriis ad Demonicum et ad Nicoclem *disseritur*. Ferunt eum Peloponnesiaco bello minorem fuisse quinque annis, Lysia autem minorem annis viginti duobus. Prodicum Ceum quoque audiasse fertur. Discipuli ejus illustres facti *enumerantur*. Isocratis dictum de Ephoro et de Theopompo. Degebat in Lyceo gymnasio. Orationis Isocratis genus *describitur* et Lysiae *comparatur*. Orationes falso ei adscriptæ *enumerantur*. Τέχνην rhetoricam scripsit, quæ temporis vitio perit. Vixit, ut alii dicunt, centum annos, ut alii, nonaginta octo, mortuus est Charonita archonte, merore ob Chæronensem cladem vitam inedia finiens. Monumento ejus Sirenem imposuerunt Athenienses, viri eloquentiam significantes. — Facultatum permutatione ob trirremium instruendarum munus facta iudicium ei hac de re constatum est, Isocr. 200, 44 *sqq.*; 201, 29; 220, 18; iudicio cecidit, 201, 1 *sqq.*; quo iudicio motus orationem De Permutatione scripsit, annos natus duos et octoginta, 201, 32 *sqq.*; qua oratione defendit se contra *factam* accusationem, quod adolescentes præceptis eloquentiæ tradendis corruppat, 204, 21 *sqq.*; 214, 9; et quod forenses scribens orationes reipublicæ noceat, 200, 26 *sqq.*; 206, 11; 202, 19; 207, 51; diligenter educatus in bello adversus Lacedæmonios omnes facultates amisit, 222, 34 *sqq.*; neque in iudiciis (*cf.* 205, 30 *sqq.*) neque in rebus publicis versatus magistratibus se abstinuit, inter ducentos et mille cives, qui tributa pendunt et munera publica obeunt, non se solum, sed filium quoque præstitit terque jam triremes ornavit *etc.*, 220, 11 *sqq.*; discipulorum ejus multitudo et opulentia ejus, 200, 39; 201, 4; 204, 28; 206, 1 *sqq.*; 212, 23; 221, 40; 223, 8; *cf.* 161, 25 *sqq.*; 178, 7 *sqq.*; 288, 9 *sqq.*; discipuli ejus *enumerantur* quos civitas aureis coronis ornavit, 213, 7 *sqq.*; copiæ suæ ab externis cunctæ ei contigerunt, 205, 40; præsertim a Nicole rege, 205, 45; orationum genus ejus, quale sit, *explicatur*, 206, 33 *sqq.*; *cf.* 25, 50 *sqq.*; 291, 43 *sqq.*; cur apud populum locutus non sit et quid in scribendis orationibus sibi proposuerit, *ipse exponit*, 150, 4 *sqq.*; *cf.* 63, 1 *sqq.*; imitatores et sophistæ maxime ei obtreant, 151, 26 *sqq.*; Isocrates Conone, Timotheo (*cf.* 214, 11 *sqq.*), Diophanto familiariter usus est, 296, 4 *sqq.*; Iasonis et Polyalcis erat hospes, 290, 37; Hipponico familiaritate conjunctus, 1, 11; cum Antipatro Athenis congressus est, 286, 45; datis ad hunc litteris Diodotum familiarem suum commendat, 287 *sqq.* Isocratis discipulus Hieronymus, II, 609 (Schol. in Dem. 344, 8. 13). Isocrates amasiam habuit Metaniram, II, 299 (Lys. frg. 253); Euagoræ laudationem scripsit vigorem ætatis prætergressus, 131, 13; ætate jam proventus epistolam ad Dionysium scripsit, 282, 1; *item* or. ad Philippum, 52, 2; 53, 18 *sqq.*; 54, 14; 72, 34; octogesimum annum natus epistolam ad Archidamum scripsit, 298, 47; decem annis integris vix perfecisse *dicitur* orationem Panathenaicam (*deb.* panegyricam), II, 302 (Lys. frg. 280); nonaginta quatuor annos natus Panathenaicum editurus de orationum genere, quas junior scripsit, *dissertit*, 149, 10 *sqq.*; post

inceptam orationem Panathenaicam morbo captus, qui nominari verecunde non potest, et perpetuum triennium cum eo luctatus nonagesimo septimo aetatis anno orationem absolvit, 187, 39 *sqq.*; triginta talenta accepisse fertur orationis pretium, quæ inscribitur Euagoras, II, 484 (Isocr. *orr. hypoth.* IX.); viginti talentis acceptis or. ad Nicoclem scripsisse fertur, II, 483 (*hypoth.* II); Demostheni comparatur, II, 548 (Schol. in Dem. 29, 20). Isocratis sententiæ, a Philisco conscriptæ, memorantur, II, 350. Lysias et Isocrates, Antisthenis oratio, memoratur, II, 249, *ejusdem* or. adversus Isocratis ἀπάτριον, *ibid.*

Isocrates se ipsum citat, 51, 47 *sqq.* (orationem de Amphipollitano bello meditabatur, neque tamen absolvit; *cf.* 52, 50); 53, 12, 21 *sqq.* (ex Panegyrico; *cf.* 63, 18 *sqq.*); 55, 29 *sqq.* (in or. ad Philipp. dictionis genus, *quale*); 62, 51 (ad Dionysium tyrannide positum quid scripserit); 128, 53; 151, 4 *sqq.*; 154, 14 *sqq.*; 167, 11 *sqq.*; 25; 174, 9 *sqq.* (ex Panegyrico); 208, 24 *sqq.* (ex Panegyrico); 209, 1 *sqq.*; 20 *sqq.* (de Pace); 209, 39 *sqq.* (argumentum orationis ad Nicoclem *explicat*); 227, 5 *sqq.* (orationem contra Sophistas, quando scripserit); 286, 49, 51 *sqq.*; 287, 42 *sqq.*

Isocrates *cit.*, II, 493 (Schol. ad *Æschin.* I, 30); II, 535 (Schol. in Dem. 13, 26); Busiris, II, 543 (Schol. in Dem. 22, 27); II, 554 (Schol. in Dem. IV.); II, 558 (Schol. in Dem. 48, 16); adv. Euthynum, II, 621 (Schol. in Dem. 373, 25); II, 644 (Schol. in Dem. 464, 19); II, 715 (Schol. in Dem. 701, 2); *ibid.* 17; II, 736 (Schol. in Dem. 1256, 1).

Isocrates, cognominis oratoris discipulus, II, 481 (Vita Isocr.).

Isodemus; Lysias or. adv. Isodemum *cit.*, II, 275. *frg.* 123.

Isodætes, est dæmon quidam peregrinus, cui plebeis et parum probæ mulierculæ sacra faciebant, II, 426 (*Hyper. frg.* 217).

Isonomus, inter nomina *refertur*, quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis inutilitatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).

Ἰσοκόλα, *vld.* Inquilini.

Isotimides, Atheniensis, plebsiciti auctor fuit, ut a templis deorum arcerent impietatis rei, I, 59 (And. I. 71); *cf.* I, 49 (And. I. 8).

Isthmici ludj, I, 70 (And. I. 132); I, 186 (Lys. XIX. 63); II, 551 (Schol. ad Dem. 34, 7).

Isthmum intercludere conantur Peloponnesij, Isocr. 37, 12.

Italia, Isocr. 112, 43. Italia Isocratis temporibus devastata, Isocr. 48, 17. Italotæ Pythagoram sepulcro honoraverunt, II, 317 (Alcidam. *frg.* 5).

Ἰταῖος. Hea est pagus Acamantidis tribus, II, 287 (Lys. *frg.* 194).

Ithyphalli carmina, quæ ita dicerentur, *explicatur*, II, 390 (*Hyper. frg.* 54).

Ixion apud inferos, II, 725 (Schol. in Dem. 732, 28).

J.

Juba (P) ὁ τὰς θεατρικὰς ἱστορίας συγγράψας *cit.*, II, 634 (Schol. in Dem. 418, 12).

Judicia, II, 661 (Schol. in Dem. 515, 14); II, 60 (*Æschin.* I. 178 *sqq.*); ἡγεμονία δικαστηρίων, *quid*, II, 511 (Schol. ad *Æschin.* III, 14); *cf.* II, 102 (*Æschin.* III. 29). Quicumque jurisdictionem acceperint, a lege jubentur approbari et rationes referre; omnes autem operibus præfecti jurisdictionem exercent, II, 99 *sq.* (*Æschin.* III. 14). Judicium δοκιμασία, I, 169 (Lys.

XV. 3). De judiciorum ordinatione *quædam afferuntur*, II, 376 (*Hyper.* I. 6); *de perisque* injuris in uno tantum judicio constituto judicari permissum est, Isocr. 242, 42 *sqq.* Judicia nota sunt: Helisea, Trigonum, Medium, Parabystum, Majus, II, 305 (Lys. *frg.* 319. *cf. Sauppji comment.*). *Conf. s. v. Helisea etc., porro* Areopagus, Palladium, Munychia. — Judicia ἐν πόλει ἐκλήθη, *quid*, II, 496 (Schol. ad *Æschin.* I. 89). Judices tribules, I, 198 (Lys. XXIII. 2); II, 726 (Schol. in Dem. 735, 16). Judices πεντακόσιοι, I, 268 (Is. V. 20); II, 695 (Schol. in Dem. 483, 24); ἐκταξία, Isocr. 267, 12; πεντακόσιοι καὶ χίλιοι (?), II, 163 (Din. I. 52); judicium μισθοφορᾶ, I, 212 (Lys. XXVII. 1). Judicium jurandum *ex parte refertur*, I, 63 (And. I. 91); *cf.* Isocr. 203, 19; Isocr. 264, 35; I, 25 (Ant. V. 8); ita incipit: φηροῦμαι κατὰ τοὺς νόμους, II, 98 (*Æschin.* III. 6); jurajuranda (*cf. s. v.*) in judiciis fieri solita, *quæ* II, 166 (Din. I. 71); calculus perforatus, et calculus integer, II, 43 (*Æschin.* I. 79); ἔχινος, II, 501 (Schol. ad *Æschin.* II. 10); duo suggestus erant, quorum ex altero accusator, ex altero reus perorabant, II, 623 (Schol. in Dem. 378, 3); βῆμα, I, 270 (Is. V. 25); πινάκια, *quid*, II, 457 (Din. *frg.* 35); dies in tres partes distribuitur: accusationem, defensionem, litis estimationem, II, 133 (*Æschin.* III. 197 *sqq.*); διαμετρημένη ἡμέρα, *quid* signifiçet, II, 330 (Is. *frg.* 37); πρὸς ἑνδεκά ἀμφορέας ἐν διαμετρημένῃ τῇ ἡμέρᾳ κρινέσθαι, II, 85 (*Æschin.* II. 126; *cf.* Schol. p. 507); κλεψύδρα, *quid*, II, 516 (Schol. ad *Æschin.* III. 197); ὄδωρ ἐκπίπτει, Isocr. 242, 34; ὄστερος λόγος, I, 41 (Ant. VI. 14); suffragia clanculum feruntur, II, 28 (Lyc. 146); duo cadices ponuntur, damnantium et liberantium, II, 28 (Lyc. 149); judicium novissia in urnis inclusa, Isocr. 256, 20 *sqq.*; καθέκαστος unus solummodo ponitur compluribus idem ex eodem titulo petentibus, I, 313 (Is. XI. 21, 23); suffragia ferendi modus qualis fuerit sub triginta tyrannis *describitur*, I, 154 (Lys. XIII. 37); qui quintam suffragiorum partem non tulerit, infamia notatur, II, 380 (*Hyper.* I. 36); *alias* quintam suffragiorum quingentorum partem si non cepisset accusator, mille drachmas debebat, *de qua re luculenter disputatur*, II, 695 (Schol. in Dem. 593, 24); *cf.* I, 87 (And. IV. 18); apud quosdam moris est calculorum partem in judiciis capitalibus reis addi, Isocr. 203, 15 *sqq.*; reus si dimidium suffragiorum tulisset, absolvetur, II, 349 (Theod. *frg.* 4); *cf.* I, 32 (Ant. V. 51); II, 142 (*Æschin.* III. 252); συνήγοροι, II, 224 (Antiph. *frgm.* 13); II, 133 (*Æschin.* III. 199); decem συνήγοροι, a tribulibus postulati, II, 376 (*Hyper.* I. 11, 12, 13); imperatorum patrocinia, hospitem deprecationes, II, 98 (*Æschin.* III. 7); II, 133 (*Æschin.* III. 198); oratores omnia a causa aliena agere solent, II, 3 (Lycurg. I. 11 *sqq.*); quæ commemorare consueverint rei ad misericordiam judicium movendam, I, 142 (Lys. XII. 38); I, 213 (Lys. XXVII. 12); I, 166 (Lys. XIV. 24); I, 218 (Lys. XXX. 1); I, 191 (Lys. XX. 34). *Adde* Lycus heros, Πάρεδροι, Κῆροί.

Julianus, sophista Christianus, *cit.*, II, 556 (Schol. in Dem. 42, 7).

Juno, regnum Asiæ promittit Alexandro, litis de præstantia formæ arbitro constituto, Isocr. 157, 46; Latonam terra marique semper, II, 392 (*Hyper. frg.* 71).

Jupiter amores semper arte quæpiam, nunquam vi consecutus est: Amphitryoni similis factus ad Alcemeam venit, in aureum imbrem mutatus cum Danae congressus est, olivis figura in alnum Nemeis confugit, *ejusdem* avis specie Ledam sibi despondit, Isocr. 160, 9 *sqq.*

festis invocatur in iurejurando epheborum, II, 14 (Lyc. I. 77; *cf.* Jusjurandum). Jovem dii regem habere dicuntur, Isocr. 144, 20; imbrium et siccitatum est dispensator, Isocr. 199, 12. Jovis Bulei Minervæque Buleiæ ara et sacellum in βουλευτήριον Athenis, I, 46 (Ant. VI. 45); *cf.* II, 503 (Schol. ad Æschin. II. 45). Jupiter Ciesius, I, 293 (Is. VIII. 16); Jovis Ctesii sacra in Piræo, I, 3 (Ant. I. 16-20); Jovem Ctesium in cellis penurariis statuebant, II, 383 (Hyper. frg. 13). Jupiter Dodonæus Atheniensibus jabet oraculo edito, ut Dionæ simulacrum, quod in Molossia erat, adornent, II, 378 (Hyper. I. 24 sqq.). Jupiter Eleutherius, unde cognomentum duxerit, *diverse refertur*, II, 385 (Hyper. frg. 25). Civitates participes fuisse eos, quibus esset Jupiter Herceus, *asseritur*, II, 397 (Hyper. frg. 100); II, 462 (Din. frg. 82). Jupiter Nemeus, II, 316 (Alcidam. frg. 4). Jovis Servatoris et Minervæ Servatricis delubrum Athenis, II, 4 (Lycurg. I, 17); II, 26 (Lycurg. 136 sq.); Jovis Servatoris simulacrum Athenis, Isocr. 128, 48; Jovi Servatori supremo anni die sacra fiunt Athenis, I, 209 (Lys. XXVI. 6).

Juris notiones:
ἀδεία iudici data, I, 50 (And. I. 11.); *ibid.* § 15. *ἀγραφίου δίκη*, *contra quos instituitur*, II, 354 (Lycurg. frg. 6); II, 460 (Din. frg. 61). *ἀγχιεσία*, I, 263 (Is. IV. 17); I, 268 (Is. V. 14. 16); I, 309 (Is. XI. 1. 2); I, 311 (*ibid.* 11); *cf.* Heres. *αἰκία*, *quid*, *et qua pœna mulctetur*, II, 275 (Lys. frg. 124); *αἰκίας δίκη*, II, 293 (Lys. frg. CXIX). *ἄμβλωσις*, *cf.* Lys. or. de abortu, argum., II, 255. *frg. 14 et 256 sqq.*
ἀμφισβητεῖν, II, 431 (Hyper. frg. 261). *ἀναδικάζεσθαι*, *ἀνάδικαι κρίσις*, II, 344 (Is. frg. 137). *ἀνάκρισις*, *quid*, II, 259 (Lys. frg. 30); I, 275 (Is. VI. 12, 13); I, 276 (*ibid.* 15); I, 305 (Is. X. 2). — *ἐναντιμαχίον ὄφλειν*, I, 60 (And. I. 74). *ἀνδραποδοσμός*, ad Undecimviros pertinere *videtur*, I, 134 (Lys. X. 10); *cf.* I, 137. § 5; I, 158 (Lys. XIII. 67); I, 199 (Lys. XXIII. 9-13); Isocr. 253, 19 sqq.; 258, 41; II, 364 (Lycurg. frg. 61). *ἀντιγραφῆ*, *quid*, II, 375 (Hyper. I. 4); I, 198 sqq. (Lys. XXIII. 5, 10). *ἀντομοσία*, I, 2 (Ant. I. 8); I, 199 (Lys. XXIII. 13); I, 250 (Is. III. 6. 7); I, 265 (Is. V. 1); I, 266 (*ibid.* 4); I, 298 (Is. IX. 1); II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 94). *ἀπαγωγαί*, I, 63 (And. I. 88); *ibid.* § 91; II, 700 (Schol. in Dem. 601, 19); II, 736 (Schol. in Dem. 793, 16); *ἀπαγωγαί ἐπ' αὐτοφώρῳ* ad τοὺς ἑνδεκα deferuntur (*cf.* II, 376. Hyper. I. 6); *verba ἐπ' αὐτοφώρῳ quid significant*, I, 161 (Lys. XIII. 85-90). *ἀπογράφεσθαι δίκην*: regera sacrorum, admissa delatione, oportet tres προδικασίας totidem mensibus distinctas instituire et quarto demum mense actionem instituire; causam autem successorum tradere non licet, I, 45. 46 (Ant. VI. 38. 42 sqq.). *ἀπογραφαί bonorum publicorum*, I, 174 (Lys. XVII. 4. *ibid.* 9); I, 193 (Lys. XXI. 16); I, 184 (Lys. XIX. 50); I, 214 (Lys. XXVIII. 5); I, 216 (Lys. XXIX. 1); I, 217 (Lys. XXIX. 9); I, 221 (Lys. XXX. 22); I, 266 (Is. V. 3). *ἀπολαχεῖν pro simpliciter λαχεῖν*, II, 230 (Antiph. frg. 63). *ἀπολογία*, I, 219 (Lys. XXX. 7). *ἀποκομιτῆ*; *vel ἀποπέμψαι δίκην*, II, 304 (Lys. frg. 302). *ἀπορρήσεως δίκη*, I, 247 (Is. II. 29). *ἀποστασίου γραφή*, *cf.* Lysiae or. πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποστασίου, II, 256; II, 259 (Lys. frg. 32); II, 266 (Lys. frg. 64-66); II, 289 (Lys. frg. CIX); II, 735 (Schol.

in Dem. 790, 2); *ἀποστασίου* et *ἀποστασίου δικαί* ad polemarchum pertinent, II, 323 (Is. frg. 4). *ἀποτιμηταί καὶ ἀποτίμημα καὶ ἀποτιμῆν*, *voces quid significant*, II, 268 (Lys. frg. 81). *ἀποτυμπανίζειν*, I, 157 (Lys. XIII. 56); I, 158 (*ibid.* 67. 68). *ἀπόρασις*, II, 155 (Din. I. 1); II, 156 (*ibid.* 7 sqq.); II, 163 (*ibid.* 48-53); II, 164 (*ibid.* 54 sqq.); II, 172 (*ibid.* 105); II, 242 (Antiph. frg. 161). *ἀπρόσκλητος δίκη*, *quid*, II, 382 (Hyper. frg. 4). *ἀπροστασίου γραφή*, in quos institueretur, *exponitur*, II, 384 (Hyper. frg. 19. 20); II, 735 (Schol. in Dem. 790, 2); *cf.* ἀποστασίου γραφή. *ἀργίας γραφή*. Solonis et Draconis lex πρὸς ἀργίας μετανοῦται, II, 287 (Lys. frg. 189); condemnatio quæ pœna statuta sit, *refertur*, II, 260 (Lys. fr. 35). *ἄραβῶν*, II, 304 (Lys. frg. 305). *ἀσίβεια*, quot modis de violata religione agi possit, *explicatur*, II, 701 (Schol. in Dem. 601, 25. 26. 27); *cf.* II, 28 (Lycurg. 147); *ἀσθεῖας γραφαί penes Regem sunt*, II, 376 (Hyper. I. 6); *ἀ δίκαι*, I, 118 (Lys. VI. 11); *adde* Lysiae or. contra Andocidem de impietate, I, 117 sqq. et Isotimidis plebiscitum s. v. *ἀστικὸν χωρίον*, *quid sit*, *explicatur*, II, 253 (Lys. frg. 3). *ἀστρατείας ὄφλειν*, I, 60 (And. I. 74); *adde* λιποταξίου γραφή. *ἀτιμητός ἀγών*, II, 133 (Æschin. III. 210); II, 676 (Schol. in Dem. 543, 17); II, 737 (Schol. in Dem. 1278, 27). *ἀτιμία*, ob falsam accusationem, Isocr. 264, 49; *cf.* ἀτιμοί s. v. Atheniensis reaspublica. *αὐτομαχεῖν*, *quid*, II, 272 (Lys. frg. 100). *ἀφαίρεσις*, *quid*, II, 385 (Hyper. frg. 28); *ἀφαίρεσις εἰς ἐλευθερίαν*, II, 334 (Is. frg. 63. *cf.* prolegg.); *adde* ἔκλειψεως δίκη. *βάσανος*, Isocr. 253, 32 sqq.; *βάσανος servorum; multa hac de re afferuntur*, I, 2 (Ant. I. § 6-13); I, 8 (Ant. II, 2. § 7); I, 10 (Ant. II, 3. § 4); I, 12 (Ant. II, 4. § 8); I, 43 (Ant. VI. 25); I, 29-32 (Ant. V. 30-52); I, 52 (And. I. 22); I, 55 (And. I. 44); I, 58 (And. I. 64); I, 127 (Lys. VII. 34 sqq.); I, 292 (Is. VIII. 10 sqq.); II, 6 (Lyc. I. 29 sqq.); de tormentis *disputatur*, Isocr. 259, 19 sqq.; *servus sive tormentorum acerbitate, sive post tormenta injuste necatur*, I, 29 (Ant. V. 34. *cf.* § 38. 47. 48); tormenti genus rota, *ibid.* § 40 (*cf.* Carcer); homo ingenuus tormentis admotus, *ibid.* § 42. 49 sqq.; *βάσανος, i. e. confessio in tabellis perscripta*, II, 383 (Hyper. frg. 9). *βεβαιούσιν*, I, 269 (Is. V. 22. 23. 24). *βεβαιώσεως δίκη*, *quid*, II, 304 (Lys. frg. 305). *βιαιῶν δίκη*, I, 199 (Lys. XXIII. 12); II, 297 (Lys. frg. 243). *βουλεύσεως δίκη*, II, 382 (Hyper. frg. 2); de quibus criminibus valeat, *exponitur*, II, 459 (Din. frg. 55); a quibus institueretur, II, 332 (Is. frg. 58); *cf.* Palladium iudicium. *γραμματαῖον, in quo accusationis capita perscribuntur*, I, 2 (Ant. I. 10). *γραφαί*, I, 63 (And. I. 88); *γραφή* et *δίκη* et *εὐθυναί*, quomodo inter se differant, *exponitur*, II, 491 (Schol. ad Æschin. c. Tim. 1); *γραφὰς ὄφλειν*, I, 60 (And. I. 73); *γραφαί πρὸς τοὺς δεσμοθέτας, εἰσαγγελίαί εἰς τὴν βουλὴν, προσβολαί ἐν τῷ δήμῳ*, Isocr. 242, 46 sqq.; *γραφὰς instituire non licet ei qui aerario publico debet*, II, 174 (Din. II. 2); *γραφή a nemine acta irrita est*, I, 6 (Ant. II, 1. § 7. 8); mille drachmarum multa pendenda est si quis institutam γραφήν non peragat, II,

- 257 (Lys. frg. 19); accusator si quintam suffragiorum partem non tulerit, mille drachmas debet et quodammodo infamis est, II, 269 (Lys. frg. 84).
- δατηταί, εἰς δατητῶν ἀφῆσιν προκαλεῖσθαι, genus dicitur, II, 254 (Lys. frg. 7).
- δειλιάς ὄφλεν, I, 60 (And. I. 74); *adde* λιποταξίου γραφή. δημόπρατα, II, 271 (Lys. frg. 97); *cf.* ἀπογραφή. δήμου καταλύσεως γραφή, II, 28 (Lyc. 147); *cf.* Lysiae ora ionem pro Polystrato, I, 187 sqq.
- διαγρῆσιν, I, 175 (Lys. XVII. 5); I, 268 (Is. V. 17).
- διαδικασία, *quid*, II, 515 (Schol. ad Aeschin. III. 146); II, 658 (Schol. in Dem. 502, 3).
- διαθήκη, *vid. s. v.* Testamentum.
- δαίται, I, 63 (And. I. 87); δαίται ἐπὶ ῥητοῖς, Isocr. 254, 24 sqq.; 261, 28; 262, 11 sqq. *cf.* s. v. Δαιτηταί.
- διάληξις, *quid*, II, 230 (Antiph. frg. 64).
- διαμαρτυρία, *quid sit et quomodo differat ab exceptione* (τῆς παραγραφῆς), II, 259 (Lys. frg. 33); *cf.* I, 250 (Is. III. 4. 5); I, 258 (*ibid.* 51); I, 274 (Is. VI. 5); I, 275 (*ibid.* 12); I, 279 (Is. VI. 43); I, 281 (*ibid.* 52); I, 283 (Is. VII. 3); II, 384 (Hyper. frg. 20); *quid*, II, 465 (Din. frg. 99); διαμαρτυρεῖν peregrinis non licet, II, 341 (Is. frg. 111).
- διεγγυᾶν, Isocr. 253, 26.
- δίκη et γραφή et εὐδοναί, quomodo inter se differant, *exponitur*, II, 491 (Schol. ad Aeschin. c. Tim. 1); δίκαι ἀνάδικοι, I. 63 (And. I. 88); δίκη, καταδικάζεσθαι, ὑπερήμερον γενέσθαι, I, 199 (Lys. XXIII. 14); δίκη μὴ εἰσαγωγίμος, cum arbitrium intercessit; qui quintam suffragiorum partem non tulit, ei multa (ἐπωδελία) auferenda est, Isocr. 261, 35 sqq.; 264, 42.
- διωμοσία, I, 310 (Is. XI. 6); I, 42 (Ant. VI. 16); I, 47 (*ibid.* 49); I, 108 (Lys. III. 1. 4); I, 134 (Lys. X. 11); II, 162 (Din. I. 47); διωμοσία, ἔξωμοσία, ὑπομοσία, ἀντιωμοσία, quomodo differant, *exponitur*, II, 623 (Schol. in Dem. 378, 18).
- δόσις, I, 268 (Is. V. 16); I, 299 (Is. IX. 8) *Conf. s. v.* Heres et Testamentum.
- δώρων sive δωροδοκίας γραφή, *quid*, II, 453 (Din. frg. 5); δωροδοκίας duas multas lex constituit, vel mortem vel decuplam accepti multam, II, 165 (Din. I. 60); II, 177 (Din. II. 17); δώρων ὄφλεν, I, 60 (And. I. 74). *Conf.* Lysiae orationem, I, 191 sqq. et ejusdem contra Epicratem perorationem, I, 212.
- δωροδότης γραφή, *quid*, II, 384 (Hyper. frg. 24).
- ἐγγύη, mulieris sponsio legitima, *vid.* Matrimonium.
- ἐγγυαί, πρὸς τὸ δημόσιον, I, 60 (And. I. 73); I, 61 (*ibid.* 78); ἐγγυηταί, Isocr. 253, 10; 257, 43; I, 48 (And. I. 2); I, 55 (And. I. 44); I, 199 (Lys. XXIII. 9 sqq.); I, 266 (Is. V. 2. 3); qui tres vades praestiterit, custodia liberatus est, I, 27 (Ant. V. 17); ἐγγυᾶν, I, 153 (Lys. XIII. 23 sqq.); ἐπεγγυᾶν ὃ ἐπιτοκῆσοντα τὸν Ἀπόλλω, ex Solonis lege, I, 135 (Lys. X. 17); ἐνεγγυᾶσθαι, I, 269 (Is. V. 18. 22); I, 52 (And. I. 22).
- εἰσαγγελία, I, 221 (Lys. XXX. 22); I, 312 (Is. XI. 15); *cf.* I, 314 (*ibid.* 28. 31); II, 26 (Lyc. 137); II, 106 (Aeschin. III. 52); II, 142 (Aeschin. III. 252); II, 163 (Din. I. 52); II, 170 (Din. I. 94); II, 258 (Lys. frg. 26); II, 492 (Schol. ad Aeschin. Tim. 16); εἰσαγγελία εἰς βουλὴν, I, 45 (Ant. VI. 35); εἰσαγγελία εἰς δῆμον, I, 50 (And. I. 11. 12. 14); de ζητητοῦ officio *cf.* *ibid.*; εἰσαγγελία βίας, I, 258 (Is. III. 62); εἰσαγγελία κακώσεως τῆς ἐπικληροῦ πρὸς τὸν ἀρχοντα, I, 255 (Is. III. 46. 47. 48. 51); in hoc uno actionum genere neque multae obnoxius est actor, neque sportulae solvuntur neque sacramentum deponitur, *ibid.*; *cf.* II, 376 (Hyper. I. 7); II, 417 (Hyper. frg. 155. 9); *Hyperides dicit* cum qui ad populum detulit aliquem neque convicit, liberum abiisse; postea legi additum esse *videatur*, ut qui quintam suffragiorum partem non tulerit, mille drachmarum multa condemnaretur, II, 414 (Hyper. frg. 149); εἰσαγγελία ex legis formula scripta, *exstat*, II, 379 (Hyper. I. 30. 31); de judiciis hac in actione *coll.*, II, 381 (Hyper. I. 42); olim peraro accidit, ut delationis actione reus iudicio se sisteret, nunc εἰσαγγελία pervulgatae sunt et prorsus ridiculae accusantur, II, 375 (Hyper. I. 1 sqq.).
- εἰσαγωγὴ, II, 661 (Schol. in Dem. 515, 14).
- ἐκδικάσασθαι, *quid*, II, 335 (Is. frg. 72).
- ἐκκλητεύειν, ἐκκλητεύεσθαι, voces *explicantur*, II, 494 (Schol. ad Aeschin. I, 46).
- ἐκμαρτυρία, I, 252 (Is. III. 20. 21. 23); I, 260 (Is. III. 77); *quid*, II, 457 (Din. frg. 36); II, 497 (Schol. ad Aeschin. I. 107); ἐκμαρτυρία et μαρτυρία, quomodo differant, *explicatur*, II, 501 (Schol. ad Aeschin. II. 19); II, 466 (Din. frg. 103).
- ἐλευθέρων φθορὰς γραφή, II, 31 (Aeschin. I. 12); *cf.* II, 37 (*ibid.* 43).
- ἐμμηνοί δίκαι, *quid*, II, 432 (Hyper. frg. 275).
- ἐμπορικαὶ δίκαι, *cf.* I, 175 (Lys. XVII. 5).
- ἐνδειξις, I, 60 (And. I. 76); I, 63 (And. I. 88); *ibid.* §. 91; II, 176 (Din. II. 13); *quid*, II, 736 (Schol. in Dem. 793, 16); *quod modis dicatur*, II, 702 (Schol. in Dem. 603, 17); ἐνδειξις causam ad mysteria pertinentem *dicit* Andocides in oratione De Mysteriis, I, 48 sqq. *cf.* §. 8 et 10; qui actionem intendit, si quintam suffragiorum partem laud tulerit, infamia notabitur, eoque facto non licet ipsi in templum deorum ingredi, aut, si fecerit, morte multabitur, I, 53 (And. I. 33).
- ἐνέχυρον, II, 252 (Lys. frg. 1).
- ἐνοικίου δίκη, II, 267 (Lys. frg. 69); II, 342 (Is. frg. 119).
- ἐξαγωγὴ, I, 252 (Is. III. 22).
- ἐξαιρέσεως δίκη, *quid*, II, 335 (Is. frg. 66).
- ἐξούλης δίκη, *quid*, II, 290 (Lys. frg. 212); II, 342 (Is. frg. 119); II, 468 (Din. frg. 122); II, 668 (Schol. in Dem. 528, 12); II, 674 (Schol. in Dem. 540, 24); ἐξούλης ὄφλεν, I, 60 (And. I. 73).
- ἔξωμοσία, *quid*, II, 505 (Schol. ad Aeschin. II. 94); ἔξωμοσίαι, I, 301 (Is. IX. 19).
- ἐπαγγελία, II, 44, (Aeschin. I. 81); ἐπαγγελία est nomen δικῆς κατὰ τῶν ἡταιρημένων, II, 493 (Schol. ad Aeschin. I, 32).
- ἐπιβολή, I, 218 (Lys. XXX. 3); II, 80 (Aeschin. II. 93); ἐπιβολὰς ὄφλεν, I, 60 (And. I. 73); ἐπιβολὴ ab archonte irrogata confirmanda est a iudicibus, I, 131 sq. (Lys. IX. 6. 7. 11. 12).
- ἐπιγραφὴ, I, 261 (Is. IV. 2).
- ἐπιδικασθῆναι, ἐπιδιδοῦναι, *quid*, II, 273 (Lys. frg. 108).
- ἐπιδικασία, *cf.* I, 315 (Is. XI. 33); I, 250 (Is. III. 3); I, 255 (*ibid.* 43. 44. 45); I, 266 (Is. V. 6); I, 312 (Is. XI. 15); ἐπιδικασία τῶν κλήρων, I, 257 sq. (Is. III. 59-65); I, 259 (*ibid.* 69). *cf.* Heres. — Ἐπιδικασία τῆς ἐπικληροῦ, I, 259 (Is. III. 72. 74); *cf.* I, 275 (Is. VI. 14); I, 280 (Is. VI. 51); ἐπιδίκος κόρη, *quae dicatur*, II, 341 (Is. frg. 113); *cf.* Matrimonium.
- ἐπίθετα, *quid*, II, 284 (Lys. frg. 175).
- ἐπιτηρηταία, *quid*, II, 613 (Schol. in Dem. 352, 4).
- ἐπίκληρος, ἐπικληρῆτις, ἐπιπροκος, ἐπίδικος, voces *explicantur*, II, 341 (Is. frg. 113) et II, 465 (Din. frg. 100); ἐπικληρον δίκαι ab archonte inducuntur, I, 169 (Lys. XV. 3). *Conf.* Heres et Matrimonium.
- ἐπίσημος, *quid*, II, 344 (Is. frg. 129); ἐπίσημοσθαι II, 223 (Antiph. frgm. 4) et *passim*.
- ἐπιτροπή; δίκη, I, 284 (Is. VII. 6. 10). *Cetera vid. s. v.* Tutor.
- ἐπωδελία, sexta pars rei controversae, quam insuper de-

- bebat, qui causa ceciderat, II, 499 (Schol. ad *Æschin.* I. 163); II, 58 (*Æschin.* I. 163); II, 333 (Is. frg. 59).
- ἐπιωνία, *quid*, II, 342 (Is. frg. 120).
- ἐρήμη δίκη, II, 674 (Schol. in Dem. 540, 22); II, 675 (Schol. in Dem. 542, 12. 13).
- ἐταιρήσεως γραφή, II, 32 (*Æschin.* I. 14. *cfr.* Schol. II. 492). Solonis lex *refertur et explicatur* de iis lata, qui se prostituerint, II, 33 (*Æschin.* I. 19-23); ἐταιρήσεως γραφή in patrem aut fratrem aut patruum aut tutorem, qui puerum mercede elocarit, item in eum qui conduxerit; puero ubi adoleverit necessitas ex lege non est patrem alendi aut domicilium excipiendi, si fuerit ab eo ad turpem mercedem elocatus, defunctum tamen sepelire debet ac cetera parentalia obire, II, 32 (*Æschin.* I. 13. 14); *cfr.* II, 42 (*ibid.* 72); ἐταιρήσεως erat γραφή et δοκιμασία et επαγγελία, II, 491 (Schol. ad *Æschin.* c. Tim. 1).
- εὐθύδικια, I, 283 (Is. VII. 3); I, 272 (Is. VI. 3).
- εὐθυναί et γραφή et δίκη, quomodo inter se differant, *exprouitur*, II, 491 (Schol. ad *Æschin.* c. Tim. 1). *Cetera vid. s. v. Εὐθυναί.*
- εὐσίθεια, decretum populi de pietate factum *memoratur*, II, 27 (Lyc. 146).
- ἑρασιούλα, *vid. s. v. Sacrillegium.*
- κακηγορίας δίκη, Isocr. 276, 38 *sqq.* (qui maledixit, quingentis drachmis mulctatur); de multa, quam debeat is qui iniuriose aut de mortuo aut de vivo aliquo locutus sit, *diveras refertur*, II, 409 (Hyper. frg. 125); *cfr.* Lysis orationes contra Theomnestum primam et alteram, I, 133 *sqq.*; lex vetat ἀνδροφόνον aliquem appellare, I, 134 (*ibid.* 6. 7); *cfr.* I, 137 § 9; *item πατραλοίαν vel μητραλοίαν, ibid.* § 8; *cfr.* I, 137. § 4; *item vetat* dicere aliquem ἀποβαδλημένα scutum, et qui dixerit, eum quingentas drachmas persolvere jubet, *ibid.* § 9. 12; *cfr.* I, 137. § 5.
- κακολογίων κατηγορία, Lysis oratio, I, 128 *sqq.*
- κακοταχίου δίκη, II, 305 (Lys. frg. 314).
- κακουργίας δίκη, I, 25 (Ant. V. § 9); κακούργοι lege nuncupantur fures et manticularii, *ibid.*; homicidae et sacrilegi et proditores patriae non τῶ τῶν κακούργων νόμῳ tenentur, sed peculiares leges de his criminibus exstant, I, 25 (Ant. V. § 10); maleficii his aere aestimantur, *ibid.*; κακουργίας ἀπογραφῆ, I, 265 (Is. IV. 28).
- κακώσεως δίκη, II, 297 (Lys. frg. 242); κακώσεως τῶν γονίων δίκη, I, 295 (Is. VIII. 32); II, 28 (Lyc. 147); I, 80 (Ant. I. 74); apud archontem instituitur, II, 376 (Hyper. I. 6); κακώσεως δίκη, quibus contra quos daretur *accurate exponitur*; iudicium hoc sine aqua fieri solebat, II, 423 (Hyper. frg. 197); II, 273 (Lys. frg. 105).
- καρπυῖ δίκη, II, 267 (Lys. frg. 69); *quid*, II, 342 (Is. frg. 119).
- καταλύσεως δήμου γραφή, *cfr.* Lysis orationem, I, 203 *sqq.*
- καταχειροτονία, *quid*, II, 428 (Hyper. frg. 226).
- κλέπτης, *vid. κλοπή.*
- κλήρου λήξις, I, 250 (Is. III. 2); I, 255 (*ibid.* 43); I, 258 (*ibid.* 67). *Cetera vid. s. v. Heres.*
- κλητεύειν, κλητεύεσθαι, κλητορες, κλητήρες, *voces explicantur*, II, 494 (Schol. ad *Æschin.* I. 46); II, 337 (Is. frg. 81); II, 339 (Is. frg. 101); II, 675 (Schol. in Dem. 542, 19); II, 737 (Schol. in Dem. 1354, 4).
- κλοπή. Quot modis de furto agi possit, *explicatur*, II, 701 (Schol. in Dem. 601, 17. 20. 21. 24); *cfr.* I, 60 (Ant. I. 74); I, 135 (Lys. X. 17); κλέπτης ἐπ' αὐτοφώρῳ, I, 265 (Is. IV. 28); κλέπτης, sive centum talenta, sive decem drachmas suffuratus sit, morte pun-
- nitur, II, 12 (Lyc. I. 65); Isocr. 277, 12 *sqq.*; II, 49 (*Æschin.* I. 113); furibus consilii eodem reatu tenentur, I, 217 (Lys. XXIX. 11).
- κύριος, *vid. s. v. Tutor.*
- λήξις, *quid*, II, 325 (Is. frg. 14); λήξις τοῦ κλήρου, I, 268 (Is. V. 17); λήξις δικῶν ποιέσθαι, *quid*, II, 41 (*Æschin.* I. 63. *cfr.* Schol. ad h. l. II, 495); I, 311 (Is. XI. 10); I, 317 (Is. XI. 46).
- λιποταξίας, ἀστρατείας, δουλίας γραφαί: condemnatus quibus poenis obstringatur, *vid.* II, 129 (*Æschin.* III. 175 *sqq.*); *cfr.* I, 60 (Ant. I. 74); I, 163 (Lys. XIV. 5 *sqq.*); I, 226 (Lys. XXXI. 28); II, 28 (Lyc. 147); *adde* Lysis orationes in Alebiadem primam et alteram, I, 163 *sqq.*; *distinguitur* inter λιποταξίῳ et δουλίας et ἀστρατείας reos, de quibus ex lege, *quæ exponitur*, cognoscere iubentur milites (*vel strategi?*), I, 163 *sqq.* (§ 5-8); λιποταξίῳ δίκη inducitur a polemarcho et ab undecimviris, I, 169 (Lys. XV. 3).
- λοιδορία, lex præcipit, ut qui in ipso tribunali convicia fecerint, mulctentur, I, 131 (Lys. IX. 6. 9).
- λωποδότης, de hoc decernitur apud undecimviros, I, 134 (Lys. X. 10); *cfr.* I, 137. § 5; λωποδότης capite damnatus, I, 158 (Lys. XIII. 68).
- μαρτύρια, II, 4 (Lyc. I. 20); I, 5 (Ant. I. 29. 30); I, 252 (Is. III. 19. 20); mille drachmas debet qui provocatus testimonium ferre recusat, II, 494 (Schol. ad *Æschin.* I. 45. 46); μαρτύρια et ἐκμαρτύρια, quomodo differant, *explicatur*, II, 501 (Schol. ad *Æschin.* II. 19).
- μη ὄσα δίκη, II, 676 (Schol. in Dem. 543, 13).
- μήνυσις, I, 121 (Lys. VI. 43 *sqq.*); μήνυσις ἢ ἀπογραφῆ, I, 52 (Ant. I. 22); indicibus constituta præmia, I, 51 (Ant. I. 20); I, 52 (*ibid.* 27. 28).
- μοιχεία, I, 297 (Is. VIII. 44. 46); I, 92 (Lys. I. 2); I, 95 (*ibid.* 25 *sqq.*); lex de multa, quam mæchus luere debeat, I, 96 (*ibid.* 32 *sqq.*); Solonis lex de adultera femina *memoratur*, II, 61 (*Æschin.* I. 183); μοιχείας poena mors, I, 158 (Lys. XIII. 66); lex quid statuerit de eo qui mæchum deprehendens prope suam uxorem interfecerit, I, 95 (Lys. I. 30. 31).
- ὄρανοῦς lex non solum quoad pueri sunt, sed etiam postquam jam viri facti sunt, per annum integrum ab omni publico munere immunes esse vult, I, 231 (Lys. XXXII. 24); *adde* Tutor.
- ὄστρακισμός, I, 85 (Ant. IV. 2-6); I, 90 (*ibid.* 35). ὄσατα ἀρανῆς καὶ φανερά, *quid*, II, 275 (Lys. frg. 120); II, 295 (Lys. frg. 229); I, 278 (Is. VI. 30).
- ὄσασις δίκη, *quid*, II, 342 (Is. frg. 119).
- ἔνιας γραφή, I, 254 (Is. III. 37); *quid*, II, 384 *sqq.* (Hyper. frg. 24).
- παράγραφῆ, *quid* sit, *explicatur*, Isocr. 260, 7 *sqq.*; II, 324 (Is. frg. 6); II, 674 (Schol. in Dem. 541, 23); παράγραφῆ, quomodo differat a διαμαρτυρίας ratione, *exprouitur*, II, 259 (Lys. frg. 33).
- παρακαταβολή, *quid* sit, *accurate explicatur*, II, 255 (Lys. frg. 11); *cfr.* Isocr. 276, 31; I, 261 (Is. IV. 4); I, 262 (*ibid.* 10); I, 275 (Is. VI. 12); I, 312 (Is. XI. 13. 15); I, 314 (*ibid.* 27); II, 258 (Lys. frg. 26); II, 264 (Lys. frg. 46); II, 412 (Hyper. frg. 137); II, 431 (Hyper. frg. 261).
- παρακαταθήκη, I, 228 (Lys. XXXII. 5); Isocr. 253, 18; 258, 7; *cfr.* orationem contra Euthynum, Isocr. 279 *sqq.*
- παρανόμων γραφαί, II, 2 (Lyc. I. 7); *cfr.* II, 492 (Schol. ad *Æschin.* Tim. 16); II, 96 *sqq.* (*Æschin.* III. argum.); quo actio hæc valeat, *vid.* II, 98 (*ibid.* 5 *sqq.*); non est hæc causa ἀτίμητος, II, 135 (*ibid.* 210); accusator qui causam non obtinisset, mille

drachmas debebat, II, 499 (Schol. ad *Æschin.* I. 163); quinque talentorum mulcta huius liti constituta est, II, 176 (Din. II. 12); *παρώνων γραφή* senatori intenta in *ἐκασιχίλιος decertatur*, I, 51 (And. I. 17); I, 52 (*ibid.* 22); *παρώνων γραφαί* ad thesmothetas deferuntur, II, 376 (Hyper. I. 6); post eversam democraticam sublatae sunt, restitutae post populi reditum, *nunc jam negligi solent*, II, 132 (*Æschin.* III. 191 *sqq.*).

παρὰπρεσβείας γραφή, Isocr. 263, 11; *cf.* *Æschinis orat. de male gesta legat.*, II, 64 *sqq.*

παράστασις, I, 68 (And. I. 120); I, 256 (Is. III. 47). *πρωαγωγία*, Solonis lex de lenone *memoratur*, II, 61 (*Æschin.* I. 184); *πρωαγωγίας γραφή*, II, 32 (*Æschin.* I. 14).

προβολή, *quid*, II, 273 (Lys. *frag.* 111); II, 275 (Lys. *frag.* 125); II, 508 (Schol. ad *Æschin.* II. 145); II, 661 (Schol. in Dem. 514, 6); II, 667 (Schol. in Dem. 525, 14).

προδικασίας oportet institui tres totidem mensibus distinctas, et quarto demum mense actionem institui, I, 46 (And. VI. 42 *sqq.*).

προδοσία: proditoris ossa ex Attica eijciuntur, II, 22 (Lys. 115). Proditorum nomina columnae inscribuntur, inde ab Hipparchi proditoris temporibus, II, 22 (Lys. 117 *sqq.*); post triginta tyrannos columnam in curia erexerunt et decretum inscripserunt, ut qui proditorem aut tyrannidis affectatæ reum occideret, a cæde purus esset, II, 23 (Lys. 124 *sqq.*). Demophanti decretum in proditores *memoratur*, II, 24 (Lys. 127).

προδοσιμίας νόμος, *quid*, II, 283 (Lys. *frag.* 167).

προϊκός δίκη, I, 250 *sqq.* (Is. III. 8, 9).

πρόκλησις, *cf.* I, 42 (Ant. VI. 21); I, 43 (*ibid.* § 23 *sqq.*); I, 275 (Is. VI. 16); II, 6 (Lys. I. 28, 29); II, 737 (Schol. in Dem. 1281, 27).

πρόκειμπα, *quid*, II, 258 (Lys. *frag.* 26).

προπράτωρ, *quis vocetur*, II, 345 (Is. *frag.* 100).

πρόσκλησις, *quid*, II, 391 (Hyper. *frag.* 70).

προστάτης: *quid significet locutio véμειν προστάτην*, *explicatur*, II, 385 (Hyper. *frag.* 26).

πρόστασις, I, 60 (And. I. 75, 76); I, 61 (*ibid.* 78).

προστιμήματα, *quid*, II, 327 (Is. *frag.* 24).

πρόρασις, II, 2 (Lys. I. 6).

πρωταρεία erant decima pars rei controversæ, quam iudicibus debebat, qui causa cecidisset, II, 499 (Schol. ad *Æschin.* I. 163); I, 256 (Is. III. 47); *ἐν πρωταρείῳ κινδυνεύειν*, Isocr. 261, 39 (*πρωταρεία* hic sunt triginta drachmarum, 260, 21; actio fit de decem milibus drachmarum, 261, 34).

φηγορικὴ γραφή, *quid*, II, 228 (Antiph. *fragm.* 47); *cf.* II, 333 (Is. *frag.* 80).

στίου δίκη, I, 250 (Is. III. 9).

συκοφαντίας γραφή, reus decem mille drachmis multatus est, I, 158 (Lys. XIII. 65); *sycophantias licet et ad thesmothetas citare et deferre ad senatum et apud populum accusare*, Isocr. 242, 42 *sqq.*

σύμβολα, *quid ita appellantur*, II, 331 (Is. *frag.* 48); reliquis civitatibus, quibuscum de iure commerciorum pacta ineunt Athenienses, recipiunt hominem ingenum neque in custodiam neque in vincula dandum esse, I, 83 (And. IV. 18).

συμβόλαια ἴδια, I, 63 (And. I. 88); *συμβολαίου δίκη*, I, 174 (Lys. XVII. 3); leges in pecuniariis rationis injuriis duplum rependere jubent, II, 165 (Din. I. 60); possessiones sive privatas sive publicas præscriptione longi temporis confirmari omnibus persuasum est, Isocr. 77, 5 *sqq.*

συνθήμα, Isocr. 255, 49; *cf.* *ibid.* 15 *sqq.*; 256, 5.

τίμημα, *litis æstimatio*, I, 213 (Lys. XXVII. 16); *τίμησις*, *idem*, II, 133 (*Æschin.* III. 197).

τόκος, *vid. s. v.* Fenus.

τραύματα, leges Areopagitice *περὶ τραυμάτων accuratè referuntur*, I, 118 (Lys. VI. 15); *τραύματος δίκη*, II, 106 (*Æschin.* III. 51); *τραύματος δίκη* non persecutus mulctatur, II, 80 (*Æschin.* II. 93); *περὶ τραύματος ἐκ προνοίας ἐστὶ* Lysias adversus Simonem defensio, I, 108 *sqq.*; lex penam statuit exilium, I, 113 (*ibid.* 42); *cf.* I, 114 (Lys. IV. 13, 18); Lysias oratio *ita inscripta*; I, 114 *sqq.*

ὑβρις, *quid et qua pena mulctetur*, II, 275 (Lys. *frag.* 124); *ὑβριος γραφή*, II, 32 (*Æschin.* I. 15, *cf.* Schol. ad h. l., p. 492); I, 297 (Is. VIII. 41); II, 158 (Din. I. 23); Solonis lex *περὶ ὑβριος referitur et explicatur*, II, 32 (*Æschin.* I. 15, 16, 17); de sola hac injuria cum privatæ (δίκαι) tum publicæ actiones (γραφαί) sine sponsione (*παρὰκαταβολή*) fiunt; in aliis criminibus ei solam qui offensus est, actio in adversarium datur, de contumelia autem, tanquam crimine publico, unicuique civium re apud Thesmothetas proposita venire in iudicium licet, Isocr. 276, 29 *sqq.* "Ἐβριος γραφή etiam in eum datur, si quis in servi corpus injuriam aut contumeliam admisserit, II, 365 (Lys. *frag.* 72).

ὑπερήματοι, qui vocentur, *vid.* II, 324 (Is. *frag.* 10).

ὑποθήκη, I, 278 (Is. VI. 33); II, 332 (Is. XIV. *prolegg.*); *quid in hypothecis observetur*, *memoratur*, II, 735 (Schol. in Dem. 791, 11); *cf.* *ἀποτίμημα*, I, 278 (Is. VI. 36); bona in hypothecam data palis designantur, *ibid.*

ὑπωμοσία, *quid*, II, 430 (Hyper. *frag.* 241); II, 674 (Schol. in Dem. 541, 23).

φανερὰ ὄσια, *vid. ὄσια φ.*

φαρμακείας γραφή, *de qua agit prima Antiphontis oratio*, I, 1 *sqq.*

φάσις, I, 63 (And. I. 88); *quid dicatur*, II, 289 (Lys. *frag.* 203); *φάσις dupliciter accipitur*, II, 289 (Lys. *frag.* 203); in quos et quomodo instituitur, II, 736 (Schol. in Dem. 793, 16).

φόνος, I, 61 (And. I. 78); *φόνος ἐκ προνοίας*, II, 156 (Din. I. 6); *φόνου δίκη* in Palladio, Isocr. 267, 3 (septingenti iudices, *ibid.* 12); *φόνος*, sive servi, sive liberi, morte mulctatur, II, 12 (Lys. I. 65); *φόνου γραφή agitur* in Antiphontis Tetralogia prima, I, 5 *sqq.*; homicidii reatus totam civitatem piaculo constrictam tenet, donec homicida demonstretur, I, 6 (I. § 3); homicida fama decorum intrans polluit, Item assidens eisdem mensis convivores, unde existunt annorum caritates, terrarum et animalium sterilitates, I, 7 (I. § 10); I, 8 (2. § 11); homicidii reus homicidiam indicare debet, I, 7 (2. § 2, 4); *φόνου ἀκροῦσιου κατηγορία*, I, 13 *sqq.*; *accusator rogat*, ut homicida involuntarius abstinere jubeatur a quibus abstinere lex homicidiam vult, *ibid.* (Ant. III. 1. § 2); I, 17 (Ant. III. 3. § 11); lex vetat ne quis neque iuste neque iniuste occidatur, I, 14 (Ant. III. 2. § 9) *et* I, 16 (Ant. III. 3. § 7); I, 18 (Ant. III. 4. § 8); I, 20 (Ant. IV. 2. § 3); I, 23 (Ant. IV. 4. § 8); I, 45 (Ant. VI. § 36); cædis rei in aliam urbem migrantes non hostes habentur, II, 25 (Lys. 133); accusatio cædis ab eo factæ, qui se diceret vim oblatam defendisse, I, 19 *sqq.*; medicum, cuius culpa aliquis perit, lex absolvit, I, 22 (Ant. IV. 3. § 5); homicidii reus, qui urbe excessit, *ab amicis defenditur*, I, 22 (Ant. IV. 4); iudicia cædis non in foro, sed sub dio haberi solent, qua de causa, *vid.* I, 25 (Ant. V. § 10, 11); *δωμοσία* in φόνου δίκαις, *quid*, *ibid.* *sqq.*; *cf.* I, 37 (*ibid.* § 88); I, 39 (*ibid.* § 96); accusato licet aut accessito non venire, et contumaciæ reus declaratur,

L.

aut post dictam priorem defensionem urbe excedere, I, 26 (Ant. V. § 13); leges de homicidiis omnium legum antiquissimæ, *ibid.* § 14; *cf.* I, 39 (Ant. VI. § 2); ligna, lapides, ferrum, si quem delapsa exanimariunt, exterminant; ejusque qui sibi necem exanimariunt manum qua hoc commisit separatim sepeliunt, II, 241 (*Æschin.* III. 244); indicia quædam divina *memorantur*, I, 26 (Ant. V. § 82); juramenta et exta et solennes denuntiationes, quæ in homicidiorum causis observantur, multum differunt ab iis quæ in ceteris fiunt, I, 37 (Ant. V. § 88; *cf.* *ibid.* § 12); I, 40 (Ant. VI. § 6); homicidii condemnatus ex lege abstinet se a solo patrio, a fanis et sacrificiis, a ludis, I, 40 (Ant. VI. § 4); qui mancipem suum occidit, *quid faciendum et sit, ibid.*; lex de homicidio edicit, ut accusator nihil nisi ipsum cædis crimen arguat, *ibid.* § 9; de cæde judicant et archontes, et Areopagiticus senatus, I, 210 (Lys. XXVI. 12); senatui Areopagiticus patrium est, et *nunc* concessum de cæde judicare (*cf.* Areopagus); lex de cæde mœchi *refertur*, I, 95 (Lys. I. 30); de cæde litigantes in Areopago jurant, non hac voce utentes (φόνος) quam lex exhibet, sed actor quod ἐκταίνει, reus quod non ἐκταίνει, I, 134 (Lys. X. 11); ὑποφώνια, *quid*, II, 458 (Din. frg. 43); φόνος ἀκούσιος, *cf.* Palladium judicium. φέρων, I, 279 (Is. VI. 42). χρεῶν ἀποκοφαί, I, 63 (And. I. 88). ψευδογραφῆς δίκη, a quibus *instituitur*, II, 338 (Is. frg. 93); II. 355 (Lyc. frg. 12). ψευδοκλητίας δίκη, a quibus *instituitur*, II, 340 (Is. frg. 103); ψευδοκλητίας τρίς ὀφλεῖν, I, 60 (And. I. 74). ψευδομαρτυριῶν ἐπίσκοπος, I, 263 (Is. IV. 17); I, 199 (Lys. XXIII. 14); I, 250 (Is. III. 4. 8); ψευδομαρτυριῶν δίκαι, I, 267 (Is. V. 9. 12); I, 168 (*ibid.* 17); I, 269 (*ibid.* 19); ubi locum habeant, *dicuntur*, II, 260 (Lys. frg. 33); ψευδομαρτυριῶν τρίς ὀφλεῖν, I, 60 (And. I. 74); lex jubet, si quis falsi testimonii convictus fuerit, iudices hac de causa de integro sortiatur, I, 317 (Is. XI. 46); testimonii falsi convicti infamia notantur et pecuniis mulctantur, I, 11 (Ant. II. 4. § 7). ὄνας ὀφλεῖν, I, 60 (And. I. 73). Jusjurandum, I, 63 (And. I. 90. 91); I, 64 (*ibid.* 97 sq.); I, 69 (And. I. 126. 127); I, 247 (Is. II. 31. 32); I, 319 (Is. XII. 9. 10); II, 49 (*Æschin.* I, 114); II, 71 (*Æschin.* II. 45); II, 78 sq. (*Æschin.* II. 87); II, 162 (Din. I. 47); II, 165 (Din. I. 64); II, 177 (Din. II. 16); II, 461 (Din. frg. 69); νη τὴν Ἀθηνᾶν, II, 13 (Lyc. I. 75); μὰ τὴν Δήμητρα, II, 553 (Schol. in Dem. 37, 14); νη τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλων, I, 282 (Is. VI. 61); μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, II, 39 (*Æsch.* I. 55); νη τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὸν Ἀπόλλων, II, 44 (*Æschin.* I. 81); πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων, I, 281 (Is. VI. 58); I, 182 (Lys. XIX. 34); I, 185 (Lys. XIX. 54); πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, I, 249 (Is. II. 47). Jusjurandum servare religionis est, Isocr. 2, 37 sqq.; qua de causa dandum, Isocr. 4, 5. Jurisjurandi præsidēs Apollo Patrius et Ceres et Jupiter, II, 470 (Din. frg. 151); jusjurandum per Jovem et Apollinem et Minervam, cur sit insignissimum, II, 692 (Schol. Dem. 578, 12). Jusjurandum quum civium (*cf.* II, 13. Lyc. I. 76 sq.), tum senatorum (*cf.* I, 223. Lys. XXXI. 1) *refertur*, I, 85 (And. IV. 3). Jusjurandum *refertur* quo Græci sese obstrinxerunt apud Platæas decertaturi, II, 14 sq. (Lyc. I. 80. 81). Ἐξώλιον ἐαυτοῦ καὶ τοῖς πασιῶν ἐπαρᾶσθαι, I, 139 (Lys. XII. 10). Ἐπακτὸς ὄρεος, *qui dicitur*, II, 298 (Lys. frg. 246). Jusjurandum μεταξὺ τοῦ ἔθους καὶ τῆς τραπέζης, II, 178 (Din. III. 2). Jusjurandum iudicum, *vid.* Judicia. Jusjurandum Amphictyonomum *vid.* Amphictyones.

Lacedæmonem Tyndareus dono dedit Herculi, Isocr. 76, 4. Lacedæmon ab Heraclidis occupata, Isocr. 32, 42. Argos et Thebes et Lacedæmon Græcarum urbium præter Athenas maximæ, Isocr. 33, 6. Lacedæmoniorum potentia, res gestæ, beneficia in Græcos collata *comparantur* cum Atheniensium, Isocr. 155; 3-178, 6. Lacedæmonii ex obscuris olim et parvis oppidulis progressi Peloponnesum subegerunt, Isocr. 90, 12 sqq.; *cf.* 185, 40 sqq.; non amplius septingentis annis sedes in Peloponneso occupant, Isocr. 178, 41; 75, 16 sq.; agricultura et opificiis neglectis nunquam destiterunt Peloponnesi civitates oppugnare, dum omnes evertissent Argivorum urbe excepta, Isocr. 155, 22 sqq.; 163, 13 sqq.; 185, 40 sqq.; quo jure Messenam possideant, *accurate exponitur*, Isocr. 75, 40-78, 14; 162, 2 sqq.; *ceterum* *vide* Messena. Lacedæmonii bellum gerentes contra Messenios, oraculo iubente ducem petunt ab Atheniensibus, et Tyræum accipiunt, cujus ope et hostes exsuperaverunt et juvenutis informationem instituerunt; bello decertaturi ad tentorium regis vocari solent, ut Tyræi poemata audiant, II, 19 sq. (Lyc. I. 105 sqq.). Lacedæmonii trecenti universos Argivos superant ad Thyreas, Isocr. 87, 49. Lacedæmonii ad Dipæam ἐπιμᾶς ἀσπίδος constituti Arcadum multa millia in fugam vertisse feruntur, Isocr. 87, 46 sqq.; Chilonem in senatorum ordinem retulerunt, II, 317 (Alcidam. frg. 5); beate vixerunt, quamdiu legibus Lycergi usi suat, *ibid.*; Megacii contra Pisiatridas auxilium ferunt, II, 685 (Schol. in Dem. 561, 16); Athenis expulerunt Pisiatridas, Naxo Lygdamini tyrannum, Clisthenis progeniæ Sicyone, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 77). Lacedæmonii olim contra servos imminentes suppetias venerunt Atheniensibus, II, 187 (Leab. II). Lacedæmoniorum et Atheniensium nobilis æmulatio Persici belli temporibus, Isocr. 35, 51 sqq. Atheniensibus ad Marathonem auxilium latari tribus diebus totidemque noctibus mille et decentia stadia confecere, Isocr. 36, 11 sqq. Lacedæmonii mille ad Thermopylas, Isocr. 36, 39 sqq.; 37, 4 sqq. Lacedæmonii in pugna ad Platæas, I, 104 (Lys. II. 46); ad navale prælium ad Salaminem decem tantum triremes contulerunt, Isocr. 156, 9 sqq.; Thebanis gratificantes Platæas evertunt, Isocr. 200, 6; 193, 40; 162, 20 sqq.; I, 81 (Andoc. III. 21); cum Alcibiadis impulsu maris principatum affectassent, hoc habuerunt malorum principium, Isocr. 60, 5 sqq.; a rege Persarum quinque mille talenta acceperunt, I, 82 (Andoc. III. 29); cur Athenis devictis pepercissent, I, 71 (And. I. 142); *cf.* Isocr. 111, 49. Triginta tyranni talenta centum a Lacedæmonis ad eos obsidendos, qui Piræeum occupant, mutuati sunt, quam pecuniam populus Ath. ab omnibus reddendam decernit, Isocr. 98, 26 sqq. Lacedæmoniorum post devictas Athenas principatus, *qualis*; eorum injurias in socios *exponuntur*, Isocr. 39, 44-40, 47 (*δειμαρτία λαλωνίζοντων*); 39, 46; Helotes quidam præfecti, 40, 3; *cf.* Isocr. 194, 24; civium caedes, exilia, seditiones *etc.*, *ibid.* 16 sqq. 35 sqq. *cf.* 48, 1 sqq.; piratas mare tenent, cetrati mercenarii urbes occupant, *ibid.* 83; Persarum potentiam resurgere passi sunt, 40, 48 sqq.; turpem pacem Antalcideam facientes regis potentiam auxerunt, Iones opprimendos ei prodiderunt, 41, 10 sqq. (*cf.* 43, 16 sqq.; 49, 8 sqq.); olim tyrannos ejiciebant, nunc monarchiis constituendis sunt adiutores; Mantineaem urbem pace jam facta evertunt, Olynthios et Philasios obsidione oppugnant, Amyntæ Macedonum regi (*cf.* II, 69. *Æschin.* III. 32) et Dionysio Siciliæ tyranno et Persarum regi auxilium fe-

runt, *ibid.* 54 *sqq.*; injurias eorum *memorantur* in Chios, Siculas et Italicas respublicas, Peloponnesios omnes, praesertim Eleos, Corinthios, Mantinenses, Phliasios *etc.*, Isocr. 114, 38 *sqq.*; principatu et maris imperio potius decemviros solos singulis urbibus praefecerant, qui Lacedaemonios apud socios in crimen et odium adduxerunt, Isocr. 156, 40 *sqq.*; vix decem annos sociis praefuerunt, Isocr. 157, 7; plures socios indicta causa a Lacedaemoniis interfectos esse *affirmatur*, quam ab Atheniensibus, ex quo urbem incolunt, in jus vocati sint, Isocr. 158, 25 *sqq.*; civitatum commodis minus bene consulerunt quam Athen., *ibid.* 31 *sqq.*; *els exprobat*, quod Achaicis urbibus eversis earum opera ipsi teneant, 159, 2 *sqq.*; navali praelio circa Rhodum superantur a Conone, Isocr. 60, 28; 98, 5 *sqq.*; 128, 27 *sqq.*; 129, 43; 130, 25 *sqq. etc.*; Boeoti, Corinthii, Argivi a Lacedaemoniis abstracti societatem cum Atheniensibus ineunt; Lacedaemonii principatum maris amittant, I, 81 (Andoc. III, 22). Lacedaemonii Corinthiaco bello exercitum contra Thebanos ducunt, Isocr. 195, 26; Isocr. 57, 36 *sqq.*; I, 106 (Lys. II. 68). Corinthiaco bello tribus praeliis vicerunt, primum apud Corinthum, rursus in Boeotia, duce Ageasilo, tertio denique praelio ad Lechaem, I, 80 (Andoc. III. 18); quas pacis conditiones fecerint post bellum Peloponnesiacum, quas post bellum Corinthiacum, *exponitur*, I, 79 (And. III. 11. 12. *sqq.*). Antalcidas pacis conditiones turpes, Isocr. 157, 31 *sqq.*; 163, 45, *sqq.*; Cadmeam occupant, Isocr. 41, 54 *sqq.*; 194, 29; 195, 35; bellum contra Thebanos, sociorum pars a Lacedaemoniis deficit, Thebani et Peloponnesii hoc bello Spartam et medio tollere conantur, Isocr. 75, 12 *sqq.*; 79, 16; 82, 30 *sqq.*; 57, 40 *sqq.*; 58, 13 *sqq.*; Plataeas praesidio tenent, Thespis castra habent, Isocr. 193, 39 *sqq.*; ad Leuctra occubuerunt Spartiatae mille et Cleombrotus rex et Periccorum multi, II, 552 (Schol. in Dem. 36, 3). Lacedaemoniis post Leuctricam pugnam subinde fugientibus uxores occurrentes, *quid dixerint*, Isocr. 73, 29 *sqq.* Lacedaemoniorum reipublicae status *exponitur*, qui fuerit post amissum Leuctrica clade principatum Graeciae, Isocr. 58. 6 *sqq.*; in extremum discrimen adducti ad Athenienses confugerunt, Isocr. 98, 37 *sqq.*; 115, 47; 116, 11; II, 167 (Din. I. 75); postquam in pugna ad Mantineam ab equitatu Atheniensium adjuti vicerunt, pacem petunt a Thebanis, quorum conditione de Messena instauranda adversatur Archidamus, *quod est argumentum orationis Isocratis, quae inscribitur* Archidamus, Isocr. 72 *sqq.*; nunquam pristinum dignitatis gradum recuperare poterant, Isocr. 157, 23 *sqq.*; apud Naxum pugna navali devicti ab Atheniensibus, Timotheo duce, II, 137 (Æschin. III, 222); Isocr. 215, 21 *sqq.*; Lacedaemoniis loca Pyliis vicina occupare paratis non concedunt Phocenses, II, 86 (Æschin. II. 134); II, 617 (Schol. in Dem. 364, 1). Lacedaemoniorum legati simul cum Atheniensibus Pelas ad Philippum adsunt, II, 81 (Æschin. II. 104); legati Thebanis refragantur, II, 87 (Æschin. II. 136). Lacedaemonii legationem ad Alexandrum mittunt injurias deprecari et obsides daturi, II, 121 (Æschin. III. 133); a Macedonibus deficient, milites Corrhagi delent, II, 127 (Æschin. III. 165); Megalopolim bello petunt, II, 581 (Schol. in Dem. 202, 1). *Add* Peloponnesiacum bellum et Agis.

Lacedaemoniorum instituta: Lacedaemoniorum rempublicam eam esse, quam Athenienses olim habuerint, neque rei militaris peritiam Spartanis prius quam Atheniensibus tractatam esse *asseritur*, Isocr. 171, 16 *sqq.* 29 *sqq.*; Lacedaemonii partem quamdam institutorum ab Ægyptis ad se transtulerunt, exempli gratia concœna-

liones et corporum exercitationes, et ut nemo sine magistratum veniam peregre abeat, praeter haec ut necessarium rerum cura liberati omne studium in armis consumant, Isocr. 144, 44 *sqq.* Seditione facta multitudinem τῶν πεποικῶν oppressam esse *refertur* (174, 45 *sqq.*), quorum conditio et agrorum divisio (175, 8 *sqq.*) et pericula, quibus illi objiciantur in expeditionibus bellicis (*ibid.* 20 *sqq.*), cum reprehensione recensentur, Isocr. 174, 45-176, 27 (*add* Helotes); eos ne litteras quidem discere, *Isocrates dicit*, 179, 21; turpissimum esse, quod quotidie pueros statim a lecto ablegant verbo ad venationem, re ad eos per furtum spoliandos, qui ruri habitant, *ibid.* 35 *sqq.*; *adversario vero dicitur*: propter illud saltem habendam esse gratiam, quod pulcherrimis institutis uterentur, gymnasiis scilicet, exercitatione fortitudinis, concordia, studio denique rei militaris singulari, 180, 18 *sqq.*, *Isocrates* illa quoque studia ad liberos corrumpendos, et Græcos perdendos pertinere *assertit*, 180, 29-181, 52; *post modo adversarii illius personam mutuatus quasi palinodiam quamdam in Lacedaemonios apponit*, 182, 23-186, 37. Lacedaemonii Herculis posteris regnum et imperium in omne tempus dederunt, Isocr. 56, 14. Eis turpius est a capite regis pericula non depulisse quam clypeum abjecisse, Isocr. 284, 23 *sqq.*; 120, 35; regnum duplicatum *laudatur*, *ibid.* ἱερότα; qui sint et quo honore habeantur, II, 61 (Æschin. I, 180 *sq.*); numero sunt viginti octo, II, 500 (Schol. Æschin. I. 180); *γενοῦσα*, II, 653 (Schol. in Dem. 489, 19.). Apud Lacedaemonios in expeditionibus, quae ductu regis fiunt, moris est πεποικῶν; viritum in acie juxta Spartanos stare, quosdam etiam deligi, qui in prima phalange collocentur, *etc.*, Isocr. 175, 20 *sqq.*

Permixta: Lacedaemoniorum *qualis sit* fama militaris, Isocr. 81, 8 *sqq.* Lacedaemoniorum civitas exercitui similis, Isocr. 85, 18 *sqq.*; vestis purpurea, II, 187 (Lesb. II). Lacedaemonii mortem stauerunt multam nolentibus pro patria subire periculum, II, 24 (Lyc. 129). Lacedaemoniorum urbs diligentissima vetustatis custos, Isocr. 140, 43; populari statu maxime utuntur, Isocr. 97, 26; sibi persuaserunt, patrium sibi esse ἡγεμονίαν, Isocr. 26, 45 *sqq.* Lacedaemoniis *quid* maximam gloriam attulerit, Isocr. 72, 22 *sqq.*; in ludorum certaminibus aequo ferunt animo a sociis se vinci, I, 89 (And. IV. 28); in Olympica festivitate et aliis conventibus ob virtutem suspiciuntur, Isocr. 87, 19 *sqq.* Lacedaemoniorum colonia Cyrenaica, Isocr. 52, 32.

Laconici gladii parvi, de quibus *refertur* Demadis dictum, II, 444 (Dem. frg. 23).

Λακωνίκοις, Isocr. 243, 19.

Laches, quo archonte mortuus est Socrates, Isocr. 142, 2. Laches taxiarchus, in Atheniensium expeditione adversus Coroneam, I, 113 (Lys. III. 45).

Lacrates; Lys. or. adv. Lacratem *cit.*, II, 281. frg. 153.

Lacratides (Leocratides?) hierophanta Atheniensis, I, 284 (Is. VII. 9).

Læspodias; Antiphontis orationis contra Læspodiam fragmenta, II, 225.

Lagis meretrix; Lysias eam deperisse, Cephalus encomium ejus scripsisse *dicitur*, II, 308 (Cephal. 2).

Lagisca meretrix, II, 281 (Lys. frg. 152); Isocratis concubina, II, 481 (Vita Isocr.).

Lais meretrix ex Hyccaris oriunda *memoratur*, II, 384 (Hyper. frg. 17). Lais meretrix (*incertum quae sit*); Lysiae adv. Laidem or. *cit.*, II, 280 *sqq.*

Lamachus dux in Sicilia, I, 158 (Lys. XIII. 67); I, 50 (And. I. 11).

Lamiacum bellum, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 21); *obiter narratur*, II, 526 (Vita Demosth. II).

- Lampadophoria, I, 282 (Is. VI. 60); *adde* Βασιλική διαδρομή.
- Λαμπάδος, certamen, I, 91 (And. IV. 42); Lampadis festa tria, *quando agerentur*, II, 272 (Lys. frg. 103).
- Lampo *quidem* Atheniensis, I, 110 (Lys. III. 17).
- Lampsacus urbs, devastata a Charete, II, 553 (Schol. in Dem. 37, 6). Lampsaceni Anaxagoram peregrinum hominem sepulcro honoraverunt eumque etiamnunc honore afficiunt, II, 317 (Alcidam. frg. 5). *Adde* Euagon Lampasacenus.
- Λαμπραεύς, I, 262 (Is. IV. 9).
- Laomedon; Herculis expeditio contra Laomedontem *memoratur*, Isocr. 123, 7.
- Laomedon, Atheniensium dux classis, cum comiteum Selymbriam adduceret, a Philippo comprehenditur, II, 593 (Schol. in Dem. 250, 24).
- Lapithæ, Thesei socii erant in bello contra Centauros, Isocr. 135, 42. Lapitharum et Centauroorum pugna in Pirithoi nuptiis *memoratur*, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
- Λάρυξ, *quid*, II, 277 (Lys. frg. 137).
- Larissa, Thessaliæ urbs, II, 71 (Æschin. II. 41). Larissæi, II, 221 (Georg. Leont. fragm. 20). Thrasymachi or. pro Larissæis *cit.*, II, 245. frg. 1.
- Latona, e Jove gravida, a Junone terra marique agitur, defessa jam in Atticam venit ibique zonam solvit in loco, qui inde Zoster vocatur; hinc a Minerva Pronœa Deum deducta gemellos parit deos, Dianam et Apollinem, II, 392 sq. (Hyper. frg. 71). Latonæ, Dianæ, Minervæ Pronœæ consecratus est campus Cirrhæus, II, 116 (Æschin. III. 108. 110. 111); II, 119 (*ibid.* 111).
- Lauriæm, mons in Attica, cum argentifodinis, I, 54 (And. I. 38); II, 564 (Schol. in Dem. 100, 27).
- Leager, *Glaucotis filius*, cui Epilyci filia sponsa erat, I, 65 (And. I. 117 sqq.); cleruchos in Chersonesum deducens infortunis usus est, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31).
- Lebadea, Bœoticiæ civitas, II, 366 (Lyc. frg. 76).
- Λέβειος, II, 117 (Æschin. III. 115).
- Lechæum, sub Mœsippo archonte captum esse *fertur*, II, 284 (Lys. frg. 176); I, 272 (Is. V. 37); prælium ad Lechæum, I, 80 (And. III. 18).
- Lectica, II, 161 (Din. I. 25).
- Leda, Tyndari uxor, II, 206 (Georg. Hel. Laud.). Ledam sibi despondit Jupiter oloris speciem indutus, Isocr. 140, 15. Ledæ filii, Isocr. 134, 24.
- Leges: de legibus condendis *refertur* decretum, quod factum est post populi ex Piræeo reditum, I, 61 (And. I. 83 sq.); eodem pertinet lex, *quæ incipit*: Ἀγράφω δὲ νόμῳ, I, 62 (*ibid.* 87) *et altera quæ incipit*: Τὰς δὲ δίκας καὶ τὰς διατάξας, I, 63 (*ibid.*). Legum quotannis corrigendarum modus *refertur*, II, 104 (Æschin. III. 38 sqq.); leges asservantur in Metroo, II, 12 (Lys. I. 65); *cf.* Isocr. 94, 40 et Metroum. Quæ lege accuratius definita non sunt, in his iudicium factum posteris exemplum relinqui *dicitur*, II, 2 (Lyc. I. 9). Leges non scriptæ *memorantur* quas interpretantur Eumolpidæ, I, 118 (Lys. VI. 10). Lex *memoratur* stelæ in Eleusinio inscripta, I, 67 (And. I. 116). Lex de adoptione in Cerycum collegium *refertur*, I, 69 (And. I. 127). Lex jubet in foro non mentiri, *de rebus venalibus lata videtur*, II, 382 (Hyp. frg. 1); lex in portitores lata qui Salamina transvehunt, II, 125 (Æschin. III. 158). *Ceteræ leges memorantur s. vv.* Atheniensis respublica, Juris notiones, Solon.
- Λεωκορυφία, *vid.* Atheniensis respublica.
- Lemnum malum, *proverbium*, unde originem duxerit, *narratur*, II, 347 (Cauc. frg. 2).
- Lemnus insula, Atheniensium possessio, II, 76 (Æschin. II. 72. 76); ab hipparchis administrator Athenis quotannis huc mitti solitis, II, 417 (Hyper. frg. 155. 13). Lemnus ut in possidentium jure sit, conditione pacis post Peloponnesiacum bellum cautum est, I, 79 (And. III. 12); *cf.* I, 80 (*ibid.* 14).
- Lenæa, *vid.* Bacchanalia.
- Leochares. Dinarchi or. c. Leocharem *cit.*, II, 468. frg. 124.
- Leochares Atheniensis; *vid.* argum. Isæi orat. de Dicaeog. hered., I, 265; *cf.* I, 268. § 16. 17.
- Leocrates Atheniensis; Lycurgi orat. contra Leocr., II, 1 sqq. *cf.* argum. et § 14 sq. 16 sqq.
- Leodamas Acharnensis, vir eloquentissimus, II, 122 (Æschin. III. 138); *idem fuisse perhibetur* homo ille decantatæ infamiæ qui Hégesandrum adamaverat, II, 48 (Æschin. I. 69; *cf.* Schol. ad h. l., II, 496); *cf.* I, 210 (Lys. XXVI. 13 sqq.); II, 49 (Æschin. I. 111).
- Leogoras, Andocidis avi pater, in prælio contra Pisistratidas ad Pallenum commisso copias Atheniensium ducebat, I, 66 (And. I. 106); I, 77 (And. II. 26).
- Leogoras, Andocidis pater, I, 55 (And. I. 40); I, 72 (And. I. 146); accusatus quod sacris arcanis interfuerit, quæ agerentur in Pierecis domo, Speusippo senatori, qui in iudicium eum tradiderat, *καταρδύτων* actionem intendit et causam obtinet, I, 51 (And. I. 17); I, 52 (*ibid.* 22); mortuus, I, 72 (And. I. 148).
- Leon, heros eponymus, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12).
- Leon et Timagoras, legati Athenienses ad Artaxerxem regem missi corrumpi se passi sunt, II, 625 (Schol. in Dem. 383, 16); II, 634 (Schol. in Dem. 419, 21).
- Leon *quidam* Atheniensis, a Meleto sub Trigintaviris ad undecim viros abductus, I, 63 (And. I. 94).
- Leones mansueti in δαύμασι spectantur, Isocr. 229, 39.
- Leos Atheniensis, cujus filie mortem pro patria obiere, II, 556 (Schol. in Dem. 31, 23).
- Leosthenes, dux Atheniensis, II, 67 (Æschin. II. 21); *cf.* II, 502 (Schol. ad l. c.).
- Leosthenes orator, delationis actione reus factus capitis damnatur, II, 375 (Hyper. I. 1 sq.); apud Philippum exulat; eloquentissimus habebatur, II, 85 (Æschin. II. 124); II, 67 (Æschin. II. 21).
- Leontinis auxiliaturi Siculam expeditionem faciunt Athenienses, II, 76 (Æschin. II. 76).
- Lepreus, Neptuni et Astydamiæ filius; certamina ejus cum Hercule *narrantur*, II, 347 (Cauc. frg. 1).
- Leptines Atheniensis, Æschini oratori infensus, II, 147 (Æschin. Epist. V. 7).
- Leptines; Lysiae or. adv. Leptinen *cit.*, II, 281. frg. 154.
- Lerus insula, II, 451 (Din. XLI.).
- Lesbiis ad Olympiam degens Alcibiades vini præbitionem ceterorumque sumptuum imperavit procuracionem, I, 90 (And. IV. 30).
- Leschiæ, *quid*, II, 227 (Antiph. frgm. 40).
- Lete, urbs Macedonia, II, 396 (Hyper. frg. 87).
- Leucas, promontorium, II, 6 (Lyc. I. 26).
- Luce acte, quæ est in Propontide, II, 254 (Lys. frg. 9); I, 166 (Lys. XIV. 27); II, 563 (Schol. in Dem. 86, 22).
- Leucippidas rapuerunt Dioscuri, II, 441 (Demad. frg. 2).
- Leucolophus Atheniensis *quidam*, I, 243 (Is. II. 3).
- Leuconides, Philotadis affinis, II, 49 (Æschin. I. 115).
- Leuctrica pugna, Isocr. 58, 10; 59, 1; 73, 29; 75, 4; 100, 49; 115, 8; 215, 30; II, 92 (Æschin. II. 164); II, 167 (Din. I. 73); II, 440 (Demad. frg. 1, 12); quot Lacedæmonii ad Leuctra occubuerint, *refertur*, II, 552 (Schol. in Dem. 36, 3).
- Lex, *vid.* Leges.
- Λεξιαρχικὸν γραμματεῖον, Isocr. 113, 11; I, 287 (Is. VII. 27); II, 13 (Lyc. I. 76); II, 33 (Æschin. I. 18); II, 47 (Æs-

- chin. I. 103); unde ita dictum ait et quot annos nati inscriberentur, *refertur*, II, 492 (Schol. ad *Æschin. Tim.* 18); *cf.* II, 465 (Din. *frg.* 98).
- Libationes, I, 3 (Ant. I. 19).
- Liberalia, *vid.* Bacchanalia.
- Liberti, II, 385 (Hyper. *frg.* 25); I, 276 (Is. VI. 19).
- Libycus ventus, II, 144 (*Æschin. Epist.* I. 4).
- Libye, Busiridis mater, Jovis ex Epapho neptis, Isocr. 143, 43.
- Libyes et Thraces, quid appellent *επιρός*, II, 564 (Schol. in Dem. 100, 29).
- Ligyas Cercopes, II, 503 (Schol. ad *Æschin.* II. 40).
- Limnæ, loci nomen Athenis; Bacchi fanum in Limnis, I, 296 (Is. VIII. 35).
- Limonia, *vid.* Παρ' Ἰάκρον καὶ χόρα.
- Lindus, Rhodi urbs, II, 147 (*Æschin. Epist.* V. 1). Antiphontes orationis de Lindiorum tributo *fragmenta*, II, 225 *sq.*
- Linus, Calliopes filius, quem occidit Hercules, musicam invenit, II, 200 (Alcidam. Ul. 6).
- Liparus Phocensis, II, 88 (*Æschin.* II. 143).
- Λιθορυγία et λιθορυγία, quomodo differant, II, 285 (Lys. *frg.* 183).
- Litteras alii dicunt a Palamede inventas esse, alii ab Orpheo, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
- Lippara, una insularum circa Siciliam, quas *Æolius* appellant, II, 458 (Din. *frg.* 48).
- Lochites Atheniensis, verberum illatorum *accusatur*, Isocr. 276 *sqq.*
- Locrenses, Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116). Locri Amphissenses, II, 117 (*Æschin.* III. 113); *adde* Amphissenses.
- Locridis circa Cœneonem regio Jovi Nemeo consecrata est, II, 316 (Alcidam. *frg.* 4).
- Λογισταί, quot fuerint et qua potestate instructi, *explicatur*, II, 511 (Schol. ad *Æschin.* III. 9); *cf.* II, 48 (*Æschin.* I. 107); II, 100 (*Æschin.* III. 15, cum Schol. p. 512); II, 100 (*Æschin.* III. 20); II, 101 (*ibid.* 22. 23); II, 632 (Schol. in Dem. 406, 26). Λογιστήρια, judicia, I, 60 (Ant. I. 78); I, 188 (Lys. XX. 10); II, 456 (Din. *frg.* 29).
- Λουσαίς, Lusis est populus Cœnelidis tribus, II, 397 (Hyper. *frg.* 97); I, 286 (Is. VII. 18).
- Λουτροπόρος, *vid.* Nuptiæ et Sepulcrum.
- Lucani ignobiles, Isocr. 108, 21. —
- Lucernarum faber, II, 248 (Andoc. *frg.* 6).
- Luctus, II, 111 (*Æschin.* III. 77); *κρίσασθαι*, II, 517 (Schol. ad *Æschin.* III. 211); I, 262 (Is. IV. 7); pullam induere, *ibid.*
- Ludi publici, I, 183 (Lys. XIX. 42); I, 185 (*ibid.* 57); I, 271 (Is. V. 36); I, 282 (Is. VI. 60); I, 182 (Lys. XIX. 29). — Ludi publici a quodam *cive* editi *enumerantur*, *additis pecuniis, quas in quosque impenderit*; chorus tragicus, chori viriles duo, pyrrhichistæ bis, chorus cyclicus, gymnasiarchia, puerilis chorus, chorus comicus cum supellectilibus et vestimentorum dedicatione, navale certamen, architheoriæ et arrhēphoriæ, I, 191 *sq.* (Lys. XXI. 1-6); novi tragœdi, II, 103 (*Æschin.* III. 34); ludi tragici urbani, II, 104 (*ibid.* 41.); *παιδικὸς χορός*, tripus victoriæ monumentum, I, 289 (Is. VII. 40); tripodes in templo Bacchi et in templo Pythii Apollinis consecrati, I, 272 (Is. V. 41). Cyclici chori, II, 31 (*Æschin.* I. 11, 12; *cf.* Schol. a. h. l., p. 491); II, 139 (*Æschin.* III. 232); *quid*, II, 517 (Schol. ad *Æschin.* III. 232). Gymnici ludi, *vid.* s. v.
- Ludi; *κοσμάται, quid*, II, 455 (Din. *frg.* 22). *Adde* Musea.
- Ludimagistri, *vid.* Educatio.
- Luna, *vid.* Pandia.
- Lupanar, I, 3 (Ant. I. 14).
- Lycœum gymnasium, Athenis, Isocr. 151, 44; II, 443 (*Æschin.*); II, 482 (Vita Isocr.); Apollini Lycoctono sacrum, unde nomen duxerit, *narratur*, II, 727 (Schol. in Dem. 736, 6).
- Lychnites lapis, II, 500 (Schol. ad *Æschin.* I. 188).
- Lycia, Isocr. 274, 35. Lycia Persarum nemo unquam potitus est, Isocr. 47, 12.
- Lycidas, Chabrias ducis libertus et ipse dux militum mercenariorum, II, 656 (Schol. in Dem. 497, 13).
- Lycinus, qui Philocratem accusavit, II, 66 (*Æschin.* II. 14); II, 108 (*Æschin.* III. 62).
- Lycinus *quidam*, Heli Mytilensæ amicus, I, 32 (Ant. V. 53); I, 33 (*ibid.* § 60 *sqq.*).
- Lycus *quidam* Atheniensis, I, 267 (Is. V. 12).
- Lycophron *quidam*; contra Lycophronem Lycurgi orationum duarum *fragmenta exstant*; *argumentum exponitur in prolegg.*, II, 363 *sqq.* Lycophron accusatus a Lycurgo, defendit se orat. ab Hyperide scripta; *orationis frgm. exstant*, II, 414 *sqq.*; *causæ argumentum illustratur in prolegg. et p.* 363. Charippi uxori in pompa nuptiali contumeliam obtulisse *fertur*, II, 416 (Hyper. *frg.* 155. 1 *sqq.*); causam dixit quinquagesimo ætatis anno, *ibid.* 11; omne tempus in equis aleadis insumpsit, ab æquibus corona honoratus est, primo phylarchus constitutus, deinde hipparchus in Lemnum insulam missus, ubi tres annos remansit et tribus coronis eum honoraverunt Hephæstia incolæ aliisque Myrinæi, *ibid.* 12 et 13. *Cujusdam* apophthegma in eum *refertur*, II, 477.
- Lycurgus Lacedæmonius, *asseritur* Atheniensium gubernationem imitatus domi democratiam instituisse aristocratiâ temperatam, magistratum creationem persuffragia, et seniorum auctoritatem Areopagitarum similem, Isocr. 171, 16 *sqq.* *Conf.* Lacedæmonii.
- Lycurgus et Lysistratus et Cratinus, Atheniensium duces, Eionem urbem ceperunt, sed a Thracibus profligati sunt, Phædone archonte, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Lycurgus orator, *cf.* II, 441 (Demad. *frg.* 16); Isocratis discipulus, II, 481 (Vita Isocr.); dicendi facultate nullo inferior, Polyenico Cydantiadæ socius erat adjunctus in accusando Euxenippo, II, 377 (Hyp. I. 12); Aristogitonem defendit, II, 176 (Din. II. 13); tres habuit liberos et Callistone Habronis filia, et Calliæ populo Batensis sorore, II, 459 (Din. *frg.* 54). Dinarchi or. adv. Lyc. liberos *cit.*, II, 468. *frg.* 125. De Lycurgi exulantis liberis ad Athenienses scribit Demosthenes, II, 154 (*Æschin. Epist.* XII. 14). Hyperidis pro Lycurgi liberis or. *cit.*, II, 413 *sq. de argumento vid.* prolegg. — Lycurgus vixit moderate, ærarii administrationi præfectus invenit reditus, ædificavit theatrum, Odeum, navalia, irirames struxit et portus; hunc urbs ignominia affecta et liberos ejus vixit, II, 414 (Hyper. *frg.* 147). Dinarchi orationis contra Lyc. de rationibus reddendis *frgm. exstant*, II, 456. Hyperidis or. pro Simm. adv. Pytheam et Lycargum *cit.*, II, 424. *frg.* 199. *Adde* Diopithes Suniensis.
- Lycus, ob Hippolyti mortem Theseum accusavit, II, 511 (Schol. ad *Æschin.* III. 13). Lycus heros ad judicia collocatus erat, cui et ipsi mercedem judicalem assignabant; *porro* Λύκου θεός, locus, cur ita vocatus sit, *memoratur*, II, 342 (Is. *frg.* 118).
- Lydia, Isocr. 47, 28, 43.
- Lydias, Macedoniæ amnis, II, 85 (*Æschin.* II. 124); *Lædius* scribatur necesse est, II, 507 (Schol. ad *Æschin.* II. 124).
- Lydus, Phereclis Themaciensis servus, sacra arca in domo heri sui agi indicavit, I, 51 (Ant. I. 17).
- Lygdamis tyrannum Naxo expulerunt Lacedæmonii, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 77).

- Lysander, dux Lacedæmonius, I, 168 (Lys. XIV. 38); II, 699 (Schol. in Dem. 597, 29); ad Athenarum portas appellit, I, 154 (Lys. XIII. 34); classem e Samo adducit, Atheniensium concioni de pace deliberantium assistit, ubi quæ dixerit *referitur*, I, 146 (Lys. XII. 71-75). Lysanderi catalogus *memoratur*, proscriptorum nomina continens, Isocr. 262, 28; 279, 16; I, 205 (Lys. XXV. 16). Lysander dux a Phidone contra Piræenses impetratur, I, 145 (Lys. XII. 59); de perimendo Alcibiade laborat, Isocr. 249, 52; uno fortunæ favore rem prospera gessit, Isocr. 217, 51.
- Lysander *quidam* Atheniensis, indicavit Epicratis Pallesenis metallum extra definitas mensuras secari, II, 380 (Hyper. I. 37).
- Lysiades archon, I, 124 (Lys. VII. 11).
- Lysias orator, Cephalii filius, inquilini Atheniensis (I, 138. § 4), una cum Polemarcho fratre a tringentis comprehenditur; ipse Megaram an fugit, Polemarchus interficitur, cuius cædis Eratothenem accusat, I, 138 sqq.; fratres hi tres habebant aedes, et divitias, quæ *enumerantur*, I, 139. § 11; I, 140. § 18. 19 (septingenti clypei; mancipia centum et viginti etc.). Thrasybuli decretum *memoratur* de Lysia civitate donando, II, 249 (Arch. frg. 1). Lysias Lagidem meretricem deperit, II, 308 (Cephal. frg. 2); Isocrate major erat annis viginti duobus, II, 481 (Vita Isocr.). Lysias et Isocrates, Antisthenis oratio ita inscripta, *memoratur*, II, 249. Lysias oratio est rotunda et gratiosa, diversa ab Isocratis, cum quo invidiam exercuisse fertur, II, 482 (Vita Isocr.). Lysias or. de collatis ab ipso beneficiis *cit.*, II, 271. frg. 94 sqq.
- Lysibius; Isæi or. adv. Lys. de puella herede *memoratur*, II, 337. frg. 82 sqq.
- Lysicles, demagogus Atheniensis, ex Aspasia Poristen filium suscepit, II, 253 (Lys. frg. 2).
- Lysicles, dux Atheniensium in pugna ad Chæroneam; Lycurgi or. contra Lysiclem *fragmenta exstant*, II, sq. *vid.* prolegg.
- Lysicles *quidam*, II, 5 (Lyc. I. 23).
- Lysicliides *quidam*, II, 452 (LXV.).
- Lysicrates (Lysitheus? Lysanias? Lysistratus?), archon eponymus Athenis, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31).
- Lysicrates, Dinarchi or. adv. Lys. pro Nicomacho *memoratur*, II, 464.
- Lysidemus; Hyperidis or. adv. Lys. *cit.*, II, 418.
- Lysides *quidam*, II, 335 (Is. frg. 69).
- Lysimachus, Aristidis Justi pater, II, 654 (Schol. in Dem. 491, 26).
- Lysimachus, Aristidis Justi filius, II, 654 (Schol. in Dem. 491, 26); II, 358 (Lyc. frg. 26).
- Lysimachus, Aristidis filia natus, tabella quadam insonnorum significationes continente fretus, ad Iaccheum sedens sese aluisse *fertur*, II, 476 (Dem. Phal. frg. 6).
- Lysimachus. A Lysimacho *quodam* (fictitio videtur) calumniis obiectum et accusatum *se fingit* Isocrates in oratione de permutatione, 202, 18. 31; 203, 43; 214, 18; 221, 39; Lysimachus prævaricando quæstum facit, *ibid.* 222, 54 sqq.; *cf.* 232, 45.
- Lysimachus *quidam* Atheniensis, Isocr. 260, 49; *idem fortasse atque hipparchus ille apud* Xen. Hell. II. 4. 8.
- Lysimachus, poeta lyricus ignobilis *quidam*, II, 358 (Lyc. frg. 26).
- Lysimachus *quidam* Atheniensis, I, 109 (Lys. III. 11. 12).
- Lysimenes, pater Menecratis, qui Diocli Phlyensi actionem intendit de fundo, II, 327 (Is. frg. 27); *ceterum* *cf.* *prolegg.* ad or. contra Dioclem ob contumeliam, II, 325 sq.
- Lysimenes cælator, II, 270 (Lys. frg. 89. *cf.* *argum. oration.*).
- Lysimenes *quidam* Atheniensis, I, 253 (Is. III. 26).
- Lysistrato et Lycurgo et Cratino ducibus Athenienses ad Eionem urbem a Thracibus fusi sunt, II, 502 (Schol. ad Æsch. II. 31).
- Lysistratus *Cholargensis*, in Hermocopidarum causa *defertur* ab Andocide, I, 57. 59 (And. I. 52. 67).
- Lysistratus (*idem?*) Atheniensis, Andocidis amicus, I, 68 (And. I. 122).
- Lysistratus *quidam* Atheniensis, I, 45 (Ant. VI. 36).
- Lysitheus, Cinesie poetæ conviva, II, 278 (Lys. frg. 140).
- Lysitheus; Lysias or. contra Lysitheim *cit.*, II, 281 sq. *cf.* *argum.*
- Lysitheus *quidam*, detulit Theomnestam, I, 133 (Lys. X. 1).
- Lysithides, Isocratis discipulus, Isocr. 213, 12.

M.

- Macartatus, Apolexidis Prospaltii filius, bello in Creta periit, I, 317 (Is. XI. 48 sqq.). Lysias or. de hereditate Macartati *cit.*, II. 282. *cf.* *argum.*
- Macedones, *vid.* Græci. Macedontici regni conditor, quod secutus consilium sit, *memoratur*, Isocr. 66, 33 sqq.
- Machaon *quidam* *cit.*, II, 484 (Isocr. orr. hypothes. X.).
- Macrocephali, gens mythica, II, 234 (Antiph. frg. 92).
- Mæander fluvius; accolarum mos *quidam significatur*, II, 150 (Æschin. Epist. X. 8).
- Mæmacterion mensis, I, 270 (Is. V. 31); I, 285 (Is. VII. 14); hiemalis, *unde nomen duxerit*, II, 548 (Schol. in Dem. 29, 23); *idem* qui Augustus mensis, II, 589 (Schol. in Dem. 238, 4).
- Magistratus Athenienses. In ambitum capitis poena constituta est, Isocr. 108, 24 sqq.; lex vetabat eundem bis magistratum gerere eodem anno, vel omnino bis eundem magistratum, II, 731 (Schol. in Dem. 747, 2). *De creandi modo vide singulos magistratus, et* II, 108 (Æschin. III. 62. c. Schol. p. 513). Magistratum *δοκιμασις*; *cf.* Lysias orationem de Evandri probatione, I, 208 sqq.; ejusdem or. adv. Philonem, I, 223 sqq.; de quibus rebus inquiratur, *vid.* II, 177 (Din. II. 17); *cf.* II, 176 (Din. II. 10); II, 102 (Æschin. III. 29. 31). Qui sint magistratus, sive a Thesmotheis sortito constituti sive a populo in comitiis suffragio creati et publicis operibus præfecti (*ἐπιτάται*), *disceptatur lege citata*, quæ jubet omnes, quotquot aliquod civitatis sit tractant ultra tringinta dies, et quicumque jurisdictionem acceperint, approhæri (*δοκιμασθαι*) in judicio, et magistratu defunctos apud scribam et logistas rationes in tabulas referre, II, 99 sq. (Æschin. III. 13. 14. 15; *cf.* Schol. p. 511); tertium, si qui alii delecti iudicis præsidet, *h. e.* si quos tribus aut tritites aut deni deligunt, quando tribus aliquod mandatum est, velut *fosas egere* vel *triremes fabricandæ*, II, 102 (Æschin. III. 29. 30). Magistratum jurisdictionis, *ἐπιτάται, etc.*, II, 102 (Æschin. III. 102). Lex *memoratur* in eos lata qui magistratum in ipso tribunali conviciati sint, I, 131 (Lys. IX. 6. 9); de emolumentis quæ civitas magistratibus præstet, *cf.* Isocr. 221, 20 sqq. Magistratum *εἰσβολαί, vid.* Εἰσβολαί.
- Magnesia, urbs et regio Thessaliæ subjecta, II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17). Magnesiæ et Thessaliæ invasit Aristodemus, II, 112 (Æschin. III. 83).
- Magnesia ad Mæandrum, I, 150 (Æschin. Epist. X. 8); Themistoclis sepulcrum Magnesiæ in foro exstans, II, 248 (Andoc. frg. 4).
- Magnetes, Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (Æschin. II. 116); a Philippo rege subacti, Isocr. 54, 36.

Malea, promontorium, Isocr. 215, 28.
Malienses, Amphictyonum foederis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116).
Manes interfectorum, I, 10 (*Ant.* II, 3. § 10); I, 19 (*Ant.* IV, 1. § 3. 4); I, 22 (*Ant.* IV, 3. § 7); I, 24 (*Ant.* IV, 4. § 10).
Mantias grammatiata, II, 146 (*Æschin.* *Epist.* IV. 2).
Mantias; *Lysiae* or. contra *Mantiam* *cit.*, II, 282. *frg.* 163.
Mantineia; pugna ad M., II, 92 (*Æschin.* II, 164); Isocr. 73, 33; II, 93 (*Æschin.* II. 169). *Mantineam* in vicos redegerunt *Lacedaemonii*, Isocr. 115, 5; Isocr. 42, 4. *Mantineenses* vix tria hominum millia efficiunt, I, 234 (*Lys.* XXXIV. 7).
Mantitheus, senator Atheniensis, de *Hermis* mutilatis accusatus, I, 55 (*And.* I. 43. 44).
Mantitheus; *Lysiae* coram senatu pro *Mantitheo* examen subeunte oratio, I, 171 *sqq.* (*Mantitheus* Atheniensis equitum *δοκμαστων* subieps *vitaē suae rationem reddidit*); majores ejus rebus gestis illustres, I, 173. § 20.
Mantitheus; *Hyperidis* or. contra *Mant.* de verberibus *cit.*, II, 418 *sq.*
Mantitheus. *Dinarchi* or. adv. *Mant.* de dote *memoratur*, II, 452 (LXXV b).
Marathonia pugna *celebratur*, Isocr. 36, 6 *sqq.*; 72, 19; 106, 37; 177, 24; 241, 46; I, 101 (*Lys.* II. 21 *sqq.*); II, 19 (*Lyc.* I. 104); II, 188 (*Lesh.* II); II, 21 (*Lyc.* I. 109).
Marcellinus *cit.*, II, 501 (*Schol.* ad *Æschin.* II. 6).
Mardonii acinacen Athenienses asservabant, II, 552 (*Schol.* in *Dem.* 35, 17).
Margites omnium stultissimus, *proverbialiter dictum*, II, 416 (*Hyper.* *frg.* 155, 6); *Alexander* a *Demosthene* ita appellatur, II, 126 (*Æschin.* III. 160).
Mars, de *Halirrhothio* cum *Neptuno* in *Areopago* disceptavit, II, 152 (*Æschin.* *Epist.* XI. 8); II, 169 (*Div.* I. 87); *testis invocatur* in jurejurando *epheborum*, II, 14 (*Lyc.* I. 77).
Massiliani confugiunt *Phocæenses*, Isocr. 85, 41.
Μαστιρες, magistratus videtur, *comparatur* *ζητηταις* et *μαστροις* *Pellenensibus*, II, 419 *sq.* (*Hyper.* *frg.* 170).
Μαστρος, *vid.* *Μαστιρες*.
Matris deorum ara in foro, II, 40 (*Æschin.* I. 60).
Matrimonium, *cf.* Isocr. 269, 38 *sqq.*; 270, 27 *sqq.*; I, 90 (*And.* IV. 33); I, 87 (*And.* IV. 14); I, 92 (*Lys.* I. 6 *sqq.*); I, 228 (*Lys.* XXXII. 4. 8); I, 241 (*Is.* I. 39); *ἔγγυθι* t. e. *matrimonium*, I, 275 (*Is.* VI. 14); I, 303 (*Is.* IX. 29); *ἀσπι* καὶ *γαμετή γυνή*, I, 319 (*Is.* XII. 9). *Sponsalibus* testes adsunt et ejus qui despondet mulierem, et ejus cui despondetur, I, 252 *sq.* (*ibid.* 18. 23. 25-30). *Maritus* pro uxore legitima *victimam* nuptialem (*γαμηλίαν*) in *phratoras* inferi, porro in pago ejus nomine *matronas* in *Thesmothoriis* epulis excipit *aliaque* nonnulla in pago suo pro *matrefamilias* peragit *munia*, I, 260 (*ibid.* 76. 79. 80); *cf.* I, 293 (*Is.* VIII. 18); I, 282 (*Is.* VI. 64). *Nuptiales* epulae, I, 292 (*Is.* VIII. 9); I, 293 (*ibid.* 18). *Ἀνακαλυπτήρια*, *cf.* *argum.* *Lysiae* orationis de *anacalypteriis*, II, 255. *frg.* 14. *Tota fere conferenda est* *Isaci* oratio de *Pyrrhi* hereditate; *certaminis cardo in hoc vertitur*, utrum *Phile*, mulier quædam, *Pyrrho* marito legitime elocata (*ἔγγυθι γυνή*). *cf.* § 16 an *concubina* (*τραίπα*) ejus fuerit, I, 249 *sqq.* § 24; legitima uxoris est, a parente qui eam elocat, dotem asserre viro, quam dotem post viri excessum e vita mulieris cognati recuperant ab iis qui hereditatem adierunt, I, 250 *sq.* (*ibid.* 8-20); I, 253 (*ibid.* 28. 29); I, 260 (*ibid.* 78); mulier apud archontem denuntiat se domo mariti ultro excessisse, *ibid.*; proximus cognatus virginem *ἐπίκληρον* adjudicandam sibi curat, I, 259 (*Is.*

III. 73); de consanguinitatis jure *cf.* I. 68 (*And.* I. 117 *sqq.* 124-128); leges edicunt, ut mulieres jam elocatae et in matrimonio degentes, quum pater earum decesserit, nulla prole mascula legitima relicta, proximis genere in matrimonium a iudicibus adjudicentur, I, 258 (*Is.* III. 68); I, 308 (*Is.* X, 19); marito *ἐπίκληρον* mulieris non licet de bonis ejus disponere, sed filii eorum secundo anno postquam virilem ætatem nacti sunt, I, 307 (*Is.* X. 12); quidquid in dote non æstimatum dederis, id postmodo repetere non licet, si forte fiat ut aut uxor sponte sua maritum deserat, aut maritus eam domo expellat; ubi de dote nihil convenit, in mariti arbitrio est, mulierem quum voluerit repudiare; dos ei qui despondit adjudicatur, si contingit ut mulier sine prole decedat, I, 254 (*ibid.* 35. 36. 38). *Sororum* elocatio, dos triginta minarum, I, 172 (*Lys.* XVI. 10), quadraginta minarum, I, 180 (*Lys.* XIX. 15), viginti minarum, *alia* triginta minarum, I, 243 (*Is.* II. 3. 4. 5); I, 244 (*ibid.* 8. 9), quadraginta minarum, I, 270 (*Is.* V. 26), viginti quinque minarum cum veste muliebri et mundo aureo, I, 291 (*Is.* VIII. 8), mille drachmarum, *ibid.*, viginti minarum domus medicocris est, I, 316 (*Is.* XI. 40), talenti, II, 417 (*Hyper.* *frg.* 155. 9).
Mausolus, *Cariae* satrapes, II, 561 (*Schol.* in *Dem.* 63, 17); *Chium* et *Rhodom* et *Comu* insulas in servitutum redigere conatur, II, 713 (*Schol.* in *Dem.* XXIV). *Mausoli* soror et uxor *Artemisia*, II, 579 (*Schol.* in *Dem.* 193, 14).
Mechaonis filius *Tisamenus* scriba, I, 222 (*Lys.* XXX. 28).
Mecyberna, *Thraciæ* oppidum, distans ab *Olyntho* stadia viginti, II, 396 (*Hyper.* *frg.* 88).
Mecythus; *Dinarchi* or. adv. *Mec.* de metallo *memoratur*, II, 452 (LXXVIII).
Medea, ab *Iasone* derelicta, II, 536 (*Schol.* in *Dem.* 15, 17. *Medæ* erga *Hypsipylem* invidia *memoratur*, II, 348 (*Cauc.* *frg.* 2).
Medicina, II, 545 (*Schol.* in *Dem.* 24, 6); ab *Egyptiis* sacerdotibus inventa, Isocr. 145, 17. *Ustiones* et *sections*, Isocr. 107, 4. *Medici* taberna, II, 36 (*Æschin.* I. 40); II, 37 (*ibid.* 41). *Lac asininum* sanitatis restituendæ causa importari solet, II, 438 (*Pyth.* *frg.* 13).
Medicum bellum, *vid.* *Persicum* bellum.
Medimnus. *Ἡμιπέδμων* et *Ἡμιετρον*, quot utrumque *chœnicias* capiat, *dicitur*, II, 461 (*Din.* *frg.* 71); *item* *medimnus*, *ibid.* *frg.* 74.
Medium iudicium, *Athenis*, II, 305 (*Lys.* *frg.* 319).
Medon; *Lysiae* or. adv. *Medontem* falsi testimonii causa *cit.*, II, 282. *frg.* 164 *sqq.*
Medon; *Isæi* or. adv. *Medontem* de fundo *cit.*, II, 333. *frg.* 90 *sqq.*
Medontis (*vel* *Medontias*) *Abydena*, cum *Alcibiade* et *Axiocho* consuevit, II, 254 (*Lys.* *frg.* 8).
Megacles, *maternus* *Alcibiadis* avus, bis civitate ejectus, I, 90 (*And.* IV. 34); I, 168 (*Lys.* XIV. 39); princeps factionis *Hippocrati* et *Pisistrato* contrariæ, *Pisistrato* rerum potito filiam uxorem dat, postea urbe excedit, templi *Delphici* extructionem locat, et pecunia inde parta *Pisistratidas* urbe ejicit, II, 685 (*Schol.* in *D.* m. 561, 15. 17).
Megaclides; *Apharei* adv. *Meg.* de permutatione honorum *or. cit.*, et quo tempore dicta sit, *memoratur*, II, 350; *Dinarcho* *falso* ascribitur, II, 452 (LXXX.).
Megaliopolis, *Arcadiæ* urbs, a *Græciis* qui defecerunt a *Macedonibus*, obsidetur, II, 127 (*Æschin.* III. 165). *Megaliopolitæ* bello petiti a *Lacedæmoniis*, legatos *Athenas* mittunt ad auxilia petenda, II, 551 (*Schol.* in *Dem.* 202, 1); *Philippo* socii fore putantur ad delendos *Lacedæmonios*, Isocr. 61, 34.

- Megarenses, II, 114 (*Æschin.* III. 95); quum neque agrum habeant neque portus neque argentifodinas, sed saxa excolant, amplissimas facultates inter omnes Græcos paraverunt, *Isocr.* 117, 26 *sqq.*; suam republicam suo arbitratu administrant et in pace perpetuo vivunt, *ibid.* 32. *sqq.* Megarensium et Atheniensium de Salamine controversiam, quo modo solverit Solon, *narratur*, II, 635 (Schol. in Dem. 420, 7). Bellum *Peloponnesiacum* exortum ob Megar., I, 79 (And. III. 8), *ideo appellatur*, Megarene bellum, II, 94 (*Æschin.* II. 475). Megarenses ob terram *ὀργάδα* quam colere inceperint, bello petuntur ab Atheniensibus, II, 551 (Schol. ad Dem. 34, 7). Megarensium colonia Byzantium, II, 561 (Schol. in Dem. 63, 19).
- Meion, *vid.* Φέτρος.
- Melanippeum, est fanum Melanippi Theseo nati, in Melite pago, II, 364 (*Lyc.* frg. 65).
- Melanippides *quidam*, II, 150 (*Æschin.* Epist. X. 10).
- Melanopus, *Lachetis filius*, I, 271 (Is. V. 32).
- Melanopus, orator Atheniensis, II, 146 (*Æschin.* Epist. IV. 2); *Æschinus adversarius*, II, 154 (*Æschin.* Epist. XII. 16 *sq.*); accusatur a Callistrato, quod templi edificatores tribus semibelliis sacris fraudarit, II, 309 (Callistr. frg. 3). Melanopi vita turpitudine *perstringitur*, II, 148 (*Æschin.* Epist. VII). *Conf. quæ de hoc viro disputantur*, II, 309.
- Melas *quidam* Ægyptius, I, 267 (Is. V. 7. 8); I, 272 (*ibid.* 40).
- Melesander; Dinarchi or. adv. Mel. de trierarchia *suppositicia memoratur*, II, 452 (LXXXV).
- Meletus, Socratis accusator, *memoratur*, II, 292 (*Lys.* frg. 217); *Isocr.* 141, 44.
- Meletus Atheniensis, una cum Alcibiade sacra Eleusinia egisse indicatur, I, 50 (And. I. 12. 13); de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35); Euphiletis sodalis, I, 58. (And. 63); sub Trigintaviris Leontem ad Undecimvires abduxit, I, 63 (And. I. 94).
- Melissus philosophus, rationes invenire conatus est, quibus demonstraret unum quiddam esse totam rerum universitatem, *Isocr.* 132, 42; *cfr.* *Isocr.* 236, 45.
- Melite, demus Atticus, I, 316 (Is. XI. 42).
- Meletus, Socratis accusator, *vid.* Meletus.
- Meliobius, unus e triginta viris, I, 139 (*Lys.* XII. 12); I, 140 (*ibid.* 19); II, 391 (*Hyper.* frg. 65).
- Melos insula, *Isocr.* 271, 50. Meliorum excidium Atheniensibus *objicitur*, *Isocr.* 38, 32; 39, 52; 158, 6; 161, 41; Melii, Alcibiade suatore, pro mancipiis venditi sunt, I, 88 (And. IV. 22). Meliorum obsidio pluris stetit Atheniensibus quam viginfi quatuor urbes, quas Timotheus cepit, *Isocr.* 215, 52.
- Memnon, Auroræ filius, qui fatum obiit ad Trojam, *memoratur*, *Isocr.* 139, 15.
- Menander, poeta comicus, Diopithæ f., amicus Demosthenis, II, 563 (Schol. in Dem. VIII. *prolegg.*); *cfr.* II, 590 (Schol. in Dem. 243, 1). Apud Menandrum onomatopœie haud raro occurrunt, II, 583 (Schol. in Dem. 211, 1). — *Cit.*, ex Misumeno, II, 486 (Schol. ad *Isocr.* Nicocl. a. Cypr. § 34. p. 20, 29); II, 510 (Schol. ad *Æschin.* II. 179); II, 514 (Schol. ad *Æschin.* III. 95).
- Menander, Demosthenis commentator, *cit.*, II, 606 (Schol. in Dem. XIX. *prolegg.*); II, 607 (*ibid.* 342, 13); II, 622 (Schol. in Dem. 375, 25); II, 683 (Schol. in Dem. 558, 16); II, 726 (Schol. in Dem. 734, 28).
- Meneclæus, Ninum sacrificulum accusavit, II, 635 (Schol. in Dem. 431, 25); *de hac causa erat* Dinarchi or. spuria κατά Μενεκλέους ἀπαγωγῆς, II, 450 (XXVIII).
- Meneclæus Atheniensis; Issi oratio de Meneclæi hereditate, I, 243 *sqq.* (*vid.* *argum.*).
- Menecrates, Lysimenis filius, cui Issens orationem scripsit adv. Dioclem de fundo, II, 327. frg. 25; *cfr.* *prolegg.* ad or. adv. Dioclem ob contumeliam, II, 325 *sq.*
- Menecrates; Isai or. adv. Men. *memoratur*, II, 338. frg. 94.
- Menecrates; Isocratea or. suppositicia ita inscripta *memoratur*, II, 321 (*Isocr.* frg. 12).
- Menelaus heros, ob modestiam et justitiam solus meruit Jovis gener esse, *Isocr.* 159, 14; a Moli liberis in Cretam accessit, quo absente Alexander Helenam rapit, II, 199 (Alcidam. Ul. 4). Menelaum pro periculis sua causa susceptis Helena eripuit ex interitu Pelopidarum, mortalem ejus sortem divinitate mutavit eumque contubernalem sibi et assessorem in omne ævum constituit, quibus non ut heroibus, sed utrique ut divis, in hunc usque diem Therapnia in Laconia patrio ritu sacra faciunt, *Isocr.* 140, 36 *sqq.*
- Menelaus Atheniensis, legatione ad regem functus est, II, 5 (*Lyc.* I. 24).
- Menesechmus orator. Lycurgi contra Men. delatio; *fragm. supersunt, argum. exponitur in prolegg.*, II, 367 *sqq.* Dinarchi orr. duæ pro Men. suppositicæ *memorantur*, II, 451 (XXXVIII.). Dinarchi or. c. Men. *cit.*, II, 469. frg. 126.
- Menestheus heros, II, 130 (*Æschin.* III. 185); dicitur primus aciem composuisse, turmasque et phalanges instituisse contra Eumolpum, II, 200 (Alcidam. Ul. 5). Menesthei or. contra Theseum de Pallantidis *memoratur*, II, 238 (Antiph. frg. 121).
- Menestheus, *Timothei gener*, dux Atheniensis, II, 452 (Din. LXXX.). Menestheus, quum in iudicium vocaretur Timotheus dux Atheniensium, pecuniarum rationem in se recepit, *Isocr.* 218, 9.
- Menestratus, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Menestratus Amphitropæensis, sub Trigintaviris ad Agorato delatus, indicatione facta absolvitur, post reditum populi ex Piræo cædis convictus fustuario interfectus est, I, 157 (*Lys.* XIII. 55 *sq.*).
- Menestratus; Lysiae or. adv. Menestratum *cit.*, II, 283. frg. 167.
- Menexenus *quidam*, *Isocr.* 252, 37; 253, 3. 16; 254, 33 *sqq.*
- Menexenus, Dicæogenis filius, Atheniensis, I, 566 (Is. V. 3. 4. 5); equitum magister apud Spartolum in Olysiorum (*Olynthiorum?*) dilione occubuit, I, 272 (*ibid.* 42); donaria tribus talentis facienda locaverat, I, 272 *sq.* (*ibid.* 44).
- Menexenus, Cephisophonis filius, *prioris nepos*, I, 267 (Is. V. 12 *sqq.*).
- Menippo auctore immunitas decreta est Andocidi, I, 76 (And. II. 23).
- Meno molitor, capite damnatus quod ingenuum puerum Pellensæum in pistrino habuisset, II, 158 (Din. I. 23).
- Menophilus *quidam*, I, 130 (*Lys.* VIII. 15).
- Mensarii; *cfr.* Trapeziticum *Isocratis*, 251 *sqq.*
- Mensis. Quo modo mensis dies numerent, *explicatur*, II, 615 (Schol. in Dem. 359, 29).
- Mercatura, *cfr.* I, 231 (*Lys.* XXXII. 25); II, 6 (*Lyc.* I. 26. 27). Mercatores peregrini et inquilini, *Isocr.* 104, 19. *cfr.* Frumentariæ leges.
- Meretrices, I, 3 (Ant. I. 14 *sqq.*); I, 4 (*ibid.* 20); I, 95 (*Lys.* I. 31), I, 254 (Is. III. 9); II, 424 (*Hyper.* frg. 202); *Isocr.* 115, 32; ἐν οὐλίματι καθήσθαι, I, 276 (Is. VI. 19).
- Meretricium vectigal, II, 50 (*Æschin.* I. 119. 120).
- Mulieres quæ immodestius in viis publicis versarentur, mille drachmis mulctabantur, II, 384 (*Hyper.* frg. 18).
- Mercurius, *vid.* Hermæ et Musea.
- Messena. De jure, quo Messena Lacedæmoniis possessa sit,

- re alius repetita disputatur*, Isocr. 75, 40-78, 14; Hercules a Neei filius injuria affectus Messenam vi expugnavit, et Nestoris fides commisit; quam Heraclidæ cum Doriensibus redeuntes, cum regna tripartito dividerent, Creophonti tribuerunt (*cf.* Isocr. 32, 42; 174, 43); quo interfecto, cum liberi ejus supplices Lacedæmonem venissent, Lacedæmonii ex oraculi jussa Messeniorum agrum in suam potestatem redegerunt, 75, 48 *sqq.*; *quod quo tempore factum sit*, 77, 5 *sqq.* Messenam injuste possideri a Lacedæmonis, nunquam iis neque rex Persarum neque civitas Atheniensium objecit, *ibid.* 25 *sqq.* Lacedæmoniorum bellum contra Messenios cum longius traheretur, et utriusque Delphos misissent, *quid iis deus significaverit*, *ibid.* 39, *sqq.* Messenii viginti annos a Lacedæmonis obsessi sunt, Isocr. 81, 44 *sq.* Messenii regione ejecti a Lacedæmonis, Isocr. 162, 8. Messeniorum reliquii Naupactum habitandam dederunt Athenienses, *ibid.* 26. Messenam si instarent Lacedæmonii, pacem eis promittunt Thebani, Isocr. 73, 36 *sqq.*; *cf.* 75, 9 *sqq.*; 78, 47; 81, 53. Messena quadragesimo (quingentesimo, II, 11. Lyc. I. 62) anno post excidium instauratur, II, 167 (Din. I. 73). Messeniis opitulatum se proficitur Philippus, Isocr. 61, 49. 53. Messeniaca oratio Alcidas, quam composuit pro Messeniis qui a Lacedæmonis defecerant, *memoratur*, II, 316.
- Metagenes Sphettius, II, 47 (*Æschin.* I. 100); *idem fortasse est sequens*.
- Metagenes, a Proxeno duce Atheniensium legatus ad Phocenses missus, II, 87 (*Æschin.* II. 134).
- Metaglinio, secundus Atheniensium mensis ita dictus, quo Apollini Μεταγενεῖναι sacrificant, II, 419 (*Hyper.* frg. 163); I, 46 (Ant. VI. § 44); I, 257 (Is. III. 57); *idem ac Majus mensis*, II, 549 (Schol. in Dem. 29, 27).
- Metalka Samia, Geopania vocata, *memoratur*, II, 454 (Din. frg. 10); ὀνομαζόμενος, *quosdam, voces explicatur*, II, 468. frg. 120. 121; ἀνομόνη, *ibid.* frg. 125; *cf.* Argentifodina.
- Metanira meretrix, *memoratur*, II, 384 (*Hyper.* frg. 17). Lysiae epistolæ ad Met. *fragm. exstant*, II, 299; Isocrates quoque amasiam eam habuit, *ibid.* frg. 253.
- Methone, urbs Macedonia, II, 181 (Din. III. 17); a Timotheo capta, II, 157 (Din. I. 14). Philippus ad Methonam oculum percussus, II, 592 (Schol. in Dem. 247, 10).
- Methymna, Lesbii urbs, Isocr. 293, 52; I, 27 (Ant. V. § 21).
- Μέτοικοι, μετόικιον, *vid.* Inquilini.
- Μετρονόμοι, magistratus Atheniensis, erant mensuris præfecti, quindecim numero, quorum quinque in Piræeo, et decem in urbe, II, 463 (Din. frg. 75).
- Μητρόπων (τὸ), juxta curiam Athenis; documenta publica ibi asservantur, *cf.* II, 131 (*Æschin.* III. 187); II, 355 (Lyc. frg. 8); II, 12 (Lyc. I. 65); II, 455 (Din. frg. 24); II, 169 (Din. I. 86); pars curiæ factum est; erat autem Rhææ sacrum διὰ τὴν αἰτίαν ἐκείνου τοῦ Φρυγῆς (?), Schol. p. 516.
- Metrophanes *cit.*, II, 666 (Schol. in Dem. 523, 2. 17); II, 722 (Schol. in Dem. 722, 12).
- Miccas; Hyperidis or. pro Micca *cit.*, II, 419. frg. 162 a.
- Micinas; Lysiae or. contra Micinam cædis causa, *fragmenta exstant*, II, 283; *argumentum refertur*, *ibid.* frg. 168.
- Micio, Atheniensis, I, 269 (Is. V. 22 *sqq.*).
- Micon pictor; pugnam Marathoniam depinxisse *videtur*, II, 360 (Lyc. frg. 40).
- Midias Anagrasius, Pythagoras, II, 117 (*Æschin.* III. 115); Demosthenis adversarius, nobilissimo loco natus, II, 686 (Schol. in Dem. 562, 29); *cf.* II, 106 (*Æschin.* III. 52); Demostheni in theatro pugnos infudit, *etc.*, II, 525 (Vita Demosth. II); II, 136 (*Æschin.* III. 212).
- Midias, Midias filius, Anagrasius, quum de donando Phocione sententiam tulisset, impugnatus ab Hyperide causam perivit, II, 419 (*Hyper.* frg. 162).
- Milesiaca oratio Philisii *memoratur*, II, 350.
- Milesiæ vestes, II, 683 (Schol. in Dem. 558, 17).
- Milesius, Philides frater formosus, II, 67 (*Æschin.* I. 157).
- Miletus urbs; Isocratea oratio suppositicia περί τοῦ κατοικισμοῦ Μιλήσιος *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12).
- Milesiorum colonia Cardia in Chersoneso, II, 561 (Schol. in Dem. 63, 16).
- Militaris res; Athenienses, quomodo rem militarem administrare soleant, *exponitur*, Isocr. 216, 17 *sqq.*; II, 86 (*Æschin.* II. 133); *civium numero immutatio numero immutatur* peditem, equitum, sagittariorum, I, 234 (Lys. XXXIV. 4); *militiæ in tribu et demo fiunt*, I, 248 (Is. II. 42); *cives divites demotas suos armant*, I, 224 (Lys. XXXI. 15 *sq.*); I, 172 (Lys. XVI. 14); *ὄπται*; omnes hoplitæ fieri *dicuntur*, II, 230 (*Antiph.* frg. 61); *viri ultra quinquaginta annos ad arma vocati*, II, 8 (Lyc. I. 39). Choreutæ per tempus quo celebrantur Bacchanalia, militia vacant, II, 664 (Schol. in Dem. 519, 14). Εἰς ἑξήτάσις τένας, *quid*, Isocr. 100, 30. Ephebi jurant: οὐκ ἔχρατασίφω τὸν παραστάτην δὲ πρὸς ἐν στοιχίῳ, II, 13 (Lyc. I. 77). Athenienses ab duodevigesimo ætatis anno ad vigesimum annum περιπόλων nomine (*cf.* II, 93. *Æschin.* II. 167 *sq.* c. Schol. p. 509) in Attica, inde a vigesimo ad quadragesimum annum extra fines militabant, II, 549 (Schol. in Dem. 29, 25). Equites, hipparchi, *cf.* II, 417 (*Hyper.* frg. 155, 12. 13); I, 186 (Lys. XIX. 63); I, 55 (Ant. I. 45). Trecenti equites quando primum instructi, et trecenti Scythæ sagittarii empti sint, *vid.* II, 93 (*Æschin.* II. 173); equites mille decenti, alii totidem sagittarii, quando comparati sint, *vid.* II, 94 (*Æschin.* II. 174). Equitum δοκιμασία, *cf.* Lysiae orat. pro Mantib., I, 171 *sqq.* (§ 3. 6. 7. 8); I, 164 (Lys. XIV. 8 *sqq.*); I, 170 (Lys. XV. 6. 7. 8); *συνιδιον* (vel κατάλογος; I, 172. § 13) in quo *inscribuntur equites, καταστάσις*, I, 171 (Lys. XVI. 6. 7); ἀρμα ἐν ταῖς σπασίῳ ἐγγεγραμμένον, I, 210 (Lys. XXVI. 10); equites pace quoque stipendium accipiebant, II, 725 (Schol. in Dem. 732, 6). Ἀκοντισταὶ καὶ σφενδονήται καὶ τοξόται, II, 186 (Leab. I. 4); φιλοί, I, 165 (Lys. XIV. 14); pelastæ in navibus, I, 181 (Lys. XIX. 21); I, 183 (*ibid.* 43); ἐπίδακτοι, II, 93 (*Æschin.* II. 169); ἰκποτόβηται, I, 170 (Lys. XV. 6); ἔμικποι, qui ita fuerint appellati milites, *disseritur*, II, 342 (Is. frg. 117); *πέλειται*, cur ita vocati, II, 543 (Schol. in Dem. 23, 2). Mercenarii milites peregrini ante Cyri expeditionem in Græcia nulli inveniebantur, Isocratis tempore abundant, Isocr. 65, 6 *sqq.*; II, 558 (Schol. in Dem. 46, 19); quomodo mercenariorum exercitus comparetur, *exponitur*, Isocr. 216, 17 *sqq.*; λογαῖοι ἐὶ ταξίαρχοι, *ibid.* 21; mercenarios milites conducendi ratio *acerbissimè vituperatur*, Isocr. 107, 31 *sqq.*; cetrati mercenarii, Isocr. 40, 34. — Ἰκπαρχοί, *vid.* s. v. — Στρατιῶται, *vid.* s. v. — Φύλαρχος, *vid.* s. v. — Ταξίαρχος, I, 173 (Lys. XVI. 16); I, 151 (Lys. XIII. 13); I, 152 (*ibid.* 18); milites ordini adscribiti, I, 160 (Lys. XIII. 79. 82); *ἕσση στρατηγός*, I, 131 (Lys. IX. 3. 4. 15); I, 164 (Lys. XIV. 6). — Ubi Athenienses, strategis promulgantibus, armati conveniant, *vid.* I, 55 (Ant. I. 45); στρατεία ἐν ταῖς μέσσην, vel ἐκ διαδοχῆς, *quid*, II, 509 (Schol. ad *Æschin.* II. 168); ἐν τοῖς ἐκονόμοις, *ibid.*; ἕξοδοι αἱ ἐκ διαδοχῆς αἱ ἐν ταῖς ἐκονόμοις καὶ ταῖς μέσσην, II, 93 (*Æschin.* II. 168). — Φυλί, in

exercitu, I, 173 (Lys. XVI. 15); tribus taxiarachus, II, 93 (Æschin. II. 169). — Τάξις, I, 173 (Lys. XVI. 16); I, 263 (Is. IV. 18). — Φάλαγγις, II, 167 (Din. I. 74); κερμεβολή, II, 499 (Schol. ad Æschin. I, 166); acies, turmas, phalanges, utrum Palamedes, an Nestor, an Menestheus primus invenerit, *ambigitur*, II, 200 (Alcidam. Ul. 5). — Duplicia pallia, II, 8 (Lyc. I. 40); φουκροί, I, 158 (Lys. XIII. 67); κρησσοῦς Palamedes excogitavit, II, 200 (Alcidam. Ul. 5). — Μοῖνια, fossae, vallum, Athenis, II, 8 (Lyc. I. 44).

Militaris disciplina, *cf.* I, 60 (And. I. 74); I, 158 (Lys. XIII. 67); ei qui arma abiecit, apud populum verba facere non amplius licet, I, 133 (Lys. X. 1); scutum alicuius projicere, *infamias signum*, I, 160 (Lys. XIII. 81); ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκπύρρυσθαι, I, 113 (Lys. III. 45); de λιποταξίου vel δεδίας, vel ἀπραξίας reis lex jubet, ut milites (vel strategi?) cognoscant, I, 163 (Lys. XIV. 5 *sqq.*); ὁ ἱππαρχος (§ 11) equum adimere, ὁ φύλαρχος ex ordine (ἐκ τῆς φυλῆς) aliquem ejicere, ὁ ταξίαρχος ex peditum catalogo (ἐκ τοῦ τῶν ὀπλιτῶν καταλόγου) nomen movere potest, I, 169 (Lys. XV. 5); *in dubio relinquitur*, utrum illi strategi (στρατηγοὶ ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονηθέντες) quemquam nondum approbatum ex peditum ordine ad equitatum transferendi potestatem habeant annon, I, 170 (*ibid.* 6. 7. 8. 11); *sed cf.* I, 172 (Lys. XVI. 13).

Accedunt quædam s. v. Lacedæmoniorum instituta. Miltiades, Cypseli f., Atheniensium Chersonesum acquisivit, II, 361 (Schol. in Dem. 64, 16).

Miltiades, Cimonia filius, dux Atheniensium in Marathonis pugna, II, 130 (Æschin. III. 181); II, 145 (Æschin. Epist. III. 2); Isocr. 111, 31; Isocr. 241, 46. Miltiades decretum, quod commemoratur, II, 311 (Cephis. frg. 1) *ad hunc referendum videtur, cf.* II, 637 (Schol. in Dem. 438, 16). Miltiadi populus dedit, ut in Pœcile porticu, ubi pugna Marathonis depleta est, primo loco pingeretur milites cohortans; ut nomen ejus inscriberetur, non concessit, II, 131 (Æschin. III. 186); ludis Olympiis vicit, I, 90 (And. IV. 33). Miltiades, Cimonia filius (Cimon, Miltiadis filius?) ostracismo patria ejectus e Chersoneso, ubi degabat, revocatur, et pacem cum Lacedæmonis conciliat in quinquaginta annos, I, 78 (And. III. 3. 4).

Miltiades *quidam*, cum Lysandro Lacedæmonio Athenas venit, I, 148 (Lys. XII. 72).

Miltiades; Æschinis Socratici or. ita inscripta est., II, 391 (Hyper. frg. 69).

Mina est ponderis et nummi nomen, talenti pars sexagesima, II, 497 (Schol. ad Æschin. I. 107); II, 498 (*ibid.* l. 113).

Minerva, Herculi aquas calidas prodit in Thermopylis, II, 567 (Schol. in Dem. 44, 24). Minervæ olea sacra et Gorgo aurea, II, 18 (Euripidis Erechthei *fragma*). Minerva victoriam in bellis pollicetur Alexandro, litis de præstantia formæ arbitro constituto, Isocr. 137, 47. Minerva an Neptunus prior Athenas occupari, Eumolpus cum Erechtheo contendit, Isocr. 177, 7 *sqq.* Minerva Πρόνοια cognominata est, quod partui Latonæ provideat, Sunium promontorium ei ostendens eamque ad Delum deducens, II, 393 (Hyper. frg. 71). Minerva Polias, II, 165 (Din. I. 64); II, 1 (Lyc. I. 1); ὄραος μεταῦ τοῦ ἔθους καὶ τῆς τραπέζης, II, 178 (Din. III. 2). Athenæ cognominem fecerunt urbem Athenas, II, 6 (Lyc. I. 26). Minervæ Poliadiis sacro in arce præerant Eleobutades, ejus sacrificia ex Eleobutadis (ex Buzygarum genere, II, 504. Schol. ad Æschin. II. 78) constituebatur, II, 89 (Æschin. II. 147); II, 508 (Schol. ad l. c.). Minervæ sacrificia Agraulos, II, 637 (Schol.

in Dem. 438, 15). Ad Minervæ Poliadiis sacerdotem *pertinet* Lycurgi or. Περὶ τῆς λεπαίας inscripta, *cujus fragm. exstant*, II, 359 *sqq.* *cf. prolegg.*: Pandrosus, ἐπίθουοι sacrificium, *ibid.* frg. 34; ἐπιμήνια, *ibid.* frg. 35; ἐπιτελέωμα, *quid*, II, 360. frg. 36; Minervæ Pol. sacerdotēs ex Eleobutadis legebantur, *ibid.* frg. 38. *cf.* II, 361. frg. 47; sacerdotēs hæc tabulas quasdam publicas obsignabant, II, 362. frg. 51; Victicris Minervæ simulacrum, quod erat in acropoli, *describitur, ibid.* frg. 41 (*cf.* II, 727. Schol. in Dem. 738, 14); πέλανος, *quid, ibid.* frg. 43. Σκίρον, *quid sit*; Σκίρα, dies festus, quomodo et quando agatur, et unde nomen fluxerit, *accurate exponitur*, II, 361. frg. 47; τραπέζοφος ἐκ κοσμῶν sacrificiῶν sociis, *ibid.* frg. 48; τρίτομησις est tertia mensis dies, qua nata creditur Minerva Τριτογένεια ideo vocata, *ibid.* frg. 49; Min. Sanitas, Equestris, Opifex, *ibid.* frg. 50. Minervæ templum in arce Atheniensium, simulacris senis saxeisque exornatum, *privatorum hominum donariis*, I, 272 (Is. V. 42); I, 45 (Ant. VI. 39). Minervæ statua in Trojana acropoli, *cf.* II, 195 (Antisth. II. 1). Minervæ statuæ tres in acropoli, prima oleaginea Poliadiis Athenæ, altera senæ a victoribus Marathonis consecrata Promachi Athenæ, tertia ex auro et ebore Partheni Athenæ, post Salaminiam victoriam dedicata, II, 699 (Schol. in Dem. 597, 8); *cf.* II, 391 (Lys. frg. 214); Isocr. 200, 30. Minervæ ornatus, II, 171 (Din. I. 96). Minervæ pompa, I, 160 (Lys. XIII. 81). Panathenæis aliisque pompis canistra Minervæ ferebant virgines κρηφόροι, II, 364 (Lyc. frg. 64). Minervæ quæstor, *vid.* Ταμίαι τῶν τῆς θεοῦ. Minerva tributorum decumas accipit, II, 716 (Schol. in Dem. 703, 12); *item* facultatum publicatarum, I, 64 (And. I. 96); ex præda decumæ ei eximuntur, I, 189 (Lys. XX. 24); a decumis coronas deæ offerri oportebat, II, 694 (Schol. in Dem. 584, 14). Minervæ sacram esse lex jubet coronam auream, quæ in theatro urbano promulgatur, II, 105 (Æschin. III. 46). — Minervæ Servatrici et Jovis Servatoris delubrum Athenis, II, 4 (Lyc. I. 17). Minervæ Buloæ et Jovis Bulei ara et sacellum in βουλευτήριον Athenis, I, 46 (Ant. VI. 45). Minerva in Phalero, Palladium juxta positum, II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 87). Minervæ Pronææ, Dianæ, Latonæ, Apollini Pythio consecratæ est campus Cirrhasus, II, 116 *sq.* (Æschin. III. 108. 110. 111); II, 119 (*ibid.* 121). Minervæ et Apollini in Delphis quinque mille stateras testamento donavit Conon dux in Cypro mortuus, I, 183 (Lys. XIX. 39). Minerva Ἰκνία, II, 336 (Is. frg. 78). Minervæ Chalcoeci templum Spartæ, II, 24 (Lyc. 128). *Adde Χαλκία.*

Minoe Cretensis, Jovis filius, Isocr. 178, 49. Minoe rerum potiente multa de Cycladibus insulis certamina fuerunt, Isocr. 155, 12 *sqq.*

Minotaurus Cretensis, Pasiphae Solis filia natus; Thesei contra eum expeditio *narratur*, Isocr. 136, 47 *sqq.*

Minyes ad vellus aureum navigaturi in loco, qui Hierum inde vocatur, ad Hellespontum deorum sacra dedicaverunt, II, 646 (Schol. in Dem. 468, 10).

Misgolas, Naueratis filius, Collytensis, Timareti amator, II, 37 (Æschin. I. 41 *sqq.*); II, 38 (*ibid.* 49); Nicia filius Piræensis *fertur*, II, 39 (*ibid.* 50).

Mixidæ Cephisiensis, I, 275 (Is. VI. 10).

Mixidemides; Autoctolis oratoris diotum in Mix. *memoratur*, II, 311 (Autoct. frg.).

Mixidemus; Lysiae or. contra Mixidemi accusationem est., II, 284, *vid.* argum.

Mnasippus archon *pseudeponymus*, II, 284 (Lys. frg. 176).

- Mnaso Phocensis, II, 88 (Æschin. II. 143).
 Mnesarete, proprium Phrynes nomen fuisse *perhibetur*, II, 436 (Arist. frg. 7).
 Mnesarchus Chalcidensis, Calliæ et Taurosthenis pater, II, 112 (Æschin. III. 85).
 Mnesibulus; Dinarchi or. c. Euergetum et Mnes. *memoratur*, II, 467. frg. 117.
 Mnesicles; Dinarchi or. de Mnes. hereditate *memoratur*, II, 465. frg. 101.
 Mnesimachus; Lysiae or. adv. Mnesimachum *cit.*, II, 284. frg. 179.
 Mnesiptolemus Plothiensis, I, 269 (Is. V. 18); I, 271 (*ibid.* 33).
 Mnesiptolemus; Lysiae or. contra Mnesiptolemum *cit.*, II, 285. frg. 180.
 Mnesitheus Myrrhinusius, II, 46 (Æschin. I. 98); *idem fortasse est sequens*.
 Mnesitheus, qui coqui filius dicitur, catamitus, II, 57 (Æschin. I. 158).
 Mnesitheus; Isæi or. pro Mnesitheï filia *cit.*, II, 339. frg. 96.
 Mnesithides, unus e tringentaviris, I, 139 (Lys. XII. 12).
 Mneson, Eupolidis et Thrasylli frater, Atheniensis, I, 283 *sqq.* (Is. VII. *vid. argum.*); *cf.* I, 284. § 5.
 Molon, archon Atheniensis, II, 452 (Din. LXXV).
 Molon fullo, I, 110 (Lys. III. 16).
 Molonis filius Cephisodorus catamitus, II, 57 (Æschin. I. 158).
 Molosi, I, 91 (And. IV. 41). Molossia Olympiadi subdita, II, 378 (Hyper. I. 26).
 Molpis, unus ex decemviris qui post triginta tyrannos in Piræeo rebus præfuerunt, II, 268 (Lys. frg. 77).
 Molus Cretensis; liberi ejus Menelaum in Cretam accersunt, II, 199 (Alcidam. Ul. 4).
 Monarchiæ, quæ sit ratio, Isocr. 17, 43 *sqq.* *Conf. Oligarchia*.
 Moneta: Τεταρτημόριον, *quid*, II, 462 (Din. frg. 78).
 Kόρη nummi species apud Athenienses, II, 429 (Hyper. frg. 239). Ἀργυροκόστον, II, 226 (Antiph. frgm. 35); II, 248 (Andoc. frg. 6). Monetam Phœniceas repererunt, de solido partes facientes æquales et notam pro ratione ponderis incutientes, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
 Numismatum nonnullorum pretium *indicatur*, II, 558 (Schol. in Dem. 48, 1).
 Morbus quidam pestilens *describitur*, II, 144 (Æschin. Epist. I. 2).
 Moschio; Dinarchi or. contra Mosch. spuria *cit.*, II, 462.
 Moschus; Lysiae or. contra Moschum *cit.*, II, 285. frg. 181.
 Moschus, Aristarchi pater, II, 59 (Æschin. I. 171); II, 92 (Æschin. II. 166); II, 523 (Vita Demosth.); II, 285 (*ibid.*).
 Mulleres, *cf.* I, 251 (Is. III. 14). Mundus mullebris, *cf.* I, 244 (Is. II. 9).
 Munychia, in Piræeo Athenis, ubi erat templum Dianæ Munychiæ, quo confugiabant trilerarchi, nantæ et in quocunq;ue in Piræeo inquirebatur (*cf.* I, 153 Lys. XIII. 24. 29; I. 156. *ibid.* 52); unde nomen Munychia duxerit, narratur, II, 595 (Schol. in Dem. 262, 17).
 Munychia a Phylenisibus occupatur, I, 61 (And. I. 80).
 Munychia, portus, I, 277 (Is. VI. 27); II, 144 (Æschin. Epist. I. 1); I, 153 (Lys. XIII. 25).
 Munychiæ præfectus, II, 178 (Din. III. 2).
 Theatrum Munychiæ, I, 154 (Lys. XIII. 32); concio ibi convocata, I, 157 (Lys. XIII. 55).
 Munychion mensis, II, 90 (Æschin. II. 91. 92); decimus mensis ita dictus, quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ, II, 419 (Hyper. frg. 165); *idem est qui Januarius*, II, 600 (Schol. in Dem. 282, 1).
 Munychus, rex Atheniensium, II, 596 (Schol. in Dem. 262, 17).
 Murium laudationem scripsit Polycrates, II, 313. frg. 8 *sq.*
 Musarum donum litteræ Orpheo depromptum, II, 200 (Alcidam. Ul. 5). *Adde Musea*.
 Musea in ludis celebrari solita, II, 31 (Æschin. I. 10); II, 31 (Æschin. Tim. 10); erant in interiore parte ludorum et palæstrarum simulacra parva Musarum et Mercurii et Herculis in sacellis quæ Musea dicebantur, II, 492 (Schol. ad h. l.).
 Musica, puerilis institutionis pars, Isocr. 236, 32. Musicam non a Palamede, sed a Lino inventam *esse asseritur*, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
 Musæus Atheniensis, Eumolpi filius, numeros invenit, *cit.*, II, 200 (Alcidam. Ul. 5); mysteria invenit, II, 512 (Schol. ad Æschin. III. 18).
 Gorgias Leont. genus Homeri a Musæo deducit, II, 221 (frgm. 23).
 Musæus, famuli nomen, II, 284 (Lys. frg. 173).
 Myonæus, piratarum sedes, II, 76 (Æschin. II. 72).
 Myrina, Leabi oppidum, II, 382 (Hyper. frg. 7); II, 417 (Hyper. frg. 155, 13).
 Myronide duce Atheniensium in Megarico agro superant Corinthios eorumque socios, I, 104 (Lys. II. 52).
 Myronides *quidam*, II, 149 (Æschin. Epist. IX).
 Myrrii defensio ab Antiphonte scripta *cit.*, II, 226. frgm. 34.
 Myrrha meretrix, II, 426 (Hyper. frg. 211).
 Μυρρινούσιος, I, 180 (Lys. XIX. 15).
 Myrtisca, Thraciæ oppidum *videtur*, II, 112 (Æschin. III. 82).
 Myrto, Aristidis filia nata, Socratis sapientis uxor fuisse fertur, II, 476 (Dem. Phal. frg. 6).
 Mysiæ rex Teuthraa, II, 199 (Alcidam. Ul. 4).
 Mysius campus, Isocr. 44, 34.
 Μυσῶν λαία, proverbium, unde fluxerit, *narratur*, II, 592 (Schol. in Dem. 248, 23).
 Mystarum interitus, II, 120 (Æschin. III. 130); *quid significetur*, *vid.* Schol. p. 514).
 Mystalides, Cinesis poetæ conviva, II, 278 (Lys. frg. 140).
 Mysteria Eleusinia, I, 128 (Lys. VIII. 5).
 Mysteria a Cerere, qua occasione instituta, Isocr. 28, 2 *sqq.*; *quidam* de arcanis sacris, *ibid.* Mysteria a Musæo inventa; daduchi creantur ex genere Cerycum, hierophantæ ex genere Eumolpidarum, II, 512 (Schol. ad Æschin. III. 18).
 Eumolpidæ et Ceryces in festo mysteriorum barbaris tanquam homicidis sacris interdicitur, Isocr. 46, 35 *sqq.* Servæ vel meretrici non licet in Cereis et Proserpinæ templum intrare neque sacra spectare neque in processione una incedere, I, 280 (Is. VI. 49. 50).
 Die festo mysteriorum rex sacrificulæ curam sacrorum gerit, I, 117 (Lys. VI. 4).
 Ὁ δὲ ἑστίας μυσούμενος Ἀθηναῖος ἦν πάντως, κλήρω δὲ λαχὼν ἱμῶνιστο, *verba sic emendata explicantur*, II, 336 (Is. frg. 77).
 Mysteria magna, quo anni tempore celebrantur, II, 349 (Schol. in Dem. 29, 27).
 Indicationes quæ de mysteriis profanatis factæ sunt contra Alcibiadem et multos alios, *accurate exponuntur*, I, 50 *sq.* (And. I. 11 19); populo de hac re deliberante, prytanibus visum est discessum e concione non initiatis imperare, I, 50 (*ibid.* § 12); Andocides quoque in actione ἐνδείκτω, quæ pertinebat ad mysteria, *causam videtur dixisse apud iudices innotatos*, I, 53 (*ibid.* 30. 31. 32); in qua actione accusatori, si quintam suffragiorum partem non tulerit, infamia notato non licebit in templum deorum ingredi, *ibid.* § 33.
 Mytilene, Leabi urbs, I, 27 (Ant. V. 20). Mytilenæcorum

- defectio ab Atheniensibus *memoratur*, I, 35 (Ant. V. 76 *sqq.*). Mytilenæa Atheniensium expeditio, I, 298 (Is. IX. 1); I, 300 (*ibid.* 14). Mytilenæi post Corinthiacum bellum in Atheniensium fide permanserunt, Isocr. 195, 29; Sapphonom honoraverunt, II, 317 (Alcidam. frg. 5); *rogantur* ab Isocrate per litteras, ut Agenorem musicum cum patre et fratribus ab exilio revocent, Isocr. 294 *sqq.* Mytilenæos peritia musicæ omnibus antecellere et viros in ea arte celeberrimos ibi esse natos constat, Isocr. 295, 20 *sqq.* Cononis, Timothei, Diophanti beneficia in Mytilenæos collata *memorantur*, Isocr. 296, 4 *sqq.*
- N.
- Næniæ de Græcis bellis compositæ, Isocr. 46, 44.
- Nais meretrix, II, 297 (Lys. frg. 240). Naidis meretricis laudationem scripsit Alcidas, II, 316. frg. 4.
- Nannium meretrix; *varia de illa afferuntur*, II, 421 (Hyper. frg. 178).
- Naucrates Collytensis, Misogæ pater, II, 37 (Æschin. I. 41); Nicias Piræensis *legitur*, II, 39 (*ibid.* 50).
- Naupactus urbs ad sinum Corinthium, Isocr. 162, 26; unde nomen duxerit, *narratur*, II, 586 (Schol. in Dem. 120, 1).
- Nauplius, Palamedis pater, piscator et portitor, homo versutus, Augem, quam submergendum ei tradiderat Aleus rex, una cum infante ejus Telepho ad Teuthrantem Mysiæ regem vendidit, II, 198 *sq.* (Alcidam. Ul. 4).
- Nausias; Lysiæ or. adv. Nausiam de figura *cit.*, II, 285.
- Nausicles, orator Atheniensis, II, 126 (Æschin. III. 159); Æschin. oratoris amicus, II, 95 (Æschin. II. 184); Æschinem legatum designat, II, 67 (Æschin. II. 18); post Chæronensem cladem Demosthenis loco nomen suum decretis adscribit, II, 126 (Æschin. III. 159).
- Nausicles *quidam* Atheniensis, qui metalla possidebat, H, 380 (Hyper. I. 36).
- Nausicrates; Iphicratis or. adv. Nausicratem *memoratur*, II, 310. frg. 4.
- Nausicrates, comicus histrio, II, 46 (Æschin. I. 98).
- Nausimachus Phalereus, præfectus triremis, I, 192 (Lys. XXI. 9. 10. 11).
- Nausimenes Cholargensis, I, 291 (Is. VIII. 8).
- Nauticum fenus, I, 228 (Lys. XXXII. 6); I, 229 (*ibid.* 14).
- Ναυτοδίκαι, iudices Athenienses, I, 175 (Lys. XVII. 5); II, 255 (Lys. frg. 10).
- Navalia Athenis non minus mille talentis constiterunt, Isocr. 98, 15 *sqq.*
- Navis: κῆλης, ἐπακτρίας, ἐπακτροκέλης, navigiorum genera, II, 500 (Schol. ad Æschin. I. 191). Ἐπακτροκέλης *describitur*, II, 453 (Din. frg. 1); *cfr.* II, 62 (Æschin. I. 191). Κίρκουπος, genus navigii, II, 458 (Din. frg. 47).
- Naves tectæ, I, 27 (Ant. V. 22); n. ὑπερηχάϊ, II, 76 (Æschin. II. 73). Remi pretium quinque drachmæ, I, 75 (And. H. 11); ἐβόλια *quid*, II, 354 (Lyc. frg. 2); νεώρια *quid*, *ibid.* frg. 4.
- Naxus, I, 3 (Ant. I. 16); II, 94 (Æschin. II. 175); II, 137 (Æschin. III. 222); II, 167 (Din. I. 75); II, 141 (Æschin. III. 243); Atheniensibus subjecta, I, 79 (And. III. 9). *Adde* Lygdamis.
- Neleus ejusque filii, Nestore excepto, ab Hercule, quem bobus ex Erythea abactis spoliaverant, perimuntur, Isocr. 76, 10 *sqq.*
- Nemea (Nemeas?), tibicina, II, 421 (Hyper. frg. 179).
- Nemea; *fortasse* de statua Nemeæ *accipiendum*, II, 301 (Lys. frg. 267).
- Nemæa fossa; pugna ad N., II, 93 (Æschin. II. 168).
- Nemei ludi, I, 186 (Lys. XIX. 63); II, 316 (Alcidam. frg. 4); decretum *memoratur*, quo cavebatur, ne serva, libertina, meretrix vel tibicina nomen festi quinquennialis (Nemea) ferret, II, 421 (Hyper. frg. 179).
- Nemesis; oloris figura in sinum Nemesis confugit Jupiter, Isocr. 140, 14.
- Neocles, *vid.* Nicocles.
- Neocrot, II, 309 (Callistr. frg. 3).
- Neoptolemus; Isocratea or. suppositicia ita inscripta *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12).
- Neoptolemus Scyrius, histrio, II, 559 (Schol. in Dem. 58, 15.); auctor pacis cum Philippo faciendæ, II, 64 (Æschin. II. argum.).
- Neptunus de Halirrhothio cum Marte in Areopago disceptavit, II, 152 (Æschin. Epist. XI. 8); II, 169 (Din. I. 87). Neptuni filius Eumolpus cum Erechtheo de urbe contendit, Neptunum prius eam occupasse quam Minervam asserens, Isocr. 177, 7 *sqq.* Neptunus Atticæ taurum immittit, qui domatur a Theseo, Isocr. 135, 37 *sqq.* Neptuni fanum Athenis, II, 383 (Hyper. frg. 12). De Neptuni sacerdotio controversia Phalereorum et Phœnicum, *Dinarchæ or. titulus*, II, 462. Neptuni templum in Calauria insula, II, 524 (Vita Demosth.); II, 526 (*ibid.*). Neptuni filius Theseus, Isocr. 134, 35; Cycaus, Isocr. 139, 15; Busiris, Isocr. 142, 15; 143, 42; Hippothoon, II, 359 (Lyc. frg. 32); II, 717 (Schol. in Dem. 705, 19). *Adde* Scira.
- Nero, imperator Romanus, Delphos cum accessisset, templum absolvendum curavit, II, 514 (Schol. ad Æschin. III. 116).
- Nesocles; Lysiæ or. pro Nesocle *cit.*, II, 285. frg. 184.
- Nestor Homericus, omnium sua ætate prudentissimus, Isocr. 159, 12; in Pirithoi nuptiis phalange et acie instructa cum Lapithis contra Centauros depugnavit, I, 200 (Alcidam. Ul. 5). Nestori Messenam tradit Hercules, patre ejus et fratribus interfectis, Isocr. 76, 10 *sqq.*
- Niceæ, Locrensi oppidum, ad mare situm, abest a Thermopylis stadia quadraginta, II, 507 (Schol. ad Æschin. II. 132); in Phocensium potestate, II, 86 (Æschin. II. 132); II, 87 (*ibid.* 138); a Thebanis deficit, II, 573 (Schol. in Dem. 153, 13). Niceam Thesaliæ tradit Philippus, II, 122 (Æschin. III. 140).
- Nicanor, Olympiam venit mandata ab Alexandro afferens de exilibus et de communibus Achæorum et Arcadum conventibus, II, 168 (Din. I. 82); II, 172 (*ibid.* 103); II, 402 (Hyper. frg. 108 A).
- Nicarchus tibicen; Lysiæ or. adv. N. t. *cit.*, II, 285.
- Niceratus, pater Nicæ ducis, I, 79 (And. III. 8).
- Niceratus, Nicæ ducis filius, a trigtintaviris interfectus, I, 176 (Lys. XVIII. 6); jam moriturus affirmavit se nihil auri et argenti relinquere, totaque rea, quam filio legavit, non pluris æstimatur quam quatuordecim talentis, I, 184 (Lys. XIX. 47).
- Niciades, cum Alcibiade sacra Eleusinia egisse indicatur, I, 50 (And. I. 12. 13).
- Nicias, Nicerati filius, pacem inter Athenienses et Lacedæmonios conciliat, I, 79 (And. III. 8); *cfr.* II, 94 (Æschin. II. 175 *cum* Schol. p. 510); II, 94 (Æschin. II. 175). Simul cum Alcibiade et Andocide in ostracismi discrimen venit, I, 85 (And. IV. 2); cum Lamacho et Alcidiade in Siciliam navigaturus est, I, 50 (And. I. 11). Nicæ frater Eucrates, I, 56 (And. I. 47). Niciæ bona elocata, I, 244 (Is. II. 9). Facultates ejus credebantur non minores esse quam talenta centum, I, 184 (Lys. XIX. 47). Lysiæ de publ. bon. frat. Nicæ epilogus, I, 175 *sqq.* Nicæ merita in *memoriam revocantur*, *ibid.*

- § 2. 3). Lysiae or. *suppositicia cit.*, quam Nicias apud Syracusanos captivus dixerit, II, 286. frg. 188.
- Nicias *quidam*, cuius causa *agitur* in oratione contra Euthyuum, Isocr. 279 *sqq.*; quosdam ex ejus vita *narrantur*, *ibid.* 12 *sqq.*; 280, 14. 45 *sqq.* Lysiae or. adv. Nicias *hunc* de deposito *cit.*, II, 286. frg. 187.
- Nicias Piraeensis, *vid.* Naucratis Collytensis.
- Nicias *quidam* Atheniensis, a senatu qui proxime ante tringentaviros existerat, indicio facto correptus, a tringentaviris interfectus est, I, 153 *sq.* (Lys. XIII. 23 *sqq.*).
- Nicias *quidam*; Isaci or. pro Nicia *cit.*, II, 339. frg. 97 *sq.*
- Nicias *quidam*, Aeschinis oratoris amicus, II, 148 (Aeschin. Epist. VIII).
- Nicias; Lysiae or. contra N. de inertia; *fragm. exstant*, II, 287.
- Nicocles, Euagorae filius; de genere ejus *cf.* II, 483 (Isocr. or. ad Nicocl. hypothesis); Isocr. 19, 33 *sqq.* Isocratis liber ad N., 8 *sqq.*; Isocratis Nicocles sive Cyprii, 15 *sqq.* Euagorae patris laudationem ei mittit Isocrates, 121, 6. Multis et magnis muneribus donavit Isocratem, Isocr. 205, 44 *sqq.*; sapientiae studium amplecti *dicitur*, Isocr. 131, 47 *sqq.* Isocratis ad eum apophthegma memoratur, II, 322.
- Nicocles *quidam* Atheniensis, I, 158 (Lys. XIII. 64).
- Nicocles; Isaci or. adv. Nicoclem (vel Neoclem) de fundo *cit.*, II, 339. frg. 100 *sqq.*
- Nicocles; Antiphontes orationis adversus Nicoclem de finibus *fragmenta*, II, 226 *sq.*
- Nicodemus Aphidzaeus, Demosthenem deserti ordinis accusavit, postea ab eo et Aristarcho occisus est, II, 89 (Aeschin. II. 148); *cf.* II, 160 (Din. I. 30); II, 489 (Schol. Aeschin. I. 171); II, 59 (Aeschin. I. 172); II, 524 (Vita Demosth.); II, 508 (Schol. ad Aeschin. II. 148); II, 678 (Schol. in Dem. 548, 12).
- Nicodemus; Lysiae or. adv. Nicodemum et Critobelum *cit.*, II, 288. frg. 198.
- Nicodemus Atheniensis, *vid.* argument. orationis Isaci de Pyrrhi hereditate, I, 249; *eadem or. est quae inscribitur* Κατὰ Νικόδημου, II, 339.
- Nicomachus; Lysiae or. pro N. *cit.*, II, 288. frg. 199.
- Nicomachus, archon Atheniensis, II, 451 (Din. XXIX); II, 452 (Din. LXXVIII).
- Nicomachus Batensis, Isocr. 261, 28. 47.
- Nicomachus, scribe Atheniensis; Lysiae oratio adversus Nicomachum, I, 218 *sqq.*; pater ejus servus publicus fuit, ipse grandis jam natu in civium censum relatus est (*cf.* § 27), quumque illi demandatum fuisset intra quatuor menses leges Solonis describere (*cf.* § 28), officium sexenne effecit, leges contrarias deprompsit, et vix mulcta irrogata rerum gestarum rationes reddidit, *ibid.* 2 *sqq.* (*cf.* § 26); *temporis post* ad descriptionem sacrorum faciendam adhibitus (*cf.* § 29), quatuor annos insumpsit, quum ipsi licuisset eo munere triginta diebus defungi, et praescripto unde fuerint describenda, ipse se omnium arbitrum effecit, neque rationes reddidit, *ibid.* 4 *sqq.* *cf.* I, 220 (*ibid.* 17 *sq.*); Cleophonte accusato, inimicis ejus gratificans Nicomachus ipso iudicii die legem protulit juxta quam oportere senatum una judicare, I, 219 (*ibid.* 10 *sqq.*); sub tringentaviris in exilium profectus, I, 220 (*ibid.* 15); nova sacra describendo, in quae sex talenta impendi deberent, effecit ut reditus ad avita sacra peragenda non sufficerent, *ibid.* 19 *sqq.*
- Nicomachus; Dinarchi or. adv. Lys. pro Nic. *memoratur*, II, 464.
- Nicomachus, accusator in Lysiae oratione pro sacra olea, I, 125. § 21; I, 127. § 36. 39.
- Nicomedes Plataeensis, I, 199 (Lys. XXIII. 8. 9 *sqq.*).
- Nicomenes Atheniensis, indicio facto ab Agorato, correptus et a tringentaviris interfectus est, I, 153 *sq.* (Lys. XIII. 23 *sqq.*).
- Nicophanes *quidam* Atheniensis, Megaræ exsulat, II, 164 (Din. I. 58).
- Nicophemus archon, magistratu fungebatur ante Themistoclem, II, 497 (Schol. ad Aeschin. I. 109); *cf.* II, 48 (Aeschin. I. 109); II, 494 (Schol. ad Aeschin. I. 52).
- Nicophemus Atheniensis, pater Aristophanis, Cononis ducis amicus, I, 180 (Lys. XIX. 12 *sqq.*); I, 183 (*ibid.* 35). In Cypro uxor ei erat et filia, I, 183 (*ibid.* 36). *Ceterum vid.* s. v. Aristophanes.
- Nicostratus, Aeschinis oratoris avunculus, II, 144 (Aeschin. Epist. II. 1).
- Nicostratus Atheniensis; Isaci de Nicostrati hereditate epilogus, I, 261 *sqq.*
- Nicostratus *quidam* Atheniensis, I, 319 (Is. XII. 6).
- Nicostratus *quidam* Atheniensis, II, 44 (Aeschin. I. 86).
- Nigrum mare, II, 563 (Schol. in Dem. 86, 14).
- Nilus flumen, quanta commoda præbeat, *exponitur*, Isocr. 144, 4 *sqq.*; per quem vi a suo cursu abruptus sit, *ambigitur*, Isocr. 146, 34.
- Ninus sacrificula, quod philtira juvenibus pararet, a Menecle accusata et capitis damnata est, II, 635 (Schol. in Dem. 431, 25). Nini filius Dinarcheam orationem dixit inscriptam Κατὰ Μενεκλέους ἀπαγωγῆς, *quæ memoratur*, II, 450 (XXVIII).
- Nisa, *vid.* Dysaules.
- Nisæus, Tauræ filius, de Hermis mutilatis accusatus, I, 56 (And. I. 47).
- Nomen, *cf.* I, 248 (Is. II. 36); quo die pueris imponebant, *refertur*, II, 271 (Lys. frg. 93); nominalis dies (ἡ δὲκατῆ), quo nomen a patre inditur puero, coram testibus, I, 253 *sq.* (Is. III. 30. 32. 33); I, 259 (*ibid.* 70).
- Νομοφύλακες, a Thesmothetis diversi, II, 511 (Schol. ad Aeschin. III. 13); *cf.* II, 455 (Din. frg. 25); II, 459 (Din. frg. 53).
- Νομοθέται magistratus, *qui dicantur*, II, 550 (Schol. in Dem. 31, 8. 10); *cf.* II, 657 (Schol. in Dem. 498, 25); II, 651 (Schol. in Dem. 484, 14). Nomothetarum iudicium, II, 104 (Aeschin. III. 39. 40). Νομοθέται viginti-viri per delectum creati post populi reditum e Piræo, I, 61 (And. I. 81. 82); a senatu lecti, I, 62 (ibid. 83); quingenti a popularibus per demos delecti, *ibid.* § 84.
- Notium, castellum ante Colophoniorum urbem situm, II, 282 (Lys. frg. 163).
- Novemviri, *vid.* Έννέα ὄδοι.
- Nicomenis cuiusdam psephisma *memoratur*, II, 494 (Schol. ad Aeschin. I. 39).
- Numeniastæ, II, 278 (Lys. frg. 140).
- Numisma, *vid.* Moneta.
- Nummus, *vid.* Moneta.
- Nuptiæ; Trojanarum virginum mos *quidam memoratur*, II, 149 (Aeschin. Epist. X. 2. 3); simile quod de Mæandri fluvii accolis *significatur*, II, 150 (*ibid.* 8); lectus *quidam* vocabatur nuptialis, alius vero *παράδυστος*, qui et ipse in thalamo sterneretur, ὑπὲρ τοῦ τῆν καίθα μὴ ἀφύμῃσαι, II, 421 (Hyper. frg. 181); *λουτροφόρος*, *λουτροφορεῖν*, *quid*, II, 468 (Din. frg. 119). Nuptialis pompa *describitur*, II, 416 (Hyper. frg. 155. 4).
- Nymphæum oppidum in Ponto, II, 128 (Aeschin. III. 171); II, 523 (Vita Demosth.); II, 525 (Vita Demosth. II).

O.

Ὀβολοστάται, sub tringentaviris, triginta erant feneratorēs

- minam oboli fenore locantes, II, 493 (Schol. ad *Æschin.* I. 39).
- Obolus octo chalcos continet, II, 497 (Schol. ad *Æschin.* I. 107).
- Ochus, *vid.* Darius.
- Ocimum meretrix *memoratur*, II, 384 (Hyper. frg. 17).
- Odeum Athenis, I, 54 (And. I. 38); exstruxit Lycurgus orator, II, 414 (Hyper. frg. 147).
- Oea, pagus erat Pandionidis tribus, II, 331 (Is. frg. 46).
- Oea, *vid.* Anticyra.
- Oeger, Orphei pater, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
- Oedipus, II, 309 (Callistr. frg. 2). Oedipus *nomen proverbialiter usurpatum*, I, 69 (And. I. 129).
- Oeneis tribus, II, 388 (Hyper. frg. 41).
- Oeneon, Locridis oppidum, quæ regio Jovi Nemeo consecrata est, II, 316 (Alcidam. frg. 4).
- Oeneus, heros eponymus, II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12).
- Enos. Erant pagi hoc nomine bini, unus ad Eleutheras, Hippothoontidis tribus, alter ad Marathonem, *Æantidia*, III, 387 (Hyper. frg. 35); *cfr.* I, 816 (Is. XI. 44).
- Enomans, tragœdiæ persona, II, 469 *sq.* (Vita *Æschin.* I. II).
- Enopio, Chii rex, II, 199 (Alcidam. Ul. 4).
- Enopotæ, magistratus quidam, quo munere fungerentur, *memoratur*, II, 363 (Lys. frg. 58 b.).
- Esyme, Thraciæ oppidum, II, 225 (Antiph. frgm. 24).
- Eta mons in Thessalia, II, 508 (Schol. ad *Æschin.* II. 142).
- Etæi, Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116); censebant Phocensium puberes de rupe præcipitandos esse, II, 58 (*Æschin.* II. 142); II, 88 (*Æschin.* II. 142. *cfr.* Schol. p. 508).
- Æum, bini sunt in Attica populi dicti: Æum Ceramicum Leontidis tribus, Æum Decelicum vero Hippothoontidis, II, 341 (Is. frg. 109); *cfr.* II, 376 (Hyper. I. 11).
- Officiæ, quæ in viis sunt, II, 51 (*Æschin.* I. 124). Officina sutoria, II, 46 (*Æschin.* I. 97); officinæ duæ in argentifodinis, II, 47 (*ibid.* 101).
- Olveæ, *vid.* Oea.
- Olvicæ *vid.* Oeneis.
- Olea sacra. Lysiæ Areopagica oratio pro sacra olea excisa, I, 123 *sqq.*; sacrarum olearum fructus redimentes, *ibid.* § 2; Areopagitæ unoquoque mense loca sacris oleis insita procurant et inspectores annuos mittunt, I, 126. § 25, 29; loca hæc arare non licet, *ibid.* Oleæ sacræ corona, II, 71 (*Æschin.* II. 46).
- Oligarchia, democratia, monarchia, tres rerum publicarum formæ, de quibus *Isocrates disputat*, 167, 50 *sqq.*; *cfr.* 168, 53 *sqq.*; 10, 28; 17, 39; 18, 17 *sqq.*; 39, 4 *sqq.*
- Olympiaci iudi, I, 70 (And. I. 132); II, 168 (Din. I. 81, 82); II, 131 (*Æschin.* III. 189). Ἀγωνοθέται Olympici, I, 89 (And. IV. 26); pompa, ἀρχιδεωροί, ἐκτίβια, *ibid.* § 29; Olympiæ induciæ, II, 66 (*Æschin.* II. 12).
- Olympia primus Archelaus rex Dii in Macedonia celebravit, II, 630 (Schol. in Dem. 401, 13). Olympici iudi primò ab Hercule instituti, I, 232 (Lys. XXXIII. 1).
- Olympiæ bigis equestribus primus Atheniensium vicit Alcæon, Isocr. 247, 20.
- Olympias, mater Alexandri, II, 137 (*Æschin.* III. 223); phialam dedicavit in simulacro Sanitatis, II, 378 (Hyper. I. 19); Atheniensis accusavit, quod a Dodonæo oraculo iussi Dionæ simulacrum in Molossia exornassent, *ibid.* § 24 *sqq.* Callias Chalcidensis a Demosthene mittitur ad Olympiadem, II, 403 (Hyper. frg. 109. A).
- Olympium sanum Athenis, I, 50 (And. I. 16).
- Olynthus, Thraciæ urbs. Olynthios *Alcidea* pace jam facta Lacedæmonii oppugnant, Isocr. 42, 6. Olynthii erant Atheniensium socii, I, 273 (Is. V. 46); de Amphipoli urbe contra Athenienses bellum gesserunt, II, 531 (Schol. in Dem. 10, 16); *cfr.* II, 543 (Schol. in Dem. 22, 2). Olynthiacum bellum contra Philippum, II, 29 (*Æschin.* I. argum.). Olynthus a Philippo capta, II, 66 (*Æschin.* II. 15); *cfr.* II, 395 (Hyper. frg. 80). Olyntho eversa, spolia venduntur, II, 472 (Dem. frg. 2); *cfr.* II. 159 (Din. I. 23, 26).
- Olysiorum (*Olynthiorum*?) ditio, I, 272 (Is. V. 42).
- Onetor, Isocratis discipulus, Isocr. 213, 13.
- Onidas *quidam*, II, 389 (Hyper. frg. 30).
- Onomacles; Lysiæ or. de Onomacis filia *cit.*, II, 288.
- Onomacritus, *vid.* Onomarchus.
- Onomarchus (*cod.* Onomacritus), Phalæci Phocensium tyranni pater, II, 507 (Schol. ad *Æschin.* II. 130).
- Onomasas Atheniensis, ob munera accepta condemnatus, I, 212 (Lys. XXVII. 4).
- Opifices lex Atheniensis a suggestu non repellit, II, 34 (*Æschin.* I. 27. *cfr.* Schol. ad h. I, II, 493). Opifices servi, I, 296 (Is. VIII. 35).
- Oraculum edixit, Trojam capi non posse, priusquam deæ statuam Græci adepti sint, II, 195 (Antisth. II. 1); Citiensibus præcepit, ut Cimonem numinis instar colerent II, 346 (Naucrates); Hesiodo datum *memoratur*, II, 316 (Alcidam. frg. 4); Atheniensibus editum, quo tempore Eumolpus eos bello petebat, *memoratur*, II, 637 (Schol. in Dem. 438, 17). *Adde* Delphicum oraculum.
- Orationum genera, h. e. operum soluta oratione scriptorum, enumerantur *compluria*, Isocr. 206, 24 *sqq.* Orationes, quæ recitantur, ostentationis aut lucelli alicujus gratia scriptæ, *quales*, Isocr. 65, 15 *sqq.*
- Oratores publici, *vid.* Rhetores.
- Orchomenus Minyæ, Bœotiæ urbs, ejus incolæ a Thracibus ejecti, Athenas migrant et in Mynychia conajdunt, II, 595 (Schol. in Dem. 262, 17); de urbis situ *cfr.* II, 626 (Schol. in Dem. 552, 11). Orchomenis antiquitus tributum pependerunt Thebani, Isocr. 193, 23. De Orchomeno in libertatem remittenda Bœotis bellum erat, I, 80 (And. III. 13); I, 81 (*ibid.* 20). Orchomenii, quum Philippus in Phocidem ingrueret, Thebanorum metu pollicentur se Bœotia excessuros, II, 88 (*Æschin.* II. 141). Orchomenios in servitûtem abduxit Philippus, II, 654 (Schol. in Dem. 490, 7); urbem Thebanis tradidit, II, 561 (Schol. in Dem. 69, 70).
- Orestes, II, 309 (Callistr. frg. 2); II, 500 (Schol. ad *Æschin.* I. 188); II, 681 (Schol. in Dem. 552, 6). Orestes in Areopago, II, 169 (Din. I. 87). Orestis defensio, scripta ab Antisthene, *memoratur*, II, 249.
- Oreus, Eubœæ urbs, II, 79 (*Æschin.* II. 89); II, 80 (*ibid.* 93); II, 137 (*Æschin.* III. 224); II, 564 (Schol. in Dem. 94, 13; 99, 1). Orei urbis tributa ab Atheniensibus ad Calliam Chalcidensem translata, II, 114 (*Æschin.* III. 94); II, 115 (*ibid.* 100 *sq.*); bello quod cum Philippo gesserat exhausta, legatum mittit ad Demosthenem petitum, ut talentum debitum civitati remittat, II, 115 (*Æschin.* III. 103 *sq.*).
- *Οργῶνες, εἰς ὀργῶνας στοιράειν, I, 245 (Is. II. 14. 16. 17); I, 249 (*ibid.* 45). Orgoones, qui dicantur, *explicatur*, II, 340 (Is. frg. 104) et II, 458 (Din. frg. 51).
- *Οργῶνων pro ὀργῶνων *usurpatum*, II, 273 (Lys. frg. 110).
- Oropus, Bœotiæ oppidum, I, 187 (Lys. XX. 6); I, 224 (Lys. XXXI. 9. 14); II, 112 (*Æschin.* III. 85). Ager ab Oropiis Atheniensibus datus *memoratur*, Isocr. 194, 39; inter Atheniensis tribus distribuitur, II, 377 (Hyper. I. 16. *cfr.* prolegg. p. 374). Themison et Theodorus Eubœenses Oropum occupant, unde controversia oritur inter Athenienses et Thebanos, II, 495 (Schol. in

- Dem. 259, 10); *cf.* II, 670 (Schol. in Dem. 535, 10); II, 541 (Schol. in Dem. 19, 27); Isocr. 196, 45 *sqq.* Oropum Athenienses recipiant a Philippo, II, 440 (Demad. frg. 1, 9). *Urbs nomen ita exprimitur*: locus, ubi perdidit τὸς ὤπας ὁ Ὀρος, II, 561 (Schol. in Dem. 63, 12).
- Orpheus, mortuos ab inferis rediit, Isocr. 143, 26; literas primus ex Musarum dono protulit; sepulcri ejus inscriptio *cit.*, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
- Orthaptum, *quid*, II, 463 (Din. frg. 84).
- Orthobulus, hipparchus Atheniensis, I, 172 (Lys. XVI. 13).
- Orus, *vid.* Oropus.
- Ὄρυγμα : ὁ ἐπὶ τῷ ὀρυγματι, II, 23 (Lyc. 121); II, 165 (Din. I. 62).
- Oschophori bini delignantur, genere et opibus nobiles, II, 396 (Hyper. frg. 92).
- Ostracismus, *quid*, I, 85 (And. IV. 2-6); in quos decerni soleat, II, 476 (Demetr. Phal. frg. 4).
- Ὄξυδύμια, *quid*, II, 395 (Hyper. frg. 83).

P.

- Pæan, numerus orationis, a quo inventus sit, II, 247 (Thrasym. frg. 8).
- Pæania, *vid.* Παιωνιάς.
- Pædagogi, *vid.* Educatio.
- Pæderastia; *qua de re varia inventuntur in Lysiae adversus Simonem defensione*, I, 108 *sqq.* § 5. 10. 22 *etc.*; *cf.* II, 43 (Æschin. I. 74); II, 52 *sqq.* (Æschin. I. 132 *sqq.*); II, 57 (Æschin. I. 160 *sqq.*).
- Pædotribica, cujus gymnastica pars est, *quid præstel*, Isocr. 225, 24 *sqq.* *Ceterum vid.* s. v. Educatio.
- Pæones, a Philippo devicti, II, 526 (Vita Demosth. II.); II, 536 (Schol. in Dem. 15, 27); Isocr. 54, 37.
- Pæonidæ, Leonidis tribus pagus, II, 460 (Din. frg. 66).
- Pagassæ, urbs Thessaliæ, II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17).
- Παιωνιάς, I, 180 (Lys. XIX. 15), *passim*.
- Παιδονόμος, II, 31 (Æschin. Tim. 10; *vid.* Schol. p. 492).
- Παιπάλημα, *vid.* II, 70 (Æschin. II, 40).
- Palaestra, *cf.* II, 404 (Hyper. frg. 110 C); *ceterum vid.* s. v. Educatio et s. v. Musea.
- Palamedes, Alcідamanis Ulysses, contra Palamedem proditiōnis, II, 197 *sqq.* Literas sub aliis teli latentes ab hoste accepisse *dicitur* aliisque in hasta perscriptas remisisse; litteris acceptis Cassandra ei deponderit, *ibid.* § 2 *sqq.*; clypeo tridentem inscripsit, II, 198 (*ibid.* 3); a Menelao in Chium ad Cænopionem et in Cyprum ad Cinyram legatur, II, 199 (*ibid.* 4); militares acies, literas, numeros, mensuras, pondera, calculos, cubos, musicam, monetam facesque reperisse fertur, II, 200; *cf.* II, 214 (Gorg. Pal. 7). Gorgiæ pro Palamede apologia, II, 209 *sqq.*
- Παλιπόλοιν, *vid.* II, 70 (Æschin. II. 40).
- Palladium, quod apud Trojanos de cælo deciderat, cepit Diomedes, huc vero Demophon eripuit et Athenas transtulit, II, 291 (Lys. frg. 214); *aliter*: Palladium Ilio apportaverunt Argivi; in Phalero cum appulissent, interfecit sunt et Palladium juxta Minervam in Phalero consecratum est, II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 87).
- Palladium judicium, II, 332 (Is. frg. 58); judices septingenti (Isocr. 267, 3. 12) ephetæ vocati judicabant de cæde voluntaria, de βουλεύσει (*cf.* II, 459. Din. frg. 55) et de his qui iniquum aut servum aut peregrinum interfecerint, II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 87); unde iudicii nomen fluxerit, *narratur, ibid.*; in capitalibus causis ad Palladium eos, qui suffragio superiores sunt, iurejurando obstringunt, *quod refertur*, II, 78 *sq.* (Æschin. II. 87).
- Pallantiidæ. Menesthei or. contra Thesaurum de Pallantiidæ memoratur, II, 238 (Antipl. frg. 121).
- Παλλήνης. Pallene est pagus Antiochidis tribus, II, 428 (Hyper. frg. 229); II, 380 (Hyper. I. 37). Παλλήνη, II, 461 (Din. frg. 67).
- Pallenium, Athenis, I, 66 (And. I. 106).
- Pamphilus, hipparchus Atheniensis, I, 169 (Lys. XV. 5).
- Pamphilus Acherusius, II, 48 (Æschin. I. 110).
- Pamphilus *quidam*, cui civitas Atheniensis decernitur, II, 162 (Din. I. 43).
- Panætius, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mystæris ab Alcibiade profanatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 13); in Hermocopidarum causa defertur ab Andocide, I, 57. 59 (And. I. 52. 67).
- Panathenæa, II, 644 (Schol. in Dem. 465, 28). Panathenæis moris erat ut victi, prædibus datis, vinculis liberarentur, II, 706 (Schol. in Dem. 614, 23); εὐανδρίας certamen Pan. agitabatur, II, 459 (Din. frg. 57). Panathenæa magna, Isocr. 151, 42; pyrrhichistaram certamen, I, 191 (Lys. XXI. 1). Panathenæis quinquennialibus (*cf.* II, 728. Schol. in Dem. 740, 1) Homeri præ aliis omnibus poetis carmina recitantur, II, 19 (Lyc. I. 102). — Panathenæici ludi minores; chorus cyclicus, I, 191 (Lys. XXI. 2); pyrrhichistarum imberbium chorus, I, 192 (*ibid.* 4).
- Pancalus; Hyperidis or. adv. Panc. *cit.*, II, 419. frg. 170.
- Pandia festum, alii Jovi consecratum esse putabant, alii Lunæ, quæ Pandia (vel Πάνδεια vel Πάντια) vocetur, II, 663 (Schol. in Dem. 517, 9).
- Pandion, heroum τῶν ἑπώνυμων unus, II, 652 (Schol. in Dem. 485, 17); II, 716 (Schol. in Dem. 702, 12); Erichthonii filius, *ibid.* Pandionis filius Erechtheus, II, 717 (Schol. in Dem. 705, 19). *Conf.* Pandionis.
- Pandionis, tribus Attica, a Pandione Erichthonii filio nominata, II, 425 (Hyper. frg. 210); II, 93 (Æschin. II. 169). Pandionia tribus Demosthenem magistratum et mœnium instauratorem delegit, II, 102 (Æschin. III. 31).
- Pandrosos, Cecropis filia, Cerycis uxor, II, 492 (Schol. ad Æschin. I. 20); II, 637 (Schol. in Dem. 438, 15. 17).
- Pandrosos (*cod.* Pandora) *celebatur Athenis in acropoli*. Quom quis Minervæ bovem immolat, necesse est, ut simul Pandroso ovem immolet, idque sacrificium ἐπίθετον vocatur, II, 359 (Lyc. frg. 34).
- Πανηγύρις, *quid spectantes instituerit*, Isocr. 30, 7 *sqq.* Panegyricæ orationes, *quales*, Isocr. 206, 34 *sqq.*
- Panionium craterem in commune miscant Græci, II, 393 (Hyper. frg. 73).
- Πανόβια, *vid.* Πυανόβια.
- Panormus, *portus ad Euripum*, I, 240 (Is. I. 31).
- Pantacles, magister chori, I, 41 (Ant. VI. 11).
- Pantacles, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mystæris ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Pantacleo; Lysiae oratio contra Pantacleonem: hunc nos esse Plataensem, I, 198 *sq.*
- Pantaleon, Atheniensis, accusatoris frater in Lysiae contra Theomnestum orationibus, I, 133. § 5; *idem videtur is qui sequitur*.
- Pantaleon; Lysiae or. contra Pantaleontem *cit.*, II, 789.
- Pantaleon, Cleagoræ f., adolescens Atheniensis formosus, II, 56 (Æschin. I. 156).
- Panticapeum, urbs ad Bosphorum sita, II, 736 (Schol. in Dem. 933, 12).
- Parabystum, iudicium Athenis, ubi undecimviri iudicant, II, 305 (Lys. frg. 319); II, 227 (Antiph. frg. 41).

- Παρακατάβηη** : orationem exercere πρὸς τὴν Παρακατ., *quid?* Isocr. 51, 19.
- Παραγραφή**, *vid.* Juris notiones.
- Paralii**, factio Athenis, II, 685 (Schol. in Dem. 561, 16). *Conf. sq.*
- Πάραλοι**, II, 126 (Æschin. III. 162); Schol. ad h. l. *ita explicat* : οἱ παράλοι (sic!) οἱ τὴν παραλίαν οἰκούντες τῶν Ἀθηναίων, καὶ κατασκευάζοντες τὴν ναῦν τὴν Πάραλον καὶ ἐν αὐτῇ πλέοντες, II, 515. Πάραλοι nautæ quaternos obolos in dies accipiebant, II, 390 (Hyper. frg. 55). *Conf. sqq.*
- Paralus** heros, a quo Paralus navis nomen habuisse fertur, II, 688 (Schol. in Dem. 570, 3); *cf.* II, 390 (Hyper. frg. 55).
- Paralus** navis, unde nomen duxerit, *ambigitur* (*cf.* II. 390. Hyper. frg. 55; *et* II, 685. Schol. in Dem. 561, 16), qui sit ejus usus, *memoratur*, II, 688 (Schol. in Dem. 570, 3); *cf.* I, 266 (Is. V. 6); I, 272 (*ibid.* 42); II, 446 (Philol.); II, 456 (Din. frg. 30); II, 515 (Schol. ad Æschin. III. 162).
- Paralus**, Periclis filius, II, 688 (Schol. in Dem. 570, 3).
- Parapotamii**, Phocidis oppidum, II, 626 (Schol. in Dem. 387, 11). Parapotamia regio, II, 610 (Schol. in Dem. 347, 12).
- Πάρεδροι**, assessores, *de quibus exponitur*, II, 360 (Lyc. frg. 42); *cf.* II, 690 (Schol. in Dem. 572, 10). Πάρεδροι τῶν εὐθύνων, I, 60. (And. I. 78). Πάρεδροι τοῦ ἀρχοντος, I, 278 (Is. VI. 32); archontis et polemarchi, bini utriusque, II, 360 (Lyc. frg. 42). Πάρεδρος: unicuique archonti adlegitur, II, 499 (Schol. ad Æschin. I. 158).
- Parentalia**, *vid.* Sacra parentalia.
- Παραπλοῦς λόγος**: Isocrateus suppositicius *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12).
- Parii** Archilochum honoraverunt, II, 317 (Alcidam. frg. 5).
- Παρ' ἵππον καὶ κόραν**, loci nomen, II, 61 (Æschin. I. 182); viri, de quo narratur, nomen erat Hippomenes, qui genus a Codro duxit et Athenis regnavit; filia vocabatur Limonis, II, 500 (Schol. ad l. c.).
- Parmenides**, unum elementum statuit, Isocr. 236, 44.
- Parmenio**, Philippi legatus, II, 613 (Schol. in Dem. 353, 24).
- Parmeno**, comicus histrio, II, 57 (Æschin. I. 157).
- Parmeno**. Dinarchi συνηγορία Parmenonti scripta de damno servo illato *memoratur*, II, 451 (XLVII).
- Paros** insula a Pasino occupatur, Isocr. 271, 25.
- Parrhasius**, pictor celeberrimus, Isocr. 200; 31.
- Parthenius** mons Arcadiæ, II, 199 (Alcidam. Ul. 4).
- Parthenon** templum in acropoli, II, 699 (Schol. in Dem. 597, 4); cur a quibusdam Ἐκατόμπεδος appellatum sit, *memoratur*, II, 354 (Lyc. frg. 3).
- Pasicles**; Hyperidis orr. duæ κατὰ Πασικλέους et πρὸς Πασικλέα περὶ ἀντιδόσεως *cit.*, II, 420. *de argumento vid. prolegg.*
- Pasinus** *Atheniensis*, Parum insulam cepit, Isocr. 271, 25.
- Pasio**, mensarius Atheniensis, depositi dissimulati crimine accusatur in Trapezitico, Isocr. 251 *sqq.*
- Pasiphæ**, Solis filia, ex qua natus est Minotaurus Cretensis, Isocr. 135, 49.
- Pasiphontis** filius Iatrocles, II, 85 (Æschin. II. 126).
- Pataccio** *quidam*, II, 131 (Æschin. III. 189); fur erat, Schol. p. 516.
- Patrocles** Atheniensis, ἀρχων βασιλεὺς sub decemviris, Isocr. 260, 32 *sqq.*
- Patrocles**; Hyperidis or. c. Patr. de lenocinio *cit.*, II, 420. frg. 175 *sqq.*
- Patrocles**. Dinarchi or. contra Patr. liberos de erano *cit.*, II, 466. frg. 109 *sq.*
- Pausanias**, *Cleombroti f.*, Lacedæmoniorum rex, in templo Minervæ Chalcicæ fame enecatur, II, 24 (Lyc. 128).
- Pausanias**, *Plistonactis f.*, dux Lacedæmoniorum, cum exercitu in Acadamiam accedit ibique Diognetum, Niciæ ducis fratrem, supplicem excipit, I, 176 *sq.* (Lys. XVIII. 10 *sqq.*); I, 178 (*ibid.* 22).
- Pausanias**, e regio Macedonum genere, II, 68 (Æschin. II. 27 *sq.*); *cf.* II, 502 (Schol. ad l. c.); post Alexandri (II) mortem Macedonum imperium, quamvis exsul, capessit, II, 68 (Æschin. II. 26. 27); ab Iphicrate pulsus, II, 69 (*ibid.* 29).
- Pausanias**, Philippi regis interfector, II, 137 (Æschin. III. 219); II, 526 (Vita Demosth. II.); sacella ei extruxisse *dicitur* Demosthenes, II, 126 (Æschin. III. 160).
- Pavones**, quas Demus Pyrilampis filius alebat, visendi hominum studium ingens *memoratur*, II, 229 *sq.* (Antipl. frg. 56); pavonem marem et feminam æstimabant mille drachmis, II, 230. frg. 57.
- Pedaritus** Lacedæmonius, Chium profectus solus orbem servavit, Isocr. 81, 15.
- Πεδιακά**, pars Atticæ, II, 296 (Lys. frg. 233).
- Pedieus**. Dinarchi or. inscripta κατὰ Πεδιῶς κακώσεως παιδὸς ὀρφανῶ *memoratur*, II, 451 (LV). Dinarchi πρὸς Πεδιᾶ παραγραφή suppositicia *memoratur*, II, 452 (LXXIV).
- Pedium**, loci nomen prope Athenas, I, 269 (Is. V. 22).
- Pegæ**, Megaridis urbs, I, 78 (And. III. 3).
- Πειθῶ**, *vid.* Suada.
- Peleus**, Æaci filius, re contra Centauros bene gesta et multis aliis discrimibus spectatus Thetidis Nericidos conjugio potitus est, et solius hujus ex omni velustatis memoria in nuptiis hymenæum deos cecinisse traditum est, Isocr. 123, 8 *sqq.*
- Πήληξ**, II, 122 (Æschin. III. 139); II, 78 (Æschin. II. 83).
- Pella**, urbs Macedoniæ, II, 557 (Schol. in Dem. 43, 9); II, 82 (Æschin. II. 108); II, 126 (Æschin. III. 160); II, 153 (Æschin. Epist. XII. 8); II, 526 (Vita Demosth. II.); unde nomen duxerit, *referitur*, II, 627 (Schol. in Dem. 390, 1). Pellenæi, II, 127 (Æschin. III. 165). Pellenæus puer, II, 158 (Din. I. 23).
- Pellices**, *vid.* Meretrices.
- Pelopidarum** genus inexplicabilibus malis oppressum, Isocr. 140, 38.
- Pelopidas**, sacræ cohortis Thebanorum dux, II, 167 (Din. I. 73).
- Peloponnesiacum** bellum, *cf.* II, 76 (Æschin. II. 76 *sq.*); Isocr. 99, 28; II, 94 (Æschin. II. 175. 176). Quæ secuta sunt Alcibiadis revocationem, *narrantur*, Isocr. 246, 13 *sqq.*; 197, 15 *sqq.*; pacis post hoc bellum factæ conditiones *referuntur*, I, 79 (And. III. 12).
- Peloponnesii** Athenas obsident; Codri regis mors *memoratur*, II, 15 *sq.* (Lyc. I. 84 *sqq.*); post pugnam ad Thermopylas commissam navibus domum redire muroque Isthmum intercludere conantur, Isocr. 87, 12 *sqq.*; cum Thebanis Spartam oppugnant, Isocr. 57, 40 *sqq.*; 58, 13 *sqq.*; 82, 45 *sqq.* Lacedæmonios suspectos habent, Isocr. 58, 23. Peloponnesii, postquam a Lacedæmoniiis ad Thebanos defecerunt, *quomodo agant*, Isocr. 82, 45 *sqq.*
- Peloponnesus**, a Pelope nomen duxit, II, 482 (Vita Isocr.). Peloponnesum Dorienses cum Heraclidis occupant, *quod accuratius narratur*, Isocr. 75, 40-76, 26. Peloponnesum classe circumvectus Timotheus, II, 157 (Din. I. 14); II, 181 (Din. III. 17).

- Pelops Phrygius, Tantali filius, Ili insidias vitans Pisam venit et postea totius Peloponnesi regnum obtinuit, II, 482 (Vita Isocr.); Isocr. 141, 27 sqq.; Isocr. 160, 26. Pelopis imperium, Isocr. 71, 52. Pelops, quem persequitur Œnomaus, persona tragœdiæ, II, 490 (Vita Æschin. II.).
- Penestæ apud Thessalos, Thettalictæ quoque dicuntur, II, 575 (Schol. in Dem. 173, 6).
- Penelope encomium Isocrateum supposititium *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12).
- Πεντηκοστή, i. e. quinquagesima; πεντηκοστόλογος, quinquagesimæ collectores, II, 411 (Hyper. frg. 135); alias triginta, alias triginta sex talentis *redimitur*, I, 70 (And. I. 133); *cf.* II, 11 (Lyc. I. 58).
- Peparethus, Ægæi maris insula quam Alcimus, Philippi classis dux, vastavit, II, 592 (Schol. in Dem. 248, 5).
- Peræa, Carie regio, II, 147 (Æschin. Epist. V. 4).
- Perdiccas (II), rex Macedoniae, Alexandri Philhellis filius, Amyntæ (II), patris Philippi (II) avunculus, Atheniensibus tributum pendebat, II, 552 (Schol. in Dem. 35, 7; *sed dicitur pater Amyntæ, ibid.* 8).
- Perdiccas, Amyntæ filius, Philippi frater, II, 68 (Æschin. II, 26, 28); Ptolemæum Aloriten interfecit, II, 502 (Schol. ad I. c.); suscepto Macedonum regno, de Amphipoli contra Athenienses bellum gessit, sed a Calliathene devictus est, II, 69 (*ibid.* 29, 30). Atheniensibus contra Olynthios bellum gerentibus auxiliatus est, II, 543 (Schol. in Dem. 22, 2).
- Perdicum vivaria, II, 389 (Hyper. frg. 49).
- Peregrini, ubi volebant actionem intendendi facultatem habebant, II, 689 (Schol. in Dem. 571, 16). Lex choreutarum peregrinorum quem quis velit, ab orchestra arcendi quidem veniam dat, jam certantem autem non sinit vi adhibita prohiberi, I, 88 (And. IV. 20).
- Περγασθεν. Pergasa pagus est Erechtheidia tribus, II, 335 (Is. frg. 68).
- Pericles, qua fuerit eloquentia, II, 547 (Schol. in Dem. 28, 1); *cf.* Isocr. 232, 14 sqq.; discipulus duorum fuit sophistarum, Anaxagoræ Clazomenii et Damonis, Isocr. 232, 26; legislator delectus, I, 222 (Lys. XXX. 28); omnium civium modestissimus et justissimus et sapientissimus erat, Isocr. 247, 51. Periclis integritas *laudatur*, minorem censum reliquit quam a patre acceperat, in arcem vero talenta octies (decies, Isocr. 232, 14 sqq.) mille retulit præter sacram pecuniam et ornamenta templorum, Isocr. 118, 31 sqq.; 241, 53 sq.; urbem delubris et donariis et ceteris omnibus exornavit, Isocr. 232, 14 sqq.; Samum ducentis navibus et mille talentis debellavit, Isocr. 215, 32. Periclis suasu Athenas commigravit Cephalus, Lysiae pater, I, 138 (Lys. XII. 4). Alcibiadis tutor erat, Isocr. 247, 51. Pericles (*cod.* Themistocles) et Ephialtes, cur Areopagitarum potestatem imminuerint, *memoratur*, II, 484 (Isocr. orr. hypoth. VII). Pericles primus τὰ θεωρητὰ instituit, II, 528 (Schol. in Demosth. Olynth. I, 1); primus *etiam* stipendia pendit militibus, *cf.* II, 575 (Schol. in Dem. XIII. *prolegg.*). Periclis dictum de impis *refertur*, I, 118 (Lys. VI. 10); de Alcibiade puero quum domo aufugisset, II, 231 (Antiph. frg. 66).
- Pericles *quidam*; Dinarchi or. suppositicia adv. Per. et Democratem *memoratur*, II, 451 (XXXIX.); *cf.* II, 473 (Menæschm. II).
- Periclidæ Lacedæmonius, II, 187 (Lesb. II).
- Periclidæ, Perithoedæ filius (*vel potius* Perithoedæ pago) formosus, II, 56 (Æschin. I. 156).
- Perinthus, urbs Thraciæ, postea vocabatur Heraclea, II, 573 (Schol. in Dem. 158, 8). Perinthii contra Cerso-
- blepten bellum gerunt, II, 504 (Schol. ad Æschin. II. 81).
- Περσιάρχος, *vid. s. v.* Sacerdotes.
- Περσιόθης, II, 56 (Æschin. I. 156. *cf.* Schol. ad h. l., II, 499). *Adde* Cæronia.
- Perrhæbi Philippo regi subacti, Isocr. 54, 36; II, 127 (Æschin. III. 167); Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (Æschin. II. 116).
- Persarum potentia, Isocr. 18, 50. Persarum rex pecunia maris dominatum obtinet, I, 233 (Lys. XXXIII. 5). Satrapæ Persici, *quales sint*, Isocr. 45, 45 sqq. Persarum reges nondum ducentos annos Asiae regno potiti sunt, Isocr. 77, 10 sqq. Persæ post Persicum bellum (*vid. s. v.*) neque longis navibus citra Phœacidem procedebant, neque cum exercitu intra Halyn amnem decendebant, Isocr. 100, 15 sqq.; Isocr. 157, 29 sqq.; *vid. s. v.* Cimonium fœdus. — Persarum rex Lacedæmonii ad bellum contra Athenienses susceptum amplius quinque millia talentum suppeditavit, Isocr. 114, 42; *cf.* I, 82 (And. III. 29); porro nonaginta naves e Phœnicæ Aspendum veniunt ad opem ferendam, quas tamen avertit Alcibiades, Isocr. 246, 28 sqq. Persarum vires post principatum Atheniensibus ereptum ita auctæ sunt, ut maris imperium tenerent, plerasque insulas occuparent, excensionem in Laconicam facerent, Cythera vi expugnarent, universam Peloponnesum classe circumvecti affligerent, Isocr. 41, 2 sqq. (*cf.* I, 105. Lys. II. 57, 59). *Antalcidæ* pacis condiciones *obiter memorantur*, *ibid.* 15 sqq. *cf.* I, 43, 16 sqq. et 49, 8 sqq. Persarum potentiam non nisi Græcorum dissensionibus sustentari, *documento est* Cyprium bellum (*de quo cf.* 44, 1 sqq.; 123, 39), 42, 45 sqq.; sed eorum infirmitas et mollities apparuit cum in bellis in Ægypto (43, 47 sqq.), in Cypro, ad Rhodum Conone duce (44, 11 sqq. societas ad Corinthum constituta, *ibid.* 22), tum in expeditionibus Dercylidæ, Draconis, Thibronis, Agesilæi (44, 31 sqq. *cf.* 45, 51 sqq.), et præsertim in reditu eorum, qui cum Cyro ascenderant in Persidem (44, 38 sqq.), 43, 23 sqq. Mores eorum serviles et abjecti (45, 25 sqq.) in satrapia potissimum videntur, quum socios despiciant et perditum dent, hostes colant, *quod exemplis probatur*, 45, 45 sqq.; Asianis et Græcis irconciliatas inimicitias esse, 46, 27 sqq. Persas invadendi oportunitas *ex eorum statu in Asia monstratur*, Isocr. 47, 1 sqq.; 65, 27 sqq. Persarum mollities, Isocr. 69, 11 sqq.; imperium male et ad servitutem constitutum, Isocr. 71, 17 sqq.
- Perseus, Jovis et Danææ filius; de ætate, qua vixerit, historicorum opinio *affertur*, Isocr. 147, 15 sqq. Extincto Eurysitheo Herculis liberi soli de Persei progenie supererant, Isocr. 76, 4.
- Persicæ fabulæ, cur præ ceteris amentur, Isocr. 46, 41.
- Persicum bellum omnium illustrissimum, Isocr. 33, 31; 34, 1 sqq.; 35, 34 sqq. Primum Pers. bell., Isocr. 36, 4 sqq. et I, 101 (Lys. II, 21 sqq.); secundum *accurate narratur*, Isocr. 36, 24 sqq. *cf.* 40, 44 sqq.; I, 101-104 (Lys. II. 27 sqq.); II, 12 (Lyc. I. 68 sqq.); Isocr. 79, 27 sqq.; 99, 29; *refertur*, quantas Xerxes adduxerit copias, quot triremes contulerint Lacedæmonii, quot Athenienses, quid Eurybiadi tribuendum sit, quid Themistocli, Isocr. 156, 4 sqq. Hymni de Persicis bellis in festis cani solent, Isocr. 46, 42 sqq.
- Personas portare in pompis, II, 586 (Schol. in Dem. 229, 3); II, 636 (Schol. in Dem. 433, 21).
- Phæax; Andocidis or. contra Phæacem *cit.*, II, 247.
- Phæax prætor, Erasistrati filius, II, 250 (Æschin. Socr.).
- Phædo, archon epynomus Athenis, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31).

- Phædriades ropes, *vid.* Delphi.
- Phædrus, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Herms mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Phædrus Myrrhinusius, I, 180 (Lys. XIX. 15).
- Phædrus *quidam*, cujus ædes in Colyto *commemoratur*, I, 229 (Lys. XXXII. 14).
- Phædrus, Calliæ f., Sphætilius, II, 37 (Æschin. I. 43).
- Phænippides Atheniensis, I, 158 (Lys. XIII. 68).
- Phalæcus, Phocensium tyrannus, II, 88 (Æschin. II. 130); Onomacrii (codd. Onomacrii) filius, Phayllo in imperio successit, II, 507 (Schol. ad l. c.); Atheniensibus et Lacedæmonii diffusus, Philippo se credidit, et certis conditionibus dimissus est, II, 87 sq. (Æschin. II. 134. 138. 140. 142).
- Phalerei, *vid.* Phœnicum et Phaler. contr.
- Phalerum, pagus fuit Antiochidis tribus, II, 282 (Lys. fig. 160); II, 476 (Demetr. Phal. frg. 4); II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 87).
- Phanias; Lysiæ or. pro Phania violatarum legum reo, *fragmentum* exstat, II, 278.
- Phanocles. Dinarchi or. adv. Phanocl. ob damnum illatum *memoratur*, II, 451 (XLV).
- Phanostrate meretrix, II, 734 (Schol. in Dem. 762, 4).
- Phanostratus Atheniensis, I, 41 (Ant. VI. 12).
- Phanostratus Atheniensis, I, 273 (Is. VI. *vid.* argum. *cf.* § 1); I, 274 (*ibid.* 6); I, 277 (*ibid.* 27); I, 282 (*ibid.* 60).
- Phantias *quidam*, inter Græcos habebatur nauticæ rei peritissimus, I, 192 (Lys. XXI. 10).
- Pharnabazus, Persarum dux in Ægypto, Isocr. 43, 51.
- Pharsaliorum et Halensium controversia *memoratur*, II, 573 (Schol. in Dem. 152, 4); *cf.* II, 613 (Schol. in Dem. 352, 17).
- Phaselis, Lysiæ urbs, citra quam (*post Cimoneam pacem*?) Persæ longa nave non appellebant, Isocr. 40, 52; *cf.* Isocr. 100, 17; Isocr. 157, 31; II, 13 (Lyc. I. 72).
- Phayllus, Phocensium tyrannus, II, 307 (Schol. ad Æschin. II. 130).
- Φηγαῖς, pagus Æantidis tribus, II, 271 (Lys. frg. 96).
- Phegeus Cœneensis, II, 316 (Alcidam. frg. 4).
- Φηγούσιος, civis Pheguntis, quæ est Erechtheidis tribus pagus, II, 285 (Lys. frg. 58).
- Pherecles Themaciensis, cuius in domo sacra arcana ab Alcibiade ejusque sodalibus agi indicatum est, I, 51 (And. I. 17); I, 52 (*ibid.* 22); I, 54 (And. I. 35).
- Pherenicus, Atheniensis, I, 236 (Is. I. *argum.* *cf.* § 31 sq. 45).
- Pherenicus, Cephisodoti filius, Thebanus. Lysiæ or. pro Pher. de Androclidæ hereditate; *fragmenta exstant*, II, 294 sq. *cf.* *prolegg.*
- Phiala aurea, hospitii tessera, I, 181 (Lys. XIX. 25).
- Phidiades. Dinarchi Ἀπολογία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Χάρητος εἰσαγγελίαν κατὰ Φειδιάδου γραμματικῶς *memoratur*, II, 450 (XXII).
- Phidias sculptor; Minervæ simulacrum a Ph. factum *memoratur*, Isocr. 200, 29; II, 124 (Æschin. III. 148); II, 699 (Schol. in Dem. 597, 4).
- Phidias, Milesii frater, adolescens formosus, II, 57 (Æschin. I. 157).
- Phido, natus ex trigintaviris, postquam Piræenses primum victoria potiti sunt, trigintaviris ejectis præter ipsam et Eratosthenem, dux creatus Atheniensis, non ut speraverant, conciliavit, sed contra trigintaviros et contra Piræenses simul belligerans ad postremum Lacedæmonem profectus Lacedæmonii suavit, ut adversus Athenas militarent; qua spe dejectus, centum talenta mu-
- tuatus auxilia conduxit et Lysandrum decem impetravit, I, 144 sq. (Lys. XII. 54-62).
- Phido *quidam*, cui civitas Atheniensis decernitur, II, 162 (Din. I. 43).
- Philammon pugil, Olympiæ coronatus, II, 131 (Æschin. III. 189).
- Philander, *vid.* Phyllis.
- Phile, Pyrrhi filia, Xenocis uxor, I, 250 (Is. III. 2; *cf.* argum.).
- Philemo histrio, II, 49 (Æschin. I. 115).
- Philias *quidam*, I, 131 (Lys. IX. 5).
- Philienenses, *vid.* Cœronidæ.
- Philinus et Aristio Atheniensis, peculatus rei facti, I, 41 (Ant. VI. 12); I, 42 (*ibid.* 21); I, 45 (*ibid.* 35 sqq.); *cf.* I, 47 (*ibid.* 49. 50); *fragmenta* or. Antiphontæ contra *eundem* Philinum, II, 230.
- Philinus, Æschinis oratoris amicus, II, 147 (Æschin. Epist. V. 6); II, 149 (Æschin. Epist. VIII).
- Philippides *quidam*, unus ex iis qui rempublicam tractaverunt; Hyperidis or. contra Phil. *cit.*, II, 425. frg. 208. a. *vid.* *prolegg.*
- Philippides Atheniensis, ἡμροδοξός illustrissimus, II, 507 (Schol. ad Æschin. II. 130).
- Philippus; Alexandri Philellenis filius, Perdiccæ frater, II, 552 (Schol. in Dem. 35, 7).
- Philippus, Amyntæ regis et Eurydices filius (Pellæ natus, II, 526), puer adhuc Iphicrati duci a matre Eurydice commendatur, II, 68 (Æschin. II. 26 sqq.); Argivus est et ab Hercule genus ducit (*cf.* Isocr. 51, 36; 62, 20; 67, 10. 40 sqq.; 56, 6 sqq.). Alexandrum puerulum tribui Argivæ inscripsit, II, 550 (Schol. in Dem. 34, 2); Thessalorum animos sibi conciliavit, Isocr. 54, 29 sqq.; Magnes et Perrhæbos et Pæones et Triballos subegit; maximæ partis Illyriorum, is qui Adriam accolunt, exceptis, victor et dominus evasit; universæ Thraciæ, quos voluit, dominos fecit, *ibid.* 36 sqq. *cf.* 72, 47 sqq.; II, 120 (Æschin. III. 128 sq.); II, 526 (Dem. Vita II). Bellum a Philippo et Atheniensibus gestum de Amphipoli urbe, Isocr. 52, 5 sqq.; *cf.* II, 526; quomodo adversus Amphipolitas egerit, *narratur*, II, 531 (Schol. in Dem. 10, 20); ad Methoniam oculum percussus est, claviculam apud Illyrios, crus et manum apud Scythas, II, 592 (Schol. in Dem. 247, 10); II, 557 (Schol. in Dem. 43, 10); epigrammata duo hastæ inscripta *referuntur*, II, 549 (Schol. in Dem. 30, 2); Calliæ Chalcedensis auxilia mittit, II, 113 (Æschin. III. 87); Callias in Macedonia cum Philippo est, mox in inimicitias ejus incidit, *ibid.* § 89. 90; *cf.* II. 162 (Din. I. 44); II, 526 (Vita Dem.); Aleuades ex Thessalia eiecit, ob quod factum Pagasas urbem accepit a Thessalis; postea Magnesiam quæ defecerat a Thessalis, eis iterum subjecta, sed castellum ne ibi ædificet, prohibetur, II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17); Potidæam urbem Olynthiis, Nicæam et Magnesiam urbes Thessalis donavit, *cf.* II, 561 (Schol. in Dem. 70, 29; 71, 11); irruptione facta in Thermopylas ab Atheniensibus repellitur, II, 557 (Schol. in Dem. 44, 24). Phrynonis et Ctesiphontis Atheniensium ad eum legatio, II, 66 (Æschin. II. 12. 13); Philocratis decretum *ibid.* Philippi legati Thebis Athenas adveniunt, II, 159 (Din. I. 28). Primus decem legatorum ad eum conventus *enarratur*, II, 67 sqq. (Æschin. II. 22-40); *cf.* Isocr. 51, 30. Philippi litteræ ad Athenienses datæ *memorantur*, II, 85 sq. (Æschin. II. 124. 129). Philippus ex Thracia reversus alteram Atheniensium legationem Pellæ convenit, II, 81 (Æschin. II. 101 sqq.); hoc tempore expeditionem ad Pylas jam paraverat et exercitus in prociuntu stabat, II, 81 (*ibid.* 103); II, 83 (*ibid.* 114); ibi quoque Thebanorum et Lacedæmoniorum legati cum conveniunt,

- II, 81 (*ibid.* 104). Philippo Phalacrus urbes Phocensium tradit, quo tempore singulae Græcorum civitates quid gesserint, *exponitur*, II, 87 sq. (*Æschin.* II. 136-144). Philippus intra Pylas penetrans, Phocensium urbes delevit, Thebanos potentiores effecit, II, 111 (*Æschin.* III. 80). Phocensibus eversis, Orchoemenum et Coroneam oppida Thebanis tradidit, II, 561 (Schol. in Dem. 69, 10); assessor Amphictyonum fieri vult, II, 558 (Argum. Dem. V). Philippo civitatem decrevit Demosthenes, II, 162 (Din. I. 43). Philippus missam in Peloponnesum et Thessaliam ceteramque Græciam vim pecuniæ inter summos civitatum magistratus distribuit, II, 401 (Hyper. frg. 107); cædes in Elide edidit, II, 526 (Vita Dem.); Clitarchum et Philistidem tyrannos in Eubœa constituit, II, 564 (Schol. in Dem. 99, 1. 2); Chersonesum invadit, II, 78 (*Æschin.* II. 72. 73); pollicitus is quidem, dum de pace deliberaretur, se Chersonesum armis non aggressurum, II, 78 (*Æschin.* II. 82); Philippi legati Atheniensium fœderatos jurejurando obstringunt, *ibid.* § 86. Philippi bellum contra Cersobleptem *narratur*, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 81); *cf.* II, 79 (*Æschin.* II. 90 sqq.). Selymbriam obsidet, naves quas Athenienses duce Laomedonte cum comænto miserant, retinet primum, mox legatis ad eum missis eas concedit, II, 593 (Schol. in Dem. 250, 24); II, 571 (Schol. in Dem. 152, 1); Nicæam Thessalis tradit, Elateam occupat et contra Thebas ducit, II, 122 (*Æschin.* III. 140); Elatea occupata, pacem offert Thebanis, II, 123 (*Æschin.* III. 148 sqq.); post pugnam ad Chæroneam commissam cum Demade Atheniensium legato pactus est; pacis conditiones *memorantur*, II, 440 (Dem. frg. 1. 9); contra Thebanos instauravit Platæas, II, 485 (Isocr. orr. hypothes. XIII.). De Philippi morte *vid. s. v.* Pausanias.
- Philippi potentia *extollitur*, Isocr. 53, 47 sqq.; *cf.* 71, 5 sqq. *ibid.* 43. Græcorum multos nec obscuros viros circum se habet, Isocr. 54, 25 sqq. Philippi memoria, eloquentia; forma, dexteritas in computationibus, II, 71 (*Æschin.* II, 41 sqq.); II, 72 (*ibid.* 47. 51. 52); Demosthenis dictum, II, 82 (*ibid.* 112). Philippus solitus e cornu propinare iis, quos benigne excipere vellet, II, 357 (Lyc. frg. 18). Satyrus comicus histrio apud Philippum, II, 91 (*Æschin.* II. 156). Isocratis oratio ad Philippum, 51 sqq.; prima Isocratis ad eum epistola, 283 sqq.; altera post prælium ad Chæroneam commissum scripta; 286 sq. Philippi encomium a Theopompo scriptum *cit.*, II, 347.
- Philippus Pitthensis, I, 247 (Is. II. 29).
- Philippus *quidam*, Isocr. 257, 40.
- Philippus *quidam*, Atheniensis, I, 41 (Ant. VI. 13).
- Philippus *quidam*, Atheniensis, I, 51 (And. I. 18).
- Philippus *quidam*; Antiphontis contra Philippum defensio *cit.*, II, 230.
- Philippus *quidam*. Lysiae or. contra Phil. de tutela *cit.*, II, 295 sq.
- Philippus *quidam* Atheniensis, qui metalla possidebat, II, 380 (Hyper. I. 36). Dinarchi or. c. Phil. de metallo *memoratur*, II, 452 (LXXI.).
- Phylliscus, Isocratis discipulus, II, 481 (Vita Isocr.).
- Phyllistides, tyrannus Orei in Eubœa constitutus a Philippo, II, 464 (Schol. in Dem. 99, 1); Eubœa ejicitur a Callia Chalcidensi, 513 (Schol. ad *Æschin.* III. 85).
- Philo Cœlæus, falsæ legationis delatus, Isocr. 263, 10 sqq.
- Philo, Philodemi filius Pæoniensis, *Æschinis* affinis, II, 89 sq. (*Æschin.* II. 150 sqq.).
- Philo; Lysiae or. adv. Philonem de Theoclidæ cæde; *fragm. exstat*, II, 296.
- Philo ὁ ἐξ Ἀναίων, *altunde non notus*, dux militum, captus damnatus est, II, 375 (Hyper. I. 1. 2)
- Philo, Aristotelis discipulus, orationem scripsit contra Sophoclem Amphiclidæ filium, qui proposito decreto omnes philosophos ex Attica ejecerat, II, 471 (Democh. I. prolegg.).
- Philo, Atheniensis. Lysiae oratio adversus Philonem de probatione, I, 223 sqq.; quædam ex ejus vita *narratur*, *ibid.* § 8 sqq.; I, 225. § 20 sqq.
- Philochares, Atheniensis, cum Lysandro redit, I, 146 (Lys. XII. 72).
- Philochares, Xenoclis frater, Atheniensis, I, 252 (Is. III. 22).
- Philochares, *Æschinis* oratoris frater, in gymnasiis veratus, cum Iphicrate militavit, II, 89 (*Æschin.* II. 149); II, 489 (Vita *Æschin.* I.); alabastrothecas et tympana pinxisse *dicitur*, II, 489 (Vita *Æschin.* I.); revera optimus erat pictor, II, 633 (Schol. in Dem. 414, 28).
- Philochorus, *cit.*, I, 78 (in *argumento orationis Andocid. de pace cum Lacedæmonis*); II, 538 (Schol. in Dem. 18, 2, ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις); II, 637 (Schol. in Dem. 438, 15. 17).
- Philoteles *quidam*, cui filiam suam dedisse *dicitur* Euxenippus, II, 379 (Hyper. I. 33).
- Philoteles; Dinarchi (?) oratio contra Philoclem de pecuniis Harpaliis *totâ fere ex Dinarchi orationibus contra Demosthenem et contra Aristogitonem conglutinata*, II, 178 sqq. Militum dux Munychiæ et navalibus præfectus fuit, *ibid.* § 2; *cf.* II, 450 (XXII).
- Philocrates Atheniensis, Diodoti frater choreutæ ex potione necati, I, 42 (Ant. VI. 21); I, 45 (*ibid.* 40); I, 46 (*ibid.* 43 sqq.).
- Philocrates, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Philocrates Atheniensis, Ergoclis ducis capite damnati pecunias quod invenit, accusatur in Lysiae oratione, I, 216 sqq.
- Philocrates; Lysiae adv. Phil. contractus defensio; *fragm. exstant*, II, 296.
- Philocrates Hagnusius, orator, *cf.* II, 489 (Vita *Æschin.* I.); Atheniensibus patrocinatur qui Olyntho capta comprehensi erant, II, 66 (*Æschin.* II. 15); auctor populo fit ut decernat, licere Philippo præconem Athenas mittere et legatos de pace, II, 66 (*Æschin.* II. 13); ob quod decretum accusatus a Lycino defenditur a Demosthene et absolvitur, *ibid.*; *cf.* II, 108 (*Æschin.* III. 63); II, 83 (*Æschin.* II. 109); alterum decretum facit, quo jubet decem legatos ad Philippum mitti, *ibid.* § 63; *cf.* II, 67 (*Æschin.* II, 18); II, 72 *ibid.* 47); tertium plebiscitum scribit de pace et societate cum Philippo in eunda, II, 110 (*ibid.* 72. 74); II, 74 (*Æschin.* II. 63); II, 159 (Din. I. 28); II, 562 (Schol. in Dem. 81, 4); ipse cum *Æschine* et Demosthene legatus mittitur ad Philippum, II, 60 (*Æschin.* I. 174). Philocratem delationis actione reum fecit Hyperides, hoc denuntians quod Philippo contra Athenienses operam præstaret; causam vicit Hyperides, II, 379 (Hyper. I. 29 sqq.); II, 425 (Hyper. frg. 209); capitis condemnatus iudicio se fuga subtraxit, II, 65 (*Æschin.* II. 6. 8); II, 111 (*Æschin.* III. 79); quando dissidium inter Philocratem et Demosthenem exstiterit, *ibid.* § 81. — *Æschinis* epistola ad Phil., II, 144; *alia* *Æschinis* ad Phil. epistola, II, 148.
- Philoctemon, Euctemonis filius Cephisiensis; Isæi oratio de Philoct. hered., I, 273 sqq. *cf.* *argum.*; I, 274 (*ibid.* 3. 5); trierarchatu fungens in pugna navali apud Chium occidit, I, 274 (*ibid.* 9) et I, 277 (*ibid.* 27).
- Philoteles, in Thessalia regnavit, II, 566 (Schol. in Dem. 117, 25).
- Philodemus, Philonis et Epicratis pater, Pæoniensis,

- Æschini oratoris affinis**, II, 89 (*Æschin.* II. 150); II, 90 (*ibid.* 152).
- Philomelus**, Isocratis discipulus, Isocr. 213, 13.
- Philomelus quidam**, Isocr. 252, 37; 258, 6.
- Philomelus quidam** Pæniensis, I, 180 (*Lys.* XIX. 15).
- Philomelus Cholargensis**, II, 5 (*Lyc.* I. 24).
- Philoneus quidam**, a pellice venetico peremptus, I, 3 (*Ant.* I. 14 *sqq.*).
- Philonicus Atheniensis**, I, 270 (*Is.* V. 29).
- Philonides**, Isocratis discipulus, Isocr. 213, 13.
- Philonides quidam** Atheniensis, I, 245 (*Is.* II. 18); I, 248 (*ibid.* 36).
- Philonides Melitensis**. *Lysiae* or. adv. Philonidam ob vim factam *fragm. exstant*, II, 296 *sq.*; de Philonida *cf. prolegg.*
- Philosophi alii** διὰ τῶν ἐπιστηκῶν λόγων (*cf. Isocr.* 235, 28. 49 *sqq.*; 290, 14 *sqq.*; 132, 30; 133, 8), alii διὰ τῶν κολιτικῶν auditoribus sapientiam pollicentur, Isocr. 15, 8 *sqq.*). Philosophi celeberrimi Ægyptiam reipublicæ formam ceteris anteponunt, Isocr. 144, 41 *sqq.* Philosophorum argutiæ inutiles vituperantur, Isocr. 132, 23-134, 4; quorundam decreta *cliantur* paradoxa, Isocr. 132, 25 *sqq.* (non posse memiri quemquam neque contradicere neque duas de rebus iisdem contrarias orationes habere; — fortitudinem et sapientiam et iustitiam idem esse; neque nos istarum rerum natura quicquam habere, sed unam esse scientiam, qua hæc omnia tradantur). More philosophorum ἀνυλάγειν τὸν ἐναντίον λόγον, I, 129 (*Lys.* VIII. 11). Philosophi antiquitus vocabantur poetæ, II, 499 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 141). Philosophia, quæ iure habeatur, *ex Isocratis sententia*, Isocr. 237, 7 *sqq.*
- Philotades Cydathenæensis**, II, 49 (*Æschin.* I. 114).
- Philotades**. Dinarchi or. inscriptæ Ἐπιχάρει πρὸς Φιλωτάδην *memoratur*, II, 452 (I.IX).
- Philoxena meretrix**, II, 49 (*Æschin.* I. 115).
- Philitra**, I, 2 (*Ant.* I. 9); I, 3 (*Ant.* I. 15).
- Philiturgus quidam**, Gorgonium surripuit, Isocr. 267, 31.
- Philitus Atheniensis**, Isocr. 261, 31.
- Philyra meretrix**, II, 281 (*Lys.* frg. 152).
- Philius urbs**, II, 93 (*Æschin.* II. 168). Phliasios pace *Antalcidae* jam facta obsidione oppugnant Lacedæmonii, Isocr. 42, 6; *cf.* 115, 6; vitæ eorum ratio, *qualis*, Isocr. 86, 42.
- Φλοῦς**, I, 291 (*Is.* VIII. 3). Φλοῦσαι, I, 296 (*Is.* VIII. 35).
- Phocenses**, magni regis dominationem fugientes relicta Asia Massiliam se contulerunt, Isocr. 85, 39.
- Phocenses**, Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116). Phocenses in Lacedæmoniorum concilio parcendum esse censebant Atticæ, II, 356 (*Lys.* frg. 17); II, 616 (*Schol.* in *Dem.* 361, 26). Phocensium res interiorum per decennale bellum (*cf.* Isocr. 58, 30; 59, 10 *sqq.*; II, 124. *Æschin.* III. 148), seditiones, Phalæci inscitiam *etc.*, II, 86 (*Æschin.* II. 131); quum Thessalorum et Philippi expeditio in conspectu esset, legatos Athenas mittunt auxilia petitem, se tradituros pollicentur Alphonum, Thronium, Nicæam; mox quum Proxenus dux Atheniensis advenisset, loca hæc tradere recusant, *ibid.* § 132 *sqq.*; *cf.* II, 617 (*Schol.* in *Dem.* 364, 1); Phalæcus urbes Philippo tradit, II, 87 (*ibid.* 136. 138); odium Thessalorum adversus Phocenses, unde exstitit, II, 88 (*ibid.* 140); quum Celsæ censerent puberes de rupe præcipitandos esse, ab Æschine conservati sunt, *ibid.* § 42. Phocenses et Thebani de Paropamiam regione bellum gerebant, II, 610 (*Schol.* in *Dem.* 347, 12). Phocensium urbes a Philippo eversæ, II, 111 (*Æschin.* III. 80). Phocenses mercenarii, II, 113 (*Æschin.* III. 87. *cf.* *Schol.* p. 613); *cf.* Isocr. 58, 30.
- Phoclon imperator**, II, 95 (*Æschin.* II. 184); Demosthenis adversarius, II, 639 (*Schol.* in *Dem.* 447, 21); dux Atheniensium in pugna Tamyæa, II, 93 (*Æschin.* II. 170). Midias sententia de donando Phocione *commemoratur*, II, 419 (*Hyper.* frg. 162). Phocionem accusatus a Glaucipio, Hyperidis filio, II, 474 (*Glaucip.*); prodicionis accusatus ab Hagnonide, *ibid.* (*Hagn.* frg. 2), Polyucti dictum *refertur* de Demosthene et de Phocione, II, 371 (*Polyuct.* frg. 3).
- Phocylidis pœsis**, *qualis*, Isocr. 14, 10.
- Phœbidas**, Lacedæmoniorum dux, e Cadmea ejectus, II, 552 (*Schol.* in *Dem.* 36, 3).
- Phœnice**, II, 13 (*Lyc.* I. 72); vastatur ab Euagora, Isocr. 129, 33; *cf.* Isocr. 47, 7; 65, 53. Phœnicum imperium in Salaminis abolitum, Isocr. 19, 39. Phœnices monetam reppererunt, de solido partes æquales facientes et notam pro ratione ponderis incutientes, II, 200 (*Alcidam.* Ul. 5).
- Phœnicum et Phalæcorum controversia** de Neptuni sacerdotio, orationis Dinarchæa titulus, II, 462. frg. 81.
- Pholeus**, *vid.* II, 502 (*Schol.* ad *Æschin.* II. 31).
- Phorbantis fanum** Athenis, I, 58 (*And.* I. 62); II, 421 *sq.* (*Hyper.* frg. 182); *additur* Phorbantem fuisse Neptuni filium, Curetum regem, ab Erechtheo interfectum. — Phorbantis filia Astydama, II, 347 (*Cauc.* frg. 1).
- Phormio Pzantiensis**, Peloponnesiaci belli tempore vixit, ditissimus erat, II, 686 (*Schol.* in *Dem.* 565, 12); mille Athenienses gravis armaturæ contra Thraces duxit, Isocr. 248, 7.
- Phormio mensarius**, cui orationem scripsit Demosthenes, II, 92 (*Æschin.* II. 165); II, 173 (*Din.* I. 111); II, 523 (*Vita Demosth.*); II, 525 (*ibid.*).
- Phormio quidam** Atheniensis, II, 420 (*Hyper.* frg. 171. *cf. prolegg.*).
- Phormisius quidam**, quum populus e Piræo reversus esset, hanc in sententiam proposuit: exules reverti debere, at publicam administrationem non omnibus sed iis tantum qui agros possiderent, committendam; quod ne fieret, orationem De Republica scripsit Lysias, I, 233. argum. *Idem videtur* Phormisius qui *memoratur*, II, 161 (*Din.* II. 38).
- Phormisius**; Hyperidis or. pro Phormisio *cit.*, II, 425. frg. 210.
- Phormisius**. Dinarchi or. c. Phorm. impietatis causa *cit.*, II, 457. frg. 40 *sqq.*
- Φράτορες**, I, 254 (*Is.* III. 37); I, 275 (*Is.* VI. 10); II, 462 (*Din.* frg. 82); εἰς τοὺς φράτορας (καὶ τοὺς συγγενεῖς) εἰσάγειν, I, 318 (*Is.* XII. 1. 3); I, 319 (*ibid.* 8); I, 218 (*Lys.* XXX. 2); I, 245 (*Is.* II. 14. 16. 17); I, 249 (*ibid.* 45); I, 276 *sq.* (*Is.* VI. 21. 22. 23. 24); ἐπὶ βήτοις εἰσάγειν, I, 277 (*ibid.* 25. 27); I, 306 (*Is.* X. 8); I, 307 (*ibid.* 15); I, 308 (*Is.* X. 21). Phratores et demotæ; adoptio (*cf. s. v.*), sacra, I, 303 (*Is.* IX. 33); liberos, ut nati sunt, in phratores inducit pater et iurjurando affirmat eos e cive Attica legitime sibi desponsa natos esse, I, 293 (*Is.* VIII. 19); filiam εἰς φράτορας εἰσάγειν, I, 259 (*Is.* III. 73. 75); I, 260 (*ibid.* 76. 79. 80). Victima nuptialis in phratores illata, I, 260 (*ibid.* 79); I, 293 (*Is.* VIII. 8); μεταγωγῆσαι, *quid sit*, II, 287 (*Lys.* frg. 73); μῆτον ἐν μεταγωγῆς, *quid*, II, 342 (*Is.* frg. 116). Cognati et demotæ, acciri solent ad testamentum condendum, I, 299 (*Is.* IX. 8). Φρατρία, Isocr. 113, 10; II, 89 (*Æschin.* II. 147); φρατρίζεν, II, 255 (*Lys.* frg. 10).
- Phrygia**, Isocr. 47, 28. Phrygum dialectus: Ἐδοῖ Σαβοῖ, II, 604 (*Schol.* in *Dem.* 313, 26).
- Phryne meretrix**, Thespiis oriunda, II, 447 *sq.* (*Euthias*). Hyperidis or. pro Phryne *fragm. exstant*, II, 425

- sqq.*; erat impietatis accusata ab Euthia, qui ejus amator fuerat, *ibid.* prolegg. *cf.* frg. 216 et II, 447 *sq.*; quum jam in eo esset, ut damnaretur, Hyperides derepta veste pectus mulleris ostentavit: ita absoluta est, frg. 211 et 218. Aristogiton in or. c. Phrynen proprium hujus nomen fuisse Mnesareten dicit, II, 436. frg. 7. Hyperidis de ea dictum *refertur*, II, 408 (*Hyper.* frg. 116).
- Phrynichus saltator**, Andocidii consobrinus, de Hermita mutilatis accusatus, I, 56 (And. I. 47).
- Phrynichus**, *Stratonidæ filius*, puer rure degebat, inopes et ovium pastor, ubi ad virilem etatem pervenit, in urbem veniens artem accusatoriam exercuit, I, 188 (Lys. XX. 11, 12). Phrynichus et Pisander ex offensis pœnam metuentes quadringentorum oligarchiam constituunt, I, 204 (Lys. XXV. 9); ab Apollodoro et Thrasybulo interfectus est ad fontem ἐν τοῖς οἰσίοις, plebiscitum de interfecto factum *memoratur*, II, 21 (Lyc. I. 112 *sqq.*); I, 159 (Lys. XIII. 70-74). — *Idem videtur*, de cujus filia est or. Lysia; fragm. *exstant*, II, 297 *sq.* *cf.* prolegg.
- Phrynon Rhamusius**, demagogus, II, 552 (Schol. in Dem. 36, 19); II, 622 (Schol. in Dem. 375, 25); II, 623 (*ibid.* 377, 5); a prædonibus captus in Olympicis induciis, redemptus cum Ctesiphonte legato Philippum regem adit et pecuniam suam recuperat, II, 66 (*Æschin.* II. 12, 13); II, 65 (*Æschin.* II. 8).
- Phrynonidas**, homo *quidam* improbus, II, 122 (*Æschin.* III. 137. *cf.* Schol. p. 515); *cf.* Isocr. 267, 30.
- Phryx**, *vid.* Μητρώων, et Phrygia.
- Phthiotæ**, Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116).
- Φυλάξ**, II, 102 (*Æschin.* III. 27); I, 288 (Is. VII. 36); quos e suis deligant magistratus, *memoratur*, II, 102 (*Æschin.* III. 30. 31). *Adde* Eponymi heroes; *conf.* s. *ov.* Ἐκκλησία et Militaris res.
- Phylarchi Athenienses**, I, 143 (Lys. XIII. 44); II, 417 (*Hyper.* frg. 155. 13); equitum nomina deferunt, I, 171 (Lys. XVI. 6. 7); phylarchus *quidam* splendido equo vehitur, I, 316 (Is. XI. 41).
- Φυλῆξ**, *vid.* Φυλάξ.
- Phyle**, centum stadia ab Athenis abest, II, 516 (Schol. ad *Æschin.* III. 181); a Thrasybulo occupatur, Phylensium bellum contra trigintaviros, I, 144 (Lys. XIII. 52 *sqq.*); *cf.* Isocr. 116, 19; I, 61 (And. I. 80); I, 158 (Lys. XIII. 63); I, 144 (Lys. XII. 52); I, 160 (Lys. XIII. 78. 82); I, 167 (Lys. XIV. 33); I, 171 (Lys. XVI. 4); I, 211 (Lys. XXVI. 17); I, 215 (Lys. XXVIII. 12); I, 223 (Lys. XXXI. 8); II, 94 (*Æschin.* II. 176); II, 130 (*Æschin.* III. 181); II, 159 (Din. I. 25). Archini plebiscitum *memoratur* de præmiis quæ decernantur iis, qui populum reduxerunt, II, 131 (*Æschin.* III. 187); epigramma in eos scriptum *cit.* II, 132 (*ibid.* 190).
- Phyllis**, *vid.* Phyllis.
- Phyllis**, quam Phylleidem alii, alii Ciasam vocant, Philandri (*al.* Ciasi, *al.* Theli) filia, Demophontem (*al.* Acamantem) Thœsei filium amavit, eique Novemvias quæ vocantur pro dote attulit; *mythus hic accurate narratur*, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Phycinus quidam**, II, 4 (Lyc. I. 19).
- Phycus**, Carie urbs, II, 149 (*Æschin.* Epist. IX).
- Pictura**: οἱ τὰ πινάκια γράφοντες, pictoribus *opponuntur*, Isocr. 200, 32. *vid.* s. v. Philochares.
- Πιλίδιον** in pompis, II, 635 (Schol. in Dem. 421, 22).
- Pindarus**, ob carmen illud: Ὡταὶ λικαφαὶ καὶ ἀοιδμοὶ Ἐλάδος ἱεραῖα' Ἀθῆνας μολταίος est a Thebanis; Athenienses autem duplam ei reddiderunt multam (*cf.* Isocr. 223, 15 *sqq.*), omniaque ærea statua ornaverunt, *quæ describitur*, II, 136 (*Æschin.* Epist. IV. 2. 3). Pindari carmen *memoratur*, de Demagelo quidem et de Diagoreis, *sed quod diversum videtur* ab Ol. VII, *ibid.* § 1. 4. 5.
- Cit.*, II, 513 (Schol. ad *Æschin.* III. 91); II, 516 (Schol. ad *Æschin.* III. 179).
- Piorum locus**, in Sicilia, *unde ita appellatus sit*, II, 17 (Lyc. I. 95. 96).
- Piræus portus**, Isocr. 30, 2; 241, 51; 250, 38; I, 61 (And. I. 81); I, 276 (Is. VI. 19); II, 4 (Lyc. I. 18); *quo tempore* moenis septus, I, 78 (And. III. 5); II, 93 (*Æschin.* II. 173). In Pir. sacra fiunt Jovi Cteso, I, 3 (Ant. I. 16). Piræci incolæ ad Hippodamium forum conveniunt, I, 55 (And. I. 45); in Piræeo habitantes *ἀναγοραὶ*, II, 253 (Lys. frg. 1). Piræus a trigintaviris sublatus, I, 143 (Lys. XIII. 40); ab exilibus occupatur, I, 144 (*ibid.* 53); a tringinta tyrannis obsidetur, Isocr. 98, 21. *Adde* Munychia.
- Pirate**, I, 71 (And. I. 138).
- Pirithous Theseo socius** fuerat Helenæ rapiendæ; post ipse Proserpinam ambiens cum Theseo ad inferos descendit, Isocr. 134, 48 *sqq.* Pirothoi nuptiæ, II, 200 (Alcidam. Ul. 5).
- Pisam** in Elide venit Pelops, II, 482 (Vita Isocr.).
- Pisander Achærensis**, I, 146 (Lys. XII. 66); I, 75 (And. II. 14). Pisandri decretum *memoratur* de præmiis quæ iis darentur qui de mysteriis profanatis indicassent, I, 52 (And. I. 27); ζήτησις fuit in causa Hermocopidarum, I, 54 (And. I. 36); I, 55 (*ibid.* 43). Pisander et Phrynichus demagogi, ex offensis pœnam metuentes, quadringentorum oligarchiam constituerunt, I, 204 (Lys. XXV. 9); II, 510 (Schol. ad *Æschin.* II. 176); bona ejus publicata sunt, I, 122 (Lys. VII. 4).
- Pisistratidæ** prelio ad Pallenum commisso devicti sunt, I, 66 (And. I. 106); *cf.* I, 77 (And. I. 26). Pisistratidas Athenis expulerunt Lacedæmonii, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 77).
- Pisistrati et Alcæonidarum inimicitia referuntur**, Isocr. 247, 22 *sqq.*; *cf.* II, 685 (Schol. in Dem. 561, 15); Isocr. 170, 28 *sqq.*
- Piso**, unus e trigintaviris, I, 139 (Lys. XII. 6. 8. 12).
- Pistias quidam**, ex Areopagitarum numero, Dinarchi nomen cum defuisset, læsæ majestatis reus ab eo factus et condemnatus est, II, 163 (Din. I. 52. 53). Dinarchi or. c. Pist. *cit.*, II, 459.
- Pistoxenus quidam**, I, 275 (Is. VI. 13).
- Pistrina**, I, 94 (Lys. I. 18).
- Pittalacus**, servus publicus, II, 39 *sq.* (*Æschin.* I. 54 *sqq.*).
- Πιτρώξ**, I, 247 (Is. II. 20).
- Pitholaus orator**; *cujusdam* in eum apophthegma *refertur*, II, 477.
- Platææ**; pugna ad Platæas, Isocr. 162, 11 *sqq.* Græci apud Platæas decertaturi jurejurando sese obstrinxere, *quod refertur*, II, 14 *sq.* (Lyc. I. 80. 81); in pugna ad Pl. Lacedæmonii et Tegeatæ contra Persas steterunt, Athenienses et Platæenses contra Græcos qui ad Persas defecerant, I, 104 (Lys. II. 46). Tropæa in Platæensium regione erecta, Isocr. 199, 33 *sqq.*; 200, 2 *sqq.* *Adde* *sqq.*
- Platæenses**, qui soli ex omnibus Bœotii contra Persas in pugna steterant (*cf.* II, 183. Leab.; Isocr. 199, 27 *sqq.*), non longo temporis spatio post in Thebanorum gratiam Lacedæmonii urbe capta interfecerunt omnes, iis exceptis, qui fuga salutem quaesiverant, Isocr. 162, 18 *sqq.* *cf.* Isocr. 193, 40; 195, 20; 200, 6. Platæenses, quicunque effugerant, civitate donaverunt Athenienses,

- ibid.* 27; *cf.* I, 198 *sqq.* (Lys. XXIII); *et* Isocr. 198, 43; Scionæorum agrum eis tradiderunt, Isocr. 39, 41. Plataeas quinto belli Peloponnesiaci anno eversas Lacedaemonii contra Thebanos belligerantes instauraverunt, eas post Leuctricam pugnam iterum everterunt Thebani (*cf.* Isocr. 103, 35; I, 200. Lys. XXIII. 15; II, 183. Lesb.), Philippus postea contra Thebanos iterum instauravit, II, 485 (Isocr. *orr. hypothes.* XIII.). Plataicus Isocratis: *Plataenses patria pulsati a Thebanis* (Ol. 101, 3) *Atheniensium auxilium implorant*, 192-200 (quas causas belli inferendi habuerint Thebani, *exponitur*, 193, 1 *sqq. et* 29 *sqq.*; Lacedaemoniorum societatem coacti acceperant, quoniam harmostes cum praesidio eis praepositus esset, 193, 39 *sqq.*; 197, 53 *sqq.*; longissimo tempore Athenienses constanter secuti sunt, 197, 52; connubium Plataeensibus cum Atheniensibus concessum, 198, 40).
- Plathane, Hippide filia, Isocratis rhetoris uxor, II, 481 (Vita Isocr.).
- Platonem vendidit Pollis dux Lacedaemonius, II, 517 (Schol. ad *Æschin.* III. 222). Platonem audivit Demosthenes, II, 523 (Vita Demosth.). Platonem sophistam *vocat* Lysias, II, 301. *frg.* 276. Isocratea or. supplicia *περι Πλάτωνος memoratur*, II, 321 (Isocr. *frg.* 12). — Apud Platonem onomatopoeiae haud raro occurrunt, II, 583 (Schol. in Dem. 211, 1); quibus proœmiis utatur, II, 606 (Schol. in Dem. 341, 13); τὸ μεγαλύτερον in Platonis orationibus, II, 613 (Schol. in Dem. 354, 15). Plato oligarchiam et Laconica instituta democratiae praefert, II, 653 (Schol. in Dem. 488, 26); II, 654 (*ibid.* 490, 21); deos inducit hoc agentes, ut homines malos ad res perpetrandas impellant, quibus poenas daturi sint, II, 727 (Schol. in Dem. 738, 11).
- Cit.*: dictum in Archibium (?), II, 433 (Eubul. *frg.* 1); II, 481 (Vita Isocr.); II, 485 (Isocr. *orr. hypothes.* XIII); II, 491 (Schol. ad *Æschin.* c. Tim. 1. 4); II, 494 (Schol. ad *Æschin.* I, 46); II, 544 (Schol. in Dem. 23, 11); II, 545 (Schol. in Dem. 24, 18); II, 552 (Schol. in Dem. 35, 29); Euthyphron, II, 596 (Schol. in Dem. 267, 3); II, 617 (Schol. in Dem. 363, 10).
- Plato *quidam*, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Plebiscita, *vid.* Psephismata.
- Πλωθεύς, I, 269 (Is. V. 18).
- Plutarchus, Eretrianus tyrannus, II, 636 (Schol. in Dem. 434, 14); Plutarcho auxiliantes Athenienses quid experti sint, II, 559 (Schol. in Dem. 58, 5); II, 112 (*Æschin.* III. 86).
- Plutarchus, *cit.*, II, 505 (Schol. ad *Æschin.* II. 99); II, 517 (*Æschin.* III. 258).
- Plutoni et Proserpinae *Æacus* assidere perhibetur, Isocr. 123, 4.
- Plynteria, festum apud Athenienses, *memoratur*, II, 361 (Lyc. *frg.* 44).
- Pnytagoras, Euagoræ regis Cyprii frater, Isocr. 129, 31.
- Pnyx, Athenis, II, 103 (*Æschin.* III. 34); II, 624 (Schol. in Dem. 379, 22); nomen *explicatur*, II, 591 (Schol. in Dem. 246, 2). Atheniensium concio, cur ita vocaretur, *refertur*, II, 427 (Hyper. *frg.* 221). Timarchi decretum de domiciliis in Pnyce, II, 44 (*Æschin.* I. 81. *cf.* Schol. ad h. l., II, 496).
- Praecipe porticus, a Polygnoto picta, II, 361 (Lyc. *frg.* 45).
- Marathonia pugna ibi depicta est; Miltiadi populus dedit, ut primo loco pingeretur milites cohortans, II, 131 (*Æschin.* III. 186); ibi leges in tabulis conscribuntur, I, 61 (And. I. 82); I, 62 (*ibid.* 85).
- Podalirius, in Thessalia regnavit, II, 566 (Schol. in Dem. 117, 25).
- Poetae *vituperantur*, quia atrociam de diis commenti sint, quorum poenas dedisse *dicuntur*, cum alii erronea et mendici fuerint, alii cæcati sint *etc.*, Isocr. 147, 22 *sqq.*; quæ sint concessa poetis ornamenta, oratoribus negata, *exponitur*, Isocr. 122, 10 *sqq.* *Cetera vid.* s. v. Anonymi.
- Polemagenes, adolescens Atheniensis formosus, II, 56 (*Æschin.* II. 156).
- Πολέμαρχος, magistratus Atheniensis, Isocr. 253, 9, 25; quo fungatur officio, II, 717 (Schol. in Dem. 706, 12); II, 323 (Is. *frg.* 4); peregrinorum jurisdictionem exercet, *cf.* I, 198 *sq.* (Lys. XXIII. 2. 5. 13); ὁ πολέμαρχος καὶ οἱ ἑνδεκα inducunt λιποταξίῳ δίκην, I, 169 (Lys. XV. 3).
- Polemarchi servus indicationem facit de Alcibiade, I, 50 (And. I. 12).
- Polemarchus, Cephali filius, Lysiae oratoris frater, a trinitaviris interfectus, 140 *sq.* (Lys. XII. 16 *sqq.*).
- Πωληταί, magistratus Athenienses, I, 47 (Ant. VI. 49); *accurate de eis exponitur*, II, 384 (Hyper. *frg.* 22).
- Polemus, *vid.* Tlepolemus.
- Poliochus Atheniensis, Niciae ducis bona publicari jubet, I, 177 (Lys. XVIII. 13. 14; *adversus quem oratio hæc habetur*).
- Pollis, dux Lacedaemonius, ad Naxum devictus a Chabria, II, 137 (*Æschin.* III. 222); *idem* qui Platonem vendiderat, Schol. p. 517.
- Pollux, *vid.* Castores.
- Polyænus is, qui Lysiae orationem Ἵναρ τοῦ στρατιώτου pronuntiat, I, 131. § 5.
- Polyænus; Lysiae or. de Polyæni hereditate *memoratur*, II, 289.
- Polyalces, Iasonis Phœrei necessarius fuisse *videtur*, Isocr. 290, 37.
- Polyaratus *Cholargensis*, I, 266 (Is. V. 5).
- Polyaratus *quidam*, II, 344 (Is. *frg.* 128).
- Polyarchus *quidam*, Atheniensis, I, 236 (Is. I. *argum.* *cf.* § 4. 39).
- Polybiades, polemarchus Lacedaemonius, ad Olynthum occubuit, II, 635 (Schol. in Dem. 423, 24).
- Polycles *quidam* Atheniensis, I, 129 (Lys. VIII. 10 *sqq.*).
- Polycrates sophista, *de quo vide* argumentum orationis quæ inscripta est Busiris, Isocr. 141, 38 *sqq.* (duas orationes Polycrates scripserat, Laudationem Busiridis, et Accusationem Socratis, quam Anyto et Melito suppeditavit, 141, 40 *sqq. cf.* 142, 47 *sqq.*; 143, 5 *sqq.* *Quæ Isocrates contra Laudationem Busiridis a Polycrate scriptam disputat, ea re vera Accusationem illam Socratis spectant, paucis verbis* (148, 53 *sqq.*) *ita comprehensa, quod improba argumenta tractet, quod argumenta hæc male teneatur, et quod hoc orationum genere eloquentiæ invidiam et crimen conflet*). Polycrates Isocratem vituperavit, ut qui Helææ encomium male scripserit, II, 484 (Isocr. *orr. hypothes.* X).
- Polycrates; Lysiae epist. ad Polycratem contra Empedum *cit.*, II, 299. *frg.* 254.
- Polyeuctus, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Polyeuctus Cydantides, II, 164 (Din. I. 58). Pro Euxenippo delationis actione reo defensio *adv.* Polyeuctum, ab Hyperide dicta, II, 375 *sqq.*; *de orationis argumento et de Polyeucto, quis fuerit, luculenter exponitur*, II, 374; *cf.* § 14-19. Polyeuctus cum reus ageretur ab Alexandro Cœensi, decem causæ patronos ex *Ægeide* tribu postulavit, inter quos et Hyperides orator erat, II, 376 *sq.* (*ibid.* § 11 *cf.* prolegg.); in accusando Euxenippo socium sibi adjunxit Lycurgum orato-

- rem, II, 377 (*ibid.* § 12). Hyperidis orr. tres c. Polyuctum de descripto tributo et de Polyucto exercitui præficiendo et adv. Polyuct. *cit.*, II, 422 et 423.
- Polyeuctus. Dinarchi or. inscriptæ Κατὰ Πολυεύκτου βασιλεύειν λαχόντος δοκιμασία, *fragm.* *exstant*, II, 453. *cf.* II, 450; de or. argumento et de Polyucto, quis fuerit, *vid.* prolegg., II, 452 *sq.* *Ejusdem* contra Pol. e senatu eiectionum denuntiatio; *fragm.* *exstant*, II, 453 *sq.*; *ejusdem* or. c. Pol. περὶ τοῦ Γεωφάνιου, *fragm.* *exstant*, II, 454.
- Polyeuctus; Antiphontis or. contra Polyuctum *cit.*, II, 228. *frgm.* 46.
- Polyeuctus Sphettlus, Demosthenis amicus, II, 171 (Din. I. 100).
- Polygnotus pictor, Thasius genere, filius et discipulus Aglaophonis, civitatem apud Athenienses nactus, sive quod Pœcilen porticum, sive quod Thesaurum et Anaceum gratis ornaverat picturis, II, 361 (Lyc. *frg.* 45).
- Polymænetus μάντις *quidam*, libros divinationis reliquit, Isocr. 269, 34 *sqq.*; 275, 19.
- Polynices, *vid.* Adrastus.
- Polypetes Homericus, II, 197 (Alcidam. Ul. 2).
- Polyphemi encomium a Zollo scriptum, *cit.*, II, 352. *frg.* 1.
- Polyphontes, dux mercenariorum, II, 76 (*Æschin.* II. 71).
- Polystratus, inter Alcibiadis sodales *refertur* quorum nomina edita sunt, indicatione de mysteriis profanatis facta, I, 50 (And. I. 13); accusatus quod Mercurii statuas mutilasset, ab Atheniensibus occisus est, II, 274 (Lys. *frg.* 116).
- Polystratus Stiriensis (*cf.* I, 188. § 12), Quadringentorum unus; Lysiae pro Polytrato eversæ reipublicæ reo apologia, I, 187 *sqq.*; magistratu primum Oropi functus, *ibid.* § 6; in urbe eruditus, ubi ad virilem ætatem pervenit, agrum colebat, I, 188 (*ibid.* 11. 12.); *cf.* I, 190 (*ibid.* 33); decreto facto, ut quinque millibus virorum summa reipubl. committeretur, conscriptor delectus novem millia virorum conscripsit, *ibid.* § 13; per octo dies curiam ingressus ad Eretriam navigavit, ibique in prælio vulneratus est, *ibid.* 14; filiorum eius unus in Sicilia, alter in Attica, tertius in Hellesponto stipendia facientes virtutis bellicæ exempla ediderunt, I, 189 *sq.* (*ibid.* 24-30).
- Pondera et mensuræ Solonis, *vid.* Solon.
- Pontus, I, 196 (Lys. XXII. 14); ex Ponto veniunt Athenas, ut litteris instituantur, Isocr. 231, 6.
- Πορταί, magistratus Athenienses, I, 47 (Ant. VI. 49).
- Poristas, Lysiclis demagogi filius ex Aspasia natus, II, 253 (Lys. *frg.* 2).
- Porthmus, Eretriæ urbis portus, II, 566 (Schol. in Dem. 119, 21); II, 619 (Schol. in Dem. 368, 6).
- Portus. Partes locorum quæ sunt circa portum vocantur δέγμα, χῶμα, ἑμπόριον, ἑκάρσσει, II, 428 (Hyper. *frg.* 225).
- Προεδείων, apud Atticos vocatur mensis ordine sextus, II, 419 (Hyper. *frg.* 160); II, 507 (Schol. ad *Æschin.* II. 126).
- Posidippus, Atheniensis, I, 236 (Is. I. *argum.* *cf.* § 14. 15. 23).
- Posidippus; Lysiae or. contra Posidippum *cit.*, II, 289. *frg.* 207.
- Posidippus; Isæi or. contra Pos. *cit.*, II, 341. *frg.* 110.
- Posidippus. Dinarchi or. c. Pos. de furto *cit.*, II, 464.
- Potamus, pagus est Leontidis tribus, II, 287 (Lys. *frg.* 196). Ποτάμιος, I, 270 (Is. V. 26).
- Potidæa urbs, II, 157 (Din. I. 14); III, 181 (Din. III. 17); postea Cassandra vocabatur, II, 565 (Schol. in Dem.,
- 105, 6); nunc Berrhœa vocatur, II, 532 (Schol. in Dem. 11, 17); II, 592 (Schol. in Dem. 248, 3). Potidæam, in quam Athenienses millia et quadringenta olim talenta consumpserant, Timotheus opibus quas ipse comparavit, in potestatem suam redegit, Isocr. 215, 45 *sqq.* *cf.* *ibid.* 14; ad Philippum deficit, II, 541 (Schol. in Dem. 19, 27).
- Πράκτορες, magistratus Athenienses, I, 47 (Ant. VI. 49); I, 60 (And. I. 77); I, 61 (*ibid.* 79); II, 36 (*Æschin.* I. 35).
- Præco, *vid.* Κῆρυξ.
- Praxitheæ, Cephisi filia, Erechthæ regis uxor, II, 17 (Lyc. I. 98).
- Prienenses, *vid.* Eretrienses.
- Procharisteria, sacrificium ob Deæ reditum et novellas fruges sub hiemis finem celebrari solitum, II, 362 (Lyc. *frg.* 53).
- Προχειρονομία, *vid.* Ἐκκλησία.
- Prodicus Ceus, Isocratis præceptor fuisse *fertur*, II, 481 (Vita Isocr.).
- Πρόεδροι, in concione, II, 33 (*Æschin.* I. 23. *cf.* Schol. II, 493); II, 36 (*Æschin.* I. 35); II, 75 (*Æschin.* II. 66. 68); II, 77 (*Æschin.* II. 80); II, 97 (*Æschin.* III. 3. 4); II, 110 (*Æschin.* III. 75); II, 663 (Schol. in Dem. 517, 10); II, 720 (Schol. in Dem. 718, 4). Πρόεδρων ἐπιστάτης populum in suffragia mittit, II, 104 (*Æschin.* III. 39); *cf.* II, 696 (Schol. in Dem. 594, 25). Πρόεδροι primi de rogatione suffragia ferunt, antequam populo promulgetur, II, 78 (*Æschin.* II. 84. *cf.* Schol. p. 505); quot sint, quomodo constituti et in concione, quid potestatis habuerint, *explicatur*, II, 510 (Schol. ad *Æschin.* III. 3. 4); *cf.* II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 82); II, 696 (Schol. in Dem. 594, 25).
- Προηρόσια sacrificia, quæ Cereri fiebant ante arationem, quo tempore et qua occasione instituta sint, *refertur*, II, 368 (Lyc. *frg.* 87. *cf.* *frg.* 86 c.); II, 394 (Hyper. *frg.* 79).
- Promethea, festum, I, 288 (Is. VII. 36); I, 191 (Lys. XXI. 3).
- Προμητρῆτις, magistratus Atheniensis, II, 428 (Hyper. *frg.* 230); *cf.* II, 459 (Din. *frg.* 59).
- Pronapes, Atheniensis, I, 286 (Is. VII. 18).
- Πρόξενοι, *vid.* Atheniensis reipublica.
- Προσηχητήρια, festum sic dicitur Athenis celebrari solitum [eo die quo Proserpina discedere videtur, II, 363 (Lyc. *frg.* 60)].
- Proserpina, *cf.* II, 445 (Demad. *frg.* 34). Proserpinam, Jovis et Cereris filiam, Piritibus ambire audeat, Isocr. 134, 50. Proserpinæ raptus *memoratur*, Isocr. 23, 3. *Adde Προσηχητήρια et Προσηχητήρια. Conf. Mysteria.*
- Προσπάλτιοι. Prospalta est pagus Acamantidis tribus, II, 282 (Lys. *frg.* 161). Προσπαλτοί, I, 316 (Is. XI. 44); I, 317 (*ibid.* 49).
- Προστάται, *vid.* Inquilini.
- Protagoras, illiusque temporis sophista, qualia scripta reliquerint, Isocr. 132, 36.
- Protrachides Potamius, I, 270 (Is. V. 26. 27).
- Protarchus *quidam*, Atheniensis, I, 109 (Lys. III. 12).
- Proteas *quidam*, I, 124 (Lys. VII. 10).
- Protesilaus, in Thessalia regnavit, II, 566 (Schol. in Dem. 117, 25).
- Protomachus, dux Atheniensium, ad Amphipolim infortunio usus, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Protonoe, *vid.* Dysaulæ.
- Proverbia : ἄνω ποταμῶν, II, 636 (Schol. in Dem. 433); ἀπὸς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει, II, 427 (Hyper. *frg.* 229); βίος ἀβίωτος, I, 120 (Lys. VI. 31); εἰς κόρακας, I, 160

- (Lys. XIII. 81); *ἔξ ἀμάξης με ὄβριον, unde fluxerit*, II, 586 (Schol. in Dem. 229, 3); *ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων*, II, 391 (Hyper. frg. 61); *ἡ δὲ τὴν Ἀθηνῶν*, II, 445 (Demad. frg. 32); *κακὴν Διῶς, explicatur*, II, 628 (Schol. in Dem. 387, 12); *καλοῖς ἀλλοτρίοις πετροῖς προσήρηται*, II, 597 (Schol. in Dem. 269, 18); *μη κινεῖν κακὸν εὐ χαιόμενον*, II, 387 (Hyper. frg. 34); *Μουσῶν λαία, unde fluxerit, explicatur*, II, 592 (Schol. in Dem. 248, 23); *τὰ τῶν φερῶν κρείττω*, II, 382 (Hyper. frg. 3); *τοὺς ἐπίρους τραγηδοῦς ἀγωνίζεται*, II, 357 (Lyc. frg. 21); *τοὺς κακῶς πεπονθότας μεμνησθαὶ μᾶλλον ἢ τοὺς εὖ*, I, 190 (Lys. XX. 32); *χρυσὸν θῆρος*, II, 473 *in tit.*; *χρυσόχοειν ἐμάνθανε*, II, 456 (Din. frg. 27).
- Proxenus**, dux Atheniensis, ab Harmodio et Aristogitone genus ducit, II, 635 (Schol. in Dem. 431, 15); ad Phocenses missus, ut loca Pylis vicina occupet, II, 86 (*Æschin.* II. 133 *sq.*); II, 614 (Schol. in Dem. 356, 26); II, 617 (Schol. in Dem. 364, 1).
- Proxenus**, proditor ille, peregrinis militibus a Thebanis adversus Amphissam conscriptis præest, II, 167 (Din. I. 74).
- Proxenus Atheniensis**, *vid.* *argum.* Iseï orat. de Diceogenis hered., I, 265.
- Proxenas**, Dinarchii or. contra Proxenum de damno; *fragm. existant*, II, 463 *sq.* libelli accusatorii tenor *refertur*, *ibid.* frg. 85.
- Proxenus**, Dinarchii or. inscripta Ἀπολογία ὄβριος πρὸς Πρῶξενον *cit.*, II, 465. frg. 102.
- Prytanæ**, Isocr. 103, 20; I, 50 (And. I. 12); I, 67 (And. I. 111); I, 195 (Lys. XXII. 2); II, 72 (*Æschin.* II. 53); II, 74 (*ibid.* 60); II, 97 (*Æschin.* III. 4); II, 101 (*Æschin.* III. 25); II, 104 (*Æschin.* III. 39. 40); II, 109 (*Æschin.* III. 67); II, 503 (Schol. ad *Æschin.* II. 61).
- Prytanum officia commemorantur**, I, 46 (Ant. VI. 45); I, 47 (*ibid.* § 49); urnas judicum nomina continentes signant, Isocr. 256, 26; in Tholo pernoctant I, 55 (And. I. 45); *ibidem* cœnabant, II, 634 (Schol. in Dem. 419, 26); in βάρους sedent, I, 154 (Lys. XIII. 37). **Prytanum προεδρία**, II, 176 (Din. II. 13). **Prytanæ**, quot ex quaque tribu, prytanum δεκαδραχμια, *etc.*, II, 511 (Schol. ad *Æschin.* III. 4). **Πρωτανία, quid**, II, 227 (Antiph. frgm. 42); II, 512 (Schol. ad *Æschin.* III. 25); quot sint πρωτανία, quot prytanæ uiuiscujusque prytanæ, quot dies unaquæque prytanía munere fungatur, et quæ sint prytanum munera, *explicatur*, II, 497 (Schol. ad *Æschin.* I. 104).
- Prytanæum**, iudicium, I, 61 (And. I. 78). — Σίττιος ἐν Πρωτανίῳ, Isocr. 213, 21; I, 90 (And. IV. 30); I, 273 (Is. V. 47); II, 16 (Lyc. I. 87); II, 133 (*Æschin.* III. 196); II, 72 (*Æschin.* II. 53); II, 77 (*Æschin.* II. 80); II, 162 (Din. I. 43); II, 172 (Din. I. 101); olim rarior obvenit, II, 129 (*Æschin.* III. 178 *sqq.*); carrucha vectum in Prytanæum accessi, ibi coronandum, I, 55 (And. I. 45).
- Psamatha meretrix**, II, 281 (Lys. frg. 152).
- Psamathus**, urbs et portus in Laconica, II, 144 (*Æschin.* Epist. I. 3).
- Ψεφισματα** populi et senatus *memorantur quædam*, I, 156 (Lys. XIII. 50). **Psaphisma** sub archonte Scamandrio latum rescinditur, I, 55 (And. I. 43); isotimida auctore factum *memoratur*, I, 59 (And. I. 71); Tisameno auctore latum de legibus condendis *refertur*, I, 61 (And. I. 83 *sq.*). **Psaphisma refertur** de his latum, qui magistratum in urbe gesserit post eversum statum popularem, I, 64 (And. I. 95. 96 *sqq.*). Plebiscito creatus, utrum magistratum gerere dicendus sit annon, *dissertur*, II, 99 (*Æschin.* III. 13 *sq.*). Senatus psaphismata per annum valent, II, 710 (Schol. in Dem. 649, 29; 651, 15). **Psaphisma nullum sive senatus sive plebis validius esto lege, ex lege**, I, 62 (And. I. 87).
- Pteleum**, loci nomen in Chersoneso, II, 563 (Schol. in Dem. 86, 22).
- Ptolemæis**, navis sacra, II, 689 (Schol. in Dem. 570, 3).
- Ptolemæus**, cognomine Alorites, Alexandrum Amyntæ regis filium maximum interfecit, Eurydicen ejus matrem in matrimonium duxit, Philippi et Perdicæ fratrum tutorem se constituit (*cf.* II, 69. *Æschin.* II. 29); a Perdica interfectus est, quum quinque annos regnasset, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 29); Atheniensibus de Amphipoli adversatus cum Thebanis (cedus icit, II, 69 (*Æschin.* II. 29)).
- Pugiles**, II, 89 (*Æschin.* II. 147). **Pugilum corpora viribus ornantur**, Isocr. I, 39; præparations pugilum, Isocr. 2, 26; 9, 45; nonnulli sordido loco nati, Isocr. 248, 39. **Pugiles de statu inter se certant**, II, 134 (*Æschin.* III. 206).
- Pulytio**, cujus in sedibus mysteria profanasse dicebantur sodales Alcibiadæ, Isocr. 244, 47; I, 50 (And. I. 12).
- Purpuram quomodo probant**, Isocr. 154, 39.
- Πυρρόφια, vid.** Πυρρόφια.
- Πυρρόφια**, festum; de nominis variatione et de festo *nonnulla afferuntur*, II, 367 *sq.* (Lyc. frg. 84); de supplicatione, quæ Pyanepsis fit per εἰρασιώνη, *cf.* II, 369. frg. 88.
- Pydna**, urbs Macedoniæ, II, 157 (Din. I. 14); II, 181 (Din. III. 17); cui nunc nomen est Citrus, II, 531 (Schol. in Dem. 10, 20); II, 532 (Schol. in Dem. 11, 17); II, 592 (Schol. in Dem. 248, 3); a Philippo ad Athenienses defecit, II, 541 (Schol. in Dem. 19, 27). **Pydneæ**, qualem experti Philippum, II, 531 (Schol. in Dem. 10, 17. 20).
- Pygela**, Ionis oppidum, II, 265 (Lys. frg. 56).
- Pylades Atheniensis**, I, 253 (Is. III. 26).
- Pylæ**, planities inter Parnasum montem et mare in viginti quinque pedes patens, cur etiam Thermopylæ vocentur, *causa refertur*, II, 557 (Schol. in Dem. 44, 24); II, 111 (*Æschin.* III. 80). **Philippus expeditionem ad Pylas apparat**, II, 81 (*Æschin.* II. 103); II, 83 (*ibid.* 114); II, 86 (*Æschin.* II. 130).
- Pylæa, vid.** Amphictyones.
- Pylagoræ**, II, 117 (*Æschin.* III. 113. 114. 115); II, 118 (*ibid.* 117); II, 119 (*ibid.* 122); II, 120 (*ibid.* 126. 127). **Pylagoræ sacrificabant Cereri**, II, 560 (Schol. in Dem. 62, 28).
- Πυλαία, vid.** Amphictyones.
- Pyretides quidam Atheniensis**, I, 252 (Is. III. 18. 24); I, 253 (*ibid.* 26).
- Pyrilampes Atheniensis**, II, 229 (Antiph. frgm. 56); II, 230. frgm. 59; **Pyrilampis filius Demus**, I, 181 (Lys. XIX. 25).
- Pyro**, Pheræus navicularius, Isocr. 254, 27.
- Pyrrha**, una ex urbibus Lesbi insulæ, II, 274 (Lys. frg. 117).
- Pyrrhander Anaphlystius**, orator, II, 122 (*Æschin.* III. 139); *idem fortasse est Pyrrhander qui memoratur*, II, 44 (*Æschin.* I. 84).
- Pyrrhander**, Hyperidis or. de Pyrrh. hereditate *cit.*, II, 423.
- Pyrrhichia**, I, 271 (Is. V. 36). **Pyrrhichistæ**, I, 191 (Lys. XXI. 1); imberbes, I, 192 (*ibid.* 4).
- Pyrrhus Lamptrensis**, I, 262 (Is. IV. 9).
- Pyrrhus quidam Atheniensis**; Iseï oratio de Pyrrhi hereditate, I, 249 *sqq.* *vid.* *argum.*
- Πυρροί, vid.** Militaris res.
- Πυρράια**, festum Pythii Apollinis; *quæ de nomine afferuntur, parum liquent*, II, 383 (Hyper. frg. 15).

Pythagoras Samius, in Ægyptum profectus cum illorum disciplinæ se tradidisset, tum reliquam philosophiam primus in Græciam intulit, tum sacrificiorum et consecrationum in templis majus quam ceteri studium habuit, qua re maximam celebritatem consecutus est, etc., Isocr. 146, 6 sqq. Pythagoram Italiotæ sepulcro honoraverunt, II, 317 (Alcidam. frg. 5).

Pythagoras; Lysias or. pro Bacchia et Pythagora *cit.*, II, 265. frg. 55 sqq.

Pytheas et Demosthenes, oratores, *narrantur* in Arcadia in concione sibi convicia mutuo fecisse, II, 438 (Pyth. frg. 13). Hyperidis or. p. S. adv. Pyth. et Lyc. *cit.*, II, 424. frg. 199.

Pytheas *quidam*, II, 293 (Lys. frg. 226).

Pythia, festivitas, II, 142 (Æschin. III. 254); I, 287 (Is. VII. 27); ad Pythia celebranda mos erat mittere theoros et thesmothetas, II, 624 (Schol. in Dem. 380, 15).

Pythia urbibus sæpe imperavit, ut partes frugum Athenas mittant, Isocr. 28, 29. *Adde* Delphicum oraculum.

Pythodemos; Lysias or. adv. Pyth. de liberti defectione *cit.*, II, 289.

Pythodorus Phœnix, Isocr. 251, 44; σκηπτικός cognomento ornis resignatis eos exemit iudices, qui a senatu injecti fuerant, Isocr. 256, 20 sqq.

Pythodorus Cephisiensis, I, 277 (Is. VI. 27); I, 278 (*ibid.* 31. 32).

Pythodorus archon, I, 124 (Lys. VII. 9.)

Pytho Byzantius, scribendi arte peritissimus, apud Philippum deget, II, 85 (Æschin. II. 125); Isocratis discipulus fuerat, II, 481 (Vita Isocr.).

Pytho Phœnicus, II, 88 (Æschin. II. 143).

Pytho; Iseï or. adv. Pyth. (*vel* pro Pyth.) de defectione *cit.*, II, 341. frg. 111 sq.

Pythoanax, Arthimii pater, Zelites, II, 178 (Din. II. 24. 25).

Pythonicus Atheniensis, Alcibiadem in Siciliam navigaturum in concione accusat, quod sacra Eleusinia in domo quadam facitet, I, 50 (And. I. 11); de præmio indicationis contendit, I, 52 (And. I. 27).

Q.

Quadragesimarius, *vid.* Τετραράκιοντα (oi).

Quadringerorum oligarchia, Isocr. 116, 17; I, 61 (And. I. 78); I, 143 (Lys. XII. 42); I, 187 (Lys. XX. 1. 2. 6 sqq.). Quadringenti a Pisandro et Phrynico constituti sunt, I, 204 (Lys. XXV. 9); II, 510 (Schol. ad Æschin. II. 176); auctorem præcipuum habuerunt Thèramenem, I, 145 (Lys. XII. 65); septem annis ante triginta tyrannos constituti per menses quatuor civitati præfuerunt, II, 223 (Anūph. frgm. 6); persuaserunt, ut quinque milibus respublica traderetur, I, 188 (Lys. XX. 16); *cf.* I, 233 (Lys. XXXIV. argum.); Alcibiadem, qui societatem cum his coire recusaverat, calumniis objecerunt et ab exercitu revocaverunt, Isocr. 244, 35 sqq. Phrynico interfecto eorum plurimi fugerunt, I, 159 (Lys. XIII. 73); *cf.* II, 268 (Lys. frg. 25). — Quadringenti Andocidem in carcerem coniecerunt et supplicis affecerunt, I, 120 (Lys. VI. 27). *Conf.* Athenienses.

Quinquagesima, *vid.* Πεντηχοστή.

Quingentorum senatus, *vid.* Senatus.

R.

Regia porticus, *vid.* Βασιλειος στάδι.

Religio, quid præset hominibus, et qualis fuerit instituta apud Ægyptios, *exponitur*, Isocr. 145, 31 sqq. Religiosa mens, in quibus cernatur, Isocr. 2 37. *cf.* Isocr. 11, 6

sqq. Hyperidis verba de vita post mortem futura, II, 409 sq. frg. 129.

Rerum publicarum formæ tres *describuntur*, II, 30 (Æschin. I. 4 sqq.); II, 98 (Æschin. III. 6 sqq.).

Rex sacrorum, *vid.* Ἀρχὼν βασιλεύς,

Rhadamanthus, Isocr. 178, 50.

Rhamnus, demus Atticus, I, 182 (Lys. XIX. 28). Παμνούσιος, II, 57 (Æschin. I. 157).

Rhapsodi, *cf.* Isocr. 151, 49.

Rheæ sacrum erat Μητρώον, δὴ τὴν αἰτίαν ἐκείνου τοῦ Φρυγῶς (?), II, 516 (Schol. ad Æschin. III. 187).

Rhenea insula prope Delum sita; ob Æoles quosdam in interfectos inventos Delli impietatis actionem intendunt Rheneensibus, II, 393 sq. (Hyper. frg. 74).

Ῥητόρες Athenienses, Isocr. 116, 5; 118, 3. 19; 119, 1 sqq.; II, 269 (Lys. frg. 83); rhetorum et accusatorum officium, quod sit, *exponitur*, II, 1 sq. (Lyc. I. 3 sqq.); *cf.* I, 122 (Lys. XXX. 34); ῥητόρων δοκιμασία; leges hac de re olim sancitæ *explicuntur*, II, 31 sq. (Æschin. I. 27-33); *de qua est* Æschini orat. contra Timarchum, *vid.* argum., II, 29; *cf.* § 2; quæ requirantur in probando oratore, *vid.* II, 166 (Din. I. 71). Lex nuper lata de oratorum disciplina *exponitur*, II, 35 sq. (Æschin. I. 33-36). Solonis leges de oratorum disciplina, *vid.* Solon.

Rhetorica ars; *vide*, quæ Isocrates dispntavit Panathenico præfatus, Isocr. 149, 10 sqq. Eorum ingratum animum *accusat Isocrates*, qui eodem nullam artis rhetoricæ partem suis discipulis sine his quæ ab Isocrate dicta sunt explicare queant, et exemplis orationum ejus utantur et inde viciant, Isocr. 151, 26 sqq. Eloquentiæ præcepta, quæ sophistæ discipulis suis tradunt inania esse *Isocrates demonstrat*, 189, 46-191, 3; sed cognitu non esse perdifficilia genera illa præceptionum, ad quarum normam orationes omnes habentur, 191, 4 sqq. Antiquorum ARTES *memorantur*, qui promiserant se docturos, quomodo in judicio contendendum sit, *ibid.* 31. *Quædam* de rhetorica arte *afferuntur*, Isocr. 237, 39 sqq.; *quomodo doceatur*, Isocr. 225, sqq. et 226, 7-53; 291, 43 sqq. Rhetoricæ definitio, II, 220 (Gorg. Leont. fragm. 9).

Rhino Atheniensis, decenvirorum unus, Isocr. 261, 40.

Rhodus, Isocr. 47, 26. Navalis pugna inter Cononem et Lacedæmonios circa Rhodum, Isocr. 60, 27; Isocr. 44, 11 sqq. Rhodi Atheniensium socii; II, 477; deficient, II, 552 (Schol. in Dem. 36, 10). Rhodios et Chios ceterosque socios Chares adoritur bello quod sociale dicitur, Isocr. 100, 47 sqq.; 103, 25. Rhodi paucorum dominatum adjuvat Artemisia regina, populus ad Athenienses confugit, II, 378 (Schol. in Dem. XV. *prolegg.*). Mercatores Rhodi degentes universum terrarum orbem circumnavigant, II, 3 (Lyc. I. 14. 15). Rhodia citharistria, II, 158 (Din. I. 23). Rhodia or. Hyperidis *cit.* II, 424.

Rhœo Staphyli filia. Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοιοῦς τῆς Σταφύλου... *incipit* Delia or. Dinarcho supposita, II, 451 (XLI.).

Ῥυτά, *quid*, II, 687 (Schol. in Dem. 565, 29).

S.

Sabazius Dionysus, unde nomen duxerit, *explicatur*, II, 604 (Schol. in Dem. 313, 26).

Sacer ignis. « Cui sacrum ignem sufflare non licet », de Demosthene dictum, II, 457 (Pyth. frg. 9).

Sacer mons (*al.* Ἐπαύον ὄρος) est emporium ad Pontios, *aliter* locus Apainthiorum regionis in Thracia, II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 90).

Sacer et Sceleratus portus, *vid.* Cιθηαὶ et Ἀμφισσησες.

- Sacerdotes mares feminasque lex rationibus reddendis subiecit, II, 100 (*Æschin.* III. 18). *Δαιμονοποί* mulieres cur delignantur, *refertur*, II, 396 (*Hyper. frg.* 93); *κροστιαγοί*, II, 492 sq. (*Schol.* ad *Æschin.* I, 23); II, 554 (*Schol.* in *Dem.* IV); *ἀρχων θεωρός*, II, 681 (*Schol.* ad *Dem.* 552, 4. 6); *ὑποροδοί*, qui vocetur et a quibus eligatur, *vid. ibid.* et II, 689 (*Schol.* in *Dem.* 570, 7); *βωόνης*, II, 689 (*Schol.* in *Dem.* 570, 7). Sacerdotes *Ægyptii*, *vid. Ægyptii*. — Sacerdotio fungi non potest, si quis corpore quæstum fecerit, II, 33 (*Æschin.* II. 19. 21); *cf. II*, 62 (*Æschin.* I. 188); sacerdotio fungi, *quibus liceat*, II, 492 (*Schol.* ad *Æschin.* Tim. 19). *Add. Eunidiæ; Enmolpidæ; Eteobutadæ etc.*
- Sacra cohors Thebanorum, II, 167 (*Din.* I. 73).
- Sacra via, qua mystæ Athenis Eleusinem proficiscuntur, II, 329 (*Is.* frg. 31).
- Sacra : delubra, statuæ, luci, sedes, sacrificia, II, 1 (*Lyc.* I. 1); *cf. II*, 2 (*ibid.* 8); II, 27 (*Lyc.* 143); *λερά*, *quid*, II, 390 (*Hyper. frg.* 53). Sacra patria ut describeret, Nicomacho demandatum est, I, 218 (*Lys.* XXX. 4); *cf. ibid.* § 29; sacra ex cyrbibus stelis definita, juxta præscripta literis consignata, facienda esse decretum est, I, 220 (*ibid.* 17. 20. 21); majores sacra secundum cyrbes solum faciebant, *ibid.* § 17, 18. Sacra patria loco amovere nefas, *cf. II*, 5 (*Lyc.* I. 25); II, 6 (*ibid.* 26); *κάρμα*, *vox quomodo differat a voce πατριά*, *exponitur*, II, 327 (*Is.* frg. 25). Sacra δημοτελή et δημοτικά cum inter sese, tum ab orgeonicis et pentilitiis differebant, II, 460 (*Din.* frg. 64); *cf. II*, 512 (*Schol.* ad *Æschin.* III. 18). Sacra privata, *cf. II*, 500 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 183.). Sacra parentalia, I, 249 (*Is.* II. 46); I, 280 (*Is.* VI. 51); I, 282 (*Is.* VI. 65); I, 287 (*Is.* VII. 30).
- Sacrificia : ἐνήχται μὲν τὰ κανῶν, παρέστης δὲ τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα, II, 118 (*Æschin.* III. 120); ἐπιτελοῦν, ἐπιτελέωμα, *quid*, II, 360 (*Lyc.* frg. 36); πλάκος, *quid*, II, 360 (*Lyc.* frg. 43); προτέλεια, II, 361 (*frg.* 46); προκώνα, II, 367 (*Lyc.* frg. 83); τόμα, II, 505 (*Schol.* ad *Æschin.* II, 86. 87); καθάρσιον, *quid fuerit*, *explicatur*, II, 492 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 23); χρυσόκερας, II, 515 (*Schol.* ad *Æschin.* III. 164). Sacrificium trecentorum taurorum, *Isocr.* 93, 2. *Add. Κάστρος.*
- Sacrilegium, I, 6 (*Ant.* II, 1. § 6); I, 8. (*Ant.* II, 2. § 9); I, 25 (*Ant.* V. § 10); sive magnum, sive parvum sit, morte punitur, II, 12 (*Lyc.* I. 65); *cf. Isocr.* 277, 12 sqq.; *Lysias* or. pro sacril. Call., I, 116 sqq. Sacrilegus *quidam* fame mortuus est, cum ex lautis dapibus pessimus odor ipsi videretur afflari, I, 117 (*Lys.* VI. *init.*).
- Sacrum bellum primum, *vid.* Cirrhæi.
- Salamina navis, quæ Delia quoque vocabatur, II, 688 (*Schol.* in *Dem.* 570, 3); *cf. II*, 456 (*Din.* frg. 30).
- Salamis insula; pugna navalis ad Salaminem, quæque eam antecederant, *memorantur*, *Isocr.* 37, 7 sqq. 49 sqq.; *cf. Isocr.* 72, 19); I, 102 (*Lys.* II. 33); I, 155 (*Lys.* XIII. 44); II, 12 (*Lyc.* I. 68 sqq.); II, 93 (*Æschin.* II. 172); II, 130 (*Æschin.* III. 181). Atheniensium et Megarensium de Salamine controversia, II, 635 (*Schol.* in *Dem.* 420, 7). Solonis statua in Salaminiorum foro, II, 34 (*Æschin.* I. 25). In portitores qui Salamina transvehunt, lex ab Atheniensibus lata *memoratur*, II, 125 (*Æschin.* III. 158). *Quendam* in Salamine, quia solo sermone tentarit prodere urbem, senatus depositis coronis sua manu occidit, II, 23 (*Lyc.* 122 sq.).
- Salamia, Cypri urbs, postea Constantinopolis dicta, II, 483 (*Isocr.* orr. *hypothes.* II). Salaminem Teucer condidit prius ei patriæ nomine imposito, *Isocr.* 123, 24; *cf. Isocr.* 19, 33 sqq.; quam initio Teuceri posterii tenuerunt, postea Phœnicis sub Persarum regno, *ibid.* 28 sqq.
- Quomodo Euagoras Salamine potitus sit, *narratur*, 124, 22 sqq. *cf. Isocr.* 19, 33 sqq. Salaminis habitus inhospitalis sub Phœnicum dominatu, Euagoræ instituta Græciana *describuntur*, *Isocr.* 127, 22 sqq.
- Saltationum genera præcipua *exhibentur*, II, 544 (*Schol.* in *Dem.* 23, 13). Saltare in aureis vestibus, *Isocr.* 97, 32.
- Samus, *Isocr.* 47, 26; II, 142 (*Æschin.* III. 252); II, 181 (*Din.* III. 17). Sami insulæ natura *describitur*, II, 229 (*Antiph.* frgm. 48). Samum, quam Pericles ducentis navibus et mille talentis debellaverat, Timotheus nulla ab Atheniensibus facta impensa decem mensibus expugnavit octo millibus pelastarum et triginta triribus instructus, *Isocr.* 215, 31 sqq. *cf. ibid.* 12; II, 157 (*Din.* I. 14). Samum Athenienses cleruchos deduxerunt, Nicophemo archonte, II, 494 (*Schol.* ad *Æschin.* I. 52); 39 (*Æschin.* II. 53). *Add. seq.*
- Samothracæ originem et nomen ducunt a Samiis qui pulsati tyrannis in hanc insulam migrarunt; ex Antiphontis or. de Samothracum tributo, II, 228. *frgm.* 48.
- Sanitatis (*cf. Minerva Sanitas*) simulacro Athenis phialam dedicavit Olympias Alexandri mater, II, 378 (*Hyper.* I. 19).
- Sannio chorodidascaus, II, 490 (*Vita Æschin.* II.).
- Sapphonem honoraverunt Mytilenæsi, II, 317 (*Alecidam.* frg. 5).
- Sarpedonis mors ad Trojam *memoratur*, *Isocr.* 139, 14.
- Satyri cur crinili pingentur, *refertur*, II, 687 (*Schol.* *Dem.* 565, 28); incitega Satyrorum vultibus et bubulis capitulis ornata, II, 270 (*Lys.* frg. 89).
- Satyrus et Chremon Athenienses, Cleophontis accusatores, postea ex trigintaviris erant, I, 219 (*Lys.* XXX. 10 sqq.).
- Satyrus, tyrannus in Ponto, I, 171 (*Lys.* XVI. 4); *Isocr.* 251, 38. 46; 252, 31. 47; 257, 7; 259, 4 sqq.; Atheniensibus frumenti exportandi facultatem dedit, eosque in privatis quoque negotiis adjuvat, *Isocr.* 259, 42 sqq.; æream statuum in foro erigendam ei decrevit Demosthenes, II, 162 (*Din.* I. 43).
- Satyrus, histrio comicus, captivos quosdam in Philippi vinea fodientes in computatione a Philippo impetravit, II, 91 (*Æschin.* II. 156; *cf. Schol.* p. 508).
- Satyrus; Isæi or. adv. Sat. de filia berede *cit.*, II, 341. frg. 113.
- Satyrus *quidam*. Dinarc hi or. inscripta Σατύρου πρό: Χαρίδημον ἐπιτροπῆς ἀπολογία *memoratur*, II, 452 (*LXXIX.*); *cf. II*, 467; *Lysias* ab aliis *adscribitur*, II, 290. frg. 210.
- Scamander fluvius; moris est in Trojana terra nupturas virgines ad Scamandrum ire, ex eoque lotas verba recitare quæ *referuntur*, II, 149 (*Æschin.* *Epiat.* X. 2. 3).
- Scamandrius archon, decretum Sc. archonte factum *memoratur*, I, 55 (*And.* I. 43).
- Scambonidæ, est populus Leontidis tribus, II, 363 (*Lyc.* frg. 59).
- Σκαπηφόροι : adolescentes qui scaphas in pompis ferunt, inquilini sunt, II, 459 (*Din.* frg. 58).
- Sciapodes, gens Libyca, II, 234 (*Antiph.* frg. 93).
- Sciathus insula prope Eubœam, Atheniensibus subdita, II, 564 (*Schol.* in *Dem.* 99, 2).
- Sciona meretrix, II, 281 (*Lys.* frg. 152).
- Scionæorum interitus Atheniensibus *objicitur*, *Isocr.* 38, 32; 158, 6; quorum agrum profugis Platæensibus tradiderunt, *Isocr.* 39, 40.
- Scira, festus dies apud Athenienses, quomodo agatur et unde nomen duxerit, *refertur*, II, 361 (*Lyc.* frg. 47).
- Σκιραπέτα, in quibus adolescentes diem conterunt, *Isocr.* 95, 37; *Isocr.* 239, 9; *quid*, II, 464 (*Din.* frg. 91).

- Sciro ventus, II, 144 (*Æschin. Epist. I. 1*).
- Scironis *mythici* immanitas, *Isocr. 136, 11*.
- Scirrhophorion mensis, I, 46 (*Ant. VI. 42*); undecimus est, II, 675 (*Schol. in Dem. 542, 15*); cum Majo mensi congruit, II, 601 (*Schol. in Dem. 288, 1*).
- Scopas Parius, duas Furias ex tribus in Areopago constitutis ex lycnitha lapide sculpserat, II, 500 (*Schol. ad Æschin. I. 188*).
- Scriba, *vid. Γραμματεὺς*.
- Scutificus; *Lysia* or. adv. scutificum *cit.*, II, 264.
- Scutum Demoathenis inscriptionem habebat: Ἀγαθὸν τόχρον, II, 437 (*Pyth. frag. 8*). *Conf. s. v. Lysias*.
- Seyrus insula, ut in possidentium jure sit, conditione pacis post Peloponnesiacum bellum cautum est, I, 79 (*And. III. 12*); *cf. I. 80 (ibid. 14)*; in Atheniensium potestate, II, 76 (*Æschin. II. 72, 76*); Thesei ossa inde Cimone rediit, II, 511 (*Schol. ad Æschin. III. 13*).
- Seythæ, imperiosissima gens, *Isocr. 33, 23*; cum Amazonibus in Atticam irruptionem fecerunt, *ibid. 36*; *Isocr. 177, 10*. Seythæ nomades, ἀμάξιοι vocati, II, 504 (*Schol. ad Æschin. II. 78*). Scythæ sagittarii recenti primi redimuntur ab Atheniensibus, I, 78 (*And. III. 5*); II, 93 (*Æschin. II. 173*).
- Seythæ *quidam*, προμητρής, II, 460 (*Din. frag. 59*).
- Seythiæ, quoddam calceamenti genus, II, 265 (*Lys. frag. 57*).
- Σείρινα (vel σείρινα, vel σίρινα) vestimenta *describuntur*, II, 358 (*Lyc. frag. 28*).
- Selge, Pamphylia oppidum, II, 661 (*Schol. in Dem. XXI. prolegg.*).
- Selymbriam, Thraciæ urbem, Philippus obsidet, II, 593 (*Schol. in Dem. 250, 24*); *cf. II, 571 (ibid. 152, 1)*.
- Sergentiorum, *vid. Ergisca*.
- Semideorum maximi a Jove procreati Alemnæ filius et ex Leda nati, inter mulieres H-lena, *Isocr. 134, 21 sqq. Σαρπηθείρα, vid. Furia*.
- Senatus Quingentorum, I, 76 (*And. II. 19*); I, 161 (*Lys. XIII. 86*); II, 7 (*Lyc. I. 37*); I, 54 (*And. I. 36*); I, 55 (*And. I. 45*).
- Senatus ἀνώτατος, I, 50 (*And. I. 15*).
- Solonis leges *memorantur*, de senatus administratione, II, 97 (*Æschin. III. 2*). Senatores curiam ingredientes, ubi Jovis Bulæi Minervæque Bulææ ara et sacellum est, vota faciunt, itemque in aliis fanis, I, 46 (*And. VI. 45*); Solonis lex senatui injungit, ut postridie mysterium in Eleusinio consideat, I, 67 (*And. I. 111*); *republica periclitante* in arce pernoctat, I, 55 (*And. I. 45*); per sortem creatur, I, 61 (*And. I. 82*); *cf. I, 223 (Lys. XXXI. 2)*; leges a nomothetis propositas explorat, I, 62 (*And. I. 83, 84*); I, 63 (*ibid. 91*).
- Privati homines senatum ingressi suum aperit consilium de sacrificiis, de vectigalibus, de precibus, de votis *etc.*, I, 120 (*Lys. VI. 33*).
- Senatus jurat τὰ βέλτιστα συμβουλεύσειν τῇ πόλει, I, 223 (*Lys. XXXI. 1*); coronatus consulit, *cf. II, 23 (Lyc. 122)*; quotannis coronatur, II, 49 (*Æschin. I. 111, 112. cf. Schol. p. 498*); est rationibus referendis obnoxius, II, 101 (*Æschin. III. 20*).
- Senatus præconsultum, II, 119 (*Æschin. III. 125*); senatus psephismata (*cf. s. v.*) per annum valent, II, 710 (*Schol. Dem. 649, 29; 651, 15*). Lex edicit: κυρίαν εἶναι τὴν βουλὴν, δὲ ἂν πριάμενος τίλος μὴ καταβάλλῃ, δεῖν εἰς τὸ ξύλον, I, 63 (*And. I. 93*). *Add. Prytanes, Ἐπιστάτης, Πρόεδροι. Conf. Ἑκκλησία*.
- Septem ad Thebas; mortuorum corpora ab Atheniensibus Eleusine sepeliuntur, *alia quædam*, I, 99 (*Lys. II. 7 sqq.*). *Vid. s. v. Adrastus*.
- Septem sophistarum unus Solon, *Isocr. 232, 24*.
- Sepulcra; ἡσία, quid sit et unde fluxerit nomen, *memorantur*, II, 355 (*Lyc. frag. 16*); II, 737 (*Schol. in Dem.*
- 1319, 27); II, 177 (*Din. II. 17*). Λουτροφόρος in cælibricæ monumentis, II, 468 (*Din. frag. 119*). Sepulcrum Critiæ, *vid. Critias*.
- Sepultura, II, 47 (*Æschin. I. 99*). Sepulturæ publicæ apud Athenienses, *Isocr. 113, 5*. Sepultura in tamulis gentilitiis, I, 282 (*Is. VI. 64*). *Add. Funus*.
- Serangium, vocabatur locus quidam Piræei, II, 256 (*Lys. frag. 17*); balneum in Serangio Athenis, I, 278 (*Is. VI. 33*).
- Seriphus insula, *Isocr. 270, 3*.
- Serrius murus, loci nomen in Samothrace, II, 112 (*Æschin. III. 82*).
- Servi, II, 5 (*Lyc. I. 22, 23*). Servus *litteratus*, *Isocr. 182, 17*. Servi Thracibus *venduntur*, I, 27 (*Ant. V. 20*). Servi in argentifodina, ἀπορορά, I, 54 (*And. I. 38*). Servi opifices, I, 278 (*Is. VI. 33*). Servi fabri ærarii, II, 11 (*Lyc. I. 58*). Servi publici, II, 39 (*Æschin. I. 54*); II, 544 (*Schol. in Dem. 23, 19*). Servorum ergastula, II, 415 (*Hyper. frag. 155*). Servi sutoriæ artis periti, binos obolos in dies singulos pendunt, opifici magister ternos, II, 46 (*Æschin. I. 97*). Ἀνδραποδοπάτης, mancipiorum caupo, II, 331 (*Is. frag. 50*). Servorum quæ sint jura, *summam exponitur*, I, 31 (*Ant. V. 48*). Servus qui herum occidit, si non inventur, tota familia jugalatur, I, 34 (*Ant. V. 69*). Servum suum, qui occidit, *quid ei faciendum sit*, I, 40 (*Ant. VI. 4*). Qua de causa legi περὶ ὄψεως etiam servorum nomen sit ascriptum, *explicatur*, II, 32 (*Æschin. I. 17*). Servum εἰς δουλείαν ἀγεῖν, εἰς ἐλευθερίαν ἀραιεῖσθαι, II, 40 *sq.* (*Æschin. I. 62*); II, 41 (*ibid. 66*). Servus, inquit lex, ne exercetur nec sicce unguatur in palæstris, II, 53 (*Æschin. I. 138*); *item*, ne servus ingenuum puerum vel amet vel assectetur, aut publico flagello quinquaginta plagis afficiatur, *ibid.* § 139. Servi in theatro nominati, II, 104 (*Æschin. III. 41*); II, 105 (*ibid. 44*). Actiones contra servos instituendæ ad tribum domini pertinent, II, 323 (*Is. frag. 1*). Servis fugitivis notam in frontem inurebant, *h. e. litteras « κάτεχέ με φέγω »*, II, 504 (*Æschin. ad Æschin. II. 79*). Servi in theatro confugiens impunes erant, II, 511 (*Schol. ad Æschin. III. 13*). Servos otiosos alere non licebat Athenis, II, 687 (*Schol. in Dem. 565, 27*). *Conf. Κύριοι et Palladium judicium. Add. ἀνδραποδοπάτης s. v. Juris notiones; ἀραιεῖσι; εἰς ἐλευθερίαν. ibid.; νόμος, ibid.; ὄψεως γραφή, ibid.*
- Sestos, urbs in Hellesponto, a Timotheo capta, *Isocr. 215, 13, 43*. Theotimus, dux Atheniensium, eam perdidit, II, 375 (*Hyper. I. 1, 2*).
- Seuthes minor, Odrisarum rex, I, 214 (*Lys. XXVIII. 1*); II, 275 (*Lys. frag. 118. cf. argum.*).
- Sibyrtii palæstra Athenis, II, 231 (*Antiph. frag. 66*).
- Sicilia servitute (Dionysii) oppressa, *Isocr. 48, 18*; ex Sicilia veniunt Athenas, ut litteris instituantur, *Isocr. 231, 6*. Sicula vox πόμαλα *explicatur*, II, 614 (*Schol. in Dem. 357, 2*).
- Siciliensis expeditio, *Isocr. 112, 35 sqq.*; I, 82 (*And. III. 30*); I, 189 (*Lys. XX. 24, 25, 26*); I, 275 (*Is. VI. 14*); I, 284 (*Is. VII. 5*); II, 76 (*Æschin. II. 76*); summa levitate suscepta, virorum quadraginta millia et triremes duas et quadraginta perdidit, *Isocr. 112, 35 sqq. 53 sq.*
- Sicyon. Sicyonii tyranni primum albis mulis vehebantur, II, 687 (*Schol. in Dem. 565, 27*). *Add. Clisthenes*.
- Sidon urbs, in Persarum potestate, II, 482 (*Vita Isocr.*).
- Sigeum, in Troade, devastatur a Charete, II, 553 (*Schol. in Dem. 37, 6*).
- Simmias, Hyperidis or. pro Simm. adv. Pytheam et Lycurgum *cit.*, II, 424. *frag. 199*.
- Simon Atheniensis; *Lysia* adversus Simonem defensio est περὶ τραύματος ἐκ προνοίας, I, 108 *sqq.*; rem omnem

- nam ducentis quinquaginta drachmis testavit, I, 111. § 24; Corinthi cum ad exercitum tardius venisset et cum Lachete taxiarcho contertans eum verberasset, voce præconis, jussa imperatorum, expulsus est, I, 113 (*ibid.* 45).
- Simon *quidam* Atheniensis, I, 236 (ls. I. *argum.* *cfr.* § 31 *sqq.*).
- Simon *quidam*, II, 302 (Lys. *frg.* 283).
- Simylus, histrio, II, 490 (Vita Æschin. II).
- Sinope, urbs ad Pontum Euxinum; a Cnido Sinopen usque Asiam incolunt Græci, Isocr. 47, 15; *cfr.* Isocr. 68, 40. Σινωπικὸς λόγος Isocrateus non genuinus *memoratur*, II, 321 (Isocr. *frg.* 12).
- Sinope meretrix, II, 734 (Schol. in Dem. 762, 4).
- Siphnus insula, Isocr. 269, 45; exules urbem invadunt, Isocr. 274, 21 *sqq.* Siphniorum lex de testamentis *memoratur*, Isocr. 271, 3. *cfr.* 270, 41 (*ubi videtur Σιφνίων legendum esse*).
- Sirenum harmonia, II, 138 (Æschin. III. 228). Siren in monumento Isocratis, II, 482 (Vita Isocr.).
- Sisyphus, Æoli filius, homo nequam, II, 503 (Schol. ad Æschin. II. 43). Sisyphus, *proverbialiter dictum*, II, 71 (Æschin. II. 48).
- Σισυράνας, magistratus Atheniensis, *de quo refertur*, II, 462 (Din. *frg.* 76); *cfr.* I, 197 (Lys. XXIII. 16).
- Σισυράνας, frumentarii Athenienses; de re frumentaria *confers totam* Lysiae orationem κατὰ τὸν σισυράνων, I, 195 *sqq.*; iniqui sunt, *ibid.* § 5; lex de frumenti modo, quantum coemere liceat, *refertur*, *ibid.* § 6; σισυράνας oportet obolo tantum carius vendere (*medimnum*) quam emerunt, I, 196. § 8; interdum eodem die drachma pluri vendunt, *ibid.* § 12; frumentarii sæpissime condemnantur, I, 197. § 18 *sqq.*
- Σίτου ἐπιγραφεῖς, II, 242 (Antiph. *frg.* 166).
- Sinicrus, Nicostrati pater, I, 261 (ls. IV. 3. 4); I, 264 (*ibid.* 25).
- Smiudyrides, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Sociale bellum *memoratur*, Isocr. 101, 7; 103, 24 *sqq.*; II, 578 (Schol. in Dem. XV. *prolegg.*); II, 689 (Schol. in Dem. 570, 15); de causis ejus disseritur, Isocr. 106, 24 *sqq.*; 107, 17 *sqq.*
- Socrates Sapiens, Myrtinem Aristidis filia natam uxorem duxisse *fertur*, viduam et egenam, quum aliam haberet in matrimonio, II, 476 (Dem. Phal. *frg.* 6). Socratis discipulus fuit Isocrates, II, 481 (Vita Isocr.). Socratis accusationem Polycrates sophista Anyto et Meleto suppeditavit; accusationis capita *referuntur* (*frgmm. exstant*, II, 313 *sq.*); Athenienses damnationis piguisse *significatur*; periit Socrates Lachete archonte; *ex argumento Busiridis*, Isocr. 141, 43 *sqq.* *cfr.* 142, 47 *sqq.*; 143, 5 *sqq.* *Conf. s. v.* Polycrates. Socrates occisus esse *fertur* quod Critium instituisset, II, 59 (Æschin. I. 173. *cfr.* Schol. p. 499); *vel* ob orationes, II, 391 (Hyper. *frg.* 59). Quæ *disputat Isocrates contra poetas, qui atrocita de diis fabulantur, quæque dicit de diis sentienda et docenda esse, his omnibus Socratis opinionem de iisdem rebus justificasse videtur*, Isocr. 147, 22 *sqq.* Socrates unguentorum usum improbaverat, II, 252 (Lys. *frg.* 1); Ulysses admirari solebat, II, 292 (Lys. *frg.* 215). Socratem comici inducunt ut puerorum amatorem, II, 481 (Vita Isocr.). — Socratis defensio a Theodecte scripta, *cit.*, II, 248. *frg.* 3 *sq.*; — a Lysia scripta, II, 290. *frg.* 213; ejusdem or. pro Socrate adv. Polycratem *cit.*, II, 291 *sqq.* — Socratis defensio a Demetrio Phaler. scripta *memoratur*, II, 475 *sq.*
- Socrates histrio, II, 490 (Vita Æschin. II).
- Sol, *vid.* Scira.
- Soli, Ciliciæ oppidum, Isocr. 174, 26.
- Solon *memoratur*, Isocr. 120, 28; I, 222 (Lys. XXX. 28); II, 143 (Æschin. III. 257); II, 317 (Alicidam. *frg.* 5); δημοτικώτατος, Isocr. 91, 21; primus sophista, Isocr. 242, 40; unus e septem sophistis vocabatur, Isocr. 232, 24; centum (*al. septem*) annis minor natu quam Draco, II, 491 (Schol. ad Æschin. c. Tim. 6). Solon *narratur*, versu addito Homeri carminibus (II. II, 558), Atheniensium et Megarensium de Salamine controversiam disceptasse, II, 635 (Schol. in Dem. 420, 7). Solonis statua in Salaminiurum foro, cur manum intra vestem conditam habeat, *explicatur*, II, 34 (Æschin. I. 25); *diversa ratio offertur* in Schol. ad h. l., II, 493. Solon primus orationem funebrem protulisse *autumatur*, II, 449 (Anax. *frg.* 4); in Amphictyonum concilio sententiam dixit, ut contra Cirrhæos exercitus duceretur, II, 116 (Æschin. III. 108); inter optimos oratores *numeratur*, rector populi electus eas leges tulit et ita civitatem ordinavit, ut etiam nunc ejus constitutio magno in pretio habeatur, Isocr. 231, 52 *sqq.* Solonis legibus et mensuris ponderibusque et Draconis statutis uti Athenienses e Pirææo reversi decreverunt, donec novæ leges latæ essent, I, 61. 62 (And. I. 81. 82. 83); *cfr.* II, 218 (Lys. XXX. 2).
- Solonis lex senatui injungit, ut postridie mysteriorum in Eleusinio considerat, I, 67 (And. I. 111). — Solonis legum quarundam fragmenta et exoletæ voces *referuntur*, I, 135 (Lys. X. 15 *sqq.*). — Solonis et Draconis leges *referuntur et exponuntur*: de puerorum educatione, ludimagistris, gymnasiarchis (§ 9-13): περί ἐταιρήσεως puerorum (§ 13. 14): περί προαγωγείας (§ 14): περί ὕβρεως (§ 15. 16. 17): περί ἐταιρήσεως adultorum (§ 19-22): de conclone ordinanda (§ 23. 24): περί δοκιμασίας ῥητόρων (§ 27-33; *cfr.* II, 97. Æschin. III. 2. 4). — Solonis leges *memorantur*: de adultera et de lenone II, 61 (Æschin. I. 183 *sq.*); περί ἀστρατιάς, λιποταξίας, δουλείας, II, 129 (Æschin. III. 175 *sq.*); ne vir quicumque unguentariæ arti præset, II, 252 (Lys. *frg.* 1); περί ἀργίας II, 287 (Lys. *frg.* 189); de adunatis, II, 497 (Schol. ad Æschin. I. 108); de lege roganda in locum legis abrogatæ, II, 651 (Schol. in Dem. 483, 29).
- Elegiæ *cit.*, II, 244 (Cleoph. *frg.* 1). Ἴσμεν εἰς Σαλαμῖνα κτλ., II, 635 (Schol. in Dem. 420, 7). Ἡμετέρα δὲ πόλις κτλ., *ibid.*
- Sopæus, ejus qui Trapeziticum Isocratis pronunciat, pater, Satyri Pontici regis exercitui præpositus, Isocr. 251, 36. 46 *sqq.*; 252, 46 *sqq.*
- Sophistæ: Leges et republicas a sophistis scriptas irritas esse, Isocr. 53, 32 *sqq.* Isocratis contra sophistas oratio, 188 *sqq.* (sophistæ οἱ περὶ τὰς ἑρδὰς διατριβόντες, 188, 44. *cfr.* 191, 40; persuadere conantur adolescentibus eos, si ipsis magistris utantur, quid agendum sit acuturos *etc.*; pro his ternas aut quaternas minas exigere non erubescunt, 189, 3 *sqq.* 32 *sqq.*; alii sophistæ civilem et rhetoricam disciplinam profitentur, quorum præcepta *Isocrates pro nihilo æstimat*, 189, 46-191, 27, et hos quidem vi modo subortos esse *dicit*, 191, 28; tertium genus *memoratur* eorum, qui ARTES, quas vocant, scripserunt, promiserunt autem se docturos, quomodo in judiciis contendendum sit, 191, 31 *sqq.*). Sophistæ quidam gregarii, eorum qui se omnia scire profitentur et celeriter quovis in loco sunt, in Lyceo de poetis disserentes *producuntur*, calumniæ *narrantur* quas conjecerint in Isocratem, Isocr. 151, 43 *sqq.* Sophistarum nemo multas opes colligit, Isocr. 221, 43 *sqq.* Sophistæ nomen nunc dedecori habetur, Isocr. 232, 25. Sophistarum ludi et disciplina *memorantur*,

- Isocr. 228, 30 *sqq.* Sophistæ victum quæritantes, I, 232 (Lys. XXXIII. 3).
- Sophocles. Philini or. adv. Sophoclis et Euripidis status *cit.*, II, 447. *de argumento vid.* prolegg. — Sophoclia dictum *memoratur*, II, 147 (Æschin. Epist. V. 5).
- Cit.* II, 491 (Schol. ad Æschin. c. Tim. § 6); II, 564 (Schol. in Dem. 100, 29); II, 507 (Schol. ad Æschin. II. 121).
- Sophocles; Lysiae or. adv. Soph. *cit.*, II, 290. *frg.* 211.
- Sophocles, Amphiclidæ filius, Suniensis. Dinarchi or. pro Soph. c. Philonem *cit.*, II, 471; proposito publico decreto, omnes philosophos ex Attica expulit, *ibid.*; calomniæ *referuntur*, quas in Aristotelem coniecit, *ibid.* *frg.* 2. *Cfr.* prolegg.
- Sopolis *quidam* Siphnius, Thrasylli vatis filius, Isocr. 271, 5. 22; 271, 42; ab exulibus dux creatus urbem invadit, 274, 21 *sqq.*; in Lycia mortuus, *ibid.* 35.
- Sosias, hellenotamiarum, quos Athenienses injuste condemnarunt, solus relictus est, I, 34 (Ant. V. § 69. 70).
- Sosinomos mensarius, II, 252 (Lys. *frg.* 1).
- Sostratus *quidam* Atheniensis, I, 94 (Lys. I. 22); I, 96 (*ibid.* 39).
- Sostratus *quidam* Atheniensis potens, I, 132 (Lys. IX. 13 *sqq.*).
- Sostratus; Lysiae or. adv. Sostr. de contumelia *cit.*, II, 292. *frg.* 219.
- Sostratus, Corinthius, Dinarchi oratoris pater, II, 463 (Din. *frg.* 85).
- Sostratus pirata Halonesum insulam ademitt Atheniensibus, ipse depugnatur a Philippo rege, II, 562 (Schol. in Dem. 77, 6).
- Sparta ab Heraclidis condita, Isocr. 32, 43. *Adde* Lacedæmonii.
- Spartii, Σπαρτοί, II, 566 (Schol. in Dem. 120, 1).
- Spartolus urbs, in Olysiurum (*Olynthiorum*) ditone, I, 272 (Is. V. 42); urbs Botticæ regionalis, II, 225 (Antiph. *frgm.* 16).
- Speculum longitudinem hominis exæquans, II, 523 (Vita Demosth.).
- Speisippus, senator Atheniensis, a Leogora Andocidis patre *παράνομων* accusatus et damnatus est, I, 51 (And. I. 17); I, 52 (*ibid.* 22).
- Speisippus *quidam* apoplexia laborans; Polyucti in eum dictum *refertur*, II, 371 (Polyeuct. *frg.* 2).
- Sphettus, Acamantidis tribus pagus, II, 325 (Is. *frg.* 16).
- Σφηττοί, I, 175 (Lys. XVII. 5. 8). Σφήττιος, II, 37. (Æschin. I. 43); II, 46 (Æschin. I. 97).
- Sphodrias, dux Lacedæmoniorum, II, 338 (Is. *frg.* 89).
- Spudius; Dinarchi or. spuria c. Spud. *memoratur*, II, 451 (XXXII).
- Stagira, urbs Macedoniae, II, 472 (Democh. *frg.* 2).
- Stagonium et Anthlis sorores, cur cognominatæ fuerint Aphyæ, *refertur*, II, 385 (Hyper. *frg.* 29).
- Staphylus, *vid.* Rhæo.
- Statuæ, II, 77 (Æschin. II. 80); II, 172 (Din. I. 101); II, 162 (Din. I. 43); II, 395 (Hyper. *frg.* 83). De Demadis statuæ, quamnam formam habituræ sit, *quæritur*, II, 371 (Polyeuct. *frg.* 1). Statuæ Dionæ, *vid.* Diona.
- Στεπειεύς. Στεπειά pagus Pandionidis tribus, II, 390 (Hyper. *frg.* 58).
- Στήλη, *quid.*, II, 656 (Schol. in Dem. 495, 22); II, 566 (Schol. in Dem. 122, 23); I, 159 (Lys. XIII. 72); II, 178 (Din. II. 24. 25); II, 252 (Lys. *frg.* 1). Στήλη, cui proditorum nomina inscribuntur, II, 22 (Lyc. 117 *sqq.*). Στήλιτων ἀναγράφειν, Isocr. 244, 17; I, 57 (And. I. 51); stelis nomina inscripta sunt eorum, qui in exilio degunt, I, 61 (And. I. 78); stelis pacta inscribuntur, I, 81 (And. III. 22); I, 83 (*ibid.* 34). Antalcidæ pacis conditiones stelis inscriptæ, Isocr. 49, 24. 35. Ἐρήλη in Areopago legem contempens, *quæ refertur*, I, 93 (Lys. I. 30); *cfr.* II, 307 (Leodam.). Ἐρήλας, quibus sacra inscripta sunt, I, 220 *sq.* (Lys. XXX. 17. 21). Stephanus, *vid.* Aristodemus histrio.
- Stephanephorii heroum Athenis, II, 227 (Antiph. *frgm.* 43); quis fuerit Stephanephorus, *ambigitur*.
- Στεφανηφορίας κοινά, II, 33 (Æschin. I. 21).
- Stephanus Atheniensis, Acumeni nepos, I, 51 (And. I. 18).
- Stephanus, Thalli filius, Atheniensis, plus quam septuaginta talenta dicebatur possedisse; mortuus reliquit circiter undecim, I, 184 (Lys. XIX. 46).
- Stephanus, Atheniensis, cum Æschine legatus ad Amphicyonas missus, II, 88 (Æschin. II. 140).
- Stephanus; Dinarchi or. c. Stephanum de canali *cit.*, II, 460 *sq.*
- Stesichori oda et palinodia in Helenam *memoratur*, Isocr. 140, 48 *sqq.*; *cfr.* Isocr. 147, 35.
- Sthenelus Homericus, II, 198 (Alcidam. Ul. 2).
- Sthenelus *quidam*, II, 268 (Lys. *frg.* 80).
- Stiria, *vid.* Στεπειεύς.
- Stoa Pæcile, *vid.* Pæcile stoa.
- Strabax, dux militum mercenariorum, civis Atheniensis factus, II, 348 (Theod. *frg.* 2).
- Στρατηγοί, Athenienses magistratus, Isocr. 100, 22; 108, 26. 54; II, 8 (Lyc. I. 43); II, 4 (Lyc. I. 16); II, 11 (Lyc. I. 57); II, 133 (Æschin. III. 196); in comitiis suffragio creati, II, 99 (Æschin. III. 13). Quæ requirantur in probando stratego, *memoratur*, II, 166 (Din. I. 71); strategorum δοκιμασία, II, 166 (Din. I. 77); iusjurandum jurant inter signum Minervæ et mensam, II, 178 (Din. III. 2); decem quotannis creabantur, II, 391 (Hyper. *frg.* 68); jussi a senatu proclamant, ut Athenienses armati in forum conveniant, I, 55 (And. I. 45).
- Στρατήγιον Athenis, *quid.*, II, 505 (Schol. ad Æschin. II. 85).
- Stratius *quidam* Atheniensis, I, 309 *sqq.* (Is. XI. *vid.* argum.).
- Stratocles, imperator Atheniensis, II, 123 (Æschin. III. 143); *idem fortasse est* Stratocles, Demosthenis accusator in causa munerum ab Harpalo acceptorum, II, 155 (Din. I. 1); II, 158 (Din. I. 20. 26).
- Stratocles; Lysiae or. contra Strat. de vi *cit.*, II, 290. *frg.* 212.
- Stratocles; Isæi or. contra Strat. *cit.*, II, 341. *frg.* 114; *eiusdem* or. adv. Stratoclem. *diversa a priore videtur*, II, 342. *frg.* 115 *sq.*
- Stratocles, legatus Amphipolita, II, 532 (Schol. in Dem. 11, 16).
- Stratocles *quidam*, Isocr. 256, 35 *sqq.*
- Stratocles *quidam* Atheniensis, I, 309 *sqq.* (Is. XI. *vid.* argum.).
- Strattis comicus *cit.*, II, 481. Vit. Isocr. (Και τὴν Δαγίστην κτλ.).
- Strepsa, Macedoniae urbs, II, 68 (Æschin. II. 27).
- Strombichides, militaris præfectus, unus ex iis qui Therameni oligarchiam molienti quum resisterent ab eo insidiis circumventi et a traginlaviris interfecti sunt, I, 151 (Lys. XIII. 13 *sqq.*); I, 220 (Lys. XXX. 14).
- Strombichides *quidam*, II, 266 (Lys. *frg.* 64).
- Strombichus, Eucratii pater, Atheniensis, II, 66 (Æschin. II. 15).
- Strophades insulæ, sitæ sunt inter Zacynthum et Elidem, II, 458 (Din. *frg.* 50).

Struthes, Persarum regis satrapes, II, 275 (Lys. frg. 119).
Strymon fluvius; pugna ad Str., II, 130 (Æschin. III. 183); II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31).
Suada, dea, II, 143 (Æschin. III. 256). *Suadæ deæ civitas quotannis sacra facit*, Isocr. 234, 11 *sqq.*
Syra, locus in Eubœa, II, 688 (Schol. in Dem. 568, 14).
Suffragia: *συνδικάζειν et δικάζειν, quid*, II, 496 (Schol. ad Æschin. I. 86 et 87). Suffragia fiebant aut per calculum perforatum et solidum, aut per calculum nigrum et album, II, 496 (Schol. ad Æschin. I. 79); *cf.* Κυζ-
 μέυειν.
Suniensis, II, 41 (Æschin. I. 63).
Sunium promontorium, I, 192 (Lys. XXI. 5); II, 393 (Hyper. frg. 71).
Superstitio: tabellæ insomniorum significationes continentes *memorantur*, II, 476 (Dem. Phal. frg. 6); *καταδέδεσθαι, quid*, II, 455 (Din. frg. 21); *προστρόπαιον, quid*, II, 457 (Din. frg. 42).
Supplicia: *τρόχος*, I, 4 (Ant. I. 20); *cf.* Carcer.
Sutrina taberna, I, 202 (Lys. XXIV. 20).
Συγγραφεῖς, Isocr. 97, 7.
Συλλογῆς, nomen magistratus Atheniensis, II, 339 (Is. frg. 95).
Συμμαχικός πόλεμος, vid. Sociale bellum.
Συμμορία, vid. s. v. Atheniensis respublica.
Symposia: *φιλοτιμία, quid*, II, 433 (Hyper. frg. 206).
Syndici, magistratus extraordinarius, II, 266 (Lys. frg. 67. *cf.* ea quæ ad hunc locum disputavit Sauppis); *memorantur*, I, 171 (Lys. XVI. 7); I, 178 (Lys. XVIII. 26); I, 182 (Lys. XIX. 32). Syndici post reditum e Piræo fuere ad quos causæ de bonis civium publicatis referebantur, II, 329 (Is. frg. 34).
Synedrium Atheniense, II, 74 (Æschin. II. 60. 61); II, 75 (Æschin. II. 70); Isocr. 97, 7; 105, 28; 194, 25. 44.
Συνήγορος, vid. Judicia.
Συναλλήπιος, I, 305 (Is. X. 4).
Syracusani ante Siculam expeditionem Atheniensibus belli societatem offerebant, I, 82 (And. III. 30).
Syria bello vastata, Isocr. 47, 8.

T

Tænarum promontorium; præsidium mercenariorum militum erat impositum Tænaro, Charete duce, II, 429 (Hyper. frg. 232).
Talaus, rex Argivorum, Adrasti pater, Isocr. 31, 48.
Tali, vid. Aleatoria taberna.
Ταμίαι, magistratus quidam apud Athenienses erant, decem numero, *etc.*, II, 344 (Is. frg. 130); *cf.* II, 370 (Lys. frg. 102); urnas quibus iudicum nomina continentur, in arce asservant, Isocr. 256, 27. Ταμίαι, quibus exeuntes archontes debitam multam *quandam* in *λεύκωμα* relatum tradunt, eam irritam esse pronuntiant, I, 131 *sq.* (Lys. IX. 6. 7. 12. 19). — Strategorum ταμίαι, II, 40 (Æschin. I. 56); trierarchorum ταμίαι, II, 344 (Is. frg. 130). — Ταμίαι τῶν τῆς θεοῦ, II, 48 (Æschin. I. 110); *cf.* II, 729 (Schol. in Dem. 743, 1). Ταμίαι τῆς θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, Athenis, I, 60 (And. I. 77). Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων, I, 70 (And. I. 132).
Tamynæ, Eubœæ oppidum; pugna ad Tamynas commissa *enarratur*, II, 112 *sq.* (Æschin. III. 86 *sqq.*); II, 93 (Æschin. II. 169).
Tanagræi Thebanorum jurisdictioni subacti, Isocr. 193, 15.
Tantalus, Jove genitus, ob improbitatem maximis suppliciiis affectus, Isocr. 8, 4. Tantalum supra capite saxum

suspensum, II, 408 (Hyper. frg. 216); II, 426 (Hyper. frg. 213). Tantalum opes, Isocr. 71, 52. Tantalum filius Pelops, Isocr. 141, 28.
Taureas, Leogoræ Andocidis patris consobrinus, de Hermis mutilatis accusatus, I, 56 (And. I. 47).
Taureas quidam, Alcibiadi antichoregus fuit ab eoque verberibus e scena expulsus est, I, 88 (And. IV. 20. 21).
Taurosthenes, Mnesarchi filius, Chalcedensis, Calliæ tyranni frater, II, 112 (Æschin. III. 85); II, 113 (*ibid.* 87); II, 403 (Hyper. frg. 109 A); cives suos servitute oppressit et totam Eubœam Philippo prodidit, II, 162 (Din. I. 44); Atheniensem eum fecit Demosthenes, *ibid.*
Tegeæ rex Aleus, II, 198 (Alcidam. Ul. 4). **Tegeatæ**, II, 192 (Herod. 5). Tegeatæ in pugna ad Plateas, I, 104 (Lys. II. 46).
Τερχοποιός, magistratus Atheniensis, II, 99 (Æschin. III. 14); II, 100 (*ibid.* 17); II, 102 (Æschin. III. 327).
Tela: *κελιόντες*, II, 224 (Antiph. frgm. 11).
Telamon, Æaci filius, Hercules socius expeditione contra Laomedonta suscepta primis pro virtute dignus est habitus honoribus, Isocr. 123. 6 *sqq.*; filios habuit Ajacem et Teucrum, *ibid.* 13; *cf.* II, 717 (Schol. in Dem. 705, 19).
Telamon; *Lysiae or. contra Tel. cit.*, II, 292. frg. 220 *sq.*
Telectes, Calliæ pater ejus, qui Andocidis sororem in matrimonio habuit, I, 55 (And. I. 40. 42); I, 56 (*ibid.* 47).
Telenicus Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
Telephus, Mysiæ rex (II, 592. Schol. Dem. 248, 23), Hercules et Augæ filius, quocum de proditione egit Palamedes, II, 198 (Alcidam. Ul. 2); a Teuthrante Mysiæ rege apud Priamum insituentibus collocatur, II, 199 (Alcidam. Ul. 4); vulneratur ab Achille, mendici habitum indutus ab eodem obtinet, ut vulnere medeatur; mercedis loco Achilli dedit ut Græcos ad Trojam duceret, II, 592 (Schol. in Dem. 248, 23).
Telephus quidam Atheniensis, I, 262 (Is. IV. 8).
Teletias, Agesilai regis frater, ad Olynthum iuterfectus, II, 635 (Schol. in Dem. 425, 24).
Τηλία, vid. Aleatoria taberna.
Temenides, Pandionis tribus taxiarchus, II, 93 (Æschin. II. 169).
Templa; spolia in templis suspensa; I, 136 (Lys. X. 28); I, 138 (Lys. XI. 10); II, 8 (Lys. I. 44). *Conf.* Isotimides.
Tenedii, Atheniensium ἰσοπολιταί facti, II, 477. Tenediorum laudatio a Zoilo scripta *cit.*, II, 352. frg. 2.
Terra sacra, II, 116 (Æschin. III. 109); II, 119 (Æschin. III. 122); *Εὐνόμη* quoque dicta, II, 500 (Schol. ad Æschin. I. 188).
Testamentum, I, 228 (Lys. XXXII. 5 *sqq.*); *cf.* Is. de Cleon. her. orat., I, 236 *sqq.* § 3. 14. 15-25; I, 266 (Is. V. 6); I, 274 (Is. VI. 6. 7); I, 310 (Is. XI. 8); I, 277 (Is. VI. 27); I, 299 (Is. IX. 5. 6); coram archonte ejusque assessoribus *abrogatur*, I, 278 (Is. VI. 31. 32); quibus testibus scribi soleat, I, 299 (*ibid.* 8) et I, 300 (*ibid.* 11). — *Δόσις, quid*, II, 470 (Din. frg. 140); *cf.* I, 262 (Is. IV. 11 *sqq.*). Testamenta condentes plerique testibus non dicunt quid in tabulis scriptum sit, *ibid.* § 13; non omnia testamenta lex jubet esse rata, sed ea solummodo quæ scribens quisque suæ mentis esset compos, I, 263 (*ibid.* 14. 16). Lex præcipit, nemini non licere de bonis suis constitere, prole mascula carenti, nisi forte furiosus sit aut præ senio aut per aliam causam mentis parum sit compos, I, 274 (Is. VI. 9); *item* qui prolem masculam nullam reliquat, ei licere bona sua per testamentum cuiuscunque velit legare, si autem filias perlinquat, ita valituram

esse voluntatem patris, ut qui hereditatem ejus adeat, is una quoque filiam in matrimonium ducat, I, 258 (Is. III. 68); *cf.* I, 255 (*ibid.* 41. 42); I, 259 (*ibid.* 73); I, 307 (Is. X. 13); sed non licet alii bona delegare, filio legitime nato superstitie, I, 306 (Is. X. 9). Puero negatum est de bonis suis constituere, I, 306 (Is. X. 10). De testamento *agit* Ægineticus Isocratis, 269 *sqq.* (testaturus testibus advocatis adoptionem facit, adoptato sororem uxorem dat, 270, 27 *sqq.*) Æginetarium, Siphniorum (pro Ceorum, quod *erratum videtur*) et tertiae cujusdam civitatis leges de testamentis *memorantur*, Isocr. 270, 32 *sqq.*; 271, 1 *sqq.*; 276, 10. Τετρακόσιοι, *vid.* Quadringenti.

Τετραρέκοντα (τῶν) tabulae eos continent, qui in privatis negotiis deliquerint injuste accusaverint, Isocr. 232, 43.

Teucer, Telamonis filius, Ajacls frater, post Trojam expugnatam Cyprum advectus Salaminem condidit prioris ei patriae nomine imposito, et eam quae nunc regnat, familiam reliquit, Isocr. 123, 13. 21 *sqq.* *cf.* *ibid.* 27 *sqq.* et Isocr. 122, 46; 19, 34; 21, 40.

Teucer *quidam* inquilinus, secundam denuntiationem facit de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis, I, 50 (And. I. 15); a Megara reversus de iis indicat, qui Hermas mutilarint, I, 53 (And. I. 34 *sqq.*); praemium ei mille drachinarum adjudicatur, I, 52 (And. I. 28).

Teucidarum generis auctor Æacus, Isocr. 122, 44.

Teuthras, Mysiae rex, Augen sibi uxorem jungit, filium ejus Telephum adoptat et apud Priamum instituendum collocat, II, 199 (Alcidam. Ul. 4).

Teuthras, comes Æschinis oratoris, II, 147 (Æschin. Epist. V. 2).

Thalassidis filia Glycera *memoratur*, II, 418 (Hyper. *frg.* 158).

Thallo, dea, *testis invocatur* in jurejurando ephieborum, II, 14 (Lyc. I. 77).

Thallus Atheniensis, Stephani pater, I, 184 (Lys. XIX. 46).

Thargelia festum, I, 41 (Ant. VI. 11); I, 131 (Lys. XXI. 1); mense Thargelione, qui sacer est Apollini, celebratur, II, 423 (Hyper. *frg.* 191). Thargeliis adoptandi filii in phratores inducuntur, I, 285 (Is. VII. 15). Thargeliis unum tantum duarum tribuum choregum constitui quidam ferunt, II, 644 (Schol. in Dem. 465, 27).

Thargelia Milesia, profecta in Thessaliam cum Antiocho Thessalo versabatur, II, 230 (Æschin. Socr.).

Thargelion mensis, I, 46 (Ant. VI. 42); idem qui Aprilis, II, 600 (Schol. in Dem. 282, 1). *Conf.* Thargelia.

Thasus insula. Hyperidis or. ad Thasios *cit.*, de *argumento disserit* in prolegg., II, 411 *sq.*

Θαύματα, ubi leones spectantur mansuefacti et ursi artificia nostra imitantes, *memorantur*, Isocr. 229, 37 *sqq.*

Theagenes, dux Thebanorum, phalangi praefectus, homo corruptus, II, 167 (Din. I. 74).

Theatrum Athenis, *cf.* II, 398 (Hyper. *frg.* 101 B. 20); lapideum Demosthenis tempore nondum erat, II, 527 (Schol. in Dem. Olynth. I. 1). Theatrum urbanum, II, 105 (Æschin. III. 46). Theatrum in Collyto pago Athenis, II, 489 (Vita Æschin. I.). Ἐκκλησία in theatro, II, 74 (Æschin. II. 61. *cf.* Schol. II, 503). Τὰ παρασκήνια, *quid*, II, 665 (Schol. in Dem. 520, 18); cervicalia, II, 82 (Æschin. II. 111); τὸ διάβολον, *cf.* II, 589 (Schol. in Dem. 234, 24). Leges de coronis in theatro praedicandis, *vid.* s. v. Coronae. *Conf.* Ludi publici et Θεωρικά.

Thebae et Lacedaemon et Argos Graecarum urbium praeter

Athenas maximae, Isocr. 33, 6. Thebis imperavit Cadmus Sidonius, Isocr. 141, 26. Adrastus clades ad Thebas quaeque eam secuta sunt, *narrantur*, Isocr. 173, 38 *sqq.*; 174, 20 *sqq.*; *cf.* s. v. Adrastus. — Thebae uno die funditus eversa, II, 121 (Æschin. III. 133); II, 152 (Æschin. Epist. XI. 13); II, 469 (Din. *frg.* 130); Thebarum urbs aratur et conseritur, II, 159 (Din. I. 24); II, 472 (Stratoc. *frg.* 1); est coemeterium, Demadis dictum, II, 443 (Demad. *frg.* 13).

Thebani antiquitus Orchomeniis tributum pendebant, Isocr. 193, 14; bello Persico totam Graeciam prodiderunt, Isocr. 195, 47; 199, 40 *sqq.*; diutissime Lacedaemoniis servierunt (*cf.* I. 197, 50), nuncique incursionem a Lacedaemoniis in Atticam factam interfuerunt (*cf.* I. 114, 45), in Deceleico bello Athenienses graviter afflixerunt, Athenas captas soli e sociis evertendas esse decreverunt et agrum in ovium pascua convertendum, *ibid.* 52 *sqq.*; *cf.* II, 356 (Lyc. *frg.* 17); II, 616 (Schol. Dem. 361, 26). Thebani adjuverunt Athenienses exultantes et celebratum decretum fecerunt quod *memoratur*, II, 159 (Din. I. 25). Corinthiaco bello propter Thebanorum injurias conflato cum Lacedaemoniis contra eos exercitum duxissent, ab Atheniensibus conservati post pacem constituta iterum ad Lacedaemonios se contulerunt; occupata Cadmea ad Athenienses confugere coacti horum auxiliis in patriam restituti sunt (*cf.* II. 161. Din. I. 39; Isocr. 57, 35 *sqq.*; 58, 13 *sqq.*; 61, 52), sed paulo post denuo legatos Lacedaemonem miserunt, Isocr. 195, 23 *sqq.* (*attamen Atheniensium societatem servavit*, *cf.* Isocr. 196, 16 *sqq.*); *optimates* alios interfecerunt, alios urbe ejecerunt, *ibid.* 32 *sqq.* Quae gesserunt Epaminonda et Pelopida ducibus, *is comparantur* quae Timolao, Proxeno, Theagene ducibus acciderunt, II, 167 (Din. I. 73 *sq.*); post Leucetricam pugnam Lacedaemonem incursant, Isocr. 73, 29. Lacedaemoniis post pugnam ad Mantineam pacem petentibus conditionem dicunt, ut Messenam instaurent et liberam esse patiantur, *ibid.* 33 *sqq.*; 78, 47; 81, 53; helotas in Messenia collocare volunt, Isocr. 86, 10. 20; 77, 21. *Summatim* quae post Leucetricam pugnam gesserint, *refertur*: Thessalos aggressi, Megarensibus minitati sunt, Atheniensibus agri partem eriperunt, Byzantium triremes ablegaverunt, *etc.*, Isocr. 59, 4 *sqq.*; devictis ad Leuctra Lacedaemoniis Euboeam trajecerunt, ibi vero ab Atheniensibus superati sunt, II, 532 (Schol. in Dem. 11, 10); *cf.* Isocr. 59, 9; II, 112 (Æschin. III. 85); post Leucetricam pugnam Thespias et Plataeas urbes evertenterunt, II, 617 (Schol. in Dem. 364, 16); *cf.* Isocr. 103, 34; Isocr. 77, 15; a Thebanis patria pulsati Plataenses Athenas supplicatum veniunt, *argumentum* Plataici Isocratei, 192-200; belli Plataensibus inferendi hunc praetextum habebant, quod jurisdictionem Thebanam accipere noluerint, 193, 1 *sqq.*, vel quod Lacedaemoniis in bello juncti fuerint, *ibid.* 29 *sqq.*; Thespenses et Tanagraeos antea sub jurisdictionem suam subegerant, *ibid.* 14. Thebanorum foedus cum Ptolemaeo, regni Macedonum procuratore, II, 69 (Æschin. II. 29). Thebani et Argivi Egyptum Persarum regi missis auxiliis subegerunt, Isocr. 172, 12. Thebani propter res de Oropo gestas contententes cum Atheniensibus decreto facto foederibus exclusi sunt, Isocr. 196, 45 *sqq.*; Calliam Chalcidensem infestant, II, 113 (Æschin. III. 90. 91). Thebani et Phocenses de Parapotamia regione inter se bellum gerebant, II, 610 (Schol. in Dem. 347, 12); Thebanorum expeditio in Phocidem ipsis pernicii fuit, Isocr. 59, 10 *sqq.* Thebanorum legati apud Philippum (*cf.* II, 81. Æschin. II. 104). Lacedaemonios adversarios habeat, II, 87 (Æ-

- schin. II. 136); Philippo primum in Phocidem ingruente omnes suas copias educunt, *ibid.* § 137; cum Thessalis contra Phocenses se conjungunt, II, 87 sq. (*ibid.* 140) inimicitias Philippi erga Thebanos restant, II, 88 (*ibid.* 141). Quae de Theobis ad Philippum disseruerint Atheniensium legali, *vid.* II, 81 (*Æschin.* II. 104 sqq.); II, 83 (*ibid.* 116. 117); II, 84 (*ibid.* 119). Societatis cum Atheniensibus Demosthene auctore factae conditiones *exponuntur*, II, 122 sq. (*Æschin.* III. 142 sqq.); *cf.* II, 514 (Schol. ad *Æschin.* III. 16); II, 653 (Schol. ad Dem. 490, 7); II, 140 (*Æschin.* III. 239); Demosthenis eloquentia retinenter, quominus privatim cum Philippo paciscantur, II, 123 sq. (*Æschin.* III. 148 sqq.). Thebanos e patria diruta profugos exceperunt Athenienses, II, 125 (*ibid.* 156 sq.). Thebanorum legati Arcadum expeditionem in Isthmo conveniunt et eorum auxilium implorant, II, 158 (Din. I. 18 sqq.); ob pecuniarum inopiam, quum quinque talenta duntaxat opus fuit, externi milites arcem Thebanis non tradiderunt, II, 140 (*Æschin.* III. 240).
- Heredis or. de republica *est hortantis* Thebanos, ut se Peloponnesis contra Archelaum Macedonum regem adjungant, II, 189 sqq. Thebani Plataensibus infestissimi, I, 200 (Lys. XXIII. 15); Boeotii iniqui, Isocr. 117, 11 sqq.; quid peccaverint, *dicitur*, Isocr. 109, 21 sqq. Thebanis ignorantiam exprobrant, Isocr. 234, 7. Herculem praeter ceteros deos venerant, Isocr. 56, 11. Thebana civitas tam diu fuit quamdieu et philosophi praefuerunt, II, 317 (Alcidam. frg. 5).
- Thebanum bellum, I, 300 (Is. IX. 14).
- Thelus, *vid.* Phyllis.
- Themacus, demus Atticus, I, 51 (And. I. 17); I, 52 (*ibid.* 22).
- Themistius Aphidnaeus, morte mulctatus quod initis Eleusiniis Rhodiam citharistram violasset, II, 158 (Din. I. 23).
- Themison Eretriensis, et Theodorus, Oropum oppidum occupant, II, 595 (Schol. ad Dem. 259, 10); *cf.* II, 92 (*Æschin.* II. 164); II, 112 (*Æschin.* III. 85).
- Themistocles, II, 145 (*Æschin.* Epist. III. 2); Isocr. 111; 31; eloquentissimus, Isocr. 232, 7 sqq.; visus est in causa fuisse ut navale praedium ad Salaminem rite conficeretur et ceterorum omnium illius temporis auctor, Isocr. 156, 18 sqq.; II, 130 (*Æschin.* III. 181); II, 637 (Schol. Dem. 438, 16); invidis Lacedaemonis maenia exstruxit, I, 145 (Lys. XII. 63); II, 161 (Din. I. 37); Isocr. 241, 48 sqq.; legislator delectus est, I, 222 (Lys. XXX. 28); ingentibus praemiis affectus a Persis, Isocr. 46, 9. Themistocles sepulchrum Magnesia in foro exstans directam ejusque reliquias disiectas esse ab Atheniensibus, Andocides mentitus est, II, 248. And. frg. 4.
- Themistocles, archon Atheniensis, II, 108 (*Æschin.* III. 62); II, 497 (Schol. ad *Æschin.* I. 109).
- Theoclea meretrix, II, 281 (Lys. frg. 152).
- Theocides, Lysiae or. adv. Philonem de Theocl. caede, *fragm. exstat*, II, 296.
- Theocrinus; Dinarchi or. c. Theocr. *cit.*, II, 460; Theocr. hic, quis fuerit, *refertur*, frg. 62.
- Theocritus *quidam* Atheniensis, qui Elaphosticti filius dicebatur, ad senatum qui proxime ante trigintaviros existerat, denunciationem facit de quibusdam democraticis studentibus, I, 152 (Lys. XIII. 19 sqq.).
- Theodectes, Isocratis discipulus, quem ademit illi Aristoteles, II, 485 (Isocr. orr. hypothes. XIII.); II, 481 (Vita Isocr.).
- Theodorus, Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Theodorus librarum fabricator, Isocratis rhetoris pater, II, 481 (Vita Isocr.); *cf.* II, 523 (Vita Demosth.).
- Theodorus, et Themison, Euboeenses, Oropum Bcoetiae oppidum occupant, II, 595 (Schol. in Dem. 259, 10).
- Theodorus, quem adoptavit Archepbon; Dinarchi or. pro Theodoro *memoratur*, II, 452 (LXXII).
- Theodorus; Dinarchi or. c. Theod. de rationibus reddendis *memoratur*, II, 450 (XXV).
- Theodorus. Dinarchi or. inscripta κατά Θεοδώρου ψευδομαρτυριῶν *memoratur*, II, 452 (LXVIII).
- Theodorus *quidam cit.*, I, 212 (Lys. c. Epicr. in titulo).
- Theodotus; Dinarchi or. c. Theod. *cit.*, II, 468.
- Theodotus, adolescentulus Plataensis, a Simone adamatus et ab eo, qui Lysiae adversus Simonem pronuntiat defensionem, I, 108 sqq. § 5.
- Theognis *cit.*, II, 317 (Alcidam. frg. 6). Theognidis poesis, *qualis*, Isocr. 14, 9.
- Theognis, unus e trigentaviris, I, 139 (Lys. XII. 613); I, 140 (*ibid.* 15).
- Θεοῖνα vocabantur Bacchanalia, quae in singulis pagis celebrabantur, II, 362 (Lyc. or. frg. 56).
- Theomnestus Atheniensis; Lysiae oratio in Theomnestum prima, I, 133 sqq.; altera, 137 sq. (His orationibus κατηγορίας accusator, exordio facto ab eo, quod Theomnestus quum arma abieciisset, tamen, contra quam liceret, ad populum verba facere ausus esset et in iudicium vocatus eum, qui nunc accusat, parricidii insimulasset).
- Theomnestus *quidam*, II, 415 (Hyper. frg. 155); *de pacto, quod hoc loco dicitur intercedere inter Aristonem et Theomnestum, vide quod statuit Schneidew.* p. 418.
- Theologus, *vid.* Gregorius Nazianzenus.
- Theon Atheniensis, I, 134 (Lys. X. 12).
- Theophilus, Lycophronis hipparchi amicus, II, 418 (Hyper. frg. 155, 14).
- Theophilus *quidam* Atheniensis, I, 109 (Lys. III. 12).
- Theophon *quidam*, phylarchus Atheniensis, I, 316 (Is. XI. 41).
- Theophrastus *quidam*, Atheniensis, I, 301 (Is. IX. 23); I, 302 (*ibid.* 27).
- Theophrastus, archon Atheniensis, II, 117 (*Æschin.* III. 115).
- Theophrastus philosophus, impietatis reus actus est ab Hagnonide, II, 474 (Hagnonid. frg. 1).
- Cit.*, ἐν τῷ κατὰ νόμων, II, 695 (Schol. in Dem. 593, 24).
- Theopompus, qui historia scripsit, discipulus Isocratis, II, 481 (Vita Isocr.); de Theopompo et de Ephoro Isocratis apophthegma *refertur*, II, 482 (*ibid.*); Philippica ejus historia *memoratur, ibid.*
- Cit.*, II, 541 (Schol. in Dem. 19, 27); II, 544 (Schol. in Dem. 23, 2); II, 564 (Schol. in Dem. 100, 29).
- Theopompus *quidam*, Atheniensis, I, 309 sqq. (Is. XI. *vid.* argum.).
- Theopompus, Atheniensis, I, 266 (Is. V. 5); I, 267 (*ibid.* 10).
- Theopompus, archon Atheniensis, I, 191 (Lys. XXI. 1).
- Theopompus; Lysiae or. contra Theopompum de verberibus *cit.*, II, 273. frg. 109; *ejusdem* or. de Theopompi hereditate *cit.*, *ibid.* frg. 110.
- Theopithes; Lysiae adv. Theopithem de tutela epilagus *cit.*, II, 273. frg. 108.
- Θεοπέριον, II, 101 (*Æschin.* III. 24); ante Hegemonis legem ii, quibus τοῦ θεοπέριου curatio erat, et custodis (ἀντιγραφέως) officio fungebantur et quaestorum (ἀποδεκτῶν) munere, et navale et armarium aedificabant, et refectionem curabant viarum, denique totius fere civitatis ad-

- ministrationem obibant, *ibid.* § 25. *Θεωπιὰ* ex hoc dicta sunt, quod Eubulus instantibus Dionysiis pecuniam ad sacrificia distribuisset; *varia adduntur*, II, 447 (Philin. 1); singuli Athenienses binos obolos in diem accipiebant, unum quo se nutrent, alterum quem theatri architecto solverent, II, 527 (Schol. in Dem. Olynth. I, 1). *Θεωπιὰ* primus Pericles instituit, Eubulus autem legem fecit, quæ jubebat capite plecti quicumque rā *θεωπιὰ* conaretur *σπαρωπιὰ* reddere, II, 528 (*ibid.*). Peregre profectus theoricum accipere non licebat, II, 389 (Hyper. frg. 51); *cf.* II, 404 (Hyper. frg. 110. C).
- Theoria, vaticina *quædam*, II, 738 (Schol. in Dem. 793, 26).
- Theodotidas; Lysia or. contra Theodotidam *cit.*, II, 273. frg. 111.
- Theotimus *quidam*, Oreum occupavit, Alcibiadis minoris adolescentia flagitiose abusus, tandem eum in vincula conjecit, I, 166 (Lys. XIV. 26).
- Theotimus, dux Atheniensis, *aliunde non notus*, Sestum urbem cum perdidisset, capitis damnatus est, II, 375 (Hyper. I. 1. 2).
- Theramenes rhetor, Gorgiæ discipulus, Isocratis præceptor, cur cognomen habuerit Cothurnus, et quam ob causam interfectus sit a trigintaviris, *narratur*, II, 481 (Vita Isocr.); quadringentorum virorum oligarchiæ præcipuus auctor fuit; cuius pater, unus ex principibus senatus, effecerat, ut ipsius filius dux exercitus eligeretur; Theramenes fidem se præstitit populo, ubi vero animadvertit Pisandrum, Callæschrum atque alios se auctoritate antea, Aristocrati se socium adunxit; ut studium suum in populum expromeret, Antiphontem et Archeptolemum amicissimos sibi in iudicio vocatos interfecit; post cladem ad Hellespontum acceptam (anno superiori electus jam dux exercitus in scrutinio reprobatur, I, 151. Lys. XIII. 10) promittit se patriam servaturum et pacem se facturum neque datis obsidibus neque muris dirutis neque navibus traditis (*cf.* I, 151. Lys. XIII. 9 sq.); Lacedæmonem legatus summa cum potestate missus, ibi diutius desidebat, ut Athenienses ad extrema perduceret (*cf.* I, 157. Lys. XIII. 11); (Lacedæmone reversus, quas condiciones apportaverit, *vid.* I, 151 sq. Lys. XIII. 13 sqq.; præfectos militares alioque viros, quos sibi restituros animadvertit, calumniis objecit, et Agorato indice subornato corripendos curavit, I, 152 sqq. Lys. XIII. 17-33); tandem postquam Lysander e Samo ad Athenarum portus appulit, concione convocata Theramenes auctor fit, ut trigintaviris respública committeretur (*cf.* I, 154. Lys. XIII. 34); a *Critia accusatus* in senatu quid ad se purgandum dixerit, *refertur*, I, 145 sqq. (Lys. XII. 62-79) *et* I, 151 sqq. (Lys. XIII. 5-36).
- Therapnæ, vicus Laconicæ est (*cf.* Schol. ad h. l., II, 488); Therapnis Menelao et Helenæ, non ut heroibus, sed utrique ut divis, patrio ritu sacra faciunt, Isocr. 140, 45.
- Therippides, Demosthenis tutorum unus, II, 523 (Vita Demosth.); II, 525 (Vita Demosth. II).
- Therma, Macedoniæ urbs, II, 68 (Æschin. II. 27).
- Thermodon fluvius, I, 98 (Lys. II. 4).
- Thermopylæ, cur ita dictæ, II, 557 (Schol. in Dem. 44, 24). Clades in Thermopylis accepta Lacedæmoniorum pulcherrima laus, Isocr. 72, 22 sqq. Epigramma in Lacedæmonio qui ad Thermopylas occubuerunt, II, 21 (Lyc. I. 109). Prælium ad Thermopylas *memoratur*, Isocr. 36, 40; 87, 50 sqq.; 176, 19; I, 102 (Lys. II. 30 sq).
- Thersander *quidam*, predicator, II, 39 (Æschin. I. 52); II, 435 (Aristog. frg. 3).
- Thesaurus, Athenis, picturis ornatus a Polygnoto *fertur*, II, 361 (Lyc. frg. 45).
- Theseum, *vid.* sq.
- Theseus, Ægei verbo, re ipsa Neptuni filius, Helenam adhuc puellam vi raptam Aphidnam perducit (*cf.* II, 315. Polycr. frg. 13); post Pirithum, qui ejus rapiendæ socius fuit, gratiam referens cum eo Proserpinam ambiente ad inferos descendit, Isocr. 134, 34 sqq. Thesei certamina Herculis *comparantur*, 135, 19 sqq. (*cf.* 71, 51 sqq.). Taurum a Neptuno immissum Atticamque vastantem domuit, *ibid.* 32 sqq.; inita cum Lapithis societate et expeditione contra Centauros bimembres suscepta eos statim prælio vicit neque multo post genus omne prorsus delevit, *ibid.* 41 sqq. *Complura narrantur* de Minotauro ab eo superato, *ibid.* 47 sqq. Scironis et Cercyonis immanitas *memoratur*, 136, 11; scientia militaris ei *adscribitur*, *ibid.* 23 sqq.; Herculis liberos prælio victis Peloponnesis conservavit; Adrasto filios qui sub Cadmea ceciderant, Thebanis invitis sepeliendos tradidit, *ibid.* 26 sqq. (*cf.* 173, 45); prudentia ejus in urbe administranda *laudatur*, *ibid.* 38 sqq.; civitatem quæ prius sparsim et vicatim habitabat, in unum locum congregavit, *ibid.* 50. — Urbem multitudini regendam permisit, Isocr. 167, 10 sqq.; quid maximum operibus ejus decus impresserit *refertur*, Isocr. 2, 1; 167, 10 sqq. — Thesei amore capta Hippolyta eum secuta eique nupta est, Isocr. 177, 13. Menesthei contra Theseum de Pallantidis oratio *memoratur*, II, 238 (Antiph. frg. 121). Thesei filii Demophon et Acamas, II, 502 (Schol. ad Æschin. II. 31); II, 717 (Schol. in Dem. 705, 19).
- Thesei fanum Athenis, in quo Thesmothetæ magistratus *quosdam* sortito distribuunt, II, 99 (Æschin. III. 13. *cf.* Schol. p. 511); erat autem hoc alterum Theseum a Cimone conditum, quam ossa ejus Scyro reduxisset. Theseus fuerat ob Hippolyti mortem accusatus a Lyco. Servi hoc in templum confingentes impunes erant, *ibid.*; *cf.* I, 55 (And. I. 45); II, 489 (Vita Æschin. I).
- Thesmophoria; a mulieribus celebrantur, I, 94 (Lys. I. 20); festum apud Athenienses maxime luctuosum, quo mulieres jejulant, II, 524 (Vita Demosth.). Thesmophoris epulis matronas in pago excipiunt pro matre familias, I, 260 (Is. III. 80). Demotarum uxores duas mulieres eligunt quæ principes sint in pompa et sacra faciant, I, 293 (Is VIII. 19 sq.).
- Thesmothetæ, I, 288 (Is. VII. 34); I, 61 (And. I. 79); I, 169 (Lys. XV. 2); II, 23 (Lyc. 121); II, 32 (Æschin. I. 16); II, 267 (Lys. frg. 67); II, 701 (Schol. in Dem. 601, 26. 27). Thesmothetæ, quo munere fungantur, II, 667 (Schol. in Dem. 525, 28); quibus rebus singuli præsent, *exponitur*, II, 492 (Schol. ad Æschin. I. 16); magistratus *quosdam* in Thesei fano sortito distribuunt, II, 99 (Æschin. III. 13. *cf.* Schol. p. 511). Thesmothetarum tabulæ insidiatore respublicæ et sycophantas continent, *h. e. eos qui magistratus ambiunt*, Isocr. 232, 39. Thesmothetæ iudicis præstant, II, 720 (Schol. in Dem. 718, 4). Thesmothetarum dicasterium, I, 53 (And. I. 28); *vel* Helicæ, I, 42 (Ant. VI. 21). Apud Thesmothetas dicæ proponendæ sunt, Isocr. 276, 37; *cf.* Isocr. 242, 46. Thesmothetis imperatum est, ut leges quotannis in populo corrigant, quod quomodo fiat, *exponitur*, II, 104 (Æschin. III. 38. 39. 40). Thesmothetæ instruebant volatularum legum actiones, II, 717 (Schol. in Dem. 706, 12); II, 376 (Hyper. I. 6). Ad Thesmothetas pertinent actiones de contumelia illata et de adulterio, II, 417 (Hyper. frg. 155. 9). Thesmothetarum *ὄργανοι* *μαρτύροι*, I, 45 (Ant. VI. 35); *cf.* I, 47 (*ibid.* 49). Thesmothetæ munere anno functi in Arcu-

- pagitarum numerum adscribuntur, II, 651 (Schol. in Dem. 484, 14).
- Theopis, Bœotis urbs, a Thebanis subversa, II, 559 (Schol. in Dem. 59, 12); *cfr.* II, 617 (*ibid.* 364, 16); II, 506 (Schol. ad *Æschin.* II. 104); Isocr. 103, 35; 193, 14, 46.
- Θεσπιός, de demo Attico intelligitur a quibusdam, II, 689 (Schol. in Dem. 571, 16).
- Thesproti, I, 91 (And. IV. 41).
- Thessali, II, 127 (*Æschin.* III. 167); ob equitandi studium celebres, Isocr. 240, 36; Græcorum opulentissimi, Isocr. 221, 48; Amphictyonum fœderis participes, II, 83 (*Æschin.* II. 116). Arces illorum semper alii quidam tenent, quoniam ultra tria millia equitum habeant et parmatos innumeros, Isocr. 117, 23 *sqq.*; bella semper intestina gerunt, *ibid.* 34. Thessaliam in servitute redigere conantur Thebani, Isocr. 59, 6. Thessali Philippum accersunt contra Aleuadae, quibus eiectionis Pagasas ei tradunt, sed ut Magnesias castellum imponat, non permittunt ei, II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17); pridem regnum Macedonicum affectarant, nunc maxime conciliati sunt Philippo regi, Isocr. 54, 29; *cfr.* 61, 51; 286, 14 *sqq.*; Nicæam eis tradidit Philippus, II, 122 (*Æschin.* III. 140); Thessaliam et Magnesiam invasit Aristodemus, II, 112 (*Æschin.* III. 83); *cfr.* I, 300 (Is. IX. 14). Thessali cum Philippo contra Phocenses militant, II, 87 (*Æschin.* II. 136, 138); cum Thebanis se conjungunt, inimicitias erga Philippum restant, II, 88 (*ibid.* 140, 141). Phocenses eorum obsides fustibus ad mortem ceciderant, *ibid.* § 140. Thessali, postquam Alexander Philippum in regno successit, Atheniensibus bellum indicunt, II, 126 (*Æschin.* III. 161).
- Thessalus, Cimonis filius, II, 287 (Lys. *frg.* 193).
- Thetidis Nereidos, cum Peleo nuberet, hymenæum dei cecinerunt, Isocr. 123, 10 *sqq.*
- Thettalictæ, *vid.* Penestæ.
- Theodosia, Bospori urbs, unde nomen duxerit, II, 645 (Schol. in Dem. 467, 9).
- Thiasi, *quid*, II, 631 (Schol. in Dem. 403, 19); *cfr.* II, 489 (Vita *Æschin.* I. II.). Thiasotarum collegium, I, 303, (Is. IX. 30).
- Thibro, Lacedæmonius dux, totam Lydiam populatur, Isocr. 44, 34.
- Tholus Athenis; prytanes ibi pernocant, I, 55 (And. I. 45). *Conf.* Athenæ.
- Thoricus, demus est Acamantis tribus, II, 341 (Is. *frg.* 110).
- Thracæ, imperiosissima gens, Isocr. 33, 24; cum Eumolpo Neptuni filio in Atticam irrumpentes clade accepta pelluntur, et cum superiori tempore in vicinia habitarent, tum longissime recedunt, *ibid.* 31 *sqq.*; *cfr.* II, 17 (Lyc. I. 98); II, 200 (Alcidam. Ul. 5); Isocr. 79, 24; 99, 28; 177, 7; Orchomenum Minyeam oppugnant, II, 595 (Schol. in Dem. 262, 17); Orpheum sepulcro condidere, II, 200 (Alcidam. Ul. 5). Thracæ negotiatores venalicii, I, 27 (Ant. V. 20). Thracæ et Libyæ, quid appellent οἰκοί, II, 564 (Schol. in Dem. 100, 29).
- Thraciæ universæ Philippus rex, quos voluit, dominos fecit, Isocr. 54, 40. Thraciæ urbes Atheniensibus omnes amissæ, Isocr. 90, 31.
- Thracum stoa, *vid.* Hermarum stoa.
- Thrasippus Atheniensis, pater Hagnonis et Hagnothæ, I, 264 (Is. IV. 27).
- Thraso Erchiensis, II, 161 (Din. I. 38); hospes publicus Thebanorum, II, 122 (*Æschin.* III. 138).
- Thrasylbulus Stiriensis, II, 130 (*Æschin.* III. 181); II, 494 (Schol. ad *Æschin.* I. 39); Thebis exules colligit, II, 159 (Din. I. 25); Phylem occupat, I, 144 (Lys. XII. 52); populum e Phyle reducit, II, 94 (*Æschin.* II. 176). Thrasylbulus et Anytus Athenienses, in urbe potentissimi, Isocr. 263, 18. Thrasylbulus (ὁ σερμὸς Στρασύβουλος) in Corinthiaco bello ignaviam omnibus exprobrat, I, 173 (Lys. XVI. 15). Archini orationis contra Thrasylbulum de rogatione legibus contraria *refertur argumentum*, II, 249; causa cecidit, II, 133 (*Æschin.* III. 195). Dux expeditionis in Hellespontum missus una cum Ergocle, injuriose ibi egisse *videtur*, I, 214 (Lys. XXVIII. 4 *sqq.*); I, 217 (Lys. XXIX. 7); Thrasylbulus consilium dat Ergocles, ut Byzantium occupet et Scuthi filiam uxorem ducat, *ibid.* § 5; recte fecisse *dicitur* talem vitæ exitum sortitus, I, 215 (*ibid.* 8). — Thrasylbuli Stiriensis laudationem scripsit Polycrates, II, 312 (Polycr. *frg.* 5). — Lysias orationis contra Thras. *Fragmenta exstant*, II, 273 *sqq. vid. argum.*
- Thrasylbulus Thrasylbulus et Apollodorus Megarensis, Phrynichum, qui Quadringentos constitnerat, interficiunt et a populo civitate donati sunt, I, 159 (Lys. XIII. 70-74); plebsicium de his factum *memoratur*, II, 21 (Lyc. I. 112 *sqq.*).
- Thrasylbulus Colytiensis, vir apud Thebanos fide et auctoritate valens, II, 122 (*Æschin.* III. 138); *idem videtur fuisse* qui Leodamantem accusavit, II, 307 (Leodam.); I, 210 (Lys. XXVI. 13); I, 211 (*ibid.* 21).
- Thrasylbulus (*quis?*); Theodori Byzantii or. adversus Thrasylbulum *memoratur*, II, 247.
- Thrasylbulus, *Æschin.* filius Lusienensis, I, 286 (Is. VII. 18); in domum Hippolochidæ emancipatus, *ibid.* 23.
- Thrasycles Leccius, II, 117 (*Æschin.* III. 115).
- Thrasyllus, dux Atheniensis, I, 227 (Lys. XXXII. *argum.*); I, 228 (*ibid.* 47); I, 192 (Lys. XXI. 8). Thrasylli monumentum, II, 47 (*Æschin.* I. 101. *cfr.* Schol. ad h. l., II, 497).
- Thrasyllus et alii tribules delecti a tribu ad defendendam Andocidis causam, I, 73 (And. I. 150).
- Thrasyllus, Eupolidis et Mnesonis frater, Atheniensis, I, 283 *sqq.* (Is. VII. *cfr. argum.*); in Siciliensi expeditione mortuus, I, 284, § 5.
- Thrasyllus, Apollodori filius adoptivus, I, 283 (Is. VII. *vid. argum.*); *cfr.* I, 284, § 9; I, 288, § 34 *sqq.*
- Thrasyllus *quidam*, divinationis artem in pluribus civitatibus exercebat, in Siphno mortuus est, Isocr. 269, 32 *sqq.*
- Thrasyllochus Siphnius, Thrasylli vatis filius, de cujus testamento agitur in *Æginetico* Isocratis, 269 *sqq.*; ex ejus vita *quædam narratur*, 271, 24-273, 12.
- Thrasymachus *quidam*, I, 130 (Lys. VIII. 14 *sqq.*).
- Thrasymachus, Atheniensis, pater Nicostrati, I, 261 (Is. IV. 2 *sqq.*); I, 264 (*ibid.* 25).
- Thrasymachus *Chalcedonius*. Tisias et Corax Syracusani et Gorgias et Thrasymachus primi rhetoricas τέχναις conscripserunt, II, 488 (Schol. ad Isocr. c. Sophist. § 19); quandam hospitis laudationem scripsit, II, 146 (*Æschin.* Epist. IV. 6).
- Θρία. Thria, demus Atticus, I, 316 (Is. XI. 42).
- Thriasia porta Athenis, II, 336 (Is. *frg.* 76).
- Thronium, Phocensium urbs ad Pylas, II, 86 (*Æschin.* II. 132).
- Thucydides genus orationis, *quale*, II, 695 (Schol. in Dem. 593, 23); *cfr.* II, 576 (Schol. in Dem. XIV. *prolegg.*). Thucydides breviter tractatur, II, 532 (Schol. in Dem. 11, 10); res pro personis introducere solet, II, 534 (Schol. in Dem. 13, 17). Thucydides narratio exilior, II, 714 (Schol. in Dem. 700, 1); quibus proœmiis utatur, II, 606 (Schol. in Dem. 341, 13); *cfr.* II, 527 (Schol. ad Dem. Ol. I, 1). De Thucydides orationibus

- quas imitatus sit Demosthenes, *vide* Ulpiani prolegg., II, 518 *sqq.*; *cf.* II, 569 (Schol. in Dem.).
- Thucydides *cit.*, II, 495 (Schol. ad *Æschin.* I. 64); II, 493 (Schol. ad *Æschin.* I. 29); II, 500 (Schol. ad *Æschin.* I. 191); II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 30); II, 515 (Schol. ad *Æschin.* III. 166); II, 536 (Schol. in Dem. 15, 17); II, 542 (Schol. in Dem. 22, 2); II, 552 (Schol. in Dem. 35, 5); II, 560 (Schol. in Dem. 60, 1); II, 564 (Schol. in Dem. 102, 21); II, 580 (Schol. in Dem. 194, 12); II, 580 (*ibid.* 193, 1); II, 589 (Schol. in Dem. 344, 23); II, 644 (Schol. in Dem. 465, 27); II, 645 (Schol. in Dem. 466, 6); II, 730 (Schol. in Dem. 746, 29); II, 737 (Schol. in Dem. 1318, 29).
- Thucydides et Eucles, Atheniensium duces, infortunio usi sunt in Chersoneso, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Thudippus, Cleonis pater, Atheniensis, I, 301 (Is. IX. 17, 19).
- Thura in sacris, I, 3 (Ant. I. 18).
- Thurii colonia, I, 86 (Ant. IV. 12).
- Thutimus; Isæi or. contra Thutimum *memoratur*, II, 335. frg. 68.
- Θυμάρχια, I, 89 (And. IV. 29).
- Thyræa (? Θυρία): λόγος ἐπιτάριος τοῖς ἐν Θυραῖσι Isocrateus suppositicius *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12).
- Thyræa, Argolidis oppidum et regio; Argivi universi a trecentis Lacedæmonis superati ad Th., Isocr. 87, 49.
- Thyrongidæ, demus Atticus, Ptolemæidis (vel *Æantidis*), tribus, II, 339 (Is. frg. 100).
- Thystrus, qui appellatur, locus ad Delphos, II, 119 (*Æschin.* III. 122).
- Tibicinae, Isocr. 95, 38; I, 114 (Lys. IV. 7). Tibicinorum ludii, Isocr. 239, 10. Tibicinas mercede locantur lege definita, II, 375 (Hyper. I. 3).
- Timæus Cyzicenus, rempublicam evertere per Aridæum conatus est, II, 471 (Democh. frg. 1).
- Timæus Cholargensis, Glauconis pater, II, 41 (*Æschin.* I. 66).
- Timæus *cit.*: ἐν τῇ ἑστῆ, II, 501 (Schol. ad *Æschin.* II. 10).
- Timagoras et Leon, legati Athenienses ad Artaxerxem regem missi corrumpi se passi sunt, II, 625 (Schol. in Dem. 383, 16); *cf.* II, 634 (*ibid.* 419, 21).
- Timandra; Hyperidis or. adv. Timandram *cit.*, II, 424. frg. 202 *sq.*
- Timanthes Atheniensis, de Hermis mutilatis accusatus, I, 54 (And. I. 35).
- Timarchi, qui *dicantur*, II, 29 (*Æschin.* I. argum.).
- Timarchus, Arizeli filius, Sphællius; *Æschinis* or. contra Tim.; *vid.* argumentum, II, 29 *sqq.*; supra centum decreta scripserat, *etc.*, *ibid.*; nuper aliquando abjecta veste nudus concionatus est, II, 34. § 26; vita ejus *enarratur*, II, 36. § 40 *sqq.*; decretum fecerat de domiciliis in Pynce, populus in nomine ejus plausum movet, II, 44. § 81 *sqq.* cum Schol. p. 496; de concionibus iudicibusque ordinandis quædam decreta fecit, *ibid.* § 86; omnes magistratus gessit pretio redemptos, II, 48. § 106 *sq.*; Andri imperans petulanter se gessit, *ibid.* § 107; senator factus una cum Hegesandro mille drachmas furatus est, *ibid.* § 109 *sqq.*; Eretriam ad inquirendum de peregrinis missus peculatus est convictus et triginta minis mulctatus, II, 49. § 113; Philotadem Cydathenæensem libertum suum esse asserens pejeravit, *ibid.* § 114 *sqq.*; Timarchum defendit Demosthenes, II, 50. § 119. — Timarchus *memoratur*, II, 372; II, 148 (*Æschin.* Epist. VII. 3). — Aristogitonis or. contra Tim. *cit.*, II, 435. — Dinarchi or. contra Tim. *cit.*, II, 469. frg. 127.
- Timarchus, Hipparchi proditoris pater, II, 22 (Lyc. 117).
- Timarchus, Tisæi Rhamnusii filius, Iphicratis ex fratre nepos, adolescens formosus, II, 57 (*Æschin.* I. 157).
- Timomachus Acharnensis, Atheniensium dux, II, 40 (*Æschin.* I. 56); morte damnatus et interfectus est ab Atheniensibus, II, 495 (Schol. ad l. c.); accusatus erat, quod Chersonesum Cotyi prodidisset, *ibid.*
- Timesitheus cursor, adolescens Atheniensis formosus, II, 56 (*Æschin.* I. 156).
- Τιμύρας, qui *sint*, II, 268 (Lys. frg. 79).
- Timochares Acharnensis, II, 5 (Lyc. I. 23).
- Timocrates, archon eponymus Athenis, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31).
- Timocrates Atheniensis, II, 694 (Schol. in Dem. 582, 14).
- Timocrates; Dinarchi or. spuria contra Tim. *memoratur*, II, 451 (XXXI); *frgmm. exstant*, II, 456.
- Timocrates; Antiphontis or. que inscribitur Tutelaris Timocrati *memoratur*, II, 225. frg. 16.
- Timocreon apud Persarum regem, II, 245 (Thrasym. frg. 3).
- Timodemus *quidam* Atheniensis, sub triginta tyrannis a Nicia quodam, triginta minas extorsit carcerem militans, Isocr. 279, 47.
- Timocles *quidam*, Dinarchi oratoris adversarius, II, 163 (Din. I. 52).
- Timolaus, dux Thebanorum, a Philippo corruptus, II, 167 (Din. I. 74).
- Timomachus Acharnensis, strategus in Hellespontum navigavit, II, 39 *sq.* (*Æschin.* I. 55, 56); II, 46 (*ibid.* 95); delationis actione reus capitis damnatus est, II, 375 (Hyper. I. 1. 2.).
- Timon; Lysias or. adv. Timonem *cit.*, II, 293. frg. 223.
- Timonides; Lysias or. adv. *cit.*, II, 293. frg. 224.
- Timonides; Isæi or. adv. Timonidem de fundo *cit.*, II, 312. frg. 119.
- Timotheus, Cononis filius, dux Atheniensis, I, 277 (Is. VI. 27); II, 452 (Din. LXXX.); Isocr. 296, 5; I, 182 (Lys. XIX. 34. *ibid.* 38); pater ei legavit talenta septemdecim, I, 183 (*ibid.* 40); quiaque et septuaginta urbis potitus est, II, 75 (*Æschin.* II. 70). — Isocratis amicus, *hoc tempore* defunctus, Isocr. 214, 41 *sqq.*; multa et magna negotia eaque diu obibat, *ibid.* 14. 28. 52 *sqq.* Res ab eo gestæ *enarrantur*: cum tredecim tantum talentis et quinqueaginta tremeibus missus Peloponnesum circumnavigavit, Corcyram urbem octoginta tremeibus instructam cepit, Lacedæmonios navali proelio victos ad pacem ineundam impulit, exinde in Samium profectus hanc urbem decem mensibus expugnavit octo millibus ferentiorum et triginta tremeibus instructis, quibus omnibus ex hostico stipendium solvit; inde navibus profectus Sestum et Crithoten cepit, postremo Potidæam opibus quas ipse comparavit, et præterea omnes Chalcidenses subegit; omnino viginti quatuor urbes in fidem recepit, Isocr. 215, 4-53. Virtutes ejus atque instituta militaria et civilia *celebrantur*, 215, 54-218, 2; neque corporis viribus insignis neque in vagis exercitiis versatus erat, sed civis inter cives ætatem agebat, 216, 9; quid in causa fuerit, cur proditionis crimine in iudicium vocatus et rursus rationes reddere jussus, cum res gestas Iphicrates, pecuniarum rationem Menestheus in se recepisset, absolutis his ipse ingenti pecunia mulctatus sit, 218, 3-219, 32. Timotheus Peloponnesum circumnavigavit, ad Corcyram (*cf.* II, 167. Din. I. 73); proelio navali Lacedæmonios vicit, Samum cepit et Methonam et Pyduam et Potidæam et alias urbes viginti centum talentis mulctatus est, quod eum Aristophon dixit a Chilis et Rhodiis pecuniam accepisse, II, 181 (Din. III. 17); *eadem fere referuntur*, II, 157 (Din. I. 14. 16.

- 17). Qui sint honores ei habitus propter navigationem illam ad Coreyram liberandam, *memoratur*, II, 141 (*Æschin.* III. 243). Timothei legatus Alcimachus se ipsum tradit Thracibus, mox Timotheus ipse expeditione facta superatur, II, 502 (Schol. ad *Æschin.* II. 31). Timothei imperium, *quid effecerit*, Isocr. 90, 47. Timotheus dormiens, adstante fortuna, pictus est, II, 543 (Dem. 22, 5); II, 552 (Schol. in Dem. 36, 10). — *Lysiae or.* contra Tim. *cit.*, II, 292. frg. 222; *de argumento vid. ibid.* — Isocratea or. suppositicia pro Timotheo de tutela *memoratur*, II, 321 (Isocr. frg. 12).
- Timotheus, Heracleotarum tyrannus, Clearchi filius; Isocratis ad eum data epistola, Isocr. 292 *sqq.*
- Tiribazus in Cypro contra Euagoram bellum gerit, Isocr. 43, 6. *cfr.* 44, 1 *sqq.*
- Tisamenus, Mechanionis filius, scribe Atheniensis, una cum Nicomacho electus est, ut Solonis leges describeret, I, 222 (Lys. XXX. 28). Tisamenis decretum *refertur*, I, 61 (And. I. 83 *sqq.*).
- Tisander, Epilyci pater et Andocidis matris, I, 82 (And. III. 29); *cfr.* I, 68 (And. I. 117).
- Tisaphernes, Persarum dux, redeuntibus Græcis, qui cum Cyro ascenderant, immititur, Isocr. 45, 9. Tisapherni persuadet Alcibiades, ne pecunias suppeditet Lacedæmoniis, Isocr. 40.
- Tisarchus, inter nomina *refertur* quæ edita sunt de mysteriis ab Alcibiade profanatis et de Hermis mutilatis indicatione facta, I, 50 (And. I. 15).
- Tisias rhetor, Gorgiæ præceptor, II, 481 (Vita Isocr.). Tisias et Corax Syracusani, et Gorgias et Thrasymachus primi rhetoricas *τέχναι*; scripserunt, II, 488 (Schol. ad Isocr. Sophist. § 19).
- Tisias Rhamnusius, Iphicratis frater, Timarchi formosus pater, II, 57 (*Æschin.* I. 157).
- Tisias, quo accusante Alcibiades ille in oratione de Bigis se defendit, Isocr. 234, 9. 21; Chariclis affinis, sub triginta tyrannus senator fuit, Isocr. 250, 15 *sq.* *cfr.* 251, 12 *sqq.*
- Tisias Agrylensis, quum Euthycratis opes, sexaginta talentis majores, ut quæ publicæ essent, designasset, quintam suffragiorum partem non tulit, II, 380 (Hyper. I. 36). *Lysiae or. c.* Tisidem frgm. *exstant*, II, 293 *sq.*
- Titacides, demus Æantidis tribus, II, 840 (Is. frg. 102).
- Tithraustes, Persarum dux in Ægypto, Isocr. 43, 51.
- Tithraustes, equitum dux Persarum a Charete devictus, II, 558 (Schol. in Dem. 45, 11).
- Tityus apud inferos, II, 725 (Schol. in Dem. 732, 28).
- Tlepolemus; *Lysiae or. adv.* Tlep. *cit.*, II, 294. frg. 227.
- Tlepolemus; Isæi *adv.* Tlep. exceptio *cit.*, II, 342. frg. 120.
- Toimidas, dux Atheniensis, cum mille delectis militibus securo per mediam Peloponnesum pervasit, II, 76 (*Æschin.* II. 75); Peloponnesum circumnavigavit, Boas et Cythera cepit, Lacedæmoniorum navalia incendit, II, 504 (Schol. ad *Æschin.* II. 75).
- Tonstrina, I, 198 (Lys. XXIII. 3); I, 202 (Lys. XXIV. 20); I, 230 (Lys. XXXII. 20).
- Tormenta, *vid.* Supplicia.
- Torona urbs, in vicinia Thraciæ, a Timotheo capta, Isocr. 215, 14; *cfr.* Isocr. 158, 6.
- Tragedia, II, 221 (Gorg. Leont. fragm. 21); *cur vulgo grata sit*, Isocr. 14, 45 *sqq.* Tragediæ partibus suppositiciis abundant, II, 686 (Schol. in Dem. 563, 1. 3). Tragicæ ludii, *vid.* Ludi publici.
- Τράπεζα, ἡ ἀπὸ τῆς τραπέζης, magistratus Atheniensis, Isocr. 287, 42. *Conf.* Jusjurandum.
- Τραπεζοπόρος, *vid.* Minerva Polias.
- Trechis, Thessaliæ urbs, II, 508 (Schol. ad *Æschin.* II. 142).
- Τραπέζης, *quid*, II, 412 (Hyper. frg. 139).
- Triballi, ignobiles, Isocr. 108, 21; a Philippo devicti, II, 526 (Vita Demosth. II.); ab Alexandro debellantur, II, 441 (Demad. frg. 1, 16). Triballos dicunt concordiore esse quam ullos alios homines, sed non finitimos solum, sed eos omnes perdere, ad quos penetrare possint, Isocr. 181, 41 *sqq.*
- Triballi, cognomentum pædicatorum, II, 494 (Schol. ad *Æschin.* I. 52).
- Τριπέδαλος, *vid.* Herma triiceps.
- Trierarchi, *vid.* s. v. Atheniensis respública.
- Trieres, *vid.* Navis.
- Triginta tyranni, I, 79 (And. III. 10); Isocr. 279, 14 *sqq.*; 280, 33 *sqq.*; I, 136, (Lys. X. 27. 31); I, 137. § 9; I, 138. § 12; II, 131 (*Æschin.* III. 187); *de his conferranda est tota Lysiae oratio contra Eratosthenem*, I, 138 *sqq.* Theognis et Piso de iniquitatis referunt apud trigintaviros, dicentes civitatem ab improbis esse purgandam; visum est decem comprehendere, quo in numero erant Lysias ejusque frater Polemarchus, I, 138-141 (*ibid.* 5-26); cicutam bibere, solitum eis edictum, I, 140 (*ibid.* 17); Atticæ propugnacula everterunt, Piræeum non Lacedæmoniorum jussu sustulerunt, sed quo firmior ipsis dominatus esset, I, 143 (*ibid.* 40). Batrachii et Æschylidæ delationes, cædes civium *etc.*, I, 144 (*ibid.* 48 *sqq.*); *cfr.* I, 148 (*ibid.* 87); I, 149 (*ibid.* 93 *sqq.*); Eratosthenes Salamina et Eleusinem profectus trecentos cives in carcerem, abducit unaque sententia omnes capitali supplicio afficit, *ibid.* § 52; *cfr.* I, 155 (Lys. XIII. 44 *sq.*). Piræeo occupato, Critiæ sodalitiū ejicitur, Phido ejusque socii simul contra Piræenses et contra trigintaviros belligerant, *ibid.* § 53-61. Trigintaviro Theramenis et Lysandri auctoritate constituuntur, ita ut decem quos Theramenes proponeret eligerent, decem quos constituti ephori mandarent, et decem ex iis qui adessent in concione, I, 146 *sq.* (*ibid.* 72-77); *cfr.* I, 154 (Lys. XIII. 34). Theramenes accusatus in senatu se defendit, I, 147 (*ibid.* 77). Trigintaviro prefectos militares aliosque viros ab Agorato delatos, et in carcerem coniectos a senatu qui proxime ante trigintaviros existerat, omnes capite damnant, suffragia ferendi modus sub trigintaviro *describitur*, I, 154 (Lys. XIII. 35 *sqq.*). Menestrati delatio, I, 157 (Lys. XIII. 55 *sqq.*). Triginta tyranni plus quam mille et quingentos cives indicta causa necaverunt, II, 139 (*Æschin.* III. 255) *et* II, 77 (*Æschin.* II. 77); *præterea cfr.* I. 177 (Lys. XVIII. 11. 12); I, 206 (Lys. XXV. 19); I, 210 (Lys. XXVI. 13). *Plurima de trigintavis afferuntur*, II, 493 (Schol. ad *Æschin.* I. 39); Isocr. 98, 2 *sqq.*; 262, 25 *sqq.* Trigintaviro inter se ipsos discordant; tria millia urbanorum dissident, ceteri ejiciuntur, I, 206 (Lys. XXV. 22). Eleusine obsidentur, I, 204 (Lys. XXV. 9).
- Trigonum judicium, II, 305 (Lys. frg. 319); II, 355 (Lys. frg. 10).
- Tripodis consecratio, *vid.* Dionysia.
- Τριτομητις, *vid.* Minerva.
- Τριττός, II, 102 (*Æschin.* III. 25. *cfr.* Schol. p. 512), quos e suis deligant magistratus, *vid.* II, 102 (*Æschin.* III. 30).
- Troezen, Argolidis urbs, I, 78 (And. III. 3); II, 8 (Lyc. I. 42); pestilens, Isocr. 271, 52 *sqq.*
- Troja per oraculum capi non potuit, priusquam deæ statuum Græci ex acropoli surriperint, II, 195 (Antiath. II. 1); maxima illo tempore urbium totius dominata est Asia, II, 11 (Lyc. I. 63). Herculis expeditio adversus Trojam *memoratur*, Isocr. 67, 25 *sqq.* *Adde* Ilium. Trojanum bellum: *cfr.* II, 199 (Alcidam. Ul. 4): Trojani bellum

- causa, quæ fuerit, Isocr. 50, 11. Trojana gesta hymnis et tragœdiis celebrata, Isocr. 71, 51 sqq.; 121, 38. Trojano bello primum Europa de Asia triumphavit, unde rerum maxima mutatio facta illustratur, Isocr. 141, 15 sqq.; 160, 21 sqq. Troicum bellum, cur tantum et tam diuturnum evaserit, exponitur, Isocr. 138, 41 sqq. Sarpedonis, Memnonis, Cycni, Achillis mors, et deorum certamen memorantur, 139, 10 sqq. Adde Ajax, Ulysses, etc.
- Tromes, vid. Atrometus.
- Tumulo insistens imago, sive λουτροφόρος, sive alia, II, 345 (Is. frg. 151). Tumuli majorum, II, 2 (Lyc. I. 8). Conf. Sepulcra.
- Tutor, ἐπίτροπος, I, 237 (Is. I. 9); I, 247 (Is. II. 28 sqq.); I, 267 (Is. V. 10); II, 268 (Lys. frg. 81); I, 275 (Is. VI. 14); I, 278 (Is. VI. 32); I, 297 (Is. VIII. 42); II, 32 (Æschin. I. 16); II, 275 (Lys. frg. 122); I, 228 (Lys. XXXII. 5); album recepti et expensi, quod protulit tutor, singulis partibus examinatur a pupillarum defensore, I, 230 sqq. (ibid. 19 sqq.); lex jubet tutores pecuniam pupillarum in agris collocare, II, 300 (Lys. frg. 260); orborum bona elocantur et in hypothecam dantur; archon bona ut elocabilia in tribunali promulgat, I, 278 (Is. VI. 36. 37); I, 315 (Is. XI. 34); lex edicit: pueri ne licito cum quoquam contrahere neque mulieri ultra singulos medimnos frumenti, I, 306 (Is. X. 10); pupillis haud licet actiones forenses in suos tutores intentare, I, 314 (Is. XI. 27. 28. 29); κέρως, mulieris curator, I, 312 (Is. XI. 16).
- Tydeus, dux Atheniensis in Sicilia, I, 190 (Lys. XX. 26).
- Tympanum, II, 489 (Vita Æschin. I).
- Tyndareus, II, 206 (Gorg. Hel. Laced.). Tyndareus Castore et Polluce extinctis regno pulsus et ab Hercule restitutus, illi regionem tradit, Isocr. 76, 5 sqq. Tyndarei regnum, Isocr. 134, 44.
- Tyndaridæ, Helenam recuperant, II, 315 (Polyc. frg. 13). Adde Castores.
- Typhoeus, gigas, II, 565 (Schol. in Dem. 116, 6); II, 586 (Schol. in Dem. 229, 1).
- Tyranni plurimi, quibus modis perierint, Isocr. 116, 44 sqq.
- Τυρμαῖδα, populus Cœneidis tribus, II, 419 (Hyper. frg. 166).
- Tyrrenica oratio Dinarchi; *frymm. exstant*, II, 45. de *argumento coll. prolegg. et frg. 50*. Hyperidis or. inscripta πρὸ τ. φυλ. τ. Τυρρ. de piratis egisse videtur, II, 425. frg. 205 sq.
- Tyrtaeus, oraculo jubente, dux ad Lacedæmonios mittitur Athenis; elegi ejus in castris ad tentorium regis recitari solent, II, 19 sq. (Lyc. I, 105 sqq.) — *Cit.* II, 20 (Lyc. I. 107).
- Tyros, a Persarum hostibus occupata, Isocr. 47, 8; vi capitur ab Euagora, Isocr. 129, 34.
- U.
- Ulysses Homericus, II, 529 (Schol. in Dem. 10, 2). Ulysem et Ajacem de Achillis armis deceptantes inducit Antisthenes in ogeomnibus declamationibus, II, 193 sqq.; flagris laceratus et pannis involutus nocte Trojam irrepit et deæ statim surripuit, II, 194 (ibid. I. 3); II, 195 (ibid. II. 1); invitus ad Trojam venit, II, 194 (ibid. I. 4). In Alcidas antisthese oratione Ulysses inducitur Palamedem proditionis accusans, II, 197 sqq. — Ulysses sive pro Ulyse, oratio Antisthenis, memoratur, II, 249. — Ulysem admirari solebat Socrates, II, 292 (Lys. frg. 215).
- Undecimviri, vid. Ἐνδεκα (ci).
- Unguentaria ars *illiberalis*; Solon lege caverat, ne vir quisquam ei arti præset, II, 252 (Lys. frg. 1). Unguentaria taberna, I, 202 (Lys. XXIV. 20).
- Urst sese volutantes et nostra artificia imitantes in δάμασι spectata Isocr. 229, 41.
- V.
- Venatio, II, 556 (Schol. in Dem. 42, 29); προβάδιον, II, 425 (Hyper. frg. 206).
- Venus Helenæ conjugium Alexandro pollicetur, Isocr. 137, 48. Veneris ara, quæ in pago Cephalæ est, I, 247 (Is. II. 31). Venus Πλόδημος, unde cognomen tum duxerit, memoratur, II, 421 (Hyper. frg. 180). Veneris pompa, cui recens nuptæ intersunt, II, 150 (Æschin. Epist. X. 6).
- Vestæ (ad) aram supplices confugiunt, I, 55 (And. I. 44). Vestæ Βουλαία, s. e. Vestæ in senatu dedicata, II, 461 (Din. frg. 69); *cf.* I, 75 (And. I. 15).
- Victoriæ Athenæ simulacrum in Acropoli, II, 727 (Schol. in Dem. 738, 14).
- Vulcani filius Erichthionus, Isocr. 167, 6. Vulcani Iudæ Athenis, I, 70 (And. I. 132). Vulcani templum Athenis, I, 55 (And. I. 40); II, 383 (Hyper. frg. 12); Isocr. 253, 33. Adde Καλκαστα.
- X.
- Xanthias, persona comica, II, 91 (Æschin. II. 157); *cf.* Schol. p. 609.
- Xenænetus, archon Atheniensis, I, 174 (Lys. XVII. 3).
- Xenænetus, Atheniensis, I, 304 sqq. (Is. X. *vid.* argum.).
- Xenias, archon *pseudonymus*, II, 419 (Hyper. frg. 162).
- Xenippus; Hyperidis or. pro Xen. *cit.*, II, 419. frg. 163.
- Xenocles Atheniensis, *vid.* argum. orat. Isæi de Pyrrhi hereditate, I, 249.
- Xenocles *quidam*, II, 334 (Is. frg. 63. *cf.* prolegg.).
- Xenocles, cujus filius memoratur Carcinus, poeta tragicus, II, 284 (Lys. frg. 179).
- Xenocides, poeta Atheniensis, in Macedonia degebat, qui quum Hegesippum oratorem excepisset, a Philippo e Macedonia pulsus est, II, 639 (Schol. in Dem. 447, 11).
- Xenocrates. Lysias or. adv. Xenophontem vel Xenocratem *cit.*, II, 288. frg. 200.
- Xenodocus, quidam ex Philippi regis amicis, II, 91 (Æschin. II. 157).
- Xenophilus; Hyperidis orr. pro Xen. *duæ cit.*, II, 419. frg. 164 sqq.
- Xenophon Icarienis, a trigintaviris arcesitus, quum indicia facere noluisse, tormentis cruciatus perit, I, 156 sq. (Lys. XIII. 54. 61).
- Xenophon, Enripidis filius, strategus Atheniensis, I, 180 (Lys. XIX. 14).
- Xenophon Gryllus f. Dinarchi or. inscripta Ἀπερσνοῖον ἀπολογία Διοχάρου πρὸς Ξενοφῶντα *cit.*; quum Scyllianem veniret, æquebatur eum muliercula Philisia nomine, et duo filii, Gryllus et Diodorus, qui etiam Dioscuri vocati sunt; Lacedæmonii ei agrum domumque dederunt, II, 467. frg. 114; II, 126 (Hyper. frg. 126). — Lysias or. adv. X. vel Xenocratem *cit.*, II, 288. frg. 200. — Xenophon *cit.*, Sympos. c. 2; II, 544 (Schol. in Dem. 23, 22); — Hell. [?] c. 6, 2; II, 699 (Schol. in Dem. 598, 2); — II, 545 (Schol. in Dem. 25, 2).
- Xenotimus, Carcini filius, Satyri Pontici regis legatus, Isocr. 259, 10.
- Xenotimus *quidam* Atheniensis, leges adulterat et judicia corruptit et magistratus vexat, Isocr. 261, 32.

Xerxes rex, Isocr. 284, 28 *sqq.*; II, 12 (Lyc. I. 68); II, 14 (Lyc. I. 80); II, 562 (Schol. in Dem. 76, 4; 77, 1); Isocr. 34, 4; Xerxis expeditio in Græciam *narratur*, Isocr. 36, 24 *sqq.*; *cf.* 171, 43; 172, 33; 176, 36. Xerxes Alexandrum ad Athenienses legatum misit, qui terram et aquam peteret, II, 13 (Lyc. I. 71). Xerxis sella argenteis pedibus in arce asservata, II, 728 (Schol. in Dem. 741, 6); II, 552 (Schol. in Dem. 35, 17). Xerxes Thebanos transfugas nota compunxit, II, 504 (Schol. ad Æschin. II. 79). Xerxis amicitia post bellum maxime delectati sunt Athenienses et Lacedæmonii, Isocr. 57, 29. Xerxes ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς, II, 220 (Gorg. Leont. fragm. 14). *Conf.* Persicum bellum secundum. Ξυπεταίονες. Pagus erat Cæcropidis tribus Xypete, II, 390 (Hyper. frg. 56); II, 5 (Lyc. I. 22). Xystis, *quid*, II, 288 (Lys. frg. 198).

Z.

Zacorus hierophanta, I, 123 (Lys. XI. 54). Ζεῦρά, vel ζειρά, indumentum II, 295 (Lys. frg. 231).

Zelea, Troadis oppidum. Ζελεΐτης, II, 178 (Din. II. 24. 25); II, 143 (Æschin. III. 258). Zeno philosophus, probare conatur eadem et posse et non posse fieri, Isocr. 132, 41. Zenon ὁ πολυθροῦλλητος, Demosthenis commentator, *cf.*, II, 566 (Schol. in Dem. 131, 1); II, 647 (Schol. in Dem. 470, 15); II, 530 (*ibid.* 10, 16). Ζητητής, Atheniensis magistratus, I, 50 (And. I. 14); I, 54 (And. I. 36); I, 54 (And. I. 40); I, 59 (And. I. 65); I, 193 (Lys. XXI. 16); II, 248 (Andoc. frg. 1); II, 702 (Schol. Dem. 703, 10); magistratus ad tempus constitutus, II, 301 (Lys. frg. 277). Zeuxidamus, Lacedæmoniorum rex; posteriorum ejus series *refertur*, Isocr. 73, 40. Zeuxis pictor, II, 633 (Schol. in Dem. 414, 28); Isocr. 200, 31. Zoster, loci nomen in Attica, unde fluxerit, *narratur*, II, 393 (Hyper. frg. 71).

